17
37
Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

Digitized by Google

IOANNIS ALBERTI FABRICII

THEOL. D. ET PROF. PVBL. HAMBVRG.

BIBLIOTHECA GRAECA

SIVE NOTITIA

SCRIPTORVM VETERVM GRAECORVM

QVORVMCVMQVE

MONVMENTA INTEGRA AVT FRAGMENTA EDITA EXSTANT

TVM PLERORVMQVE E MSS. AC DEPERDITIS

AB AVCTORE RECOGNITA

EDITIO NOVA

VARIORVM CVRIS EMENDATIOR ATQVE AVCTIOR

CVRANTE

GOTTLIEB CHRISTOPHORO HARLES

CONS. AVL. ET P. P. O. IN VNIVERS. LITTER. ERLANG.

ACCEDVNT

CHRISTOPHORI AVGVSTI HEVMANNI

SVPPLEMENTA INEDITA

VOLVMEN SEXTVM

HAMBVRGI

APVD CAROLVM ERNESTVM BOHN

A. C. MDCCLXXXXVIII

LIPSIAE EX OFFICINA BREITKOPFIO - HAERTELIA

FLORENTINAE·BIBLIOTH·

Digitized by Google

AVGVSTISSIMO
ET
POTENTISSIMO
REGI AC DOMINO
DOMINO
FRIDERICO WILHELMO III
REGI BORVSSIAE

MARGGRAVIO BRANDENBVRGICO SACRI ROMANI IMPERII ARCHICAMERARIO ET PRINCIPI ELECTORI SVPREMO SILESIAE DVCI PRINCIPI SVPREMO ARAVSIONENSI NOVI CASTRI ET VALENGIAE NEC NON COMITATVS GLACENSIS GELDRIAE MAGDEBVRGI CLIVIAE IVLIACI MONTIVM STETINI POMERANIAE CASSVBIORVM VANDALORVM ET MEGAPOLIS NEC NON CROSNAE DVCI BVRGGRAVIO NORIMBERGENSI VTRIVSQVE PRINCIPATVS PRINCIPI HALBERSTADII MINDAE CAMINI VANDALIAE SVERINI RACEBVRGI FRISIAE ORIENTALIS ET MVRSII COMITI HOHENZOLLERAE RVPINI MARCAE RAVENSBERGI HOHENSTEINI TECKLENBVRGI LINGAE SVERINI BVRAE ET LEERDAMI DOMINO RAVENSTEINII ROSTOCHII STARGARDIAE LAVENBVRGI BVTOVIAE ARLAYI BREDAE

REL. REL. REL

REGI AC DOMINO
SVO LONGE INDVLGENTISSIMO
HEROI FELICI ET SPLENDIDISSIMO
PATRI PATRIAE LENISSIMO
HOC VOLVMEN BIBLIOTHECAE GRAECAE
SACRVM ESSE IVBET

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLES
CVLMBACO-FRANCVS

Digitized by Google

Quod inter tot tantasque regias virtutes, quae in pectore TVO,

REX AVGVSTISSIME

reſident, omniumque ore celebrantur, inſignis lenitas raraque indulgentia erga omnes ciues TVOS mire iureque praedicantur, cunctosque ad TVI venerationem atque admirationem non ducunt, ſed rapiunt: equidem TVAM adorare purpuram, TVOque NOMINI AVGVSTISSIMO hoc volumen cum ſumma animi religioſi

Digitized by Google

gioſi deuotique teſtificatione inſcribere, eo confidentius audeo, quo maiorem ſpem concipio, fore vt pro ea, quae in TE eſt, animi magnitudine et bonitate, ſi errauero, meae audaciae aut potius ſummae meae aduerſus TE pietati ignoſcas indulgentiſſime. Equidem dum ea, quae TV praeclare ſapienterque feciſti, mecum reputo, non poſſum mihi temperare, quin palam TIBI,

REX

Digitized by Google

REX POTENTISSIME

NOMINIS TVI AVGVSTISSIMI facinorumque egregiorum et ad laudem aeternam omniumque admirationem pleniſſimorum declarem reuerentiam atque venerationem.

Ego vero deum precor, vt diu ſis populi TVI amor et deliciae, vltimamque vitae humanae metam conſequaris ſaluus ſoſpesque, vt ſis melior Traiano atque Antonino, et felicior Auguſto

atque

Digitized by Google

atque Friderico M. cuius ſapientia, magnitudo et iuſtitiae amor in TE quaſi reuiuiſcunt. TVAE vero fidei et tutelae vt me meosque habeas commendatos, ſupplex TE oro obſecroque. Sum

NOMINIS TVI AVGVSTISSIMI AC POTENTISSIMI

CLIENS DEVOTVS

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLES

CVLMBACO - FRANCVS.

Digitized by Google

PRAEFATIO.

Promiſſi, in praefatione ad ſuperius volumen facti, memor, in hoc *volumine ſexto* capita de Gloſſis et Gloſſographis, de Grammaticis atque Lexicis et Lexicographis, quae in vetere editione per Volumina quartum, ſeptimum, nonum et decimum ſparſa et veluti disiecta membra iacuerunt, collegi atque vinculo, reor, copulaui aptiore, capitibusque de rhetoribus ac ſophiſtis quibusdam ſtatim ſubiunxi. In capite quidem de Photii bibliotheca, (in vol. IX. vet. ed.) multi quoque Grammatici ac Lexicographi vett. commemorantur; ſed veritus, ne temporis ratio nimis turbaretur, et quod multa quoque alia alius argumenti ſcripta ibi recenſentur, in praeſenti id praeterire malui; contra, ad iuſtum volumen conficiendum, ſuffeci ex volum. VI. VII.

 et

Digitized by Google

et VIII. capita de Conſtantino M. imper. et de Iuliano imper. huiusque amicis atque aequalibus, Libanio Themiſtioque. Capita enim de ſcriptoribus eccleſiaſticis antiquioribus nolui immiſcere reliquis in hoc tomo pertractatis. Ordo autem capitum, qui in hoc volumine a me eſt obſeruatus, ex ſubnexo illorum indice facilius cognoſcetur.

Praeter ea admonendus eſt Lector beneuolus, tam permulta, quae Fabricius ſuae inſeruerat editioni, partim tum ἀνέκδοτα, n. Libanii orationes atque epiſtolas, quas poſtea cum Reiske, tum Wolfius ediderunt correctiores, partim a bibliotheca graeca, me quidem iudice, aliena, n. longum latinorum recentiorumque ſcriptorum de veritate religionis chriſtianae, a me conſulto eſſe abſciſa et omiſſa; quam, quae ego ſupplementa aut neceſſaria exiſtimauerim, aut pro virium tenuitate potuerim colligere, ea fere omnia, ſingulis adiecta capitibus, me habere auctorem. Neque vero, a me aliis viris doctis in hocque litterarum genere diu multumque verſatis, praecipue in capitibus de Grammaticis atque Lexicographis, iisque antiquis, haud exiguum relictum eſſe ſpicilegium, nego vllus. Tanta enim grammaticorum veterum et grammaticarum lexicorumque copia, facile fieri potuit, vt plurium, maxime eorum, quorum vel memoria admodum eſt obſcura, vel ſcripta latent in ſcriniis, nomen libriue aut etiam editiones in meam non

venirent

venirent memoriam. Atque in calce voluminis quasdam adtuli grammaticarum editiones, quarum notitiam debeo viri cuiusdam docti, in Galliis habitantis, amicitiae atque vrbanitati, ſed poſt plagulas, vbi mentio illarum fuiſſet facienda, iam typis expreſſas, demum acceperam.

Cel. tamen Eichstaedtii, in praeſenti Profeſſoris in Ienenſi litterarum vniuerſitate digniſſimi, humanitas atque liberalitas a me palam eſt praedicanda. Ego enim, quum eruditam libri, in ſcripti: *Iſcrizioni greche Trioppee — di Ennio Quirino Viſconti*, cenſuram in Ienenſ. ephem. vniu. litterariis a. 1796. n. 61. publicatam legiſſem, accepiſſemque doct. Eichstaedtium eſſe illius parentem; adii eum per litteras et rogaui, vt quia liber iſte mihi non eſſet ad manus, ex illo et ea, quae ad Fabricianam B. Gr. in capite de *Herode Attico* ornandam augendamque facerent, excerperet mihi, et alia adiiceret, quae ſibi ſcitu cognituque vtilia viderentur, iuſtaque mihi mitteret ſupplementa. Quo facto, vir ille graecarum litterarum amantiſſimus, non minus quam peritiſſimus pro ea, qua floret, humanitate actutum reſpondit precibus et ſupplementa, quae a pag. 4 - 11. leguntur docta omnibusque credo, iucunda confecit et ad me perferenda curauit. Quam ego promtitudinem liberalitatemque grata mente agnoſco et palam celebro. Pariter cum grati animi ſignificatione laudo amicitiam fidemque, et diligentiam Beckii

Digitized by Google

atque KVINOELII, virorum mea laude ſuperiorum, in vitiis typographicis ſedulo corrigendis praeſtitam: quorum prior praeterea pro ea, qua pollet, inſigni eruditione litterarumque copia more ſueto, etiam in hoc volumine, doctas hinc inde adſperſit adnotationes.

TE vero, *L. B.* vt mihi meisque conatibus fauere pergas, et infirmitati humanae, atque adeo erroribus ſiue a me, ſiue a typotheta commiſſis, humaniſſime ignoſcas, iterum iterumque rogo obſecroque. Vale. Scr. Erlangae d. III. Maii cIↄIↄccxcvIII.

INDEX

Digitized by Google

INDEX CAPITVM

VOLVMINIS SEXTI

CAPVT XXXII (olim XXX) *)

De Polemone, Herode Attico, Ariſtide, Adriano, et Himerio. De Seuero Alexandrino, Callinico, Theodoro Baſilaca et aliis ab Allatio vulgatis ſub titulo: EXCERPTA RHETORVM *ac Sophiſtarum. De Ariſtidis ſcriptis editis ac deperditis, et index auctorum, ab eo laudatorum.* pag. 1

CAPVT XXXIII (olim XXXI)

De Demetrio, Hermogene, Longino, Aphthonio, Alexandro, Phoebammone, Minuciano et aliis rhetoribus graecis, quos vel Aldus, vel Tho. Galeus aut Laur. Normannus (et Fiſcherus) iunctim ediderunt. Indices ſcriptorum in omnibus illis et in amplis commentariis graecis ad Aphthonium atque Hermogenem citatorum. 63

CAPVT XXXIII (olim XXXII.)

Catalogus rhetorum et oratorum ac ſophiſtarum plerorumque apud veteres ſcriptores memoratorum, concinnatus ordine alphabeti. 121

CAPVT XXXV (olim XXXIII.)

De IVLII POLLVCIS *Onomaſtico, et index ſcriptorum in eo citatorum. Ptolemaei Aſcalonitae de differentia graecorum dictionum e cod. msto Gudiano. De Zenodoti Philetairi, Eranii Philonis aliorumque eiusmodi argumenti opuſculis.* 141

CAPVT XXXVI (olim XXXIV)

De PHRYNICHO *atque ſcriptoribus voce. atticarum, editis quidem Moeride, Herodiano, Thoma Magiſtro, ac Moſchopulo, tum de ineditis etiam atque deperditis. Index ſcriptorum longe plenior Hoeſcheliano in Thomam Magiſtrum. De lexicis et gloſſariis in alias L. Gr. dialectos. Gregorius Corinthus et alii de dialectis ſcriptores.* pag. 164

*) Omnibus capitibus, quae in hoc volumine leguntur, a me ſupplementa fuiſſe adiecta, et ad notitiam tantummodo de Herode Attico in cap. XXXII. cel. *Eichſtaedt* contuliſſe ſymbolas, in praefatione iam profeſſus ſum.

CAPVT XXXVII (olim XXXV.)

De gloſſario Heſychii Alexandrini et de lexicis graecis biblicis. Index ſcriptorum in Heſychii lexico citatorum. pag. 199

CAPVT XXXVIII (olim XXXVI.)

De Lexicis ad libros Hſtorum, Medicorum, Philoſophorum et rhetorum intelligendos comparatis. Singillatim de Erotiano ſiue Herodiano, Harpocratione, et Timaeo. Indices ſcriptorum ab duobus prioribus citatorum. pag. 227

CAPVT XXXIX (olim libri V. part. III cap. 7. vol. VII.)

De APOLLONIO DYSCOLO, *grammatico eiusque ſcriptis editis, ineditis ac deperditis.* pag. 271

Index ſcriptorum in Apollonii hiſtoria commentitia et IV. libris ſyntaxeos citatorum. pag. 277

De Herodiani grammatici ſcriptis editis ineditis ac deperditis. pag. 278

De Herodiano altero, hiſtoriarum ſcriptore. pag. 286

Aldi Manutii collectio quintuplex grammaticorum graecorum. pag. 293

Hephaeſtionis Alexandrini enchiridion. pag. 299. *Alii Hephaeſtiones.* pag. 302. *quibus* addendus *Hephaeſtio*, ſophiſtae Iuliani diſcipulus, de quo Eunapius in Iuliano pag. 95. et in Proaereſio pag. 109

Index ſcriptorum in Hephaeſtionis enchiridio laudatorum. pag. 303

De Dionyſio Thrace, eiusque ſcholiaſtis. pag. 307. *Dionyſii Thracis ars grammatica, nunc primum edita ex apographo Holſteniano, quod exſtat Hamburgi in bibl. Ioannea,* cum variis lect. cod. Veneti pag. 311

De variis Grammaticis graecis editis, Tryphone, Corintho, Emm. Moſchopulo, Conſtantino Laſcari, cuius, vt ait Fabric. grammaticae editio *Mediolanenſis* a. 1476. 4. rariſſima, (vix enim libri ante hanc graece typis excuſi reperiuntur,) exſtitit Hafniae apud Frid. Roſtgaardum. (add. ſupra vol. I. p. 708. et in hoc vol. p. 382. *De Eman. Chryſolora aliisque grammaticis.* pag. 319. De tribus *Chryſoloris* Manuele, Ioanne ac Demetrio, addendus inſignis locus Leonis Allatii ex libro adverſus Creyghtonum pag. 3. ſqq.

De variis Grammaticis graecis ineditis, Arcadio, Georgio Choeroboſco aliisque longe pluribus. pag. 335

Catalogus Grammaticorum graecorum deperditorum, cui etiam editorum atque manuſcriptorum nomina inſerta ſunt. pag. 353

De Doſitheo Magiſtro. pag. 365

Recentiores Grammatici ſelecti, qui latine tradiderunt elementa ſermonis graeci. p. 382. *vel graeco-barbari* pag. 388

CAPVT

CAPVT XL (olim libri V part. V. vol VIIII et X.)

Lexica graeca et concordantiae, de quibus alibi dictum. pag. 389. ſq. *De* SVIDAE *nomine et aetate.* pag. 390. *Suidas alius antiquior.* pag. 394. *De ſcriptoribus, e quibus lexicon ſuum Suidas congeſſit.* p. 394. ſqq. *et ſpeciatim de ſcholiis ad Ariſtophanem* pag. 396. *De iis, quae in Suidae labore eruditi reprehendunt merito ac deſiderant: et ordo litterarum in Suidae lexico diuerſus ab vſu vulgo recepto.* p. 396. ſq. *De Suidae editionibus.* pag. 400. ſqq. *Num Robertus Lincolnienſis Suidam verterit latine, et de Suidae editt. adſectis ac promiſſis.* pag. 402. *Nouae editionis, ab Aemilio Porto curatae.* pag. 403. ſqq. *Codices Suidae MSsti.* pag. 409. *De nouiſſima Kuſteri editione: quae in illa deſiderantur, et ſcripta poſt illam edita, Suidae illuſtrando.* pag. 411. ſq. *Vitae imperatorum e Suida collectae* p. 392. not. *k.* et 402. not. *mm.* *Prouerbiorum centuriae* pag. 401. ſqq. not. *mm.* *Suidae epitome mſta a Thoma Cretenſi compoſita, et de Etymologico Suidae inedito.* p. 417. *Index ſcriptorum, qui Suidae praemitti ſolet, variis obſeruatt. illuſtratus, in quibus de Lexicorum ſcriptoribus* EVDEMO, HELLADIO *Alexandrino, Eugenio aliisque,* p. 419. *Index ſcriptorum, quorum Suidas notitiam tradit, et de quibus differit per ordinem litterarum.* pag. 421. 555. *Index ſcriptorum, a Suida laudatorum, ex Küſteriana editione, cum nonnullis acceſſionibus* 553-583. *Index ſcriptorum, a viris doctis in Suida, vbi nomina illa praeterit, inueſtigatorum, ex editione Küſteri* §. 4. (pag. 1. vol. X. vet. edit.) pag. 583. ſq. — *De Etymologico Magno, eiusque auctore: illum nec Megalum eſſe, nec Nicam, nec Suidam, nec Muſurum, aut Calliergum.* p. 595. §. 5. *de codicibus et editionibus Etymologici M.* §. 16. *Alia Etymologica graeca perdita et MSS. et recentiorum edita. Index ſcriptorum in Etymologico M. laudatorum.* §. 7. *De lexicis graecis ineditis, nec non de gloſſariis variis editis ineditisque.* §. 8. *Lexicon graecum biblicum, vulgatum e mſto cod. D. Abrami Hinckelmanni.* §. 9. *De lexico Varini Phauorini.* §. 10. *De lexicis graeco-latinis recentium ſcriptorum maioribus, in ſpecie de Henr. Stephani theſauro L. Gr. et duplici illius editione.* §. 11. *De minoribus tam generalibus quam ſpecialibus.* §. 12. *De ſcriptoribus ſynonymorum, ephithetorum, particularum, phraſium graecarum etc.* §. 13. *De graeco-barbaris recentis Graeciae lexicis.* §. 14. pag. 389

CAPVT XLI (olim libri V part. alterius, caput III vol. VI pag. 1. ſqq. vet. edit.)

De CONSTANTINO MAGNO *Imperatore*

Conſtantinus M. 1. *Eius orationes epiſtolae et edicto.* 2. *Confeſſio et Donatio, ſuppoſita Conſtantino.* 3 *Diſſertatio ſiue digreſſio, qua probatur, crucem, quam vidit in coelo Conſtantinus, fuiſſe phaenomenon non naturale crucis in halone ſolari.* 4. pag. 693

CAPVT XLII (olim libri V partis tertiae caput VIII. vol. VII. pag. 76. ſq. vet. ed.)

De IVLIANO *imperatore, apoſtata.*

Iuliani Auguſti vita. 1. ſcriptorum eius iunctim editorum recenſio. 2. Epiſtolae a Muratorio primum vulgatae e cod. Ambroſianae bibl. 3. Index eorum, ad quos Iuliani epiſtolae exſtant. 4. De opere aduerſus Chriſtianos et aliis ſcriptis eius deperditis. 5. Alii Iuliani. 6. Catalogus graecorum et Syrorum ſcriptorum, (latinorum enim et recentium indicem in hac editione omiſi,) qui veritatem religionis defenſitarunt. 7. pag. 719

CAPVT XLIII (olim eiusdem libri partisque caput IX eiusdem vol. pag. 378. ſq. nam totum caput octauum, quod quasdam Libanii orationes, a Fabricio primum editas, continuit, ab hac noua editione excluſi.)

De LIBANIO *ſophiſta.*

Libanii vita 1. codd. editiones et ſcripta, quae tomo vtroque editionis Morellianae continentur. 2. Alia edita, quae in illa Morell. editione deſiderantur. 3. (Libanii epiſtolas, et indicem eorum, ad quos Libanii epiſtolae datae erant, in hac edit. omiſi.) *De ſcriptis Libanii et ineditis et deperditis, denique de noua eius Operum editione, Romae promiſſa 4. vsque ad finem.* pag. 750

CAPVT XLIV (olim libri V partis quartae caput XVIII. vol. VIII. p. 1. ſqq. vet. ed.)

De THEMISTIO *Euphrade.*

Themiſtii Euphradae aetas et vita. 1. Alius Themiſtius, ſignifer Agnoëtarum. 2. Orationes Themiſtii XXXIII. 3. Codices mſsti et editiones Orationum. 4. Index ſcriptorum, qui in orationibus memorantur. 5. Themiſtii, quae exſtant, paraphraſes in varios Ariſtotelis libros, earum editiones. 6. Index ſcriptorum, in paraphraſibus ad Ariſtotelem laudatorum. 7. Scripta deperdita Themiſtii. 8. Themiſtii locus de Empedocle. 9. (Libanii epiſtolas ad Themiſtium XVIII. a Fabricio olim ex MSSt. vulgatas, poſtea a Wolſio eum reliquis Libanii epiſtolis correctius editas, in hac edit. etiam omittendas eſſe duxi.) pag. 790

Digitized by Google

IO. ALB. FABRICII
BIBLIOTHECAE GRAECAE
LIBER IV.

Vol. IV. p. 367 [P] 368

CAPVT XXXII (olim XXX)

DE POLEMONE, HERODE ATTICO, ARISTIDE ADRIANENSI, ADRIANO, HIMERIO, ET ALIIS QVIBVSDAM ORATORIBVS ATQVE SOPHISTIS.

I. *Tres Oratorum Graecorum aetates.* II. *Ex tertia aetate Polemo.* III. *Vbi obiter de aliis nouem hoc nomine, ibid. Herodes Atticus.* IV. *Ariſtides.* V. *Eius ſcripta edita.* VI. *Deperdita.* VII. *Codd. MSSti et editiones.* VIII. *Alii Ariſtidae.* IX. *Index ſcriptorum, ab Ariſtide memoratorum.* X. *Adrianus.* XI. *Severus et Callinicus, ac Theodorus Baſilaca.* *Excerpta rhetorum et ſophiſtarum ab Leone Allatio edita.* XII. *Himerius.*

[Cum ſupplementis *G. C. Harles.*]

I.

Iam a Philoſophis ad Rhetores diuertere placet, atque dicere de Oratoribus tertiae aetatis, quorum monumenta quaedam ad nos peruenerunt. Tres enim oratorum graecorum veterum *φορὰς* ſiue prouentus potiſſimum enituiſſe, obſeruat poſt alios ſcriptor antiquus [a]) argumenti in *Ariſtidis* Panathenaicum [b]), primam [[P]] quidem, in qua Pericles, Themiſtocles, Alcibiades, alii, qui dicere cum laude contenti, nihil quicquam ſcriptum poſt ſe reliquerunt: alteram, qui dicendo quidem ſua ipſorum aetate celeberrimi, tum apud poſteros non minus claruere ſcripto conſignatis orationibus. In hac decem illi eminent

a) *Sopater* fortaſſis, vel *Metrophanes*, ait *Fabric.* infra ad §. IV. not. *d. Heum.*

b) Verba eius haec ſunt: Τρεῖς φοραὶ ῥητόρων γεγόνασιν. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἀγράφως ἔλεγεν, ἧς ἐστι Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους Ῥήτορες. ἡ δὲ δευτέρα ἐγγράφως, ἧς ἐστι Δημοσθένης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἰσοκράτης καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, ἡ κραττομένη τῶν Ῥητόρων δεκάς. καὶ αὗται ἦν αἱ δύο φοραὶ ἐν Ἀθήναις γεγόνασιν. Ἡ δὲ τύχη καὶ τῇ Ἀσίᾳ τούτων δωρεῖται φορὰν, τρίτην οὖσαν ἐπιστήμην, ἧς ἐστι Πολέμων, Ἡρώδης, Ἀριστείδης καὶ οἱ μετὰ τούτους τοὺς χρόνους γεγόνασι Ῥήτορες. Ex his recentioribus Rhetoribus ad exemplum veteris atticae decadis itidem decem oratores ſelegerunt, ſiue *δευτέραν δεκάδα*, de qua Suidas in *Νικόστρατος*. Et quando laudibus et plauſu extollere dicentem aliquem volebant, vocarunt *ἕνα τῶν δέκα*, ut Herodi Attico contigiſſe, refert *Philoſtratus* lib. 2. de Sophiſtis pag. 564. editionis praeclarae G. Olearii.

Digitized by Google

eminent Andocides, Antipho, Demoſthenes, Aeſchines, ceterique, de quibus dixi libro 2. capite 26. Tertiam denique in Aſia nec minus Athenis inclutorum ſophiſtarum, quorum Philoſtratus memoriam celebrauit, licet paucorum ex illis ſcripta quaedam reſtent, ut Herodis, Polemonis, tum maxime Ariſtidis, de quo igitur paullo diligentius, de ceteris breuius h. l. diſſeram, alios deinde quoſdam, quorum vna alteraue oratio ad nos peruenit, ſubiuncturus: iuniorum vero, vt Libanii ac Themiſtii notitiam ſeruaturus ſuae aetati ſuoque loco, quem liber quintus illis adſignabit.

II. *Antonius* POLEMO c), patria Laodicenus, ex conſulari [*] familia, ſophiſta, in magna gratia apud imperatorem Traianum, Hadrianum, atque Antoninum Pium: et maxima auctoritate fuit apud Smyrnaeos, quos magnis affecit beneficiis, et in quorum vrbe docuit, erudito licet coetui d) muſei Alexandrini ab Hadriano adſcriptus. [Floruit igitur ante a. Chr.

c) Diuerſus eſt hic Polemo, quem praenomine *Antonium* vocatum docent Marmor Oxonienſe 28. p. 95. edit. Prideauſii, et Epiſtola Hadriani, imp. apud Philoſtratum pag. 533. editionis Lipſienſis [vbi *Olear.* docet, praenomen fuiſſe *Antonium;* non, *Antoninum;*] Diuerſus, inquam, eſt hic Polemo 1) a *Polemone*, platonico, Xenocratis, et altero iuniore, Plotini diſcipulo, de quibus vtrisque dixi lib. 3. [cap. 4. p. 183. ſq. vol. III.] 2) a *Polemone*, Phyſiognomicon ſcriptore, quem aliqui cum iam dicto Xenocratis diſcipulo eundem faciunt. De illo lib. 3. [cap. 5. pag. 323. not. *hhh.* vol. III.] 3) a *Polemone*, periegete, Panaetii, ſtoici, diſcipulo, de quo Suidas et Meurſius c. 2. libri de arce Cecropia, Voſſiusque in Hiſt. Graecis, cui adde [quae ſupra notaui ad vol. IV. p. 672. not. *s.*] et quod librum eius quartum aduerſus Timaeum laudat etiam *Clemens Alex.* in Protreptico pag. 30. [conf. ad *Fabr.* l. m. p. 184. et inter philoſ. ſtoicos pag. 572. collector is forſan fuit cyclor. epicorum, v. vol. I. pag. 378. not. *qq.* item tabularum pictorum ſcriptor. confecit quoque librum περὶ ζωγράφων πρὸς Ἀντίγονον, teſte *Athenaeo* XI, 6. v. *Diog. Laert.* VII, 188. ibique Menag. *Fabr.* ſupra, vol. IV. pag. 250. tum ſcripſit περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων. vid. *Athen.* X. p. 436. 442. et *Caſaub.* VI, 5. ac *Fabr.* ſupra, vol IV. p. 492. *Harl.*] 4) a *Polemone*, Laodiceno, Zenonis, rhetoris, filio, quem Antonius primum, deinde Auguſtus regem Ponti, Cappadociae vicini, Agrippa etiam Boſpori fecit, vnde Ponti Polemoniaci paſſim mentio, vt *Nouella* 31. et apud *Eutropium* VII. 9. [al. 14. vbi v. Cellar.] Vopiſcum aliosque. De illo Polemone *Strabo* XII. p. 578. et alibi, atque *Dio* LIV. p. 538. ſeq. etc. 5) a *Polemone*, huius filio, itidem rege primum. Vide *Dionem* LIX. p. 649. LX. p. 670. ſ. edit. Reimari, c. 12. tom. II. pag. 915. vbi v. notam Reim. et cap. 8. libri 60. pag. 946.] ſed cuius regnum ipſo concedente in prouinciam a Nerone redactum eſt, teſte *Suetonio* c. 18. [vbi v. not. Torrentii, qui obſeruat, plures Ponti reges fuiſſe Polemonis nomine]. Atque hos Reges genere contingere Polemonem noſtrum ſuſpicari liceret, ni id ſileret Philoſtratus, et ſolorum ὑπάτων, non etiam βασιλέων mentionem faceret. [*Maſſon.* tamen in collect. hiſt. ad Ariſtidis vitam §. V. vbi de Polemone agit, Philoſtrati hac de re ſilentium haud idoneam eſſe cauſſam, cur dubitet Fabricius, adfirmans, cenſet, noſtrum Polemonem, ſophiſtam, illos reges genere contigiſſe. *Harl.*] Alterutrius ex his regibus eſt epigramma, in iaſpidem artificioſe ſculptum, IV. cap. 18. Anthol. pag. 489. [Tria Polemonis epigr. dedit *Brunck* in Analect. veter. poet. gr. II. p. 184.] 6) a *Polemone*, quem Menander in comoedia, quam περικειρομένην inſcripſerat, et alio iuniore, quem Agathias in epigrammate perſtrinxit. Vide *Salmaſium* de Coma p. 174. 7) ab *Polemone*, iuniore, ſophiſta, quem Commodo imperante fuiſſe, Suidas auctor eſt. *Fabr.* [Denique a *Polemone*, haeretico, Apollinaris diſcipulo: de quo v. *Fabric.* B. Gr. V. 23. 10. vol. VIII. pag. 332. *Harl.*]

d) Confer notas ad Philoſtratum ſ. 532. et *Nicaſii* diſſ. de nummo Pantheo Hadriani p. 23. *Salmaſ.* ad Spartiani Hadrian. c. 20. *Tillemont.* T. 2. hiſt. imperator. p. 431. ſeq. De muſeo illo Alexandrino, ſub antiquis etiam Aegypti regibus claro, adi praeterea *Eſchenbachium* diſſ. de conuiuiis Sapientum p. 305. ſeq. et quos laudaui ſupra III. [c. 17. vol. III. p. 820.] vbi inter ſcripta Callimachi deperdita recenſui Μουσεῖον.

a. Chr. 117. vsque poſt a 138.] Vitam eius tradit *Philoſtratus* libro priore de Sophiſtis c. 25. quem videre operae pretium eſt eruditiſſimo Gotfridi Olearii commentario illuſtratum. Conſulendus etiam *Claudius Nicaſius* diſſ. de numo Pantheo p. 8, 14, 17, 25, 26. vbi illuſtrat numum Hadriani, in cuius averſa facie legitur Πολέμων Σμυρναίοις ἀνέϛησε, (al. ἀνέθηκε.) [rectius, v. nummum ap. Olear. ad Philoſtr. p. 530. add. *Eudocia* in Ἰωνιᾷ pag. 354. *Maſſon.* in collectan. hiſtor. de Ariſtidis vita, praemiſſa tom. I. ed. Iebbii, §. V. nr. 11. et *Hamberger* zuverläſſ. Nachricht etc. tom. II. pag. 313. ſqq. *Harl.*] Audiuit e philoſophis Timocratem, e Sophiſtis Scopelianum, Dionemque Chryſoſtomum: et teſte Suida (in Διονυσ. ὁ Ἀρεοπαγ.) Apollophanem rhetorem. Filius eius, *Attalus*, ſophiſta, cuius apud Philoſtratum p. 609. et in numis Smyrnaeorum mentio: e diſcipulis celeberrimus Ariſtides, de quo infra dicturus ſum, vt de Euodiano, aliisque dicere omittam. Aequales et admiratores partim, partim aemuli, Marcus Byzantinus, Herodes Atticus, Dionyſius Mileſius, et Favorinus. Inter imitatores praeter Hippodromum non praetereundus S. Gregorius Nazianzenus, quem, S. *Hieronymus* in Catalogo ſcriptor. eccleſ. c. 117. obſeruat, inſtitiſſe veſtigiis Polemonis, dicendi charactere [e]): ac ne cum *Laelio Biſciola* T. 2. horar. ſubceſiuar. lib. V. c. 9. de Polemone, rege, Zenonis, rhetoris, filio hoc intelligas, Suidas in Γρηγόρ. diſerte: ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτῆρι τοῦ Λαοδικέως τοῦ σοφιστεύσαντος ἐν Σμύρνῃ, ὃς ἐγεγόνει διδάσκαλος Ἀριστείδου τοῦ Ῥήτορος. Ad ſcripta ſua emendanda vſus eſt Secundo, grammatico, ſiquidem hic eſt Polemo ille ionicus, ſophiſta; cuius *Hiſtorias* memorat *Phrynichus* de dictionibus [P] atticis. Κεφαλαιωδέστατον. Τοῦτο τοὔνομα εὗρον ἐν ἀρχῇ τῶν Πολέμωνος τοῦ Ἰωνικοῦ σοφιστοῦ ἱστοριῶν κατὰ προοίμιον. Καὶ θαυμάζω Σεκούνδου τοῦ συγγενομένου αὐτῷ Γραμματικοῦ, πῶς ὢν τὰ ἄλλα δεξιὸς ἐπὶ λέξιν, καὶ ἐπανορθῶν τὰ συγγράμματα τοῦ Σοφιστοῦ, τοῦτο παρεῖδεν, ἀδόκιμον ὄν. Genus dicendi Polemoni robuſtum ac vehemens, et propterea aliquando minus amoenum [f]): mores aſperi atque ſuperbi. Vitam non produxit vltra annum quinquageſimum ſextum aetatis, quo diſceſſit ipſe ſponte de vita, Laodiceae in patria, Antonino Pio imperante. Non enim ferens diutius dolores articularis morbi, quibus vexatus pridem ſcripſerat ad Herodem: δεῖ ἐσθίειν, χεῖρας οὐκ ἔχω. δεῖ βαδίζειν, πόδες οὐκ εἰσί μοι. Δεῖ ἀλγεῖν, τότε καὶ πόδες εἰσί μοι καὶ χεῖρες. *Cibus capiendus eſt, manus non habeo: incedendum eſt, deſunt mihi pedes. At dolendum eſt, tunc et pedes mihi ſunt et manus.* Itaque viuus in tumulum deſcendit confecturus ſe inedia, amicisque ad monumentum adſtantibus ἔπαγε, ἔπαγε, inquit, μὴ γάρ ἴδοι με σιωπῶντα ἥλιος. *Occludite, occludite, ne me ſol ſilentem adſpiciat.* Plangentibusque eius conditionem, δότε μοι, inquit, σῶμα, καὶ μετεμβήσομαι, *date mihi corpus, et in illud commigrabo*, quae vltima ipſius verba Suidas quoque e Philoſtrato retulit. Huius Polemonis dictum quo Romam *orbis compendium*, οἰκουμένης ἐπιτομὴν, pronunciauit, refertur etiam in Actis S. Pionii [g]) cap. 2. et apud *Galenum*, libro 1. commentar. in Hippocratem περὶ ἄρθρων T. 5. pag. 585.

Exſtant duo contrarii ἐπιτάφιοι λόγοι, parentum nomine dicti in Cynaegirum et Callimachum, Athenienſes, qui in pugna Marathonia Olymp. LXXII. 1. pro patria adverſus Medos

e) *Hieronymus* etiam teſtatur praefat. ad libr. III. comment. in Galat. ſuo adhue aeuo exſtitiſſe Polemonis ſcripta, eloquentiae laude clara. *Heum.*

f) Admiratur tamen et defendit illud *Philoſtrat.* l. c. pag. 542. *Harl.*

g) Apud *Bollandum* in Actis Sanctorum Februarii T. I. pag. 41.

dos fortiter pugnantes obierunt, vbi Cynaegiri pater filium ſuum Callimacho, viciſſim et pater Callimachi ſuum Cynaegiro praefert, virtutemque eius extollit, ſibique primas pro funere celebrandi filii deberi contendit. Graece has *binas declamationes* edidit *H. Stephanus*, Huldrichi Fuggeri tunc typographus, vna cum Himerii et aliis quibusdam, quae infra recenſebo: A. 1567. 4. [Orationes in Cynaegirum et Callimachum, graece. Pariſ. apud Steph. Prevoſteau, 1586. 4.] Graece et latine cum notis *Petrus Poſſinus*, S. I. Toloſae 1636. [al. a. 1637.] 8. Quamplurimas alias, quae perierunt, Polemonis declamationes vel orationes apud Philoſtratum memorari videas, has nempe:

In dedicatione templi Iouis Olympii Athenis ab Imp. Hadriano facta, pag. 533.

Ad Athenienſes, pag. 535.

Demoſthenes, iuramento negans, talenta quinquaginta a rege Perſarum [?] *dono ſe accepiſſe, vt Demades e rationibus Satraparum ei obiecerat!* p. 538 et 542.

De deſtruendis graecanicis tropaeis poſt pacem a bello peloponneſiaco initam, p. 538.

Pro liberae Reip. forma Athenienſibus, poſt res apud Aegos potamos geſtas reſtituenda, ibid.

Adulter abditus, pag. 542.

Xenophon pro Socrate mori cupiens, ibid.

Solon poſtulans, leges aboleri, quum earum Piſiſtratus cuſtodiam in ſe ſuſcepiſſet, ib.

Demoſthenes poſt pugnam ad Chaeroneam ſe ipſum offerens et morte dignum ducere ſe ſimulans ob ea, quae cum Harpalo geſſerat, p. 543.

Demoſthenes ſuadens Athenienſibus, vt triremibus fugam arripiant, aduentante Philippo, pag. 543.

Demoſthenes legem Aeſchinis firmans, qua morte dignus cenſetur, qui de bello mentionem faceret, ibid.

III. TIBERIVS CLAVDIVS ATTICVS (Suidae perperam Iulius) HERODES [h]), nobilis

h) Ita plene dicitur *Tiberius Claudius Atticus Herodes* in quibusdam inſcriptionibus, velut ea, quae auſpicio cardinalis, Polignac, Romae a. 1728. eruta, et primum vulgata eſt in *Mem. de Trévoux, Iuillet* 1728. pag. 1551., deinde etiam in *Mem. de l'Acad. des Inſcriptions*, Tom. XV. pag. 445. — Apud Graecos, *Salmaſius* contendebat (in not. ad Dedicat. ſtat. reg. in Crenii Muſeo philologico II. p. 137.), hunc Herodem *nunquam* fuiſſe dictum Ἡρώδην Ἀττικὸν, ſed Ἡρώδην Ἀττικοῦ: ſicut eſt in epigrammate Analect. Brunck. Vol. III. pag. 272. Ἀττικοῦ Ἡρώδης Μαραθώνιος. Graecos enim raro admodum filios patrum nomine appellaſſe. Romanos vero, quibus alia fuerit conſuetudo, *Herodem Atticum*, non *Attici*, hunc ſemper vocaſſe, patris ſui nomine ſcilicet. Quae obſeruatio *Salmaſii* quam ſit falſa, ſi ſpectes *graecam* Herodis appellationem, facile apparebit ex inſcriptionibus graecis, quarum ſubinde mentionem faciemus. Add. *Maſſon*. Collect. hiſtor. de Ariſtidis vita §. V. n. 9. not. 2. Quid? quod ipſe *Salmaſius* ad Capitolini Vit. Antonini philoſophi cap. 2. tom. I. pag. 292. defendit ſcripturam nominis *Herodes Atticus*. Caeterum notitias hiſtoricas de hoc Herode licet colligere ex *Luciani* Demonacte (Vol. V. p. 243 ſqq. ed. Bipont.), e *Pauſaniae* lib. I. c. 19. II. c. 1. VI. c. 21. VII. c. 20. X. c. 32., et *Philoſtrati* pluribus locis, vt in vita Phauorini §. 3. Scopeliani §. 7. Polemonis §. 7. Secundi, Theodoti, Antiochi, Alexandri §. 3. Philagri §. 1. Hadriani §. 1. Chreſti §. 1. 2.

Digitized by Google

bilis viri, Attici F. [i]), ex pago Marathonio, Athenienſis, apud imperatores Antoninos, Pium et Philoſophum, Verumque, cuius etiam praeceptor, teſte Capitolino [k]), fuit gratioſus, et praefectus ordinando ſtatui liberarum ciuitatum Aſiae [l]), ſacrorumque Panathenaicorum et Panelleniorum, tum ſacrorum agonum, honoribus M. Antonini et Veri conſecratorum, ἀρχιερεὺς [m]), atque A. C. 143. cum C. Bellicio Torquato Conſul romanus, ſed qui ingenio magis et eloquentia, quam conſulatu [n]) et dignitate atque opibus, quas habebat, ampliſſimis cenſeri geſtiebat. Audiuit iuuenis Scopelianum (v. *Philoſtr.* in Scopeliano p. 521. et in Herodis vita p. 564.), deinde Fauorinum quoque (v. *Suid.* in Ἡρώδης, e Philoſtrato), et Athenienſem Secundum (v. *Philoſtrat.* in Secundo p. 544.). Polemonem vero adultus et quum ipſe alios iam doceret, admiratus et donis proſequutus fuit (v. *Philoſtr.* in Polemone p. 539.) In Platonica philoſophia Taurum, Tyrium, (v. *Philoſtr.* p. 564. vbi v. Olear.), in Critica arte [o])

§. 1. 2. Pauſaniae, Ptolemaei §. 1. Rufi in fine, Oenomarchi in princip. Heraclidae §. 6. Aeliani §. 3. *Inſcriptiones*, quae ad Herodem ſpectant, praeter eas, quas in fine huius ſectionis indicabimus, reperiuntur apud *Gruterum* p. XXVII, 1. CLXXII, 10. CMXLIII, 1. apud *Sponium Voyage* tom. IV. pag. 40 et 220. et apud *Donatum* p. CLXVI, 2. Plura de eo lectorem docebunt *Tillemont Hiſt. des Empereurs* tom. II. p. 269. ſq. p. 317. ſq. et in Indice p. 605. (ed. II. Pariſ. 1702. 4.), *Olearius* ad Philoſtrati Sophiſtas II, 1. p. 545. ſqq. *Sylburgius* ad Pauſaniam p. 939. ed. Kuhn. *Ionſius* de ſcriptoribus hiſtor. philoſ. III, 6. 18. p. 31. ed. Dorn. *de Burigny Mémoires ſur la vie d' Herodes Atticus* dans *Mém. de litterature* Tom. XXX. p. 1. ſqq. *Gibbon Hiſt. of the Decline and Fall of the Rom. Empire*, tom. I. pag. 59. ſqq. ed. Baſil. denique *Salmaſius* et *Viſconti* in editionibus Inſcriptionum Triopearum, quas infra commemorabimus. *Eichſtaedt.*

i) Ortum duxit Herodes e genere nobiliſſimo. Quodſi inſcriptio, quae eſt in foro Attico (v. *Stuart Antiquities of Athens* t. I. c. 1), ad maiores Herodis noſtri ſpectat: quod haud temere credit Viſconti: atauus eius fuit *Herodes*, legatus Athenienſium (πρεσβεύων), proauus *Eucles*, στρατηγὸς τῶν ὁπλιτῶν. Euclis filius videtur *Hipparchus* fuiſſe, (*Plutarchum* Suidas nominat tom. II. pag. 78.): cuius quamuis bona in publicum eſſent addicta, tamen *Atticus* paternorum opum iacturam reſarſit tum vxoris, quam duxerat, opulentia, tum ingenti quodam theſauro, quem forte a ſe inuentum Neruae liberalitate retinuit. Hinc immenſae defluxerunt opes ad filium, *Herodem*, auctae etiam diuitiis Regillae, coniugis, de qua Fabricius poſtea. *Eichſt.*

k) Cap. II. pag. 409. ed. Hack. vbi v. Salmaſ. Enimuero Herodes Atticus fuit quoque praeceptor M. Antonini philoſophi. Vide *Capitolinum* in vita illius imperat. cap. 2. ibique Salmaſ. et Caſaub. atque *Dionis Caſſii* lib. 77. p. 1199. Reimar. *Harl.*

l) Delata videtur Herodi praefectura ciuitatum Aſiaticae et Europaeae Graeciae a. 125. quo anno Hadrianus per hiemem Athenis commorabatur. *Eichſt.*

m) Τὸν ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν Τιβ. Κλαύδιον Ἀττικὸν Ἡρώδην Μαραθώνιον celebrat vetus inſcriptio, Megarae inuenta, in *Sponii* Miſcell. eruditae antiquit. p. 321. et Itinerario P. II. p. 482. *Eichſt.*

n) *Philoſtratus* in Polemonis vita p. 536. ἤρα μὲν γὰρ τοῦ αὐτοσχεδιάζειν μᾶλλον ὁ Ἡρώδης, ἢ τοῦ ὕπατός τε καὶ ἐξ ὑπάτων δοκεῖν. *Fabric.* Recte autem Fabricius conſulatum Herodis retulit ad a. 143. v. *Gruteri* Inſcriptt. p. CLXXII, 10. *Donat.* p. CLXVI, 2. *Sponii* Miſcellanea p. 321. Conſentit *Viſconti* p. 95. monens praeterea, inſcriptionem ap. Muratorium p. CCCXLIII, 3. in qua Atticus conſul a. 185. M. Braduae ſuffectus cum collega Materno memoratur, non pertinere ad Herodem, patrem, de quo intelligi fere ſolet, ſed ad Atticum, filium. Pater enim, Herodes Atticus, conſulatum non niſi ſemel geſſit; iterum oblatum recuſauit, moerens mortem vxoris. Nec ſane probabile eſt, Herodem, quum honorum populi finem iam eſſet a. 143. conſequutus, 42 annis poſt conſulem fuiſſe Braduae ſuffectum. *Eichſt.*

o) Non grammaticam, ſed artem de orationibus iudicandi intelligit Philoſtratus interprete et iudice *H. Valeſio* de critica I. p. 149. ſq. vbi paucula leguntur de Theag. Cnidio et Munatio. *Harl.*

Digitized by Google

maxime Theagenem, Cnidium, et Munatium, Trallenſem, magiſtros habuit. Ex antiquis imitatus eſt maxime Critiam. Aduerſarios habuit Peregrinum, philoſophum cynicum (v. *Philoſtr.* p. 563.), Demoſtratum item (v. *Philoſtr.* p. 555.), cuius orationem contra Herodem admirationi fuiſſe teſtatur *Philoſtratus* p. 563. tum affinem, Braduam, vxoris ſuae Regillae, fratrem, qui conſul fuit A. C. 160. p), Quintilioſque q) et Praxagoram ac Mamertinum: familiarem Lucium, ſapientem virum et facetum (v. *Philoſtr.* p. 556. ſeq.), diſcipulum Muſonii, Tyrii, nec diuerſum fortaſſis a Lucio, Patrenſi, vel ipſo Luciano, qui et ipſe Λύκιος interdum dicitur. Filiae fuere Panathenais et Elpinice, quas morte ereptas ſibi incredibiliter luxit, et filius Atticus r) (v. *Philoſtr.* p. 558.), tam ſtupidus, vt viginti quatuor pueros aequales ipſi adiungendos putauerit pater, litterarum appellatos nominibus, vt per hos tandem litterarum addiſceret rudimentum. E famulis Achilles, Pollux, et Memnon Aethiops (v. *Philoſtrat.* p. 558. et III, 3. de vita Apollonii), quorum obitum itidem tulit impatientiſſime: libertus Alcimedon (v. *Philoſtr.* p. 560. ſeq.) aliique. Diſcipuli Amphicles Chalcidenſis, (v. *Philoſtr.* in vita Philagri p. 578. ſeq.), Sceptus [ſ. *Sceptes*, Corinthius, v. *Philoſtr.* in vita Alexandri p. 573. et *Eudocia* in Alexandro p. 53.] et Adrianus, Tyrius, (qui ſucceſſor eius etiam pro funere Herodem laudauit, teſte *Philoſtrato* in vita Adriani p. 586., et auſcultantibus Athenienſibus lacrumas expreſſit,) Chreſtus, Byzantinus, aliique infiniti, atque in his etiam A. Gellius, qui in Noctibus Atticis Herodis cum laude mentionem facit dictaque eius nonnulla refert. [Loca ſunt I, 2. IX, 2. XIX, 12. *E.*] Eloquentia apprime valuit, ita vt vnum ex antiquis decem Oratoribus referre diceretur (v. *Philoſtr.* in Herode p. 564.), et βασιλεὺς λόγων vocatus ſit ab Adriano et Ruſo Perinthio (v. *Philoſt.* in Adriano p. 586. et in Ruſo p. 598.), atque Ἑλλήνων γλῶσσα (ibid. p. 598.) s). Docuit Athenis, obiitque ex tabe, Marathone in patria, anno aetatis LXXVI. Commodo, vt credibile eſt, iam imperante; vnde natus colligitur

p) Confer Sam. Petitum lib. I. Var. Obſeru. cap. XI. [et *Olear.* ad Philoſtr. p. 555.] *Fabric.* Fuit *Appius Annius Atilius Braduas*, non, vt Salmaſius (p. 20.) putabat, *M. Atilius Braduas*, quippe qui conſulatus honoribus anno demum 185 functus eſt. V. praecedent. notam. *Eichſt.*

q) v. Philoſtrat. p. 559. *Fabric.* De Quintiliis cf. omnino *Tillemont Hiſtoire des Empereurs* tom. II. p. 320. *Eichſt.*

r) Philoſtrati teſtimonium ſequutus eſt Fabricius. Sed *quatuor* liberos Herodi tribuit auctor Inſcriptionis Triopeae ſecundae v. 15. Quamobrem Viri docti, quoniam apud Philoſtratum legerant, Regillam, vxorem Herodis, deceſſiſſe praegnantem et partui vicinam, ita conabantur litem componere, vt foetum illum, quem in vtero gerebat Regilla, quique cum ipſa periit, inter liberos, Herodi ereptos, recenſeri ab auctore inſcriptionis ſtatuerent, v. Salmaſius in Crenii Muſeo philol. II. pag. 146. Verum recte vidit Viſconti (in Commentario ad illas Inſcriptt. p. 81. coll. Praefat. p. 4.) etiam in Luciani Demonacte (§. 25. tom. V. pag. 243. ed. Bipont.), praeter Atticum, memorari alium filium Herodis, quem et ipſum immatura morte ſibi ereptum, luxerit. Ergo ex his indiciis, quod Philoſtratus tradidit, refingendum eſt. *Eichſt.*

s) Etiam γλῶσσα Ἀθηνῶν in Inſcript. Triopea II. v. 37. e rectiore interpunctione Viſconti. *Eichſt.* Quanta et quam mira variaque dicendi vi, et amoenitate valuerit, exemplum, quod *Philoſtratus* in Alexandro, ſ. de vit. ſophiſt. libr. II. c. V. ſect. 3. amplis verbis enarrauit, abunde declarat. Nam *Alexander*, quem vulgo Peloplatonem, (*luteum Platonem*) cognominabant, Seleucia in Cilicia ortus, ſophiſta celebris, qui maximam partem Antiochiae ſcholas habuit, et Romae Tarſisque et omnibus Aegypti partibus, quum Athenas veniſſet, ad Herodem, in Marathone commoratum, miſit litteras, quibus Graecos, (n. diſcipulos Herodis) ad certamen ſophiſticum excitaret. Alexauder, quum ante Herodis aduentum elegantia orationis et ſoni varietate auditores ad admirationem rapuiſſet, at poſtea ſuperuenientem Herodem cum vi et ſuauitate dicentem audiſſet, demum, quamquam arrogans

ſigitur primis Traiani, imperatoris, annis [t]). Nam iuuenis, in Pannonia dicturus coram imperatore, Hadriano, quum excidiſſet et memoria lapſus eſſet, tanto taedio affectus fuerat, vt in Danubium praecipitare ſe voluerit (v. *Philoſtr.* in Herode p. 565.)

Scripta eius a Philoſtrato memorantur *διαλέξεις* ſiue *diſſertationes*, philoſophici, vt mihi perſuadeo, argumenti, et *ἐφημερίδες*, *diaria*, Suidae etiam tamquam *σύγγραμμα πολυμαθὲς* laudata, et *ἐγχειρίδια καίρια, τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἐν βραχεῖ ἀπηνθισμένα*, *manualia opportuna, velut florum ex erudita antiquitate delibatorum ſelecti quidam faſciculi.* Hiſce omnibus deperditis, ne ex Orationibus quidem eius aliqua, neque ex declamationibus, quas *αὐτοσχεδίως* ſiue extemporales et meditatus plurimas habuit [u]), vlla tulit aetatem, excepta vnica, quae *περὶ πολιτείας*, *de Republica*, inſcribitur, et comparata eſt ad ſuadendum Thebanis, vt ſocietatem cum Peloponneſiis ac Lacedaemoniis ineant contra Archelaum, Macedoniae regem. Graece prodiit cum Lyſia et aliis atticis Oratoribus Venet. apud Aldum 1513. fol. et Pariſ. ap. H. Stephanum 1575. fol. Latine vertit et ad calcem Ariſtidis edidit *Guil. Canterus*, Baſil. 1566. fol. Graece et latine cum Canteri verſione recuſa eſt Hanou. 1619. 8. curante *Iano Grutero*, ad calcem Orationum Dinarchi, Lycurgi, Lesbonactis et Demadis. [Ineſt etiam in Io. Iac. Reiskii Oratoribus graecis tom. VIII. Lipſ. 1773. p. 32. ſeqq. *Eichſt.*

Epiſtolas Herodis plurimas fuiſſe, teſtatur Philoſtratus p. 565. quarum aliquas memorat, vti ad Iulianum p. 552. ad Marcum, imp. p. 562. ad Caſſium, nouas res molientem, pag. 563. Ἡρώδης Κασσίῳ, ἐμάνη, *Herodes Caſſio. inſanis.* — Hactenus *Fabricius.*

[Praeter *Orationes* et *Epiſtolas*, a Fabricio commemoratas, Herodem noſtrum et alia ſcripta multa [v]) nobilitaruut, et *Inſcriptiones* quaedam, quas vel ipſe compoſuit, vel ab aliis compo-

arrogans elatoque eſſet animo, exclamauiſſe dicitur; *o Herodes, fragmenta tui ſumus nos omnes ſophiſtae.* Eamdem hiſtoriam ex Philoſtrato *Eudocia* p. 52. ſq. ita exſcriptam reddidit, vt paullo ante exitum narrationis et in fine ipſo haud pauca omitteret. *Harl.*

t) Hoc quum et *Viſconti* ita poſuerit, tacite reſpicit *God. Olearii* chronologicas rationes, quae omnino, ſi accuratius penſitentur, falſae et inanes reperiuntur. Nempe ſecundum eam putationem temporum, quam Olearius ad Philoſtratum iniit, Herodes natus eſt decimo tertio anno imperii Domitiani, V. C. 847. Chr. 94. Ol. CCXVIII, 2. Id ſi accipimus ex fide Olearii, ſequitur, Herodem, qui ſeptuaginta et ſex annorum ſenex diem ſuum obiit (v. Philoſtrat. p. 565.), mortuum iam eſſe ante Fauſtinam, Marci, imperatoris, coniugem, quae anno demum 175. iter in Orientem ad maritum ſuum ingreſſa, deceſſit. Verum et nobilis illa reconciliati imperatoris ad Herodem epiſtola (v. Philoſtrat. p. 561.), ſcripta, vt nobis videtur, a. 176. quum Herodes fere triennio ante in iudicio fuiſſet accuſatus, et multo magis relicta nobis Inſcriptio in ſtatuam Regillae, quam Herodes Fauſtinae dicauit, oſtendunt, eum Fauſtinae ſuperſtitem vixiſſe. Optime congruunt temporum rationes, ſi Herodem, imperante Traiano, a. 104. natum, et ſub imperio Commodi a. 180. exſtinctum ſtatuamus. *Eichſt.*

u) In primis amabat Herodes extemporale dicendi genus, quod ſophiſtis illius aetatis maxime placuiſſe ſcimus, tanto ille magis recedens a natiua ſimplicitate et elegantia Attica, quanto ſtudioſius fucum et pigmenta orationis ſectaretur, coloremque et ornamenta e longinquo arceſſeret, doctrina potius quam ingenio valens. Eamdemque indolem referunt duo illa carmina, quae Herodi vtplurimum adſcribuntur. Quamquam de his praeclarius ſtatuit *Viſconti*, quem v. p. 3 et 7. *Eichſt.*

v) Suidas de Herode in lexicon ſuum iſta retulit, ab aliquo ſophiſta, opinor, ſcripta (tom. II. p. 78.): *Φέρονται δὲ καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἐν οἷς τὸ μεγαλοφυὲς καὶ ὕψιστον τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς θεωρεῖται, καὶ καταφαίνεται, καὶ καταδείκνυται.* *Eichſt.*

componendas ſibi curauit. Quemadmodum enim opulentiſſimus ſophiſta, qui celebritate ſermonum et publica luce laetaretur, permulta opera et aedificia publica non Athenis ſolum, ſed, Philoſtrato teſte, per totam paene Graeciam, Aſiam et Italiam et inſtaurauit, et de nouo fecit, ſtatuasque, templa, balnea, aquarum ductus, ſimulacra multa poſuit: ita ſibi monumentum ſuisque heredibus in primis ſtruxit in *Triopio* ſuo, quod fuit ἀπότμημα fundi, quem Herodes, coniugis beneficio, ad tertium ab Vrbe lapidem in via Appia poſſedit, appellatum illud a Triopa, Eriſichthonis patre [w]), conſecratum Diis, τεμένει inſtructum et ſepulcro etiam familiae deſtinatum. Ex hoc Triopio nunc quidem quatuor nobis inſcriptiones innotuere, quas breuiter recenſebimus:

I. *Inſcriptio duabus columnis inciſa*, quae factae ſunt e marmore Caryſtio (*cipollino verde*), repertae ineunte XVI ſaeculo, et poſthac in hortos Farneſianos translatae. Vnde *Farneſianae columnae inſcriptio* dici ſolet. Iſtae vero columnae, quas, probabile eſt, in ipſo introitu Triopii Herodiani olim fuiſſe erectas, Cereri, Proſerpinae et ſubterraneis Diis dedicatae ſunt, praecipiuntque loci reuerentiam ac religionem adeuntibus, cum imprecatione illorum, ſi qui forte ſede illas ſua mouere, aut ſacrum locum violare aggrediantur. Inſcriptionem publicam fecere *Scaliger* in animaduerſionibus ad Euſebium p. 210. *Gruterus* in Corpore Inſcriptionum p. 27. *Montfaucon* Palaeograph. graecae L. II. p. 135. *Lanzi Saggio ſulla lingua Etruſca* P. I. c. VI, 9. XIII. p. 146. et Tab. IV. n. XVI. *Rambachius* in Supplementis Archaeologiae Potterianae tom. III. p. 254. denique *Viſconti Inſcriz. Triopee ora Borgheſiane* p. 6. Caeterum quoniam inſcriptio haec antiquiſſimam refert Atticorum orthographiam, inde multiplex eſt ea de re diſputatio nata, tum iis viris doctis, quos editores recenſui, tum etiam aliis. V. *Salmaſii* notas ad Conſecrationem templi in agri Herodis, *Muſei Creniani primi* p. 42. ſqq. *Leveſque Excurſion quatrieme ſur l'orthographie de Thucydide, et ſur la forme des lettres dont il a fait uſage*, in noua Thucydidis verſione (Pariſ. 1795.) Tom. IV. pag. 315. Add. *Villoiſon* Anecdota graeca Vol. II. p. 122. ſq. 169. not. 1.

II. *Inſcriptio praediorum Anniae Regillae*, primum vulgata in *Montfaucon* Diario Italico (Pariſ. 1702. fol.) p. 125. repetita poſtea in *Fabretti* Inſcriptt. c. V. p. 43. et apud *Viſconti* p. 5. Dubitari non poteſt, columnam hanc, ſex fere pedes longitudine aequantem, quae praedii Anniae Regillae olim metae aut ſigni loco fuerat, ab Herode erectam in eodem Triopio, via Appia, fuiſſe, in quo memoriam coniugis aliis etiam tum inſcriptionibus, tum aedificiis poſteritati commendarat. Poſtea, Mexentii tempore, inuerſa columna, et qua parte tenebat inſcriptionem Anniae Regillae, defixa in terra, pro milliario fuit.

III. *Conſecratio Triopii, facta Mineruae et Nemeſi.* Conſtat inſcriptio 39 verſibus hexametris, eruta a. 1607. ad vrbem in via Appia, praeſente *Chriſtophoro Puteano* (*du Puits*), cuius opera Lutetiam venit, mox ibi publicata ab eruditis.

IV. *De-*

w) Non temere hoc ſcripſi, neque inſcius vel aliarum ſententiarum, vel etiam illius, quam eruditiſſimus *Viſconti* de appellatione et natura Triopii nuper propoſuit. Rem omnem diligentius excuſſi in Cenſura Viſcontini operis, quae inſerta eſt *Ephemeridibus univ. litterariis*, Ienae prodeuntibus, a. 1796. n. 61. *Eichſt.*

IV. *Dedicatio ſtatuae Regillae, vxoris Herodis.* Effoſſa decennio poſt, eodem loco, ἐπιγραφὴ 59 hexametris continetur, debeturque doctiſſimo Viro, *Iacobo Sirmondo*, qui eam Roma attulit, ad ipſum marmor a ſe deſcriptam, et cum *Claudio Salmaſio*, primo eius et ante Viſconti ſtudia eruditiſſimo editore, communicauit. De quo poſtea.

Nam haec duo maxime carmina, quae vltimo loco memoraui, inſcripta marmori Pentelico (*cipollo bianco* Itali vocant, v. Viſconti muſeum Pio-Clementinum Tom. III. Tab. XV. p. 18.) eruditorum attentionem et curam excitauerunt, tum propter verſuum elegantiam, ſi illud Herodis aeuum ſpectes, minime ſpernendam, tum ob notitiam multarum rerum, quae aliunde diſci vix poterant. E villa cardinalis *Scipionis Borgheſe* hae inſcriptiones deuenerunt ad principem, iuuandis litteris ornandisque artibus natum, *Marcum Antonium Borgheſe*, qui templum iuſſit ſplendidiſſime aedificari ad modum illius, quod Herodes olim Cereri et Fauſtinae exſtruxerat. Huius in templi limine marmora iſta, duabus aris incluſa, binisque inſcriptionum verſionibus metricis, latina Salmaſii et Viſconti itala, inſtructa, conſpiciuntur.

Satis de *argumento* et *hiſtoria* inſcriptionum: reſtat, vt quaedam adiiciamus de illarum *auctore*. Ac duas quidem priores, quas no. I et II. attigi, parum refert ſcire, Herodes fecerit an alius. *Inſcriptio praediorum Anniae Regillae* dubito omnino, an a graeco homine profecta ſit. Sed gravior eſt de poſtremis ἐπιγραφαῖς quaeſtio, et propriae curae. Verum haec quaeſtio quoniam hic diſceptari non poteſt, diſceptabiturque a nobis alio loco, liceat in eo acquieſcere, vt, quam nuper eruditiſſimus *Viſconti* ſententiam propoſuit argumentisque ingenioſe muniuit, breuiter referamus. Is nimirum vrget praefixum vltimae inſcriptioni nomen Μαρκέλλȣ, in quo explicando et editores carminis, et Spanhemius (ad Callimachi H. in Cererem v. 30.) operam fruſtra conſumpſerunt. Suſpicatur Viſconti, illo nomine, vt alibi (v. *Pococke deſcript. of the Eaſt* pag. 103. 104. et *Toupii* Emendatt. in Suidam tom. III. p. 46.), ſic et hic, inſcriptionis indicari auctorem, qui fuerit *Marcellus Sidetes*, clarus poëta tum aliis carminibus, tum Ἰατρικοῖς περὶ ἰχθύων, quorum nobis adhuc fragmenta quaedam ſuperſunt, a *Fabricio* (Biblioth. Gr. Vol. I. p. 14. ed. vet.) et *Schneidero* (ad calcem editionis ſuae Plutarchi de educat. pueror. Argentor. 1775. 8. pag. 96. ſqq.) edita, a *Belin de Ballu* autem, claro Oppiani editore, promiſſa. Marcellum illum, conſtat, floruiſſe imperante Marco Aurelio, v. Suidas T. II. p. 498. et Eudocia p. 299. Iam vero quum ſit vtriusque inſcriptionis metricae in orationis habitu et conformatione ſumma ſimilitudo, non dubitat Viſconti, eidem Marcello etiam primam attribuere, nomen poetae tantum poſteriori adhaeſiſſe ratus, ſiue quod haec prima conſpiceretur Triopium Herodis adeuntibus, ſeu quod omnino potior cenſeretur praeſtantiorque altera, quae caſu detecta primum, temere potius quam recte aut conſilio prima a nobis nominetur. Suſpicio eruditi Itali admodum probabilis eſt viſa Viro docto in *Ephemeridi. Gottingenſibus* a. 1795. n. 180.: aduerſus eam quaedam monita ſunt in *Cenſura Ienenſi* l. c. pag. 483. ſq. poteruntque fortaſſis moneri plura, quae iſtas Inſcriptiones Herodi noſtro vindicent.

De *editionibus* harum Inſcriptionum, quae longiores ſunt caeteris et verſibus hexametris ſcriptae, notata quaedam reperiuntur ſupra *Bibliothecae* Vol. III. p. 813. Hic agam id,

Digitized by Google

id, vt Viſconti veſtigia ſequutus, *chronologicum editionum omnium recenſum* exhibeam ſuppletis paſſim atque correctis iis, quae in iſto Bibliothecae loco parum aut plene, aut accurate tradita ſunt.

I. *Primam* igitur *inſcriptionem*, per Chriſtophorum Puteanum, celebrem Perronianorum auctorem, Roma Lutetiam ad Iacobum Gillotum tranſmiſſam, cum quibus epigrammatibus Anthologiae graecae *primus* vulgauit *Fridericus Morellus*, adiuncta verſione latina metrica, Pariſ. 1607. 4. v. Maittaire Annales typograph. Tom. III. P. II. p. 851.

II. Eamdem deinde inſcriptionem, vno tamen verſu mancam, paſſimque a ſe emendatam et notis illuſtratam, edidit *Iſaacus Caſaubonus*, 1608. (Fabricius quidem l. c. et Viſconti annum poſuerunt ſequentem; verum ex Epiſtola Caſauboni, ad Marcum Velſerum data, p. 322. edit. Almelou. intelligitur, eo, quem indicaui, anno editionem prodiiſſe.)

III. Eiusdem inſcriptionis *editionem Gloſſarienſem* memorat Dauides Hoeſchelius in epiſtola quadam ad Io. Meurſium, inſerta *Marq. Gudii Epiſtolis* ed. Burmann. Vltrai. 1697. 4. p. 191. Veri admodum ſimile eſt, hanc editionem priorem fuiſſe Salmaſiana ſecundae inſcriptionis, vulgatae a. 1619. Sed Viſconti nec vidit illam, nec quid ſibi voluerit Hoeſchelius, nomine iſto vſus, intelligere ſe fatetur. Suſpicatur itaque, ſcripſiſſe illum vel *Gleſſarienſem* (h. e. Haunienſem, ab inſula Gleſſaria in ſinu Codano), vel *Goſslarienſem* (a *Goſlaria* aut *Goslaria*). Coniicit porro, hanc editionem plane eamdem eſſe, quam Moelleris fratribus a Martino Baremio dedicatam indicauit Fabricius l. c. abſque nota anni et loci quo prodiit, notans tantummodo, eſſe Caſaubonianae repetitionem: qualem etiam Hoeſchelius ſuam illam Gloſſarienſem deſcripſit. — Caeterum, vt et hoc addamus ad excitanda litteratorum, ſi tanti res videatur, ſtudia, quam Viſconti hac in re lucem ſpopondit conferentibus Chriſtoph. Adam. Ruperti epiſtolam 34. ad Tho. Reineſium p. 205. ea nobis poſſidentibus librum et locum, quem Fabricius laudauerat, conſulentibus haud affulſit. Illud vero non debuerat omittere Viſconti, quod Hoeſchelius diſerte addidit, Gloſſarienſis editionis *exemplum nullum venale proſtitiſſe.*

In eadem Epiſtola *Hoeſchelius* emendationes quasdam propoſuit in *primam Epigraphen;* eiusque interpretationem, a *Io. Meurſio* factam, et *Apographum*, Roma ad Marc. Velſerum miſſum, commemorauit. Apographi illius etiam mentio fit in Caſauboni Epiſtola, quam n. II. citaui. Add. Velſeri opera p. 839.

IV. *Primam inſcriptionem* et *alteram*, deſcriptam Romae et allatam inde a Iacobo Sirmondo, qua ſtatua Regillae dedicatur, copioſiſſimo commentario inſtruxit *Claudius Salmaſius*, ediditque vna cum Doſiadae, Simmiae et Theocriti luſibus Pariſ. a. 1619. 4. apud Hieron. Drouart.

V. Vtraque inſcriptio cum verſione latina ad litteram reperitur etiam in *Deſcrizione della villa Borgheſe, di Giacomo Manilli*, Rom. 1650. 8. Editio eſt vitioſiſſima.

VI. Emendatas quibusdam in locis inſcriptiones has, cum *Petri Arcudii* verſione latina ad verbum facta eiusdemque paucis, ſed praeclaris animaduerſionibus edidit *Iacobus Sponius* in *Miſcellaneis eruditae antiquitatis*, Lugduni 1608. 4. Sect. X. n. 12. p. 322-327.

VII. In

VII. In *Thom. Crenii Muſeo philologico primo* (L. B. 1699. 8.) n. IV. Caſauboniana, et in Eiusd. *Muſeo ſecundo* (L. B. 1700. 8.) n. I. Salmaſiana editio repetita eſt.

VIII. Repetiit textum Inſcriptionum verſionemque Petri Arcudii, ſed ſine breui illius annotatione, *Monteiatici* in *Deſcrizione della villa Borgheſe*, Rom. 1700. 8.

IX. *Manillii* liber, quem n. V. indicauimus, in latinum ſermonem translatus inſertusque eſt *Theſauro rerum italicarum* Tom. VIII. p. IV.

X. *Mich. Maittaire Miſcellanea graecorum aliquot ſcriptorum carmina*, Lond. 1722. 4. p. 174-180. Adiecit metricas verſiones, Morellianam quidem inſcriptionis primae, Salmaſianam vtriusque; adiecit et notas, tum e Caſauboni et Salmaſii copiis ductas, tum etiam ſuas.

XI. In *Poleni Supplementis Theſ. Graeuiani et Gronouiani* Vol. II. ineſt repetitio libri *Salmaſiani*, no. IV. memorati, ibidemque Vol. I. *Miſcellanea Sponiana* (n. VI.) repetita ſunt.

XII. Vtramque inſcriptionem in *Analecta* ſua recepit *Rich. Franc. Phil. Brunckius*, (Argentor. 1773. 8.) Vol. II p. 300. ſqq. breuibusque notis ornauit *Emendationum* (Vol. III.) pag. 198. Hinc translata ſunt carmina in nouam editionem *Anthologiae graecae*, curatam a *Frid. Iacobs*, Vol. III. p. 14. ſqq.

XIII. Optimam vero et praeſtantiſſimam harum Inſcriptionum editionem debemus Viro eruditiſſimo, *Ennio Quirino Viſconti*, qui Caſauboniani et Arcudiani acuminis laudes feliciſſime aemulatus, Salmaſianam doctrinam ſollertia iudicandi temperauit, tractandi perſpicuitate ſcribendique elegantia etiam ſuperauit. Confectus eſt liber, quem chartarum quoque et typorum nitor ac venuſtas mirifice commendant, auctoritate illuſtriſſimi Principis *Marci Antonii Borgheſe*, nec inter librariorum merces expoſitus in Italia, ſed Muſarum amicis ab iſto Muſageta liberaliſſime conceſſus. Inſcriptio haec eſt: *Iſcrizioni Greche Triopee ora Borgheſiane con verſioni ed oſſervazioni di Ennio Quirino Viſconti*, in Roma nella ſtamperia Pagliarin. 1794. 4. cum II tabb. aen. Marmorum ſcripturam ſumma oculorum animique contentione denuo rimatus, multos locos editor reſtituit, in quibus Caſaubonus et Salmaſius fruſtra haeſerant; excuſſit quoque notationes deceſſorum ſuorum vna cum *Lucae Holſtenii* apographo MS. diligentiſſime correcto, quod ſeruatur in bibliotheca Barberina. Ex hoc apparatu enotauit lectionis varietatem, omiſſis perpaucis, quae Arcudius acute viderat; ipſas vero ſcripturas marmorum in tabulis aeri inciſis ſubiiciendas oculis curauit. Textui appoſuit verſionem latinam ad litteram; ſubiunxit tum metricam interpretationem Salmaſii, correctam a ſe paſſim melioribusque lectionibus accommodatam, tum italam, quam ipſe iuſſu Principis ſui compoſuit. Saepe ei ad tollendas deprauationes profuit ingenii ſagacitas; ad difficultates verborum et rerum expediendas interior tum linguae, tum magis etiam hiſtoriae atque antiquitatis cognitio; ad nutriendos denique et delectandos lectores copia multarum rerum, quas in Commentario inſigni cum eruditionis pariter atque perſpicuitatis laude expromſit. *Eichſt.*

Digitized by Google

IV. Inter Polemonis diſcipulos [x]) celeberrimus facile fuit AELIVS [y]) ARISTIDES [z]) *Eudaemonis* F. Adrianenſis [aa]), qui Athenis praeterea Herodem Atticum, Pergami Ariſtoclem audiuit: praeceptorem quoque ac nutricium ſuum tom. 1. pag. 143. 159. 489. laudat *Alexandrum Cotyaeenſem.* [et probabiliter a Smyrnaeis ciuitatis iure donatus eſt: vnde acciderit, vt nonnulli eum male facerent Smyrnaeum.] Sophiſta apud Smyrnenſes difertus, [Atticorum vett. oratorum non vim quidem, ſed veneres atque elegan iam imitatus,] ſuavis et cultus inprimis. Vix vnquam ex tempore voluit dicere, ſed ſtudioſe potius praemeditatus, negans, ſe eſſe ex iis, qui vomant orationes, ſed ex iis, qui cum ſtudio elaborare ſoleant. οὐ γὰρ, inquit, ἐσμὲν τῶν ἐμούντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων [bb]). Floruit ſub

x) Suidas in Ἀριστείδης, Διονύσιος Ἀρτεμίδωρ. et Πολέμων. Auctor vetus ὑποθέσεως in Panathenaicum Ariſtidis.

y) *Aelium* ipſe ſe vocat Ariſtides t. 2. p. 289. t. 1. p. 627. ed. Steph. [De nominibus eius eſt copioſus Maſſon. §. 1.]

z) De *Ariſtide* egerunt *Philoſtratus* de ſophiſt. lib. II. cap. 9. vbi conf. p. 581. ſqq. Olearii notas. Quaecumque autem de Ariſtide narrat Philoſtratus, ea ſe a *Damiano* habere fatetur ipſe.

Photius in biblioth. cod. 246. 258. *Suidas* Lex. h. v. t. I. p. 323. *Eudocia* pag. 65.

Canter. in prolegomm. ad ſuam Ariſtidis verſionem. Illa vero repetita ſunt in edit. Steph. et Iebbiana.

Tillemont hiſt. des Emper. t. II. p. 411. in vita M. Aurelii, art. 31. Inprimis

Io. Maſſon in collectaneis hiſtoricis Ariſtidis annum et vitam ſpectantibus, ordine, quantum licuit, chronologico digeſtis, et praefixis *Ariſtidis* Opp. per S. Iebb. tom. I. *Harl.*

aa) Ex Ἀδριανοῦ ſiue Hadrianopoli, ciuitate Bithyniae, quae regio Ioniae antea Myſia dicta. Confer *Holſtenii* animaduerſiones ad Ortelium pag. 89. [et *Maſſon* § III.] Fuit ibi Ἀδριανεῖον, hoc eſt *Hadriani templum*, cuius mentio apud *Ariſtidem* Orat. 1. ſacra t. 1. pag. 491. Ἀδριανοῦ θήρας memorat bis, tom. I. p. 500. de qua vrbe *Malalas* in Chron pag. 366. Μυσίας πεδίου meminit, Ariſtides tom. I. p 503. Ἀδριανῶν Orat. 3. tom. I. p. 546. 547. *Fabr.* Ab Eudocia diſerte vocatur filius Εὐδαίμονος φιλοσόφου τε καὶ ἱερέως γενομένου. de quo multus eſt *Maſſon* §. II. et locum Suidae ſic corrigit: οἱ δὲ Εὐδαίμονα οὐ τὸν πατέρα, ἀλλ' αὐτὸν γράφουσι. *Maſſon* vero §. III. 12. animaduertit primum, Olearium ad Philoſtratum confudiſſe Ἀδριανοῦ θήρας cum Ἀδριανοῖς, dein *Fabric.* h. l. Hadrianopolim haud diſtinxiſſe ab Hadrianis, omnino diverſis, nec regionem Ioniae fuiſſe vllam, quae Myſia aut Bithyniae eſſent dictae. *Harl.*

bb) *Philoſtratus* in Ariſtidis vita lib. 2. de Sophiſtis cap. 9. pag. 583. *Eunapius* in Proaereſio p. 112. et auctor ὑποθέσεως in Panathenaicum, (Sopater fortaſſis vel Metrophanes,) cuius verba adſcribam: Τοῦ δὲ Μάρκου φοιτήσαντος ταῖς Ἀθήναις ὁ μὲν Ἀδριανὸς Σοφιστής, (confer Suidam in Ἀδριανός.) εἰπὼν παραχρῆμα πάντας ἐξέπληξε. πᾶν γὰρ ὃ ὡρίζετο αὐτὸς σχεδιάζων ἔλεγο. Πρὸς τοῦτο δὲ εἶπεν ὁ Ἀριστείδης τῷ Μάρκῳ παρὼν καὶ αὐτὸς ἐν Ἀθήναις, ὅτι ἡμεῖς τῶν ἐμούντων οὐκ ἐσμέν, ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων καὶ τῶν ἀρεσκόντων. ἀλλ' ὅμως εἰπὼν καὶ αὐτὸς πλέον ἐξέπληξε, καὶ ἐτιμήθη σφόδρα. Non Athenis, ſed Smyrnae hoc ad Marcum dixiſſe Ariſtidem, Philoſtratus ex Damiani Epheſii fide ſcribit, [et comprobant Olearius ad Philoſtratum, atque Maſſon ad a. Chr. 177. nr. 5.] faterurque de argumento orationis, quam coram imperatore Ariſtides dixerit, ſibi non conſtare. Auctor tamen ille ὑποθέσεως addit etiam argumentum orationis, itemque alia, quibus hoc Athenis contigiſſe firmat. Nimirum Ariſtidem voluiſſe tunc Panathenaicum dicere, et ab Herode Attico, qui eius ingenio inuideret, fuiſſe prohibitum: itaque aliam frigidam orationem huius argumenti velut a ſe recitandam Herodi exhibuiſſe, veniaque dicendi ita ab illo impetrata, eum, quem habemus, Panathenaicum cum omnium admiratione et plauſu dixiſſe. Βουλόμενος δὲ τότε εἰπεῖν τὸν Παναθηναϊκὸν ἐκωλύετο παρὰ Ἡρώδου τοῦ σοφιστοῦ τοῦ Ἀθηναίου, ὡς δυνάστου, τοῦτο μὲν ὅτι αὐτὸς ἦν τότε ὁ τὸν θρόνον ἐπέχων τὸν σοφιστικὸν, καὶ ἀπὸ ὑπάτων κατήγετο, τοῦτο δὲ ὅτι καὶ Μάρκος αὐτῷ φίλιος ἦν. ποτὲ γὰρ εὑρὼν θησαυρόν, ἐδίδου τῷ βασιλεῖ αὐτόν· ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπε, κέχρησο αὐτῷ. αὖθις δὲ προσάγων αὐτὸν τῷ βασιλεῖ, ἔφη ἄνω ὑπὲρ ἰδιώτην τὸν θησαυρόν. ὁ δὲ βασιλεὺς

ſub Hadriano iam, (vide orat. IV. ſacr. T. 1. pag. 616. [cc]) et Antonino Pio, ſed quem Ἀντωνῖνον τὸν αὐτοκράτορα τὸν πρεσβύτερον [dd]) adpellat, eſt M. Aurelius Antoninus, cui Athenis, vel vt Philoſtratus, in Ionia circa A. C. 176. innotuit, et ab eo poſtea reſtaurationem Smyrnae, A. 178. terrae motu euerſae, impetrauit [ee]) vnde etiam Ariſtidi, velut οἰκιστῇ ſuo, ſtatuam aeneam [ff]) prope Aeſculapii aedem poſuere Smyrneuſes [gg]). Itinerum [hh]) morborumque ſuorum, quibuscum per decennium [ii]) conflictatus eſt, hiſtoriam, et quomodo per ſomnia ab Aeſculapio σωτῆρι et Sarapide Iſideque monitus valetudinem curaverit, fuſe narrat ipſe, Dei quidem iuſſu [kk]) vt ait, in orationibus ſacris, licet non deeſſent ex amicis [ll]), qui nimis deditum ſomniis reprehenderent, et omnia alia ſaepe ſuaderent medici [mm]). Per eadem ſomnia et voces diuinas, crebrius repetitas, ad eloquentiae ſtudium [nn]) inuitatum, ac tantum non coactum ſe ſcribit, tanto cum ſucceſſu, vt omnes oratoris virtutes vnum ſe eſſe complexum non diffiteatur ipſe t. 3. pag. 706. et Socratis, Platonis, Thucydidis et Demoſthenis facultatem vel aequare [oo]) vel ſuperare [pp]) multis ſit creditus et ſibi ipſi per ſomnium ἀήττητος περὶ λόγους [qq]) et alter viſus fuerit eſſe Demoſthenes.

σιλεὺς πάλιν ἄπει πρὸς αὐτὸν, καὶ κατάχρησον. Μὴ δυνάμενος δ' ἂν διὰ τὸν φθόνον τοῦ Ἡρώδου, μηχανῇ αὐτὸν μετῆλθεν. Ἀναθέμενος γὰρ αὐτῷ ἄλλον Παναθηναϊκὸν εὐτελῆ καὶ ψυχρὸν, ὃς καὶ φέρεται, ἠδυνήθη λαβεῖν τὸν ἆθλον τοῦ λέγειν παρ' αὐτοῦ, νομίσαντος Ἡρώδου, ὅτι αὐτὸν μέλλει λέγειν καὶ ἀσχημονεῖν. Εἰσελθὼν δὲ ἀπὸ τούτου τὸν καὶ ἀναγινωσκόμενον καὶ θαυμαζόμενον, καὶ πάνυ εὐδοκίμησε. Λέγεται δὲ Παναθηναϊκὸς, διότι ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἐλέχθη.

cc) Ex quo tamen loco, vbi ſophiſta narrat, ſe in ſomnio Hadrianum, imperat. vidiſſe, minus adcurate collegiſſe Fabricium, Ariſtidem iam ſub *Hadriano floruiſſe*, monet Maſſon §. IV. 8. *Harl.*

dd) Orat. 1. ſacra t. I. p. 463. 499. [conf. infra ad oratt. 13 et 46.]

ee) Vide, quae infra ad orationem XLI.

ff) *Philoſtratus* p. 582. *Ariſtides* ipſe Orat. 1. ſacra t. I. p. 486. [ſed vide *Maſſon.* ad a. Chr. 179. 4.]

gg) *Maſſon* §. IV. demonſtrare, validis viribus enititur: Ariſtidem natum eſſe a. V. 882. aer. vulg. 129. imperat. Hadriani XII. Coſſ. Iuuentio II. et Marcello II. Idem §. V. copioſe perſequitur Ariſtidis educationem, litteras, quibus eruditus eſt, et, quos habuit praeceptores. Horum praecipuus fuit *Alexander*, Cotiaenſis, ſ. vrbe Phrygiae Cotiaeo ortus, celebris grammaticus, (de quo infra ad orat. 12. ſermo eſt.) Praeter ea audiuit quodammodo *Herodem*, nec non *Ariſtoclem*, ſophiſtam, Pergami docentem: ſectatus quoque eſt *Polemonem*. *Harl.*

hh) Ad Aethiopiam vsque profectum, et Aegyptum quater totam perluſtraſſe ſe ſcribit tom. 3. p. 552. 568. 576. ſeq. tom. 2. p. 375. *Fabr.* De peregrinationibus Ariſtidis, lotionibus, ab Aeſculapio imperatis, muneribus, honoribus, ſomniis, a diis miſſis, aliisque rebus, quae illi contigerunt, fuſius diſſerit *Maſſon.* §. VI. *Harl.*

ii) S. potius XIII. annos, quum exeunte anno Chr. 159. aegrotare coepiſſet, notante Maſſon. inprimis §. VII. 1. a. Chr. 172. autem aetat. 43. ſ. 44. liberatus eſt a morbo. V. eund. ad a. 172. *Harl.*

kk) Id. Orat. 2. ſacra p. 512 et 515. vbi etiam titulum ἱερῶν λόγων ex ſomnio ſe accepiſſe refert. Confer, quae infra ad orat. XXIV. ſeq. Ἐφημερίδας vocat Philoſtratus, cuius locò illuſtrando adde *Syneſium* de inſomniis, pag. 155. *Fabr.* Ariſtides homo credulus ac mire ſuperſtitioſus fuiſſe videtur, omnia ſomniis et Aeſculapii iuſſibus vane tribuens, iactator ſuarum laudum et dignitatis, v. orat. VI. tom. I. p. 68. 70. ſqq. *Harl.*

ll) Orat. 1. ſacr. pag. 505. t. I.

mm) Id. pag. 504. 509. 550. 558.

nn) Orat. 4. ſacra t. I. p. 573. ſeq. 579. ſeq. 590.

oo) Id. p. 573. σοὶ πρέπουσι λόγοι σὺν Σωκράτει καὶ Δημοσθένει καὶ Θουκυδίδῃ. Adde pag. 595. vbi Platone nihil ſe inferiorem in Epiſtolis ſcribendis innuit, et t. 3. pag. 525. ſeq.

pp) Id. pag. 576. Ἔσται λέγειν περὶ τῶν λόγων ἡμῶν εἰς ὅσον προβεβηκότες ἦσαν, μονοθαλὴς μὲν δὴ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, ἐφ' οἷσπερ ἐμνήσθη ἑκατέρου, ἀκροτελεύτιον δ' ἐπιθεῖσαι· παρῆλθες ἡμῖν τῷ ἀξιώματι τὸν Δημοσθένη. Adde p. 596. ſeq.

qq) Id. p. 590. ſeq. vbi immortalem ſibi apud poſteros promittit gloriam, aliquae, ſe ita in eloquentia, vt Alexandrum M. in bellica virtute, ſummum

nes [rr]). Nihil ſane videntur auribus eius dediſſe, qui dixere eum *πρωτεύειν περὶ λόγους*, habueruntque pro coryphaeo ſuae aetatis, vt *Phrynichus* apud Phot. cod. CLVIII. p. 172. ac ſummo *μελετητῇ* [ss]). Libenter tamen ſubſcribo Merici Caſauboni ſententiae, cui in notis ad M. Antoninum pag. 28. Ariſtides *venuſtiſſimi et cultiſſimi ſermonis ſophiſta, ſed adeo, quod ex ſcriptis liquet, tum ſuperſtitioſus, tum φιλόδοξος, vt fidem illi οἴκοθεν quod aiunt, μάρτυρι, multa, quae Θεόθεν ſibi contigerint narranti, arbitrari mihi religio ſit.* Thema ſuum genethliacum [quod copioſe perſequitur Maſſon §. IV.] [¶] promit *Ariſtides* Orat. IV. ſacra t. I. pag. 595. aitque habuiſſe leonem in medio coeli et Ioui ſub leone quadratum ſtetiſſe a dextris Mercurium, ambos matutinos. In literis vnice ſe acquieſcere teſtatur paſſim, praecipue tom. 3. pag. 724. Irenarcham ſiue *φύλακα τῆς εἰρήνης* a praefecto Aſiae, Seuero, creatum ſe narrat t. 1. pag. 601. per *πόλισμα τῆς Μυσίας*, ibi haud dubie patriam ſuam, Hadrianopolin, intelligens. At ſuſcipere illud conſtanter detrectauit, perinde vt *ἐκλογέως* ſiue coactoris officium, de quo pag. 611. ſeq. et *ἱερωσύνην κοινὴν τῆς Ἀσίας* pag. 613. pro qua ſacerdotium Aeſculapii a Smyrnenſibus paſſus eſt ſibi dari [tt]). In patria etiam flaminem Dialem fuiſſe, Suidas auctor eſt. A M. Antonino, imperatore, autem et filio eius [uu]), Commodo, per litteras oblatam accepit immunitatem, eloquentiae praemium, quae illi cum magno honore et *σχήματι* [vv]) per omne vitae tempus fuit confirmata. Quoties diceret, auditus eſt maximo cum adplauſu, (vide T. 3. pag. 705. ſeq.) et ſaepe tam frequenti auditorio, *vt nihil praeter hominum capita conſpiceres, nec vel manum vsquam potuiſſes inſerere, ὥστε οὐδὲν ἦν πλὴν ἀνθρώπων κεφαλὰς ὁρᾶν, καὶ οὐδὲ ἂν τὴν χεῖρα διέωσας μέσην οὐδαμοῦ*, quae ipſius verba ſunt Orat. V. ſacra pag. 631. itaque auctor vetus *ὑποθέσεως* in Panathenaicum de alio Ariſtide iuniore recte accipit illud feſtiuum diſtichon, quo auditorum paucitas rhetori cuidam huius nominis exprobratur:

Χαίρετ' Ἀριστείδου τοῦ Ῥήτορος ἑπτὰ μαθηταί.
Τέσσαρες οἱ τοῖχοι καὶ τρία συψέλια.

Salvete Ariſtidis, rhetoris, ſeptem diſcipuli,
Quaterni parietes, et terna ſubſellia.

Aelius

mum culmen attigiſſe, atque vt Pellam Alexandro, ita patriam ſuam ſe in lucem edito eſſe gloriaturam et p. 592. ſeq. 600. Deum ſe adpellatum et Theodorum [quod ſaepius et miris modis a *deo*, vt putabat, Aeſculapio ſeruatus, vitam ſuam quaſi *dono*, accepiſſet,] ac Soſimenem p. 627.

rr) Orat. 1. ſacr. t. I. p. 485. Ἐδόκουν γὰρ ὡς ἐπὶ τῇ εἰωθυίᾳ μελέτῃ τῶν λόγων Δημοσθένη τινὰ μεταχειρίζεσθαι, καὶ λέγειν δὴ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἱκανὸς ὤν.

ss) Vide Orat. 4. ſacr. t. 1. p. 581 et 604. 608. t. 3. pag. 723. ſeq. Ipſe ad Aeſculapium tom. 1. pag. 598. Δέσποτα Ἀσκληπιέ· εἰ μὲν καὶ ὑπερέχω τε λόγοις, καὶ παρὰ πολὺ ὑπερέχω, ἐμοὶ μὲν ὑγίειαν, τοῖς βασκαίνουσι δ' εἶναι ῥήγνυσθαι.

tt) Neque tamen eo functus videtur *Maſſonio* ad a. Chr. 165. nr. 9. qui nr. 10. ſq. de ἱερωσύνῃ Κοινῇ τῆς Ἀσίας, et Aſiarchis, h. e. iis, qui id munus obierunt, docte agit. *Harl.*

uu) Ἐξ Ἰταλίας ἀφικνοῦνται ἐπιστολαί μοι παρὰ τῶν βασιλέων, τοῦ τε αὐτοκράτορος αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδὸς, ἄλλας τε εὐφημίας ἔχουσαι καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπισφραγιζόμεναι τὴν ἐπὶ τοῖς λόγοις. Vbi obſerua, dici βασιλέα Commodum, tantummodo adhuc Caeſarem, nondum Imperatorem. t. 1. p. 602. Immunitas illa perpetua fuit, vt patet ex pag. 604. *Fabr.* v. *Maſſon* ad a. Ch. 169. n. 5. ſqq. et n. 4. ac n. 12. ſqq. de Seuero atque munere Irenarchae. Factus quoque eſt Ariſtides Smyrnae Prytanis, et Seueri conſiliarius. v. *Maſſon* l. c. nr. 14 et 15. *Harl.*

vv) Id. pag. 610.

Aelius Ariſtides M. Antonino, quem nona celebrauit oratione, ſuperſtes fuit, non item filio eius, Commodo, quo poſt patrem ſolo imperante obiit Smyrnae, (an alibi, incertum,) ſexagenarius ww), vel etiam, vt eſt apud Philoſtratum, ſeptuagenarius. Statuae eius, qualis in bibl. Vaticana cernitur, imago aere deſcripta ſedentis et ſenis admodum, exſtat in *Iac. Gronouii* Theſauro antiquitatum graecarum, volumine tertio. *Fabric.* Sed *Maſſon* §. I. nr. 2. propter formam litterarum et modum ſcribendi nomen, Ἀριστίδης Σμυρνεως dubitat, id monimentum in omnibus ſuis partibus antiquum eſſe, ſincerumue, atque veram Ariſtidis noſtri effigiem exhibere. Adde *Ioſephi Bartholi* due diſſertazioni ſul Muſeo di Verona, e ſopra un' Iſcrizione di eſſo. Veronae 1745. Explicat is Inſcript. quam ab Aegypti ciuitatibus quibusdam Ariſtides retulit, idemque de ſtatua, a Smyrnenſibus illi poſita, et de ea, quae in bibliotheca Vaticana modo eſt, apte diſſerit. *Harl.*

V. *Scripta Ariſtidis edita.*

1. Εἰς Δία, ὕμνος ἄνευ μέτρου, oratio euchariſtica [in cod. Pariſ. MMDCCCCXCV. cum multis aliis oratt. vt ſaepe,] pulcherrima ac plena pietatis ad Iouem, ſcripta ex voto, quum ex magna tempeſtate ſeruatus fuiſſet. tom. I. pag. 1. (Gr. f. 97. lat. f. 1. *Iebb.* tom. I. pag. 1.)

2. Μαντευθοῖ Ἀθηνᾷ xx), In Mineruam diuinatricem, (quae τιμὰς παρ' ἀμφοτέρων βασιλέων, M. Antonino et Commodo yy) ipſi praedixerat p. 30.) oratio ex precibus et hymno mixta, qualem per ſomnium dicere ſibi viſus fuerat, tom. I. p. 16. (Gr. f. 70. Lat. f. 5.) Alius fuit hymnus in Mineruam, cuius prima verba ἵκεσθε Περγάμῳ νέοι, adfert Ariſtides oratione IV. ſacra tom. I. pag. 586. Quoniam vero in hac oratione, quum Deam celebraſſet, ſub extremum de ſe quaedam ſubiungit, eam ob rem a neſcio quo reprehenſus purgat ſe recteque ſeſe laudaſſe contendit iuſra orat. 50. profeſſus pag. 661. ſe τῇ Θεῷ σὺν τῇ Θεῷ λόγον ποιῆσαι, et pag. 665. οὐχ οὐδ' ἄνευ Θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ παρούσης τῆς Ἀθηνᾶς.

3. Ἰσθμι-

ww) Quod probabilius videtur *Maſſon.* in fine collectan. hiſtor. nr. 8. ſicque, ait, Ariſtides obierit a. Chr. circ. CLXXXIX, (189) triennio ante Commodi necem. *Harl.*

xx) Hunc titulum reperio in edit. graeca Iuntina, licet in Graecolat. vocabulum Μαντευθοῖ ſit omiſſum. *Fabr.* In ed. Iebb. vbi incipit orat. a pag. 9. tom. I. inſcriptio Μαντευθοῖ Ἀθηνᾷ eſt reſtituta. At *Abreſch.* in notis ad hanc orat. in Miſcel. obſſ. crit. vol. V. p. 335. contra Fabric. diſputans, vocab. et ſcripturam, μαντευτοί, n. λόγοι, explicat. idem ſub Proc. Seuero, ab Ariſtide, ſuſpicatur, hanc orat. ſcriptam eſſe a. aet. 35. Exſtat haec in quinque codd. bibl. *Pariſ.* Atque propter codicum mstorum, qui ibi reperiuntur, multitudinem, breuitatis ſtudio, ne in notitia codd. nomina ſingularum oratt. repetere cogar, ſingularum codd. Pariſin. ſuo quoque loco paucis indicabo. In nonnullis autem voluminibus plures interdum reperiri orationes, haud rarum mirumque erit. Multi codd. adſcripta habent ſcholia; alia carent illis. *Harl.*

yy) *Maſſon* tamen ad a. Chr. 162. nr. 10. contra Fabricium monet docetque, tribus argumentis vſus, et hanc orat. in Mineruam, et alteram (nr. 4. citat.) in Bacchi laudes non ad aetatem M. Antonini et Commodi, ſiue ad a. Chr. 178. eſſe referendas, ſed pertinere ad Ariſtidis morbi initia annumque Ch. 161. atque an. Ariſtidis XXXII et XXXIII. atque potius deſignari M. Aurel. Antoninum et L. Verum, ſimul imperantes. Idem Maſſon. nr. 11. ſuſpicatur, aliam ab Ariſtide fuiſſe ſcriptam de Minerua orationem, iſta apologia (nr. 49.) vindicatam, quae vel perierit, vel nusquam facta ſit publici iuris. *Harl.*

Digitized by Google

3. Ἰσθμικὸς εἰς Ποσειδῶνα, Iſthmica in Neptunum, oratio tom. I. p. 31. (Gr. f. 101. Lat. f. 10.) [Iebb. tom. I. pag. 17.] dicta in Iſthmiis, Neptuno ſacris [zz]), vnde Corinthum laudans pag. 40. ſeq. Graeciae vocat *ἀγορὰν καὶ κοινὴν πανήγυριν*, non *διὰ δυοῖν ἐτοῖν*, *tertio quoque*, vt fieri conſueuerat, anno, ſed ſemper et quotidie frequentandam, vrbemque Veneris, cui inter omnes vrbes palma pulcritudinis, non minus quam inter Deas Veneri olim tribuenda ſit. De Leucothea et Palaemone quoque ſubiungit nonnulla, felicitatem denique precatus *βασιλεῖ τε τῷ μεγάλῳ* [n. M. Aurel. Antonino,] *καὶ γένει ξύμπαντι τούτου, καὶ γένει τῷ τῶν* Ἑλλήνων. *Fabr.* Exſtat in tribus codd. Pariſ. *Harl.*

4. Διόνυσος [a]). In Bacchum oratio, quem laudare a Baccho in ſomnis iuſſus fuerat, tom. I. pag. 81. (Gr. f. 78. Lat. f. 16.) [Iebb. I. pag. 28]. Nonnulla huius orationis loca illuſtrat *Io. Triſtanus* in explicatione vaſis antiqui, quo Bacchi ſacrorum ſymbola adfabre ſculpta exhibentur, tom. II. Hiſtoriae Imperatorum e numis priſcis illuſtratae. Meminit Ariſtides [?] *ὕμνων τε καὶ λόγων* in Bacchum ab Orpheo, Muſaeo et antiquis legumlatoribus pridem compoſitorum. [Haec et ſq. in VII. codic. Pariſin.]

5. Ἡρακλῆς, Herculis laudes, quas in Apollinis veſtibulo dicere ſomnians ſibi viſus fuerat, tom. I. pag. 56. (Gr. f. 164. Lat. f. 17.) [Iebb. I. pag. 31.] Paeanis p. 64. memorati, cuius initium *ἰὴ παιὰν* Ἥρακλες Ἀσκληπιέ, mentio etiam orat. IV. ſacra tom. I. p. 587. Sed ille intercidit.

6. Λαλιὰ εἰς Ἀσκληπιόν. In Aeſculapium ſermo. tom. I. pag. 65. (Gr. f. 97. Lat. f. 20.) [Iebb. I. p. 36.] Beneficia ſingillatim ſibi ab Aeſculapio exhibita praedicat p. 68. ſeq. nec tantum valetudinem ab eo ſibi reſtitutam, ſed etiam ſuppeditatam orationum et carminum materiam et argumenta, ipſaque verba pag. 71. effectumque, vt in Imperatorum familiaritatem veniret, et in praeſentia eorum et Auguſtarum cum adplauſu et gratia diceret, pag. 72.

7. Ἀσκληπιάδαι, in Aſclepiadas Podalirium et Machaonem, quos laudare ab Aeſculapio per ſomnium iuſſus fuerat. *Fabr.* Coepit orationem dormiens habere, quam vigilans recitat. *Harl.*

Tom. I. pag. 73. (Gr. f. 71. Lat. 23.) [Iebb. I. pag. 41. in VII. codd. *Pariſin.*] Celebrat et Hippocratem p. 79. ex Aſclepiadarum poſteris inclutum, et ſorores illorum p. 82. Ἰασώ, Πανάκειαν, Αἴγλην et Ὑγίειαν. *Fabr.* Haec oratio videtur *Maſſon* ad a. Chr. 180. nr. 6. omnium poſtrema, et forte, poſtquam Commodus aliquot iam annis regnauerat, exarata fuiſſe. *Harl.*

8. Εἰς τὸν Σάραπιν, ad Sarapim, a quo ſeruatum e tempeſtate ſe memorat, oratio ſiue hymnus euchariſticus ex voto ſcriptus in Serapidis feſto, Alexandriae celebrato. [Hoc negat *Maſſon* §. VI. nr. 17.]

Tom. I.

zz) A. Chr. 175. Ariſtid. aet. 46 et 47. confer *Maſſon* ad illum a. Chr. *Harl.*

a) *Maſſon* ad a. Chr. 170. nr. 4. cenſet, ad illum annum aer. vulg. Ariſtid. aet. 41, 42. morbi eius XI. referendas eſſe orationes in Bacchum et duas ſequentes in Herculem atque in Aſclepiadas item orat. 18. in puteum et orat. 12. in Alexandrum. *Harl.*

Tom. I. pag. 48. (Gr. ſ. 99. Lat. f. 27.) [Iebb. I. pag. 47.] Negat poëtarum ſolorum eſſe, Diis hymnos facere, ſed d guam hanc quoque et aptam ſermoni (naturali maxime et antiquiſſimo) eſſe materiam: plura etiam oracula a Diis metro ſoluta edi pag. 87. *Τὰ δέ γε πλείω νὴ Δία χωρὶς μέτρυ ἡ πρόμαντις αὐτὴ ἡ ἐν Δελφοῖς, αἱ ἐν Δωδώνῃ ἱέρειαι, Τροφώνιος, τὰ ἐξ Ἀσκληπιῦ καὶ Σαράπιδος διείρατα.*

9. *Εἰς βασιλέα*, oratio de laudibus Marci Antonini, imp. dicta (Smyrnae vt opinor,) in *ἱερομηνίᾳ*. [in duobus codd. Pariſ.]

Tom. I. pag. 101. (Gr. f. 88. Lat. ſ. 32) [Iebb. I. pag. 56.] Quum Antonini pietatem, iuſtitiam, aequitatemque, temperantiam, fortitudinem, prudentiam et felicitatem celebraſſet: addit votum, vt Commodum, filium, veſtigiis parentis inſiſtere contigat. *Σὲ δὲ, ὦ παῖ γενναῖε γενναίων, κατ' ἴχνος εἴη βαίνειν τῦ πατρός. Τῦτο γὰρ ὥσγε ἐν βραχεῖ πλεῖστον εἰρήσθω. Fabr.* Add. *Tillemont* hiſt. imperator. tom. II. part. II. pag. 608. ſqq. Is cum Cantero, quem etiam ſequutus eſt Fabricius, arbitrabatur, in hac oratione laudari M. Aurel. Antoninum, philoſophum: ſecus ſentit *Maſſon* ad a. Chr. 160. aet. Ariſtid. 31. 32. et a. 1. morbi, quo illo anno laborare coepiſſe Ariſtidem, commonſtrat Maſſon. Docet igitur, locis ex illa oratione multis adductis, laudes, quibus Ariſtides ibidem imperatorem exornat, ſpecialiter et vnice fere Antonino Pio congruere. Hinc orationem *εἰς βασιλέα* habitam eſſe cenſet extremis Antonini Pii temporibus, a. Chr. 160. *Harl.*

10. *Ἀπελλᾶ γενεθλιακός*, in natalem Apellae, Frontonis F. Apellae nepotis, ex Quadrati poſteris, nobiliſſimi Pergamenorum, quem vna cum tota familia commendat Aeſculapio. [In VII. codd. Pariſ.]

Tom. I. pag. 120. (Gr. f. 62. Lat. f. 38.) [Iebb. I. pag. 67.] *Maſſon* ad a. 180. nr. 5. euincere ſtudet, hanc orationem Pergami dictam eſſe ante a. Chr. 177. exitum, antequam Commodus menſe circit. Sextili *Auguſtus* cum patre crearetur. *Harl.*

11. *Εἰς Ἐτεωνέα ἐπικήδειος* [b]), laudatio funebris in Eteoneum nobilem Cyzicenum, diſcipulum ſuum pag. 156. in flore aetatis defunctum, ad Cyzicenos. [In III. codd. Pariſ.]

Tom. I. pag. 133. (Gr. f. 86. Lat. 42.) [Iebb. I. pag. 75.] De ſcolio in Harmodium ad quod pag. 141. adluditur, dixi ſupra c. 22. §. 14. n. 4. [vol. V. pag. 560.]

12. *Ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιτάφιος*. Epiſtola de obitu et laudibus Alexandri, Cotyaenſis, *ἐν μυχῷ γήρως* pag. 153. 157. ſuper libris pag. 156. exſtincti. Ad ſenatum populumque Cotyaënſem: [in vno cod. Pariſ.]

Tom. I. pag. 142. (Gr. ſ. 86. Lat. ſ. 45.) [Iebb. I. pag. 80.] Hic eſt *Alexander* ille ex Aſclepiadae ſchola grammaticus *πολυμαθέστατος*, quem *περὶ παντοδαπῆς ὕλης* libros 42. ſcripſiſſe Stephanus Byz. teſtatur, vbi de Cotiaeo, Phrygiae ciuitate, Alexandri huius patria, diſſerit. Ariſtides vero illum pag. 143. 159. nutricium, praeceptorem, (adde tom. I. pag. 489.) patrem atque amicum ſuum adpellat, pag. 148. eius ſcholam, p. 146. 149. 152. eius artem laudat, et pag. 145. ſeq. 158. celebrat tamquam communem quemdam praeceptorem

b) Haec oratio et or. ſ. lamentatio in Smyrnam, terrae motu concuſſam, eſt in *Io. Patuſae* encyclopaedia philolog. vol. III. p. 389 et 393. *Harl.*

Digitized by Google

rem Graeciae, communeque eruditionis ταμιεῖον et promptuarium, et qui omnes diſciplinas calluiſſet, atque alios docuiſſet ſine inuidia. Libris, quos emendauit, nomen ſemper Alexandri Κοτυαέως adſcripſiſſe, teſtatur pag. 151. At Ὁμηρικὴν συγγραφὴν pag. 153. potius de Homeri ipſius poëmatis intellexerim, quam cum erudito interprete de Homericis Alexandri commentariis. Rogat denique in hac epiſtola Ariſtides Senatum populumque Cotyaënſem pag. 158. ſeq. vt vxoris et liberorum Alexandri rationem habere, eosque alere de publico velint. Dolens ipſum morte praereptum, vnde ſcripta, quae Ariſtides ſua ipſi recognoſcenda tradere volebat, ἀναγράψαι ſiue recenſere non potuerit, pag. 159. Citatur hic Alexander ὁ Κοτυαεὺς plus ſimplici vice a Porphyrio in quaeſtionibus Homericis, ab auctore Etymologici M. et ab Euſtathio ad Iliad. λ. pag. 803. Cum hoc Alexandro, Cotyaenſi, antiquiorem *Alexandrum Cornelium*, polyhiſtorem, patria Mileſium, qui Syllae temporibus vixit, perperam confundunt viri docti, vt Abraham Berkelius ad Stephanum, et, quod miror, *Ionſius* II. 16. *Fabr.* Conf. ſupra in vol. I. pag. 503. nr. V. *Burette* in Mem. de l'Acad. Par. des I. et B. L. tom. X. pag. 253. qui iure ſequitur Fabricium; in primis *Maſſon* §. V. nr. 3. ſqq. vbi quoque notionem artemque τεχνικὴν, ἐξηγητικὴν et κριτικὴν Grammatici antiqui, adeoque Alexandri explicat, et memorat duplicem orthographiam voc. vrbis, num Κοτυάειον, quod voluit ex codd. et vett. edition. Cellarius, an, quod poſt Holſtenium et Berkelium ex nummis probare et defendere ſuſtinuit Maſſon, Κοτιάειον, ſit ſcribendum. *Harl.*

13. Παναθηναϊκὸς, Panathenaica oratio, Iſocratis [c]) imitatione compoſita [P], in qua luculenta Athenarum velut totius Graeciae πρυτανείῳ pag. 312. laus, petito praecipue argumento ex iis, quae de illis Theopompus, Xenophon, Thucydides et Herodotus tradiderant, et quae ante tempora ab his deſcripta contigerunt. Tom. I. pag. 160. (Gr. f. 4. Lat. f. 51.) [Iebb. I. pag. 91. cum ſcholiis graecis ad magnam orationis partem ſ. vsque ad pag. 104. *Maſſon* ad a. Chr. 180. n. 4. ſuſpicatur, illam orat. hab tam fuiſſe circ. a. C. 175.] Hanc eximiam orationem, ex qua excerpta apud *Photium* Cod. CCXLVI. Aldus graece edidit ad calcem Iſocratis ſui Venet. 1513. fol. praemiſſa veteris ſcriptoris graeci ὑποθέσει ſiue argumento, quod varia nos docet, quae alibi fruſtra quaeras, et ex quo, licet non nominato, pleraque hauſit doctiſſimus Canterus in ſua ad Ariſtidem praefatione. Illius argumenti pars tantummodo exſtat in editione graeca Ariſtidis Florentina, ſed in latina et graecolatina plane eſt omiſſum [d]). Recudi itaque curauit graece *Laur. Normannus* ad calcem Orationis Ariſtidis in inepte exſultantes ſophiſtas Vpſal. 1688. 8. Auctor nec ineruditus nec inelegans vocatur ab *Allatio* de patria Homeri cap. 12. *Lambecius* autem et *Neſſelius*, qui eam repererunt in Codice Caeſareo, [et Iebb.] tribuunt *Sopatro*, ſophiſtae Apameenſi, ſed non innuunt, ex Codicis MS. fide ſe hoc facere. Itaque adhuc licebit dubitare, num auctor ſit Sopater ille, Iamblichi diſcipulus [e]). Scholiaſten MS. graecum in Panathe-

c) *Tzetzes* Chil. XI. v. 662. de Iſocrate:

καὶ τὸν εἰς Παναθήναια τὸν μέγιστον τῶν λόγων,
Οὗπερ τὸν νοῦν ἐσύλησεν ὅλον ὁ Ἀριστείδης.

d) [Iebb. in tom. I. in fine elogiorum dedit *Sopatri*, Apameenſis, prolegomena in Ariſtidem, e cod. Bodlei. in integrum ferme, vt ait, reſtituta. Haud longe ab initio, ſ. columna VI. agitur de hac panathenaica oratione atque Iſocratis imitatione, et quae Ariſtides ab Iſocrate mutua ſumſiſſet. *Harl.*

e) Sed v. ſupra not. Fabr. ad §. IV. et infra ad orat. 46. *Harl.*

Digitized by Google

Panathenaicum Ariſtidis laudat *Fuluius Vrſinus* ad Simonidis fragmenta pag. 331. In illo argumento [columnn. III. ed. Iebb.] inter alia legas, Ariſtidem, quum Panathenaicum Athenis dicere vellet, prohibitum fuiſſe ex inuidia ab Herode Attico, cuius tum magna erat auctoritas, quod et gratia valeret apud imper. M. Antoninum, et oratorio throno apud Athenienſes praeſideret, itaque dolo contra inuidiam vſum aliam quamdam Panathenaicam exilem et ineptam Herodi tamquam recitandam obtuliſſe, atque eo pacto veniam dicendi conſequutum, praeſtantiſſimam hanc cum ſumma laude pronunciaſſe. Iſtam, addita Canteri verſione, H. Stephanus quoque eximiae ſuae Iſocratis editioni adiunxit A. 1593. fol. Areopagitici iudicii laus occurrit tom. I. pag. 185. ſeq. [In tredecim codd. Pariſ. exſtat. Quibusdam, num. MMDCCCCXLVIII. MMDCCCCXLIX. MMDCCCCLI. MMDCCCCLIII. aliisque modo plura adiecta ſunt ſcholia, modo pauciora.]

14. Εἰς Ῥώμην. Laus vrbis et imperii romani diſertiſſima, dicta Romae ex voto, cum ex itinere incolumis euaſiſſet.

Tom. I. pag. 344. (Gr. f. 79. Lat. p. 108.) [Iebb. I. p. 197. in quinque codd. Pariſin.] Graece hanc quoque orationem Aldus Iſocrati ſubiecerat, Venet. 1513. fol. f)] et cum Canteri verſione *H. Stephanus* A. 1593. fol. Latine vertit ante Canterum [?] *Scipio Carteromachus* Florent. 1519. 8. g)). Collatione praecipue perſici et graeci imperii Ariſtides oſtendit, romano nihil vmquam par fuiſſe, nihil ſecundum: et in extrema oratione p. 398. imperatorem praeſentem (M. Antoninum), ait, tantum praeſtare aliis ante ipſum imperatoribus, et parente (Antonino Pio,) quantum ceteros ille anteeat: et habere imperii *κοινωνοὺς οἰκείους παῖδας ὁμοίους ἑαυτῷ, πλείους ἢ τῶν πρὸ αὐτοῦ τις*, quibus verbis ad Verum, generum, et filium, Commodum, reſpicit. *Fabr.* *Maſſon* ad a. Chr. 160. aet. Ariſtidis XXXI. XXXII. morbi 1. et Anton. Pii XXII. XXIII. §. 5 et 6. primum exiſtimat, Ariſtidem illo anno Romae ad Iulium ſaltem medium degiſſe, neque tamen vtut nolit prorſus autumare, propter morbi acerbitatem, illum tum temporis orationem *εἰς Ῥώμην* dixiſſe; id minus veriſimile eſſe cenſet, aut ſaltem eam ab ipſo ante profectionem fuiſſe excogitatam paratamque, vt Romae diceretur, atque poſtea expolitam atque ornatam, nec non editam fuiſſe, quaſi reapſe fuiſſet in vrbe et publice perorata. Dein pluribus argumentis it demonſtratum, imperatotorem tum regnantem ſic laudari, vt ſolus *Antoninus Pius* ſit euidenter intelligendus; filios enim, quos imperator, qui tum vnus ſolusque regnabat, imperii quodammodo participes habuiſſe dicitur, fuiſſe *M. Aurelium* ac *L. Verum*, quos Antoninus Pius iam adoptaſſet, ipſo adoptato ab Hadriano: tum *Marcum Aurelium* numquam plures habuiſſe filios ſimul cum ipſo imperii conſortes; talem quidem, ſed ſolum, dici potuiſſe *Commodum* ab a. Chr. 175-177. quo *Auguſtus* creatus reuera cum patre regnauit: at enim iſti biennio haud poſſe adſcribi orationem, vt quae ſcripta, dum (pag. 378. 393.) pax vbique floreret; quum contra per totum M. Aurelii imperium tot tantaque bella ſaeuirent, vt vix vno alteroque

f) Exemplo, in bibl. Leidenſi quod ſeruatur, notas adſcripſit vir doctus, v. Catal. illius bibl. pag. 245. add. *Maittaire* A. tom. II. p. 808. et ſupra in vol. II. pag. 795. vbi altera quoque edit. Aldina, a. 1534. fol. memoratur. In Thottii quidem cat. tom. IV. p. 14. Ariſtidem ineſſe, traditur, eius tamen nomen omittitur in Serie dell' ediz. Ald. pag. 67. *Harl.*

g) In Iuntina edit. ſcriptorum hiſtoriae Auguſtae, conf. *Bandini* ann. Iuntar. typogr. II. p. 130. ſeq. *Harl.*

anno pax eſſet; illis praeterea temporibus *Antoninum Pium*, non, *M. Aurelium*, dici potuiſſe, plures ſimul habuiſſe liberos, quam vllum maiorum: et quae ſunt reliqua, vberius expoſita a Maſſonio. *Harl.*

15. *Σμυρναϊκὸς πολιτικὸς* in laudem Smyrnae oratio. [in cod. vno Pariſ.]

Tom. I. pag. 400. (Gr. pag. 69. Lat. pag. 126.) [Iebb. I. p. 229] Coram impp. Antonino et Commodo, habita eſt circa A. C. 179. [vel potius circa a. 176] vide tom. II. p. 376. quanquam pag. 402 et 411. vnum tantum adloquitur. *Fabr.* v. Maſſon. ad a. Chr. 176. qui quidem haud conatur definire, vtrum oratio reapſe fuerit coram imp. M. Aurelio, dicta, nec ne; quamuis conſtet, illum imp. fuiſſe Smyrnae, et Ariſtidem coram illo publice dixiſſe. *Harl.*

16. *Πανηγυρικὸς ἐν Κυζίκῳ περὶ τȣ̃ ναȣ̃*, Panegyricus extemporalis in laudem Cyzici, vrbis, iubente per ſomnium Aeſculapio, (vt ipſe refert pag. 412. et Orat. quinta ſacra tom. I. p. 623. ſeq.) dictus in dedicatione magnifici templi Cyziceni. [Eſt in VIII. codd. Pariſ.]

Tom. I. pag. 412. Gr. f. 60. Lat. f. 130.) [Iebb. I. pag. 236.] Obiter pag. 423. ſeq. laudat M. Antoninum, quod imperii conſortem ac participem fratrem, Verum, (A. C. 161.) adſciuerit, *ὦ θαυμαςȣ̃ τȣ̃ μηδὲν δεομένȣ βασιλεύειν εἰ μὴ σὺν τῷ ἀδελφῷ.* p. 424. De itinere ſuo Cyziceno vide, ſi placet, quae tradit Ariſtides tom. I. orat. V. ſacra pag. 634. ſeq. *Fabr.* Anno Chr. 167. fuiſſe hanc orationem habitam in primo Ariſtidis itinere Cyziceno, copioſe docet *Maſſon* ad a. Chr. 167. nr. 3. ſqq. et de vrbe, templo, feſtoque, agit vberrime. De altero itinere Cyziceno, et de certaminibus quinquennalibus, Cyzici celebratis, quae ibidem etiam Olympia ſint vocata, multus eſt *Maſſon* ad a. Chr. 171. *Harl.*

17. *Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος* in laudem Aegaei maris oratio, quam, quum ex Italia per illud domum reuerſus eſſet, compoſuit.

Tom. I. pag. 432. (Gr. f. 99. Lat. f. 137.) Iebb. I. pag. 247. in quatuor codd. Pariſ.]

18. *Εἰς τὸ Φρέαρ τȣ̃ Ἀσκληπιȣ̃*, Laus putei ſacri Pergameni in templo Aeſculapii: [habita eſt or. a. Chr. 170. v. *Maſſon* ad h. a. nr. 4.]

Tom. I. pag. 440. (Gr. ſ. 64. Lat. f. 139.) [Iebb. I. pag. 252. in duobus codd. Pariſ.] Inter alia refert, huius putei aquam coecis viſum, mutis ſermonis vſum reſtituiſſe, et aliis grauiſſimis malis homines leuaſſe pag. 446. *Πολλοὶ μὲν γὰρ τȣ́τῳ λȣσάμενοι ὀφθαλμȣ̀ς ἐκομίσαντο, πολλοὶ δὲ πιόντες ςέρνον ἰάθησαν. καὶ τὸ ἀναγκαῖον πνεῦμα ἀπέλαβον. τῶν δὲ πόδας ἐξώρθωσε, τῶν δὲ ἄλλο τι. Ἤδη δέ τις πιὼν. ἐξ ἀφάνȣ φωνὴν ἀφῆκεν, ὥσπερ οἱ ἀποῤῥήτων ὑδάτων πιόντες μαντικοὶ γιγνόμενοι. Τοῖς δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρύεσθαι ἀντ᾽ ἄλλης σωτηρίας καθέςηκε.*

19. *Ἐλευσίνιος*, Querela de templo Cereris in Eleuſine incenſo atque exuſto.

Tom. I. pag. 448. (Gr. f. 68. Lat. ſ. 142.) Iebb. I. pag. 256. In V. codd. Pariſ.]

20 *Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ*, Deploratio Smyrnae, terrae motu A. C. 178. obrutae. *Fabr.* v. *Maſſon* ad h. ann. *Harl.*

Digitized by Google

Tom. I. pag. 455. (Gr. f. 64. Lat. f. 144.) Iebb. I. pag. 260. Exſtat in XI. codd. bibl. Pariſ.] Ariſtides ipſe Aeſculapii monitu illo tempore vrbe exceſſerat, vt ſcribit tom. I. pag. 462. 562. et tom. II. pag. 292. De illo terrae motu confer, ſi placet, *Tillemontii* Hiſt. Imperatorum tom. II. p. 686. ſeq. Hoc porro loco ſequi debebat, quae infra num. 41. exſtat Ariſtidis epiſtola ad Imperatores pro Smyrna inſtauranda, et cuius meminit tom. I. pag. 461. 473. *Fabr.* Hoc et duo ſequentia opuſcula *Henr. Stephanus* recepit in collectionem, inſcriptam: *Epiſtolia, dialogi breues, oratiunculae, poematia, ex variis vtriusque linguae ſcriptor.* 1577. 8. *Harl.*

21 Παλινῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ καὶ τῷ ταύτης ἀνοικισμῷ, epiſtola ad Graecos, qua reſtaurationem Smyrnae gratulatur. Tom. I. pag. 460. (Gr. f. 66. Lat. 146.) [Iebb. I. pag. 263. et *Maſſon* ad a. Chr. 179. Eſt in octo codd. Pariſ.]

22. Προσφωνητικὸς Σμυρναϊκός. Gratulatio de Smyrna poſt terrae motum inſigniter reſtaurata.

Tom. I. pag. 42. (Gr. f. 67. Lat. f. 150.) [Iebb. I. pag. 269.] Scripta ad Commodum, imp. abſentem, M. Antonino iam defuncto [h]), vnde pag. 473. Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ μέμνησαι κατὰ τὴν πρώτην ἀκούσας ἀρχὴν, ἣν τῷ Πατρὶ συνῆρχες etc. Hanc quoque p. 478. παλινῳδίαν vocat, τοιαύτη τις ἡμῖν, inquit: τῆς τύχης ἡ περὶ τὴν πόλιν γέγονε παλινῳδία. Quod porro ad Smyrnae laudem inter alia memorat [i]), Homerum ex ea ortum, (confer *Allatium* de patria Homeri cap. 12.) in eius partem laudis venit et ipſe Ariſtides, a Smyrnaeis donatus ciuitate, atque adeo illi, velut patriae, futurus ornamento, vnde *Aeneas Gazaeus* epiſt. 18. ἔστω Σμυρναίοις Ὅμηρος, Ἀριστείδης κοινωνείτω τῆς φιλοτιμίας. Et Epigramma Vetus:

Νῶκος Ἀριστείδης Ἰώδων κατέπαυσε πολήων
    Τὸ πρὶν Ὁμηρείης ἄχον ὑπὲρ γενεῆς,
Φασὶ γὰρ πᾶσαι, Σμύρνη τίκε θεῖον Ὅμηρον,
    Ἣ καὶ Ἀριστείδην ῥήτορα γειναμένη. *Fabr.*

Gottl. Wernsdof in nota mſta ita reddidit verſibus lat.

Finit Ariſtides certamen, quod prius inter
    Vrbes de patria Maeonide fuerat:
Conſpirant cunctae; produxit Smyrna poetam,
    Haec et Ariſtidem rhetora progenuit. *Harl.*

23. Ἱερῶν λόγων ſacrorum ſermonum [k]) primus tom. I. pag. 479. (Gr. 167. Lat. 154.) [Iebb. I. pag. 273.]

24. Secundus tom. I. pag. 511. (Gr. f. 170. Lat. f. 164.) [Iebb. I. pag. 291.]

25. Tertius tom. I. pag. 546. (Gr. f. 174. Lat. f. 175.) [Iebb. I.] pag. 309.]

 26. Quar-

h) A. Chr. 180. quo anno etiam exarata eſſe videtur haec epiſtola, iudice *Maſſon.* ad illum et ad a. 176. *Harl.*

i) In quinque codd. bibl. Pariſ. exſtant oratt. ſacrae. *Harl.*

k) Hic eſt: Σμυρναῖος πολιτικὸς tom. II. p. 306.

26. Quartus tom. I. pag. 568. [l]) (Gr. f. 176. Lat. f. 183.) [Iebb. I. pag. 321.]

28. Quintus tom. I. p. 617. (Gr. f. 180. Lat. f. 199.) [Iebb. I. p. 347.]

28. Sextus ſiue ſexti fragmentum tom. I. pag. 646. (Gr. f. 183. Lat. f. 208.) [Iebb. I. pag. 362.] Hunc enim poſtremum ex ſacris ſermonibus inexſpectato [❡] correptus morbo morteque, perficere Ariſtides non potuit. [conf. *Maſſon* ad a. Chr. 171. nr. 1.] Graecum ſcholion ad Ptolemaei Harmonica III. 14. *ὁποῖον καὶ Ἀριστείδης ὁ Ῥήτωρ ἐπεπόνθει· τὸν γὰρ τελευταῖον τῶν ἱερῶν λόγων αὐτῦ τελειῶσαι οὐκ ἔφθασεν ἐδ᾽ ἐκεῖνος, ἐτελεύτησεν γὰρ πρότερον, νόσῳ χρησάμενος ἀπροσδοκήτῳ.* Inſcripſit autem *ſacros* hos ſermones, quia praecipue continent narrationem de ratione, qua ante multos annos, (vide orat. 3. ſacram tom. I. pag. 565) per varia ſomnia curam Ariſtidis geſſerint Dii, inprimis Aeſculapius, in morbo decem [rectius tredecim] annorum. (Orat. 4. ſacra tom. I. pag. 568.) Quamquam et itinerum ſuorum hiſtoriam et alia de ſe in iisdem auctor perſtringit, vnde Philoſtratus *ἱερὰ* iſthaec *βιβλία*, ait, eſſe quasdam veluti ephemerides de Ariſtidis vita, lib. 2. Vit. Sophiſtar. c. 9. n. 1. Meminit Ariſtides ipſe Orat. in Aeſculapium t. I. p. 67. 71. Saluius, conſul, qui memoratur Orat. 2 p. 515. faſces geſſit A.C. 175. Anno 15. M. Aurelii, imp. [m]). Dicuntur itaque hi libri *λόγοι ἱεροὶ*, quod ſermones cum Deo contineant, vt docet t. 3. p. 670.

29. *Περὶ τῦ πέμπειν βοηθείαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ*, Suaſoria ad Athenienſes pro auxiliis nouis, Niciae mittendis [n]), quum Syracuſas in Sicilia obſideret, Olymp. XCI. 3. et non reuocanda claſſe.

Tom. II. pag. 1. (Gr. f. 36. Lat. f. 209.) [Iebb. I. pag. 363.] Huius orationis ſuae praecipua argumenta repetit Ariſtides, analyſeos exemplum quoddam traditurus lib. de dictione ciuili pag. 314. ſeq. [Exſtat in VIII. codd. Pariſ.]

30. *Εἰς τὸ ἐναντίον, Σικελικὸς β΄.* Suaſoria de auxiliis Niciae miſſis iterum reuocandis.

Tom. II. pag. 27. (Gr. f. 38. Lat. f. 217.) [Iebb. I. p. 376. In VII. codd. Pariſ.] Hae duae orationes apud *Philoſtratum* pag. 584. inſcribuntur, *οἱ βουλευόμενοι οἱ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ*, atque referuntur inter eas, e quibus inprimis, quantus fuerit orator Ariſtides, appareat. Illas perditis male accenſuit praeſtantiſſimus Canterus, vt a viris eruditis, *Laur. Normanno* ad orat. in inepte exulantes ſophiſtas, et *Godfrido Oleario* ad Philoſtrati vitas ſophiſtarum pulcre obſeruatum.

31. Ὑπὲρ

l) De Ariſtidis hymno in Apollinem, Romae iam a. Chr. 160. compoſito, et in hoc quarto ſermone pag. 582. memorato v. Maſſon ad a. Ch. 160. nr. 4. *Harl.*

m) Sed *Maſſon* ad a. 161. dubitat, *Iulianum*, conſulem, a. 175. eſſe cum Onuphrio Panuinio dicendum *Saluium Iulianum*, Iuliani imper. auunculum; neque cenſet, verba graeca in orat. II. vbi iſte de Saluio locus eſt, *Σαλβίῳ τῷ νῦν ὑπάτῳ*, neceſſario deſignare praeſens tempus, quum particula *νῦν* interdum pro *nuper*, atque *olim* vel *ante* vſurpatur: contra ex Ariſtidis loco poſſe tantum colligi, exiſtimat, *Saluium* (quocumque tandem cognomine vocatus ſit,) *conſularem* virum iam tum fuiſſe, quum Pergami degeret, Ariſtide illuc a. Chr. 161. veniente. *Harl.*

n) Confer *Thucydidem* VII, 8. ſeq.

Digitized by Google

31. *Ὑπὲρ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης*, ad Athenienſes pro pace Lacedaemoniis concedenda poſt cladem ad Pylum [o]), Spartanorum claſſi et exercitui illatam Olymp. LXXXVIII. 3.

Tom. II. pag. 56. (Gr. f. 41. Lat. f. 226.) [Iebb. I. pag. 391. In quatuor codd. Pariſ.]

[P] 32. *Ὑπὲρ τῆς πρὸς Ἀθηναίους εἰρήνης*, ad Lacedaemonios pro pace Athenienſibus concedenda, neque euertendis ex Thebanorum ac Corinthiorum ſententia Athenis [p]), quum a Lacedaemoniis duce Lyſandro deuictae eſſent Olymp. XCIV. 1.

Tom. II. pag. 72. (Gr. f. 43. Lat. f. 231.) [Iebb. I. pag. 399. Exſtat in V. codd. Pariſ.]

33. *Λευκτρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, α΄.* Suaſoria ad Athenienſes pro iuuandis Lacedaemoniis, poſtquam in Leuctrica pugna a Thebanis Olymp. CII. 2. grauiter victi fuiſſent.

Tom. II. pag. 85. (Gr. f. 22. Lat. f. 236.) [Iebb. I. pag. 406.] Confer *Xenophontem* libro VI. rerum Graecarum pag. 609.

34. *Λευκτρικὸς ὑπὲρ Θηβαίων, α΄.* Ad eosdem Athenienſes pro iuuandis poſt Leuctricam pugnam Thebanis ad Lacedaemonios funditus delendos. [*Leuctricae* ſunt in decem codd. Pariſ.]

Tom. II. pag. 123. (Gr. f. 26. Lat. f. 248.) [Iebb. I. pag. 427.]

35. *Λευκτρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, β΄.* Suaſoria altera pro Lacedaemoniis iuuandis.

Tom. II. pag. 164. (Gr. f. 30. Lat. f. 260.) [Iebb. I. pag. 448.]

36. *Λευκτρικὸς ὑπὲρ Θηβαίων, β΄.* Suaſoria altera pro iuuandis Thebanis.

Tom. II. pag. 182. (Gr. f. 32. Lat. f. 266.) [Iebb. I. pag. 457.]

37. *Λευκτρικὸς ε΄, ὑπὲρ τοῦ μηδετέροις βοηθεῖν*, nec Lacedaemoniis nec Thebanis auxilia mittenda eſſe.

Tom. II. pag. 199. (Gr. f. 33. Lat. 272.) [Iebb. I. pag. 465.] Auctor antiquus *ὑποθέσεως* in has quinque orationes, admirationi eas fuiſſe teſtatur, *θαυμάζονται δὲ πάνυ ἐπί τε τῇ δεινότητι καὶ τοῖς ἐπιχειρήμασιν.*

38. *Φιλίππου δίοδον αἰτοῦντος παρὰ Θηβαίων ἐπ' Ἀθηναίους, ἥκουσιν Ἀθηναῖοι ἑκόντες ἑαυτοὺς εἰς συμμαχίαν διδόντες.* Philippo, Olymp. CX. 3. per Boeotiam [q]) tranſitum in Atticam petenti Athenienſes Thebanis ſuadent belli ſocietatem ſecum inire, et auxilia ad Philippum repellendum offerunt.

Tom. II. pag. 220. (Gr. f. 44. Lat. f. 279.) [Iebb. I. pag. 477.]

39. *Πρὸς Θηβαίους περὶ τῆς συμμαχίας*, ad belli ſocietatem a Thebanis cum Athenienſibus aduerſus Philippum, regem, ineundam, ſuaſoria altera.

Tom. II. pag. 247. (Gr. f. 47. Lat. f. 287.) [Iebb. I. pag. 490.]

40. Συμ-

o) Vide eundem IV. 15. ſeq.

p) Vide *Xenophontem* lib. 2. rerum graecarum, pag. 460. ſeq.

q) *Diodor. Sic.* lib. XVI. p. 475.

Digitized by Google

40. Συμβουλευτικὸς περὶ τοῦ μὴ δεῖν κωμῳδεῖν. Ad Smyrnenſes ſuaſoria de [?] comoediis abrogandis, quarum maledicta et in verbis ac geſtibus turpitudinem bonis moribus (iuuenum praecipue) ac pietati et ſanae menti inimicam grauiter perſtringit. *Fabr.*

Tom. II. pag. 274. (Gr. f. 84. Lat. f. 296.) [Iebb. I. pag. 504. in quinque codd. Pariſ.] Haec oratio ſeparatim etiam lucem vidit graece et latine Lugd. 8. *non decere in feſtis Deorum, conuiuiis vel infamibus comoediis vti.* *Oratt. duae;* ne quis publice comoedia quenquam perſtringat, et de puteo Aeſculapii; latine; *Arnoldo Ferrono* interprete. Lugduni apud Ioan. Tornaeſium 1557. 8. *Harl.*

41. Ἐπιστολὴ περὶ Σμύρνης, Epiſtola, de Smyrna, terrae motu euerſa, ad imperatores, Marcum Antoninum et Commodum ſcripta A. C. 178. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἀντωνίνῳ Σεβαστῷ, καὶ Αὐτοκράτορι Καίσαρι Αὐρηλίῳ Κομόδῳ Σεβαστῷ, Αἴλιος Ἀριστείδης χαίρειν. *Fabr.* conf. *Maſſon* ad a. Chr. 178. nr. 4. Exſtat in VIII. codd. Pariſ. *Harl.*

Tom. II. p. 289. (Gr. f. 65. Lat. f. 301.) [Iebb. I. pag. 512.] Haec reponi debebat ſupra poſt num. 20. Ceterum imperatorem, Antoninum, vsque adeo permouit, vt lacrimas continere non potuerit, et inſtaurationem Smyrnae ſerio cogitarit curaritque. Vide *Philoſtratum* f. 582. edit. Lipſ. et auctorem ὑποθέσεως in Panathenaicum.

42. Περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν. Suaſoria ad ciuitates Aſiae, Pergamum, Smyrnam, Epheſumque, vt concordiam colant, nec de primatu inter ſe contendendo, mutuum ſibi adferant exitium exemplo Athenarum et Lacedaemonis, quae, donec concordes fuere, Perſas valuerunt profligare, ſummaque auctoritate, opibus ac felicitate vſae ſunt, ſimulac vero inter ſe et cum Thebanis contendere coeperunt de principatu, ſibi et Graeciae ſeruitutem contraxere. Praecipue pag. 329. monet, contentionem eſſe de mera vmbra, quum omnes tamen ſubſint Romanis, et imperator ipſe, M. Antoninus, pag. 335. per edictum concordiam illis commendauerit. Exempli quoque loco illis pag. 337. proponit τοὺς πάντα ἀρίστους βασιλέας M. Antoninum et Verum, ſumma concordia tam vaſtum moderantes imperium. *Fabr.* conf. *Maſſon* ad a. Chr. 170. nr. 3. *Harl.*

Tom. II. pag. 297. (Gr. f. 160. Lat. f. 304.) [Iebb. I. p. 517. In ſeptem codd. Pariſ.]

Confer gemini argumenti *Dionis Chryſoſtomi* Orationes XXXVIII — XLI. et *Philoſtratum* vita Polemonis, ſophiſtae c. 2. pag. 531. *Fabr.* A *Carolo Valgulio*, Brixiano, latine verſa eſt absque vlla nota, ſaec. XVI. 4. (v. Pinelli catal. II. pag. 171. ſeq.) nec non cum Dione de concordia in collectione: *Ciomedis*, (ſic, pro *Cleomedis*) de contemplatione vrbium excelſarum diſputatio: *Ariſtidis* et *Dionis* de concordia *orationes*. *Plutarchi* praecepta connubialia, eiusdemque de virtutibus morum. In calce: *Brixiae* per Bernardin. miſintam etc. (1497.) MCCCCLXXXXVII. 4. v. *Audiffred* Specim. edd. italic. ſaec. XV. p. 181. ſq. *Harl.*

43. Ῥοδιακὸς ad Rhodios poſt Rhodum terrae motu grauiſſime adflictam ac tantum non deletam (vide pag. 345. 366.) pro vrbe reſtauranda. [v. *Maſſon* §. VI. nr. 9. et 10. ſqq. qui ſuſpicatur, illam calamitatem intra a. Chr. 153. ac 159. accidiſſe. *Harl.*]

T. II. p. 340. (Gr. f. 75. Lat. f. 317.) [Iebb. I. p. 539. In cod. MMDCCCCXCV. Pariſ.] Perquam diſertam haec oratio continet deſcriptionem vrbis, quam pulchra ante cladem illam fuerit, ac pag. 349. ſeq. elegantem et graphicam hypotypoſin euerſionis, per terrae motum

motum factae. In imperatoris (Antonini Pii) gratia magnam ſpem ſe habere repoſitam innuit p. 368. quemadmodum et Iulii Capitolini et Pauſaniae teſtimoniis conſtat ab Antonino Pio iterum inſtauratam eſſe. Vide *Meurſii* Rhodum lib. 2. c. 14.

44. Ῥοδίοις περὶ ὁμονοίας. Ad Rhodios libellus ſiue oratio ab abſente transmiſſa, qua ad omittenda diſſidia, iram inuidiamque deponendam, et colendam concordiam eos grauiter hortatur.

Tom. II. pag. 374-402. (Gr. f. 73. Lat. p. 328.) [Iebb. I. pag. 557. conf. *Maſſon*. ad a. Chr. 170. nr. 2.]

45. Πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος α΄. Contra Platonis Gorgiam pro Rhetorica, oratio prima.

Tom. III. pag. 1. (Gr. f. 106. Lat. f. 345.) [Iebb. II. pag. 1. In XI. codd. Pariſ.]

46. Πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος β΄. aduerſus Platonem, quem pag. 192. τῶν Ῥητόρων πατέρα καὶ διδάσκαλον adpellat, pro Rhetorica oratio poſterior.

Tom. III. pag. 130. [Iebb. II. pag. 77.] a verbis; ἐπεὶ δὲ καὶ Μιλτιάδε etc. (Gr. f. 118. Lat. f. 375.) Hanc diſtinctionem in duas orationes, quam reiicit Canterus, [atque eum eo ac Neſſelio in cat. bibl. Vindob. pag. 72. Iebbius] teſtimonio ſuo diſerte comprobat *Ariſtides* ipſe pag. 183. et *Photius* pag. 680. qui ex quatuor hiſce Platonicis Ariſtidis orationibus ampla excerpta refert Cod. CCXLVII. tum cod. [Matrit. Venet. Coiſlius et] Caeſareus teſte Lambecio et Neſſelio [r]). In editione graeca Ariſtidis Florentina his orationibus praemittuntur antiqui ſcriptoris Graeci ὑποθέσεις ſiue argumenta, quae in editione latina et graeco-latina deſiderantur. In illis Syneſii, Theonis et ſophiſtae alterius Athenienſis mentio. Itaque auctor non poteſt eſſe *Sopater*, *Apameenſis*, Iamblichi diſcipulus, vti Lambecio et Neſſelio perſuaſum. *Fabr.* Alius autem Sopater, a Sopatro, Apameenſi, diverſus, eſſe potuit, v. *Kollar.* l. c. not. 13. col. 20. *Harl.*

47. Πλατωνικὸς γ΄, πρὸς Καπίτωνα, ad Capitonem Platoni addictiorem oratio Platonica tertia, qua iniuriam ſe Platoni feciſſe vel eum tractaſſe non ſatis reuerenter, aut indignius reprehendiſſe negat variaque colligit, quibus Platonem Pericli, Homero et aliis magnis viris ſine cauſa inſultaſſe oſtendit.

Tom. III. pag. 524. (Gr. f. 124. Lat. f. 509.) [Iebb. II. pag. 315. cum ſchol. gr.]

48. Πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ τῶν τεσσάρων [s]), pro quatuoruiris, Pericle [t]), [¶] Cimone, Miltiade et Themiſtocle, aduerſus illa, quae in eodem Gorgia de illis diſſerit Plato. [In decem codd. Pariſ.]

Tom. III.

r) Vide cod. Vindob. IV. apud Lambec. t. VII. col. 18. ſeq. vbi *Kollarius* adſentitur Fabricio. Atque ſecundae orationi non ſolum in cod. Vindob. titulus praefigitur; Ἀριστάδη ῥήτορος ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγος β΄. ſed etiam in edit. Iebbii, qui pariter non diſtinguit, pag. 79. tom. II. ſcholiis graecis contextui vtriusque orationis ibi ſubiectis praemittitur inſcriptio: σχόλια εἰς τὸν τοῦ Ἀριστείδου δεύτερον λόγον ὑπὲρ ῥητορικῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. Ὁ μὲν πρῶτος λόγος ὑπὲρ ῥητορικῆς μόνον ἦν. οὗτος δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. *Harl.*

s) Adde tom. III. pag. 130. ſeq. 139. ſeq. *Fabr.* Hanc orationem citat Aphthonius p. 37. *Heum.*

t) Adde de Pericle tom. III. pag. 539. ſeq.

Tom. III. pag. 193. (Gr. f. 127. Lat. pag. 405.) [Iebb. II. pag. 116. cum ſcholiis graecis, cum inſcriptione: *πρῶτος ὑπὲρ Περικλέυς. Ἀπελογήσατο γὰρ ἐν τῷ ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγῳ.*]

Περικλῆς tom. III. pag. 196. (Gr. f. 128. Lat. f. 407.)

Κίμων tom. III. pag. 251. (Gr. f. 133. Lat. f. 423.) [Iebb. II. pag. 151. cum ſcholiis gr. inſcr. *τῶν ὑπὲρ Κίμωνος σχολίων.*]

Μιλτιάδης tom. III. pag. 266. (Gr. f. 134. Lat. f. 427.) [Iebb. II. pag. 160. c. ſcholiis gr. *Ἀρχὴ τῶν ὑπὲρ Μιλτιάδε.*]

Θεμιςοκλῆς tom. III. pag. 293. (Gr. f. 137. Lat. f. 436.) [Iebb. II. pag. 177. c. ſcholiis gr. *ὑπὲρ Θεμιςοκλέυς.*]

Κοινὴ ἀπολογία tom. III. pag. 368. (Gr. f. 144. Lat. f. 459.) [Iebb. II. p. 224. c. ſcholiis gr. *εἰς τὴν κοινὴν ἀπολογίαν.* In IV. codd. Pariſ.] Hanc orationem magnum inprimis Ariſtidi inter Graecos nomen conciliaſſe, teſtatur *Synefius* in Dione pag. 40. Concludit autem illam pag. 510. ſeq. graui inuectiua in ſophiſtas ſuae aetatis, melioribus obtrectantes, ipſos omnis verae virtutis expertes. *Fabr.* In cod. Vindob. IV. apud *Lambec.* comment. vol. VII. col. 16. ſqq. eſt illa oratio pro Quatuoruiris. Praefixa eſt vita Ariſtidis a Sopatro, Apameenſi, (vti Lambec. prodit,) conſcripta, at plenior et caſtigatior, quam in edit. Oration. Ariſtidis Florentina. Sequuntur deinde eiusdem Sopatri prolegomena de charactere oratt. Ariſtidis. His porro ſubiungitur orationis hypòtheſis ſ. argumentum, auctore eodem, vt ait Lambecius, Sopatro. Illam hypotheſin, multo locupletiorem, quam in ed. Florentina, excipit ipſa Ariſtidis oratio, in quatuor ſectiones diuiſa, quarum tertia, quae ad Miltiadem pertinet, peculiarem ſuam habet hypotheſin. Quinta autem ſiue reliqua tota eiusdem orationis pars, ſeu communis apologia omnino deeſt. Compara, quae ad §. VII. de codice Matritenſi dicta ſunt. *Harl.*

49. *Αἰγύπτιος.* Epiſtola ſiue liber lectu dignus de cauſſis incrementi Nili, quo opiniones ſiue hariolationes aliorum refellit, negatque, illud adſcribendum eſſe vel Eteſiis pag. 554. 572. 605. aut mari dulci, flantibus Eteſiis influenti, quae Euthymenis, Maſſilienſis, fuit ſuſpicio pag. 596. niuibusue pag. 559. aut aquis, ex Africae et Arabiae montibus defluentibus, vt Ephoro placuit, pag. 586. nec vero imbribus pag. 562. nubibusue pag. 568. nec ſoli (vt Herodotus ſenſit,) pag. 572. 583 603. ſed totum eſſe tribuendum magnae DEI ſapientiae et prouidentiae pag. 615. quae vicarium hunc pluuiarum fluuium ſingulari natura donauerit, qua inſtar dierum nocliumque vel lunae creſcat atque iterum minuatur pag. 569. cuius rei rationes perinde, vt, quod auras non emittit pag. 611. et aquae eius non facile corrumpuntur pag. 612. et *πηγαὶ* ſiue fontes atque origines Nili pag. 582., nos lateant.

Tom. III. pag. 552-617. (Gr. f. 90. Lat. f. 517.) [Iebb. II. pag. 331. In II. codd. Pariſ.] Obiter reprehendit, quae ſcriptores praeſtantiſſimi, Homerus, pag. 607. Herodotus, pag. 575. Pindarus pag. 610. de Aegypto *) falſa tradidere, teſtatus, ſe illam regionem quater totam perluſtraſſe p. 552. 568. 576. et a ſacerdotibus Aegyptiis edoctum pag. 615. 608. atque Aethiope quodam *τῶν ἐκεῖ δυνατῶν* pag. 581.

50. Περὶ

*) Confer, quae de Platone tom. III. pag. 476.

50. Περὶ τȣ̃ παραφθέγματος [v]). De arroganter dicto, ſiue apologia de laude ſui, quam Ariſtidi, neſcio quis, *πεφυκώς*, vt pag. 687. ait, *πρὸς τὸ παιδαγωγεῖν*, obiecerat, et ille variis argumentis, praecipue vero exemplis magnorum virorum tuetur, veluti probaturus ſuffragio illud Horatii III, 30. Od.

— — — Sane ſuperbiam
Quaeſitam meritis.

Tom. III. pag. 617. (Gr. f. 49. Lat. pag. 538.) [Iebb. II. pag. 365. In VI. codd. Pariſ.)

51. Κατὰ τῶν ἐξορχȣμένων [w]), in prodentes cauſſam ſuam ſophiſtas, et Μȣσῶν ὄργια χραίνοντας ἐν τῷ δημοσίῳ pag. 712. qui auditorum ſuorum gratia, vt illis placerent, laſciuire ſe et modum excedere dictionemque corrumpere (ἐκβαίνειν τȣ̃ ῥυθμȣ̃ καὶ τῆς ὀρθότητος et ἐξίςασθαι τῆς ἰδέας pag. 711.) profitebantur. Ita enim titulus huius orationis interpretandus, non vt Canterus: *contra proditores myſteriorum.*

Tom. III. pag. 689. (Gr. f. 56. Lat. f. 562.) [Iebb. II. pag. 401. In V. codd. Pariſ.] Hanc orationem e MSto codice velut antea ineditam cum verſione ſua et notis *Laurentius Norrmannus* vulgauit Upſaliae 1688. 8. titulumque fecit: *in inepte exſulantes ſophiſtas* [x]). Locum ex hac oratione adfert Ariſtides ipſe libr. de ciuili dictione p. 312.

52. Πρὸς τȣ̀ς αἰτιωμένȣς, ὅτι μὴ μελετῴη, apologia ad ignaros auditores, a quibus tamen reprehendebatur, quod non frequentius declamaret, pag. 717. *ἀδικεῖν φασί με τὰς μελέτας τῶν λόγων ȣ̓ συνεχεῖς ποιȣ́μενον.*

v) Vide de hoc vocabulo tom. III. p. 671. 679.

w) *Ariſtides* tom. III. pag. 669. *δέδοικα μὲν ἂν μὴ παρὰ κωφὸν λέγω, καὶ τινα τρόπον ἐξορχȣ̃μαι, δεικνὺς ἀμυήτῳ τὰ ἱερά.* et pag. 713. Ἀλλὰ καὶ Ἡρακλῆς ἐν Λυδοῖς ὠρχήσατο — *μιᾷ γε ἡμέρᾳ καὶ τῆς παιδιᾶς ἕνεκα — ἀλλ᾽ ὑμεῖς ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐξορχȣμένȣς*, pag. 676. *ὀρχȣ̃μαι δέιπτυχα.* Syneſius Dione p. 40. *ȣ̓ μέντοι τοσȣ̃τον ὁ Δίων ἐξωρχήσατο τὴν ἀρχαίαν* Ῥητορικήν. *Fabr.* Canter. in nota, proditores, ait, myſteriorum vocat ineptos hiſtriones, qui muſarum ſacra profanabant. In cod. Laurent. (Bandin. II. col. 584. ſeq.) in ſiue manu vetuſta ſcriptus eſt titulus hoc pacto: Τέλος *τȣ̃ κατὰ τῶν ἐξορχȣμένων* Κοινῆς Ἀσίας *ἐν Σμύρνῃ ἐθαυμάσθη ὑπὲρ πάντας. Harl.*

x) Editio Normann. eſt collectio plurium libellorum Ariſt. quos primum in forma diſputationum academicarum edidit, dein generalem illis praefixit inſcriptionem:

Ἀριστείδȣ ῥήτορος λόγοι δύο. α. Πρεσβευτικὸς πρὸς Ἀχιλλέα. β. Κατὰ τῶν ἐξορχȣμένων. *Τȣ̃ αὐτȣ̃ τεχνῶν ῥητορικῶν βιβλία δύο· α. περὶ πολιτικȣ̃ λόγȣ· β. περὶ ἀφελȣ̃ς λόγȣ. Laurentius Norrmannus, orationem Ariſtidis utramque de cod. mssto; duosque artium oratoriarum libros, de vetuſta, eademque adhuc vnica, edit. Aldina, deſcripſit, edidit, verſione latina notisque neceſſariis illuſtravit a.* CIↃIↃCLXXXVIII. (1688.) Vpſaliae litter. Henr. Keyſers in 8. Orationem ad Achill. more diſputationum academic. d. 20. Iun. 1687. typis euulgatam, defendit *Ionas Ström.* Altera diſp. ab eodem *Iona Ström* ventilata, ſ. Ariſtidis in ineptos et futiles ſophiſtas oratio, habet, vt vltimum opuſculum, ſiue duo libri de dictione ciuili, reſpondente *Iac. Car. Engeldal* d. 17. Mart. 1688. peculiares inſcriptiones, in diſputatt. academ. ſuetas. In praefat. ad or. ad Achillem ait, ſe hanc et alteram dediſſe de mſto cod. *Rolambiano caſtigatam expolitamque.* Hinc autem non ſequitur, vt, quod exſculpſiſſe videtur Fabricius, Norrmannus binas oratt. antea nondum euulgatas fuiſſe, crediderit. E contrario Norrm. p. 129. prouocat ad edit. Ariſtidis Florentinam, (vbi illa oratio (nr. 51.) iam exſtat,) et addit, ſe etiam in aliis nonnullis illam eſſe ſequutum, pag. 59. autem promiſerat, ſe illam e mſsto *reconcinnatam* daturum eſſe. Initio autem notat. (p. 143. ſq.) vim et poteſtatem voc. *ἐξορχȣ́μενοι* copioſe explicat. De alia, ſi ea ita dici poteſt, editione v. ad nr. 54. fin. *Harl.*

Tom. III. pag. 715-729. (Gr. f. 59. Lat. f. 571.) [Iebb. II. p. 417. In VII. codd. Pariſ.] Vide inprimis quae de ſe pag. 722. ſeq.

Hactenus editiones orationum Ariſtidis, ex recenſione Canteri.

53. Πρεσβευτικὸς πρὸς Ἀχιλλέα. Oratio Vlyſſis nomine, ad Achillem ab Agamemnone legati, ſumto argumento ex Iliad. *i.* 225. ſeq. [In ſex codd. Pariſ.] Hanc, a *Vincentio Obſopoeo* acceptam, primus latine vertit et cum contraria oratione Libanii (tom. I. f. 228. edit. Morelli) Achillis nomine ad Vlyſſem, ex Iliad. *i.* v. 367. ſeq. edidit vir ſummus *Ioach. Camerarius* Hagenoae A. 1535. 8. addita graeca vtriusque loci Homerici paraphraſi y). Vertit etiam Canterus f. 337. edit. latinae Baſil. licet in graecolatina et graeca edit. omittatur; vnde hanc orationem e MSS. velut ineditam antea, protulit et cum verſione ac notis ſuis excudi fecit laudatiſſimus Norrmannus, Vpſal. 1687. 8. *Fabr.* Hanc orationem a ſe ex codice primum eſſe euulgatam, putabat Norrmann. ſed meliora edoctus mox agnouit errorem, vt ad fin. nr. 54. adnotabimus. *Iebbius* autem huic orationi locum dedit in tom. II. pag. 425. ſqq. *Harl.*

54. (Τεχνῶν ῥητορικῶν) περὶ πολιτικȣ̃ καὶ ἀφελȣ̃ς λόγȣ, βιβλία β'. Libri duo praeclari *de ciuili et ſimplici dictione*, in quibus ciuilis dictionis exemplum Demoſthenem, ſimplicis Xenophontem proponit, et praecepta ſua petitis exinde exemplis illuſtrat. [In II. codd. Pariſ.] Graece primum editi ſunt ab *Aldo* inter graecos rhetores Venet. 1508. fol. Latine verſos edere voluit Canterus, a quo translatum librum de ſimplici dictione vidiſſe ſe, teſtatur *Leunclauius* in Xenophontis vita. Graece caſtigatos a ſe et adnotatis Demoſthenis et Xenophontis locis cum latina interpretatione ſua et cum animaduerſionibus edidit Norrmannus, Vpſal. 1688. 8. *Fabr.* Conf. ad nr. 51. adnotata. Illa vero collectio atque editio opuſculorum, nr. 51. 53 et 54. memoratorum, Norrmanniana non tam recuſa, quam quibusdam reſectis aut mutatis nouum potius titulum accepiſſe videtur in ed. quae Lipſiam in fronte habet. Omnia enim inſunt, quae in Vpſalienſi edit. reperiuntur, eodem plane, (quantum ex comparatione vtriusque exempli cognoui,) verſuum, paginarum, litterarumque ordine ſeruato; hoc tamen leui diſcrimine, vt loco tituli generalis in fronte collectionis poneretur inſcriptio: *Aelii Ariſtidis Rhet. Adrianens. nomine legatorum graecorum ad Achillem ſcripta. Laurentius Norrmannus de cod. msto deſcripſit ac edidit, verſione latina, breuibusque notis illuſtrauit.* Lipſiae 1715. ap. Io. Kunckeln. 8. Tum dedicatio ad Reginam, Vdalricam Eleonoram eſt omiſſa; e contrario ea, quae olim alteri libello praemiſſa fuit, huic praefixa collectionis quaſi repetitioni, ad Rolambium L. B. de Byſtad, omnino immutata. Poſtea epigrammata in honorem laudemque reſpondentis, hic *Petrum Eer* nominati, quorum tamen tertium plane differt, excipit epiſtola Normanni, in qua fatetur, ſe ab Elia Obrechtio demum de editione Camerariana certiorem eſſe factum, et

y) Inſcriptio libelli, qui Norrmanno, in edendo illuſtrandoque illo verſanti, multisque aliis V. D. incognitus fuit, nec frequenter occurrit, haec eſt: *In libello hoc inſunt* πρεσβευτικὸς Ἀχιλλεῖ. Ἀντιπρεσβευτικὸς Λιβανίου *h. e. quid dici amplius ab Vlyſſe legato ad Achillem et reſponderi ab hoc potuerit. Vtraque oratio conuerſa in latinum a. Ioach. Camerario. Eiusdem et paraphraſis graeca Homerici vtriusque loci addita eſt.* — Hagan. ann. XXXV. (h. e. 1535) In dedicatione ait Camerar. ſibi illa miſſa eſſe a Vincentio Obſopoeo, qui deſcripſiſſet e peruetuſto codice D. Christoph Vittorii paedagogi in aula principis Onoldini. Metaphraſis Camerarii graeca incipit a pag. 81. *Harl.*

Digitized by Google

et rogat typographos, ne, niſi re antea cum ipſo communicata, opuſc. recudant, et, ſic denuo, inquit, in manus ſumere, atque, vt ſpes eſt, meliora emendatioraque non pauca facere, nobis licebit etc. quod tamen, Norrmanno a. 1703. animam efflante, in altera, ſi diis placet, editione, non eſſe factum, dolemus. In ceteris libellis tituli, qui in ed. Vpſalienſi praemittebantur, vna cum praefatione, lectu vtili, libro de dictione ciuili praefixi, ſunt omiſſi. Tamen, quoniam praefationes in ed. Vpſal. carent paginarum notis, in reliquis omnibus, etiam paginis, editio Lipſienſis cum Vpſalienſi plane conſpirat. Quae omnia, ne libellorum cupidi deciperentur, paullo vberius explicui. *Iebb* hos duo libellos de dictione recepit in ſuam Ariſtidis editionem tom. II. pag. 138. ſqq. gr. ac lat.

Superioribus a Fabricio commemoratis Ariſtidis opuſculis addenda eſt oratio, ſtudio atque diligentia cel. *Morelli*, e cod. Veneto bibl. Marcianae luci expoſita cum aliis libellis, bene verſa et erudite expoſita.

55. *Ariſtidis oratio aduerſus Leptinem*, Libanii declamatio pro Socrate, Ariſtoxeni rhythmicorum elementorum fragmenta. Ex bibl. Veneta D. Marci nunc primum edit. *Iacobus Morellius*, eiusdem bibl. cuſtos. Venetiis, typis Caroli Paleſe, 1785. 8. In nota 1. *Morellius* V. Cl. orationis Demoſthenis et vmbratilis declamationis Ariſtidis refert argumentum, vtrique commune, ſed Ariſtides eo tendit potiſſimum, vt Chabriae, filii, immunitati conſulat: in praef. autem pag. XI. ſqq. multus eſt de illa oratione: quam graece quidem poſtea adiunxit cl. *Wolf* edit. ſuae Demoſthenicae orationis aduerſus Leptinem, Halis Sax. 1789. mai. 8. at in praef. pag. XXVI. ſeq. graue tulit de ea iudicium.

In catal. codd. msstorum bibl. publ. Pariſ. t. II. p. 589. memoratur cod. MMDCCCCXCVI. ſaec. XIII. in quo praeter alia Ariſtidis opuſcula ineſſe dicitur nr. 20. Ariſtides *de funebris orationis ſcribendae ratione:* opus, ait confector catalogi, ni fallor, ineditum. Incipit *λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ἐπιτάφιος. Harl.*

VI. *Scripta Ariſtidis deperdita.*

1. *Δημοσθένης τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβουλεύων ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι. Demoſthenes Alexandro, quum eſſet in India, ſuadens curſum victoriarum ſuarum proſequi.* Meminit Ariſtides ipſe orat. 4. ſacra tom. I. pag. 575.

2. *Δημοσθένης λέγων περὶ ἡγεμονίας. Sub Demoſthenis perſona oratio de praefectura habenda*, id. pag. 576. *Fabr.* *Maſſon* ad a. Chr. 161. V. C. 814. nr. 6. et 7. locum Ariſtidis in or. ſacra 4. explicando, primum contra Fabricium copioſe diſputans, contendit, non duas, quas Fabr. nr. 1. et 2. inter deperditas recenſet, orationes; ſed vnam eamdemque, et quidem ex tempore dictam, nec forte vmquam chartae mandatam, ab Ariſtide illo loco innui. Dein Fabricii interpretationem damnans, liquere exiſtimat, Ariſtidem indicare, ſibi *περὶ ἡγεμονίας* in oratione fuiſſe differendum, quod pro ſubiecta materia eſſet, vt regi, Alexandro, ſuaderet Demoſthenes, *ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασιν*, i. e. animum de rebus negotiisue publicis ſtudioſe et acriter gerendis impertire, quod forte iam crapulae nimis eſſet deditus, vel quod ab vlteriore in Indos expeditione recederet: *ἡγεμονίαν* ſaepiſſime principatum, regnum, imperium, denotare. Sed tam Fabricii quam Maſſonii ſententiam atque interpretationem reiicit, et meliorem loci proponit ornatque explicationem *Hemſterhuſ.* ad

 Ariſto-

Ariſtophanis Plutum pag. 450. ſeq. Nam iudicat, totam illam orationem ſuaſoriam, Demoſtheni tributam, quam quidem vnam quoque, non geminam habet, pertinere, quod oratoris perſonae conueniat, ad Athenienſes, quos, dum longe aberat, deſperato reditu, apud Indos Alexander, hortatur, vt communis capeſſendae libertatis principes ſignum tollant, tantique decoris ſe duces reliquis Graecis praebeant: nullum opportunius exſpectari poſſe tempus, quo veterem illam glorioſamque ἡγεμονίαν repetant etc. *Harl.*

3. Ἐπὶ τῶν μισθοφόρων τῶν ἀπαιτȣμένων τὴν γῆν, *in mercenarios milites, agrum dari ſibi petentes.* In hac εὐτελὲς ſiue exile exordium a quibusdam reprehenſum, *Philoſtratus* pag. 583. teſtatur. Argumentum illuſtrat ſcholiaſtes Hermogenis pag. 428. μισθοφόροις τινὲς ȣκ ἔχοντες ἀποδȣ̃ναι μισθὸν, γῆν ἔδοσαν, εἰ δὲ πόλιν ἔκτισαν. Μετὰ ταῦτα χρημάτων εὐπορήσαντες τὸν μισθὸν ἀξιȣ̃σι δȣ̃ναι, καὶ τὴν γῆν κομίσασθαι.

4. Λόγος παραιτȣμενȣ τὸν τειχισμὸν τῆς Λακεδαίμονος, *oratio munitionem Lacedaemonis diſſuadens*, ibid.

5. Ψόγος Ἀλεξάνδρȣ. *Magni Alexandri vituperatio.* Colligas ex eodem *Philoſtrato*, pag. 584. niſi obiter Alexandrum in alia quapiam oratione Ariſtides perſtrinxit.

6. Ἰσοκράτης τȣ̀ς Ἀθηναίȣς ἐξάγων τῆς θαλάττης. *Iſocrates ſuadens Athenienſibus, vt ſtudium imperii maris abiiciant*, ib.

7. Πρὸς Καλλίξενον συμβȣλεύοντα, μὴ θάπτειν τȣ̀ς δέκα ςρατηγȣ̀ς, ἐπειδὴ ἀνῃρέθησαν μιᾷ ψήφῳ. *Contra Callixenum, qui ſuaſerat decem duces non ſepeliendos, qui vno decreto damnati et ſupplicio adfecti erant*, quod caeſorum ad Arginuſas Athenienſium cadauera reliquerant inſepulta. *Hermogenes* lib. 1. περὶ ἰδεῶν cap. 6. pag. 279. *Philoſtratus* [?] pag. 584. *Libanius* declamatione 37. t. I. p. 819. laudans Ariſtidem ἐν Καλλιξένῳ.

8. Αἰσχίνης, μὴ λαβὼν ὑπὲρ τȣ̃ Κερσοβλέπτȣ τὸν σῖτον, *Aeſchines ad Cerſobleptem*, Thraciae regulum, prodendum *non corruptus* a Philippo. *Philoſtratus* ibid. Haec oratio oppoſita ſuit Demoſtheni, a quo Aeſchines illius rei arguitur oratione περὶ παραπρεσβείας.

9. Οἱ παραιτȣ́μενοι τὰς σπονδὰς μετὰ τὸ κτεῖναι τὰ γένη, *Foederum communionem recuſantes, poſtquam gentiles paciſcentium trucidaſſent*, id.

10. Λόγος πείθων Λακεδαιμονίȣς τȣ̀ς ὀρχηςὰς ἐλαύνειν. *Oratio, ſuadens Lacedaemoniis, vt ſaltatores expellant.* *Libanius* orat. XIX. quae Ariſtidi eſt oppoſita, ſed cum ſumma laudis eius praefatione. Tom. II. p. 475. ſeq.

11. Παναθηναϊκὸς alter εὐτελὴς καὶ ψυχρὸς, quem loco praeſtantiſſimi illius, qui exſtat, Herodi Attico exhibuit, vt eius inuidiam falleret, et ab eo facultatem dicendi de hoc argumento impetraret. Auctor ὑποθέσεως in Panathenaicum Ariſtidis, qui exſtat.

12. Ὑπὲρ τȣ̃ δρομȣ̃. *Oratio de curſu*, cum ab Aeſculapio per ſomnium iuſſus eſſet curſu vti. *Ariſtides* ipſe orat. IV. ſacra tom. I. pag. 579. *Fabr.* Num edita fuerit, haud liquet, v. *Maſſon* citatum ad nr. 19. *Harl.*

13. *Secunda et tertia in Aeſculapium Oratio.* Tertiae mentio orat. IV. ſacra tom. I. pag. 582.

14. *Laus*

Digitized by Google

14. *Laus balnei Cyziceni*, dicta ante ſuum Cyzico diſceſſum. Orat. V. ſacra tom. I. pag. 624.

15. Tertia aduerſus Leptinem Oratio, Demoſthenis aemulatione ſcripta, vt narrat Ariſtides ipſe Orat. tertia Platonica ad Capitonem tom. III. pag. 525. ſeq. *Fabr.* ſ. tom. II. pag. 315. ed. Iebb. ſed illam editionem a cel. *Morellio* eſſe ex cod. Ven. editam, iam ſupra oſtendimus. *Harl.*

16. Oratio altera, tempore peſtilentiae dicta, de eo, quod non frequentius declamaret: mentio tom. III. pag. 717.

17. Ὑπομνήματα de Pyramidibus, Labyrintho et aliis rebus, in Aegypto ſpectatu dignis, quae in itinere ſuo mitti in litteras fecerat, quaeque periiſſe queritur tom. III. pag. 552.

18. Orationes duae, vna breuis, altera longior, de caedendo Critia, tyranno, ad Harmodii et Ariſtogitonis ſtatuas confugiente. *Marcellinus* ad Hermogenem pag. 67. διὸ καὶ Ἀριστείδης λέγων τὸν λόγον τοῦτον διὰ βραχέων ἐπλήρωσεν, ὡς ὁμολογουμένου τοῦ δεῖν ἀνελέσθαι τὸν Τύραννον. καὶ σχεδὸν οὐχ ὡς ζήτημα, ἀλλ' ὡς κοινὸν τόπον διεξῆλθεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀριστείδης ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἐμήκυνεν, καὶ μὴ [ꟼ] θαυμάσῃς. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὴν ἑαυτοῦ τῶν λόγων περιουσίαν ἠθέλησε δεῖξαι.

19. His adde ἀπογραφὰς ὀνειράτων ſiue vberiores de ſomniis ſuis, ab Aeſculapio, ſibi, aegrotanti, immiſſis, memorias, de quibus tom. I. orat. 4. ſacra pag. 579. et orat. 2. pag. 515. Εἰ δέ τις τὰ ἀκριβέστατα γνῶναι βουληθήσεται τῶν γεγενημένων ἡμῖν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὥρα τὰς διφθέρας αὐτῷ ζητεῖν καὶ τὰ ὀνείρατα αὐτά. Καὶ γὰρ ἰάματα παντὸς εἴδους, καὶ διαλόγους τινὰς εὑρήσει, καὶ λόγους ἐν μήκει, καὶ φάσματα παντοῖα, καὶ προῤῥήσεις ἁπάσας καὶ χρησμῳδίας περὶ παντοδαπῶν πραγμάτων, τὰς μὲν καταλογάδην, τὰς δὲ ἐν μέτροις γεγενυίας, καὶ χαρίτων πάντ' ἄξια τῷ Θεῷ, μειζόνων, ἤ τις ἂν εἰκάσαι. Ex *Syneſio* de inſomniis pag. 155. hoc Ariſtidis opus non abſurde dixeris ἐπινυκτίδας, ad quem locum Nicephorus in ſcholiis pag. 421. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις βιβλίοις Ἀριστείδης ὁ Ῥήτωρ συνεγράψατο καὶ βιβλίον ἕτερον περιέχον κατὰ λεπτὸν τοὺς ὀνείρους αὐτοῦ, οὓς ἐν νόσῳ ἑώρα αὐτοῦ. *Fabr.* Conſ. *Maſſon* ad a. Chr. 161. nr. 9. Id vero vel ex illo loco intelligi poteſt, quam vaniloquus, quantus rerum et verborum incredibilium inaniumque captator atque iactator, fuerit, quam capax phantaſmatum, etiam vaniſſimorum, ingenium, morbo laborans. *Harl.*

20. Scripſit etiam πολλὰ μέλη εἰς τὸν Σωτῆρα Ἀσκληπιὸν, εἴς τε τὸν Αἴσηπον καὶ Νύμφας καὶ Θερμαίαν Ἄρτεμιν. *Carmina multa in Aeſculapium, ſeruatorem, in Aeſepum, Myſiae fluuium, Nymphas et Dianam, thermarum praeſidem.* Orat. 4. ſacra t. I. p. 569. ſeq. Μυριάδας γε ἐπῶν οὐκ ἔλαττον ἢ τριάκοντα, tercentena amplius verſuum millia, quibus Aeſculapio gratias egit, vide orat. 2. ſacram tom. I. pag. 523. et orat. 3. pag. 548. vbi ſpecimen eorum habes, tum μέλη ſiue carmina Γάμον Κορωνίδος *) καὶ Γένεσιν Θεοῦ, de Apollinis cum Coronide, Phlegyae filia, nuptiis, ex nato ex illa Aeſculapio, tom. I. orat. I. ſacra

*) Alius fuit *Ariſtides*, ex cuius περὶ Κνίδου συγγράμματι nonnulla de Coronide profert Scholiaſtes Pindari ad Pythionic. III. f. 196. edit. Oxon.

Digitized by Google

ſacra pag. 509. et orat. 4. pag. 585. et 582. vbi ab Aeſculapio ſe *πρὸς τὴν μελῶν ποίησιν* excitatum eſſe ſcribit, et ab Apolline Paeanem in ipſum componere iuſſum, cuius initium: *Φορμίγγων ἄνακτα Παιᾶνα κλήσω.* Nec minus pag. 586. in Panem, Hecatem, Acheoloum, ceteros. In Mineruam et Bacchum *λύσιον*, quorum hymnorum itidem initia ibi adponuntur, et in Iouem ipſum et iterum in Bacchum *ἑλοκόμην* Mercuriumque, et Smyrnaeas Deas etc. Hymnus in Herculem et Aeſculapium, cuius initium: *Ἰὴ παιὰν Ἡρακλες Ἀσκληπιέ.* id. pag. 587. et Orat. in Herculem tom. I. pag. 64. Epigrammata quoque variis donariis, quae Diis dicauit, inſcripta a ſe memorat orat. 4. ſacra pag. 589. ex quibus vnum hoc in tripode argenteo, qui memoriam decem chororum, in honorem Aeſculapii ab Ariſtide inſtitutorum, conſeruare debebat, ita ſe habuit:

Ποιητὴς ἀέθλων τε βραβεὺς, αὐτός τε χορηγὸς
    Σοὶ τόδε ἔθηκεν, ἄναξ, μνῆμα χοροστασίης.
Οὐκ ἀφανὴς Ἕλλησιν Ἀριστείδης ἀνέθηκε
    Μύθων ἀενάων κύδιμος ἡνίοχος.

21. Omitto, quod in ſomnio Ariſtides ſibi viſus eſt dicere *de laudibus Nympharum*, *περὶ νυμφῶν ἐπαίνων, ὅτι οὐκ εἶεν Θεαὶ χαριέστεραι, πάντως δὲ εἶναι καὶ τῷ ἐπιεικεῖ ἀπολαύειν αὐτῶν.* Orat. 1. ſacra tom. 1. pag. 493. et *ἐγκώμιον ὑγιείας*, *de laudibus Sanitatis*, ibid. *Φιλοστέφανον* ſiue *Φιλησιστέφανον* orat. 3. tom. I. pag. 559.

22. Ariſtidis *Epiſtolae* variae vt ad Alexandrum, Cotyaenſem, quas memorat tom. I. pag. 72. etc. *Fabr.* *Ariſtides ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν*, (de quo v. ſupra, vol. V. p. 106.) num noſter fuerit, equidem neſcio. *Harl.*

Interciderunt etiam *Metrophanis*, Phrygii, ſophiſtae, *ὑπόμνημα* in Ariſtidem, *Sergii*, Zeugmatenſis, aduerſus Ariſtidem *ὑπὲρ τῶν δικολόγων*, et *Porphyrii* libri ſeptem in Thucydidis prooemium, contra Ariſtidem, quae ſingula commemorat Suidas.

[Ἐν τῷ Νησιωτικῷ ſcil. λόγῳ citat Ariſtidem *Menander*, rhetor, in commentar. de encomiis pag. 59. ed. Heeren. qui vero in nota caute monet, niſi forte eadem ſit oratio cum Rhodiaca, tom. 1. pag. 539. *Harl.*]

VII. *Codd. MSSti atque editiones orationum Ariſtidis.*

Primum de *codicibus*, quorum quidem notitiam nactus ſum, *manu exaratis*, paucis agam. *Venetiis* in bibl. D. Marci, in cod. CCCCXIX. chart. ſaec. XV. ſunt 22. oratt. in his etiam orat. aduerſus Leptinem, initio autem, vt ait Zanetti, plura deſiderantur, ſed confer *Morelli* praef. pag. XVII. ſeq. Panathenaicis praefigitur prolegomenon, quod adfert Aldus in ed. 1513. ſed in cod. duplo maius eſt illo, et in duas diuiditur partes (v. catal. codd. gr. pag. 204.) in cod. CCCCXXII. ſunt Libanii et Ariſtidis declamationes contrariae, et aliae quinque Ariſt. oratt. in cod. CCCCXXIII. quatuor oratt. in cod. CCCCXXIV. oratt. XXVIII. — in cod. CCCCXXV. oratt. XII. — in Cod. CCCCXXVI. oratt. XVIII. — in codic. CCCCXXVII. oratt. XVII. — in codic. CCCCXXVIII. oratt. XXII. — in cod. CCCCXXIX. lib. de ciuili et ſimplici oratione (catal. pag. 206-210.) — in cod. DX. Panathenaica, cum ſcholiis quibusdam marginal. — in cod. DXXV. or. Platonica I. pro rhetorica, praemiſſis quibusdam grammaticalibus. — In cod. CCCCXLII. reperit adhuc *Villoiſon*

Digitized by Google

loiſon Ariſtidis opuſc. in catalogo codd. omiſſum, Μονῳδίαν ἐπὶ Σμύρνῃ, ſine auctoris quidem nomine, v. viri illius cel. anecd. gr. II. pag. 254. Idem V. D. ibid. pag. 10. animaduertit, in Macarii Chryſocephali Ῥοδωνιᾷ eſſe pag. 61. excerpta ex quibusdam Ariſtidis orationibus. — De cod. Veneto, ex quo cel. *Morellius* Ariſtidis orationem aduerſus Leptinem primus edidit et de ipſa oratione vir ille doctiſſimus in praef. pag. XI. ſeqq. atque pag. XXI. ſqq. de ſcholiis ad Ariſtidem ineditis in codd. Marcianis, e quibus ille hinc inde quaedam excerpſit, diligentiſſime copioſeque diſſerit. Scholia autem inedita eaque valde opportuna, in Marcianis et aliis quoque codd. obuia aa), paſſim viri docti, quos laudat Morellius pag. XXII. commendarunt, atque loca ex illis adtulerunt. Auctorem tamen illorum ſcholiorum, non omnium quidem, ſaltem ex parte, neque fuiſſe *Metrophanem*, Phrygium ſophiſtam, quod in ſuſpicionem venit Gisberto Cupero, neque *Menodotum*, vt, exiſtimarunt Abreſchius et Reiskius, (in vol. V. animaduu. in gr. auct. pag. 591.) idem Morell: docte abundeque effecit. *Metrophanem* quidem ſcripſiſſe εἰς τὸν Ἀριστείδην ὑπόμνημα, teſtantur Suidas in h. v. et Eudocia pag. 301. at, num in orationes, an in libros de ciuili dictione ſcripſerit, non memorant.

Venetiis quoque in bibl. canonicorum regularium ad D. Antonii et fratrum Praedicatorum ad DD. Io. et Paulli fuerunt duo codd., quos etiam Canterus vti ipſe in praefat. ad ſyntagma de ratione emendandi auctores gr. indicauit, in recenſendo Ariſtide adhibuit, v. *Morell.* l. c. pag. XXVI.

Romae in bibl. Angelica cod. chart. ſaec. XIV. vt hic et alibi *Montfaucon* bibl. bibliothecar. MSS. praetermittam ad codd. qui in Vaticana aliisque bibliothecis exſtare dicuntur, inde enumerandos. — Idem *Montfaucon* in diario italico refert, exſtare in biblioth *Mediolan. Ambroſ. Ariſtidis*, *Polemonis* aliorumque orationes in cod. rec. bombycino, (p. 16.) in bibl. *Veneta* SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum *Ariſtidis* oratt. in cod. membran. ſaec. XI. (pag. 47.) in bibl. *Florent.* monaſterii B. Mariae *Ariſt.* oratt. in duobus codd. bombycinis ſaec. XIV. (pag. 367.) et Ariſt. Monodia de Smyrna, in cod. bombyc. (p. 369.)

Taurini in biblioth. regia, (catal. codd. gr. pag. 228.) querela de templo Cereris Eleuſine incenſo atque exuſto, in cod. CXX. chartac. ſaec. XVI.

In bibl. *Laurent. Medicea*, Florentiae, teſte *Bandinio* in catal. codd. graec. tom. I. pag. 491. cod. XXIV. plut. X. oratt. 17. — tom. II. ſqq. recenſentur oratt. in codd. obuiae. (col. 297.) cod. III. plut. LVI. nr. VIII-XI. oratt. IV. vbi quartae *ad imperatorem quemdam* orationis initium in editis non reperit Bandinius — et nr. 24. (pag. 300.) Panathenaica, in principio cum margin. ſcholiis, quae ab editis diuerſa videntur. — eadem (pag. 305. et 392. plut. LV. cod. VIII. et plut. LVII. cod. XXIV. nr. 20. cum ſcholiis. — (pag. 362. et t. III. pag. 266.) orat. ad Achillem, Vlyſſis nomine ab Agamemnone legati, cod. XXI. plut. LVI. nr. 3. et cod. IX. plut. LXXXV. in quo praeterea ſunt quaedam aliae Ariſtidis orationes, in his

aa) In bibl. Burmanni II. (v. catal. illius inter codd. nr. 1213.) exſtitit cod. mst. eximius, qui complectitur ſcholia inedita in Panathen. et in or. pro quatuoruiris, et dein venit in bibl. Pinelli, Veneti. Ex illis loca protulit *Valcken.* de fragm. Eurip. ad huius Hippolyt. pag. 155. 252. item *Wyttenbach* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 8. etc. Graevium quoque habuiſſe ſcholia inedita, patet ex Cuperi epiſt. in Giornale de' Letterati Parmae 1687. pag. 256.

his pro Quatuoruiris, in codice quinquepartita. — (tom. II. pag. 463 et 500.) de ciuili ac ſimplici dictione libri II. cod. XXII. plut. LVIII. et cod. XI. plut. LIX. — (pag. 465.) cod. XXIV. nr. 4. ex Ariſtide de formis dicendi, excerptum. — (pag. 498. ſqq.) aliquot oratt. in quibus or. pro Quatuoruiris eſt in quinque partes diuiſa, cum antiquis, iisque copioſiſſimis ſcholiis, cod. X. plut. LIX. (pag. 527. ſeq.) quinque oratt. cod. XV. eiusdem plutei. — (pag. 544.) or. de rhetorica cod. XXV. — (pag. 584. ſqq.) oratt. XXXI. cum ſcholiis. Nr. 26. eſt panegyricae orationis in aquam, quae eſt Pergami, fragmentum cum ſcholiis: quod quum in edit. Iebbiana deſideraret Bandinus, magnam is partem et fragmenti et ſcholiorum typis deſcribendam curauit: cod. III. membran. ſaec. X. plut. 60. — (p. 590. ſeq.) oratt. ſeptem, cum ſcholiis multo vberioribus, quam quae in ed. Iebbiana reperiuntur: in illis oratt. ſunt orationi pro quatuoruiris praemiſſa duo argumenta, quorum prius tantum occurrit inter prolegomena Sopatri: nr. 8. ſequuntur monodiae prorſus anepigraphae in funere cuiusdam non nominati: cod. VII. plut. LX. — tum in ſeqq. cod. VII. ſunt XXXIV. et cod. VIII. orationes L. cum ſcholiis, — cod. IX. oratt. XXXII. cum ſcholiis et vita Ariſtidis, in compendium redacta. — (p. 601. ſeq.) oratt. XII. cum prolegomenis, cod. XII. plut. LX. — (pag. 673.) ad reges Romanorum de Smyrna epiſtola, et palinodia de Smyrna inſtaurata, — cod. XIII. plut. LIII. — Ariſtides citatur in viol. compoſit. Bandin. I. pag. 549.

Sermo Baechi, latine redditus per *Cincium*, Romanum, v. *Bandin.* catal. latin. Flor. tom. III. col. 574. et fragmentum orat. de Ariſtidis laudibus, ib. col. 620. §. XXX.

Neapoli in bibl. regia declamatt. aliquot in cod. XXXII. et in cod. LII. ex libr. de ciuili dictione: in bibl. Auguſtin. S. Ioan. ad Carbon. cod. VI. Ariſtidis opera.

Pariſiis in publ. bibl. ſingulae orationes librique in permultis exſtant codd. quos breuitatis ſtudio iam ad praeced. paragraphum vbiuis indicaui. — In bibl. *Coisliniana*, teſte *Montfaucon*, cod. CLXXX. (pag. 239. catal.) Ariſtidis legatio ad Achillem, cum Libanii reſponſione. — In fragm. Stephani Byzant. de vrbibus cod. CCXXVIII. (pag. 286.) locus Ariſtidis de columnis parallelis Dodonae excerptus, — cod. CCCXXII. (pag. 445.) Ariſt. ſuper rhetorica, lib. I. II. — In S. Maximi Opp. cod. CCCLXXI. fol. 43. (p. 575.) ſunt ex Ariſtide quoque loca dictaque excerpta.

Matriti in bibl. regia, teſte *Iriarto*, cod. XLIX. Ariſt. legatio ad Achillem, quam Iriart. p. 165. pro inedita habuit, cum Libanii reſponſione. — in cod. LXXIX. (p. 288. ſq.) orationes XII. orationi Panathenaicae adſcripta ſunt praeter notas ſcholia vberiora, ab editis diuerſa. — cod. LXXXVI. (pag. 355.) et cod. LXXXXVIII. fol. 137. (pag. 387) Ariſtidis orat. (nim. Vlyſſis,) ad Achillem legati. — cod. LXXXVIII. (pag. 357. ſeq.) oratt. I. et II. pro rhetorica aduerſus Platonem, et ad Capitonem oratio tertia (vel potius quarta) pro rhetorica. Sequuntur anonymi ſcriptoris quatuor argumenta orationum aduerſus Platonem, quarum primum et quartum inſerta ſunt integra *Sopatri* in Ariſtidem prolegomenis, quae Iebbius praemiſit ſuae editioni; ſecundum vero et tertium ab iisdem prolegomenis Iebbiique opere abſunt. Haec autem argumenta eſſe videntur Iriarto illae hypotheſes, quae, teſte Fabricio, in edit. Florentina, (qua vero equidem careo, aeque ac Iebbius illam deſiderarat,) iisdem oratt. praemittuntur. Excipit anonymi fragmentum ſcholiorum in

in priorem orationem adverſus Platonem pro rhetorica, quae deſunt in Iebbiana editione. — Cod. CXV. fol. 93 et 96. (Iriart. pag. 458.) Ariſt. oratio funebris in Eteneum et Monodia de Smyrna.

In bibl. *Eſcurialenſi*, (teſte Plüero in itinerario per Hiſpan. pag. 156. etc.) Ariſt. ſermones varii 20. eiusdem Panathenaicus et monodia in Smyrnam, denique de vrbano et ſimplici ſermone.

De codice *Vindob.* IV. vide ſupra ad §. V. nr. 48. ſcripta. In eodem cod. ſunt *Ariſtidis* orationes duae contra Platonem pro rhetorica. coll. quae ſupra nr. 46. adnotata ſunt. — Duos codd. Monac. *Bauar.* et tres *Meermannianos* contulit Reiske, et varias lect. manu ſua exaratas reliquit.

Auguſtae Vindel. in cod. II. nr. 2. (ſecundum Reiſeri catal. pag. 77.) plurimae oratt. in eodem et in alio cod. nr. 15. (pag. 78.) bis Panathenaica: in cod. XIV. XVII. (p. 79.) aliquot orationes.

In bibl. *Britannicis Londini* in bibl. muſei britann. inter codd. *Harleian.* in cod. MMMMMDXLVIII. ſermo de Baccho et de Hercule, (teſte catal. tom. II.) deinde (ſecundum catal. MSS. Angliae et Hiberniae,) *Oxon.* cod. collegii noui, nr. 1223. (eo vſus eſt Iebbius.) — in bibl. *Barocc.* cod. XXXVIII. quatuor oratt. cum ſcholiis; cod LVI. deſcriptio iuuenis; et ex eo ſumta inter aduerſaria Langbaeni, (cat. p. 270. b.) — cod. LXIII. Panathenaicus et orat. pro quatuoruiris nec non eiusdem orat. fragmentum. — cod. LXVIII. epiſt. ad M. Aurel. Antoninum, cod. CVII. epiſt. ad eumdem, nomine Smyrnae, terrae motu collapſae. — cod. CXVI. panegyricus, M. Aur. Antonino dictus. — cod. CXXXVI. oratt. XXVI. cum ſcholiis anonymi, fortaſſe, (ait editor catalogi,) *Sophiani*, cuius quidem nomen adſcriptum eſt pagina praecedenti. At eo tantum videtur indicatum fuiſſe nomen *poſſeſſoris* codicis non, auctoris ſcholiorum. — cod. MCCCLI. in bibl. *Guil. Laudi*, oratt. legati ad Achillem et de Roma. — In bibl. *Bodlei.* cod. MMMDLXI. or. III. platonica ad Capitonem, et panegyr. in Cyzico. — *Cantabrigiae*, in collegio Reginenſi libri de ciuili et ſimplici dictione. v. Iebb. prolegomm. fol. *c.* vbi ſeptem codd. Barocc. alio autem numero ſignatos, et reliquos, quorum lectt. varr. habuit, codd. deſignat. *Harl.*

Editiones.

Graeca orationum LII. Florentiae ex officina Philippi Iuntae, A. 1517. fol. In hac praeter ὑποθέσεις veteris ſcriptoris in Panathenaicum, Leuctricas et Platonicas orationes habetur p. 155. Λιβανίῳ πρὸς τὸν μέγαν Θεοδόσιον περὶ τῆς ςάσεως, Libanii de ſeditione Antiochena oratio, quae in Morellina edit. Libanii occurrit tom. II. p. 389. In indice orationum, quem huic tomo Morellus praemiſit, ait, eam ſe depromſiſſe e germanica edit. Ariſtidis Adrianenſis. Sed quum nulla exſtet editio Ariſtidis, in Germania excuſa, graecam ſcribere voluiſſe Morellum mihi perſuadeo. *Fabric.* De hac edit. v. *Clement* biblioth. curieuſe etc. tom. II. pag. 80. ſeq. *Maittaire* A. T. tom. II. pag. 138. inprimis p. 300. ſeq. *Bandini* annales Iuntarum typographiae etc. part. II. pag. 119. et quae ego ſcripſi in Introd. in hiſt. Gr. L. II. 1. pag. 203. et de dubia ed. Aldina gr. a. 1527. notaui. In catal. biblioth. Pinellianae duo fuerunt ed. Florent. exemplaria, (v. catal. Pinell. tom. II. pag. 170. ſeq.) quae olim ad Burmann. pertinuerunt, quorum alterum eſt ſtipatum emendationibus ac notis autographis Guil. Canteri; alterum, quod ex bibl. Boerneri, Theol. Lipſ. tranſierat in

Digitized by Google

Burmannianam, emendationibus msstis ex autographo Ioſephi Scaligeri. De vtroque exemplo v. *Reiske* in animaduerſſ. ad graecos auct. volum. III. praef. pag. IX. ſqq. Exemplar, Canteri notis msstis, ex Burmann. exemplo exſcriptis, ornatum, poſtea *Reiske* ab Abreſchio acceperat mutuum et ex illo Canteri curas ſecundas, ſiue emendationes cum ſuis et Abreſchii animaduerſionibus admodum raris breuibusque euulgauit in vol. quinto animaduerſionum pag. 585. ſqq. compara tamen iudicium et notitiam cl. *Morelli* praef. ad ſuam edit. orationis aduerſus Leptinem Ariſtideae pag. XXIV. ſqq. *Harl.*

Latina, Baſileae apud Petrum Pernam 1566. fol. quatuor tom. in vno volumine ex erudita et praeclara verſione praeſtantiſſimi *Guilelmi Canteri*, qui verſionem ſuam Maximiliano II. imperatori, inſcripſit, orationibusque Ariſtidis a ſe translatis ſubiecit itidem in tomo quarto latine a ſe redditas *Gorgiae* orationem in Helenam; *Thucydidis* funebrem in Periclem; *Lesbonactis* hortationem, Andocidis de pace; *Herodis* Attici orationem de Rep. Antiſthenis orationes Aiacis atque Vlyſſis, *Lyſiae* contra [?] Eratoſthenem: *Dinarchi* contra Demoſthenem, *Alcidamantis* orationem Vlyſſis contra Palamedem, et *Gorgiae* orationem Palamedis. Denique ſubiungitur Canteri libellus de ratione emendandi ſcriptores graecos, in quo ex Ariſtide potiſſimum exempla repetit. Vſus eſt editione Ariſtidis Florentina, ab Arſenio cum MSS. collata, quam a Io. Oporino accepit: et in margine ſunt paucae breuesque, maximam partem criticae adnotationes.

Graeco Latina cum Latina verſione *Guil. Canteri*, A. 1604. 8. tribus Voluminibus, oliua Pauli Stephani. In hac nitida nec inemendata editione, cui Gnomologia ſiue ſententiae inſigniores, ex Ariſtide collectae, praemittuntur, ſubiectae ſunt variae lectiones quaedam ex Canteri et alio quodam codice excerptae. Sed viciſſim deſiderantur Ὑποθέσεις graecae non contemnendae veteris ſcriptoris, (Syneſio et Theone tamen, quos laudat, iunioris) in Panathenaicam et orationes Platonicas, in graeca Iuntina editione obuiae, et omiſſus eſt praeter Guilelmi Canteri notas, (quod nollem), marginales, eiusdem libellus de ratione emendandi graecos auctores, quem latinae editioni ſubiunctum eſſe iam dixi, et non minus miror, praetermiſſum eſſe a *Iano Grutero*, cum in face artium tomo tertio libros nouarum lectionum Guil. Canteri et Theodori Canteri varias lectiones recudendas daret. Omiſſae denique ſunt aliorum veterum oratorum a Guil. Cantero latine redditae orationes. *Fabr.* Almelouen. memorat alteram quoque Ariſtidis editionem ſub Paulli Stephani nomine, 1611. 8. At *Maittarius* in A. T. tom. III. pag. 858. not. b. bene iudicat, vel errorem eſſe typographicum, vel Paullum Stephanum eidem editioni annum alium adfixiſſe, vt pro noua haberetur. — Iſocrates gr. et lat. cum nonnullis Gorgiae et (Panathen.) *Ariſtidis*, fol. Henr. Steph. 1593.

Poſtea nouas editiones parare inſtituerunt *Io. Guil. Berger*, Profeſſor quondam Wittebergenſis, (teſte Fabricio,) atque *Abreſchius* [bb]); ſed vtriusque conatus exitu felici caruit. Inter

bb) Vide ipſum in vol. III. miſcell. obſſ. critic. in auctores etc. pag. 145. vbi ſpem quandam fecit nouae editionis cum ſcholiis in Panathenaicam vbermis et orat. pro Quatuoruiris locupletioribus, quam quae in Oxonienſi comparent editione, et cum ſuis aliorumque animaduerſionibus. Specimen egregium ibidem dedit p. 225. ſeq. haud raro contra Iebb. diſputans, conſcribendo Vindicias et coniecturas in Ael. Ariſt. hymnos in Iouem et Mineruam, ac tom. III. p. 100. ſqq. praebuit addenda atque corrigenda.

Inter ea noua prodiit editio, a nitore chartae et typorum magis, quam ab eruditione et ſagacitate ingenii commendabilis:

Aelii Ariſtidis Adrianenſis Opera omnia: graece et latine, in duo volumina diſtributa. Cum notis et emendationibus Guil. Canteri, Triſtani, Palmerii, T. Fabri, Spanhemii, Norrmanni et Lamb. Boſii: adiunctis inſuper veterum ſcholiis et prolegomenis Sopatri Apamenſis, ab erroribus vt plurimum repurgatis; graeca cum mstis codd. variis et prae ſtantiſſimis collata: recenſuit et obſeruatt. ſuas adiecit Samuel Iebb. Oxonii e theatro Sheldon. vol. I. 1722. 4. vol. II. 1730. 4. impenſis Dauid. Lyon. Conf. acta erudit. Lipſ. a. 1724. pag. 425. et a. 1731. pag. 56. atque *Clement.* bibl. cur. etc. tom. II. pag. 81. ſeq. Multum quidem adhibuit diligentiae in colligendis, quae ad emendationem atque interpretationem facerent, ſubſidiis. Nam praeter ſcholia et Canteri notas et praefixam Ariſtidis vitam, a Maſſonio docte compoſitam, varios ex Triſtani aliorumque in fronte memoratorum V. D. operibus hinc inde decerptos dedit flores, et ex codicibus, Coisliniano atque Anglicanis, adtulit lectionis varietatem, et plura emendauit: praeterea duobus exemplis edit. Florentinae vſus eſt, quorum alterum a Federico Morello cum mssto ex parte collatum erat, alterum notis quibusdam marginalibus ab Iſaaco Caſaubono illuſtratum. In notis atque obſeruatt. tomo alteri adnexis, multa bene docteque explicuit. Praemiſit tom. I. iudicia de Ariſtide ſuperba et veterum et recentiorum. At enim permulta deeſſe ad editionem non dicam abſolutam, ſed probabilem, cuius virtutes reſpondeant externo ſplendido cultui, iam plures ſenſerunt. Nemo tamen grauius, et forſan aequo acerbius de Iebbio eiusque editione indicauit, quam *Reiske* in praef. ad vol. III. animaduerſſ. p. VIII. ſqq. (notatus ideo a Com. Rewiczky in bibl. gr. et lat. pag. 67.) Is vero acute iudicat de ingenio et eloquentia Ariſtidis, eumque apte comparat cum Demoſthene. Ipſe *Reiske*, editurus Ariſtidem, plura reliquit volumina praelo parata: n. II. voll. ed. Iebbianae, tria voll. ineditorum gr. ſcholiaſtarum, vnum volumen, quod continet varias lectiones ex duobus codd. Monac. Bauar. et tribus Meermannianis, ab eius vxore excerptas, denique nouas animaduerſiones, emendatis quoque iis, quas a. 1761. in lucem emiſerat. v. *Reiskii vitam*, Lipſiae 1783. 8. p. 172. vbi plura beati viri mssta, ad auctores gr. pertinentia, deſignantur. Conf. ibid. epiſtolae ad Reiskium pag. 196. ſq. 202. ſq. 205. ſq. et 212. *Harl.*

Editiones ac verſiones ſingularum quarumdam *Ariſtidis* orationum, et librorum de ciuili ac ſimplici dictione, ſupra in recenſione ſcriptorum editorum Ariſtidis ſuo loco conſignauimus. Plura Ariſtidis loca illuſtrat *Ezechiel Spanhemius* in Exercitationibus de vſu ac praeſtantia numiſmatum, et aliis ſcriptis ſuis erudituſſimis. *Fabric.* *Reiskii* atque *Abreſchii* labores et coniecturas iam ſupra laudauimus. Alii vero VV. DD. periculum fecerunt et locis Ariſtidis luxatis aut corruptis medicam manum adhibere ſtuduerunt: e. g. *Lambertus Boſ.* in animaduu. in ſcriptores graecos, Franecker. 1715. 8. pag. 69-75. alii viri docti paſſim tentarunt, emendarunt, aut illuſtrarunt plura Ariſtidis loca, e. g. Hemſterhuſ. ad Lucianum, Valckenar. ad Herodotum ed. Weſſel. et ad Euripidis Hippolytum, Doruille ad Charitona, Lennep ad Phalaridos epiſtolas, Koen ad Corinth. grammat. Bernard et reliqui interpretes ad Thomam Magiſtrum, qui multa laudauit Ariſtidis loca, Wyttenbach ad Plutarchi lib. de S. N. V. Toup. emendatt. ad Suidam et Heſychium alii-

que bene multi, quos omnes amplis verbis enumerare haud vacat. Futuro autem editori, latus patet campus, in quo ingenium, diligentiam et eruditionem exercere atque oſtendere poſſit. *Harl.*

VIII. *Alii Ariſtidae.*

Ariſtides, Lyſimachi F. Athenienſis, cognomine iuſtus, de quo Plato Theaeteto, Thucydides, Nepos, Plutarchus, Suidas etc. Ariſtides noſter tom. III. pag. 146. ſeq. 249-286. 499. ſeq. 452. ſeq. 319. ſeq. [Quaedam illius ſententiae ſeruatae dicuntur in Ἀποφθέγμασι σοφῶν τῶν ζ. v. *Bandini* catal. codd. graec. cod. 8. plut. LXXXVI. tom. III. col. 325. *Harl.* Ab eo alii etiam ſingularis iuſtitiae ſtudio inſignes viri Ariſtidis cognomento honorati ſunt, vt de Mara quodam ſcribit idem Suidas in *Μέτριοι* ex Damaſcio in Iſidori vita.

Ariſtides, Xenophili filius, et alter iunior hoc nomine, quos cum Ariſtide iuſto a quibusdam confundi notat Plutarchus in illius vita ſub init. [Adde ſupra, §. IV. circa fin.]

Ariſtides, Athenienſis, quem de animalibus, arboribus et agricultura ſcripſiſſe e Plinio colligit Bernhardus a Mallincrot in paralipomenis ad Voſſium de Hiſtoricis graecis, nullus eſt, ſed Ariſtides, Mileſius, a Plinio intelligitur, de cuius ſcriptis Voſſius de Hiſtoricis graecis, Meurſius in Bibl. graeca et Harduinus ad Plinium videri poſſunt. Fuere autem *ἱστοριῶν* libri, Ἰταλικὰ, Περσικὰ, Σικελικὰ et *περὶ* Κνίδυ. [v. notam ſupra inter inedita etc. nr. 20.] Denique laſciuum opus Μιλησιακὰ, quod Siſena olim latine verterat, de quo confer *Politian.* c. 16. Miſcell. et *Nic. Heinſium* ad haec Ouidii 2. Triſt. 443.

Vertit Ariſtidem Siſena, nec obfuit illi
Hiſtoriae turpes inſeruiſſe iocos. *Fabr.*

Heinſius ad locum, a Fabricio citatum, pauca habet; at vberrime eruditeque diſputat de illo Ariſtide eiusque ſcriptis ad *Ouid.* Triſt. II. verſ. 413. ſeq. (vbi ego quoque in mea edit. quaedam notaui:

Iunxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum
Pulſus Ariſtides nec tamen vrbe ſua.

Harpocration in voc. Δερμιστὴς, (vbi v. Mauſſacum, et Valeſ.) citat *librum ſextum Mileſiacorum Ariſtidis.* Heinſius igitur ſuſpicatur, haec Mileſiaca vna cum ſeria hiſtoria, quae paſſim ab antiquis laudatur, ab Ariſtide edita fuiſſe videri. *Harl.*

Ariſtides, Eleus, mechanicus, machinae in hippodromo inuentor, cuius meminit Pauſanias in Eliacis poſterioribus pag. 504. Idem, vt exiſtimo, a quo Pythicam et Olympicam palmam reportatam ſcribit pag. 490. Sed alius Ariſtides, Eleates, cuius ſtrategemate Dionyſium deluſum narrat *Polyaenus* VI. c. 11.

Ἀριστείδης νομικὸς, *Artemidor.* IV. 3.

Ariſtides Quintilianus, de cuius libris de Muſica dixi III, 10. 4.

Ariſtides, Samius, ex quo lunae curriculum confici integris quater ſeptenis diebus ſcribit *Varro* apud Gellium III, 10. ſed ibi pro Ariſtide legendum videtur Ariſtarchus, quemadmodum

admodum pro Ariſtotele Ariſtides apud Euſtathium ad Odyſſ. ξ. vbi de Dodone. Vide *Berkelium* ad Stephanum pag. 334. Etiam ex Ariſtarcho, tragico, Euripidis aequali, Ariſtidem effinxit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, et ex Ariſtaeneto Ariſtidem epiſtolarum amatoriarum ſcriptorem.

[P] Ariſtides, Thebanus, pictor antiquus, qui *omnium primus animum pinxit et ſenſus omnes expreſſit, quos vocant ἤθη, id eſt perturbationes, durior paullo in coloribus* etc. *Plin.* XXXV, 10. Confer *Franciſci Iunii* Catalogum Artificum pag. 28.

Ariſtides, quem *Vitruuius* VIII, 4. laudat inter eos, qui de locorum fontiumque natura ſcripſere. Idem, ni fallor, Polemonis, periegetae, exſcriptor, de quo Stephanus Byz. de Dodone: *Προσθετέον ὂν τῷ περιηγητῇ Πολέμωνι ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφότι, λέγοντι κατὰ τὸ β΄.* Videndum tamen, idemne hic cum Ariſtide, Mileſio, de quo ſupra.

Ariſtides, ſtatuarius, Polycleti diſcipulus, Plin. XXXIV, 8.

Ariſtides, Athenienſis, philoſophus, ſed qui CHRISTO nomen dedit, et apologeticum pro Chriſtianis, philoſophorum ſententiis contextum, ſcripſit ad Hadrianum, imperatorem. Laudant *Euſebius* in Chron. et IV, 3. Hiſtor. Eccleſ. S. *Hieronymus* Epiſtola 84. ad Magnum, oratorem et c. 20. de Scriptt. eccleſ. *Syncellus* pag. 348. *Vſuardus et Ado* Martyrolog. 5. Non. Octobr. ex Menologiis Graecor. vbi de paſſione Dionyſii Areopagitae, et Martyrologium rom. prid. Cal. Sept. Confer *Io. Erneſti Grabe* ſpicilegium Patrum tom. II. pag. 125. ſeq. et *Steph. le Moyne* ad Varia ſacra pag. 155. ſeq. qui inter alia ex Guilleterii fide refert, illam Ariſtidis apologiam in Graecia adhuc ſupereſſe. *Quelques Caloyers ſe vantent d' avoir cette Apologie dans la Bibliotheque du Monaſtere de Medelli* [cc]*, qui eſt a ſix mille d' Athenes.* Quod non incredibile videtur Paulo Colomeſio [dd]. Sane in Orthodoxographis et Bibliothecis Patrum exſtare, praeter rem ſcripſit Pandectarum Brandenburgicarum auctor pag. 271. *Fabric.* adde infra, lib. V. cap. I. vol. V. pag. 186. vet. edit. *Harl.*

Ariſtides iunior, itidem Chriſtianus, cui Iulius Africanus dicauit, quae ſcripſerat de conciliatione genealogiarum CHRISTI apud Matthaeum et Lucam. Vide Photium Cod. XXXV.

Omitto Ariſtidem, Locrenſem, qui a muſtela Tarteſſia morſus dixit ſe aequo animo laturum eſſe mortem, ſi leonis et pardalis dente pereundum ſibi eſſet, vt eſt apud *Aelian.* XIV, 4. Var. *Fabr.* Addantur: *Ariſtides*, philoſophus peripateticus, *Laert.* V, 62. *Ariſtides*, philoſoph. megaricus, *Laert.* II, 113. *Ariſtides*, Rheginenſis, philoſ. pythagoricus. *Harl.*

IX. *Index*

cc) Vel potius *Pentelici* montis, hodie *Pendeli.* v. *Villoiſon* anecd. gr. tom. II. pag. 264. not. *Harles.*

dd) In paralipomenis de Scriptoribus Eccleſ.

Digitized by Google

IX. *Index Scriptorum et aliorum quorumdam, ab Ariſtide memoratorum. Concinnatus a me ad paginas editionis graeco-latinae Pauli Stephani. Nota de dict. libros duos de ciuili et ſimplici dictione ex edit. Norrmanni denotat.*

[Hunc indicem integrum repoſuit Iebb. in tom. II. ſuae edit.]

Aeácus tom. I. pag. 109. quis Aeacus aut Minos reprehendat? tom. III. pag. 314. velut ſi Phrymondas ille (iniuſtus) Aeacum ſe faceret, 516. (Mentio illius Phrymondae etiam 325.)

Aegyptiorum ſacerdotes tom. I. pag. 53. 91. tom. III. pag. 553. 615. σοφοὶ, tom. I. pag. 379. Eorum σοφία tom. III. pag. 69. ὧν ἱεραὶ θῆκαι βίβλων ἱερῶν ἀπείρους ἀριθμοὺς ἔχουσι, tom. I. pag. 98. πάντα φυλάττουσιν ἐν στήλαις ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀντ᾽ ἄλλων κτημάτων, tom. III. pag. 609.

Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοὶ, tom. I. pag. 454.

Αἰγύπτιος ἀνθρωπίσκος, tom. I. pag. 629.

Aeſchines tom. III. pag. 30. 37. 472. 474. Lyſaniae F. Platonis συμφοιτητὴς, 31. Socraticus, 35. 363-366. 367. Sophiſta dictus a Lyſia 517.

Aeſchines, Demoſthenis aduerſarius, tom. III. pag. 438. 653. *de ciuili dict.* pag. 202. 216. ſeq. 256. in Cteſiphontem, reſpicitur *de ciuili dict.* pag. 178. περὶ παραπρεσβείας, ibid. 242. ſeq.

Aeſchylus, tom. I. pag. 30. 169. tom. III. p. 27. (Myrmidonibus) 220. 485. 528. 560. 562. 580. 703. infra, in Ariſtophanes.

Τίς ἐλευσίνιος πρὸς χορὸν ἄσεται, tom. I. pag. 454. Verſus ex Septem Thebana t. I. pag. 609. tom. III. pag. 527.

Aeſopus, tom. I. pag. 153. 372.

Agathio, tom. I. pag. 497.

Agatho (apud Platonem Conuiuio) tom. III. pag. 475. Comice a Platone traducitur, 488.

Albus ἄρχων τῆς Ἀσίας. tom. II. pag. 562.

Alcaeus Mytilenaeus, tom. I. pag. 152. tom. III. pag. 192. 339. ad eius verſus alluditur t. II. pag. 333.

Alcimus, Ariſtidis διοικητὴς, tom. I. pag. 611. Philumenes pater 626. ſeq.

Alcinoi apologus, tom. I. pag. 536. tom. III. pag. 598. Vide et tom. III. pag. 38. ſeq.

[⁋] Alcman, infra, Laconicus poëta.

Alexander Cotyaenſis, tom. I. pag. 142. ſeqq. Ariſtidis praeceptor, tom. I. pag. 489.

Amphion et Zethus, conditores Thebarum, tom. I. pag. 425.

Anacharſis, Scytha, tom. III. pag. 547.

Anaxagoras, tom. III. pag. 101. 291. 540. Periclis praeceptor, 218.

Androtio, tom. III. pag. 517.

Annicerus, Afer, tom. III. pag. 385.

Antiphonti praelata a Platone Aſpaſia, tom. III. pag. 217.

Antiſthenis liber περὶ χρήσεως, tom. I. pag. 560. de vſu vini.

Antoninus Pythodori, ſophiſta, tom. I. pag. 493.

Apellas tom. I. p. 120. ſeqq.

Apellis γράμματα ſiue picturae, tom. III. pag. 701.

Apollo-

Apollodorus (apud Platon.) tom. III. pag. 483.
Archilochus Parius, tom. I. pag. 152. tom III. pag. 172. Iamborum poeta ab oraculo poſt necem honoratus, 487. *περὶ τὰς βλασφημίας διατρίβων*, eius aduerſarii Lycambes, Chidus (*Χειδὸς*), vates quidam, et Pericles, (diuerſus ab duce et oratore attico,) ibid. Conuiciatores *Ἀρχιλόχου πίθηκοι*, 511.
Θρῆνος Ἀργεῖος, tom. I. pag. 454.
Arion, tom. III. pag. 140. 157.
Ariſtophanes tom. III. pag. 221. vbi ad eius ranas reſpicit, 660. vbi ad veſpas, ſeq. a Platone comice traducitur, tom. III. pag. 483. Ariſtophanis ſingultus apud Platonem in Conuiuio tom. III. pag. 475. 551. ſeq. *ἀλλαντοπώλης* (in Equitibus) pag 496. ad verſus in Acharnenſibus adluditur tom. III. pag. 29. alius ex eadem comoedia, 396. ex Veſpis tom. I. pag. 55. ex ranis tom. I. pag. 157. tom. III. pag. 520. verſus de Pericle ex eius Acharnenſibus, tom. III. peg. 215. 227. ſeq. de Aeſchylo dictum, morte eius tenebras obortas, *σκότον εἶναι τεθνηκότος αὐτοῦ*, tom. III pag. 156.
Nebulae tom. I. pag. 624. verſus ex illis, non nominato auctore, pag. 268.
Telmiſſenſes tom. I. pag. 486.
Ariſtophon, infra in Iphicrate.
Ariſtotelis apud Philippum et Alexandrum gratia, tom. I. pag. 154.
Contra Arithmium Zelitem *Ψήφισμα* Athenienſium, tom. I. pag. 332. 357. 504.
Aſpaſia, tom. III. pag. 217. Mileſia, 212.
[✝] Inſcriptio *στήλης* Athenis erectae in infamiam Arithmii, Pythonactis F. t. III. p. 357.
Attici Eleuſiniorum Myſteriorum *ἐξηγηταὶ* et *μυσταγωγοὶ*, tom. I. pag. 315.
Cum Atticis comparati alii Graeci balbutiunt, tom. I. 314. Atticos ſe vnice ſequi teſtatur Ariſtides, tom. III. pag 647. *ὡς μὲν καὶ ἡμεῖς οὐκ εἰς ἕτερον τελοῦμεν ἔθνος τῇ προαιρέσει τῶν λόγων, ἅπασι πρόδηλον.*
Bacis, tom. II. pag. 22. tom. III. pag. 22.
Baſſus, tom. I. pag. 488. 581.
Battus vocis cauſa Delphos profectus. tom. III. pag. 516.
Biblus *θεραπευτὴς τῶν παλαιῶν, καί τινα τρόπον πρόθυμος περὶ λόγους*, t. I. p. 575.
Boscypraechmus, qui fruſtra putauit, nomine mutato ſe feliciorem euaſurum, t. III. p. 516.
Callitechne, Ariſtidis *σύντροφος*, tom. I. pag. 497 et 628. vbi Callityche legitur.
Capito, ad quem ſcribit Ariſtides, tom. III. pag. 525. ſeq.
Cei poetae dictum (Simonidis vel Bacchylidae) *σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας*, tom. III. p. 238. Athenodoro tribui a Stobaeo, Canterus obſeruauit.
Celer *γραμματεὺς βασιλικὸς*, tom. I. pag. 595.
Chabriae dictum, tom. III. pag. 686.
Chaerephon, tom. III. pag. 338.
Charidemus, rhetor Phoenicius, tom. I. pag. 493.
Charondas, Italiae et Siciliae legislator, tom. III. pag. 546. 548.
Chiron, tom. I. pag. 76.
Cimon, orator, tom. III. pag. 483.
Cineſias comice a Platone traducitur, tom. III. p. 488. 494.
Cleon et Cleophon., illaudati oratores, tom. III. pag. 291.

Comoediae, tom. I. p. 61. tom. III. pag. 196. agendae diſſuadentur, tom. II. pag. 274. ſq. comoedia accuſatur a Platone, plurimos comice traducente, tom. III. pag. 488.
κατὰ τοὺς κωμῳδοποιοὺς, tom. III. pag. 192. 215. 255. 495. Comicus quidam tom. III. pag. 373. 520. (Ariſtoph.)
Κωμικὸν ῥῆμα, tom. III. pag. 222. ex comoedia *γλυκύτητα* petunt ſimplicis ſtili ſcriptores *de dict. ſimplici* p. 398.
Corus, *μάντις*, tom. I. pag. 501.
Cratinus, tom. III. pag. 33. 709. eius dictum de Pericle *ἑλληνίδων μεγίστην τὴν ἐκείνου γλῶσσαν*, 214. *κωμῳδοποιός*, tom. III. pag. 659. eius *Χείρωνες*, 660.
Creophylus, tom. III. pag. 544. ſeq. 547.
Critias, *de dict. ſimplici*, p. 346. 386.
Cyri *διδάσκαλος δικαιοσύνης*, (ex Xenophonte) tom. I. pag. 130.
[¶] Daedalus, tom. III. pag. 51.
Damon, (muſicus), tom. III. pag. 540.
Demodocus, tom. III. pag. 38. ſeq.
Demoſthenes, tom. I. pag. 485. 573. 575. 576. 644. tom. III. pag. 6. 33. 52. 100. 226. 511. 518. 538. 558. 620. 686. 714. 729. lib. *de ciuili dict.* ſingulis paginis, et *de ſimplici dict.* pag. 368. 408. 410. 420. *ὃν ἐγὼ φαίην ἂν Ἑρμοῦ τινος λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους κατελθεῖν*, tom. III. pag. 511. *ἱκανὴ φορὰ τοιοῦτος εἷς τις ἦν γενόμενος*, 654. *βιαίως καὶ Δημοσθενικῶς*, *de ciuili dict.* pag. 318.
ad Athenienſes ſcribens de Concordia, tom. II. pag. 334. (Epiſtola 3.)
Epiſtolae, *de ciuili dict.* pag. 428.
Oratio contra Ariſtocratem tria genera cauſarum adtingit, *de ciuili dict.* pag. 296.
contra Calliclem, *de ſimplici dict.* pag. 428.
ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, *de ciuili dict.* pag. 226. 238. 248. 270.
de falſa legatione, *de ſimplici dict.* pag. 428 reſpicitur pag. 424. et tom. III. pag. 524
de Haloneſo, reſpicitur *de dict. ſimplici*, pag. 422.
in Leptinem, tom. III. 526. reſpicitur *de dict. ſimplici*, pag. 358.
ex Olynthiaca tertia, tom. III. pag. 74. 441. ſeq. reſpicitur Olynth. I. *de dict. ſimplici* pag. 392. 422.
pro praeconio *ὑπὲρ τῆς ἀντιῤῥήσεως*, tom. III. pag. 652. ſeq.
ὑπὲρ τοῦ στεφάνου, tom. I. pag. 611. reſpicitur, tom. III. pag. 226. 438. ſeq. *de dict. ſimplici*, pag. 437. 442.
κατὰ Στεφάνου, *de ciuili dict.* pag. 250.
ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς, id. pag. 252. 274.
ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν, id. pag. 254.
Diagoras, tom. III. pag. 101.
οἱ τοὺς δικανικοὺς λόγους συνεσκευασμένοι, *de dict. ſimplici*, pag. 410.
Dio, Platonis amicus, tom. III. pag. 111. ſeq. 130. 133. ſeq. 152. 328. 331.
Alius Dio, Ariſtidis amicus *καὶ πραγμάτων καὶ λόγων ἔμπειρος*, tom. III. pag. 558.
Dionyſius Corinthi, tom. I. pag. 155.
Dionyſodorus comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 488.
Diophanes, Ariſtidis familiaris, tom. I. pag. 499.

Diotima,

Digitized by Google

Diotima, tom. III. pag. 212. Mantinenſis hoſpita, ib. ex Platonis Sympoſio.
Διθυράμβων ποιηταί, tom. I. pag. 399. Διθυραμβοποιοὶ, tom. III. pag. 492. Dithyrambum reprehendit, et imitari ſe tamen, ait Plato. tom. III. pag. 490.
Δύσηρις Θετταλή. tom. I. pag. 134.
Epagathus, Ariſtidis τροφεύς, tom. I. pag. 593.
Epaminondae πρὸς Θηβαίους ἀπολογία, tom. III. pag. 658. 685. Epigramma, 686.
Ephorus, tom. III. pag. 586. 589. 590. 591. 595. 596. Lariſſaeus, 592. philoſophus et ſophiſta, 585.
Epicharmus, comicus, tom. III. pag. 550.
Epigrammata in Athenienſes et Lacedaemonios, qui pro patria fortiter rem geſſerunt, t. III. pag. 646. ſeq.
Eeoneus, tom. I. pag. 133. ſeq.
Euareſtus, Cretenſis, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβόντων, ἐλθὼν ἀπὸ Αἰγύπτου, t. I. p. 578.
Eudoxus, tom. I. p. 645.
De Pericle verſus Eupolidis, non nominato auctore, tom. III. pag. 215.
Euripides, tom. I. pag. 345. (ex Stheneboea, idem hemiſtichium etiam pag. 57.) 384. (Phoeniſſ.) 433. 489. (iterum e Phoeniſſ.) t. III. p. 27. 56. 167. 326. (ex eius Creſphonte) 497. 560. 562. (ex Theſeo) 703. decori non ſatis obſeruans, tom. III. pag. 221.
Verſus non nominato auctore, tom. III. pag. 67. reſpicitur et tom. III. pag. 512. et tom. I. pag. 435. verſus ex initio Troadum, et tom. III. pag. 559. ex Helena et *de ciuili dict.* pag. 308. ex Oreſte
Vide et infra, in Sophocles.
Ἀκριβέστερον Εὐρυκλέους, tom. I. pag. 57.
Euthydemus comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 488.
Euthymenes, Maſſilienſis, tom. III. pag. 596.
ὁ Ἐξηγητής, prodigiorum interpres, tom. I. pag. 645.
Fronto, tom. I. pag. 125.
Glabrion ὁ πάνυ, tom. I. pag. 612.
Γοργίειοι λόγοι, tom. III. pag. 65. vide infra, Plato Gorgia.
Γοργεία κεφαλή, 155. Γοργείας κεφαλῆς ἀπόγονοι, 663.
Gorgiam comice traducit Plato, tom. III. pag. 488.
Grammatici, tom. I. pag. 583. ἆθλοι Γραμματισταί, tom. III. pag. 643.
Γραμματιστὴς Σαΐτης, tom. III. pag. 576. 579.
σκολιὸν carmen in Harmodium, tom. I. pag. 141.
Hecataeus, tom. III. pag. 649. ὁ λογοποιός, tom. III. pag. 608. Mileſius, 609.
Heliodorus, ἔπαρχος Aegypti, tom. I. pag. 602.
Hellanicus, tom. III. pag 649.
Heracleo, medicus, tom. I. pag. 520.
Herculis σφαῖραι, tom. I. pag. 61. στῆλαι, 59. 314. tom. II. pag. 307. cum Theſeo amicitia, tom. I. pag. 181. 189. tom. II. pag. 238. ſeq.
Hermias, tom. I. pag. 628. τῶν τροφίμων τοῦ Ἀριστείδου ὁ πλείστου ἄξιος, 530.
Hermocrates ἐν Συρακούσαις δημηγορῶν, tom. III. pag. 651.
Hermocrates, Rhodius, ποιητὴς μελῶν, tom. I. pag. 578.

Digitized by Google

Herodotus, tom. III. pag. 517. 521. 554. 572. 579. 585. Hiſtoriae eius inſcriptio, 649. *κάλλιςος λογοποιῶν*, p. 575. de Aegypto multa falſa prodidit, ibid. reprehenſus laudatur 582. ſeq.

Heſiodus, tom. I. pag. 66. 122. 147. 351. 363. 398. 420. 464. tom. II. pag. 358. 381. tom. III. pag. 6. 44. 55. ſeq. 164. ſeq. 166. 184. 223. 249. 284. 626. 627. 628. *ἀρξάμενος τῆς Θεογονίας*, tom. III. pag. 627. reſpicitur, tom. I. pag. 5. tom. III. pag. 536. Boeotius, tom. I. pag. 152. traducitur a Platone, tom. III. pag. 548. 549.

conuiciatores, Ἡσιόδου κηφῆνες, tom. III. pag. 511. Heſiodi fuci.

Hippias, ſophiſta, tom. III. pag. 483. comice traducitur a Platone, 448. 549.

Hippocrates, tom. I. pag. 79. 637. 638. tom. III. pag. 52.

Homerus, tom. I. pag. 9. 12. 18. 28. 34. 39. 40. 46. 48. 85. 91. 95. 96. 97. 98. 114. 125. 127. 132. 136. 153. 169. 298. 347. 384. 386. 388. 394. 398. 410. 415. 420. 422. 427. 433. 435. 439 441. 443. 445. 479. 480. 528. 628. 635. 644. tom. II. pag. 305. 314. 326. ſeq. 354. 359. 378. ſeq. 396. ſeq. tom. III. pag. 6. 7. 43. 57. 70. 77. 147. 149. 159. 162. ſeq. 164. 165. ſeq. 168. 172. 175. ſeq. 177. 180. 210. 250. 251. 282. 295. 314. 336. 351. 371. 387. 402. ſeq. 420-426. 471. 485. 486. 488. 493. 494. 506. 525. 544. 546. 547. 548. 549. 551. 606. 607. 608. 627. 628. ſeq. 630-640. 650. 659. 666. 667. 678. 698. 703. 726. 727. *de ciuili dict.* pag. 290.

Smyrnaeus, tom. I. pag. 152. 304. 408. 456. 474. tom. II. pag. 306. tom. III. p. 609. Meletis ee) filius, tom. I. pag. 476. tom. III. pag. 727. Coecus Chius, t. III. p. 703.

Ex Athenienſium colonia, tom. I. pag. 58. ſermo eius Atticus, ibid.

ἀρξάμενός τε καὶ ἀπεργασάμενος ὡς κάλλιςα ποίησιν, tom. III. pag. 273. Tragicus dictus a Platone, tom. III. pag. 550.

Ilias, tom. III. pag. 42. Paraphraſis verſuum primorum Iliadis, *de ciuili dict.* pag. 318. ſeq. Verſuum Odyſſeae *i.* 425. ſeq. id. pag. 324.

Odyſſea, tom. I. pag. 529. 539. tom. III. pag. 42.

ἐν Ἀχαιῶν νόςῳ, tom. I. pag. 39.

reprehenditur, quod de Aegypto falſa ſcripſerit, tom. III. pag. 606. ſeq.

Verſus Homeri, ipſo non nominato, tom. I. pag. 13. 33. 72. 115. 124. 132. 334. 335. 542. tom. II. pag. 292. tom. III. pag. 38-44. 221. 242. 255. 274. 303. 348. 427. 483. 511. 585. 621. 624. ſeq. 652. 665. 669. 670. 673. 695.

Verſus ex hymno in Apollinem, tom. I. pag. 13.

[?] Homeridae, tom. III. pag. 374. Homerus a Platone eiectus e Rep. 544. ſeq. comice traductus, 549.

Hymni, *ἐπαίνου* et *ἐγκωμίου* diſcrimen, *de ciuili dict.* pag. 302.

Hyperbolus, illaudatus orator, tom. III. pag. 291.

Iphicrates, orator, tom. III. pag. 656. *κινδυνεύων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑπ' Ἀριςοφῶντος*, 657. Apologia ipſi tributa *ὑπὲρ τῆς δωρεᾶς* Lyſiam fortaſſis potius habet auctorem, 656.

Iſchyron, tom. I. pag. 531.

ee) Hic h. l. alius eſt, ab Homero et aliquis *Meles*, qui mox ſub hoc nomine commemoratur. *Heum.*

Iſocrates, tom. III. pag. 517 et 661. vbi nomine eius omiſſo ad Panegyricum illius reſpicitur, vide infra, Sophiſta. Oratio de Pace *de ciuili dict.* pag. 234. ſeq. 238. Reſpicitur et pag. 310. adducto loco ex orat. πρὸς Εὐθύνην, et 306. ex laude Helenae.
Iulianus, tom. I. pag. 616. Vide infra, Saluius.
Λακωνικὸς ποιητὴς, tom. I. pag. 53. (Alcman) tom. III. pag. 55. 642.
Λακωνικὴ τάξις τῆς δίκης, tom. III. pag. 688. Λακωνικαὶ ὀρχήσεις, 713.
Legiſlatorum antiquiſſimorum hymni in Bacchum, tom. I. pag. 51. οἱ ποιηταὶ νομοθέται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες καὶ πάντες κελεύουσιν ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, *vim vi repellere*, tom. III. pag. 259.
Βασίλειος νόμος, tom. I. pag. 131.
Lex Attica de Oſtraciſmo, tom. III. pag. 398. praemia a populo donata rata eſſe oportere, *de dict. ciuili*, pag 222. Laconica iubens cedere ſenioribus, 505. Perſarum de non condemnando, niſi cuius malefacta benefactis praeponderant, 419.
Λογοποιῶν τις (Aeſchines philoſ.) περὶ τῆς Ἀσίας ἔφη, ὅσην ὁ ἥλιος πορεύεται, ταύτης πάσης ἄρχειν ἄνδρα ἕνα, tom. I. pag. 349.
Lucius, Ariſtidis amicus, eloquentiae ſtudioſus, tom. I. pag. 641. 642.
Lycurgus, legiſlator Lacedaem. tom. I. pag. 63. tom. II. pag. 386. tom. III. p. 19. 272. ſeq. 290. 546. a Deo leges accepit, tom. I. pag. 336.
Lyſias, tom. III. pag. 24. 485. 517. 683. ſeq. Orator, tom. I. pag. 595. Vide et ſupra in Iphicrate.
Margites et Coroebus, tom. III. pag. 516.
Machaon, tom. I. pag. 74.
Maximus, ſenator et orator e primis inter Romanos, tom. III. pag. 525.
Meles, κιθαρῳδὸς, tom. III. pag. 305. 494.
Menandri βιβλίον, tom I. pag. 500. Θεράπαιναν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, t. III. pag. 312. Ad Menandri dictum ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι adluditur, tom. I. pag. 192. ſeq. et 470.
Metrodorus, poeta, tom. I. pag. 495.
[P] Milates (Μειλάτης), tom. I. pag. 564.
Miltiadis eloquentia, tom. III. pag. 483.
Minos, tom. I. pag. 83. tom. III. pag. 314.
Mithaecus, coquus, tom. III. pag. 144. 180. 203. 248. 251. 327.
ὁ τὴν Σικελικὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφώς, tom. III. pag. 317. 376.
Muſaeus, εἰκήτωρ Ἐλευσίνιος, tom. I. pag. 449.
Muſaei hymnus in Bacchum, tom. I. pag. 51.
Muſonius, tom. I. pag. 646.
Neritus, Ariſtidis Τροφεὺς, tom. I. pag. 552.
Oracula, tom. I. pag. 62. 131. 182. 249. 414. 541. 561. tom. III. pag. 19. 36. ſeq. 298. 306. ſq. 313. 345. 346. ſeq. 350. 487. 490. 624. 641. Verſibus Iambicis, tom. I. p. 551. 602. 609. plura ſine metro edita, tom. I. pag. 87. πυθόχρηστον, tom. III. pag. 664.
Oracula Amphiarai, Trophonii, Amphilochi, t. I. pag. 82. Delphicum, Dodonaeum etc. tom. I. pag. 82. tom. III. pag. 24. quis Calchas vel Mopſus iſta praedixerat? 721.
Bacidis, Amphilyti, tom. II. pag. 22. Clarium, Ammonium, tom. III. pag. 21.

λογίων περιηγήσεις, tom. I. pag. 456. *γνῶθι σεαυτὸν*, tom. III. pag. 624.
Οἱ *περὶ Ὀρέστην λόγοι*, tom. I. pag. 24.
Orontis, Perſae, dictum, eumdem digitum iam vnum denotare, iam decem millia, t. III. pag. 423.
Orpheus, tom. I. pag. 448. tom. II. pag. 400. tom. III. pag. 319 707.
hymnus in Bacchum, tom. I. pag. 51.
Οἱ *τῶν παιάνων ποιηταὶ*, tom. I. pag. 399.
Οἱ *ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβεῖς* (Iudaei), tom. III. pag. 514.
Palamedes, Graecorum ſapientiſſimus, tom. III. pag. 428. ſeq. 430. ſeq.
ὁ *Παμφίλε μῦθος*, tom. I. pag. 377. (de Pamphilo Virbio apud Platon. X. de Rep.)
Pardalus, *ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ἄκρον τῶν ὑφ᾽ ἡμῶν Ἑλλήνων γενέσθαι γνῶναι λόγους*, tom. I. pag. 580. Ariſtidis amicus, 608.
Parrhaſii, pictoris, epigramma, quo ſe ipſe laudat, tom. III. pag. 658.
Pauſaniae epigramma, inſcriptum tripodi, quem Apollini conſecrauit, tom. III. p. 289.
Periclis eloquentia, tom. III. pag. 214. ſeq. orator, pag. 483. *Περίκλειος τύπος*, tom. III. pag. 653.
Alius Pericles, Archilochi aduerſarius, tom. III. pag. 487.
Περσικὴ τάξις τῆς δίκης, tom. III. pag. 683. Lex Perſica, ſupra in Lex. *ζῶντας κατορύττεσθαι Περσισὶ*, 712.
Phemius, tom. III. pag. 40.
Phidias, tom. II. pag. 51. 52. eius Minerua, tom. I. pag. 528.
Philadelphus *νεωκόρος*, tom. I. pag. 524. 526.
Philonis pharmacum, tom. I. pag. 558.
οἱ πρῶτοι ταῦτα φιλοσοφήσαντες, tom. I. pag. 33.
Philoxenus, dithyramborum poeta, tom. III. pag. 386. Cytherius, 388.
Philumene, Ariſtidis *σύντροφος* [ß]), Alcimi filia, tom. I. pag. 511. 626.
Pindarus, tom. I. pag. 16. 19. 53. 134 138. 156. 412. 447. tom. II. pag. 315. 354. t. III. p. 88. 89. 90. 177. ſeq. 209. 309. 422. 428. 538. 643. 644. 691. 692. 716.
Thebanus, tom. I. pag. 152. *μάλιστα ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας*, tom. III. pag. 610. eius paeana Pan ſaltauit, tom. I. pag. 71. tom. III. pag. 285. dithyrambi, tom. III. pag. 491. hymni, ibid.
Verſus Pindari, ipſo non nominato, tom. III. pag. 47. 48. 49. (adde 422.) De rebus Aegyptiacis falſa tradidiſſe arguitur, tom. III. pag. 610. in ſe perinde, vt in alios, compoſuit hymnos *ἐπινίκους*, 645.
Plato, tom. I. pag. 67. 129. 130. 152. 153. 156. 377. 576. 594. 595. 642. 643. tom. III. pag. 6. 7. et deinceps per orationes Platonicas ſingulis paginis, 180. 185. 190. 278. 691. 728. ex Platone *γλυκύτητα* petunt ſimplicis ſtili ſcriptores, *de dict. ſimplici*, p. 398.
Alcibiades I. tom. III. pag. 539. ſeq. reſpicitur, tom. III. pag. 471. ſeq.
Am:tores reſpiciuntur, tom. III. pag. 219.
Apologia Socratis, tom. III. pag. 184. 655. reſpicitur, 434. 436.

Atlanticus

ß) Illam, Ariſtidi cariſſimam, perperam huius *σύντροφον* vocari, contra Fabricium docet *Maſſon* §. V. nr. 2. *Harl.*

Digitized by Google

Atlanticus reſpicitur, tom. III. pag. 197.
Cratylus reſpicitur, tom. III. pag. 285. 444. 482. 519.
Conuiuium, tom. I. pag. 504. tom. III. pag. 475. reſpicitur et tom. III. pag. 57. 120. 179. 212. 324. 551.
Crito reſpicitur, tom. III. pag. 249.
Epiſtola, tom. III. pag. 333. ad Dionyſium, tom. I. pag. 594. longa epiſtola, (ſeptima,) tom. III. pag. 113. ex epiſtola octaua, tom. III. pag. 133. ad epiſtolae ſecundae verba adludit tom. III. pag. 477.
Euthydemus reſpicitur, tom. III. pag. 190.
Gorgias, tom. III. pag. 8. 11 - 15. 65. 103. 144 - 146. 149. 154. ſeq. 193. ſeq. 268. ſeq. 532. refellitur, ibid. in orationibus Platonicis.
Laches, tom. III. pag. 213. 324. reſpicitur, tom. III. pag. 344. ſeq.
[ꝑ] Leges, tom. III. pag. 109. 255. 489. libri de legibus reſpiciuntur, tom. III. p. 123. 186. 249. 335. 337. 354. 427. 429. 431. 466. ſeq. 728.
Menexenus reſpicitur, tom. III. pag. 142. ſeq. 217. 257. 287. 464. ſeq. 474.
Minos, tom. III. pag. 156.
Parmenides, *σύγγραμμα θεῖον*, tom. III. pag. 544.
Phaedrus, tom. III. pag. 24. 638. reſpicitur et tom. I. pag. 153. tom. III. pag. 49. 58. 190. ſeq. 218. 285. 343. 476. 490.
Politicus, tom. III. pag. 184.
Protagoras, tom. III. pag. 372. reſpicitur, tom. III. pag. 244. 483. 549.
Reſpublica, tom. III. pag. 241. 255. 489. reſpicitur, tom. I. pag. 377. tom. II. pag. 70. t. III. pag. 99. 188. 237. ſeq. 477. 518. 521. 544. ſeq.
Theages reſpicitur, tom. III. pag. 477.
Theaetetus, tom. I. pag. 130.
Timaeus reſpicitur, tom. III. pag. 70. 186.
Plato, Ariſtonis F. tom. III. pag. 186. ſophiſta dictus a Lyſia, 517. in eum epigramma ex 2. de Rep. 123. 533. *δεινότατος γεωμετρίαν*, 333. 377. 412. 460. verborum maximam curam habuit, licet negel, 225. eius apud Dionyſium gratia, tom. I. pag. 155. tom. III. pag. 377. ſeq. ter Siciliam adiit, tom. III. pag. 111. 410. 529. a Pythagorico quodam ſeruatus, 381. a Pollide, Spartano, abductus, 382.
Eius, quum viueret, exigua fama, *Πλάτωνός τε ὁ πολὺς ἦν ὁ λόγος ἐπ᾽ αὐτῷ Πλάτωνος*, tom. I. pag. 644.
ὁ τῶν Ἑλλήνων ἄριστος καὶ ὁ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιστήμων, πρεσβύτατος καὶ τῶν θείων, tom. III. pag. 419. 511.
ipſe Remp. non geſſit, 435. *Διθυράμβων ποιητὴς ἄριστος*, 491. tragicus, 489. comicus, qui comice multos traducit, 488. 549.
Platonis anachroniſmi, tom. III. pag. 474. ſeq. 551.
Podalirius, tom. I. pag. 73. 80.
οἱ Ποιηταὶ, tom. I. pag. 29. 33. 58. 74. 77. 84. 102. 111. 242. 359. 395. 401. 402. 406. 436. 476. tom. III. pag. 37. 259. 344. 610. 669. 670. 705.
quidlibet audendi aequa illis poteſtas, tom. I. pag. 90. *Τύραννοί τινες τῶν ὀνομάτων*, tom. I. pag. 84.

Ποιητικὸς

Ποιητικὸς λόγος, tom. I. pag. 49. 410. 418. Poetae verſus, tom. I. p. 57. 344. 542. t. III. pag. 67. 214. 381. *de dict. ciuili*, pag. 312.

Verſus in Miltiadis victoriam, tom. III. pag. 289. elegiae in victoriam Cimonis, tom. III. pag. 259. ſeq.

οἱ Πολιτικοὶ, oratores, *de ſimplici dict.* pag. 414. 416. 430. 432. 441.

Pollio, Aſiarches, tom. I. pag. 611. 612.

Pollis, Spartanus, qui Platonem e Sicilia abduxit, tom. III. pag. 382. ſeq.

Polus (apud Platon.) tom. III. pag. 482. etc.

Porphyrio, medicus, tom. I. pag. 622. 627.

Prodicus, ſophiſta, tom. III. pag. 483. comice traducitur a Platone, 388. 548. ſeq. Ceus, 547. ſeq.

Prometheus, rhetoricae inuentor, tom. III. pag. 168.

Προφῆται καὶ ἱερεῖς, tom. I. pag. 29. 86. 429. tom. III. pag. 553. *Προφητῶν σχῆμα καὶ τάξιν ἔχοντες*, tom. III. pag. 22.

Protagoras, ſophiſta, tom III. pag. 483. 548. *de dict. ſimplici*, p. 362. comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 388. 549. Abderita, 547.

Pyrallianus, tom. I. p. 593. *περὶ τοὺς Πλάτωνος λόγους εὖ γεγυμνασμένος*, 594.

Pythagoras, tom. III. pag. 522. 574. nihil ſcripſit, tom. III. pag. 495. Sophiſta dictus ab Herodoto, 517.

Κοινὰ τὰ φίλων, (Pythagorae dictum,) tom. I. pag. 422.

Pythagoricorum Italicorum aliquis, (Archytas) tom. III. p. 381.

Τῶν Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος σχεδὸν ὄντες λόγων, tom. III. p. 519.

Pythoclides, tom. III. pag. 540.

Python (orator), tom. II. p. 237. 272. Byzantinus, 273.

Quadratus, tom. I. p. 123. 489. rhetor, Aſiarches, tom. I. p. 597. 598. ſophiſta, 613.

Rhadamantus, tom. I. pag. 81. 85. 109. tom. III. p. 243. ſeq.

Roſander, philoſophus, tom. I. pag. 576. 577. 578.

Rufinus, tom. I. pag. 581. 587. 606. 616.

Rufus, Phocenſis, tom. I. pag. 518.

Saluius (Iulianus), conſul (A. C. 175.), tom. I. p. 515. ſupra, Iulianus.

Sappho, Mytilenaea, tom. I. pag. 152. 457. tom. III. pag. 642.

Sarambus *ὁ κάπηλος*, tom. III. p. 317. hic eſt ille tertius, p. 251.

Satyrus, medicus Pergamenus, tom. I. pag. 549. ſophiſta, (forte *ἰατροσοφιστὴν* intelligit, licet inter Eunapii ſophiſtas etiam medici occurrant) *οὐ τῶν ἀγεννῶν*, ibid. 550.

Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῇ κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, εἶτα γ᾽ ἔκυψε προσιόντος κάτω, t. III. pag. 515.

Sedatus, Nicaenus, tom. I. pag. 531. Theophilus antea dictus, ibid. 574. 588.

Septem ſapientes, tom. III. p. 18. ab Androtione dicti *ἑπτὰ σοφισταί*. 517.

Seſoſtridis *στῆλαι*, tom. I. pag. 428.

[?] Seuerus Phryx, Aſiae praefectus, tom. I. p. 572. 600. 603. 604. 609.

Sibylla, tom. III. pag. 22. 24.

Simonides, Ceus, tom. I. pag. 152. ſeruatus, quod Dioſcuros carmine celebraſſet, tom. I. pag. 584.

Digitized by Google

Eius *ἐπιγράμματα*, tom. III. pag. 256. 646. ſq. *ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει;* t. I. pag. 34. Vide et ſupra Ceus.

Filius Leoprepis, octoginta annos natus, tom. III. pag. 645. ipſe de ſe: *μνήμην ἔστινα φημὶ Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν*, ibid. Simonides et Pindarus, vt in alios, ita in ſe quoque *ἐπινίκους* compoſuere, ibid. *ἀνήρ τις Σιμωνίδειος*, tom. III. pag. 648.

Siſyphi *σύνεσις*, tom. I. pag. 44.

Socrates, tom. I. pag. 57. tom. III. pag. 103. 120. 121. 123. 243 246. 247. 282. 291. 319. 324. 656. Sophiſta ab Androtione dictus, 517. nihil ſcripſit, tom. III. pag 495 ſapientiſſimus ab oraculo iudicatus, tom. III. pag. 36. ſeq. 345. *οὐ τῶν Ῥητόρων οὐδείς*, 95. Platonis *διδάσκαλος καὶ ἑταῖρος*, 132. eius diſcipuli, Alcibiades et Critias, 139. 207. 407. ſeq.

Socratis *συμπόσιον*, (apud Platon.), tom. I. pag. 504. ab Apolline iuſſus muſicam tractare, vt ſtudium acerbitatis (*φιλαπεχθημοσύνην*) in dicendo deponeret, tom. III. pag. 493. *Σωκρατικὸς ὁ τρόπος καὶ ἀρχαῖος* omnibus ex rebus quiddam vitae communi profuturum eruere. *de dict. ſimplici*, pag 396. exemplis vti, pag. 408.

Solenſis ſophiſta, tom. III. pag. 70.

Solon, tom III. pag. 284. 461. ſeq. 684. Sophiſta dictus ab Herodoto, 517. *ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος*, 679. Eius *βιβλίον εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν*, 680 eius leges, tom III. pag. 272 471. 495. *de ciuili ai* [illegible] pag. 202. elegi, tom. II. pag. 382. 461. *Τρίμετρα*, ibid. et 680. *Ἴαμβοι*, ibid. ſeq. ad 682.

τὰ ἐς Μεγαρέας ἔχοντα ᾄσαι λέγεται, tom III. p. 461. Lex vetans maledicere mortuo, etſi quis ab eius liberis maledicto petatur, tom. III pag. 502.

Τῶν ἐλλογίμων καὶ παλαιῶν σοφιστῶν τις ἐν ἀρχῇ συγγράμματος, tom. II. p. 298. (Iſocrates Panegyrico).

Sophiſtarum nomen ſapientiſſimis viris olim tributum, tom. III. pag. 517. Plato, licet ſophiſtas paſſim inſectetur, Deum ipſum vocat *τέλεον σοφιστήν*. (in Cratylo) t. III. pag. 519. *σοφισταὶ, ὃς οἱ προσαγωγέας ἐθέτοντο*, 677. *μετεωρολόγοι τῶν σοφιστῶν*, *dict. ciuili* pag. 168.

Sophocles, tom. I. pag. 61. (Philoctete) 596. ſeq. tom. III. p. 173. 180. 220. 380. (ex Oedipo Colonaeo) 513. (ex Aiace) 622. 703.

[P] Sophoclis Nauplius, tom. I. pag. 454. *Σάτυροι*, tom. III pag. 512. verſus ex eius Aiace, non nominato auctore, tom. II. pag. 334. tom. III. pag. 390. Verſus ex Aiace, Locro, perperam Euripidi tributus a Platone (Theage) tom. III. pag. 477.

Spenſippus, tom. III pag. 138.

Steſichorus Himeraeus, tom I. pag. 152. tom. III. pag. 92. eius *παλινῳδία*, tom. I. p. 462. tom. III. pag. 466. 529. *μέτειμι δὲ ἐπὶ ἕτερον προοίμιον κατὰ Στησίχορον*, 716.

Συβαριτικοὶ μῦθοι, tom. III. pag. 596.

Templorum picturae et inſcriptiones abſurdae reprehenduntur ab Ariſtide, tom. I. pag. 51. Carthaginienſes inuenta ſua et res geſtas deſcriptas in templis ſuſpenderunt, tom. III. pag. 601.

Terpander, Lesbius, tom. II. pag. 376. tom. III. pag. 140. 305. 311.

Thales, Mileſius, tom. III. pag. 547. Threſſae mulieris dictum ad Thaletem, animum ipſi extra columnas Herculis et Gades fuiſſe, 597.

Thamyris, tom. I. pag. 448.
Theation, piſtor, tom. III. pag. 144. 180. 203. 248. 251. 327. 495.
Themiſtoclis dictum: periiſſemus, niſi periiſſemus, tom. I. pag. 465. Orator, tom. III. pag. 483.
Theodotus, tom. I. pag. 485. 502. 587. Medicus, 525. 577. 585. Athenienſis, 641.
Theophilus, ſupra, Sedatus.
Thraſymachi imitatorem Platonem arguit Ariſtides, tom. III. pag. 489.
Thucydides, tom. I. pag. 417. 573. 640. tom. III. pag. 183. 217. 441. 651. *de ſimplici dict.* pag. 442. *de dictione ciuili*, p. 192. 194. 200. 261. reſpicitur tom. I. pag. 387. tom. III. pag. 401. 422. 520.
Olori F. ὃς οὐ μόνον τῇ τῶν λόγων δυνάμει καὶ σεμνότητι, ἀλλὰ καὶ τῇ τῶν πραγμάτων ἀκριβεία πλεῖστον προέχειν τῶν συγγραφέων δοκεῖ, t. III. p. 200. 202. ſeq.
Timocreon, tom III. pag. 487.
Tragoedia, tom. I. pag. 61. 139. 461. tom. II. pag. 334. 429. 486. Τραγῳδοποιοὶ, tom. III. pag. 492. Τραγικώτερον εἰπεῖν, tom. I. pag. 67. ὦ τοῦ τραγικοῦ δαίμονος, t. I. p. 139.
Tragoediam inſectatur Plato, et ipſe leges ſuas tragoediam vocat, tom. III. p. 488. ſeq.
Δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν τῆς τραγικῆς βοός, tom. III. pag 511.
ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος ὁ τὸν τρικάρανον ποιήσας, tom. I. pag. 303.
ὁ νομιζόμενος πρὸ Τριπτολέμου βίος, tom. I. pag. 395.
Tyrtaeus, tom. II pag. 121. Laconicus poeta, tom. III. pag. 55.
Xenophon, tom. III. pag 122. 243. 244. περὶ τοῦ Κύρου μεγάλου διαλεγόμενος, 665.
In *libro de dict. ſimplici*, a pag. 326. ſeqq. Xenophon (ἀφελὴς ἀνὴρ, pag. 372. 378. 412. Πανταχοῦ δὲ ἐν τῇ φράσει ἀφέλειαν μόνος ὁ Ξενοφῶν ἐργάζεται, 408.) laudatur ſingulis fere paginis. Eius Εὐρυθμία, pag. 350. ἐγκράτεια, 450. τύπος, 444. Conuiuium, pag. 371.
ἀπομνημονεύματα, pag. 372. 374. 410. παιδεία, 372. ſeq. 430. Ageſilaus, 412.
Zeno, tom. I. pag. 486.
Zeno Parmenidis παιδικὰ, tom. III. pag. 554. Pythodori et Calliae praeceptor, 541.
Zethus, tom. III. pag. 167.
Zeuxis, tom. III. pag. 52. pictor. Epigramma, quo ſe ipſe laudat, tom. III. pag. 659.
Zoſimus, Ariſtidis τροφεύς, tom I. pag. 491. 495. 506. 507. 508. 509. τέχνην ἀγαθὸς τὴν ἰατρικὴν, 510. 530. 547. 551. 552. 561. 600. 614.

X. Ariſtidis ἀντισχολαστὴς ſiue aemulus Athenis in declamando fuiſſe a Suida traditur ADRIANVS, Phoenix [gg]), Tyrius, Herodis Attici, quem pro funere laudauit [hh]), diſcipulus, in throno ſophiſtico Athenis ſucceſſor. Hic Marco Antonino, imperatori, itidem admirationi fuit, ampliſque muneribus ab eo donatus eſt, vt narrat *Philoſtratus* [ii]) in eius vita. Ex eo tempore τὸν ἄνω θρόνον ſiue ſuperiorem cathedram rhetoricam etiam romani Athenaei

gg) Hinc orationem ſuam auſpicalem Athenis exorſus fuit his verbis: πάλιν ἐκ Φοινίκης γράμματα. Iterum e Phoenicia litterae. *Philoſtr.* p. 587. edit. praeclarae G. Olearii.

hh) id. pag. 586.

ii) *Philoſtr.* pag. 588. ſeq. lib. 2. de Vitis Sophiſt. *Fabr.* Magnam partem e Philoſtrato exſcripſit *Eudocia* pag. 50. *Harl.*

Athenaei obtinuit, et imperatori Commodo ab epiſtolis fuit [kk]), diſceſſitque e vita Romae, octoginta circiter annos natus quum eſſet. Diſcipuli Proclus Naucratites, Antipater Hierapolitanus, Heraclides Lycius, Quirinus aliique. Inter ſophiſtas tantum fuit eius nomen, vt in illis γόης ſiue magus [ll]) videretur. Huius Adriani nonnulla cum verſione ſua edidit *Leo Allatius* in Excerptis variis graecorum ſophiſtarum et rhetorum, Rom. 1641. 8. ſunt autem [P] non integrae declamationes, ſed ex illis excerpta ſelecta loca, qualia ex Himerii *μελέταις* apud Photium habemus.

1. *Ἀλοῦσα φαρμακείας οὐχ οἵα τε ἦν καυθῆναι. ὑπέσχετό τις γυνὴ καύσειν αὐτὴν καὶ ἔκαυσεν. Ἀξιοῖ Ἀδριανὸς ὁ Ῥήτωρ καὶ ταύτην καῆναι, Veneficii comperta mulier comburi non poterat. Altera eam ſe combuſturam promittit et comburit. Adrianus, orator, poſtulat, vt et haec ipſa*, tamquam veneficae artis gnara, *comburatur*, pag. 238. *Fabr.* Haec excerpta leguntur in cod. Marciano 242 fol. 83. ex quo *Villoiſon* in anecd. gr. pag. 254. vitium, in Allatii editione obuium, correxit. *Harl.*

2. Μισθοφόροι τὸν ποταμὸν τοῖς πολεμίοις ἐπήγαγον, καὶ ἀπαιτοῦσι τὸν μισθὸν παρ᾽ Ἀμφικτύοσι δοκιμαζόμενοι. *Mercenarii milites flumine in hoſtes*, quibus illi obruerentur, *diducto, mercedem exigunt in iudicio Amphictyonum*, pag. 241.

3. Δεσπότης δούλου κατηγορεῖ ἐπὶ μοιχείᾳ, τῆς οἰκείας γαμετῆς ἐξηγησαμένης, ὡς ὄναρ τούτῳ ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ ἐμίγη. *Dominus, auditus ab vxore, ſe in ſomnis cum ſeruo in Veneris templo conueniſſe, ſeruum adulterii accuſat*, pag. 243. Haec velut ad *βασιλέα* ſiue imperatorem dicta *μελέτη* [illegible] aetatem iuiſſe videtur.

4. Περὶ προόδου τοῦ Βαβυλωνίων βασιλέως. *Deſcriptio pompae et ingreſſus regis Babyloniorum*, pag. 250.

5. Breues quaedam ſententiae et dicta ex declamationibus, vt videtur, eiusdem Adriani excerpta, pag. 254. 255.

Apud *Philoſtratum*, pag. 588. mentio declamationis, cuius argumentum a Marco, imperatore, ei propoſitum fuit Ὑπερίδης, ὁ ἐς μόνας ἐπιστρέφων τὰς Δημοσθένους γνώμας, ὅτε δὴ ἐν Ἐλατείᾳ Φίλιππος ἦν. *Hyperides, qui, dum in Elatea eſſet Philippus, ad ſola Demoſthenis conſilia mentem aduerteret.* Suidas [atque hanc particulam ex illo Eudocia,] longe plura illius commemorat. Nam praeter *μελέτας* et *λόγους ἐπιδεικτικοὺς*, ait, eum ſcripſiſſe Μεταμορφώσεις, libris VII. et *περὶ ἰδεῶν λόγου* de formis orationis libros V. *περὶ τῶν ἐν ταῖς στάσεσι ἰδιωμάτων*, de ſtatuum rhetoricorum proprietatibus libros III. Epiſtolas, *Φάλαριν* [mm]), (orationem de Phalaride, an epiſtolas, quae exſtant ſub nomine huius tyranni?) et *παραμυθητικὸν* conſolatorium ad *Celerem*, illum intellige rhetorem *τεχνογράφον*, cuius Philoſtratus in Dionyſio, Mileſio, meminit, p. 524.

kk) *Phil.* p 589. ἀντιγραφεὺς τῶν Ἐπιστολῶν hoc eſt, dictator epiſtolarum, qui non ipſe ſcribendis epiſtolis manum commodabat, ſed ſub ſe habebat ſcribas et librarios, quibus verba dictabat, animaduertente *Küſter*. I p. 58. ad *Suid.* in Ἀδριανός.

ll) *Philoſtr.* pag. 590.

mm) In *Eudociae* violario neſcio, vtrum tarditate typographi, aut librarii potius, an, quia germana fuiſſet ſcriptura, legitur Φάλαριν παραμυθητικὸν (ſic et ſine interpunctione) εἰς Κέλερα. Equidem vitium eſſe typographicum potius exiſtimem. Conf. ſupra in vol. I. 664. not. *g.* animaduerſa. *Harl.*

XI. Quae praeterea in Excerptis illis rhetorum ac ſophiſtarum graecorum primus e bibliothecarum abditis eruit et ex primo tomo *Variorum antiquorum*, (quod opus integrum non vidiſſe lucem dolendum eſt) edidit *Allatius*, haec ſunt:

1. *Heracliti* περὶ ἀπίστων de incredibilibus capita XXXIX. p. 1.

2. *Anonymi*, longe Heraclito recentioris, de eodem argumento, capita XXII. p. 26. De vtroque vide, ſi placet, quae dixi ſupra, lib. I. cap. 22.

3. *Libanii*, ſophiſtae (de quo infra libro V.) διηγήματα ſiue narrationes XXXIX. pag. 47. Ἐκφράσεις ſiue deſcriptiones VII. p. 84. et progymnaſmata totidem, pag. 342 - 397. omnia hactenus inedita.

4. NICEPHORI τῦ Βασιλάκη BASILACAE nn), ſcriptoris chriſtiani, qui ſub Alexio Comneno, A. C. 1180. defuncto, rhetorices profeſſorem geſſit CPoli, et Pauli epiſtolas interpretatus eſt, *fabulae* V. p. 125. Leonis et tauri, 2. Equi et cerui, 3. Leonis et puellae, 4. Lupi et paſtoris, 5. Graculi et auium. Διηγήματα ſiue *Narrationes* XV. p. 137. 1. De Achille, 2 Myrrha, Thyantis filia, 3. Mida (διήγημα ὃ καὶ Πλούταρχος ἐν παραλλήλοις διηγεῖται), 4. Vlyſſe, 5. Daedalo, 6. Paſiphaë, 7. Icaro, 8. Excidio Troiae, 9. Thamyri, 10. Danaë, 11. Hercule, 12. Platano, Aloei filia, 13. Aloidis, ſiue filiis Aloei, Oto atque Ephialte, 14. De Narciſſo et 15. Polydoro oo).

Ethopoeias pp) VI. pag. 176. I. Ioſephi, ab Aegyptia muliere accuſati. II. Eiusdem, educti e carcere et poſt diiudicata regi ſomnia Aegypto praefecti. III. Dauidis, quum, Saule perſequente, ab Allophylis teneretur et neci tradendus eſſet. IV. Eiusdem, quum filius, Abſolon, eum perſequeretur. V. Eiusdem, quum Saulem incuſtoditum ac ſomno ſepultum in ſpelunca comprehendiſſet. VI. Edeſſenae puellae, a Gotho milite deluſae. VII. Olitoris, exſpectatione ſua in cupreſſo ob ſpem uberior s

nn) De hoc Baſilaca eiusque cum Baſilio, diacono, diſſidiis multa *Allatius* in praef. ad haec excerpta reperit ex Nicetae Choniatae lib. VII. de rebus geſtis Emanuelis, imp. et Iohannis Cinnami libro IV. quos vide. *Fabr.* Adde infra, libr. V. cap 5. pag. 400. vol. VI. ed. veter nor. *Harl.*

oo) In bibl. *Auguſtana* eſt, ſecundum *Reiſeri* catal. p. 36. in cod. Nicephori Baſilici progymnaſmatum principium. — *Florent* in cod. XXXIII. medic. Laurent. pl 32. eſt nr. 7. hic titulus: Προγυμνάσματα Κυρίου Νικηφόρου τοῦ βασιλικοῦ νοταρίου (*imperialis notarii*,) ex iisque διήγημα τὸ κατὰ Ὀδυσσέα, *narratio de Vlyſſe*; atque Bandin. opinatur tom. II. col. 184. ſq. hunc eſſe fortaſſis *Nicephorum*, cuius narrationes Allatius edidit, et Fabric. h. l. memorat. Praeterea in eodem cod ſunt quaedam alia, quae latuerunt Fabricium, nim. nr 8. *ſunt alia*; nr. 9 *altera ſententia*; nr. 10. *confutatio eorum, quae circa Atalantam feruntur.* — *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 103. ſqq. graec. publicauit decretum circa vnionem ſynodi cum Leone, Chalcedonenſi, etc. ab Alexio Comneno editum, in quo pag. 105. praeter alios, qui ſubſcripſere, memoratur *Nicephorus*, *notarius patriarchalis*. In cod. *Pariſ.* bibl. publ MMDCCCCXVIII. *Baſilacae* ethopoeiae, quae ab eunfectore catal. t. II. pag 577. dicuntur *ineditae*: initium τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Δαβίδ. — Inter codd *Langbaeni* (in catal. MSSt. Angl. et Hibern. I. p. 270.) *ethopoeiae ſacrae. Harl.*

pp) Ethopoeiae ſunt imitationes ſermonis, ad mores et ſuppoſitas perſonas accommodatae, quae latinis rhetoribus inferiorum ſaeculorum *Ethicae dictiones*, et non ſatis apte *adlocutiones* vocatae ſunt. Vide *Sirmondum* ad Ennodium p. 74 et 80. E Graecis, praeter hunc Nicephorum et Seuerum, Ethopoeias etiam habemus ſcriptas a Libanio; latinas ab Ennodio, epiſcopo poſtea Ticinenſi.

rioris fructus tranſlata fruſtrati. *Fabr.* Fabulae V. narrationes VIII. et Ethopoeiae VI. ſunt in *Patuſae* encyclopaed. philolog. vol. I. p. 382. ſeqq. *Harl.*

5. SEVERI, ALEXANDRINI, Ethopoeiae V. p. 221. I. Achillis, apud inferos edocti, captam a Pyrrho Troiam eſſe. II. Menelai, rapta a Paride Helena. III. Hectoris, quum comperiſſet, [P] Priamum apud inferos cum Achille conuiuatum. IV. Pictoris, depictae a ſe imaginis puellae amore capti. V. Herculis, Periclymeno in certamine ſeſe commutante, nec propriam formam referente. [Inter codd. regios *Matrit.* eſt, teſte *Iriarto*, in bibl. Matrit. codd gr. pag. 461. ſeq. cod. CXV. in quo fol 210. ſeq. ſunt *Seueri* ethopoeiae (hoc ordine) II. III. V. IV. et I. Praeterea continet eiusdem, a Fabricio non memoratas, *narrationes*, *διηγήματα*, de viola, de hyacintho, de Arione, de Icaro, de Oto et Ephialte, quas *Iriarte* primus e cod. graece euulgauit. — Eaedem *narrationes* ſunt, teſte Montfauconio, bibl. bibliothecar. vol. I. pag. 584. *e.* in biblioth. *Mediolan.* Ambroſiana. — In bibl. *Pariſ.* publica ſunt *ethopoeiae* in codd. MMDXLIV. MMDCCCCXVIII. et MMDCCCCLXXXV. — Inter codd. *Langbaeni* (in catal. codd. Angliae et Hibern. I. p. 270. *b.*) in quo cod. ſunt quoque *Nicolai, ſophiſtae, ethopoeiae*, latine. — Inter codd. *Thom. Galei* (ibid. II. p. 189. nr. 5973.) *ethopoeiae*, editis auctiores. *Harl*] — Has ethopoeias, ſed minus integras, ediderat *Federicus Morellus* graece et lat. qq) Pariſ. 1616. 8. Poſt Allatii editionem verſionemque denuo auctiores et alio ordine cum noua verſione ſua et caſtigationibus vulgavit *Thomas Galeus* Oxonii 1676. 8. ad calcem Demetrii Phalerei et aliorum, de quibus infra capite proximo rr). Addidit autem tres haſce ethopoeias: vnam, quam ab Allatio ſtatim dicam vulgatam eſſe ſub nomine Theodori, Cynopolitae: alteram Aeſchinis, deprehenſa Philippi apud Demoſthenem imagine, et tertiam denique, perbreuem, Briſeidis, quum a praeconibus abduci ſe ſentiret. Ceterum nihil impedire videtur, quominus Seuerus harum ethopoeiarum auctor ſit *Seuerus ille*, *ſophiſta romanus*, Damaſcio apud Photium cod. CCXLII. (vbi de Seuero, imperatore, ſermonem eſſe, p. 546. 543. 558. 560. perperam ſibi perſuaſit eruditus interpres,) et Suidae memoratus; nam romanus dicitur *κατὰ τὴν τῦ νόμυ ἀξίωσιν*, quia iure ciuitatis romanae gaudebat, Alexandriae vero docuit, vt ex eodem Damaſcio et Suida claret. Floruit Athenio imperante, qui occiſus eſt A. C. 471.

6. THEODORI, CYNOPOLITAE, Ethopoeia, (quam modo dixi a Galeo vulgatam fuiſſe Seueri, Alexandrini, nomine:) *Τίνας ἂν εἴποι λόγυς Αἰσχίνης, ἡνίκα φεύγοντα καταλαβὼν Δημοσθένης καὶ φιλοφρονησάμενος παρεγγύα φέρειν τὸ συμβεβηκὸς γενναίως. Quid dicere potuerit Aeſchines, cum eum exilii cauſa ſolum vertentem Demoſthenes*

qq) *Gale* in fin. praefat. ſcribit, *Seueri* ethopoeias aliquot impreſſiſſe Lutetiae a. M. D. XCI. (1591) Fred. Morellum, gr. et lat. In catal. bibl. Leidenſis, pag. 141. nr. 45. inter alia, opera Morelli Lutet 1591. 8. excuſa, memorantur quoque *Seueri* ethopoeiae. Editio tamen, Lutet. 1616. 8. fuit etiam in bibl. Askew. pag. 141. nr. 3487. et a *Maittario* A T. III. pag. 869. ſic citatur: *Severi* Ethop. ſ. morales fictiones heroum, graece *nunc primum* ex bibl. reg cum lat. verſ. et notulis Fed. Morelli. Lutetiae 1616. 8. *Harl.*

rr) Rec. opera *I. Frid. Fiſcheri.* Lipſiae 17?3. 8. III. et op recepit *Io. Patuſa* in encyclop. philol. vol. I. pag. 407. *Harl.*

nes comprehendiſſet, exhibitisque muneribus adhortaretur, vt infortunium fortiter ferret, pag. 135. Ecquis ille Theodorus vel quando vixerit, mihi incompertum. Cynopolis, Aegypti vrbs, de qua dixi ſupra ad Plotini vitam.

7. CALLINICI, ſophiſtae, *ἐκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ῥώμης*, fragmentum de laude Romae, quam qui non viderit, eum non minorem, ait, pati iacturam, quam coecum, cui ſolem adſpicere non datur, pag. 256 - 258. De *Callinico* videndus Suidas, qui inter eius ſcripta memorat *περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους.* Syrus, vel, (vt alii,) ex Arabia petraea oriundus, docuit Athenis, Galieno imperante, cuius imperium deſinit in A. C. 269. Scripta eius alia fuere: *aduerſus Lupum* ss) (rhetorem) [?] *περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς. Ad Galienum, imp.* tt) *προσφωνητικὸς*, (qui forte eſt *μέγας* ille *βασιλικὸς λόγος*, Menandro, rhetori, memoratus.) *Ad Cleopatram. Rerum Alexandrinarum hiſtoria libris X.* quod opus lectum S. Hieronymo, Suctorium Callinicum laudanti praef. ad Commentar. in Danielem (*Σουτώριον* enim cognominatum eſſe, Suidas adnotauit,) vt Voſſio etiam pulchre obſervatum; et denique *aduerſus Philoſophorum ſectas.* [*Eudocia*, quae pag. 268. eadem tradit, addit cum Suida, *καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους.* Eudoc. tantum ſcripſit *σοφιστεύσας.* Suidas autem addit *ἐν Ἀθήναις. Harl.*] *H. Valeſius* ad Ammiani XXIII. 3. ex epiſtola Libanii ad Ariſtaenetum docet, Callinicum fuiſſe nomen ſtationis in Meſopotamia circa Euphratem, ita vocatae ex eo, quod Callinicus, ſophiſta, ibi occiſus eſſet. *Fabr.* Adde ſupra, vol. III. p. 36. *Ionſium* de ſcriptor. hiſt. philoſ. lib. III. cap. 14. §. 5. p. 89. *Harl.*

8. *Iſaaci* (Comneni), *Porphyrogennetae*, *περὶ τῶν καταλειφθέντων ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου de praetermiſſis ab Homero*, p. 259. Eiusdem *χαρακτηρίσματα* Graecorum et Troianorum ducum, p. 304. Dixi de hoc lib. II. c. 7. §. 9. [vol. I. p. 558.]

9. *Anonymi* (Iohannis forte Pediaſimi, chartophylacis,) *περὶ τῶν δώδεκα ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους* de duodecim laboribus Herculis, p. 321 - 341.

10. *Leonis*, philoſophi, *καρκῖνοι* ſiue verſus XXV. retrogradi, p. 398. in quibus et ille, quem aquiminario uu) in templo S. Sophiae CPoli inſcriptum notat *Colomeſius* in Opuſculis, pag. 101.

Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν.

Item ille:

Νοσῶ, Σὺ δὲ ὁ ἰαμα, ΊΗΣΟΥ, σῶσον.

11. Epigrammata graeca ſingula in S. Crucem, *Nicolai*, metropolitae Corcyrenſis, *Iohannis, geometrae*, et *Emanuelis Phile.* Nec minus in S. Ioh. Chryſoſtomum, eiusdem Phile et Nicolai, metropolitae, atque in Chryſoſtomi depoſitionem, *Pſelli*, p. 399. 400.

XII. Ariſti-

ss) *Eudocia* et *Suidas*, *πρὸς Λοῦπον. Harl.*

tt) Apud doctiſſ. Voſſium de Hiſt. Graecis p. 225. male, *ad Galenum*, vnde alio etiam errore colligit, Antonini Pii aetate vixiſſe.

uu) Vas ſacrum intellige, aquae benedictae ſiue luſtrali capiendae deſtinatum.

XII. Ariſtidis imitator fuit HIMERIVS [vv]), ex Pruſiade ciuitate Bithynus, Aminiae, rhetoris, filius [ww]), cuius declamationum orationumque notitiam et reliquias, a Photio cod. CLXV. et CCXLIII. ſeruatas, Henricus Stephanus A. 1567. 4. ſubiunxit duabus Polemoniacis, [P] graece primum a ſe editis, de quibus ſupra dixi, quamobrem hoc loco illius mentionem facere placuit, licet longe iunioris, vtpote qui vixit Conſtantii Iulianique, imp. temporibus ac deinceps: aemulus ſophiſtarum, Anatolii ac Proaereſii, vt narrat *Eunapius* in Proaereſii vita pag. 119. a quo etiam p. 129. docemur, Iuliano ac Proaereſio fuiſſe ſuperſtitem, et poſt Iuliani, A. C. 363. occiſi, necem ingreſſum eſſe iter, poſtque fata Proaereſii [et poſtquam antea Conſtantinopoli, Corinthi et in aliis vrbibus aliquamdiu commoratus declamarat,] Athenis ſedem fixiſſe, vbi *κατὰ ῥητορείαν πρέσβη διδασκαλεῖε*, *rhetoricae ſcholae praefuit*, teſte *Photio* pag. 184. ſophiſta publicus et tandem Areopagita factus eſt, a CHRISTI nomine alienus, et ſacris noſtris furtim canum inſtar oblatrans [xx]). De dictione eius ita Eunapius: *εὔκολος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν καὶ συνηρμοσμένος, κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἡ συνθήκη πολιτικὸν, καί πε σπάνιος καὶ παρὰ τὸν θεῖον Ἀριστείδην ἵσταται. Facilis vir in ſermone et conciunnus, nec ſono ac plauſu in ciuili genere dictionis deſtituitur, nonnusquam et licet rarius ad diuinum Ariſtidem aſſurgit.* Pluribus etiam encomiis Photius eum mactare

vv) De *Himerio*, eius vita, fatis, ſcriptis editis antea et ineditis erudite fuſeque egit *Gottlieb Wernsdorf* in praefatione p. XXX. ſqq. ad ſuam editionem, quam, cui volupe erit, conſulat velim. Atque, quoniam ego in Introduct. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 326. ſqq. de eo iam copioſe diſſerui, hic mihi eo breuiori eſſe licebit. *Harl.*

ww) *Wernsdorf* ab initio vitae etc. plures, a noſtro diuerſos, amplis verbis enumerat Himerios. Equidem paucis eos nominabo. Sunt autem 1) *Himerius*, paraſitus quidam Athenienſis, *Plutarch.* de diſcrim. amici et adulatoris pag. 60. 2) *Flauius Himerius* apud *Athanaſ.* apolog. II. tom. I. p. 622. Illius epiſt. exſtat quoque in cod. Vindobon. LVII. nr. 87. apud Lambec. III. p. 242. Kollar. et Wernsdorf. probat codicis lect. Ἱμέριος ἰξάντωρ, loco vulgatae ἔξαρχος. 3) Alius *Himerius* in Iuliani ep. 37. ſecundum cod. Barocc.. — 4) *Himerius*, officiorum magiſter, ad quem proſtant Baſilii Caeſar. epiſtolae 216. 217. 416. — 5) *Himerius*, Iamblichi pater, quem plurimis litteris celebrat Libauius. Atque ea, quae Wernsdorf. pag. 37. ſeq. de illo docte diſputat, bene faciunt ad illuſtranda explicandaque ea, quae in ſuperiore vol V. p. 760. ſq. ſcripta ſunt. — 6) *Himerius*, Taraconenſis in Hiſpania epiſcopus. — 7) *Himerius*, epiſc. Nicomedienſis, quem Neſtorii ſucceſſor, Maximianus, a. 432. ſuo exuit officio, v. *Murator.* in anecdotis graecis ad epiſt. V. Firmi, pag 286. — 8) *Himerius*, epiſc. Tricaſſinus in Gallia, S. Lupi ſucceſſor. *Sidon. Apollin.* epiſt. VII, 13. p. 460. — 9) *Himerius*, chartularius, temporibus Philepici imperatoris, v. *Suid.* v. Κυνήγιον ex Codini Origin. CPolitanis. Ex hocce Chartulario et Theodoro, Lectore, collecta hiſtoria operum publicorum CPolitan. exſtare dicitur in codd. bibl. publ. Pariſ. v. *Labbeum* bibl. nou. MSS. p. 77. cat. codd. Pariſ. t. II. p. 404. cod. MDCCLXXXIX. et *Bandurii* imperium orientale, t. I. p. 26 et 88. 10) *Himerius*, Thrax, dux exercitus Iuſtiniani, imp. in Africa, et poſt in Italia Rhegii, a *Procopio* belli Vandal. IV. 23. p. 291. et belli Gothici III. 39. p. 557. memoratus. — 11) Ex *Himerio* ſeu *Hemerio*, hippiatro, excerpta Conſtantini leguntur in Sim. Grynaei collectione Hippiatricorum. vid. infra tom. VI. pag. 439. ed. vet. — 12) *Himerius*, protoſecretarius, et poſtea Dromi logotheta, tandem in monaſterium Calyporum relegatus, ibique prae moerore vita defunctus, ſaec. X. temporibus Leonis, philoſophi, imperatoris. — 13) Ἱμέριος ex coniectura Corſinii, pro Εἱμερις, in ſepulcrali quodam marmore. v. Acta erud. Lipſ. 1751. pag. 399 — De noſtro *Himerio* praeter Photium et Wernsdorfium egerunt quoque *Eunapius* cap. 12. pag. 129. *Suidas* pag. 1239. *Tillemont* hiſt. des Emper. tom. IV. art. 34. de Iulien p. 1046. *Leich* in diatribe Photiana pag. 22. *Saxius* in Onom. I. pag. 413. ſq. *Harl*

xx) *Wernsdorf* pag. 43. coniicit, Himerium natum eſſe circa a. Chr. 315. et exſtinctum circ. a. 386. *Harl.*

maſtare cognoſcitur, quem ſi placet vide. [De eius moribus v. Wernsd. §. 15. et §. 18. de eius dicendi genere.] Peruenit ad vltimam ſenectutem, filiaeque yy) ſuperſtes amiſſis oculis, vt ſcribit Suidas, et ſacro ſiue comitiali morbo correptus diem obiit. Iuliani, imp. γραμματέα ſiue ab epiſtolis fuiſſe, narrat *Ioh. Tzetzer* Chiliad. VI. v. 328. Filium eius, *Iamblichum*, Ariſtaeneto commendat Libanius in epiſtola [487.] quam edidit *Lambecius* VI. de Bibl. Vindob. pag. 254. zz). Alterius [vel potius vnici] filii *Rufini* mortem dolet pater in μονῳδίᾳ apud Photium pag. 594. Ibidem verba: ἀφῆκα πολλάκις τὰς τοῦ σοφιστοῦ φωνάς, νῦν τὰς τοῦ Πατρὸς ἀφίημι, ab erudito interprete male accepta, reddi debent ſic: *Saepe, tanquam ſophiſta, verba feci, nunc loquor tanquam pater.*

Ex Himerii, Bithyni, μελέταις a) atque λόγοις apud Photium cod. CLXV. memorantur:

1. Sub Hyperidis nomine, an Demoſthenes Philippo tradendus ſit. Excerpta habes apud eundem Phot. cod. CCXLIII. p. 574. ſeq. *Fabr.* In Wernsdorfii editione, locus Photii eſt repetitus gr. ac lat. nec non explicitus, et, quo quaeque ecl. in illius edit. exſtat, ſimul indicatur. *Harl.*

2. Sub nomine Demoſthenis, vtrum reuocandus ab exſilio Aeſchines, ibid. p. 575.

3. Aduerſus Epicurum, impietatis reum, p. 578. [In ed. Wernsd. ecl. I-III]

[?] 4. Pauperis nomine aduerſus diuitem, cuius ſceleribus totam ſuam domum exhauſtam queritur. *Phot.* pag. 582. edit. Hoeſchel. et in H. Stephani Himerio p. 32. a verbis: ἠδίκηταί τις εἰς παῖδα. [ap. Wernsd. ecl. IV. p. 90. vbi v. not.]

5. Nomine Themiſtoclis aduerſus Perſarum regem, qui Athenienſibus poſt Medorum bellum damna reſarcire promittebat, ſi bello abſtinerent, id. p. 586. [eclog. V. in ed. Wernsd. pag. 125. ſeqq.]

6. Polemarchicus, ſiue laus eorum, qui in bello pro patria cum Perſis fortiter pugnando occubuerant. Excerpta apud Phot. p. 591. ſed integra MS. exſtat in Bibl. Auguſtana b), vna cum aliis duabus, quarum trium Himerii orationum apographum ab Ehingero ad Tengnagelium miſſum ſeruatur etiam in bibl. Vindobonenſi. Ex Auguſtano codice locum

yy) Filium *vnicum*, *Rufinum*, faucium dolore praemature abreptum, amiſit eiusque mortem in μονῳδίᾳ ad fluuium, Melanem, vbi tum commorabatur, ſcripta, quae eſt oratio XXIII. deplorauit. Filiam autem patri ſuperuixiſſe, docet Wernsdorf. pag. 42. contra alios aliter ſentientes. *Harl.*

zz) Enimuero huius *Iamblichi* patrem, *Himerium*, quem Libanius plurimis celebrat epiſtolis, a noſtro Himerio, ſophiſta, fuiſſe diuerſum, diſerte copioſeque oſtendit *Wernsdorf.* l. c. p. XXXVII ſq. Iſte *Himerius*, homo Syrus, decurio forſan Apameenſis, eruditus homo et opulentus, iam ante a. 358. e vita exiiſſe videtur Wernsdorfio. Idem pag. L ſqq. §. 12. de gratia, qua valuit Himerius apud Iulianum, multus eſt, ſed negat contra Tzetzam, cuius narrationem etiam Leichius in diatr. Photii pag. 22. ſequebatur, Himerium fuiſſe Iuliani ſecretarium ſeu ſcribam. *Harl.*

a) Μελέτας ſiue declamationes minoribus ciſris Arabicis, λόγους ſiue orationes et λαλιὰς maioribus Romanis numeris deſignaui. Nonnullis etiam praefixa apud Photium προθεωρία ſiue argumentum. *Fabr.* Circiter ſeptuaginta declamationes reliquit Himerius. Eas non legit Suidas, ſed quae de illo commemorat, ea ex Damaſcio forſan hauſit. Eunapius et Tzetzes legerunt; ſed deſcripſerunt nihil. Euſtathius autem tria eius loca excitat, teſte Wernsdorfio pag LVII. *Harl.*

b) Vide Reiſeri Catalogum MSS. Codicum Bibl. Auguſtanae pag. 80. et Lambec. lib. VI. de Bibl. Vindob. pag. 254.

Digitized by Google

cum adfert *Pricaeus* ad Apuleii Mileſias p. 215. et Alex. Morus notis in Nouum Foedus, ad Philipp. I. 21. *Fabr.* In edit. Wernsd. orat. II. p. 368. ſqq. *Harl.*

VII. Areopagiticus pro libertate Rufini, filii. Phot. p. 549. [Ecl. VII. ap. Wernsd.]

VIII. *Μονῳδία* in filium, ipſo aetatis flore et ſumma ſpe de ſe facta exſtinctum, id. ibid. [orat. XXIII. Wernsd. p. 766. plenior e cod. romano. add. W. in vita Himerii p. XLII.]

IX. Epithalamius, in nuptias Seueri, amici ſui. Haec oratio, (e qua itidem apud Photium leguntur excerpta p. 596.) integra exſtat in Bibl. Vindobonenſi. [v. quae ſcripſi in Introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. p. 327. ſq. eſt vero orat. I. Wernsd. qui de Seruio illo late diſputat.]

10. Diogenes, ſiue propempticus. Dialogus, Phot. p. 598. [ecl. X. Wernsd. p. 170. ſqq.]

XI. *συντακτικὴ λαλιὰ* ſiue *λόγος συντακτήριος* ſermo valedictorius ad amicos, quum Corinthum proficiſceretur, id. p. 600. [ecl. XI. Wernsd. p. 194.]

XII. Propempticus ad Flauianum, Aſiae ProCoſ. id. p. 601. *Fabr.* In ed. Wernsd. p. 206. ecloga XIII. Is quoque exiſtimat, dictam eſſe forſan a. 362. hanc orationem in Flauianum, de quo vberius diſputat; idemque refutat Leichii opiuionem, orat. ſcriptam eſſe in Iulianum Aug. Eidem Flauiano, non, vt Leichius autumabat, Iuliano, circ. a. 354. dicata fuit ecloga XII. apud Wernsd. p. 196. ſqq. in catalogo Photiano, vt videtur, omiſſa: aut tertia illa in Flauianum, quam Photius in catalogo XLI. numerauit. Inſcripta autem eſt vna illa et ſimplex oratio, eaque propemptica: *ἐκ τῶν ὑπολοίπων, διαφόρων ὄντων, καὶ διαφόρους ἐχόντων ὑποθέσεις*, ex reliquis orationibus variis et varii argumenti. *Harl.*

XIII. In Piſonem, aduenam Aegyptium, id. p. 605. [Wernsd. ecl. XV. p. 246.]

14. Alius propempticus, ſiue Diogenes. Male apud Phot. p. 604. *ἑτέρου προτρεπτικοῦ* cum legendum ſit *προπεμπτικοῦ*. *Fabr.* *Wernsdorf* in duas ſeparatas diuiſit eclogas, ſeu potius declamationum particulas, quarum prior ſ. ecloga XIV. inſcribitur *ἑτέρου προτρεπτικοῦ* (ergo retinuit W. id. voc.) *λόγου τὸ προοίμιον*, *alterius ſuaſoriae exordium*, p. 240. ſqq. atque noſter abiturum a ſe diſcipulum ſalubribus inſtruit praeceptis: poſterior ſiue ecloga XVI. pag. 250. eſt particula *ἐκ τοῦ προπεμπτικοῦ*, ex *propemptico;* atque in nota ſuſpicatur, in quendam illuſtris patris filium abeuntem dici declamationem, omiſſo Diogenis nomine, quod quidem retinuit in textu Photii, cuius tamen ſcripturam, (quum Hoeſchelius habeat *προτρεπτικὸς ἢ*, Stephanus autem *προπεμπτικὸς ἢ*,) ſic putat, (p. 8. ſq.) integrandam eſſe, *πάλιν προτρεπτικός· καὶ προπεμπτικὸς ἢ Διογένης*. *Harl.*

XV. Extemporalis oratio ob contentionem in ſchola exortam id. p. 606. [Exſtat tantum exordium. Apud Wernsd. eſt ecl. XVII. p. 254. ſqq.]

XVI. In Cypriorum aduentum, id. p. 607. [Wernsd. ecl. XVIII. p. 260. ſqq.]

XVII. In primum ſuum e Cappadocia auditorem, ibid. [Wernsd. ecl. XIX. p. 264. ſeq.]

XVIII. In illud, *ὅτι σπάνια τὰ καλά*, rara, quae pulcra, quum rogatus declamare diſtuliſſet, ibid. [ap. Wernsd. ecl. XX. pag. 268. ſqq. Contrariam ſententiam ipſe tuetur in orat. XXII. 1.

Digitized by Google

XIX. In Muſonium, Graeciae ProCos. Phot. p. 608. [declamata Athenis in publico theatro circ. a. 357. aut 358. apud Wernsd. ecl. XXI. p. 274. ſqq.]

[b] XX. In Seuerum, aduenam, Symplegadi (Ponti inſulae) praefectum, ibid. *Fabr.* [Apud Wernsd. ecl. XXII. p. 278. ſqq. vbi inſcribitur: *ἐκ τοῦ εἰς Σέβηρον νέηλυν· τὸ προοίμιον, ex ea, quam dixit in nouitium Seuerum, exordium.* Wernsd. vero in nota culpat Fabricium, quod verba Photii, *εἰς Σεβῆρον νέηλυν ἐπιςάντα συμπληγάδι*, vertit *in Seuer. aduenam Symplegadi praefectum.* Namque *νέηλυν*, animaduertit, non aduenam quemuis, ſed nouellum diſcipulum, receptum illa oratione in coetum, denotari, nec vmquam auditam eſſe praefecturam Symplegadis: *συμπληγάδα* h. l. eſſe velitationem et conflictum, quaſique acierum colliſionem et *ἐπιςάντα συμπλ. nouellum diſcipulum, qui ſuperuenerit conflictui et rixis*, quales tum Athenis inter variarum ſcholarum diſcipulos ſaepe accidiſſent. Hinc verba Photii interpretatur p. 9. *in Seuerum nouitium, qui conflictui adſuerat. Harl.*

XXI. Λαλιά, ex qua locus legitur p. 609. [Wernsd. ecl. XXIII. p. 280.]

XXII. In Vrſacium, Comitem, [in cod. romano prima eſt oratio; in ed. Wernsd. orat. XXV. vel potius fragmenta, p 814. ſeqq.] XXIII. Seuerum, amicum, [ap. W. orat. XXVI. pag. 822. reliquae ſunt ap. illum oratt. XXVII-XXXII. praeter illam in Athenaeum, quae eſt ecl. XXVIII.] XXIV. Scylacium, Graeciae ProCos. XXV. In Epheſios hoſpites et Myſos, et Leonis ciues. XXVI. In amicos e patria Bithynia. XXVII. in Athenaeum, comitem c), XXVIII. In Priuatum domo Romanum, qui Ampelii, ProCos. filium inſtituebat. XXIX. De ſuo e Corintho reditu. XXX. In Phoebum, Alexandri, ProCos. filium. Ex his pauca quaedam apud Photium excerpta p. 609-613.

XXXI. In Arcadium, medicum et comitem, ibid. [Wernsd. orat. XXXIII. p. 870. ſqq.]

XXXII. Propempticus ad amicos c) aduenas, Phot. p. 613. ſeq.

XXXIII. Propempticus alter ad Flauianum, id. p. 614. [ap. W. ecl. XXXVI. p. 306. ſqq.]

XXXIV. Epithalamius in Panathenaeum. *Fabr.* Periit haec oratio. Leichius quidem vocc. Photii *εἰς Παναθήναιον* emendanda cenſet *εἰς Παναθήναια*, et intelligit orat. III. 3. At haec, ait Wernsd. p. 10. in feſtum Panathenaicum dicta non eſt; ſed in Baſilium, eiusque feſti obiter modo mentio iniecta. Potius adſtipulans Fabricio, nuptialem quamdam orationem credo honori Panathenaei, forſan quondam diſcipuli, dicatam fuiſſe etc. Duae quoque ſequentes declamationes perierunt. *Harl.*

XXXV. XXXVI. Λαλιαὶ ſiue adlocutiones duae.

XXXVII. Δια-

b) Vide de hac Wernsd p. 282. *Harl.*

c) Per *ἑταίρους* ſiue amicos, ſocios, ſodales plerumque auditores ſophiſtae intelligere licebit. *Fabr.* Wernsd. primum dedit p. 10. in textu Photii *προπεμπτήριος* (inter V. L. autem legere iubet *προτρεπτικὸς*) *εἰς τοὺς προσελθόντας ἑταίρους*, et vertit, *commonitoria in acceſſum diſcipulorum.* In ordine vero Himerii oratt. eſt oratio XXX pag. 879. et inſcripta: *προτρεπτικὸς εἰς τοὺς προσελθόντας ἑταίρους ἀφ' ἑτέρων σοφιστῶν καὶ εἰς ποικιλίαν*, *hortatiua ad auditores, qui ab aliis ſophiſtis ad eum acceſſerunt, ad varietatem in orationibus ſectandam impellens. Harl.*

XXVII. Διάλεξις, diſputatio a. 362. habita Philippis in itinere ad Iulianum imper. a quo vocatus fuerat. [Wernsd. orat. VI. p. 498.]

XXXVIII. Orationes CPoli dictae de laudibus illius vrbis, et Iuliani imper. *Fabr.* [Wernsd. ad Photii textum pag. 11. Schottus, ait, et Fabricius ſeparant orat. in CPolin ab oratione Mithriaca; quod non feciſſent, ſi integram VII. (in cod. romano orat. XIV.) vidiſſent. Habita eſt orat. a. Chr. 362. et eſt apud Wernsd. orat. VII. pag. 510. vbi v. notas. *Harl.*

XXXIX. In Mithrae ſacra. Confer *Reineſii* Epiſtolas ad Hofmannum et Rupertum p. 621. [v. quae modo ſunt adnotata.]

XL. Διάλεξις in Salluſtium, praefectum. *Fabr.* [Wernsd. ad Photii textum l. c. Huius inquit, nihil exſtat, niſi forſan, quod fere ſuſpicor, in ecloga XII. latet, et tres Salluſtios, illis temporibus celebres, diſtinguit. *Harl.*

XLI. In Flauianum, ProCos. *Fabr.* Non amplius exſtat. *H.*

XLII. In natalem diem amici. [orat. VIII. pag. 542. ap. Wernsd.]

XLIII. Λαλιά in bonam amici valetudinem. *Fabr.* Haec et ſequens oratt. non ſunt, quod Schottus et Fabricius fecerant, diuellendae; ſed vna eſt or. eaque apud Wernsd. pag. 556. ſqq. IX. integra, quam Photius adpellat λαλιάν· at Himerius in illa orat. ſimul reſtitutam valetudinem diſcipulo gratulatur, et contra inuidiam atque inſidiatores diſputat. v. Wernsd. pag. 12. *Harl.*

XLIV. In inſidiantes.

XLV. XLVI. In Baſilium ProCos. [or. XIII. et or. III. pag. 588. et pag. 426. vbi vide W.]

XLVII. In Hermogenem, Graeciae ProCos. [ap. Wernsd. (qui de Hermogene multus eſt,) or. XIV. pag. 606.]

XLVIII. In Plocianum, ProCos. [periit oratio.]

XLIX. In Ampelium, ProCos. Prooemium ἐκ τῆς εἰς Ἀμπέλιον προπεμπτικῆς dat Photius, pag. 611. ſeq. [ecl. XXXI. pag. 286. Wernsd.]

L. In [Vettium Agorium] Praetextatum Graeciae ProCos et amicos. *Fabr.* Hanc in perditis habendam, orationem Wernsdorf. ad Photii textum pag. 13. a ſequenti non ſeparandam putat, vt Fabricius et Schottus fecerant; e contrario vnam eamdemque et ineunte a. 362. Athenis in laudem Praetextati, ante iter in Aſiam ad Iulianum ſuſceptum, eſſe declamatam. Verba igitur Photii vertit: *in Praetextatum Proc. Graeciae et ad familiares, poſthac ad Iulianum Aug. diſceſſurus. Harl.*

LI. Ad Iulianum, imper. quum CPoli diſcedere pararet.

LII. Nicomediae habita oratio, quum a Pompeiano, vrbis praefecto, verba facere rogatus fuiſſet. *Fabr.* Huius diſputationis, dictae circ. a. 350. nihil ſupereſt: ad eam tamen reſpicit *Libanius* ep. 654. ad Celſum. Illo autem anno Libanius Nicomediae in Bithynia docebat. v. Wernsdorf. pag. 13. ſqq. *Harl.*

[†] LIII. LIV. In aduenas, [ap. Wernsd. or. XV. pag. 672. ſeqq.] et alia in aduenam. [haec periit.]

LV. In Zenonem, amicum. [Non amplius exſtat.]

LVI. In Aphobinum, aduenam. [Haec etiam interiit.]

LVII. In eum, qui, Neptuni oraculo monitus, reuerterat. [Nihil illius declam. ſupereſt.]

LVIII. LIX. In eos, qui ex Ionia aduentaſſent. Et alia in Ionas hoſpites. [apud Wernsd. orationes X. pag. 562. ſqq. et XI. pag. 570. ſqq.]

LX. Extemporalis ad amicos dicta oratio. [ad initium auditionum, apud Wernsd. (quem vide) or. XII. pag. 580.]

LXI. Oratio, quam amico CPolitano tradidit. [ap. Wernsd. or. XVI. pag. 680.]

LXII. *Διάλεξις*. Diſputatio inter amicos poſt reditum e patria. [ap. Wernsd. or. XVII. p. 693.]

LXIII. *Διάλεξις* extemporalis de ſuo docendi munere. [ap. Wernsd. or. XVIII. pag. 704.]

LXIV. Obiurgatio eorum, qui negligenter orationes audirent. [ap. Wernsd. or. XIX. p. 712. cum alia inſcriptione.]

LXV. Extemporalis oratio ad eos e diſcipulis, qui frenos reſpuere videbantur. [ap. Wernsd. or. XX. pag. 718. ſqq.]

LXVI. In Cytianum, qui petulanter ſe geſſerat, quum ſuperiorem orationem Himerius dixiſſet. [Periit haec oratio.]

LXVII. Hortatio de rerum varietate in dicendo ſectanda. [ap. Wernsd. or. XXI. p. 730. ſqq.]

LXVIII. *Διάλεξις* poſt vulneris medelam. [or. XXII. pag. 750. vbi v. Wernsd.]

LXIX. Poſt reditum a Corintho. (niſi eadem cum XXIX.) [Deſideratur. accedit tamen W. ſuſpicioni Fabricii.]

LXX. In ſtilum et amicos, ſ. diſcipulos. [Periit orat.]

LXXI. In vrbem Lacedaemoniorum, quum ſomnio obſequutus Amyclaeum Deum precaturus acceſſit. [etiam haec interiit. conſ. Wernsd. in vita, pag. XLIV.]

LXXII. *Ἀκροάσεις* et recitationes non omnino publice fieri oportere. [Necdum haec exſtat. In Photio tamen Wernsd. pag. 16. malit legere *ἐπαγγέλλειν promittere* et *indicere*, pro vulgato, *ἀπαγγέλλειν*.]

LXXIII. LXXIV. *Λαλιαί* oportere in gymnaſiis verſari et alia Corinthi edita. *Fabr.* Prior *λαλιά* eſt ap. Wernsd. orat. XXIV. pag. 808. ſed ibi dedit, et ſic emendandum cenſuit in Photii narratione, *ὅτι δεῖ ἐν γυμνασίοις εἶναι*, *ſemper exercitationibus vacandum eſſe:* poſterior interiit. *Harl.*

His accedit LXXV. Oratio in Anatolium, praefectum praetorio, e qua prooemium adfert Photius pag. 612. ſeq. [in ed. Wernsd. ecl. XXXII. pag. 296.] nam quis ſit *προπεμπτικός*, e quo excerptum legitur apud eundem pag. 605. ſeq. incertum quidem eſt, non dubito tamen, eſſe ex vno eorum, quos iam e Photii Cod. CLXV. memoraui [d]). *Thomas Galeus*

d) Photius aiebat, ſe legiſſe orationes Himerii numero circiter ſeptuaginta. Wernsdorf. ad Photii locum pag. 17. Schottus, ait, vnam ſupra ſeptuaginta, Fabricius quatuor et ſeptuaginta numerat:

Galeus in notis ad Demetrium Phalereum p. 246. ex Himerii λαλιᾷ inedita citat haec verba: ἦν δὲ Ἑρμείας Ἀταρνεὺς τὸ γένος, ὁ δὲ Ἀταρνεὺς Μυσῶν πόλις. [Illa autem verba ſunt ex orat. VI. in Photii catal. nr. 37. in Wernsd. ed. p. 504. ſqq. vbi vide not. *Harl.*

Notabit lector, *H. Stephanum*, qui excerpta Photiana ex Himerio graece in lucem edidit, diu ante quam Photii Bibliotheca a praeſtantiſſimo Hoeſchelio graece vulgaretur, et ab Andrea Schotto in latinum ſermonem conuerteretur, eiusdem et *Polemonis* duabus declamationibus praeter caſtigationes ſuas adiunxiſſe etiam alia f), haec nempe:

1. *Ἀνωνύμου τινὸς περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριστευσάντων ἐν πολέμῳ καὶ ἀγωνιζομένων περὶ πρωτείων.* Anonymi de Cleonide et Ariſtomene, qui ambo in bello fortiter ſe geſſerant, certantque de palma, quae Ariſtomeni addicitur, pag. 20-22.

2. *Ῥητορικῶν προγυμνασμάτων παραδείγματα ἐκ διαφόρων σοφιστῶν συλλεγέντα*, exempla progymnaſmatum rhetoricorum e variis ſophiſtis, Aphthonio, Theone, Libanio collecta, pag. 76-88. *Fabr.*

Reſtat, vt de codd. mst. et edd. pauca ſubiiciam. *Wernsdorf.* in praefatione primum pag. II. ſqq. ſtudium, quod in conquirendis aut per alios conferendis codd. msstis laudabile indefeſſumque collocarat, multis verbis exponit; tum pag. XII. ſqq. codices ipſos aut quorumdam apographa copioſe deſcribit. Sunt vero 1) cod. *Auguſtanus* chart. et continet tres orationes: ex quo manarunt apographa Steinheilianum et Vindobonenſe, de quibus paullo poſt erit ſermo, ac forſan Allatianum. Duae priores in illo cod. ſaec. XIV. orationes in nullo alio codice ſunt repertae. *Io. Guil. Steinheil* in itineribus ſuis ex illo cod. fecerat apographum, ex hoc deſcriptae ſunt in cod. XXIV. chart. biblioth. Vffenbachianae, atque ex hoc apographo Vffenb. *Io. Henr. Maius* in catal. MS. Vffenbachiorum Halae Hermundur. 1720. fol. part. II. pag. 586. ſqq. typis illas, cum verſione ſua lat. notisque, a Wernsd. autem non laudatis, vitioſe publicauit. Idem *Maius* edidit *Himerii* Panathenaicum gr. cum quibusdam ex anthol. inedita epigrammatibus. Gieſſae 1719. 8. Notas mstas reliquit, quae ſeruantur in bibl. Gieſſenſi acad. 2) cod. *Vindobonenſis*, ex Auguſtano de-

ſcriptus.

rat: ſi illa poſt reditum Corinthiacum bis citata putetur, vere LXX. numerari debebunt. Verumtamen praeter has LXX. a Photio lectas recenſitasque exſtant aliae quatuor aut quinque, nempe 1) in Anatolium ecl. XXXV. 2) or. IV. in Ceruonium, (a Wernsdorf. ex codd. Barocciano et romano p. 454. ſeqq. edita.) 3) or. V. Theſſalonicae dicta.) (a Wernsd. ex iisdem codd. pag. 472. ſeqq. publicata.). 4) ecl. XII. quae ex variis ſermonibus excerpta dicitur; ſed potiſſimum ex propemptica quadam in virum nobilem Athenis recitata, (pag. 196. vbi Wernsd. refutat Leichii ſententiam, illam in Iulianum eſſe dictam,) ac forſan 5) etiam ecl. XVI. (pag. 250. ex propemptico; nec ipſe Wernsdorf. cum Fabricio, ſcit, in cuius honorem illa or. recitata ſit, et quo numero Photius eam in catalogo recenſeat.) Ex iſtis autem LXXI. quas recenſuit Photius, penitus perierunt decem et octo; reliquae, aut integrae, nempe XXXII. aut eclogis Photianis ſeruatae, nempe XXI. ſuperſunt. Hactenus Wernsd. adde eiusdem notam doctam ad primam ecl. p. 20. ſeqq. de Himerii ſcriptis, quae Photius legit, eorumque diſcrimine, et in vita pag. XXXXIII. ſeq. ac pag. LVII. ſeq. Wernsdorf. ipſe euulgauit *eclogas* XXXVI. ex Photii myriobiblo, et declamationes integras XXIV. *Harl.*

e) In *Polemonis et Himerii* declamatt. et eclogis, gr. 1567. 4. quae inſignis editio Wernsdorfio optimas ſaepe ſuppeditauit lectiones et Hoeſchelianis praeferendas, vt ille ipſe fatetur pag. X et XI. vbi de illa edit. et Hoeſchelii ac Schotti, de quo grauiter iudicat, opera paullo latius diſſerit. *Harl.*

ſcriptus. v. *Neſſel.* catal. MSS. Vindob. part. IV. 106. pag. 62. 3) cod. *Barocciau.* 131. Oxonii in bibl. Bodlei. continet octo vel nouem potius oratt. ex eo deriuati ſunt. 4) et 5) *Langbainianus* atque *Cantabrigienſis*, manu forſan Galei ſcriptus, ita, vt alia, ſ. Panathenaica, (or. III. ap. Wernsd.) ex apographo Auguſt. accederet in vtroque cod. 6) *Hamburgenſe* apographum duplex, manu Io. Chriſtoph. Wolfii exaratum; alterum, quod continet duas oratt. (n. I et II. Wernsd.) alterum octo vel nouem potius declam. ex apographo Langbainiano, non ex cod. Barocc. vti Fabricius ſcripſerat vol. IX. B. Gr. pag. 426. vbi Himerii λαλίαν quamdam gr. euulgauit, ſed in illo apographo, quod Ehingerus ex cod. Auguſtano factum ad Vſſerium miſerat, et Fabricius edidit, ſaepe aberratum fuiſſe ab primo exemplari, *Io. Mich. Heuſinger* in Actis ſociet. lat. Ienenſ. tom. I. part. I. pag. 48. ſeqq. late docuit. 7) *Romanus Vatic.* codex praeſtantiſſimus et locupletiſſimus, qui ſeruauit XXXII. declamatt. et ſolus continet XII. plane integras et X. dimidiatas, in edit. Wernsd. III-XXXIV. atque Wernsd. de illo cod. multus eſt praef. pag. IV. ſqq. (vbi quoque memorat, *Leonem Allatium* in apibus vrbanis p. 177. promiſiſſe editionem XX. declamatt. Himerii, in VII libro των συμμικτων faciendam,) in primis pag. XVI. ſqq. — Inter codd. *Voſſianos* in catal. bibl. Leid. pag. 405. memorantur *Himerii* λαλιαὶ, ſed ſchedam, vix vnam paginam occupantem, Patriciique Iunii manu exaratam, nil continere aliud, ac inſcriptiones et initia octo declamationum anglicarum; cod. autem quem Eman. Martinius poſſederat et in ſuis laudarat epiſtolis, venditum fuiſſe ab illo cuidam Anglo, tum in manus veniſſe *Iac. Harris*, (v. *Taylor* in vol. III. b. 2. praef. Demoſthenis,) Wernsd. pag. VIII. ſq. teſtatur. Nec ego plurium codd. notitiam acquirere et dare potui.

Quas Himerii orationes Stephanus, Fabricius et Maius in lucem emiſerunt, earum editiones iam per occaſionem commemoraui. At *Wernsdorf.* ſuſcepit arduum et cum laude abſolutum ad fructumque reipublicae litt. plenum laborem, parando nouam omnium, quotquot naciſci poterat, declamationum editionem; nec tamen, licet, diu verſatus in iſto negotio, nullis ſumtibus nec operae ſtudioque perperciſſet, editionis redemtorem reperire potuit. Primo autem ampliſſimos in ſingulas eclogas orationesque conſcripſerat commentarios, quorum vbertate moleque quum cognoſſet bibliopolas deterreri a ſumtibus praebendis, poſtea eos valde contraxit et caſtigauit. Nec tamen multis bibliopolis tam Germanis quam Batauis, lucri cupidis, placuit illa opera. Atque poſt illius demum obitum factum eſt, vt ego, ad ſaliuam mouendam, opitulante b. Lengnichio, primum ederem orationem cum prioribus, h. e. copioſioribus Wernsd. commentariis.

Himerii Sophiſtae oratio, qua laudes vrbis Conſtantinopoleos et Iuliani Auguſti celebrantur e recenſione et cum commentario Gottlieb Wernsdorfii, Profeſſoris quond. Dantiſcani Erlangae 1785. min. 8.

Tandem plenior editio, cuius mentionem iam paſſim frequenterque feci, iuuante cl. Heynio, cum commentariis valde caſtigatis, at doctiſſimis, e carceribus quaſi emiſſa, lucem adſpexit. Inſcripta vero eſt:

Himerii Sophiſtae quae reperiri potuerunt: videlicet eclogae e Photii myriobiblo repetitae et declamationes, e codd. Auguſtanis, Oxonienſibus et Vaticanis tantum non omnes,

nunc

Digitized by Google

nunc primum in lucem prolatae. Accurate recenſuit, emendauit, latina verſione et commentario perpetuo illuſtrauit, denique diſſertationem de vita Himerii praemiſit Gottlieb Wernsdorfius, in Athenaeo Gedan. quondam Prof. publ. — Göttingae 1790. 8. Praefatus eſt frater illius, *Io. Chriſt. Wernsdorf.* Prof. tum Helmſtadienſis, in eaque fata editionis atque vitam fratris pulcre lateque expoſuit. —

Fabricius poſtea de *Demade* et *Lesbonacte* notatu digniora adtulerat; at ego illas ſectiones iam ſupra in vol. II. p. 868. ſqq. ad ſuas ſedes iure quaſi poſtliminii reduxi. *Harl.*

Vol. IV. p. 423 ¶ 424

CAPVT XXXIII (olim XXXI)

DE RHETORIBVS ANTIQVIS, DEMETRIO, HERMOGENE, LONGINO ALIISQVE.

I. *Liber de eloquutione ſub Demetrii Phalerei nomine editus, alterius iunioris Demetrii, rhetoris, eſſe videtur, qui ſub M. Antonino vixit.* II. *Eius codd. msti, editiones et interpretes.* III. *Index ſcriptorum, ab eo citatorum.* IV. *Hermogenes Tarſenſis.* V. *Opus illius rhetoricum, quinque ſcriptis conſtans.* VI. *Codd. msti, editiones et interpretes atque ſcholiaſtae graeci editi, inediti atque deperditi.* VII. *Hermogenes alii.* VIII. *Index ſcriptorum, ab Hermogene laudatorum.* IX. *Longini* περὶ ὕψους *liber.* X. *Eius codd. editiones et interpretes.* XI. *Alii Longini, ib. Index ſcriptorum, ab eo laudatorum ex Hudſoni editione.* XII. *Scriptorum Longini deperditorum catalogus.* XIII. *Aphthonii Progymnaſmata.* XIV. *Theonis.* XV. *Index Scriptorum, ab Theone laudatorum.* XVI. *Rhetores ab Aldo editi.* XVII. *Index ſcriptorum, in graecis ad Aphthonium et Hermogenem commentariis citatorum.* XVIII. *Thomae Galei Rhetores ſelecti.* XIX. *Matthaei Camariotae compendium rhetoricae.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

DEMETRII PHALEREI nomine exſtat libellus inſignis et lectu dignus περὶ ἑρμηνείας, *de eloquutione* eiusque formis quatuor, tenui, magnifica, polita et graui. Sed facile ſuboluit eruditis hominibus [a]), auctorem eius non eſſe poſſe veterem illum, cuius Laërtius vitam ſcripſit, Theophraſti diſcipulum [b]), *ultimum ex Atticis, qui dici poſſit orator*, vt *Tullius* [c]), et lib. X. cap. 1. [¶] *Quinctilianus* de Demetrio Phalereo loquuntur. Nam licet nihil habeat

a) *Franciſco Vauaſſori* lib. de ludiera dict. pag. 255. *Herm. Conringio* praefat. ad Epiſtolas ſuas, Ioh Ionſio aliisque. *Fabr.* [Conf. *Morhof.* polyh. lit. VI. 1. 3. vnde *Muretus* orat. 23. vol. II. pag. 359. eum vocat non, *Demetrium Phalereum*, ſed, *Demetrium Alexandrinum.* Vid. idem vol. II. orat. VIII. pag. 286. *Placcius* Pſeudon. nr. 798. [pag. 223. vbi plures citantur, in his Diemannus; qui falſum eſſe, ſcribit, Muretum, qui in orat. 6. libellum tribuiſſet *Demetrio Alexandrino*; ſed ipſe falſus eſt. Nec adſentitur Victorio, qui Demetrio Phalereo adſcripſit librum, *Caſaubonus* in Caſaubonianis pag. 39. ad quem locum p. 249. in notis *Io. Chriſtoph. Wolf.* plures cum Caſaubono conſentientes laudat.] *Moller.* in Homonymoſcop. pag. 298. ſqq. *Heum.*

b) Dixi de illo Demetrio nonnulla lib. 3. [c. 8. vol. III. pag. 486. adde, quae ſcripſi in Introd. in hiſt. L. Gr. I. pag. 493. ſeq. vbi quoque de libello, de eloquutione, diſputaui. *Harl.*]

c) De orat. II. 23. Brut. cap. 9. etc.

beat elegantia, iudicio et eruditione illius indignum, multaque paucis doceat; tamen, vt *H. Valeſius* pag. 65. ad excerpta Peireſciana et *Thom. Galeus* in notis ad Demetrium obſeruauit, ſect. 231. laudatur Artemo, qui indicem Ariſtotelis epiſtolarum ſcripſerat, qui quidem longe poſt Demetrii aetatem vixiſſe videtur, Sect. 76. Nicias memoratur pictor, qui vixit aetate regis, Attali, vt docet *Plinius* lib. XXXV. cap. 11. Demoſthenem et Xenophontem, a quibus non multum aetate Demetrius Phalereus afuit, *ἀρχαίους* ſect. 77. vocat. De Comoedia ſect. 181. non modo tamquam, quae iam ſua aetate deſiiſſet, loquitur, ſed etiam, velut ipſe non natus Athenis, *ἠττικιζεν* inquit. Menandri itidem comoedias quod ſect. 197. ait *ὑποκρίνεσθαι*, Philemonis vero legi, vix poteſt ſcriptum eſſe a Phalereo, qui Menandri aequalis erat. Poſtremo ſect. 308. laudatur Demetrii ipſius Phalerei vox, qua Crateri, Macedonis, ſpiritus contumaciamque notauit. Nec veriſimile eſt, ita a ſe ipſo laudatum Demetrium Phalereum, cui tamen, velut auctori, non heri demum vel nudius tertius; ſed iam ante aliquot ſaecula tributus fuit ille libellus, vt conſtat ex epiſtola *Theophylacti*, quam inter illas, a Meurſio editas, incaſſum quaeras, ſed quam cum Petro Victorio [d]) communicauit e codice bibl. Vaticanae Guil. Sirletus: *εἰ δὲ τὰ Περιπάτου σπουδάζεις, καὶ τὸν δαιμόνιον Ἀριστοτέλη αὐχεῖς, τί τὴν γλῶτταν ἐπέχεις καὶ ἀποποιεῖς σου τὰ πάτρια; οὐ γὰρ ἐκείνου τοῦ κορυφαίου διατῶνται Θεόφραστος καὶ Δημήτριος. ὧν ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ θειότερον φράζειν ἔλαχεν, ὁ δὲ Φαληρεὺς καὶ περὶ ἑρμηνείας λόγου συνταγμάτιον σπουδαῖον ἐξήνεγκεν.* Et certe Demetrium auctorem eſſe, non dubito, tot codicum conſenſu et Ammonii auctoritate permotus, qui commentario in Ariſtotelis librum *περὶ ἑρμηνείας* pag. 2. eius meminit his verbis: *οὐ γὰρ δὴ καθάπερ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας, καὶ οὗτος* [e]) *αὐτὸ ἐπιγράψας περὶ ἑρμηνείας, ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν.* Quoniam vero inter Demetrios celeberrimos facile fuit ille Phalereus, quem in mediocri genere dicendi excelluiſſe notauit *Cicero* in Oratore, c. 27. hinc factum, vt, qui Demetrii alicuius, rhetoris, libellus eſſet, ad Demetrium Phalereum referretur. Igitur adſentior *Iohanni Hudſono*, qui in praefat. ad tom. II. editionis praeclarae Dionyſii Halicarnaſſei, quum monuiſſet, Scholiaſten Ariſtophanis ad Nubes v. 400. [¶] (ſiue memoria lapſum, ſiue quod Dionyſius etiam librum *περὶ ἑρμηνείας* ſcripſerat, et in illo locum Ariſtophanis adhibuerat, quem Demetrii libellus ſect. 150. ab amoenitate commendat.) librum *περὶ ἑρμηνείας* tribuere *Dionyſio Halicarnaſſenſi* [f]), *καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν χάρις ἐστὶν στίχου ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας*, hoc iudicium ſuum ſubiungit: *Sed vtrum Dionyſium noſtrum intelligat, an alterum, nam tres fuerunt ex Halicarnaſſo oriundi, (vide Meurſium ad Helladium pag. 36.) incertum eſt. Non tamen ignoro, librum περὶ ἑρμηνείας, ſub Demetrii nomine vulgatum, Dionyſio noſtro adſcribi a Menogio* (ad Laërtium pag. 59. et 222. edit. Wetſten. et anti Bailleti c. 52. *Iſ. Voſſio* (ad Catul-

d) *P. Victorius* praefat. ad Demetrii libellum Florent. 1562.

e) Fortaſſe leg. *οὕτως*.

f) Dionyſium non eſſe parentem huius libelli, vel ex eo patet, quod auctor §. 182. contendit, neminem ante ſe de eleganti compoſitione (*περὶ γλαφυρᾶς συνθέσεως*) aliquid tradidiſſe. Et tamen (vti iam *Gale* ad illum locum et cenſor edit. Fiſcherianae in bibl. philol. II. 3. pag. 271. docuerunt,) Dionyſius Halic. tom. II. pag. 25. late diſputauit de venuſta compoſitione. Auctor igitur Dionyſii librum de compoſitione vel ignorauit, vel ignorare voluit. *Harl.*

Catullum pag. 153. et libro de poëmatum cantu et viribus rhythmi pag 91.) et *H. Valeſio* (notis ad excerpta Peiresciana pag. 65.) [g]. *Verum quum Demetrios LII. numeret Ionſius* (lib II. cap. 18 de ſcriptoribus hiſt. philoſ.) *quibus addi poteſt Demetrius Halicarnaſſius a Zenobio in prouerbiis (VI. 22.) laudatur, eo magis propendet animus, ut credam, Demetrium*, quem *Alexandrinum* Galenus lib. ad Epigenem c. 5. vocat, et Laertius lib. 5. c. 84. teſtatur ſcripſiſſe τέχνας ῥητορικὰς, *aureoli huius libelli auctorem eſſe, iis rationibus adductus, quibus hanc ſententiam adſtruunt G. Ioh. Voſſius* (lib. VI. inſtitut. Oratoriar. c. 2.) *et Thomas Galeus*, (praef. ad rhetores ſelectos, qui Marci Antonini aetate vixiſſe obſervat, ita enim ibi legendum pro Antonio.).

II. *Codd. MSSti et editiones libri* περὶ ἑρμηνείας.

Codices MSSti hi fere mihi innotuerunt. In bibl. *Laurent. Medic.* cod. XI. nr. 4. plut. 59. et cod. XIV. plut. 60. (teſte *Bandin.* catal. codd. t. II. col. 500 et 604. et col. 606.) in cod. XVI. nr. 5. occurrunt *Demetrii Phalerei formae epiſtolares XXI. ſeu formulae ſcribendarum epiſtolarum varii generis ad Heraclidem:* ſed, adnotante Bandinio, ſine nomine auctoris exſtat ille in collectione epiſt. graecarum Cuiaciana pag. 164. et alii vindicant illum Libanio, alii Theoni. adde ſupra in vol. I. pag. 681. §. XIII. — In cod. VIII plut. 86. (t. III. Bandin. col. 519. ſeq.) continentur apophthegmata ſapientum, in his Demetrii Phalerei. atque *Leidae* inter codd. Voſſ. (catal. pag. 398. nr. 53.) *Demetrii Phalerei* apophthegm. VII. ſapientum et in bibl. publ. *Pariſ.* in codd. MDCCLXXIV et MMDCCCLXXXV. — *Mediolani* in bibl. Ambroſ. Dem. Phaler. — *Venetiis* in bibl. Marciana, cod. CCCCXVIII. ſaec. circ. XI. oratt. Demoſthenis quoque praefiguntur *Demetrii Phalerei* τύποι ἐπιστολικοὶ, de quorum auctore incerto paullo ante quaedam adnotata ſunt. — in cod. CCCCXXIX. membr. ſaec. X. et cod DVIII. chartac. Dem. Phal. περὶ ἑρμηνείας. (v. catal. codd. graec. pag. 203. et 273.) — *Pariſ.* in bibl. publ. idem lib. in codd. MDCLVI. MDCCXLI. MMXL. et in biblioth. *Coisliniana*, cod. bombycin. teſte *Montfaucon.*, catal. pag. 445. — *Matriti* in bibl. regia cod. XCIX. fragmentum libelli. (*Iriart.* cat. gr. codd. pag. 387.) it. in bibl. Eſcorial. — In bibl. *Vindobonenſi* cod. LX. apud *Neſſelium* part. IV. pag. 37. idem lib. In bibl. quondam *Heidelberg.* fuerant quondam aliquot libelli codd. qui num in Vaticanam venerint, equidem neſcio. — Codic. *Cantabr.* contulit Gale.

Editiones: de quibus intelligenter diſputat cl. *Fiſcher* in praef. pag. X. ſqq.

Graece primum vidit lucem edente *Aldo* inter graecos rhetores. Venet. 1508. fol. p. 545-573. itaque fallitur Caſelius qui a *Petro Victorio* primum editum adfirmat. [v. *Bure*, bibliogr. inſtruct. B. L. tom. I. pag. 92.]

Vulgauit

g) Atque libr. I. de critica, cap. VIII. pag. 156. ſed Burmann. qui in nota de hac controuerſia plura adtulit, accedit Hudſono, Fabricio et reliquis, qui ante illos in eadem fuerunt ſententia: quibus nouiſſimos addes ſubſcriptores, cl. *Schneider.* in praef. ad ſuam edit. pag. XI, ſq. et cl. *Fiſcher.* in praef. *Harl.*

beat elegantia, iudicio et eruditione illius indignum, multaque paucis doceat; tamen, vt *H. Valeſius* pag 65. ad excerpta Peireſciana et *Thom. Galeus* in notis ad Demetrium obſeruauit, ſect. 231. laudatur Artemo, qui indicem Ariſtotelis epiſtolarum ſcripſerat, qui quidem longe poſt Demetrii aetatem vixiſſe videtur, Sect. 76. Nicias memoratur pictor, qui vixit aetate regis, Attali, vt docet *Plinius* lib. XXXV. cap. 11. Demoſthenem et Xenophontem, a quibus non multum aetate Demetrius Phalereus afuit, ἀρχαίους ſect. 77. vocat. De Comoedia ſect. 181. non modo tamquam, quae iam ſua aetate deſiiſſet, loquitur, ſed etiam, velut ipſe non natus Athenis, ἠττίκιζον inquit. Menandri itidem comoedias quod ſect. 197. ait ὑποκρίνεσθαι, Philemonis vero legi, vix poteſt ſcriptum eſſe a Phalereo, qui Menandri aequalis erat. Poſtremo ſect. 308, laudatur Demetrii ipſius Phalerei vox, qua Crateri, Macedonis, ſpiritus contumaciamque notauit. Nec veriſimile eſt, ita a ſe ipſo laudatum Demetrium Phalereum, cui tamen, velut auctori, non heri demum vel nudius tertius; ſed iam ante aliquot ſaecula tributus fuit ille libellus, vt conſtat ex epiſtola *Theophylacti*, quam inter illas, a Meurſio editas, incaſſum quaeras, ſed quam cum Petro Victorio [d]) communicauit e codice bibl. Vaticanae Guil. Sirletus: εἰ δὲ τὰ Περιπάτου σπουδάζεις, καὶ τὸν δαιμόνιον Ἀριστοτέλη αὐχεῖς, τί τὴν γλῶτταν ἐπέχεις καὶ ἀποποιεῖς σου τὰ πάτρια; οὐ γὰρ ἐκείνου τοῦ κορυφαίου θιασῶται Θεόφραστος καὶ Δημήτριος. ὧν ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ θειότερον φράζειν ἔλαχεν, ὁ δὲ Φαληρεὺς καὶ περὶ ἑρμηνείας λόγου συνταγμάτιον σπουδαῖον ἐξήνεγκεν. Et certe Demetrium auctorem eſſe, non dubito, tot codicum conſenſu et Ammonii auctoritate permotus, qui commentario in Ariſtotelis librum περὶ ἑρμηνείας pag. a. eius meminit his verbis: οὐ γὰρ δὴ καθάπερ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας, καὶ οὗτος [e]) αὐτὸ ἐπιγράψας περὶ ἑρμηνείας, ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν. Quoniam vero inter Demetrios celeberrimos facile fuit ille Phalereus, quem in mediocri genere dicendi excelluiſſe notauit *Cicero* in Oratore, c. 27. hinc factum, vt, qui Demetrii alicuius, rhetoris, libellus eſſet, ad Demetrium Phalereum referretur. Igitur adſentior *Iohanni Hudſono*, qui in praefat. ad tom. II. editionis praeclarae Dionyſii Halicarnaſſei, quum monuiſſet, Scholiaſten Ariſtophanis ad Nubes v. 400. [P] (ſiue memoria lapſum, ſiue quod Dionyſius etiam librum περὶ ἑρμηνείας ſcripſerat, et in illo locum Ariſtophanis adhibuerat, quem Demetrii libellus ſect. 150. ab amoenitate commendat.) librum περὶ ἑρμηνείας tribuere *Dionyſio Halicarnaſſenſi* [f]), καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν χάριν ἐστὶν στίχου ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας, hoc iudicium ſuum ſubiungit: *Sed vtrum Dionyſium noſtrum intelligat, an alterum, nam tres fuerunt ex Halicarnaſſo oriundi, (vide Meurſium ad Helladium pag. 36.) incertum eſt. Non tamen ignoro, librum περὶ ἑρμηνείας, ſub Demetrii nomine vulgatum, Dionyſio noſtro adſcribi a Menagio* (ad Laërtium pag. 59. et 222. edit. Wetſten. et anti Bailleti c. 52. *Iſ. Voſſio* (ad Catul-

d) *P. Victorius* praefat. ad Demetrii libellum Florent. 1562.

e) Fortaſſe leg. ἔτι.

f) Dionyſium non eſſe parentem huius libelli, vel ex eo patet, quod auctor §. 182. contendit, neminem ante ſe de eleganti compoſitione (περὶ γλαφυρᾶς συνθέσεως) aliquid tradidiſſe. Et tamen (vti iam *Gale* ad illum locum et cenſor edit. Fiſcherianae in bibl. philol. II. 3. pag. 271. docueeunt,) Dionyſius Halic. tom II. pag. 25. late diſputauit de venuſta compoſitione. Auctor igitur Dionyſii librum de compoſitione vel ignorauit, vel ignorare voluit. *Harl.*

Catullum pag. 153. et libro de poëmatum cantu et viribus rhythmi pag 91.) et *H. Valeſio* (notis ad excerpta Peireſciana pag. 65.) g). *Verum quum Demetrios LII. numeret Ionſius* (lib II. cap. 18 de ſcriptoribus hiſt. philoſ.) *quibus addi poteſt Demetrius Halicarnaſſeus a Zenobio in prouerbiis* (*VI. 22.*) *laudatus, eo magis propendet animus, ut credam, Demetrium,* quem *Alexandrinum* Galenus lib. ad Epigenem c. 5. vocat, et Laertius lib. 5. c. 84. teſtatur ſcripſiſſe τέχνας ῥητορικὰς, *aureoli huius libelli auctorem eſſe, iis rationibus adductus, quibus hanc ſententiam adſtruunt G. Ioh. Voſſius* (lib. VI. inſtitut. Oratoriar. c. 2.) *et Thomas Galeus,* (praef. ad rhetores ſelectos, qui Marci Antonini aetate vixiſſe obſervat, ita enim ibi legendum pro Antonio.).

II. *Codd. MSSti et editiones libri* περὶ ἑρμηνείας.

Codices MSSti hi fere mihi innotuerunt. In bibl. *Laurent. Medic.* cod. XI. nr. 4. plut. 59. et cod. XIV. plut. 60. (teſte *Bandin.* catal. codd. t. II. col. 500 et 604. et col. 606.) in cod. XVI. nr. 5. occurrunt *Demetrii Phalerei formae epiſtolares XXI. ſeu formulae ſcribendarum epiſtolarum varii generis ad Heraclidem:* ſed, adnotante Bandinio, ſine nomine auctoris exſtat ille in collectione epiſt. graecarum Cuiaciana pag. 164. et alii vindicant illum Libanio, alii Theoni. adde ſupra in vol. I. pag. 681. §. XIII. — In cod. VIII plut. 86. (t. III. Bandin. col. 519. ſeq.) continentur apophthegmata ſapientum, in his Demetrii Phalerei. atque *Leidae* inter codd. Voſſ. (catal. pag. 398. nr. 53.) *Demetrii Phalerei* apophthegm. VII. ſapientum et in bibl. publ. *Pariſ.* in codd. MDCCLXXIV et MMDCCCLXXXV. — *Mediolani* in bibl. Ambroſ. Dem. Phaler. — *Venetiis* in bibl. Marciana, cod. CCCCXVIII. ſaec. circ. XI. oratt. Demoſthenis quoque praefiguntur *Demetrii Phalerei* τύποι ἐπιστολικοί, de quorum auctore incerto paullo ante quaedam adnotata ſunt. — in cod. CCCCXXIX. membr. ſaec. X. et cod DVIII. chartac. Dem. Phal. περὶ ἑρμηνείας. (v. catal. codd. graec. pag. 203. et 273.) — *Pariſ.* in bibl. publ. idem lib. in codd. MDCLVI. MDCCXLI. MMXL. et in biblioth. *Coisliniana*, cod. bombycin. teſte *Montfaucon.* catal. pag 445. — *Matriti* in bibl. regia cod. XCIX. fragmentum libelli. (*Iriart.* cat. gr. codd. pag. 387.) it. in bibl. Eſcorial. — In bibl. *Vindobonenſi* cod. LX. apud *Neſſelium* part. IV. pag. 37. idem lib. In bibl. quondam *Heidelberg.* fuerant quondam aliquot libelli codd. qui num in Vaticanam venerint, equidem neſcio. — Codic. *Cantabr.* contulit Gale.

Editiones: de quibus intelligenter diſputat cl. *Fiſcher* in praef. pag. X. ſqq.

Graece primum vidit lucem edente *Aldo* inter graecos rhetores. Venet. 1508. fol. p. 545-573. itaque fallitur Caſelius qui a *Petro Victorio* primum editum adfirmat. [v. *Bure.* bibliogr. inſtruct. B. L. tom. I. pag. 92.]

Vulgauit

g) Atque libr. I. de critica, cap. VIII. pag. 156. ſed Burmann. qui in nota de hac controuerſia plura adtulit, accedit Hudſono, Fabricio et reliquis, qui ante illos in eadem fuerunt ſententia: quibus nouiſſimos addes ſubſcriptores, cl. *Schneider.* in praef. ad ſuam edit. pag. XI. ſq. et cl. *Fiſcher.* in praef. *Harl.*

Vulgauit quidem *Victorius Demetrium* bis, ſed diu poſt Aldum, Florentiae A. 1552. 8. graece, ex Iuntae officina et vna cum verſione ſua et inſignibus commentariis, ib. 1562. fol. *Fabr.* Sed lectiones primi exempli diſcrepare nonnullis locis a lectionibus ſecundi, docuit Fiſcherus. *Maittaire* tamen in indice ad A. T. pag. 330. memorat edit. cuius quantum inueſtigaui, nullibi deprehendi mentionem factam, gr. Florentiae MDXLII. (1542.) 8. niſi, quod editionem Florent. a. 1552. non commemorat, ex catalogo quodam, haud diligenter ſcripto, temere reſcripſerit annum illum. — Aliam editionem gr. et lat. ex interpretatione Petri Victorii, ſine loco et die, in forma 4. praebet catal. bibl. Menken. part. I. pag. 97. — De editione *Victoriana* a. 1562. v. *Denis* in Memorab. bibl. Garell. pag. 469. ſeq. qui praeter ea animaduertit docetque, editionem cum comment. P. Victorii, *Patauii* per Gratioſum Percharium, a. 1557. 4. quam *Negri* in Iſtoria de ſcritt. Fiorent. pag. 471. citat, eſſe, quia habeat Vict. dedicationem, ad Farneſium ſcriptam, Florentiae VI. id. Sext. MDLXII. plane fictam et fabuloſam. Aliam edit. Victorii cum commentario, gr. et lat. Florent. apud Iuntam 1574. fol. citat Osmont in Diction. typograph. tom. II. pag. 321. Denique *Victorii* edit. graec. et lat. cum commentario, Florent. 1594. fol. ap. Iuntas laudat *Bure* in Bibliogr. inſtruct. B. Lettr. tom. I. p. 87. Atque exſtat in bibl. Dresd. exempl. illius ed. et bina exempla fuerunt in bibl. Thottiana, tom. IV. pag. 15. *Harl.*

Prodiit etiam Graece Pariſ. 1555. 8. apud Morell. [qui vſus eſt antiquo cod.] et Argentor. 1556. 8.

Et ex *Ioh. Caſelii* recenſione, [ſ. potius ex ſecundo Vict. exemplo, quibusdam correctis.] Roſtoch. 1584. 8. additis in extremo libri *Ariphronis*, *Sicyonii*, paeane in honorem bonae valetudinis, [epiſtola Gregorii, Nazianzeni, de ſcribendis Epiſtolis,] et *Ariſtotelis* paeane in Hermeam, Atarni tyrannum, ſcolioque Timocreontis, Rhodii, in vituperationem Pluti. De his tribus dicere me memini lib. II. c. 15. §. 17 et 18. Ceterum liber de elocutione, qui ab eodem *Caſelio*, ibid. 1585. 4. editus eſt rec. 1633. 8. latine ſub titulo Phalerei, [?] non eſt latina interpretatio libri Demetrii, ſed nouum ſcriptum illius argumenti, a Caſelio compoſitum.

Ex verſione *Marci Antonii Antimachi*, Baſil. 1540. 4. vna cum Dionyſii Halic. praeceptis de orat. panegyrica, nuptiali, natalitia et epithalamiis, atque cum praefat. librorum Polyaeni: ſed in hac editione non integer Demetrii libellus occurrit, ſed tantum excerpta de membris et inciſis, de periodis, de componendis Epiſtolis et characteribus dicendi.

Ex verſione latina *Natalis Comitis*. Venet. 1557. 8. vna cum Alexandro, rhetore.

Cum verſione latina et notis *Stanislai Ilouii*. [cuius dedicatio ſcripta eſt XII. Cal. Ian. 1556.] Baſil. apud Oporin. 1557. 8. additis Dionyſii Halic. quibusdam Opuſculis, ab eodem Illouio latine traslatis. [Addita eſt praefat. Victorii, cuius edit. eſt baſis; ſed habet quoque lect. ex ed. Morel. In fine eſt *index vocum, quae in vetuſto cod.* (n. Morelii)

relli) *aliter*, *quam impreſſum eſt*, *ſcriptae ſunt.*] Falſus igitur fuit praeſtantiſſimus Caſelius etiam in hoc, quod a nemine ante ſe in Germania Demetrii librum editum exiſtimauit.

Ex verſione et cum ſcholiis *Franciſci Maslouii*, Patav. 1557. 4.

Demetrii Phalerei περὶ Ἑρμηνείας liber vtilis et vere aureus, quaeſtionibus explicatus, ſtudio et opera *Io. Simonii*, rhetorices in academia Roſtoch. profeſſ. publ. Roſtochii 1601. 12. — In catal. bibl. *Barberinae* tom. I. pag. 200. citantur edd. huius ſententiae: *Dem. Phal. de locutione epiſtolarum*, gr. lat. Han. 1618. it. latine Leidae, 1591. 8. *Harl.*

Cum verſione Victorii, et ſectionibus eiusdem in contextu, et Panigarolae ad oram libri notatis. Venet. 1645. 4.

Inter Rhetores ſelectos, editos a *Thoma Galeo*, Oxon. 1676. 8. primo loco occurrit Demetrii liber cum Victorii interpretatione graece et latine, diſtinctus ex eiusdem Victorii edit. ſecunda in ſectiones 331 additis notis eruditis, quibus praeclarus editor hunc ſcriptorem illuſtrauit, vſus codice MS. Cantabrigienſi, et editionibus Victorii, Morelliana et Maslouii. *Fabr.* Enimuero Fiſcherus notauit in praef. pag. XV. Galeum non modo ſeruaſſe vitia Victorianae editionis; ſed aliis etiam cumulaſſe, atque adeo texta Victoriana multis locis temere mutaſſe. — Galeani exempli textus gr. ſed hinc inde emendatior, cum latina Victorii verſione repetitus eſt Glasguae ap. Foulis. 1743. 8. et 4. — *Demetrium Phalereum* cum reliquis rhetor. ſelectis ex edit. Th. Galei cum eius notis, gr. et lat. typis renouandum curauit, et varietatem lectionis Aldinae, (item Victorianae, Caſelianae et Glasguenſis in libello Demetrii, interiectis animadverſionibus criticis, tam editoris, quam cl. Schneideri,) adiecit *Io. Frid. Fiſcher.* Lipſiae 1773. 8. conf. praeclaram huius edit. cenſuram, in qua de ingenio Demetrii et argumento libelli bene diſputatur, in philolog. biblioth. tom. II. part. III. p. 250. ſqq. et part. V. pag. 390. ſqq. Gottingae 1773. 8. Eruditae obſſ. de vſu et vi formularum rhetoricarum atque ipſa vett. rhetorica interſeruntur. — Nouiſſima et critica eſt editio *Demetrii* de elocutione liber. Curauit *Io. Gottlob Schneider.* Altenburg. 1779. 8. ex cod. tamen Morel. poſſunt quaedam ſuppleri. Conf. eiusdem viri doctiſſ. de nupera Demetrii de elocutione editione admonitio ad lectores, (in qua et vitia typographica emendantur, et duae adiectae ſunt obſſ.) in Volborthi bibl. philol. vol. II. Lipſiae 1780. 8. pag. 197. ſqq. *Harl.*

Petri Angeli Bargaei commentarii in Demetrium, quorum meminit Rogerus Aſchamus Epiſtola ad Io. Sturmium, non viderunt lucem quod ſciam. *Fabr.* Coniecturas quasdam de aliquot locis e libello Demetrii fecit *M. A. Muretus* variar. lectt. lib. I. c. 16. pag. 25. ſqq. tom. II. Opp. Mureti a Ruhnkenio edit. — *Hardion* in hiſtor. acad. Pariſ. Inſcr. vol. III. pag. 151. ſqq. emendat locum quemdam ſect. 84. ed. Oxon. *Harl.*

Italice ex *Petri Segne* interpretatione. Florentiae 1603. 4. et ex paraphraſi *Franciſci Panigarolae* Venet. 1609. 4. [rec. ibid. 1642. 4. et ab *Antonio Gaza* in compendium redacta. Veronae 1649. 8. et 1653. — denique ex verſione *Marcelli Hadriani*, edente *Antonio Franc. Gorio.* Florent. 1738. 8. conf. *Paitoni* biblioth. degli autori — volgarizzati, tom. I. pag. 279-283. *Harl.*

Digitized by Google

III. *Index Scriptorum, aliorumque in libro* περὶ ἑρμηνείας *memoratorum, concinnatus a me ad ſectiones minores editionum Victorii et Galei.*

[Is repetitus eſt in ed. Fiſcheri.]

Aegyptii Deum celebrantes ſeptem vocalibus, 71.
Aenigma (Cleobulines) de cucurbitula, ſect. 102.
[¶] Aeſchines, orator, 211.
Aeſchines, Socraticus, 310. 319. eius Telauges, 310 et 172.
Alcidamas, 12. 116.
Μυστήρια ἐν Ἀλληγορίαις, 101.
Anacreon, 5.
Anonymus, 97. 115. 121. 162. et paſſim.
Antiphon, 53.
Antiſthenes, 261.
Archedemus, 34.
Archilochus, 5.
Ariſtippus, 317.
Ariſtophanes, 150. 153. 162.
Ariſtoteles, 11. 28. 29. 34. 38. 39. 41. 81. 97. 116. 128. 144. 155. 158.
Ejus epiſtolae, 231. 239. 242. ad Alexandrum 243. ad Antipatrum 233.
Artemo ὁ τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολὰς ἀναγράψας, 231.
Attici, 117. 181.
Clitarchus, 330.
Κωμῳδικὰ παίγνια καὶ σατυρικὰ, 143.
Crates, Cynicus, 271. Κράτητος ποιητικὴ, 172.
Cteſias, 218. ſeq. 222.
Demades, 299. ſeq. 304.
Demetrius, Phalereus, 308.
Demoſthenes, 11. 31. 257. 259. 262. 265. 284. 287. 296.
Dicaearchus, 135.
Diogenes, Cynicus, 272. 273.
Dionyſius, 99
Διθυραμβικῶν συγκείμενα, 91.
Dores, 180.
Epicharmus, 24.
Euripides, 199.
Gadarenus (Theodorus forte, rhetor,) 246.
Gorgias, 12. 15. 29.
Hecataeus, Mileſius, 12. in principio hiſtoriae, 2.
Heraclitus, 196.
Herodotus, 12. 17. 37. 44. 66. 112. 184.
Hippocratis Aphoriſmi, 4. 247.
Hippocrates alius, 225.
Hipponax, 132. 325.
Homerus, 7. 5. 12. 37. 48. 52. 54. 56. 61. ſeq. 84. 107-111. 130. 150. 267. 269. 275.
Iſocrates, 12. 23. 25. 29. 68. 322.
Lacedaemoniorum epiſtola ad Philippum, 8. 9. 102. 252. Lacones βραχυλόγοι, 7.
Lyſias, 128. 194. 279.
Menander, 197. Eius Μεσσήνια, 154.
Muſici, 178.
Nicias, pictor, 76.
Peripatetici, 184.
Φακῆς ἐγκώμιον, 172.
Phidiae opera ampla ſimul et exquiſita, 14.
Philemon, 197.
Philiſtus, 203.
Φρυγίζειν ἢ σκυθίζειν, 96.
Plato, 5. 37. 51. 56. 80. 184. 186. 211. 225. 235. 279. 306. 309. 319. Epiſtola ad Dionem, 237. 243.
Poeta, 79.
Polycrates, 120.
[¶] Praxiphanes, 57.
οἱ νῦν ῥήτορες γελοίως ποιοῦσιν, 305.
Sappho, 127. 132 ſeq. 146. 163. 167. ſeq.
Σάτυρος ἀντὶ τραγῳδίας, 170.
Sophocles, 114.
Sophron, 128. 151. ſeq. 154. 157.
Sotades, 193.
Theognis, 86.
Theophraſtus, 41. 114. 175. 229.
Theopompus, 27. 75. 251. 258. 262.

Thucy-

Thucydides, 25. 39. 40. 44. 45. 48. 49. 65. 72. 113. 184. 212. Praelonga eius Epiſtola, 137.
Τηλαυγὴς Θύλακος, 172.
Timandram accuſans, 326.
Xenophon, 3. 6. 19. 37. 80. 85. 90. 93. 98. 103. 121. 131. 134. 137. 139. 156. 184. 204. 318.

IV. HERMOGENES, Tarſenſis, rhetor, Callippi F. nepos forte vel propinquus fuit Hermogenis, Tarſenſis, quem propter quasdam in hiſtoria figuras, librariis etiam, qui eam deſcripſerant, cruci adfixis, occidit Domitianus, teſte Suetonio c. X. Vix quindecim annos natum auſcultauit et admiratus fuit Marcus Antoninus, iam imperator, quem Hermogenes ita adlocutus eſſe fertur h): ἰδοὺ σοι, βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγοῦ δεόμενος, ῥήτωρ ἡλικίαν περιμένων. *En tibi Imperator rhetorem, qui paedagogo indiget, oratorem, qui annos exſpectat.* Muſonium quoque, philoſophum, Hermogenis fuiſſe auditorem, Suidas [atque Eudocia pag. 165.] refert, quod de celebri illo philoſopho Stoico accipere tempus non patitur. Itaque, niſi fallit nos Suidas, de alio iuniore Muſonio hoc ſit intelligendum, de quo apud Ariſtidem, rhetorem, mentio. Anno decimo ſeptimo i) aetatis ſcripſit τέχνην ῥητορικὴν et anno viceſimo librum de ideis, qui iam pridem in omnium fuere manibus; ſed mox anno viceſimo quinto virum defecit memoria, atque adeo dicendi facultas, neque eam recuperaſſe conſtat, licet diu poſt vixiſſet et vltimam ſenectutem attigiſſet. Itaque contemtui habitus locum dedit Antiochi, Sophiſtae, dicterio: Ἑρμογένης ἐν παισὶ μὲν γέρων, ἐν δὲ γέρουσι παῖς. *Inter pueros ſenex, inter ſenes puer.* Mortui in cadauere diſſecto cor pilis obſitum k) eſt repertum, [?] et maius etiam, quam hominum eſſe ſolet. Cognomine dictus ξυστὴρ ſiue *ſcalptor*, neſcio an ideo, quod doceret dictionem ſcalpello quaſi deradere, vt *Syneſius* in Dione pag. 47. dixit τὸ λέξιν καθῆραί τε καὶ ἀποσμιλεῦσαι.

V. *Hermogenis* opus *rhetoricum* quinque conſtabat ſcriptis, e quibus ad nos peruenerunt poſteriora quatuor l). Illud diſerte docet nos *Io. Tzetzes* Chil. VI. hiſt. 79. cuius verba adſcribam:

I 3 Ῥητορικὴν

h) *Philoſtratus* 2. de Sophiſtis pag. 575. cuius verba adducit etiam Scholiaſtes Hermog. p. 13.

i) *Suid.* in Ἑρμογένης et auctor Vitae Hermogenis, graece e codice Barocciano editus a Godfrido Oleario in eruditiſſimis notis ad Philoſtratum, pag. 577. *Fabric.* — *Iriarte* in catal. codd. gr. bibl. Matrit. pag. 151. ſqq. vberius recenſet cod. XLIII. qui multa rhetorica, in his Hermogenis, tum etiam inedita ſcripta continet. Prolegomena rhetorices, incerto auctore, excipiunt alia prolegomena, n. incerti Vita Hermogenis et introductio in Hermog. rhetoricam. Vitam, quoniam breuis eſt et discrepat ab ea, quae apud Suidam et in notis Olearii ad Philoſtratum e cod. deprompta legitur, Iriarte exſcripſit. In illa autem cum nulla fit mentio Muſonii nec libr. de Coele Syria, tum traditur, Hermog. anno viceſimo *tertio* edidiſſe σύνταγμα περὶ τῶν ἰδεῶν. *Harl.*

k) Heſychius illuſtris in Ἑρμογ. Plura exempla hominum, quorum cor piloſum eſt repertum, collegit elegantiſſ. *Muretus* XII. 10. Var. Lect. *Pontanus* bellar. Attic. pag. 301. et *Alexander Taſſonus* in libro Italice edito, cui titulus *penſieri diverſi*, lib. VI. cap. 30. De *Ariſtomene Meſſenio* idem tradit praeter alios Dio Chryſoſt. XXXV. pag. 470. de *Leonida* Plutarchus in parallelis minoribus pag. 306. Porro quod ad praegrandem cordis magnitudinem attinet, Ariſtoteli et Plinio obſeruatum, timidiſſima quaeque animalia maximo corde gaudere. Confer *Bocharti* Hieroz. p. 798. et *Vignolii Marullii* Miſcellanea hiſtor. et literar. tom. I. pag. 61. ſeq.

l) Quintum etiam ad nos perueniſſe, paullo poſt videbimus. *Harl.*

Digitized by Google

Ῥητορικὴν μὲν γίνωσκε τὴν δικηγόρων τέχνην,
Τὴν βίβλον Ἑρμογένους δὲ σοφιστικήν με m) καλεῖν.
Αὕτη δὲ σοφιστεύουσα ῥητορικῆς ἡ βίβλος
Πεντάβιβλος ὑπάρχει μὲν, ὡς πέντε διαιρεῖται,
Εἴς τε τὰ προγυμνάσματα, στάσεις καὶ τὰς εὑρέσεις
Ἰδέας καὶ πρὸς μέθοδον δεινότητος σὺν τούτοις.

Idem repetit Chiliad. XI. hiſt. 369. atque omnium quinque argumenta copioſe proſequitur.

[Vt omnia ſimul comprehendam breuitatis ſtudio, *codicum mſtorum* notitiam ſtatim ſubiungam. In cod. *Matritenſi* mem. ſunt praeter adlata 1) definitiones ſtatuum (στάσεων), incerto auctore; 2) expoſitio ſtatuum Hermogenis, incerto etiam auctore; 3) prolegomena rhetorices; hoc idem opus eſt, quod in bibl. *Coisliniana* cod. CCCLXXXVII. exſtat inſcriptum: *συναγωγὴ σὺν θεῷ διαφόρων ἐξηγητῶν εἰς τὰ Ἀφθονίου προγυμνάσματα*, quod *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 590. ſqq. adiuncta lat. verſione vulgauit, et *Fabricius* in B. Gr. vol. IX. pag. 586. ſqq. gr. et lat. iterum edidit, et ex ſuo codice hanc pleniorem adſcripſit inſcriptionem: *συναγωγὴ τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐξηγήσεων εἰς τὴν ῥητορικὴν τῶν ἀποδοθεισῶν ὑπό τε χριστιανῶν ἐξηγητῶν καὶ ἑλλήνων. ὧν εἰσι χριστιανοὶ μὲν* ἸΩΑ'ΝΝΗΣ *Φιλόσοφος μέγας καὶ ὀρθοδοξότατος ὁ Σικελιώτης, καὶ ἕτερος* ἸΩΑ'ΝΝΗΣ, *διδάσκαλος ὁ Γεωμέτρης.* ΓΡΗΓΟ'ΡΙΟΣ *Μητροπολίτης Κορίνθου, ἕτερος Μητροπολίτης ὁ* ΔΟΞΑ'ΠΑΤΡΙΣ, *καὶ* ἸΩΑ'ΝΝΗΣ ΓΕΩ'ΡΓΙΟΣ, *ὁ διαιρετὴς λεγόμενος· Ἕλληνες δὲ* ΣΙΜΠΛΙ'ΚΙΟΣ, ΛΟΓΓΙ'ΝΟΣ, ΣΥΡΙΑΝΟ'Σ, ἸΑ'ΜΒΛΙΧΟΣ vide quoque §. VI. fin. Sed exemplar Matrit. praeſtat: habet enim cum multa alia vberiora, tum in primis enucleatius exordium, dein caput nonum integrum, cuius exigua tantum pars in illo ſupereſt, ac decimum, quod ibi omnino deſideratur. Hinc Iriarte eius exordium et caput nonum ac decimum in vtriusque editionis ſupplementum cum verſione ſua latina publicauit. Tum ſequitur in cod. Matrit. 4) in progymnaſmata (ſcil. Aphthonii, vt patet ex cod. Coislin. CCCLXXXVI. fol. 121.). — 5) ſtatuum rhetoricae notitia; vide haud ita multo poſt, Notam.) — 6) rhetoricae capita, ſec. Aphthonium, auctore incerto. — 7) et 8) de progymnaſmatis, ab anonymo. — 9) *Aphthonii* progymnaſmata in rhetoricam Hermogenis. — 10) adnotatt. in ſtatus Hermogenis. — 11) *Hermogenis* progymnaſmata, quae ab *Heeren* V. C. edita eſſe, deinceps adnotabimus. — 12) rhetoricarum rerum excerpta tria ex incertis auctoribus cum Hermogenis vita. — 13) Hermogenes de ſtatibus. — 14) eiusdem de inuentione libri IV. — 15) Incerti expoſitio libri Hermog. de ideis, quae deſideratur in excuſis exemplaribus. — 16) Ipſius Hermog. de ideis libri II. — 17) Hermogenis de methodo vehementiae lib. Sequuntur problemata ſiue propoſitiones rhetoricae in ſtatus Hermog. et alia expoſitio eorundem. — In cod. LVIII. fol. 122. (pag. 197. ap. Iriart.) ſunt anonymi prolegomena in Herm. libr. de ſtatibus. — In cod. LXVII. fol. 9. pag. 234. excerptum de Homero, ex lib. 2. cap. 10. Hermogenis de formis oratoriis; aliud Laſcaris excerptum, in cod. CXV. (pag. 454.) et alia (p. 461. ſq.) In cod. CXV. fol. 192. (pag. 461.) Laſcaris collectanea de figuris ex Hermogene. — it. in bibl.

m) Semper fere in penultimis ſyllabis verſus politici debent habere tonum ſiue accentum, interdum tamen hoc negligit *Tzetzes*, vt VIII. Chil. verſu 19.

bibl. *Eſcurial.* rhetorica cum ſcholiis et Hermogenis vita, tum de rhetorica lib. 3 et 4. cum expoſitione Io. Doxopatris, teſte *Pliüero* in itinerario, pag. 172.

In cod. LXVII. bibl. regiae *Taurinens.* (cat. codd. gr. pag. 171.) eſt integrum opus Hermogenis rhetoricum cum commentariis; in his quoque, vti in cod. Matritenſi, progymnaſmata, ſeu de rhetorices praeexercitamentis. Ante libr. de ſtatibus ſcripta ſunt prolegomena, ab iis, quae edidit Aldus, diuerſa.

Mediolani in bibl. Ambroſiana ſunt, teſte *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. Hermog. rhetorica multis in codd. et *Syriani, Marcellini* atque *Sopatri* ſcholia in Hermogenem.

Florentiae in bibl. *B. Mariae* monaſt. Aphthonii et *Hermogenis* cod. bombyc. teſte *Montfauc.* l. c. pag. 396. — *Ibidem* in bibl. *S. Marci* Hermog. rhetorica. — *Ibidem* in bibl. *Medic. Laurent.* cod. XIV. plut. XXXI. Rhetorica libris IV. (n. prioribus:) opus de formis eſt in IX ſectiones diſtributum. (*Bandini* cat. codd. gr. II. pag. 88.) — cod. XIV. plut. 55. et cod. XXXV. nr. 6. plut. 60. (*Band.* II. pag. 278 et 614.) de figuris, quarum mentionem facit Hermog. in libr. de figuris et de formis dicendi. In poſteriore cod. ſunt quoque Herm. partitiones ſtatuum et quaeſtion. orator. cum vberrimo commentario, textui interſerto, et prolegomenis in illos libros: nec non libr. II. de formis oratoriis cum commentario et prolegomenis; denique Hermog. de apto dicendi genere cum breui commentario. — In cod. XX. plut. 55. et cod. VII. plut. 59. ars rhetorica de partitione ſtatuum et oratoriar. quaeſtionum cum vberrimis *Syriani, Sopatri, Marcellini* et *anonymi* comment. (*Bandin.* II. col. 284 et 493.) — ars rhetorica de ſtatibus cum comment. anonymi, (*Doxopatri,* ſuſpicatur Bandin. II. col. 340.) de ſtatuum diuiſione cum commentar. partim anonymi, (Doxopatri,) partim Georgii Diaeretae, tum de inuentione oratoria libr. IV. cum comm. Georgii Diaeretae et alius incerti: porro enarratio in ideas Hermog. excepta ab ore Ioannis Siculi, quam excipiunt libri II. Hermog. cum commentariis Syriani aliorumque excerptis et margini adſcriptis: (in hoc cod. deeſſe alia, alia tranſpoſita, notat Bandin.) denique de methodo apti generis dicendi, cum comment. ex interpretatione Metropolitae *Corinthi Gregorii.* — In cod. XIV. plut. 57. (*Band.* IV. col. 355. ſeq.) de inuentione libri IV. cum comment. praemittitur comment. ab initio mutilus ad cap. V. libri de ſtatibus. — In cod. XXIV. plut. 58. (Bandin. II. pag. 464. ſeq.) excerpta rhetorica ex *Hermogene,* Ariſtide, Sopatro, Longino, Syriano etc. — In cod. XV. et cod. XXII. plut. 60. quatuor priores libri Hermogenis, cum ſcholiis margin. (*Bandin.* II. col. 604. ſq. et 611. ſq.) In cod. XXVII. plut. 60. ſunt quinque ſcripta Hermogenis, atque adeo etiam *progymnaſmata* capp. XII. diſtincta, quae, (vti quoque Tzetzes numerauit libros,) primum locum inter ſcripta Hermogenis in hoc cod. occupaut. v. *Bandin.* II. col. 616.

Venetiis in bibl. Marciana codd. CCCCXXX et CCCCXXXI. quatuor priora Hermog. ſcripta et cod. DXCIX. ars rhetorica: ſecundum catal. codd. gr. — *Neapoli*, in bibl. regia, de ſtatibus, cod. CLIII. — *Troili*, et trium anonymorum prolegomena, ipſiusque Herm. quatuor priora ſcripta, cum variorum commentariis, cod. CLXIV. — *Progymnaſmata* cum reliquis ſcriptis Herm. cod. CLXIX. — quatuor priora ſcripta Herm. cod. CCVII et CCXIV. — In bibl. Veneta *S. Michael.* Herm. de inuentione libri IV. de formis libri II. de ſchematibus, quorum meminit Hermog. in illis libr. teſte *Mittarellio* in illa bibl. codd. col. 492. et col. 1013. — In bibl. *Pinelli* quondam fuit cod. chart. in 4. qui continet Herm.

Herm. de partit. ſtatuum et quaeſtion. orator. de inuent. libri IV. de formis orat. liber I. cum expoſitione, gr. v. catal. III. pag. 351.

Pariſ. in bibl. publ. Hermog. de partitione ſtatuum, in XXII codd. de inuentione oratoria in XV. codd. — de formis orat. in XVII codd. — de eloquentia in XV codd. quos omnes et ſingulos enumerare, haud vacat. v. indic. ad vol. II. catal. MSt. Multis codd. addita ſunt prolegom. aut commentar. — *progymnaſmata* in codd. MMDCCXXXI. et MMDCCCCXXIX. — excerpta ex Herm. libris de inuentione orat. cod. CCLXXXVII. nr. 19. In cod. MMDCCCCXVIII. ſunt ſcholia in Herm. artem rhetoric. de partit. ſtatuum, e *Georgii Moni*, Alexandrini, dictantis ore excepta. Opus hactenus ineditum, ait confector catal. codd. vol. II. p. 570.

Leidae in bibl. acad. Herm. cod. citatus in cat. bibl. illius, pag. 335. nr. 28. ſed, quinam inſint libri, non memoratur. Inter codd. *Voſſian.* cat. p. 395. nr. 1. ita citatur: Hermog. definitiones vel ὅροι, et alia rhetor. opera, quorum vltimum eſt περὶ μεθόδȣ δεινότητος. Sequuntur auerſa pag. 244. Τζέτζȣ λογισμῶν τῶν παλαιῶν καὶ νέων, in verſibus contra Hermogenem.

In *Britannia*, ſecundum catal. MSS. Britann. et Hibern. ſunt *Oxoniae* inter codd. collegii noui, Hermog. rhetorica, codd. MCCXXI et MCCXXII. — Inter codd. *Baroccian.* in cod. XLV. comment. in Herm. de ſtatibus, et ſynopſis figurarum, quarum meminit Hermog. in libris de inuentione et de formis. — cod. XLVIII. capp. quinque priora de ſtatibus. — cod. LXXVI. compendium de figg. e lib. de inuentione et de ideis. — cod. CXXXIII. anonymi expoſitio in Herm. libr. de partitione. — cod. CXCIV. compendium libri de ideis et *Syriani* comm. in illum librum. — Inter codd. *Thom. Bodleii*, cod. MDCCCCLVIII. Herm. ars rhetorica. — cod. MMCCCCLXXXIII. *Troili* prolegg. in rhetor. Hermog. alia prolegg. in libr. ſtatuum; *Lolliani* et alius prolegg de ſtatibus. — *Cantabrigiae* in bibl. collegii S. Trinitatis, compendium rhetoricae Hermog. cod. CCCXC. Aphthonii ſiue Hermogenis progymnasm. cum *Troilo*, et prolegg. de ſtatibus Hermog. cum *Sopatro*, cod. CCCCXLII. — in bibl. collegii *Caio - Gonuilens.* Hermogen. de figg. et ideis, cod. MXXXVI. — In bibl. eccl. Weſtmonaſterienſis Herm. rhetorica, cod. v. catal. tom. II. nr. 1101. — Codd. Voſſian. ſunt in bibl. Leidenſi. — In bibl. *Norfolciana*, Herm. de inuentione, cum ſcholiis Tzetzae, MMMCCCCXLVII.

In bibl. *Vindobon.* cod. CXXXVII. nr. 4. (ap. *Lambec.* VII. col. 550. ſqq.) eſt memorabilis collectio, de qua Fabric. in fine §. VI. agit. — *Tzetzae* epitome artis rhetor. Hermogenis, verſibus politicis, in cod. XXVII. nr. 3. (*Lamb.* VII. col. 140.) — In bibl. *Heidelbergenſi* fuerunt quondam, teſte Sylburgio, plures Hermog. codd. — *Lipſiae* in bibl. acad. cod. Hermogenis. — *Monachii* in bibl. elector. Bauar. prolegom. in Hermog. de inuentione; Herm. de ſtatibus, de inuent. et dicendi generibus, cum ſcholiis, cod. CCXXX. (catal. codd. gr. pag. 81.) — *Auguſtae* Vindel. in bibl. publ. Herm. de inuentione, cum anonymi de interpretatione, teſte *Reiſero* in indice libr. MSS. pag. 78. — *Guelferbyti* (ex bibl. Gudiana.) Hermog. de figuris.

Sequitur, vt ſingula Hermogenis ſcripta recenſeamus. *Harl.*

1. TEXNH

1. ΤΕ΄ΧΝΗ ῬΗΤΟΡΙΚῊ *διαιρετικὴ περὶ ςάσεων*, *Ars rhetorica de partitione ſtatuum et quaeſtionum oratoriarum* n) in XIV. genera, quam duodevigeſimo aetatis anno ſcripſit, teſte Suida, apud quem non duo diuerſi libri ſunt: *τέχνη* et *περὶ ςάσεων*, ſed verbis interiectis parentheſi incluſis ambo coniungenda videntur hoc modo: *ἔτη δὲ γεγονὼς περὶ ὀκτωκαίδεκα γράφει τέχνην ῥητορικὴν* (*ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες.*) *περὶ ςάσεων, βιβλίον ἕν*, vel certe *τέχνη* eſt vocabulum generale, vniuerſa Hermogenis ſcripta rhetorica complexum. Apud Euſtathium quidem ad Homer. *ὁ τῶν ςάσεων ἐξηγητὴς* eſt Hermogenes. In hanc *τέχνην περὶ ςάσεων* commentaria *Syriani*, *Sopatri* et *Marcellini*, et ex *Porphyrio* pag. 162. et *Epiphanio* pag 192. et *Anonymo* pag. 190. 192 fragmenta edita ſunt graece ab Aldo 1509. fol. Librum ipſum Hermogenis graece [⁋] vulgarunt praeterea Pariſienſes Ao. 1530. 4. [ap. Chr. Wechel. et (teſte quidem *Maittaire* A. T. III. pag. 287.) ibid. 1538. 4.] et *Io. Caſelius* Roſtoch. 1583. 8.

Latine vertit *Natalis Comes*, Baſil. 8.

Paraphraſi interpretatus eſt *Hilarion Monachus* o) Ven. 1523. et Friburgi Briſgoiae 1541. 8. Argentor. 1508. 8. Alteri eundam Hermogeni tributum hunc librum fuiſſe a nonnullis, teſtatur Scholiaſtes graecus Hermogenis, qui illis neutiquam adſentitur, pag. 13. Ex eodem pag. 15. et 162 colligo, *Porphyrium* quoque commentario illuſtraſſe hunc Hermogenis libellum. Minucianus vero ante Hermogenem de illo argumento ſcripſerat. Vide pag 77. vbi variae vocabuli *ςασις* etymologiae, et definitio pag. 78.

2. ΠΕΡῚ ΕΥΡΕ΄ΣΕΩΝ *De inventione oratoria libri IV.* ad Marcum Iulium, quem *κράτιςον* adpellat. In hos ſcholia anonymi veteris Chriſtiani idem Aldus edidit, p. 352-376. in quibus ſaepe etiam capitum mentio, vt pag. 356. 358. 359. 364. *ἐν τῷ ἐνάτῳ κεφαλαίῳ τοῦ τρίτου τόμου μαθήτῃ*, etc. Gregorius, theologus, laudatur pag. 364. 395. 399. 401. 416. 417. Hi quatuor Hermogenis libri cum verſione et praelectionibus *Io. Sturmii*, edente diſcipulo eius, *Iohanne Cocino*, Peſecenſi Bohemo, prodiere Argentorat. 1570. ſeq. tribus Vol.

3. ΠΕΡῚ ΙΔΕΩ͂Ν *De formis oratoriis*, non ſingulorum quorundam oratorum, ſed vniverſe de formis et characteribus dicendi omnis generis, licet ex Demoſthene maxime exempla petiit, *Libri II.* in quos et ipſos commentaria, graece ab Aldo edita, exſtant, neſcio cuius auctoris, certe non ineruditi atque itidem Chriſtiani, vt ex pag. 385. perſpicue

n) Vide Schol. Hermogenis pag. 120. [Apud Eudoc. ſic diſtinctum legitur, *συνεγράψατο τέχνην ῥητορικὴν· περὶ ςάσεων βιβλίον ἕν·* etc. praeeunte Suida.]

o) *Hermogenis* rhetorices compendium, interprete *Hilarione*, Veronenſi monacho, cum Ariſtotelis poetic. interpr. Georg. Valla aliisque opuſc. Ariſtotel. latine factis, Venetiis, per Bernard. Venet. de Vitalibus. 1504. fol. teſte *Maittaire* A. T. II. pag. 167. — *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 154. citat *Hermogenem et Aphthonium*, latine, *Antonio Bonfine*, Aſculano, interprete, Lugduni, apud Sebaſt. Gryph. 1538. 12. (apud *Maitt.* III. pag. 287. Pariſ. 1538. ap. Seb. Gryph. in 8.) adnotatque, in extremo libro reperiri opuſculum, inſcriptum, *quomodo ſtatus cognoſcemus ſecundum Hermogenem*, et illi ad litteram reſpondere notitiam, (licet non integram,) ſtatuum rhetoricae, graece, in cod. Matrit. 43. *Harl.*

ſpicue colligitur, vbi legas Χριςὸς γεννᾶται et pag. 390. allegantur ἐκ τῆς θείας γραφῆς quaedam de ſerpente, protoplaſtorum ſeductore, pag. 376. 415. A Marcellino p. 71. ἰδέα definitur ἐξαγγελία τῦ λόγυ καὶ τὸ σῶμα αὐτῦ καὶ ὁ χαρακτήρ. et pag. 74. a Sopatro ποιότης τῆς φράσεως. Adde pag. 76.

Libri Hermogenis περὶ ἰδεῶν graece editi ſeparatim cum libro περὶ δεινότητος Pariſ. 1531. 4. exc. Chriſti. Wechelus. *Fabr.* Hi duo libri de formis cum ſequenti, ſiue methodo etc. ſeparatim editi ſunt Argentorati graece cum latina verſione et ſcholis *Io. Sturmii*, curante et praefante *Io. Cocino*, quatuor tomis, quoniam et textus vtriusque ſcripti graecus cum verſione latina, et Sturmii ſcholae peculiares habent inſcriptiones. Primus tomus eſt inſcriptus *Hermogenis* — de dicendi generibus, ſeu figuris orationum libri II. latinitate donati et ſcholis explicati atque illuſtrati a *Io. Sturmio.* Excud. Ioſ. Rihelius 1571. 8. (Cocinus in praef. ſummis laudibus extollit Hermogenem, et hunc defendit a ſeuero Scaligeri iudicio.) Secundus tomus inſcriptus eſt *Io. Sturmii* ſcholae in libros duos Hermogenis de formis orationum etc. 1571. Pari modo alterum volumen, ſiue tomus III et IV. habent peculiares quoque inſcriptiones: *Hermogenis* — de ratione tractandae grauitatis occultae liber, latinitate donatus, et ſcholis explicatus — a *Io. Sturmio* exc. Ioſ. Richelius 1571. 8. etc. *Harl.*

4. ΠΕΡΙ ΜΕΘΟΔΟΥ ΔΕΙΝΟΤΗΤΟΣ *Methodus apti et ponderoſi generis dicendi.* In hunc libellum, quem laudat *Tzetzes* Chil. VIII. hiſt. 169. breuis commentarius, graece ab Aldo vulgatus, exſtat, pag. 415-417. Non abſolutum hoc ſcriptum ab Hermogene, [?] et Minuciano atque Apſini plurima auctorem debere, notat Matthaeus Camariota in compendio rhetoricae pag. 22.

5. *Priſciani* liber *de XII.* [p]) *praeexercitamentis rhetoricae* ex Hermogene, (ipſe enim Hermogenis liber intercidit [q])) exſtat in Grammaticis latinis Heliae Putſchii pag. 1329. et in Rhetoribus Latinis Franciſci Pithoei pag. 322. et in variis Priſciani editionibus, quas in Bibl. latina recenſui. [Praeexercitamenta ex *Hermogene* translata. Exc. Mich. Zymmermann. Vindobonae 1558. 8. v. *Denis* Wiens Buchdr. Geſchichte, pag. 523. vbi aliae quoque edd. memorantur] Hermogenis Artis et progymnaſmatum compendium graece ſcripſit *Matthaeus Camariota*, (qui captae CPoleos temporibus vixit,) MS. in Bibl. Reg. Pariſ. [V. infra §. XIX. h. cap.] Auctor συνεπτικῆς παραδόσεως τῆς ῥητορικῆς, quam ſub eiusdem Matthaei nomine Hoeſchelius edidit, et Scheferus deinde vertit ac notis illuſtrauit: Τὰ ῥητορικὰ προγυμνάσματα εἰς δώδεκα περιέστησε, πρὶν ὁ Ταρσεὺς Ἑρμογένης, εἰς ὕστερον δὲ ταῦτα εἰς δέκα καὶ τέσσαρα παρεξέτεινεν ὁ Ἀντιοχεύς

p) Hermogenes in vno progymnasmate coniunxerat confirmationem et confutationem, in vno quoque vituperationem et laudem. A Iuhonius poſtea haec diuiſit, atque ita quatuordecim progymnaſmata propoſuit. *Fabric.* Conf omnino *Iriart.* de cod. XLIII Matrit. pag. 154. ſqq. et *Bandin.* II. col 616. *Harl.*

q) Non intercidit: ſed exſtat adhuc in codd. Matrit. aliisque, (vti in notitia codd. obſeruatum eſt,) et vero graece ex cod. Matrit. erutum eſt et formulis typographicis deſcriptum, item ex Priſciano emendatum notisque eruditis illuſtratum a cel *Heeren*, Prof Gottingenſi, in: Biblioth. der alten Litteratur vnd Kunſt, tom. VIII et IX. inter inedita. *Harl.*

Digitized by Google

τιοχεὺς Ἀφθόνιος. Pluribus hoc docet Ioh. Tzetzes Chil. XI. hiſt. 369. Ex his patet, non accurate Suidam de *Aphthonio*, ſophiſta, tradere, eum ſcripſiſſe progymnaſmata in Hermogenis artem r). Rectius enim dixiſſet, eum in Hermogenis progymnaſmata ſcripſiſſe, eaque magis perſpicue explicaſſe et exemplis dilucidaſſe, quo ipſo factum videtur, vt, ſeruato Aphthonii libro, Hermogenis ille perierit.

Perierunt *Hermogenis* (alterius forte, quem occidit Domitianus,) libri II. *περὶ κοίλης Συρίας*, eidem Suidae et Eudociae memorati in Ἑρμογένης.

VI. *Editiones Hermogenis.*

Graece ſcripta Hermogenis prodiere cum Commentariis graecis *Syriani* s), *Sopatri et Marcellini* in *ςάσεις* et Anonymi Chriſtiani in reliqua. Venet. apud *Aldum* 1508. 1509. fol. inter graecos rhetoras, 2. Volum. [Plura v. in *Maittaire* A. T. II. pag. 191 ſq] Syrianus pag. 63. etiam in progymnaſmata ſcripſiſſe ſe innuit, *ἔγνωσται πολλάκις καὶ ἐν προγυμνάσμασι.*

Ἀφθονίου — *προγυμνάσματα.* Ἑρμογένους *ῥητορικά.* — *Aufonii* (ſic loco *Aphthonii*, etiam in breui Bern. Iuntae dedicatione.) *proeludia, Hermogenis rhetorica.* In calce: *Impreſſum Florentiae in aedibus Philippi Iuntae, Florentini.* 1515. 8. graece, ſine commentariis. *Harl.*

Graece ſine commentariis, adiunctis Aphthonio et Longino, e recenſione [?] *Franciſci Porti*, Cretenſis. Genev. 1569. 8. apud Io. Criſpinum. [de qua ed. plura leges in *Maittaire* A. T. III. pag. 5.8. ſq.]

Graece et Latine cum verſione Latina et commentariis *Caſparis Laurentii* Genev. [ſ. Coloniae Allobrog. apud Petrum Aubertum.] 1614. 8. [de verſione *Bonfinii* iam ſupra egimus.]

Editiones et interpretes ſingulorum quorumdam Hermogenis librorum, ſupra ſubinde indicatos, hic nolo repetere. Neque copioſius memorare rhetores recentiores, vt Georgium, Trapezuntium, qui in quinque libris rhetoricorum ex Hermogene profeciſſe ſe non diſſimulat, et ei viciſſim adfundit lucem.

Quae in Hermogenem ſcripſerunt *Porphyrius*, tum *Metrophanes*, Suidae et Scholiaſtis Hermogenis laudatus, [nec non *Menander*; Laodicenſis, teſte Eudocia pag. 301.] interciderunt: quemadmodum et Hermogenis ipſius *σύγγραμμα περὶ προοιμίου*, quod iam Marcellini tempore non exſtabat, vt teſtatur commentario ad Hermogenis *ςάσεις* pag. 176. In Bibliotheca imperatoris ſeruatur Syntagma MS. expoſitionum variorum auctorum graecorum in Hermogenis artem oratoriam, nempe *τῶν ἔξω Longini, Iamblichi, Syriani* et *Simplicii:* Chriſtianorumque *Iohannis Siculi, Iohannis Geometrae,*

K 2 *Gregorii*

r) Sed in cod. Matrit. 1. ſupra memor. diſertis verbis *Aphthonio* adſcribuntur progymnaſm. in artem Hermogenis. *Harl.*

s) De *Syriano* hoc, qui Procli praeceptor fuit, dicam infra lib. V. *Sopatrum* intelligo ſophiſtam, ad quem Epiſtola Aeneae Gazaei nona, et cuius eclogas laudat *Photius* cod. CLXI. *Marcellinus* idem mihi videtur, cuius vitam Thucydidis habemus.

Digitized by Google

Gregorii, metropolitae Corinthi, (Pardi cognomento; vide Labbei Bibl. MS. p. 104.) *Iohannis Doxopatri*, et *Georgii Diaeretae* t), vt teſtatur *Lambecius* lib. VII. de Bibl. Vindob. pag. 257. ſeq. [pag. 550. ſqq. ed. Koll.] vbi ex Allatio de Georgiis pag. 321. notat, Diaeretam dictum ob ſcholia, quae in διαιρέσεις στάσεων dixerat. Idem Allatius memorat pag. 369. *Georgii Pachymeris* μελέτας in progymnasmata et στάσεις, itemque pag. 386. *Georgii Gemiſti* Epitomen MS. in Hermogenis artem aliaque ſcripta rhetorica, qualem etiam elaborauit *Matthaeus Camariota*. *Troili* u), ſophiſtae, prolegomena MSS. in Hermogenis, (non, Ariſtotelis, vt Labbeus pag. 110. Bibl. nov. MSS.) e quibus locum adfert *Langbaenius* ad Longinum pag. 17. manu exarata ſunt in variis Bibliothecis v). Iam olim ſcriptor ad Herennium libro et capite primo notauit, *Rhetores graecos, ne parum multa ſciſſe viderentur, ea conquiſiuiſſe, quae nihil adtinebant, vt ars difficilior cognitu putaretur.*

VII. Fuere, praeter vtrumque Hermogenem, §. IV. memoratum et alii *Hermogenes*, vt 1) Socraticus, Hipponici F. de quo Plato et Xenophon. 2) *Clodius Hermogenes*, *Cic.* XII. ad Attic. Epiſt. 24. 3) *M. Tigellius Hermogenes*, muſicus et poëta, quem inſectatur *Horatius* lib. 1. ſat. 2. et alibi. 4) *Hermogenes*, hiſtoricus inter eos, qui de Iudaeis mentionem fecerunt, memoratus a *Ioſepho* 1. contra Apionem pag. 1051. cuius locum adduxit etiam *Euſebius* pag. 455. praeparat. Forte idem, quem ἐν τῷ περὶ Φρυγίας laudat Schol. Apollonii II. 724. 5) *Hermogenes*, quem Vitruuius teſtatur ſcripſiſſe de templo Dianae, praef. libri VII. w). 6) *Hermogenes Aſpendius*, Patrocli ſub Antiocho, Seleuci F. legatus, de quo Memnon apud Phot. Cod. CCXXIV. 7) *Hermogenes, dereliктor* apoſtoli Paulli, 2 Tim. 1, 15. vnde Apoſtolicus Hermogenes dicitur a *Tertull.* c. 1. contra Hermogenem, Africanum: *nec ipſe Apoſtolicus Hermogenes in regula perſeuerauit.* Hoſtibus diuinitatis CHRISTI accenſetur ab *Epiphanio* haereſi LI. 6. 8) *Hermogenes*, *Africanus*, auctor Hermogenianorum ſiue Materiariorum, qui materiam aeternam eſſe docebant, confutati a Tertull. libro contra

t) Sed totus titulus mangonium ſapere videtur *Ruhnken* in diſſ. de Longino §. 14. p. 40. praemiſſa ed Longini Toupianae. *Harl.*

u) Hic *Troilus* patria Sidetes, Socratis Scholaſtici praeceptor, floruit ſaeculo poſt CHRISTVM natum quinto. Vide *Valeſ.* ad Socratem VII. 27.

v) De his graecis commentatoribus v. quae in notitia codd. ſunt adnotata. adde in catal. codd. bibl. *Pariſ.* t. II. p. 569. ſqq. codd. MMDCCCCXVI. — MMDCCCCXXVI. et pag. 584. ſqq. codd. MMDCCCCLXIX - MMDCCCCLXXXVI. *Longini* ſcholia in Herm. exſtitiſſe dicuntur in bibl. *Heidelbergenſi*, teſte Sylburgio in cat. codd. gr. — *Tzetzae* ſcholia exſtare in cod. bibl. Leidenſis et Norfolcianae, ſupra iam obſeruatum eſt, et laudat ea *Ruhnken* ad Rutil. Lupum, pag. 41 et in notis eius ad Longin. ed. Toupii pag. 244. locum ex eo adtulit. — Ad *Ioannis Siceliotae* comment. MS. in Hermogenem (quem Pariſ. in bibl. Camilli Falconeti a ſe excuſſum eſſe, ait in nota ad Longin. ed. II. Toupii pag. 242. ſq.) ſaepius prouocat *Ruhnken.* in diſſ. laudata pag. 15. 19. 22. 25 et 27. Ioannes autem Siceliotes, ſ. Siculus, num idem fuerit ac ille hiſtoricus, qui circa a. 866. floruit, et de quo poſt Voſſium pluribus egit *Mongitor* in bibl. ſicula, tom. I. p. 315. ſq. equidem neſcio. — *Epiphanii*, rhetoris, comment. in Hermog. citatur etiam infra §. 13. in ſcriptorum, in comment. ad Hermog. citatorum, indice — *Georgi Gemiſti Plethonis* opus de rhetoricae partibus ineditum exſtat in cod. Pariſ. MMDCCCCXXVI. nr. 5. — De *Io. Geometra* v. Fabr. B. Gr. *Harl.*

w) Hermogenis inuentum fuiſſe pſeudodipteron, quod, ſublato interiore columnarum ordine, vna porticu circum, ſed ampliore, gaudebat, ait *Montfaucon* in diario ital. pag. 6 et 159. *Harl.*

Digitized by Google

contra Hermogenem. Aliis Hermogenes iſte videtur dici Hermias. 9) *Hermogenes*, cuius βλάσφημα γράμματα memorat Socrates VII. 12. 10) *Hermogenes*, Rhinocurorum epiſcopus inter eos, qui Neſtorium damnarunt in concilio Epheſino pag. 117. 11) *Hermogenes*, chirurgus et medicus malus, quem perſtringit Lucilius in graecis epigrammatibus *). 12) *Hermogenes*, Graeciae ProCos. [an. Chr. 356. aut 359.] ad quem Himerii λαλιά, Photio memorata, [et edita a Wernsdorf cum reliquis Himerii opuſc. or. 14. pag. 606. ſqq. vbi in nota W. multus eſt de illo. — Idem forſan, qui a *Libanio*, ep. 127. dicitur fuiſſe praeſes Syriae ac Phoeniciae. 13) *Hermogenes*, Ictus, auctor cod. Hermogeniani ſub Conſtantini liberis v. Wernsd. l. c. 14) *Hermogenes*, martyr, de quo eiusque martyrio, a Simeone, metaphraſte, conſcripto, v. *Lambec.* comment. bibl. Vindob. VIII. col. 482. ſq. et col. 660. ibique Kollar. *Harl.*] Omitto alios, vt *Hermogenem*, furis nomen apud Martial. XII. 29. et de quibus *Reineſ.* pag. 640. Epiſtolar. ad Hofmannum, et Inſcript. lib. I. tr. 39. pag. 70. [In inſcriptione XXII. ***Paulina Hermogenis Nicomediſſa***, in ***Biagi*** monumentis gr. Romae 1785. 4. in fine. *Harl.*]

VIII. ***Index ſcriptorum, ab Hermogene citatorum, ad paginas editionis Genev. 1614. 8.***

Aeſchines, orator, pag. 84. 325. 436. 495. 498. 539. 542. eius contra Timarchum, 131. 132. 133. 439. aduerſus Cteſiphontem, 542.

Aeſchines, Socraticus, 396. 506.

Αἰσωπείους μύθους et δραματικὰς finxit Nicoſtratus, 506.

Anacreon, 389.

[P] Andocides, 501.

Antiphontes, duo oratores, Rhamnuſius, cuius ſunt λόγοι φονικοὶ, et alter Antiphon τερατοσκόπος καὶ ὀνειροκρίτης, cuius ſunt: λόγοι περὶ ἀληθείας, καὶ ὁ περὶ ὁμονοίας καὶ οἱ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικὸς, 496. ſeq.

Archilochi tetrametri trochaici, 383.

Ariſtides iuſtus, 7. Ex Ariſtidis, rhetoris, oratione contra Callixenum pro decem ducibus ſepeliendis, 279.

*) Fuit *Hermogenes*, Hadriani, imperatoris, medicus, apud Dionem Caſſium ſ. Xiphilinum libr. 69. cap. 21. pag. 1169. vbi *Reimarus* in nota et lectionem defendit a coniectura Hieron. Mercurialis, V. L. I. cap. 5. legendum opinantis *Archigenem*, pro Hermogene, et arbitratur, inter eos, quos Fabricius h. l. et infra in vol. XIII. p. 180. ſq recenſet, vix quemquam pro eo, quem Dio memorat, eſſe habendum. — Ab illo diuerſum facit Fabric. in vol. XIII. p. c. *Hermogenem Eraſiſtrateum*; aduerſus quem aut alterum eiusdem nominis medicum exſtare noſtt epigr. Lucilii lib II. anthol. epigramm. graec. pag. 217. et aliud p. 214. Ad Hermog. vero Eraſiſtrateum ſpectare inſcriptionem veterem, Smyrnae repertam cum Richardo Mead et Dan. Clerico cenſet Fabric. *Ludolph.* autem *Kuſter*, qui cum in epiſtola quadam in: Journ. des Savans a. 1716. M. Maio et in Mem. de Trevoux m. Sept. a. 1715. tum inprimis in commentatt. acad. Inſcr. tom. IV. pag. 665. ſqq. docte illuſtrat vitam ſcriptaque Hermogenis, illam inſcriptionem refert ad Hermogenem, de quo in nummo Neronis apud Vaillantum, ἐπὶ Ἑρμογένους Σμυρναίων, et quatuor erant Hermogenas. — Heumann. in nota miſta addit *Hermogenem* apud *Sueton.* in Domit. cap. X — Inter principes viros Thraciae etiam *Hermogenas* numerat *Himer.* orat. I. §. 13. p. 348. *Harl.*

Ariſtophanes in Acharnenſibus, 565.
Callixenus, 279.
Comicum dicendi genus, 562. ſeq.
Critias, orator, laudatur, pag. 497.
Demades legatus miſſus ad Philippum, 93.
Demodocus, 481.
Demoſthenes, 3. 22. 52. 63. 70. 193. ſeq. 418. 419. ſeq. 371. et ſingulis fere paginis. Eius epiſtola *ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων* et Epiſtola *ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου*, 444. Oratio contra Ariſtocratem, 128. contra Cononem, 121. pro Corona, 320. contra Leptinem, 216. contra Midiam, 418. 531. in Neaeram, 320. *περὶ παραπρεσβείας*, 129. Philippicae, 530. 565. contra Timocratem, 131. 196. 442. *παρὰ τῷ ῥήτορι* apud Demoſth. 442. etc.
Didymus, grammaticus, 496.
Dinarchus, 296. 494. hordeaceus Demoſthenes, 495.
Dionyſius (Halic.) *ὃς δοκεῖ περὶ λέξεώς τι πεπραγματεῦσθαι*, 371.
Dorica dialectus, 283.
Euripides, 226. 227.
Gorgias, 463. 478.
Grammatici, 220.
Hecataeus, Mileſius, *παρ' οὗ δὴ μάλιστα ὠφέληται ὁ Ἡρόδοτος*, 513.
Herodotus, 281. 399. 405. 406. 508. 509. 531. Hecataeo, e quo profecit, ſuauior, 513.
Homerus, tragicorum parens, 561. poëtarum, oratorum et *λογογράφων* praeſtantiſſimus, 481. in omnibus formis orationis excellentiſſimus tum poëtarum tum oratorum, 452. ſq. citatur pag. 211. 224. 225. 290. 326. 371. 406. 520. 521. 529. 534. 536. 537. 560. 562. etc.
Hyperides, 420. 491. 498.
Iſaeus, 490.
[¶] Iſocrates, 270. 333. 353. 355. 357. 361. 396. 464. 490. 492. ſeq. *ἐν παραινέσεσι*, 536.
Leges quaedam, 16. 17. 71.
Lycurgus, orator, 500.
Lyſias, 352. 420. 461. 462. 478. 490.
Menander, comicus, 223. 383. 399.
Nicoſtratus, orator, 507.
Pericles, 4. 29. 34. 61. 66. 86. 142. 144. 147. 227. 228. 230. 457.
Pindarus, 285.
Plato, 278. 282. 283. 406. 418. 476. ſeq. 518. 534. 536. etc.
Polus, orator, 478.
Sappho, 403.
Simonides, Theocrito laudatus, 452.
Συμπόσια Σωκρατικά, 565. Platonis et Xenoph. 505. 566.
Solon, legislator, 74.
Steſichorus, *σφόδρα ἡδὺς διὰ τὸ πολλοῖς χρῆσθαι ἐπιθέτοις*, 409.
Theocritus, 283. 388. 389. *ἐν Χάρισιν ἢ Ἱέρωνι*, 452.

Thucydi-

Thucydides, 286. 449. 497. 509. 510. 521. 535. 537. 550. 564.
Xenophon, 404. ſeq. 410. 412. 503. *συμπόσιον*, 505. 566. *ἀπομνημονεύματα*, 530.

IX. *Dionyſius* LONGINVS [y]), Suida teſte *Caſſius* etiam dictus, nepos forte Caſſii Longini, cuius apud Plutarchum prooemio lib. IV. ſympoſiacon mentio [z]), videtur diuerſus fuiſſe a Dionyſio Phaſelite [aa]), licet *Suidas* [et ex eo *Eudocia* pag. 283.] Longinum affirmet ſcripſiſſe *λέξεις Ἀντιμάχου*, et auctor vitae Nicandri Dionyſium Phaſelitem citet *ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως* et *περὶ ποιητῶν*. Nam ne dicam, diuerſorum hos eſſe librorum titulos, ſane auctor vitae et Pindari Scholiaſtes, qui itidem Dionyſii Phaſelitae mentionem facit, potius notiore nomine Longini eum adpellaſſent [bb]). [Fabric. iudicium comprobat ornatque Ruhnken. in fin. diſſ.] Interim nec ſatis exploratum eſt, fueritne Emeſenus, licet eum Emeſenus rhetor, *Cornelius Fronto*, Plutarchi nepos, natum ex ſorore ſua [cc]), Frontonide, heredem reliquiſſet. Syriaci certe ſermonis [?] ignarus non fuit, diu verſatus in Phoenicia et Palmyrae apud Zenobiam, reginam, quae ipſius etiam conſilio ſuperbiorem illam epiſtolam ad Aurelianum ſyriaco idiomate [dd]) ſcripſit. Longe maximum autem ſtudium impendit litteris graecis, et vt omni eruditione pectus imbueret, Athenis,

y) *Chriſtoph. Saxius* in Onom. I. p. 371. plures iam laudauit V. D. qui de Longino egerunt, eiusque aetatem refert ad a. Chr. 267., *Heineken* ſuae editioni praemiſit Longini vitam, in qua etiam ea, quae Langbain aliique de Longino, eius patria, etc. diſputarunt, ſedulo collegit. add. *Morhof.* polyh. lit. VI. 1, 6. et Acta erud. Lipſ 1741. pag. 399. Nemo tamen vitam ſcriptaque Longini curatius ac diligentius perſequutus eſt, quam *Petrus Ioann. Schardam*, in diſſ. philol. de vita et ſcriptis Longini, habita praeſide *Dav. Ruhnkenio*, (ſub cuius nomine citari ſolet,) Lugd. Bat. a. 1776. 4. Atque parum afuit, quin integram illam h. l. reciperem. Enimuero cum propter molem libelli, tum inprimis, quod illa in prima et altera Toupianae edit. libri Longini ab initio recuſa eſt, ideoque facile poteſt comparari, abiecto illo et conſilio, pauca tantum hinc inde notaui ex illa, ſaepius autem lecto res ad illam ablegaui. Neque omnia, quae in Introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 277. ſqq. ſcripſi, hic repetere placet. *Harl.*

z) *Ruhnken* §. 2. monet, plenum hominis nomen fuiſſe *Dionyſium Caſſium Longinum*; graeco *Dionyſii* nomini, quod accepiſſet infans, romanum *Caſſii Longini* acceſſiſſe, ſiue, quod ipſe in familiae Caſſiae Longinae clientelam receptus eſſet, ſiue, quod eius maiores per aliquem ex Caſſiis Longinis accepiſſent ciuitatem; atque illam rationem meliorem eſſe Fabriciana, Longinum fuiſſe nepotem Caſſii Longini, quippe qui, (vti ex contextu Plutarchi pateat,) non Graecus, ſed vnus e proceribus romanis fuiſſet. *Longinus* vero plerumque hoc vno nomine, ſemel *Dionyſius Longinus*, bis terue *Caſſius Longinus*, numquam ſimpliciter *Dionyſius* laudatur. § 3. idem colligit Ruhnk. Longinum natum eſſe Athenis a. c. 213. *Harl.*

aa) Eundem cum illo non dubitat eſſe Gerardus Langbaenius. Video etiam, *Dionyſium Phaſelitem* a Schurtzfleiſchio eundem haberi cum Dionyſio, Charmidae filio, cuius itidem in ſcholiis ad Pindarum pag. 381. edit. Oxon. mentio. Sed plures potuerunt eſſe Dionyſii, grammatici, qui in Pindarum elaborarunt, et videtur Scholiaſtes diſerte diſtinguere alterum hac προσθήκη ab Dionyſio, quem modo Phaſelitem, mox, omiſſo Dionyſii nomine, τὸν περὶ τὸν Φασηλίτην pag. 421. nominat.

bb) Sed cum hoc oratore romano male confuſus eſt *Phronto*, Emiſenus, Longini auunculus, qui Athenis artem rhetoricam docebat. Hinc mox ſcribendum erat *Phrontonide:* Ille Phronto Longini ingenium ad eloquentiam omnemque humanitatem finxiſſe videtur *Harl.*

cc) Suidas in Φρόντων. *Fabr. Phrontonem*, Emiſenum, qui ſub Seuero, imper. vixit, a *M. Corn. Frontone*, M. Antonini, philoſophi, in litteris latinis magiſtro, probe diſcernendum eſſe, contra Rualdum, Langbaenium aliosque, docent *Ed. Corſin.* in vita Plutarchi § 5. p IV. ſeq. et *Ruhnken.* diſſ. §. III. pag. 6. ſeq. *Harl.*

dd) *Vopiſcus* in Aureliano c. 27.

nis, Romae et vbicumque terrarum, (varia enim loca vna cum parentibus ſuis adiiſſe ſe teſtatur,) doctiſſimos quosque viros auſcultauit [ee]), quorum celebriores nominat in prooemio libri περὶ τέλους apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. [ff]). Eiusdem Plotini iudicium de Longino exſtat, quo *Philoſophum* eum negauit [gg]), *Philologum* eſſe confeſſus eſt, licet multa etiam philoſophici argumenti Longinus ſcripſiſſet, et non perfunctorie in illo quoque ſtudio verſatum ſe eſſe fuiſſet teſtatus: Platonis ſingillatim cultor [hh]), cuius natalem ſiue Platonia, (Πλατώνεια enim, non Πλωτίνεια ibi legendum,) celebrauit, teſte *Euſebio* X, 3. praeparat. At in antiquitate omni et humaniore doctrina excellentiſſimus fuit, nec minus iudicii exquiſiti atque κριτικώτατος, qua de re nota ſunt Eunapii et aliorum veterum teſtimonia [ii]), Longini libro, de quo iam dicturus ſum, a viris doctis praefixa [kk]). Hinc et in Theophylacti epiſtola XVIII. οὐ κατὰ Λογγῖνον κρίνειν veluti prouerbio dicitur pro *male iudicare:* perperam enim Marinerius Theophylacti verba reddidit ſic: *Tu igitur Longini iudicia ne mihi imponas, ne videaris ipſe iuxta Longini ſenſum aliquid decernere.* Rectius vtique Iac. Tollius, *Ne mihi igitur Longini cenſuras attribuas, ne et ipſe nonnullis non ſecundum Longinum iudicare videaris.* Certe quemadmodum Ariſtarchi, ita Longini nomen pro *Critico* et erudito cenſore vſurpatum obſeruare licet, vt in S. Hieronymi ad

ee) Praecipue Ammonium Saccam, qui tum Alexandriae platonicam docebat philoſophiam, et Origenem, a chriſtianis ſacris alienum, de quibus v. *Ruhnk.* §. V. illos tamen haud temere ſectatus eſt Longinus; potius germanum eum fuiſſe platonicum, docet *Ruhnk.* §. V. ſed §. VII. eximit eum e numero pythagoricorum. *Harl.*

ff) Supra pag. 127. ſeq. vet. ed. [adde *Ruhnk.* §. IV. pag 7. et inter fragm. Longini.]

gg) *Porphyr.* vita Plotini c. 14. ſupra p. 116. (vet. ed.) vbi Longinus etiam a Porphyrio φιλαρχαῖος adpellatur: puto enim, falli eos, qui hoc nomen proprium eſſe putent neſcio cuius philoſophi. [*Fabr.* ſententiam probat Ruhnken pag. 13. Fabricius etiam ad Porphyrii locum (alibi repetitum; ibi vero a me conſulto praetermiſſum,) haec ſcripſerat: *Philarchaeus* non eſt nomen proprium viri; ſed Longinus dicitur a Porphyrio φιλαρχαῖος, h. e. antiquarum litterarum et priſcae ſapientiae ſtudioſus. Quod vero Plotinus de eo iudicauit, philologi laudem ei relinquens, philoſophi eripiens, probatur etiam *Proclo* libr. I. in Timaeum Platonis cap. 27. ad quae verba Heumannus in orat. ſui exempli notauit. „Immo vero *Philarchaeus* eſt nomen proprium; de duobus enim loqui Porphyrium, dum ſcribit, ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ τοῦ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, ΚΑΙ' τοῦ φιλαρχαίου, patet ex τοῦ τε — — ΚΑΙ'. Videtur eum per *Philarchaeum* intelligere Origenem, quem ſtatim laudat. Nam et Origenes chriſtianus ſcripſit περὶ ἀρχῶν. Etiam Plutarchus citatur a Porphyrio: v. infra in indice ſcriptorum, a Porphyrio citatorum, pag 203. [ed. vet. ſ. vol. V. pag. 755. nou. ed. vbi quoque *Phylarchus* citatur]" Hactenus *Heumann.* Ruhnken, vero in Porphyrio legit τοῦ περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, (eiecto Καὶ) τοῦ φιλαρχαίου. Contra *Toup.* in indice ſub voc. illo φιλαρχ. adſentior, inquit, Valeſio, cui φιλαρχαῖος titulus libri videtur. Subintelligitur ſcil. λόγος. Sic φιλαλήθης λόγος. Euſeb. contra Hieroclem pag. 513. Ταῦτα ῥήμασιν αὐτοῖς Ἱεροκλεῖ τῷ τε καθ' ἡμῶν ἐπιγεγραφότι ΦΙΛΑΛΗ-ΘΗ˜ ΛΟ'ΓΟΝ." Idem in notis pag. 403. comprobat Valeſii ſententiam, φιλαρχαῖον nihil aliud eſſe, quam libri titulum; ſic Ἡρωδιανοῦ φιλέταιρος· Ζηνοδότου φιλέταιρος. de quibus *Pierſon.* in praefat. ad Moerin. *Harl.*

hh) Platonicum vocat Longinum *Ionſius* III. 14. pag. 284. *Heum.*

ii) Teſtimoniis veterum de Longino addendus inſignis locus *Procli* in IV. Platonis de Rep. p. 415. vbi ex Porphyrii συμμίκτοις refertur Longini diſputatio, quam habuit cum Medio, ſtoico, de partibus animae. [conf. iudicium Ruhnkenii in diſp. §. XII. et XIII. vbi quoque is dubitat, Longinum fauiſſe Chriſtianorum doctrinis. adde quae ſcripſi in Introd. l. c. p. 83. *Harl.*

kk) Add. *Pope-Blount* cenſurae etc. p. 200. ſq. *Harl.* Longinum valde laudat Porphyr. in vita Plotini cap. 20. init. et cap. 21. fin. *Holſten.* in vita Porphyrii cap. V. Longini librum celebrat *I. G. Bergerus* in praefat. ad libr. de pulcritudine p. 97. ſqq. *Heum.*

Digitized by Google

ad Ruſticum Epiſtola 95. *Criticum* [ll]) *diceres eſſe Longinum, cenſoremque Romanae facundiae* [mm]). Inter diſcipulos Porphyrium habuit, de quo ſupra dixi, ſed et Zenobia, Orientis regina, Longino magiſtro vſa eſſe ad graecas litteras dicitur, *Vopiſco* teſte in Aureliani vita c. 27. [c. 30. Plura leges in *Ruhnken.* diſſ. §. XI. p. 29. ſqq. adde infra, lib. V. c. 38. vol. IX. pag. 500. not.] Haec Zenobia, quae poſt Odaenathum, regem Palmyrenorum, maritum ſuum A. C. 267. occiſum, regni molem in ſe ſuſceperat, finesque [ꝑ] adiecta Aegypto et aliis regionibus auxerat, ab Aureliano, imp. victa bello A. C. 273. et capta inter eos, quorum vſa conſilio eſſet, Longinum etiam nominauit: itaque imperator eum ſtatim occidi iuſſit. Sane in morte Longinus ſe geſſit, vt *Philoſophum* decuit: non enim modo ipſe ſupplicium ſubiit fortiter, ſed et alios, qui iniquius illud patiebantur, ſolatus eſt [nn]). Inter ſcripta eius plurima atque *μέγα τοῖς παιδείας μεταποιουμένοις ὄφελος φέροντα magnam doctrinae ſtudioſis vtilitatem adferentia* [oo]) vnicum aetatem tulit, περὶ ὕψους [pp]), liber *de ſublimitate* orationis, (non integer, quod dolendum,) ad Terentianum, quem κράτιστον vocat et φίλτατον, atque, vt doctis viris, (non plane certa coniectura,) videtur, haud diuerſum ab illo Terentiano, cuius librum elegantem de metris, latino carmine legimus.

X. *Codd. mssti atque editiones libri de ſublimi dictione.*

[*Codices*, praeter eos, quos Fabric. memorauit, hi fere ſunt. In bibl. *Pariſ.* ſunt de ſublimi dicendi genere quatuor codd. DCCCCLXXXV. MMXXXVI. (qui ſub finem ſaec. X. exaratus maxime memorabilis et fons quaſi habetur, ex quo reliqua, quae hodie exſtant, exemplaria manaſſe dicuntur, v. notam in catal. codd. Par. vol. II. pag. 435. Morum et in primis Pearce in praef. ad ipſorum edd.) MMDCCCCLX. MMDCCCCLXXIV. In cod. autem MMDCCCLXXXI. ſunt ſcholia *Longini* in Hephaeſtionis enchirid. a Ioanne Boiuin. primum edita.

Florentiae in bibl. Medic. Laur. (*Bandini* catal. II. col. 54. ſq) plut. 27. cod. XXX. variis lacunis interruptus et correctionibus in margine adſperſus, de ſublimitate etc. — cod. XXIV. plut. 58. nr. 8. ex Longini Opp. excerpta. — Quorum *italicorum* codd. lectiones habuit Tollius, infra ipſe Fabr. adnotauit. — De cod. *Ambroſ.* Mediolan. cuius lectiones enotauit Schurtzfleiſch. v. Mori praef. pag. XXIII. et ibid. pag. XXVII. ſeq. de cod. *Duthiano*, cuius lectiones Langbaenius (de cuius edit. compara infra notata,) atque Pearcius, nomine *Stephani* addito indicarunt. — In bibl. acad. *Gieſſenſi* ſunt animadu. *Steinheilii* msstae in Longinum.

De

[ll]) Male *Creticum* legit *Ioh. Marcianaeus* t. IV. pag. 776. [add. *Ruhnken.* § IX. p. 24. et §. X. vbi inquiit, quid tandem Longino *Critici* famam gloriamque in primis confecerit, et docet, id maxime effectum eſſe opere, Longinianorum facile praeſtantiſſimo et inſcripto, οἱ φιλόλογοι, i. e. *variae eruditionis ſtudioſi*, de quo docte agit. adde, quae de ſcriptis Longini deperditis, nr. 19. ſunt adſcripta. *Harl.*

[mm]) Longinus autem Athenis docebat non vnice philoſophiam, (vt *Valeſio* ad Euſebii H. E. VI. 19. et de critica I. 17. viſum eſt,) ſed etiam artem grammaticam et criticam, rhetoricamque, tanta vi et copia litterarum, tantaque eruditione, vt, teſte *Eunapio* in Porphyrio pag. 13. βιβλιοθήκη τις ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μουσεῖον diceretur. v. *Ruhnken* §. VIII et IX. *Harl.*

[nn]) *Zoſimus*, lib. I. cap. 56.

[oo]) Idem ibid.

[pp]) Poteſt verti *de altitudine ſtili*. Sic enim loquitur Quinctil. dial. XVIII. 3. XXI. 7. XXXI. 8. *Heum.*

De *editionibus*, quia *Heineken* pag. LXX. ſqq. et *Morus* p. XXXIII. ſqq. ſuarum editt. ſolerter et copioſe diſputarunt, equidem paucis agam, Morum qui eas in claſſes reduxit, cum primis ſequuturus: inſertis tamen, vbi opus videbitur, verbis Fabricianis. Heineken integras ſingularum editt. repetiit inſcriptiones.

Claſſis I. Princeps edit. ex cod. Ambroſiano ducta, gr. cura et cum notis, in margine adpoſitis, *Franc. Robortelli.* Baſil. 1554. 4. apud Oporin. Dedicatio ad Ranut. Farneſium, patrem purpur. ſcripta eſt Patauii, nonis Auguſti 1554.

Claſſis II. ed. *Manutiana: Dionyſ. Longini* de ſublimi genere dicendi. In quo cum alia multa praeclare ſunt emendata, tum veterum poetarum verſus, qui, confuſi commixtique cum oratione ſoluta, minus intelligentem lectorem fallere poterant, notati atque diſtincti. Apud Paullum Manutium, Aldi fil. Venet. 1554. 4. Manutius primus ſe illum vulgare credidit, ex codice bibliothecae, quam Venetis legauit Beſſarion, cardinalis. Sed vide iudicium Toupii in praef. de illa edit. et cod. In hac editione verſus poetarum, quos laudat Longinus, ab eius verbis diſtincti ſunt, quod facere Robortellus neglexit. Sed Manut. multa temere mutauit. v. Pearcium et Morum.

Claſſis III. Aphthonius, Hermogenes et *Dionyſius Longinus*, praeſtantiſſimi artis rhetorices magiſtri, *Franciſci Porti*, Cretenſis, opera induſtriaque illuſtrati atque expoliti. Geneuae ap. Io. Criſpinum, 1569. 8. Eſt repetitio ed. Manutianae, cum nonnullis immutationibus, ſolertia et beneficio ingenii potius, quam ope codicis cuiusdam factis, et fons reliquarum vsque ad Pearcium edd. *Adiunximus*, inquit editor, *Dionyſium Longinum, ſummi iudicii rhetorem, quem et ipſum peſſime habitum ipſe* Franciſcus Portus Cretenſis *olim Ferrariae Venetiisque veluti rediuiuum curauit iudicio et induſtria magis, quam ſubſidio librorum, quorum praeter vnum* (Dudithii, vt viri docti coniiciunt) *vix alterum exemplar MS. nedum tertium reperiretur: in quo plus laboris ſuſcipiendum fuit et ad coniecturas et ad ingenium fugiendum.* Haec editio cum emendationibus, e codice Iſ. Caſauboni a G. I. Voſſio adſcriptis, fuit in bibl. Petri Francii. — *Franciſci Porti* ſatis vberes commentarii demum acceſſerunt ad calcem ed. Pearcianae, Amſtelod. a. 1733. a Wetſteniis recuſae. At Toup. in praef. ad ſuam edit. coniicit exemplisque comprobat, Manutium vel commentarios iſtos exaraſſe, vel ſaltem Longinum ad mentem Porti publicaſſe. — Tandem latine verſus prodiiſſet, ſi reuera exſtitiſſet editio, nec erraſſet Fabric.

Ex interpretatione *Petri Pagani*, Venet. 1572. 4. [ſed ipſe Fabric. correxit errorem: edit. enim et verſio illius anni non exſtat: ſed Fabr. in mente habuit collectionem, quae infra in nota *qq* memoratur, Bonon. 1644. v. *Heineken.*

Verſio elegantiſſimi *Mureti*, quam promiſit pag. 113. ad Catullum, perinde vt illa, quam *Andreas Dudithius* paraſſe ſe teſtatur, praefat. ad Dionyſii Halic. de Thucydide iudicium, numquam vidit lucem.

Vno loco excepto, cum ed. Porti conſentit ea, quae cum verſione latina, ſynopſibus et notis *Gabrielis de Petra* rr) profeſſoris graecae linguae apud Lauſannenſes, Genev. (al.

qq) *Ioſephus* quidam *ex Aromatariis* in collectione plurium ſcriptorum rhetoricorum et grammaticorum, *Autori del ben Parlare*, Venet. 1643. 4. VII. voll. in vol. V. pag. 451-456. *Gabrielis*

(al. Colon. Allobrog.) 1612. 8. (12.) apud Io. Tornaeſium, prodiit. Ex hac fluxit editio cum verſione Petrae et eruditis notis *Gerhardi Langbaenii*, Oxon. 1636. et 1638. 8. Langbaen. memorat cod. gr. bibl. regiae, qui Henr. Hammondo viſus eſt manu ipſius Stephani exaratus: ſed Langbaen. cenſet, cum eſſe vel exemplum Dudithianum, vel huius apographum. [*Ger. Langbaenii* προθεωρια vbi in auctoris proſapiam et patriam inquiritur praemiſſa eſt.]

Cum tripiici verſione *Pagani*, *Dominici Pizimentii*, Vibonenſis ac meliore Petrae, et praelectionibus [in titulo tantum promiſſis] *Caroli Manolesſii*, Bononiae 1644. 4. Hanc ἔκδοσιν omnium poſtremam et tempore et dignitate vocabat Tan. Faber: add. Heineken, pag. 73. ſeq.

Cum verſione Petrae, ad calcem deſcripta, notisque, emendationibus acutis et praefatione *Tanaquilli Fabri* Salmur. 1663. 12. quae editio cum plurimis notis MSS. poſſeſſoris fuit in bibliotheca Petri Francii.

Quartam claſſem conſtituit luculenta venuſtaque editio *Tollii*, qui quidem in praefatione et in fronte libri gloriatur, ſe ex quinque codd. Mstis emendaſſe contextum; ſed ipſe fatetur, ſe ex cod. Veneto Marciano V. L. raptim corraſiſſe potius, quam collegiſſe atque excerpſiſſe. Praeterea, notante Pearcio, cod. Pariſ. plerumque male citauit. Neque tamen haec editio eſt ſua laude defraudanda. Tollius enim, vt Fabricii iudicium repetam, codice Iſaaci Voſſii cum manuſcripto Pariſienſi collato, Veneto item S. Marci, et lectionibus trium codd. bibl. Vaticanae vſus nouam praeclaram verſionem et notis integris Robortelli, Perti, Gabrielis de Petra, Langbaenii, Fabrique ſuas addidit, ſubiunxitque fragmenta Longini, (e Plotini vita, a Porphyrio ſcripta, et Euſebii XV. 21. praeparat. Eu.) nec non gallicam Boilauii verſionem, cum auctoris atque Andreae Dacerii ſuisque notis gallicis. Denique ſubiungitur guſtus criticarum Tollii animaduerſionum in Longinum. Lugd. Bat. 8. A. 1677. pridem editus et cum inſigni acceſſione hic recuſus, quo veteres ſcriptores inter ſe contenduntur, vt capitibus 3. 13 et 14. fortuitorum Tollius fecerat, editorum Amſt. 1687. 8. Volumen claudunt variae lectiones ex Codd. Vaticanis CCLXXXV. CCXCIV. et optimi MCCCCXVII. a Laurentio Zaccagnio ad Tollium miſſae, Petraeque ſynopſes et huius item ac Fabri praefationes, et index locupletiſſimus. Quae de Longino ipſo Petra, Langbaenius et Faber obſeruauerant, libro praemittuntur, qui Sereniſſ. Principi electorali Brandenburgico, [?] Frid. Wilhelmo, ab auctore inſcriptus, et nitide atque emendate excuſus prodiit Traiecti ad Rhen. 1694. 4.

Tum *Io. Hudſonus* nitidam et inſignem Longini editionem emiſit Oxonii 1710. 8. (rec. et auctior. 1718. et 1730.) cum verſione latina, graecis emendate excuſis et diligenter recenſitis per ſingulas paginas ſubſtrata, et notis ad intelligendum ſcriptorem vndique in opportunam breuitatem contractis. Latina verſio *Iac. Tollii* eſt, verum ab editore hinc inde interpolata, et verbis otioſis amputatis ad graecum fontem exacta. De Longino eiusque ſcriptis diligentior notitia, et teſtimonia vberiora praemittuntur. Indices etiam vtiliſſimi tres, verborum rerumque et ſcriptorum, a Longino laudatorum, inſertis virorum do-

brielis de Petra verſionem latinam, recudendam curauit, aduotante Heincken.: qui etiam obſeruat, *Praelectiones Petri Pagani in Longinum*, Bonon. 1644. in cat. bibl. Barberinae, tom. II. pag. 152. haud exſtare. Confector catalogi cum ed. Car. Manoleſii confudiſſe videtur. *Harl.*

ctorum obſeruationibus. Subiectae etiam ſunt ad calcem voluminis variae lectiones ex codice MS. Iohannis Mori, Elienſis epiſcopi, et in praefatione graece inſertum apoſpaſmation ex libro Longini περὶ μέτρων.

Quinta claſſis habet auctorem et ſcriptoris ſoſpitatorem, *Zachariam Pearcium.* Primum ab eo ſplendido veſtitu ornatus et editus eſt: *Dionyſii Longini de ſublimitate commentarius quem noua verſione donauit, perpetuis notis illuſtrauit, plurimisque in locis, partim auctoritate optimorum mſſt. partim coniectura emendauit, additis etiam omnibus eiusdem auctoris fragmentis, Zachar. Pearce*, A. M. regiae maieſtati a ſacris domeſticis. Londini, ex officina Iac. Tonſon et Io. Watts. 1724. 4.

Tum, quia in hac editione adeo ſplendida, vt emtores facile poſſent deterreri, nimis tenax codicum et primae editionis fuerat, nouam, quae facilius poſſet parari, vulgauit editionem, et aliquid remiſit ſeueritatis, Lond. 1732. 8. rec. 1743. 8. (de qua v. Iourn. des Scav. a. 1744. part. 2. pag. 220-232.) 1752. 8. Edinburg. 1733. Glasguae gr. et lat. 1751. 1763. 8. et 1773. 4. — Londini 1775. 8. — Ad priorem quidem Pearcii recenſionem coeperunt Wetſtenii, Amſtelodamenſes, textum Longini graecum recudendum curare; ſed quia, dum opus ſub prelo ſudabat, altera Pearcii editio lucem adſpexit, huius mutationes atque acceſſiones ad calcem notarunt, et abſoluerunt editionem a. 1733. 8. Addiderunt *Fr. Porti*, commentar. ex bibl. Verburgii acceptum, de quo vide Toup. in praefat. — Altera Pearcii recenſio eſt quoque baſis Heinekenianae editionis.

Dionyſius Longin vom Erhabenen, griechiſch und teutſch, nebſt deſſen Leben, einer Nachricht von ſeinen Schriften und einer Unterſuchung, was Longin durch das Erhabene verſtehe, von Carl Heinrich Heineken. Dresdae 1737. mai. 8. rec. cum praef. Liſcouii, ib. 1742. (v. Einige Schriften der Altdorf. deutſchen Geſellſchaft. Altd. 1760. 8. pag. 140. ſqq.) Vitae Longini huius epiſtolam ad Porphyrium ex huius vita Plotini, graece et germanice et indici ſcriptorum Longini, huius fragmenta gr. et germ. additis notis inſeruit Heinek. In animaduerſionibus, haud ſpernendis, ad lib. de ſublimitate interdum verba explicuit, ſaepius de ſenſu in vniuerſum et de ipſa re atque lacunis quaeſiuit et contra Siluanium diſputauit, interpretum copiis bene vſus: in verſione autem vim orationis Longinianae haud adſequutus eſt.

Longini de ſublimi libellus, graece conſcriptus, latino, italico, (per Abbat. *Anton. Franc. Gorium*,) et gallico (*Boilouii*) ſermone redditus. Additis annotationibus. Veronae, ex typogr. Io. Alb. Tumermani. 1733. 4. Graec. textus repetitus eſt ex Hudſoni edit. Oxon. 1710. conf. *Paitoni* bibl. degli Autori — volgarizzati, tom. II. pag. 220. ſq.

Praeclara eſt editio, quam curauit b. Morus: *Dion. Longinus de ſublimitate ex recenſione Zachariae Pearcii. Animaduerſiones interpretum excerpſit, ſuas et nouam verſionem adiecit Sam. F. Nathanael Morus*, Philoſ. Prof. Lipſ. Lipſiae ſumtu hered. Weidm. et Reichii 1769. mai. 8. Conf. nou. act. erud. Lipſ. 1769. pag. 516. ſqq. m. Nou. — Idem vir humaniſſimus et poſt fata adhuc celeberr. poſthaec ſcripſit *Libellum animaduerſionum ad Longinum.* Lipſiae 1783. mai. 8. in quibus primo de notione et poteſtate ſublimitatis eleganter diſputauit, tum multa Longini retractauit loca, aut vberius doctiusque explanauit — *Longinus* — graece: adiecta verſione gallica, cum praefat. vice commentarii cura *P. Caroli Lancelot*, e congregatione S. Mauri. Ratisbonae, 1775. 8.

Nouiſſima

Digitized by Google

Nouiſſima eaque critica et doctiſſima editio: *Dionyſii Longini quae ſuperſunt*, gr. et lat. Recenſuit, notasque ſuas atque animaduerſiones adiecit *Io. Toupius*. Acc. emendationes *Dan. Ruhnkenii*, (cuius quoque diſp. de vita et ſcr. Longini laudata ſaepius, praemiſſa eſt,) editio altera. Oxon. e typograph. Clarendon. 1778. mai. 8. et 4. *Harl.* Primae editionis quae eodem anno prodierat, cenſurae doctae ſunt in bibl. Amſt. Crit. Vol. I. P. III. pag. 32. ſq. et in bibl. philol. Gött. Vol. I. pag. 97. ſq.

Sub initium anni 1711. Witebergae in 4. laudatiſſimo inſtituto *D. Henricus Leonhardus Schurtzfleiſchius*, doctiſſimi viri *Conradi Samuelis Schurtzfleiſchii* fratris ſui Obſeruationes ad Longinum vulgauit, in quibus codicem MS. Ambroſianae bibliothecae et editionem graecam Pauli Manutii ſingulari induſtria conferens, ingenio atque doctrina ſua locis quamplurimis lucem adtulit non vulgarem. *Fabr.* *I. G. Bergerus* in toto opere de pulcritudine oration. copioſiſſime illuſtrat Longini doctrinam. *Harl.*

Leo Allatius in Euſtathii Hexaëmeron, pag. 6. *Neque minus fur eſt, qui bona aliorum ſurripit, quam qui mentis monumenta et aliorum ſtudia ſuffuratur, et auctorem ſilentio praeterit, de qua ſi quis plura deſiderat, adeat noſtros in Longini de ſublimi genere orationis libellum commentarios.* Spectat huc aliquomodo Allatii liber de erroribus magnorum virorum in dicendo, qui prodiit Romae 1636. 8. Nam commentarii quidem illi in Longinum editi non ſunt, neque *Antonii Quaerengii* diſputatio de iudicio Dionyſii Longini in comparatione Demoſthenis et Ciceronis, memorata eidem Allatio pag. 45. Apum vrbanarum. Neque, quae *Caſpar Scioppius* contra Longinum ſe ſcripturum minatus eſt, vt ex Caſauboni epiſt. 665. cognoſcas. Operae pretium interim fuerit adire, quae de Meteoris orationis, ſiue dictis, in ſpeciem ſublimibus, reuera [?] inanibus atque vitioſis ſcripſit Longino ſuffragatus *Samuel Werenfelſius* ſingulari diatriba, Baſil. 1696. 4. quae deinde, eiusdem libro de logomachiis eruditorum ſubiecta, prodiit Amſtelod. 1702. 8.

Verſiones: Anglicae [*Ioh. Hall*, Lond. 1652. 8. v. *L. W. Brüggemann* View of the English Editions, Translations etc. pag. 387.] I. P. S. G. Lond. 1681. (al. 1680. 12.) et 1698. 8. Oxonii. — a *Welſtedio*, Londin. 1724. cum eius opp. pag. 137-255. ex verſione Boilauii factae. Cum notis et narratione de vita ſcriptisque Longini etc. per *Will. Smith.* Lond. 1739. 8. the ſecond edit. 1742. etc. vid. Brüggemann pag. 388. — *Italicae Nic. Pinelli* Patauii 1639. 4. — *Ant. Franc. Gori*, Florent. 1737. 8. v. *Paitoni* l. c. pag. 229. ſqq. vbi quoque de II. aliis haud editis verſſ. agitur, et *Heineke* prolegg. pag. LXXVIII. ſqq. *Belgica P. le Clerq.* Amſtel. 1719. 8. — *Germanicae* Heineckii memorata, et *I. G. Schloſſer* cum animadu. Lipſ. 1781. 8. — *Luſitanica*, per Cuſtodio ſoſé *de Oliveira.* Lisboae, 1771. 12. — *Gallica* ex eleganti verſione *Nicolai Boilauii Deſpreati*, cum eiusdem et *Andreae Dacerii* notis, prodiit ad calcem Satirarum Boilauii, qui omnium manibus teruntur. Pariſ. et Amſtel. 1689. 12. atque inde ſaepius. In editione Amſtelod. 1701. 12. accedunt obſeruationes criticae aduerſus ea, quae Claudius Perraultus in inuidioſa comparatione veterum cum recentibus, Homero, Pindaro et aliis antiquis ſcriptoribus obiecit. Eamdem Boilauii verſionem cum eius Daceriique et Tollii notis iam dixi ſubiunctam quoque legi editioni inſigni graecolatinae Longini Traiectinae. *Fabr.* *Boilauii* verſio eſt quoque cum obſ. *Io. Bruinii* in Boil. Opp. Amſtel. 1729. fol. tom. II. pag. 1. ſqq. In illo tomo ſunt etiam pag 77. ſqq. Boilauii XII. criticae animaduerſ. in nonnulla Longini loca, et pag. 117 *Euſebii Renaudot* ad decimam in Longinum animaduerſionem; pag. 135. (et in *Clerici* bibl.

ſelecta, tom. X. pag. 211. ſqq.) Huetii examen iudicii Long. de loco Moſis in Gen. fiat lux etc. pag. 152. reſponſio ad Renaudot. pag. 158. Clerici obſeru. ad X. ſect. pag. 168. De la Motte reſponſ. animadu. — Praeter ea memorandae ſunt *De St. Evremont* obſſ. in quasdam Boilauii animaduerſſ. in: Melanges curieux de Pieces attrib. à Charl. de St. Denis, Sieur de S. Evremont. Amſterd. 1726. 8. tom. I. pag. 471 — (*Thom. Hutchinſon*) obſſ. in miſcell. obſſ. vol. I. tom. pag. 145. ſq. qui Boilauii verſionem ſub examen vocauit. — *Chriſtoph. Wolfii* diſſ. de eo, quod ſublime eſt in his Moſeis verbis, γενέσθω φῶς, ad Longin. Π. Υ. ſect. Θ. Lipſiae, 1734. 4. vt *Ruhnken.* ad Longin. ed. Toupii, pag. 250. Moſen Mendelſon aliosque mittam, qui paſſim de hoc Longini iudicio diſputarunt. — *Io. Guil. Berger* praeſide diſſ. M. Io. Steph. Pilarici, de delectu Longini, Witteb. 1712. 4. *Aug. Lebrecht Wilke* ὕψος ſcriptorum diuinorum e Longini excelſa diſciplina expenſum II. diſpp. Witteberg. 1758. 4. — Notari etiam addique poteſt ſatira in poetas quosdam ingenio abundantes et vero laſciuientes. *Anti-Longin* oder die Kunſt, in der Poeſie zu kriechen, anfänglich von dem Herrn *D. Schwift* den Engländern zum Beſten geſchrieben, jetzo zur Verbeſſerung des Geſchmacks bey uns Deutſchen veberſezt etc. (von Io. Ioach. Schwabe.) Lipſiae 1734. 8. *Hall.* Critical Eſſays 1. Obſeruations on the Sublime of *Longinus* etc. (auct. *Green*) Lond. 1770. 8. Indices tres vocum fere omnium quae occurrunt 1) in *D. Longini* Comm. de Sublim. et eiusdem Fragm. 2) in Eunapio 3) in Hieroclis comm. in aurea Carmina Pythagorae. Concinnauit *Rob. Robinſon*, Oxon. 1773. 8.

Varii *MSti Codices* libri Longiniani exſtant, quorum partem iam memoraui, [et quorum notitiam ego ſupra locupletaui,] ſed vniuerſi illi ex vno codice regio Pariſienſi profluxiſſe videntur *Richardo Simoni* libro 2. Epiſtolarum ſelectarum, gallice editarum, epiſt. 24. pag. 145. ſeq. quod ex eo colligit, quouiam eaedem in omnibus lacunae occurrunt, vt ſect. 3. duorum, et ſect. 9. octo foliorum.

Alii Longini.

Caſſius Longinus, de quo Plutarchus in prooemio libri IX. conuiualium quaeſt. Verba ἐπὶ ξένης ibi de exſilio accepit Nic. Antonius lib. de iure exulum, pag. 72.

Cornelius Longinus, cuius epigrammata quaedam graeca leguntur in Anthologia pag. 453. 555. edit. Wechel. [Brunck. anal. II. pag. 200.]

Longini, quorum mentio in inſcriptione Ancyrana apud *Montfauconum*. pag. 165. palaeographiae graecae, Γ. Λονγείνῳ rr) Παυλείνῳ Γ. Λονγεῖνος Σάραγις καὶ Γ. Λονγεῖνος Κλαυδιανὸς πατρὶ μνήμης χάριν.

Longinus, monachus, calligraphus circa A. C. 1272. cuius apud eundem *Montfauconium* mentio, pag. 65. 102. 522.

Longini Martyres, de quibus Martyrologia 24. April. 2. Mai. 24. Iun. 21. Iul. etc.

Longini, de quibus Inſcriptionem lapidis, in comitatu Ceſtriae non ita pridem effoſſi, adfert Ioh. Hudſonus: *Flauius Longinus trib. mil. leg. XX. Longinus filius eius, domo Samoſata.*

rr) Veteres librarii atque ita ſculptores quoque paſſim negligunt Grammaticorum illud ſcitum, γκ, vel, γχ, vel, γγ ponendi pro νκ, νχ, νγ, vt V. C. Iacobo Gronouio etiam obſeruatum praefat. ad Harpocrationem.

Samoſata. Fabr. *Claudius Longinus* in Iſcrizioni antiche delle Ville et de' Palazzi Albani a Gaiet. Marino editis Romae 1785. 4. pag. 25. *Harl.*

Mitto alios huius nominis in Gruteriano inſcriptionum opere, tum octo vel nouem conſules Romanos et duos Anaſtaſio imperante tyrannos, *Longinum* item exarchum Ravennatenſem ſub Iuſtino iuniore, et quod militis memoriam, qui latus CHRISTI λόγχῃ ſiue lancea perfodit ss), *Longini* nomine celebrant Martyrologia 15. Martii, quemadmodum Menologia hoc nomen 26. Octobr. tribuunt centurioni, qui ſub cruce ſtans inſigne illud de filio DEI teſtimonium edidit tt). In Pſeudo-Lino de actis S. Pauli incerta fide traduntur a Nerone ad Apoſtolum miſſi, qui nuncium de ſupplicio perferrent, Megiſtus, Longinus et Aceſtus, et ſermonibus Pauli, vt CHRISTO nomen darent, paſſi fuerint ſe perſuaderi.

XI. *Index ſcriptorum, in Dionyſii Longini libro περὶ ὕψους memoratorum* uu).

A.

Aeſchines, fragm. 1.
Aeſchylus diiudicatur, 15, 5. eius locus. ib.
Amelius, fr. 5, 2. fr. 6, 2. 3. diiudicatur fr. 5, 6.
Ammonius 13, 3. Platonicus 5, 3. reprehenditur, fr. 5.
Amphicrates 3, 2.
Anacreontis idiotiſmus 31, 1.
Annius, Stoicus, fr. 5, 2. 5.
Apollonii Argonautica ſine vitio, 33, 4.
Aratus, loca eius, 10, 6. 26, 1.
Archilochus, Homeri imitator 13, 3. eius locus, 10, 7.
Arimaſpia, carmen, 10, 4.
Ariſtides, fr. 1.
Ariſtophanes, 40, 2. eius locus, fr. 3, 5.
Ariſtoteles, 32, 3.
Athenaeus, Stoicus, fr. 5, 4.

B.

Bacchylides, Pindaro inferior, 33, 5.

C.

Calliſthenes, 3, 2.
Cecilius, 8, 1. eius liber de ſublimitate 1, 1. Platoni Lyſiam praefert, 32, 8.
Chryſippus, fr. 7, 1.
Cicero cum Demoſthene comparatur, 12, 3. 4.
Cleanthes, fr. 7, 3.
Clitarchus, 3, 2.
Cronius, fr. 5, 6.

D.

Democritus, Platonicus, fr. 5, 2.
Diodotus, Platonicus, fr. 5, 3.
Demoſthenes, fr. 1. comparatur cum Cicerone et Platone, 12, 3. 4. cum Hyperide,

ss) De hoc Longino et huius fabulae origine vid. *Saubert* in varr. lection. Matthaei pag. 235. *Heum.*

tt) In bibl. *Coislin.* teſte Montfaucon, memorantur pag. 82. in cod. ſaec. IX. *S. Longini* militis vita, gr. — pag. 211. cod. Martyr. *S. Longini* centurionis, d. XV. Oct. item in codd. *Vindobon.* teſte Lambecio vol. VIII. p. 476. 536. 551-557. — Paſſio *S. Longini* matyris d. X. Dec. in cod. Bodleiano MMCCCCXXXII. nr. 22. *Longinus* abbas, cuius ſchol. in ſermones aſceticos Iſaaci Syri Anachor. in cod. Coisl. CCLXVIII. apud Montfauc. pag. 312. *Harl.*

uu) Tollius indicem ſcriptorum plurium inſeruerat indici rerum et verborum, et Fabricius paginis edit. Hudſoni adcommodarat: quam quum non omnes ad manus habeant, (neque ego illa vſus ſum,) indicem ſectionibus harumque paragraphis textus aptum et auctiorem ex Mori exemplo recepi. *Harl.*

Digitized by Google

ride, 34. diiudicatur, ib. exemplar eſt metaphorarum vſurpandarum, 32, 2. eius hyperbata efficacia, 22, 3. interrogationes, 18, 1. loca, 2, 3. 10, 7. 15, 9. 16, 2. 20, 1. 27, 3. locus numeroſus 39, 4. praeſtantia, 34, 4. verſus ionicus et hexameter fr. 3, 4.

Demoſthenes Crithinus, fr. 1.

E.

Epicurus, fr. 7, 1.

Eratoſthenes cedit Archilocho, 33, 4.

Eubulus, Platonicus, fr. 5, 3.

Euclides, Platonicus, fr. 5, 2.

Eupolis, eius locus, 16, 3.

Euripides diiudicatur, 15, 3. eius loca, 15, 2. 4. 15, 9. locus verbis tenuis, numero ſublimis, 40, 3. 4.

G.

Gentilianus Amelius, *vid. Amel.*

Gorgiae Leontini verba tumida, 3, 2.

H.

Hecataeus, eius loca, 27. 2.

Hegeſias, 3, 3.

Heliodorus, fr. 32. Peripateticus, fr. 5, 2. 5. eius enchiridion, fr. 3, 10.

Hephaeſtio, cum ſequitur Longinus in metro tractando fr. 3, 2. eius liber de metro diiudicatur, fr. 3, 11.

Herennius, Stoicus, fr. 5, 4.

Herodotus, Homeri imitator, 13, 3. eius hyperbole laudatur, 38, 4. idiotiſmus, 31, 2. loca 22, 1. 26, 2. 43, 1. locus frigidus, 4, 7. periphraſis, 28, 4.

Heſiodus, locus eius, 13, 4. verſus reprehenſus, 9, 5.

Homerus, 15, 3. 26, 1. 3. 27, 1. 4. etſi peccans interdum, Apollonio et Theocritus non peccantibus praeferendus, 33, 4. vitia bonis compenſat, 33, 4. eius aſyndeta, 19, 2. loca, 15, 3. 26, 1. 27, 1. 4. loca ſublimia, 8, 2. 9, 4. 5. 6. 8. 10. — 10, 5. Iliadi Odyſſea diſſimilis, 9, 11. Odyſſea Iliade recentior et inferior, 9, 12. 13. Odyſſea puerilis interdum, 9, 14.

Hyperides diiudicatur, 38, 2. cum Demoſthene comparatur, 34. eius locus, 15, 10.

I.

Ion, Chius, Sophocli etiam labenti poſthabendus, 33, 5.

Iſaeus, fr. 1.

Iſocrates, fr. 1. eius diſcipuli particulis abutuntur 21, 1. eius hyperbole, 38, 2. conf. 4, 2.

L.

Lyſias, fr. 1. praefertur Platoni a Cecilio, 32, 8.

Lyſimachus, Stoicus, fr. 5, 4.

M.

Matris, 3, 2. [forte Thebanus, v. Tonpii not. ad Longin. pag. 278. ſq.]

Medius, Stoicus, fr. 5, 2. 5.

Moderatus, fr. 5, 6.

Moſes, eius locus ſublimis, 9, 9.

Muſonius, fr. 5, 4.

N.

Numenius, fr. 5, 6.

O.

Origenes, Platonicus, fr. 5, 3.

P.

Parmenio, 9, 4.

Paullus, Tarſenſis, fr. 1.

Phaebio, Stoicus, fr. 5, 2.

Philiſtus, 40, 2.

Philoxenus, fr. 3, 2.

Plato, 12. ſtudioſiſſimus Homeri imitator 13, 3. in metaphorarum vſu intemperans 32, 5. poſtponitur Lyſiae a Cecilio, 32, 8. eius cum Lyſia comparatio, 35. deſcriptio corporis humani, 32, 5. loca 12, 5. 23, 4.

23. 4. 27, 2. 29. loca frigida, 4, 6. periphraſes reprehenduntur, 29.
Plotinus, fr. 6, 2. platonicus, 5, 2. diiudicatur, fr. 5, 6. reprehenditur, fr. 5.
Porphyrius, fr. 5, 8.
Proclinus, platonicus, 5, 2.
Ptolemaeus, peripateticus, fr. 5, 4.

S.

Sappho, eius carmen, 10, 2. 3.
Simonides, 15, 7.
Sophocles, eius locus, 23, 3. phantaſiae 15, 7.
Steſichorus, 13, 3.

T.

[Poſtumius Terentianus, cui Longinus librum inſcripſit, 1, 1. vbi v. Fabri not. Longinus eum paſſim vocat φίλτατον, ἥδιστον, φιλέτητα, Graecum, κράτιστον, vnde Fabricio videtur geſſiſſe rempublicam. *Harl.*]
[Τεχνόγραφοι, 12, 1.]
Themiſtocles, ſtoicus, fr. 5, 2.
Theocritus, 33, 4.
Theodorus, 3, 5 [Langbaen. intelligit Theodorum Gadareum, qui, Gadaris natus, docuit Rhodi; hinc ſe dici maluit Rhodium, quem ſtudioſe audiſſe dicitur Tiberius Caeſar. Quinctil. III. 1. v. infra in elencho rhetor. graec. h. v. *Harl.*]
Theophraſtus, 32, 3.
Theopompus, eius idiotismus, 31, 1. locus, 43. 2. 3.
Thraſyllus, fr. 5, 6.
Thucydides tempora permutat, 25, 1. eius hyperbata, 22, 3. hyperbole laudatur, 38, 3.
Timaeus frigidus, 4, 1. [vbi v. Toupii not. pag. 284.] eius locus, 4, 2.
Timarchus, fr. 1.

X.

Xenophon, fr. 1, 27. ſect. 4, 4 et 5. 32, 5. [Longin. ſect. 8, 1. memorat librum ſuum de Xenophonte. Forte pars fuit τῶν φιλολόγων. *Harl.*]

Z.

Zeno, fr. 7, 3.
Zoilus, 9, 14.

XII. ***Scriptorum Longini*** vv) *deperditorum breuis notitia, a Langbaenio et Hudſono maximam partem collecta:*

[Sed curatius ac fuſius diſputarunt de Longini ſcriptis deperditis *Ruhnken.* in diſſ. §. XIV. et *Toupius* in notis ad Longin. pag. 401. *Harl.*]

1. Περὶ τοῦ κατὰ Φειδίου. Ita in impreſſis et manu exaratis Suidae codicibus reperiri teſtatur Kuſterus, etſi Langbaenius malit Μειδίου, vt λόγος Demoſthenis intelligatur: Hudſonus Μηδίου, vt deſignetur ſtoicus philoſophus hoc nomine, Longini aequalis, cuius apud Porphyrium in Plotini vita et apud Proclum [libr. 4. polit. Platonis p. 415.] mentio, ita ſubintelligendum vocabulum ὄντος, vel καλοῦ, vel τέλους, aut eiuſcemodi aliquid. *Fabr.* Vide ſupra §. IX. not. *f.* ſed Hudſoni coniectura eſt falſa. Nam Medius, ſtoicus, in alio libro fuit a Longino refutatus, v. mox nr. 18. *Heum.* Atque mihi

vv) Plurima ſcripſiſſe Longinum et Suidas teſtatur, et Eunapius in Porphyrii vita confirmat, qui elogium eius texuit his verbis: Λογγῖνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μουσεῖον - - - μακρῷ τῶν τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα ἄριστος, καὶ τῶν βιβλίων τε αὐτοῦ πολὺ πλῆθος φέρεται, καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζεται· καί εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου ἐκράτει κρίσις.

mihi placet ſententia *Ruhnkenii*, qui legit περὶ τȣ̃ κατὰ Μειδίȣ ſcil. λόγȣ, i. e. *de Demoſthenis oratione in Midiam*, et pertinere, iudicat, ad quaeſtionem, inter rhetores agitatam, Midiana vtrum eſſet χαρακτῆρος παθητικȣ̃, an πραγματικȣ̃? v. Photium, bibl. cod. CCLXV. pag. 1470. Idem ſuſpicatur, librum fuiſſe partem τῶν φιλολόγων. Contra *Toupius* legit Μηδίȣ, et philoſophum ſtoicum intelligit; plenam autem inſcriptionem fuiſſe περὶ τῶν μορίων τῆς ψυχῆς κατὰ Μηδίȣ ex Procli loco cit. colligit. *Harl.*

2. Ἀπορήματα Ὁμηρικά. Suid. atque idem opus vel ex duobus proximis vnum reſpicit Euſtathius, quando in commentariis ad Homerum Longinus ipſi laudatur: Dionyſius vero ἐν τῷ ἑ ἀπόρων, quem citat ſcholiorum minorum auctor ad Iliad. β. 308. diuerſus mihi a Longino videtur. [conf. ſupra, vol. I. pag. 516.]

3. Εἰ φιλόσοφος Ὅμηρος. Suid.

4. Προβλήματα Ὁμήρȣ καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'. Suid.

5. Τίνα παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ Γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγȣ̃νται. quaenam contra fidem hiſtoriae tamquam hiſtorica enarrent grammatici, id. [eodem Suida teſte, Cecilius, quem in libr. Π. Υ. reprehendit, ſimilem librum ſcripſerat.]

6. Περὶ τῶν Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινȣσῶν λέξεων, libri quatuor. Id.

7. Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. κατὰ στοιχεῖον. Atticarum dictionum editiones duae, ordine alphabetico, id. Videtur idem opus eſſe, quod in fronte Suidae memoratur, inter ſcriptores, quibus ipſe ad condendum lexicon ſuum *ww*) vſus eſt: Λογγῖνος ὁ Κάσσιος, λέξεις κατὰ στοιχεῖον. Etiam *Iacobus Tollius* teſtatur, ſe ex bibl. Ciampini nactum contenta Lexici ſacri inediti, cuius haec inſcriptio: [?] [ab impoſtore facta, iudice Ruhnk. pag. 38.] Λεξικὸν ἐνδιαθέτων γραφῶν ἐκτεθὲν παρὰ Στεφάνȣ καὶ Θεοδώρȣ καὶ ἑτέρων λεξικογράφων, Κασσιανȣ̃ καὶ Λογγίνȣ φιλοσόφȣ.

8. Λέξεις Ἀντιμάχȣ καὶ Ἡρακλέωνος. Suid. Ab hoc iam notaui diuerſum videri Dionyſii Phaſelitae περὶ τῆς Ἀντιμάχȣ ποιήσεως, quod citat auctor vitae Nicandri, a quo etiam idem περὶ ποιητῶν laudatur. *Fabr.* [ſubſcribit huic iudicio *Ruhnken.* pag. 42. et pag. 38. ſq. de Heracleone. *Harl.*]

9. περὶ ἀρχῶν, Porphyr. de vita Plotini, c. 14. et Holſten. in vita Plotini.

10. περὶ ὁρμῆς, *de inſtinctu ſ. adpetitione*, opus philoſoph. ad Cleodamum et Porphyrium id. c. 17. pag. 120. [vid. Toup. pag. 401.]

11. περὶ τέλȣς contra Plotinum et Gentilianum Amelium, cuius prooemium ſeruauit idem *Porphyrius*, c. 20. pag. 127. ſeq. *Fabr.* Porphyrius praefationem huius libri et partem

ww) Sed illum ſcriptorum indicem a mendace mangone confectum eſſe, oſtendit *Valcken.* in Theocriteis pag 295. ſqq. Compara Toup ad Longin. p. 403. qui putat, loca Suidae in Ἀἰανάριος et Ἰαννάριος, item locum in Photii lex. inedito, v. Σῖφοι depromta fuiſſe ex illo Longini vocabulario. *Harl.*

tem epiſtolae Longini ad Porphyrium conſeruauit, et inter fragmenta Longini receperunt, emendarunt atque illuſtrarunt Tollius, et reliqui recentiores Longiniani libri editores. v. Toup. not. pag. 393. ſqq. *Harl.*

12. Epiſtola ad Amelium, qua refellit eius epiſtolam, ad magnitudinem libri productam et ad Longinum miſſam, περὶ τῦ τρόπȣ τῆς Πλωτίνȣ φιλοσοφίας, id. pag. 132.

13. περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης, aduerſus eundem Amelium. id. pag. 131.

15. 16. περὶ τῶν ἰδεῶν, aduerſus Plotinum, et de eodem argumento aduerſus Porphyrium, Plotini de ideis ſententiam Longinianae, quam ante probarat, praeferentem, ἀντιγραφή. ibid. Reſpicit Syrianus, Longinum laudans in 12. Metaphyſ. pag. 59.

17. Epiſtolae complures, e quibus fragmentum vnius ad Porphyrium, in qua eum rogat, vt ad ſe in Phoeniciam veniat adferatque ſecum Plotini ſcripta emendata, id. c. 19. pag. 123. ſeq.

18. περὶ ψυχῆς, e quo opere ἀντιῤῥητιν aduerſus Stoicos, corpoream animae ſubſtantiam tribuentes, ſeruauit *Euſebius* XV. 3. [21. pag. 822. ed. Pariſ. a. 1628] praeparat. euangelicae. Confer *Proclum* ad lib. IV. Platonis de Rep. pag. 415. *Fabr.* Tollius et reliqui recentiores editores inter fragmenta Longini receperunt et expoſuerunt atque ad hos commentarios *Tollius* pag. 252. et *Ruhnken.* diſſ. pag. 41. retulerunt Longini cum Medio diſputationem, nr. 1. ſcript. deperdit. memoratam. *Harl.*

19. Longinum ἐν τοῖς φιλολόγοις (ſcil. βίβλοις vel συγγράμμασι) citat auctor vitae Apollonii Rhodii, vt probet, Tarrham eſſe Cretae vrbem. Nibil vero ad Longinum, vt exiſtimo [xx]), Dionyſius ἐν Κριτικοῖς, laudatus *Laërtio* lib. 1. in Thalete c. 38. nam et Dionyſius, Halicarnaſſeus, intelligi poteſt, qui κριτικὰ ſcripſit, ne dicam, viros doctos legendum ſuſpicari in Κρητικοῖς vel χρονικοῖς. *Fabr.* De hoc opere, quod Longino critici nomen gloriamque inprimis paraſſe videtur; et cuius iacturam, eſt, quod valde doleamus, egregie copioſeque diſputat *Ruhnken.* diſp. §. X. Fuit vero liber, in quo Longinus de antiquis, etiam aetati ſuae proximis ſcriptoribus, in vtramque partem iudicaret, et quamdam velut ingeniorum ageret cenſuram. Titulus erat, *οἱ φιλόλογοι*, i. e. *varias eruditionis ſtudioſi:* quare non opus eſt, vt cum Fabricio aliud nomen ſubintelligamus. Grande autem opus fuiſſe videtur: nam liber XXI. laudatur a *Io. Siceliota* in comm. inedito in Hermogenem περὶ ἰδεῶν. At tamen pauca ſuperſunt Longini fragmenta. Ad Longini φιλολόγȣς etiam referendum, cenſet Ruhnken., eius de Ariſtide iudicium, quod exſtat apud Sopatrum, prolegg. in Ariſtid. p. 3. Idem arbitratur, τὰ περὶ Ξενοφῶντος, quae ipſe Longinus Π. Υ. ſect. 8. commemorat, niſi quis pro *commentariis in Xenophontem* habere velit, partem fuiſſe τῶν φιλολόγων. *Harl.*

xx) Fabricio ſubſcribit *Ruhnken* pag. 42. Nam „falſum eſt, ait, quod dicitur, Longinum per temporis rationes a Diogene commemorari potuiſſe. Nam Diogenes, quacumque demum aetate vixit, certe ante Longinum vixit.“ *Harl.*

20. Ὀδαίναθος, de rege Palmyrenorum Odaenatho λόγος ſiue liber, ſcriptus, vt videtur, poſt eius necem. Meminit *Libanius* in Epiſtolis ineditis, cuius verba a Bigotio communicata cum T. Fabro. Ὀδαίναθος ὁ λόγος· Λογγίνου δὲ ὁ λόγος. ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ. σὲ δεῖ δοῦναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ τὴν ὑπόσχεσιν. *Fabr.* Illa epiſtola in editione Wolfiana Libanii epp. maiore numeratur 998. pag. 466. Nomen autem nummorum auctoritate rectius ſcribi Ὀδενάθης, per ε, Wolfius ad epiſt. 925. pag. 432. cum Spanhemio ſtatuit. Illa, quam rogat Libanius, oratione, (inquit Ruhnken. pag. 42) ſi Longinus Odenathi laudes complexus eſt, vt nobis videtur, concidit, quod narrat *Trebell. Pollio* XXX. tyrann. 17. Zenobiam caedis Odenathi conſciam fuiſſe. adde *Toupii* not. pag. 402. *Harl.*

21. Neſcio, qua fide *Geſnerus* in Bibl. ſcripſit, Longini opuſculum *de aciebus bellicis* (περὶ τάξεων, vt Aelius Harpocratio, rhetor, Suida teſte, ſcripſit περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων) graece ſeruari Romae. *Dionyſii Longini opuſcula de magnitudine orationis et de aciebus bellicis et* περὶ ὕψους λόγου ῥητορικοῦ *liber imperfectus, graece ſeruantur Romae. Poſtremum* [?] *D. Diegus Hurtadus Caeſaris legatus Venetiis habet.* Certe liber, quem memorat, de magnitudine orationis non videtur alius eſſe, quam quem deinde vocat περὶ ὕψους, et forte magnificam orationem pro magnitudine orationis dicere voluit.

22. Τὰ περὶ Ξενοφῶντος. Longinus ipſe lib. de ſublimi oratione ſect. 8. ὡς κἀν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ὡρισάμεθα. [v. ad nr. 19.]

23. In Platonis Timaeum an ſcripſerit aliquid, vt ex Proclo colligere quis poſſit, nolo adfirmare. *Fabr.* Longini tamen commentarium in Platonis Timaeum, vel potius in *prooemium Timaei*, ſaepe laudat *Proclus* in eumdem dialogum, pag. 10. 11. 16. 20. 21. 29. 50. 63. 98. v. *Ruhnken.* pag. 14. qui etiam memorat pag. 13.

b) Longini *in Platonis Phaedonem commentar.*, laudatum ab Olympiodoro comment. inedito in eumdem dialogum pag. 379. D. et obſeruat, Longinum non ſolum res, ſed etiam verba Platonis perſequutum eſſe. *Harl.*

24. Τέχνη ῥητορική. Schol. Hermogenis pag. 380. [ed. Ald. ex qua illam particulam Longini editt. in fragm. poſuerunt.] Etiam in ſyntagmate expoſitionum variorum auctorum in Hermogenis artem rhetoricam, quod manu exaratum exſtat in bibl. Vindobonenſi, teſte *Lambecio* lib. VII pag. 257. [pag. 550. ed. Kollar.] Longini commentarii continentur. [v. ſupra, in cap. de Hermogene]

25. περὶ συνθέσεως λόγων, lib. de ſublimi oratione ſect. 39. Longinus ipſe teſtatur, ſe de hac ſatis copioſe tractaſſe in duobus commentariis: ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσα γε τῆς θεωρίας ἡμῖν ἐξῆν τά. Exſtat et ſimilis argumenti liber inter Dionyſii, Halicarnaſſei, opera, de quo lib. 3. c. 31. [vol. IV. pag. 397. vbi v. not. t.] Ex illis Longini petitum videtur teſtimonium de rhetoribus, quod ex codice MS. Vaticano euangeliorum, cum Hudſono Zaccagnius communicauit: Λογγῖνος ὁ καὶ Ῥήτωρ τὴν τῶν μεγάλων ῥητόρων ἀπαρίθμησιν συνέταξεν οὕτως· κορωνὶς δὲ ἔξω λόγου παντὸς, καὶ φρονήματος Ἑλληνικοῦ Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Ἀριστείδης,

ςείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ καὶ yy) κρίθινος, Ξενοφῶν. πρὸς τούτοις Παῦλος ὁ Ταρσεὺς, ὅντινα καὶ πρῶτόν φημι προϊστάμενον δόγματος ἀναποδείκτου. Poſtrema de Paulo, apoſtolo, a Chriſtiano homine adiecta ſunt. *Fabric.* Illud teſtimonium inter fragmenta apud Morum et Toup. primum occupat locum, atque a *Ruhnkenio* ad Rutilium Lupum, pag. 88. emendatur atque illuſtratur. Adde eundem in hiſtoria critica oratorum graec. pag. XCV. ſq. Poſtrema de Paullo eſſe prorſus alienum additamentum, *Ruhnken*, l. c. priore, et in ed. Toupii pag. 250. atque *Morus*, pag. 643. ſq. edit. recte, opinor, exiſtimarunt. add. *Toupii* not. pag. 390. *Nagelius* tamen, Prof. quondam Altdorfin. id de Paullo iudicium adſerit Longino in diſput. in iudicium Longini de apoſtolo Paullo, Altdorf. 1772. 4. *Harl.*

26. *περὶ παθῶν* ſingulari volumine ſcripturum ſe recepit ibid. ſect. vlt. *περὶ ὧν ἰδίᾳ προηγμένως ὑπεσχόμεθα γράψειν ὑπομνήματι.*

27. *περὶ μέτρων* [ſiue ſcholia in Hephaeſtionis enchiridion] ſcripſiſſe Longinum, ex ſcholiis ad Hermogenem pag. 387. colligas, vbi etiam Hephaeſtion citatur, cuius de illo argumento eruditum librum nec minus doctis ſcholiis graecis illuſtratum habemus. Horum maximam partem e Longino petitam eſſe, patet ex huius libro *περὶ μέτρων*, quem ex Vaticana bibliotheca depromtum vidit *Holſtenius* zz) apud Allatium, cuiusque particulam a Iac. de St. Amand ex cod. Vatic. deſcriptam accepit *Hudſonus*, et in praefatione ad Longini *περὶ ὕψους* librum [?] publicauit. Titulus ſic ſe habet: *ἐκ τοῦ Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου.* Et mox ſequitur: *Τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων στίχων. Fabr.* Scholia illa ſuperſunt in codd MSS. (ſic, teſte Sylburgio, fuit quondam in codice bibl. Heidelberg. forſan Vaticanae bibl. poſtea illato, Hephaeſtion cum prolegg. Longini:) ex quibus partem publicarunt *Io. Hudſon* in ſua edit. et ex illa *Fabricius* h. l. in vet. edit. atque, aliis duobus ex codd. Pariſ. additis fragmentis, *Io. Boiuinus* in poſtumis Boilauii operibus, Pariſ. 1712. 4. et Amſt. 1713. v. Fabr. lib. V. c. 7. vol. VII. pag. 16. ſq. vet. edit. qui iam ante Paw in Hephaeſtione ipſo pag. 25. ed. Pariſ. et Corn. de Paw. vbi ex vulgata lectione Longinus ab Hephaeſtione citatur, vocc. *καὶ Λογγῖνος* corrigit et ſcribenda iudicat *καὶ λογία.* Atque haec emendatio vel ex ſcholiaſte ad Longinum, vbi Epicharmi drama *λόγος καὶ λογία* citatur, petita probabilior eſt, quam Paw ſuſpicio *καὶ λογιῶν.* Fragmentum illud, quia cum binis aliis Heinecke, Pearcius, Morus ac Toup. in ſuis editionibus recendendum curarunt, emendarunt et expoſuerunt, nolui ex vet. Fabricii edit. hic repetere. Magna etiam pars ab initio fere totidem verbis exſtat in ſcholiis ad Hephaeſtionis enchiridion pag. 76. ed. Corn. de Paw. Boiuinus autem contulerat cod. Pariſ. et Ambroſianum, ac notas atque verſionem adiecerat. *Harl.*

[28. *περὶ ἐθνικῶν·* Vetus grammaticus in cod. CCCLXXXVII. bibl. Coislin. apud *Montfaucon* pag. 597. Longinum iis adnumerat, qui de Gentilibus ſcripſerunt: *Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν*

yy) *Dinarchum* vocatum eſſe *κρίθινον* ſiue *hordeaceum Demoſthenem*, teſtatur *Hermogenes.* Confer Scholia Graeca ad Hermog. pag. 415. *Fabr.* Hinc Ruhnken. priore l. c. ſic corrigit plura — — *Αἰσχίνης, Ὑπερίδης, Ἰσαῖος, Δείναρχος, Δημοσθένης ὁ κρίθινος, Ἰσοκράτης, Ἀντιφῶν. Harl.*

zz) Cap. 6. de vita Porphyrii, ſupra p. 238.

ἐθνικῶν. Ὡρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, Λογγῖνος. Mirum eſt, ait *Ruhnken.* diſſ. pag. 39. Stephanum Byzantinum, in Ἐθνικῶν ſcriptoribus commemorandis in primis diligentem, nullam Longini mentionem facere. Adde *Toupii* not. pag. 403. *Harl.*

XIII. APHTHONIVS, ſophiſta Antiochenus, Ariſtide, cuius orationem ὑπὲρ τῶν τεσσάρων a) laudat, et Hermogene, (quot annis, vel [?] ſaeculis non dixerim,) iunior b), cuius progymnaſmata rhetorica c) duobus additis auxit; ſiue potius, vt paulo ante ex Matthaeo Camariota notaui, duo in quatuor diſpeſcendo diſtinctius propoſuit et exemplis illuſtrauit d). Iuniorem etiam atque adeo alium hunc eſſe oportet ab *Aphthonio*, quem ſine ſophiſtae elogio addito memorat Suidas in Σέργιος, teſtaturque, fuiſſe patrem Sergii, Zeugmatenſis et Sabini, ſophiſtae, qui Hadriano imperante floruit. Alius quoque *Aphthonius*, quo Theodoritus in Hiſt. religioſa, et alii item *Aphthonii* quinque vel ſex, ad quos S. Nili Epiſtolae exſtant. [*S. Aphthonii* et aliorum martyrium in cod. Florent. monaſt. B. Mar. teſte *Montfaucon* in Diario ital. pag. 364. *Aphthonius*, manichaeus, in Photii narratione, a Montf. edita in bibl. Coislin. pag. 357. med.] Nec minus *Aphthonius*, comes, ad quem heroicum poëma ſcriptum a Panolbio, poëta, commemorat Suidas in Πανόλβιος. *Aelii Feſti Aphthonii* fragmentum de carminis adpellatione citatur ab *Iſ. Voſſio* lib. de viribus rhythmi et poëmatum cantu, pag. 90.

[*Codd. MSSti*, quorum equidem notitiam dare poſſum, hi fere ſunt. Montfauconi tamen bibl. bibliothecar. quoniam multa habet incerta, et obuia eſt, compilare nolui. In bibl. Laurent. Medic. *Florentiae.* Aphthon. progymn. cum ſcholiis vberrimis marginal. in cod. XV. et in cod. XXII. et cod. XXVII. plut. 60. (*Bandin.* cat. II. col. 604. col. 611 et 615.) in cod. XXV. eiusdem plutei, prolegomena in Aphth. progymnaſm. cum textu Aphthonii et commentariis in illum. (Bandin. II. col. 614.) — Progymnaſmata cum ſcholiis et gloſſis in cod. X. plut. 87. (Bandin. III. col. 390. nr. 7.) — In bibl. monaſt. B. Mariae Aphthon. cum Hermogene, teſte *Montfauc.* in diario ital. pag. 396.

Venetiis

a) *Aphthon.* progymnaſm. vbi de Ethopoeia, pag. 82. edit. Scolarii.

b) *Saxius* in Onom. I. p. 394. aetatem Aphthonii et Theonis ad a. Chr. circ. 315. refert, et, equidem, ait, ab hac ipſa ſiue ſuperioris, ſiue huius ſaeculi aetate, quae ſophiſtarum feraciſſima eſt, neutrum diuelli et ſeiungi velim. De Aphthonii ratione docendi et dicendi bene iudicat Camerar. in praef. ad ſuam editionem. *Harl.*

c) Suidas vocat Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην προγυμνάσματα, niſi duo diuerſa Aphthonii ſcripta his verbis voluit indicare, Progymnaſmata nimirum, et in Hermogenis artem Commentarios. Anonymus auctor graeci in Aphthonium commentarii adpellat προγυμνάσματα τῆς Ῥητορικῆς. Aphthonii μελέτας legiſſe ſe teſtatur *Photius* Cod. CXXXIII. quae interciderunt. Laudant praeterea Aphthonium Tzetzes, Euſtathius, Thomas Magiſter, Matthaeus Camariota, qui Antiochenum vocat, et alii. Non meminere, quod miror, ſi iuniores ſunt, Priſcianus et Theo, qui de progymnaſmatis ſcripſerunt. *Fabr.* Omnino diuerſa ſunt et in cod. Matrit. ſuperſunt *Aphthonii* progymnaſmata in Hermogenem, v. ſupra in notitia codd. mss. Hermogenis. adde *Bandin.* cat. codd. gr. bibl. Laurent. vol. II. col. 616. nr. II. etc. *Harl.*

d) Aphthonius quidam, profeſſor eloquentiae Alexandrinus, memoratur a *Philoſtorgio* libr. III. cap. 15. Et hic fortaſſe eſt auctor progymnaſmatum. Certe hic pag. 43. mentionem facit biblioth. Alexandrinae. (conſ. Camerar. ad Aphth. p. 237.) Alius *Aphthonius* decurio ſacri palatii in aula Honorii imperat. memoratur a Symmacho lib. X. ep. 76. Ex fine ep. 75. adparet, eum fuiſſe ſcribam imperatoris. *Heum.*

Digitized by Google

Venetiis in bibl. S. Michaelis (teſte Mittarellio in bibl. codd. illius monaſterii col. 64.) progymnasmata in collectione vett. rhetorum graec. — In bibl. *Pinelli* fuit cod. Aphth. progymnasm. cum prolegomenis de rhetorica et expoſitione, gr. v. catal. tom. III. pag. 351. *Mediolani* in bibl. Ambroſ. Aphthonii progymnasm. in cod. CXCIV. multique alii eiusdem codd. In cod. quodam cum *Aphthonio* Hermogenes compareret, teſte *Montfauc.* in diario ital. p. 16. — *Neapoli* in bibl. regia, in cod. CLXIV. Aphthonii progymnasmata cum prolegom. et commentariis. — in cod. CCVII. et CCXIV. apophthegmata. — *Leidae* in bibl. acad. inter codd. Voſſianos, quaedam Aphthonii, (catal. p. 401. nr. 4. et pag. 403. nr. 22.) fabulae Aphthonii cum indice. — In bibl. publ. Pariſ. exſtant progymnasmata in XVIII codd. msstis, quorum nonnulli adiecta habent ſcholia, eaque in cod. MMDCCCCLXXVII. multa ab editis diuerſa. — In cod. bibl. Coislin. CCCLXXXVII. eſt collectio diuerſorum interpretum in Aphthonii progymnasmata, quam edidit *Montfauc.* in biblioth. Coislin. p. 590. ſqq. atque ex illo Fabric. in B. Gr. vol. IX. pag. 586. ſqq. adde Montfauc. l. c. p. 596. et ſupra in ſect. de Hermogene in notitia codd. Matrit. atque *Iriart.* cat. codd. gr. Matr. pag. 151. ſqq. et pag. 154. in eod. cod. XLIII. *Aphthonii progymnasmata* habent inſcriptionem, *Aphthonii progymnasmata in rhetoricam Hermogenis.* — In *Britannia* teſte catal. codd. Angliae et Hiberniae, *Oxonii* in bibl. coll. noui, cod. MCCXXII. Inter codd. Barocc. codd. XLV. et XLVIII. progymnasm. cum ſcholiis in cod. L. Aphthonii fabulae. — in cod. CXCIV. ſcholia in Aphthon. rhetoricam exercitation. — Inter codd. Bodlei. cod. MDCCCCLVIII. *Cantabrig.* cod. CCCCXLII. inter codd. collegii S. Trinit. Aphthonii ſiue Hermogenis progymnasm. cum *Troilo.* — Inter codd. eccleſ. Weſtmonaſterienſ. Aphth. progymn. cum ſcholiis catal. II. cod. MCI. — in bibl. Norfolciana, eadem, in cod. MMMCCCCXLVII. *Vindobonae* in bibl. caeſarea progymn. in cod. XVIII. et CCXXXVIII. teſte *Neſſelio* in catal. codd. part. IV. pag. 15 et 129. — *Lipſiae* cod. in bibl. academica. — In bibl. *Heidelberg.* quondam fuere codd. Aphth. plures cum commentariis. — In bibl. elector. *Bavar.* Monac. cod. CCXXX. progymn. Aphthon. cum prolegomenis, (catal. p. 81.) *Harl.*]

Editiones.

Aphthonii progymnasmata primus graece vulgauit *Aldus* *), primumque illis locum inter graecos rhetoras dedit excuſos Venet. 1508. fol. Idem tomo altero A. 1509. exhibet anonymi veteris, (*Doxipatrum* vocat Politianus Miſcell. c. 55.) graecos commentarios, numquam ab eo tempore praelis iterum ſubiectos. [conf. Maittaire A. T. II. pag. 191. ſq. c. not. msst. Spanhem. in bibl. Bodlei.]

Eadem progymnasmata graece, Pariſ. apud Wechel 4. [Pariſ. 1531. 4. teſte Maitt. in indice A. T. pag 53. 1544 et 1550. 4. ap. Wechel. gr.] — et cum Hermogene, Florent. apud Iunt. 1515. 8. — [*Aphthonii* et *Theonis* progymn. gr. per *Angelum Barbatum.* Romae 1520. 4. v. *Maittaire* A. T. II. pag. 599. — Aphthon. progymn. gr. et lat. *Io. Maria Catanaeo* interprete, (Venetiis forſan) ſ. l. et a. 8. (de hac aliisque edd. vide, quae adnotaui in Introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 307. ſq.) — latine reddita a *Rud. Agricola*

*) Aldus iam cum fabb. Aeſopi, Venet. 1505. fol. edidit ex Aphth. exercitamentis de fabula, tum de formicis et cicadis excerpta, graece. *Harl.*

Agricola Pariſ. 1549. 4.] — atque cum Hermogene et Longino, Genev. 1569 et 1570. 8. apud Io. Criſpinum, ex recenſione *Franciſci Porti.*

Ex verſione, quae praefert nomen *Rudolphi Agricolae*, (ſed quam illo prorſus indignam Scobarius iudicat,) inter alia Agricolae ſcripta vna cum Priſciani praeexercitamentis prodiere Colon. 1539. 4. vt alias editiones omittam.

Ex verſione *Natalis Comitis* Hermogenes de arte rhetorica et Aphthonii progymnasmata, excuſa Baſil. 8.

Cum verſione *Io. Mariae Catanaei* Pariſ. 1531. 4. [Pariſ. ap. Ch. Richard. 1558. 4. it. cum *Petri Moſellani* praecept. rhetor. Colon. 1525. 8.] et latine ex eiusdem verſione [Venet. 1513. 8. Ald.] Baſil. 1521. 4. Venet. 1523. [Pariſ. 1534. ap. Chriſtian. Wechel.] etc. Ex *Antonii Bonfini* interpretatione, [?] cum Hermogene de arte rhetor. ad Matthiam, Hungariae regem. Lugd. apud Sebaſt. Gryph. 1538. 4. Venet. 1539.

Graece cum verſione *Ioach. Camerarii.* Lipſ. 1567. 1570. 1588. 8.

Graece cum verſione et commentario D. *Burchardi Harbart.* Lipſ. 1591. et 1596. 8. [v. Pinell. catal. III. pag. 1] et deinde ſaepius, vt 1616. 1629. etc. [ed. V. correctior et auctior, Stetin. et Colberg. 1656. 8. in cat. Bünau. tom. I. pag. 207. ſq.]

Graece et Latine cum explicatione et exemplis *Chriſtophori Praetorii.* Francof. 1655. 8. et cum notis breuibus *Ioh. Schefferi.* Vpſal. 1670. rec. 1680. 8. adiunctis *Theonis* progymnasmatis. [v. *Faut.* hiſtor. litterat. gr. in Suecia pag. 131.]

Latine ex Agricolae partim, partim ex Catanaei verſione cum commentariis et exemplis *Reinhardi Lorichii*, Hadamarii. Poſt editionem A. 1546. 8. ſaepius, vt Francof. 1557. 1589. apud Chouet, 1592. 12. etc. Pariſ. 1621. 8. apud Cramoiſ. [Amſtel. 1645. 12. ibid. 1649. 12. 1657. in 24. et Veſaliae, 1670. 12. Wratislau. 1689. 8. — In *Menken* cat. I. pag. 166. citantur Aphthonii progymn. latine cum ſcholiis *R. Lorichii.* Amſtel. 1651. 12. *Mittarelli* in bibl. codd. S. Mich. Venet. col. 64. memorat ed. Lugdun. 1555. et Venet. ap. Io. Baptiſt. Combi a. 1630. *Harl.*]

Dominici Mackanei verſionem, cuius ipſe in notis ad Aurelium Victorem de viris illuſtribus c. 18. mentionem facit, et *Petri Simonis Aprilei* haud vidi: [neque ego vidi.]

Ioh. Micraelii progymnaſmata Aphthoniana in vſum ſcholarum et ſtudioſorum eloquentiae illuſtrata. Stetini 1655. 8. et deinde ſaepius vt 1662. 8. 1691. 12. etc. Ne dicam de commentariis *Philippi Horſt*, *Antonii Burchardi Lubecenſis*, *Io. Simonii* et aliorum, aut de exercitationibus ad progymnasmata Priſciani, quas *Nathan Chytraeus* edidit Bardi Pomeraniae 1592. 8.

Ex melioribus editionibus progymnasmatum Aphthonii eſt Graecolatina cum *Franciſci Scobarii* ſiue *de Eſcobar* verſione et tabellis, decerptisque ex commentario Hadamarii notulis, apud Commelin. 1597. 8. et Lugd. Bat. 1626. 8. Pariſ. 1627. 8. [gr. et lat. Pariſ. 1621. 8. 1623. 12. 1660. 12. v. *Maittaire* A. T. III. pag. 879 et 882. et pag. 917. apud Cramoiſium. Pro Scobario, cuius verſio etiam Barcinone 1611. 8. prodiit, male Scotoni nomen excuſum eſt in Bibliotheca graeca Laurentii Lundii, pag. 22.

In

Digitized by Google

In hac Scobarii editione adiunctae etiam graece et latine ſunt eiusdem Aphthonii *fabulae XL.* numquam antea editae, cum verſione *Iacobi Kimedoncii*, filii, et Aeſopi vita, breuiter deſcripta, quae incipit, Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς Λυδὸς μὲν ἦν τῷ γένει. Illas fabulas, ſaepius deinde prelis iterum ſubiectas [f]), referre me memini ſupra lib. 2. c. 9. §. 9. [in vſum ſcholae Eton. Lond. 1682. 8.]

[Gr. cum interpretat. lat. ita emendata, vt noua videri poſſit, (cura *Dan. Heinſii.*) acceſſ. *Theonis* progymnasmatibus. Lugd. Bat. apud Elzeu. 1626. 8. — Aphthon. et Theonis, ſophiſtae, progymnasmata, gr. et lat. Lugd. B. 1676. 8. in Menken. catal. I. p. 124.]

Proxime Aphthonium, quemadmodum et Theonis, de quo ſtatim dicturus ſum, progymnasmata, ad MS. codices recenſita notisque illuſtrata, dabit doctiſſimus vir *Io. Henricus Lederlinus*, Linguarum oriental. profeſſor in Academia Argentoratenſi. [Quae tamen edit. num lucem adſpexerit, equidem dicere nequeo. — Hic commemorare iuuat M. *Io. Lundblad* diſſ. de progymnasmate chriarum Lund. 1791. Sunt praeparationes quaedam ad Aphthonium et chrias, ab illo commendatas, quarum etiam exemplum exponitur. *Harl.*]

[✠] XIV. THEON, Alexandrinus, ſophiſta, *Aelius* cognomine, ſcripſit et ipſe Τέχνην περὶ προγυμνασμάτων, (vnius enim ſcripti hunc titulum eſſe apud Suidam, non duorum, mihi perſuadeo [g]), quae etiamnum exſtat, atque doctrinam de praeexercitamentis rhetoricae, ab Hermogene et Aphthonio traditam, (licet neutrius meminerit,) luculentius explicat atque erudite illuſtrat, vt hic liber tironibus eloquentiae merito debeat eſſe quam commendatiſſimus.

[*Codd.* ſunt in bibl. *Pariſ.* cod. MMDCCCCXVIII. nr. 11. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. X. plut. 55. v. Bandin. catal. codd. gr. II. pag. 272. — In *Anglia*, in bibl. Bodlei. cod. MMCCCCLXXXIII. Theonis progymn. cum ſcholiis. — In bibl. *Eſcorial.* Hiſp. progymn. cum variis lectionibus, et *Theon. Alex.* de grammatica ſpeculatiua, teſte *Piñero* in itinerar. per Hiſpan. pag. 192. *Harl.*]

Prodiit primum Romae, cum Aphthonio 1520. 4. minus quidem emendate, graeco idiomate, qua ſola editione vſus vir doctiſſimus *Ioachimus Camerarius*, latine vertit, et in Graecis plurima menda ſuſtulit, Baſil. 1541. 8. De ſcriptore ipſo, *ſatis quidem*, eius iudicio, *adparet, et ingenio et doctrina atque etiam vſu bonarum artium egregie inſtructum fuiſſe, vt admodum dolendum ſit, hoc opus ipſius tam deprauatum mendoſumque ad nos perueniſſe. Inuentio egregia eſt, argumentationes et ea, quae vocant Graeci ἐπιχειρήματα luculenta. Verba electa, formaque orationis plane Attica; In praeceptis autem nemo minus vulgaria ſequutus, nemo illa ab intelligentia et captu communi minus longe abduxiſſe reperitur.* Camerarius graece primum ſeparatim, et ad calcem voluminis latine excudi fecit; ſed in editione Leidenſi A. 1626. 8. interpretatio Camerarii a *Dan. Heinſio* recenſita, per ſingulas paginas eſt

f) Et fabb. Aeſopi additas, vt collect. Neueleti, Francof. 1610. 8. it. (cum MSS. Barocc. per Ed. Bernard collatae) Francof. 1660. 8. v. Cat. bibl. Bodl. I. pag. 57. *Harl.*

g) Forſan interpunctio tantum mutanda eſt, delendo poſt voc. τέχνην puncto, vti factum eſſe arbitror in textu Eudociae pag 231. vbi eadem Suidae verba exſcripta leguntur. *Harl.*

eſt ſtatim Graecis ex aduerſo poſita, exemplis tamen progymnaſmatum [h]), vtpote quae Theonem auctorem non habeant, praetermiſſis. Idem de editione *Vpſalienſi* dixeris, A. 1670. recuſa 1680. 8. quae Aphthonii et Theonis progymnaſmata exhibet, notis *Iohannis Scheferi* illuſtrata. Proxime meliorem vtriusque editionem cum notis ſuis curabit, iam in Aphthonio laudatus mihi praeſtantiſſimus vir *Ioh. Henr. Lederlinus*, a quo Theonem inprimis ex MSS. bibliothecae regiae Pariſ. multis in locis correctum et ſcholiis graecis hactenus ineditis ex eadem et Bodleiana Bibl. illuſtratum exſpectamus. [Sed illa ed. quantum equidem noui, lucem non adſpexit.]

Alia huius Theonis ſcripta, Suidae memorata, quae aetatem non tulere, ſunt *ὑπόμνημα εἰς τὸν Ξενοφῶντα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοσθένην. Ῥητορικαὶ ὑποθέσεις*, et *ζητήματα περὶ συντάξεως λόγου*. Plura non nominat, etſi plura longe ſcripſiſſe eum teſtatur.

Dubito valde, (licet nihil ambigat *Voſſius* lib. de Rhetoricae natura p. 64.) Theonem hunc eſſe eundem cum Theone, ſophiſta, quem Damaſcius apud *Photium* p. 552. memorat. Certe a Suida diſtingui video, qui ab illo quoque *τέχνην ῥητορικὴν* ſcriptam refert: et plures fuere *Theones* rhetores ac ſophiſtae, vel eodem teſte Suida. Sed et hoc minime adeo exploratum eſt, quando vixerit noſter [i]), et num idem auctor ſit ſcholiorum in Aratum [k]), et qui Apollonium, Rhodium, teſte ſchol. Ariſtoph. aliosque poëtas, vt Lycophronem ac Nicandrum, teſte Stephano Byz. commentariis illuſtrauit, quod grammatico potius quam ſophiſtae conuenit. [Sed *Küſter* ad Suid. II. pag. 182. illa ſcholia noſtro adtribuenda eſſe cenſet. Num ille *Theon*, an alius ſcripſerit in Theocritum ſcholia, haud omnino liquet. Theon quidem, Nicandri interpres atque commentator, medicus fuiſſe videtur. Conf. *Warton* ad Theocrit. tom. I. pag. 135. et quos ille laudat V. D. *Harl.*]

Theones alii.

Theon, Alexandrinus, Hypatiae pater, qui Theodoſio imperante floruit atque in Euclidem et Ptolemaeum ſcripſit. De illo dicendi locus erit infra libro V.

Theo, Alexandrinus, ſcriptor *Γυμναστικῶν*, de quo vide indicem ſcriptorum, a Galeno citatorum: [et Fabr. in elencho medicorum vol. XIII. voc. Theon.]

Theo Alexandrinus, Stoicus philoſophus Auguſto imperante clarus, quem Suidas ait ſcripſiſſe libros tres *περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν* et commentarium in Apollodori introductionem Phyſiologicam.

Theon, Antiochenus, philoſophus, itidem ſtoicus, qui ſcripſerat Apologiam Socratis. Suid.

Theo, grammaticus, Plutarchi *ἑταῖρος*, qui eius in Conuiualibus quaeſtionibus ſaepius mentionem facit.

Theo

h) In Romana et Camerarii editione ſubiiciuntur etiam *Exempla* progymnaſmatum; at illa non Theonem, ſed *Libanium* auctorem agnoſcunt, inter cuius opera una cum Camerarii latina verſione leguntur in limine Tomi primi editionis Morellianae.

i) Circa a. Chr. 315. v. ad Aphth. not. *Harl.*

k) Vide quae ſupra lib. 3. cap. 18.

Theo, grammaticus alius antiquior, qui Romae, Auguſto imperante, docuit. Suid. in Ἀπίων.

Theo, Lyconis, peripatetici, ſeruus, Laert. V. 37.

Theo, poeta ſalſus et dicaciſſimus, de quo viri docti ad Horatium et Auſonium, atque Eraſmus in prouerbio *dente Theonino rodi.*

Theon, praeco, apud *Plinium* XXXIV. c. 3.

Theo, Samius, pictor, Quintiliano, Plinio, Plutarcho et Aeliano celebratus. Vide *Franciſci Iunii* catalogum artificum, pag. 211.

Theo, Sidonius, Gymnaſii, ſophiſtae, Fil. imperante Conſtantino clarus. Suid.

Theo, Smyrnaeus, platonicus, de quo dixi lib. III. [c. 1. 18. §. 21. vol. IV. pag. 35. ſqq.]

Theo, Tithoraeus, ſtoicus, *Laert.* IX. 82.

Theo Valerius, ſophiſta, cuius commentarius in Andocidem a Suida memoratur.

{Theon, monachus Aegyptius, cuius vita deſcribitur in hiſtoria monachorum Aegyptior. in cod. Coislin. LXXXIII. apud *Montfauc.* in bibl. Coislin. pag. 238. ſqq. *Harl.*

[P] Notabit etiam lector Dionem, Theonem et Socratem apud Graecos ſcriptores frequenter poni pro quouis nomine viri, vt apud Latinos ponitur Caius Titiusque.

XV. *Index Scriptorum in Theonis Progymnasmatis memoratorum, compoſitus a me ad paginas editionis Ioachimi Camerarii.*

[Editioni Scheffer. qua tamen careo, index quoque auctorum, ab Aphthonio et Theone citatorum, ad finem ſubiunctum eſſe, adnotat *Fantius* l. cit.]

Aeſchines, pag. 7. 20. 71. magna argumenta tractando aptus, 21. contra Timarchum 16. contra Cteſiphontem, 17. περὶ παραπρεσβείας, 17.
Αἰσώπειοι λόγοι, 10. 21.
Aeſopus Λίβυς ἀνὴρ, 22. κατακόρως καὶ δεξιῶς μύθοις χρησάμενος, 22. λογοποιός, 23.
Ἀλκαϊκὸν μέτρον, 22.
Alexandri M. dicta, 53. 55. ſeq.
Antiſthenis, Attici, dictum, 63.
Apollodorus, Socratis diſcipulus, 55.
Apollonii, Rhodii, dictum ἀνάγνωσις τροφὴ λέξεως, 5.
Archilochus, 7. 22.
Ἀρίωνος ἔλεγχοι, 65.
Ἀριστοφάνειον μέτρον, 22.
Ariſtoteles, 100. οἱ περὶ Ἀριστοτέλην, 5. (male Camerar. *Peripatetici*) vt 98.
Ariſtotelis et Theophraſti πολλὰ βιβλία θέσεων ἐπιγραφόμενα, 16.
Aſiani rhetores, 19.
Attici σώμυλοι, loquaces, 85.
Bionis, ſophiſtae, dictum, auaritiam μητρόπολιν eſſe vitiorum, 45. 63.
Connis, Cilix, μυθοποιὸς, 22.

Digitized by Google

Τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ μυθολογούμενα, 69.
Cybiſſus ex Libya, μυθοποιὸς, 22.
Cyprii, 105.
Demoſthenes, 7. 8. 17. 47. 71. Eius dictum ὑπόκρισιν εἶναι τὴν ῥητορικὴν, 63.
πολιτικώτατος, 48. Etymon Demoſthenis quaſi δήμου σθένος, 77.
κάλλιστοι λόγων δημοσίων, ἐν οἷς περὶ νόμου τι ἢ ψηφίσματος ἀμφισβητεῖται, vt de corona, et contra Androtionem et Timocratem et Ariſtocratem, 5. Magna argumenta tractando aptus Aeſchines, tenuia Lyſias, Demoſthenes vtraque, 12. Saepe ſeipſum παραφράζει, 8. λόγοι eius πολιτικώτατοι, 49.
contra Androtionem, 5. 9.
Ariſtocratem, 5. 8. 16. 34.
pro corona, 5. 9. 14. 17.
contra Midiam, 8.
infra in Iſaeus, Lycurgus et Lyſias.
in Leptinem, 9. 16.
Olynthiac. 38.
κατὰ Ὀνήτορος, ἐξούλης, 16.
περὶ παραπρεσβείας, 9. 12. 17.
κατὰ Τιμοκράτους, 16.
Damon, paedotriba, 55.
Democritus, paruae vrbis ciuis, 78.
Diogenis, cynici, dicta, 51. 53. ſeq. 55. 56. 59.
Draconis lex, μὴ ἀποινᾶν, 34.
Epaminondae dictum, 61.
Ephorus ἐν τῷ περὶ λέξεως, 19. ἐν τῇ ά. 13. ἐν τῇ δ΄. 68. ἐν τῇ ζ. 12. ἐν τῇ ιά. 13.
Epicurus ad Idomeneum ſcribens, 19. ad Polyaenum, ibid. ἐκ τῶν περιφερομένων ὡς ἐκείνου, ἡμεῖς δὲ οὐδέπω καὶ νῦν αὐτὰ εὑρίσκομεν ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ. ibid.
Euphron, 17.
Euripides reprehenſus, quod Hecubam, intempeſtiue philoſophantem, induxit, 4.
Eius dictum, τὸν νοῦν ἑκάστου εἶναι Θεόν, 60.
Fabulae Aeſopiae, Libycae, Sybariticae, Phrygiae, Ciliciae, Caricae, Aegyptiae, Cypriae, 21. ſeq.
Hecataeus.
ἐν τῇ ά. 11. ἐν τῇ β΄. 11.
Hegeſias, rhetor, 19.
Hermagoras, 92.
Heracliti obſcuritas ab ambiguitate, 36.
Herodotus, 11. 12. 13. 14. 17. 37. 38. 42. 48. 65. 68. καί περ ἑλληνιστὶ γράφων, [?] βαρβαρικῶς εἶπε πολλάκις, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μεμίμηται, 8. Ibis, auis, ab eo male deſcripta, 91.
Heron, σκυτοτόμος, poſtea philoſophus, 78. ſeq.
Heſiodus, 21. 24. 65.

Homerus,

H..erus, 4. 15. 19. 22. 32. 88. 89. 90. 105. *κατ᾽ ἐξοχὴν ποιητής*, 51. Odyſſea, 41.
versus, 35. 36. 60.
versus quidam ab Archilocho *μεταφρασθέντες*, 7.
Hyperides, 15. 17. *ἐν τῇ κατὰ Ἀρισταγόρου*, 14. eius *ἐπιτάφιος*, 15.
Ex Iſaei orat. *κατὰ Διοκλέους ὕβρεως*, Demoſthenes quaedam in Orat. contra Midiam transtulit, 8.
Iſocratis dictum *εὐφυεῖς Θεῶν παῖδες*, 51. 57. 58. 63. praeceptoribus plus debere nos, quam parentibus, 54. diſcipulo opus *πινακιδίου καὶ νοῦ, γραφιδίου καὶ νοῦ*, 56. 62. panegyricus, 49. vide infra in Lyſias.
Laconis cuiusdam dictum, 45.
Laconum ſermones *παῦροι καὶ λιγέες*, 85.
Legumlatores, prouidentiae ſuffragantes, 100.
Leontium, philoſopha ex meretrice, 79.
Lycurgus, legislator, 69. 96.
Ex Lycurgi, oratoris, *τῆς ὕβρεως λόγῳ* quaedam in orat. contra Midiam transtulit Demoſthenes, 8. *ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος*, 14. Eius *Ἑλένης ἐγκώμιον*, 71. 77. *Εὐρυβάτου ψόγος*, ibid.
Ex Lyſiae orat. *τῆς ὕβρεως* Demoſthenes quaedam in Orat. contra Midiam transtulit, 8. Ex eius Epitaphio et Olympico, Iſocrates in ſuum panegyricum, ibid. Eius Epitaphios, 15. *περὶ ἀνακαλυπτηρίων*, 16. *περὶ ἀμβλώσεως*, ibid. vbi addit de duabus his dubitatum, an ſint Lyſiae. *Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου*, 16. tenuia argumenta tractare aptus, 21.
Medeae ſabula, 66.
Menandri dramata, 15. *ἐν ἀρχῇ τοῦ τε Δαρδάνου καὶ τοῦ ξενολόγου*, 48. *ἐν τῇ χρηστῇ* (ſorte *πρώτῃ*) *ἐπικλήρῳ*.
Olympiadis dictum, 55.
τῶν παλαιῶν οἱ ποιηταί, 23. *οἱ παλαιοί*, 35. 75.
Palaephati, peripatetici, *ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον*, 69.
Pericles, Olympius dictus, 77.
Phaedonis, Socratici, Zopyrus, 24.
Philiſtus, 11. 89.
[?] *ἐν τῇ α΄.* 11. *ἐν τῇ η΄.* 15. *ἐν τῇ ια΄.* 15.
totum Atticum bellum ex Thucydide in ſua *Σικελικὰ* transtulit, 8. ab omni abſtinuit digreſſione, 33.
Pittaci, Myilenaei, dictum, ne cogitantem quidem Deos latere, 52. 58. eius lex ambigua, 105. ſeq.
Plato, 100. *ἐν ὀλιγαρχίᾳ* viuens, *ἄριστος ἐγένετο*, 87. eius dicta, 53. 56. *ἐπιτάφιος*, 15.
Phaedo, 12. ſiue *διάλογος περὶ ψυχῆς*, 23.
Phaedrus, 18. 68.
de Rep 11. 12. 18. 98.
Timaeus, 14.
Pyrrhi, F p'rotarum, regis dictum, 56.
Pythagorae, philoſophi, dictum, 54.

Rhadamantus, Minos etc. 69.
Simonides, iubens παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν, 63.
Socratici dialogi, 15. Socratis dictum, 52. 55. 62. ἀνὴρ διαλεκτικὸς, ibid. Phaenaretî, Maiae et Sophroniſci, ſtatuarii, F. 78.
Solon, 96.
Sophocles, poëta, 11.
Sybaritae dictum, 63. Sybariticae fabulae, 21. Vide et infra, Thurus.
Theanus, pythagoricae, dictum, 52.
Theodorus, Gadarenus, 52.
Theophraſtus, vide ſupra, Ariſtoteles.
Theopompus, 7.
Eius ἑλληνικαὶ ἱστορίαι, 17. tres et plures libros integros digreſſionibus implet, in quibus Philippi ne mentio quidem, 34.
ἐν τῇ ὀγδόῃ, 12. ἐννάτῃ, 15.
ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Φιλιππικῶν, 11.
ἐκ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοστῆς, 13. ſeq.
Philippi ἐγκώμιον, 15. 77. Alexandri ἐγκώμιον, 15.
Thucydides, 7. 12. 13. 14. 17. 38. 39. 42. 44. 65. 76. 89. eius ἐπιτάφιος, 15.
Vide et Philiſtus. Narrationes per aeſtates et hiemes diſcerpſit, 33. hyperbatis vſus frequenter, 36.
Thurus, Sybarita, μυθοποιὸς, 22.
Tomyris, ἡ Μασσαγέτις, 83.
Verſus ambiguus, ἐγώ σ' ἔθηκα δοῦλον ὄντ' ἐλεύθερον, 27. Verſus ἆρ' ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λαλίστατον, 45. Menandro tribuitur, pag. 49.
Xenophontis Ageſilaus, 15. Ἑλληνικαὶ ἱστορίαι, 17.
β' ἀπομνημονευμάτων, 12, 101.
Sympoſium, 15. 84.
Zaleucus, 96.
Zeno, 100.
Zoroaſter Βάκτριος, 83.

XVI. In ALDI MANVTII collectione rhetorum, quam Venetiis A. 1508. fol. praefixa epiſtola graeca Demetrii Ducae, Cretenſis, ad Marcum Muſurum, (non valde, quod dolendum, emendate,) edidit, et Iohanni Laſcari inſcripſit, continentur:

1. *Aphthonii*, ſophiſtae, progymnasmata, pag. 1-17.
2. *Hermogenis* Ars rhetorica pag. 19-37. Eiusdem περὶ εὑρέσεων, τόμοι δ'. pag. 38-77. περὶ ἰδεῶν τόμος α'. pag. 78-112. περὶ γοργότητος, τόμος β'. pag. 113-148. περὶ μεθόδου δεινότητος, pag. 149-160.
3. *Ariſtotelis* Artis rhetoricae libri tres pag. 161-234. Rhetorica ad Alexandrum pag. 235-268. et de poetica liber pag. 269-286.
4. SOPATRI διαιρέσεις ζητημάτων pag. 287-455. Auctor huius operis, quo copioſa admodum de componendis declamationibus praecepta et diuiſiones controuerſiarum continentur,

Digitized by Google

tinentur, Sopater eſt, non Plotinianae ille ſcholae ſucceſſor celeberrimus, quem Conſtantinus M. occidit, ſed alius ſophiſta, ducentis annis iunior, de quo diximus nonnulla ſupra [§. 5. et 6. in notitia codd. Hermog.] m). Caeterum de iſtis rhetorum *διαιρέσεσι* ſiue diuiſionibus quaeſtionum controuerſarum conſulenda commentaria ad Hermog. pag. 261. et *Nicolaus Faber* ad Senecae controuerſ. 1. pag. 82. ſeq. Sopatri opus, vti orationes, quas habemus, Antiphontis, Andocidis, Dinarchi, Lycurgi et Iſaei ex Graecia ſecum adtulit Iohannes Laſcaris, vt Aldus refert. [Ex illo Sopatri opere deprompt um eſſe videtur *Iriarte* in cat. codd. gr. Matrit. pag. 197. fragm. in cod. LVIII. nr. 131.]

5. CYRI, ſophiſtae. (neſcio an Cyri Theodori Prodromi, qui ſub initia ſaeculi duodecimi post CHRISTVM natum vixit,) *περὶ διαφορᾶς στάσεων*. pag. 456-460. Eidem, dubito, an auctori tribuenda ſint *προβλήματα ῥητορικὰ εἰς στάσεις*, ſiue argumenta controuerſiarum vndeſeptuaginta, quae ſine nomine auctoris ex veteri MS. Frid. Lindenbrogii edidit graece, verſionemque ſuam addidit *Iohannes Huswedelius*. Hamburg. 1612. 8. [conf. cap. ſeq. h. v.]

6. *Dionyſii* Halicarnaſſei *τέχνη περὶ τῶν πανηγυρικῶν* pag. 502-507. Eiusdem *περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων* pag. 507-545. et *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων* pag. 545-573.

7. Demetrii, Phalerei, *περὶ ἑρμηνείας, ὅ ἐστι περὶ φράσεως*, pag. 545-573.

[P] 8. ALEXANDRI *περὶ τῶν τῆς διανοίας σχημάτων*, et *περὶ τῆς λέξεως σχημάτων*, pag. 582-588. Alexander hic eſt Numenius ſiue Numenii, rhetoris, (Adriano imperante clari,) filius, ſophiſta n), Iulio Rufiniano in limine libri de figuris ſententiarum o), Suidae, et ſcholiaſtis graecis Hermogenis laudatus. Librum vtrumque Alexandri de figuris ſententiae et dictionis latine vertit *Natalis Comes*, cuius interpretatio lucem vidit Venet. 1557. 8. Illam vidiſſe ſe negat *Laurentius Normannus*, qui cum noua verſione ſua et caſtigationibus vulgauit graece et latine Vpſaliae 1690. 8. addito Phoebammone atque Minuciano. *Fabr.* Loca quaedam Alexandri, rhetoris, correxit *Henr. Valeſius* libr. I. emendationum cap. 25-28. — Quoddam Alexandri opuſc. in quibusdam codd. tribuitur quoque Menandro, eiusque libr. admiſcetur. v. quae paullo poſt ſunt adnotata. — In bibl. Laur. Medic. *Florentiae* eſt opuſculum, ſ. potius quoddam illius compendium in cod. VII. nr. 39. plut. 55. (*Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 265.) — *Pariſ.* in bibl. publ. ineſt in codd. MDCLVI. MDCCXLI. cum ſcholiis, et

m) De *Sopatro*, Apameenſi, ſophiſta et philoſopho, quem Conſtantinus interfecit, et alio *Sopatro*, Apameenſi, vel Alexandrino, qui plurimorum librorum epitomas ſcripſit, v. *Suidam* h. v. t. III. pag. 354. atque ex eo *Eudociam* pag. 382. De priore vide etiam, (obſeruante iam Kiiſtero ad Suid.) *Eunapium* in vita Aedeſii et *Valeſium* ad Sozomeni hiſtor. eccleſ. lib. I. cap. 5. Poſterioris epitomen exhibet *Photius* in bibl. cod. CLXI. adde Fabr. B. Gr. ſupra in tom. II. pag. 321. et tom. III. pag. 51. it. tom. IV. pag. 290. ſq. ibique not. tom. V. pag. 566. not. *k*. denique libr. V. 38. 9. vol. IX. vet. ed. pag. 423. vbi *alii Sopatri* (coll. Suida l. c.) nominantur. De *Sopatro, comico*, v. in vol. II. pag. 492. in notitia comicorum deperditorum. De rhetore noſtro conf. infra in elencho rhetor. gr. h. v. *Harl.*

n) [circ. a. Ch. 172. v. *Saxii* On. I. pag. 320. *Harl.*

o) Pag. 195. in Ruhnken. edit. Rutilii Lupi. conf. not. Ruhnken. pag. 140. et ſupra in Vol. III. pag. 56. *Harl.*

et in epitomen redactum in cod. MMLXXXVII. — In cod. *Heidelberg.* quodam Alexander olim fuit cum Menandro, grammatico, Apſine et Minutiano. *Harl.*

9. Scholia *περὶ σχημάτων ῥητορικῶν* pag. 583 - 593. Nomen auctoris nullum Aldus addidit; ſed laudatus vir doctiſſimus *Laurent. Normannus* poſt Th. Galeum obſeruauit, PHOEBAMMONIS eſſe, ſub cuius nomine habuit Io. Sambucus, et exſtat in codice bibl. Pariſ., vt videre eſt in *Labbei* bibl. noua MSS. pag. 109. atque Mstum euoluit *Cangius* gloſſar. in *Φόρος*. [Secundum catal. codd. bibl. *Pariſ.* publ. *Phoebammonis* opuſc. de figg. orat. eſt in codd. MDCCCCLXXXIII. (in quo cod. eſt quoque *anonymi* opuſc. de figuris orationis.) MMDCCCCXVI. (cum fragmento altero libri de ſtatibus.) MMDCCCCXXIX. MMDCCCCLXXVII. et MMMXXXII. (hic cod. in nonnullis dicitur ab editis eſſe diuerſus, cuius ope poſſit Phoebam. textus locupletari atque emendari.) In eodem cod. eſt Phoebammonis opuſculum *de ſtatibus*, adhuc ineditum: quod incipit *ὁ Μινουκιανὸς ὡρίσατο τὴν στάσιν.* etc. — Eſt quoque cod. *Mediolani* in bibl. Ambroſ. — In cod. *Coisliniano* CCCLXXXVII. fol. 153. de artium et diſciplinarum inuentoribus (in *Montfaucon* bibl. Coislin. pag. 598.) Phoebammon adnumeratur commentatoribus vett. medicorum.] — Pro inedito perperam habet *Carolus Daubuz* lib. pro teſtimonio Flauii Ioſephi de CHRISTO pag. 146. Quae ex Phoebammone citat Matthaeus Camariota pag. 12. in ſynopticis praeceptis rhetorices, in hoc libello pag. 98. etiamnum leguntur. Neque forte errauero, ſi Phoebammonem hunc Athenaeo, Naucratita, quem laudat, longe iuniorem et non diuerſum eſſe duxero ab Phoebammone, aequali Syneſii, qui memoratur in epiſtola Syneſii CXLIII. Chriſtianis adſcribendum probe notauit *Thomas Galeus* ad Tiberium, rhetorem pag. 249. certe Paulum *θεῖον ἀπόστολον* pag. 114. adpellat, verba eius ex 1. Corinth. X. 10. adferens. Neque Normanno repugnauerim, qui ex nomine, apud Suidam etiam obuio, Aegyptium eſſe colligit, et fortaſſe Alexandrinum fuiſſe ſuſpicatur. [Phoebamm. fuiſſe aequalem Syneſii, pluribus rationibus ductus iudicat *M. Io. Iac. Boſius* in epiſt. gratulatoria de Phoebammone, rhetore, eiusque *περὶ σχημάτων ῥητορικῶν* libello, Lipſiae 1738. 4. idem pag. XI. apud *Photium* cod. CCLXXIX. p. 876. vbi noſter dicitur *κοινοπολίτης*, malit legere *Κυνοπολίτην*. Secundum hanc igitur coniecturam Phoebammon ortus eſt *Cynopoli*, vrbe Aegypti. *Harl.*] Prodiit libellus hic cum Normanni verſione et caſtigationibus, Alexandro, de quo iam dixi, ſubiunctus. Etiam *de ſtatibus* [p]) ſcripſiſſe Phoebammonem, innuit *Tzetzes* Chiliad. VI. v. 793.

Στάσεις τὸν Φοιβάμμωνα καὶ Μινουκιανὸν δέ.

Ex hoc loco, puto, *Voſſium* lib. I. Inſtitut. Orator. pag. 177. in epilogo doctrinae de ſtatibus inter alios rhetores Phoebammonem quoque memorare. *Quin et alii complures partim ante Hermogenem, partim poſt eum hanc rem ſunt perſecuti. Iſtiusmodi ſunt Apſines vterque, Ariſtides, Phoebammon: tum item Io. Doxopater, Gemiſtus, et [P] anonymus graecus, rhetorices ſcriptor, quorum trium needum in lucem editis commentationibus ſe vſum in rhetoricis ſuis ſcribit melioris notae rhetor, Petrus Iohannes*

p) Quod opuſc. ſupereſſe in cod. Pariſ. modo vidimus. *Harl.*

hannes Nunneſius Valentinus, qui feliciùs aliquando nobis Hermogenicam artem tradidit, quam factum a magni nominis rhetore, Georgio Trapezuntio.

10. MENANDRI, rhetoris, *περὶ γενεθλίων διηγήσεις* [q]) et *διαίρεσις τῶν ἐπιδεικτικῶν* ſiue de diuiſione cauſarum in genere demonſtratiuo pag. 594-641. Altera pars huius libri vindicanda rhetori, Alexandro. Nam ex duobus opuſculis, Menandri ſcilicet et Alexandri vnum librum perperam conflatum eſſe in editione Aldina, monet *Henricus Valeſius* ad Euſebium pag. 28. idque alibi ſe demonſtraturum vir eruditiſſimus teſtatus eſt [r]). Latine vertit *Natalis Comes*, Venet. 1557. [al. 1558.] 8. Menander ille, non dubito, is ipſe fuit Sophiſta Laodicenus ad Lycum fluuium, cuius commentaria in artem Hermogenis et Minuciani progymnasmata Suidas commemorat. *Fabr.* Menandri autem libellus, comparata, quam ille ipſe in primo capite propoſuit, encomiorum variorum diuiſione, vix integer ad noſtram aetatem perueniſſe videtur. Sed hodie leguntur ea tantum, quae de laudibus deorum ſiue hymnis, et de laudibus regionum vrbiumque diſſeruit: quae de encomiis forſan hominum et brutorum commentatus erat, ea interierunt. — Ipſe Menander, vt cl. Heeren bene docet, fuit Laodicea, in confiniis Cariae et Phygiae ſita, ortus, et probabiliter floruit poſt Libanii tempora poſteriore ſaeculi tertii parte, et ſub finem illius ſaeculi conſcripſit librum de encomiis Genethlio, qui, teſte Suida, viginti et octo annos natus, ante ſaeculi quarti initium veriſimiliter obiit, dedicatum. — Ex reliquis ſuis ſcriptis Menander laudat lib. I. cap. 3. hymnum in Apollinem, et cap. 8. adludere videtur ad H. in Iouem. — Plura v. apud cl. *Heeren*, cuius opera multo emaculatior notisque eruditis inſtructus ſeparatim prodiit: *Menandri rhetoris commentarius de encomiis*, ex recenſione et cum animaduerſionibus *A. H. L. Heeren.* Praefixa eſt *commentatio de Menandri rhetoris vita et ſcriptis, ſimulque vniuerſe de Graecorum rhetorica.* Göttingae, 1785. 8.

In bibl. publ. *Pariſ.* ſunt quinque *codd.* n. MDCLVI. MDCCXLI. (in quo opuſculum in duas partes diuiſum, quarum ſecunda Menandri quoque nomen praeferat, eſſe dicitur in cat. codd. tom. II. pag. 393.) — cod. MDCCCLXXIV. et MMCCCCXXIII. in quibus ineſt lib. de diuiſione cauſſarum in genere demonſtratiuo. — In bibl. Laurent. Medic. *Florentiae* eſt in cod. I. plut. 56. Menandri rhetorica: ſed *Bandin.* catal. tom. II. col. 289. ſq. obſeruat, eſſe varia capp. ex eius rhetorica excerpta, quorum prima verba, vnde codex incipiat, in ed. Aldina non reperiantur. Primum caput inſcribitur *περὶ παραμυθητικοῦ de oratione conſolatoria*, (in edit. Ald. pag. 629-630. lin. 5.) ſequuntur

q) *Valeſ.* emendatt. pag. 26. corrigit πρὸς Γενέθλιον vel ἢ Γενεθλία, (Sophiſtae cuiusdam et diſcipuli Minuciani:) cl. *Heeren* autem πρὸς Γενέθλιον περὶ τῶν ἐπιδεικτ. *Harl.*

r) Atque id *Valeſius* ex eo recte ſciteque colligit in emendationum libro I. cap. 24. pag. 29. quoniam auctor diuiſionem, quam Menander initio libri primi praefixit, haud ſequutus aliam viam inſiſtat, et de hymno rurſus praecipiat, quaſi nihil ante dixiſſet; tum quia incipiat ὁ Ἀλέξανδρος φησί. etc. Idem *Valeſ.* in eodem cap. 24. item. cap. 23. quaedam Menandri loca emendat. Textus autem ed. Aldinae incredibili vitiorum numero eſt obſitus, et errorum cauſſas fonteſque aperuit cl. *Heeren.* in praefat. ad ſuam edit. Adde pag. 17. comm. praemiſſae, vbi V. D. iudicium Valeſii et Fabricii vberius comprobat. *Harl.*

tur capp. VIII. quorum primum inſcribitur *πῶς χρὴ χώραν ἐπαινεῖν*. (in Ald. edit. pag. 600-611. et in ed. Heeren eſt ſectio ſecunda pag 57. ſqq.) et incipit: *ἐπαινοῦμεν χώρας, ὡς ἀνωτάτω διαλεγέσθαι δεῖ* etc. (ex hac vna particula, comparata ed. Heeren adparet, magnam variarum lectionum ſegetem poſſe colligi.) Caput nonum in hoc codice *διαίρεσις ἐπιδεικτικῶν*, *diuiſio cauſſarum in genere demonſtratiuo.* Decimum. cap. *περὶ γενεθλιακοῦ*, *de oratione natalitia.* (quae duo capita potius ad auctorem, Alexandrum, referenda videntur.) Denique ſequuntur duo capita, quae in ed. Aldina deſiderantur, quorum alterum inſcriptum eſt *γενεθλιακὸς*, alterum *Κατατομὴ κανόνος κατὰ τοὺς πυθαγορικούς.* Ex his perſpicimus, codicem dignum eſſe, qui excutiatur diligentius et conferatur. — In cod. XI. plut. 59. eſt nr. X. *Menandri*, (et forſan Alexandri) diuiſio cauſſarum etc. (*Bandin.* II. col. 500.) Idem liber, (ſed partim ab initio mutilus, partim in media oratione et capitum ſerie confuſus, denique in fine plenior,) eſt in cod. VIII. plut. 81. (*Bandin.* III. col. 225.) — In cod. II. plut. 55. (*Bandin.* II. col. 217.) eſt nr. 26. *Menandri* cuiusdam ad Glyceram epiſtola.

Venetiis in bibl. Marciana in cod. CCCCXXIX. (catal. codd. gr. pag. 210.) *Menandri* diuiſio cauſſarum in genere demonſtratiuo. *Oxon.* in cod. CXXXI. bibl. Barocc. e Menandri rhetorica cap. 1. *περὶ λόγου ἐπιβατηρίου*. cap. poſtrem. *περὶ προπεμπτικῆς λαλίας, ἢ προπεμπτικὴ λαλιά.*

Neapoli in bibl. regia in cod. LII. Menandri *διαίρεσις τῶν ἐπιδεικτικῶν*. — *Mediolani* in bibl. Ambroſiana, cod.

Vindobonae in bibl. caeſar. *περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν*, teſte *Neſſelio*, in cat. part. IV. cod. LX. pag. 37. — Bibl. *Heidelbergenſis* quondam etiam Menandri habuerat codd. *Harl.*

11. *Ariſtidis περὶ πολιτικοῦ λόγου* pag. 641-663. Eiusd. *τεχνῶν ῥητορικῶν περὶ ἀφελοῦς λόγου*, pag. 663-682.

12. APSINIS *τέχνη Ῥητορική.* pag. 682-726. Eiusd. *περὶ τῶν σχηματισμένων προβλημάτων*, p. 727-730. add. paullo poſt, indic. ſcriptor. in comment. gr. ad Hermog. citat. v. *Apſines.* Plures fuere *Apſines*, Rhetores; [v. *Eudoc.* pag. 67.] ſed horum auctor librorum fuit *Apſines*, Phoenix Gadarenus, Baſilici, rhetoris, auditor, imperante Maximino, cui A. C. 238. Gordianus ſucceſſit, clarus, de quo *Tzetzes* Chiliad. VIII. v. 696.

Ἔστι καὶ πόλις Γάδαρα τῇ τῶν Φοινίκων χώρᾳ
ἐξ ἧς Ἀψίνης Γαδαρεὺς ὁ Ῥήτωρ ἐγεγόνει.

Suidas: *Ἀψίνης· Γαδαρεὺς σοφιστής, σπαρεὶς, ὡς λόγος, ἐκ Πανὸς, μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρνῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, εἶτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ· ἐσοφίστευσεν Ἀθήνησι βασιλεύοντος Μαξιμίνου, ὑπατικοῦ λαβὼν ἀξίωμα.* Baſilicum hunc laudat Apſines ſub initium ſtatim libri *ὁ δέ τοι θεῖος βασιλικὸς κἀκεῖνο προσέθηκε.* Ex hoc Apſine profeciſſe Hermogenem, ſcribit Matthaeus Camariota pag. 20. ſed iniquiorem eo loco ſe prodit aduerſus Hermogenem, et Apſinem falſo habuit pro antiquiore, quum fuerit Hermogene iunior, et praeceptor Caiani Berytii, Sophiſtae, Gordiano imperante clari, de quo Suidas in *Γαϊανός.* Aequalis vero Maioris, Sophiſtae, de quo Suidas in *Μάιωρ.* Hic eſt Apſines, Phoenix, Philoſtrati amicus, qui eius memoriam et accurationem

tionem extremo libri poſterioris de Sophiſtis laudat his verbis: καὶ ὁ Ἀψίνης τε ὁ Φοῖνιξ, ἐφ᾽ ὅσον προὔβη μνήμης τε καὶ ἀκριβείας, οὐκ ἐμὲ δεῖ γράφειν, καὶ γὰρ ἂν ἀπιστηθείην ὡς χαριζόμενος, ἐπειδὴ φιλία μοι πρὸς αὐτὸν ἦν. Legere me memini prodiiſſe libellum Apſinis, rhetoris, *de memoria*, interprete Federico Morello, cum eius notis, Pariſ. 1618. 8. ſed libellum ipſum numquam vidi. De aliis *Apſinis* duobus idem Suidas meminit his verbis: Ἀψίνης Ἀθηναῖος ἀξιόλογος σοφιστής, Ὀνασίμου πατὴρ τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ πατρὸς Ἀψίνου. Hic poſterior Apſines, Apſinis, Athenienſis, nepos, idem mihi videtur, de quo Eunapius in Iuliano, Apſines, Lacedaemonius, δόξαν ἔχων τεχνικοῦ τινος, ſiue qui artis rhetoricae magiſtrum cum laude geſſit. Suidas enim in Ὀνάσιμος teſtatur, hunc Onaſimum, Apſinis parentem. Conſtantino imperante floruiſſe, et fuiſſe Spartiatam. Citatur Apſines ab Vlpiano in Demoſthenis Orat. contra Leptinem [s]), et Apſinis τέχνην περὶ προοιμίων καὶ πίστεων laudat Scholiaſtes Hermogenis pag. 14. *Fabr.* De *codicibus* pauca addam. *Pariſ.* in bibl. publica *Apſ.* ars rhetorica in codd. MDCLVI. MDCCXLI. et de figuris, in cod. MDCCCLXXIV. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. XI. plut. 59. nr. 5 et 6. *Apſinis* de prooemiis ſ. ars rhetorica, et de figuratis quaeſtionibus. (*Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 500.) — *Neapoli* in bibl. regia, cod. LII. ex Apſine περὶ τῆς τῶν κεφαλαίων παρασκευῆς, περὶ προσωποποιΐας. — *Vindobonae* in bibl. caeſar. ars rhetor. teſte *Neſſelio*, in cat. part. IV. pag. 37. — *Guelferbyti* cod. ex bibl. Gudiana. — In bibl. quondam *Heidelberg.* Apſ. lib. fuit in codd. — In bibl. *Eſcorial.* cod. Apſin. de prooemiis, teſte *Pliiero* in itiner. per Hiſp. pag. 157. *Harl.*

13. MINVCIANI ſiue NICAGORAE περὶ ἐπιχειρημάτων *de ſedibus argumentorum* p. 731-734. Hunc quoque libellum ſiue τέχνης Minuciani particulam vna cum Alexandro et Phoebammone vertit, et graece ac latine cum caſtigationibus edidit *Normannus*, Vpſal. 1690. 8. In Commentariis graecis ad Hermogenem paſſim legas Minucianum ab illo Tarſenſi rhetore tacite tangi; Matthaeus vero Camariota eum etiam exſcribi ab Hermogene adfirmat. Sed, quomodo, quaeſo fieri potuit, vt Nicagorae, Athenienſis Sophiſtae, filium, Minucianum, vel perſtrinxerit vel exſcripſerit Hermogenes? Nicagoram familiarem ſuum laudat vna cum Apſine in extremo libri poſterioris de Sophiſtis [t]) Philoſtratus, qui vixit vsque ad Philippum imperatorem, ad quem Nicagoras πρεσβευτικὸν, Suida [it. Eudocia p. 309.] teſte, ſcripſit. At Hermogenem, Marco Antonino imperante, conſtat, τέχνην ſuam compoſuiſſe. Itaque aut alius fuerit Minucianus antiquior, aut certe chronologia inconſulta hoc a Camariota et ſcholiaſtis Hermogenis fuit adfirmatum. In Minuciani, Athenienſis, τέχνην ſcripſerat *Porphyrius* et *Pancratius*, Sophiſta; in progymnasmata eiusdem *Menander*, Laodicenus, Suida teſte. Τέχνην ipſam Minuciani περὶ στάσεων legit adhuc *Tzetzes* Chil. VI. v. 739. et XII. 570. eoque longe iunior Camariota, atque, vt Normanno videtur, etiam Georgius, Trapezuntius, cuius haec ſunt verba V. Rhetoricor. pag. 134. *Nam et veteres omnes*

s) Et cl. *Wolf* in comm. ad illam orationem ſaepius prouocat ad Apſinem. *Harl.*

t) Pag. 628. vbi in not. 3. §. IV. Olearius prouocat ad not. 6. pag. 624. ſed ibi agitur de Nicoſtrato, rhetore, M. Antonini temporibus claro, quem igitur confundit Olearius cum Nicagora, vti iam adnotauit *Ruhnken.* in diſput. de Longino §. VIII. fin. *Harl.*

rhetores vsque ad Iſocraticam illam ſcholam multa de formis dixerunt, et Minucianus, [P] *quamuis confuſe, multa tamen et praecepta et exempla, partim ab aliis deſignata, partim ſua induſtria ſumta a clariſſimis oratoribus ſubiicit.* Himerius apud Photium, laudaturus Rufi, filii ſui, cuius obitum dolet, facundiam, ait, eum dixiſſe δεινότερον Μινουκιανοῦ, σεμνότερον δὲ Νικαγόρου. Cod. CCXLIII. pag. 596. Ceterum neſcio, quo argumento Scheferus notis ad Camariotam pag. 83. hunc Minuciani libellum περὶ ἐπιχειρημάτων vel iunioris vel plane alterius alicuius eſſe adfirmet. In iisdem notis pag. 62. perperam contendit, Minucianum vixiſſe tempore Galeni, medici: nam ἐπὶ Γαλιηνοῦ *ſub Imperatore Galieno* apud Suidam [et Eudociam quoque pag. 301.] legendum eſſe, certiſſimum eſt vel ex eo, quod Nicagoras Minuciani pater interfuit conuiuio, quod in Πλατωνείοις praebuit Longinus, Galieni temporibus clarus, apud *Euſeb.* X. 3. praeparat. Itaque Γαλιηνοῦ nomen pro Γαληνοῦ audacter ibi reponunt viri docti, Simlerus, Reineſius, Ionſius et Küſterus. *Fabr.* *Codicum* msstor. adhuc faciam mentionem. *Heidelbergae* quondam in bibl. elect. fuiſſe *Minuc.* codd. patet ex Sylburgii catal. — In bibl. caeſarea *Vindobon.* exſtat cod. teſte *Neſſelio* in catal. part. IV. pag. 38. cod. LX. — *Florentiae* in bibl. Laurent. medic. cod. XI. nr. 7. plut. 59. (*Bandini* cat. codd. gr. II. col. 500.) — *Venetiis* in bibl. Marciana, cod. CCCCXXIX. (cat. p. 210.) — *Pariſ.* in codd. MDCLVI. MDCCXLI. et MDCCCLXXIV. bibl. publ. — In bibl. *Eſcorial.* cod. qui a *Plüero* in itinerar. per Hiſpan. pag. 138. citatur *Minutiani* in Nicagorae libro de argumentatione. *Harl.*

Indiculus ſcriptorum ab Alexandro, rhetore, Phoebammone et Minuciano citatorum.

Ad paginas editionis Normanni.

Aeſchines, *Alex.* pag. 4. 16. 18. 36. 39. 40. 52. 56. 58. 60. 65. 80. 82. 86. *Phoebam.* pag. 132. *Minuc.* pag. 148.
Alexandrinorum ἀταξία, *Phoebam.* pag. 114.
Apollonii, Molonis, definitio σχήματος, *Phoebam.* pag. 89.
Ariſtides, (Atticus ille, iuſtus cognomento,) *Minuc.* pag. 136.
Athenaei, Naucratitae, definitio σχήματος, *Phoebam.* pag. 98.
Caecilius, Calactites, *Phoebam.* pag. 98.
Carcinus (Καρκῖνος), rhetor. *Alex.* pag. 60.
Demoſthenes, ſingulis fere paginis.
περὶ γὰρ τῆς πολιτείας πολλάκις λέγων ἁπλῶς καὶ ποικίλως πλάττων τὸν λόγον οὐ πρoΐσταται, *Alex.* pag. 18.
Euripidis verſus. *Alex.* pag. 12. 28. 30. 34. 36. 42. bis.
Herodotus, *Alex.* pag. 92.
Homeri verſus *Alex.* pag. 4. 26. 38. 46. 66. 68. bis. 76. 86. 88. 94. *Phoebam.* p. 102. 134.
Hyperides in Demoſthenem, *Alex.* pag. 52. de Phryne, id.
Iſocrates, *Alex.* pag. 58. 80. 92. *Phoebam.* pag. 100.
Menandri, comici, verſus decem, *Alex.* pag. 30.
[P] Oraculum, *Alex.* pag. 36.
Paulus, ὁ θεῖος ἀπόστολος, *Phoebam.* pag. 124.

Pericles,

Digitized by Google

Pericles, *Minuc.* pag. 136.
Poëtae, *Alex.* pag. 70.
Πολιτικὸς λόγος καὶ συγγραφικὸς, *Alex.* pag. 12.
Sophocles, *Alex.* pag. 36. *Phoebam.* pag. 134.
Thucydides, *Alex.* pag. 6. 70. 74. 76. 82. 88. *Minuc.* pag. 136. 150. 162.
Xenophon, *Alex.* pag. 60. 70. bis. 78.
Zoili definitio σχήματος, *Phoebam.* pag. 98.

14. Commentaria graeca in Apthonium et Hermog. ſupra in vtroque mihi memorata, quae totum volumen poſterius Graecorum Aldi implent, totique operi finem imponunt.

XVII. *Index Scriptorum, in Commentariis graecis ad Hermogenem memoratorum, compoſitus a me ad paginas editionis Aldinae.*

Scholia in Aphthonium numeris in editione nullis notata ſunt, quoniam vero non vltra XXIV. paginas adſurgunt, lector facile illa poterit in Codice ſuo ſignare calamo, et a me maioribus numeris romanis ſignificabuntur.

(Accentibus deſtituti libri veteres, pag. 110. 350. 351.
(Apud Aegyptios ars medica reperta ἐκ τῶν κατὰ μέρος νοσούντων τε καὶ τὰς τῶν νόσων ἰάσεις ἀπογραφομένων, 17.
Aeoles, 407.
Aeſchines, 20. 27. 87. 108. 128. 133. 212. 213. 244. 264. 300. 303. 304. 310. 352. 373. 399. 401. γραμματιςὴς τοῦ δημοσίου, 395. an Cherſobleptem Philippo prodiderit, 65. πάθος ἐκτραγῳδεῖ 173. Oenomaus dictus 410.
κατὰ Κτησιφῶντος, 36. 43. 79. 172. 173. 294. 302. 364.
περὶ παραπρεσβείας, 127. 256. 257. 357. 362. ſeq. 338. ἀπολογίαν παραπρεσβείας γεγραφὼς, 182. 183. 184.
κατὰ Τιμάρχου, 33. 62. 68. 112. 114. 115. 118. 119. 132. 296. 319. 320. 321. 354. 360. 361. 408.
Δηλιακὸς, 390. εἰ καὶ νοθεύεται.
Aeſopus, pag. VII.
Aeſopiae fabulae, et Sybariticae, Phrygiae, Lydiae etc. pag. III. IV.
(Aetoli, λῃςαὶ, Thraces, ἀνδροφόνοι, Phaſelitae, ſycophantae etc. 139. 141. Siculi, ad motus proni, 309. Theſſali, ἄπιςοι, 314. etc. Siphnii et Megarenſes, εὐκλείας ſiue bonae famae nullam gerentes curam, 316.
(Agis, Lacedaemonius, ἔργῳ καλῷ ἀπολυσάμενος τὴν διαβολὴν, 100.
(Alcibiades, 28. 65. 92. 138. 141. 156. 164. 179. 186. 245. 251. 254. 257. 258. 262. 289. 290. ſeq.
Alcman, 400.
Alexander, rex, ἔγραψεν Ἀλέξανδρος, μετὰ τὴν Δαρείου νίκην ὡς εὗρεν ἐν τοῖς λογισμοῖς Δαρείου πεντήκοντα τάλαντα εἰληφότα Δημοσθένην, 35. 126. Ἀλέξανδρος ὄναρ εἶδεν ὀνείρῳ μὴ πιςεύειν, 55. 59. 61.
Alexander, rhetor, 365. Numenii, F. eius τέχνη ῥητορικὴ, 14.
Ammonius, ὁ Λαμπρεὺς, ἐν τῷ περὶ βωμῶν, 407.

Anacreon, 405.
Androtion, Iſocratis diſcipulus Τεχνίτης τȣ͂ λέγειν, 401.
Anonymus in Hermogenis ϛάσεις commentarius, ἐξ ἀνεπιγράφȣ, 190. 192. Ἀνωνύμȣ, 229. 261. 337. 351.
(Antigenides et Satyrus, tibicines, pag. VII.
Antiochus, Sophiſta, 13.
Antiphontis δευτερολογίαι, pag. XII.
Antiſthenis dogma ὅτι ȣ̓κ ἔϛιν ἀντιλέγειν, pag. XXII.
Aphthonio quaedam inſerta, pag. XVII. σοφιϛὴς τοῖς ῥήτορσι τιμωρῶν, pag. XVIII. eius μέθοδος ſiue praecepta progymnasmatum, et μελέται exempla pag. XXIV.
Apſines, 402. Eius τέχνη περὶ προοιμίων καὶ πίϛεων, 14. ἐν τῇ περὶ τῶν μερῶν τȣ͂ λόγȣ τέχνῃ, 297.
Aquila (rhetor), ὁ Ἀκύλας, 56. 62. 72. 79.
(Archidamus, 95. ſeq. 98. 141. 157. 179. 277. 285.
Archilochus, 404. πρὸς ψόγον δεξιὸς, pag. XVIII.
Archytae, Pythagorei, decem praedicamenta, 120.
(In Areopagitico iudicio nullis locus prooemiis, 353. nec miſerationi, 413.
(Ariſtarchus, 34. 130. Moſchi F. γραφεὶς ἐπὶ τῷ Νικοδήμȣ φόνῳ, 190. 192.
[?] Ariſtides, iuſtus, pag. VII. 54. 60. 172. Plato fatetur, eum ῥήτορα δίκαιον γενέσθαι, 22.
Ariſtides (Hadrianenſis rhetor) pag. XVII. 19. 414. ἐν τῷ Περικλεῖ, 304. 305. ἐν τῷ Καλλιξένῳ, 306. 307.
Eius orationes duae de Critia, tyranno, ab Ariſtogitone caeſo, vna breuior, altera prolixior, pag. 67. ἐν Λευκτρικοῖς, 318. ὁ πέμπτος τῶν Λευκτρικῶν, ibid.
ἐν τῷ περὶ πολιτικῶν λόγων, 415.
Ariſtogiton, 34. 394. Orator αὐτοδίδακτος, 16. Τυραννοφόνος, 67. ab Harmodio adiutus, Hippiam interfecit, 235. Aeſchinem et Demoſthenem arguens φιλιππισμȣ͂, (ita leg. pro φιλιππικȣ͂.) et μηδισμȣ͂, 196. Aeſchinem et Timarchum ἀξιῶν κατηγορεῖν, 296.
Ariſtophanes, grammaticus, infra, Menander.
Ariſtophanes, comicus, 72. Eius Equites, 92. 93. 245. Εἰρήνη, 390. Νεφέλαι, 391. Πλȣ͂τος, 406.
(Ariſtophon et Cephalus ἀμφισβητȣ͂ντες καλȣ͂ βίȣ, 237. 249. 301.
Ariſtoteles, Stagirites, pag. III. XVI. 10. 15. 24. 168. 174. 301. 366.
Eius dictum αἰσχρὸν σιωπᾷν, Ἰσοκράτην δ᾽ ἐᾷν λέγειν, 120.
Categoriae, 120. 361. Ῥητορικαὶ τέχναι, 120. exotericae et acroamaticae lectiones, ibid.
Ariſtoxenus, 381.
Aſpaſia, 61. Ἥρα, ſiue Iuno dicta, 72. Epitaphius ſermo eius nomine apud Platonem Menexeno, 392.
Aſpaſius (Rhetor), 402.
Athanaſius (Rhetor), 146.
Ἀττικὸν ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν κεχρῆσθαι, 24. Attici 405. gaudent μακρολογίᾳ, 30. Atticiſtae παντελῶς ἀποτρέπȣσι τȣ͂ ὀνοματοποιεῖν καὶ μόνοις προστάττȣσι χρῆσθαι τοῖς τετραμμένοις ὀνόμασι, 395. Athenis ἄρχοντες ἐξ εὐπατριδῶν, licet Iro paupe-

pauperiores, Phalaride crudeliores et iniuſtiores, ibid. Theſmothetae Athenienſium, ὑπὲρ ἱερῶν εὐθύνοντες, 320. κατὰ τὲς Ἀττικὲς νόμες ἐξῆν τοῖς ἀνδράσι τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας ἑτέροις ἐκκομίζειν, 98. Athenienſes νεωτεροποιοὶ, 133.
Attici Eleos accuſantes apud Amphictyones, iniuriarum, 228. 242. De tribubus, eccleſiis et prytaniis Athenienſium vide pag. 399. ſeq.
(Autocles, ὃ γὰρ ἂν Σόλων μὲν αὐτὸ παρέλιπεν, Αὐτοκλῆς δὲ εὕροιτο, 366.
Bacchylides, lyricus, 393.
[¶] Baſilicus (rhetor), 311.
Bias, pag. VI.
ἡ κατὰ Κάδμον καὶ Δαναὸν Γραμματικὴ ἐπί τε τῶν Τρωϊκῶν ἠσκεῖτο, καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδε τῦ ἄρξαντος μετὰ ταῦτα διέμεινε χρόνων, 17.
(Callixenus, 147. 259.
(Cephalus, vide ſupra, Ariſtophon.
(Cecrops διφυὴς, διὰ τὸ πρῶτον συνάγειν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, 28.
(Chabrias, Conon, Iphicrates, 318.
(Cleon, 92. 196. 245. 251. 258. 261. 283. 292. 304.
Cliſthenes, legiſlator, 303.
Comici, pag. V. ἡ κωμῳδία, 37. ἔμμετρος ῥητορικὴ, 386. Κωμικῶν τις, 391. Κωμῳδεῖν ὀνομαςὶ, 348. 349.
Corax, rhetoricae inuentor, 5. 6. ὁ τεχνογράφος, 240. τὸ κατὰ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.
Critias, 66. 67. 332. 390. 415. Antiphonte non deterior, 415.
Critici, 401.
(Cylon, Theagenis, Megarenſium tyranni, gener. 151. κυλώνειον ἄγος, 360.
Cynaegiro vel Callimacho dicendus a patre λόγος ἐπιτάφιος, 300.
(Damo, paedotriba claudus, pag. VI.
(Danaus, ſupra in Cadmus.
Demades, 138. 356. ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις χερσὶ ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσας, 16.
Demoſthenes, rhetor κατ' ἐξοχὴν, pag. XXI. 95. 155. ὁ κορυφαῖος τῶν ῥητόρων, pag. II. πολιτικῶν ἄριςος, 378. ſingulis fere paginis. In genere iudiciali et deliberatiuo praeclarus fuit, minus valuit in panegyrico, ſiue demonſtratiuo, 17. μισότεκνος, 363. eius dictum: ὐδεὶς ὁμολογῶν ἀδικεῖν ἑάλω, 91. Δημοσθενικὴ δεινότης καὶ περιυσία, 170. καὶ βία, 213. καλλίςη καὶ δριμυτάτη ἡ μέθοδος, 256. τίς ὐκ ὁμολογήσειε κρατίςοις ἐοικέναι ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τὲς Δημοσθενικὲς λόγυς; 378. ποικίλος μάλιςα ὁ ῥήτωρ, 376.
— Eius Oratio κατ' Αἰσχίνε, 95. 135. 138. 139. 141. 148. 175. 226. 264. 265. 401. 417. 420.
— περὶ τῆς Ἁλονήσε, 401.
— κατὰ Ἀνδροτίωνος, pag. XII. XVIII. 30. 152. 171. 302. 356. 386. 409. 405. 401. vbi notat, hanc orationem ſingulari ſtudio a Demoſthene fuiſſe expolitam et κεκαλλωπισμένην, quod Androtion Iſocratis eſſet diſcipulus et τεχνίτης τῦ λέγειν.
— ἡ κατὰ Ἀριςογείτονος, pag. XXV. 102. 390.
[¶] — κατὰ Ἀριςοκράτες, 74. 89. 110. 170. 172. 175. 213. 215. 315. 408. 351. 323.
— κατὰ Ἀριςοτέλες, pag. 30.
— περὶ ἀτελείας laudatur, pag. 401.

Demoſthe-

Demoſthenis Δικανικοὶ λόγοι, 378.
— πρὸς Βοιωτὸν περὶ προικός, 381.
— περὶ τοῦ Διοπείθους λέγων ἢ τῶν Φιλιππικῶν, 211.
— ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, 313.
— ἐπιστολῇ περὶ ἀφέσεως, 394.
  περὶ τῆς ἰδίας καθόδου, ibid.
  τῷ δήμῳ τὰς ἐπιστολὰς ἐπιστέλλει, 395.
— ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, 22.
— ἐπιτροπικοῖς, 132.
— κατὰ Κόνωνος, αἰκίας, 134. 135. 142. 220.
— πρὸς Λεπτίνην, pag. XV. 28. 33. 43. 72. 74. 89. 171. 218. 294. 304. 307. 310. 315. 385. 395. 398. Vide et pag. 260. ſeq. et 402. vbi videbis, ab Aſpaſio et Apſine indignum habitum Demoſthenem, vt τραχύτητός τε καὶ σφοδρότητος ἄμοιρον.
— ὑπὲρ Μεγαλοπολιτῶν, 318. 413. 401. 351.
— κατὰ Μειδίου, pag. XIV. 43. 64. 75. 78. 88. 170. 172. bis. 176. 201. 202. 203. 207. 208. 218. 219. 220. 221. 223. 225. 226. 228. 232. 233. 360. 398. 401. 405. 322. 325.
— πρὸς Νικόστρατον, 406.
— Ὀλυνθιακοὶ λόγοι, pag. XIV. XXII. 308. 309. 311. 313. 315. 316. 352. 386.
— περὶ παραπρεσβείας, 29. 33. 79. 110. 127. 144. 148. 154. 163. 166. 169. 170. 171. 174. 175. 357. 364. 384.
— πρὸς Πανταίνετον, 115.
— περὶ στεφάνου, pag. XV. XVII. 18. 28. 36. 43. 44. 64. 72. 74. 75. 79. 89. 102. 118. 128. 141. 170. 175. 182. 205. 212. 213. 217. 250. 264. 298. 302. 304. 310. 315. 316. 379. 392. 396. 399. 416.
  δικανικώτατος τῶν λόγων, 74.
— κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, 127.
— συμβουλευτικοῖς, 309.
— κατὰ Τιμοκράτους, pag. 28. 175. 216. 303. 361. 416. ſeq.
— ἐν Φιλιππικοῖς, 45. 142. 210. 297. 309. 312. 313. 379. 385. 386. 411.
  συμβουλευτικοὶ, εἰ χρὴ ἀμφικτύονα Φίλιππον ποιῆσαι, pag. 74.
— ὑπὲρ Φορμίωνος, 115. 399.
[P] — κατὰ Φρύνωνος, προαγωγείας, 245. 264.
Οἱ Διαλεκτικοὶ, 16. 83. 168. 368. ἀποδείξεις ἔν τε γεωμετρίᾳ καὶ διαλεκτικῇ καὶ ῥητορικῇ, 308.
Δίκτυς ἐν τοῖς ἐφημέρισι, 17.
Diodori definitio rhetoricae, pag. III.
Διθυραμβοποιοὶ, 391.
Timocrates, a Diodoro κατηγορούμενος, 303.
Dinarchus, κρίθινος Demoſthenes, 415.
Diogenis, cynici, dicta, pag. VI.
(Dion pro quolibet homine, 366.
Dionyſius (Halicarnaſſ.) 16. 73. 377. 387. 393. 402. ἐν τῷ περὶ μιμήσεως, 378. 379. 411. ἐν πρώτῳ χαρακτήρων, 378. 412. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, 378 et 383. 387.

Dionyſius

Dionyſius, ὁ τὴν περιήγησιν γράψας, 379.
Dores, pag. III.
Draco, legislator, 303.
Δράματα καταθῆναι, ἔθος ἐν τοῖς Διονυσίοις, 245. δραματικά τε καὶ ποιητικά, 415.
Empedocles Agrigentinus Pythagorae diſcip. ὁ κωλυσανέμας, 381.
(Epaminondas, pag. VII.
Epicurus, 387. λαχὼν δᾳδουχεῖν, δοκιμάζεται, 300. Epicurus ἐν τῷ περὶ Ῥητορικῆς, 377.
Epiphanii (rhetoris) commentarius in Hermogenem, 192.
Ἐπὶ τῶν χρόνων Εὐαγόρου τοῦ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν ἐπεισφθαρεὶς ἄλογος σοφιστής, ὃς καὶ τινα ὅμιλον μαθητῶν ἐπήγετο, φλυαρίαν μὲν στάσεις ἀποκαλῶν, 16.
(Euclides, ἄρχων Athenis, ſupra Cadmus.
Euctemon λόγον ἔγραψε κατὰ Ἀνδροτίωνος ὡς ἀδικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, 356.
Euripides, pag. IV. 371. 376. 391. ἐν Ἑκάβῃ, pag. XX. ἐν Ὀρέστῃ, 404. οἱ ἐξηγηταὶ τὸν Ὀρέστην Εὐριπίδου ἐξηγούμενοι, 3.
Euthias, Phrynes accuſator, 45.
(Euxitheus et Herodes, 126.
ὁ Γεωμέτρης, (nomen proprium rhetoris, cuius etiam apud Camariotam mentio,) p. XV. XIX. XXI.
Gorgias, 378. 396. 401. 412. Tiſiae diſcipulus, pag. 6. Eius λόγοι λαμπάδες. Rhetoricam Athenas adtulit, ibid. Poli praeceptor, infra, Polus.
Iſocrates γοργιάζων, 401.
ὁ Θεολόγος Γρηγόριος (Nazianzenus) 364. 390. 399. 401. 416. 417.
ἐν τῷ ἐπιταφίῳ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον, 394. ἐν τῷ συντακτηρίῳ, 401.
Harpocration, 216. 367.
Hegemon, orator αὐτοδίδακτος, 16.
Hephaeſtion, 381. 387.
Hermagoras (rhetor), 25. 87.
De Hermogene vide pag. 13. 62. ὁ τεχνογράφος, 14. ὁ τεχνικός, 15. etc. πάνυ ἀκριβῶς, 340. καλῶς, 343. σκόπει τοῦ τεχνικοῦ τὴν ἀκρίβειαν, 101. 334. 343. τῷ Ἑρμογένει περὶ πολιτικοῦ λόγου ἐστὶν ὁ σκοπός, 16. οὐ μόνον τὸ τῶν στάσεων βιβλίον διαίρεσιν ὠνόμασεν, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τῶν εὑρέσεων, 262. σύγγραμμά ἐστιν Ἑρμογένους περὶ προοιμίου, ὃ εὕρηται μὲν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς, οὐ φέρεται δέ. 176.
Partes ſiue capita τέχνης Hermogenianae ſubinde citantur, vt ἐν τῷ περὶ τῶν πραγμάτων λόγῳ, 178. ἐν τῷ περὶ τούτου τοῦ κεφαλαίου λόγῳ, 179. ἐν τέχνῃ τῇ πραγματικῇ, 201. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν, 74. 76. ἐν προγυμνάσμασιν, 63. ἐν προοιμίοις τῆς τέχνης, 280. ἐν μεθόδῳ, 293. ἐν διαιρέσει τῶν κεφαλαίων, ibid. ἐν διαιρέσει τῶν στάσεων, 297. ἐντυχὼν τῷ ἐνιάτῳ (κεφαλαίῳ) τοῦ τρίτου τόμου τοῦ παρόντος βιβλίου (περὶ εὑρέσεων) 356. ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου βιβλίου, 401. ita 358. 359. 364. 370. περὶ μὲν προδιηγήσεως ἐν ἓξ τόμοις διαλαβών, περὶ δὲ διηγήσεως ἐν ἑνί, 359. ἐν τῇ περὶ τῶν στάσεων πραγματείᾳ, 376. ἐν τῇ διαιρέσει τῶν στάσεων, 345. ἐν τῷ περὶ τῶν στάσεων λόγῳ, 359. 362. ἐν τῷ περὶ περιόδου τεχνολογήσεται, 364. εἴρηταί φησι παρ' ἐμοῦ ἐν τῇ μελέτῃ, 376. οὐ περὶ Πλατωνικῆς ἢ Δημοσθενικῆς ἰδέας γέγραπται τὸ σύγγραμμα, ἀλλὰ περὶ καθολικῆς ἰδέας, ibid. ἐν τῷ περὶ σεμνό-

τητος, 387. 404. ἐν εἰκοστῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ τοῦ περὶ μεθόδου δεινότητος, 388. ἐν ταῖς εὑρέσεσι εἴρηκε, 389. ἐν τοῖς περὶ εὑρέσεως, 416. ἐν τῷ περὶ ῥητοῦ καὶ διανοίας λόγῳ, 341. ἐν τῷ περὶ τραχύτητος, 396. ἐν τῷ περὶ εὐκρινείας λόγῳ, 398. ἐν τῷ περὶ σχημάτων γοργότητος, 399. ἐν τῷ περὶ σχημάτων καθαρότητος, 400. ἐν τῷ περὶ λέξεως καθαρότητος, 401. ἐν τῷ περὶ τῆς ὑπερβολῆς, 402. ἐν τῷ περὶ γλυκύτητος καὶ ἀφελείας λόγῳ, 403. περὶ δεινότητος, 404. ἐν τῷ περὶ μεθόδου γοργότητος, 406. 407.

πολλῷ Μινουκιανοῦ σαφέστερον διδάσκει, 53. εὐδιαιρετώτερόν πως καὶ ἀκριβέστερον, 54. βέλτιον, 83. falli, qui librum alii Hermogeni tribuunt, 13.

τοὺς περὶ Ἑρμαγόραν ἐλέγχει, 87.

οἱ συνηγοροῦντες Ἑρμογένει, 179. τινὲς δὲ ἐξηγήσαντο, 49. πταῖσμα ἀντιγράφων, 351. τὸν τεχνικὸν ἄξιον θαυμάσαι, 336.

τινὲς δὲ μέμφονται τὸν Τεχνικόν, 52. 107. 134. 149. ὥς τινες φιλονεικοῦσιν, 57. ἐπισημαίνονταί τινες τῷ χωρίῳ, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἔχοντι, 74. 173. οὐ πάνυ ἀκριβῶς, 191. ἀκαίρως, 177. μάτην, οὐκ ἀκριβῶς, 140. 347. ἔπταισεν ὁ τεχνικὸς τοῦτο εἰπών, 154. ὁ μέντοι Ἑρμογένης ἀγνοήσας τοῦτο, 158. ἔλαθε δέ, φασί τινες, ἑαυτὸν ὁ τεχνικὸς ἐλέγξας, 123. 234. ἐπιπλήξειέ τις τῷ Ἑρμογένει, 91. ἔσφαλται ἐνταῦθα ὁ τεχνικός, 97. δοκεῖ μὲν γνωσιμαχεῖν διὰ τῆς λέξεως, δῆλον ὡς σφόδρα πρὸς φιλονεικίαν ἀπέβλεψεν, 180. Confer infra, Minucianus.

Herodotus, pag. V. 62. 385. 386. 390. 396. 406. *μύθοις* vſus, pag. IV.

Heſiodus, 379. Θεογονία, 389. ſeq. Verſus ὄχνη ἐπ' ὄχνῃ γηράσκει etc. 406.

Homerus, pag. I. V. XV. XVIII. XX. pag. 4. 21. 185. 310. 313. 358. 373. 374. 375. 378. 379. 385. 394. 409. 410. 414.

Vtitur vocibus Atticis, Doricis etc. 407.

Ad laudem δεξιός, non ad vituperationem, pag. XVIII. Poëta κατ' ἐξοχήν, p. XXI.

Homeri oratores, Neſtor, Palamedes, Vlyſſes, 17.

Ὁμηρικὴ Ἀθηνᾶ, 17. Ὁμηρικὸς Ὀδυσσεύς, 377.

Κακῶν Ἰλιάδα τὴν πόλιν ἐλευθερώσαντες, 215.

Iliad. α'. verſ. 173. ſeq. pag. 402. verſ. 459. ſeq. p. 369. γ'. verſ. 23. et λ'. verſ. 557. p. 406. γ'. verſ. 33. pag. 362. υ'. verſ. 250. pag. 52. χ'. verſ. 107. pag. 391.

παραχωροῦσι Ὁμήρῳ πάντες, ὅσοι τὰς λογικὰς μετῆλθον τέχνας, ἅτε ἐξ αὐτοῦ τὰς ἀρχὰς εἰληφότες καὶ τὰ σπέρματα τῶν ὑποθέσεων, 398.

Hyperides, 174. 295. 296. Aeſchinem et Demoſthenem παραπρεσβείας κατηγορῶν, 127. 184. Δηλιακῷ, 183. 389. 390. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἑταίρας, 45. 169.

Ἰάλεμος, εἶδος θρήνου, 410.

Iamblichus ἐν τῷ περὶ κρίσεως ἀρίστου λόγου, 378. ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως, 383.

Ἰαμβοφάγος pro conuiciatore, 395.

Iſocrates, pag. VI. ter et pag. 40. 140. 285. 378. 381. 387. 396. 410. μέλει αὐτῷ διαφερόντως τοῦ κάλλους, 403. οὐ πρὸς ἀγῶνα, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν [?] γράφων λόγους καὶ ἀντισοφιστεύων Λυσίᾳ καὶ Γοργιάζων, 401. συμβουλευτικὸν εἶδος λόγου διαπλέκων πανηγυρίζει πανταχοῦ, Ἀττικῶν ἀνδραγαθημάτων μνήμῃ, 74. apud Iſocratem et Demoſthenem multi iambici et choriambici verſus, 386.

ἐν τῷ Βȣσίριδι, pag. XVII. πρὸς Δημόνικον, 385. ἐν τῇ Ἑλένῃ, pag. XVII. Εὐαγόρᾳ, pag. XVII. et pag. 21. 23. ἐν τῷ Πανηγυρικῷ, pag. XVII. et pag. 18. 75. πρῶτος νεώτερον ἔγραψε ἐγκώμιον, 413.
ἐν ταῖς παραινέσεσι, 75. ἐν τῷ Πλαταϊκῷ, 154. 155. κατὰ σοφιςῶν, 379.
ἐν τῇ τέχνῃ, 297. 385. ſeq.

(Lacedaemonii βραχυλογίᾳ gaudent, 30. peregrinis iniquiores, 27. reges eorum Heraclidae, 30.

Leges variae, pag. XXIV. 65. 84. 85. 89. 93 98. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 112. 115. 117. 118. 119. 132. 133. 136. 172 188 191. 194. 197. 237. 239. 241. 253. 270. 274. 275. 292. 295. 296. 297. 300. 301. 302. 307. 319. 321. 322. 332. 333. 334. 342. 345. 348. 349. ψήφισμα, 339.
Lex εὕρημα καὶ δῶρον Θεῶν, δόγμα δὲ ἀνθρώπων σοφῶν, 390. Aeſchinis dictum ἐκ γὰρ τȣ̃ τινας ἁμαρτάνειν, τȣ̀ς νόμȣς ἔθεσθε, 87. Legibus non ſcriptis multae gentes vſae, 7. 31. Locrenſium lex ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα νομοθετεῖν, 28.
λύσις νόμȣ, 99. etc. ῥητὸν et διάνοια, 252. 256. ſq. 330. ſq. νομοθέτȣ γνώμην ψηλαφᾶσθαι, 246. 259. 296. etc.

Leo, rhetor, 110.

(Ἡ τȣ̃ λόγȣ τέχνη (Logica) 87.

Lollianus, 25. 271. eius τέχνη περὶ ἀφορμῶν ῥητορικῶν, 14.

Longinus, 387. ὁ Φιλολόγος ἐν ῥητορικῇ τέχνῃ, 380.

Lucianus, ἐν τῷ κατάπλῳ, pag. XX.

Lyſias, 358. 378. 379. κατὰ Διογείτονος, 381. 411. πρὸς Μικρίνην, 165. ἐν τῷ ὑπὲρ Νικομάχης διώκων Ἐκφαντίδην καὶ Διοφάνην, 130. ἐν ταῖς παρασκευαῖς, 142. κατὰ Νικίȣ, προδοσίας, 416.
Iſocrates ἀντισοφιςεύων Λυσίᾳ, 401. Lyſias ἐρωτικὸς, apud Platonem, 406.

Maior, (Μαΐωρ) rhetor νέος, 130.

Menander (comicus) pag. VI. et pag. 37. 405. ὁ κάλλιςα τὸν βίον μιμησάμενος, 38. 39. Ariſtophanis, grammatici, de eo dictum, ὦ Μένανδρε καὶ βίε, πότερος ἆρ' ὑμῶν πότερον ἀπεμιμήτατο, 38.
ἐν Γεωργῷ, 404. ἐν Περινθίᾳ (ita leg. pro Περιηθέᾳ) 391.

Metrophanes (rhetor) 78. 121. 137. 224. 276. 290. 322. Ἑρμογένȣς ἐξηγητὴς, 338.

(Miltiades, 300. 304.

Minucianus, 15. 53. 54. 70. ter. 71. 72. 76. 78. 79. 83. 93. 94. 95. 99. 109. 120. 121. 152. 173. 177. 178. 179. 180. 196. 197. 202. 204. 224. 243. 288 ſeq. 291. 301. ἐν τῇ αὐτȣ̃ τέχνῃ, 94. τὸ περὶ ςάσεων, τέχνην ἐπεγράψατο ῥητορικὴν, 287. Μινȣκιανὸς καὶ οἱ ἄλλοι τεχνικοὶ, 126. 270. ὅλως δὲ τȣ̃το τέθεικεν Ἑρμογένης πρὸς Μινȣκιανὸν ἐπιςάμενος 48. πολλὴ ἀμφισβήτησις γέγονε Μινȣκιανῷ καὶ Ἑρμογένει, 200. εἰς Μινȣκιανὸν αἰνίττεται, 26. 71. 77. 287. τȣ̃το εἰς Μινȣκιανὸν ἀποτείνεται, 27. 31. πρὸς Μινȣκιανὸν Φιλονείκως ἵςαται, 49. 99. 177. 179. 180. 181. ἐπελάβοντό τινες τȣ̃ τεχνικȣ̃, ὡς Μινȣκιανȣ̃ συντρέχοντος, 53. μάτην ἐρεσχελεῖ πρὸς Μινȣκιανὸν ἐνιςάμενος, 71. (*At Minucianus Hermogene longe fuit iunior, vt ſupra notaui.*)

Neocles (rhetor) 362. 365.

(Nicias, 141. 186. 261.

Digitized by Google

(Nicodemus, 34 130. 190. Vide ſupra, Ariſtarchus.
Nicolaus, Sophiſta, pag. XXIII. XXIV.
Oppianus, 379.
(Olympias, 363. eius dictum, pag. VI.
Oracula, 90. 111. 195. 238. 360. ambigua, 110. 292. *λοξίας ὁ Θεὸς*, 116. *ὁ ἐν Μιλήτῳ Θεὸς*, 377. *τὸν Πυθιον ψεύδεσθαι καὶ τῇ κοινῇ Φύσει τῶν πραγμάτων εὑρίσκεται ἐναντίον, οὐδέποτε γὰρ Θεὸς ψεύδεται*, 61. ſed *πρόμαντιν Πυθίαν ψεύδεσθαι* et *Φιλιππίζειν* dixit Demoſthenes, 62.
Οἱ παλαιοὶ, pag. 1. 7. 14. 127. 171. 175. 183. 352. 394. 408. *τῶν σοφιστῶν*, 13. *ῥήτορες*, 413. *οἱ παλαιότεροι*, 353. 379. *παρὰ τοῖς ἀρχαίοις*, 184. 353. 372. 373. *Δημοσθένες καὶ τοῖς πολλοῖς τῶν ἀρχαίων*, 299.
Pantaleon, medicus, 110.
Paulus (rhetor) vide infra, Polus.
(Pauſanias, 237. *Μηδισμῷ κρινόμενος*, 167. ſeq. 177.
Pericles, pag. XIV. XVI. 34. 35. 47. 61. 75. 127. 129. 137. 143. 145. 146. 151. 156. 162. 165. 167. 355. 360. 375. 381. Olympius, 72. 356. *δημοτικώτατος τῶν πολιτῶν*, 139. *ὁ συνέσει ἁπάντων Ἑλλήνων διαφέρων*, 304.
Phalaridis crudelitas, pag. XVI. prouerbium *Φαλάριδος ἀδικώτερος καὶ ὠμότερος*, 30.
Philippi, regis, epiſtola (apud Demoſthenem *περὶ στεφάνου*) 213.
[P] (Philocrates, 34. 401. Philocrates et Phrynon *ἐν ταῖς ἱστορίαις κεκωμῳδημένοι*, 36.
Philoſtratus, *ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν*, 13.
(Phrynon, 34. 36. 49. 138. 245. 264. 401. ſupra Philocrates.
Pindarus, pag. V. 377. 391.
(Piſiſtratus, 143 357.
Pittacus, Mytilenaeus, pag. VI.
Plato, pag. VI. bis. XVII. pag. 3. bis, 9. 19. 21. 22. 40. 45. 164. 378. 389. 407. 414. 416.
Apologia Socratis, 16. 128. 174. Conuiuium, 72. 396. Crito, 211. Euthyphron, 305. Gorgias, pag. III. 6. 10. 16. 17. Plato *πραγματείας ἰδίας κατὰ τῆς ῥητορικῆς ποιησάμενος*, 15. 18. Phaedo, 10. Phaedrus, 16. 120. 169. 173. (vbi male *πλείονα* pro *Πλάτωνα*,) 174. *ἐν τοῖς περὶ Ἔρωτος λόγοις*, 391. 400. *Πλατωνικὴ ἰδέα καὶ Δημοσθενικὴ*, 376. 383. *Πλατωνική τε καὶ Δημοσθενικὴ Φράσις*, 377. in ciuili dictione praeſtat Platone Demoſthenes, 378.
Plato, comicus, 377.
Plutarchus, *ἐν τοῖς παραλλήλοις*, pag. V.
Poëtarum fabulae, pag. IV.
Polemo, 45.
Polus, Gorgiae, rhetoris, diſcipulus, *ἐν τῇ τέχνῃ*, 18. *Πῶλος* (ita leg. pro *Παῦλος*,) *καὶ Γοργίας σφόδρα κάλλους πεφροντικότες, παντοδαπῶν παριτάσεων πληροῦσι τοὺς λόγους*, 401.
Porphyrius, 15. 25. 108. 217. *ὁ Φιλόσοφος*, 385. *ἐν τῇ εἰσαγωγῇ*, pag. XVI. Ex eius commentario in Hermogenem, 162.
Priapea ſiue *Ἰθυφαλλικά*. 392.
Pythagoreorum, *αὐτὸς ἔφα*, 392.

Rhetores,

Rhetores, 109. 122. 168. *οἱ δέκα*, 7. 415. *παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ῥήτορσι*, 12. Rhetoresne *ἡγεμόνες*, an *οἱ στρατηγοὶ*, 238. perfecti rhetores et ſatietatem et ſupinitatem effugiunt, 240. *ῥητορικὸς συλλογισμὸς*, 209. 344. Vide *τεχνογράφοι*.

(Σανίων, *ὁ τοὺς τραγικοὺς χοροὺς διδάσκων*, 381. 384.

ὁ Σαρδέων (rhetor, Camariotae etiam memoratus) pag. XXIII.

Simonides, 410. in eum Epigramma, ibid.

Socrates, pag. VI. 54. 55. 60. 61. 64. 174. *δημοτικώτατος τῶν πολιτικῶν*, 139.

[?] Solon, 20. 366. Legiſlator, 172. 303. *ἀξίως τῶν τοῦ Σόλωνος νόμων τεθραμμένος*, pag. VII. Eius dictum, *οἷος ὁ βίος τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος, τοιαῦται καὶ πράξεις*, 33.

(*οἱ σοφιστεύσαντες, οἱ διδασκαλείων ῥητορικῶν προστάντες*, 415.

Sophocles, 377. *ἐν Οἰδίποδι*, 389.

Σωτάδεια, 393.

Stoicorum Crocodilites, 66. 59.

Syrianus a Sopatro citatur, 127. 200. 210.

οἱ τεχνογράφοι, 64. 131. 177. 181. 200. 251. 291. 380. *οἱ τεχνικοὶ*, 148. 184. 241. 276. *οἱ πρὸ Ἑρμογένους τεχνικοὶ πλὴν Μινουκιανοῦ*, 94. *χρῶμα τῶν τεχνικῶν*, 156. *ἀκριβέστερον τεχνολογητέον*, 117. 114. etc. *τινὲς τῶν ἐπιγραψαμένων τέχνην ῥητορικήν*, 286. Vide ſupra rhetores.

Terpander, 20.

Theano, Pythagorica, pag. VI.

[Themiſtocles, 71. 72. 152. 172. 237. 300. 304. 354. 350. Eius *λέξεις λαμπραί*, 220. *τὸ πρῶτον συνέζηκεν ἀσωτίᾳ, σοφίᾳ τὸ τελευταῖον πάντας παρῆλθεν*, 289.

Theocritus, 391. *ἐν Βουκολικοῖς*, 405.

Theophraſti *τέχνη ῥητορικὴ περὶ ἐνθυμημάτων*, 14.

ἡ θεία γραφή, 390.

Thucydides, pag. VII. 21. 24. 25. 27. 34. 35. 39. 43. 44. 62. 75. 79. 80. 133. 141. 152. 259. 267. 314. 315. 374. 391. 393. 416. *συγγραφεὺς κατ᾿ ἐξοχὴν*, pag. XXI. *ἐν τῇ τρίτῃ ἱστορίᾳ*, 23. *ἐπιτάφιος*, pag. XX. 21. 23. 416. *δημηγορίαι*, 405. *ἐν δημηγορίαις δριμύτατος*, 309. *ἐν τῇ Κερκυραίων δημηγορίᾳ* 305. 308 *ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς Κερκυραίων δημηγορίας*, 316. *ἐν τῇ δημηγορίᾳ Κλέωνος καὶ Διοδότου*, 283. *ἐν τῇ Κορινθίων δημηγορίᾳ*, 303. 306. 307. *πρὸς Λακεδαιμονίους*, 312. *ἐν τῇ Περικλέους δημηγορίᾳ*, 265. 318. *ἐν Περικλεῖ λέγων*, 312.

Tiberius (rhetor) 385. 399. 401.

Timocrates, 28.

Timotheus, muſicus, 20.

Tiſias, 8. Coracis diſcipulus, 6. praeceptor Gorgiae, ibid. *τὰ κατὰ Κόρακα καὶ Τισίαν*, 59.

Τραγικοὶ, 391. *Τραγῳδοὶ*, pag. V.

Vlpianus (rhetor) 399.

[?] (Xanthippus, 300.

Xenophon, 363. *ἐν ταῖς παιδείαις*, 378. *ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ τῆς Κύρου παιδείας*, 405. *ἐν πέμπτῳ*, 409.

Zeno (rhetor) 362.

XVIII. Vir ſaepe iam laudatus mihi THOMAS GALEVS ſingulare volumen graece et latine ſub *Rhetorum ſelectorum* nomine emiſit Oxoniae e theatro Scheldoniano, 1676. 8. [rec. Lipſiae 1773. 8. cur. I. F. Fiſcheri,] in quo continentur, praeter 1. *Demetrii Phalerei* librum de elocutione, de quo ſupra dixi;

2. TIBERIVS, rhetor, *de ſchematibus Demoſthenis*, περὶ τῶν παρὰ Δημοσθένει σχημάτων, pag. 178-197. Videtur hic eſſe Tiberius, quem philoſophum ac ſophiſtam Suidas vocat, teſtaturque, ſcripſiſſe περὶ ἰδεῶν λόγου *de formis* ſiue generibus *orationis* libros tres. περὶ παρασκευῆς *de adparatu* ad dicendum. περὶ μεταποιήσεως *de variatione* ſiue commutata ratione dicendi. περὶ ἱστορίας *de hiſtoria*. περὶ λόγου τάξεως καὶ συνθέσεως. *De diſpoſitione et compoſitione orationis.* περὶ διαιρέσεως λόγου *de diuiſione orationis.* περὶ μεταβολῆς λόγου πολιτικοῦ. *De ciuilis orationis variatione.* περὶ λόγων ἐπιδεικτικῶν. *De demonſtratiuis orationibus.* περὶ προλαλιῶν καὶ προοιμίων. *De praefationibus et prooemiis.* περὶ ἐπιχειρημάτων. *De argumentis.* περὶ Δημοσθένους καὶ Ξενοφῶντος. *De Demoſthene et Xenophonte.* περὶ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου. *De Herodoto et Thucydide.* Laudat hunc Tiberium etiam de ſchematibus diſſerens commentator Hermogenis tribus in locis, et Matthaeus Camariota pag. 12. compendii rhetoricae, vbi definitionem σχήματος e Tiberio adducit, e quo ipſo patet, pro τὸ μὲν κατὰ φύσιν apud Camariotam eſſe legendum μὴ κατὰ φύσιν. Ex Ariſtide quaedam, nomine eius diſſimulato, hauſiſſe Tiberium, obſeruat Normannus notis ad lib. de ciuili dictione pag. 466. Diuerſus igitur atque iunior fuerit Tiberius iſte a Tiberio, rhetore, Theodoreo ſiue Theodori, Gadareni, diſcipulo, cuius mentio apud Senecam ſuaſoria 3. Fuit et *Tiberius* Victor Mineruius, qui CPoli primum, dein Romae, denique Burdigalae rhetoricam docuit, teſte *Auſonio* in Profeſſoribus Burdegalenſibus, pag. 145. edit. Iacobi Tollii. Alius *Tiberius* Illus, cuius epigrammata graeca in Anthologia pag. 62. 63. 64. edit. Wechel. et Tiberius, medicus, cuius fragmenta obuia ſunt in Hippiatricis graecis pag. 20. 27. 72. 96. 101. 137. etc. — *Tiberii*, rhetoris, libellum de figuris Demoſthenis edere voluit Allatius; ſed numquam lucem vidit eius editio, Labbeo licet memorata; ſed, vt ipſe teſtatur, [?] non viſa. Primus itaque doctiſſimus Galeus e MS. codice protulit, et verſione donauit caſtigationesque addidit. *Fabr.* *Codd.* opuſc. de ſchemat. Demoſth. ſunt *Venetiis* in bibl. Marciana cod. LXXXI. (catal. pag. 56.) — *Pariſ.* in cod. MMDCCCCXVIII. bibl. publ. — *Oxon.* in cod. MMCCCCLXXXIII. bibl. Bodleianae, in quo etiam eſt opuſc. anonymi *de rhetorica.* — Vtrumque opuſc. *Londini* inter codd. Thomae Gale, in cat. codd. Britann. et Hibern. vol. II. nr. MMMMMDCCCCLXX. pag. 189. *Harl.*

3. ANONYMI περὶ ῥητορικῆς, *Compendium rhetoricae*, pag. 198-213. itidem e MS. codice, in quo iunctus Tiberio erat, a Galeo primum editum et verſione notisque breuibus illuſtratum.

4. *Seueri*, Alexandrini, Ethopoeiae, auctiores, quam Allatius vulgauerat e MS. exhibitae et noua verſione donatae, vt dixi ſupra cap. 30. §. 11.

XIX. MATTHAEI CAMARIOTAE nomine *Dauid Hoeſchelius*, cui tot alia praeclara monumenta hae litterae debent, graece publici iuris fecit συνοπτικὴν παράδοσιν τῆς Ῥητορικῆς

Digitized by Google

Ῥητορικῆς, ſiue *Compendium Rhetoricae*, Auguſtae Vindel. 1597. [a. 1595. citatur in bibl. Pinell. III. pag. 15. et alibi.] 4. Fortaſſe coniectura de auctore ſefellit Maximum Margunium, epiſcop. Cytherenſem, a quo id Hoeſchelius accepit; nam in codice Voſſiano bibl. Leidenſis nullum exſtat auctoris nomen: et diuerſam ab edito occurrere in codice caeſareo, quem pag. 182. memorauerat, teſtatur *Lambecius* VII. pag. 406. Diuerſa etiam, eodem Camariota auctore, eſt ſynopſis Hermogenis adhuc inedita, quae incipit: Ῥητορική ἐςὶ δύναμις τεχνικὴ etc. Epitomen etiam MS. progymnasmatum memorat *Labbeus* pag. 109. bibl. nou. MSS. et *Allatius* de Georgiis pag. 383. vbi notat, per errorem quandoque vocari *Georgium Camariotam* *): Sed illam ab Hoeſchelio graece vulgatam ſynopſin cum latina verſione ſua et notis recudi fecit *Io. Scheferus* Hamb. 1675. 8. in lectionum academicarum libro, quo animaduerſiones in Miltiadem Nepotis, epiſtolas Plinii, Curtium, Ciceronem de Legibus, Apocolocyntoſin Senecae et fragmentum Petronii Tragurianum continentur. Huius libri exempla quaedam quum adhuc haererent apud bibliopolam, nouus titulus praefixus eſt, *Scheferi Miſcellanea*, Vpſal. 1697. 8. Fuit *Camariota* ille patria Theſſalonicenſis, profeſſus philoſophiam CPoli poſtremis Palaeologorum temporibus, circ. a. 1450. praeceptor Georgii Scholarii, et variis ſcriptis, etiam expoſitione in Syneſii epiſtolas clarus. Vide *Allatium* de Georgiis p. 399. Obiit paulo poſt exciſam a Turcis CPolin. *Fabr.* Eadem fere repetiit, quibusdam latius expoſitis, Fabricius in praefat. ad *Matthaei Camariotae orationes II. in Plethonem de fato*, quas ex bibl. publ. Lugduno-Bataua primum edidit et latine vertit *Herm. Sam. Reimarus* Lugd. Bat. 1721. 8. Camariota ille ſcripſit quoque *encomium in tres hierarchas*, Baſilium, Nazianzenum et Chryſoſtomum, *cuius mstum habuit Henr. Sauilius*, et quod memoratur etiam ab *Allatio* de Georgiis p. 382. ſeq. Idem Camariota ſcripſit *lamentationem de capta a Turcis CPoli*, quae proſtat gr. et lat. in *Cruſii* Turco-Graecia pag. 76-79. Opuſculor. *codices* hi fere ſunt: In cod. *Vindob.* XCVII. apud Lambec. VII. pag. 384. ſq. eſt Camariotae epitome rhetor. ex ſcriptis Hermog. de arte oratoria, atque Kollar. longum ſuppeditat Lambecii additamentum, in quo plura de aetate Camariotae et de opera Hoeſchelii ac Margunii ſuſpicione epiſtolaque, a Fabricio obſeruata, etiam adnotantur. — *Auguſtae* Vindel. ſynopſis rhetorica, quae Reiſer. in catal. etc. pag. 42. videtur, ait, eſſe Matthaei *Kamariothenſis*, qui praeceptor fuiſſe dicitur Gennadii. — *Oxon.* inter codd. Baroccianos, in cod. XLV. Camariotae rhetorices epitome, ex Hermogene, et eiusdem epitome progymnasmatum rhetoricae; in cod. XLVIII. compendium rhetorices, eiusdem canon iambicus ſ. hymnus in feſtum purificationis; eiusdem canones in feſto exaltationis crucis et in feſto Paſchatis. — in cod. CIV. epitome rhetor. Hermogenis. — Inter aduerſaria *Gerardi Langbaeni* (in cat. codd. Angliae etc. I. p. 270. in vol. 9.) epitome progymnasmatum rhetoric. gr. — *Pariſ.* in bibl. publ. rhetorices compendium in ſeptem codicibus: in cod. MMDCCCCLXXII. eſt quoque eiusdem rhetorices progymnasmatum epitome. — verſus iambici in cod. MMDCCCLIII. antirrhetica in cod. MCCXIV. homilia in laudem Baſilii, Gregorii Nazianz. et Io. Chryſoſtomi in codd. MCXCI. et MCCXIV. Symboli explicatio in cod. MCXCI. — Progymnasmatum rhetorices epitome, et epitome rhetoric. ex Hermog. in cod. CCXXX. bibl. *Taurin.* (cat. p. 316.) In

*) Hic *Georgius* Camar. antiquior ſynodo interfuit CPolit. ſub Alexio Comneno, cuius decretum refert *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 105. *Harl.*

Digitized by Google

In bibl. *Eſcorial.* Matth. *Camariſtae*, (ſic vitioſe in *Plüeri* itin. per Hiſp. pag. 181.) epitome in rhetoricae progymnasmata. *Harl.*

Indiculus ſcriptorum, a Matthaeo Camariota citatorum.

Aphthonius ex Hermogenis duodecim progymnasmatis fecit quatuordecim, 2.

Apſines, 20. 22. vide Hermogenes.

Byzantii, 28-30. ex quo loco auctor CPoli ſcripſiſſe colligitur.

Demoſthenes, 26.

Dionyſius (Halicarnaſſeus), 24.

Empedocles, 24.

ὁ Γεωμέτρης, (rhetoris nomen,) contra Sardeonem, rhetorem, ſcribens, 16.

Hermogenes, Tarſenſis, 2. 14. ἐν ταῖς ἰδέαις, 24. Eius ἰδέαι ἑπτά, ib. eius XII. progymnasmata et XIII. ſpecies ſtatuum 2. figuras paucas expoſuit, 10. ex Apſine et Minuciano pleraque transtulit, 20. ſeq. (*Fallitur Camariota, nam vtrumque aetate anteceſſit, vt ſupra notaui.*)

Homerus, 6. 24.

Iamblichus, 24.

Iſocrates, 24.

Lyſias, 26.

Minucianus, ὁ τεχνογράφος, 20. 22. Vide ſupra in Hermogene.

Orpheus, 26.

Philoſtratus, 24.

Phoebammon, Sophiſta, 12. Eius definitio σχήματος, ibid.

Sardeon, rhetor, 16. Κἂν ὁ Γεωμέτρης ἐξ ὧν κατὰ τοῦ Σάρδεων γράφει, (male interpres: *ex iis quae de Sardibus ſcribit.*)

Syrus, rhetor (Libanius), 26.

Theodectes, Phaſelites, 20. 22.

Tiberius, 12. Eius definitio σχήματος, ibid.

CAPVT

CAPVT XXXIV (olim XXXII)

ELENCHVS ORATORVM RHETORVMQVE CELEBRIORVM AC SOPHISTARVM APVD VETERES MEMORATORVM *).

[Cum ſupplementis *C. G. Harles.*]

Praeter ſcriptores, libro 2. c. vlt. §. 1. a me memoratos [aliosque a me p. 746. 800. 872. ſqq. vol. II. adductos,] de Rhetoribus antiquis, amiſimus etiam *Lyſimachidis* librum ad Caecilium περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, Ammonio laudatum in Θεωρὲς, et *Androclidis* περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων de Rhetoribus ſuae aetatis, quem Suidas commemorat: vt *Caecilium* ipſum Callantianum de Demoſthenis et Lyſiae Orationibus, aliosque praeteream. Iam paucis referre ac litterarum ordine perſtringere iuuat Centuriam vnam alteramue Oratorum Rhetorumque ac Sophiſtarum graecorum, quibus facile alias lectoris induſtria adiunget. Eos e quorum monumentis aliquid ad nos peruenit, maioribus litteris exprimendos curaui.

[*Abas* ſcr. commentar. hiſtoricos et methodum rhetoricam. Suidas h. v. et Eudoc. p. 51. *Harl.*]

Ablabius, vide Socratem VI. 2. Hiſt. Eccleſ.

Acacius, de quo Eunapius.

ADRIANVS, ſophiſta, de quo ſupra c. 30.

Aedeſius, de quo ad Eunapium.

Aemilianus, Libanii diſcipulus, quem adi libro III. epiſt. 32. ſeq.

AESCHINES, Athenienſis, de quo ſupra lib. 2. c. 26. §. 9.

[*Aeſion*, v. ſupra, vol. II. pag. 872.]

[*Aeſopus*, Mithridatis anagnoſtes, ſcripſit laudation. Mithridatis et de Helena, v. Eudoc. pag. 67. et Suid. I. pag. 660. ibique Küſter. ſupra vol. I. pag. 621. *Harl.*]

Aëtius, in Anthologia Epigramm. Graecor. pag. 413. edit. Wechel.

Agnonides, rhetor. Plutarch. Phocione pag. 756. [ſupra vol. II. pag. 873.]

Agrotas, Maſſilienſis. Seneca controuerſ. 14.

Alcibiades, vide, ſi placet, quae ſupra lib. 2. c. vlt. [vol. II. pag. 747.]

ALCIDA-

*) Minutiarum captatori et obſcurorum hominum, quorum nihil ſupereſt praeter nomen, interdum ab hominibus aeque obſcuris aut in ſcholiis et commentariis grammaticorum nondum editorum, et in ſcriniis adhuc deliteſcentium tantummodo ſeruatum, venatori, et tamen de ſua eruditione glorianti largam forſan ſegetem me relinquere, equidem libenter fateor, nec alius induſtriae laudique inuideo. Atque compara, quae el *Wolfius* in prolegomn. ad orat. Demoſthenis aduerſus Leptin. pag. XXXI. ſqq. de ingenio et argutiis plurimorum oratorum rhetorumque, qui, quum vera eloquentia in Graecia conticuiſſet et foro ceſſiſſet, ſophiſtarum potius quam oratorum perſonam induerunt, intelligenter diſſeruit. Inter ea tamen me haud omnino ἀσύμβολον diſceſſiſſe, demonſtrabunt ſupplementa, quae colligere potui.

De nonnullis vett. oratoribus atque rhetoribus gr. egregie diſputauit *Ruhnken.* in hiſtoria critica oratorum graecorum, praefixa illius edit. *Rutilii Lupi* etc. Lugd. Bat. 1768. 8. — In biblioth. *Veneta* Marciana, (teſte *Villoiſon* in anecdot. graec. II. pag. 249.) cod. DCXLIX. in 12. ſaec. XVI. continet *variorum opuſc. de rhetorica. Harl.*

ALCIDAMAS, Eleates, quem Palamedem Plato adpellat. Confer ibid. §. 4. [pag. 776. ſq.] Alcidamantis *τέχνην ῥητορικὴν* memorat Quintil. III. 1.

ALEXANDER Numenii, ſophiſta, de cuius libro duplici *περὶ σχημάτων* dixi Capite ſuperiore 31. §. 16. De aliis *Alexandris*, ſophiſtis, videndi Philoſtratus ac Suidas.

[?] *Amphicrates*, Plutarch. Lucullo, pag. 506.

Anaxagoras, rhetor Iſocrateus, Laërt. in Anaxagora. [*Ruhnken.* l. c. pag. 86.]

Anaximenes, Chius, ſophiſta, Lucian. in Aëtione, tom. I. pag. 573.

Anaximenes, Lampſacenus, rhetor, cui rhetoricam ad Alexandrum, quae inter Ariſtotelis ſcripta exſtat, quidam tribuunt. De eo lib. 2. cap. 24. §. 9. [vol. II. pag. 650. ſqq. Eudoc. pag. 51.]

ANDOCIDES, Athenienſis, de quo lib. 2. c. 26. §. 3.

Androcles, demagogus, *Plutarch.* Alcibiade, pag. 200. [ſupra, vol. II. pag. 749.]

Androclides, Syneſii Lydi, Philadelphenſis, filius. Suid. h. v. et Eudocia, pag. 59. iterum iisdem verbis, pag. 75. *Harl.*]

Andromachus, Suid. in *Σικελιώτης*. *Fabr.* Docuit Nicomediae ſub Domitiano, imper. *Eudoc.* pag. 58. *Harl.*

Andrlotio, Schol. Hermogenis. *Fabr.* Athenienſis, Iſocratis diſcipulus. Eudoc. pag 59. *Harl.*

ANONYMI, 1) *ἐξήγησις* in Aphthonii progymnaſmata et Hermogenis quaedam: de quo capite ſuperiore. 2) Compendium rhetoricae, a Tho. Galeo editum, ibid. 3) *ἐξήγησις* in Ariſtotelis rhetoricam, de qua lib. 3. cap. 5. *Fabr.* Conf. ſupra in notitia codd. *Hermogenis.* Aliorum anonymorum, qui artem rhetoricam aut partes illius expoſuerunt aut illuſtrarunt, et qui ſunt permulti, ſcripta, paſſim deliteſcunt in bibliothecis. Ne illorum enumeratione tempus chartamque perdam, prouocabo tantum ad indicem catal. codd. in bibl. Pariſ. tom. II. voc. *anonym.* ad *Bandini* catal. codd. gr. Medic. III. col. 419. ſqq. *Lambecii* comment. indices ad *Plüer.* itiner. per Hiſp. pag. 194. etc. *Harl.*

Antiochus, Aegaeus. Philoſtr. [Eudocia, pag. 58.]

Antipater, de quo Anthologia Epigramm. Graecor. pag. 413. *Fabr.* Adriani et aliorum auditor. v. *Eudociam*, pag. 57. *Harl.*

ANTIPHO, Rhamnuſius, *et Orationem* teſte Quinctiliano III. 1. *primus omnium ſcripſit, et nihilominus et artem ipſe compoſuit, et pro ſe dixiſſe optime eſt creditus.* De eo vti de Antiphonte, iuniore ſophiſta, dixi lib. 2. c. vlt. [vol. II p. 750. ſqq. Eudoc. p. 59.]

ANTISTHENIS, Cynicorum principis, nomine declamationes binae exſtant, Aiacis vna, altera Vlyſſis, vt dixi lib. 2. c. 24. [vol. II. pag. 697. ſqq.]

Antoninus, Pythodori F. ſophiſta, Ariſtid. tom. I. pag. 493.

Anytus, Socratis accuſator.

Apsarus, Suid. [Eudoc. pag. 67.]

[*Aphesio*, ſupra vol. II. pag. 873. *Harl.*]

Aphthonius, v. cap. praeced.

Apollodorus, Pergamenus, qui Apolloniae Caeſaris Auguſti praeceptor fuit. Ab eo dicti *Apollodorei*, vt Dionyſius, Pergamenus, cognomento Atticus, teſte Strabone, et apud M. Annaeum Senecam Brutidius Niger et Atticus Vipſanius. *Sed Apollodori praecepta*

Digitized by Google

pta magis ex diſcipulis cognoſcas, quorum diligentiſſimus in tradendo fuit latine Caius Valgius, graece Atticus. Nam illius ſola videtur ars *edita* ad Matium, *quia caeteras miſſa ad Domitium epiſtola non agnoſcit.* Haec Quinctilianus III. 1. vide etiam, quae dixi ſupra lib. 3. c. 27. [vol. III. pag. 301.] vbi de Apollodoris variis, et *Nic. Fabrum* ad Senecae Suaſor. 3.

Apollodorus, rhetor, quem S. Nilus lib. 1. epiſt. 75. reprehendit, quod CHRISTO nomen quum dediſſet, ad idola reuerſus fuerit.

Apollonius, Alabandenſis, cognomento *Molon*, quem multa de rhetorice ſcripſiſſe tradit Quinctilianus III. 1. De illo Caeſaris ac Ciceronis magiſtro dixi lib. 3. c. 26. [vol. III. pag. 272. ſq.] vbi de variis Apolloniis.

[*Apollonium*, Archibii F. aut patrem, (v. ſupra, vol. I. pag. 505. ſq.) etiam inter rhetoras refert *Eudocia*, pag. 59. *Harl.*]

[*] *Apollonius*, rhetor, apud Martialem V. 22 et 55. *alius* item, quem audiuit Verus, imperator, teſte Capitolino. *Fabr.* *Apollonius*, Naucratites, Adriani et Chreſti auditor, mortuus Athenis LXX. annos natus. *Eudoc.* pag. 66. ſupra, vol. III. pag. 277. *Harl.*

Apollophanes, Polemonis praeceptor, Suid. in Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγ.

APSINES, de quo capite ſuperiore, §. 16.

Archedemus, Quinctil. III. 6.

Archilochus Corax, Abulpharaius, pag. 44. niſi nomen corruptum. De Corace infra ſuo loco.

[*Archinus*, de quo ſupra, vol. II. pag. 749. *Harl.*]

[*Ariſtaenetus*, rhetor. Eudoc. pag. 67. *Harl.*]

Areus, quem multa de rhetorice ſcripſiſſe Quinctil. III. 1. affirmat. Adde Ionſium, p. 215.

[*Argyropulus*, v. infra, *Ioannes.*]

ARISTIDES, Hadrianenſis, de quo ſupra c. 30.

[*Ariſtocles*, Meſſenius, peripateticus, (de quo et aliis eiusdem nominis v. ſupra, vol. III. pag. 470.) ſcripſit quoque τέχνας ῥητορικὰς, teſte *Eudocia*, p. 71. et *Suida* I. p. 326.

Ariſtocles, Pergamenus, Ariſtidis magiſter et Herodis Attici diſcipulus. *Philoſtr.* ſophiſt. II. §. 9. pag. 567. ſqq. ibique not. Olear. *Maſſon* in vita Ariſtidis, §. V. ſect. 10.

Ariſtodemus, princeps eius rhetoricae, quae reſpondet adulatoriae, in collectione gr. diuerſorum interpr. in Aphthon. in cod. Coiſlin. apud Montfaucon, p. 596. *Harl.*]

Ariſtogiton, Suid. in Ὀφλήσειν. Quinctilianus XII. 10. Scholiaſtes Hermog. [*Eudocia* p. 65. in cod. *Coisl.* ap. Montfauc. pag. 596. add. ibid. pag. 450.]

Ariſtonis τέχναι ῥητορικαί. *Laërt.* VII. 164.

Ariſtophon, *Athen.* XIII. pag. 577. *Caſaub.* pag. 229. ad Theophraſti Characteres. [v. ſupra, vol. II. pag. 749.]

ARISTOTELES, de cuius rhetoricis ſcriptis editis dixi lib. III. c. 5. vbi et de graeco ſcholiaſte anonymo, Pariſ. 1539. fol. edito. Poſtmeridianis ſcholis artem oratoriam docere conſueuit, vide Quinctil. III. 1. Schol. *Hermogenis*, pag. 120.

Ariſtoteles alii rhetores tres apud Laertium V. 35.

Artemon, cuius mentio apud Senecam, rhetorem, et Demetrium περὶ ἑρμηνείας, atque Harpocrationem.

Digitized by Google

Aſclepius, ſophiſta, Marcellin. vita Thucyd. Vlpianus ad Demoſthenis Philippic. 1. Etymol. M. in Ἄχνη.

Aſiatici oratores, de quibus viri docti ad Strabonem et Sueton. *Quinctilianus* XII. 10. *Cicero* Bruto c. 13. Oratore c. 8. 18. 63. 69.

Aſpaſia de qua lib. 2. c. 23. §. 31. in notis:

Aſpaſii tres, de quibus Suidas [et Eudocia, pag. 66.] de Aſpaſio, Rauennate, Demetriani diſcipulo, etiam Philoſtratus, in vita Aſpaſii.

Aſterius, Lacharis diſcipulus, Suid. Λαχάρης.

Aſtydamas, Iſocratis diſcipulus, de quo dixi in tragicis ſupra lib. 2. c. 19.

ATHANASIVS, rhetor Byzantinus, recens ſcriptor graecus, quem laudat *Baluzius* ad Lupum, Ferrarienſem, pag. 449. edit. nouae Lipſ. Vide, quae de eo dixi ſupra hoc libro [cap. 31. vol. V. pag. 771. ſq. In cod. *Coisl.* Montfauc. pag. 599. cod. LVIII. Matrit. (*Iriart*: cat. pag. 197.) in quo cod. plura ſunt rhetorica opuſcula, fol. 139. exſtant *ex Athanaſii*, *Sophiſtae* Alexandrini, *ſcriptis*, *quae Zoſimus*, Theonis *diſcipulus*, *emendauit*. Differt igitur ab illo. *Harl.*

Athenaeus, Hermagorae maxime par atque aemulus. *Quinctil.* III. 1. Etiam *Athenaeum*, Naucratitem, de arte rhetorica aliquid ſcripſiſſe [?] ex Phoebammone colligitur, qui definitionem σχήματος ex eo affert. *Fabr.* Sed conf. ſupra, vol. V. pag. 602. in nota de *Athen.* rhetore. *Harl.*

Athenodorus, ſophiſta, de quo Philoſtratus [et Eudocia, pag. 51.]. Alius antiquior *Athenodorus*, Rhodius, cuius rhetoris meminit Quinctil. II. 15.

Attalus, ſophiſta, Polemonis F. Vide *Triſtan*, tom. I. pag. 647. *Fabr.* Conf. *Philoſtrat.* de ſoph. II. 25. §. 2. ibique Olear. qui nummos, a Triſtano et Spanhem. de Prytan. pag. 1709. exhibitos, aeri iterum incidendos curauit. Olearium autem, quando ſcribit, Attalo patriam fuiſſe Smyrnam natiuitate, Laodiceam adoptione, *Maſſon* in vita Ariſtidis §. III. ſect. 13. not. 8. erroris arguit notatque, Attalo Laodiceam φύσει et natiuitate, Smyrnam autem θέσει ſeu adoptione fuiſſe patriam, et eum a Smyrnaeis accepiſſe ius ciuitatis. *Harl.*

Atticus, Pergamenus, σοφιστὴς ἱκανὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ λογογράφος. Strabo XIII. pag. 625. Supra, *Apollodorus*, cuius diſcipulus fuit.

Baſilicus, Apſinis praeceptor, a quo laudatur et a ſchol. Hermogenis, et Suida in Βασιλικὸς, Ἀψίνης et Παμπρέπιος, [et Eudoc. pag. 93.]

Baſſus, ſophiſta, *Lucian.* aduerſus indoctum, [cap. 23. pag. 118. tom. III. ed. Reiz. cuius et M. du Soul. not. conferes]

Βημάρχιος, ſophiſta, cuius μελέτας et alia Suidas memorat.

Bias, Prienenſis, *Laërt.* I. 84. Suid.

Bion, rhetor. *Laërt.* IV. 58. [et ex illo *Eudoc.* pag. 94.] Agathias.

Caecilius, Calantianus Siculus, quem multa de rhetorice ſcripſiſſe teſtatur *Quinctil.* III. 1. De eo viri docti ad Longinum *Fabr.* *Caecilium* (Κεκίλιον) librorum manu exaratorum auctoritate ſcripſit Morus, cuius notam primam ad Longin pag. 2. vide; idem in libello animaduers. ad Longinum pag. 18. ſeq. de Cecilii ipſius libro de ſublimitate quaedam docte adnotat. Κεκίλιος dicitur ab *Eudocia* pag 268. ex *Suida*, tom. II. pag. 285. vbi Küſter docet, Meurſium bibl. graeca male feciſſe ex vno Caecilio duos, alterum

Digitized by Google

alterum *Callantinum*, ex corrupto Suidae loco, (vbi tamen Holſtenius ad Stephan. Καλὴ ἀκτὴ, monuit, legendum eſſe Καλακτῖνος, pro vitiato Καλαντιανὸς,) et alterum *Caloactiten*, ex Athenaeo. Fuit vero patria Calactinus, ex vrbe Siciliae, Καλὴ ἀκτὴ dicta, ortus. Dubius adhuc erat *Taylor* praef. ad vitam Lyſiae pag. 66. ſq. ed. Reisk. tom. II. vbi quoque Caecilii ſcripta enumerantur. Illam *Caecilii* ſcripturam defendit *Toup.* in notis ad Longin. pag. 269. ſqq. Idem contendit, Caecilium, contra quem ſcripſit Longinus, vixiſſe ſub Iulio et Auguſto καὶ μετέπειτα, Suidamque confudiſſe duo Caecilios, alterum ſub Auguſto, alterum ſub Hadriano. Tum, Suida potiſſimum duce, recenſet vberius ſcripta Caecilii, quae vero omnia temporis inuidia abſumſit; περὶ ῥητορικῆς, *de rhetorice;* περὶ σχημάτων, *de figuris;* περὶ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων, *de charactere decem oratorum.* (Contra hunc libr. ſcripſit *Lyſimachides*, teſte *Ammonio* de differ. v. Θεωρός. Toup. autem haud probat coniecturam Valkenarii in animaduu. ad Ammonium, emendaturi in Ammonio Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑορτῶν. E contrario Toup. legendum cenſet, περὶ τῶν ί παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων.) Ὑπὲρ Λυσίȣ σύγγραμμα, *commentarius de Lyſia.* Περὶ Ἀντιφῶντος σύνταγμα, *commentarius de Antiphonte.* Σύγκρισις Δημοσθένȣς καὶ Κικερῶνος, *comparatio Demoſthenis et Ciceronis.* Σύγκρισις Δημοσθένȣς καὶ Αἰσχίνȣ, *comparatio Demoſth. et Aeſchinis.* Περὶ ἱστορίας, *de hiſtoria.* Τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τȣ̃ Ἀσιανȣ̃, *quaenam ſit differentia inter atticum dicendi genus et aſiaticum.* Περὶ Δημοσθένȣς, ποῖοι αὐτȣ̃ γνήσιοι λόγοι, καὶ ποῖοι νόθοι, *de Demoſthenis orationibus germanis et ſpuriis.* Περὶ τῶν καθ᾽ ἱστορίαν ἢ παρ᾽ ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι, *de iis, quae ab oratoribus vel ſecundum, vel praeter hiſtoriae veritatem dicta ſunt.* Περὶ δȣλικῶν πολέμων, *de bellis ſeruilibus.* Κατὰ Φρυγῶν, δύο, *contra Phryges, libri II.* Ἐκλογὴ λέξεων κατὰ στοιχεῖον, *ecloga ſiue delectus vocabulorum ordine alphabetico:* ex quo opere Suidas multa depromſit. Περὶ ὕψȣς, *de ſublimitate:* atque Caecilius Toupio videtur pag. 273. primus ſcripſiſſe περὶ ὕψȣς. Quando vero Suidas ſcribit, Caecilium fuiſſe Iudaeum, intelligendus eſt *Q. Caecilius*, famoſus iſte Verris quaeſtor, notante et illuſtrante Toupio pag. 269. Copioſus quoque eſt de Caecilio, eius patria ſcriptisque *Mongitor.* in biblioth. ſicula, tom. I. pag. 117. ſeq. *Harl.*

[*Caianus*, ſiue *Gaianus*, Γαϊανὸς, Arabs, rhetor et ſophiſta, Apſinis diſcipulus, ſub Maximo (ſiue potius Maximino) et Gordiano, imperatoribus, Beryti docuit eloquentiam. Scripſit de conſtructione libr. V. artem rhetoricam, declamationes, v. Suid. I. p. 462. ibique Küſter. Eudoc. pag. 100. infra vol. VII. pag. 54. *Harl.*

[*Callicrates*, ſupra vol. II. pag. 873. *Harl.*]

CALLINICVS, ſophiſta, de quo ſupra c. 30.

Callippi, Athenienſis, τέχνη. Ariſtot. II. 23. rhetor.

Calliſtratus, cuius exemplo Demoſthenes ad eloquentiam ſectandam fuit inflammatus, vt dixi lib. 2. c. 26. §. 8.

CALLISTRATVS, ſophiſta, cuius ἐκφράσεις memoraui ſupra hoc libro 4. [c. 22. vol. V. pag. 558. ſqq. ſupra vol. II. pag. 750. *Harl.*]

Carcinus, rhetor, laudatus Alexandro lib. de figuris dict.

Carneades, de quo in Platonicis dixi ſupra lib. 3. *Fabr.* Cap. 4. pag. 166. ſq. vol. III. adde *Carpzou.* diſput. de vita et placitis Critolai, philoſophi peripatetici, §. III. pag. 10. not. *d.* *Harl.*

Caſſianus, ſophiſta, cuius apud Philoſtratum mentio.

[*Caſtor*, Rhodius, vel, vt quidam aiunt, Galata, rhetor, Philoromanus cognominatus, ſcripſit de argumentis oratoriis libr. V. de ratione perſuadendi libr. II. artem rhetoricam; de Nilo; de iis, quae a chronologis ſunt ignorata, et alia. v. *Suidam* tom. II. pag. 246. *Eudoc.* pag. 268. *Meurſium* in bibl. graeca. *Olearii* not. ad Suidam, cum I. A. Erneſti obſſ. in Ariſtoph. nubes etc. editas, Lipſ. 1795. 8. pag. 256. ſq. inprimisque *Heynium* in Comm. de Caſtoris epochis populorum θαλαττοκρατησάντων in Nouis Commentt. Soc. Gott. tom. I. pag. 66. ſq. In cod. MMDCCCCXXIX. bibl. publ. *Pariſ.* eſt *Caſtoris*, *Rhodii*, opuſculum de metris rhetorum propriis. *Harl.*

Caucalus, Chius, rhetor, cuius ἐγκώμιον Ἡρακλέους laudat Athenaeus, et forte Καύκαλος legendum apud Suidam in Λήμνιον κακόν.

Celer, Caninius, τεχνογράφος, M. Aurelii et L. Veri praeceptor, de quo meminerunt Iulius Capitolinus et Philoſtratus. *Fabr.* [de vitis ſophiſt. I. ſect. 3. pag. 524. vbi v. Olear. de ſcriptura nominis, num Κέλερ, an Κέλωρ legendum ſit. Philoſtratus ait, Celerem fuiſſe egregium epiſtolarum imperatoriarum magiſtrum, et de arte rhetorica ſcripſiſſe. Ab epiſtolis fuit Hadriani, imperat. Eius meminit *Ariſtides* in orat. ſacra IV. pag. 595. ſiue tom. I. pag. 335. ed. Iebbii, additque, eum fuiſſe ſcribam regium. *Vellei Celeris* epiſtolam ad Hadrianum citat Priſcianus, obſeruante *H. Valeſio* emendatt. lib. III. cap. 5. pag. 85. *Harl.*

Cephalus, rhetor Athenienſis, Lyſiae pater, cuius ἐγκώμιον Λαΐδος ab Athenaeo citatur. Vide *Tzetzam* Chil. VI. Hiſt. 34. et Suidam in Κέφαλος, qui primum προοίμια et ἐπιλόγους orationum compoſuiſſe teſtatur. *Fabr.* Sed conf. ſupra in vol. II. p. 748. adnotata.

[Ab *Eudocia* pag. 268. et *Suida* II. pag. 305. citatur Κεφαλίων ἢ Κεφάλων, Gergethius, rhetor et hiſtoricus ſub Hadriano, auctor declamationum rhetoricarum, et hiſtoriarum variarum, libr. IX. Küſter. tamen notat, a Suida confundi *Cephaleonem*, qui vixit ſub Hadriano, cum *Cephalone Gergithio*, multo antiquiore. Plura vide apud *Fabr.* infra in vol. IX. libr. V. cap. 38. pag. 398. *Harl.*]

Cephiſodemus, orator λάλος ſiue loquax, Periclis aduerſarius, de quo Suidas et ſchol. Ariſtoph. au. verſ. 1294.

Cephiſodorus, ſiue *Cephiſodotus*, Iſocratis diſcipulus, de quo dixi lib. 2. cap. vlt. [vol. II. pag. 750 et 792. Differunt autem *Cephiſodorus* et *Cephiſodotus.*] Mentio eiusdem [?] apud eundem Suidam et in Graecis ſcholiis ad Ariſtophanem atque ad Ariſtotelis rhetorica pag. 64. b.

Chares, orator Athenienſis. Suid. Ἀντίπατρος. Et ſchol. graec. ad Rhetorica Ariſtotelis p. 80.

Charidemus, de quo Suidas loco laudato. *Ariſtides* tom. I. pag. 493.

Chariſius, Lyſiae imitator, de quo Cicero in Bruto c. 83. *Reineſ.* p. 560. Var. lect. [ſupra vol. II. pag. 873.]

Chiridius, Antholog. Epigrammatum graecor. pag. 412. edit. Wechel.

Chryſippus. Vide mox in Cleanthe.

Cineas,

Cineas, rhetor. Steph. in Ἐφύρα. Male καινεὺς vel καινίας apud Laërtium, et in ſchol. Pindari, vt Meurſio in Bibl. graeca obſeruatum. [Citatur in Steph. Byz. fragm. ap. *Montfauc.* in bibl. Coislin. pag. 284.]

Claudius, ſophiſta, *Epiphan.* tom. I. pag. 627.

Cleanthes, ſtoicus, de quo Cicero IV. de finibus cap. 3.: *Scripſit rhetoricam Cleanthes, Chryſippus etiam, ſed ſic, vt, ſi quis obmuteſcere cupierit, nihil aliud legere debeat.* [ſupra vol. III. pag. 550. ſqq.]

Clearchus, *Rutil.* Lupus de figuris ſententiar. pag. 1. *Cleochares* id. pag. 3. Myrleanus. *Phot.* Cod. CLXXVI. *Fabric.* Sed *Cleochares* et Clearchus apud Rutilium non ſunt diuerſi oratores, atque apud Rutil. c. 2. aliosque nomen *Cleacharis* pro vitioſa lectione *Clearchi* docte copioſeque reſtituit *Ruhnken.* in notis pag. 5-7. *Cleochares* fuit aequalis Democharis, de quo paullo poſt erit ſermo, et ſcripſit orationes, a *Rutilio* p. 5. et 35. ed. Ruhnk. memoratas, item, quod ad artem rhetoricam pertineret, obſeruante Ruhnk. pag. 6. adde ſupra, vol. II. pag. 873. — *Clearchus* tamen ſcripſit περὶ γλωσσῶν, teſte ſchol. Veneto, ad Homeri Il. ψ'. 81. pag. 497. ed. Villoiſ. et *Euſtath.* ad plura Homeri Odyſſ. loca, (v. ſupra, vol. I. pag. 468.) laudat eius aenigma de Eunucho, pumice noctuam petente. *Harl.*

Cleon, demagogus. *Cic.* Bruto c. 7. *Quintil.* IX. 3. *Maximus Tyrius* pag. 49. Suid.

Cliſthenes, Cic. Bruto, c. 7.

Coccus, Athenienſis, Iſocratis diſcipulus, Suid. [ſupra vol. II. pag. 800.]

Codration, ſophiſta, Vari, Pergaei, praeceptor. Philoſtr.

* *Conrodrii*, ſiue *Cocondrii* de tropis MS. Labbeus Bibl. nou. MSS. pag. 106.

Corax et *Tiſias*, Siculi, primi artem et praecepta rhetorica ſcripſerunt, poſt Gelonem et Hieronem exſtinctos. Schol. Hermog. pag. 5 6. 240. [et in Aphthon. progymn. in *Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 592.] *Cic.* Bruto c. 12. et 1. de Oratore, c. 20. et III. 21. *Quintil.* III. 1. Ariſtot. II. 24. Rhetor. *Sextus* 2. contra Math. pag. 81. [Plura collegit *Mongitor* in bibl. Sicula I. pag. 146. ſq. et II. pag. 267. ſq.] Alius *Corax*, Archilochi interfector, apud Heraclidem de politiis cap. 8. et *Corax* Θολλόγος apud Ducam pag. 101. ſq. Hiſt. Byz.

Cornuti artem rhetoricam laudat *Porphyr.* in Categorias, pag. 10.

Craterus, rhetor. Anthologia Epigramm. pag. 413. edit. Wechel.

Crates, Trallianus, Iſocratis diſcipulus, *Laërt.* IV. 23. [ſupra, vol. II. pag. 800.]

Creon, in libris ῥητορικῶν citatur a Suida pluribus locis.

Critias, orator. Cic. Dionyſius Halic. Philoſtratus etc. Vide et *Cauſinum* lib. 1. de eloqu. c. 19. et dictionarium Hiſtor. *Baelii*, qui Voſſii aliorumque errores corrigit, *Meurſium* in Bibl. Attica, et quae ſupra lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 749.]

Critolai, τέχνη. *Quintil.* II. 15 et 17.

[?] *Cteſiphon.* Tzetz. Chil. V. hiſt. 35.

[*Cteſippus* et *Cydias*, ſupra, vol. II. pag. 872 et 873. et de priore notandus eſt locus Gregor. Cor. in explicat. Hermogenis pag. 938. a *Welſio* prolegg. ad Demoſth. orat. contra Leptin. pag. 49 ſq. excitatus, et quae ipſe cl. *Wolfius* pag. 52-56. de eo aliisque minus notis oratoribus copioſe docteque diſputauit. *Harl.*]

Cyrinus, ſiue *Quirinus*, ſophiſta, Nicomedienſis, Philoſtr.

CYRVS,

CYRVS, ſophiſta ineptus. *Philoſtr.* in vita Damiani. Videndum ſintne huic tribuenda quae περὶ διαφορᾶς ςάσεων Aldus edidit, an Cyro Theodoro Prodromo, vt ſuſpicatus ſum capite ſuperiore, §. 16. *Fabr.* *Cyrus* de differentia ſtatuum eſt in cod. *Pariſ.* MMDCCCCLXXIV. et in cod. *Auguſt.* Vindel. prouti a *Reiſero*, cat. pag. 89. citatur, *Cyri Gregorae* ſchema. *Harl.*

Cytherus, ſophiſta, ad quem epiſtola ſecunda Firmi, Caeſareae epiſcopi, (qui A. C. 439. obiit,) in Anecdotis graecis *Lud. Antonii Muratorii*, pag. 282.

[*Damianus*, Ariſtidis et Adriani auditor. *Eunap.* pag. 130. *Harl.*]

Damas, Σκέμβρος. *Seneca* Suaſor. 2 Controuerſ. 14. Strabo.

Dardanus, Aſſyrius, Antiochi, Aegaei, praeceptor. Philoſtr.

Daphnidius. *Rutilius Lupus*, de figuris, pag. 5. *Fabr.* Lectio et ſcriptura, *Daphnidius* orta eſt in *Rutilio* l. cap. 15. pag. 52. ed. *Ruhnken.*, (cuius adnot. conferes,) ex praua Pithoei mutatione verioris et antiquioris ſcripturae nominisque *Daphnis*. adde ſupra, vol. II. pag. 873. *Harl.*

Decrianus, ſophiſta, de quo Lucianus in Aſino, tom. II. pag. 77.

DEMADES, ſupra. [lib. II. cap. 26. vol. II. pag. 868. ſq.]

Demeas, Demadis e tibicina filius, ibid. nota *qqqq*.

DEMETRIVS, Alexandrinus, de cuius libro περὶ ἑρμηνείας vide, quae cap. ſuperiori.

Demetrii, de quibus *Ionſ.* pag. 209. 210. *Laërtius* V. 38. ſeq. et 85.

Demetrius, Phalereus, vltimus ex Atticis, qui dici poſſit orator. *Quinctil.* X. 1. ex *Cic.* Brut. 9. conf. *Diogen. Laërt.* V. 75. ſqq. *Perizon.* ad Ael. V. H. lib. III. c. 17.

Demetrianus, Aſpaſii praeceptor, εὖ γινώσκων τοὺς ῥητορικοὺς τῶν λόγων, Philoſtrat. II. 33. de vitis Sophiſt.

Demochares, fuit Demoſthenis ſororis filius, Leuconoenſis, orator et hiſtoricus inſignis. *Rutilius Lupus* de figuris p. 1 et 6. *Cic.* Bruto 83 et 2. de Oratore c. 23. *Seneca* III. 23. de ira. *Valeſius* ad excerpta Peireſc. p. 10. *Voſſius* de natura rhetor. p. 84. et de Hiſt. graecis I. 11. *Meurſius* in bib. Attica, *Reineſius* p. 360. Var. lect. *Fabr.* De ipſo *Demochare*, qui praeter *hiſtoriam* et *orationes* ſcripſit quoque *dialogos*, eius ingenio, democratiae ſtudio et fatis multus eſt *Ruhnken.* ad Rutil. I. 2. p 7-9. alios quoque VV. DD. laudat et refutat Fabricium, illum inter philoſophos Platonicos et Stoicos recenſentem.

[*Democles*, qui patronymica forma etiam vocatur *Democlides*, Theophraſti diſcipulus, orator atticus, Democharis aequalis, cuius mentionem facit *Dionyſ. Halic.* in Dinarch. pag. 117. obſeruante *Ruhnkenio* l. cit. pag. 8. inprimis vide, quae ille notauit in hiſtoria crit. oratt. graecorum. pag. XCI. ſq. *Harl.*]

Democritus, Pergamenus, *Laërt.* IX. 49.

DEMOSTHENES, de quo dixi lib. II. c. 26. §. 8.

Demoſtratus, *Plutarch.* Alcibiade, pag. 200.

Dexippus Herennius, Athenienſis, Suid. incertum idemne ſit, de cuius ſcriptis alterius argumenti dixi ſupra c. 25. [Sed v. ſupra, vol. III. pag. 39. ſq.]

Dias, Epheſius, ſophiſta, *Philoſtr.* ſoph. I. c. 3. pag. 485. ſq.

DINARCHVS, de quo lib. II. c. 26. §. 11.

DIO CHRYSOSTOMVS, de quo lib. IV. c. 10.

Diocles, Caryſtius, *Seneca*, rhetor, in Suaſor. et Controuerſ.

Diodotus,

Digitized by Google

Diodotus, Cappadox, ſophiſta, Philoſtr.
DIONYSIVS, Halicarnaſſeus, de quo lib. III. c. 31. [vol. IV. pag. 382. ſqq.]
Dionyſius, qui Ciceronem docuit, vide ibid. vbi varios Dionyſios recenſeo.
Dionyſius, huius filius, elegans magis declamator, quam vehemens, Sen. controuerſ. 4.
Dionyſius rhetor, qui in Areopagitae opera ſcholia [?] ſcripſit, Labbe tom. I. p. 765. de S. E. *ὁ μέγας Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ὁ ἀπὸ Ῥητόρων ἐν τοῖς σχολίοις, οἷς πεποίηκεν εἰς τὸν μακάριον συνώνυμον αὐτοῦ Διόνυσον.* . *Anaſtaſius*, Sinaita, cap. 22. Hodegi pag. 340.
DIONYSIVS LONGINVS, de quo cap. ſuperiore.
Dionyſius, ὁ χαλκοῦς, rhetor et poëta, *Athen.* XV. 669.
[*Dionyſius*, Mileſius, ſub Hadriano clarus. v. ſupra, vol. IV. pag. 410. Eudoc. pag. 130. ſq. A Suida in voc. Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, vol. I. pag. 601. cognominatur *Atticiſta*.]
Dionyſodorus, *Lucian.* t. II. pag. 636. in Conuiuio.
Diophanes, Porphyr. vita Plotini. Alius *Diophanes*, Mytilenaeus, rhetor, de quo *Cicero* Bruto w).
Diotimus, Suid. in Ἀντίπατρος.
Dorio, ſiue *Durio*, Seneca in ſuaſor. et Controuerſ. *Fabr.*
[*Doxopatris*, v. in capite ſuperiore, §. VI.
Dromoclides, Sphettius, tempore Democlis ſ. Democlidis, quocum confunditur a *Corſino* Faſt. att. tom. IV. p. 59. obſeruante *Ruhnken.* in hiſt. crit. orat. graecor. p. XCI. *Harl.*]
Ecebolius, ſophiſta CPol. *Socrates* hiſt. Eccleſ. III. 13. Suid.
Primus mouiſſe aliqua circa Rhetoricen *Empedocles* dicitur, praeceptor Gorgiae Leontini, teſte Quintil. III. 1. De illo dixi lib. 2. c. 12. §. 8. De *Epaminonda* Cicero Bruto c. 13.
Ephialtes, Suid. in Ἀντίπατρος, vide et ſupra lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 748.]
Ephorus, Cumanus, Iſocratis auditor, cuius περὶ λέξεως Strabo memorat. Confer, ſi placet, *Voſſium* de Hiſt. graecis x).
Epicurus ἐν τῷ περὶ ῥητορικῆς iactauit, ſe ſolum inueniſſe veram rationem eloquentiae ciuilis. *φύσις γάρ ἐστιν ἡ κατορθοῦσα λόγους, τέχνη δὲ οὐδεμία*, Schol. Hermogenis pag. 377.
[*Epiphonius*. Eudocia pag. 165. ſupra in notitia codd. Hermog. et infra, in vol. VII. lib. V. c. 11. pag. 418. *Harl.*]
Euctemon, leuis declamator ſed dulcis, Sen. Controu. 1.
[*Eudemus*, Suid. h. v. et Eudoc. pag. 165]
Eriphylus, Rhodius, Quinctil. X. 7. e Cic.
Euagoras, Lindius, de cuius ſcriptis Suid.
Euathlus. Vide infra in Protagora.
Eubulus, Suid. [ſupra, vol. II. pag. 750. *Eudoc.* pag. 164.]
Eunoius, Suid. in Σαλλούστιος.

[*Euodianus*,

w) Cap. 27. vbi dicitur et Gracchi magiſter et Graeciae temporibus illis diſertiſſimus fuiſſe. *Diophanem* quemdam ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ποντικῶν ἱστοριῶν memorat *Eudoc.* pag 31. *Harl.*

x) Plura vide in vol. II. pag. 355. et pag. 800. De *Ephoro* iuniore, itidem Cumano, hiſtorico v. *Eudoc.* pag. 164. *Harl.*

[*Euodianus*, Smyrnaeus, Ariſtoclis diſcipulus, Romae ſcripſit plures orationes panegyricas, v. *Eudoc.* pag. 164. *Harl.*]

Euſebius, Arabius ſophiſta, Suid. Eius μελέται, Photius Cod. CXXXIV.

Euſtephius, Aphrodiſienſis, Suid. Lacharis diſcipulus, id. Λαχάρης. [De Euſebio et Euſtephio v. quoque *Eudoc.* pag. 166.

Euſtochius, Cappadox, ſophiſta, tempore Conſtantis, ſcripſit Cappadociae et reliquarum gentium antiquitates. v. Suidam et Eudociam l. cit. *Harl.*

Fauorinus, de quo vide Philoſtr. et quae ſupra lib. III. [cap. IV. vol. III. pag. 173. ſqq.]

Geometres, rhetor, quem laudant Schol. Hermog. et Matthaeus Camariota. [Dicitur *Ioannes Geometres* v. in capite ſuperiore §. VI. In cod. *Barocc.* XXV. ſunt *Io. Geometrae* encomium quercus, ecphraſis horti, eiusdem alia ecphraſis, laudatio pomi, eiusdem aliud encomium. — in cod. *Matrit. Io. Geometrae protothroni* laudatio pomi, quam *Iriarte* cat. codd. Matr. pag. 301. ſqq. primus graece vulgauit. *Ioan. Geometr.* ſermo gratiarum actionis in adnuntiationem deiparae, in cod. *Coislin.* teſte Montfauc. pag. 181. fol. 177. Excerpta in cod. Coisl. CCI. eod. Montf. teſte pag. 251. —

Genethlius, Palaeſtinus, ſophiſta, Minuciani et Agapeti diſcipulus, Callinici aemulus docuit Athenis, et obiit annos XXVIII. natus. Scripſit adlocutiones et declamationes, item propempticum ad amicos ſuos, Daduchum et Aſclepiadem, atque orationes panegyricas. v. *Heſych. Illuſtr.* pag. 10. ibique Meurſii notam pag. 135. *Suid.* h. v. et *Eudoc.* pag. 100. —

Georgius Diaereta. v. *Lambec.* comment. bibl. Vindob. VII. p. 551. in cap. ſuper. §. VI. *Harl.*]

Paulus Germinus, ſophiſta, vide lib. 2. c. 26. §. 4. vol. II. pag. 770.

Glaucippus, Hyperidis F. de quo memini lib. 2. cap. 26. §. 10. [vol. II. pag. 856.] Vide et Suidam vbi de Glaucippo, Hyperidis patre.

Glaucus, ſophiſta, de quo Philoſtratus, de Sophiſt. II. 20. pag. 601.

Glyco, Spiridion (al. Scyridicus), Senecae in controuerſiis et ſuaſor. laudatur.

GORGIAS, Leontinus, de quo dixi lib. 3. c. 26. y) Τέχνην ῥητορικὴν ſcripſit, et communes tractauit locos, quorum meminit etiam Quinctil. III. 1. Alius *Gorgias*, iunior, rhetor, qui libros IV. graece de figuris ſcripſit, aequalis Rutilii Lupi, qui eum laudat pag. 10. et in compendium miſit, adde *Quinctilianum* IX. 2. et Nic. Fabrum ad Senecae l. 1. controuerſ. 4. pag. 113.

Grandaus, Aſianus declamator, *Sen.* Controuerſ. 2.

[*Gregorius*, *Corinth.* v. ſupra in cap. de Hermogene, §. VI.]

HARPOCRATIO, Alexandrinus, de cuius Lexico rhetorico infra [ſ] cap. 38. vbi et de aliis Rhetoribus hoc nomine.

Hegemon, Schol. Hermog. [ſupra, vol. II. pag. 872.]

Hegeſias, Magneſius, de quo viri docti ad Longin. et Agatharchides apud Phot. p. 724. ſq. [ſupra, vol. II. p. 873.] Alius *Hegeſias*, Cyrenaicus, πεισιθάνατος *Cic.* 1. Tuſc. c. 34.

Heraclides, Laërt. V. 64.

Heraclides, Lycius, Suid. in Ἀψίνης et Νικητής.

Herma-

y) Vol. II. pag. 805. vbi in nota etiam de *Gorgia* iuniore agitur. *Harl.*

Hermagoras Carion, de quo idem Suid. [et Eudocia pag. 164.] Laudatur in Rhetoribus Pithoei pag. 45. 51. 108. 109. 292. ſqq. et in Schol. ad Hermog. Theodori Gadareni diſcipulus, propriam in arte dicendi viam inſtituit, quam plurimi ſunt ſequuti, teſte *Quinctil.* III. 1. *Raras ſententias dicebat, ſed argutas, et quae auditorem diligentem penitus afficerent, ſecurum et negligentem tranſcurrerent*, *Senec.* Controuerſ. 14.

Hermias, Alexandrinus, Suid. in Παμπρέπιος.

[*Hermocrates*, Phocenſis, Rufini Smyrnaei auditor. Eum valde laudat *Philoſtr.* de ſophiſt. II. 25. pag. 608. ſqq. *Harl.*]

HERMOGENES, Tarſenſis, de quo capite ſuperiore.

Hero, Athenienſis, Suid.

HERODES, Atticus, de quo cap. 30.

Hierius, Athenienſis, Suid. in Παμπρέπιος. [Meminit illius *Auguſtinus* libr. IV. Confeſſ. cap. 14.]

Hierocles, rhetor aſiaticus, *Cic.* Oratore cap. 69.

Hieronymus, Rufinus de compoſitione et metris orat. pag. 318. *De compoſitione et numeris et pedibus orationis, vt Cicero dicit, iſti ſcripſerunt apud Graecos: Thraſymachus, Naucrates, Gorgias, Ephorus, Iſocrates, Theodectes, Ariſtoteles, Theodotus Byzantius, Theophraſtus, Hieronymus. Latine de numeris hi: Cicero, Victorinus, Euſebius, Terentianus, Varro, Probus, Chariſius, Diomedes, Quinctilianus, Donatus, Victor, Seruius.*

HIMERIVS, ſophiſta, de quo cap. 32.

Hippias, Eleus, de quo dixi lib. 2. cap. 24. §. 19. [vol. II. pag. 657.] Meminit inter τέχνης ῥητορικῆς ſcriptores Quinctil. III. 1.

Hybreas, Seneca in ſuaſor. et controuerſiis. Hybreae, diſertiſſimi viri, filius, apud M. Tullium, Ciceronis filium, male cauſſam agens, memoratur ab eodem Seneca Suaſoria 8.

HYPERIDES, de quo lib. 2. cap. 26. §. 10. [vol. II. pag. 856.]

Ioannis, Itali, μέθοδος Ῥητορικῆς κατὰ σύνοψιν MS. in Bibl. Vindob. Vide *Lambecium* lib. IV. pag. 322. ſq. [*Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 444.] et lib. VII. pag. 149. [De *Ioanne Siceliota*, *Io. Geometre* et *Io. Georgio* v. ſupra in cap. de Hermogene §. VI.

Io. Argyropuli prolegg. in progymnasm. fuerunt in cod. Heidelberg. de eo v. *Saxii* Onom. II. pag. 446. ſq. infra vol. IX. pag. 425. *Harl.*]

Iphicrates, rhetor et dux, de cuius ſcriptis Meurſius in Bibl. Attica. [ſupra, vol. II. p. 749.]

ISAEVS, de quo lib. 2. cap. 26. §. 6.

Iſidorus, Pergamenus, Laërt. VII 34. [ſupra vol. II. pag. 873. *Ioſephus Rhacendyta*, (de quo *Fabr.* B. Gr. vol. XII. pag. 639.) Eius *epitome rhetorica* exſtat in cod. II. Florent. *Medic.* plut. 58. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 438.) et in cod. *Vindobon.* (teſte *Neſſelio*, cat. codd. IV. pag. 41. §. 70.) *Venet.* in bibl. S. Michael. v. *Mittarell.* catal. codd. illius bibl. col. 1013. ſq.]

ISOCRATES, Athenienſis, cuius artem rhetoricam memorat *Quinctil.* III. 1. de illo vti etiam de alio iuniore huius nominis dixi lib. 2. cap. 26. §. 5.

Lachares, Euſtephii, Nicolai et Aſterii praeceptor. Suid.

Leo, Alabandenſis, id. *Leonas*, id. [*Eudocia* pag. 280 et 181. de hoc et duobus antecedentibus.]

Leonidas, rhetor Chriſtianus, ad quem S. Nilus II. Ep. 291. editionis Allat.

Lesbocles, Mytilenaeus, Strabo, Seneca rhetor etc.

LESBONAX, de quo [vol. II. pag. 871. ſq.]

LIBANIVS, de quo infra, lib. 5.

Licymnius, ſchol. graecus, Rhetoricor. Ariſtotelis pag. 72. b.

Lollianus, Suid. ſchol. Hermogenis. [Philoſtr. de ſoph. I. 23. pag. 526. ſq. *Eudocia* p. 281. cl. *Wolf.* prolegg. ad Demoſth. orat. contra Leptin. pag. 36. not. 3. *Lolliani*, ſophiſtae, prolegg. de ſtatibus ſunt in cod. Bodlei. MMCCCCLXXXIII. ſecundum catal. tom. I. pag. 128.

Longinus, de quo cap. praeced.

Lycoleon, ſupra vol. II. pag. 750. *Harl.*]

Lycophron, ſchol. Graecus. Rhetoricor. Ariſtotelis [?] pag. 62. b.

LYCVRGVS, Athenienſis, de quo lib. 2. c. 26. §. 7.

LYSIAS, Athenienſis, de quo lib. 2. c. 26. §. 4.

Maior, Arabius, aequalis Apſinis et Nicagorae, ſub Caeſare Philippo, Suid. Eudoc. p. 300. et ſchol. Hermogenis pag. 130. ed. Ald.

[*Malchum*, Byzantinum, qui ſcripſit hiſtoriam ab imperatore, Conſtantino, vsque ad Anaſtaſium, *Eudocia* pag. 300. inter rhetoras recenſet, alias *Suidas* (tom. II. pag. 488.) verbis vſa. *Photius* autem quem ſequitur Fabric. infra lib. V. 5. 5. pag. 236. vol. VI. vet. edit. et vol. IX. pag. 400.) in bibl. cod. LXXVII. eum facit Philadelphienſem, et *Voſſius* de hiſtor. graec. pag. 266. eum potiore iure accenſet hiſtoricis. *Harl.*]

Manippus, grammaticae artis et diſciplinae rhetoricae peritiſſimus, in Actis Archelai, editis a praeſtantiſſimo Zaccagnio pag. 23. Apud Epiphanium haereſi Manichaeor. LXVI. tom. I. pag. 672. eſt *Marſipus*, male, ni fallor.

MARCELLINVS, rhetor, de quo nonnulla lib. 2. c. 25.

[*Marcellus*, rhetor Pergamenus, ſcripſit libr. Ἀδριανὸς, ſiue de imperio. *Suid.* h. v. et *Eudocia*, pag. 301. *Harl.*]

Marcus, rhetor Byzantinus ſub Hadriano, Syncell. pag. 350.

Marpſias, Suid. [vbi v. Küſt. II. pag. 505. et *Eudoc.* pag. 301.

Maternus, ſophiſta, Xiphilin. pag. 222.

MATTHAEVS CAMARIOTA, de quo cap. ſuperiore.

Maximus, rhetor, Plutarchi aequalis, IX. 4. ſympoſ.

Maximi, ſophiſtae Alexandrini, μελέτας laudat Photius Cod. CXXXV.

Maximi duo, Byzantius, Euclidis Pater, et alter, Epheſius, Socrates ſ. 165. H. E.

Megas, ſiue *Magnus*, Procopii Gazaei diſcipulus, vide huius Epiſt. 13. 17. 50.

[*Meliſſermus*, Athenienſis, ſcripſ. epiſtolas et ſympoſiac. *Eudoc.* p. 304. *Harl.*]

Melitus, Suid.

MENANDER, rhetor, de quo capite ſuperiore.

Menecles, rhetor aſiaticus, Cic. oratore cap. 69.

[*Meneſtchmus*, ſupra, vol. II. pag. 872.]

[*Meneſtheus*, ibid. pag. 746.]

Metrodorus,

Digitized by Google

Metrodorus, Scepſius, *Quintil.* X. 7. e Cic. [z])

Metrophanes, Suid. et Scholiaſtes Hermog. [Tres autem Metrophanes recenſet *Suidas* II. pag. 556. ſq. 1) ſophiſtam, ex Encarpia, vrbe Phrygiae, oriundum, qui ſcripſit de ipſa Phrygia libr. II. de formis orationis, de ſtatibus, commentarium in Hermog. artem rhetoricam, comment. in Ariſtidem: 2) *Metroph. Corneliani*, rhetoris, filium, ſophiſtam, Lebadia, vrbe Boeotiae, ortum; qui ſcr. declamationes, orationes panegyricas, et de generibus dicendi, quibus vſus eſt Plato, Xenophon, Nicoſtratus et Philoſtratus. De duobus hiſce Metrophan. eadem ex Suida narrat Eudocia pag. 301. — 3) His addit Suidas (ex Damaſcio,) *Metrophanem*, a Lachare genus ducentem, contra quem *Superianus*, ſophiſta, librum ſcripſit.

Metrophanis, Smyrnenſis, chriſtiani, mentio fit in cod. Coislin. CCLXXXVIII. in *Montfaucon.* bibl. Coislin. pag. 405.

Michael, Presbyter, (ſaec. IX.) de *conſtructione partium orationis*, opus editum Edeſſae in Meſopotamia; in cod. *Mediolan.* Ambroſ. teſte *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. in cod. *Eſcurial.* teſte *Pluero* in itinerar. per Hiſpan. pag. 182. vbi ſic citatur: *Mich. Presbyt.* et *Singelii* (h. e. *Syncelli*, v. Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 220.) Hieroſolymitani, methodus de orationis conſtructione: (in indice codd. a Clarkio in epiſt. de Hiſpan. exhibito, deeſt illius commemoratio.) in cod. *Matrit.* XL. apud *Iriart.* cat. codd. gr. pag. 145. qui animaduertit, ſub nomine *Georgii Lecapeni* editum eſſe id opuſc. περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων, (cum Theodoro Gaza,) Florent. apud hered. Philippi Iuntae, 1520. 8. iam cum Theodoro edit. eſt ibid. 1515. 8. et cum aliis, ibid. 1526. 8. v. *Bondini* annal. typogr. Iunt. II. pag. 76. 163. et 203. Venetiis in vol. graecorum grammat. 1525. 8. pag. 171. ſqq. et Fabric. B. Gr. lib. V. 7. de grammat. graecis vol. VII. pag. 46. ed. vet.) Eſt quoque in ſeptem codd. bibl. publ. *Pariſ.* — in cod. VII. *Florent.* Med. plut. 55. teſte *Bandin.* cat. codd. gr. pag. 266. ſq. qui de Michaele illo, presbytero, eſt copioſus, eumque, non, Lecapenum, auctorem eſſe libelli ſtatuit cum *Allatio* de Georgiis, in calce vol. X. Fabr. B. Gr. pag. 700. §. 46. — Eſt quoque ibid. in cod. XLVI. plut. 57. (*Bandini* l. c. pag. 372.) tum in bibl. Coislin. (v. *Montfaucon.* pag. 230.) Vatic. Barber. Vallicellan. etc. ſub illius *Michaelis* nomine.

Michaelis, metropolitae Athenienſis, protheoria, epiſtolae V. oratio habita Athenis, catecheſis prima, lamentatio demortui Adyephi, oratio rhetoris cuiusdam in illum Michael. *Michaelis* Anchiali orat. in imperat. Manuelem Choniatem: quaedam *Michaelis* Choniatae: haec omnia ſunt in cod. *Barocc.* CXXXI. (catal. pag. 14. ſqq.) *Harl.*]

MINVCIANVS, de quo capite ſuperiore.

Miltiades, rhetor, cuius mentio apud Senecam controuerſ. 25.

Mnaſeas, Berytius, cuius artem rhetoricam et alia Suidas memorat [vid. ibi Küſter II. pag. 567.]

Mneſaeus, rhetor. id. in Νικαγόρας.

[*Mnerocles*, v. ſupra, vol. II. pag. 872.]

z) Vid. ſupra vol. II. pag. 660. et vol. III. pag. 607. Inſignis locus eſt de eo apud *Strabon.* lib. XIII. pag. 907. vbi conf. not. in Almelou. et de Strabonis loco vid. *Weſſeling* ad Hieroclis ſynecd. in Itinerar. pag. 691. *Harl.*

Muſonii. [de quibus ad Eunapium dicturus erat Fabricius.]

Myro, Suid. Rutilius Lupus pag. 7. de figuris. [v. *Ruhnken.* ad Rutil. pag. 66 et 73.]

Naucrates, Iſocratis diſcipulus, vt notaui lib. 2. cap. 26. [vol. II. pag. 800. ſq.] Meminit *Quinctil.* III. 6.

[*Neanthes*, Cyzicenus, diſcipulus Philiſci, Mileſii, ſcripſit multas orationes panegyricas, et περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς. v. *Suidas* h. v. et *Eudociam* pag. 309. Scripſit quoque hiſtoricos libros, negligentiae tamen argui videtur a *Plutarcho* Sympoſ. I. cap. 10. ſed diſſentit V. D. in bibl. critica Amſtel. II. part. 8. pag. 114. Conf. *Ionſium* de ſcript. hiſt. II. 4 §. 3. pag. 157. ſq. *Diogen. Laërt.* VIII. 72. ibique Menag. *Voſſium* de hiſt. gr. I. cap. 15. pag. 98. ſq. *Meiners* hiſtor. originis doctrinarum apud Graecos et Roman. I. pag. 231. ſupra, in vol. II. pag. 311. *Harl.*]

Neocles, rhetor, e quo definitionem ἐπιχειρήματος adfert ſchol. Hermogenis pag. 362. et ἐνθυμήματος pag. 365.

Neſtor, de quo Homerus, et *Cic.* Bruto cap. 10. qui de Menelao etiam cap. 13. de Vlyſſe cap. 10.

Nicagoras, ſophiſta, de quo capite ſuperiore, in Minuciano.

Nicander, ſophiſta ineptus, Philoſtrato memoratus in vita Damiani pag. 605.

NICEPHORVS BASILACA, de quo ſupra, cap. 30.

Nicephori, Calliſti, rhetorica MS. in codice bibl. Pariſ. MMMCCLXXI. *Montfauconus* pag. 70. Palaeographiae Graecae.

Nicias, Lyſiae aduerſarius, Clemens Alex. pag. 626. [aa]).

Nicetes, quem ſuo impetu Graecis valde placuiſſe, ſcribit Seneca ſuaſoria 3. Confer, quae de Niceta Philoſtratus et viri docti ad Plin. VI. 6. Ep. et Quinctil. de cauſis corruptae eloquent. c. 15.

[*Nicetae*, rhetoris et philoſophi chriſtiani in SS. martyres Cerycum et Iulittam, in cod. *Coislin.* Montfaucon pag. 424. adde ibid. pag. 108. *Nicetas*, Paphlagon. rhetor, p. 211. et 212. cod. CXLVI. fol. 110 et 292.]

Nicocrates, Lacedaemonius, Seneca ſuaſor. 2.

Nicolaus, e Myris Lyciae, Lacharis diſcipulus et Procli, vide *Marin.* vita Procli cap. 10. *Suidam* in Νικόλ. et Λαχάρης [bb]).

Nicolaus, Damaſcenus, de quo Suidas, et [?] quae ſupra l. 3. [c. 8. vol. III. p. 500. ſq.] in Peripateticis.

[*Nicolaus*,

aa) Enimuero *Niciam*, quem non eloquentia, ſed opibus et fortunis viam ſibi ad honores muniuiſſe, docet *Plutarch.* in eius vita pag. 524. D. ex oratorum catalogo expungendum eſſe, monet *Ruhnken.* in hiſtor. critica oratt. gr. pag. XL. et in *Clemente* nomina ſic transponi iubet: Λυσίας ἐν τῷ περὶ Νικίαν ὑπὲρ παρακαταθήκης. *Harl.*

bb) Scripſit artem rhetoricam et declamationes. v. *Suidam* ibique Kuſter. tom. II. pag. 624. et *Eudociam* pag. 309. Sed apud Suidam et Eudociam ab illo diſcernitur *Nicolaus*, rhetor, qui floruit ſub Leone ſeniore, imperatore, vsque ad Zenonem et Anaſtaſium, atque ſcripſit progymnasmata, declamationes rhetoricas et alia quaedam. Inter codd. bibl. *Bodleianae* (catal. codd. Angl. et Hibern. I. pag. 128. ſeq.) ſunt in cod. MMCCCCLXXXIII. *Nicolai*, ſophiſtae, progymnasmata, et (eiusdemne, nec ne?) de rhetorica. in cod. *Barocc.* CXXXI. (cat. pag. 16.) progymnasmata, et ἀποσπασμάτιον, veriſimilia eſſe, quae de Niobe feruntur. — Inter aduerſaria *Ger. Langbaeni*, (cat. p. 270.) *Nicolai* progymnasmata. Inter

[*Nicolaus*, Syracuſanus. v. ſupra, vol. II. pag. 776. *Harl.*]

Nicomedes, Pergamenus, rhetor, auditor Chreſti, Byz. de quo Philoſtr.

Nicoſtratus, Macedo, de quo Suid. cc)

Numenius, de cuius ſcriptis Suidas, et Eudoc. pag. 310. pater Alexandri, de quo capite ſuperiore. [Vixit tempore Hadriani, imper. Ad hunc enim ſcripſit conſolationem ſuper morte Antinoi: praeter ea de figuris dictionis, argumenta in Thucydidem et Demoſthenem, atque chriarum collectionem. *Harl.*]

Onaſimus, Suid. in Ἀψίνης et Ὀνάσ.

Palladius, Methonaeus, de quo Suid. [et Eudoc. pag. 352.] ſophiſta, cuius μελέτας laudat *Photius* Cod. CXXXIII. [v. infra lib. V. c. 32. vol. IX. pag. 12.]

Pammenes, Demoſthenis ſtudioſiſſimus, *Cic.* oratore c. 30.

Pamphili Τέχνη, *Ariſtot.* rhetor. II. 23. Meminit et *Quinctil.* III. 6.

Pancratius, Suid. [Eudoc. pag. 353.]

Patroclus, Suid. in Ἀντίπατρος.

Paulus Germinus, ſophiſta, vide ſupra l. 2. c. 26. §. 4.

[*Paullus Tyrius*, rhetor, miſſus ad Hadrianum, imperatorem, legatus, Tyrum effecit metropolim. ſcr. artem rhetoricam, progymnasmata et declamationes. *Suid.* III. pag. 61. *Eudoc.* pag. 353. *Harl.*]

[*Pauſanias*, Caeſarienſis aequalis Ariſtidis, ſecundum *Suidam* III. pag. 62. vbi conf. Küſteri not. et *Eudoc.* l. c. ſcripſit declamationes et problemata et alia. Sunt tamen qui arbitrentur, hunc eumdem eſſe ac is, cuius exſtat opus de Graecia. v. ſupra vol. V. pag. 307. ſq. add. ibid. pag. 307. not. *e. Harl.*

Pericles, de quo lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 746. ſq.]

Petrus, rhetor. Anthologia Epigramm. f. 412. [*Suid.* III. pag. 103. ibique Küſter. *Eudocia* pag. 353.

Phaeax, Suid. Plutarch. Alcibiade pag. 196.

Phaedrus, ſophiſta ineptus, *Philoſtrati* vita Damiani pag. 605.

[*Philippus*, rhetor et ſophiſta, ſcr. de Synaloepha etc. *Suid.* III. pag. 602. *Eudocia* pag. 422. *Harl.*]

Philiſcus,

Inter codd. *Thom. Gale* (catal. II. p. 189.) e *Nicolai*, ſophiſtae, libro progymnasm. fabulae decem. Quae tamen in cod. Barocc. leguntur ſub nomine *Nicolai*, ſophiſtae, ea ſub *Libanii* nomine a Morello ad calcem tomi II. opp. Libanii eſſe vulgata, Fabr. infra, libr. V. cap. V. pag. 385. vol. VII. animaduertit. — *Pariſ.* in bibl. publ. cod. MMDCCXX nr. 30. *Nicolai* ſoph. narrationes variae. cod. MMDCCCCXVIII. nr 8. eiusdem progymnasmata. *Nicolai Cabaſilae* orationes et encomia in cod. *Coislin.* in Montfauc. bibl. coisl. pag. 425. ſqq. *Harl.*

cc) *Nicoſtratus*, qui circa tempora Antoninorum vixit, praeter alia, a Suida II. pag. 624. et Eudocia pag. 310. commemorata, fecit quoque μύθους ἐκ Αἰσωπείου μόνον, ἀλλ' οἵους ἄν τις καὶ δραματικούς, teſte Hermogene de ideis. Eum tamen mythographiam eatenus tantum excoluiſſe, quatenus rhetoricae inſeruire cenſeatur, *Tyrwhitt* diſſ. de Babrio, Erlangae, 1785. 8. pag. 35. ſuſpicatur: addit tamen, ſcholiaſten in locum citatum Hermogenis pag. 415. ed. Ald. docere nos videri, Nicoſtratum ſcripta quaedam mere mythologica edidiſſe. add. *Ionſium* de ſcript. hiſt. phil. III. 6. 4 et 18. Nicoſtrati elegantiam orationis laudat *Philoſtrat.* de vit. Sophiſt. II. 31. 1. vbi v. Olear. pag. 624. *Harl.*

Digitized by Google

Philiſcus, Mileſius, Iſocratis diſcipulus, Suid. [ſcripſit artem rhetor. libr. II. et alia. Plura vide ſupra, in catal. Pythagoricorum, vol. I. pag. 861. ſq.]

Philiſtus, Naucratita, id. [De hoc Philiſto, quem alii faciunt Syracuſium, et diuerſus eſt ab ſeniore Philiſto ſ. Philiſco, plura vide ſupra, in vol. I. pag. 732. ſq. *Harl.*]

[*Philodemus.* Opuſculum eius περὶ ῥητορικῆς repertum eſt inter Herculanenſia rudera, et ſpecimen illius dederunt editores antiquitatum Herculan. tom. V. pag. 721. notante *Villoiſon* in anecd. gr. tom. II. pag. 159. not. conf. ſupra vol. III. pag. 609. vbi addendum eſt, opus de Muſica lib. IV. in XIX. capp. diuiſum eum eruditis amplisque notis et verſione latina Carol. Roſini, in Herculanenſium voluminum, quae ſuperſunt, tomo I. Neapoli, 1793. ex typographia regia, fol. cum XXXVIII. tabulis aeneis exiiſſe in lucem. v. ephem. litter. Gotting. a. 1794. plag. 159. et *Schützii*, Prof. Ienenſ. progr. ſ. animadu. in libr. part. I. Ien. 1795. fol. atque auctorem libri: Reiſe von Warſchau über Wien nach der Hauptſtadt von Sicilien, Breslau 1796. 8. Ille quum in itinere eſſet Pompeiis, *Roſſi*, bibliothecarius, occupabatur verſione voluminis Philodemi περὶ κακιῶν καὶ ἀντικειμένων. (volumen ipſum numero inſignitum eſt Ἀριθμ. XX.) Decem autem volumina, omnia auctore Philodemo, iam explicita fuerunt, et in vndecimo, in quo de poeſi agitur, Philodemi volumine explicando tum verſabatur Roſſius. *Harl.*]

PHOEBAMMON, de quo capite ſuperiore.

[*Phormio*, ſupra vol. II. pag. 873.

Phylager, Artemidor. libr. IV. cap. 2. ΦΥΛΑΓΡΟΣ ὁ ῥήτωρ ΟΥΑΡΟΝ τὸν ῥήτορα νοσοῦντα ἐθεάσατο. v. *Valeſ.* emendatt. lib. III. cap. 9. pag. 90. *Harl.*]

Phylax, ſophiſta ineptus, Philoſtrat. in vita Damiani pag. 605.

De *Piſiſtrato*, *Cicero* Bruto cap. 7. 10.

Pitholaus, ſchol. Rhetor. Ariſtotelis, pag. 62.

PLATO in Gorgia rhetoricam vt inutilem traducit, quod fecit etiam Agnon in accuſatione rhetorices et Athenodorus, Rhodius, atque in Gryllo Ariſtoteles, Critolaus quoque et Epicurus atque ex iis, qui exſtant, Sextus Empiricus. De Platone confer *Tzetzem* Chil. XI. hiſt. 385. et Ariſtidem in Platonicis orat. pro rhetorica.

Plution, Seneca ſuaſor. 1.

POLEMO, de quo ſupra, c. 30.

Poli, Gorgiae diſcipuli τέχνη, Plato Gorgia pag. 462. tom. I. edit. Serrani, Syrianus in Hermog. pag. 18. etc. [ſupra, vol. II. pag. 801.

Polion, tempore Pompeii M. vid. Suid. et Eudoc. pag. 355.]

Polycharmus, Plutarch. VIII. 6. Sympoſ.

Polycrates, Athenienſis, qui Socratis accuſationem ſcripſit, Suid. Eudoc. pag. 354. Quinctil. III. 1. Eius encomium in Thraſybulum, ſchol. graecus rhetor. Ariſtot. pag. 48. [conf. cl. *Heeren* ad Menandr. de encomiis, pag. 29. not. *q.*]

Polyeuctus, Suid. in Ἀντίπατρος. [Eudoc. pag. 354. Duo autem hoc nomine fuerunt oratores, de quibus multus eſt *Ruhnken.* hiſt. crit. pag. 80. ſqq.

Priſcus, ſcripſit declamationes et alia, tempore Theodoſii iunior. v. Suid. III. pag. 174. Eudoc. pag. 355. infra, V. 5. 4. vol. VI. pag. 235. etc. ed. vet. *Harl.*

Proaereſius,

Digitized by Google

Proaereſius, ſophiſta, Chriſtianus, Athenis docuit, ſed *lege lata a Iuliano, ne Chriſtiani liberalium artium doctores eſſent, quum ſibi ſpecialiter Imperator concederet, vt Chriſtianos doceret, ſcholam ſponte deſeruit*, vt narrat S. Hieronymus in Chronico. Praeceptore eo vſi ſunt S. Baſilius Caeſar, et Gregorius Nazianzenus, teſte Sozomeno VI, 16. Scripſit inter alia *Romae encomium*, ob quod ſtatua ipſi poſita ex aere cum hac inſcriptione: ἡ βασιλεύουσα Ῥώμη τῷ βασιλεύοντι τῶν λόγων. Plura de eo dixi ad Eunapium: [quae in ſcriniis adhuc latent.] Nunc ſolum referre iuuat Nazianzeni epigramma, quod defuncti praeceptoris ſui honori ſcripſit et in Anecdotorum ſuorum graecorum limine [?] *Lud. Antonius Muratorius* vulgauit Patauii 1709. 4. e codice Ambroſiano et Mediceo.

Μηκέτι Κεκροπίη μεγάλ' εὔχεο, ἢ θέμις ἐστιν
    Ἠελίῳ τυτθὴν ἄντα φέρειν δαΐδα.
Οὐδὲ Προαιρεσίῃ ζήτει βροτὸν ἄλλον ἐρίζειν
    Ὃς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.
Βροντὴν Ἀτθὶς ἔνεικε νεόκτυπον. ἀλλὰ Σοφιστῶν
    Πᾶν γένος ὑψιλόγων εἶκε Προαιρεσίῳ.
Ἔῤῥε μὲν, ἀλλά μιν ἔσχε μόρῳ φθόνος· αἰεὶ Ἀθῆναι
    Κύδιμοι· ὦ νεότης, φεύγετε Κεκροπίην.

[*Procopius*, rhetor Caeſarienſis, de quo infra, vol. VI. lib. V. cap. 5. §. 3. pag. 248. ſqq. vet. ed.]

Prodicus, Ceus, quem Iſocrates audiuit, de quo l. c. cap. 24. §. 41. [vol. II. pag. 718.] ſcripſit τέχνην ῥητορικὴν, vt colligas etiam e Quinctiliano III. 1. qui locos communes eum tractaſſe refert.

Protagoras, Abderites, quem Iſocrates audiuit. De eo l. II. c. 24. §. 28. Ab hoc decem millibus denariorum didiciſſe artem, quam edidit, rhetoricam, dictus eſt Euathlus, teſte Quinctiliano III. 1. Vide et Gellium V. 3 et 10.

Puton, apud Senecam Controu. 2. an Plution?

Pytheas, Pythias Rutilio Lupo de figuris pag. 3. 4. [v. *Ruhnken.* ad eum pag. 40. *Bayle* in Diction. h. v. tom. III. not. *g. Eudoc.* pag. 356.]

Python, Byzantinus, Tzetz. Chil. VI. hiſt. 38. et ad Suidam Neocorus.

Quadratus, rhetor. Ariſt. tom. I. pag. 597. ſq.

[*Ruffinus*, Apollonii, Naucratitae, filius, ex concubinatu natus, *Philoſtr.* Sophiſt. II. 19. p. 599. Is diuerſus fuit a *Ruffino*, ſophiſta, et praetore Smyrnaeo, de quo multus eſt *Olearius* ad Philoſtr. II. 25. pag. 608. ſeq. cui tandem circa Seueri, Caracallae et Getae, impp., tempora quatuor minimum *Ruffini* fuiſſe videntur. Primus Apollonii, Naucratitae, nothus, Smyrnaeorum alter ſub Seuero et Caracalla praetor et ſophiſta; tertius Smyrnaeorum ſub Gordiano praetor; quartus Sardianorum archon. *Harl.*]

Sabinus, Zeugmatenſis, Suid. in Σαβ. et Σέργιος. [De hoc et reliquis Eudoc. 381.]

Salluſtius, Athenienſis, de quo ex Damaſcio idem Suidas.

Sardeo, (ὁ Σαρδέων) in ſchol. ad Hermogenem et a Matthaeo Camariota memoratus.

Serapio, Suid. [et Eudoc. pag. 381.] Σαραπ. Alius *Serapio*, Alexandrinus, iunior, de quo Porphyrius in Plotini vita c. 7. [Alius, de quo in cod. Coislin. apud *Montfaucon*

 pag. 574.

Digitized by Google

pag. 574. fol. 210. it. pag. 139. in cod. LXXXIII. in quo eſt *Serapionis*, monachi, Aegyptii, vita: pag. 116. Athanaſii epiſt. ad Serapionem.]

Sergius, Zeugmatenſis, Aphthonii F.

SEVERVS, Alexandrinus, de quo ſupra c. 32 et 33.

Sextus, de quo epigramma:

Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετᾷ, Σέξτος δὲ σιωπᾷ.
Ῥήτωρ ἦν εἰκών, ὁ δὲ ῥήτωρ εἰκόνος εἰκών.

Sibyntius, Theodectis, Phaſelitae, ſeruus, primus ſeruorum artem oratoriam profeſſus, Suid.

Siricius, Neapolitanus, ſophiſta, Andromachi diſcipulus, Suid. [et Eudocia pag. 381.] in Σιρίκιος, vbi eius *μελέτας* et *προγυμνάσματα* commemorat.

SOPATER, qui *διαιρέσεις ζητημάτων* et in Hermogenem ſcripſit, de quo cap. ſuperiore. [§. IV. et XVI. In cod. XIV. plut. 58. bibl. *Laur. Med.* (Bandin. cat. codd. gr. II. col. 465.) ex *Sopatri* translationibus, iterum ex *Syriani* et *Sopatri* operibus. — in cod. III. plut. 55. et cod. XXI. plut. 58. (*Bandin.* l. c. col. 218 et 462.) *Sopatri* diuiſio quaeſtionum. eiusd. comment. in artem rhetor. Hermog. in cod. XX. plut. 55. et cod. VII. plut. 59. (*Bandin.* II. col. 284 ſq. et 403. ſq.) argumentum in Ariſtidis orat. platon. pro IVuiris, cod. VI. plut. 60. cod. XII. plut. 60. (*Band.* II. 590 et 601. conf. ſupra ad cap. de Ariſtide notata.) — In bibl. regia *Matrit.* cod. LVIII. fol. 131. ex *Sopatri*, ſophiſtae, ſcriptis. (*Iriart.* catal. pag. 197.)

Sophocles, ſupra vol. II. p. 749. *Harl.*]

Sophilus, Rhamnaſius, ſophiſta, Antiphontis pater, Plutarch in vitis decem rhetorum.

Soſicrates, Rutilius Lupus de figuris pag. 3 et 10. [pag. 30. ed. Ruhnken. cuius not. conf. et pag. 122]

Soſus, ſophiſta ineptus, Philoſtrat. vita Damiani pag. 605.

Soterus, ſophiſta ineptus, Philoſtrat. eodem loco.

Strato, Iſocratis diſcipulus, Laërt. V. 61.

Stratocles, [?] Rutil. Lupus pag. 3 et 12. [ed. Ruhnken. pag. 32. vbi v. longam adnotat. et pag. 135. adde eundem Ruhnken. in hiſt. crit. pag. 82.] de figuris.

Superianus, Suid. Μητροφάνης et Σουπεριανός.

SYRIANVS, qui in Hermogenem ſcripſit, de quo cap. ſuperiore: [et *Bandin.* cat. codd. gr. Medic. II. col. 465. nr. 7.]

THEMISTIVS, de quo infra, libro V.

Themiſtocles, *Cicero* Bruto c. 7. 10. Ariſtides, ſchol. Hermog. etc. [Ruhnken. hiſtor. crit. pag. 83.]

THEO, Alexandrinus, de quo capite ſuperiore.

[*Theocritus*, Chius, rhetor, diſcipulus Metrodori. Eudoc. p. 230. Suid. II. pag. 177. ibique Küſter.]

Theodectes, Iſocratis et Ariſtotelis, qui ei oratoriae artis libros, quos ederet, (teſte *Valerio Max.* VIII. 14. 3) donauit, diſcipulus. Meminit Cicero, Rufinus de compoſitione Orat. pag. 316. 318. Quinctilianus II. 15. *a quo* (Gorgia) *non diſſentit Theodectes, ſiue ipſius id opus eſt, quod de rhetorice nomine eius inſcribitur, ſiue, vt creditum eſt, Ariſtotelis: in quo eſt, finem eſſe rhetorices, ducere homines dicendo in id, quod actor velit.*

lit Vide *Menag.* ad Laërtii V. 24. et *Ariſtotelem* ipſum III. 9. rhetor. et libro rhetor ad Alexandrum cap. 1. [*Eudoc.* pag. 230. *Suidas* II. pag. 173. vbi Küſter. in notis plura de eo diſputat. *Ruhnken.* hiſt. crit. p. 83. ſupra, vol. III. p. 406. et vol. II. pag. 323. ſq. Habuit ille filium eiusdem nominis, quem ſcripſiſſe, tradunt Suidas et Eudocia ll. cc. artem oratoriam libr. VII. encomium Alexandri, Epirotae, hiſtoricos aliosque commentarios et inſtituta barbarica. *Harl.*]

Theodorus, Byzantius, ſupra in *Hieronymus*. Rufin. de compoſit. Ex iis, quos Plato λογοδαιδάλους adpellat. Quinctil. III. 1.

THEODORVS, Cynopolita, de quo ſupra cap. 30.

Theodorus, Gadarenus, qui ſe maluit dici Rhodium, in qua inſula Tiberius Caeſar ſtudioſe eum audiſſe dicitur teſte *Quinctil.* III. 1. De illo Nic. Faber ad Senecae Suaſor. 3. pag. 28. vbi Tiberii Theodorei mentio. Auditor quoque eius Hermagoras, de quo ſupra, Vallius item Syriacus, cuius meminit *Seneca* controuerſ. 9. dd).

Theophraſtus, quem de rhetorice diligenter ſcripſiſſe teſtatur Quinctil. III. 1. comment. ad Hermog pag. 14. Vide, quae de illo ſupra lib 3. c. 7.

Theopompus, Chius, Iſocratis diſcipulus, de quo Voſſius in hiſt. Graecis ee).

Theramenes, v. ſupra l. 2. c. 26. ff). Iſocratis praeceptor fuit, vt notaui ib. §. 5. [p. 778.]

Theſpeſius, rhetor, quem Caeſareae audiuere Euzoius et Gregorius Naz. teſte Hieron. lib. de ſcriptoribus Eccleſ. gg). Illius Nazianzeni epigramma, quo eum defunctum decorauit, exſtat in Anecdotis graecis Muratorii pag. 3. Sed quod forte vtramque diſciplinam profeſſus eſſet, inſcribitur εἰς Θεσπέσιον Γραμματικόν; eſt autem hoc:

Αἶ, αἶ, καὶ σὺ θάνες, φθονερὴ δέ σε μοῖρ' ἐκάλυψεν,
Θεσπέσιε, φθιμένῳ δ' ἄφθιτον ἔστι κλέος.
Ἀρτιτόκοις ἐπέεσσι τόσον βρύες, ἡ δ' ἐβόησεν
Ἀτθίς· τίς ποτ' ἐμῆς δόξαν ἔχει σοφίης;

Thraſybulus, Suid. in Ἀντίπατρος.

Thraſymachi, Chalcedonii, τέχνη. *Cic.* Oratore c. 12. inter primos qui arte quadam verba vinxerunt, c. 13. adde c. 52. [qui vltimus locus notatu dignus eſt, ex quo etiam patet, eum ante Socratem vixiſſe.] *Rufinum* de compoſitione orat. p. 318. 319. *Quinctil.* III. 1. qui communes tractaſſe locos obſeruat. eius ὑπερβάλλοντας memorat Plutarchus l. 1. ſympoſ. c. 2. pag. 618. D. [ſupra, vol. II. pag. 804.]

Thucydides, Periclis aduerſarius, de quo lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 748.] vti de aliis huius nominis l. 2. c. 25. [vol. II. pag. 728. ſq.] Vide et de vtroque Thucydide *Ciceronem* Bruto cap. 7 et 11.

dd) Adde Suid. et Eudoc. locc. mem. *Langbaen.* ad Longin. pag. 25. Tollii et indic. ſcriptorum a Longino citat. h. v. *Harl.*

ee) Vol. II. pag. 601. ſqq. add. hiſt. acad. Pariſ. Inſcr. tom. XIV. *Frid. Koch* progr. de Theopompo, Chio, hiſtorico Graecorum quondam celeberr. Stettin 1792. 8. *Harl.*

ff) De hoc v. ſupra vol. II. pag. 748. interpr. in Aphthonii progymnasm. in *Montfaucon* bibl. Coislin. pag. 594. ſq. vbi dicitur rhetor ſolum conſultandi peritus, et *Morum* in examine locorum quorumdam, praemiſſo eius edit. hiſtor. graecae Xenophontis. *Harl.*

gg) De alio *Theſpeſio*, Solenſi, v. *Plutarchum* de S. N. V. pag. 83. ſqq. ibique Wyttenbach. animaduerſſ. pag. 89. ſqq. *Harl.*

TIBERIVS, de quo capite ſuperiore.

Timarchus, Rutil. Lupus pag. 12. de figuris [hh]).

Tiſias, Syracuſanus, quem Iſocrates audiuit. Vide ſupra, in Corax.

Troilus, Sidetes, Socratis, ſcholaſtici, praeceptor. Vide eum lib. 1. c. 12. et lib. 7. c. 27. 37. Valeſ. pag. 204. ad Sozom. Ex huius Troili prolegomenis MSS. rhetoricae, locum de Gorgia adſert *Langbaenius* ad Longin. pag. 17. edit. Tollii. [v. ſupra in notit. codd. Hermogen. et fin. §. VI.

E *Trophonio*, ſophiſta, adnotata quaedam, in cod. Heidelbergenſi CXLIX. quondam fuiſſe, ſcribit *Sylburg.* in catal. MSS. graec. biblioth. Palatinae pag. 47. niſi ibi per errorem ſcriptum et verum nomen fuerit *Tryphon.* At tamen Τροφονίȣ σοφίςȣ, *Trophonii ſophiſtae* opuſculum de rhetorica exſtat in cod. regio Matrit. CXI. atque *Iriarte* in catal. codd. graec. pag. 442. non modo, Tryphonis quidem, ait, grammatici frequens mentio; at *Trophonii*, ſophiſtae, prorſus nulla; ſed etiam huius, tamquam ignoti, alioqui non inficeti, ſcriptoris concinnum opuſculum typis innoteſcere iudicauit, pag. 442 - 445. *Tryphon* vero eſt notior. v. infra lib. V. cap. 7. pag. 34. 36. 48 et 72. vol. VII. vet. ed. et in hoc vol. cap. 36. §. 2. 15. ac 19. — *Tryphonis* libell. de *tropis* ſiue figuris poeticis, ſiue, vt etiam dicitur, de vocum paſſionibus, exſtat in quinque codd. num. MMVIII. MMLXXXVII. MMDLI. MMDCCCLXV et MMDCCCCXXIX. bibl. publ. *Pariſ.* — In bibl. *Neapolit.* regia in cod. XII. ex Tryphonis lib. *περὶ παθῶν τῶν λέξεων*, et in cod. XXVII. Trypho de vocabulorum adfectionibus. — *Mediolani* in bibl. Ambroſ. Tryphon de paſſionibus dictionum, teſte Monſfauc. in diario ital. pag. 16. etc. *Harl.*]

Varus, Laodicenſis, Suid.

VLPIANVS, Demoſthenis enarrator, de quo infra lib. V.

Xenophontis, τέχναι ῥητορικαί· *Pollux* VI. cap. 33. ſect. 143.

Zacharias, Euagr. III. 7.

Zeno, Citieus, iunior, a quo Lyſiae orationes illuſtratas fuiſſe memorat Suidas [ii]). Zenonis praecepta maxime ſecutum ſe teſtatur Sulpitius Victor in inſtitutione oratoria ad Silonem, generum. Laudatur et *Zeno*, rhetor, a ſcholiaſtis Hermog.

[*Zoilus*, notus ille Homero-maſtix. v. ſupra, vol. I. p. 559. ſqq. ſcripſit quoque contra Iſocratem. v. *Suidam* II. p. 13. et *Eudoc.* p. 203. quae etiam *Zenobium*, ſophiſtam, ſub Hadriano imperat. auctorem epitomes prouerbiorum Didymi atque Tarrhaei, forſan propter illius *γενεθλιακὸν εἰς Ἀδριανὸν*, adnumerat rhetoribus. *Zonaeus*, de quo vid. ſupra

hh) Locus *Rutilii* eſt libr. II. c. 20. fin. Sed *Ruhnken.* ad illum locum corrigit *Dinarchi.* Taylor quidem ad Aeſchin. contra Timarch. p. 84 refert quoque Timarchum in oratorum numerum, et prouocat ad illum Rutilii locum et ad fragmentum quoddam Longini. Enimuero *Ruhnken.* ad Rutil. II 5. pag. 88. monet, Timarchum oratorem ne fando quidem eſſe auditum, et, vti iam ſupra in indice fragmentorum Longini obſeruauimus, vulnus in Longini fragm. ſcite apteque ſanat. *Harl.*

ii) Demoſthenis quoque oratt. illuſtrauit *Zeno.* vide ſupra, vol II. pag. 849. praecipue *Chapman* ibi iam in nota laudatum, et vol. II. pag. 770. ibique not. *s.* *Harl.*

Digitized by Google

ſupra vol. I. p. 697. §. XLI. Scripſit quoque de figuris orationis, quod opuſc. ineſt cod. MMCXIX. bibl. publ. *Pariſ. Harl.*]

Zopyrus, Clazomenius. Quinctil. III. 6.

Zoſimus, Gazaeus, qui in Lyſiae [et Demoſtheuis] orationes ſcripſerat, teſte Suida. [et Eudoc. pag. 203. ſupra in hoc cap. ad voc. *Athanaſius*, et in vol. II. pag. 770 et 849. atque infra, lib. V. cap. 5. vol. VI. vet. ed. pag. 588. *Harl.*]

CAPVT XXXV (olim XXXIII)

DE IVLIO POLLVCE ET PTOLEMAEO ASCALONITA.

I. *Iulii Pollucis aetas et ſcripta.* II. *MSti Codices et editiones Onomaſtici.* III. *Alii Polluces.* IV. *Index ſcriptorum, a Iulio Polluce citatorum.* V. *Ptolemaeus Aſcalonita.* VI. *Eius περὶ διαφορᾶς λέξεων, e MSto Gudiano.*

[Cum ſupplementis *G. C. Harles.*]

I.

IVLIVS POLLVX, Naucratites, Aegyptius, a patre ſuo in criticis bene eruditus, ceterum diſcipulus Adriani, ſophiſtae, et Antipatri, Hierapolitani, praeceptor, a Commodo, imp. cui vocem [a]) et ingenium ſuum probauerat, iuſſus rhetoricam docere Athenis, non caruit detractoribus, ex quibus nota ſunt Luciani [b]), Athenodori [c]) et Philoſtrati in ipſum iacta ſcommata. Annos duodeſexaginta vixit, et ſcriptis pluribus inclaruit, e quibus perierunt Διαλέξεις ſiue λαλιαί, *Diſſertationes*, et Μελέται *Declamationes*, quarum has, vt parum atticas, Philoſtratus, qui fragmenta quaedam illarum ſeruauit, illas vt pueriles Athenodorus perſtrinxit. Εἰς Κόμοδον Καίσαρα ἐπιθαλάμιος, *oratio in nuptias Commodi Imp.* Ῥωμαϊκὸς λόγος, *Laus vrbis Romae.* Σαλπιγκτὴς ἢ ἀγὼν μυσικὸς, *Tubicen, ſiue certamen muſicum* Κατὰ Σωκράτους, *Accuſatio Socratis.* Κατὰ Σινωπέων, *Contra Sinopenſes.* Πανελλήνιος, *Oratio in conuentu totius Graeciae habita.* Ἀρκαδικὸς, *ad Arcades* ſiue *in laudem Arcadum oratio*, quae vniuerſa Suidas commemorat. Ἀρκαδικὸν in Budenſi bibl. adhuc ſuperfuiſſe, Geſnerus adnotauit [d]). Sed merito gratulantur ſibi graecarum litterarum ſtudioſi, quod aetatem tulit eidem Suidae memoratum *Pollucis* Ὀνομαστικὸν ſiue *Vocabu-*

larium

a) Philoſtrat. 2. de ſophiſt. pag. 593. Μελιχρῷ τῇ φωνῇ βασιλέα Κόμμοδον θέλξας τὸν Ἀθήνησι θρόνον παρ' αὐτῷ εὕρατο.

b) *Lucian.* in rhetorum praeceptore. confer ſcholia graeca ad Lucian. tom. II. pag. 33. 34. Sunt etiam viri docti, qui Pollucem perſtringi putent a Luciano [de ſaltat. c. 33. tom. II. pag. 287. vbi v. not. in ed. Reitz., et in eiusdem] Lexiphane. Vide Graeuium notis ad Lucian. tom. I. pag. 599. [Geſnerum ad Luc. Lex. tom. II. p. 316. et p. 336.] et Kuhnium praef. ad Pollucem. Sed hoc multis argumentis praef. erudita ad eundem Pollucem refellit Hemſterhuſius, [qui in illa copioſe docteque diſputat de Polluce, eius opere, codd. edd etc. pag 33. ſqq. de vi et poteſtate voc. ὀνομαστικός.]

c) *Athenodorus* apud Philoſtratum p. 594. et *Philoſtratus* pag. 592.

d) Conf. *Voſſ.* de hiſtor. gr. IV. 17. Pollux promiſit tacticum et ſtrategicum libr. Onom. II. c. II. *Harl.*

Digitized by Google

larium, in *decem libros* diſtinctum, et *Commodo*, Caeſari, adhuc admodum adoleſcenti (certe patre M. Antonino adhuc ſuperſtite,) *) inſcriptum, quo per rerum claſſes progrediens ex omni ſcriptorum genere ſynonymas voces phraſesque ad delectum et copiam graecae dictionis parandam colligit. Laudatur hoc Onomaſticon a *Tzetza* Chil. VII. Inſt. 145. et *Balſamone* ad can. 70. Epiſtolae S. Baſilii, vt alios iuniores iam omittam. [v. *Baillet* Iugem. des Sav. tom. II. pag. 316. ſq. ed. 1725. 4. et teſtimon. doct. vir. prol. pag. 47. ſq. ed. Hemſterhuſ. *Harl.*]

[P] II. [Quod ad *codices mstos* adtinet, miſſis illis, quos contulerunt aut laudarunt editores, et quorum mentionem iam fecit Fabricius, de quorum etiam fatis quaedam bene obſeruauit Hemſterhuſ. praef. pag. 36. reliquos, mihi notos, breuiter enumerabo. Lederlinus Pariſiis V codd. bibl. publ. inſpexit, quos praef. pag. 16. ſqq. curate deſcribit, et ſpecimina quaedam ex illis exhibet. Sed ſecundum catal. codd. *Pariſ.* tom. II. onomaſticon in ſeptem codd. Pariſ. nim. MDCCCLXVIII. MMDCXLVI. MMDCXLVII. MMDCXLVIII. MMDCXLIX. MMDCLXX et MMDCLXXI. in codd. autem MDCXXX et MMMXLIX. ſunt excerpta. Küſterus contulit binos codd. *Pariſ.* et quas ex illis enotauerat varr. lectt. eas poſtea miſit Hemſterhuſ. et hic illas in praef. pag. 37. ſqq. publicauit. Neque enim iisdem ad editionem vti licuit. — Praeter ea exſtant codd. MSSt. Pollucis in bibl. Medicea *Florentiae*. Pollucis enim lib. X. ſunt in cod. XXXII. plut. 28. (illum quidem ab editis multum diſcrepare, late docet *Bandin.* catal. codd. gr. pag. 56. ſq.) — in cod. XII. plut. 56. (*Band.* ib. pag. 307.) — in cod. L plut. 58. (*Bandin.* ib. col. 437. ſq. multis deſcribit eum, notatque, quae deſiderantur aut incuria compactoris librorum ſunt transpoſita:) — in cod. CCCCLXIX. plut. 58. cum Pollucis epigrammate iambico octaſticho ad ipſum imper. Commodum, quod *Band.* II. col. 469. ſq. gr. cum verſione latina publicauit. — Onomaſtici liber primus, cum epiſtola Pollucis ad imper. Commodum, in cod. XXI. nr. 4. plut. X. — libr. V. VI. VIII. IX et X. in cod. I. plut. 55. lib. I. et pars libri II. in cod. III. plut. 56. (*Bandin.* I. pag. 489. et II. col. 293 et 296.) — *Venetiis* in bibl. Marciana, in codd. CCCCXCIII. DXIII. DXX. (in quo ſunt libri quinque priores,) et DXXIX. ſecundum catal. codd. gr. — Inter codd. gr. apud *Nanios*, Patricios Venet. adſeruatos, (Bonon. 1784. pag. 509.) cod. CCCIV. nr. 1. deſinit in libro X. cap. 29. ſegm. 130. edit. Amſtel. *Neapoli* in bibl. Auguſtinenſ. S. Ioan. ad Carbonar. cod. XLIV. — *Leidae* in biblioth. publ. inter codd. Voſſianos, eſt codex, (v. catal. pag. 392. nr. 28.) cuius bonitatem editores, praecipue Kühn in praef. celebrarunt. — De *Auguſtano* et pluribus, iisque diuerſis codd. olim *Heidelbergenſibus* itidem docti editores adfatim diſputarunt. — In bibl. caeſarea *Vindobon.* Poll. lexicon gr. teſte *Lambecio* in additam. ad vol. IV. commentar. pag. 506. ed. Kollarii et in *Neſſelii* catal. part. IV. pag. 31. cod. XLIV. — *Matriti* in bibl. regia cod. LXX. in cuius fol. 1. a manu recent. ſaec. XV. iam ſeneſcentis ſolitarium adparet graec. octaſtichon iambicum in Pollucis, vt videtur, Onomaſtici laudem, quod quia ab eo, quod Lederlin. e cod. Pariſ. in praefat. publicarat, interdum differt, *Iriarte* in catal. etc. pag. 253. ſubiectis verſione lat. et adnotationibus tam grammaticis, quam criticis, iterum curauit formulis typographicis deſcribendum. Tum fol. 2. auerſo ſequitur ipſum Pollucis onomaſticum,

*) Pollux igitur floruit circ. a. Ch. 176. v. *Saxii* Onom. I. pag. 318. *Harl.*

maſticum, et *Iriarte*, per ſingulos libros quatenus vel cum exemplo Wetſteiniano et codd. a Sebero et Iungermanno collatis conſpiret, vel ab iis diſcrepet, late exponit. Idem *Iriarte* pag. 277. memorat inter codd. Mendozanae bibl. codicem nr. 340. qui continet *tabulam in Pollucem et Athenaeum.* — In M. Britannia, (ſecundum catal. codd. etc.) *Oxonii* inter MSSta collegii corporis Chriſti, Pollucis Onomaſt. in cod. nr. MDXLII. In indice mſti cod. Antonii Eparchi, (Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 480. vet. ed.) citantur varia ex onomaſtico Pollucis. adde *Paulli Colomeſii* bibl. choiſie, in eius Operibus, a Fabricio collectis editisque Hamburg. 1709. 4. pag. 446. ſq. vbi Seberi edit. Pollucis ille recenſet, et quorumdam meminit codd. mſst. *Harl.*]

Editiones *Graecae* tres viderunt lucem, prima *Aldi*, dicata Heliae Capreolo Brixiano, Venet. 1502. fol. *f*). Altera *Bernhardi Iuntae* cum praefat. graeca Scipionis Carteromachi, Florent. 1520. fol. adiuncto Stephano Byz. Tertia *Baſileenſis* ex Io. Oporini officina *g*) A. 1536. 4. cum indice auctorum et praefatione Simonis Grynaei. *Latina* vnica prodiit Baſil. 1541. 4. *a Rudolpho Gualthero*, Tigurino, admodum adhuc adoleſcente, compoſita, et abſente illo, neque emendatis graecis codicibus vſo, non ſatis emendate excuſa. Quare eius ſaepe puduiſſe ſe ſcribit ipſe in litteris, quadrageſimo fere anno poſt exaratis. Eiusdem Gualtheri obſeruationes in obſcuriora Pollucis loca ib. 1542. 4. *Graecolatinae* exſtant duae, vna *Wolfgangi Seberi*, qui ad Graeca caſtiganda duobus MSS. Palatinis atque Auguſtano et notis Frid. Sylburgii vſum ſe eſſe teſtatur, et latinam Gualtheri verſionem locis variis emendauit, notas denique eruditas et indices meliores addidit, verſioni accuratius examinandae peculiarem ſe aliquando operam addicturum pollicitus. Francof. apud Wechel. 1608. 4. Altera luculentiſſima illa *Wetſteniana* Amſtel. 1706. fol. curantibus praeclaris viris *Io. Henr. Lederlino* et *Tiberio Hemſterhuſio*. In hac 1) Graeca longe emendatiora et integriora exhibentur ope variorum codicum MSS. praecipue illo Demetrii Chalcondylae, qui poſtea ſeruabatur Antwerpiae in Collegio S. I. deinde praeſtantiſſimo Iſaaci Voſſii, (quem laudat hic notis ad Catull. pag. 53. ac Var. Obſ. pag. 101. 116. et alibi,) tum caſtigationibus, quas Salmaſius e codd. Palatinis, H. Valeſius e Strauchii et Falckenburgius ex alio codice libris ſuis adſcripſerant, et emendationibus Guil. Canteri. 2) Latina verſio ex Seberi editione ſiſtitur, cuius praecipui naeui in notis caſtigantur. 3) Numero capitum ſeruato, libri ſinguli in minores etiam ſubdiuiduntur ſectiones. 4) Singulis paginis ſubiiciuntur praeter Seberi notas inediti ante commentarii virorum doctiſſimorum *Gothofredi Iungermanni* *h*), Palatino et Caroli Labbei codice vſi, et, cuius eruditum ſpecimen animaduerſionum in Pollucem A. 1675. 12. Argentorati prodierat, *Ioach. Kuhnii:* tum notae laudatorum duum virorum Lederlini vsque ad ſeptimum, et ad tres poſteriores Hemſterhuſii. Praefationes etiam nouae

f) Quam Aldinam edit. a M. II. D. (1498) adfert *Orland.* pag. 389. eam merito habet ſuſpectam *Maittaire* in indic. A. T. pag. 168. Scribere forſan voluit Orlandus M. D. II. *Harl.*

g) In fine: *per Balthaſarum Laſium et Thom. Platterum, menſe Martio.* Sed Iuntina et Baſileenſ. edd. ſunt vnice ex Aldina repetitae et textus in illis tribus indignis deformatus mendis. v. *Paul. Leopard.* lib. II. emendatt. cap. 8. et Seberi praef. pag. 41. edit. Wetſtein. *Harl.*

h) Hic MS. ſeruatur etiam in Bibl. Gymnaſii Schleuſingenſis. Pollucis editiones moliti praeterea ſunt *Bonav Vulcanius*, vt ipſe teſtatur praef. ad Iſidori Origines, tum Melch. Schmidius graecarum litterarum Profeſſor in Academia Helmſtadienſi. Vide Tenzelii dialogos menſtruos A. 1692. pag.

nouae ſuperioribusque editionibus praemiſſae, et indices longe [P] locupletiſſimi vocum graecarum et ſcriptorum, quos Pollux laudat, auctore *Stephano Berglero*, Tranſyluano, graece et latine inſigniter erudito, ſubiuncti ſunt, e quibus alterum illum ſcriptorum hoc loco ſubiungere congruens inſtituto meo ratus ſum. *Fabr.* Plura adnotaui in Introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 209. ſq. de illa edit. et de litteris ad Bentleium et quae hic de opera Hemſterhuſii et multis, quae ſupereſſent, emendandis Pollucis locis verbisque in binis illis litteris, a Ruhnkenio in altera edit. *elogii Tib. Hemſterh.* Lugd. B. 1789. 8. publicatis, ad eum ſcripſerat et quomodo docta et amica illa Bentleii admonitio paene fregiſſet Hemſterhuſii animum. *Harl.*

III. Fuere et alii *Polluces* veterum ſcriptis memorati vt 1) *Pollux*, cuius obitum luget Herodes Atticus apud *Lucianum* in Demonacte tom. I. pag. 865. 866. is ipſe videlicet, de quo Philoſtratus in Herodis vita pag. 557. 2) *Iulius Pollux*, Chriſtianus ſcriptor hiſtoriae phyſicae in Hexaemeron et Chronici ſiue eccleſiaſticae hiſtoriae ab Adamo vsque ad Gratianum Auguſtum, quae MS. fuit in bibl. Palatina, et in aliis bibliothecis etiam Germaniae occurrit. Vide de codice *Bauarico* Gretſerum de cruce pag. 2701. De Schleuſingenſi *Ludouicum*. Loca graece producunt *Lambecius* ad Codinum pag. 141. 143. 163. et *Fabrottus* ad collectionem conſtitutionum eccleſiaſticarum Balſamonis pag. 1379. [i]). 3) *Pollux*

pag. 982. *Henr. Valeſius* ſingulari ſtudio illuſtrare inſtituit capita Pollucis, quae Remp. Athenienſem ſpectant, vt diſcas e Iac. Gronouii V. cl. praef. ad Valeſii notas in Harpocrationem. *Fabr.* Atque *Valeſius* in emendatt. lib. I. capp. XII - XVI. et cap. XXXIV. plura Pollucis loca tentauit atque correxit. Praeter ea *Heringa* in obſſ. criticar. libro, Leoward. 1749. 8 cap. III. pag. 23 - 32. et p. 169. ac pag. 208. *Toup* io emendatt. in Suid. et Heſych. multis locis aliique critici paſſim emendarunt aut explicuerunt haud pauca Pollucis loca. *Harl.*

i) Adde *Hemſterhuſ.* ad Pollucis Onomaſt. p. 32. Codex quoque, qui vero caret initio, atque adeo notitia nomineque auctoris, eſt in bibl. Ambroſiana *Mediolani*. Illum deſcripſit *Bianconius*, at, ignarus nominis et auctoris, edidit opuſculum ab initio et in fine mutilum et ſine auctoris nomine, in praefatione autem varia, quanquam ingenioſe, ſed fruſtra hariolatus eſt tum de tempore, quo ſcriptum videretur opus, n. eo, quum Leo M. pontifex romanus aut in viuis adhuc, aut haud diu mortuus fuiſſet, tum de auctore, quem Heſychium eccleſiae hieroſolymitanae presbyterum fuiſſe ſuſpicabatur. Editionis autem, notis eruditis inſtructae, haec eſt inſcriptio: *Anonymi ſcriptoris hiſtoria ſacra ab orbe condito ad Valentinianum et Valentem impp.* e veteri codice graeco deſcripta, *Ioannes Baptiſta Bianconi*, Gymnaſii Bonon. Profeſſor, latine vertit, et nonnulla adnotauit. Bononiae 1779. fol. Illam editionem ignorans cl. *Hardt* ex cod. Bauar. (ex cod bibl. regiae Hiſpan. deſcripto,) qui ab initio quidem eſt integer, (habet enim et tabulam et prooemium, adſcripto nomine Pollucis, Ιυλιυ Πολυδευκυς Ιστορια φυσικη εις την Κοσμοποιιαν εκ της γενεσεως και χρονικον εξαξις cum initio capitis I. quae omnia abſunt cod. Ambroſ.) at in fine ibidem, vbi deſiit Mediolanenſis, deficit, primum, vt ſibi videbatur, dias in luminis oras emiſit opus. Inſcriptio haec eſt: Ιυλιυ Πολυδευκυς Ἱστορια φυσικη. *Iulii Pollucis hiſtoria phyſica, ſeu chronicon ab origine mundi, vsque ad Valentis tempora.* Nunc *primum* graece et latine editum cum lectionibus variis et notis ab *Ignatio Hardt*, Presbytero et bibliothecae elect. Monacenſi adiuncto. Monachii et Lipſiae 1792. 8. Graecus textus deſtitutus eſt accentibus, et interdum differt ab ed. Biancon. Contulit V. D. chronicon *Theodoſii* cuiusdam Melitini adhuc ineditum, et Cedrenum, Cyrillum, Malelam alioſque, atque varias ex illis enotauit ſubiecitque textui lectiones. *Phyſicam* vero *hiſtoriam* auctor ideo nominaſſe videtur opuſculum ſuum, quod ab initio multa de ortu mundi rerumque creatarum praeter rem adtulit. Tum hiſtoriam Iudaeorum et Chriſtianorum multo verboſius, quam reliquorum populorum, eſt perſequutus. *Harl.*

Pollux, epiſcopus prouinciae Libyae, cuius mentio apud Epiphanium tom. I. pag. 874. 4) *Pollux*, ad quem Libanii Epiſtola l. 1. 38. vbi eum ab eloquentia et eruditione celebrat. 5) *Pollux* ſeruus apud Ioſephum pag. 653. Omitto *Pollucem*, Caſtoris fratrem, de quo in fabulis, quem a pollendo vel pollucibilitate dictum ſcribit *Fulgentius* l. 1. Mytholog. cap. 2.

IV. *Auctorum, a Iulio Polluce in Onomaſtico laudatorum, Index.*

Achaeus ἐν Ἴριδι X. 157.
Aeſchines II. 82, 126. VI. 20. 37. VIII. 72. IX. 42.
Aeſchines, rhetor, II. 196. III. 35. 146. 147. 148. VII. 37.
κατὰ Κτησιφῶντος, VII. 202. X. 10.
Τιμάρχου κατηγορῶν, VII. 34.
Aeſchines, Socraticus, II. 56. 84. VII. 150.
ἐν Ἀξιόχῳ, VII. 135.
Ῥίνωνι, VII. 103.
Aeſchylus, II. 100. 125. 196. V. 47. VI. 23. 40. 46. 80. 161. VII. 40. 51. 60. 61. 78. 167. 177. IX. 156. X. 44. 46. 132. 180.
ἐν Ἀγαμέμνονι, IV. 110.
Δικτυουργικοῖς, VII. 35.
eius Εὐμενίδες, IV. 110.
Θαλαμοποιοῖς, VII. 122.
ἐν Κερκύονι, X. 175.
Κήρυξι, IX. 136.
Κήρυξι Σατυρικοῖς, X. 186.
Ξαντρίαις, X. 117.
eius Προμηθεὺς πυρκαεὺς, IX. 156. X. 64.
Σισύφῳ, X. 20. 77.
Φοινίσσαις, VII. 91.
Φρυξὶν ἢ λύτροις, VII. 131.
τοῖς Ψυχαγωγοῖς, X. 10.
Ψυχοστασίᾳ, IV. 130. vid. not.
Agias, comicus, III. 36.
Agloſthenes, IX. 83.
Alcaeus, II. 157. VI. 107.
ἐν Γανυμήδει, VII. 23.
Ἐνδυμίωνι, IX. 53.
δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν, IV. 169.
δευτέρῳ μελῶν, X. 113.
ἐν Πασιφάῃ, X. 11.
Alexis, II. 14. 23. 64. 112. 149. III. 42. IV. 182. VI. 35. 38. 45. 104. 168. VII. 35. 113. 161. X. 111. Eius Ἀμφωτὶς, VII. 20. X. 175.
ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ, X. 107. 108.
Βωμῷ, VII. 72.
Γυναικοκρατείᾳ, IX. 44.
Διδύμοις, IX. 153.
Δρωπίδῃ, X. 120.
Ἐκπωματοποιὸς, VII. 190.
Καλασίριδι, X. 18.
Καυνίοις, VII. 166.
Λέβητι, VI. 65.
Λευκάδι, X. 144.
Λημνίᾳ, X. 100.
Ποιητρίᾳ, IX. 153.
τῷ Σπονδοφορικῷ, X. 111.
eiusdem Σώρακος, X. 130.
Ταραντίνοις, X. 21.
Amipſias, II. 200. III. 48.
ἐν Κοννῷ, X. 171.
Μυχοῖς, VII. 100.
τῇ Σαπφοῖ, IX. 138.
Σφενδόνῃ, IX. 96. X. 144.
Amphis. eius δρᾶμα Ἀλείπτρια, VII. 17.
Ἀλκμαίωνι, X. 170.
Ἀμπελουργῷ, VII. 170. IX. 88.
eius Κονιάτης, VII. 125.
Κυβευταῖς, VII. 203.
Anacreon, II. 103. III. 49. IV. 61. V. 76. 96. VI. 22. 23. 107. VII. 172. 177. X. 70.
Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνὴρ, III. 98.
Ἀναγραφὴ τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδου ἄρχοντος, X. 126.

Anaxandrides, II. 166. V. 16. VI. 43. 161.
ἐν Ἀγχίσῃ, IX. 59.
Ζωγράφοις ἢ Γεωγράφοις, X. 59.
Κιθαριστρίᾳ, X. 172.
Anaxilas (et Anaxilaus II. 34.) II. 27. 29. VII. 53. (Anaxilas, Rheginus, V. 57.
ἐν Βοτρυλίωνι, X. 190.
Γλαύκῳ, IX. 29.
Λυτροποιῷ, VII. 167. X. 46.
Anaxippus ἐν Κιθαρῳδῷ, X. 94.
Andocides, II. 58.
Androtion, VII. 121.
Anthippus, muſicus, IV. 78.
Antileon, II. 151.
Antimachus, poëta, II. 178.
Antiochus [k]), VI. 99.
Antiphanes, V. 98. VII. 52. 199. IX. 99.
ἐν Ἀγροίκῳ, VI. 54.
Ἀθάμαντι, X. 62.
Ἁλιευομένῃ, IX. 29.
Ἀποκαρτεροῦντι, X. 138.
Αὑτοῦ ἐρῶντι, X. 152.
Ἀφροδίτης γοναῖς, X. 84.
Βοιωτίᾳ, X. 88.
Βομβυκίῳ, X, 179.
Βουσίριδι, X. 65.
Βυζαντίῳ, VII. 170.
Εὐθυδίκῳ, X. 107.
Κοροπλάθῳ, X. 103.
Κυβευταῖς, X. 137.
Κύκλωπι, IX. 88.
Λευκάδι, VI. 66.
Μελεάγρῳ, 73.
Μηδείᾳ, VII. 57.
Μίδωνι, X. 152.
τῷ Μύλωνι, VII. 211.
[?] Μύσιδι, X. 67.
Ὀβριμῷ, X. 21.
Ὀρφεῖ, X. 172.
ἐν Παρασίτῳ, X. 106.
Σαπφοῖ, VII. 211.
τοῖς Σκύθαις, VII. 59.
Σκύθαις ἢ Ταύροις, X. 168.
Στρατιώτῃ, IX. 48.
Τραυματίᾳ, IV. 183. X. 46.
Φάωνι, VII. 192. X. 40.
Φιλίσκῳ, X. 176.
Antiphon, I. 34. 98. II. 7. 13. 41. 57. 58. 76. 109. 119. 120. 123. 128. 129. 196. 214. 223. 224. 228. 230. III. 63. 113. IV. 9. 47. 164. 176. V. 141. 145 VI. 163. 169. 183. 196. VII. 169. 189. VIII. 21. 24. 68. 103. IX. 13. 26. 53. (ἐν τοῖς περὶ ἀληθείας, VI. 143. vid. not.)
Antiſthenes, V. 65.
ἐν Προτρεπτικῷ, VI. 98. X. 68.
Anyte Tegeatis, eius epigramma, V. 48.
Apollodorus Caryſtius ἐν Ἀμφιαράῳ, X. 161.
Ἀντευεργετοῦντι, X. 138.
ἐν Διαβόλῳ, X. 154.
τῇ Ἐνέᾳ, X. 152.
Apollodorus Gelous. Eius Γραμματιδιοποιοῖς, IV. 19. VII. 190. X. 93.
ἐν Ψευδαίαντι, X. 138.
Araros, VI. 43.
ἐν Καινεῖ, VII. 65.
Aratus ἐν τοῖς Ἰατρικοῖς, II. 38.
Archilochus, I. 132. II. 27. 34. 193. VI. 80. 187. VII. 41. X. 27. 135. 160. vid. X. 141.
Archippus, III. 54. 154. VI. 174. VII. 148.
ἐν Ἡρακλεῖ γαμοῦντι, IX. 72. X. 169.
Ἰχθύσι, VII. 16. 28. X. 29.
Πλούτῳ, VII. 63. X. 136.
Ῥίνωνι, II. 183. VII. 199. X. 177.
Ariſteus ἐν Ὀρφεῖ, IX. 43.
Ariſtogiton, ὁ ῥήτωρ, X. 111.
Ariſtomenes, VI. 167.

ἐν

k) Sed legendum eſſe *Archilochus*, docet *Ruhnken.* ad Vellei. Paterc. I. 5. pag. 20. *Harl.*

Digitized by Google

ἐν Γόησι, VI. 211.
Διονύσῳ ἀσκητῇ, III. 150.
Ariſtophanes, I. 13. 79. 83. II. 5. 6. 13. 18. 20. 28. 32. 34. 39. 41. 42. 56. 57. 59. 65. 67. 75. 76. 79. 89. 94. 100. 108. 109. 111. 125. 150. 154. 160. 180. 189. 199. 212. 228. 231. 233. III. 25. 42. 48. 70. 92. 140. 146. 153. IV. 18. 63. 64. 67. 106. 115. 121. 163. 172. 181. 182. 187. 188. V. 91. 96. VI. 9. 11. 12. 14. 19. 20. 24. 33. 41. 43. 47. 49. 56. 60. 62. 65. 79. 80. 86. 91. 99. 100. 110. 125. 151. 158. 160. 161. 163 165. 167. VII. 7. 22. 26. 28. 29. 32. 34. 37. 39. 40. 49. 60. 64. 67. 70. 93. 99. 100. 108. 138. 139. 141. 143. 144. 148. 150. 161. 162. 166. 170. 177. 187. 190. 194. 195. 196. 200. 210. VIII. 28. IX. 25. 52. 153. 154. 161. 162. X. 27. 60. 63. 75. 135. 153. 167. 187.
ἐν Ἀγωνιστάις, VII. 168.
Αἰολοσίκωνι, I. 79. IX. 63. 89. X. 24. 25. 104. 116. 118.
Ἀκεστρίαις, IV. 125.
[?] Ἀμφιαράῳ, II. 176. VII. 164. 181. X. 40. 92. 180.
Ἀναγύρῳ, VII. 164. IX. 64. 72. X. 54. 55. 76. 57. 114.
Ἀσκληπιὸς, non eſt comoedia Ariſtophanis, vt Seberus cum interprete videtur accepiſſe, ſed Plutus ibi dicitur Ἀσκληπιοῦ viſum recepiſſe, II. 59.
Ἀχαρνεῦσι, VII. 24. 164. X. 35. 68. 71. 72. 91. 92. 94. 95. 110. 111. 116. 121. 136. 164. 168.
Βαβυλωνίοις, IX. 186. IX. 28. X. 38. 85. 152. 173.
Βατράχοις, VII. 83. 175. IX. 64. 90. X. 14. 17. 38. 48. 120. 148.
Γεωργοῖς, VII. 201. IX. 69. X. 69.
Γήρᾳ, IV. 180. VI. 69. VII. 125. IX. 39. X. 61. 74. 104. 173.
Γηρυτάδῃ, IV. 181. VI. 69. VII. 7. 117. 149. 176. 181. X. 59. 75. 91. 92. 160. 169. 170.
ἐν Γλαύκῳ, III. 43.
Δαιδάλῳ, VII. 100. 117.
Δαιταλεῦσι, VII. 153. 168. 176. 181. IX. 88. X. 32. 93 109. 119. 158. 172.
Δαναΐσι, VII. 199. X. 26. 39. 127. 130.
Διονυσάγῳ, X. 33.
Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ, IX. 36. 53. X. 79. 171. 185. (ſed VII. 24. ἢ Κενταύροις eſt.)
Δράμασιν ἢ Νιόβῃ, X. 119. 166. 185.
Εἰρήνῃ, X. 102. 188.
Ἐκκλησιαζούσαις, IX. 58. 92. X. 12. 31. 80.
Ἥρωσιν, VII. 15. 16. 21. 133. 167. X. 61. 78. 112. 173.
Θεσμοφοριαζούσαις, IV. 19. 100. VII. 66. 95. IX. 36. 69. 131. X. 58. 137. 140. 152.
Ἱππεῦσιν, II. 175. IX. 154. X. 96. 104.
Κωκάλῳ, VII. 172.
Λημνίαις, VII. 139. 152. 166. IX. 126. X. 25.
Λυσιστράτῃ, VII. 113. IX. 36. X. 32. 37. 59. 159.
Νεφέλαις, IX. 136. X. 47. 113. 156. 168.
Νήσοις, VI. 45. 104. (dubium an ipſius Ariſtophanis ſit IX. 89.) X. 47.
Ὁλκάσι, IX. 60. X. 73. 84. 102. 144. 159. 172. 173.
Ὄρνισι, X. 36. 86. 171.
Πελαργοῖς, VII. 105. X. 174.
Πλούτῳ, VII. 71. 115. IX. 102. 139. X. 48 103. 155.
Πολυΐδῳ, IX. 31. 130. X. 45.
Προαγῶνι, X. 44.
Σκηνὰς καταλαμβανούσαις, VII. 157. 202. X. 28. 67. 106. 114. 144. 147. 172.
Σφηξὶ, II. 199. VII. 59. 105. 176. 181. IX. 89. X. 22. 102. 182. 183.
Ταγηνισταῖς, VII. 149. X. 47. 88. 93. 98. 101. 119. 151. 173.

[?] ἐν Τελμισσεῦσιν, VI. 83. X. 72. 80. 82.
Τριφάλητι, IX. 90. X. 121. 151. 162.
Φοινίσσαις, VII. 199 X. 17. 119. 155.
Ὥραις, VII. 13. 187. 160.
Ariſtophon ἐν Διδύμοις ἢ Πυραύλῳ, IX. 70.
Ariſtoteles, I. 213. II. 68. 86. 93. 94. 95. 99. 135. 144. 220. III. 17. IV. 56. V. 38. 40. 52. 68. 75. VI. 16. 31. VIII. 63. IX. 62. 87.
ἐν τοῖς περὶ ζώων, VI. 54.
περὶ ζώων ἱςορίας ἐν τῷ ὀγδόῳ, X. 184.
περὶ ζώων ἐν τῷ τρίτῳ, X. 139.
ἐν Κυρήνῃ, IX. 62.
Πολιτείᾳ Ἀκραγαντίνων, IV. 174. IX. 80.
Ἀργείων, X. 179.
Ἱμεραίων, IV. 174.
Ὀρχομενίων, X. 165.
Σικυωνίων, IX. 77.
Ταραντίνων, IX. 80.
Ariſtoteles aut Theophraſtus ἐν τῷ περὶ μετάλλων, VII. 99.
Ariſtoteles et Theophraſtus ἐν Φυσικοῖς, X. 170.
Arrianus, eius verſus, II. 180.
Axionicus ἐν Χαλκιδικῷ, X. 122.
Callias, II. 101. 102. 186. II. 25. IV. 9.
ἐν Κύκλωψι, VII. 105. 116.
Πεδήταις, VII. 113.
Callimachus, V. 96. IX. 72. X. 153. 156.
Calliſthenes ἐν Ἀποφθέγμασι, IX. 93.
Calliſtus, comicus, II. 112.
Cantharus, IV. 61.
Cebes, III. 95.
Cephiſodorus, IV. 173. X, 126.
ἐν Τροφωνίῳ, VII. 40. 87.
Ὑΐ, X. 110.
Cercidas, III. 27.
Chionides ἐν Ἥρωσι, X. 43.
Clearchus, II. 185. Solenſis, Ariſtotelis diſcipulus, II. 146. vid. 164.
Cleon ἐν δευτέρῳ μελῶν, X. 113.
Clonas, eius νόμος αὐλητικός, IV. 79.
Columnae Atticae, X, 97.
Comici, V. 97. 101. et alibi.
Recentiores, VI. 18.
Siculi, IV. 173.
Comoedia Media, VII. 162.
Noua, III. 74. VI. 90.
Vetus, VII. 190.
Coricus et Eraſtus, eorum ad Platonem Epiſt. X. 150.
Craterus ὁ τὰ ψηφίσματα συνάγων, VIII. 126.
Crates, IV. 183. VI. 79. 161. VIII. 26.
ἐν Γείτοσι, VII. 179. 204. X. 118.
Ἑορταῖς, VII. 92.
Ἥρωσι, III. 155. X. 90. 175.
Θηρίοις, VI. 53.
Λαμίᾳ, IX. 62.
Παιδιαῖς, IX. 114.
(Παρακαταθήκῃ, IV. 173. vid. not.)
Σαμίοις VII. 63.
Τόλμαις, IX. 53. X. 54.
Cratinus, II. 7. 10. 17. 28. 43. 49. 78. [?] 124. 153. 188. III. 14. 64. 75. 80. 92. 106. IV. 184. V. 68. VI. 12. 21. 23. 26. 61. 65. 81. 86. 161. 163. VII. 28. 31. 37. 39. 41. 88. 107. 142. 161. 179. VIII. 31. IX. 98. X. 64. 143. 186.
ἐν Βουσίριδι, X. 82.
Διονυσαλεξάνδρῳ, VI. 48. VII. 28. 122. 159. 198. X. 25. 34. 140.
Ἥρωσι, X. 64.
Θρᾴτταις, IX. 91. X. 67. 160.
Κλεοβουλίναις, X. 105. Κλεοβουλίνῃ, eſt VII. 41.
Μαλθακοῖς, VI. 106. VII. 171. X. 50.
Νεμέσει, X. 177. 186.
τοῖς Νόμοις, VI. 68. VII. 86.
Ὀδυσσεῦσιν, VI. 68. 69. X. 32.
Πανόπταις, X. 16.
Πλούτῳ, II. 61.
Πυτίνῃ, X. 58. 67. 70. 184.
Σεριφίοις, VII. 69. Σερίφοις eſt X. 156.
Τροφωνίῳ, VII. 103. X. 115.

Χείροσι

Χείρωσι, VI. 98. VII. 211. X. 186.
Ὥραις, VI. 18. VII. 164. IX. 131. X. 40. 76.
Cratinus, iunior, ἐν Ὀμφάλῃ, VII. 58.
ἐν Ὑποβολιμαίῳ, VII. 211.
Critias, II. 58. 148 122. 196. III. 116. IV. 63. 165. VI. 31. 38. 153. 194. 195. VII. 78 91. 108. 154. 177. 179. 196. 197. VIII. 25. IX. 17. 161.
ἐν Ἀταλάντῃ, VII. 31.
ταῖς Πολιτείαις, VII. 59.
Criton ἐν Αἰτωλοῖς, IX. 15.
τῇ Μεσσηνίᾳ, X. 35.
Cteſias, II. 60. V. 41.
Demades, VII. 104.
Δημιόπρατα, X. 23. 24. 36. 39. 46. 74. 79. 81. 84. 86. 89. 93. 103. 105. 108. 114. 130. 135. 137 150. 157. 169. 170. 171. 182. Eorum ratio exponitur 96. 97.
Democritus, Chius, (muſicus) IV. 65.
Demoſthenes, I. 94. 161. II. 14. 33. 54. 58. 59. 64. 111. 119. 121. 122. 124. 128. 129. 151. 200. 207. 234. III. 28. 30. 58. 59. 61. 81. 83. 84. 89. 91. 125. 141. 143. IV. 19. 163. 166. 167. 171. V. 89. 134. VI. 8. 9. 37. 91. 101. 124. 130. 143. 153. 183. VII. 130. 159. 160. 161. 197. VIII. 23. 26. 28. 30. 64. 69 72. 83. 114. 134 136. 137. 140. IX. 29. 52. 63. 92. 136. 138. 155. 157. X. 13. 16. 23. 192. συνάγχῃ εἰλημμένος, VII. 104.
ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις πρὸς Ἀριστογείτονα, X. 155.
τῷ Ἐρωτικῷ, III. 144. vbi dubitatur an illius ſit.
τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, VII. 118.
τῷ κατὰ Κόνωνος, X. 62.
τῷ κατὰ Μέδοντος, VIII. 53.
(νόμον γράψας) VIII. 100.
τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου VII. 191. IX. 39.
[Π] ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προοιμίοις, VI. 143.
ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον, X. 71.
πρὸς Φορμίωνα περὶ δανείου, IX. 45.
Dinarchus, III. 27. 81. IV. 165. 167. VI. 156. 159. 161. 164. 168. VII. 11. 183. VIII. 24. 70. 72 83. 121. 156. X. 15.
γεωφάνεια ὑπὲρ ὧν λέγει Δείναρχος, VII. 99.
ἐν τῇ τῆς ἱερᾶς δοκιμασίᾳ, VII. 69.
Dinolochus ἐν Ἀμαζόσιν, X. 177.
ἐν Μηδείᾳ, IV. 174.
Diocles, III. 42.
ἐν Βάκχαις, X. 78.
Μελίτταις, X. 99.
(Diodorus, Thebanus, IV. 80.
Dio, tragicus, vid. Ion.
Diphilus ἐν Ἀδελφοῖς, X. 72.
Ἀπολιπούσῃ, X. 12.
Ἑκάτῃ, X. 72.
Ἐπιδικαζομένῳ, X. 137.
Ἐπικλήρῳ, X. 99.
Κιθαρῳδῷ, X. 38. 62.
Μαινομένῳ, X. 18.
Σικελικῷ, IX. 81.
Draco, VIII. 42. 125.
ἐν τοῖς νόμοις, IX. 61.
Ecphantides, II. 127.
Empedocles, II. 223. 226.
Epaeneti et aliorum ὀψοποιητικὰ συγγράμματα, VI. 70.
Epicharmus, II. 141. IV. 56. VI. 35. 90. VII. 183. IX. 26.
ἐν Ἁρπαγαῖς, IX. 26. 41. 42. 81.
Βουσίριδι, IX. 45.
Ἐλπίδι, X. 1[illegible]1.
Ἥβης γάμῳ, X. 86.
Ναυαγῷ, X. 86.
Νήσοις, X. 62.
Ὀδυσσεῖ Αὐτομόλῳ, IX. 41.
Πέρσαις, IX. 92.
Πύθωνι, X. 179.
Πύῤῥᾳ ἢ Προμηθεῖ, X. 82.
Σκίρωνι, X. 87.
Φιλοκτήτῃ, X. 71.

ἐν Χύτραις, IX. 70.
Epicrates, *ὁ κωμῳδιοδιδάσκαλος*, IV. 121.
Epigenes *ἐν Ποντικῷ*, VII. 29.
Epigramma de Anthemione, VIII. 131.
Hippamone, V. 47.
Epiſtola Alexandri ad matrem VI. 87.
Eraſti et Corici ad Platonem, X. 150.
Lyſiae, VII. 131.
Olympiadis, VII. 28.
Theanus, Pythagorae coniugis, ad Timaretam, X. 21.
Eratoſthenes, I. 145.
ἐν τῷ Ἑρμῇ, VII. 90.
τοῖς περὶ Κωμῳδίας, X. 60. 61.
τῷ Σκευογραφικῷ, X. 1.
Eubulus, II. 28. 96. III. 21. VI. 10. VII. 36. Vid. IX. 93.
ἐν Ἀγχίσῃ, VI. 10. IX. 76.
Γλαύκῳ, VI. 67.
Ἴωνι, X. 106.
Κατακολλῶντι, X. 107.
τοῖς Κυβευταῖς, VII. 205.
[ꝑ] *ἐν Παμφίλῳ*, IX. 91.
Παρμενίσκῳ, X. 98.
ταῖς Στεφανοπώλισι, X. 120.
Euclides, VI. 161.
Eudoxus *ἐν Ναυκλήρου δράματι*, VII. 201.
Euii *κύκλιοι νόμοι*, IV. 79.
Eunicus, *ἐν Ἀντίδι*, X. 100.
Euphorion, IV. 95.
Eup lis, I. 111. II. 9. 28. 33. 89. 120. 124. 159. 233. III. 72. 77. 79. 109. 115. 130. IV. 57. 188. VI. 15. 18. 56. 65. 90. 92. 103. 159. VII. 22. 83. 169. 176. 179. VIII. 34. IX. 47. 49. X. 92. 159.
ἐν Αἰξὶν, X. 102. 151.
(de *Ἁλιεῦσι* vid. not. X. 98.
Αὐτολύκῳ, IX. 30. X. 45. 47. 161.
τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ, VII. 202.
Βάπταις, VII. 123. X. 91.
Δήμοις, VII. 123. 164. IX. 43. 58. 69.
Δυάδι, IX. 27.
Εἵλωσι, IX. 74. 146. X. 98.
ἐν Κόλαξι, VII. 192. IX. 37. 59. 90. X. 10. 28. 39. 90. 97.
τῷ Μαρικᾷ, X. 73.
Πόλεσι, II. 77. VII. 13. 29. X. 192.
Ταξιάρχοις, VII. 106. 168. IX. 58. 102. X. 17. 63. 136.
τοῖς Φίλοις, VII. 133. X. 85.
Χρυσῷ γένει, VII. 86. IX. 26. X. 63. 140.
Eupolis (Iunior Anaxila) *ἐν Διαιτῶντι*, VII. 168.
Euripides, II. 14. 51. 109. 161. III. 5. 16. 58. 73. 82. IV. 141. VI. 156. VII. 31. 109. IX. 161. X. 27. *συνῆρξε τοῖς τετταράκοντα προςᾶσιν Ἀθήνησι*, IX. 101.
ἐν Ἀλκμένῃ, X. 117.
Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ, X. 111. 178.
Δαναΐσι, IV. 111.
Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ, X. 108. 145.
Ἡρακλείδαις, III. 51.
Θησεῖ, ib.
Ἰνοῖ, VII. 178.
Ἰξίωνι, IX. 27.
Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ, IX. 50.
Ὀρέςῃ, VI. 187.
Παλαμήδει, X. 145.
Σκίρωνι, IX. 75.
Σατυρικῷ, X. 35.
Τημενίδαις, IX. 27.
Φοινίσσαις, IV. 129.
Glaucus, Locrenſis, *ὀψοποιητικῆς πραγματείας σοφιςὴς*, VI. 71.
Gorgias, I. 145. ſophiſta, eius *Ὀνομαςικὸν βιβλίον*, IX. 1.
Hecataeus, I. 50.
Hegeſippi et aliorum *ὀψοποιητικὰ συγγράμματα*, VI. 70.
Heraclides, Syracuſanus, *ὀψοποιητικῆς πραγματείας σοφιςὴς*, VI. 71.
Heraclitus, V. 163.
Hermippus, [illegible]5. III. 125. VII. 194.
[ꝑ] *ἐν Δημόταις*. VII. 89. IX. 71. X. 165.
τοῖς Θεοῖς, IX. 126.

ἐν

ἐν Θεσμοφόροις, X. 122.
τοῖς Κοθόρνοις, VII. 202.
Μείραις, VII. 200. X. 136.
Στρατιώταις, X. 182.
Φορμοφόροις, VII. 89. IX. 71.
Hermon, hiſtrio comicus, IV. 88.
Herodotus, I. 50. 75. 153. 244. 247. II. 5. 8. 23. 37. 51. 58. 59. 62. 64. 102. 109. 120. 122. 124. 151. 152. 153. 168. 200. 233. III. 7. 25. 30. 42. 49. 58. 74. 106. 109. 126. 144. IV. 18. 19. 168. V. 26. 88. VI. 25. 100. 125. VII. 11. 31. 63. 72. 76. 81. 83. 86. 123. 137. 143. 161. 178. 186. 211. IX. 6. 66. 153. X. 10. 52. 58. 70. 78. 115. 150. 160. 162. 178. 190.
ἐν τῷ πέμπτῳ βιβλίῳ, IX. 56.
ϛ΄ βιβλίῳ, X. 22. 23.
Herophilus, II. 202.
Heſiodus, I. 57. 63. 66. 223. 231. II. 184. III. 19. 93. VI. 83. X. 99.
Heſiodo adſcribuntur *οἱ Κεραμεῖς*, X. 85.
Hierax, IV. 79.
Hipparchus *ἐν ταῖς Παννυχίσιν*, X. 108.
Hippocrates, II. 4. 54. 78. 131. 140. 141. 144. 189. 211. 222. IX. 69. X. 150. Vid. VIII. 46.
ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας δόξας, X. 87.
Hipponax, II. 152. 189. IV. 79. VI. 19. X. 75. 87. 184.
ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβων, IV. 169. X. 99. 113.
δευτέρῳ Ἰάμβων, X. 19.
Homerus, I. 5. 42. 57. 63. 70. 76. 77. 83. 133. 137. 141. 171. 183. 196. 221. 223. II. 26. 31. 33. 34. 40. 43. 50. 53. 64. 88. 89. 98. 100. 129. 130. 144. 149. 168. 173. 175. 179. 188. 206. 209. III. 7. 15. 20. 44. IV. 8. 18. 159. 171. 177. 189. V. 14. 45. 65. 76. 88. 91. 95. 96. 97. 111. 132. 145. 155. 164. VI. 22. 26. 36. 83. 89. 92. 93. 96. 97. 100. 102. 104. 107. 125. 187. VII. 61. 68. 79. 115. 116. 117. 123. IX. 19. 35 38 54. 55. 60. 67. 68. 69. 73. 144. 156. X. 38. 57. 77. 79. 81. 83. 90. 123. 124. 128. 134. 146. 165. 170. 173. 175. 188.
ἐν Ὀδυσσείᾳ, VI. 18.
Φαίαξιν, IX. 106.
Hymni Attici, X. 162.
Hyperides, I. 101. 162. II. 14. 15. 20. 33. 42. 58. 119. 123. 124. 200. III. 27. 43. 53. 59. 63. 74. 77. 79. 81. 85. 113. IV. 36. 163. 166. 172. V. 89. 93. 107. 142. VI. 14. 24. 25. 37. 39. 144. 169. 183. VII. 8. 18. 44. 121. 125. 132. VIII. 24. 28. 31. 70. 73. 76. 80. 143. 144. IX. 34. 74. 157.
ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Πασικλέα, IX. 36.
πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ Θησαυροῦ, III. 27.
[?] *κατὰ Ἀριστοφῶντος*, VII. 11.
ὑπὲρ Ἁρπάλου, X. 159. vbi additur *εἰ μὴ ψευδὴς ὁ λόγος*.
πρὸς Δημέαν. X. 15.
Ἐπικλέα, VII. 149.
ὑπὲρ Λυκόφρονος, II. 151. VIII. 52. IX. 137. 156.
(*ὑπὲρ Μικάλου*, VII. 191. ſed vid. not. X. 39.)
ὑπὲρ Νικᾶς, X. 39. vid. not.
ὑπὲρ Ὀχετοῦ, X. 30.
ὑπὲρ Πατροκλέους, IV. 122.
Συνηγορικῷ, III. 125.
ὑπὲρ τοῦ Ταρίχου, IX. 34.
πρὸς Χάριτα, VIII. 142.
Iobas, V. 88.
Ion, VI. 99. VII. 60. Chius, II. 95. Tragicus, II. 88. vid. not.
ἐν Ἀλκμήνῃ, X. 92.
τῷ μεγάλῳ δράματι, X. 177.
Ὀμφάλῃ, V. 101.
Συνεκδημητικῷ, II. 88. vid. not.
Φοίνικι, IX. 37.
Iſaeus, II. 8. 18. 20. 57. 58. 61. 64. 127. 229. 230. 231. III. 6. 13. 15. 33. 57. 59. 67. 80. 81. 108. IV. 94. 167. VI. 102. VII. 8. 11. VIII. 23. 27. 33. 64. 66. 67. 71. 82. 83. Socraticus, II. 109.

ἐν

ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην, VII. 14.
κατ' Ἀριστάρχου, II. 61.
περὶ τοῦ Ἀρχεπόλιδος κλήρου, X. 15.
τῷ πρὸς Διοκλέα, ὕβρεως, VII. 151.
τῷ πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίου, X. 11.
τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου, VIII. 48.
πρὸς Λυσίβιον, X. 15.
Iſocrates, II. 20. 56. 58. 64. 119. 124. 230. 231. III. 24. 63. 101. 141. 154. IV. 43. VII. 128. VIII. 24. X. 83.
Κεραμεῖ quidam Heſiodo adſcribunt, X. 85.
(Laciades, IX. 38. leg. ἐν Λακιάδαις. vid. X. 37. not.)
Lex Attica VII. 146. IX. 42. Regia, VI. 35.
Lycophron, II. 38.
Lycurgus, III. 34.
ὁ Ῥήτωρ, VI. 74.
ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου, VII. 137.
Lyſias, I. 121. II. 7. 20. 55. 57. 78. 159. III. 63. 74. 76. 81. 82. V. 242. VI. 102. VII. 12. 42. 104. 115. 131. 179. VIII. 23. 24. 31. 37. 64. 85. 121. X. 157.
ἐν τῷ περὶ Ἀσπιδοποιοῦ, VII. 15. 155.
ὁ κατ' Αὐτοκλέους λόγος, VII. 200. vbi obſerua, addi: Si modo Lyſiae eſt haec oratio.
ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους, VII. 77. IX. 57.
ὑπὲρ Ἀχιλλείδου φόνου, IX. 50. 154.
λόγος ὑπὲρ τῶν Δημιοπράτων εἰρημένος πρὸς Εὔθιαν, X. 96.
[†] ἐν τῷ Διοφάντου περὶ χωρίου, VII. 17.
(Ἐλευσῖνι. Seberus non recte cepit X. 96.
τῷ κατὰ Θεοδοτίδου, VIII. 46.
τῷ πρὸς Ἱπποκράτην, ib.
τῷ ὑπὲρ Καλλαίσχρου, X. 105.
κατὰ Καλλίου ὕβρεως, III. 76.
πρὸς Κλέωνα, X. 174.
τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ, VII. 130.
τῷ κατὰ Παντελέοντος, IV. 23.
πρὸς Πεθόδημον ὑπὲρ ἀποστασίου, VII. 17.
περὶ τοῦ τύπου, VII. 120.
πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς, X. 23.
πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλείδου φόνου, IX. 39.
περὶ χρυσοῦ τρίποδος, VII. 103. 170.
πρὸς Χυτρῖνον, X. 116.
Lyſippus, VII. 37. 41.
ἐν Βάκχαις, VII. 77. 89. X. 50. 154.
Magnes, comicus, II. 101.
ἐν Λυδοῖς, VII. 188.
(Marſyas, IV. 78.)
Menander, I. 71. 79. 227. II. 78. 82. 149. 194. III. 29. IV. 87. 178. V. 100. VI. 8. 11. 12. 25. 38. 60. 161. VII. 22. 86. 179. VIII. 26. IX. 139. X. 123. 162.
ἐν Ἁλιεῖ, X. 132.
Ἁλιεῦσι, X. 52. 145.
Ἀῤῥηφόρῳ, X. 176.
Ἀσπίδι, X. 137.
Δημιουργῷ, X. 102.
Εὐνούχῳ, IX. 45.
Θετταλικῇ, X. 115.
Ἱπποκόμῳ, 80. 98.
Καρχηδονίῳ, X. 73.
Μεσσηνίᾳ, X. 101.
Μισογύνῃ, VII. 79. 87. X. 50. 127. 139.
Μισουμένῳ, X. 146.
Ὀλυνθίᾳ, X. 170.
Ὀργῇ, VI. 102.
τῷ Παιδίῳ, X. 187.
ἐκ τῆς Παρακαταθήκης, IX. 76.
ἐν τῇ Περινθίᾳ, X. 12.
Ῥαπιζομένῃ, VII. 51.
Συναριστώσαις, VI. 101. X. 18.
Φιλαδέλφοις, X. 94. 143.
Metagenes, III. 75. VI. 40. X. 115.
ἐν Φιλοθύτῃ, X. 88.
Mithaeci et aliorum Ὀψοποιητικὰ συγγράμματα, VI. 70.
Myrtilus, comicus, VI. 40.
Nicander, Colophonius, V. 58.
Nicocharis (Nicochares) II. 19. X. 135.

ἐν

ἐν τῇ Γαλατείᾳ, X. 93.
'Ηρακλεῖ γαμουμένῳ, VII. 40.
τῷ 'Ηρακλεῖ χορηγῷ, VII. 45.
Κρησὶ, VII. 83. X 141.
Λημνίαις, X. 107.
Nicon ἐν Κιθαρῳδῷ, VII. 99.
Nicopheles, Thebanus, muſicus, IV. 77.
Nicophon, VI. 86.
ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς, X. 156.
Πανδώρᾳ, VII. 32.
[P] τοῖς Χειρογάστορσι, IV. 56.
Nicoſtratus, V. 100.
Olympias ἐν ἀπογραφῇ. τῇ κατ' ὄνομα περὶ τῶν Φαμένων ἀΦῃρῆσθαι τὰς δόσεις, X. 12.
ἐν ἐπιστολῇ, VII. 28.
Olympus, muſicus, IV. 78. 79.
Orphica Carmina, II. 39.
Pantaleon, eius aliorumque 'Οψοποιητικὰ συγγράμματα, VI. 70.
Paxami 'Οψοποιητικὸν σύγγραμμα, ib.
Phaedon, ἐν τῷ Ζωπύρῳ, III. 18.
Perſinus, poëta, IX. 93.
(Phalereus, VIII. 53. 102.)
Pherecrates, II. 17. 23. 27. 28. 33. 35. 48. 96. 101. 127. 130. 176. III. 80. V. 26. VI. 45. VII. 90. 94. 178. 195. VIII. 34. verſus pluſculi, IV. 58 59. 60.
ἐν Ἀγαθοῖς, VII. 198. X. 47.
Ἀγρίοις, VII. 193. X. 150.
Αὐτομόλοις. VII. 150.
Γραυσὶ, X. 63.
Δουλοδιδασκάλῳ, III. 80. X. 54.
Ἴπνῳ, X. 181. 183.
Κοριαννοῖ, X. 179.
Κραπατάλλοις, VII. 152. IX. 83. X. 45. 89.
Λήροις. VI. 105. X. 79.
Μεταλλεῦσι, X. 75.
Μυρμηκανθρώποις, VII. 17. 73. X. 91.
Πέρσαις, VI. 15.
Πετάλῃ. VII. 163. vid. not. X. 75.
Pherecydes, X. 128. 139.
Vol. VI.

Philemon, IV. 61. IX. 67. 70. Nouae comoediae poëta, IV. 175.
ἐν Ἁρπαζομένῃ, VII. 28. Ἁρπαζομένῳ eſt X. 104.
Γάμῳ, X. 176.
Εὐρίπῳ, ib.
Θυρωρῷ, X. 164.
Πανηγύρει, IX. 38.
Πιττοκοπουμένῳ, IX. 66.
Ῥοδίαις. X. 145.
τῷ Σαρδίῳ, IX. 65.
Σικελικῷ. IV. 175.
Philetaerus, VII. 46.
Philippides, III. 148. VI. 188. X. 167.
ἐν Ἀδωνιαζούσαις, V. 100.
Αὐλεῖς, VI. 54.
Λακιάδαις, IX. 38. X. 37. vid. not.
Συνεκπλεούσῃ, IX. 30.
Φιλευριπίδῃ, IX. 38. 88.
Philippicorum quinto, X. 161.
Philippus (videtur Philippides legendum) ἐν Φιλευριπίδῃ, IX. 88.
Philiſtus, II. 111. 154 III. 56. VII. 168.
ἐν δευτέρῳ τῶν βιβλίων, X. 116.
τῇ ἕκτῃ, X. 42.
Philochorus ἐν τῇ Ἀτθίδι, X. 71.
Philo ἐν τῇ τοῦ Νεὼ ποιήσει, X. 188.
Philonides, II. 24. 149. III. 18. 101. VI. 168.
ἐν Κοθόρνοις, IX. 29. X. 115.
Philoxenus, Siphnius, muſicus, IV. 65.
Philyllius, II. 231. VI. 103. 161. VII. 29. 31. X. 126.
ἐν Δωδεκάτῃ, X. 70.
[P] Πόλεσι, VII. 108. 110. X. 58. 126.
Φρεωρύχος δρᾶμα VII. 192.
Phrynichus, II 17. 34. 56. 82. 96. III. 44. 45. 48. IV. 181. 184. VI. 19. VII. 131.
ἐν Ἐφιάλτῃ, VII. 103.
Κρόνῳ, VII. 136.
Κωμασταῖς, IV. 55.
Μονοτρόπῳ. VII. 21. 178.
Μούσαις, VII. 203. X. 86.
Ποαστρίαις, VII. 23. X. 159.
V ἐν

ἐν Σατύροις, III. 73.
Τραγῳδοῖς, VII. 195.

Phrynis, muſicus, IV. 66.

Pindarus, III. 17.

Plato, I. 5. 42. 64. 141. 181. II. 5. 7. 12. 13. 14. 19. 20. 34. 36. 41. 43. 56. 57. 63. 64. 65. 73. 77. 82. 83. 101. 102. 114. 120. 121. 123. 124. 127. 128. 129. 149. 155. 159. 162. 193. 194. 195. 211. 214. 220. 226. 230. 231. 236. III. 9. 13. 14. 15. 23. 30. 49. 55. 58. 59. 69. 74. 76. 77. 82. 86. 89. 92. 98. 141. 145. 150. 153. 154. IV. 2. 8. 9. 45. 47. 48. 58. 63. 67. 121. 156. 161. 165. 167. 208. V. 104. 118. 153. 169. VI. 21. 32. 80. 103. 125. 151. 156. 159. 162. 163. 183. 196. 200. 204. VII. 1. 4. 6. 12. 30. 33. 34. 94. 108. 138. 145. 170. 203. 206. VIII. 22. 25. 30. 34. 76. 137. 152. IX. 11. 16. 26. 27. 30. 36. 43. 51. 66. 88. 137. 139. 147. 152. X. 135. 175. 177.
ἐν Ἀλκιβιάδῃ, X. 141.
Εὐθυδήμῳ, X. 48.
Θεαιτήτῳ, II. 19. IX. 16.
τοῖς Νόμοις, III. 14. 54. 109. VI. 144. IX. 46. 49. X. 176.
τῷ δευτέρῳ Νόμων, IX. 134.
Παρμενίδῃ, III. 115.
τῇ Πολιτείᾳ, X. 141.
τῷ Πολιτείας δευτέρῳ, VII. 117. 182.
τῷ Πολιτικῷ, VII. 10.
Πρωταγόρᾳ, IX. 46.
Συμποσίῳ, VI. 187. VII. 172. X. 50. 141.
Τιμαίῳ, II. 15. 55. 110. 118. IV. 40. VII. 121.
τῷ Φαίδωνι, II. 122.
Φαίδρῳ, IX. 138.
τοῖς εἰς τὸν Φαῖδρον ἐρωτικοῖς, IX. 111.
τῷ Φιλήβῳ, III. 133.
περὶ ψυχῆς, II. 118.

Plato, comicus, II. 9. 175. 196. III. 70. 126. IV. 56. 64. VI. 25. 31. 49. 75. 103. VII. 30. 31. 134. 210. X. 190.
ἐν Ἀδώνιδι, X. 104.
Διὶ κακουμένῳ, VII. 132. X. 17.
Ἑλλάδι, X. 11. 142. 167.
Ἑορταῖς, VII. 121. 186. X. 34. 54. 135.
ταῖς ἀφ' ἱερῶν, VII. 57. X. 190.
Κλεοφῶντι, X. 56.
Μετοίκοις, X. 24.
Νίκαις, VII. 40.
[?] τῇ Νυκτὶ μακρᾷ, VI. 142.
τῷ Ποιητῇ, X. 190.
Σοφισταῖς, VII. 100. X. 167.
τῇ Συμμαχίᾳ, II. 83. VI 17. VII. 202.

Poëtae Dorici, IV. 173. IX. 120.

Polycletus, II. 151.

Polyzelus, II. 118.
ἐν Δημοτυνδαρέῳ, X. 76.
Διονύσου γοναῖς, X. 179.
ταῖς Μουσῶν γοναῖς, VI. 168.

Poſidippus, III. 101. IV. 175. X. 140.
ἐν Ἀπολειπομένῃ, X. 68.
Γαλάτῃ, IV. 175. VII. 111. X. 22.
Ἐπισαθμῳ, X. 139.
Κώδωνι, IX. 28.

Pſychoſtaſia (Aeſchyli δρᾶμα) IV. 130. vid. not.

Pythagoras, II. 226. eius coniux, Theano, X. 21.

Pythia, VII. 112.

Rhinthon, ἐν Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι, VII. 90.
ἐν Ταύροις, VII. 62.
Τηλέφῳ, X. 35.

Sacadas, muſicus, IV. 78.

Sannyrion, X. 189.
ἐν Γέλωτι, IX. 26. X. 185.

Sappho, III. 31. VI. 98. 107. VII. 46. 93. X. 40. 124.
ἐν πέμπτῳ τῶν μελῶν, VII. 73.

Simon, I. 190. 194. 204. II. 69.

Simonactides, Chius, ὀψοποιητικῶν Scriptor, VI. 71.

Simonides

Simonides, ὁ Ἰαμβοποιός, II. 65.
Simonidis Epigramma de Cane, V. 47.
Simylus ἐν τῇ Μεγαρικῇ, X. 42.
Solenſis (ὁ Σολεύς) ſ. Clearchus, II. 164.
Solon, I. 26. 246. III. 28 33. V. 63. VI. 156. VII. 151. VIII. 42. 53. 125. 141.
ἐν τοῖς Ἰάμβοις, X. 103.
τοῖς Νόμοις, VIII. 34.
Sophocles; II. 14. 23. 31. 34. 64. 100. 101. 109. 151. 154. 162. 172. III. 10. 13. 45. 73. 98. 107. 141. 145. IV. 62. 141. V. 76. VI. 39. 65. 83. 161. 192. VII. 30. 31. 36. 44. 70. 118. 132. 185. 191. 203. IX. 97. 158. X. 81.
ἐν Αἰγεῖ, X. 160.
Αἰχμαλωτίσι, X. 190.
Ἀνδρομέδᾳ, X. 120.
Ἀχαιῶν συλλόγῳ, X. 134.
Δαιδάλῳ, VII. 117.
ταῖς Ζωστῆρσιν, ſ. Ζωστείσιν, VII. 68.
Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ, VII. 109. X. 110.
Θάμυρι, IV. 75.
Ἰνάχῳ, IX. 50.
Ἰοκλεῖ, X. 39.
Ἱππῶνι, IV. 111.
Ἰχνευταῖς Σατύροις, X. 34.
Κρεούσῃ, VI. 174.
Λακαίναις, IX. 49.
Μούσαις, X. 186.
Ναυπλίῳ, X. 134.
[?] Ναύπλιος πυρκαεύς, IX. 156.
ἐν τῇ Ναυσικάᾳ, X. 52.
Οἰνομάῳ, X. 55.
Πανδώρᾳ, X. 44.
ἐκ τῶν Πλυντριῶν, VII. 45.
ἐν Πριάμῳ, X. 147.
τῇ Πρόκριδι, IX. 140.
τῷ Τριπτολέμῳ, X. 79.
Τρωΐλῳ, X. 165.
Φινεῖ, VII. 193.
Sophocles, Amphiclidae F. Sunienſis, promulgauit legem Atticam aduerſus Philoſophos, IX. 42.
Sophonis aliorumque Ὀψοποιητικὰ συγγράμματα, VI. 70.
Sophron, VI. 90. IX. 46.
ἐν Μίμοις ἀνδρείοις, IV. 174.
γυναικείοις, IV. 174. X. 175.
Νυμφοπόνῳ, X. 107.
Soſicrates ἐν τῇ Παρακαταθήκῃ, IX. 57. IV. 173. ita hic legendum pro Crates.
Stagirites (Ariſt.) II. 164.
Steſichori ſepulcrum in Himera, IX. 100.
Steſichorus ἐν Κερβέρῳ, X. 152.
Strattis, II. 173. 184. 226. III. 27. 146. VI. 74. 156.
ἐν τῷ Κινησίᾳ, IV. 169. X. 160. 189.
Μυρμιδόσι, IX. 78.
τῷ Φιλοκτήτῃ, VII. 134.
Φοινίσσαις, IX. 123. X. 183.
Χρυσίππῳ. X. 55.
Ψυχασταῖς, X. 101. 127.
Teleclides, II. 41. III. 70. 127. VII. 182.
ἐν Ἀμφικτύοσι, X. 164.
Ἀψευδέσι X. 68. 98.
Πρυτάνεσι, VII. 135.
Teleſilla, II. 23.
Terpander, muſicus, IV. 65. 66.
Theano, Pythagorae coniux, ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Τιμαρέταν γραφείσῃ, X. 21.
Theodectes, ſophiſta, in ſoluendis quaeſtionibus conuiualibus celeber, VI. 108.
Theodoridas, X. 187.
Theodorus, Colophonius, eius ποίημα ἡ Ἀλῆτις, IV. 55.
Theodorus aut (dubitatur enim) Philo συνέθηκε τὴν τοῦ Νεὼ ποιήτιν, X. 188.
Theophilus ἐν Παγκρατιαστῇ. IX. 15.
Theophraſtus, VI. 107. VIII. 53.
ἐν τῷ Μεταλλικῷ, X. 149.
περὶ Νόμων, VIII. 52.
δεκάτῳ Νόμων, X. 19.
Theophraſtus et Ariſtoteles, ἐν τῷ περὶ μετάλλων, VII. 99.
Theophraſtus et Ariſtoteles ἐν Φυσικοῖς, X. 170.

Digitized by Google

Theopompus, comicus, II. 10. 18. 122 124. 234. III. 39. 75. V. 98. VI. 25. 85. 103. VII. 190.
ἐν Ἀλθαίᾳ, X. 180.
Εἰρήνῃ, III. 27. X. 118. 124.
Καλλαίσχρῳ, IX. 59.
Καπηλίσι, VII. 158.
Ὀδυσσεῦσι, VII. 74.
[Ρ] Παισὶ, VII. 66. X. 181.
Παμφίλῃ, X. 49.
Πανταλέοντι, IX. 16. X. 41. vbi obſ. ἀμφισβητεῖσθαι τὸ δρᾶμα.
Πόλεσι, X. 145.
Σειρῆσι. VII. 181. X. 109.
Στρατιώτισι, IX. 64.
Theopompus, ὁ συγγραφεὺς, III. 58. IV. 93. V. 42.
Theſpis, IV. 123.
ἐν τῷ Πενθεῖ, VII. 45.
Thucydides, I. 26. 60. 83. 95. 125. 137. 150. 156. II. 5. 13. 14. 77. 119. 120. 121. 126. 149. 154. 161. 231. III. 30. 54. 58. 59. 63. 75. 77. 91. 92. 94. 99. 100. 101. 104. 106. 107. 130. 141. 153. IV. 165. 189. V. 153. 157. 160. VI. 7. 22. 36. 38. 156. 162. 192. VII. 7. 13. 64. 84. 114. 117. 118. 121. 124. 149. 161. 195. VIII. 15. 23. 69. 72. IX. 7. 9. 15. 16. 26. 66. 93. 142. 148. 153. 157. X. 10. 14. 27. 37. 176.
ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ, IX. 46.
ἑβδόμῳ βιβλίῳ, X. 113.
τῇ Πλαταϊκῇ πολιορκίᾳ, X. 182.
Timaeus, II. 30.
Tinareta, ad quam Theano epiſtolam ſcripſit X. 21.
Timocles ἐν τῷ Βαλανείῳ, X. 154.
Tragici, III. 95.
Tyndarichus, Sicyonius, Ὀψοποιητικῆς πραγματείας σοφιστής, VI. 71.
Tyrtaeus, IV. 106.
Xenophanes, IX. 83.
ἐν τῷ περὶ Φύσεως, VI. 46.
Xenophon, I. 80 94. 112. 134. 182. 188. 221. 233. 244. II. 7. 13. 14. 20. 34. 41. 49. 51. 54. 55. 56. 59. 61. 64. 67. 77. 81. 82. 97. 108. 122. 126. 150. 151. 154. 156. 160. 180. 193. 194. III. 25. 59. 62. 75. 77. 89. 100. 108. 124. 127. 134. 152. 153. 154. IV. 14. 167. 168. V. 9. 11. 15. 27. 29. 30. 50. 86. VI. 14. 15. 22. 26. 27. 31. 33 36. 39. 44. 101. 143. 155. 157. 187. 194. 206. VII. 6. 7. 8. 9. 21. 50. 63. 64. 70. 81. 99. 100. 113. 122. 142. 148. 149. 167. 182. 184. 186. VIII. 28. 68. 134. IX. 7. 35. 49. 82. 151 153. 161. X. 13. 16. 43. Grylli F. eius Canis, V. 47.
ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, XI. 43.
τοῖς περὶ Ἀληθείας, VI. 134. vid. not.
τῇ Ἀναβάσει, X. 80. 138. 174.
τοῖς Ἀπομνημονεύμασι, VII. 33.
Ἱππικῷ, X. 1.
Λακώνων πολιτείᾳ, VI. 142.
Οἰκονομικῷ, VII. 118. IX. 43.
τῇ Παιδείᾳ, III. 122. VII. 44. 68. X. 52.
τῷ τρίτῳ τῆς Παιδείας, VII. 118.
τῷ ἕκτῳ τῆς Παιδείας, X. 16.
Zopyrini et aliorum Ὀψοποιητικὰ συγγράμματα, VI. 70.

V. Quum libro περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, qui fertur ſub nomine *Ammonii*, Grammatici, dixerim ſupra c. XXIX. vol. V. pag. 715. ſeq. iuuat hoc loco nonnulla ſubiungere de PTOLEMAEO, Aſcalonita, qui ab eodem Ammonio laudatur, et iam ſub Ptolemaei, iam ſub Aſcalonitae nomine citatur f) in ſcholiis minoribus atque ab Euſtathio ad Homerum,

f) Citatur Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ab *Herodiano* in excerptis MSSt. περὶ προσῳδιῶν, et a *Stephano* Byzant. voc. Βρεττία et Ἐρυθίχη, ſuſpicante quidem *Luca Holſtenio* in indice ſcriptorum, a Stephano

Homerum, [et ſaepius in ſcholiis ad Hom. Il. Marcianis, a Villoiſon. editis. vide ſupra, vol. I. pag. 449. et ibid. pag. 501. nr. XCIX. de eius ſcriptis, praecipue ad Homerum ſpectantibus. *Harl.*] Dubito, idemne ſit Ptolemaeus, a quo definitionem grammatices, quam Dionyſius, Thrax, dederat, reprehenſam ſcribit *Sextus Empiricus* lib. 1. contra Math. p. 13 et 15. atque ſcholiaſtes ineditus ad Dionyſium, Thracem. Vterque equidem Ptolemaeum hunc peripateticum adpellant, diuerſum vtique a Ptolemaeo, peripatetico iuniore, de quo Longinus apud *Porphyrium* in Plotini vita cap. 20.: ne dicam de aliis Ptolemaeis, Grammaticis, de quibus Suidas [m]), qui Ptolemaei, Aſcalonitae, mentionem facit his verbis: *Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης γραμματικὸς, ὃς ἐπαίδευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραφε προσῳδίαν Ὁμηρικήν* [n]). *περὶ Ἑλληνισμοῦ ἤτοι ὀρθοεπίας, βιβλία ιέ. περὶ μέτρων. περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἀριστάρχου διορθώσεως, περὶ διαφορᾶς λέξεων, καὶ ἕτερα γραμματικά.* Hoc *περὶ διαφορᾶς λέξεων* ſcriptum Suidae memoratum, ſiue fragmenta eius nactus ſum e bibliotheca Gudiana, cumque Ammonio conferens, obſeruaui, pleraque omnia apud Ammonium legi iisdem verbis, ita tamen, vt ordine litterarum ab eodem digeſta ſint [o]), et in editionibus Ammonii etiam emendatioribus, vt, quas H. Stephano et Bonau. Vulcanio debemus, non pauca poſſint ex hoc Aſcalonita vel ſuppleri vel corrigi, vt cuiuis patebit ex hoc ſpecimine: [atque *Valcken.* morem geſſit Fabricio, verba Ptolemaei paſſim adſcribendo Ammonianis, aut ad illa prouocando in ſua editione: in animaduerſion. ad Ammon. quatuor emendauit Ptolemaei loca. Ego tamen nolui, breuitatis ſtudio, ea, quae Valck. paſſim adnotauit, hic repetere, perſuaſus, harum litterarum cupidum ipſum comparaturum eſſe Ammonium eiusque eruditiſſimum interpretem. *Harl.*

ΠΤΟΛΕΜΑΙ΄ΟΥ ΤΟΥ͂ ἈΣΚΑΛΩΝΙ΄ΤΟΥ

περὶ διαφορᾶς λέξεων.

1. *Διαφέρει αὐχὴν δέρης. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν καθ᾽ ὅ ἐστιν ἡ φάρυγξ.*

2. *Ῥὶς μὲν λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους, μυκτῆρες δὲ αἱ τῆς ῥινὸς κατατρήσεις, δι᾽ ὧν ἐξῶσιν* [p]) *ἀπομασσόμενον.*

3. *Ἑστιάτωρ μὲν ἐστὶν ὁ ἑστιῶν, δαιτυμὼν δὲ ὁ ἑστιώμενος, κατὰ* [q]) *Πλάτωνα.*

V 3 4. Ἄρνες

phano Byzant. citatorum, in nouis obſſ. miſcell. belgic. tom. II. pag. 123. *Harl.*

m) Atque Eudocia pag. 360. ex illo. *Harl.*

n) Id opus fuiſſe videtur, cuius partes, n. *δευτέρα τῶν ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν* et *δευτέρα περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδιῶν* citantur ab *Ammonio* de differ. voc in *Σταφυλή*, pag. 124. ed Valcken. qui vero opuſc. *περὶ διαφορᾶς λέξεων* Ptolemaeo abiudicat. Nam ibid. not. 8. callide, inquit, quae hic Ptolemaeo tribuuntur, deſcripſit *fictus* Ptolemaeus Aſcalon. apud Fabr §. 1,7. et pag. 3. not. 12. Ptolemaeus ait, Aſcalonita, ſiue potius, *qui antiquum nomen mentitur, recentioris aeui magiſtellus*, ab Ammonio diuerſus abit §. 7. In praef. ad Ammon. pag XXII. quae, inquit, ſub Ptolemaei Aſcal. nomine vulgauit *Fabr* (h. l.) certiſſima praeferunt recentioris aeui veſtigia. In animaduerſſ. autem ad Ammon. cap XVIII. p. 72. ex Ammonio, ait, quem *paſſim ſequitur Ptolem. Aſcalon.* etc. *Harl.*

o) Conf. *Valcken.* praef. ad Ammon. pag. IV. *Harl.*

p) Plenius apud Ammon. *τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον.*

q) Verba *κατὰ Πλάτωνα* apud Ammonium deſiderantur.

Digitized by Google

4. Ἄρνες μὲν λέγονται οἱ νεογνοί. Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσι ἐπέχραον [r]) ἢ ἐρίφοισιν. Ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

5. Ἀπονίψασθαι μὲν λέγεται τὸ μετὰ φαγεῖν, κατὰ χεῖρας δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν [s]) καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν.

6. Φεύγει μὲν δίκην ὁ κατηγορούμενος, καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει· ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατακρίσεως [t]).

7. Ἄγροικος [u]) βαρύτονον ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ἀγροῖκος δὲ προπερισπώμενον, ὁ μὴ ἥμερος.

8. Ἀσφόδελος μὲν προπαροξυτόνως ἡ βοτάνη, ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.

9. Ἀμυγδαλῆ περισπωμένως τὸ δένδρον, ἀμυγδάλη παροξυτόνως ὁ καρπός.

10. Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον διαφέρειν φασίν. Ἀτελὲς μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μήποτε τελούμενον, ἀτέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι.

11. Ἀπολογεῖσθαι τοῦ ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον, ἀπολογίζεσθαι [v]) δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν.

12. Ἀμφὶ [w]), περί. Τὸ δὲ ἀμφὶς, ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ περὶ, ποτὲ δὲ χωρίς.

13. Ἀντικρὺ μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας. ἄντικρυς δὲ τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς καὶ τὸ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.

14. Ἀκταὶ μὲν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσῃ [x]), ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμοσσόμενα. Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί.

15. Ἀναβάτης μὲν ἵππου, ἀποβάτης δὲ [y]) νεώς.

16. Ἀναστῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ ὁρμῆσαι, ἐγερθῆναι δὲ τὸ ἐκ κοίτης.

17. Ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίνεται ὅταν τις [z]) ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς ἐπὶ τοῦτο προαχθῇ.

18. Ἀπαράσκευον [aa]), καὶ ἀπαρασκεύαστον διαφέρει. Ὁ μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν [?] χορηγίαν ἔχων, ἀπαράσκευος. Ὁ δὲ δι' ἑτέρου, ἀπαρασκεύαστος, οἷον οἱ μονάχοὶ [bb]) ἀπαρασκεύαστοι.

19. Ἀνδραγαθία [cc]) ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ δύναμις ἐπαινουμένη. ἀνδραγαθία δὲ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν.

20. Ἅμα

r) Apud Ammonium deſunt verba ἢ ἐρίφοισιν.

s) Apud Ammonium ſupplenda verba poſtrema, καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν.

t) Ammon. τῆς κατηγορίας, eodem ſenſu.

u) Contra prorſus Ammonii codices, προπερισπωμένως μὲν ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, προπαροξυτόνως δὲ ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

v) Aliter Ammonius, quem, ſi placet, vide.

w) In Ammonio haec obſeruatio tota deeſt.

x) Verba ἀπὸ τοῦ etc. vsque ad θῖνες, et deinde vox αἰγιαλοί, deeſt in Ammonio.

y) Ammon. νεώς.

z) Verba ἀφ' ἑαυτοῦ ſupplenda in Ammonio.

aa) Haec tota obſeruatio in Ammonio deſideratur.

bb) Sic MS. forte legendum οἱ μονομάχοι *gladiatores non inſtructi*

cc) Ammon. ἀνδραγάθημα.

20. Ἅμα καὶ ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστιν χρονικὸν ἐπίῤῥημα, ὁμοῦ δὲ τοπικόν.

21. Ἀποκήρυκτος μὲν ἐστὶν ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἐκποιητὸς δὲ ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ, ᾧ λέγεται [dd]) εἰσποιητὸς γεγονέναι.

22. Ἄστρον μὲν ἐστὶν τὸ ἐκ πολλῶν ἄστρων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὠρίων, ἡ ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ ὁ εἷς.

Cetera nolo integra deſcribere, ſed tantum adnotabo, quae in Ammonio vel omiſſa ſunt, vel aliter atque rectius apud Ptolemaeum leguntur, quod ſi nulla differentia ſit, tantum primum verbum obſeruationis cuiusque adponam.

23. βλέπειν. 24. διορθοῦν.

25. εὐθὺς ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ ὀρθοῦ. ὡς φαμὲν εὐθὺς κανών. εὐθὺ δὲ οὐκ ἔτι ἐπὶ χρόνου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας, οἷον εὐθὺ χωρίων [ee]) etc.

26. ἆρα. 27. ἐξόσου.

28. Θεατὴς μὲν Ὀλυμπίων καὶ τῶν ὁμοίων λέγεται, θεωρὸς δὲ ὁ εἰς Θεοὺς πεμπόμενος.

29. ἰσθμὸς — ὑπὸ θαλάσσης — θαλάσσης πόρος etc.

30. λυχνοῦχον καὶ λαμπτῆρα τὸν νῦν φανὸν, (male apud Ammon. φασὶ τὸν νῦν,) et deinde πανὸν, non Πανός.

31. Λίβανος καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον καὶ τὸ ὄρος.

32. μάχη. 33. αἴθε ἀπαρέμφατον πρόσωπον. 34. ἑτερόφθαλμος.

35. τὸ μὲν οὐδέποτε καὶ ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος λέγεται, τὸ δὲ οὐδεπώποτε ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος, ὥστε οἱ λέγοντες, οὐδεπώποτε γενήσεται, σολοικίζουσιν.

36. σύνεργος, pro ὀξυτόνως, quod eſt in Ammonio, leg. ex Ptolemaeo βαρυτόνως.

37. ὁ δὲ, ὅδε. 38. τιμωρεῖσθαι.

39. ἡ χάραξ — παραδεσμουμένων ῥάβδων.

40. Ἐπίκουροι — ὡς οἱ Λύκιοι τῶν Τρώων. σύμμαχοι — ὡς τοῦ Ἀγαμέμνονος Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες.

41. ὁ εἵνεκα σύνδεσμος — — ἕνεκα Ἑλλήνων pro quo rectius apud Ammon. ἕνεκα Ἑλένης.

42. ἐμβάδες μὲν [?] κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάται τραγικά.

43. δεσπότης ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος. κύριος δὲ πατὴρ υἱοῦ καὶ γυναικός.

44. δικαστής. 45. διφθέρα — νάκος αἰγὸς δέρμα, κῶας δὲ προβάτων.

46. Δαμάλη. 47. διδάξω. 48. ὄφλημα.

49. Τιθη-

dd) Ita legendum apud Ammon. pro ὃ λέγεται. *Fabr.* nec displicet Valcken. in not. ad Ammon. pag. 19. *Harl.*

ee) Valck. animadu. ad Ammon. pag. 91. corrigit χωρία. *Harl.*

49. Τίθησι. 50. ἀναβάλλεσθαι. 51. μαρτυρία.

52. βασιλεὺς — τύραννος pro quo Ammon. κοίρανος.

53. ἄβαξ. 54. παρακέκρουσαι. 55. μνημεῖα. 56. βλέφαρα.

57. ἐκπολεμῶσαι — ἐκπολεμῆσαι δὲ τῷ πολέμῳ ἐξελθεῖν [ff]).

58. κραιπάλη. 59. ἀράχνη. 60. κόπτει. 61. ἄῤῥωςος.

62. αὖθις. 63. ἀποκριθῆναι. 64. βοός. 65. πρὸ μοίρας.

66. ἐπιςεῖλαι. 67. θέσθαι. 68. Τὸ ἑσπέρας. 69. ἐπαγγέλλει.

70. εὐφυής. 71. βρύκειν — βρυχᾶσθαι. 72. et 225. ἀπελεύθερος.

73. αἶνος ἐςὶ λόγος κατὰ ἀπόλυσιν μυθικήν. etc. παροιμία δὲ — ἐνδέουσα τοῦ αἴνου, καίτοι ἔξωθεν ἐνδεχομένη.

74. ἀνακεῖσθαι — κατακεῖσθαι δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίναις ὄντων.

75. πόλις. 76. τήθη. 77. τιτθή. 78. Φίλος. 79. ὅσιον.

80. ἕλκος. Apud Ammon. legendum: Χρόνιον πάθος μόνον. licet in Ptolemaeo illud μόνον deſideretur, qui denique addit: τραῦμα δὲ ἡ ὑπὸ σιδήρου τρῶσις γινομένη, πληγὴ δὲ ἡ ἐκ χειρὸς πλῆξις.

81. ἐοικότα. 82. Τὸ ἔνδον.

83. ἡ ἀπὸ πρόθεσις — ἀπ' Ἀθηνῶν ἔρχεται — παρὰ Σωκράτους ἔρχεται.

84. αἰδὼς — ὧν σεβασμίως τις ἔχει. 85. ἐπιςραφής.

86. ἐνθύμημα — ἐνθύμιον δὲ ἐπὶ τοῦ προστροπαίου οἱ ἀρχαῖοι φασίν.

87. Ζώνην λέγουσι τὴν τοῦ ἀνδρὸς, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός.

88. ἡ κέδρος. 89. τὸ ἄγειν. /

90. χλαῖνα παχὺ ἐγκοίμητρον καὶ τετράγωνον. χλανὶς τὸ φορούμενον καὶ τῇ ἐργασίᾳ μαλακώτερον, ἡ δὲ χλαμὺς Μακεδόνων ἐςὶν εὕρημα, καὶ ἔχει κυκλοτερῆ τὰ κάτω.

91. ἀποφορὰ — ἡ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἄρχουσιν ἐπιτελέμενον. εἰσφορὰ δὲ ἐςὶν ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίας ἕνεκα χρείας ἐπιδόμενον τῇ πόλει.

92. ζῆλος — ζηλοτυπία τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν, οἷον ζηλοτυπεῖ ὅδε τήνδε.

93. ἡσυχάζειν τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὅλου σώματος, σιγᾷν δὲ τὸ μὴ λαλεῖν.

94. ςρατόπεδον. 95. ςρατεία. 96. τὸ λαχεῖν.

97. τὸ αἰτεῖν. 98. διαβόηθος.

99. ἴσθι καὶ γίνου διαφέρει, ὅτι τὸ ἴσθι σημαίνει τὸ γίνωσκε, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γίνου.

100. Ψέλλιον τὸ τοῖς ἄκροις βραχίοσιν τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον χρυσοῦν κόσμημα. Ψάλλιον δὲ τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον ἐν τῷ ςόματι.

101. ἐπιτίμιον. 102. πρεσβεύονται. 103. ἄγγελος. 104. Θής.

105. Ἴσ.

ff) *Valcken.* in animadu. ad Ammon. pag. 72. ſcribere iubet τὸ πόλιν ἐξελᾶν. *Harl.*

105 Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Οἱ μὲν γὰρ Ἰουδαῖοι ἐξ ἀρχῆς, Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν ἐκ Ἰδουμαῖοι· ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι.

106. ἀληθὲς — ἄληθες τὸ κατ᾽ ἐπερώτησιν γενόμενον σημαίνει τὸ ὅμως καὶ τῷ ὄντι.

107. ἀναγόμενον καὶ ἀναχθέντες etc.

108. κατοίκησις. 109. Κίθαρις.

110. ὑπαντῆσαι — ἀπήντησεν εἰς τὴν δίκην etc.

111. Κηρύξαι. 112. κύειν.

[P] 113. et 155. κομᾷν καὶ κυριᾷν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

114. ἀποστασίου. 115 ἀτέχνως.

116. ἀτιμοῦται — ὁλοσχερῆ ἀτιμίαν. 117. ἄχρι.

118. Βωμὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ταῖς προσβάσεσιν ἐξέχων, ἐφ᾽ οὗ τοῖς οὐρανίοις Θεοῖς αἱ θυσίαι ποιοῦνται. Ἑστία δὲ ἐστι βωμὸς περιφερὴς πρόσβασιν οὐκ ἔχων. Ἐσχάρας δὲ ἔλεγον τοὺς τῶν ἡρώων βωμοὺς, καὶ τὰς ἐν κοινῇ χρείᾳ — διὰ τοῦτο γοῦν τοὺς ἱκέτας ἐπὶ Ἑστίαν καταφεύγειν.

119. γυμνασθῆναι — γυμνάσασθαι. 120. δήμιος. 121. διήγησιν.

122. διπλοῦν μὲν γὰρ ἱμάτιόν φασιν, διπλάσιον δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ μέγεθος διαφερόντων, ἢ διάστημα, οἷον διπλάσιον ἔχει τοσούτου; διπλάσιον ἀφέστηκεν ἥδε ἡ πόλις τῆσδε, οὐχὶ διπλοῦν.

123. δύναμις. 124. ὅτι καὶ διότι. 125. οἴκαδε. 126. πελαστής.

127. πλούσιος — εὔπορος ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρείας ἀνενδεὴς etc.

128. et 219. πῆ. 129. ῥάφανον. 130. δώματα.

131. κτήματα — τὰ μὴ ἡμέτερα, ἐπικτήματα, ὡς ἐναλλότρια. τὰ δὲ ἑαυτοῦ, κτήματα, ὡς ἐνοίκια.

132. ἐγχρίσαι — ἤ τινος τοιούτου, ὅταν πατάξῃ. ἐναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

133. εἰκὼν — — καὶ τῶν ἄλλων θηρίων. 134. ἐκκλησία.

135. ἔνδοξος ὁ ἐπίσημος καὶ εὐκλεὴς etc. 136. τὸ εὐφραίνεσθαι.

137. σταφυλὴ ὀξυτόνως ἡ ὀπώρα. σταφύλη δὲ βαρυτόνως ὡς φαισύλη [gg]), ἣ δοκεῖ μία εἶναι τῶν τιθησαμένων τὸν Διόνυσον ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται.

138. σημεῖον. 139. ἤλπισαν

140. ἱερεῖον — — χρηστήριον δὲ τὸ ἱερεῖον etc.

141. σκῶμμα — — διασυρμούς τινας [hh]) περιέχοντας. 142. στῆναι καὶ σταθῆναι.

143. τὸ

gg) Conf. *Valcken.* animadu. pag. 206. inprimis pag. 207. ſq. *Harl.*

hh) περιέχοντα malit *Valcken.* l. c. pag. 210. *Harl.*

143. *τὸ ἱππεῖς καὶ ἱππέας διαφέρει. Ἱππεῖς μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ ὀνομαστικῆς πτώσεως, ἱππέας δὲ ἐπὶ αἰτιατικῆς, ἐπιτεταμένως. Ὁμοίως βασιλεῖς καὶ βασιλέας, καὶ τ' ἄλλα προσηγορικά.* 145. *ἴσοι.*

145. *Ἰταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἰταλοὶ δὲ βάρβαροι. καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι οἱ ἐν Σικελίᾳ, Σικελιῶται δὲ Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ.*

146. *τρίστες*, quem locum Ammonius [pag. 137. vbi v. Valcken.] nominatim laudat, Ptolemaeo, Aſcalonita, auctore citato.

147. *ὑπόσχεσις — — ὁ δίχα παρακλήσεώς τι παρέχειν βουλόμενος.*

148. Κάλλεια. 149. Κόρδαξ. 150. Κάταγμα. 151. Καταχύματα.

152. Κέλης. 153. Κιβωτός. 154. Κλῆτις. 155. et 133. Κεμᾶν.

156. Κόρυδες — — Σωτείρας Κόρης ἱερόν. 157. Κυβεύειν.

158. Κύπτειν — — κυπτάζειν δὲ τὸ στρατεύεσθαι, pro quo rectius Ammonii codices, στραγγεύεσθαι.

159. Κωμῳδός. 160. λαλεῖν. 161. λῆμα. 162. λογογράφος.

163. Μακρολόγος. 164. [P] Μαχαίρας. 165. Μινυρίζειν. 166. Μοχθηρός.

167. Ναοί. 168. Ναύκληροι. 169. οἰκίζεται. 170. δυσπειθής. 171. δοῦλοι.

172. διχότομος. 173. εἰκότρεψ. 174. εὐνή. 175. οὐκεῖν. 176. ὄχθη.

177. *παιδεία — — καὶ ἐκ παιδὸς ἀγωγῆς ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα.*

178. *παιδίσκη.* 179. *παῖς.*

180. *μεταβολὴ — — ἀλλοίωσις οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμός, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἴησις ἑτέρα. Ἑτεροίωσις δέ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλει.*

181. *πρεσβύτης καὶ προβεβηκὼς καὶ γέρων διαφέρουσι. Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως. παιδίον δὲ τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθηνοῦ παιδάριον. παιδάριον δὲ τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον. παιδίσκον δὲ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. παῖς δὲ ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐρχόμενος. τὸν δὲ ἐχόμενον οἱ μὲν πάλληκα, οἱ δὲ βούπαιδα, οἱ δὲ ἀντίπαιδα, οἱ δὲ μελλέφηβον. Ὁ δὲ μετὰ ταῦτα ἔφηβος. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα μειράκιον, εἶτα μεῖραξ, εἶτα νεανίσκος, εἶτα νεανίας, εἶτα ἀνὴρ μέσος, εἶτα προβεβηκώς, ὃν καὶ ὠμογέροντα καλοῦσιν, εἶτα γέρων, εἶτα πρεσβύτης, εἶτα ἐσχατόγηρως.*

182. *ἐπικήδειον.* 183. *παραβολή.* 184. *παρειαί.* 185. *πάσασθαι.*

186. *πένης — — πτωχὸς δὲ κατεπτωκὼς καὶ προσαιτῶν. ἦλθε δ' ἔπι πτωχὸς πανδήμιος, ὃ κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκ' Ἰθάκην.*

187. *πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν* ii), *πλῆμναι δὲ μετὰ τοῦ ναί τῶν τροχῶν σύριγγες.*

188. *διαπολιτεύεσθαι μὲν λέγουσιν τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως* etc.

189. *πομ-*

ii) *Valcken.* anim. ad Amm. pag. 197. corrigit: Πλῆμαι f. πλῆμμαι πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν. *Harl.*

189. πομπή. 190. μετρεῖσθαι. 191. νεκρόν. 192. νῆες.

193. πρότερα. 194. ῥίς. 195. πρυτανεῖα.

196. πρῶτος — — Εἰ δέ τις εἴποι, πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει, ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, πρῶτον [kk]).

197. Νηρηίδας. 198. ξόανον — — — ἄγαλμα δὲ τὸ Πάρειον etc.

199. οἰκεῖοι. 200. ὀλίγον. 201. ὄρθρος.

202. ὀψὲ — — ἑσπέρα. ὅτε εἰς πέρας ἦλθεν ἡμέρα δύνοντος ἡλίου. 203. ἕνεκα.

204. παρέχειν — — — pro ἐπιθυμίαν legendum apud Ammon. προθυμίαν.

205. πηδάλιον. 206. πυθῶν. 207. ῥοιαί. 208. ῥέεθρον.

209. σχισταὶ — — σχιστὰς ἐνεγκεῖν. 210. τάλαν. 211. τείχη.

212. τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. etc.

[Huc etiam referri poſſunt, quae in cod. regio *Matrit.* LXXXIII. (teſte *Iriart.* catal. codicum gr. pag. 306. ſqq.) ab iniuria temporis ſeruata reperiuntur. 1) fragmentum ſine titulo de vocibus animalium quadrupedum, quod Iriarte publicauit: incipit χρεματίζειν ἐπὶ ἵππου· ὀγκᾶσθαι ἐπὶ ὄνου καὶ βρωμᾶσθαι etc. 2) tria fragmenta, itidem ab Iriarto edita, quorum primum et ſecundum auium et quadrupedum voces, duobus titulis diſtinctas, exhibet, tertium vtrasque, vno titulo, n. auium, cum vocibus ſonisque ignis, ventorum rudentumque complectitur. Ad *Pollucem* vero lib. V. cap. 3. vbi ſimilis fere catalogus reperitur, ſupplendum aut comparandum facere poſſunt illa fragmenta. His ex cod. Escorial. ſubiunxit Iriart. pag. 307. ſqq. *Zenodoti* *Philetairi* [ll]) fragmentum *de differentia vocum animalium*, denique diuerſorum animantium voces, per quatuor illa fragmenta temere ſparſa, in formam catalogi, quem dicunt, alphabetici, redegit et cum fragmento, ab Aldo primum vulgato, contulit. Adde ſupra, in vol. I. p. 724. ſq. adnotata et *Pierſon.* praef. ad Moer. pag. XLVII. ſq. — *Valcken.* in animaduerſſ. ad Ammon. p. 228. ſq. dedit e cod. bibl. Leidenſis membran. *Zenodoti* opuſcul. quod et longius eſt, nec raro differt ab eo, quod Iriart. publicauit. Ex hoc tamen quaedam Valcken. ſuſpiciones atque emendationes firmantur. Ex eodem codice idem Valck. alius anonymi opuſculum περὶ φωνῶν ζώων haud ſpernendum edidit, doctisque notis illuſtrauit. Idem *Valcken.* Ammonio ſubiecit pag. 155. ſqq. notisque doctis copioſisque inſtruxit *Eranii Philonis de differentia ſignificationis* opuſc. ex cod. *Voſſiano*, qui ex codice regio *Pariſ.* deſcriptus erat, ſumtum. Ea autem, quae ad fidem libri Voſſiani vulgata ſunt, ex maiore opere decerpta videntur Valckenario, et libelli ſcriptor fuiſſe grammaticus, qui, vt ait Valck. dum vetuſtiſſimi Herennii Philonis perſonam ſuſcipit, paſſim et in ipſo limine fraudem prodit, vbi pro Ἑρεννίου nomine, mendoſam librorum lectionem ſequutus, poſuit Ἐρανίου. *Harl.*]

kk) Conf. *Ammon.* pag. 118. ibique not. Valck. *Harl.*

ll) Φιλεταίρου, vnde Valcken. coniectura de nomine in animaduerſſ. paullo poſt laudatis robur accepit.

CAPVT XXXVI (olim XXXIV)

DE PHRYNICHO ET ALIIS SCRIPTORIBVS VOCVM ATTICARVM, IISQVE, QVI CETERARVM DIALECTORVM DICTIONES INTERPRETATI SVNT.

I. *Dialectorum graecarum varietas.* II. *Qua in re potiſſimum conſiſtat.* III. *Praecipui quidam in nobilioribus dialectis ſcriptores.* IV. *Scriptores de vocibus Atticis deperditi.* V. *Morridis Sylloge.* VI. *Phrynichus de vocibus Atticis.* VII. *Herodiani fragmentum, ibid. Audaces Phrynichi cenſurae.* VIII. *Eius libri σοφιστικῶν παρασκευῶν.* IX. *Index ſcriptorum, a Phrynicho laudatorum.* X. *Thomae Magiſtri de vocibus Atticis.* XI. *Index ſcriptorum, ab eo citatorum.* XII. *Emanuelis Moſchopuli.* XIII. *Georgii Lecapeni MS.* XIV. *Scriptores vocum dialecti doricae.* XV. *aeolicae.* XVI. *ionicae.* XVII. *alexandrinae.* XVIII. *aliarum.* XIX. *Editi ſcriptores de dialectis.* XX. ἐθνικαὶ ὀνομασίαι.

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

Quemadmodum in aliis linguis ſolet fieri, quae latius patent et per plura ſaecula propagantur, ita graecae quoque accidit, vt in varias dialectos diuiſa a ſe ipſa veluti diuerſa abiret, et cum Iones, Attici, Dores, Macedones graece loquerentur, multa tamen aliter efferrent Dores, quam Attici, atque ita de ceteris. Quid quod hac recenti aetate dialectos Graeciae ſeptuaginta reperiri, et Athenis cum maxime idioma loquendi graecum omnium peſſimum obtinere ſcripſit *Simon Cabaſilas* ad Martinum Cruſium, pag. 461. Turco Graeciae, et pag. 489. Sed et olim in Attica ipſa non tantum aetate diuerſa, ſed et locis aliis varias ὑποδιαιρέσεις τοπικὰς fuiſſe, hominesque varie loquutos fuiſſe, conſtat, vt praeter alios docet *Sextus Empiric.* lib. contra Grammaticos, cap. 3. Hinc multae Ἀτθίδες, atque ita Δωρίδες quoque et Ἰάδες. Attica ipſa adeo a ſe interiecto tempore defecit, (vide *Lyſiam* Orat. IX. contra Theomneſtum, vbi quaedam profert ex Solonis legibus: et quae diſſeruit Bentleius in Diſſert. qua Phalaridis epiſtolas ſuppoſitas eſſe euicit aduerſus Carolum Boyleum,) vt liceat adfirmare, atticam nouam, (de priſca, florente Graecia, mihi ſermo eſt, hodierna enim attica longe magis etiam ab illa, quam nouam voco, diſtat [mm],) ſimiliorem eſſe communi dialecto, quam atticam veterem, quae eadem eſt cum Ionica, (vti Ἰάονας Homeri Athenienſes eſſe Strabo docet,) atticae nouae, [P] ad quam ſpectare etiam Chalcidicam recte notatum *Iano Rutgerſio*, pag. 465. Variarum, atque ita capiendus Thucydides, quum libro ſexto idioma Himerenſium inter doricam et chalcidicam dialectos medium fuiſſe teſtatur. Homeri ita ſermonem atticum eſſe, notat *Ariſtides* in Panathenaico tom. I. pag. 315 Dicitur porro dialectus communis, non quod ex reliquis dialectis compoſita eſt, ſed quod abſtinet vocibus phraſibusque, ſingulari dialecto propriis, illis potius, quae vel omnibus vel pluribus dialectis communes ſunt, vtens [*]). Adeoque hoc genus loquendi, a quo longe diuerſa eſt ἰδιῶτις γλῶσσα ſiue vulgi lingua, eſt proprium

mm) Haec tamen hodierna lingua gr. prope abeſſe videtur ab antiqua ruſtica, multis immixtis peregrinis vocibus formisque. *Harl.*

nn) Confer praeter V. D. paullo poſt laudatos, *Gr. Guil. Kirchmaieri* diſſ. de dialecto graecorum communi, Wittebergi 1709. 4.

Digitized by Google

proprium iis, qui in Graecia non nati, linguam ex magiſtris vel librorum opera addiſcunt, neque vni certae dialecto ſe adſtringere profitentur. Hoc ſcribendi genere praeter Plutarchum aliosque quam plurimos vſus Polybius, nec ionice ſcripſiſſe dici poteſt, nec dorice nec aeolice, neque atticas captaſſe elegantias, etſi praeterea σύνταξιν quoque ac minus accuratam verborum conſtructionem quandoque in eo reprehendendam monet Dionyſius Halicarnaſſenſis libro περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. E contrario poëtae, quo facilius verba metris complectantur, ex ſingulis dialectis voces decerpunt. Permiſcent inter ſe, promiſcueque illis vtuntur, prout e re carminis fuiſſe viſum fuerit. Quod primus facere adgreſſus eſt Homerus [c]), teſte *Dione Chryſoſtomo*, qui Diſſertat. XII. pag. 213. de illo refert, quod πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν γλῶτταν διηρημένην τέως, ἀνέμιξε. Vnde *Tryphon*, Alexandrinus grammaticus, ſingulari libro egerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων, teſte Suida, et *Plutarchus* in Homeri vita λέξει ποικίλῃ variisque dialectis, maxime vero attica, vſum poëtam, non paucis exemplis docet. Hoc exemplum Homeri qui imitantur, non poſſunt dici vti dialecto communi; nemini enim vnquam in Graecia illa communis fuit, nemo ita eſt loquutus. Nec mediocrem etiam obſcuritatem adfert illa variarum dialectorum mixtura et confuſio, vt in Lycophronis Alexandra, Simmiae, Doſiadae et Theocriti poëmatibus aenigmaticis obſeruare eſt, et idem *Dio Chryſoſtomus* diſſert. X. pag. 149. oracula ideo obſcuriora eſſe queritur, innumerosque per illa deceptos, quod non certa aliqua dialecto vterentur. *Fabr.* Plura, quae facerent ad hanc et ſeqq. paragraphos partim caſtigandas, partim illuſtrandas, iam in prolegomenis ad Introd. in hiſt. L. Gr. §. 9. pag. 34. ſqq. adtuli, idemque aliquot VV. DD. laudaui, qui id argumentum vberius expoſuerunt. Quare hic pauca addere lubet. Eorum, qui de dialectis gr. ſcripſerunt, notitiam dabit paragraphus XIX. Hic e recentioribus tantum laudabo doctum vtileque opus: *Graecae linguae dialecti in ſcholae regiae Weſtmonaſterienſis vſum, opera Mich. Maittaire:* 1706. — *recognitae opera Mich. Maittaire praefationem et appendicem ex Apollonii Dyscoli fragmento inedito addidit Io. Frid. Reitzius.* Hagae-Comitis 1738. 8. Praemiſſa eſt breuis in graecae linguae dialectos introductio, in qua primum adnotat auctor, multos veteres numeraſſe quatuor dialectos, ſed bene contendit, auctoritate Strabonis atque Euſtathii nixus, omnes L. Gr. dialectos ad tres praecipuas commodiſſime reduci poſſe, atticam, doricam, (ad quam, tamquam ad ſtirpem et matrem, referenda eſt aeolica,) et ionicam: tum de ſingulis tribus illis quaedam notatu digna refert, in primis enumerat populos gentesque et ſcriptores, ſingulis vtentes dialectis et in notis ſubiectis inſignem recenſet locorum et auctorum copiam. Attica autem dialectus alia eſt vetus, alia noua. Illa vſi ſunt Thucydides, Tragici, et nonnulli priſcae comoediae poetae. Noua dialecto attica ſcripſerunt Plato, Xenophon, oratores, Menander, cum reliquis comicis, et ſophiſtis recentioribus, ſ. Atticiſtis, vti H. Stephanus eos nominare maluit, qui, non orti Athenis, Atticos expreſſerunt imitando. Interdum, qui vetere attica vſi ſunt dialecto, a grammaticis in duas claſſes diuiſi ſunt, τῶν πρώτων et τῶν μέσων. Per Atticos πρώτους intelliguntur etiam Homerus aliique, Ariſtophane antiquiores: per μέσους autem Ariſtophanes ceterique eius aetatis ſcriptores. Plura tamen de dialecto attica inuenies in *Henr. Steph.* comment. de atticae linguae ſeu dialecti idiomatis, (ſubiuncta eius edit. *Gloſſariorum duorum* etc. 1573. fol.) in primis in adpendice ad aliorum ſcripta de dial. attica, cap. XIX. p. 235. ſqq.

c) Sed conferas velim, quae ſupra in vol. I. pag. 563. ſq. not. kk. ſcripſi. *Hark.*

de antiquiore, et de Atticiſtis, cap. XXI. pag. 245. ſqq. Adpendix autem dicitur, quoniam pertinet inſtar commentarii ad collectionem libellorum quorumdam grammaticorum, (de quibus deinceps erit ſermo,) praemiſſam vltimo Theſauri L. Gr. tomo. De duplici dialecto attica, quaedam notarunt *Salmaſ.* in commentario de Helleniſtica, controuerſiam de lingua helleniſtica decidente et pleniſſime pertractante originem et dialectos Gr. L. Lugd. Bat. 1643. 8. part. II. cap. 4 et 5. *Taylor* in praeſ. ad iud. Att. in Lyſiam et *Io. Pierſon.* tam in praefat. ad Moeridis lexicon attic. pag. 26. ſq. quam in notis ad Moerin pag. 405. *Ionica* dialectus primum eadem ſuit ac vetus attica; at Iones, poſtquam, Athenis profecti, cum Caribus et Lelegibus verſari coeperunt, loquelam ſuam deprauaſſe et plane *ἐκβαρβαρῶσαι*, ſcribit *Salmaſius* in commentar. de Helleniſtica part. II. cap. 7. add. *Maittair.* introduct. mem. pag. III. Pariter *dorica* dialectus duplex fuit, vetus et noua, quae poſterior eaque paullo ſuauior, admixtis ionicis formis, in Sicilia potiſſimum orta fuiſſe aut dominata videtur. conſ. veterem Theocriti ſcholiaſten, a *Maittario* l. c. pag. 17. et alium I. Theocr. idyll. in mea edit. pag. XLVII. excit. et quae in prolegg. ad Theocr. p. XXXII. adnotaui. De dialecto denique *communi*, quae alias *ἑλληνική* adpellatur, rectius et curatius diſſerit *Pierſon* praeſ. ad Moerin pag. XXVII. ſq. et per *τοὺς κοινοὺς* intelligit, qui, atticarum elegantiarum minus ſtudioſi, vocabulis formisque vocabulorum, communiter receptis, communi ſignificatione vtebantur, et per *τοὺς Ἕλληνας* ſcriptores, non, rudes ac paene barbaros, ſed eos, qui *ἑλληνικῶς*, graece ſcripſerunt, nullis aut paucis vocabulis formisque vocabulorum, certae cuidam dialecto propriis, vſurpatis. Grammatici tamen iam ante Chr. N. et mox ſaeculo I et II. poſt Chr. N. quum pleraque Atticorum vocabula a ceteris Graecis aut non intelligerentur, aut certe iis eſſent obſcura nec vſitata, ea per *κοινὰ*, *ἑλληνικὰ*, vulgo Graecorum tum temporis cognita, interpretanda putarunt. Adde *Salmaſ.* comm. de Helleniſtica, part. I. ad primam et ſecundam quaeſt. et part. II. cap. 1. Omnes autem, graeca lingua loquentes, quod e variis gentibus conflati diuerſas regiones inſulasque incoluerunt, diuerſaque habuerunt inſtituta et diuerſa ortus, vitae, morum, educationis imperiique genera, diuerſamque coeli terraeque naturam: factum eſt, vt, quod etiam inter gentes ciuitatesque et vero vrbes Germaniae vbiuis fere cognoſcitur, alia ciuitas in paucioribus vocabulis formisque illorum, vel in pluribus aliam, nec raro peculiarem et *τοπικὴν* haberet loquendi ac modo ſuauius, modo durius aſperiusque aut latius pronuntiandi rationem formamque, immutatis quoque aut corruptis vario modo litteris ſyllabisue, aut mutata vocabulorum terminatione, vi atque ſignificatione, aut ſua, aliis incognita obſcuraque, adhiberet vocabula atque idiomata. Hinc ortae ſunt et nominantur linguae aut dialecti Macedonica, Syracuſana, Cypria, Theſſalica, Lycaonica, Laconica aliaeque multae; quarum veſtigia in paucis tantum monumentis aut hinc inde per ſcripta veterum auctorum ſparſa, aut a ſcholiaſtis, grammaticisque gr. ex. gr. ab *Heſychio*, qui multas *τοπικὰς*, (h. e. certis locorum finibus incluſas,) gloſſas citat et exponit, ab *Apollonio Dyscolo* in fragmento grammat. a Reizio Maittairii libr. de dialectis gr. adiecto aliisque indicata explicitaque occurrunt. Neque vero exſtitit ſcriptor, qui perpetuo pureque vſurparet vnam alteramque illarum in vllo libro. De *Laconica* dialecto v. infra §. XIV. et multa diligenter collegit eruditeque explicuit *Valckenaer* ad Theocriti Adoniaz. pag. 271. ſqq. *Macedonicas* formas a multis Athenienſibus per conſuetudinem fuiſſe receptas, prodit *Athenaeus* pag. 122. qui, *Μακεδονίζοντας*, ait, *οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν.* Diuerſas *Iablonskii* et *Guhlingi* de lingua ly-

caonica

Digitized by Google

caonica ſententias ſcriptaque iam in prolegg. ad introd. pag. 38. memoraui, vbi quoque *Villoiſonii* (in prolegg. ad Homer. pag. 46. ſq. not.) de dialecto Tzaconum et hodierna Graecorum adnotatt. laudaui. Lingua autem graeca quum ab initio multas pertuliſſet mutationes, haud mirum eſt, eam poſt commixtionem Graecorum, cum peregrinis barbariſque populis factam, ab origine ſua, antiqua forma et priſca Atticorum potiſſimum elegantia valde aberraſſe; multa accepiſſe vocabula peregrina, et vltimis praecipue temporibus paene nouam eſſe factam. Conf. *Simon. Portii* Grammatica linguae graecae vulgaris, praemiſſa *Freine* gloſſario mediae et infimae graecitatis, tom. I. pag. 19. Lugd. 1688 fol. inprimis *Io. Mich. Langii* philologiae barbaro graecae pars I. continens 1) meletema de origine, progreſſu et fatis L. Gr. tam veteris, quam hodiernae; 2) grammaticae barbaro-graecae ſynopſin; 3) Gloſſarii barbaro-graeci compendium. Pars II. exhibens 1) introductionem ad poeſin barbaro-graecam; 2) Batrachomyomachiam Homeri, a *Demetrio Zeno* d) in verſus barbaro-graecos conuerſam, cum interpretatione latina et notis *Martini Cruſii:* Diſſertat. de verſione N. T. barbaro-graeca: 4) exercitationem de differentia L. Gr. veteris et nouae. Noribergae et Altdorfii 1708. 4. *Harl.*

II. Iam ſi quaeras, qua potiſſimum in re dialectus conſiſtat, vel ab alia diſtinguatur, recte quidem docuit *Salmaſius*, quo nemo melius et doctius de hoc argumento ſcripſit, in commentario de lingua Helleniſtica, ſingulis potius vocabulis, [horumue adfectionibus] quam integro filo orationis integriſque phraſibus dialectos a ſe inuicem ſecerni ac ſeparari. [P] Vnam enim rem diuerſis nominibus diuerſae dialecti vocant, vt quod Aeoles, Iones, Dores *πρόβατον*, Attici *οἶς*. Vel vna eademque vox diuerſas res notat in diuerſis dialectis, vt *ἀνέκαθεν a longo tempore* Ionibus, Atticis *deſuper*. Etiam diuerſo genere efferuntur nomina, vt Attici dicebant, *τὴν σάμνον, τὸ τάριχος*, Peloponneſii *τὸν σάμνον, τὸν τάριχον*, quod notatum Sexto Empirico libr. contra Grammaticos, cap. 7. Attici contrahebant *ῥεῖ, ἐδεῖτο, ἐπλεῖτο* et ſimilia, quum Iones dicerent *ἐδέετο, ἐπλέετο, ῥέει*. Denique ſcriptio et pronuntiatio varia inprimis non paruam mutationem adſert, quae fere praecipua diuerſitatis dialectorum et degenerantium linguarum origo eſt. Dores *πλατυστομοῦντες* e), *παχεῖα γλῶσσα* Cappadocum, vt eſt apud *Philoſtratum* in vita Pauſaniae, Sophiſtae, pag. 590. Atticis *εὐῳδίαν* tribuit Socrates apud Xenoph. lib. 3. *ἀπομνημονευμ.* Vox quippe iisdem ſuauis, non deſtituta grauitate, Ionibus mollis et ſoluta, Aeolibus aſpera, hinc vocibus modo additae litterae vel integrae etiam ſyllabae, modo demtae vel traiectae vel permutatae, atque hoc iam in initio, iam circa medium, iam in extremo, nec ſolum in verbis et nominibus rectis, ſed et in caſibus verborum nominumque, et in particulis et in quibuscumque partibus orationis: de quibus ſingulis forte melius conſtaret, ſi aetatem tuliſſent *Theodori Gadarenſis* libri duo *περὶ διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως*, quorum meminit Suidas.

III. Quum

d) *Zeno*, Zacynthii, circa a. Chr. 1550. clari, verſionem, politicis verſibus expreſſam, edidit *Mart. Cruſius* in Turco-Graecia pag. 373. ſqq. et ex ea *Mich. Langius*, ac nuper eam cl. *Ilgen* adiecit ſuae edit. Hymnor. Homericor. p. 121. ſqq. ſcholiis autem in eam pag. 656. ſqq. et in praefat. de illa lingua quaedam acute diſputauit.

e) Conf. locum memorabilem *Theocr.* XV. 88. et 93. ibique ſchol. *Harl.*

III. Quum in ſuis quique dialectis ſcripſerint optimi ſcriptores; *Ionica* Herodotus, Hippocrates, Democritus, Rhianus, Cteſias, Archilochus, Anacreon, et Aretaeus, medicus: *Aeolica* Sappho, Corinna, Alcaeus: *Dorica*, Pindarus, Bacchylides, Simonides, Theocritus, Bion, Ibycus, Callinus, Sophron, Archytas, Timaeus Locrus, Ocellus Lucanus et Pythagoricorum plerique: *Attica* denique dialecto Thucydides, Ariſtophanes, Plato, Xenophon, Iſocrates, Demoſthenes, Theophraſtus aliique complures [f]), quum, inquam, ſcriptores optimi ſuis dialectis ſcripſerint, et alii poetae, exemplo Homeri, ex variis dialectis voces mutuati ſint: nemo non intelligit, neceſſe fuiſſe illis intelligendis, idiotismos ſingularum in peculiaribus lexicis adnotari. Praecipue vero Atticorum voces phraſes veneresque et elegantiae a plurimis expoſitae ſunt, in vſum etiam illorum, qui attice ſcribere, atque adeo, quaecumque auribus atticis non probarentur, in ſcriptis ſuis vitare optarent.

[P] IV. Neque vero huc referendi ſunt ſtatim omnes, qui Ἀτθίδος titulum ſcriptis ſuis praefixerunt, vt *Antrotio*, *Demus*, *Iſter*, *Hellanicus*, *Philochorus* aliique a Stephano, Harpocratione, Heſychio, aliis laudati. Neque enim illi Lexica attica concinnarunt; ſed hiſtoriam atticam, etſi tenuiter admodum ieiuneque, atque ita, vt cito lectorem ſatiarent, vt de iis ſcribit *Dionyſius Halicarnaſſenſis* lib. Antiquit. Rom. primo cap. 7. Quaedam etiam Ἀτθίδες verſibus ſcriptae erant, vt *Hegeſinoi* illa, cuius meminit Pauſanias in Boeoticis, etſi ibidem innuit, eam iam ſua aetate intercidiſſe. Ceterum ex iſtius Dionyſii, nobilis ſub Auguſto hiſtorici criticique, familia prodiit *Aelius Dionyſius*, itidem Halicarnaſſeus, quem ſub Hadriano floruiſſe et Atticiſtam cognomento dictum, auctor nobis eſt Suidas [g]). Hunc nempe illum ipſum eſſe, ſuadet ratio, cuius libros quinque Ἀττικῶν ὀνομάτων, alphabeti ſerie digeſtos [h]) laudat *Photius* in Bibliotheca, codice CLII. vbi illos Scymno cuidam inſcriptos docet, diuerſo vtique ab antiquiore illo Scymno, Chio, auctore periegeſeos, iambis deſcriptae, ad Nicomedem, Bithyniae regem. Addit autem Photius loco iam dicto, Aelium illum Dionyſium Lexici ſui attici, Scymno inſcripti, duas editiones in lucem edidiſſe, quarum altera, itidem quinque libris conſtans, priorem ſuppleuerit locisque ſcriptorum adductis locupletius confirmauerit, quare optat, ab aliquo illas coniungi et in vnum corpus ordinemque compingi; ita enim fore opus longe vtiliſſimum. χρησιμώτατος δ᾽ ὁ πόνος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα, καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγράμμασιν ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. Ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις, ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν, καὶ εἴτι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὑρεῖν. Dionyſius iſte Atticiſta non ſemel laudatur Euſtathio in Homerum, et ad verſum 912. Dionyſii, periegetae. Huius quoque eſſe putabat Meurſius, quod περὶ ἀκλίτων ῥημάτων et ἐγκλινομένων λέξεων vulgatum eſt ab Aldo Manutio in Volumine eximio, quod inſcripſit Θησαυρὸν, κέρας Ἀμαλθείας, κῆπος Ἀδώνιδος A. 1496. Ceterum illius operis, Photio tantopere laudati nihil, ad nos peruenit. Porro *Galenus* in libro de ſcriptis propriis meminit, ſe compoſuiſſe τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσι ὀνομάτων βίβλους μή, ſiue dictionum

f) Pleniorem catalogum exhibuit *Maittaire* in introd. laudata. *Harl.*

g) Conf. ſupra, cap. 31. libri III. §. 20. vol. IV. p. 405. vol. IV. p. 650. infra vol. VII. p. 42. *Harl.*

h) Cuius opus vt e bibliothecarum latebris in lucem proferri poſſit, cum *Pierſonio* praef. ad Moer. eſt optandum. *Harl.*

Digitized by Google

num atticarum libros XLVIII. vt *πολιτικῶν ὀνομάτων* libros, ab eo ſcriptos, omittam, de quibus infra ſum dicturus. Verum teſtatur idem Galenus in calce libri de ordine librorum [?] ſuorum ad Eugenianum, ſe neutiquam de vocibus atticis ſcripſiſſe, quod reprehendendos eſſe crederet, qui minus attice ſcribunt, quum praeſtet in ſermone, quam in vita, ſoloecismum vel barbarismum committere; ſed vt conſtaret de vero ſenſu vocum apud veteres atticus ſcriptores, quem recentiores interdum ſusque deque habuiſſent. Etiam *Dionyſius Longinus* Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. reliquit, vt Suidas auctor eſt, et *Luperci Berytii* Ἀττικὰς λέξεις memurat idem Suidas [i]), vbi ait, Grammaticum hunc paulo ante Claudii ſecundi tempora vixiſſe. Citatur etiam Lupercus, ſed in aliis, opinor, ſcriptis ab Euſtathio ad Dionyſii, periegetae, v. 492. et Stephano in Νήρικες. *Theodori* Atticae gloſſae Athenaeo laudantur, eiusdem forte, quem Suidas [et Eudoc. pag. 136.] *Diodorum* vocat, et Alexandrinum patria, cognomine *Valerium*, ſub imp. Hadriano Ἀττικὴν λέξιν ſcripſiſſe teſtatur. Scripſit et Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον *Valerius Pollio*, itidem Alexandrinus, cuius epiſtola ad Sotheridam laudatur a Clemente lib. VI. Stromateon: Niſi forte Diodorus ille Valerius etiam Pollio vocabatur. *Epitherſis*, Nicaeni, (male Θέρσις pro Ἐπιθέρσης legitur apud Erotianum in Ἄμβην,) voces atticas citat Stephanus in Νίκαια, eiusdem, ni fallor, cuius mentio apud Plutarchum lib. de oraculorum defectu pag. 280. edit. Aldinae, vbi ait, eum Aemiliani, rhetoris, patrem fuiſſe, vnde eum vixiſſe ſub Tiberio et recte et facile colligere potuit *Ionſius* pag. 238. de ſcriptoribus hiſt. philoſophicae, etſi, qua auctoritate fretus id adfirmet, neſcire ſe fatetur Thomas de Pinedo ad Steph. Etiam *Nicandri*, Thyatireni, (ita legendum pro Theaterini apud Woweranum pag 79. Polymathiae, et emendandum ſphalma in Actis Eruditor. Lipſ. A. XC. pag. 441. vbi male *Ariſtophanis Theaterini* legitur pro *Nicandri Thyatireni*,) ἀττικὰς λέξεις laudat Athenaeus, quod opus pluribus libris conſtitiſſe diſcas ex Harpocratione, qui eiusdem duodeuigeſimum Ἀττικῆς διαλέκτου in teſtimonium citat voce Ξηραλοιφεῖν. *Philemonis*, Aexonenſis, (ex populo Atticae,) Ἀττικὰς λέξεις ſiue φωνὰς, Ἀττικὰ ὀνόματα, Ἀττικὰς γλώσσας idem citat Athenaeus, vnum, vt opinor, opus diuerſis, ſed idem ſignificantibus, inſigniens titulis. Reſpicit et Tryphon apud Ammonium in Πενιχρόν [k]). *Orionis*, Grammatici Alexandrini, συναγωγῇ Ἀττικῶν λέξεων, Suidae memorata, vlus eſt auctor magni

i) Add. Eudoc. pag. 282. ſq. vbi pariter reliqua eius ſcripta indicantur. *Harl.*

k) Vid. vol. I. pag. 139. Diuerſus autem eſt *Philemon*, criticus, tempore Alexandri, et *Philemon*, auctor lexici inediti. (vid. ſupra in vol. I. pag. 518.) Huius, poſterioris *Lexicon technologicum*, ordine alphabetico diſpoſitum, vel potius prima tantum pars de nominibus integra, cum ſecundae partis initio de verbis ſupereſt in cod. MMDCXVI. biblioth. publ. *Pariſ.* (v. cat. codd. II. pag. 528.) Conſtabat autem octo libris, ſecundum octo partes orationis poſitis, vt ex epiſtola ad Antiphanem nuncupatoria, operi praefixa, liquido adparet. Meliorem obſeruationum partem adtulit *Villoiſon* in notis ad Apollonii Lexicon homericum et in prolegom. pag. LXVII - LXX. de eo agit. Quando autem exiſtimat, ab auctore etymologici M. ſaepe ad verbum fuiſſe deſcriptum Philemonem; ſecus ſentit cl. *Schneider* in biblioth. philol. tom. II. part. VI. Gottingae 1774. pag. 520. ſqq. vbi de Philemone eiusque libro erudite et copioſe diſputat. Primum enim oſtendit ex Philemonis epiſtola, illum vixiſſe poſt tempora imperatoris, Marciani, et diuerſum eſſe a *Philemone*, grammatico, ac praeceptore iunioris Maximini apud Capitolin. pag. 148. Tum plura adfert loca Phrynichi, Euſtathii, ſcholiaſtarum Apollonii Rhodii atque Pindari et Etymologici M. quae tota exſcripſit grammaticus ille. Adde eundem cl. *Schneider*. in fragmentis carmin. pindaricorum pag. 101. *Harl.*

magni Etymologici. [v. lib. V. cap. 7. vol. VII. pag. 67. ed. vet.] *Mnaſeae* quoque Berytii Ἀττικαὶ λέξεις Suidae laudantur. *Pamphilum*, de cuius Lexico plura dicta ſunt capite ſuperiore [l]), etiam de vocibus atticis peculiari [?] opere egiſſe, colligas ex *Athenaei* lib. XI. pag. 494. vbi Pamphilus ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν citatur. Idem libro XV. et Erotianus in vocibus Ἄμβην, Κυητέρης διοπᾷ, *Ariſtophanis*, Grammatici Byzantini, Ἀττικὰς λέξεις memorat. *Cratetis*, non philoſophi Thebani vel comici, ſed quem Criticum et Homericum dictum eſſe Suidas refert [m]), illius, inquam, Cratetis librum quintum Ἀττικῆς διαλέκτου laudat *Athenaeus* libro XI. pag. 497. *Demetrius* quoque *Ixion* Ἀττικὰς λέξεις collegit, teſte ſcholiaſte Ariſtoph. ad Aues, et de Alexandrina dialecto, libro, quem memorat Athenaeus lib. 9. ſed et atticas voces collegere *Pauſanias* atque *Irenaeus*, de quibus adhuc pauca ſubiungam. Nam *Pauſaniae* quidem Lexicon pluribus verbis laudat *Photius* cod. CLIII. teſtatus [n]), plures etiam exhibuiſſe voces, quam Aelii Dionyſii opus, etſi in hoc teſtimonia ſcriptorum largius pleniusque adlata fuerint. Quis vero fuerit ille *Pauſanias*, Lexici auctor, minus exploratum eſſe videtur: nam vt veriſimiliter id referatur ad Caeſareenſem grammaticum, Aeliani praeceptorem, cuius doctiſſimum opus περιήγησις Ἑλλάδος, ſtudioſorum manibus teritur, et de quo plura Philoſtratus ſecundo de Sophiſtarum vitis: mirum tamen ſit, in Atticis ne ſemel quidem eius meminiſſe, et alios praeterea fuiſſe hoc nomine certum eſt, ex quibus Pauſanias, Spartanus, Suidae celebratur, quem inter alia ſcripſiſſe refert de feſtis Lacedaemoniorum. [et alium Pauſaniam, Damaſcenum, diſtinguit Holſten. v. ſupra vol. V. pag. 307. not. *a.* et pag. 309. not. *o.*] Sed cuiuscumque demum Pauſaniae Ἀττικὰς λέξεις conſultas olim a ſe teſtantur Euſtathius ad Homerum non vno in loco, et auctor ſcholiorum ad quartum Apollonii Rhodii, et ſcholiaſtes ad Thucydidem lib. 6. cap. 27. qui Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγὴν adpellat. Videtur etiam idem opus reſpicere, Pauſaniam laudans, *Euſtathius* ad Dionyſii, periegetae, v. 525. De *Irenaeo* ita Suidas, in Πάκατος. Πάκατος ὁ Μινέκιος, χρηματίσας καὶ Εἰρηναῖος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου ἢ περὶ ἑλληνισμοῦ. Βιβλία ζ. ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον. Περὶ Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσῳδίᾳ, βιβλία γ. ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον. Περὶ ἰδιωμάτων τῆς Ἀττικῆς καὶ Δωρίδος διαλέκτου καὶ ἄλλα πολλά. Idem alibi: Εἰρηναῖος ὁ καὶ Πάκατος κληθεὶς τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ (idem enim ſonant haec duo nomina Graecis *Irenaeus* et Latinis *Pacatus*) μαθητὴς Ἡλιοδώρου τοῦ μετρικοῦ, (cuius meminere Hephaeſtio, Priſcianus, Rufinus et alii,) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπείας, περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἀτθίδος. Βιβλία ζ. Ἀττικῶν ὀνομάτων βιβλία γ. Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει [?] καὶ προσῳδίᾳ κατὰ στοιχεῖον βιβλία γ. Κανόνας ἑλληνισμοῦ βιβλίον α. περὶ Ἀττικισμοῦ βιβλίον α. καὶ ἄλλα πολλά. Hinc patet, falli virum eruditiſſimum, ſiue potius aliud agentem ſcripſiſſe, quum in diſſertatione de Criticis, Harpocrationi adiecta, tamquam duos diſtinctos a ſe ſcriptores commemorat Pacatum et Irenaeum, aliis quoque, vt fit, hanc eius hallucinationem imitantibus. Frequentius tamen a graecis ſcriptoribus laudatur ſub nomine

l) Add. *Eudoc.* pag. 359. *Harl.*

m) Vide ſupra, vol. I. pag. 509. vbi quoque de *Demetrio Ixione* agitur. infra §. XVII. *Harl.*

n) Vid. infra, vol. IX. pag. 419. *Harl.*

Digitized by Google

nomine *Irenaei*, quam latino *Minucii Pacati*, vt a *Socrate*, qui ex Irenaei *Atticiſta* nonnulla profert de voce ὑπέϛασις lib. 3. Hiſtor. eccleſ. cap. 7. Εἰρηναῖος δὲ ὁ Γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ ϛοιχεῖον Ἀττικιϛῇ o) καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν, μὴ δὲ γὰρ παρὰ τίσι τῶν παλαιῶν εἰρῆσθαι. Εἰ δὲ πȣ καὶ εὕρηται μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ' ὧν νῦν παραλαμβάνεται. Παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν Φοίνικι ἐνέδραν σημαίνειν, (conf. Ier. XXIII. 18. 22. vbi LXX. interpretes vocem בסוד, quae *conſilium* ſonat, vertunt ὑπόϛημα et ὑπέϛασιν, quod pridem notatum *Petauio* pag. 320. dogm. Theol. de Trinitate,) παρὰ δὲ Μενάνδρῳ τὰ καρυκεύματα, ὡς εἴ τις λέγει τὴν ἐν τῷ πίθῳ τȣ͂ οἴνȣ τρύγα ὑπέϛασιν. Etiam ab Etymologici Magni auctore citatur Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιϛὴς in voce κομψὸς p) et ὑπηρέσιον. Eiusdem περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτȣ adducit in Πυθαρίζειν. Irenaeum in primo Apollonii, hoc eſt, in ſcholiis ad librum primum eius poëtae, laudat vetus ad Apollonii Argonautica ſcholiaſtes. *Fabr.* Citatur quoque a ſcholiaſte ad Ariſtophanis Veſpas v. 895. In ſcholio ad iusiurandum Hippocratis, a Meibomio edito, Πίνθος ἐν τῷ περὶ τῆς ἀττικῆς συνηθείας, addito eius fragmento, citatur, vbi vero *Koen.* in praeſ. ad Gregor. Corinth. de dialectis pag. XVIII. corrigit cum Ruhnkenio Εἰρηναῖος. *Harl.*

V. [*Fabricius* cum in hoc capite, tum inprimis libr. V. c. 38. CLVII. vol. IX. p. 420. ſq. et priore quidem loco, *Moeridis* libro nondum edito, pauca eaque haud ſatis adcurate explicita, poſteriore autem loco, Hudſoni editione vſus, quaedam paullo certiora de MOERIDE prodiderat. Enimuero quum maxime nouiſſimus editor, *Pierſonius*, in praefatione multo vberius doctiusque de *Moeride* eiusque libello diſputaſſet: ſatius eſſe duxi, vt ea, quae Fabricius vtroque loco poſuerat, hic coniuncta aliisque obſeruationibus, praecipue ex Pierſonii praefatione petitis, aliquantum auctiora exhiberem. De nomine et vero de aetate Moeridis atque de inſcriptione libelli, quem is reliquit, ſ. *Lexici attici*, diuerſo modo diſputatum eſt a viris doctis. Quae igitur hic dicenda videantur, paucis comprehendam. A *Saxio* in Onom. I. pag. 335. vocatur *Aelius Moeris Atticiſta* et aetas illius, duce quodammodo Henr. Cannegietero in epiſt. ad Pierſon. huius editioni pag. XLVI. inſerta, (in qua tamen nomen *Aelii Moeridos* non inueni,) per coniecturam refertur ad exitum ſaeculi ſecundi poſt Chr. nat. *Hudſon* quidem poſt Phrynichi tempora eum floruiſſe autumauit, quod is a Moeride citaretur in Ἰσοτελής. Enimuero is locus, qui etiam exſulauit ab optimis membranis Coislinianis, Moeridi inuito a librariis eſt intruſus, ipſeque Moeris, ſi non antiquior, certe non multo poſterior Phrynicho, et Aelii Dionyſii, qui ſub Hadriano floruiſſe dicitur, aequalis, haud vanis rationibus adductis, eſſe videtur *Pierſ. n.* pag. XV. *Moeris* autem recte adpellatur in codd. Coiſlin. et Pariſ. quondam regio. Eamdem ſcripturam *Photius* in bibl. et codd. exhibent, quos euoluerunt atque citarunt Stephanus le Moyne notis ad varia ſacra pag. 479. tom. II. (vbi tamen operarum tarditate editum eſt *Maeris*,) Salmaſius de helleniſtica pag. 46. ſq. Vilenius, Valeſius, Cangius, et Labbeus bibl. nov. MSSt. pag. 105. (vbi tamen operarum errore vitioſe ſcriptum eſt *Moenis*.) Contra in

Y 2 codd.

o) *Küſter* ad Suid. tom. II. pag. 29. coniicit, lexicon Irenaei, ab Socrate Ἀττικιϛὴς inſcriptum, haud diuerſum eſſe ab opere, quod a Suida dicitur Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει κ. στοιχ. etc. *Harl.*

p) In hoc loco Iren. non ſolum vocatur *Atticiſta*; ſed citatur quoque ἐν τῷ κ' ϛοιχείῳ. Ergo opus illud pluribus conſtitit libris, quam, vt Suidas ſcripſit, tribus. *Harl.*

codd. Veneto et Vindobon. vnde defluxere Voſſianus et Pricaeanus, nominatur *Enmoerides*, atque ſic aut *Enmoeris* adpellatur a *Colomeſio* Obſſ. ſacr. pag. 186. et *Ez. Spanhemio* ad Ariſtoph. Plut. v. 12. 546. 581. et de V. ac PR. numiſmatum. Atque, ſi coniecturae locum dare licet, forſan in codice, vnde memorati codd. manarunt, initio gloſſarum aliquis minus diſtincte minus ſcite adſcripſerat εὖ Μοῖρις, *bene Moeris:* Quod librarius male intellectum mutauit in nomen proprium Εὔμοιρις. In codice Antonii Eparchi apud *Steph. le Moyne* tom. I. varr. ſacr. pag. 529. et *Anſelmum Bandurium* pag. 886. ad antiquitates CPol. dicitur *Moeris Atticiſta*, Μοίριδος Ἀττικιστοῦ Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ στοιχεῖον. in cod. Coisl. eſt ſimpliciter Μοίριδος Ἀττικιστοῦ. etiam in cod. Veneto CCCCLXXXVI. recentiſſimo Εὐμοίριδος Ἀττικιστοῦ q). Sed apud Photium cod. CLV. pag. 171. titulus libri eſt, non cognomen ſcriptoris, Μοίριδος Ἀττικιστής. Similiter Moeridis *Atticiſtam* vocat *Mauſſac.* diſſ. crit. in Harpocrat. Qui titulus, ſi MSSti addicerent, non diſplicuit Pierſon. praef. p. XVI. Atque *Salmaſius* ad Tertulliani pallium pag. 411. Moerin *Atticiſtam* citat περὶ Ἑλληνικῶν καὶ Ἀττικῶν λέξεων. Sic et Plin. exercit. pag. 925. A. de diſcrimine et communium dictionum, ib. pag. 922. A. Lexicon pag. 1211. *Hudſon*, Antonii Eparchi librum ſequutus, titulum fecit: Μοίριδος Ἀττικιστοῦ λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων, (Leid. Ἑλληνικῶν,) κατὰ στοιχεῖον· a quo, ſine codicum auctoritate, diſcedere noluit Pierſon; attamen ſuſpicatur, libelli inſcriptionem olim fuiſſe: Μοίριδος, ſiue Μοίριδος Ἀττικιστοῦ. λέξεις Ἀττικαί. Atticae enim, ait Pierſon, dictiones hic explicantur per communes et vulgo Graecorum receptas. Similia opuſcula, eodem fere titulo, fuerunt Philemonis, Ariſtophanis Grammatici, Luperci Berytii, Aelii Dionyſii, Pollionis Alexandrini, Mnaſeae Berytii aliorumque, quorum fragmenta apud Heſychium, Suidam, Erotianum, Euſtathium conſeruata ſunt. conſ. *Mauſſac.* diſſ. crit. pag. 363. ſqq. Moeridos autem, vt Fabricius ſcripſit, inſtitutum eſt, adnotare et inter ſe conferre vocc. quibus Attici et quibus Graeci in aliis dialectis, maxime illa κοινῇ, vtebantur: interdum notat et κοινὸν vulgi, illudque diuerſum facit non modo ab attico, ſed etiam ἑλληνικῷ, vt in Ἐξίλλειν, Εὐφήμει, Κάθησο, Λῆμμα, Οἰδίπουν, Οἶσε, Σχέτλιον. Interdum, quod commune eſt pluribus dialectis vt vocem Διωκάθειν communem eſſe Doribus et Ionibus. Eſt etiam, vbi ἀτθίδα πρώτην καὶ δευτέραν diſtinguit, vt in Πλυνεῖς, κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα· Κναφεῖς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα. Enim vero de hiſce rebus et dialectorum diſcrimine ac diuerſitate multo accuratius et diligentius diſſeruit, et omnem quaeſtionem, quae κοινὰ ſiue ἑλληνικὰ vocc. a grammaticis adpellata ſint, intelligenter expoſuit *Pierſon.* in praefat. pag. XXVI. ſqq. atque ſupra iam adtigimus. Moeridis autem libellus, quamquam plures illius exſtant codd. in bibliothecis, et plures viri docti eos aut euoluerant et laudarant loca ex illis, aut eorum apographa compararant ſibi, vt Salmaſius, Pricaeus, Bullialdus, Mauſſacus, Valeſius, Vſſerius, Voſſii, Spanhemius, Menagius, Du Cange, Colomeſius, Le Moyne, Küſterus, alii: hoc tamen ſaeculo poſt multorum conamina demum integer lucem adſpexit. Quos *codices* MSStos Pierſonius in praef. aut copioſius deſcripſit, hi ſunt: quorum pleniorem notitiam ſi quis cupit, illam is conſulat quaeſo praef. *Venetum* cod. in bibl. D. Marci iam ſupra laudauimus. *Vaticanus* cod. memoratur a *Ph. Iac. Mauſſaco* diſſ. crit. ad Harpocrat. pag. 364.

(393.

q) Sic citatur a *Villoiſon* in anecd. gr. tom II. pag. 79. in catalogo autem codd. gr. bibl. D. Marci pag. 255. tantum *Eumoeridis libellus de vocibus atticis.*

(393. nou. ed.) Ex cod. *Vindobonenſi* Moerin manu ſua deſcripſerat Pricaeus, ex cuius ſchedis ſumſerat ſibi Harbinus apographum, atque hoc vſus eſt Hudſonus. Ex eodem Pricaei codice Iſ. Voſſii liber, qui nunc in bibliotheca *Leidenſi* adſeruatur, deſcriptus eſſe videtur. Ad fidem cod. Vindobonenſis expreſſum Ez. Spanhemius habuit exemplum. Melior illis eſt codex, recens quidem, at e bono cod. deriuatus, bibl. publ. *Pariſinae*, quo vtebantur Salmaſius, Menagius, Du Cange aliique, et quem denuo contulit Stoeber. Pariſini cod. apographum fuiſſe videtur codex, quem ſuum laudat *Steph. le Moyne* varr. ſacr. p. 479. ſed integritate et bonitate omnes ſuperat cod. *Coislinianus*, ſaec. X. ſcriptus r). Ex hoc cod. quem Sallierius ſaepius inſpexit, et Stoeberus denuo excuſſit, *Montfaucon* in bibl. Coisl. pag. 485. ſqq. ſpecimen dedit, at multa vitioſiſſime expreſſiſſe dicitur. Is codex, qui vbique fere ipſam Moeridis manum exhibet, non modo multa voce. rariora et plane gloſſematica conſeruauit, in aliis neglecta; ſed etiam ſolus non ſenſit manum interpolatricem. Namque in illum codicem, vnde Pariſinus, Vindobonenſis praecipue aliique fluxere, homo ſtulte ſedulus multa intulit ex Phrynichi adparatu ſophiſtico, ex Timaei lexico platonico, ex *lexico* quodam *rhetorico*, (quod in eodem codice Sangermanenſi, quo Moeris continetur, et quod edidit *Montfaucon* in bibl. Coislin. p. 491. ſqq. ex Suida, Heſychio aliisque lexicographis et grammaticis. Vid. *Pierſon.* praef. pag. X et XVII. ſq. qui illa omnia, pro ſpuriis habenda, aſteriſco, *νοθείας* ſigno, in ſua editione diſtinxit. Plures autem viri docti olim vel conſilium Moeridis publicandi ceperant, vt, Martinus Brunnerus, Io. Columbus, Küſterus, Duckerus, Claud. Sallierius, Higtius, vel nouam editionem promiſerant et ipſi parare inceperant, vt *Elias Stoeberus*, Argentoratenſis, qui ſpecimen nouae Moeridis, Thomae Magiſtri aliorumque editionis ſpecimen a. 1751. emiſit, et antea *Iul. Carolus Schloegerus*, qui conſpectum editionis Moeridis Atticiſtae Hamburgi 1734. praelo exire iuſſit. Sed nullus eorum rem ad exitum perduxit; Schlögeri autem conſpectum Pierſon ſubiunxit praefationi ſuae editionis et de eorum conſilio ſtudioque copioſe diſſeruit. Primus vero qui reuera Moeridis libellum formulis typographicis ex apographo Pricaeano deſcribendum curaret et illuſtraret, fuit *Io. Hudſon.*

Moeris Atticiſta de vocibus atticis et Hellenicis. Gregor. Martinus de graecarum litterarum pronuntiatione. Oxon. e theatro Sheldon. 1712. 8. s). Conf. Acta erud. Lipſ. ſupplem. tom. VI. ſect. II. a. 1717. pag. 49. ſq. Malo tamen conſilio, vt lectores quaerendi labore ſcilicet leuaret, ſedem vocum mutauit, et has ſecundum litterarum ordinem diſpoſuit aliaque, partim deprauatis ſchedis vſus, partim mutationibus temere factis, commiſit, quae Pierſonio (praef. pag. XIX. ſq.) minus probarentur.

Hudſoni exemplum recudi fecit, iuncto *Timaei* Lexico platonico ex recenſione Ruhnkenii, ſuisque additis obſeruatt. *Io. Frid. Fiſcher*, Lipſiae 1756. 8. conſ. noua acta erud. Lipſ.

r) Hinc, quum ille cod. ſaec. X. eſſet exaratus, Thomas autem Magiſter ſaeculo XIV. probabiliter vixiſſet, *Pierſon* pag. 20. praef. reiicit Io. Fr Fiſcheri ſuſpicionem, Moerin e Thoma Magiſtro a recentioribus grammaticis quibusdam in locis locupletatum eſſe. Enimuero poſt Thomae Magiſtri aetatem id in recentioribus codd. a grammaticis forſan fieri potuit

s) In catal. bibl. *Burmanni* II. in catal. codd. etc. pag. 44. nr. 3781. occurrit *Moeris Atticiſta* graece, ſine anno et loco edit. cum MSS. collatus.

Lipſ. 1758. M. Maio. pag. 255. ſqq. — Fauſtis auibus ſucceſſit *Pierſon*, qui non ſolum de Moeride, ſed etiam in notis eruditis de ipſis litteris multisque, quorum loca corrupta feliciter ſanauit, auctoribus gr. optime meruit. Inſcriptio autem libri haec eſt:

Μοίριδος Ἀττικιςȣ̃ λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ ϛοιχεῖον. *Moeridis Atticiſtae Lexicon atticum, cum Io. Hudſoni, Steph. Bergleri, Claud. Sallierii aliorumque notis. Secundum ordinem MSStorum reſtituit, emendauit, animaduerſſ. illuſtrauit Io. Pierſonus. Acc.* Αἰλίȣ Ἡρωδιανȣ̃ Φιλέταιρος, *Aelii Herodiani Philaeterus e MSS. nunc primum editus: item eiusdem fragmentum e MSS. emendatius atque auctius.* Lugd. Bat. 1759. m. 8. Primum verborum ordinem ex cod. Coislin. praeſtantiſſimo et Voſſiano reſtituit. Tum opibus, a Sallierio, Schlaegero, Stoebero, Bernardo, Berglero, Iac. Gronouio, aliisque, quos in praef. laudauit, collectis, bene vſus, Moeridis textum verbaque a multis vitiis gloſſisque, a mala manu inſertis, purgauit eruditeque explicuit atque illuſtrauit.

Nomen vero Moeridis non inauditum fuit in antiquitate. Non obſcurum, ait Fabricius, *Moeridis*, antiquiſſimi Aegypti regis, nomen vel ex Herodoti Euterpe, et *Moeridis*, quem procuratorem Virgilii fuiſſe narrat Seruius ad Eclogam IX. *Pierſon* autem in praef. pag. XIII. ſq. duo alios *Moerides* obſeruauit; alterum apud ſcholiaſtam Apollonii Rhodii ad lib. II. v. 789. qui, Mygdonas ab Hercule debellatos fuiſſe tradidit, alterum in Stratonis epigr. A Moeride autem terminatione tantum differunt, (vt idem animaduertit,) Moereas, Moerichus et Moerus apud Heſychium fab. CCLVII.

Subiungam indicem auctorum, a Moeride citatorum, ex editione Pierſonii.

Antiphon	pag. 254.	Hermippus	348.
Ariſtoteles ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ	398.	Herodotus	186. 249.
Ariſtophanes	155. 201. 252. 346. 385. 419.	Homerus	33. 136. 176. 285.
ἐν Βαβυλωνίοις	190.	Hyperides	131.
Βατράχοις	165.	Iſaeus	125.
Θεσμοφοριαζȣ́σαις	301.	Phrynichus	199.
Λυσιϛράτῃ	29.	Plato	92. 95. 224. 321. 417.
Νεφέλαις	363.	ἐν Θεαιτήτῳ	128.
Ὄρνισιν	55. 109. 241. 242.	Ἱππίᾳ	129.
Πελαργοῖς	92.	Ἱππίᾳ ἐλάττονι	425.
Πολυείδῳ	286.	Νόμοις	137. 149. 351.
Comicus	418.	Νόμων α΄.	167. 406.
Demoſthenes	95. 256.	Νόμων β΄.	171.
ἐν τῷ κατὰ Ἀριϛογείτονος	185.	Νόμων θ΄.	126.
τῷ κατὰ Μειδίȣ	203.	Πολιτείᾳ ſ. Πολιτικοῖς	191.
Φιλιππικοῖς	10. 144.	Πολιτικῶν γ΄.	120. 206.
Eubulus	188.	Πρωταγόρᾳ	417.
Eupolis ἐν Αἰξὶν	70.	Συμποσίῳ	422.
ἐν Πόλεσιν	250.	Φαίδρῳ	125.
		Φαίδωνι	164.

Plato,

Plato, comicus	43.	Xenophon	116. 132. 149. 264.
ἐν Σκευαῖς	21.	*ἐν τῇ Ἀναβάσει*	79.
Theopompus	224.	*Ἀπομνημονεύμασιν*	151.
Thucydides 20. 26. 86. 114. 130. 132. 143. 144. 162. 254. 256. 266. 299. 319. 332.		*Παιδείας β'.*	376.
		Ὑπομνήμασι.	164.
ἐν α'.	48.	*Harl.*	

VI. Inter eos, qui iam publice editi exſtant, antiquiſſimus eſt PHRYNICHVS Arabius, Sophiſta Bithynus, M. Antonino et Commodo, eius filio, imperante clarus, cuius *ἐκλογὴν Ἀττικῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Corneliano* inſcriptam habemus t). In Catalogo MStorum Bibl. Baroccianae fol. 9. male excuſum eſt *Phrynichus ad Cornelianum de vocalibus ab vſu remotis:* legendum *de vocibus*. Hunc porro *Cornelianum*, rhetorem, et imperatorum, Antonini et Veri vel Commodi, ab epiſtolis u) fuiſſe, docet Phrynichus in *βασιλίσσα* v), et in *τὰ πρόσωπα*, vbi laudat eum tamquam *καθαρὸν καὶ ἀρχαῖον Ῥήτορα, καὶ μόνον μετά γ' ἐκείνους, τοὺς ἀμφὶ Δημοσθένην λέγω, ἐπανάγοντα εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δόκιμον τὴν ῥητορικήν.* Nunneſio minus verſimiliter idem fuiſſe videtur cum *Attidio* ſiue *Attiliano Corneliano*, Syriae praefecto, quem a Vologeſo fugatum refert Iulius Capitolinus in Marci Antonini vita cap. 8.

[Codd. notitiam praemittam. In bibl. publ. *Pariſ.* ſecundum catal. codd. Phrynichi ecloge eſt in codd. MXLV. MMDCL. cum *Herodiani* fragm. de eodem argumento, et eclogarum compendium in cod. MMDCCCCLXXXVI. nr. 14. *Venetiis* in bibl. D. Marci in cod. CCCCLXXXVI. Phryn. liber de vocibus atticis, teſte cat. pag. 255. adde *Villoiſon* in anecd. gr. II. pag. 79. — In *Arſenii*, archiepiſcopi Monembaſiae, violar. compoſitione (in cod. XXVI. plut. 4. bibl. Mediceae Flor.) ſunt ex *Phrynicho* quodam, (plures enim tulit aetas Phrynichos, v. ſupra, vol. II. pag. 316. ſq.) *περὶ ἡσυχίας* excerpta, teſte *Bandin.* cat. tom. I. pag. 549. Cod. *Barocc.* (nr. 76. pag. 9. catal. codd. gr. Angliae etc.) iam Fabric. memorauit. In bibl. *Heidelbergenſ*, (teſte Sylburgio, cat. nr. 132. et 243.) fuerunt quondam codices Phryn. nominum atticorum. Calliergus vſus eſt codice non malo; ſed minus locupleti; locupletiore autem, at minus diligenter ſcripto, Nunneſius. v. *de Paw.* praef. qui ſuſpicatur, et ea, quae Calliergus, et ea, quae Nunneſius dedit, eſſe ex integro opere excerpta, quae vel parcius fuiſſent deſcripta, vel copioſius. *Harl.*]

Primus illam Phrynichi *συλλογὴν* publici iuris fecit *Zacharias Calliergus*, Cretenſis, Romae A. 1517. w) quem ſequutus *Franciſcus Aſulanus* Lexico ſuo illam ſubiecit vna cum Thoma

t) Conf. de Phrynicho *Photii* bibl. cod. CLVIII. *Suidae* Lex. h. v. tom. III. pag. 637. ibique Küſter, *Eudociam* (quae repetiit Suidae verba,) pag. 424. *P. I. Nunneſium* praef. ad ſuam edit. et recuſam in ed. Corn. de Paw, *Tillemont* hiſt. des Emper. tom. II. pag. 450. *Harl.*

u) Ita reddo vocem *ἐπιστολεῖα* cum Nunneſio, etſi Agathiae et aliis tabellarium notat, ſiue *γραμματοφόρον*, vt veteres grammatici interpretantur.

v) Pag. 112. ed. Corn. de Paw. cuius not. conſer. *Harl.*

w) In 8 Calliergi edit. cum Thoma Magiſtro, huius anni memorant quoque Maittaire A. T. II. p. 308. aliique. At *Hamberger* in Zuverl. Nachricht. II pag 416. ex catal. bibl. Pariſ. bell. lettr. tom. I. pag. 20. citat editionem ſine anni nota. *Harl.*

Thoma Magiſtro, Moſchopulo, Ammonio aliiſque, ap. Aldum Venetiis, 1524. in folio. Hinc *Michael Vaſcoſanus* excudit Pariſiis Ao. 1532. in octauo cum eodem Thoma Magiſtro et Moſchopulo, Aelianique et Orbicii de vocabulis militaribus ſiue tacticis. In his editionibus litterarum ordine procedit Phrynichi collectio, in nullos libros diſtinguitur, neque verſionem latinam adiunctam habet, minusque plena eſt et perfecta; neque in ea occurrunt, quae ex Phrynicho producit Stephanus ἐθνικογράφος in voce Ἀθῆναι, ſiue ex Phrynicho ipſo adhuc integro ſiue ex Stephano [?] repetit Moſchopulus: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης Ἀττικώτατος ὢν, χρῆται. Longe pleniorem deinde editionem ex MSto codice dedit *Petrus Iohannes Nunneſius*, quamuis nec in illa loci, a Stephano memorati, veſtigium adpareat. Suidas autem, opus Phrynichi memorans, ait, eum Ἀττικιστὴν ſiue περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων libros duos conſcripſiſſe; certe in editis Suidae codicibus [et Eudocia] binarius tantum librorum Phrynichi numerus exſtat, quum in MSto Phrynichi, quod Nunneſius ſequutus eſt, diſtinctum fuerit in libros tres; tertio tamen libro non integro, ſed exigua tantum illius parte ſuperſtite. Neque vero in Nunneſii exemplari verba, vt in prioribus diſpoſita ſunt κατὰ στοιχεῖον, ſed promiſcue, nullo litterarum ordine ſeruato. Addidit porro non latinam modo verſionem Nunneſius; ſed notas quoque eruditas, Phrynichumque, ita a ſe ornatum, ſtrenae loco obtulit Andreae Schotto Ao. 1586. Inde peruenit in manus viri optimi *Dauidis Hoeſchelii*, qui notis ſuis doctiſſimis adiunctis cum locuplete verborum auctorumque, quos laudat Phrynichus vel carpit, indice in lucem emiſit Auguſtae Vindelicorum Ao. 1601. 4. HERODIANI quoque, de quo infra in Grammaticis dicturus ſum, fragmentum de atticis vocibus graece et latine ſubiectum legere eſt pag. 84. ad 93. *Fabr.* Conf. *Zapfii* Augsburgs Buchdrucker-Geſchichte, tom. I. pag. 194 et 197. Nouiſſima eſt editio: *Phrynichi eclogae nominum et verborum atticorum*, cum verſione latina *Petri Ioan. Nunneſii* et eiusdem ac *Dav. Hoeſchelii* notis: vt et notis *Ioſephi Scaligeri* in Phrynichum et Nunneſii notas, curante *Io. Corn. de Paw*, qui notas quoque ſuas addidit. Traiecti ad Rhen. 1739. 4. acc. quoque *Herodiani* fragmentum. Paw edit. Calliergi cum ed. Nunneſii contulit, et omnem, vti ait, diuerſitatem exacte notauit. In longa praefatione *Doruillii vannum criticam* in inanes Corn. Pauonis paleas, (Amſtel. 1737. 8.) pari inſectandi ſtudio et more ſuo petulanti excuſſit et iactitauit in aduerſarium: doctas tamen obſſ. adſperſas eſſe ſcurrilibus dictis, haud erit inficiandum. *Harl.*

VII. Ceterum paullo audacius ſubinde nec ſine aculeo οἱ νόθως Ἀττικίζοντες a Phrynicho perſtringuntur, et, quandocunque vel poëtae comicique noui vel philoſophi vel alii recentiores inſolenti aliquo verbo vſi ſunt, eos ſpernere ac relinquere, e contrario cum antiquis potius et πολιτικοῖς loqui iubet. Ita enim vocare genuinos Atticos Phrynicho in vſu poſitum eſt. Oratores praecipue illos, ciuilem et robuſtam eloquentiam florentium Athenarum temporibus ſectatos, quales fuere Demoſthenes et Aeſchines, qui, πολιτικὸν [x]) ἀσκοῦντες λόγον, rempublicam ſua dicendi facultate perculerunt. Galeno quidem lib. 3. in Epidem. Hippocratis πολιτικὰ ὀνόματα ſunt voces συνηθέστατα et vulgaris vſus, quo ſenſu

x) Vide *Valeſ.* ad Harpocrationem, et quae viri docti notant ad Longinum, pag. 4. edit. Iacobi Tollii. Ariſtidem lib. I. τεχνῶν ῥητορικῶν, qui eſt περὶ λόγου πολιτικοῦ.

Digitized by Google

ſenſu ipſe ſcripſit libros tres *τῶν παρ' Εὐπόλιδι*, libros quinque *τῶν παρ' Ἀριστοφάνῃ* et libros duos *τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων*, vt refert in libro de ſcriptis propriis, quod [?] alii, minus recte, ni fallor, acceperunt de verbis forenſibus. Sed Phrynichus *πολιτικοὺς* opponit *ἰδιώταις* et *ψευδαττικοῖς* et quibuscumque non pure attice loquentibus. Hinc, tametſi alia Graecorum dialectus vocem aliquam admittat, ſi tamen ab *τῶν δοκίμων*, claſſicorum et genuinorum Atticorum vſu remota ſit, continuo occinit illud ſuum *οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ*. Neque maximis viris parcit, vt, ſi quis Phrynichum legat, iam facile credat Sextum Empiricum non ab re ſuccenſere Grammaticis, ridereque, *μηδὲ δύο σχεδὸν ῥήματα δεξιῶς εἴρειν δυναμένους, θέλοντας ἕκαστον τῶν μέγα δυνηθέντων ἐν εὐφραδείᾳ καὶ ἑλληνισμῷ παλαιῶν, καθάπερ Θουκυδίδην. Πλάτωνα, Δημοσθένην, ὡς βάρβαροι ἐλέγχειν*. Sed viciſſim Phrynichus reprehenſus eſt a Thoma Magiſtro in collectione vocum Atticarum, de qua mox dicemus: Nunneſius praeterea et Hoeſchelius praecipue in notis ad Phrynichum hoc negotii ſibi dederunt, vt voces ab illo reiectas bonorum ſcriptorum auctoritate tuerentur. Id quod iam pridem ſingulari opere feciſſe videtur *Orus*, Grammaticus Alexandrinus, inter cuius ſcripta Suidas refert librum aduerſus Phrynichum *κατὰ στοιχεῖον*. Ab Thomae quidem cenſuris Nunneſius interdum Phrynichum defendit, Hoeſchelius contra Phrynicho ſaepe etiam Noui Teſt. et LXX. interpretum ſcriptorumque eccleſiaſticorum vſum obiicit, recte arbitratus, horum dictiones non ita protritas eſſe, vt quidam opinantur, etſi Salmaſius, Phrynicho ſuccinens, non minus in ſacris ſcriptoribus, quam in nouis Comicis graecis multas voces idioticas et e triuio petitas agnoſcit lib. de Helleniſtica. E contrario *Franciſcus Vaueſſor* in libro elegantiſſimo de ludicra dictione pag. 101. *Phrynichus*, inquit, *a Thoma Magiſtro, critico et collectore atticarum vocum, deprehenſus in multis ac magnis erroribus, et a Ioſepho Scaligero ob illam ipſam Menandri reprehenſionem et cenſuram improbatus.* Phrynichus, *inquit*, Menandrum malum auctorem Atticiſmi eſſe dicit, cui nos non credimus, et Menandrum plus in atticiſmo vidiſſe, quam Phrynichum, certo ſcimus. *Animaduerti ego certe, ab eo male negari, σύγκρισιν eſſe probam vocem, quam Dionyſius quidem Halicarnaſſeus, haud ignarus, opinor, bonitatis verborum, in illa ſua comparatione Platonis et Demoſthenis ſaepius eademque ſententia vſurpet.* Menandrum tamen non optimis ſemper vocibus vſum, ſed interdum de induſtria vulgares et idioticas aut *σφόδρα κωμικὰς*, vt Pollux vocat, in dramata ſua recepiſſe, colligas quoque ex eo, quod idem Pollux negat, ſe [?] vſurum verbis Menandri, niſi quum nullum apud alios probatos ſcriptores vocabulum commodum occurrit. Aliae quaedam Phrynichi acriores cenſurae, quibus non Menandrum modo, ſed multos etiam alios auctores laudatiſſimos perſtringere veritus haud eſt, reprobantur a *Menagio* notis ad Laërtium p. 18. 208. 215. et aliis in locis. Naſutus cenſor dicitur Barthio ad Claudianum notis. Praeter vero Nunneſii et Hoeſchelii adnotata exſtant etiam ad Phrynichum et eius interpretem viri illuſtris notae, ſine auctoris nomine ab eodem *Hoeſchelio* editae, Auguſtae Vindel. A. 1603. 4. quibus loca Phrynichi complura emendantur et illuſtrantur, tum Nunneſii verſio pariter et notae frequenter caſtigantur. Paucis foliis hae notae conſtant, ſed doctiſſimum produnt auctorem, etſi nomen nullum praefixum ſit. Caſauboni quidem eſſe putabat *Mentelius* apud Menagium tom. I. Antibailleti pag. 173. et ſane in calce harum adnotationum, Iſaaci Caſauboni ad Hoeſchelium epiſtola occurrit; ſed notas ipſas non Caſaubonum, ſed *Ioſephum Scaligerum* auctorem agnoſcere, diſces ex Hoe-

ſchelii litteris ad Kirchmannum, quae leguntur poſt epiſtolas Marquardi Gudii pag. 188. y). Citatur Phrynichus noſter a Stephano Byz. in Ἀθῆναι, Etymologico Magno, et Thoma Magiſtro, etc.

VIII. Iam non opus eſt, pluribus notare eorum z) errorem, a Boeclero, Menagio aliisque pridem caſtigatum, qui librum de vocibus atticis, quem hodie habemus, epitomen eſſe contendunt σοφιστικῆς παρασκευῆς ſiue *adparatus ſophiſtici* Phrynichi, de quibus *Photius* cod. CLVIII. vbi refert, opus illud Commodo, Caeſari, dicatum, (non Marco Aurelio Antonino, vt perperam adfirmat Menagius l. c. pag. 172.) multis conſtitiſſe libris, quorum ſinguli aliis viris doctis et amicis ab auctore inſcripti fuerint, vti primores tres et decimus, et poſt vndecimum aliquot *Ariſtocli* cuidam, quartus et octauus *Iuliano*, ſenatori romano, Phrynichi populari, quintus et vndecimus *Menodoro*, cui etiam librum περὶ κλήσεως ὀνομάτων, *de nominum inflexione* miſſurum ſe pollicetur; ſextus *Tiberino*, ſeptimus et plures e poſterioribus *Menophilo*, ceteri *Rhegino*, (Grammatico fortaſſis illi, cuius πολυμνήμονος *Socrates* III. 23. et Suidas Eudociaque pag. 371. commemorant,) et *Baſilidi*, Mileſio, Sophiſtae. In vndecimo libro, [vt ea, quae Fabricius in lib. V. cap. 38. de Photio pag. 421. ſq. vol. IX. ſcripſerat, huc reuocem,] magnis extulit laudibus aequalem ſuum, *Ariſtidem*, rhetorem, in cuius orationes tunc incidit, et quem eloquentiſſimis praeferri ab aliquibus non miratur, quum *Marcianus* τῶν κριτικῶν, (Schottus κριτικῶν.) συγγραφεύς, etiam prae Platone ac Demoſthene genuinae eloquentiae normam, (κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς,) voluerit *Bruti* epiſtolas. Ipſe autem εἰλικρινοῦς καὶ καθαροῦ καὶ ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ σάθμας

y) *Pierſon.* in praef. ad Moeridis lexicon p. 59. Phrynichum non ab omni quidem in veteribus reprehendendis petulantia; a multis tamen criminibus et ab inuidia, qua immerito premitur, ſcite liberaſſe mihi videtur. Nam, diuerſam, ait, Phrynichus a Moeride aliisque tenuit rationem: non enim voces atticas explicuit; ſed in Corneliani, atticae puritatis ſtudioſiſſimi, gratiam voces, minus probatas, ſua aetate increbeſcentes, ἐπιπολαζούσας, praeter antiquorum morem, aut contra illum vſurpatas, collegit. — — Verum non tam quosuis ſcriptores graecos reprehendiſſe cenſendus eſt, quam ſophiſtas quosdam, Lollianum, Alexandrum, Antiochum, Phauorinum, Polemonem, alios, qui, quum veterum Atticorum elegantias et veneres exprimere ſe putarent, multa noua, ſordida, et ab vſu veterum remota orationi ſuae admiſcebant. — Nonnullas quidem voces, a nouae comoediae poetis vſurpatas, improbat Phrynichus, in vnum *Menandrum* paullo iniquior. Sed hic a peregrinis et macedonicis non abſtinuit, et multa praeter veterum Atticorum, Platonis, Thucydidis, Ariſtophanis, Demoſthenis etc. quos vnicam Atticismi regulam cenſebat Phrynichus, morem frequentauit. Pleraque Phrynichi obſeruatt. veriſſimas, cenſuras iuſtiſſimas eſſe, demonſtrari facile poſſit. Hactenus Pierſon. qui tamen negat nullus, quaedam verba elegantiſſima et quae veterum auctoritate ſe facile tueantur, temere ab ipſo Phrynicho aeque ac ab aliis Grammaticis eſſe finibus Atticae proſcripta. Idem iam adnuntiauit, nouam parari a Ruhnkenio editionem Phrynichi aliorumque Grammaticorum, et libelli grammatici cuiusdam eruditi, et in Phrynicho ceterisque nimis anxiis Atticismi cultoribus confutandis verſati; e quo libello graeco ſpecimina protulit *Montfaucon* bibl. Coisl. p. 481. *Ruhnken* indice ad Timaei lexic. pag 41. edit. II. Phrynichus prope ſolus veterum grammaticorum, quam ſermonis elegantiam praecipit aliis, ipſe praeſtat ſcribendo. *Herodianus* in opuſculis, a Corn. de Paw Phrynicho, et a Pierſon Moeridi adiectis, eamdem fere cum Phrynicho tenet rationem. *Harl.*

z) Ioh. Scheferi pag. 155. libri de ſtylo, Bailleti jugem. des Scav. ſur les Grammairiens Grecs pag. 116. Morhofii Lib. 2. Polyhiſt. pag. 17. vbi pro Phrynichii Strabii lege Phrynichi Arabii.

Digitized by Google

ϛάθμας καὶ παράδειγμα ſermonis terſi et puri atque attici regulam, amuſſim et exemplum non dubitat eſſe praeferendos omnibus, in quibus nec ipſe Momus, nec corycaeus aliquis daemon habeat, quod poſſit reprehendere, *Platonem* et *Demoſthenem Aeſchinemque* Lyſaniae F. Socraticum, dialogorum ſeptem ſcriptorem, quos *Surati* aliqui, velut auctori, tribuerunt. His praeter ea ſubiungit cum ceterorum *nonem rhetorum* choro *Thucydidem, Xenophontem, Critiam*, Calaeſchri F. et *Antiſthenis* duas orationes genuinas de Cyro et Vlyſſe, *Ἀντισθένην μετὰ τῶν γνησίων αὐτȣ̃ δύο λόγων, τȣ̃ περὶ Κύρȣ καὶ τȣ̃ περὶ Ὀδυσσέως, Ariſtophanem* cum reliquo Comicorum, quatenus Attici ſunt, choro, et Tragicos *Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφωνότατον, καὶ Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην.*

Nec ſingulas voces modo, ſed et phraſes et formulas, *λόγȣς κομματικȣ̀ς*, nonnullos etiam *εἰς κῶλα παρατεινομένȣς χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς εἰρημένȣς τε καὶ συντεταγμένȣς* complexum fuiſſe. Eius vero operis, in quo pauca, quae non in Helladii quoque maiore lexico, ſed ſparſim aliisque permixta legebantur, libros XXXVII. duntaxat viſos ſibi teſtatur Photius iuxta ſeriem litterarum vocibus diſpoſitis, etſi auctor totidem alios libros eiusdem argumenti promiſerit, vnde facile conciliatur Suidas, qui praeter *ἀττικιϛὴν* Phrynichi memorat eiusdem *καινοπρεπῶς τιθεμένων συναγωγὴν σοφιϛικῆς παρασκευῆς βιβλία λζ, οἱ δὲ οδ'.* ita enim legendus et ſupplendus ille locus, nempe ſi XXXVII. libris, Photio viſis, totidem alios, a Phrynicho promiſſos, addas, prodeunt *οδ'.* ſiue LXXIV. Laudat et hoc Phrynichi opus Scholiaſtes Comici ad Pacem. Non mediocriter porro hallucinatur auctor Bibliographiae curioſae, Germanopoli, vt inſcriptio prae ſe fert, in lucem editae, et propter varias interpolationes truncationesque ac mutationes, Boeclero, ad quem auctorem refertur, indignae, dum de Phrynicho agens haec ſubiungit: *Nunneſius in codice ſuo multa egregia adnotauerat, quae Daniel Heinſius pro ſuis poſtea edidit, acerrime propterea traductus a Claudio Salmaſio in praefatione ad Simplicium.* Sane Heinſius in Phrynichum numquam ſcripſit, vti nec Nunneſius in Simplicium; ſed Franciſci Nanſii emendationes in ſuam Simplicii editionem Heinſium transtuliſſe et pro ſuis venditaſſe, Salmaſius contendit, quum Nanſiani codicis in praefatione typographi, Heinſianae editioni praemiſſa diſerta fiat mentio, atque adeo a plagii culpa Heinſius facile abſoluatur, cui, quauis data, vel non data, occaſione, nimis inclementer ſaepe inſultat vir maximus Salmaſius. Bailletum vero, qui Bibliographiae curioſae errores ſine cenſura ſuis doctorum iudiciis inſeruit, pluribus verbis reprehendit *Menagius* in Anti-Bailleti capite XLVII.

[Phrynichi opus, XXXVII. libris conſtans, quod a viris doctis certatim laudatur, et in cod. dicitur *προπαρασκευὴ σοφιϛική*, ab interitu, haud exiguam certe partem, eſt ſeruatum in cod. Coislin. ex quo *Montfaucon* in catal. codd. illius bibliothecae pag. 465-469. dedit ſpecimen. Ex eodem cod. partem, hactenus ineditam, deſcripſerat notisque inſtruxerat *Claudius Sallierius*, qui poſtea, ad alia delatus, totum ſuum adparatum et prouinciam eius operis euulgandi tradidit Ruhnkenio. Hic vero in praefat. ad Timaei lexic. Platon. et laudauit Sallieri humanitatem et plura loca in notis ad Timaei lex. atque in animadu. ad Xenoph. M. S. aut adtulit ex Phrynichi adparatu, aut emendauit. Idem fecerunt *Valcken.* ad Eurip. Hippolyt. pag. 259. *D. Wyttenbach* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 12. frequentius *Pierſon* ad Moerin et interpretes ad Thomam Magiſtrum. *Harl.*]

Ceterum

Ceterum fuere et alii *Phrynichi* praeter noſtrum, qui de atticis dictionibus ſcripſit, et ex quo praeter rem duos facit *Iohannes Iacobus Hoffmannus* tom. I. Lexici vniuerſalis Part. 2. pag. 163. De illis dixi ſupra Lib. 2. cap. 19. [vol. II. pag. 316. ſq] Nunc indicem Scriptorum, in Phrynichi libris de dictionibus atticis citatorum, paullo quam eſt in Hoeſcheliana editione vel qualem in diſſertatione de Lexicis graecis §. 14. olim dare me memini, auctiorem ſubiungam.

IX. *Index Auctorum, qui in libello Phrynichi citantur, vel reprehenduntur.*

[*Paw* ſuae editioni adiecit quoque indicem auctorum, qui in libello Phrynichi et Herodiani fragm. citantur; eumque, parum diuerſum, nec multo auctiorem paginis ſuae editionis, adcommodauit.]

Aegyptii pag. 54. 58.
Aeoles 54. 64.
Alcaeus, comicus 42.
Alexander, Syrus, ſophiſta 62.
  Eius epiſtola 44.
Alexandrini 58. 72.
Alexis, comicus. 38. 60. 68.
Antiochi, Sophiſtae, *βιβλίον, ἀγορὰ ἐπιγραφόμενον* 32.
Antiphanes, comicus 58.
Archippus, comicus 88.
Ariſtophanes 16. 24. 26. 32. 44. 56. 58. 60. 66. 72. 80.
  ἐν γήρᾳ, 68. *Δαιδάλῳ* 80.
  δαιταλεῦσι 16. *ἱππεῦσι* 44.
  νεφέλαις δευτέραις 72.
Ariſtoteles 56. *ἐν τοῖς Ὁμήρȣ ἀπορήμασιν* 42.
Aſiani 46.
Athenienſes 12. 16. 18. 36. 52. 62. 64. 66. 68. 72. 76. et alibi.
Bithyni 46.
Balbus Trallianus, orator 79.
Caius, Arethuſius, grammaticus 80.
Chryſippus 30. 56.
Comoedia 38. noua 25. 27. 62. 64. 70.
  vetus 10. 52. 58.
Corinna 56.
Cornelianus 6.
Cratini loc. 18. 22. 24. 42. 66. 80.
Demoſthenes 20. 34. 54. 56. 70. 74.
  ἐν τῷ κατὰ Διονυσιοδώρȣ 40.
  Oratio contra Neaeram Demoſtheni ſuppoſita 42.
Dio, philoſophus 10.
Dorienſes 42. 64.
Epicharmus 12. 18.
Eretriaci 18.
Eubuli com. *κορυδαλὶς* 60.
Eupolis, comic. 24. *κόλακες* 60.
  Eiusdem forte *κόλακας* reſpicit in *παρασίτȣς* 24.
Euripides 60.
Gagianus (Caianus), Smyrnaeus, *ῥήτωρ* 78.
[Gaius, Arethuſius, grammaticus. p. 188. ed. Corn. de Paw. cuius not. confer.]
Graeci 14.
Gymnaſtici 54.
Hecataeus 36.
Herodotus 22. 36. 44. 80. 84.
Heſiodus 16. bis
Hippias 56.
Homerus 62. 66.
  ὁ ποιητὴς 12.
Hyperides 58. 60.
Ionici. *Ἴων συγγραφεὺς* 56. 64.
Lollianus, Sophiſta 28. 30.
Lyſias 20. 62.
  ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτȣς 64.
  (interpres *Ἀριςοκράτȣς*.)
Macedones 68 76.
Medici 8. 26.

Menan-

Menander 32. 58. 66. 72. 76. 78. 82. 84.
ἐν τῇ Σαμίᾳ. Pulcherrima Menandri comoedia *μισογύνη.* 76.
Myrtilus 80.
Phauorinus [aa]) 28. 32. 34. 36. 38. 62. 82. 84. *ἀνὴρ λόγου ἄξιος* 40.
ὁ πρῶτος Ἑλλήνων δόξας εἶναι ἐν συγγράμματι ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς Δημάδους σωφροσύνης 42.
ἐν τῷ περὶ εὐχῆς 40. *ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν λόγῳ* ibid.
Pherecrates 70.
Philemo 64.
Philippides 66.
Philoxenus *ἐν τοῖς περὶ Ἰλιάδος συγγράμμασιν* 44.
Phocylides, Mileſius, *παλαιὸς σφόδρα*, Ionicus 64.
Phrynichus, comicus 12. *ἐν σατύροις* 44.
Phylarchus 80.
Plato 10. 16. 44. 56. 58.
Plutarchus *φιλοσοφίας ἐπὶ ἄκρον ἀφιγμένος* 46.
Eius *περὶ δυσωπίας* 30. *σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου* 46.
Polemo, Ionicus Sophiſta 28. 44. 78.
Eius Hiſtoriae 44. inſcriptio in imaginem Demoſthenis 78.
Vide et infra, *Secundus.*
Οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας ῥήτορες 78.
Sappho 54.
Secundus, grammaticus, Polemonis amicus, eius *συγγράμματα* correxit 44.
Solon *ἐν ποιήμασιν* 74.
Sophocles 30. *ἐν Ἀνδρομέδᾳ* 68.
Stoici 58. 68.
Stratis, comicus 34. 80.
Syllas 28.
Syracuſani 64.
Teleclitus (lege Teleclides) 68.
Teleclides, com. 52.
Theo, grammaticus 68.
Theophraſtus 60.
Theopompus, comicus 30.
Thucydides 16. 56. 58. 81. *ἐν τῇ ὀγδόῃ* 50.
Tragoedia 38. 68.
Xenophon 14. 20.

[Huc [bb]) pertinent quoque THOMAE, MAGISTRI vulgo dicti, (qui vixit circa a. Chr. 1310.) *Ὀνομάτων ἐκλογαί.* Is autem magiſtellus recentior veterum Grammaticorum, Phrynichi, Ammonii, Herodiani, et Moeridis ſcrinia expilauit. Vbi autem veteres illos duces reliquit, viribus ſuis nixus, haud raro in errores incidit turpiſſimos [cc]). *Codices* autem MSSti, quorum plurimos iam *Io. Chriſtoph. Wolfius*, qui, nouam, eamque accuratiorem, paraturus editionem, ſpecimen illius dederat, praemiſſa notitia editionum Eclogarum vocum atticarum [dd]), et *Oudendorp* in praefat. ad recentiſſimam edit. laudarunt, hi fere in meam venerunt notitiam. Duo biblioth. *Pariſinae* codd. memorat Fabricius, atque illorum forſan varias lectiones, a Stoebero excerptas, Oudendorpius adtulit. Sed plu-

 res

aa) Phauorinus ille ſerioris aetatis, cuius Lexicon habemus, multa ſumſit ex Phrynicho, ab eo tamen quoque diſſentit: v. Hoeſchel. et *Corn. de Paw* ad Phrynich. pag. 5 et 14. *Harl.*

bb) Quae Fabricius olim ſcripſerat, quoniam nimis exilia videbantur, ea deleui et recentiorum interpretum curis induſtriaque partim adiutus, meliora, certe plura memoratu digna ponere adlaboraui.

cc) Vide *Pierſon.* praef. ad Moerin p. XLI. ſqq. qui, de Thoma haud magnifice ſentiens, pluribus exemplis ea omnia probat, idemque Thomam a conuitiis Trilleri, inprimis ab impietatis crimine, (exemplum criminis Trilleriani v. p. 323. ed. Bernardi.) bene defendit.

dd) In miſcell. obſſ. vol. V. t. 3. p. 28. ſqq. vbi, vero nomine ſuppreſſo, ſe vocauit *Lexiphilum.*

res codd. exſtant in illa *Pariſ.* bibl. Auctor quidem catalogi codd. MSSt. bibl. reg. in vol. II. *ſex* indicat libros ſcriptos, qui continent dictionum atticarum collectionem, a Thoma factam: nr. MMDVIII. MMDLXII. ee) MMDCXXIX. MMDCL. MMDCXCI. MMDCCLXI. Paene omnes hi codd. exarati ſunt ſaec. XIV. praeter cod. MMDCL. ſcriptum a. 1424. et cod. MMDCXCI. exaratum a. 1512. manu Sebaſtiani Ducii. — In bibl. *Telleriana* fuit cod. nr. XLVI. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. VI. plut. 55. tum cod. XVII. plut. 57. omiſſo tamen *Magiſtri* nomine, cod. XLIX. plut. 57. vbi inſcribitur tamen *γραμματικὴ τȢ̃ σοφωτάτȢ — — Θῶμα τȢ̃ Μαγίςρȣ, συνετέθη δὲ κατὰ ςοιχεῖον·* et incipit *Αἰχμάλωτον ποιῶ* etc. (pag. 23. ed. Bernardi) (v. *Bandini* catal. codd. gr. tom. II. col. 304 et 357. atque 430.) mutilus cod. XXIV. plut. 57. (*Band.* ib. col. 371. ſq.) — In cod VII. plut. 91. nr. 1. (*Band.* III. col. 423.) eſt vita Ariſtophanis, Thomae Mag. tributa. — *Mediolani* in bibl. Ambroſ. cod. ſaec. XIV. *Theoduli* Magiſtri eclogae, teſte *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. qui addit, huncTheodulum in alio codice, (Mediolanenſine, an alio?) *Thomam* Magiſtrum nuncupari. — In bibl. regia *Neapolitana* in cod. XXVII. ff) *Theoduli* (Thomae) Magiſtri Ἐκλογὴ etc. — in cod. CVI. *Chriſtoduli* (Thomae) *Magiſtri* collectio vocc. atticarum: *eiusdem* tractatus *περὶ συντάξεως.* Inc. Ἀγορανόμῳ γενικῇ. *ἀγορανόμων δὲ ῥωμαίων ἐτελεύτησε σέλευκος.* *Taurini* in bibl. regia, in cod. LIII. *τȢ̃ Μαγίςρȣ γραμματικὴ κατὰ ςοιχεῖον,* (vti in cod. quodam mediceo,) *ἥτις λέγεται καὶ ἀττικισμοί.* Adnotat tamen editor catalogi codd. graec. illius bibl. pag. 156. ſe contuliſſe cod. cum edit. rom. a. 1517. ac magnam animaduertiſſe diſcrepantiam multis et in cod. praetermiſſis et in compendium redactis, atque exemplum quoddam adponit. — in cod. CLXIII. *Thomae Magiſtri elementa attici eloquii*, ſecundum alphabeti ordinem; quae conſona eſſe omnino edit. romanae, obſeruat confector illius catalogi pag. 246. — *Venetiis* in bibl. Marciana cod. rec. qui continet *Thomae Magiſtri*, Εὐμοίριδος (ſic) Ἀττικιςȣ̃ et aliorum grammaticorum opuſcula, teſte *Villoiſon* in Anecd. gr. II. pag. 79. — Ad duo codd. Voſſianos biblioth. *Leidenſis*, quorum tamen alter Thomae excerpta potius, quam Thomam continet, Oudendorp. iam exegit vulgarem Thomae contextum. Idem Oudend. perantiquum et optimae notae codicem gg), quem ex ſectione bibl. Boernerianae *Burmannus* II. grandi pretio comparauerat ſibi, in praef. valde laudauit. Add. catal. bibl. Burmann. in catal. MSSt. pag. 1. nr. 1220. vbi quoque nr. 1219. memoratur cod. Burmann. *Thomae Magiſtri*, grammat. de vocibus atticis vsque ad voc. *ἀτρεμῶ,* cum plurimis emendatt. Meibomii in margine, miſt. ordin. alphab.

ee) In eodem cod. eſt nr. 14. anonymi lexicon ineditum, quo de vocabulorum diſcrimine, quae adfinem ſignificationem habent. Initium eſt *ἀροτὴρ ὁ ἀροτριῶν.* Literae T. pars maior et reliquae omnes deſiderantur, et nr. 16. anonymi lexicon, quo germana quarumdam vocum ſignificatio indagatur: opus ineditum, incipit, *ἀγαθὸν μόνον λεγόμενον.*

ff) In eodem codice eſt AGAPETI (alias *Moſchopulo* tributa, v. ſupra, vol. V. pag. 550. et in cod. Matrit. ib. pag. 544.) *ὀνομάτων ἀττικῶν συλλογή, ἐκλεγεῖσα ἀπὸ τεχνολογίας τῶν ἀκόνων τȢ̃ Φιλοςράτȣ, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν.*

gg) Idem codex complectitur, notante Oudendorpio, *Maximi Planudae* librum *περὶ Συντάξεως ῥημάτων ἀμεταβάτων καὶ μεταβατικῶν*, *Manuelis Moſchopuli, Byzantini, τȢ̃ Κρητὸς ἀνεψίȣ, ἐκλογὴν κατὰ ςοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς αἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν·* item *Λεξικὸν περὶ πνευμάτων κατὰ ςοιχεῖον ἐκλογὴν παρὰ Τρύφωνος, Χοιροβόσκȣ καὶ Θεοδωρίτȣ* etc. Verum vltima ſunt ſolummodo excerpta, breuiora illis, quae primus edidit Valcken. poſt Ammonium pag. 207.

alphab. — Ex cod. mſto collegii noui *Oxonienſis* chartac. Er. Benzel. enotauerat varr. lectiones, quas poſtea commiſerat Io. Chriſtoph. Wolfio et ab hoc acceperat Oudendorp. — In bibl. *Norfolkiana* (teſte auctore catal. codd. Angliae t. II. p. 85.) n. MMMCCCCXXXVI. eſt Thom. Magiſter de Ariſtophane. — De *Thomae Magiſtri* ſcholiis in Pindarum et cod. Matrit. v. ſupra, vol. II. pag. 65 et 67. — In bibl. *Vindobon.* caeſar. eſt cod. CXCVIII. Thomae Mag. lexicon atticum, teſte *Neſſelio* in catal. MSS. part. IV. pag. 111. — In bibl. *Vinar.* nec non in bibl. *Auguſtana* Vindel. et quondam in bibl. *Heidelberg* codd. *Thomae Mag.* de vocc. atticis.

Editiones.

Princeps eſt *Zachariae Calliergi*, vna cum Phrynicho, Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου κατ' ἀλφάβητα Ἀττίδος διαλέκτου ἐκλογαί, αἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν, καί τινες αὐτῆς παρασημειώσεις καὶ διαφοραί. graece. Romae 1515. 8. (v. *Maittaire* A. T. II. pag. 308.) Haec incognita fuit *Franc. Aſulano*, qui poſt *Dictionarium graecum cum interpretatione latina* etc. in collectione variorum libellorum veterum grammaticorum et lexicographorum, Ammonii, Orbicii, Ioan. Grammatici, Herodiani, Io. Characis, Choerobosci, etc. vltimo loco *Thomae Magiſtri*, *Phrynichi*, et *Emanuelis Moſchopuli* eclogas atticorum nominum et verborum *primus* publicaſſe ſibi videbatur in edit. *Veneta* in aedibus Aldi et Andr. Aſulani, ſoceri, menſe Decembri 1524. fol. (v. Serie dell' edizioni Aldine, ed. II. pag. 60.) — Tertia eſt: *Thomae Magiſtri*, *Phrynichi* et *Moſchopuli* eclogae atticarum vocum, Aelian. et Orbic. de ratione acier. inſtruend. graece. Lutet. ap. Mich. Vaſcoſanum 1532. 8. (v. *Maittaire* A. T. II. pag. 777.) — Quarta eſt *Nicolai Blancardi*, gr. et lat. Franequerae 1690. 8. — et gr. 1698. 8. [hh]) cui nonnullas *Lamb. Boſ.* animaduerſiones eruditae acceſſerunt. Sed de audacia atque temeritate Blancardi, qui plura vulnera inflixit Thomae Magiſtro, quam ſanauit, haud pauci V. D. ſunt conqueſti, et, quae incommoda inde nata ſint, bene docuit Wolfius in Miſc. obſſ. l. c. pag. 29. ſeq. Blancardus enim, vt ait Oudendorp. in praef. ſine vlla codicis, manu exarati, ope multa tacitus immutauit, veterum ſcriptorum, quos excitauit Thomas, loca ex vulgaribus illorum editionibus contra MSStorum et editionum fidem exhibuit, ac vocum ordinem, in prioribus ἐκδόσεσιν obſeruatum, peſſimo conſilio neglexit, et diuulſis multifariam paragraphis, partimque praepoſitis, partim ſerius collocatis, ad litterarum ſeriem propius eas adcommodauit.] In Boſii tamen [vt ait Fabricius] obſeruationibus Thomas arguitur, non raro damnaſſe loquutiones bene atticas, quod *Leopardo* [ii]) etiam Graeuioque ad Soloeciſmum Luciani, Ioh. Ienſio in Lucianeis lectionibus, Ioh. Barbeyraco in epiſtola ad Iacobum Bernhardum [kk]) et

[hh]) In bibl. P. Burmanni II. fuerunt quatuor exempla ed. Blancard. collata cum MSS. et notis mſſt. Alberti atque Drakenborchii, et exemplar: *Th. Mag. elegantiae attici eloquii*, graece, ſ. l. et a. cum MSS. coll. v. Catal. l. c. pag. 44. De illa Blanc. edit. poſteriore, praecipue de L. Boſ. animaduerſſ. plura legis in ſupplem. actor. erudit. tom. III. ſect. VII. a. 1702. pag. 314. ſqq.

[ii]) Qui in libris emendation. tom. III. theſauri critici Gruter. varia loca tentauit. *Harl.*

[kk]) Nouell. Reip. literar. A. 1702. Nouembr. pag. 515. *Fabr.* adde *Wolf* l. c. pag. 32. *Pierſon.* in praef. ad Moerin pag. 42. ſqq. Hinc in notis ad Th. Mag. hic ab interpretibus, a Trillero autem interdum iuſto acrius, eſt reprehenſus. *Georg. Frid. Heupelius*, in miſcellan. philologicis, Argentor

et aliis viris clariſſimis notatum fuit [ll]). Etiam *Martinum Brunnerum*, profeſſorem graecae linguae Vpſalienſem, a quo Palaephatum notis illuſtratum habemus, Lexicon atticum Thomae Magiſtri recenſere et praelis ſubiicere molitum, didici ex Nicolai Heinſii epiſtola ad Iſaacum Voſſium, quam edidit Colomeſius in obſeruationibus ad Lil. Giraldi dialogos de poëtis pag. 63. *David Hoeſchelius* ad Godofredum Iungermannum 8. Cal. Dec. 1606. *De Harpocratione tuum probo conſilium, ſed ſuppetiarum nihil habeo polliceri. Verum ſi res feret moram, ad Thomam illum Magiſtrum non minus feram opis, quam Phrynicho a me praeſtitum.* [Poſthaec *Laurent. Normannum*, *Sallierium*, *Andr. Duckerum*, *I. Chr. Wolfium*, qui Normanni adnotationes et Franc. Iunii emendationes ex libro Voſſiano deſcriptas nactus erat, et *Stoeberum* (Magiſtri eclog. cum Moeride et Phrynicho editurum,) in recognoſcendo notisque illuſtrando Thomae Magiſtri opuſculo verſatos, nouas molitos fuiſſe editiones, partim ex nouis ephemerid. litterar. Lipſienſ. a. 1727. pag. 179. et a. 1749. pag. 481. cognoſcimus, partim a Wolfio et Oudendorpio locis citatis id vberius eſt declaratum. Enimuero illorum conſilia fuerunt irrita; collectae tamen ab illis opes aliis viris doctis multas egregiasque poſtea conferentibus ſymbolas, ad Oudendorpium et Bernardum, fauente fortuna, peruenerunt: qui illis aliisque ſubſidiis, ab Oudendorpio in praef. commemoratis, bene vſi, nouam eamque pleniſſimam curarunt editionem. Hanc tamen ad editionis Blancardianae normam eſſe expreſſam, ordinemque in codd. et antiquis editt. ſeruatum, malo conſilio, neglectum, Oudend. valde doluit. Inſcriptio autem haec eſt:

Θώμα τȣ̃ Μαγίϛρȣ κατ' Ἀλφάβητον ὀνομάτων ἀττικῶν ἐκλογαὶ, *ex diſpoſitione Nic. Blancardi, cum vetuſtis Lamberti Boſ., et nouis defunctorum virorum D. Heinſii, Fr. Iunii, Laurent. Normanni, Erici Benzelii, Io. Chriſtoph. Wolſii, Arn. Drakenborchii, Abr. Torrenii, et cum maxime viuorum Cl. Sallierii, Io. Iac. Witteri, Dan. Guil. Trilleri, El. Stoeberi, Tib. Hemſterhuſii, Franc. Oudendorpii, Fred. Lud. Abreſchii animaduerſionibus, collegit partim digeſſitque Io. Stephan. Bernard. M. D. qui et ſuas notas adiecit.* Lugduni Batau. apud Petr. van der Eyk et Cornel. de Pecker 1757. mai. 8. confer ephemerid. Gotting. litterar. plag. 83. a. 1757. *Harl.*]

In cod. bibl. Pariſ. publ. MDCCCLIII. ita inſcribitur, teſte Fraxineto: *τȣ̃ σοφωτάτȣ τȣ̃ Μοναχȣ̃ Κυρίȣ Θεοδȣ́λȣ Θεσσαλονικέως τȣ̃ Μαγίϛρȣ ἐκλογαὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν, καὶ τίνες αὐτῶν παρασημειώσεις καὶ διαφοραὶ τῶν ἀλλήλων.* Theſſalonicae vixit, patria Cretenſis fuit, ſi idem eſt Thomas, Hiero-Monachus, cuius epitome Suidae Lexici, manu exarata exſtat Dresdae in bibl. Saxoniae Electoris. Eius ſcholiis MSS. in Ariſtophanis Plutum, nubes et ranas, ex bibl. Colbertina vſus eſt idem Fraxinetus ſiue Du Frenius in gloſſario mediae graecitatis. [Pindari, Euripidis et Ariſtophanis vitas, a Thoma Mag. conſcriptas, quibusdam illorum editt. eſſe additas, ſupra

gentor. 1701. 4. pag. 17. adtulit plura Adriani exempla, quibus erroris conuinceret Thomam, immerito quaedam, tamquam minus attice dicta damnantem. *Harl.*

ll) *Oudendorp.* quamquam in notis Thomae Magiſtri iudicia ſaepe ad examen reuocauit, nec in praefat. negat, eum ſaepe falli; *non raro*, tamen ait, *inſons eſt hic ſtatus Magiſter, quaſi vocem, vt minus graecam condemnaſſet; quum innuerit ſolum Thomas, eam vel nequaquam, vel minoris vſus atticam fuiſſe. Harl.*

pra in vol. II. in capp. de illis poetis, iam obſeruatum eſt.] In biblioth. publica Pariſ. cod. gr. MS. MDCCCLIII. poſt collectionem vocum Atticarum habetur eius *oratio*, *qua Cynaegiri pater*, *Euphorion*, *Polemarcho*, *Callimachi patri*, *praeferendum ſe contendit. Oratio*, *qua hortatur Athenienſes ad concordiam. Oratio de laudibus Iohannis*, *baptiſtae. Oratio, vel potius epiſtola, ad philoſophum*, *Ioſephum. Oratio apologetica pro Chondreno*, *aliaque.* Vide et *Labbeum* bibl. nou. MS. pag. 74. vbi codicem regium MDCCCCXXII. recenſet mm). Diſertiſſimam *laudationem Gregorii Nazianzeni*, et orationem gratulatoriam magno exercituum duci Angelo ſcriptam, aliasque binas *ad magnum Logothetam*, *Theodorum Metochitam*, et *ad patriarcham C. Politanum Niphonem:* (male *Tryphon* hic vocatur a Dufreſnio) *laudationem regis Cypri*, et *epiſtolas ſeptem* cum *Nicephori Gregorae epiſtola ad Thomam magiſtrum*, primus graece et latine edidit vir doctiſſimus et Sueciae ſuae nuper lumen haud vulgare, *Laurentius Normannus*, Vpſal. 1693. 4. Ex quibus epiſtolis, vti etiam ex προσφωνητικῷ ad Niphonem, patriarcham, et ex iis, quae ad imperatorem, Andronicum Palaeologum, ſcripſiſſe perhibetur, nec [?] dum in lucem emiſſa, recte docet, Thomam floruiſſe ſaeculo poſt natum Seruatorem quarto decimo ineunte. Suſpicatur quoque, eum Magiſtri ſiue officiorum ſiue ſcriniorum regiorum et chartophylacis munere functum, eumdemque rhetorem ac cauſſarum patronum, ſiquidem hic eſt Thomas, ſcholaſticus, auctor epigrammatis lib. IV. antholog. cap. 31. pag. 514. quo Demoſthenem, Ariſtidem et Thucydidem veluti τρεῖς ῥητορικῆς ἀστέρας maximi facere ſe teſtatur. Poſtea vero, imperatore, Andronico Palaeologo ſeniore, fortunis opibusque per nepotem exuto inque monaſterium, ſuaſu putiſſimum patriarchae, Niphonis, A. C. 1327. detruſo, et Antonii Monachi nomen cum cucullo ſibi imponente, parem cum hero fortunam et alios expertos, et Thomam noſtrum, abdicato munere publico rebusque ſaeculi repudio miſſo, deinceps *Theodulum* adpellatum fuiſſe. Quod vero eumdem ſub *Demetrii* quoque *Triclinii* nomine latere, nunc *Theodori* Monachi et *Chriſtoduli* nn) adpellatione venire, adſirmat, vellem coniecturas has ſuas argumentis confirmaſſet vir doctus et praeſtantiſſimus. Ceterum citatur Thomas Magiſter a ſcholiaſte Luciani, ad libellum, qui Phalaris inſcribitur, et verba, ad quae reſpicit, in hoc libro de vocibus Atticis, voce αὐθέκαστος occurrunt, vnde eum Thoma noſtro iuniorem eſſe, recte in lectionibus Lucianeis obſeruauit Iohannes Ienſius. Iam indicem ſcriptorum, a Thoma laudatorum, e Blancardi editione [et a Bernardo in illius edit. etiam repetitum,] ſubiungamus.

XI. *Index Auctorum*, *qui a Thoma Magiſtro citantur*, *explicantur*, *notantur.*

ACHILLES, RHETOR. ἐν Λευκίππῃ, voce ἀναβαίνω.

AESCHINES. v. δημόκοινος. δυνάστης. ἐνδοχή. ἔκστασις. ἐπεσραμμένως. ἐπιδέξιος. ἐπικαλοῦμαι. ἐπιλείπει. ἐπισταμένως. ἑταίρα. εὐνομεῖσθαι. εὐφημία. καιρός. λογογράφος. μαρτυρία.

mm) Secundum catal. codd. msstor. in bibl. Pariſ. tom. II. in cod. MMDCXXIX. ſunt Th. Mag. ad Theodorum Metochitem; gratulatoria ad Niphonem; ad Ioſephum, philoſ. de Italorum et Perſarum irruptione; ad Hierotheum, anachoretam, et ad Andronicum: in cod. DCCCXXXI. ſunt praeter illa ſcripta etiam oratio ad Theſſalonicenſes de concordia, in laudem S. Ioannis, baptiſtae, et gratulatoria ad Magnum Stratopedarcham Angelum: tum de origine hymnorum in cod. CCCLI. et declamationes in cod. MMDCXXIX. *Harl.*

nn) In cod. tamen Neapolit. eum nomine *Chriſtoduli* inſigniri, ſupra vidimus. *Harl.*

μαρτυρία. μισθοφορῶ. οἰκῶ. ὄφλημα. παροινία. προβολή. στρωματεύς. ὑπτιάζειν. φιλανθρωπία. χλανίδιον.

AESCHYLVS. v. *αἰτοῦμαι. βασίλεια. γείτων. διαπεπραγμένον. διάστροφοι. διώκω. ἑβδόμη. εἴργω. ἐμποδών. ἐξήτημαι. ἐπετειλάμην. εὔνοια. ἥκω. θεοπρόπους. θεωρός. ἵκταρ. ἱστορῶ. κατέρχομαι. κέκτημαι. κώμας. λωφᾷ. μάλη. μᾶλλον. μέλλω. μή. ὄρνιθες. πεζὴ στρατιά. σταθεῦσαι. συμφέρον. φερέγγυος. χλιδῶ. ὠφελῶ.*

ALEXANDER, SOPHISTA. v. *διδάχη.*

ALEXIS. v. *οἰκίας δεσπότης. παλαιστρικός.*

ANTIPHO. v. *λατίμος.*

APHTHONIVS. *ἐν τοῖς προγυμνάσμασιν.* v. *ἀνεβαλόμην.*

ΟἹ ἈΡΧΑΙ͂ΟΙ. v. *πορνοκόπος* et alibi.

ARISTIDES. v. *ἀγάλλω. ἀγωγός. ἀεί. αἴσχιον. ἀκέστης. ἀμαθῶς. ἀμφηλικέστερα. ἀναβασμός. ἀναδησάμενος. ἀναθεῖναι. ἀναλέγομαι. ἀναμιμνήσκομαι. ἀνεβαλόμην. ἀνεῖλεν. ἀνειμένον. ἀνέστησα. ἀνέχω. ἀνέῳγεν. ἀξιῶ. ἀοίκητον. ἀπείρατος. ἀπήλλαξεν. ἀποκρίνασθαι. Ἀπόλλω. ἀπολύομαι. ἀπόστολος. ἀρύτομαι. ἀτρεμῶ. αὔξειν. αὔξην. αὐτομολία. ἀφαιρῶ. ἀφῆκεν. βαρύνειν. βασκαίνω. βέβαιος. βελόνη. βήξ. βλάξ. βούλομαι. βουλευτήριον. βρέχει. γάνος. γαργαλισμός. γεννηθείς. γῆρας. γοῦν. δεδήσομαι. δεκέτες. διεβίβων. διεῖναι. διενειμάμην. διέφθορεν. διηλλάγη. διῶρυξ. δυοῖν. ἐδίδαξα. ἔδος. εἰ. εἰς. εἴσω. ἑκασταχῆ. ἐκβάλλει. ἐκβολή. ἐκεῖ. ἑκοντής. ἐκποδών. ἑκών. ἐλαία. ἐλευθερία. ἐξεῖλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἐξερῶ. ἐπαγγέλλω. ἐπέκεινα. ἐπίδειξις. ἐπίκειμαι. ἐπινίκιος. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. εὔκολος. εὔνοια. εὐπρεπής. εὔχομαι. ἐφόδια. ἔχω. ζώνιον. ἦθος. ἥμαρτον. θᾶκος. θεραπεία. θεωρός. θόρυβος. θύωμαι. ἰδέα. ἰδιαίτατον. ἰσχύω. καθήκοντα. κάθησο. καλῶς. καταβολή. καταθέω. κάτοπτα. κατορθῶσαι. καττίτερος. κέκλεισμαι. κληρονομῶ. λαγχάνω. λαῖλαψ. λάρυγγα. λεπτόν. λογίους. λοιμός. λύτρα. μαίνομαι. Μαραθῶνα. μεγαλοψυχία. μεῖζον. μέλει. μερίτης. μή. μηκύνω. ναυαγία. νεῖν. ἐνειμάμην. νενηφότως. Νηρηΐς. ξενίζω. ξυρέω. οἷς. ὅποι. ὁρμίζω. οὐκ ἄν. οὑτωσί. ὄφλημα. παιανίζω. παρά. παραιτοῦμαι. παραπλεῖν. παρίσταται. πεντετηρίς. περιεγένετο. πιθανός. πλινθίον. ποῦ. προξενῶ. πρός. προσβάλλω. προσγελῶ. προσείρηκε. προσηγορία. προσήκει. πρόσκρουμα. πρόσοδος. προσοικῶ. πρόσχημα. πρωΐτερον. ῥαστώνη. ῥεῖθρον. ῥιγέω. ῥοῦς. σαπρός. σκαιός. σκηνή. στεφανίτης. συλλεχθείς. σύμμετρον. συμφορά. σύνοιδα. τέλος. τήμερον. τίθην. τιμῶ. τριήρεες. ὑβριστικώτερος. ὑπάγω. ὑπάρχω. ὑπέρ. ὑποκορίζομαι. ὑπολογίζομαι. φάκελος. φανθείς. φέρε. φυγή. φυή. χαμαί. χθιζός. χιτών. χοῦν. ψάμμος. ψεῦδος. ὡς.*

ARISTOPHANES. v. *ἀγροῖκος. ἀκέστης. ἀλεῖν. ἀληθές. ἀναδησάμενος. ἀνέῳγεν. ἀπειλῶ. ἀπολείπει. ἀπόνιπτρον. ἀργός. αὐτός. ἀφροντιστεῖν. βαθαί. βουλεύομαι. βοῦς. βρέχει. γοῦν. δημότης. διακεκινισμένος. δρῶ. ἐγείρομαι. ἐδίδαξα. εἰ εἴθ' ὤφελεν. εἰσηγήσατε. ἔκδημος. ἐλάω.* [P] *ἐμβάδες. ἔνεστιν. ἐξεκόπη. ἔξω. ἐπιτρίβεται. ἐρῶ. εὔκολος. εὐφημία. εὔχομαι. ζηλῶ. ἥρω. θεῶ. θύλακος. καθυφείς. κατάβα. καταγλωττίσματα. καταχύσματα. κλάειν. κλέπτης. κολοκύντη. κόπτει. λάρυγγα. λοπάδιον. μᾶλλον. μάτην. μάττω. μεθύση. μεῖραξ. μελίπηκτον. μή. μιαρός. μονώτατος. νουμηνία. οἰμάζω. ὀξίς. ὄρνιθες. οὐδείς. ὀφθαλμιῶ. παῦσαι. παίω. παραφρονῶ. πατραλοίας. περιβάλλω. πλεῖν. πλυνεύς. ποδαπός. πολύτιμον. ποῦ. πρόβατον. προσέχω.*

ἔχω. προστρίβομαι. ῥέγχω. ῥήτωρ. ῥιγέω. σημεῖον. σκίμπους. σμινύη. στέμφυλα. συνδεῖ. τέμαχος. τεύτλιον. τρέφομαι. ὕαλος. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑποκορίζομαι. Φαρμακός. Φασιανοί. Φέρε. Φθάνω. Φθοῖς. χαίρειν. χαιρήσεις. χθές. χιτών. χολή. χεῖν. χρήστης. ψύλαξ. ὡς

ARISTOTELES. v. βιῶν. πνεύμων. χαῖρε

CHARICLEA. (HELIODORI.) v. εὐαγγελίζομαι.

DEMOSTHENES. v. ἀναισθητεύομαι. ἀνέωγεν. ἀποδέχομαι. ἀπόστολος. αὔξειν. Βασκαίνω. βούλομαι. γελοῖος. δεδεμένος. διαβέβλημαι. διάγω. δοκῶ. δουλεῦμαι. ἔγγιον. εἴσω. ἐκεῖ. ἕλξαι. ἕνεκα. ἐξῆλθε. ἐπετειλάμην. ἐπιτρίβεται. ἑταίρα. εὔηθες. εὐθύνη. εὐλαβεῖσθαι. ζηλῶ. ἦθος. καθάπαξ. κατασκευάζω. κίναιδος. κλάειν. κρύφα. λογογράφος. μεθύση. ξαίνω. ὁ δεῖνα. πανταχόθεν. παρανόμων. πεζὴ στρατιά. πίνει. πολιτεύομαι. πομπή. προξενῶ. προστρίβομαι. πώμαλα. ῥᾴων. σύμβολον. τετυφωμένος. τί διαφέρει. τιμῶ. ὑπερήφανος.

DIO. v. ἡμίση. γεγηθότως.

EPICHARMVS. v. λάρυγγα.

EVBVLVS. v. Θηρίκλειον. κόρυδος.

EVPOLIS. ἐν Βάπταις. v. ὑπάγω.

EVRIPIDES. v. βλέπειν. βῶλος. Γοργώ. γραφεύς. διαχρῶμαι. δίδωμι. δίηρες. δικάζω. ἐγκαλῶ. εἴθ᾽ ὤφελεν. ἐκεῖ. ἐκπλήττω. ἐκποδών. εὕρημα. ἔχω. ἥκω. θῆλυ. ἰδού. ἱστορῶ. καιρός. κηδεσταί. μαστός. μελάγχρως. μεσονύκτιον. νῦν. ὅποι. ὁρμίζω. παραστάδες. πόθεν. πόλις. πομπός. σαίρειν. σκότος. τίθην. τιμωρῶ. ὕποπτος. φάσματα. φύσις. χλανίδιον. χρή. χρῆν. ψάλλιον. ψυχή.

GREGORIVS, THEOLOGVS. v. ἀσφόδελος. θύειν. διατίθεμαι. ἑβδόμη. θεωρός. μισθός. ὁ δεῖνα. ὄφελον. παρά. πολύ. πειρῶ. προσγελῶ. ὑπέχω. ὑπόγυον.

Ἡ ΘΕΙΑ ΓΡΑΦΗ. v. εὐαγγελίζομαι. infra, Sacrae litterae.

HELIODORVS ſiue CHARICLEA. v. εὐαγγελίζομαι.

[P] HERMOGENES. v. προβολή.

HERODOTVS. v. ἠγανακτησάμην. ἀθυμία. ἀληθεύω. ἀλογία. ἀμηχανῶ. ἀναγινώσκω. ἀναλέγομαι. ἄνωθεν. ἄπεδος. ἀρά. ἄφθονος. γέγονα. δεσποτεία. διάκορος. διατίθεμαι. διαχρῶμαι. διδώη. διέχει. ἑκών. ἑάλω. ἐμποδών. ἐξ. ἐπίτιμος. ἑταίρα. εὐστομεῖν. ζευγνύασι. καθάπτομαι. καταστρέφομαι. κατεύχομαι. λογίους. λόγιμον. οἰκέται. ὅμοιον. ὅπλα. οὐδείς. ὄφελον. ὄχλος. παραθήκη. παράλιος. παρεῖδεν. παρέστησαν. περιβάλλω. περιεγένετο. πρεσβεύονται. προέδωκεν. προορῶ. πρόσκειμαι. προσποιοῦμαι. σιγῇ. στόλος. σύνθετον. τέλη. τίθην. τόξευμα. ὑποκρίνομαι. ὑπολαμβάνω. ὑποτίθησι. ὑφίσαμαι. Φάρμακα. χρηματίζω. ψυχή. ὠνήσομαι.

HESIODVS. v. ἀράχνη. βραδύτερον. ζηλῶ. θαμά.

HIPPOCLIDES. v. ἐνέχυρα.

HIPPOCRATES. v. Φάρμακα.

HOMERVS. v. ἀκέστης. ἀτέλεστον. βέλος. βούλομαι. γράψαι. δεδίττομαι. διδάη. ἐκεῖ. ἐπίκωποι. ἔχω. θυρεός. κάθισον. Κάρ. μαστός. νῦν. ἔνθος. ὅποι. παρά. παύω. πεπληγώς. πόλις. ῥιγέω. συλῶ. τίκτειν. ὑπάγω. Φράσον. Φυή. χρεία. ὦχρος.

ISOCRATES. v. πλάνος.

IVLIANVS. v. ἀπόδοσις.

Digitized by Google

LIBANIVS. v. ἀγροῖκος. ἀθέατος. αἰτοῦμαι. ἀκκισμός. ἀλουργόν. ἀναθησάμενος. ἀνακαθαίρομαι. ἀνάλωσα. ἀναμιμνήσκομαι. ἀνανεοῦμαι. ἀνάπαυλα. ἀνεῖλεν. ἀνέραστος ἀνέωγεν. ἀνίσω. ἀντίγραφα. ἀπαντικρύ. ἀπειλῶ. ἀπολείπει. ἀποπέμπω. ἀποφέρεσθαι. ἀργυραμοιβός. ἀρτοπώπος. ἀστεῖος. ἀσύνετος. αὐχήν. Βιβλιογράφος. Βίον. βουλεύομαι. βουλευτήριον. βραδύτερον. βρωμᾶται. γῆμαι. γιγνόμενον. Γοργώ. γοῦν. δάκρυσι. δεκέτες. δεσποτεία. διαχρῶμαι. διδάη. διέπαυσε. δικάζω. δοκός. δυοῖν. ἐδάφων. εἴσω. ἐκτάδην. ἑλληνίζω. ἐλπίς. ἐνταῦθα. ἐπαγγέλλω. ἐπεῖδεν. ἐπὶ κόρρης. ἐπινίκιος. ἔπιπλα. ἐρεσχελεῖ. ἐρευνῶμαι. ἐροίην. ἐρῶ. εὐθύνη. ἐφόδια. ζάπλουτος. ἥκω. ἥλιος. θύωμα. καθάπαξ. καρῆναι. κατασκευάζω. κατορθῶσαι. κελεύω. κεντεῖ. κλεῖν. κομίζομαι. κονδυλίζω. λέμφος. λεπτόν. λύζωμα. μεγαλαυχῶ. μεθύση. μεταξύ. μή. νυμφεύτρια. οἰμώζω. ὀπτήρ. ὀπωρῶν. ὁρμίζω. ὄσφρομαι. οὕτως. παιδίσκην. πανοικί. παραβάλλω. περιΐσταμαι. Πέρσας. πίνει. ποδαπός. πρεσβεύονται. πωλητήριον. ῥήτωρ. σκίμπους. σμινύη. σταθμοί. στύραξ. συμβουλεύω. συνίσταται. συντίθημι. τεθνήξεται. τίθην. τιμῶ. τυγχάνει. ὑπερορῶ. [P] ὑπνώδης. φάσκωλος. φοράυφγή. φυτῶν. χλευάζω. χρηματίζω. χρήσης. χρυσίδες. χρῶ. ὥρα.

LVCIANVS. v. ἃ μέν. ἠγανακτησάμην. ἀεί. ἀθρόος. ἀκέστης. ἁλιεύομαι. ἀναλέγομαι. ἀνέραστος. ἀνέωγεν. ἀποκήρυκτος. ἀποπέμπω. ἀποσοβῶ. ἀπρονόητος. ἀνώμοτος. ἀργός. ἄρτι. ἀτέλεστον. ἀτενές. αὐθέκαστος. ἀωρί. βουκολεῖν. βούλομαι. γαργαλισμός. γράφομαι. διαβόητος. διακονοῦμαι. διατίθεμαι. διδάσκομαι. διέφθορεν. δοκός. ἐγείρομαι. εἰ. εἰστήει. ἐκπλήττω. ἑκών. ἐλλέβορος. ἐλπίζω. ἐνδεδυκώς. ἐξήρτημαι. ἔξω. ἐπέχω. ἐπιδρομή. ἐπιλανθάνομαι. ἑρμογλύφος. εὐμαθής. εὑρίσκομαι. ζωπυρῶ. θέρμος. ἰδιόξενος. ἵστημι. κάθοδος. καπνοδόκη. καταγῆναι. κατέσχημαι. Κεγχρεαί. κεραία. κεφαλή. κληρονομῶ. κορυφαῖον. κυνίδιον. μά. μαχλάς. μή. ναυαγία. Νηρηΐς. ὀρθρεύω. οὐδέποτε. παλαιστρικός. παρά. παραβάλλω. πατραλοίας. περιβάλλω. περισπάσθη. πίομαι. προσηγορία. ῥαδιουργός. σέες. σίαλον. τεθνήξεται. τίλλω. τριακοντούτης. ὑπερμαζῶ. ὑφίσταμαι. φαῦλος. φωρῶ. χαίρειν. χιτών. χωρίς. ψάλλιον. ὠνήσομαι. ὡς.

LYCOPHRON. v. ἄτερος.

MENANDER. v. κολυμβητής. λήθαργος. πορνοκόπος.

PHAVORINVS. v. ἐπεξελευσόμενος. ἐξιδιάζονται. καθιερῶσαι. προπετῶς.

PHERECRATES. v. ῥυπαίνω.

PHILO. v. ἐξαπιναίως. ξενίζω.

PHILOSTRATVS. v. ἀνάθημα. ἀνθέων. ἀπὸ τοῦ διακειμένου. αὐχήν. ἀφαιρῶ. ἀφανίζεται. Ἀχερουσία. Βασίλεια. γεγυμνασμένος. διαβέβλημαι. διάγω. ἐμβριθής. ἐξεκόπη. ἑρμηνεία. εὕρημα. ἡβῶν. κατηγορῶ. κέκτημαι. λεπτόν. μεθύση. ξένον. ὁ δεῖνα. ὁμιλητής. οὕτως. ὄψις. παραγινώσκω. παρὰ πολύ. προσγελῶ. ῥαθυμῶ. συνίσταται. ὑπτιάζειν.

PHRYNICHVS v. ἀνέωγεν. διδαχή. δυοῖν. εἴσω. χωρίς.

PINDARVS. v. διάπειρα. ἦτοι. πειρῶ.

PLATO. v. ἄγεται. ἀγών. ἄθυρμα. αἴσχιον. ἀμφιγνοῶ. ἀμφίεσμα. ἀναλέγομαι. ἀνεβίωσε. ἀνεῖλεν. ἀποδέχομαι. ἄτοπον. ἄττα. βούλομαι. γέγονα. γεννᾷ. διαπρέπω. διαφορά. δίκη. δονῶ. δύναμαι. δυσωποῦμαι. εἰ. εἰστήει. ἐκεῖ. ἐναρίθμιος. ἕνεκα. ἔξω. ἐπάν. ἐπανορθοῦμαι. ἐπὶ κόρρης. ἐπιστρέφομαι. ἐπιψηφίζω. ἑταιρότερος. εὐκταῖον. εὐπρεπής.

Digitized by Google

εὐπρεπής. εὔχομαι. ζευγνύασι. ζωπυρῶ. θεωρός. θής. ἰδέα. ἰών. καταγῆναι. κατηγορῦμαι. κατόπιν. [P] κατορθῶσαι. κοινῶ. μεθύση. μέλλω. μή. μιμῦμαι. νῦν. ὀψοποιός. παιδεία. παρά. παρακελεύομαι. περί. περιεγένετο. πηνίκα. πράττω. προτέρα. πρωΐ. πρῶτος. σφέ. τεθνήξεται. τιμῶ. ὑπέρ. ὑπερήφανος. φέρε. φερεφάττα. φοιτᾶν. χαίρειν. χρῆσθων. ψάμμος.

PLVTARCHVS. v. ἄνωθεν. ἀτενές. δημόκοινος. διαπεπραγμένον. δυσωπῦμαι. εὐπρέσσοδας. ζώνιον. κόρυδος. λαμυρία. ὑπέρ. ὑποκορίζομαι. φθείρ.

POLLVX. v. ναός.

ΟἹ ῬΗΤΟΡΙΚΟΊ. v. ἐξαπιναίως.

SACRAE LITTERAE. v. ἀξιῶ. εὐαγγελίζομαι. εὐθές. καταγῆναι. σκηνή.

SOPHOCLES. v. ἀνεῖλεν. ἀπαρκεῖ. ἀποδράς. βραβεύς. βῶλος. γῦν. διέφθορεν. ἕδος. εἶξω. ἐπαγγέλλω. ἐπίσω. ἐσάτω. ζηλᾶ. ζῶμα. ἦσθα. ἰλιόξενος. κεντεῖ. κίναιδος. κομπάζω. μάτην. μή. νῦν. ὀπτήρ. ὐκ ἄν. πανῦργος. προΐσχο. προξενῶ. πρόσχημα. συμφορά. τιμωρῶ. ὑφηγῦμαι. φριμάττεσθαι. χάριν. χλιδῶ. χρεία. χρή. χρῆν. ψυχή. ὡς.

STOICI Philoſophi. v. περίσασιν.

SYNESIVS. v. ἀγώγιμα. ἀθυμία. ἀκλισμός. ἄκναπτον. ἀλεκτρυών. ἀναβασμός. ἀνακραγεῖν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνέωγεν. ἀπέχω. ἀπηγορευμέναι. ἀποδέχομαι. ἀποσοβῶ. ἀσύνετος. βυλευτήριον. βῶλος. γράφομαι. δεδήσομαι. δεσποτεία. δευσοποιός. διαβόητος. διαπεπραγμένον. διάσροφοι. δικασήριον. δύναμαι. δυνάσης. εἶζων. εἰς. ἐκνέας. ἐλπίς. ἐνταῦθα. ἐν χρῷ. ἐξήρτημαι. ἐπαγγέλλω. ἐπιλείπει. ἔφθακα. ἐφ᾽ ᾧ. ἡβᾶν. ἠχή. θαῤῥῶ. θόρυβος. θυρεός. κάθοδος. καλῶς. καταγλωττίσματα. καταμικρόν. κελεύω. κεραία. κίναιδος. κόρημα. λογεῖον. λογογράφος. μά. μάλη. μή. νέμω. νομή. νυμφεύτρια. ὀνυχίζει. ὀρεινόν. ὁρμίζω. ὖτας. ὀφθαλμιῶ. παλαμναῖον. παραβάλλω. παρὰ πολύ. παρήλλαξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπή. πορνοκόπος. ποτνιῶμαι. πράττω. πρέσβεις. προπετῶς. προσηγορία. προσποιῦμαι. προτροπή. πύξ. ῥασώνη. ῥάφανον. σύραξ. συνίσαται. τάπητες. τέλη. τέμαχος. ὕειον. ὑπάρχω. ὑπερμαζῶ. ὑπνομαχεῖν. ὑπόψηφος. φάκελος. χαμαί. χανδόν. χθές. χλιδῶ. Epiſtolas Syneſii citat, adlatis primus earum verbis, vt in ἐξήρτημαι. et alibi.

SYRACVSII. v. ἡ πηλός.

TELECLIDES. v. περίσασιν.

THEOCRITVS. v. κόρυδος. μασός.

THEOPOMPVS COMICVS. v. κυνίδιον.

THVCYDIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγός. ἀγών. ἀδωρότατος. ἀεί. ἀκρατία. ἀναδησάμενος. ἀνακαλῦμαι. ἀνακείμενος. ἀναλέγομαι. ἀναλογίζομαι. ἀνεῖλεν. ἀνεῖπον. ἀνέῳγεν. ἀντιβόλησις. ἀντίπαλον. ἀξιῶ. ἄποδος. ἀπεικότως. ἀπήλλαξεν. ἀπόγνωσις. ἀποφέρεσθαι. ἀῤῥωσία. ἄτοπον. ἄχρι. βαρβαρικός. βίξ. βλαφθέντες. βυλεύομαι. βύλομαι. δάπανος. δεδρασμένον. δελφίς. δένδρεσιν. διαβέβλημαι. διαβόλιμον. διαγνώμη. διάγω. διακωχή. διασώζομαι. διαχρῶμαι. δίδωμι. διέχει. διηλλαγή. δυλεία. δυοῖν. δυσπρόσοδος. ἐγκαλῶ. εἰ. εἴσω. ἐκβάλλει. ἐκβολή. ἐκεῖ. ἐκπλήγνυσθαι. ἐκπλήττω. ἐκφροντίζω. ἑκών. ἐλαία. ἐλπίζω. ἐνδέχεται. ἐνδοιάζω. ἕνεκα. ἐνθύμιον. ἐνιαύσιον. ἐνταῦθα. ἐντυγχάνω. ἐξαναχωρῶ. ἐξαπιναίως. ἐξεῖλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἔξω. ἐπαγωγός. ἐπανάστασις. ἔπαντες. ἐπειδάν. ἐπέσχον. ἐπετειλάμην. ἐπίδοξος. ἐπιδοχή. ἐπίκλητος.

κλητος. ἐπίμαχον. ἔπιπλα. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. ἔποικος. ἐσβαίνω. εὐγνώμον. εὐεπίθετος. εὔηθες. εὖ λέγει. εὔνοια. ἐφιέμενος. ἐφολκῷ. ἐφόρμησις. ἐφ' ᾧ. ἔχε. ζῶμα. ἡμίση. θαρσεῖα. θύειν. ἱδρύθη. ἱκετία. καθίσαμαι. κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. καταινῶ. καταλύομαι. κατασκοπή. κατάσχεσις. καταφρονῶ. κάτοπτα. Κεγχρεαί. κεραία. κομπάζω. κυκλέω. λαμυρία. λατόμος. λειποτάξιον. λεπτόν. λῃστρικόν. λύζω. μαίνομαι. μαρτύριον. μάττω. μέλει. μενετός. μεταπέμπομαι. μήνυτρα. ναύσταθμος. νέμω. ξενίζω. ξυλισμός. ὀλυμπικός. ὀρθρεύω. ὁρμίζω. ὅσον. ὀστρακίζομαι. ὀψέ. πανοικί. παρά. παραβάλλω. παραθήκη. παρακέλευσις. παρακομίζομαι. παράλιος. παράλογον. πεζὴ στρατιά. πειρῶ. περαιοῦμαι. περιεγένετο. περιορῶ. πολιτεύομαι. πομπή. πρέπει. πρέσβεις. πρεσβεύονται. προΐσχω. πρός. προσέτχον. πρὸς ἱερεῖς. πρόσκειμαι. πρόσοδος. πρόσοψις. προσποιοῦμαι. προστάττω. προστίθεμαι. πρόσχημα. πρωΐ. πρωΐτερον. ῥᾴων. ῥιπτοῦμαι. σαλπίζω. Σικελὸς συγγραφεύς. συλλαμβάνει. συμφέρων. σύνθημα. συνώμοτον. σφέ. σχολαίτερον. τέλος. τιμωρῶ. τολμητής. υἱέα. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑπολαμβάνω. ὑπολύω. ὕποπτος. ὑφίσταμαι. φάκελος. φίλιος. φορταγωγόν. φυγή. χάριν οἶδα σοι. χρηματίζω. χρῆσθων. ὤνευον. ὡς. ὠφελῶ.

XENOPHON. v. δένδρεσιν. ἔτι. εὐπρεπής. ὀσμή. ῥᾳδιουργός. ὑπνομαχεῖν.

XII. Supereſt MANVEL ſiue EMANVEL MOSCHOPVLVS, Byzantinus, Moſchopuli, Cretenſis, fratris filius, Thoma Magiſtro paulo iunior, et circa tempora captae CPoleos clarus, atque vna cum aliis Graecis extorribus in Italiam profugus oo). Eius perquam vtilem συλλογὴν ὀνομάτων Ἀττικῶν in calce lexici ſui primus cum Phrynicho, [?] Thoma Magiſtro et Ammonio iam antea vulgatis in lucem emiſit *Franciſcus Aſulanus*, Venet. apud Aldum A. 1524. fol. poſtea Pariſiis reducit Michael Vaſcoſanus A. 1532. 8. pp). additis praeter Thomae et Phrynichi collectiones etiam iis, quae ex Aeliano et Orbicio de vocabulis militaribus ſolent ad Suidae et aliorum Lexicorum calcem ſubiici. Inſcriptio libri in vtraque editione haec eſt: Τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγεῖσα ἀπὸ τῆς τεχνολογίας τῶν εἰκόνων τοῦ Φιλοστράτου ἣν ἐξέδοτο ὁ σοφώτατος κύριος Μανουὴλ ὁ Μοσχόπουλος, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν, συνετέθη δὲ ἐνταῦθα κατὰ στοιχεῖον. Fraxinetus [h. e. *Carol. du Freſne*,] qui illo libro auctiore MSto vſus eſt, in bibl. regia cod. MDCCCLIII. hanc ſe inſcriptionem inueniſſe refert: Τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπούλου Βυζαντίου qq) (τοῦ Κρητὸς ἀνεψιοῦ) ἐκλογὴ κατὰ στοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν rr). Rarius tamen et vix vnquam ſcriptores

oo) Vide ſupra, vol. I. p. 407. not. gg. vol. V. pag. 550. ſq. coll. §. X. huius cap. Plura de eo eiusque libris reliquis, infra libr. V. 7. 4. vol. VII. pag. 37. ſq. vet. edit. et quae ego ſcripſi in introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 544. *Harl.*

pp) In bibl. Loid. eſt exemplar, conſcript. a Franc. Iunio, v. catal. illius bibl. p. 253. *Harl.*

qq) Moſchopulus, Cretenſis, Byzantino antiquior claruit circa A. C. 1392. De vtroque dicendi plura locus erit libro quinto.

rr) In cod. *Matrit.* LXXIV. (teſte *Iriarto*, catal. codd. gr. pag. 270. ſq.) inter alia *Moſchopuli* ſcripta eſt quoque illius Sylloge nominum atticorum; in cod. autem XCV. eſt opuſc. Moſchopuli, quod Iriart. pag. 376. ineditum eſſe cenſuit, περὶ τῶν ἰδιωμάτων, *de dialectis*, inc. Ἰὰς διάλεκτος λέγεται ἡ τῶν Ἰώνων ἦγουν ἀσιανῶν μετοίκων ἢ Ἀθηναίων πελοποννήσου· cuius libelli de *dialecto ionica* inſcriptio ab argumento vniuerſi operis deſumta et primum eius caput de dialecto *ionica* tantum in illo cod.

Digitized by Google

res nominetenus laudat Moſchopulus, voces ipſas notaſſe et diſtinxiſſe contentus. Vnus locus non eſt omittendus, quo ſacros libros dialecto Alexandrina conſcriptos eſſe notat: τὸ καθὰ οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται, τὸ δὲ καθὼς οὐδέποτε, ἀλλ' ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεία γραφὴ γέγραπται.

XIII. Atque haec hactenus de ſcriptoribus, qui voces *atticas* peculiaribus libris collegerunt, quibus addes GEORGII LECAPENI circa A. C. 1350. clari grammaticam, ſiue ineditum vocum atticarum Lexicon, quo in epiſtolis ἀμοιβαίαις ipſe et Andronicus Zarides vſi fuere, cuius meminit idem Normannus in praefatione ad Ariſtidis πρεσβευτικόν. De Lecapeno videndus *Allotius* libr. de Georgiis pag. 363. *Fabr.* Adde infra, libr. V. cap. 7. p. 15. ſq. et 44. ſq. vol. VII. vet. edit. Introduct. m. in hiſt. L. Gr. II. 1. p. 533. *Villoiſon* anecd. gr. tom. II. p. 79. de quodam codice *Veneto* (in catal. codd. gr. p. 255. cod. CCCCLXXXVI. in quo etiam eſt grammatica *Lecapeni* alphabetica: in qua et de vocc. atticis et de differentiis vocabulorum agitur. Villoiſon excerpſit ex illo cod. initium et finem. In fine quidem conſpirat cum cod. *Moſquenſi*, ex quo cel. *Matthaei*, Prof. olim Moſquenſis, nunc Wittebergenſis, vberrima dedit excerpta in *Lectionibus Moſquenſibus* Lipſiae 1779. 8. vol. I. pag. 55-79. ſed ab initio, id ſi vel in codice fuerit Moſquenſi, eoque non integro, vel a cl. Matthaeo deſcriptum, vterque cod. valde diſcrepat, nec ego duo illa, quae Villoiſon excerpſit exempla, quae incip. 'Ασχολία et 'Αμύνειν, reperi in excerptis Matthaeanis. — In cod. bibl. *Auguſtanae* Vindel. (teſte *Reiſero*, catal. pag. 64.) *Lecap.* opuſc. de ſignificationibus dictionum. — codd. *Pariſ. Vatic.* et *Barocc.* ipſe Fabr. memorat infra vol. VII. l. cit. — 'In *cod.* XLIX. plut. 57. bis, nr. V et VIII. bibl. *Florent.* Laurent. teſte *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 430. — *Oxonii* inter codd. collegii noui, nr. CCXCI. ſiue in

cod. deſcriptum eſſe videtur. Hinc in cod. *Vindobon.* CXXVII. (vbi idem exſtat opuſculum mutum) a *Neſſelio* in cat. part. IV. p. 75. citatur *Moſchopuli libell. de dialecto ionica.* In bibl. *Coiſlin.* in cod. CCCXLIX. minus integro, cum ſincera inſcriptione, ſylloge etc. (vti in cod. Matrit. et Pariſ.) et cum alio titulo, γραμματικὴ τοῦ Κυροῦ Μανουήλ. Excerpta ex eo dedit *Moutfaucon* in bibl. Coiſlin. pag. 515. ſq. et obſeruat, Moſchopulum ex veteri quodam lexico codicis, antea ab ipſo Montfauc. deſcripti, multa ſumſiſſe mutua. — In bibl. publica *Pariſ.* (ſecundum catal. codd. tom. II.) Moſchopuli *voces atticas* exſtant mixtae in codd. MMDVIII. MMDCXXIX. (in quo ecloge vocc. attic. paullo auctior, quam in edita eſſe perhibetur,) et MMDCCLXI. — De cod. *Burmanni* II. v. ſupra ad Thom. Magiſtrum et *Oudendorp.* praef. ad illum Magiſtrum, ſtell. 4. auerſ. et 5. not. — In bibl. *Leidenſi* inter codd. Voſſian. citatur in catal. pag. 395. nr. 71. fol. Μοσχοπούλου Ἀττικισμοὶ vel dictionarium atticum integrum, Thomae Magiſtri nomine editum. Olim Iani Rutgerſii. — *Neapoli* in cod. XXVII. bibl. regiae eſt Man. Moſchop. de dialectis homericis. — in cod. XXXII. Moſchopul. collectio vocc. atticarum ex Philoſtrato et ex libris poetarum: opuſc. mutilum, deſinens in littera Γ. Reliquorum opuſc. Moſchopuli, qui in illa exſtant bibl. commemoratio huc non pertinet. — *Ibidem* in biblioth. Auguſt. S. Ioann. ad Carbonar. cod. XXXVII. ὀνομάτων ἀττικῶν συλλογή. — *Mediolani* in bibl. Ambroſ. Moſchop. lexicon amplum: item anonymi lexicon poeticum, et alia anonymorum lexica graeca, teſte *Montfauc* in diario ital. p. 17. Venetiis in bibl. Marc. cod CCCCLXXXVI. recentior. eſt praeter aliorum grammaticorum opuſcula, Moſchopul. ſylloge τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν v. *Villoiſon* anecd. gr. II. pag. 79. qui ibidem pag 79-85. ex eodem cod. primus euulgauit *anonymi Atticiſtae de atticiſmis opuſculum* antea ineditum. In cod. LXXI. bibl. Matrit. reg. teſte *Iriarto* pag. 295. ſq. catal. eſt collectio plurium opuſc. grammat. in his fol. 8. *de helleniſmo;* fol. 31. de dialectis late, et incipit ab attica, et fol. 34. 35. 36. 38. de reliquis. *Harl.*

Digitized by Google

κλητος. ἐπίμαχον. ἔπιπλα. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. ἔποικος. ἐσβαίνω. εὐγνώμον. εὐπείθετος. εὐηθες. εὖ λέγει. εὔνοια. ἐφιέμενος. ἐφολκοῦ. ἐφόρμησις. ἐφ' ᾧ. ἕως. ζῶμα. ἡμίση. θαρσεῖα. θύειν. ἰδρύθη. ἱκεσία. καθίσαμαι. κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. καταινῶ. καταλύομαι. κατασκοπή. κατάσχεσις. καταφρονῶ. κάτοπτα. Κεγχρεαί. κεραία. κομπάζω. κυκλέω. λαμυρία. λατόμος. λειποτάξιον. λεπτόν. ληστρικόν. λύζω. μαίνομαι. μαρτύριον. μάττω. μέλει. μενετός. μεταπέμπομαι. μήνυτρα. ναύσταθμος. νέμω. ξενίζω. ξυλισμός. ὀλυμπικός. ὀρθρεύω. ὁρμίζω. ὅσον. ὀστρακίζομαι. ὀψέ. πανοικί. παρά. παραβάλλω. παραθήκη. παρακέλευσις. παρακομίζομαι. παράλιος. παράλογον. πεζὴ στρατιά. πειρῶ. πεζαιοῦμαι. περιεγένετο. περιορῶ. πολιτεύομαι. πομπή. πρέπει. πρέσβεις. πρεσβεύονται. προΐσχω. πρός. προσέτχον. πρὸς ἱερεῖς. πρόσκειμαι. πρόσοδος. πρόσοψις. προσποιοῦμαι. προστάττω. προστίθεμαι. πρόσχημα. πρωΐ. πρωΐτερον. ῥᾴων. ῥιπτοῦμαι. σαλπίζω. Σικελὸς συγγραφεύς. συλλαμβάνει. συμφέρων. σύνθημα. συνώμοτον. σφέ. σχολαίτερον. τέλος. τιμωρῶ. τολμητής. υἱέα. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑπολαμβάνω. ὑπολύω. ὕποπτος. ὑφίσαμαι. φάκελος. φίλιος. φορταγωγόν. φυγή. χάριν οἶδα σοι. χρηματίζω. χρήσθων. ὤνευον. ὡς. ὠφελῶ.

XENOPHON. v. δένδρεσιν. ἔτι. εὐπρεπής. ὀσμή. ῥᾳδιουργός. ὑπνομαχεῖν.

XII. Supereſt MANVEL ſiue EMANVEL MOSCHOPVLVS, Byzantinus, Moſchopuli, Cretenſis, fratris filius, Thoma Magiſtro paulo iunior, et circa tempora captae CPoleos clarus, atque vna cum aliis Graecis extorribus in Italiam profugus [oo]). Eius perquam vtilem συλλογὴν ὀνομάτων Ἀττικῶν in calce lexici ſui primus cum Phrynicho, [P] Thoma Magiſtro et Ammonio iam antea vulgatis in lucem emiſit *Franciſcus Aſulanus*, Venet. apud Aldum A. 1524. fol. poſtea Pariſiis reducit Michael Vaſcoſanus A. 1532. 8. [pp]). additis praeter Thomae et Phrynichi collectiones etiam iis, quae ex Aeliano et Orbicio de vocabulis militaribus ſolent ad Suidae et aliorum Lexicorum calcem ſubiici. Inſcriptio libri in vtraque editione haec eſt: Τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγεῖσα ἀπὸ τῆς τεχνολογίας τῶν εἰκόνων τοῦ Φιλοστράτου ἣν ἐξέδοτο ὁ σοφώτατος κύριος Μανουὴλ ὁ Μοσχόπουλος, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν, συνετέθη δὲ ἐνταῦθα κατὰ στοιχεῖον. Fraxinetus [h. e. *Carol. du Freſne*,] qui illo libro auctiore MSto vſus eſt, in bibl. regia cod. MDCCCLIII. hanc ſe inſcriptionem inueniſſe refert: Τοῦ σοφωτάτου Κυρίου Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπούλου Βυζαντίου [qq]) (τοῦ Κρητὸς ἀνεψιοῦ) ἐκλογὴ κατὰ στοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν [rr]). Rarius tamen et vix vſquam ſcriptores

oo) Vide ſupra, vol. I. p. 407. not. *gg*. vol. V. pag. 550. ſq. coll. §. X. huius cap. Plura de eo eiusque libris reliquis, infra libr. V. 7. 4. vol. VII. pag. 37. ſq. vet. edit. et quae ego ſcripſi in introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 544. *Harl.*

pp) In bibl. Leid. eſt exemplar, conſcript. a Franc. Iunio, v. catal. illius bibl. p. 253. *Harl.*

qq) Moſchopulus, Cretenſis, Byzantino antiquior claruit circa A. C. 1392. De vtroque dicendi plura locus erit libro quinto.

rr) In cod. *Matrit.* LXXIV. (teſte *Iriarto*, catal. codd. gr. pag. 270. ſq.) inter alia *Moſchopuli* ſcripta eſt quoque illius Sylloge nominum atticorum; in cod. autem XCV. eſt opuſc. Moſchopuli, quod Iriart. pag. 376. ineditum eſſe cenſuit, περὶ τῶν ἰδιωμάτων, *de dialectis*, inc. Ἰὰς διάλεκτος λέγεται ἡ τῶν Ἰώνων ἤγουν ἀσιανῶν μετοίκων ἢ Ἀθηναίων πελαπονήσου· cuius libelli de *dialecto ionica* inſcripto ab argumento vniuerſi operis deſumta et primum eius caput de dialecto *ionica* tantum in illo cod.

res nominetenus laudat Moſchopulus, voces ipſas notaſſe et diſtinxiſſe contentus. Vnus locus non eſt omittendus, quo ſacros libros dialecto Alexandrina conſcriptos eſſe notat: τὸ καθὰ οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται, τὸ δὲ καθὼς οὐδέποτε, ἀλλ' ἡ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεῖα γραφὴ γέγραπται.

XIII. Atque haec hactenus de ſcriptoribus, qui voces *atticas* peculiaribus libris collegerunt, quibus addes GEORGII LECAPENI circa A. C. 1350. clari grammaticam, ſiue ineditum vocum atticarum Lexicon, quo in epiſtolis ἀμοιβαίαις ipſe et Andronicus Zarides vſi fuere, cuius meminit idem Normannus in praefatione ad Ariſtidis πρεσβευτικόν. De Lecapeno videndus *Allatius* libr. de Georgiis pag. 363. *Fabr.* Adde infra, libr. V. cap. 7. p. 15. ſq. et 44. ſq. vol. VII. vet. edit. Introduct. m. in hiſt. L. Gr. II. 1. p. 533. *Villoiſon* anecd. gr. tom. II. p. 79. de quodam codice *Veneto* (in catal. codd. gr. p. 255. cod. CCCCLXXXVI. in quo etiam eſt grammatica *Lecapeni* alphabetica: in qua et de vocc. atticis et de differentiis vocabulorum agitur. Villoiſon excerpſit ex illo cod. initium et finem. In fine quidem conſpirat cum cod. *Mosquenſi*, ex quo cel. *Matthaei*, Prof. olim Mosquenſis, nunc Wittebergenſis, vberrima dedit excerpta in *Lectionibus Mosquenſibus* Lipſiae 1779. 8. vol. I. pag. 55-79. ſed ab initio, id ſi vel in codice fuerit Mosquenſi, eoque non integro, vel a cl. Matthaeo deſcriptum, vterque cod. valde diſcrepat, nec ego duo illa, quae Villoiſon excerpſit exempla, quae incip. Ἀσχολία et Ἀμύνειν, reperi in excerptis Matthaeanis. — In cod. bibl. *Auguſtanae* Vindel. (teſte *Reiſero*, catal. pag. 64.) *Lecap.* opuſc. de ſignificationibus dictionum. — codd. *Pariſ. Vatic.* et *Barocc.* ipſe Fabr. memorat infra vol. VII. l. cit. — ¹ In *cod.* XLIX. plut. 57. bis, nr. V et VIII. bibl. *Florent.* Laurent. teſte *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 430. — *Oxonii* inter codd. collegii noui, nr. CCXCI. ſiue in

cod. deſcriptum eſſe videtur. Hinc in cod. *Vindobon.* CXXVII. (vbi idem exſtat opuſculum mstum) a *Neſſelio* in cat. part. IV. p. 75. citatur *Moſchopuli libell. de dialecto ionica.* In bibl. *Coislin.* in cod. CCCXLIX. minus integro, cum ſincera inſcriptione, ſylloge etc. (vti in cod. Matrit. et Pariſ.) et cum alio titulo, γραμματικὴ τοῦ Κυροῦ Μανουήλ. Excerpta ex eo dedit *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 515. ſq. et obſeruat, Moſchopulum ex veteri quodam lexico codicis, antea ab ipſo Montſauc. deſcripti, multa ſumſiſſe mutua. — In bibl. publica *Pariſ.* (ſecundum catal. codd. tom. II.) Moſchopuli *voces atticas* exſtant mstae in codd. MMDVIII. MMDCXXIX. (in quo ecloge vocc. attic. paullo auctior, quam in edita eſſe perhibetur,) et MMDCCLXI. — De cod. *Burmanni* II. v. ſupra ad Thom. Magiſtrum et *Oudendorp.* praef. ad illum Magiſtrum, ſtell. 4. auerſ. et 5. not. — In bibl. *Leidenſi* inter codd. Voſſian. citatur in catal. pag. 395. nr. 71. fol. Μοσχοπούλου Ἀττικισμοὶ vel dictionarium atticum integrum, Thomae Magiſtri nomine editum. Olim Iani Rutgerſii. — *Neapoli* in cod. XXVII. bibl. regiae eſt Man. Moſchop. de dialectis homericis. — in cod. XXXII. Moſchopul. collectio vocc. atticarum ex Philoſtrato et ex libris poetarum: opuſc. mutilum, deſinens in littera Γ. Reliquorum opuſc. Moſchopuli, qui in illa exſtant bibl. commemoratio huc non pertinet. — *Ibidem* in biblioth. Auguſt. S. Ioann. ad Carbonar. cod. XXXVII. ὀνομάτων ἀττικῶν συλλογή. — *Mediolani* in bibl. Ambroſ. Moſchop. lexicon amplum: item anonymi lexicon poeticum, et alia anonymorum lexica graeca, teſte *Montfauc* in diario ital. p. 17. Venetiis in bibl. Marc. cod CCCCLXXXVI. recentior. eſt praeter aliorum grammaticorum opuſcula, Moſchopul. ſylloge τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν v. *Villoiſon* anecd. gr. II. pag. 79. qui ibidem pag 79-85. ex eodem cod. primus euulganit *anonymi Atticiſtae de atticismis opuſculum* antea ineditum. In cod. LXXI. bibl. Matrit. reg. teſte *Iriarto* pag. 295. ſq. catal. eſt collectio plurium opuſc. grammat. in his fol. 8. *de hellenismo;* fol. 31. de dialectis late, et incipit ab attica, et fol. 34. 35. 36. 38. de reliquis. *Harl.*

Digitized by Google

in catal. codd. Angliae et Hibern. I. pag. 37. nr. MCCLXI. *Lecap. grammatica* gr. — inter codd. *Barocc.* nr. 103. cum Moſchopuli coll. alphab. — *Taurini* in bibl. reg. cod. CCLXXIV. fol. 1. *Lecapeni* et *Zarilae* epiſtolae XXXII. et fol. 81. *Lecap.* de artificio grammatico; inc. γράφειν, τὸ συγγράφειν λόγον ἢ ἄλλην τινὰ ἱστορίαν etc. (catal. codd. gr. Taurin. pag. 379.) — *Pariſ.* in bibl. publ. *Georg. Lecap.* grammatica, ab initio mutila, et eiusdem, (vt confector catal. codd. illorum, tom. II. pag. 575. ſuſpicatur,) Homeri *canoniſmata* inedita, in cod. MMDCCCCXXXVIII. — in cod. autem MDCCCCLXI. eſt inedita nec vero integra, Epicteti enchiridii expoſitio inedita, auctore *Georgio Lecapeno.* — In cod. regio *Matrit.* LXXXIII. (Iriart. pag. 320.) eſt *Gregorae* (τοῦ γρηγορᾶ) opuſc. de dictionum aliquot apud veteres *ſignificatione*, a recentiore vſu aliena: inc. ἰστέον ὅτι πλείστας λέξεις εὕροι. Tum aliae, (vt ait Iriart.) ex eodem, vt videtur, auctore, ſubeunt de quarumdam vocum *inflexione et ſignificatione*, excerpta minutiora. — In cod. XCV. eſt idem *Gregorae*, nempe, *Nicephori*, opuſc. ſeu fragmentum de vario dictionum ſignificatu pro varia temporum ratione, et *Iriarte* pag. 381. id in lucem emiſit. De *Demetrio Ixione* v. ad §. XVII. *Harl.*

XIV. De *Doricae* Dialecti vocibus ſcripſerat *Artemidorus* Ariſtophanius, teſte Athenaeo ss). Ad Doricam referenda *Laconica*, cuius ſingulari opere collegerat *Ariſtophanes*, grammaticus, vt eſt apud eundem Athenaeum libro tertio. Quod cum iam pridem deperditum fuerit, ex parte iacturam illam compenſare conatus eſt *Iohannes Meurſius*, a quo voces, Lacedaemoniis proprias, diligenter collectas habemus libro tertio Miſcellan. Laconicorum capite ſexto et proximis. Ad Doricam pertinet etiam *Cretica*, cuius vocabula expoſuerat [?] *Hermon* ſiue *Hermonax* in gloſſis Creticis, vt idem refert Athenaeus. Non omittenda hic, vbi de doride dialecto agimus, *Tryphonis, Alexandrini* tt), ſcripta, quem ſub Auguſto, imperatore, et ante, vixiſſe Suidas teſtatur, περὶ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ διαλέκτων, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Ἀλκμᾶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις λυρικοῖς, περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου, καὶ Ἀργείων, καὶ Ἱμεραίων, καὶ Ῥηγίνων καὶ Δωριέων καὶ Συρακουσίων. Facit huc *Aemilii Porti*, Franciſci, Cretenſis, filii, recentioris licet ſcriptoris, Lexicon Pindaricum, Hanov. 1608. 8. et Lexicon Doricum in Theocritum, Moſchum, Bionem, ibid. 1603. 8.

XV. Idem *Tryphon* concinnauerat etiam περὶ πλεονασμοῦ τῶν ἐν Αἰολίδι διαλέκτων βιβλία ζ. teſte Suida, quibus ſeptem libris plurima vocabula *Aeolicae dialecti* expoſita ab illo fuiſſe non dubitamus, quod etiam, integris veterum ſcriptis deperditis, obiter in Etymologico ſuo latino fecit eruditiſſimus Voſſius, ad quem ita ſcribebat *Salmaſius* Id. Auguſt. A. 1629. pag. 32. Epiſtola V. *Audio, te de Etymologico latino ſiue Aeolico iam ſerio cogitare, quae dialectus latinam* uu) *totam antiquam, quanta eſt, paucis exceptis formauit. Quardam*

ss) Conf. *Maittaire* introduct. l. c. de dialectis gr. p. VI. ſqq. et ſupra ad §. 1. adnotata. In cod. MMDCLXII. bibl. publ. *Pariſ.* ſunt nr. 4. excerpta ex *Herodiano* de dialecto *dorica*. *Harl.*

tt) V. infra V. 7. vol. VII. pag. 48. ed. vet. in cod. Matrit. XCV. teſte Iriart. pag. 369. ſqq. ſunt aliquot Tryphonis opuſc. *Harl.*

uu) *Dionyſius Halicarnaſſeus* lib. I. Antiquit. Rom. Adde *Thomam Gatakerum* Cap. I. de ſtylo N. T. et *Colomeſium* ad Quinctiliani lib. I. Cap. 5. pag. 203. ſeqq. Opuſculor. *Ioh. Rualdum* in vita Plutarchi Cap. 14. pag. 28.

dam origines per occaſionem attigi in Exercitationibus Plinianis, et poſſem, ſi tecum vna eſſem, nonnulla expedire, quae certo ſcio nec tibi nec alii cuiquam venire in mentem poſſe; non, quod ingenio aut ſagacitate magis valeam; ſed quia bono quodam fato in ea ſcripta veterum incidi, quae tibi videre non contigit. Inter alia vidi Apollonii τεχνικὰ *et Arcadii, grammatici, opera, in quibus, praecipue in Apollonio, multa reperiuntur citata teſtimonia Alcaei, Sapphonis, Corinnae, Rhinthonis, Sophronis et aliorum, qui lingua Aeolica aut Dorica mera ſcripſere, ex quibus duabus dialectis non te latet conflatam eſſe Romanam priſcam loquelam.*

XVI. Praeter *Philoxenum* vv), quem περὶ Ἰάδος διαλέκτου ſcripſiſſe ex Etymologico Magno [et *Suida* III. pag. 606. atque *Orione Thebano* in Etymol. MS. apud *Koen.* in praef. ad Gregor. cor. pag. XIX.] cognoſcimus, Ionicae dialecti, cuius quatuor χαρακτῆρας innuit *Herodotus* lib. 1. c. 142. voces non paucas explicauerat *Apollonius* in ἐξηγήσει Ἡροδότου γλωσσῶν, quae ab Etymologici magni auctore citatur in voce κωφὸς et σοφιστής. Ex hoc Apollonii opere velut ex arbore ſurculum et truncatum et diuulſum putabat *Mauſſacus* breuem illam collectionem τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, quae ex Goldaſti codice recentioribus Herodoti editionibus praefigitur. [Lexicon quoddam *Herodoteum* eſt in cod. Auguſt. Vindel. teſte *Reiſero* cat. pag. 64. ſupra, vol. II. pag. 336. *Harl.*] Exſtat et Lexicon Ionicum *Aemilii Porti*, editum Hanouiae 1603. 8. Supra quoque ex Suida [P] memorauimus *Callimachi* πίνακα τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν, et inferius iterum locus erit inter medica lexica dicendi de gloſſariis in Hippocratem, quem ſimiliter, vt Democritum et Herodotum, ionica dialecto vſum fuiſſe conſtat. Nunc tantummodo notare liceat, voces, Democrito peculiariter vſurpatas, ἀβδηριτικὴν διάλεκτον dici a Suida in Ῥυσμός.

XVII. De *Alexandrina* dialecto ſeptem libros ſcripſerat *Irenaeus* ſiue *Minutius Pacatus*, eamque cum attica comparauerat, atque ab eadem non pauca accepiſſe oſtenderat, vt auctor eſt idem Suidas, [et *Eudocia* pag. 169.] Quod Irenaei opus intercidiſſe, merito dolet *Iohannes Croius* cap. XXXIII. Obſeruationum in N. T. vbi de eadem dialecto pluribus diſſerit. *Demetrium* quoque *Ixionem* περὶ Ἀλεξανδρέων διαλέκτου laudat Athenaeus, [libr. III. cap. 11 ſed libr. III. cap. I. citatur ἐν πρώτῳ ἐτυμολογουμένων· libr. II. ἐν ἐτυμολογίᾳ. A ſchol. autem Ariſtoph. ad aues, verſ. 1568. citatur ἐν ταῖς Ἀττικαῖς γλώσσαις. Saepius laudatur ſolo *Demetrii*, ſemel *Ixionis* nomine, a ſchol. ad Ariſtoph. ran. v 78. 186. 310. 1001. 1021. 1227. adde ſupra in vol. I. pag. 509. et pag. 510. iam de *Demetrio Pugile*, eiusque opere περὶ διαλέκτου egi, duce *Villoiſon* in prolegg. ad Apollonii lex. homer. pag. XXVII. ſq. *Harl.*] Cum vero Maccabaeorum temporibus et poſt Iudaei complures vt in aliis Aegypti locis, ita potiſſimum Alexandriae verſati fuerint, ex quibus

vv) *Moſchopulum* quoque de dialecto *ionica* ſcripſiſſe, ex cod. Matrit., ſupra ad §. XII. citato, cognouimus. *Philoxenus* autem de dialectis etiam Syracuſiorum et Laconum et reliquis; item de hellenismo; de gloſſis libr. V. etc. ſcripſit. v. *Suidam* h. v. ibique Küſterum pag. 606. qui notat, ab Etymologo v. Κεφάλη et Euſtath. ad Hom. Odyſſ. pag. 1570. 37. citari librum Philoxeni περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου. adde *Villoiſ.* praef. ad Apollon. lex homer. pag. XXII. ſupra, vol. I. pag. 519. *Koen.* l. cit. *Harl.*

quibus nihil celebrius eſt Philone, cuius ſcripta eximia etiamnum hodie manibus terimus, hinc factum eſt, vt nonnulli docti viri helleniſticum quoddam genus loquendi Iudaeis, per graecas prouincias diſperſis, proprium commenti, idemque eſſe putantes ſcribendi genus, quod in LXX. interpretibus et noui foederis libris occurrit, male hoc confunderent cum dialecto Alexandrina. Qua ratione *Chriſtianus Schotanus* cum Matthiae Paſoris clauem N. T., vocibus, in LXX. interpretum verſione obuiis, auctam Franequerae luci daret, in praefatione adfirmauit, *ſe plenum lexicon Helleniſticum ſiue Alexandrinum ſtudioſis exhibere.* Ac licet diuerſum plane ſcribendi genus ſit, quo vtitur Philo, ne de aliis τοῖς ἔξω et vetuſtioribus ſcriptoribus Alexandrinis dicam, et quo vtuntur ſcriptores noui foederis vel ſeptuaginta interpretes; tamen voces Alexandrinas in illis notarunt Salmaſius, Heinſius, Grotius et alii viri eruditi. Conſulendus inprimis *Humfredus Hody* in libr. 2. de Bibliis Originalibus, cap. 4. cuius antiquitatibus Alexandrinis fata intercessiſſe dolendum eſt. *Fabr.* cl. *Frid. Gul. Sturz*, in praeſenti Prof. Gerani, diſp. de dialecto Alexandrina ratione ſimul habita verſionis librorum V. T. graecae, Lipſ. 1786. 4. et III. progr. Gerae 1788. ſqq. add. Cel. *Fiſcher.* Proluſſ. de Vitiis Lexicorum N. T. pag. 659. ſq. — De Ἑλληνισμῷ ſcripſit *Philo* ſ. *Philonides*, (ſunt enim eadem nomina, ſed diuerſa forma) teſte *Orione Thebano* in Etymol. MSt. Is vero ſaepe permutatur cum *Philoxeno*, vti pluribus docuit *Koen* in praef. ad *Gregor. Corinth.* pag. XX. ſq. In cod. *Matrit.* eſſe quoque opuſc. *de Hellenismo*, adnotauimus ſupra, ad §. XII. *Harl.*

XVIII. *Apionem* περὶ Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου citat Athenaeus libro XV. [conſ. *Villoiſ.* prol. ad Apollonii lex. homeric. pag. LVII.] Ab eodem memorantur *Diodori* γλῶσσαι Ἰταλικαί [***]). *Neoptolemum* ἐν ταῖς Φρυγίαις Φωναῖς laudatum reperias ab Achille Tatio in Iſagoge ad Aratum. Phrygiam vero linguam graecae propaginem ſiue dialectum fuiſſe oſtendit *Theodorus Ryckius* diſſertat. qua Aeneae in Italiam aduentum aduerſus Cluuerium et Bochartum confirmat, capite vltimo [?] pag. 465. 466. etſi multa Phrygum vocabula ex Palaeſtina deſumta eſſe oſtendit *Bochartus* 1. Hierozoic. lib. 2. cap. 36. pag. 369. et in libro, quo Aeneam in Italiam vnquam veniſſe pernegauit. *Moſchi* quoque ἐξήγησιν Ῥοδιακῶν λέξεων adducit Athenaeus. *Arcadicas* quaſdam et *Argiuas* voces colligit *Mauſſacus* in diſſertatione, quam Harpocrationi praefixit vir doctiſſimus.

XIX. Plurium dialectorum rationem explicatam dederant praeter *Tryphonem* [cuius libellus περὶ παθῶν dialectorum tantum adhuc ſupereſt,] et *Theodorum*, *Gadarenum*, cuius iam §. 2. memini, *Parmeno*, Rhodius, περὶ διαλέκτων, quo idem Athenaeus vſus eſt, et *Apollonius*, grammaticus, περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον, memoratus Suidae, *Dionyſius Iambus* περὶ διαλέκτων, iterum citatus ab Athenaeo, [*Ariſtocles* περὶ διαλέκτων, teſte ſchol. rec. ad Oppiani halieut. I. 223. aliique a *Koenio*, praef. ad *Gregor. Cor.* pag. XXII. citati.] Exſtat et hodie libellus vtilis περὶ τῶν διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν *de dialectis, a Corintho decerptis*, in quo bene multae phraſes multaque vocabula dialectis ſingulis, Atticae, Doricae, Ionicae et Aeolicae, propria, exponuntur. In praefatione ait *CORINTHVS*,

***) De *Philoxeno* v. notata ad §. XVI. De Ἰταλικαῖς γλώσσαις ſ. *gloſſis Italienſibus* egit *Alex. Symmach. Mazochius* in commentario in aeneas tabb. Heracleenſ. part. I. pag. 142. *Harl.*

RINTHVS, (ſeu potius *GEORGIVS*, ſiue *Gregorius*, *Pardus* cognomine [xx]), Corinthi metropolita [yy]), cuius grammatica quaedam opuſcula, manu exarata, occurrunt in bibl. Vindoboneuſ. (Vide *Allatium* libro de Georgiis p. 416. [et in *Fabr.* B. Gr. vol. X. p. 795. ſqq.] et *Tryphonem*, grammaticum, et *Iohannem Philoponum* aliosque compiures in hoc genere elaboraſſe; at neminem ſatis expoſuiſſe, quae ad ſingulas dialectos pertinerent. Hic *Corinthus* leuiſſima et falſa coniectura a quibusdam habetur auctor poëmatis, quod fertur ſub nomine *Cointi Smyrnaei* ſiue *Quinti Calabri*. Ceterum liber ille de dialectis, graece ab Aldo editus, tum in *κέρατι ἀμαλθείας*, [Venet. 1496. fol. — cum Conſtantini Laſcaris opuſc. Cebetis tabula, Pythag. et Phocyl. carmin. Venet. ap. Ald. 1512. 4] tum ad calcem Lexici Aſulani: latine exhibetur ab *Henrico Stephano*, tomo IV. Theſauri graecae linguae, et a *Iohanne Scapula* ad calcem Lexici: graece quoque et latine ſubiectus eſt Grammaticae *Conſtantini Laſcaris* ab Aldo, Pauli filio, excuſae, Venet. 1558. 8. (a. 1557. notatur a Maitt. A. T. III. pag. 701. et in Serie dell. ediz. Aldine ed. II. pag. 105. *Principem* tamen editionem, ſub ipſa typographiae initia *Mediolani* cum Demetrii Chalcondylae et Manuelis Erotematibus, ſine vlla anni, loci, paginarum nota in min. fol. (de qua iam in prolegg. ad Introd. in hiſt. L. Gr. pag. 43. egi,) Fabricius et Koenius ignorarunt. Plura de illa edit. *Maittaire* A. T. IV. pag. 753. (in meo exemplo, in primo folio cum ſignatura α eſt index erratorum; contra in exemplo, quod habuit Maittair. in manibus, in fine Moſchopuli,) *Iriart.* in cat. codd. gr. Matrit. pag. 144. ſq. cel. *Panzer* in annal. typogr. vol. II. pag. 96. nr. 594. et cel. *Morell.* ad Pinelli cat. tom. III. pag. 232. ſq. — *Koen* in praef. nominat Gregorii editt. aliis libris iunctas, *Pariſinam* apud Egid. Gormontium, 1523. 4. *Venetam Hier. Scoti* cum Conſtant. Laſcaris grammatica, 1546. 8. et *Baſileenſes*, in fol. Valentini Curionis, 1525. *Io. Valderi*, 1541. et *Hier. Curion.* 1557. — In adpendice ad Diction. gr. lat. Baſil. 1584. fol. apud Sebaſt. Henr. Petr. ſunt quoque ex Io. Grammatici τεχνικοῖς et Gregor. Corintho excerpta lat. cum vocc. et exemplis gr. id, quod etiam ab aliis lexicorum confectoribus factum eſt. Sed omnes editt. e duobus vel tribus codd. mſſt. fluxiſſe videntur. Illis autem multum praeſtat Koenii edit. tertiae fere partis acceſſione e codd. locupletata, et ex cod. potiſſimum Voſſiano emendata, ordine vocc. maxime reſtituto ex iſto. Notae, quibus haec ed. ornata eſt, et quae vtilitate, ſaltem doctrina, multum ſuperant Gregorii libellum, infinitae eruditionis, ſagaciſſimi ingenii et iudicii lectione vett. auctorum bene ſubacti, teſtes ſunt locupletes. Praeterea permulta vett. auct. loca illuſtrantur et emendantur. Editio autem eſt inſcripta: Γρηγορίȣ Μητροπολίτȣ Κορίνθȣ περὶ διαλέκτων. *Gregorius, Corinthi Metropolita, de dialectis. E codd. mſtis emendauit et notis illuſtrauit Gisbertus Koen, ICtus. Acc. Grammatici Leidenſis et Meermaniani de dialectis opuſcula, ab iis, quae ſub Ioannis Grammatici nomine vulgo circumferuntur, longe diuerſa.* Lugd. Batav. 1766. 8. graece. conf. *Klotzii* acta litter. vol. IV. part. III. pag. 320-326. Koen, graecae linguae Profeſſ. Franequeran. non multo poſt immatura morte exſtinctus, late eruditeque in praefat. diſſeruit de multis rebus, ad gr. vett. grammaticos pertinentibus, inprimis de

xx) Quod, poſtquam Corinthi infulam obtinuiſſet, abieciſſe videtur. v. Koen. praefat. pag. XIV. *Harl.*

yy) Circ. a. Chr. 1150. vt ſuſpicatur *Saxius* in Onom. litt. II. pag. 243. ſq. ſed conf. *Koën.* praef. pag. XIV. ſq. *Harl.*

nomine (in codd. male Κοϱιϑȣ, Κοϱύτȣ interdum ſcripto.) de aliis *Corinthis*, de noſtri *Greg. Corinthi* aetate, de fontibus, e quibus hauſit, (qui praecipue fuerunt ſchol. ad Ariſtophanem, quae habuit ille editis pleniora, ad Thucydidem, Euripidem aliosque, tum Hermogenes, Ioannes Grammaticus,) de erroribus Greg. Corinthi, quem tamen a H. Stephani iniuria bene docteque defendit, de codd. aliisque, quibus vſus eſt, ſubſidiis, conſilio etc. In cod. quodam reperit H. Stephanus titulum, *τȣ̃ μακαϱίτȣ* ΚΟΡΥΤΟΥ *πεϱὶ διαλέκτων*· in cod. monaſterii *Florentini* inſcribitur, (teſte *Montfauc.* in diario ital. c. 25. pag. 365.) *τȣ̃ μακαϱιωτάτȣ* ΚΟΡΙΘΟΥ *πεϱὶ διαλέκτων*. In bibl. *Leidenſi* eſt codex quantiuis pretii inter codd. *Voſſianos*, in 4. nr. 20. cuius apographum Valcken. fecerat ſibi et commiſerat Koenio, qui etiam a *Ruhnkenio* accepit collationes duorum exemplarium, alterius antiquioris, recentioris alterius, quae in vno cod. *Pariſ.* bibl. publ. nr. MMDCLXII. ſed varia manu ſcripta continentur. Idem nactus eſt codicis chartac. inter *Vaticanos* nr. 97. qui multis locis veram Gregorii manum conſeruauit, apographum, et a *Ger. Meermanno* codicem ſaec. XV. chartac. quem ille vna cum reliqua Pariſienſ. Ieſuitarum biblioth. compauerat. De his igitur codd. latius diſputat Koenius. In catal. autem codd. msstr. *Pariſ.* bibl. publ. tom. II. praeter illum, quem contulerat Ruhnken, et in quo auctor libri vocatur *Georgius Pordus*, itemque continentur anonymi opuſc. *de paſſionibus ſiue figuris dictionis*, anonymi *de vocibus, quibus Attici vti conſueuerunt*; anonymi *de ſimilibus et differentibus voc.* etc. *tres* occurrunt codd. nr. MMCCCCXXIII. MMDCLXXVIII. MMMXLVII. et alius, nr. MMDLII. in quo citatur *Georgius Pardus*, Corinthi metropolita. — In cod. MMDCLXIX. ſunt *Georgii Pardi*, Corinthi metropol. de ſoloecismo, de barbarismo, et de ſyntaxi, libellus ineditus; item *Io. Philoponus* de dialectis, in cod. CCCLIX. exſtat eiusdem *Georgii Pardi* metrop. Cor. commentarius nondum editus, in canones dominicos feſtorumque totius anni et in triodia magnae hebdomadis ac feſtorum deiparae. — De *Georgii Cor.* et aliorum expoſit. in Hermogenem in cod. Vindobon. (*Lambec.* comm. tom. VII. col. 550.) et aliis vide ſupra in cap. de Hermogene. — *Florentiae* in bibl. Medicea, Georgii Cor. de dialectis in cod. XIV. plut. 55. — cod. XVI. et XXVIII. plut. 56. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 279. 315. et 329.) — In cod. XXIII. nr. V. plut. 31. ſunt anonymi canones de dialectis, ionica, attica, dorica, aeolica et boeotica: quos *Bandin.* in indice ſ. v. *anonymi* col. 449. eſſe ſuſpicatur Gregorii metropol. Corinthi. adde eumdem vol. II. col. 94. — In cod. VII. nr. 37. et 38. plut. 55. in titulo quidem nominatur *Μητϱοπολίτȣ* Κοϱ. etc. *Metropolitae Corinthi D. Gregorii*, (ſed a recentiore manu in ſpatio vacuo, a vetere ſcriptore relicto, adiectum gr. eſt id nomen,) *εἰσαγωγικὸν πεϱὶ λογογϱαφίας*, (*de ſoluta oratione*,) *πεϱὶ ἐπιςολῶν, πεϱὶ ςίχων*, et, (quod tamen opus ſuperioris continuatio eſſe videtur,) *de octo partibus orationis rhetoricae*; ſed *Bandini* II. col. 265. de auctore operis dubitat. — In eodem cod. nr. XLVI. eſt *πεϱὶ συντάξεως λόγȣ, ἤτοι πεϱὶ τȣ̃ μὴ σολοικίζειν καὶ πεϱὶ βαϱβαϱισμȣ̃· ἐν τῷ μεταξὺ τȣ́των καὶ πεϱὶ συντάξεως πϱοϑέσεων καὶ ῥημάτων. τȣ̃ μητϱοπολίτȣ.* Κοϱίνϑȣ Γϱηγοϱίȣ· Addita nota, illum eſſe, qui *dominicos canones* interpretatus ſit, antea Pardus vocatus. *Bandin.* vero II. col. 267. ſq. obſeruat, legi etiam ſub eodem titulo et in *Vaticano* cod. DCCCLXXXIII. et in Palat. cod. CXLVI. pag. 184. idque colligi ex Allatii diatriba de *Georgiis* apud Fabric. B. Gr. vol. X. pag. 798. — Cum eadem de Gregorio nota eſt in cod. XVI. nr. X. plut. 60. opuſc. *πεϱὶ συντάξεως*, *de conſtructione*, (*Bandin.* II. col. 607.) — In cod. XLVIII. plut. 57. eſt *Gregorii*,

Digitized by Google

Gregorii, *archiepiſcopi metropolis Corinthi*, expoſitio in canones dominicos XIII. quos recenſet *Bandin.* l. c. col. 428. ſq. — A *Pliüero* in itiner. per Hiſp. pag. 169. inter codd. *Eſcurial.* citatur *Georgius de Grammatica.* — *Matriti* in bibl. regia, in cod. XL. (*Iriart.* cat. pag. 145. ſqq.) plures Grammatic. libri exſtant: in his fragm. ab Iriarto in lucem emiſſum, ἴδιά τινα πόλεων, *propria quaedam ciuitatum vocabula;* idem opuſc. eſt in cod. XCV. emendatius, atque vtriusque codd. diuerſitatem Iriarte pag. 378. latius expoſuit. — In eod. cod. XCV. (*Iriart.* pag. 369-382.) eſt ampla collectio plurium opuſculorum grammaticor. in his fol. 71. fragm. *Gregor. Cor.* de dialectis, prooemium etc. tum fol. 73. excerpta ex *Greg. Cor.* aliisque de dialectis, cum permultis Conſtant. Laſcaris adnotationibus, ſcholiis et auctariis, fol. 86. *Tryphonis* de tropis opuſcul. quod Iriarte pag. 373. cat. nondum typis euulgatum arbitratur, fol. 118. ex *Io. Philoponi* ſcriptis de idiomatibus ſ. *dialectis.* fol. 123. *Moſchopuli* opuſc. de idiomatibus ſiue *dialectis*, (quod etiam memoratur a *Neſſelio* cat. part. IV. pag. 73. inter codd. Vindobon.) et aliud eiusdem περὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων· *Tryphonis* de ſpiritibus; anonymi de figuris, ſoloecismi ſpeciem babentibus, quae quarum ſint *dialectorum* propriae, et eiusdem operis, eodem ſane titulo initioque libellum ignoti auctoris in catal. codd. bibl. *Taurinenſis*, pag 374. legi, animaduertit Iriarte.) In *Britannia*, inter codd. Barocc. ſunt in cod. LXXI. varia opuſc. grammatic. in his *Theodoſius*, Alexandrinus, de dialectis, et *Gregor. Corinth.* de dialectis. — cod. CXIX. et cod. CXXXI. *Gregor.* de dialectis. *Harl.*]

Ibidem habes etiam libellum de dialectis, decerptum ex technicis *IOHANNIS PHILOPONI* zz), ſed in hoc ratio potius inflectendi et mutandi voces, ſingulis dialectis propria, quam voces ipſae, iisdem familiares, exponuntur, quod etiam de fragmento ſiue excerptis ex *Plutarchi* de vita Homeri, (*Euſtathio* quaedam editiones male tribuunt, περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων intellectum velim. Recentiores de dialectis Graecorum ſcriptores, Martinum Rulandum, Erasmum Schmidium aliosque referre ſuperſedeo. *Fabr. Maittarii* libr. iam ſupra laudauimus. Huc pertinent *Hadriani Amerotii* opuſc. de dialectis graecis, cum aliquot Luciani epigramm. gr. Pariſ. exc. Chriſtian. Wechel. 1534. 8. — eiusdem de dialectis diuerſis declinationum graecanicarum, tam in verbis, quam nominibus, ex Corintho, Io. Grammatico, Plutarcho, Io. Philopono atque aliis eiusdem claſſis. Pariſ. in aedib. Aſcenſianis, apud Mich. Vaſcoſanum. 1536. 8. (v. *Maitt.* A. T. ind. pag. 37.) — cum Io. Varennio et Moſchopulo de accentibus, Pariſ. ap. Chriſtian. Wechel. 1544. 8. — cum Varennii lib. de accentibus, ibid. ap. Io. Benenat. 1578. 8. — et *Io. Fried. Facii*, Prof. Coburg. compendium dialectorum graecarum, in vſum ſcholarum. Norimbergae 1782. 8. qui in praef. praeter ea iam excitauit *C. G. Schwarzii*, *Ferberi*, *Heupelii*, *Phil. Labbe*, et *Nibbii* diſpp. librosque de dialectis gr. *Harl.*

XX. Non omittendae porro hoc loco *Callimachi* ἐθνικαὶ ὀνομασίαι, [I] Athenaeo memoratae et Euſtathio ad Odyſſ. ψ. quo in opere de nominibus, nationi vnicuique peculiaribus, egerat. Huius operis partem fuiſſe librum, quem Suidas Callimacho tribuit περὶ ὀνομασίας

zz) V. paullo ante ſcripta ex codd. Pariſ. et Matrit. et de edit. *Koenii*, qui Io. Grammatici opuſc. ab edito diuerſum, ſub finem Cor. Gregorii pag. 301. ſqq. e cod. euulgauit. *Harl.*

μασίας ἰχθύων, recte ſuſpicatur *Rich. Bentleius* in Callimachi fragmentis, accuratiſſime digeſtis et collectis, pag. 314. Item, ni fallor, recte addidiſſet μηνῶν προσηγορίας κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις a), quarum idem pag. 349. ex Suida meminit, eiusdem operis partem fuiſſe, quae veriſimillima Meurſii coniectura eſt in notis ad Helladii Chreſtomathiam pag. 77. Porro ἐθνικὰς ὀνομασίας ſcripſerat etiam *Hippias*, *Delius*, laudatus ab auctore ſcholiorum ad Apollonii Argonauticon librum III. [et ab *Eudoc.* pag. 248. de Cadmo.] His adde *Hellanici* ὀνομασίας ἐθνῶν καὶ πόλεων, quas laudat *Athenaeus* libro XI. et *Zenodoti* λέξεις ἐθνικὰς, quarum mentio apud Galenum in gloſſis Hippocrateis voce πέζαι ac πέλλα. Interdum et barbarae voces occurrunt in Graecorum ſcriptis, quas, ex Phoenicum, Scytharum, vel aliarum gentium lingua petitas, referunt. Tales hinc inde explicantur in gloſſario *Heſychii*. E recentioribus vir doctiſſimus, *Samuel Bochartus*, in ſuo Chanaan vocabula *Phoenicia*, apud veteres obuia, diligentiſſime perſequitur. Voces *Scythicas* nonnullas expoſuit *Boxhornius* et *Rudbeckius*, Aegypriacas *Kircherus*, et in diſſertatione de Criticis *Mauſſacus* collegit. Idem Mauſſacus *Perſicas* quoque eodem loco adtingit, de quibus conſulendi inſuper *Henricus Valeſius* ad Ammianum, *Ezechiel Spanhemius* epiſtola aduerſus hiſtoriam criticam V. T. Richardi Simonis, *Leuinus Warnerus* ad prouerbia Perſica p. 41. *Briſſonius* de regno Perſarum, pag. 349. ſed prae ceteris elegantiſſimi ingenii vir et exquiſitae eruditionis *Adrianus Relandus* part. 2. miſcellanearum diſſertationum et *Guilielmus Burtonus*, Anglus, qui ad calcem hiſtoriae graecae linguae, Lond. Anno 1657. 8. editae, ſubiecit λείψανα linguae Perſicae, quam quidem vir ille doctus ex lingua graeca deducere conatur. Sed forte magis linguae perſicae cum noſtra germanica, quam cum graeca conuenit, vt oſtenſum fuit *Iuſto Lipſo* Cent. 3. ad Belgas Epiſt. 44. *Boxhornio* in diſſert. ad Blancardum, quae adiecta eſt Q. Curtio editionis Blancardi, et *Andreae Müllero*, Greiffenhagio, apud Ludolphum Küſterum ſiue Neocorum in bibl. nouorum librorum Anno 1697. pag. 461. ſeq. quamuis viro ſummo, *Samueli Bocharto*, libr. 1. Phaleg. cap. 15. pag. 69. incredibile videatur, in tanta locorum intercapedine linguam Perſicam cum Germanica commune aliquid habere b). Integrum quoque [†] opus de linguae Perſicae ac Germanicae adfinitate molitus fuerat *Iohannes Elichmannus*, teſte Salmaſio pag. 108. epiſt. et in praef. ad

a) In cod. *Matrit.* XCV. eſt fol. 184. auerſo: περὶ διαφόρων μηνῶν, *de diuerſis menſibus*, n. Aegyptiorum, Aſcalonitarum, Antiochienſium ſ. Macedonum, Hebraeorum atque Athenienſium; tum Bithynorum, Cypriorum; atque catalogum illorum menſium exſcripſit *Iriart.* catal. pag. 379. ſq. idem animaduertit, illis quidem haud abſimiles inueniri apud *S. Ioann. Damaſcenum*, Opp. vol. I. p. 578. edit. Lequienianae, tum in *Theodori Gazae* de menſibus libro, denique in fine lexici, ex *Roberti Conſtantini* aliorumque ſcriptis concinnati. In eod. cod. fol. 186. ſqq. ſunt ὀνομασίαι etc. ſ. vocc. rei militaris, n. praefecturarum et ordinum in bellicis adparatibus, ordinum velitum, nominaque equitum: id autem opus eſſe, obſeruat *Iriarte* pag. 380. nihil aliud, niſi τάξιν παλαιὰν καὶ ὀνομασίας τῶν ἀρχόντων, in tertio corporis Grammaticorum graecor. ab Aldo edit. 1523. et in Adpendice Theſauri L. Gr. Stephan. aut Ἑρμηνείαν τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ πολεμικῶν παρατάξεων φωνῶν, qui vocabul. tacticorum catalogus ſubiungi ſolet Suidae lexico; Küſter vero omiſit verſionem lat. ſed *Montfaucon* eum, tamquam ineditum, e cod. Coiſl. euulgauit gr. et lat. in biblioth. Coiſlin. pag. 505. ſqq. bene tamen animaduertit, multa in Arriano corrupta poſſe ex illo opuſc. reſarciri. Atque ex hoc codice poſſunt quaedam in editis Suidaeque ſubiunctis ſuppleri et corrigi. *Harl.*

b) Conf. *Herm. von der Hardt* in Syria graeca pag. 74. ſqq. coll. *Io. Alberti* obſſ. philol. in ſacros N. T. libros, pag. 3. ſq. *Harl.*

Digitized by Google

ad arabicam paraphraſin tabulae Cebetis et carminum aureorum Pythagorae. Verum haec quidem facile conciliari inter ſe poſſint, ſi vel germanica lingua e graeca ceperit originem, vt viſum Michaeli Neandro, Berneggero, Matthiae Brendelio, ac Georgio Chriſtophoro Peiskero, Ioſepho Mariae c) Bellino, et Iohanni Petro Erico: vel Graeci plura acceperint a Germanis, vti placet Goropio Becano et Vander Mylio in ſyntagmate de lingua Belgica. [vel vtraque lingua a communi ſtirpe, celtica aliane, orta fuerit. Conf. *Pelloutier* hiſtoriam Celtarum, gallice ſcriptam.] Vide etiam Boxhornii diſſertationem de linguae Graecae, Romanae et Germanicae Symphonia, et Mericum Caſaubonum libro de quatuor linguis, vbi Anglicam veterem ſiue Saxonicam linguae graecae traducem eſſe contendit pag. 189. ſeqq. Quibus adde, quod in Annalibus Friſiorum et plurimis chronicorum ſcriptoribus traditur, Saxones primum dictos Macedones, et militaſſe Alexandro Magno, et eo mortuo veniſſe in Germaniam. Verum haec credat, qui volet, nos ad alia pergimus.

CAPVT XXXVII (olim XXXV)

DE LEXICIS BIBLICIS, ET GLOSSARIO HESYCHII ALEXANDRINI.

I. *Lexica biblica Philonis, Origenis, Euſebii, Cyrilli etc.* II. *Heſychii Alex. Gloſſarium.* III. *Eius editiones, ibid. Heſychius ille diuerſus ab Heſychio, Mileſio.* IV. V. VI. *Plura de illo vtiliſſimo gloſſographo, eiusque vſu multiplici et defectibus.* VII. *editiones promiſſae et virorum doctorum in eo emendando induſtria.* VII. *Io: Viti Pergeri caſtigationes et notae eruditae MSS. ibid. Index ſcriptorum, ab Heſychio citatorum, concinnatus a Iohanne Pricaeo, aliquot locis auctior.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

Duplicis generis Lexica d) biblica reperio, aut enim nomina propria hebraicane interpretantur, aut verborum graecorum, ſed obſcurorum vel peculiari ratione acceptorum, ſenſum exponunt. Inter prioris generis Dictionaria nihil olim fuit celebrius libro hebraicorum nominum PHILONIS, Iudaei, qui etiamnum modo ſub ORIGENIS, iam ſub CYRILLI, Alex. iam ſub nullo [?] auctoris nomine graece supereſt in variis bibliothecis et inſcribitur: *Ἑρμηνεία ὀνομάτων καὶ λέξεων ἑβραϊκῶν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφερομένων κατὰ στοιχεῖον.* Latine, ſed plurimum mutatus et interpolatus iam pridem et frequentiſſime excuſus fuit inter opera *S. Hieronymi*, qui in praefatione ita ſcribit: *Philo, vir*

c) V. Acta Erudit. Lipſ. Anni 1686. p. 419. ſeq.

d) *Λέξιν* quoque apud grammaticos ſaepe ſignificare *Lexicon*, non vnice *vocabulum*, monent *Ruhnken.* praef. ad Heſychium, tom. II. pag. XI. et *Villoiſon* praef. ad Apollonii lexicon homer. pag. XXX. Interdum idem voc. denotat vocabulum rariſſimum, antiquum, et a vulgi vſu abductum, notante eodem *Villoiſon* ad Apoll. lexicon hom. v. *ἀβάκησαν*, pag. 8. In cod. Leidenſi antiq. membr. anonymus grammaticus *Λέξις*, ait, *ἐστὶ φωνὴ ἐγγράμματος μέρος λόγου παριστῶσα. Τῶν δὲ λέξεων αἱ μὲν εἰσὶ ποιητικαί, αἱ δὲ κοιναί· αἱ δὲ κατὰ διάλεκτον.* v. *Koen.* ad Io. Grammatici opuſc. ed. Gregorii Corinthi de dialect. ſubiectum pag. 308. *Harl.*

Digitized by Google

vir diſertiſſimus Iudaeorum. Origenis quoque teſtimonio comprobatur edidiſſe librum hebraicorum nominum eorumque etymologiam iuxta ordinem litterarum e latere copulaſſe. Qui quum vulgo habeatur a Graecis, et bibliothecas orbis impleuerit, ſtudii mihi fuit in latinam eum linguam vertere. Verum tam diſſona inter ſe exemplaria reperi, et ſic confuſum ordinem, vt tacere melius iudicauerim, quam reprehenſione quid dignum ſcribere. Itaque hortatu fratrum Lupuli et Valeriani, qui me putant aliquid in hebraeae linguae notitia profeciſſe, commotus, ſingula per ordinem ſcripturarum volumina percurri, et vetus aedificium noua cura inſtaurans feciſſe me reor, quod a Graecis quoque appetendum ſit. Neque vero alia fuit ratio mirificae illius exemplarium libri Philonis diſcrepantiae, quam quod in omnium manibus quum eſſet, quilibet ſibi putaret integrum pro libitu illud interpolare, addere ac demere, quodcumque viſum fuiſſet. Et quoniam Origenes, vti verſionis ſeptuaginta interpretum, ita huius quoque Philoniani operis, recenſendi curam in ſe ſuſceperat, praeterea, quod Philo in nominibus N. T. fecerat, ſuumque laborem Philoniano ſubnexuerat; hinc factum, vt in quibusdam codicibus integrum Origeni, Alexandrino, tribueretur, cuius vtpote a multis damnato nomini quidam deinde nomen *Cyrilli*, itidem Alexandrini, ſubſtituerunt. Quod admodum moleſte fert vir doctus *Iſaacus Voſſius* cap. XVI. libri de Sibyllinis oraculis: *Libellos Hieronymi de explicatione nominum hebraicorum a Iudaeis concinnatos fuiſſe, extra dubium eſt. In multis etiamnum bibliothecis graece ſuperſunt, et conſtat, Origenem eos ſuis inſeruiſſe operibus. In Lexico nec dum edito, quod Cyrillo tribuitur,* (in codice MS. bibl. Bremenſis [a]) Κυρίλλε εἰς τὰς ἀπορουμένας λέξεις τῆς ἁγίας γραφῆς,) *ad calcem ſubiunguntur iſtae Hebraicae expoſitiones. Attamen Lexicon iſtud non eſt Cyrilli, ſed Origenis, ſiue potius Iudaeorum, a quibus Origenes accepit. In veteri meo libro, eraſo Origenis nomine, Cyrillo adſcribitur, quod ipſum quoque in aliis factum fuiſſe obſeruauimus exemplaribus. Et ſane neſcio, quo fato contigerit, vt tam multa Origenis opera praepoſtero tanti viri odio adtributa ſint Cyrillo, homini, neque doctrina neque probitate alteri comparando.* Ceterum Origenis ἑρμηνεία τῶν Ἑβραικῶν ὀνομάτων [P] laudatur etiam a Iuſtino iuniore, quaeſt. 82. ad Orthodoxos, qui iterum quaeſt. 86. Origenem omnium, quae in ſacris ſcripturis occurrunt, hebraicorum nominum ac menſurarum interpretationem edidiſſe adfirmat. Neque vero id negatur a Rufino, cum inuectiua 2. in Hieron. p. 151. ait, *ſe nec vnum locum ex Scripturis diuinis de Hebraeo ab Origene inuenire translatum*, quae Rufini verba obiter inſpexit Huetius lib. 3. Origenianor. pag. 265. Rufinum reprehendens. Nihil autem magis commendat nouam Operum Hieronymi editionem, a Iohanne Marcianaeo, Benedictino, Pariſiis adornatam, quam quod ſecundo tomo, A. 1699. vulgato, non tantum Hieronymi librum de nominibus hebraicis longe emendatiorem, ſed et graeca Philonis atque Origenis ex variis MStis codicibus exhibet, vt promiſerat in epiſtola, quae legitur in Ephemeridibus Eruditorum gallicis, anni 1696. pag. 455. In eodem ſecundo tomo exſtat liber ſiue Lexicon de locis Hebraicis, quem de Graeco Euſebii Hieronymus tranſtulit, quique latine tantum occurrit in iis, quae ante vulgatae erant, Hieronymi editionibus. De eo dixi ſupra libri huius quarti cap. 6. [vol. IV. pag. 742. ſq.] Nunc tantum addere licet, multa eius libri poſt Bonfrerii, Marcianaei, et Iohannis Clerici curas feliciter et certiſſime emendata atque noua

a) V. ad cap. V. §. 40. §. 2. vol. IX. p. 51. ſq. vet. ed. *Harl.*

Digitized by Google

noua luce perfuſa eſſe a *Iacobo Rhenferdo*, in Exercitationibus philologicis, Franequerae A. 1707. editis ad loca deperdita et deprauata Euſebii et Hieronymi, de ſitu et nominibus locorum ſacrorum.

II. Alterum genus Lexicorum biblicorum eſſe dixi, quibus verba LXX. Interpretum vel Noui Inſtrumenti graeca quidem, ſed obſcura vel ſingulari ſignificatione accepta explicantur. Talia olim exſtitere forte complura, et ſub Cyrilli Alex. nomine hodie in bibliothecis occurrunt. Talibus quoque vſum eſſe conſtat, ipſummet non abſurde illis accenſendum auctorem gloſſarii, quod ſub HESYCHII, Alexandrini, nomine exſtat. Quamuis enim idem infinita explicet poëtarum *f*) et aliorum τῶν ἔξω ſcriptorum loca: tamen dici non poteſt, quam multa etiam graecae verſionis librorum ſacrorum V. T. ſcriptorumque Noui foederis ab eo praeclare illuſtrentur. Huius vtiliſſimi ac paene neceſſarii omnibus, ſerio graeca tractantibus, Gloſſarii vnicum, etſi non vsquequaque emendatiſſimum exemplar, fauſto omine peruenit in manus Ioh. Iac. Bardelloni, qui id Aldo Manutio excudendum tradidit. *Prima* itaque [eaque vitioſa] *Heſychii* editio *g*) Venetiis, anno poſt Chriſtum natum, 1514. fol. [P] ex Aldi officina luci publicae expoſita et reliquarum edd. baſis eſt, quam mox *Florentina* cura *Antonii Francini Varchienſis* per hered. Philippi Iuntae anni 1520. et anno poſt *Hagenoenſis* [in aedibus Anshelmi Badenſis, et de qua ed. vide infra ſub fin. §. VII.] vtraque in fol. excepit *h*). Atque hae omnes *Baſileenſem* Lexici Heſychiani ἔκδοσιν *i*) anteuerterunt, vt falſus fuerit *Voetius*, quum in Bibliotheca Studioſi Theologiae lib. II. c. 4. pag. 373. ſolam editionem Heſychii Baſileenſem exſtare credidit. Poſtea Heſychius elegantiſſime Lugduni Batauorum Anno MDCLXVIII. in 4to. eſt typis exſcriptus, cui hortatu et adminiculis viri inſignis Emerici Bigotii, curante et digerente *Cornelio*

f) Praecipue Homeri, obſeruantibus Ruhnkenio et Villoiſonio, et iam antea *Io. Ienſio*, in Lucubration. Heſychianis, Roterodami 1712. 8. in praef. et per totum librum. *Harl.*

g) Curante *Marco Muſuro*, de quo poſtea. In bibl. Pinelli fuerunt duo exemplaria: alterum cum adnotatt. autographis Io. Arcerii, Petri Francii, et Arn. Drackenborchii; alterum adnott. mstis viri docti refertum. v. catal. III. pag. 238. et Erneſti vſus eſt exemplo Aldino, in cuius margines Th. Reineſius varias notas ſcripſerat, e quibus quae in primis vtiles videbantur, transſcripſit ille in not. ad Heſychii gloſſar. ſacras, inferius memoratas. In bibl. Bodl. cod. L. I. 14. art. Seld. exſtat ed. Ald. cum notis mstis H. Stephani. *Harl.*

h) Hagenoenſem edit. aliquando occurrere, nonnimus quaſi nouam et diuerſam, ſi titulum ſpectes longiorem, qui in prioribus erat ſimplex. Vltimum quoque folium, in quo locus et annus menſisque dies comparebant cum figura ſubiecta ATh. quod nomen eſt *Thomae Anſelmi Badenſis*, eſt omiſſum. Sed vna eademque eſt cum Hagenoenſi, vt librarius omiſſione illa et longiore titulo fucum emtoribus feciſſe videatur. v. *Alberti* praef. ad Heſych. t. I. cap. II. vbi de variis editt. docte diſputat. *Harl.*

i) Fabricius in altera editione in indice addendorum et corrigend. addit, a. 1545 fol nec in ea vllam adiecit notam, ita, vt illam ἔκδοσιν veram putauerit, quum in prima edit. in addendis et omiſiſſet anni notam, et vero ſcripſiſſet, „delenda verba de Baſileenſi editione Heſychii, Voetio memorata, quia plane chimaericam illam eſſe, et Voetio Hagenoenſem in animo fuiſſe, mihi perſuadeo." atque *Alberti* in praef. p. VIII. huic Fabricii ſententiae ſubſcribit, aut ſuſpicatur, fuiſſe exempla ed. Hagen. nouo tantum titulo praefixo. *Benzel.* in not ſcripſ." Baſileenſ. apud Oporin a. 1568. Heſychii lexicon gr. apud Commelin. impreſſum in fol. dicitur in catal. librorum, qui in bibliopolio eius reperiuntur, pone Eunapium a. 1596. 8. editum. Sed non memini, me hanc edit. videre. *Barth.* epiſt. ad Daumium faſc. VI. pag. 69. Struvii." *Harl.*

Digitized by Google

nelio Schreuelio, Adriani Iunii, Ioſephi Scaligeri, Claud. Salmaſii, Iac. Palmerii Grentemenilii, Godſr. Sopingii, Franciſci Guieti et Io. Cocceii, Ioh. Frid. Gronouii, Tan. Fabri et aliorum doctorum hominum emendationes ſingulis ſubiectae paginis acceſſere. *Fabr.* De permultis variisque naeuis huius editionis, venuſtae magis quam accuratae, v. ipſum Fabr. paullo poſt §. VII. *Albert.* in epiſtola ad Fabric. in huius vita, a Reimaro conſcripta, pag. 212. in primis per totum cap. III. praefat. pag. IX-XIV. Schreuelius tamen, quod in ipſo opere diem, (vt ait Albert.) vltimum clauſerat, d. XI. Sept. a. 1664. non omni quidem vacat culpa negligentiae, oſcitantiae, temeritatis, interdum tamen poterit excuſari. — Optima et ſplendida eſt nouiſſimaque editio. Ἡσυχίου Λεξικόν. *Heſychii lexicon,* cum notis doctorum virorum integris vel editis antehac, nunc auctis et emendatis, Hadr. Iunii, H. Stephani, Ioſ. Scaligeri, Claudii Salmaſii, Iac. Palmerii, Franc. Guyeti, Godefr. Sopingii, Io. Fungeri, Io. Cocceii, Io. Fr. Gronouii, Io. Caſp. Suiceri, Tan. Fabri, Corn. Schreuelii, Ed. Bernardi etc. vel ineditis H. Valeſii, Dan. Heinſii, Phil. Iac. Mauſſaci, Thom. Munkeri, Marc. Meibomii, Io. Verweii etc. inprimis Lud. Küſteri, Tib. Hemſterh. Io. Chriſt. Biel etc. praeter ſelectas Io Ienſii, Dan. Wilh. Trilleri, G. d'Arnaud, Frid. Lud. Abreſch etc. ex autographis partim recenſuit, partim nunc primum edidit, ſuasque animaduerſſ. perpetuas adiecit *Ioann. Alberti*, Theol. Doct. et Prof. ord. in acad. Lugduno-Bataua, cum eiusdem prolegom. et adparatu Heſychiano. (tom. I.) Lugd. Bat. 1746. fol. — In tomo II. excudendo operae, ob varios grauesque et diuturnos, quibuscum conflictandum erat Alberto, morbos, quibus tandem d. XIII. Aug. an. LXII. et aetatis anno ſexageſimo quinto conſumtus eſt, lentius proceſſerant ad voc. Φαιλόνης. Illo mortuo, Ruhnkenius, cura reliquarum plagularum ſuſcepta, opus profligauit, ibid. 1766. fol. et erudita ornauit praefatione. *Alberti* in praef. ad prius volumen copioſe egit de auctore huius lexici eiusque aetate; de variis operis editionibus, ſpeciatim de vltima ed. Schreueliana; tum de editionibus promiſſis et latentibus doctorum notis, denique de ſua editione, variisque ad eam adminiculis, et modo ac ratione ſui inſtituti. Illis ſubiecit praefationes et dedicationes ſuperiorum editionum, et alia, vel edita antehac vel inedita, quae ad Heſychium facerent. In his ſunt Franc. Seuini et Claudii Sallierii epiſtola de Heſychii editione ad noſtrum Fabricium; tum ex B. Gr. caput, in quo locupletando ad praeſens verſamur, et cap. V. libri V. vol. VI. pag. 240. ſqq. de Heſychio illuſtri; poſtea *Iuſti Chriſtiani Thorſchmidii* de Heſychio, Mileſio, illuſtri diſp. habita Witteb. 1716. et *I. A. Erneſti* erudita comment. de gloſſariorum graecorum (in primis Heſychii) vera indole et recto vſu in interpretatione, (ſcripta Lipſiae 1742.) Ille inter alia nouem conſtituit canones, ex quibus gloſſariorum ratio vſusque melius intelligeretur. — *Alberti* vero iam antea praeclaras in Heſychium obſeruationes atque emendationes dederat in bibliotheca Bremenſi, claſſ. VIII. faſc. I. p. 149. ſqq. in miſc. critic. in Heſychium, ſubiectis gloſſar. gr. in libros N. T. Lugd. Batau. 1735. 8. pag. 295. ſqq. et in Periculo critico, in quo loca quaedam, cum V. tum N. foederis, tum *Heſychii* et aliorum illuſtrantur, vindicantur, emendantur. Lugd. B. 1727. 8 item locis paene infinitis in Obſſ. philol. in ſacros N. T. libros. Lugd. Bat. 1725. 8. denique, adſumto nomine *Gratiani de S. Bauone*, in miſcell. obſſ. criticis in auctores vet. ac recent. in quibus etiam paſſim occurrunt I. Iortini, P. Weſſelingii, Frid. Lud. Abreſchii, Lud. Gaſp. Valckenarii, Iſebr. Eil. Harckenrothii et aliorum animaduerſiones ad permulta Heſychii loca: quorum coniecturas atque emendationes quoniam *Saxius* in Onom. I. pag. 465. ſq. ſub ſuis

cuius-

cuiusque nominibus iam diligenter commemorauit, hic nolo amplius ſigillatim indicare. Vberiorem autem binorum voluminum cenſuram confecit *I. A. Erneſti*, (vti ſuſpicatur Saxius l. c.) in nouis actis eruditorum Lipſ. a. 1746. m. Oct. pag. 575-581. et a. 1769 m. Aug. pag. 337-356. atque de priore tomo conſ. *I. Sal. Semleri* notitiam ſpleudidiſſimae Heſychiani lexiei editionis, inter Batauos prodeuutis, addito ſpecimine animaduerſſ. Halae Magdeb. 1749. 8.

Vnicus autem, quod valde dolendum eſt, cod. mstus tantum exſtat in bibl. *Veneta* Marciana: de quo quidem et aliis rebus, ad Heſychium pertinentibus, ad §. VII. plura dicemus. Cel. tamen *Alter* in allgem. litterar. Anzeiger, a. 1796. nr. 27. pag. 292. ex ſchedula quadam, Salmaſii manu, vti opinatur, ſcripta, in qua Dupuy rogaſſe dicitur Heinſium, vt locum quemdam curaret conſerendum eum codice quodam Heſychii msto valde antiquo in bibl. Laurent. mediceа, coniicit, Florentiae in illa bibl. ſaeculo XVII. adhuc fuiſſe codicem Heſychii valde antiquum. *Harl.*

III. De auctore, quis qualisue fuerit, ſolliciti animaduertimus, Adrianum Iunium in adagio *βυγαῖος* et *βυβάρας* ex loco Euſtathii ex Herodiano citantis, quae in Heſychio noſtro leguntur, male colligere vel ſuſpicari, Herodiani eſſe Lexicon iſtud, quod nos Heſychii adpellamus. Sed Heſychius ipſe in praefatione, ſe paſſim veſtigia legere Herodiani, teſtatur. Ceterum non in veteribus tantum Lexici, de quo ſermo nobis eſt, editionibus praefixa eſſe Suidae verba, quibus de Heſychio, Mileſio, agit, ſed idem quoque in Schreueliana accidiſſe video, perinde ac ſi Heſychio, Lexici auctori, aliquid cum Mileſio illo commune eſſet. Quod merito mirum alicui videri queat, etſi Schreuelio forte non eſt imputandum, quem ante abſolutam editionem vita exceſſiſſe accepimus [k]. At enim auctorem Lexici non Mileſium hominem, ſed Alexandrinum grammaticum, codex, Bardelloni manu [l]) exaratus, adpellat, vt hunc quaerentibus de illo ne cogitandum quidem eſſe, et, qui vtrumque confundit, ſi non toto coelo, certe totis regionibus aberrare videatur. Quod monere ſusque deque habuiſſem, niſi viderem, viros doctos aliquando iſthoc errore imprudentes abripi, ex quibus vnum iam liceat adducere *Martinum Hanckium*, qui pag. 145. eximii operis de Byzantinis ſcriptoribus inter iudicia de Heſychio Mileſio, doctiſſimi Grammatici encomium repoſuit, quod Lexicographo noſtro tribuerat vir acutus, Richardus Montacutius. Eiusdem eſt erroris, quod Guil. Budaeus in libro de aſſe et poſt eum Georgius Agricola in opere de menſuris et ponderibus Heſychium Lexicographum Anaſtaſii, imperatoris, tempore vixiſſe dicit, quum de Heſychio [?], Mileſio, id Suidas adfirmaſſet. Nec ex alio fonte eſt, quod ad annum Chriſti 500. refertur Heſychius in cenſura celebrium auctorum, edita a Baronetto Anglo, Thoma Pope Blount.

IV. Ecquis vero Alexandrinus Heſychius ille fuerit, quando vixerit, quae munera geſſerit, nemo forte eſt hodie, qui nos certo docere poſſit. Chriſtianis quidem ſacris

Cc 2 initiatum

k) *Alberti* quoque Suidae locum inſeruit prolegom. notisque Küſteri et ſuis inſtruxit. *Harl.*

l) *Bardellone*, nobilis Mantuanus, codicem, quem poſſedit, Venetias miſerat, vt ab Aldo formulis typographicis deſcriberetur. Poſtea venit in biblioth. Bapt. Recanati, qui eum cum aliis codd. legauit bibl. Venetae Marcianae. v. Schow in litteris ad Heynium pag. 7. et in praef. ad Heſychii lexicon ex cod. reſtitutum pag. X. vbi quoque fatetur, ſe neſcire, vbi et a quo cod Marcianus ſcriptus fuerit, vndeque venerit. *Harl.*

Digitized by Google

initiatum fuiſſe, tam eſt certiſſimum, quam falſum eſt, quod adfirmat Suidas, Heſychium, Mileſium, a Chriſti nomine alienum fuiſſe. Nam et Mileſium iſtum, qui illuſtris etiam compellatione celebrari meruit, fuiſſe Chriſtianum, ex nomine Iohannis, quo filium eius gauiſum eſſe Photius cod. XLIX. auctor eſt, et ex aliis argumentis, a Meurſio Hankioque productis, facile conſtat, neque firmum eſt, quod pro contraria ſententia rationis loco Suidas adſicit, ὅτι ἐκκλησιαστικῶν οὐδενὸς μνημονεύει, quum ipſius quoque Chriſti honorificam, vbi de Sibylla agit, mentionem faciat. Longe autem eſt liquidius, Lexicographum Heſychium non a cenſeri debere paganis, vsque adeo, vt hunc non minus quam Suidam monachos fuiſſe coniecerit *Eraſmus* Chiliad. 3. centur. 6. adag. 58. Ac Suidam quidem monachum adpellauit etiam Scaliger ad Varronem, et *Adrianus Bailletus* in doctorum iudiciis, gallice editis, tom. 3. pag. 125. Et *Iohannes Bona*, cardinalis, in notitia auctorum, quibus in Pſalmodia ſua vſus eſt, Suidam monachum Byzantinum dicere non dubitat, ſequutus, ni fallor, Demſterum in Antiqu. Rom. etſi, quo veteri auctore hoc adferatur, incaſſum ſollicitus ſit elegantiſſimus *Menagius* cap. LXXVII. Antibailleti. Heſychium autem, qui, excepto Eraſmo, monachum vocauerit, hactenus quidem potui reperire neminem. Chriſtianum tamen eſſe, plurimi iam animaduerterunt et argumentis non inficiandis oſtendit *Caſaubonus* ad Athenaeum, lib. I. c. 9. vt Schreuelii praefationem ſilentio praeteream. Infinita ſunt non tantum Noui foederis, ſed et LXX. interpretum loca, quae illuſtrat explicatque Heſychius, Aquilam quoque καὶ τοὺς τὴν ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταθέντας λοιποὺς memorat. Praeter patriarcharum, prophetarumque et apoſtolorum, CHRISTI denique ipſius nomina, aliquot etiam Philoniae nominum hebraicorum etymologiae, vt Abelis, Abdiae [m]), [ſ] Abraami, Adami, Amoſi, Danielis etc. apud eundem occurrunt, de quibus confer, ſi placet, *Ioh. Marcianaeum* ad S. Hieronymi librum de nominibus hebraicis tom. II. f. 90. ſeqq. et *Richardi Simonis* epiſtolas criticas, Baſileae excuſas, pag. 191. ſqq. Spiritus Sancti meminit Heſychius his verbis: ἀπφύς· Πατρὸς ἡ διπλασία χάρις. ἀπφύς. ὁ πατὴρ, ἡ πνεύματος ἁγίου διττὴ ἐνέργεια. vbi verba ἀπφύς. ὁ πατὴρ praetermittenda ſunt, et deinde coniunctim legendum: ἀπφῶ· πατρὸς ἡ διπλασία χάρις. ἡ πνεύματος ἁγίου διττὴ ἐνέργεια, reſpicitur autem [n]) locus IV. Reg. II. 14. in editione ſeptuaginta interpretum, ad quam emendandam illuſtrandamque porro quantum auxilii adferre Heſychius valeat, docere harum litterarum ſtudioſos vir ſummus *Iohannes Pearſonius* poteſt, cuius luculenta exſtat, editioni ſeptuaginta interpretum, Londinenſi, Cantabrigienſi, Amſtelodamenſi ac Lipſienſi, praefixa, quamquam nomen eius primis tantummodo litteris ſubſignatis innuit, praefatio. Docere idem poſſunt Iohannes Druſius, Iſaacus Voſſius, Bochartus, et Lambertus Boſius, pluresque alii eruditiſſimi et ſacrarum litterarum ſtudioſiſſimi viri, Iohannes denique Pricaeus et Henricus Hammondus, qui etiam, quam vtiliter Heſychius ad illuſtrandum Nouum Foedus adhiberi poſſit, poſt Danielem Heinſium in ſuis commentariis egregie oſtenderunt. Atque vtinam vel Pearſonio vel Pricaeo, quorum vterque Heſychii ἔκδοσιν molitus eſt, tam inſignem laborem tamque vtilem in litterarum, ſacrarum praeſertim, bonum abſoluere licuiſſet!

V. Haec

m) Pro Ἀβδίας ἐρμᾶ δοῦλος leg. ex MS. libri nominum Hebr. ὁ δοῦλός μου, notante Marcianaeo. [ſed v. ibi not. V. D. col. 16. ſq. tom. I. ed. Alberti.]

n) Vide Dan. Heinſii Prolegomm. ad Ariſtarchum S. pag. 663. edit. in fol.

V. Haec pridem cogitanti mihi, in mentem venit, an forte Heſychius, Alexandrinus, cuius editio graeca veteris inſtrumenti Hieronymo aliiſque celebratur, quique tertio poſt Chriſtum natum ſaeculo floruit, pro primo ac praecipuo auctore huius lexici habendus eſſet. Atque hanc ſuſpicionem meam tum in diſſertatione de numero ſeptuagenario §. XVI. tum in diſſertatione, quam A. 1689. de Lexicis graecis edidi admodum adoleſcens, publice prodidi; quam ita volui intellectam, vt a poſteriore manu non pauca illi acceſſiſſe ſimul exiſtimarem, qualia ſunt Diodori Tarſenſis, Cyrilli, Ambroſii et Epiphanii mentio, item barbara quaedam et alia, quae manifeſto poſteriorem aetatem innuunt. Cuius generis additiones acceſſioneſque tum commune lexicorum fatum, tum illud magis credibiles reddet hominibus minus pertinacibus, quod gloſſarium Heſychii truncatum [P] maleque habitum etiam omnium confeſſione eſt eruditorum. Ac ſi *Stephanus Lemoinus*, vir eruditiſſimus, in notis ad varia ſacra pag. 867. non dubitauit adſirmare, Origenis Lexicon latere ſub iſto Heſychiano, neſcio, magisne ſit credibile, quod a nobis adfirmatum eſt, Heſychii Lexicon in Heſychii Lexico reperiri. Quamuis itaque me non fugiat, a Grotio ad Gen. XXVI. 33. Stephanum, Byzantinum, Heſychio, lexicographo, tanquam antiquiorem praeponi, et *Wilhelmum Erneſtum Tentzelium* part. 2. diſſ. ſelect. pag. 124. eundem Heſychium ſaeculo ſexto putare recentiorem: qui proinde in dialogis ſuis menſtruis A. 1689. pag. 1242. immanem chronologicum errorem commiſiſſe me, totisque adeo ſaeculis aberraſſe, olim pronunciauit: nullum tamen hic ſaeculo ſexto iuniorem Heſychium demonſtrare potuit, cui illud gloſſarium probabili opinione, nedum certa ſententia, tribuatur. Itaque necdum coniecturae me meae poenitet. Moneo etiam, in illa ſententia confirmatum iri, qui cum Heſychii gloſſario diligenter contulerit lectiones MSti codicis Alexandrini ſeptuaginta interpretum, quas Angli ediderunt, ſiue quae illum ex aſſe exprimit, editionem Grabii. In iſto quippe codice Alexandrino referri *Indicem* graecae verſionis Heſychianam Iſaaco Voſſio, Ezechieli Spanhemio, aliiſque viris doctis obſeruatum. Nec miretur aliquis, ad tertium a Chriſto nato ſaeculum a me gloſſarii huius primum auctorem reduci, quum vir praeſtantiſſimus *Thomas Hyde* libro ſecundo de ludis orientalium pag. 136. ambiguus haereat, vtrum Pollucem Heſychius, an Heſychium Iulius Pollux ſecundi a Chriſto nato ſaeculi Grammaticus exſcripſerit.

VI. Non autem ad illuſtrandos LXX. interpretes tantum, nouique inſtrumenti libros vtiliſſimus eſt Heſychius, ſed et omni generi graecorum auctorum, poetarum potiſſimum perdiſcendo mirifice facit, vnde ad intelligendos poetas, inque his principem inprimis Homerum recte Heſychii gloſſarium commendauit Ludouicus Viues in aureo opere de tradendis diſciplinis. Etiam ad Hippocratem interpretandum maximo adiumento fore Heſychii lexicon, Scaligero viſum eſt. Nec fugit Meurſium ratio, graecarum litterarum, ſi quis alius, callentiſſimum, quum lexicon iſtud *antiquae eruditionis penu* pronunciauit libr. 1. miſcell. laconic. cap. XIII. Et quis omnia eruditorum hominum encomia atque laudes, quibus Heſychium noſtrum [P] paſſim proſequuntur, ex eorum ſcriptis velit colligere, aut ſi velit propter multitudinem atque frequentiam facile poſſit? Nam vt elogia, a Bailleto et Thoma Pope Blount collecta, praeteream, nihil certe in Salmaſii, Caſaubonorum, Voſſiorum, Heinſiorum, Canterorum, Brodaei, Scaligerorum, Barthii, Petitorum, Fülleri, Bocharti aliorumque complurium libris eſt frequentius, quam vt Heſychius gloſſographo-

Digitized by Google

rum optimus, mirae ac profundae eruditionis grammaticus, omniumque doctiſſimus grammaticorum, eiusque Lexicon eruditionis veteris abyſſus adpelletur o). Nec Graeciae totius modo, ſed ex parte et orientis eruditionem in Heſychiano lexico concluſam iacere, *Daniel Heinſius* in Ariſtarcho ſacro adfirmauit, quod vir ſummus, Bochartus, etiam fuit confirmatum, quum Phoenicia, in Heſychio obuia, ſingulari capite immortalis operis, quod Chanaan inſcripſit, explicanda ſibi ſumſit. Vide librum eius ſecundum, cap. XI. cui praeter ea, quae de voce *συκοβάλανος* Bocharto praeterita notauit *Ezechiel Spanheimius* pag. 318. ſeq. de vſu numiſmatum, *Mauſſacus* in diſſertatione critica, Harpocrationi ſubiecta, pag. 390. ſeq. addi poteſt. *Thomas* vero *Reineſius* multa etiam Germanis vernacula vocabula in Heſychio notaſſe ſe ait pag. 636. variarum lectionum. Perſicas voces, ab Heſychio explicatas, illuſtrat *Adrianus Relandus*, part. 2. miſcellanearum diſſertationum. Vſus eſt Heſychius quamplurimis auctoribus, oratoribus, poetis, grammaticis et aliis, quorum index a Iohanne Pricaeo quondam confectus et ad calcem notarum in Apuleii aſinum aureum Goudae 1650. 8. editus, Schreuelianae quoque Heſychii editioni deinde ſubiectus fuit, atque infra vno alteroque loco auctior exhibebitur. Reineſius in epiſtolis ad Vorſtium teſtatur, ſe, antequam Pricaei elenchus innotuiſſet, ſimiliter eiusmodi indicem ſcriptorum, Heſychio vſurpatorum, confeciſſe, quale quid mihi quoque admodum adoleſcenti accidit. Inprimis vero, quod in praefatione ipſe prae ſe fert Heſychius, Apionis, Apollonii, Ariſtarchi, Didymi, Diogeniani, Heliodori ac Theonis laboribus mirifice adiutus fuit, quorum auctorum pars, lexica *κατὰ στοιχεῖον*, pars, ſcholia in Homerum et alios poëtas ſcripſerat p). Pro Heliodoro Herodorum, Homeri interpretem, patria Heracleotam,

o) Nubem teſtimoniorum laudumque, quibus mactatur Heſychius a multis, coegit Alberti in praef. ad I. vol. *Harl.*

p) De his vide Alberti et ceterorum V. D. notas ad Heſychii epiſtolam ad Eulogium, et *Valcken.* in ſchediasmate de Epiſtola ad Eulogium, (in calce ad Virgilium collatione ſcriptorum graecorum illuſtratum opera Fuluii Vrſini Ille vero poſtquam de *lexicis* quibusdam graecis antiquis praeclare disputauit multisque ſpecioſis acuteque excogitatis docteque explicitis rationibus oſtendere conatus eſt, epiſtolae ſcriptorem vltimi aeui graeculum, multa de memoratis grammaticis graecis falſo aut minus recte pleneque tradidiſſe; tandem concludit, luculentam gloſſariorum lexicorumque veterum *συναγωγήν*, quam ſub Heſychii nomine legimus, non eſſe vaſti operis epitomen, poſtquam epiſtola ad Eulogium ſcripto fuiſſet mandata, concinnatam; ſaepenumero quidem auctorum et populorum nomina male praetermiſſa; non pauca etiam, quae in libris vetuſtis plenius legerentur, fuiſſe contracta, ſed ab illo, qui non peritiſſime hanc collectionem primus adornaſſet, epiſtolam ad Eulogium, a Graeculo recentiore praefixam, vt librum nullius momenti incrementis a ſe dictatum, ſplendidis mendaciis commendaret. Ideo exiſtimat Valcken., Heſychium, ſiue vetus illud et ad adipiſcendam eruditionem ingeniumque exercendum vtiliſſimum inſtrumentum, iſta ad Eulogium epiſtola contaminari. Neque tamen omnibus perſuadere potuit Valcken. Epiſtola enim reſpondet operi, non quale nunc eſt; ſed quale tum, quum illa ſcriberetur, fuit. conf. *Ruhnken.* praef. pag. IV. ſqq et pag VIII. vbi colligit, quod et epitomatores et librarii nomina grammaticorum, quos Heſychius in praefatione ſe adhibuiſſe dicit, certatim deleuerunt, inde peti argumentum ad praefationis fidem conuellendam non poſſe. *Villoiſon* quoque in prolegg. ad Homerum pag. XXVIII. fin. adſenſum denegat argumento, quod Valck. ab Ariſtarchi mentione in epiſtola Eulogii facta duxerat. Idem doctiſſ. *Villoiſon* in prolegom ad Apollonii lexicon homericum paſſim eſt copioſus de grammaticis illis graecis, in epiſtola ad Eulogium laudatis: pag. VII. ſq. refutat Ruhnkenii ſententiam, in praef. ad Heſ. vol. II. pag. 5. prolatam, qua negarat ille, *Apionem* fuiſſe Apollonii diſcipulum (conf. ſupra, vol. I. pag. 503. ſq.) Tum magnam gloſſarii Apoll. partem ab Heſychio eſſe deſcriptam, atque Heſychium poſſe vel poſt doctiſſimas Alberti aliorumque curas ex Apollonii lexico

cleotam, reponit vir ſupra laudes *Iohannes Georgius Graeuius* [p]): ſed et Heliodori nomen alibi apud Heſychium non ſemel occurrit, Herodori vero [¶] numquam [r]) et fuerunt Heliodori complures, etiam grammatici, et locum homericum interpretaturus Suidas in τρίγληνα Heliodorum auctorem laudat, vt forte minus ſollicitandum illud nomen eſſe videatur. Quod vero ex aliis profeciſſe ſe ait Heſychius, quum ingenuitatis laudem ei conciliare debuiſſet, obſeruatum eſt, eruditionis opinionem apud nonnullos detriuiſſe, ex quibus Reineſius, *eruditionem*, inquit, *quam ei paſſim tribuunt*, *potius iis ſcriptoribus*, *quos excerpſit*, (*eſt enim ſolum συῤῥαπτάδης*,) *tribuerem: cum enim nihil paene eius ſit*, *quomodo eruditum ἐξαιρέτως fuiſſe colligam?* Nihilominus ipſum quoque multa addidiſſe, extra dubium videtur, et ipſe Heſychius: λέξιν μὲν, inquit, ὐδεμίαν παρέλιπον κειμένην παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ὐχ εὑρὼν προστέθεικα. Neque laude defraudandus eſt auctor, qui optimos ſcriptores excerpendos delegit, et laborioſe digeſſit, ac ipſe ſua induſtria et doctrina non parum locupletauit. Ait porro Heſychius, ſe omnia accuratiſſime perſcripſiſſe ſecundum praecepta grammatici Herodiani: *Ego vero*, addit hiſce verbis recitatis Richardus Bentleius, *qui Theodoſii MStam ἐπιτομὴν τῆς καθόλυ Herodiani lectitaui*, *teſtificor*, *parum huic promiſſo vel nullo modo ſatisfactum eſſe.* Sed hoc exſcriptorum et interpolatorum oſcitantiae potius, quam auctori tribuerim, quibus et illud, ni fallor, merito adſcripſeris, quod voces infinitae in alienum translatae ſint locum, vt notauit *Rutgerſius* pag. 561. var. lect. Et quod idem Bentleius obſeruat, litteras ι, ει et η item ε et αι paſſim promiſcue vſurpari. Nec minus, quod ait *Gatakerus* pag. 460. Aduerſar. *familiare eſſe Lexicographis*, *vt ea ſub eodem vocabulo comprehendant et repraeſentent*, *quae illud*, *quod id ipſum peculiariter deſignat vel conſequitur vel antecedit*, *vti Heſychius in τυπεὶς et τύψον.* Τύπτειν *enim neque cadere neque domare ſignificat* [s]). Quod praeterea Heſychius ipſe auctor eſt, ſe in Lexico ſuo τὰς παροιμίας τὰς ὑποθέσεις [a Diogeniano ſcil. omiſſas] ἀποδεδωκέναι, idem quoque in libro ipſo prout hodie quidem in manibus noſtris verſatur, rariſſime praeſtitum adparet, vnde pridem de mutilatorum, truncatorum, interpolatorumque moleſtis manibus conqueſti ſunt viri docti, Eraſmus in adagiis, Mauſſacus

xico innumeris paene locis reſtitui, aut a falſis paullo audaciorum criticorum emendationibus vindicari, paſſim docet doctiſſ. *Villoiſon* inprimis pag. XLIX. ſqq. pag. LIII. ſqq. Idem ipſe multa Heſychii loca, noua eiusdem cum Apollonio comparatione inſtituta, emendat, multorumque veterum grammaticorum nomina, ab Heſychio ſiue ab eius epitomatore omiſſa, ex Apollonio indicat reuocatque. Inde vero facile cognoſcitur, qui factum ſit, vt non minima pars lexici Heſychiani gloſſis conſtaret homericis. v. *Villoiſon* p. LXIII. ſq. et *Ruhnken:* qui de illis quoque et grammaticis, quorum diligentiae et ſedulitati plurima debuit Heſychius, late eruditeque diſſeruit in praef. p. V. ſqq. pag. IX. inprimis p. X. ſqq. de *Diogeniano.* Idem putat, Heſychium ſimpliciter inſcripſiſſe libr. Ἡσυχίυ Γραμματικῦ Ἀλεξανδρέως συναγωγὴ πασῶν λέξεων, κατὰ στοιχεῖον. Denique pag. XIII. paucis oſtendit, quam lexici condendi rationem et viam tenuerit Heſychius. *Harl.*

q) Conf. ſupra, in vol. I. pag. 512. ſq. adnotata v. *Heliodorus* et p. 515. v. *Herodorus* atque *Ruhnken* praef. ad Heſ. II. pag. VII. ſqq. inprimis *Alberti* notam 31. ad Heſychii epiſt. ad Eulogium. *Harl.*

r) *Herodori* tamen mentionem apud Heſychium in Ἐπιβώτορι μήλων ſub finem articuli eſſe praetermiſſam, et reſtituendam ex Apollonio pag. 342. (vbi vero male legatur Ἡρόδοτος pro Ἡρόδωρος,) cenſet *Villoiſon* in prol. ad lex. Apollonii homeric. pag. LXII. coll. textus pag. 342. vbi in verſione lat. poſuit quoque nomen *Herodori. Harl.*

s) Vid. *Villoiſon* prol. ad Apollonii lex. homer. pag. XLIII. ſq. *Harl.*

ſacus diſſert. critica ad Harpocrationem, Tanaquillus Faber ad Anacreontis carmina, et complures alii. *Henricus Valeſius* notis poſtumis ad Harpocrationem pag. 283. putat, Heſychium in ſolis duabus vltimis vocibus ὡς et ὠρίων breuiatorum ſceleſtas manus effugiſſe, quum in reliquis vocibus foede truncatus ac mutilatus [?] fuerit. In Scaligeranis ſecundis quoque legas, epitomen tantum ſupereſſe Heſychii, et loca auctorum deeſſe. Faber contra, quem iam nominaui, ſuſpicatur, multos olim Heſychii purpurae ſuos pannos auſos fuiſſe adſuere, et optima quaeque corrupiſſe, ſaepe etiam detraxiſſe. Idem Faber, *in illo pretioſiſſimo Helleniſmi theſauro verbi nes ex graeco vulgari, quod ῥωμαϊκὸν vocant*, reperiri obſeruat. *Quaedam paſſim inſerta eſſe ab indoctis, ſatis viri docti norunt*, inquit *Barthius* lib. XLII. cap. 26. Aduerſariorum. Idem alibi in notis ad Claudianum pag. 1102. *Heſychio, qui teſtimonia veterum auctorum exſecuit, piaculum inexpiabile fecit. Plurima enim bonorum ſcriptorum loca paucis verbis illuſtrat doctiſſimus omnium Grammaticorum, quae niſi coram gloſſis ſuis videas, vix ſentias, quam ſint erudita.* Iacobus Palmerius Exercitationibus in optimos auctores graecos pag. 526. *In tota litteratura graeca nullus auctor magis corruptus eſt, et tantis ſcatet erroribus, quam Heſychius, et quamuis Athenaei codices in multis locis mendoſi deprehenduntur, non verebor dicere, Heſychium in vna pagina plures errores habere, quam Athenaeum in quatuor, ideo ex eo non ſemper ſecurum eſt antiquiores auctores emendare.* Neque omnia ab exſcriptoribus ac interpolatoribus; ſed quaedam etiam ab Heſychii ipſius negligentia et ignoratione errata in illud lexicon irrepſiſſe, non paucis eruditis viris perſuaſum eſt, quibus ego ſane facile ac lubenter accedo. Plurimum tamen interpolatoribus ſuis hoc debere eum arbitror, quod durius eum interdum accipere critici quidam ac philoſophi paene coacti fuerint. Is, cuius iam aliquoties memini, graecantiſſimus et praeſtantiſſimus vir, Richardus Bentleius, in luculenta illa ſua, quam Ioannis Malalae Chronico ſubiecit, ad Ioannem Millium ſcripta epiſtola, acrius paullo in Heſychium inuectus eius oſcitantiam inter alia his potiſſime verbis perſtringit: *Dum Heſychius ex antiquis Lexicis, Scholiaſtis, Grammaticis, quae non contexebantur κατὰ στοιχεῖον omni ex parte vocabula corradit, quibus hanc ſuam συναγωγὴν locupletet et refarciat, ſaepe vſu venit, vt ab imperitis librariis, qui parum accurate ſcripſerant, vel a ſui ſimilibus ὀνοματοθήκαις in errorem inductus ſit, quaeque nusquam gentium vel lecta vel audita ſunt, lectoribus ſuis obtrudat.* Non eſſe Heſychium auctorem multa fide dignum, ait inde *Caeſar Scaliger* pag. 451. exercitation. ad Cardanum, et pag. 455. pluribus in locis futilem auctorem ac plane grammaticum adpellat, quam criſin ſeueram, iuſtam tamen arbitratur *Rineſius* epiſtola ad Ioh. Vorſtium 26. Atque haec in iis forte tolerari tanto facilius poſſit, quae ad res naturales adtinent, quale eſt, ſuper quo Heſychium locis adductis Scaliger caſtigat. Quibus adde ſis et illud eiusdem Scaligeri lib. I. de plantis, pag. 64. ſeq. *Heſychius ſideritem lapidem facit alium ab Herculeo — — Credo, illius ſeſculum fuiſſe admodum βαρβαρωδεν. Multis etiam deprehendere licet, eum congeſſiſſe in illud horreum ſimul cum frugibus etiam ſcarabaeos cum ſuis tabernaculis, dum omnibus ex areis omnia conuerrit ſiue vanno aut cribro. Fabr.* Multa ab epitomatoribus fuiſſe contracta et mutilata, ſcriptorum auctoritatem frequenter ſublatam et multa a librariis foediſſime corrupta, a viris doctis euictum eſt abundeque demonſtratum. Noſtra aetate id clare oſtendit *Ruhnken* in praef. ad Heſych. pag. IV. VI. ſeq. collato *lexico rhetorico* iuſto Pariſ. needum edito, et ſaec. X. ſcripto. Animaduertit enim et docet tum in praefatione

tum

tum in auctario emendatt. in calce vol. II., illius lexici librarium, ſiue alium, eo antiquiorem paſſim id interpolaſſe gloſſis Heſychii, non truncati, mutilati, corrupti ſed integri, illibati et omni labe carentis. Adde *Villoiſ.* prol. ad Apoll. L. H. pag. XXXVII. ſeq. inprimis pag. XLIX. ſeqq. LIII. ſeqq. exemplis ex Apollonio ſumtis, quorum ope demonſtrat, multa voce. inprimis permulta grammaticorum nomina ab Heſychii exſcriptore omiſſa fuiſſe et deleta. Confer etiam, quae pag. LXX. obſeruauit vir ille doctiſſ. *Harl.*

VII. Non obſtantibus autem hiſce ſiniſtris de Heſychio iudiciis, eruditiſſimus quisque magni tamen illum merito facit, eumque exſtare et emendatiorem exſtare, plurimum e re publica literaria intereſſe arbitratur. Vnde plerisque viris doctis familiaris hactenus fuit et adſiduus comes, multos praeclara nec alibi obuia docuit, a multis viciſſim lumen accepit, multorum ingenium induſtriamque exercuit. Atque vt de illis tantum, qui Heſychium edere moliti ſunt, pauca quaedam addam; ſub initium ſuperioris ſeculi hanc prouinciam, Ioſepho Scaligero haud dubie auctore, exornandam ſibi ſumſerat iuuenis tum ſupra aetatem eruditus, *Daniel Heinſius*, cuius rei frequens in Caſauboni epiſtolis mentio occurrit. Et in prolegomenis ad Ariſtarchum ſacrum pag. 663. Heinſius, ipſe Heſychii mentionem faciens, *qui ante plures*, inquit, *annos adoleſcentes admodum ſcriptorem illum emendauimus, vera ac legitima ab alienis ac ſpuriis diſtinximus.* Idem in litteris ad Putſchium datis A. 1603. *In Heſychio locos quingentos reſtitui, et quotidie numerum augeo, quum per grauiora licet.* Equidem Heinſii non paucae emendationes leguntur in Schreueliana editione, et plures longe nobiscum communicaturus fuerat *Iohannes Verweius*, qui Venetam et Hagenoenſem Heſychii editionem, Heinſianis caſtigationibus a capite ad calcem refertam, a filio illius, Nicolao, acceperat. Sed Heinſius quidem ab occaſione et ſuo genio ad alia ſtudia vocatus ab Heſychio edendo animum abiecit, qua de re iam anno 1618. publice monuit *Ianus Rutgerſius.* Anno autem 1639. haec ad *Alexandrum Morum* ſcripſiſſe video Claudium Sarrauium, ſenatorem Pariſienſem: *Ante quadraginta annos ille Heinſius magnae tunc, quam non impleuit, ſpei adoleſcens, totum ſe eſſe praedicabat in Heſychio adornando, eiusque editionem, vt opus confectum putares, proxime ſequentibus ſcilicet nundinis, vt moris erat, pollicebatur. Credibile eſt, illum eam prouinciam Nicolao, filio, dudum demandaſſe. Sed nunc his tantum cogitat de Ouidio emaculando:* *Itaque occupa. Dignus enim grammaticorum ille Iupiter, in quo tua induſtria deſudet.* Verum neque Nicolaum Heinſium neque Alexandrum Morum de Heſychio [?] edendo ſerio unquam cogitaſſe accepimus [*]). Cogitauit autem inter Heluetios *Ioh. Caſp. Suicerus*, qui Heſychium cum verſione et notis atque emendationibus edere voluit, multis inprimis Reineſii obſeruationibus non mediocriter adiutus: isque opus fere perduxerat ad vmbilicum, quum, prodeunte in Belgio Schreueliana editione, ab inſtituto paſſus eſt ſe deterreri, etſi Bailletus dicat, poſt Schreuelianos labores, minus accuratos, meliorem Heſychii a Suicero exſpectari editionem tom. III. pag. 122. Ediderat tamen iam ante, lexici Heſychiani ſpecimen, quod et ſeorſim excuſum, et poſtea ſacris Suiceri obſeruationibus Tiguri 1665. 4. pag. 343-354. ſubiectum fuit.

*) Sed Alberti prolegg. fol. *b.* 2. dedit primas, quas duxerat Heinſius, lineas praefationis, et inſcriptionem, quam dare voluit editioni. *Harl.*

Digitized by Google

fuit u). Et illae quoque Suiceri emendationes maximam partem (pleraeque etiam laudato Suiceri nomine,) comparent in Schreueliano Heſychio: etſi quaedam, neſcio, qua de cauſa omiſſae ſunt; quasdam Reineſio potius, quam Suicero adſcribi oportebat. Sed et alioqui in Schreueliana illa editione paſſim obſeruare eſt emendationes virorum doctorum nunc mutilas, nunc loco motas, iam plane contra auctorum mentem adductas adferri, ſaepe obſeruationes maximi momenti praetermitti, quod fere ſollemne eſt in editionibus, quas ſpecioſa inſcriptione cum notis variorum adpellant, qua de re pridem nec iniuria conqueſti ſunt viri eruditi. Ita pagina ſtatim ſecunda num. 3. *Tanaquillo Fabro* tribuitur, ac ſi pro ἄππους apud Heſychium ἄπους legere praeceperit. Quod etiam Iohannes Verweius in ſpecimen nouae ſuae editionis recepit, addita hac praematura epicriſi: *Ineptiſſime. Dignus laude Faber, ſi emendaſſet ἀπτάους* etc. At Fabro tam putidae correctionis ſeu corruptionis potius numquam in mentem venit, nam in epiſtolis, Salmurii editis, in quibus emendationes illae Heſychianae leguntur, ait, ſibi videri ſcribendum ἀάπτους ex Homero, quod et Scaligero placuit, et rectum eſt. Eadem pagina num. 15. *Iac. Palmerii* notam mutilam adtulit Schreuelius, vti Verweius teſtatur his verbis: *Schreuelius ex nota Palmeriana detraxerat praecipua, nos ea ſuppleuimus ex commentario manuſcripto Palmerii, quem nobiscum pro ſingulari humanitate communicauit vir omni doctrina et elegantia conſummatus, Stephanus Morinus, auunculi ſui heres puto, qui quidem nunc ſanctas litteras profitetur apud Amſtelodamenſes. Quam autem familiare ſit Schreuelio, ſummos viros multare iſta capitis deminutione, alibi docebimus, ἐὰν ὁ Θεὸς θελήσῃ, καὶ ἡμεῖς ζήσομεν. Idem namque fatum Iohannis Fungeri et aliorum, ut diſco quotidie ex Heſychiis, quos poſſidet Bibliotheca Franequerana, et mihi permiſſu Senatus ampliſſimi peramanter ſubminiſtrauit eruditiſſimus et clariſſimus Iacobus* [☞] *Perizonius, iſtius Academiae h. t. Rector Magnificus.* Praeter viros doctiſſimos, *Iohannem Pearſonum* et *Iohannem Pricaeum*, quorum vtrumque Heſychii editionem molitos fuiſſe ſupra commemini, *Ezechiel* quoque *Spanhemius* aliquam in emendando lexico iſto induſtriam poſuit, vt ipſe refert in egregio libro, quem de vſu et praeſtantia numismatum inſcripſit, pag. 206. *Certe maiora lectionum portenta in optimum auctorem Heſychium irrepſiſſe vel noua, quae modo prodiit (Schreueliana) editio ſatis euincit, et quae plura adhuc in eodem reſtant, emaculanda, cuius luculenta liceret his nobis dare ſpecimina, qui aliquam operam in emendatione Grammaticorum Coryphaei etiam pueri olim poſuimus, fauente tum his conatibus eosdemque promouente magno Salmaſio. Sed haec alterius loci.* In bibl. Iſaaci Voſſii fuit Aldina Heſychii editio cum emendationibus *Thomae Brunonis*, Windeſorienſis canonici. In bibl. Wittiana eadem editio cum notis MSS. *Iani Parrhaſii* v). Denique *Iohannes Verwey*, ſcholae Hagenſis moderator, Heſychium nobis dare voluit, et luculentum ſane dediſſet, niſi tam laudabile inſtitutum fata viri doctiſſimi, anno cIↃIↃCXCII. e viuis euocati, intercepiſſent. Nam quantum ex ſpecimine, quod in varia loca transmiſſum et Almelouenii beneficio ad me quoque peruenit, cognoſci poteſt, magnis ad id opus adminiculis, quorum partem iam memorauimus, vſus fuit: *Henrici Valeſii*

u) V. *Alberti* prolegg. fol. *b.* et *c.* qui multa excerpta dedit ex epiſtolis Suiceri et I. Rod. Wetſtenii ineditis, quae ad hiſtoriam Heſychianae illius editionis facere viderentur. *Harl.*

v) *Benzel* in not. msta *Laur.* ait, *Normannus* noſtras in edit. Hackiana oppido multa adnotauit, et Heſychium, vt erat εὐστοχώτατος, feliciſſime Heſychio reſtituit. Nos illas obſſ. transſcripſimus. *Harl.*

leſii quoque et aliorum doctorum virorum codices in promtu habuit, nec ipſe pepercit labori et diligentiae, alios lexicographos, qui exſtant, et ſcholiaſtas, poetasque ipſos et ſeptuaginta interpretes ac nouum foedus et omne genus graecorum auctorum conferendi, ex quo collationis ſtudio, quantum lucis Heſychio adferri, quot loca ſanari ac reſtitui poſſint, nemo paullo humanior ignorat, nemo paullo doctior non eſt expertus. Neque paruum operae pretium ex ipſius Heſychii locis inter ſe comparatis ferri poteſt, praecipue vbi modo compoſita et deriuata, modo ſimplicia ac primitiua interpretatur, modo vnum, modo plura ſimul verba explicat. Verweyo autem defuncto, optandum eſt, vt adparatus ille certe, non contemnendus, inciderit in *Küſterum* aliquem, qui dignam tanto opere doctrinam et diligentiam, iudiciumque adferre, et eiusmodi qualem optamus Heſychio rempublicam litterariam denique donare poſſit w). *Richardus* quoque *Bentleius* quantum in Heſychio poſſit, non paucis illius locis praeclare ſanatis in iſta, quam dixi, ad Ioh. Millium praeclara epiſtola et in fragmentis Callimachi, ſatis aperte nos docuit. Et ipſe quidem [?] pag. 39. epiſtolae, *Habeo*, inquit, *alia ſexcenta, quae hac vice condonabitur. Verum hercle ſi unquam vſus fuerit, vt noua Heſychii editio procuretur, qui vt in pudendos errores crebro inciderit, vtiliſſimus nihilominus et paene neceſſarius eſt omnibus qui ad veram eruditionem viam affectant,*

Id tibi de pleno poſſum promittere, Milli,

quinque plus millia mendorum me correcturum eſſe, ſi libuerit, quae εὐστοχίαν et laborioſam diligentiam hactenus eluſerunt. [adde eius epiſt, antea ineditam, de gloſſis ſacris in Heſychio inſititiis, ab Albert. prolegg. fol. *d.* 2. publicatam. *Harl.*] Praeterea vir, quum viveret, graece doctiſſimus, *Thomas Galeus*, ſe, adfirmauit, quater mille amplius loca in promtu habere, quae in Heſychio meliora reddere poſſit, ſi noua adornanda ſit editio. *Lambertus Boſius*, ſupra mihi laudatus, in Monobiblo obſeruationum criticarum, cap. 36. vsque ad 50. plura Heſychii loca illuſtrauit ſanauitque. Habeo et ineditas notas quantiuis pretii in Heſychium auctore *Iohanne Vito Pergero*, [A Fabricio accepit illas *Io. Chriſt. Wolf*, earumque partem, cum littera A hic deſinentem, vna cum Q. Septimii Florentis Chriſtiani, Caſpar. Barlaei et Eduardi Bernardi in totum Heſychii lexicon adnotatt. et emendatt. publici iuris fecit in anecdotis gr. ſacris et profanis, tom. IV. p. 172. ſqq. Hamburgi 1734. 8. Omnes poſthaec Pergeri notas a Fabricio communicatas habuit Alberti, et ſuo quamque loco inſeruit ſuae editioni. De ipſo *Pergero* quaedam prodit *Alberti* in praef. pag. XXXI. ſq. et ex litteris refert Trilleri, hunc habuiſſe genuinum atque plenum obſſ. Pergerianarum volumen autographum, Fabricium autem et Wolfium leuia ſaltem ex eodem excerpta, atque mutilum mancumque quoddam ἀποσπασμάτιον. Alberti tamen in poſteriore volum. multa multorum perperam dicta neglexit, inprimis *Pergeri*, vt ait Ruhnken. praef. pag. II. qui Pergerum nominat *hominem ſupra quam credi poteſt ineptum. Harl.*] quibus aliquot millibus locorum lux adfunditur, et editio Heſychii Schreueliana emendatur.

 Ante.

w) Partem Küſter. animaduerſſ. acceperat Alberti, quum in priore volumine edendo verſaretur; v. eius praefat. pag. XXXII. ſq. reliquam partem multo poſt, opera Sallierii. v. *Ruhnken.* praef. ad vol. II. pag. III. qui, omnino, ait, fatendum eſt, Küſterum vnum in paucis, poſt Bentleium, rectam Heſychii caſtigandi viam inſtituiſſe. *Harl.*

Antequam de Heſychio dicere omittam, noto, editionem Heſychii Hagenoenſem [x]) loca nonnulla aliter atque emendatius legere Aldina, quam ſolam ſua in *ἐκδόσει* ſequutus fuiſſe videtur Cornelius Schreuelius: deinde quod non fugit doctos, Vatinum Camertem, qui in ſuum Lexicon integrum fere Heſychium tranſtulit, loca quaedam inter tranſcribendum correxiſſe, etſi plurima quoque deprauata in opus ſuum recepit. Denique locis bene multis Heſychii lucem adfundi, vt in Henrici Stephani, Roberti Conſtantini, Martinii et aliis recentium lexicis, ita et in Theſauro eccleſiaſtico Suiceri, et in Cangii Gloſſario mediae graecitatis. *Fabr.* Ea, quae Fabricius ſcripſerat, partim repetit, partim amplificat caſtigatue, aliorum quoque V. D. labores, notas conſiliaque late recenſet *Alberti* in prolegg. cap. IV. de editionibus promiſſis et latentibus doctorum notis, cap. V. de ſubſidiis Schreuelii et Verweii, et aliis multis, quibus vſus eſt, ineditis, quae omnia copioſe repetere nolo, ne charta et lectorum patientia abutar. Sed de Heſychio ipſo eiusque Lexico pauca addere iuuat. Heſychium fuiſſe architectum Lexici, at ſinceri, non corrupti, mutilati interpolatique, non eſt, quod dubitemus. At quando vixerit ille, res eſt incerta, cuius quaeſtio viros doctos in diuerſas traxit ſententias. Miſſis illis, quas Fabricius §. V. et *Alberti* in praef. pag. V. collegerunt, quasdam perſequar. *Petrus Weſſeling* in probabil. c. 32. pag. 293. coniecit, Heſychium recentiorem eſſe Baſilio M. et in miſc. obſſ. vol. IV. tom. I. pag. 125-131. (adſumto C. Iunii Patrophili nomine,) canonem ſuum, *multa grammatici noſtri ſine Baſilii M.* aut potius cuiusdam, Baſilio M. recentioris, neque tamen multum infra eius aetatem demittendi, *in Eſaiam commentario intelligi vix poſſe*, exemplis permultis ſecundum ſeriem alphabeti, in edito Heſychio ſeruati, adſtruere conatus eſt. Sed Gratianus de S. Bauone, h. e. Alberti, in eodem obſſ. miſcell. vol. pag. 262. ſqq. et in praefat. ad Heſ. Lex. l. c. oſtendit, valde lubricam eſſe Weſſelingii argumentationem, quum gloſſae illae ſacrae [y]) alii potius homini, quam Heſychio ſint adſcribendae: et Alberti ſuam ipſius opinionem, in periculo critico pag. 91. propoſitam, et ex vocabulo Κεῖρα pro *aetate*, hoc ſenſu in Carthaginienſis concilii canonibus ſaepius obuio, ductam, Heſychii lexicon circa ſaec. V. compoſitum eſſe, iugulauit. Attamen ſuſpicatur, Heſychium exeunte ſaeculo IV. vel paullo poſt, ſuum lexicon compoſuiſſe: cuius ſententiae *Saxius* in onom. I. p. 465. ideo ſubſcribere haud dubitat, quoniam ſeriori aetate per Graeciam et Aegyptum hominem a ſacris Chriſtianorum alienum exſtare potuiſſe, vix ſibi perſuadere poſſit. *Sallier* in hiſtoria acad. Pariſ. inſcript. vol. VI. pag. 203. ſqq. ed. Pariſ. aut ex interpretatione Gottſchediae germanica vol. III. pag. 402. primum reiicit Fabricii opinionem, Heſychium, Alexandrinum, qui ſub exitum ſaec. III. et ſub initium ſaec. IV. teſte Euſebio vixit, atque, Maximino Chriſtianos vexante, ad ſupplicium raptus eſt, gloſſarii fuiſſe auctorem: tum negat, Heſychium, epiſcopum Salonenſem, circa a. c. 412 aut Heſychium, Milet. circ. a. c. 536. fuiſſe gloſſarii conditores. Contra verum auctorem fuiſſe chriſtianae diſciplinae adſeclam, et poſt concilium Nicaenum, Epiphanium et Cyrillum, ſaeculis V. aut VI. quoniam vocabula quaedam chriſtiana, tum fere temporis orta, explicuiſſet, demum vixiſſe ſibi perſuadet. Idem, Heſychii opus poſtea fuiſſe multum locupletatum aut valde interpolatum, vt credat adduci non poteſt. Enimuero vanitatem illius ſententiae, non eſt,

ſibi

x) Vid. *Alberti* praefat. pag. VII. *Harl.*

y) Conf. *Valckenarii* diſſ. de gloſſis ſacris ex Heſychio, quae eſt tertia in ſpeciminibus eius academicis, Franeq. 1737.

Digitized by Google

quod poſt Ruhnkenii aliorumque diligentiam atque ſubtilitatem pluribus demonſtrem. *Ruhnkenius* in praef. ad Heſych. pag. XII. contendit, Heſychium incertae quidem eſſe aetatis, ſed certe vixiſſe ante decimum ſaeculum, quod librarius Coisliniani lexici, ſaec. X. ſcripti aut alius eo antiquior id paſſim interpolaſſet Heſychii gloſſis. Idem ex ratione lexici condendi, ab Heſychio ſeruata, efficit, hunc non fuiſſe chriſtianum: quippe chriſtiani grammatici non id egiſſent, vt, quod fecerat Heſychius, rariora vocabula veterum ſcriptorum teſtimoniis munirent; ſed vt illa, tamquam inutilia additamenta, tollerent ac delerent. Hinc cadit quoque ſententia Fabricii, (etiam infra, lib. V. cap. I. 19. p. 279. vol. V. vet. ed. repetita,) Heſychium, Aegyptium epiſcopum, primum fuiſſe auctorem huius gloſſarii. Atque ſagaciſſimi iudices, Bentleius, Alberti, Valckenaer, Ruhnken, et Schow aliique oſtenderunt, epitomen antiqui operis Heſychiani a docto quodam homine chriſtiano eſſe factam et ex Cyrillo aliisque gloſſographis ſacris ab eo aliisque chriſtianis auctas gloſſis ſacris, quae primum margini adiectae, deinceps in plurimis locis male et contra ordinem fuiſſent textui inſertae, in paucioribus locis conuenienter. Gloſſas illas ſacras editurus erat *Biel*, et tamquam promiſſidem futuri laboris dedit in commentatione, quae octo tantum continet pagg. et inſcripta eſt: *Heſychius ſacer*, ſiue gloſſae ex Heſychio, Alexandrino, quae ad voces et phraſes S. S. explicandas, illuſtrandas facere poſſunt. Selegit, recenſuit verſionem et notas cum eruditiſſimorum hominum tum proprias adiecit *I. C. Biel.* Brunsvigae 1716. 4. Sed, epiſtola forſan Rich. Bentleii deterritus, abiecit conſilium: quod poſtea fauſtis auibus exſequutus eſt cl. *Erneſti*, qui gloſſas illas ſacras, ex vniuerſo Heſychii opere ſummo ſtudio excerptas, ſeorſum edidit, acute ſaepius emendauit et eruditis inſtruxit animaduerſionibus in libro: *Gloſſae ſacrae Heſychii, graece: ex vniuerſo illius opere in vſum interpretationis libr. ſacrorum excerpſit, emendauit notisque illuſtrauit Io. Chr. Gottlieb Erneſti, Prof. philoſ. P. E. Acceſſerunt praeter diſſert. de gloſſis ſacris Heſychii: gloſſae gr. in Pſalmos ex catal. MStorum bibl. Taurinenſ. denuo editae.* Lipſiae 1785. mai. 8. [Anno ſeq. idem V. D. Spicilegium addidit: Suidae et Phauorini Gloſſae ſacrae, graece. *Cum Spicilegio Gloſſarum ſacrarum Heſychii* etc. — illuſtrauit *I. C. G. Erneſti* — Lipſ. 1786. 8.] In diſſ. Alberti et Bentleii ſententiam de auctore gloſſarum ſacrarum examinat et has cenſet, maximam quidem partem, ab ipſo Heſychio eſſe collectas et additas. Illi ipſe Heſychius videtur, libro confecto, ſpicilegium tum ſacrarum tum aliarum gloſſarum habuiſſe, ac ſuis quasdam locis inſeruiſſe; vbi vero adſcribendi locus non ſupereſſet, neceſſitate coactum, in aliis locis collocaſſe, ad quae ex ordine litterarum non pertinerent. Denique arbitratur, multas ex gloſſis ſacris recto ordine et loco ſuo poſitas, ita eſſe longas, vt plane non inſeri, ſcripto autographo, potuiſſe videantur, niſi a prima auctoris manu adſcriptae fuiſſent. Haec ſi adeo certa eſſent atque explorata; ſequeretur, vt multo ſeriori aetati adligaretur Heſychius, etiamſi dubias quasdam gloſſas conceſſeris a ſeriore auctore pluribusve inſertas fuiſſe. Neque tamen cl. Erneſti, vtut ſuam opinionem ingenioſe ornaſſet, et de fontibus gloſſarum ſacrarum diſputaſſet erudite, potuit omnes in ſuam adducere ſententiam. Sic diſſentit cenſor libri in ephem. Lipſ. litterar. plag. 38. eiusdem a. pag. 594. qui ſacras illas gloſſas a monacho quodam potius, quam ab Heſychio ortas eſſe arbitratur aliaque opponit argumenta. Adde cenſorem in Supplem. ad diurna litterar. Ienenſ. a. 1785. nr. 41. Nouiſſime quoque cl. *Schow.*, Danus, gloſſas biblicas ad vnam omnes minime ab Heſychio profectas eſſe, ſed a chriſtianis ex Cyrillo aliisque gloſſographis ſacris, quibuscum

 ſemper

ſemper conſpirare videantur, deſcriptas et margini adſcriptas exiſtimauit. Ille autem vir doct. vt maxime arduum et moleſtum, ita laude grataque memoria digniſſimum ſuſcepit laborem. Nam quum plures de fide Muſuri in codice, ſaec. quidem XV. exarato, at ex codice antiquiſſimo deſcripto, vnde aldina fluxit editio, recognoſcendo dubitarent, eiusque male ſedulam induſtriam atque mutandi interpolandique lubidinem reprehenderent: Muſuri flagitia, audaciam atque errores, ab operis Aldinis interdum auctos, primum *Dornille* (v. Alberti praef. ſect. VI.) tum diligentius curatiusque *Villoiſon.* in anecd. gr. II. p. 258. ſqq. pleniſſime tamen et ſollertiſſime in binis libris *Schow* patefecerunt atque liquido demonſtrarunt. Horum vero poſtremus primum ſcripſit *Epiſtolas criticas ad C. G. Heynium et ad Th. Chr. Tychſenium, vniuerſitatis Gotting. profeſſores*, Romae 1790. 4. in quarum priore lexicon Heſychii MS. quod Venetiis in bibl. D. Marci exſtat, deſcripſit, et egregium dedit ſpecimen. Tum in ſingulari opere omnes mutationes, interpolationes, etiam emendationes, interdum mire ſagaces atque felices, a Muſuro proprio auſu in codice factas, ſecundum litterarum gloſſarumque ordinem diligenter enotauit, et, quantum, detrito msto, fieri potuit, primam codicis lectionem reſtituere adniſus eſt. Operis autem, ad fructum vtiliſſimi, inſcriptio haec eſt: *Heſychii Lexicon ex cod. MS. bibl. D. Marci reſtitutum et ab omnibus Muſuri correctionibus repurgatum, ſiue ſupplementa ad editionem Heſychii Albertinam: auctore N. Schow.* Lipſiae, in offic. Weidmann. 1792. 8. In notis doctis non ſolum, quae bene maleue intellexerit aut fecerit Muſurus, paucis explicuit; ſed gloſſas quoque frequenter acuteque emendauit aut varias Heſychii gloſſas ex Cyrilli, Stephani et Theodori aliorumque gloſſariis biblicis, iatricis quoque et botanicis gloſſis msstis reſtituit et illuſtrauit. Illa autem omnia in vno codice membranaceo, ſaec. X. at mendoſo, quem poſſidet *Caietanus Marini*, archiuo Vaticano praefectus, continentur. Adde, quae adnotaui in Introduct. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 351. ſqq. Ex his autem iisque, quae Ruhnkenius in praefat. et in auctario atque *Villoiſon* ex Apollonii Lex. obſeruarunt, facile augurari licet, quam amplus pateat campus futuro Heſychii editori ad ingenium exercendum copiasque eruditionis doctrinaeque, frugali tamen modo, exponendas. Praeter ea cognoſcimus, viros doctos, qui operam augeo iſti expurgando addixerunt, etiam recentiſſimum Heſychii interpretem, *Io. Toupium in Emendationibus in Suidam et Heſychium*, vol. IV. Oxonii 1790. 8. in emendando corrigendoque Heſychio ſaepe quidem ingenii felicitatem miramque ſagacitatem demonſtraſſe, nec tamen raro, a Muſuro eluſos et deceptos, inanem diligentiam curamque collocaſſe. Atque, vt ait Schow in litteris prioribus pag. 10. Muſurus verum doctorum hominum tormentum dici meretur: ipſius enim emendationes Heſychii interpretes plus cruciarunt, quam ipſa msti vitia. Infinitum autem foret, omnes enumerare, qui in repurgando Heſychio paſſim deſudarunt. Atque nonnullos iam hinc inde in hoc cap. et in Introduct. l. c. laudaui; plures excitauit Alberti in praefatione. Sed hactenus de Heſychio, de quo ne iuſto verboſior fuerim, paene vereor et veniam peto. *Harl.*

Lexicis biblicis prope omiſeram accenſere, non vtique praetereundas graecas, quas vulgo appellamus *Concordantias* z), quales habemus in Nouum Teſtamentum quidem a *Xyſto*

z) Sixtus Sen. lib. IV. Bibl. ſ. pag. 286. Euthalius Rhodius, monachus S. Baſilii, collegit graeco ſermone opus concordantiarum totius Bibliae, ad imitationem Hugonis Carenſis, Anno Domini 1300. Sed numquam vidit lucem. Fabricius lib. V. cap. 40. ſect. 1. not. *a*, vol. IX. pag. 621. vet. ed. hoc

a *Xyſto Betuleio* primum Baſil. 1546. fol. deinde ab *H. Stephano* 1594. 1600. (et longe meliores in tertia editione 1624 Genev.) pleniſſimas denique ab *Eraſmo Schmidio* editas Witteb. A. 1638. fol. In graecos veteris Teſtamenti libros Concordantias longe pleniores emendatioresque et aptius digeſtas poſt inſignem *Conradi Kircheri*, Auguſtani, operam, cuius opus Francof. 1607. 4. prodiit, exſpectamus ab erudito et humaniſſimo Viro *Abrahamo Trommio*, Paſtore Eccleſiae Groninganae. *Fabr.* Atque editum eſt Trommii opus, Amſtelod. 1718. fol. v. ſupra, vol. III. pag. 105. ſq. vbi de illo et *Bielii* lexico in LXX. etc. aliisque, qui huc pertinent, libris ſatis eſt diſputatum. *Harl.*

VIII. *Index ſcriptorum, qui in Heſychii Graeco Vocabulario laudantur. Confectus et Alphabetico ordine diſpoſitus a Iohanne Pricaeo.*

[Cum acc. Alberti in fin. vol. II.]

ACHAEVS. v. *ἀλίβαπτον. δίχολοι. κύτταρει οἴνη.*
IDEM in Ἀλκμαίωνι, (ex emendatione Sopingii) v. Ἀμηνίτως.
ἐν Ἀλφεσιβοίᾳ. v. ἔνασρος.
ἐν Θησεῖ. v. σαρωνία.
ἐν Ἴριδι (ex reſtitutione Caſauboni) v. ἐκολλόπωσε.
ἐν Μοίραις, (ex emendatione Meurſii,) v. τυμφόβας.
ἐν Οἰδίποδι. v. ἐκλωπίζεται. ἀκάθαρτον.
ἐν Ὀμφάλῃ. v. φαναῖος.
ἐν Πειρίθῳ. v. ἀμφερκήπιθον. [Meurſio et in κρείττονας, nobis emendantibus. P.]
ἐν Φρίξῳ. v. πελεός.
AESCHINES. v. Ἀγκυρόβυλα. ἀργάς. θεοβλαβίαν.
AESCHINES SELLVS. v. σεσελίσθαι.
AESCHYLVS. v. αἰγίζειν. ἀλαιός: ἄλως. ἀνέδην. ἄνω ποταμῶν. αὐλῶνες. αὐργβάτας. αὐτοσέγμονος. βυνίς. ἐδανοῖς. ἠεριγένεια.

hoc dedit ſupplementum. „Ab eo tempore, quo illa ſcripſi, non modo *Eraſmi Schmidii concordantiae* N. T. recuſae ſunt emendatius, Gothae cum praef. D. Erneſti Samuelis Cypriani, 1716. fol. ſed etiam typis nitidis Wetſteinianis, Amſtel. 1717. fol. diligenti caſtigatum ſtudio lucem vidit opus *Concordantiarum graecarum in LXX. interpretes* vtiliſſimum et ad graecos Patres tractandos, locaque, ad quae illi adludunt, ſacrarum litterarum promtius indaganda opportunum adprime, auctore venerando octoginta amplius annorum ſene, D. *Abrahamo Trommio*, eccleſiae Groeninganae paſtore, cui belgicas etiam concordantias, a. 1685. editas et ſecundis curis iam perficiendas ciues ſui debent. Quam vtile ſit hoc conſilium, quo Concordantias in LXX. interpretes, graecarum vocum ordine Trommius digeſſit, vel *Henr. Sauilii* patet iudicio, cuius auſpiciis ſimiliter ordinatas, ac veluti inuerſas Kircherianas concordantias Oxonienſis bibliotheca adſeruat: neque hilum detrahitur per praeclariſſimam illam Trommii operam vtiliſſimis itidem; ſed longe alio inſtituto ſuſceptis nec graecarum, ſed hebraicarum vocum ordine digeſtis Conradi Kircheri concordantiis. Quae vero deeſſe Trommianis cauſſantur viri praeclariſſimi, vtinam illi per ſe praeſtent potius, lucubrationesque edant ſuas vel *Ambroſii Angierii*, Hiberni, quod laudant, Lexicon duplex biblicum, ex Dublinenſi archiuo proferant, quam viro inſigni propter ea, quae fecit, amplas promerito gratias, immeritam propter non ea, quae fecit, ſcribant dicam. Etiam Kircherus in libro de vario concordantiarum ſuarum vſu, qui a. 1622. h. e. decimo poſt eas publicatas anno Wittebergae in 4. lucem vidit, teſtatur, ſe longe pleniores caſtigatioresque et indeclinabilibus voculis additis locupletatas ad praelum et lucem, quam aumquam tamen hactenus viderunt, paraſſe. Trommius vero *Io. Gagnierii* vindiciis Kircherianis, Oxon. 1718. 8. editis epiſtolam apologeticam Amſtel. 1718. 4. et bibliothecae Hallenſis ſcriptori, (ſect. 2. pag. 84. ſq.) ſuccinctam reſponſionem oppoſuit, Groning. 1719. 4."

Digitized by Google

ἠριγένεια. ἴττυγα. κεχρηματίσθαι. ὀρσολοπεῖται. σαυροβριθές. ὑόσκοπον.

IDEM ἐν Ἀγαμέμνονι. v. ἀγρίασθεν. ἀλκή. ἄπτηρος. ἀσκεύοις. γοιίας. δεμνιστήρη.

ἐν Ἀθάμαντι. v. ἀήτου ἀπαρτία. Βρυαύστης [v. not.]

ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. v. ἀρῇ.

ἐν Αἰτνίαις. v. αἰ μοίδρυμοι [αἰμοί.] in ἀναξίαν, Iohanne Meurſio, et in κρείττονας, nobis emendantibus. P.

ἐν Ἀλκμήνῃ. v. ἀποστάς.

ἐν Ἀμυμώνῃ. v. θρώσκων.

ἐν Ἀργείοις. (corrigente Mauſſaco) v. ἀπόσκημμα. (reſtituente Meurſio) v. ἐμμέλεια.

ἐν Βασσάραις. v. εἰλλόμενον.

ἐν Γλαύκῳ ποτνιεῖ. v. ἀμφίσωπον. εὐφήμοις. ἴτηλον. ξιρίφου.

ἐν Δαναΐῃ (Meurſius Δαναΐσι) v. καθαίρομαι.

ἐν Δικτυουλκοῖς. v. δωνᾶσθαι. (θῶσθαι.)

ἐν Ἐλευσινίαις. v. ἀοξήσω.

ἐν Ἐπιγόνοις. v. τιμαλφής.

ἐν Ἠδωνοῖς. v. ἄδασμος. αἰγίζειν. ἀμφίδρομος. ἄσσιστα.

ἐν Ἡρακλείδαις. v. ἀμφιμήτορες. ἐπιγλώσσω.

ἐν Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς. v. ἰαμβίς. [v. not. ad v. Σκωπευμάτων.]

ἐν Θρήσσαις. v. ἀγαῦς. (ἀλαιός.)

ἐν Ἱερείαις. v. κατωλάβα.

ἐν Ἰξίωνι. v. ἱερεῖον.

ἐν Ἰσθμιασταῖς. v. Ἀποστάς.

ἐν Καβείροις (ex emendat. Sopingii,) v. Ἐμμέλεια.

ἐν Καλλιστοῖ. v. πανίας.

ἐν Κερκύωνι. v. ἄμβωνες. ἀτίσεις.

ἐν Κερκύωνι Σατυρικῷ. v. ἀπεψύχη. εὐλημάτει.

ἐν Κίρκῃ. v. αὐτόφορβος.

ἐν Κίρκῃ Σατυρικῇ. v. ζυγώτω.

ἐν Κρήσσαις. v. ἀτόπαστον. ἐπιξενοῦσθαι. κωνῶσαι.

ἐν Λαΐῳ. v. ἀράχνου.

ἐν Λυκούργῳ. v. ἀνούτατος.

ἐν Μυρμιδόσι. v. ἄγρεμον. ἐγκουράδες. κουράς.

ἐν Νεανίσκοις. v. ἀρράφατον. ἀφείβατον.

ἐν Νηρεῖ. v. αἰθήρ.

ἐν Νηρηίσιν. v. αἰθήρ. (v. not.) ἐναραφόρος.

ἐν Νιόβῃ. v. ἐπάζειν. ἠμορίς. κάκαλα.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. φαναῖος.

ἐν Περραιβοῖς. v. ἀπαιόλη.

ἐν Προμηθεῖ. v. ἐπιστολαί.

ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ. v. ἀθετῶς. ἄρδις. διαμφίδιον. ἐλελεῦ.

ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ. v. εἰσαφάσματα.

ἐν Προπομποῖς. v. δίπολοι.

ἐν Πρωτεῖ. v. ἄελπτοι.

ἐν Πρωτεῖ Σατυρικῷ. v. ἄμαλα. ἐπάσω.

ἐν Σατυρικῷ (Meurſius Κερκύωνι, vel Πρωτεῖ σατυρικῷ) v. ἀποφύλιοι.

ἐν Σαλαμῖνι. v. ἀναριβδοῖ. ἀνήρης. Meurſius legit Σαλαμινίαις. vt et in ἔκλογον. et κανθύλας.

ἐν Σεμέλῃ. v. ἀμφίδρομος. ἀνταία. ἄστεργα.

ἐν Σισύφῳ. v. ἰάμβωνες. (Ἄμβωνες.)

ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ (ſic emendat Meurſius) v. θώψεις.

ἐν Σφιγγί. v. κνούς.

ἐν Τηλέφῳ. v. ἀμφιδεξίοις.

ἐν Τοξότισιν. v. πεζοφόροις.

ἐν Τροφοῖς. v. δίκρα. πεδοίκου.

ἐν Ὑψιπύλῃ (ſic enim legendum puto) v. ἀποκορσασαμέναις.

ἐν Φρυξί (ſic Meurſius) v. ἄγαστα. ἀδίοπον. ἄροτον. διαπεφρούρηται. ἐπιστροφαί (ex emendat. Sopingii,) v. τιτῆναι.

ἐν ψυχαγωγοῖς. v. δρώπτειν.

ἐν ψυχοστασίαις. v. ανηκίδοτι. ἀρνιβάτας.

AGATHON. v. ἀγαθώνιον. (v. not.)

ALCAEVS. v. ἀδηφάγοι. ἀμ' ἡμέρα. ἐπαίνους. (v. not.) ἐπιπνεύων. τετραβαρῆ. τετράδων.

ALCMAEON.

ALCMAEON. v. Βλήρ.
ALCMAN. v. ἄαντα. ἁλίβαπτον (ex emendat Stanleii) ἀποσάς. κλεψίαμβοι. νηρεύς.
ALEXANDER. ἐν ἐπιστολαῖς. v. ἀροπάνοι. γητικά. σκοῖδος.
AMERIAS. (ex coniectura Küſteri) v. Ἀθημένος. Βαδάς. βαθάλη. βαβυκάς. ἴσθλη. καλαβρυγαί. κάλιθος. καμασίς. λιτμός. πέχαρις. πιγγαιεόσσιον. σαυάδαι. σμώγη. σχερόν. ὑφαίνειν. et forſan in σαυτορέα, vbi vulgo ἀμερία legitur. P.
AMPHILOCHVS. v. μύσχης.
[P] ANACREON. v. αἰθιοπαῖδα. ἄμιθα. ἄστυ νυμφέων. αὐτάγεται. γυναῖκες. ἕρμα.
ANAXANDRIDES. v. ἀμφίδυσις.
ANDROMENIDES. v. ἐνοδία. (v. not.)
ANONYMI. Ὁ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφώς. v. ἀφρόδιτος.
Ὁ τὴν μικρὰν γράψας Ἰλιάδα. (ſic enim lego) v. διομήδειος ἀνάγκη.
Ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς. v. διονυσοκερκοπυρώνην.
Οἱ τὴν Ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταθέντες, i. e. oi LXX.) v. ὀνοκένταυροι.
Οἱ περὶ Θεόφραστον. v. Διὸς ἄνθος. niſi forte ex vſu linguae ipſe Theophraſtus deſignetur. *P.*
Ὁ περὶ τῶν Ἀριστοφάνους, v. σαμίων. Sed leg. Φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Salmaſ. pag. 236. ad inſcript. Herodis.
Οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες. v. τευμησία.
ἐν τῷ περὶ ἱπποτροφίας. v. παράπαλα. σφυρήματα.
Ἀρχαῖα ποιήματα. v. δῶροι. Verſus. v. προσαυρίζουσα.
ANTICLIDES. v. ἀλευροδοῦντες.
ANTIGONVS. v. κείρυλος.
ANTIGONVS CARYSTIVS. ἐν τῷ περὶ ζώων. v. ἴλλοι.
Vol. VI.

ANTIMACHVS. v. γαικίδα. ἑανηφόρος. εἰσκοιρανοί. ἐπιήρα. ζειροφόρος. κλύμενος. σύστενον. χρηίον.
ANTIOCHVS Ὁ Ξενοφάνους. ἐν τῷ περὶ Ἰταλίας. v. χώνην.
ANTIPATER. v. δημιάσι.
ANTIPHANES. v. αὐχένιοι.
ANTIPHON. ἐν Ἀληθείᾳ. v. Ἄβιος.
APOLLODORVS. v. ἄγος. ἀγρεύς. ἀλίπλοα. γραῦς. σέριφος. παριαμμίδες.
APOLLONIVS, Ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, ὁ τὰς Ὁμηρικὰς λέξεις γράψας. in Praeſatione et v. ἐλεάτης. ἔχετος.
APOLLOPHANES. ὁ Κωμικός. v. μυσίκαρφι.
IDEM ἐν Κρητί. v. θεοὶ ξενικοί.
APPION. ὁ τὰς Ὁμηρικὰς λέξεις γράψας. v. ἀγυρτοῦς. ἄδις. αἰσυμνητῆρι. θαλαμηπόλος. ἰονθάδος. κήξ. Μηκάδες. μηονεῖ. μήνιμα. οὐδενόσωρα. πόποι. φοινήεντα. χαμαιευνάδες et in Praeſatione.
AQVILA. v. ὀνοκένταυροι. σειρῆνες.
ARCHIAS. v. ψαυστά.
ARCHILOCHVS. v. Ἀγόμενος. Ἀζυγία. Ἀηδόνος. Ἄκεμψον. Γυμνόν. Διστόση. ἐργάτις. Ἔτριψεν. Ἡμιτύτριτον. Θαργήλια. Κάρπαθος. Μουνόκερα. Μύσχης (v. not.) Πυῤῥιχίζειν. Σάλπιγξ. Σειρίς. Σκελήπερον.
ARCHIPPVS, Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ. (ex emendat. Florent.) v. Ἐπενάτισεν.
ARISTARCHVS. v. αὐψηρά. ἀμφιπελέη. ἀνθρήνη. ἀντιάνειραι. ἀσφόδελος. δερμηστής. δίψιον ἄργος. ἐλαιοῦται. ἐλειούς. ἐπὶ Φαληρίου. ἐς τὸν λιμένα. ἰωγή. κυσταλάκων. λυκοκτόνου θεοῦ. πάλιν. πάντα λίθον. πράκης. et in Praeſatione.
ARISTEAS. v. πευκαλεῖται.
ARISTOMENES, ὁ Κωμικός. (obiter citatus) v. θυροποιός.
ARISTONICVS. v. Ἀκοστήσας.
[P] ARISTONYMVS. v. βορβοῦ. ψώσματα.

Digitized by Google

ARISTOPHANES. v. Ἄανθα. αὐτίκα. ἀφορμή. ἄφρον. ἄχνη πυρός. βύθυτον. βυρσαίετον. (γρισῶν.) γυμνότερος. λεβηρίδος. γυνή. δαιδάλεια. δαφνοπώλην. δράκαιναν. δρακοντίδης. ἐμπεδορκεῖν. ἔμπουσα. ἐνδυμίωνα. ἐτνήρυσις. ἰασώνιος. ἱππάερον ἱπποκλείδης. κλύμενος. λακρατίδης. λάμια. λοχείαις. μεγάλη θεός. μεσαυχένες. μετάλλειον. μολγός. ὄνου πόκαι. οὐ παντός. οὐρανίαν. πηλέως μάχαιρα. σαμίων. σέριφος.

IDEM ἐν Ἀράμασι. v. βύρσαν. ſed, vt puto, δράμασι legendum: vt voc. οὐ γάρ. *P.*

ἐν Ἀχαρνεῦσι. v. ἐσκοροδισμένος.

ἐν Βαβυλωνίοις. v. ἐς τὸν λιμένα ἱστιᾶνα. Σαμίων.

ἐν Βατράχοις. v. γωνιασμός. ἐκμελίτης.

ἐν Γηρυτάδῃ. v. αὐτοὶ θύομεν.

ἐν Δαιδάλῳ. v. δορυφόνον.

ἐν Εἰρήνῃ. v. ἐλίχνων.

ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. v. Βαρβός. ἔμβολον. καλάσιρις.

ἐν Ἱππεῦσιν. v. Ἀχίλλειον. βυρσίνης. εἰκῶς. ἱππῆς. τῶν ἐγχέλεων (ἀχίλλειον.)

ἐν Κενταύρῳ v. κυλλοῦ πήρα. οὐ γάρ.

ἐν Κιθαρῳδῷ. v. σειλέαν.

ἐν Κωκάλῳ. v. ἰπνός.

ἐν Λιμνίαις. v. δορύαλλος.

ἐν Νεφέλαις. v. λέσβιος. σιδαρέοις.

ἐν Νήσοις. v. θύρσου κυνῆ.

ἐν Ὁλκάσιν. v ἀπεσφακέλισεν.

ἐν Ὄρνισιν. v. βλιμάζειν. γλαῦκες λαυριωτικαί.

ἐν Σκηναῖς καταλαμβανούσαις. v. οὐ γάρ etc. τριτεστάτης.

ἐν Σφηξί. v ὄνου σκιά.

ἐν Τελμησεῦσι. v. πύλαι.

ἐν Τριφάλητι. v. ἑρμῆς τριφάλλος. ἰλάων.

ἐν Ὥραις. v. ἀρᾶς ἱερόν. δικαστικόν. ζεῦγος.

IDEM, vt videtur, tacito nomine. v. βαρβός. βοτροίδια. δωροῖ. θαλλοφόρος.

ARISTOPHANES, grammaticus. v. βύθυτον. γρισῶν. μεσαυχένες.

ἐν γλώσσαις. v. ἀάδα.

ἐν ἐξηγήσει λακωνικῶν. v. πυρέακος.

ARISTOTELES. v. ἄμβρυττοι. ἀμμοῦς. βατίδες. βυθός. βρύττος. δεκάτῃ θύομεν. δελφική. ἰλιάς. ἰννός. κερκυραία. λογίαις. μέροπες. πελαιοθρέμμονα. σανδαράκη.

ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ. v. ἄσπετος.

ἐν τῇ πολιτείᾳ (Athenienſium, vt videtur) v. εὐθύνας.

ἐν τῷ περὶ Ζώων. v. πώυξ.

ARISTOXENVS. v. κληψίαμβοι.

ARTEMIDORVS. v. κνηστός. σκυρία. ταλάντιον. forſan et in μίλαξ. qui locus corruptus videtur. P.

ARTEMO (ex coniectura Sopingii) v. Ἡδύπνουν.

ASCLEPIADES. v. κολακοφορκλείδης. ἐν ἕκτῳ Τραγῳδουμένων. v. ἐησίαρχος.

ATHENION. (vt videtur) v. ἀνθερίσκιον. P. (errat. v. not.)

ATTALVS. ἐν τῷ περὶ Παροιμιῶν. v. κορίννουσι.

BACCARIS. v. βρένθιον. ridicule. non ſcriptoris nomen, ſed vnguenti eſt.

BACCHYLIDES. v. δίχολοι.

BEROSVS. v. σαραχήρω.

BLAESVS. v. μοικκώνωσις. μόλγῳ. φυλακτός.

BASTAS, Chius, hiſtoricus. v. βάσσας.

BOETHVS. ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος. v. διὰ πάντων κριτής.

[P] BITON. v. σαμβύκη.

CALLIAS. v. μεγαρικαί. σκανάς. etc.

CALLIMACHVS. v. ἆ. ἀοζοί. βουγενέων. (ex coniectura Soping.) θύα. ἴωφ. κάπτα. καταρισήν. λειριόεντα. νεκάδεσσι. σιαλενδρίς. χρεμέδα.

IDEM. ἐν Ἑκάλῃ. v. γηφάγοι.

CALLISTRATVS. v. ἀρμοδίου. Call. grammaticus. ἐλεοῦς. θρώσκω. ἴλλυρίς etc. παρνόπη.

παρνόπη. videndum etiam, an in *κυδρός.*

CASSANDER. (ex emendatione Iunii) v. *Ἀοῖα.*

CHAMAELEON. v. *λιβυκά.*

CHARIXENA. *Ἐρωτικῶν ποιητρία.* obiter citata v. *ἐπὶ Χαριξένης.*

CHOERILVS, comicus, obiter citatus, *ἐκκεχοιριλωμένη. χορίλον.*

CHRYSIPPVS. *φολιά·*

CLEARCHVS. v. *ἄδωνις. γλυκὺς ἀγκών. διομήδειος ἀνάγκη διὸς ἐγκέφαλος.* et forte in *μητέρα. ἐν τοῖς περὶ Παιδείας.* v. *μανέρως.*

CLETODEMVS. *ἐν τῇ Ἀτθίδι.* v. *ἕβδομος.* ſed legendum CLITODEMVS videtur, vel potius CLIDEMVS, qui *ἐν τῇ Ἀτθίδι* 6. Athenaei citatur. forſan et ſupra in *Ἀγαμεμνόνια φρέατα* idem nomen reſtituendum, vbi vulgo *Δῆμος* legitur. P. v. *προοικίαι.*

CLITARCHVS. v. *μήτερα.*

COMANVS. v. *Αἰνίζομαι. αἰλίπλοα.*

CONON. (vt videtur) v. *Βερονίκης. πλόκαμος.*

CORINNA. v. *τόνθων.*

CRATES. v. *ἐνώπια. ἡμερῶν.*

CRATINVS. v. *αἴδρυτον. ἀνεξικώμη. ἀπέφρησαν. αἰψῶ. βαλανιομφάλους. βρέα. γαληδέα. δέξω. διαλαές. δυσβράκανον. δυσθαλής. ἐλλόπιδας. καῦσις. κορσάκις. κυβηλίς. λέρνη θεατῶν. ναυσων. σαυνίον. σκυθικός. χορίλον.*

IDEM *ἐν Βουκόλοις.* (reſtituente Caſaubono). v. *πυρπερέγχει.*

ἐν Δραπέταις. (ſic enim legendum putamus.) v. *ἀγερσικυβῆλις.*

ἐν Δηλιάσιν. v. *βοῦς ἐν αὐλίῳ.* (v. not. ad voc. *αἴθεια.*)

ἐν Θράτταις. v. *δίλογχον. συρβηνεύς,* et forſan in v. *ἀπέφρησαν.* vbi vulgo *θρασύν.*

ἐν Ἰλιάσι. v. *αἰθρία.* [Soping. emendat *Δηλιάσιν.*]

ἐν Κλεοβούλῳ, (*Κλεοβουλίνῃ* legendum putamus) v. *αἴθης.*

ἐν Κρήτταις. v. *καινῆσαι.* (v. not.)

ἐν Μαλθακοῖς vel *Μαλακοῖς.* (vt videtur ſcribendum.) v. *βρυτίνη.*

ἐν Νόμοις. v. *λυκαμβίς.*

ἐν Πυλαίᾳ. v. *γοργῶπις. ζωπύρου.*

ἐν Σεριφίοις. v. *διονυσοκουροπυρώνην.* vide et in *βρίκελοι.*

ἐν Χείρωνι. v. *αὐτόφορτοι.*

ἐν Ὥραις. v. *κήτιον. μυσίκαροι.*

CRATINVS. *ὁ νεώτερος, ἐν Γίγασιν.* v. *σπαραμύλης.*

CTESIAS. v. *σάραπις.*

CYRILLVS. *ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ Ὠσηὲ τοῦ Προφήτου.* v. *μονιός.*

DEMETRIVS. (hiſtoricus, vt ex fragmento adiuncto videtur,) v. *ἐμπήρους.* [immo comicus. v. not.]

[P] DEMOCRITVS. v. *ἀμφιδήτιοι. ἀπατητέν. ἄσκληρες. βάσας. βροχμῶδες. βρόχος.* (v. not.) *δεξαμεναί. δυοχοῖ. συγγόνη.*

DEMOSTHENES. v. *ἀργυραῖοι. εἰθύφαλλον. ὁμοῦ.*

ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. *ὁσίους.*

DEMVS. *ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Ἀτθίδος.* v. *ἀγαμεμνόνια φρέατα.* Idem eſt, qui ſub nomine DEMONIS occurrit. v. *οἰναῖοι,* etc. Vide ſupra in Cletodemus. (vide voc. *προηρόσια,* et ibi not.)

DICAEARCHVS. v. *ἐν πίθῳ.* etc.

DIDYMVS. v. *αὐλίς.* (v. not.) *βρίκελοι. ἐπαύζειν. κέλετο.* (v. not.) *κόρσακις. λαπέρσαι. λέσπιν. λιμοδωριεῖς. μοσυνοίκια. μυκερῖνα. οἰοπάτη. σαμιακός.* etc. *σιτύμβριον* etc. *σκινθαρίζειν.*

IDEM *Ὁ τὰς Κωμικὰς λέξεις γράψας.* In Praefatione.

DINOLOCHVS. v. *ἄδος. μυρμηκιά. ὀλβάχιον.*

DIOCLES. v. λαπάραι. τίγγα. συγκομιστός, (vbi medicus vocatur.) vnus forte ex veterinariis.
DIODORVS, TARSENSIS. v. διαγόρας.
DIOGENIANVS. ἐν περιεργοπενήταις. In Praefatione.
DION. v. σαδινόν.
DIONYSIVS. v. ἀμβλῶνες. βότρυος. γύης. ἱστίαια. κλισίαι σκυθαλιάς. ὑάλικος. (v. not.) ὑγρίην.
DIONYSODORVS. v. γλαύκου τέχνη.
DIOSCVRVS. (ex Heinſii coniectura,) v. Κυβήκη.
DORYLLVS, TRAGICVS. obiter citatus. v. δορυαλλίς.
ECPHANTIDES COMICVS (citatur obiter) v. ἐκκεχοιριλωμένη. et in v. καπνίας. Vide et in Χορίλον, vbi forte Χοιρίλον legendum.
EMPEDOCLES. v. ἀγέννητα. βαυβώ. Idem, obiter citatus in κωλυσανέμας.
EPAENETVS. v. τηάλλακτον.
EPHORVS. v. ταναγραίων.
EPHORVS, CVMAEVS, obiter citatus, v. δίφορος.
EPICHARMVS. v. ἄγκυρα. ἀσπασῶν. (v. not.) βίμβλινος. βλιτάχεα. καμπισίγυια. καπνοκορτυάζεται. λυκόσρατος. (vulg. male Ἱπποχάρμω.) ῥογχίην. σαμαίνεται ψύλλα.
IDEM ἐν Ἀγρωστίνῳ. v. κόλαφος.
ἐν Βάκχαις. v. ἀγληχίδων.
ἐν Κωμασταῖς. v. φεύγιον.
ἐν τοῖς Μησί, (vt videtur) v. σκυφοκόνακτος. forſan et in σκωρυυφίαν.
ἐν Ὀρύα. v. ὀρύα. (v. not.)
ἐν Παιδοτρίβαις. v. κόλαφος.
ἐν Τριακάσι; forſan v. σκωρυυφίαν. quod videor ex antitheto μησί colligere. Vide ſupra in σκυφοκόνακτος.
EPIPHANIVS bis (inquit Caſaubon. ad Athenaeum pag 31.) Me loca effugerunt iſta. [v. μνᾶ. τάλαντον.]
ERATOSTHENES. v. ἀγρηνόν. ἀλκεόν. βασιλίδες. ἐφάδιον. ἡδυντῆρες. κατειλυσπωμένην. ναρθακιῶντες. παρ' αἰγείρου. [?] ἐν τῷ ἐνιάτῳ τῶν Ἀμαθουσίων. v. ῥοίκου etc.
ESAIAS, propheta v. ὠρίων.
EVBVLVS ἐν Κυβευταῖς. v. μάννης.
EVCLIDES (Socraticus.) v. ἀνύξιον. confer Gellium VI. 10.
EVCLITVS. v. γάλας. vereor vt corrupte. *Euclit*, in Alberti ind. tum v. ἐμπυριβήτης. κακόρας. Καπάτας. Σκυδάσκια.
EVCRATES. ἐν Ῥοδιακοῖς. v. ἔλατρον.
EVDOXVS. v. βοῦς Κύπριος.
EVELVS. v. κακόρας κάπατας. (vbi vulgo tamen Εὐήλων legitur.)
EVPHORION. v. ἀλλίξ. ἄνταρ.
EVPHRON (ex coniectura Sopingii.) v. εὐαφήδισεν.
EVPHRONIVS. v. λακκοσπέδα.
EVPOLIS. v. ἀπ' ὄνου. etc. βοῶπις. γαληψός. δάμαρ ἱππίων. δαμασικόνδυλον. θύα. κοτυτώ. κριός. ὄνου. γνάθος σανίον. et forſan in v. πίσαι (vbi vulgo πόλις.)
ἐν Αἰξίν. v. ἱερεὺς Διονύσου.
ἐν Βάπταις. v. βάσας.
ἐν Μαρικᾷ. v. δούλων πόλις.
EVRIPIDES. (ex emendatione Sopingii,) v. ἀθίκτορας. αἰγυπτία ἐμπολή. ἄντος. ἄνω ποταμῶν. ἀπαιώνιστον. κορίννους.
IDEM ἐν Αἰόλῳ. v. ἀκρατές.
ἐν Ἀλεξάνδρῳ. v. ἄρρητος.
ἐν Ἀλκηστίδι. v. ἅλις.
ἐν Ἀλκμαίωνι. v. ἀργαίνειν. ἀτενής. forte et v. Βλήρ.
ἐν Ἀλκμήνῃ. (vt reſtituit Meurſ.) v. ἀμολγόν.
ἐν Ἀλόπῃ. v. ἀπρόσηλος. ſi bene ad Harpocrationem Mauſſacus correxit. Brodaeus autem corrigit Μεναλίππῃ.
ἐν Ἀνδρομάχῃ. v. ἀγρεύματα. ἀπηῦρον.
ἐν Ἀνδρομέδᾳ. v. ἀμείβεται.

ἐν

Digitized by Google

ἐν Ἀντιόπῃ. v. εὐθυδήμονα.
ἐν Αὔγῃ. v. ἀπενήσω. διέφθειρε. κέρας.
ἐν Δικτυῖ v. ἀζοίμην.
ἐν Ἑκάβῃ. v. κάσις.
ἐν Ἐρεχθεῖ. v. ζεῦγος.
ἐν Ἡρακλείδαις. v. ἀμαλόν.
ἐν Ἱκέτισιν. v. ἀναδρομή.
ἐν Ἰνοῖ. v. δ᾽ ἄρα et vide infra in Οἰνεῖ.
ἐν Ἱππολύτῳ στεφανηφόρῳ. v. ἀνασειράζει.
ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. v. ἄθραυστα. ἀπαρθένευτα.
ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις. v. ἀγχίπους et ἀντιψάλμους.
ἐν Ἴωνι. v. εἰλείθυιαν. ἀντίπηγα. καρφυλαί.
ἐν Λικυμνίῳ. v. θριάζειν. λικυμνίοις βολαῖς.
ἐν Μελεάγρῳ. v. ἀντήλιοι. καθωσίωσε.
ἐν Μεναλίππῃ. v. ἀπρόσηλος. Brodaeo coniiciente.
ἐν Μηδείᾳ. v. ἀπαιώνιστον. ἀποστέλλεις. αἰσυμνᾷ. ἀεί.
ἐν Οἰδίποδι. v. ἀηδόνα. ἄναρθρος.
ἐν Οἰνεῖ. v. ἀθράνευτον. ἀκρίζων.
ἐν Ὀρέστῃ. v. ἀφύλλου στόματος.
ἐν Παλαμήδῃ v. ἔμβολα.
ἐν Πειρίθῳ. v. ἐφέξεις. θράξαι.
ἐν Πελιάσιν. (ex reſtitutione Meurſii.) v. ἀντεμμάσσασθαι et ἀρταμεῖν, (ex eiusdem reſtitutione) item in καταβολή.
ἐν Πηλεῖ. v. ἀρκεῖ.
ἐν Πλεισθένει. v. κότταβος.
ἐν Σισύφῳ: v. ἑλίσσων.
ἐν Σκίρωνι. v. ἁμαρτητήν. et in ἔμβολα, Brodaeo emendante.
ἐν Σκυρίοις. (ex reſtit. Caſaubon.) v. ζεύγλας.
ἐν Ὑψιπύλῃ. v. ἀναδρομαί.
ἐν Φιλοκτήτῃ. v. αἴρειν. αἰών. ἀκριβές. γαῦρος.
ἐν Φοίνικι. v. ἀμνήστευτος.
ἐν Φρίξῳ. v. ἰλλάδας.
ἐν Χρυσίππῳ. v. εἰάζων.

IDEM obiter citatus, v. σκάνδιξ.

EZECHIEL. v. βεζέκ.

GALENVS. v. σώτειρα.

GLAVCIAS. v. πέαρ et σαμίθη, vbi medicus vocatur. (forte etiam v. δήμητρα.)

GORGON, hiſtoricus. v. ἐπιπολιαῖος.
ἐν τῷ περὶ θυσιῶν. v. καταῤῥιπτίτης.

HECATAEVS. v. ὑπ᾽ αὐνήν.

HEGESANDER. v. ἀπόφαρσις.

HEGESIAS. v. ἀγριμέλισσα.

HEGESIPPVS, rhetor. v. κρώβυλος.

HELIODORVS. v. ἀδευκεῖ. ἀμενήνωσεν. ἀναγωγή. ἀνακτορίησι. ἀνάπυστα. et in Praefatione.

HELLANICVS. v. κάδμιοι.

HERACLEON. v. γεφυρίς. ταυληρόντα. τεθήσεται. τίγγα. τριχθάδες.

HERMEAS. τοῦ Ἀριστοτέλους γνώριμος, citatus obiter, v. τάργη.

HERMIPPVS. v. λόγχια.
ἐν Ἀρτοπώλισι. v. δοκικῶ, vbi male Ἕρμιππος legitur.
ἐν Δημόταις. v. οὐ φροντίς. etc.
ἐν Θεοῖς. v. μίλαξ. meminit huius fabulae etiam Pollux 9. 7.
ἐν Κέρκωψι. v. κολακοφοροκλείδης.
ἐν Στρατιώταις. v. πάνικτον.
ἐν Φορμοφόροις. (ex reſtitutione Caſauboni.) v. Διὸς βάλανοι.

HERMODORVS. v. σκυδικαί.

HERODIANVS, grammaticus, in praefatione.

HERODOTVS. v. ἀγαθοεργοί. βασιλεῖς. ζάλμοξις. ζειρά. θυέστον. καναμίς. μυκερῖνα. πισσοκωνίας. τιάρα.

HESIODVS. v. ἀμφοῖδις. ἀργεῖν. ἀφροδίσιος ὅρκος. γοργείην. δίψιον ἄργος. ἐπ᾽ εὐρυγύῃ.
ἐν Θεογονίᾳ. v. γάσος. εἰρεῦσαι. ἱπποκρήνης.
ἐν Καταλόγῳ ἠοίων. v. ἠοία.

HIPPARCHVS. v. ταραντῖνες.

HIPPOCHARMVS. v. λυκ'ςρατος. niſi legend. (vt ſupra monuimus,) Ἐπίχαρμος.

HIPPOCRATES. v. αἰών. ἅλμα. ἀμφιμήτριον. ἀντιλαβαί ἀπολελαμέναι. ἀρχαία φύσις. ἄχνη πυρός. βαλβίς. βληχῶδες. βυβάλιον. βρῆγμα. διασαφῶν. δίκαιον. κέδματα.

[P] HIPPONAX. v. ἀβδής. ἀγχαλέη. βασαγκόρος. βεβρενθυόμενον. ἐμβάφιον. ἐμπεδής. κυβήκη. κυλλήβην. μαυλιςήριον.

HOMERVS. v. ἆ. ἀγυιαί. αἶ. αἰδεῖος. ἀκτή. ἄμαλλα. ἁμαρτῆ. ἀναβήμεναι. ἀναιδής. ἀναριβδεῖ. ἀνατροπῆς. ἄπτερος. ἀργέςαο. αὐτίκα. γαμφαί. γλυφίδες. γόνος. δαρδάνιαι. δαρδάπτειν. δειναστήν. διατρίβοιτε. δοιαὶ γάρ τε, etc. ἑανόν. ἔδωκα πολλά. ἐπιμάςακα. ζήγαινα. ἠρῆηκεν. θίν. θρύον. κάρα. κατὰ ςεφάνης. κνώδαλα. κολόν. κρόσσαι. λύχνος. μά. μασχάλην. ξύει. πελεός. πλωτή. προτιβάλλεαι. πύλαι. σίθεν. συμπληγάδες. τειχίον. τρεῖς θεοί. τριάς. ὑποχαλκίς. χειμάμυνα. ὠμοθετεῖν.

IDEM citatus ſub nomine τῦ Ποιητῦ. v. ἀγαυοί. ἀκέοντος. ἄριςον. δαί. δέξασθαι. δίδυμοι. δίχαλον ζυγόν. δνοπαλίζειν. εἰληθυῖας. ἔργον. ζόφον ἠερόεντα. νόμος. ὖ. πάλιν.

IDEM obiter citatus, v. ῥάβδοι. ῥαψῳδός.

IBYCVS. v. βρυαλίκται. σειρίς, etc.

IOB. v. ὠρίων. et v. τερέβινθος. In poſteriore autem voce iſta legendum IOBAS crediderim. P.

IOB. Ἐν πεντεκαιδεκάτῃ περὶ ὁμοιοτήτων. v. κάρτη. legendum et hic puto IOBAS. Vide Athenaeum pag. 170. edit. Lugdun. P.

IOBAS. v. βλιτύριον. βρίγες. κυλικίας. λυβιφοίτην. σαμβύκη.

IDEM. ἐν τετάρτῳ Θεατρικῶν. v. κλώπεια. Ἐν τετάρτῃ θεατρικῆς ἱςορίας citatur Athenaeo lib. 4. Ἰοβᾶς ὁ τὰς θεατρικὰς ἱςορίας γράψας, citatur et ab Vlpiano ad Demoſthenem. P.

ION. ἐν Ἀλκμήνῃ. (ſic enim legendum.) v. αὐτάγετοι. καταφράκτοις.

ἐν Ἀγαμέμνονι. v. ἱππικὸν χλίλος. πεδανῷ.

ἐν Ἀργείοις. v. σάρον.

ἐν Εὐρυτίδαις. v. αἰθίκτορας. ἴπιος. κυδρός. (ex reſtitutione Rich. Bentleii.)

ἐν Μεγάλῳ δράματι, v. ὀνοταζομένη. et μελαγχαίταν.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. ἐξῤωπίζομεν. μαγάδεις (ex reſtitut. Caſaubon.) μεσομφάλυς. σπίλον.

ἐν Τεύκρῳ. v. αἴδροι. ἀμφιβώτης.

ἐν Φοίνικι δευτέρῳ. v. τιμαλφής.

ἐν Φρυροῖς. v. κλητῆρα. νιφόεσσα. citatus et in vocibus πυκνά, et φοινικόλεγνον. videndum, an et in νυμφαῖον.

IONAS, propheta, obiter citatus. v. Ἰωνᾶς.

ISIDORVS. v. δυσάρην.

ISTER. v. ἄμαλλα. forſ. et in σίκυον.

LEO. ὁ Ἀλαβανδεὺς ἐν τρίτῳ. v. βαιᾶγις.

LEONIDES. v. ἴκτορες πάσσαλοι, etc.

LEVCON ἐν Φράτερσιν. v. παάπης.

LEVCVS. ἐν Νόμοις. v. λέπτας. [immo Ζάλευκος.]

LVCAS, euangeliſta. v. Ἰάκωβος.

LYCOPHRON. v. κατειλυσπωμένην. πύππαξ.

IDEM in Κασσάνδρᾳ, vt videtur, v. ἐπαγώνη.

[P] LYSIAS. v. αἰδηφάγοι. τιμωρία.

LYSICRATES. v. βαγαιά σμυςιά.

LYSIMACHVS. v. σκῦρος, etc.

LYSIPPVS. v. βύδιος.

ἐν Βάκχαις. v. ἀγερσικυβῆλις. huius dramatis ſaepius Pollux meminit.

MAGNES, comicus, v. ψηνίζων.

MARATHONIVS, ὁ ποιητής, obiter. v. μαραθών.

MARCVS, euangeliſta. v. Ἰάκωβος.

MARSYAS.

MARSYAS. v. *ὑετής.* *ἐν τῇ Ἰάδι.* v. *σκότιος.*
MATTHAEVS, euangeliſta. v. *Ἰάκωβος.*
MEGACLIDES. v. *ἀθηναῖ. λιμένα κλυτόν.*
MELESAGORAS. v. *ἐπ' εὐρυγύῃ ἀγών.*
MENANDER. v. *ἀλλ' ἄχρι ἔξεστιν. ἔμπυος. καλαθίσκος. ὥς.*
IDEM *ἐν ἀδελφοῖς.* v. *ἀφαιάσαι.* [vid. not.] *ἐν Λευκάσεσιν.* v. *λευκάδος.*
ἐν Ὀργῇ. v. *ὁ μάτην.*
ἐν Παρακαταθήκῃ. (emendante Caſaub.) v. *ὄφεις.*
ἐν Ὑδρίᾳ. v. *παρουσία.*
ἐν Ὑμνίδι. v. *βάκηλος. παρυφίς.*
ἐν Φάσματι. v. *ἔμβαρος.*
METRODORVS. v. *ἀγαμεμνόνια φρέατα.*
MNASEAS. *ἐν τοῖς περὶ Λιβύης.* v. *βρακαίοις.*
ἐν τῇ Ἰάδι. (ex coniectura Valeſii.) v. *σκότιος.*
MORSIMVS, tragicus ineptus, obiter citatur. *κλύμενος.*
MOSES. v. *δραχμή.*
MVSICI. v. *διαύλιον. δίεσις.*
MYLLVS, comicus, obiter citatus. v. *μύλλων.*
MYNDIVS. v. *ὑπομελάθρα.* ſic MYNDIVS ſine adiuncto Arnobio lib. 6. citatur. De Alexandro, Myndio, ſaepe Athenaeus.
(NASSANDER. v. *ἀοῖα.*)
NICANDER. v. *ἀγωνοθέτης. ἀθολβεῖν. θριβρήν. κλισίαι. μέσκος. τριταί.*
NYMPHODORVS. v. *αἰγίς.*
OCHLVS, *ἐν τροφωνίῳ.* (ſi non mendoſe.)
ORACVLA. v. *θέμησις. πελάνα.*
ORVS. v. *νυμφαῖον.*
OSEAS, propheta, obiter citatur. v. *μονιός.*
PAEON (ex coniectura Valeſii.) v. *ἀφρέδιτος.* P.
PANYASIS. v. *ἠοίην.*
PAVLVS, apoſtolus. v. *Παῦλος.*
PERIGENES. v. *διαπίνειν.*
PHANIAS in *Κήρυκες.*
PHANODEMVS. v. *αἰχμάνας. γαλεοί. ταῦρος.*
PHERECRATES. v. *ἐπίμεστα. μιμάρκυς.*
ἐν πετάλῃ. v. *μετάλλιον.*
ἐν τυῤῥανίσι. v. *γυμνῷ φυλακήν.*
PHERECYDES. v. *εὐρύμας. ἰοφῶσσα.*
PHILEMON. v. *ἴσις.* [forte etiam v. *ἀφαιᾶσαι.*]
PHILETAS. v. *ἄμαλλα βαβυκώς. θέσσαλαι. σκεῖρος. σκύζης. ὑπ' αὐνήν. ὑποζῶσθαι.*
PHILISTVS. v. *βυβάρτις. μεσημερίειν.*
PHILOCTETVS. v. *δορυφόνον.* [v. in *Philoxenus.*]
PHILOCHORVS. v. *ξυμβόλους.*
IDEM *ἐν τρίτῳ.* (fortaſſe *Ἀτθίδος* intelligendum,) v. *ἀγοραῖος Ἑρμῆς.*
ἐν τετάρτῳ. v. *ἱππῆς.*
PHILOLAVS. [*Philyllius,*] v. *πόλεσιν. λιχνοφιλάργυρος.*
PHILOSTEPHANVS. v. *θριπέβρωτος.*
PHILOXENVS. [ex emendat. Hemſterhuſii] v. *δορυφόνον.* *ἐν Σύρῳ.* v. *μεσαύχενες.*
PHOENICIDES, comicus, Megarenſis. v. *δύνασαι σιωπᾶν.*
PHRYNICHVS. *ἐν Αἰγυπτίοις.* v. *ἰαίνεται. σεμέλη.*
ἐν Ἀλκήστιδι. v. *ἀθαμβές.*
ἐν Δαναΐσιν. v. *ἔγκαρτα,*
ἐν Κόννῳ. v. *ἀεί.*
ἐν Κρόνῳ. v. *στελλίσαι.*
ἐν Κωμασταῖς. v. *κολακοφοροκλείδης.*
ἐν Ταντάλῳ. v. *ἰφέδρανα.*
PINDARVS. v. *ἀληθεῖς. διὸς κόρινθος. καταπίμπρασθαι.*
PISANDER. v. *νοῦς ὁ παρὰ* etc.
PISISTRATVS. v. *καταχήνη.*
PLATO. v. *ἀγανακτεῖν. ἀλῆτις. ἀμφιμάσχαλος. ἀρχωνίδας. ἀσελγής αὐτὸ δείξει βορᾶς δευτέρων ἀμεινόνων. διὰ πάντων κριτής. ἐμμέλεια. ἡρακλεία. λίθος. κριός. πῦρ ἐπὶ πῦρ. ποδακάκη. σίλλυβον,* etc. *σταθέρην.*

ἐν

ἐν Γοργίᾳ. v. τὸ παρόν.
ἐν Ἴωνι. v. ἡρακλεία λίθος.
ἐν τῷ σοφιστῇ. v. ἐγγαστρίμυθος.
PLATO, comicus. v. ἀλῆτις. ἀρχωνίδας. [v. not.] ἀσελγής. ἐν τοῖς ἀφ' ἱερῶν. v. ἀσπαλιεύς.
ἐν Μαμακύθῳ. v. μαμακύθος.
ἐν Μωμοθήρᾳ. v. παλινδορία.
ἐν Σύρφακι. v. παλινδορία.
PLVTARCHVS. v. δεκαδώρῳ ἁμάξῃ. ληναίων μήν.
POLEMARCHVS. v. χρυσοῦς.
POLEMON. v. διοσκώλιον. ἐφώδιον. ἠλύσιον. κυλίκρανον. v. δευτερόποτμος. [v. not.] προσωπεῦττα. σκυθικαί.
IDEM. ἐν Ἐρατοσθένους ἀποδημίᾳ. v. βίηφι.
ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει. v. συσπαστόν.
POLYBIVS. v. φρεντοτύπανα.
POLYMNESTVS. poëta Colophonius, obiter citatus. v. πολυμνήστιον, etc.
PRAXILLA SICYONIA. v. βάκχου διώνης.
PRAXIPHANES. v. διατροχάδες.
PYTHAGORAS. v. γυνή.
PYTHAGORICI. v. ἐτασμός. πίραινον.
RHINTHON. v. ἄσπετος. βρυδαλίχα. γαλεοί. ζεῦγος. [v. not.] καλαβρίαν. κάρκαρα. (ex coniect. Sopingii.) λάδις. σκαλιᾶ. σιάννορες. σαπυλλεῦν. σάρματα. τροχαῖα. ὑδραίνα. φαινόλα.
IDEM. ἐν Μηδείᾳ. v. κομάκτωρ.
SAPPHO. v. Ἕκτορος πάσσαλοι.
SACRA pagina ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν βασιλειῶν. v. ὀζειάς, et v. ὡρίων.
ſub nomine τῆς γραφῆς.
SELEVCVS. v. βύδιος. διάτχεσις. κάρβανοι. σήριον. τιάλλακτον.
SIMMIAS. v. πτωκάς.
SIMONIDES. v. κάρκαρα. νεαιρηίσιν. οἰκιάδης.
SOLON. v. ἀγχιστίνδην. βείνεσν. τριταία. obiter etiam in σεισάχθεια. [?] χαλεπὰ etc. et τρεῖς θεοί.
SOPHOCLES. v. ἄβαι. ἀδρέπανον. ἄφυρος. ἀλύβας. ἀναψύχουσα. ἀπαιόλημα. ἀπάνθρωπος. ἀρουραῖοι. αὐλῶνες. ἀφάρμακον. βάσκανος. βωλόναι. γλίδου χρᾶναι. γλοιάς. γνώμων. ἐγκυράδες. ἡρακλεία. καθαγίσαι. (κωχεύουσιν.) σαυρίου. σεμνά. σιλφίου. τυφῶ.
ἐν Ἀθάμαντι α΄. v. ἀγχιρμήνης. βρυάζουσαις. ἐπιστήγματα. ἐχρωματίσθη. λῃστῆρες. καταγνῶναι.
ἐν Ἀθάμαντι δευτέρῳ. v. ἔρκεσι. ἐψιά.
ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. v. ἀρῆ. ἄσκοπον. ἄφρακτος. ἐξαλύξωμαι. κατηναρισμένα.
ἐν Αἰγεῖ, (ex emendatione Caſauboni,) v. ταύρειον πόμα.
ἐν Αἰγίσθῳ. v. Ἀρύθμων.
ἐν Αἰθίοψι. v. ἀνάρκτον. ἀνθοβόσκον. ἀπιστεῖ.
ἐν Αἰχμαλωτίσιν. v. αἰχμόδετος. ἀλιτροσύνη. ἀμφίλινα. ἀνηκές. ἀπειθής. βαίων. ἐμπλεύρου. εὐστερνομαντίαις. ἐνώταις. ἐπιμάσσεται ἴχνια.
ἐν Αἰχμαλώτοις. v. ἄσεπτον. ἄχνην. ἱερόλας. ἱκτερεύσομεν.
ἐν Ἀκρισίῳ. v. ἄδοξα. ἀκτίνας. ἀλσίματα. ἀνταίαν. ἀπόδρομον. ἀποφανθέν. ἀρώματα ἄστομος. βίδην. γάστριον [v. not.] ἰλλάδας.
ἐν Ἀλεάδαις. v. ἐφυμνεῖς. ſed legendum Ἀλευάδαις.
ἐν Ἀλεξάνδρῳ. v. δύσαυλος, et θηλάστρια, videtur Ἀλεξάνδρα legendum.
ἐν Ἀλκμαίωνι. v. αἰνῶ. ἀραίας. βλήρ. [v. not.]
ἐν Ἀμφιαράῳ. v. ἄγισαι. ἀλεξαίθριον.
ἐν Ἀμφιτρύωνι. v. ἀμφιτέρμως. ἀτραυμάτιστον.
ἐν Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ. (ex reſtitutione Meurſii.) v. ἐπενώτισεν.
ἐν Ἀνδρομέδᾳ. v. ἀμβλύσκει ἀμφίπρυμνον. ζευξιλέως. κυρίον. μάσθλη. σαλητόν.

ἐν

ἐν Ἀντηνορίδαις. v. ἀφεψιασσάμην. ἐκβιβάξαι.
ἐν Ἀντιγόνῃ. v. κοινός.
ἐν Ἀτρεῖ. v. ἐπισπάσει.
ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ. v. ἐπιξενοῦσθαι. ἐπισεισούσης. ξυμβόλους.
ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς, (tacito nomine eius,) v. ὀμμάτειος πόθος.
ἐν Δανάῃ. v. ἀνθήμερον. ἀφροδίσια ἔργα.
ἐν Δαιδάλῳ. v. γοργάδων. ἐστέφθην. (emendante Caſaubono.)
ἐν Διονυσιακῷ. v. θωχθείς.
ἐν Δόλοψι. v. εὔναιες.
ἐν Εὐμήλῳ. v. αἵματος, etc.
ἐν Εὐρυσάκῃ. v. ἀδέξαστον.
ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει. v. ἀναχαιτίζει.
ἐν Ἠλέκτρᾳ. v. αἰμα. ἀμήτωρ. αὐτήρεις. ἐπηγγελλόμην. λυκοκτόνου θεοῦ.
[P] ἐν Ἡρακλεῖ v. κύκλους.
ἐν Θυέστῃ. v. ἀκήρυκτον. ἄλογα. ἀλωπός. ἀντεροῦσιν. ἀπείρονας. ἀπόθεα. ἀτελῆ.
ἐν Θυέστῃ δευτέρῳ. v. ἠγόμην. ἀφοσιωμέναι.
ἐν Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. v. ἀμόρφωτον. ἀποπλήκτῳ ποδί. αὐτομάρος. αὐτόφορτοι. ἐπαίνους.
ἐν Ἰνάχῳ. v. ἀελλόθριξ. ἀναιδείας. ἄναντα. ἀλωπὸς, (ex reſtitutione Caſauboni,) ἀντίπλαστον. ἀρκασκύνη. ἐπίκρουμα. κυάμῳ.
ἐν Ἰνοῖ. v. ἄλυτον.
ἐν Ἰοβάτῃ. v. ἀφύλλωτον.
ἐν Ἱππόνῳ. v. ἀπαλέξασθαι. ἀπαρθένευτος. [v. not. ad ἀπάνθρωπος.]
ἐν Ἴριδι. v. εὔωρος.
ἐν Ἴωνι v. χερσεύει.
ἐν Ἰφιγενίᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. v. ἀκρουχεῖ. ἀπαρθένευτα. ἀπυνδάκωτος. βασιλῆ.
ἐν Καμικοῖς. v. κωχεύουσιν.
ἐν Κλυταιμνήστρᾳ. v. ἀράβῳ. [v. not.]
ἐν Κηδαλίωνι. v. αὐτοκτίστους. δέατος. Caſaubono corrigente.
ἐν Κολχοῖσιν. v. ἐπαλλαχθεῖσα.

ἐν Κρεούσῃ. v. ἀνέκτημαι.
ἐν Κρησίν. v. βουδεί. γάστριον. [v. not.] Hinc corrige 6, 12. Pollucem, et pro χρήσει lege Κρησί, vel Κρεούσῃ.
ἐν Κώμῳ. v. ἄνθρωσκε (ίσ. Μώμῳ legendum.)
ἐν Λαοκόωντι. v. καταῤῥάκτης.
ἐν Λαρισσαίοις. v. ὡς.
ἐν Λημνίαις. v. ἀξύμβλητον. ἀσάλπιγκτον ὥραν vide et in δορυαλλές.
ἐν Μελεάγρῳ. v. ἀντίβοιεν. ἰξοφόρους. κυάμῳ.
ἐν Μυσοῖς. v. ἀπέβαθρα. ἀποσύρει. ἀπύρου. ἀγραφής. ἀφθίτους.
ἐν Μώμῳ. v. ἀλώπηξ. ἀμφίον. ἀναστίψαι. ἀποσκόλυπτε. [forte et v. ἄνθρωσκε.]
ἐν Ναυπλίῳ. v. ἀνέρειος.
ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεῖ. v. ναύκληρον. πεσσά.
ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. (ex reſtitutione Meurſii.) v. ἐπίκοτα. τρίτος. κρατήρ.
ἐν ναυσὶ vel ναυσικάᾳ, (ex emendat. Caſauboni,) v. ἀναρριβδοί.
ἐν Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. v. ἐμπερής. ἠμαλάψας. θρεκτοῖσι νόμοις. θριάζειν.
ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. v. ἀθηρόβρωτον. ἐλαιάεσσα.
ἐν Οἰδίποδι. v. ῥαψωδός. ἀπότροπον.
ἐν Οἰδίποδι ἐπὶ κολωνῷ. v. αἰτναῖα. ἀμπυκτήρια. (vbi editur ἐν κολωνῷ,) οἰάτιδος.
ἐν Οἰδίποδι τυράννῳ. v. ἀελλάδων. ἄκων. ἀμφιπλήξ. ἀπότροπον. βαιόν. ἰήιος. ῥαψωδός.
ἐν Οἰνομάῳ, forſan in ἀρουραῖοι. [v. not.]
ἐν Παλαμήδῃ. v. ἀκεστρον. δροπά.
ἐν Πανδώρᾳ. v. κεχήλωμαι.
ἐν Περιλάῳ. v. καρπομανής.
ἐν Ποιμέσιν. v. ἀιαλῶσαι. βερεκύντα. ἴαννα. φοινίκιοις.
ἐν Πολυείδῳ. v. ἀνταίας. ἀραῖον.
ἐν Πολυξένῃ. v. παράρυμα.
ἐν Ῥιζοτόμοις. v. αἰστώσας.

ἐν Σαλμωνεῖ. v. θῆμα. καρυκοί.
ἐν Σατυρίσκῳ. (ἴσ. Σατυρικῷ.) v. ἀῤῥαγὲς ὄμμα.
[P] ἐν Σίνωνι. v. αἰθύσσειν. ἀναισθήτω. ἀξίστες. ἄρητον ἄῤῥητον. ἐνθρίακτος.
ἐν Σισύφῳ. v. ζεῦγος.
ἐν Σκύθαις. v. ἀχίλλειον. ἀψάλακτος.
ἐν Σκυρίαις. (ex reſtitutione Caſauboni,) v. ἀποστίβης. αὐτόστιτον. (ex eiusdem reſtitutione.) εὔωρος. ἀχρήματον. (vbi vulgo Σκυρίοις legitur.)
ἐν συλλόγῳ. v. ἐκκεκόπηται. vide ſupra in Ἀχαιῶν συλλόγῳ.
ἐν Συνδείπνοις. v. μάσθλη. et v. ἀζειῶται. vbi vulgo Συνδείπνῳ legitur.
ἐν Συνωνύμων ὑστέρῳ (ex reſtitutione Meurſii,) v. ἄρητον. [v. not.]
ἐν σφυροκόποις. v. κεχήλωμαι.
ἐν Ταινάρῳ (vel Ταινάροις, vt emendauit Caſaubonus,) v. ἀλαλιάν.
ἐν Ταινάρῳ Σατυρικῷ. v. ἀργέμων.
ἐν Τηλέφῳ. v. ἀειφόρος.
ἐν Τηρεῖ. v. ἀγληχίδων. ſic et in ἀῤῥηνοβοσκὸς et θεαινή. quo vtroque loco male Τυρεῖ editur. [imo recte. v. not.]
ἐν Τραχινίαις. v. ἀειρομένας. αἰόλη νὺξ ἀμφίνεικος. ἀνευφημήσει. ἀντίπρωρα. ἀπλάκητον. ἀροτὺς.
ἐν Τρωίλῳ. v. ἀμάσεται. ἀνδρόπαις. ἀπέσκη. ἄπιστος. ἄσας ἀπόλοικεν. ἐλαυσται. ἔρκη. ἴαννα. ἰήιος. καταρβύλαις.
ἐν Τριπτολέμῳ. v. ἄμαλλα. ἀποθυμιῶ. ἀπυνδάκωτος. ἀφράδμων (vbi male Τριπτομέλῳ editur:) δαίς. (vbi vulgo male diſtinguitur.) ἕλκη. θαιρός. ἴαννα. ἰλλυρὶς γονή.
ἐν Τυμπανισταῖς. v. ἄδημον. ἀνετῶς. ἀντιστρέφω δράκαυλος. forſ et in ἀπάνθρωπος [v. not.] et in κομίζεται vbi legendum ſortaſſe, ὥσπερ ἐν Τυμπανισταῖς.
ἐν Τυράννοις. v. ἔχθιμα. Meurſ. Τυράννῳ emendat, Oedipo nimirum. Vide ſupra in Pherecrates. [*Pierſon* ad Herodian. pag. 476. corrigit Τυροῖ.]
ἐν Ὑδροφόροις. v. κοινός.
ἐν Φαίδρᾳ. v. ἄγκυραι. ἄγος. ἄκλεκτοι. ἀπέπτυσε. αὐτομόλως. ἀψερές. κυλαίνων. μῶλυς.
ἐν Φιλοκτήτῃ. v. ἁμαρτεῖν. ἄμπυκες.
ἐν Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ. v. δράκοντα. δρυοπαγῆ στόλον. ζηλῶ. ῥακτηρίοις. ſed nomine tacito.
ἐν Φινεῖ. v. ἀπενώτισαν. ἀρτύμασι. καταῤῥάκτης.
ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. v. ἀχάλκευτα.
IDEM tacito, vt videtur, nomine. v. ἀράβῳ. βαιών. βλήρ. (aut ſaltem Euripides, vterque enim Ἀλκμαίωνα ſcripſit,) βρυαζούσης λεαίνας. βρυαλίκται. γαλίς. γάστριον. γελχανός. δερυαλλός. ἐπενώτισεν. ἐπήκοος. [P] ἡρακλεία. λίθος. etc. ναύκληρον. etc. σεμνά, etc.
SOPHRON. v. ἀγροπηγή. αἰδοία. ἀλύδιμον. ἁλικαύων. διατελεῖαν. ἠρύκαλον. κατάστικτον. παραστίζουσα. σάρον.
SOPHRONIVS. v. σκανὰς, [forte *Sophron.* v. not.] etc.
SOSIBIVS. v. ἠλακάτια. περφίλα. σάνδυξ.
SPEVSIPPVS. v. συβῶται.
STESICHORVS. v. βρυαλίκται. ἠλίβατον. ναυκληρώσιμοι, et obiter in τριάς.
STRATTIS. v. κάλχας. βοῦς. ἐμβαίνη, etc.
ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένῳ. v. ὁ μάλα κικκάς.
ἐν Φερτικῷ δραμκτίῳ v. κολεκάνοι.
SVILAS. Σϐίλας (niſi corrupte) v. πυῤῥαία. Suidas Θεσσαλικῶν πρώτῳ citatur ab Apollonii Scholiaſte, pag. 122. edit. H. Steph. Idem et pag. 26. videndus.
TACTICI. v γνωμοτυπία. διπλασιασμός. ἱερὸς λόχος.
TELECLIDES v. βρόμιος. δρεπτόν. εὐτρηίους.
IDEM ἐν Πρυτανεῦσι. v. δορυφόνον.
TELESILLA. v. βελτιώτας.
THEOCRITVS. v. αἰολικόν. βουκολιασμός.

THEOGNIS

THEOGNIS. (vt videtur,) *πολυπαίδης.*

THEON. *ὁ τὰς κωμικὰς λέξεις γράψας*, in Praefatione. v. *ἀγνῶτες. σκίταλοι.* [v. noi]

THEOPHRASTVS. v. *ἀφροδίσιος ὄρχος. δύσκαπνος. ἐπίπτερον. κολλύρα. κύναρος. κύπαιρος. προσφανῆ. σαλακωνίσαι. σίδη. σισύμβριον. σκυρθαλιάς.* vide et in *διὸς ἄνθος.*

περὶ φυτῶν. v. *στελίς.*

ἐν τῷ μεταλλικῷ. v. *προσφανῆ. σύζωσμα. στελίς.*

THEOPOMPVS. v. *βισύρας. δονατάν. ζειρά.*

ἐν τρίτῳ αὐτοῦ λόγῳ. v. *ἱππάκη.*

THVCYDIDES. v. *ἀμφίβολοι. ἀντίπαλον. ἀργυρέα ὕννις. ἀρτάς. αὐτοβοεί. βιοτεύειν. ἐννεάκρουνος. ἤντησεν. κυλώνιον. λιμῷ. οὐ ῥαδίως. πύθιον.*

TIMACHIDAS. v. *πυριβρεμέτας.*

TIMARCHVS. v. *ἀμυστίς.*

TIMOCLES. v. *ἀπυξίνου.*

TRAGICI. v. *βαθμοί.*

TRYPHON. v. *ῥαφανίς.*

XANTHVS. v. *ἀτταγάθη. βουλεψίη.*

XENOPHON. v. *ἀποσκαλίδοντα. σωπιάνουσι.*

ἐν Ἀναβάσει. v. *σιγάζοντος.*

ἐν πρώτῳ Ἀναβάσεως. v. *φοινικιστής.*

ἐν ἕκτῃ Ἀναβάσεως. v. *σίγλον.*

ἐν Κυνηγετικῷ. v. *σαρδόνες.*

CAPVT XXXVIII (olim XXXVI)

DE LEXICIS ET GLOSSARIIS *) AD SCRIPTA THEOLOGORVM, IVRISCONSVLTORVM, MEDICORVM, PHILOSOPHORVM AC RHETORVM GRAECORVM INTELLIGENDA COMPARATIS.

I. *Gloſſaria in Theologos Graecos.* II. *Gloſſae verborum Iuris a Carolo Labbaeo editae.* III. *λέξις νομική MS.* IV. *Erotiani gloſſarium de vocibus Hippocratis.* V. *Scriptoris aetas et dicendusne ſit potius Herodianus.* VI. *Index ſcriptorum, ab Erotiano laudatorum.* VII. VIII. IX. *Alia Lexica et gloſſaria iatrica, botanica, phyſica et chemica.* X. *Lexica Philoſophica; vt Platonica, Peripatetica, etc.* XI. *Lexica deperdita in rhetoras.* XII. *De Harpocrationis Lexico.* XIII. *Harpocrationes plures.* XIV. *Index ſcriptorum, ab Harpocratione laudatorum, ex editione Nicolai Blancardi.*

[Cum ſupplementis *G. C. Harles.*]

I.

Gloſſariis biblicis graecis, quae in celebrioribus bibliothecis Europae complura MSS. exſtare dixi, accenſendum etiam venit dictionarium eccleſiaſticum optimae notae, in bibliotheca

a) Noſter Fabricius Lipſiae a. 1689. 4. ſub nomine *I. A. Fabri* ad calcem centuriae anonymorum et plagiariorum vulgauerat breuem de lexicis graecis diſſertat. poſtea autem, quae de illo argumento notaſſet, ſe inſeruiſſe bibliothecae huicce graecae, ipſe teſtatus eſt B. Gr. lib. V. c. 40. init. (vol. IX. pag. 620. vet. ed.) — *Val. Erneſt. Loeſcher* in epiſtola de ſtatu progreſſuque ſcriptorum, abs ſe promiſſorum, promiſit opus de gloſſis, gloſſographis etc. confectum: quod forſan alicubi adhuc latet.

theca Medicea [b]), quod laudat Alexander Morus in notis ad 2 Tim. I. 6. et Matth. I. 19. [c]). Neſcio, an diuerſum a *Stephani*, antiqui gloſſographi, (eiusdem grammatici, opinor, qui in Dionyſii, Thracis, τέχνας ſcripſit,) expoſitione MS. ἐνδιαθέτων γραφῶν, quae citatur a Iohanne Pearſono praefatione ad ſeptuaginta interpretes. [et eſt in cod. medic. XLII. pl. 57. vti modo vidimus: diuerſae autem eſſe videntur a cod. *dictionarii eccleſiaſtici*, a priore codicis illius parte; ſed forſan conueniunt cum paruis lexicis, in eod. cod. obuiis. *Harl.*] Sed fuerunt praeterea, qui doctorum etiam eccleſiaſticorum ac Theologorum graecorum ſcripta, ſi qui ſingulari dicendi genere vſi fuiſſent, gloſſariis eiuscemodi illuſtrarent. Talis ἑρμηνεία λέξεων, litterarum ordine concinnata, praefigitur primae editioni graecae operum, quae feruntur ſub nomine *Dionyſii Areopagitae* [d]), Florent. apud Philippum Iuntam A. 1516. 8. Ac fallitur *Lambecius*, qui, id gloſſarium ex cod. MS. Vindobonenſi memorans, pro inedito

latet. — Aliorum, quae in hoc capite non commemorantur, lexicorum ac gloſſariorum notitia in capite, quod ex vol. IX. vet. edit. paullo poſt in hunc tomum reducam, locum inueniet meliorem. *Gloſſaria* autem iam ante Strattidis, poetae comoediae veteris, tempora, vigente adeo lingua, Athenis reperta fuiſſe, patet ex fragmento Strattidis, de quo v. ſupra, vol. II. pag. 497. not. Nubem vett. grammaticorum, qui lexica, gloſſaria etc. conſarcinarunt, diligenter excitauit cel. *Beck* in comment. de litteris et auctor. gr. et lat. part. I. p. 47. ſqq. *Harl.*

b) *Bandinius* in catal. codd. gr. bibl. Laurent. vol. I. pag. 43. illum cod. XX. plutei V. vberius deſcribit, et ex lexico vocc. eccleſ. ſpecimen adfert vocc. quae a ſecunda alphabeti littera oriuntur, et citat verba Fabricii. Praeter ea is cod. continet alia parua lexica, ſiue fragmenta, λέξεις τῆς ὀκτατεύχου· λέξεις τῶν Βασιλειῶν· λέξεις τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ψαλμῶν· quae conuenire videntur iis, quae inſunt in cod. Fabriciano, infra in h. tomo ex vol. IX. vet. ed. memorato. — In eadem bibliotheca medicea cod. XXXII. plut. IV. praeter epiſtolas catholicas et Paullinas aliaque comprehendit in fine *aliquot Lexidia*, quorum primum vocc. continet CCIX. ex epiſtolis Paulli collectas, et ſecundum alphabetum diſpoſita; alterum alia, itidem ex apoſtolo, ſed nullo ordine congeſta; tertium vocc. ex variis tum veteris tum noui teſtamenti libris excerpta, ſed ita evanida, vt vix legi poſſint; adparet etiam quaedam apocalypſeos interpretatio. Quartum denique inſcribitur, Λεξικὸν Κυρίλλου τοῦ εὐαγγελίου, *Lexicon Cyrilli ex euangelio:* continet autem vocabulorum hebraicorum, quae in euangeliis occurrunt, breuiſſimam interpretationem. v. *Bandini* cat. I. pag. 554. ſq. qui etiam ſubſcriptiones amanuenſium cod. membran. a. Chr. 1093. manu exarati refert. — In cod. XLII. plut. 57. (*Bandin.* II. col. 418 ſqq.) plura ſunt lexica: memoramus h. l. 1) Lexicon S. Cyrilli, vti videtur Bandinio; 6) Lexicon dictionum V. et N. Teſtamenti, expoſitarum a Stephano, Theodoreto, et aliis lexicographis, Caſſiano, Longino philoſopho. Incipit ab Octateucho: ſequuntur vocc. ex quatuor libris Regnorum, libro Iob, Eccleſiaſte, epiſtolis D. Paulli, Pſalmis et Canticis. 12) Dictionum, quae habentur in ſanctis euangeliis interpretatio; 14) dictiones ex Chriſtianorum libris. 16) *Theodoſii*, monachi, grammatici, interpretationes in plures acroſtichides canonum diuerſorum anni feſtorum. 17) Lexici fragmentum, initio et fine mutilum. — In cod. L. plut. 57. (*Bandin.* II. col. 431.) 1) συναγωγὴ λέξεων etc. *collectio dictionum, concinnata ex diuerſis libris, veteris nempe ac nouae ſcripturae.* (dictionis.) 2) *Variae interpretationes dictionum ex actis apoſtolorum, CL pſalmis, canticis, octateucho, iobo, Prouerbiis, prophetis et euangeliis;* 3) *interpretationes vocum hebraicarum, ſecundum ordinem litterarum.* 12) *ventorum nomina*, et alia opuſcula argumenti ſacri. adde cod. XVIII. plut. 59. apud *Bandin.* II col. 559. ſq. nr. III. et VII — In cod. XXX. pl. 58. (*Bandin.* II. col. 476.) Lexicon, definitiones continens theologicas ac philoſophicas, ordine alphabetico diſpoſitas. initio mutilus eſt codex. Alia lex. v. in ſequentibus notis memorata. *Harl.*

c) Lexicon eccleſiaſticum, ſ. collectanea ex Chryſoſtomo et aliis in Geneſin, in cod. IV. bibl. Monac. Bauar. *Harl.*

d) In bibl. *Pariſ.* publ. in cod. DCCCCXXXIII. (catal. tom. II. pag. 183.) Dionyſii Areopag. opp. ſequitur lexicon, vbi explicantur vocc. difficiliora, quae in S. Dionyſii ſcriptis occurrunt; in codice DCCCCXXXIV. illius opp. praemittitur explicatio vocc.

Digitized by Google

edito habet, libro III. pag. 72. *) quod eo magis mireris, quoniam ipſe pag. 73. [pag. 198. ed. Kollarii.] facit illius Iuntinae Dionyſii editionis mentionem. Incipit: *ἀγάμενος, θαυμάσας,*

Ff 3

voce. difficil. in illius opp. obuiorum. — Explicatio vocc. quorumdam difficil. quae in *Gregorii Nazianzeni* carminibus occurrunt, eſt in cod. Pariſ. MMCCCCVIII. nr. 6. item in cod. MMDCXIX. nr. 2. nec non in cod. *Coiſlin.* CCCXCIV. teſte Montfaucon bibl. Coislin. pag. 603. *Harl.*

e) Siue col. 195. ſq. ed. Kollarii, cuius not. conferes. In vol. VII. col. 532. cod. CXXXIII. nr. 19. eſt anonymi *Lexicon biblicum graecum*, continens interpretationem ſuccinctam obſcurorum vocabulorum, quae exſtant in verſione graeca V. et N. teſtamenti. nr. 20. Interpretatio hebraicorum nominum et vocabulorum, in SS. ſcript. occurrentium, ordine alphabetico, et nr. 21. alphabetum Hebraeorum cum explicatione graeca. nr. 23. nomina duodecim apoſtolorum et quatuor archangelorum cum explicatione. — In bibl. *Veneta* D. Marci, cod. DLXXVIII. explicatio vocc. hebraic. per alphabetum. (catal. pag. 303.) — *Venetus* inter codd. *Nanianos*, in cod. CCXCVII. ſq. (cat. pag. 498. ſq.) n. 2. Lexicon in Pſalmos, nr. 3. parua lexica in omnes fere SS. libros. — in codice CCXCIV. (catal. pag. 497.) *ἑρμηνεία λέξεων τῶν ἐν τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ ἐμφερομένων.* — in cod. CCCI. (cat. pag. 505.) Lexicon in XII. prophetas. — in cod. CCCIII. nr. II - IX. (catal. pag 507.) Lexica in Pſalmos, cantica, octateuchum, (bina exemplaria diuerſa,) in prophetas, acta apoſtolorum, epiſt. ad Hebraeos, cum aliis breuibus huiusmodi lexicis. — *Florentiae* in bibl. monaſterii, (vid. *Montfauc.* diar. ital. pag. 368.) cod. saec. XIII. membran. Lexicon gr. in cuius fine explicatio graeca nominum hebraeorum S. S. — *Pariſiis*, in bibl. publ. ſecundum catal. codd. vol. II. cod. XXXIX. nr. 14. explicatt. vocc. nonnullorum, quae in V. ac N. T. leguntur. — cod. CCCCLXIV. nr. 3. anonymi lexicon S. S. e Stephano, aliisque lexicographis depromtum; nr. 4. anonymi lexicon. — codex DCCCCII. n. 6. lexicon e ſcriptoribus ſacris et profanis collectum, vbi praeter nonnulla veterum teſtimonia, alia multa ſcitu non indigna reperiri dicuntur: ſed litteram A. tantum continet. — eiusmodi fere lexicon eſt in cod. MMCCCCVIII. nr. 3. — cod. MCXLII. anonymi lexicon, vbi praeter ſcriptores ſacros, pauci alii, Damaſcius, Homerus, laudantur. — In cod. MMDCX. lexica in plures libros V. et N. Teſtamenti. — In cod. MMDCXVII. nr. 2. anonymi lexicon, quo vocc. Octateuchi difficil. explicantur. nr. 3. item in codd. MMDCLV. MMDCLVI. MMDCLIX. MMDCLX. MMDCLXI. MMDCLXXII. MMDCLXXIII. anonymi lexica, quibus complures V. et N. T. libri exponuntur. In cod. (qui ex vetuſto exemplari, quod in bibl. Principis Valachiae adſeruabatur, deſcriptus eſſe perhibetur,) MMDCXVIII. nr. 4. anonymi Lexicon, vbi explicantur vocc. difficiliora V. et N. T. Auctor vero *Stephanum*, *Theodoretum*, *Caſſianum* et *Longinum* philoſophum duces ſequutum ſe eſſe profitetur. Opus illud dicitur nondum publicam lucem adſpexiſſe. Sic quoque nr. 5. eſt anonymi lexicon hebraico graecum, hactenus ineditum, cuius ope quaedam Heſychii loca, (gloſſae ſacrae, ni fallor,) poſſint emendari. — In cod. MMDCXXXII. Lexicon in plures libros V. T. — In cod. MMDCXXXIII. MMDCLXIII. MMDCLXIV. MMDCLXVIII. anonymi lexicon, ex ſcriptoribus tum eccleſiaſticis tum profanis collectum. In cod. MMDCLVIII. hebraicorum quorumdam V. T. vocabulorum explicatio. — In cod. MMDCLXV. anon. lexicon in quosdam V. T. libros. — In bibl. *Coisliniana* ſunt multa lexica, (v. ipſum *Fabric.* infra, lib. V. cap. 40. ſect. VIII. vet. edit.) in his cod. CCCXCIV. lex. in libros V. et N. T. cod. CLXXVIII. lex. in ſcript. ſacros et profanos. cod. CCCXLVI. λέξεις XII. prophet. et IV. libr. Regum (Monf. bibl. Coisl. p. 602. ſq. pag. 238. p. 502.) — Inter codd. *Thom Gale* cod. LV. ſiue in cat. codd. Angl. et Hib. nr. MMMMMDCCCLXXXIX. dictionum S. S. index alphabeticus. — *Auguſtae Vindel.* in cod. bibl. publ. dictionar. vocc. graec. collectum ex variis auctor. tam ſacris, quam profanis, et expoſitio vocc. in epiſtolis Paulli, XII. prophetarum ac libris regum, (Reiſer. cat. p. 80.) Quaedam eiusmodi generis expoſitiones et lexica ſunt in bibl. Eſcorial. v. *Plüer.* itiner. per Hiſpan. pag. 159. ſq — Haec ſufficiant. — Notandum adhuc eſt *Gloſſarium graecum in ſacros N. T. libros*, ex MS. primus edidit notisque illuſtrauit *Io. Alberti.* Acc. eiusdem miſcellanea critica in *gloſſas nomicas*, Suidam, Heſychium et index autorum ex *Photii* lexico inedito. Leidae 1735. mai. 8. Cel. autem *Matthaei*, in praeſenti Profeſſor Witteberg. ex cod. typograph. ſynod. Moſquenſ. edidit in *Lectionibus Moſquenſibus*, vol. II. (Lipſ. 1779. 8.) pag.

Digitized by Google

μάσας, ἐκπλαγείς. ἄγαν, πάνυ. ἀγεννῶς, ἀσθενῶς, ἀνάνδρως. ἁγιστεία, ἁγιασμὸς, κάθαρσις. ἄγκυλον, σκολιὸν, δυσχερὲς, ποικίλον, etc. Simile Lexicon vocum, quibus *Johannes Chryſoſtomus* ſignanter vſus, MS. fuit bibl. Scorialenſi, et onomaſticon vocum, *Andreae Cretenſi* propriarum, ſubiunxit eius operibus, [P] a ſe editis, Franciſcus Combefiſius. Omnium etiam manibus teritur doctiſſimi viri, *Iohannis Caſparis Suiceri* f), Theſaurus eccleſiaſticus, e Patribus graecis collectus, quo praeter inſigniores voces Noui inſtrumenti multa graecorum eccleſiae doctorum vocabula docte et diligenter exponuntur, rituumque ſimul et dogmatum atque haereſium notitia ſubinde perſtringitur. Prodiit opus vtiliſſimum et viginti annorum labor, Amſtelodami, A. 1682. fol. licet infinita adhuc in Patribus graecis, quae ab illo neutiquam adtinguntur, ſuperſint, alterius fortaſſis viri docti induſtria atque ſtilo conſignanda.

II. Vocabula forenſia *Iuris attici* veteris petere licet ex Harpocratione et virorum doctorum in illum commentariis, (de quo mox infra dicam, vbi Lexica in graecos rhetores relaturus ſum,) tum ex *Guilielmi Budaei* Commentariis linguae graecae g). At in conſtitutiones imperatorum, quae Baſilicorum libris continentur, et in alia monumenta Iuris graeco romani, gloſſaria varia ex codicibus MSS. biblioth. Pariſ. deſcripſit, et ad calcem obſeruationum atque emendationum in Synopſin Baſilicon [inſer. *Veteres gloſſae verborum iuris, quae paſſim in Baſilicis reperiuntur*, cum notis] edidit *Carolus Labbaeus* Pariſ. 1606. 8. Eadem ſubiecta deinde etiam ſunt gloſſariis latino-graecis et graeco-latinis Cyrilli, Philoxeni et aliorum, quae poſt Henricum Stephanum longe auctiora magisque digeſta et emendata ex *Labbaei* eiusdem recenſione habemus excuſa Pariſiis 1679. fol. h). Is in epiſtola

pag. 60. ſeqq. *Gloſſarium paruum in epiſtolas apoſtolorum*, et pag. 72. ſqq. notis illuſtrauit, in quibus diligenter comparauit *Cyrilli* lexicon MS. ab Alberti codd. Cyrilli ſaepe diſſentiens, et cum duobus *lexicis gr.* quorum loca frequenter excerpſit, et de quibus dixit in *Gloſſariis graecis minoribus, et aliis anecdotis graecis* etc. Mosquae 1774. 4. editis, quae etiam huc referenda ſunt. Nam in priore parte nr. 4. eſt *gloſſarium* in omnes epiſt. Paulli, praeter illam ad Philemona. *Harl.*

f) Obiit Suicerus Anno 1705. 23. Sept. Heidelbergae, cum antea Tiguri docuiſſet.

g) Sic *Lexicon rhetoricum*, cuius ſpecimen dedit *Montfaucon*, bibl. Coislin. pag. 491. ſqq. in primis comparatum eſſe ad ius atticum explicandum ait *Ruhnken.* in praef. ad Heſych. Lexic. t. II. pag. IV. — *Budaei* commentarii prodierunt primum *Pariſ.* ex chalcographia badiana, 1529. fol. tum *Coloniae opera et impenſa Ioannis Soteris.* a. 1530. *m. Mart.* fol. (huius edit. exemplar ipſe poſſideo: laudat quoque illam edit. Bünemann. in catal. MSS. et libror. rariſſ. pag. 46. *Freytag.* vero in adparatu litter. tom. I. pag. 379. ſq. vbi de illo praeclaro opere copioſus eſt, num iure ſuſpicatus ſit, Colonienſem edit. eſſe eamdem edit. quae *Baſileae* eodem quoque anno 1530. prodierit, alii certiora dicant: equidem dubito: nam in Baſileenſi ed. in calce legitur, *Baſileae in aedibus Io. Bebelii, menſe Martio* M. D. XXX. niſi dixeris, Io. Soter. et Bebel. communi ſumtu renouaſſe typis edit. Pariſinam, et vtrumque primum tantum atque vltimum folium mutaſſe, ſuoque et vrbis diuerſae nomine ſignaſſe diuerſimode.) Tertia parte auctior et ſplendidius excuſus eſt liber in officina *Robert. Stephani*, Pariſ. 1548. fol. recuſ. Baſileae ap. Nicol. Epiſcopium 1556. fol. et in Budaei Opp. omnibus, Baſil. 1557. fol. conſtituunt tomum quartum, adde infra libr. V. cap. 40. vol. X. pag. 74. vet. edit. *Harl.*

h) Noua editio: *Veteres gloſſae verborum iuris, quae paſſim in Baſilicis reperiuntur: quas ex variis msstis codd. bibl. reg. Carolus Labbaeus eruit, digeſſit et notis illuſtrauit. Acceſſerunt in hac editione ipſis gloſſis additiones ex libro msto: praeterea Ioſephi Scaligeri et aliorum V. D. emendationes; denique notae Antonii Schul-*

Digitized by Google

ſtola ad Iacobum Auguſtum Thuanum, *Veteres*, inquit, *iurisconſulti Graeci tot gloſſas ſiue* ῥωμαϊκῶν λέξεων συναγωγὰς *ad imperatoriarum conſtitutionum, iis refertarum, interpretationem et legum romanarum intelligentiam ſibi parauerunt, quae quidem huc vsque maxima ſtudioſorum damno in bibliothecarum puluere ſepultae iacuerunt, ſepultae, inquam, integrae fuerunt, particulas enim aliquas eruerunt ampliſſimi doctiſſimique viri, Alciatus, Cuiacius, Briſſonius, Pithoei, Fornerius: nunc vero omnes, quas nanciſci potui, a me collectae et in vnum Corpus redactae ac emaculatae prodeunt auguſtiſſimi nominis tui ſplendorem mutuantes.* Citatur *Stephanus*, neſcio quis [i]), in his gloſſis voce δίκη. *Paulus*, ICtus, voce ἴνρεμ Παυλιάνη. Idem ἐν τῷ ά περὶ δυσαποσπάστων voce δετίγνυ. *Sabbatius* voce ἰντερβάλλυμ. *Plutarchus* ἐν τῷ Σόλωνι (ita lege pro Σόλῳ) in ἰντερκαπέδο. *Labeo* (ita lege pro λαβὼν) voce ἰντζωριάρωμ. *Papinianus*, voce ἰνφάκτυμ. *Aquilius Gallus*, ICtus voce ἐπερώτησις, σποςτίλας, ἀκυϊλιανὴ et ἰνφάκτυμ. *Heſychius illuſtris* [P] ὁ φιλοσοφήσας (ἐπὶ τῆς) Μιλησίας ἐν τῷ έ χρονικῷ διαςήματι τῆς ἱςορίας voce παλματίυς. ἐν τῷ ς'. διαςήματι, voce φόλλις. Thalelaeus ICtus ibid.

III. Noui, plura eiusmodi Lexica iuridica ſiue gloſſas nomicas exſtare in bibliothecis variis [k]) manu exaratas, vt quibus vſi ſunt Meurſius et Cangius, et quales ſunt illae, e quibus inſigne Dionis fragmentum excerpſit H. Valeſius notis ad Excerpta Peireſciana. Habeo et ipſe gloſſarium eiusmodi, ſcriptum in charta ante annos quadringentos, (licet parum emendate,) latina latinis primum, deinde graecis litteris deſcripta exhibens, ſubiuncta graeca interpre-

Schultingii, ICti et Anteceſſoris, in Euerh. Ottonis theſauro iuris rom. tom. III. ed. II. Traiecti ad Rhen. 1733. fol. pag. 1697. ſqq. Schulting. in praefat. ait, gloſſarum auctores, quorum nomina ignoramus, non ante imperium Leonis, philoſophi, cuius initium incidit in annum aerae vulgatae 886. vixiſſe. Labbaeus autem ex diuerſorum lexicis ſiue gloſſariis, in vnum conflatis, id opuſculum concinnauit. Hinc toties vnum idemque proponitur verbum, vel eodem, vel diuerſis in locis; modo ſimiliter, modo aliter enuntiatum, et nunc hoc nunc illo modo, nunc breuius et conciſius, nunc plenius atque vberius expoſitum. v. Schult. praef. qui etiam memorat *Io. Meurſium* in gloſſario graeco-barbaro et *Carol. du Fresne, Dom. du Cange* in gloſſario mediae et infimae graecitatis non pauca iam reſtituiſſe; poſteriorem quoque complures recentioris Graeciae euoluiſſe libros msstos, vt et *gloſſas nomicas*, partim ex regia, partim ex Vaticana bibliotheca petitas, indeque non pauca in ſuum contuliſſe gloſſarium. Schulting. quamquam multa quidem praeclare emendauit aut explicuit: aliis tamen amplum reliquit ſpicilegium. Vt mittam, quae V. D. (et multos laudauit Schulting. in notis,) paſſim, data occaſione, adtulerunt ad gloſſarum emendationem aut interpretationem, peculiarem operam impenderunt illis *I. Alberti* in miſcellaneis criticis in gloſſas nomicas, ſubiunctis a pag. 225. eius Gloſſario gr. in ſacros N. T. libros ſupra laudato, *Matth. Roeuerus* in ſpecimine obſeruatt. et emendatt. ad gloſſas vett. verborum iuris, ad calcem fragmenti veteris ICti de iuris ſpeciebus et manumiſſ. pag. 41. ſqq. Lugd. B. 1739. 8. *Petr. Bondam* in animaduerſſ. criticis ad loca quaedam iuris ciuilis deprauata, cap. VI - X. in Oelrichſii theſauro nouo diſſ. belgic. vol. II. t. 2. p. 197. ſqq. *Petr. Lucret. Struchtmeyer* in epiſt. crit. in gloſſas nomicas, Vltrai. 1769. 8. quo cum rem ſaepe habuit *Io. Bern. Köhler* in interpretationum et emendationum iuris romani libro I. ed. II. Lipſiae 1792. 8. cap. VI et VII. p. 62 ſqq. vbi gloſſae nomicae ſaepius corriguntur et explicantur: denique *Georg. Ioa. Iacobſon* in ſpecimine critico in gloſſas nomicas, Dauent. 1777. 4. adde *Saxii* Onom. litt. II. pag. 127 et 549. *Harl.* add. *H. I. Arntzenii* Obſeruationum Sylloge in Actis Societ. Traiect. T. I pag. 126. ſq.

i) An is, qui, digeſtis componendis a Triboniano adhibitus, Pandectas εἰς πλάτος vertit? de quo vide *Bachii* hiſtor. iurisprud. rom. lib. IV. cap. I. §. VIII. *Harl.*

k) Vaticanam et Mediceam memorat *Schulting.* in praef. et gloſſarum apographum cod. Medic. habuiſſe Iac. Gronouium, prodit. *Harl.*

interpretatione, hoc titulo: *Λέξις νομική*. Initium eius vna cum librarii aberrationibus adſcribam. *Adet* †) *ἔχει*. *Ad partium participandum ἀδ πραετίεμ παρτικιπάνδεμ, ἑαυτὸν ἠθέσχετο πραθῆναι*. *Aediles* a) *Ἀεδίλες οἱ ναέι*. *Aditeui* b) *ἀδιτεύει, ὑπεισέρχεται*. *Alumnus ἀλῦμνος, θρεπτός*. *Aediles αἐδίλες, οἱ ἀγορανόμοι*. *Adnatus* c) *ἀδνάτος. ὁ ἐξ ἀῤῥενογονίας συγγενής*. *Amita ἀμίτα, ἡ πρὸς πατρὸς θεῖα*. *Adoption ἀδοπτιὸν, ἡ υἱοθεσία* *Adrogation* (arrogatio) *ἀδρογατιὸν ἡ ἐκ βασιλέως υἱοθεσία γινομένη διὰ προςάγματος, ἤτοι κατὰ παράκλησιν*. *Aedes tuentur ἀεδες τυέντυρ, οἵτινες τοὺς ναοὺς ἀσφαλίζονται*. *Adnatorum ἀδνατόρουμ, συγγενεῖς*. *Alubion* d) *ἀλουβίον, ἡ πρόσκλισις* e) *ἡ πρόσχωσις τοῦ ποταμοῦ*. *Aituritate* (auctoritate) *ἀκτουριτάτε, αὐθεντία*. *Aqtor* (actor.) *ἄκτορ, ὁ ἐνάγων*. *Alimenta ἀλιμέντα, διατροφάς*. *Ad exibendum ἀδεξιβένδουμ, ἡ παραςατικὴ τοῦ πράγματος ἀγωγὴ, ἡ περὶ ἐκνικήσεως*. *Aditatiom* f) *ἀδιτατιὸν, δίκαιον τοῦ οἰκεῖν τινα εἰς τὴν ἑτέρου οἰκίαν*. *Aqtus ἄκτους, δίκαιον τοῦ βαδίζειν με διὰ τοῦ σοῦ ἀγροῦ μετὰ ὑποζυγίου*. *Aquaedaqtus ἀκουαεδοῦκτους, τὸ ἕλκειν με ὕδωρ δι' ἀλλοτρίου ἀγροῦ*. *Aaſtum* g) *ἀβοῦςουμ, ἀντλεία ὕδατος*. *Afeqtum ἀφέκτουμ,* h) *πρόσωπον*. *Adſtinenſi* i) *ἀδςινατεύσει, ἀποπέμψει, παραιτήσεται*. *Ademptenon ἀδεμπτεύων, ἀφαιρούμενος*. *Aqqeptilation ἀκεπτιλατιὸν, εἰκονικὴ πρᾶξις ἢ καταβολὴ* etc. Haec ſpeciminis loco plus ſatis eſſe poſſunt. *Fabr.* De lexico *Harmenopuli* vide infra lib. V. cap. 42. vol. X. vet. ed. *Florentiae* in bibl. medicea, in cod. VII. plut. 5. eſt nr. 2. Lexidion quoddam quinque foliis, nullo auctore tituloque adſcripto, et nr. 3. Lexidion, tribus foliis, integrum quidem, ſed nullo ordine ſeruato, complectitur *νικῶν καὶ κατηγοριῶν ὀνόματα*; in cod. XLI. plut. 57. ſunt plura lexica varii generis. Huc pertinent nr. 4. dictiones rhetoricae, praecipue nr. 13. it. in cod. II. et cod. VI. plut. 80. dictiones (*λέξεις*) latinae, quae habentur in iure, cum graeca illarum interpretatione, ſecundum alphabeti ordinem. (v. *Bandini* catal. codd. gr. vol. I. p. 17. et vol. II. col. 419. et 420. vol. III. col. 172 et 182. — *Venetiis* in bibl. D. Marci, in cod. CLXXII. (catal. codd. gr. pag. 100.) legum delectui in compendio etc. praemittitur index copioſus et lexicon iuridicum. — in cod. CLXXIV. lexicon iuridicum, cuius initium reſpondet principio cod. a Fabricio memorati. — in cod. CLXXVII. ſynopſi Baſilicorum praemittitur lexicon, quod, auctor cat. p. 103. ſcribit, in aliis quoque haberi codicibus. n. codd. CLXXX. CLXXXII. et CLXXXIII. — Inter codd. *Nanianos* cod. CCCI. nr. 2. paruum lexicon vocc. latin. quae in iure graeco romano occurrunt. (catal. pag. 505.) — *Vindobonae* in bibl. caeſarea cod. III. nr. 7. cod. VI. nr. 6. cod. VII. nr. 8. cod. XIII. nr. 2. cod. LI. nr. 31. anonymi gloſſae iuridicae latino-graecae, (v. *Lambec.* comment. vol. VI. part. I. col. 34. col. 56. col. 72. col. 101. vol. VIII. col. 997. vbi Kollarius in nota, *Blaſtari*, ait, tribuit Robertus Gerus in adpendice ad Caueum, quem conſules.) — cod. LII. nr. 8. cod. LIII. nr. 8. et 18. (*Lambec.* VIII. col. 1002. 1006. et 1010.) In *Kollarii* ſupplement. ad Lambec. pag. 302. et 331. in cod. XLIV. nr. 2. et cod. XLVI. nr. 2. — *Pariſiis* in bibl. publ. (quae abundat lexicis varii generis,) in cod. MMDCLXXI. nr. 4. anonymi lexicon, quo voces quaedam latinae ad ius pertinentes, graece exponuntur. — *Montfaucon* in bibl. Coiſlin. pag.

†) Habet. *a*) aedes. *b*) adit. *c*) agnatus. In gloſſis Labbaei *ἀδγνάθος*, et infra etiam *ἀδνάτος*, ac poſtea: *κοδνάτοι οἱ ἐκ θηλυγενίας*. *d*) alluuium, *e*) male *πρόσκλησις* in editione Labbei. *f*) habitatio. *g*) hauſtum. *h*) hinc *προσωποληπτης*, qui affectum reſpicit. *i*) abſtinet.

pag. 488. ſqq. dedit ex cod. CCCXLV. membran. ſaec. X. ſpecimen, ſ. iuris vocabula ordine alphabetico. *Harl.*

IV. Ad *medicae* artis vocabula deſcendenti occurrit primo loco EROTIANI *τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγὴ*, ſiue *gloſſarium in voces Hippocratis*, ad Andromachum m): quod primus ex codice MS. quem Heluetius quidam ex bibliotheca Vaticana ſibi commodatum [?] ſurripuerat n) graece publici iuris fecit *Henricus Stephanus* Pariſiis, ao. 1564. 8. pag. 5-53. o) vna cum eruditis caſtigationibus ſuis pag. 113-178. et *Galeni ἐξηγήσει τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν* ad Theutram, a Petro Gillio emendata, (de quo libello vide ſupra cap. 19. vol. V. p. 436. ſq. inter Galeni ſcripta num. 69.) atque neſcio, cuius Lexico breui vocum, vt habet titulus, Herodotearum, et fragmento Corinthi de dialecto ionica. Addidit denique Stephanus pag. 179. 180. paucas Conradi Gesneri in Erotianum caſtigationes, loca Galeni ad aetatem, ſtilum et res Hippocratis facientia pag. 181-192. et vocabulorum medicinalium expoſitiones graecas, ordine alphabetico deſcriptas, ex Hippocrate, Aretaeo, Galeno, Oribaſio, Aëtio, Alexandro Tralliano, Paulo Aegineta, cum latina interpretatione, quam ex Celſo vel aliunde adiunxit, pag. 193-576. et capita libri ſecundi et quarti ex Onomaſtico Iulii Pollucis, quae rem medicam et partes corporis humani ſpectant.

m) Quia *Erotianus* libellum ſuum inſcripſit Andromacho iuniori, archiatro Neronis, et ab ipſo Galeno commemoratur; inde patet, eum vixiſſe reuera Neronis, imperatoris, aetate et ante Galeni tempora. vide *Franzii* praef. ad edit. qui, eum grammaticum fuiſſe atque ſcriptorem vetuſtiſſimum, nequaquam autem medicum, autumat pag. XIII. *Saxius* in onom. litter. I. pag. 256. adligat eius aet. a. Chr. circ. 64. incertum tamen eſſe putat, num ad Andromachum, patrem, ſcripſerit libellum Erotianus, an ad filium, et dubitat quoque Fabric. in §. ſeq. ſed filium intelligendum eſſe, *Paul. Cigalinus* in lect. II. de Plinii fide et auctoritate probaſſe dicitur in nota Franzii ad Erotiani prooemium. — *Codd* fuerunt in bibl. *Vatican.* tres, niſi plures, 1) quem ſurripuit Heluetius quidam, 2) ex quo vertit Euſtachius, 3) quem laudat Phil. Labbeus bibl. nou. MSSt. p. 985. — in bibl. *Carpenſi*, teſte Franzio in praef. p. XVI. — Tum in bibl. *Pariſ.* publ. teſte catal. vol. II. in codice MCLI. in quo etiam eſt *Dioſcoridae* et *Stephani*, athenienſis philoſophi, collectio remediorum alphabetica, corrupta illa et graeco-barbara. — tum in cod. MMCLXXVII. nr. 3. — Codicem citat *Cocchius* pag. 50, et in bibl. *Voſſiana* alius erat nr. MMDCCXXII. etſi titubante cum titulo, vt ait *Hallerus* in bibl. medicinae practicae tom. I. p. 176. — In codd. MMDCXIV. et MMDCXV. in quo tamen multa paſſim deſiderantur, atque in cod. MMDCLI. *Venetiis* inter codd. Nanianos cod. CCXLIX. ἘΡΩΤΙΑΝΟΥ *συναγωγὴ* et ΓΑΛΗΝΟΥ *τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξήγησις*. — *Vindobonae* in bibl. Caeſar. cod. XXXVIII. apud Lambec. in nota a Fabricio citatum. — Collationem lexici Erotiani ex ed. H. Stephani ad cod. mst. *Doruillianum* inſtituit *Io. Steph. Bernard* et foras dedit in Nouis miſcell. obſeruatt. tom. IX. pag. 999-1019. item collationem lexici Galeni cum eodem codice, ibid. p. 1020-1056. in fine autem tomi ſpicilegium V. L. in Erotianum et Galeni gloſſas. — In cod. *Eſcorial.* teſte Plüer. in itinerar. per Hiſpan. pag. 167. Lexicon Herodot. in cod. *Cantabr.* coll. S. Trinit. v. catal. codd. Angliae et Hibern. part. II. pag. 99. *Harl.*

n) *i*) *Lambec.* lib. VI. de bibl. Vindob. p. 154. [pag. 350. ed. Kollar.]

o) Inſcriptio libri rarioris eſt: *Dictionarium medicum, vel expoſitiones vocum medicinalium ad verbum excerptae, ex Hippocrate, Aretaeo, Galeno, Oribaſio, Ruſo Epheſio, Aetio, Alexandro Tralliano, Paulo Aegineta, Actuario, Corn. Celſo: cum latina interpretatione. Lexica duo in Hippocratem huic dictionario praefixa ſunt, vnum*, Erotiani, *nunquam antea editum; alterum*, Galeni, *multo emendatius, quam antea excuſum.* an. M. D. LXIII. Excud. Henr. Stephan. 8. In bibl. publ. Leidenſi ſunt duo exempla, quorum alteri If. Voſſius ad Erotianum aliquid adſcripſerat; alterum habet notas mst Bonauent. Vulcanii. *Harl.*

Digitized by Google

ſtant. Latine *Erotianum* ex alio codice Vaticano vertit et commentario illuſtrauit *Bartholomaeus Euſtachius* Venet. apud Lucam Antonium Iuntam 1566. 4. Cum eiusdem Euſtachii verſione adiunctus etiam eſt graecolatinae editioni operum Hippocratis Genev. 1657. fol. et curante Renato Charterio, Vindocinenſi, recuſus fuit in tomo primo ſplendidae editionis graecolatinae Pariſienſis A. 1639. operum Hippocratis ac Galeni in tredecim volumina in fol. diuiſae. *Euſtachii* notas adiectas non eſſe, erunt, qui doleant, quas laude ſua non indignas duxit *Barthius* libro XXXIII. c. 1. et libro LIV. cap. 4. Aduerſar. [*Franz.* edit. ſuae adiecit Euſtachii notas easque valde laudauit.] Inter opera, quae ad editionem parare instituit Medicus Auguſtanus eruditiſſimus, *Georgius Hieronymus Welſchius* p) num. XL. fuit Erotianus et Galeni Exegeſis vocum Hippocratis cum verſione latina, et cuius vſum ſingillatim demonſtraturum ſe recepit, Arabica. *Fabr.* Nouiſſima eſt editio, *Erotiani, Galeni et Herodoti gloſſaria in Hippocratem*, ex recenſ. H. Stephani, graece et lat. Acceſſere emendationes H. Stephani, Bartholomaei Euſtachii, Adriani Heringae etc. Recenſuit, varietatem lectionis ex msstis codd. Doruillii et Mosquenſi addidit, ſuasque animaduerſiones adiecit *Io. Ge. Frid. Franzius.* Lipſiae 1780. 8. In praefat. agitur de tribus illis gloſſariis. Textui ſubiectae ſunt variae lectiones et V. D. coniecturae, his autem notae Euſtachii et aliorum memoratorum V. D. Franziique. *Adrian. Heringa*, cuius animaduerſiones grammaticas et criticas magnam partem idem Franz. recepit, in *Obſſ. criticarum libro ſingulari*, Leowardiae 1749. 8. paſſim, praecipue cap. 13. pag. 104-119. emendauit et expoſuit Erotianum; cap. autem I. pag. 2. ſqq. copioſe demonſtrare adnitus eſt, auctorem in conſcribendo lexico non ſequutum fuiſſe alphabeti ſeriem, ſed ordinem toto coelo diuerſum. *Harl.*

V. Venit mihi aliquando in mentem, Erotiani nomen deprauatum eſſe ex *Herodiani* nomine, idque cum in diſſertatione de Lexicis graecis, ante hos duos et viginti annos edita, ſcripſiſſem, intellexi poſtea, comprobari virorum doctorum ſuffragiis, e quibus *Iſaacus Voſſius* in pereruditо Commentario ad Catullum, pag. 91. *mirum eſt*, inquit, *quod ſcribit Herodianus*, *qui vulgo dicitur Erotianus.* Quid quod Etymologici [ſ] Magni auctor in Ἄμπωτις, Κυρίως, inquit, *λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἤγουν ἡ ἀναπινομένη θάλασσα — — καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς το βάθος ὑποχώρησις ὕλης. οὕτως* ΗΡΩΔΙΑΝΟ'Σ *ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους.* Et *Philippus Labbeus* in bibliotheca noua MStorum pag. 385. *Herotiani* Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum in bibl. Vaticana et Carpenſi commemorat. Non tamen plane eſt exploratum, pro falſa et corrupta habendam eſſe tot MStorum codicum, H. Stephano, Gesnero, Euſtachio et Lambecio inſpectorum, lectionem, qui Erotiani nomen conſtanter repraeſentarunt. Regiorum quoque Pariſienſium, quos Labbeus pag. 126. iam laudatae bibliothecae, Oribaſii Iatrica, Erotiani Lexicon et Dioſcoridis ac Stephani Athenienſis de re medica libros ordine alphabetico exhibere teſtatur. Deinde notandum, quod ne vocabulum quidem *ἄμπωτις*, nedum illius explicatio, quam ex Herodiani *ἐξηγήσει* vocum Hippocratis auctor Etymologici adfert, in Erotiani, ſiue vt Hugoni Grotio pp) dicitur, *Erotionis* libro legitur, cui obiectioni occurrere nullo modo licet, niſi mutilum

p) Vide *Welſchii* epiſtolam de ſcriptis ſuis ad calcem epiſtolarum Gerhardi Iohannis Voſſi, editionis Auguſtanae Vindelicor. et calcem bibliothecae promiſſae ac latentis Almelooveenii, [et *Franzii* praef. pag. XVIII. not. c.]

pp) Vide *Thomae Gatakeri* Aduerſaria pag. 128. edit. Lond.

Digitized by Google

mutilum illum ad nos veniſſe velis cauſari: contra Galenus in ſua expoſitione gloſſarum Hippocratis voce *κάμμορον*, nominetenus Erotianum laudans, ex eo profert, quae etiamnum in hoc libello leguntur, licet quaedam editiones Galeni perperam ibi pro Erotiano Herophilum ingerant. Facilius etiam fieri potuit, vt ignotius Erotiani nomen in notius Herodiani corruperint librarii, quam viciſſim. Sed et vterque, Herodianus, grammaticus, quem pelagus ſcriptorum reliquiſſe poſt ſe Priſcianus teſtatur, et Erotianus illo antiquior in eodem argumento induſtriam ſuam exercere potuerunt. Credibile autem, *Andromachum* illum, cui Erotianus gloſſarium ſuum inſcripſit, non diuerſum eſſe a celebri illo archiatro Neronis, imperatoris, vel certe eius filio, itidem medico, de quibus videri poſſunt Iohannes Harduinus ad Plinium, Thomas Bartholinus de Medicis poëtis et quae dixi ſupra lib. 3. cap. 29. §. 8. [vol. IV. pag. 356. ſq.] Quamquam *Marſilius Cagnatus*, neſcio quibus argumentis ductus, lib. 2. Obſeruationum Cap. 28. vereri ſe, ait, ne recentior aliquis temporum ignarus falſo titulo et ſimulata dedicatione librum Erotiani ediderit, vt opinionem vetuſtatis ei compararet. [v. *Franz.* praef. pag. XIII. ſq.] At certe antiquum et doctum librum eſſe, neque habere, quod illa, quam dixi [q] aetate ſit indignum, mihi perſuadeo. In bibl. Iſaaci Voſſii fuit Graeca Erotiani editio, quam Stephanus vulgauit, adſcriptas habens Bonauenturae Vulcanii emendationes, eſtque et mihi aliud eiusdem exemplum, in quo manu ſua paſſim quaedam emendauit eruditorum princeps, Ioſephus Scaliger. Sed indicem Scriptorum, quos laudat Erotianus, per otium a me concinnatum, antequam de iſto gloſſographo dicere omittam, ſubiungere operae pretium eſt.

VI. *Index Scriptorum, ab Erotiano laudatorum* [r]).

Aeſchylus, voce *ἄμβην*.
 ἐν Εὐμενίσι. v. *ἴκταρ*.
 Ἠδωνοῖς. ibid.
 Σισύφῳ. v. *διοπῶ*.
Alcman ἐν α΄ μελῶν. v. *νεοχμόν*.
Andromachus, cui *συναγωγὴν λέξεων* Erotianus inſcripſit. *praefat.*
Antigonus, grammaticus. v. *πηνιρά*.
Alexandrinus. *praefat.*
Antiqui. v. *ἀντεόνθεσι*, *κατεφρόνεε*. *σκορδίνημα*. *ςλεγγίδα*. *τὸ τέρθρον*. *φολλικώδη*. *φρένας*.
Apollodorus. v. *χέλωμα*.
 ἐν β΄ περὶ θεῶν. v. *χάριτες*.
Apollodorus. ὁ τὲς ὕπνες γράψας. v. *τὸ τέρθρον*.
Apollonius, Cittieus. v. *κλαγγώδη*, et *praefat.* vbi male al. *Apollodorus*.
 ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. v. *ἄμβην*.
Apollonius, Memphites, ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. ibid.
Apollonius, ὁ ὄφις. *praefat.*
Apollonius, ſenior. ibid.
Apollonius, ὁ θήρ. v. *ἄμβην*. idem, qui in *praefat.* Apollonius, ὁ ὄφις, vbi eius libri XVIII. contra Heraclidem, Tarentinum, et III. contra Bacchium memorantur.
Archilochus. v. *σκύτα*. *τράμιν*.
Ariſtarchus, grammaticus. *praefat.*
Ariſtocles, Rhodius grammaticus. ibid.

q) V. notam prim. ad §. anteced. *Harl.*

r) *Franz.* ſubiecit ſuae edit. ad calcem, *indicem auctorum*, qui in tribus gloſſariis laudantur, cumque paginis ſuae edit. adcommodauit, obſſ. interdum litterariis inſertis. *Harl.*

Ariſtopeas, Rhodius (al. Ariſtobulus) grammaticus. ibid.
Ariſtophanes, comicus. v. *ἀχιλληίδες. βάκχαρις. κενέβρεια. σκορδίνημα.*
ἐν Ἀμφιαράῳ. v. *λεβηρίδες.*
Αὐτολύκῳ. v. *ἄμβην.*
Ἀχαρνεῦσι. v. *κυρδίνημα. κόλλικες. μαριλῆται. στερίφους.*
Βατράχοις. v. *οἶνος.*
Γηρυτάδῃ. v. *γαργαλισμοῦ. ἐκλαπήσεται.*
Δαιδάλῳ. v. *ἀνεκάς.*
Θεσμοφοριαζούσαις. v. *οἶνος.*
Ἱππεῦσι. v. *ἡδύμασι.*
Κωκάλῳ. v. *φῶδες.*
Ὄρνισι. v. *βλακεύειν. ἶπνου.*
Ariſtophanes, grammaticus. v. *θράσσει. φορινοῦς. χέδροπα.*
ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. v. *ἄμβην. διοπῶ. κνητέρης.*
τοῖς ὑπομνήμασι. v. *πικερίῳ.*
Ariſtoteles *ἐν τοῖς κωμικοῖς.* v. *ἡρακλέους νόσου.*
Artemidorus, Grammaticus *ἐν ταῖς λέξεσι.* v. *λάσιον.*
Ἀσκλαπίων. v. *ἄμβην.*
Aſclepiades. v. *πόνοι.*
ἐν τῷ ἐξηγητικῷ τοῦ κατ᾽ ἰητρεῖον. v. *σκέπαρνες.*
Attici. v. *ἀκεσίας. διοπῶ. δειμώδεος. ἐπίθημα. ἐμβατευόμενον. ἐπιεικῶς. ἐπηλυγάζονται. ἡδύσμασι. ἶκταρ. καρδαμύσσειν. κόσμου. μυττωτόν. ὀγκυλωμένη. οἰναρίδες. πῦρ. τετραμμένον. τὰ ἐπιμήνια. φαναί. φθοΐσκους. χάριτις. χέδροπα.*
Bacchius, (Βακχεῖος) Tanagraeus. *praefat.* v. *ἀλλοφάσσοντες. ἀραιά. ἀπολελαμμένοι· ἀμφιδέξιος. ἀλάστορες. αἰόνησις. ἀρτίων. ἀθέλγηται. ἀγάλλεται. βλιχῶδες. ἔκχυμα. ἔμπηροι. θράσσει. κλαγγώδη. κυβιτῶ. λάπτει. λελυγισμένα. μᾶσσον. μετεξέτεροι. νείαιρα. ὄγχη. ὄκνις. ὅπλα. πηχέδιον.*
Eius *συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἱπποκράτους* multis poëtarum teſtimoniis additis. *praefat.* Apollonii Theris libri III. contra Bacchium. ibid. Vide et infra Epicles et Philinus.
ἐν τῷ α΄ τῶν λέξεων. v. *ἀλυσμόν. ἀτρεκέως. ἀνακώχησις. αὐτίκα. γυῖον. ἐμβατευόμενον. ἕδος. σπληνός. σκεθροτέραν. τύρσις. φωναί.*
ἐν τῷ β΄. v. *ἄλις. ἀγάλλεται. ἐγχλοιούμεναι. ἐμβατευόμενον. λαπῶδες. ποταίνια. πυθμενόθεν. τρύζειν.*
ἐν τῇ τρίτῃ. v. *ἀρτίων. ἀνάγκη. ἄμβην. ἑδραίως. ἐξαρύεται. ἐνεφλεβοτόμησε. συχνόν. στερβωθείη.*
Callimachus. v. *συναριθμοῦται. τὰ λέγνα τῆς ὑστέρας.* Herophilius, *ὁ ἀπὸ τῆς ἡροφίλου οἰκίας. praefat.*
Calliſtratus *ἐν ς΄ συμμίκτων.* v. *χεῖαι.*
Cineſias. v. *ῥεμβοειδέα.*
Oi *περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν καταγινόμενοι. praefat.*
Cydias, Herophileus. *praefat.* Vide et infra in Iſchomachus et Lyſimachus.
Demetrius, epicureus. v. *κλαγγώδη*, et *praefat.*
Democritus. v. *φλεναφώδη.* et *praefat.*
Diagoras, Cyprius. v. *περόνας.*
[ꝑ] Didymus, grammaticus, Alexandrinus. *praefat.*
Diocles. v. *ἐκτόμου. κοτυληδόνας. σκαμοειδές.*
Caryſtius. v. *φῶδες.*
ἐν τῷ κατ᾽ ἰητρεῖον. v. *ἄμβην.*
Diodorus, grammaticus. v. *καμμάρῳ.*
Diodotus *ἐν β΄ μυθολογιῶν.* v. *νίωπον.*
Dioſcorides *φακᾶς.* v. *φωναί*, et *praefat.* vbi eius libri ſeptem memorantur. *ἐν τῷ ε΄ τῶν ὑλικῶν.* v. *καμμάρῳ.*
Diphilus (comicus) *ἐν Δαναΐσι.* v. *γαργαλισμοῦ.*
Dorica. v. *ἀνακῶς. κίθαρος. φῶδες.*
Epicles. v. *ἀτρεκέως. ἀπολελαμμένοι. ἀρτίων. ἀθέλγηται. ἀνακώχησις. αὐτίκα.*

Digitized by Google

κα. βληχῶδες. ἑδραίως. ἵδρυτο. κανονίαι. λελυγισμένα. μεθίησιν. ὄμματα. ὑδερῶν. φαρμακοῖσι. χεῖαι.

Ordine litterarum ſcripſit de vocibus Hippocratis, nimis breuitatis ſtudioſus, *ματαίου συντομίας ζηλωτής*. *praefat.* Bacchii tres *συντάξεις* in compendium miſit. ibid. vbi pro *παρεπικελευστου κρητός*, legendum *παρ᾽ ἐπικλέους τοῦ κρητός*.

Epicurus. *praefat.*

Epitherſes (male *Θέρσις* in edit.)
ἐν β΄. τῶν λέξεων. v. *ἄμβην*.

Eraſiſtratus. v. *ἄμβην*.

Eratoſthenes. v. *χεῖαι*.

Euphorio. v. *βληχῶδες*. Eius ſex libri, quibus voces Hippocratis explicantur. *praefat.*

Eupolis. v. *ἐχῖνον*.
ἐν Αἰξί. v. *πρέμαλον. σελαχίοισι.*
κλοταῖς (lege *κλοπαῖς*) v. *ἡδύσμασι.*
Λάκωσι v. *μυττωτόν.*
Μαρία leg. *μαρικᾷ*) v. *ψάγδας.*

Euripides. v. *κομψευόμενος*.
ἐν Ἀλκμαίωνι. v. *σκεθροτέραν.*
Ἀντιόπῃ. v. *κατεφρόνεε.*
Εὐρυσθεῖ. v. *τὸ τέρθρον.*
Ἱππολύτῳ. v. *ἀμφιδέξιος. διοπῶ. διεβλήθησαν.*
Κλεισὶ (leg. *κρησί*) v. s) *ἀτρεκέως.*
Μελανίππῃ. v. *ἀλάστορες.*
Οἰδίποδι. v. *ὑπείλλει.*
Οἴνῃ (leg. *Οἰνεῖ*) v. *τιμωρέουσα.*
Ὀρέστῃ. v. *διεβλήθησαν. σάφα.*
[P] *Πολυείδῳ.* v. *διεβλήθησαν.*
Φοινίκῃ (leg. *Φοίνικι*) v. *διιπετής.*

Eurycles. v. *πλοώδης*, niſi forte legendum *ἐπικλῆς* pro *Εὐρυκλῆς*.

Glaucias. v. *ἀμφιδέξιος. ἀνθόλικες. ἀνακώχησις.*

Empiricus. *praefat.* de vocibus Hippocratis ordine ſcribens alphabetico *μακρότερος ἐφάνη*. ibid. Vnus eius liber ſed *πολύστιχος πάνυ*. Ita enim legendum pro *πολύσχιστος*.

Hecataeus. v. *κνήστρου*.

Heraclides, Tarentinus. v. *θράσσει. μᾶσσον ἢ ὕπεφρον.* et *praefat.*
ἐν β΄ ἐξηγητικῷ τοῦ δ΄ ἐπιδημιῶν. v. *στλεγγίδα.*

Vide et ſupra, Apollonius *ὁ θήρ*.

Herodotus. v. *ἀμφιδέξιος. μετεξέτεροι*, et *praefat.*

Herophilus. v. *ἀλυσμόν*.

Hippocrates *ἴων*, ſiue Ionice ſcribens. v. *τριταιοφυεῖς*. adde Galen. tom. 5. pag. 463. edit. Baſil. Scripta Hippocratis paſſim citat Erotianus, ſed de dictione eius atque vocum, quibus vſus eſt, interpretibus, et ex ſcriptis, quae genuina eius ſunt, vide *praefat.*

Hipponax. v. *ἀμφιδέξιος. μαριλῆνοι. τράμιν. φῶδες.*
ἐν α΄ ἰάμβων. v. *σαθρά.*

Homerus *ὁ ποιητής*. v. *ἀμφιδέξιος. ἀτρεκέως. ἀραιά. ἀνασμόν. ἄναυδος. ἀήρ. ἅλις. γυῖον. εἰρύσται. ἐτιταίνετο. ἐπίσαντα. θύνων. ἱμείρομαι. ἵδρυτο. ἰδνώθη. κεκρίφαλος. κατηπεδανόν. κρήγυον. λέγων. μαρμαρυγαί. ὀρεύς. ὀχετοῦς. παλύνων. περνάς. ῥινονυχογραφηθεῖσα.*

s) Verſus Euripidis, loco illo citatos ab Erotiano, Ioſephus Scaliger in codice ſuo manu ſua emendauit hunc in modum:

Ἥκω ζαθέας ναὰς προλιπὼν
ἃς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκὸς
στεγανὰς παρέχει χαλύβῳ πελέκει,
καὶ ταυροδέτῳ κρηθεῖς ἀτρεκεῖς
ἁρμὰς κυπαρίσσου,

φηθεῖσα. συνεχωκός. σπυδή. τρύζειν. ὤιζα.
ἐν τῷ ἕ τῆς Ἰλιάδος. v. ἀλυσμόν. ἀχλυώδες.
Homeri verſus, Iliad. ύ. 250. et τ'. 183. *praefat.*
Hippocrates, ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φράσιν. *praefat.*
Ὁ περὶ ἰσχόμαχον (lege Λυσίμαχον) καὶ Κυδίαν τὸν μυλασσέα (lege μυλασέα, ex Mylaſa, Cariae ciuitate) v. ἴκταρ.
Lacones. v. πίλοισι.
Lycus, Neapolitanus. v. ἀερτίων.
ἐν τῷ β' τῦδε τῦ συγγράμματος (Hippocratis de locis in homine) ἐξηγητικῷ. v. κάμμορον.
Lyſimachus. v. βλιχῶδες. τράμιν.
Cous. *praefat.* eius libri III. contra Cydiam, Herophileum. ibid.
Menander (comicus) v. ςλεγγίδα.
ἐν ἀσπίδι. v. ἔμυζεν.
Βοιωτία. v. ἡμιεκτίας.
Δαρδάνῳ. v. ἡδύσμασι.
ἐπιτρέπυσι. v. ἔχῖνον.
Meneſtheus, ὁ Στρατονικεύς. v. ἄμβην.
Metagenes. v. πόλφοι.
Nicander. v. ἐκθήλυσις. κνῆςρυ.
ἐν Γεωργικοῖς. v. χίδροπα.
[?] Θηριακοῖς. v. ἄγνυ. τάμισον. χαμαιζήλυ. χηραμίδα.
ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγεῖται. v. ἀθίλγηται.
Niger. v. φαρμακοῖσι.
ἐν τῷ περὶ ὕλης. v. λείριον.
Ὡρογράφοι οἱ περὶ χρόνυ γράψαντες. v. ὡρέοντα.
Περιγένης, ὁ ὀργανικὸς ἐν γ' μηχανικῶν. v. ἄμβην.
Πηλέμαχος, vide Telemachus.
Petronius. v. σκύτα.
ἐν ὑλικοῖς. v. νίωπον.*
Pherecrates (comicus) ἐν θαλάττῃ. v. ἄρδαλον.
ἐν μεταλλεῦσιν. v. ἀρμῷ.
Philemon (comicus) ἐν μυρμιδόσιν. v. ἔχῖνον.
ἐν πανηγύρει. v. ἄρδαλον.
Philinus. v. ἀτρεκέως.
Empiricus, Bacchii aequalis, contra quem ſcripſit. *praefat.*
Eius libri ſex de vocibus Hippocratis. ib.
Philocrates, Samius. v. καρυκεύειν.
Philonides, Siculus. v. ἐξέρυθρον. τριταιοφυεῖς.
Phryges. v. πικερίω.
Phrynichus (comicus) ἐν κρόνῳ. v. ὑποτεῖναι.
Pindarus ἐν ὑπορχήμασι. αἰών.
Plato 1. de Rep. v. βλακεύειν.
Polyzelus (comicus) ἐν δήμῳ. v. δεινόν.
Rhodii. v. ἄμβην.
Romani. v. ῥίζη ἀλθαίης.
Siculi. v. κραμβεῖον.
Sophocles. v. ἀχιλληίδες.
ἐν Ἀχαιάδῃ (legend. Ἀλευάδαις) v. κατεφρόνει.
Ἀμφιαράῳ. ibid. et πέλον.
Ἑλένης ἀπαιτήσει. v. θράσσει.
Σμηριγόνη (legendum ἠριγόνη) v. ὕποφρον.
Ἰφιγενείᾳ. v. ὕποφρον.
Κλυταιμνήςρᾳ. v. ἀντεόνθεον.
Πελίᾳ. v. παιδικὸν πάθος.
Ποιμέσι. v. πέλον.
ἐλεγεία. v. χάριτες.
Strato, Eraſiſtrateus. v. ἄμβην.
Strattis (Comicus) ἐν κυνηγοῖς. v. καμμάρᾳ.
ἐν Φοινίσσαις. v. λεβηρίδες.
Tarentinus, vide ſupra, Heraclides.
Telemachus, grammaticus. v. λεβηρίδες.
Theopompus ἐν Ὀδυσσείᾳ. v. λάσιον.
Therſis, vide ſupra Epitherſes.
Θόας ὁ Ἰθακήσιος, Thoas, Ithacenſis. v. πικερίω.
Thucydides. v. ἐπηλυγάζονται. τὰ ἐπιμήνια. et *praefat.*
Xenocritus, Cous. v. ἀλλοφάσσοντες.

Gramma-

Grammaticus, Hippocratis voces primus interpretatus. *praefat.*

Zeno, Herophileus. v. ἄμβην καμμάρῳ.

Zeuxis ἐν τῷ β΄ τῶν ἐξηγητικῶν τούτου τοῦ βιβλίου. (Hippocratis de locis in homine,) ibid.

[P] VII. Quam multi ante Erotianum in explicandis Hippocratis vocibus verſati fuerint, docet ille in praefatione his verbis, quae paullo emendatiora, quam ſunt in editis, cum verſione mea adſcripſi. *Fabr.* Paucas Fabr. emendatt. Franz. in addendis ed. ſuae p. 619. adtulit. *Harl.*

Πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων οὐκ ἰατρῶν μόνον ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν ἐσπούδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον τῆς ὁμιλίας ἀγαγεῖν. Ξενόκριτος γὰρ ὁ Κῶος, γραμματικὸς ὤν, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς τοιαύτας ἐξαπλοῦν φωνάς. ὡς δὲ καὶ ὁ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος ὁ ἀπὸ τῆς Ἡροφίλου οἰκίας. μεθ᾽ ὃν φασὶ τὸν Ταναγραῖον Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ καὶ διὰ τριῶν συντάξεων πληρῶσαι τὴν προθεσμίαν, πολλὰς παραθέμενον εἰς τοῦτο μαρτυρίας ποιητῶν. ᾧ δὴ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα Φιλῖνον ἐξ ἑξαβίβλου πραγματείας ἀντειπεῖν, καὶ παρ᾽ Ἐπικλέους τοῦ Κρητὸς ἐπιθεμένου τὰς Βακχείου λέξεις διὰ γ΄ συντάξεων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ Ὄφεως τοῦτο ποιήσαντος, καὶ Διοσκορίδου τοῦ Φακᾶ, πᾶσι τούτοις ἀντειπόντος δι᾽ ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ Κιττιέως ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ τοῦ Ταραντίνου τρία πρὸς Βακχεῖον διαγράψαντος, καὶ Γλαυκίου τοῦ Ἐμπειρικοῦ δι᾽ ἑνὸς πολυστίχου πάνυ καὶ κατὰ στοιχεῖον πεποιημένου ταυτὸ ἐπιτηδεύσαντος. Πρός τε τούτοις Λυσιμάχου τοῦ Κῴου κ΄ βιβλίων εἰσπονήσαντος πραγματείαν, μετὰ τοῦ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν Ἡροφίλειον, τρία [P] δὲ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναδεξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων πᾶσαν ἐσπούδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἕξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις ἐλλόγιμος

Multi celebrium non medicorum tantum ſed grammaticorum quoque ſtuduerunt Hippocratem exponere, et voces eius vocabulis aliis, quibus communiter in conſuetudine vtimur, interpretari. Xenocritus *quippe,* Cous, *grammaticus, vt ab Heraclide, Tarentino, traditum eſt, primus ſuſcepit vocabula eius explanare, atque Apollonio, Citieo, teſte etiam* Callimachus, Herophileus. *Poſt hunc aiunt operi manum admouiſſe* Bacchium, Tanagraeum, *et tribus libris inſtitutum ſuum perfeciſſe, multis poëtarum teſtimoniis* *) *in hoc inſuper adiunctis. Cuius aequalis* Philinus, empiricus, *ſex libros contra ſcripſit. In eodem argumento verſati ſunt* Epicles, Cretenſis, *qui* Bacchii *libros in compendium miſit,* Apollonius *item cognomine* Ophis, et Dioſcorides, Phacas, *qui aduerſus hos omnes ſcripſit libris ſeptem,* Apollonius *item,* Cittieus, *qui duodeuiginti libros compoſuit contra* Heraclidem, Tarentinum, *et contra* Bacchium *tres: Nec non* Glaucias, empiricus, *uno ſed praegrandi libro et ſecundum litterarum ordinem digeſto.* Lyſimachus *praeterea,* Cous, *libros XX. in hoc genere elaborauit, poſtquam tria volumina ſcripſerat contra* Cydiam, Herophileum, [P] *et totidem aduerſus* Demetrium. *Sed et* Euphorion, *Lyſimachum ſecutur, voces vn'uerſas libris ſex interpretari inſtituit. Ex grammaticis vero clariſſimis* qui-

*) Galenus praefatione ad gloſſas Hippocratis refert, Ariſtarchum Grammaticum Bacchio τὸ πλῆθος παραδειγμάτων ſiue loca ſcriptorum ſuppeditaſſe.

λόγιμος φανεὶς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος παρ' ὃν γεγράφασι Ἀριστοκλῆς καὶ Ἀριστοπέας (al. Ἀριστόβουλος) οἱ Ῥόδιοι, καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς.

quibusque rationem Hippocratis nemo non habuit, Ariſtarchus *et hinc* Ariſtocles *atque* Ariſtopeas (*al.* Ariſtobulus) *Rhodii ac poſt vniuerſos Alexandrini*, Antigonus et Didymus.

VIII. Ab *Herophilo* quoque gloſſas Hippocratis ſcriptas et voec. obſoletas expoſitas, Galenus auctor eſt: [conf. *Halleri* bibl. medicinae pract. I. pag. 122. ſq.] *Dioſcoridem* vero iuniorem, gloſſographum u) Alexandrinum, quem a Dioſcoride Φακᾶ diſtinguit, pluribus libris ἅπασαν Hippocratis λέξιν explicare profeſſum, ne tertiam quidem eius partem expoſuiſſe, et plurima adtuliſſe vulgaria et ex Nigro, Pamphilo, Dioſcoride Anazarbeo, antiquioribusque Crateua v), Theophraſto, Heraclide Tarentino et aliis pluribus exſcripſiſſe. Ipſe quidem *Galenus* in ſua gloſſarum Hippocratis ἐξηγήσει profitetur, ſe expoſiturum οὐ μόνον ὅσα τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς ὑπάρχοντα συνήθη τῶν ὀνομάτων οὐκ ἔτι ἐστὶν ἐν ἔθει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατά τινα τρόπον ἴδιον αὐτὸς ἐποιήσατο ὁ Ἱπποκράτης, ἢ μετενεγκὼν ἀπὸ τοῦ συνήθους, ἢ σχῆμα περιθεὶς ἕτερον, ἢ τὸ σημαῖνον ὑπαλλάξας w). Ab hoc Galeni diverſum MS. gloſſarium in Hippocratem euoluit Cangius. [*Bacchius* quoque ſcripſit in voces Hippocr. obſoletas. v. *Haller*. l. c. pag. 128.] Etiam ſub falſo *Herodoti* nomine Charterius ad Erotiani calcem Lexicon paruum vocum Hippocratis ſubiecit tomo 2. ed. Op. Hippocratis et Galeni pag. 140. ſequutus Hieronymum Mercurialem, qui illud ſuo Hippocrati adiunxerat: *Henricus Stephanus* vero vna cum Erotiani et Galeni gloſſariis pag. 105-109. x) vulgauerat hoc titulo: Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, quod neſcio, an veriſimiliter *Mauſſacus* pag. 389. diſſ. de Criticis habebat pro particula operis Apollonii, grammatici, cuius ἐξήγησιν Ἡροδότου γλωσσῶν laudat auctor Etymologici MS. in σοφιστὴς et κωφός. Ex recentiorum monumentis praeſenti loco laudanda eſt *Anutii Foëſii* oeconomia Hippocratis ſiue Lexicon Hippocrateum Francof. 1588. Geneu. 1662. fol. quem librum *Reineſius* Epiſt. ad Neſteros pag. 23. ſtudioſis medicinae Hippocratis vtiliſſimum et in omnibus bibiliothecis medicis ſpectandum adpellat. *Iohannis* item *Conradi Dieterici* Iatreum Hippocraticum, [?] ſiue Lexicon graecum ex vocabulis aphoriſmorum Hippocratis concinnatum, ſpiſſo volumine in 4. Gieſſae 1656. et Vlmae 1661.

IX. Ὀνομασίας τῶν φαρμάκων teſte Galeno in gloſſis v. Ἰνδικά, ſcripſerant olim complures, καθάπερ Μνασθεύς τε καὶ Ἀνδρέας ὁ τοῦ Χρυσάορος καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκουρίδης

u) Vide ſupra cap. 3. §. 2. huius libri IV. [vol. IV. pag. 676. et *Halleri* bibl. medic. practicae I. pag. 218.]

v) Ex *Crateua*, Dioſcoride et Galeno excerpta ſunt in cod. Vindobon. qui deſcriptus eſt ex antiq. cod. medic. v. *Lambec.* VI. part. 2. col. 209. add. cod. Pariſ. §. IX. *Harl.*

w) Iis, quae ſupra in vol. V. pag. 437. ſcripta ſunt, adde, inter codd. Voſſian. eſſe Lex. Hippocraticum *Galeni*. v. cat. codd. Angliae et Hibern. vol. II. pag. 59. cod. MMCLXXI. f. 60. *Harl.*

x) It. *Franzius* ed. pag. 602. ſqq. quem conf. in praef. pag. XX. ſq. de auctore et inſcriptione libelli differentem, et ſequutum *Heringae* interpretationem, pag. 2. Obſſ. critic. Hic vero adfirmat, lexicon illud nullum alium in finem Hippocrati praemitti, niſi quod multae harum gloſſarum etiam apud Hippocratem reperiantur, nec mirum, quum dialectus ionica vtrique ſit communis. *Harl.*

Digitized by Google

σχερίδης ὁ Ἀλεξανδρεύς. Huic iuniori *Dioſcoridi* fortaſſis tribuenda eſt hiſtoria plantarum ordine alphabetico et alphabetum Empiricum, quae vtraque ad calcem Dioſcoridis, Anazarbei, cum verſione et ſcholiis edidit Ianus Antonius Saracenus [y]). In *Pauli Aeginetae* libro VII. Cap. 3. [z]) virtutes medicamentorum et apud *Aëtium* tetrabibl. 1. lib. 1. ſimplicia pharmaca ex plantis, litterarum ordine referuntur. Litterarum quoque ordine decurrit, atque adeo Lexici parui inſtar eſt, de quo dictum libro quinto, *Simeonis Sethi* [aa]) Syntagma de alimentorum facultate. Paxami quidem ἐψαρτυτικὰ, κατὰ ςοιχεῖον, Suidae memorata, diu eſt quod interciderunt. Omitto gloſſas *Nicolai Myrepſi* [bb]), qui ſaeculo decimo tertio ſcripſit, et *Nicomedis* [cc]), iatroſophiſtae Lexicon, aliaque Lexica et gloſſaria medica ac botanica incertorum auctorum, in variis obuia bibliothecis, et Labbeo, Cangio, Lambecio memorata atque inſpecta [dd]). Quod vero in indice auctorum, quos citat ad Solinum Salmaſius, memoratur Oſiridis Lexicon chemicum, error eſt, nam *Salmaſius* exercitatt.

y) *Dioſcoridae* collectio remediorum alphabetica eſt in cod. Pariſ. v. ad §. IV. adde *Lambec.* de cod. Vindobon. VI. pag. 228. ſq. *Harl*

z) *Paulli Aegin.* catal. alphab. medicamentor. ſuccedaneorum ex Galeno, in cod. Vindob. XL. nr. 3. et 11. *Lambec* comment. VI. col. 355. ſeq. adde *Bandini* cat. codd. gr. III. pag. 156 et 165. codd. *Pariſ.* bibl. publ. n. MMCCXL. et MMCLIII. ac *Halleri* bibl. medic. pract. I. pag 313. *Harl.*

aa) In bibl. *Vindobon.* cod. VIII. apud *Lambec.* comm. vol. VI. col. 213. vbi in parte II. plures codd. medici recenſentur. cf. infra vol. X. pag. 320. Apud *Lambec.* l. c. col. 267. *Sethi* lexicon botanic. graeco-barbarum. id. ibid. col. 355. add. *Halleri* bibl. med. pract. I. pag. 318. *Harl.*

bb) In cod. *Pariſ.* MMDCLIX. n. 2. bibl. publ. eſt *Nicol. Myrepſi* dynameron, opus ineditum ordineque alphabetico diſpoſitum. Litterae A. pars maxima, integrae vero B. Γ. Δ. E. Z. deſiderantur; praefixus index antidotorum copioſiſſimus, qui ad litteram *A.* pertinet. v. cat. codd. regg. II. p. 453. add. *Halleri* bibl. chirurg. I. pag. 166. ſeq. bibl. medic. pract. I. pag. 324. et 526. infra in vol. XIII. pag. 4. ſqq. *Harl.*

cc) Conf. infra, vol. X. p. 52. ed. vet. *Harl.*

dd) Lexicon botanicum ex Dioſcoride et multis aliis citatur in cat. libr. graecorum incertae bibliothec. in *Lamii* deliciis erudit. Florent. 1743. 8. pag. 107. — Apud *Lambec.* vol. VI. part. II. in cod. VI. nr. 4. col. 210. vocabula quaedam medica graeca cum explicatione itidem graeca: in cod. VIII. nr. 4. lexici botanici fragmentum: in codice XXVI. n. 4. col. 271. et in cod. XXVII. nr. 4. col. 277. lexic. botanicum ex Dioſcoridis libris VII. de materia medica, ordine alphabetico. — in codice XXVIII. nr. 5. col. 282. *Dioſcoridis*, Anazarbenſis, et *Stephani*, Athenienſis, alphabetum medicum empiricum: vide quoque in eod. volumine cod. XI. n. 7. et commentar. vol. II. p. 267. adde cod. ſupra, ad §. IV. memoratum. (*Fabr.* B. gr. vol. XII. pag. 693. ſqq. et *Halleri* bibl. botan. I. pag. 163. et bibl. medic. pract. I. pag. 310. vbi dicitur prodiiſſe cura *C. Wolf*, Tiguri 1581. 8. alphabet. medicum ex Dioſcoride et Stephano collectum.) — In cod. XXXVIII. nr. 4. col. 352. catalogus alphabet. graeco-barbarus medicamentorum ſimplicium. — In cod. XL. nr. col 354. *Dioſcoridis*, Anaz. ſuppoſititium alph. medicum empiricum. — In bibl. quondam *Heidelberg.* in Sylburgi catal. nr. 199. et 400. lexicon herbarium per ſynonyma. — *Auguſtae Vindel.* in bibl. publ. cod. alphabetum iatricum, continens morborum et ſymptomatum nomina, ſecundum ordinem litterarum, cum remediis eorumdem; item interpretatio quorumdam voce. medicorum et herbarum etc. teſte *Reiſero* in catal. pag. 65. et 80. — In bibl. *Laurent.* Medic. cod. XLII. nr. IV. plut. 57. fragmentum lexici herbarii. (v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 419.) — in cod. X. plut. 75. lexic. botanicum ordine litterarum Galeni et eiusdem ſuccedaneorum ſ. ſynonymorum aliud lexic. item ordine litter. (*Bandin.* III. col. 156. ſq.) — In bibl. *Matrit.* cod. LXXXIV. fol. 133. et paullo diuerſa cod. CX. fol. 189. eſt deſcriptio plantarum, fructuum vel pomorum, item animantium, metallorum, foſſilium aliorumque ſimplicium et medicarum cuiusque poteſtatum, ordine litterarum diſpoſita; ex Dioſcoridis libris V. de materia medica deſumta et a recentiore quodam collectore ita compoſita eſt: idem eſſe opus videtur quod e cod. Vindobon. Lambecius, quem iam laudaui-

ercitatt. Plin. pag. 1097. ex anonymi paruo Lexico χρυσοποιΐας κατὰ στοιχεῖον, quod MS. eſt etiam in bibliotheca Vindobonenſi, vt teſtatur *Lambecius* lib. VI. pag. 180. ") profert tantum haec verba: Ὄσιρίς ἐστι μόλιβδος καὶ θεῖον, quibus denotatur, plumbum et ſulphur chemicae artis ſcriptoribus quandoque venire Oſiridis nomine. Idem Lexicon chemicum, quod propemodum integrum locis ſuis inſertum video gloſſario graeco Cangii, ſeruo et ipſe manuſcriptum vna cum ſcriptoribus chemicis graecis, quorum apographum beneuole mecum communicauit *Paulus Vindingius.* De illis fuſius differendi locus infra libro ſexto [cap. 3. ſect. XVII. vol. XII. pag. 708. ſqq.] dabitur, nunc tantum verbo monere iuuat, in *Matthaei* quoque *Syluatici*, Mantuani, Lexico ſiue pandectis, qui circa A. C. 1297. ſcripſit, vt ipſe teſtatur vocabulo *bruas*, praeter latinas, arabicas aliasque exoticas, multas etiam graecas voces iatricas, ſed fere ſemper inemendatiſſime ſcriptas latinis litteris, alphabetico ordine referri et explicari. *Harpocrationis*, *Alexandrini*, Lexicon ineditum περὶ φυσικῶν δυνάμεων citat idem Salmaſius, leguntурque Harpocrationis illius nonnulla in Kyranidibus, de quibus dixi Lib. 1. Cap. 9. *Fabr.* In bibl. publ. *Pariſ.* (ſecundum catal. codd. vol. II.) eſt *lexicon chemicum* in cod. MMCCLXXV. nr. 3. cod. MMCCCXXV. nr. 1. et. 2. codex MMCCCXXVI. nr. 3. et 4. cod. MMCCCXXVII. nr. 5. et 6. cum aliis multis ſcriptis chemicis; cod. MMCCCXXIX. nr. 11. et 12. et multa alia ſcripta chemica. — In bibl. Laurent. medic. *Florentiae* cod. XVI. plut. 86. continet vberrimam graecorum chemicorum collectionem; in qua eſt nr. 2. Lexicon ſeu gloſſae chemicae: et *Bandin.* in catal. III. col. 348. totum id lexicon, ait, ſuis locis Cangius ſuo gloſſario inſeruit, collatis aliis eiusmodi gloſſis msst. Lambecio itidem inſpectis et Salmaſio. — *Venetiis* in bibl. Marciana codd. CCXCIX. et DXCVIII. in collectione chemicorum graecorum. *Harl.*

X. A medicis deueniendum ad *philoſophos*, qui quum et ipſi vocabula ſibi peculiaria habeant, ac pro diuerſis diſciplinis et ſectis diuerſa, non defuerunt, qui et illa ſingularibus

dantimus, recenſuit et citauit *Neſſelius* in cat. bibl. caeſ. part III. pag. 26 et 27. cod. XVI. nr. 4. atque ineditum eſſe videtur *Iriarto* in bibl Matrit. MSStor. pag. 344. ſq. pluscula e cod. Matr. excerpenti; e cod. CX. de ſuccedaneis medicam. etc. gr. dedit Iriart. pag. 436. — In bibl. *Veneta* Marc. lexicon botanicum, in codd. CCXCII. et CCXCIII. (cat. pag 138.) — Eiusmodi lex. in cod. Naniano CCXLVII. (cat. pag. 439.) cod. CCLII. pag. 446. In bibl. publ. *Pariſ.* (ſecundum cat. codd. vol. II.) cod. XXXVI. nr. 21. lexic. botanicum, vbi voce. indica exponuntur. cod. MCCCX. nr. 10. anonymi lex. botanicum, e variis medicorum ſcriptis collectum: cod MDCCCLXXXIII. n. 11. cod. MMXLVII. nr. 6. cod. MMCXLIX. nr. 4. cod MMCCXCIV. nr. 2. cod. MMCCCXIV. nr. 6. cod. MMCCCXVIII. nr. 3. *Iriart.* in cat. codd. Matrit. pag. 437. ſeqq. e cod. CX. gr. euulgauit *Dioſcoridis* de lapidibus commentar. contractum, qui 37. lapidum nomina, formas — ordine litterarum breuiter enarrat. — In bibl. Pariſ. porro cod. MMCCLXXXVI. nr. 1. excerpta e Dioſcoridis, Galeni et Crateuae ſcriptis, quibus plantarum nomina, illarumque vires, ſeruato ordine alphabetico exponuntur, cum notis margin. ibid. nr. 16. lex. botanic. — cod. MMCCLXXXVII. nr. 2. lexicon in Hippocratem, cuius auctor Galenus fertur, et nr. 3. lexic. botanicum, quo explicantur voce. Arabibus inuecta. — in cod. MMDLXII. nr. 15. lexici anatomici fragmentum. — *Gloſſas iatricas ſ. botanicas* e cod. membr. *Doruilliano* deſcripſerat *Bernard*, easque, licet auctor hinc inde vapulet, publici iuris fecit cel. D. *Chriſtian. Gothfr. Gruner* in D. *Io. Steph. Bernardi*, medici Arnhemienſis, *reliquiis medico-criticis*, Ienae 1795. 8. pag. 8. ſqq. et eas ad explicationem Dioſcoridis, Oribaſii et Paulli aliquam habere vtilitatem, iudicat cel. Gruner in praef. p. 6. *Harl.*

ee) Col. 408. ſq. vbi Kollar. notat, *du Cangium* ſub fin. lexici mediae et inf. graecitat. t. II. Montfaucon in palaeogr. gr. huiusmodi lexicon chemicum in lucem protuliſſe. *Harl.*

bus Lexicis interpretarentur. *Laërtius* de Platone lib. 3. cap. 63. *ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις, πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν*, ad quem locum adprime huc faciunt, quae adnotat Menagius. Scripſerat *Timaeus* (iunior) Lexicon breue ad Gentianum ordine alphabetico *περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων*, memoratum Photio in bibl. cod. CLI. [vid. infra, vol. IX. lib. V. cap. 38. pag. 418. n. 151. et pag. 419. nr. 154. et 155. de *Boëthio*.] Laudat idem Photius cod. CLIV. ſqq. [ff]). *Boëthi συναγωγὴν λέξεων πλατωνικῶν* ad Melantum, itidem ordine litterarum compoſitam et longe praeſtantiorem vtilioremque opuſculo Timaei. Tum eiusdem Boëthi *περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων*, ad Athenagoram. Citatur Boëthus *ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος* apud Heſychium in *διὰ πάντων κριτάς*. *Harpocration* quoque, Argiuus, platonicus philoſophus, Caeſaris conuictor, praeter ampliſſimos in Platonem commentarios, verborum Platonicorum libros duos conſcripſit: Auctor Suidas. *Clearchus*, *Solenſis*, peripateticus, *τὰ ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ μαθηματικῶς εἰρημένα* enodauit teſte Athenaeo: *Dionyſius*, *Halicarnaſſeus*, muſicus [gg]), eodem Suida teſte, ſcripſit libros quinque *περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ μουσικῶς εἰρημένων*. [In iisdem *Platonicis* gloſſis illuſtrandis verſatum eſſe *Clementem*, coniicit Ruhnken praef. ad Tim. pag. X. ex Suida v. *Ζάλην* et aliis. Idem *Clemens*, teſte Suida v. *Κλήμης*, ſcripſit *περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων*. *Harl.*] *Theodori*, *Solenſis*, librum de mathematice dictis in Platone citat Plutarchus libello de animae procreatione et libello de oraculorum defectu. *Philippus Mendaeus* omnia loca mathematica, quae in operibus Platonis, praeceptoris ſui, obſeruauerat, ſingularia excerpſit et expoſuit. *Theon*, *Smyrnaeus*, etiam peculiari opere tractauit, quae mathematica ad lectionem Platonis vtilia ſint, verum et

hoc,

[ff]) Vnicus ſupereſt cod. membran. ſaec. X. in bibl. *Coisliniana*, ex quo *Bern. Montfaucon* ſpecimen, quamuis minus adcurate deſcriptum, prodidit in catalogo eiusdem bibliothecae pag. 477. Ex eo, qui plura continet gloſſaria, cod. *Io. Capperonnerius* Timaei lexicon deſcripſit, et apographum miſit *Dav. Ruhnkenio*, qui primus id edidit eruditisque animaduerſionibus ornauit, Lugd. Batav. 1754. 8. — quod cum Moeride recudi fecit *I. Frid. Fiſcher*, Lipſiae 1756. 8. — Poſtea *Ruhnken.* iterum edidit libellum notis potiſſimum egregie et largiter auctis multisque ſcriptis ineditis laudatis collatisque, Lugd. Bat. 1789. mai. 8. Quamquam *Villoiſon* ad Longum pag. 179. ſq. animaduertit, Capperonerium plura neglexiſſe, Ruhnken tamen nouam codicis collationem non curauit, neque vero, quae Villoiſ. adnotarat, ea praeteriit ſilentio. (v. quae ſcripſi in Introd. in hiſt. L. G. II. part. I. pag. 295.) In praefat. Ruhnken. docte diſſerit de noſtro lexicographo, a quo etiam, non, vt Suidas putabat, a *Timaeo*, Tauromenita, hiſtoriarum ſcriptore nobiliſſimo, grandioris molis librum Συλλογὴ ῥητορικῶν ἀφορμῶν βιβλία ξή, confectum iudicat. Quando vixerit Timaeus, non omnino certum eſt et exploratum, nec ex aetate Gentiani, cui Timaeus inſcripſit opuſculum, huius aetas definiri poteſt. v. Ruhnken. not. pag. 1. ſeq. vbi plures *Gentianos*, in antiquis monumentis memoratos, recenſet. Ruhnken quidem *Meurſium*, male opinantem, Timaeum, Locrum, philoſophum pythagoricum, eſſe lexici auctorem, et *Io. Ionſium*, qui de ſcriptor. hiſt. philoſ. I. 6. opuſculum tribuit Timaeo, Cyziceno, Platonis diſcipulo, ſatis refutat, neque ex loco lexici platonici ſpurio, v. Οὐχ ἕνεκα, vbi Porphyrius laudatur, Timaei aetatem erui poſſe, bene demonſtrat: ſuſpicatur tamen, Timaeum floruiſſe ſaeculo tertio, ſophiſtarum feraciſſimo. Timaei autem libellum eſſe interpolatum et aliorum, inprimis Herodoti, gloſſis amplificatum, docet doletque. Quod Photius in lexico inedito, et Suidas, aliquando etiam Etymologus M. bonam huius gloſſarii partem ad verbum deſcripſerunt, nomine auctoris ſuppreſſo: Ruhnken ex illis ſaepe Timaei verba, et ex Timaeo frequenter Suidam in notis emendauit atque illuſtrauit. *Harl.*

[gg]) Vide ſupra, cap. 36. §. IV. *Harl.*

hoc, et quae iam e Menagio commemoraui, alia quaedam Lexicis enumerare nolim, vti nec *Metrophanis*, Sophiſtae, περὶ τῶν χαρακτήρων Πλάτωνος, qui liber, a Suida laudatus, rhetorici argumenti fuit potius, quam grammatici: nec quae Galenus ſcripſerat de iis, quae in Timaeo Platonis dicta ſunt ἰατρικῶς, aut quae Plutarchus de variis Platonis locis commentatus fuit. At ſimiliter lexicon vocum Ariſtotelicarum [hh]) a doctiſſimo viro, *Petro Petito*, exſpectare iuſſit Menagius, quod, Nicaſio licet etiam memoratum in epiſtola de Petiti vita et ſcriptis, tamen nondum vidit lucem. Eſt interim in manibus Lexicon eruditi viri et digni vita longiore *D. Martini Fogelii* poſtumum philoſophum, quo vocabulorum homonymorum praecipue ex Ariſtotele ſignificationes diligenter explicantur. Hamb. 1689. in 4. Omitto latine editam *Ioh. Baptiſtae Bernardini*, patricii Veneti, ſeminarium ſiue Lexicon triplex atque indices in philoſophiam platonicam, peripateticam, ſtoicam Venet. 1582. fol. atque inde Lugduni, Geneuae etc. *Philemonis*, grammatici, Lexico τεχνολογικῷ MS. ex bibliotheca Colbertina vſus eſt Caugius. *Fabr.* De *Philemone* v. quae notaui in introd. in hiſt. L. Gr. II. 2. pag. 311. — Praeterea plura dabimus infra ad lib. V. 40. de lexicis gr. ineditis: conſ. *Villoiſon* prolegg. ad Apollonii lex. homer. pag. LXVIII. vbi in nota 1. explicatio voc. τεχνολογίας ex Philemonis loco quodam adfertur; in notis ad Apoll. plurima Philemonis e cod. excerpſit. — Anonymi lexicon *mathematicum* eſt in cod. Guil. Laudi, in bibl. Bodlei. nr. 744. catal. codd. Angliae I. pag. 57. Sic quoque veteres haud pauci lexica et gloſſaria concinnarunt ad poetarum interpretationem facilitandam. Sic lexica et gloſſaria gr. homerica ſcripſerunt Apollonius, Clearchus, Heliodorus, de quo vide *Villoiſon.* prol. ad Apollon. pag. 24. Hermappias, Parmenion, Philemon, Philetas, aliique ſupra in vol. I. lib. II. cap. 5. inter commentatores Homeri, et a *Villoiſon* in prolegg. ad ed. Homeri Venetam pag. XXVIII. XXIX. XXX. etc. atque in prolegg. ad Apollonii lexic. Homer. laudati. *Parmenio* ὁ γλωσσογράφος citatur in ſcholiis Marcianis aliisque ad Homerum. v. ſupra, vol. I. pag. 448. 452. et *gloſſographi* ab Euſtathio citati, ibid. p. 476. in ſcholiis Marcianis, ibid. p. 447. — Lexicon Homericum, in cod. *Florent.* medic. X. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. pag. 349.) — *Tragicum* et *comicum* lexic. ſcripſit *Didymus.* v. *Ruhnken.* praef. ad Heſych. lex. II. p. IX. ſq. qui *Theoni* quoque l. c. eiusmodi generis lexica adſerit, idemque de lexico *Diogeniani* docte copioſeque diſſerit. — addantur ſupra vol. V. pag. 109. dicta. — In bibl. quondam *Heidelberg.* teſte Sylburgio, 352. lexicon homericum. — In cod. *Florent.* medic. XXVII. plut. IX. (*Bandin.* cat. I. pag. 437.) et in Naniano CCXCIV. nr. 3. (pag. 497. catal. codd. gr. Nanianor.) λέξεις ἐκ τῆς ἩΣΙΟΔΟΥ βίβλου. atque cod. Suidae in fine additam fuiſſe hanc notam: λεξικὰ εὑρίσκονται ταῦτα. Πολυδεύκους τοῦ ῥήτορος· Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασέως· Εὐδήμου τοῦ ῥήτορος· Ἀντωνίου μοναχοῦ· τοῦ Θεσσαλονίκης Κύρου Εὐσταθίου· τοῦ Σουίδα· τοῦ ἁγίου Κυρίλλου· Ἡρωδιανός· Ἀμμώνιος· Διονύσιος· Ῥωκάνις, editor illius cat. Nanian. (Bonon. 1784. min. fol.) pag. 500. obſeruat. *Harl.*

IX. Rhetorica Lexica non modo ad intelligendos oratores ſed et ad ornatum dictionis graecae et copiam comparandam faciunt, cuiusmodi *Phrynichi* παρασκευὴ σοφιστική, de quibus

hh) Forſan huc referenda eſt συμφωνία τῶν τοῦ Ἀριστοτέλους συγγραμμάτων, *concordantia* librorum Ariſtotelis, quae eſt in cod. *Veneto* D. Marci, et collectio vocc. atque ſententiarum quarumdam ex Ariſtotelis libris, ordine literarum digeſta eſſe dicitur in catal. codd. gr. illius bibl. pag. 312. *Harl.*

quibus dixi ſupra cap. 36. §. 8. *Philonis* Lexicon rhetoricum ex Etymologico Magno in Δέμα laudant viri docti, niſi ibi legendum ȣ̃τως Φίλων εἰς τὸ ῥητὸν pro ῥητορικόν [ii]). *Zoſimi*, Gazaei, Lexicon Ῥητορικὸν Suidae [et Eudoc. pag. 203.] memoratur [kk]), nec minus *Iulii Veſtini*, Sophiſtae, ἐκλογὴ ὀνομάτων ex Demoſthene, Thucydide, Iſaeo, Iſocrate et Thraſymacho et aliis rhetoribus. *Eudemi*, rhetoris, Lexicon rhetoricum, ab eodem Suida diligenter tritum, [et valde laudatum ab Eudocia pag. 165.) exſtat adhuc MS. in variis bibliothecis, vt Vindobonenſi, Pariſienſi, [cod. MMDCXXXV. et conf. catal. codd. Pariſ. reg. II. pag. 531.] Medicea laudaturque a *Io. Pricaeo* notis ad Noui Teſtamenti libros vt in 1 Timoth. III, 3. etc. a Cangio in gloſſario graeco [*Ruhnken* ad Timaei lex. pag. 31. 35. etc.] aliisque. *Pauſaniae* lexicon Ῥητορικὸν citat ad Homerum et dedit multa egregia fragmenta, Euſtathius [ll]), cui e *Photio*, cod. CL. addere licet *Iuliani* [mm]), (illius, vt ſuſpicor, cui Phrynichus librum quartum ſuae παρασκευῆς inſcripſit,) Λεξικὸν τῶν παρὰ τοῖς δέκα ῥήτορσι λέξεων κατὰ ϛοιχεῖον, quod non dubitat praeferre Lexicis rhetoricis *Diodori* et *Philoſtrati*, Tyrii: Diodori illius puta, quem Suidas Valerii Pollionis, Alexandrini, filium commemorat, et ἐξήγησιν τῶν ζητȣμένων παρὰ τοῖς ι΄ ῥήτορσιν ſcripſiſſe tradit in Πωλίων. Ait etiam Photius, ſe euoluiſſe, quibus nulla auctorum nomina praefixa fuere, Lexicon καθαρᾶς ἰδέας, ſiue puri ac ſimplicis ſermonis, alterum σεμνῆς ἰδέας ſiue ſtili grauis, et tertium denique ἰδίως λόγȣ πολιτικȣ̃, ſiue dictionis ciuilis, quali rhetores Attici vti conſueuerunt, cod. CXLVI. ſeq. *Fabric.* Lexica rhetorica τὰ κατὰ ϛοιχεῖον et lex. rhetor. auctore *Aelio Dionyſio*, frequenter citat Euſtathius ad Homerum, vide ſupra, vol. I. p. 482. Lexicon rhetoricum, ad ius atticum explicandum inprimis comparatum, quod eſt in cod. Coislin. et cuius ſpecimen dedit *Montfauc.* in bibl. Coisl. pag. 491. ſeqq. iam laudauimus, et praedicauit *Ruhnken* in praef. ad Heſych. pag. IV. et frequenter in notis ad Timaei lexicon. — Anonymi lexicon, hactenus ineditum, quo exponuntur voces difficiliores, quae in variis Demoſthenis orat. occurrunt, in cod. *Pariſ.* publ. bibl. nr. MMDCXVIII. nr. 3. Oratores, poëtae aliique explicantur et laudantur in permultis Lexicis, in codd. bibl. *Pariſ.* v. catalog. vol. II. pag. 528 - 539. — *Florentiae* in bibl. medic. cod. XLII. plut. 57. ſunt 1) Philippicarum *Demoſthenis* orationum dictiones, 2) aliae dictiones rhetoricae. 3) dictiones *Demoſthenis* deliberatiuarum oratt. III. 4) lexicon militare et alia. (vid. *Bandin.* II. col. 419. ſq.) In cod. XIX. plut. 58. gloſſae ſiue dictiones quaedam diuerſorum populorum. (*Bandin.* l. c. pag. 458.) Alia lexica grammatica haud pauca adſeruantur in eadem bibliotheca. — Lexicon rhet. et poetic. in bibl. quondam Heidelberg. 113. in Sylburgii catal. ibid. 119. Lexicon gr. et lat. — *Auguſtae Vindel.* in cod. lexicon Herodoteum. Vt mittam, quae infra in hoc volumine commemorabuntur. *Harl.*

XII. His vt videtur pridem deperditis, certe in lucem publicam non protractis, exſtat et omnium in manibus verſatur *Valerii HARPOCRATIONIS* [nn]) περὶ τῶν λέξεων

βιβλίον,

ii) Plura de illo adnotat *Villoiſon* in prolegg. ad Apollonii lex. homeric. pag. 67. *Harl.*

kk) Conf. *Taylor* praef. ad Lyſiam vol. II. p. 67. ed. *Reiske.* *Harl.*

ll) Vid. ſupra in vol. I. pag. 486. *Harl.*

mm) Conf. *Ionſium* de ſcriptor. hiſt. philoſ. III. 14. 5. pag 90. ed. Dornii. *Harl.*

nn) *Hamberger.* in zuverläſſig. Nachricht. II. pag. 300. eum Veri, imperatoris, in graecis litteris fuiſſe magiſtrum et vixiſſe ante a. 169. cum aliis putat.

βιβλίον, ſiue Lexicon, rhetoribus potiſſimum atticis intelligendis deſtinatum, vnde in quibusdam editionibus λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων inſcribitur. Sed ab auctore nullum alium titulum, quam λέξεις, praefixum, contendit *Iohannes Meurſius* VI. 2. Attic. Lect. cuius ſententiae etiam in ſua editione ſuffragatus eſt *Iacobus Gronouius:* nam et Suidas [Eudociaque pag. 66.] diſerte vocat λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων, verba enim, quae ibi ſequuntur, ἀνθηρῶν oo) συναγωγήν, aliud opus floridorum indicant, falluntur que, qui illa ad [P] lexicon noſtrum referunt cum *Iohanne Schefero*, libro de ſtilo latino, pag. 151. *Harpocrationis* Lexicon primus graece edidit *Aldus*, Venet. 1503. fol. vna cum Vlpiani, rhetoris, commentariis in Demoſthenem. Deinde minus emendate iterum ibidem 1527. fol. Nam quae ex eadem officina Anno 1513. et 1534. fol. vna cum Iſocrate excuſa ſunt, non integrum Harpocrationem exhibent, ſed tantummodo ἐκλογὴν Ἁρποκρατίωνος καὶ Σουίδα περὶ τῶν παρ' Ἰσοκράτει λέξεων, quam videre eſt in aliis etiam Iſocratis editionibus, vt Baſileenſi, 1565. 8. et *Henrici Stephani* Anno 1593. fol. Ab eo tempore Harpocrationem recenſere atque edere voluit *Godofredus Iungermannus*, vt ex eius ad Wolffgangum Seberum litteris didici, tum *Iohannes Meurſius*, quem Mauſſacus ſcriptis ad eum litteris ab hoc conſilio reuocauit. Litterae illae in praefatione editionis Gronouianae obuiae ſunt; ſed vidi etiam Mauſſaci epiſtolas ad Andream Schottum, quibus eum etiam atque etiam precatur, vt Meurſium quouis modo ab illo conatu dimoueat, quod tamen Schottus neutiquam fecit, ſed quemadmodum ad maturandum opus initio, ita deinde poſt Mauſſaci Harpocrationem iam vulgatum, ad nouam editionem primum pp), hinc ad animaduerſiones ſuas ſeparatim edendas ſemel iterumque ipſum hortatus eſt. Meurſio tamen ſatis fuit, deinde in Atticarum lectionum libris VI. anno 1617. editis, aliisque ſuis ſcriptis hinc inde loca quaedam Harpocrationis tangere obiter, ex cuius epiſtola, Valerio Flacco *Lamperti Alardi* praemiſſa, video, etiam Alardo in mentem veniſſe de Harpocratione recenſendo, cuius notas poſtumas praefat. *Graeciae in nuce* promiſſas, neſcio an valde dignas luce, apud filium hactenus delituiſſe, ſcribit Iohannes Mollerus in Homonymoſcopia, pag. 308. *Thomas* quoque *de Pinedo* ad Stephanum, Byzantinum, teſtatur, ſe in Harpocratione illuſtrando operam poſuiſſe. Pridem ante hos *Fridericus Sylburgius* Anno 1594. poſt abſolutam Etymologici Magni editionem ſcripſit ad Theodorum Canterum, (in epiſtolis clarorum virorum, a Gabbema editis,) pag. 710. *Seorſim deinde ſucceſſurum tomum alterum, in quo libri de dialectis, Attici Lexicographi, Harpocration, ſi DEVS inſtitutum proſperauerit.* Sed alter ille

tat. Contra *Saxius* in onom. lit. II. pag. 407. adſerit eius aetatem circ. a. Chr. 354. et eum Libanio fuiſſe aequalem cenſet, eum, quod ex Athenaeo nonnulla deſcripſiſſet, tum, quod credibile ſit, eum ipſum eſſe, quem Libanius ſingulari epiſtola commendauit Ariſtaeneto, epiſt. 367. pag. 181. edit. Wolf. In hac ſententia quoque fuiſſe videtur *Henr. Valeſ* in notis ad Mauſſaci differt. critic. pag. 201. ed. Gronov. adde §. ſeq. *Harl.*

oo) Apud Eudociam legitur ἀνθηρὰν συναγωγήν. De vi et poteſtate huius formulae v. *Mauſſac.* antelogium ad Harpocr. pag. 3. ed. Blancardi. adde codicem Matrit. infra in notitia codd. memoratum. *Harl.*

pp) Andreas Schottus ad Iohannem Meurſium 27. Auguſt. 1615. Εὐαγγέλια *tibi debeo de Harpocratione, in quo ſi illam operam ponis, quam potes, et polliceris, ingenti noſtro gaudio poſteritati oſtendes, te non minus in Atticis et decem Graeciae Oratoribus, quam in Mixobarbaris aetatis mediae fuiſſe verſatum.*

ille tomus numquam prodiit. *Philippi* vero [¶] *Iacobi Mauſſaci* [qq]), Morelliano codice vſi, et Vaticano [rr]), atque Aldina editione, cui varias lectiones e Vaticano codice Pithoeus adſcripſerat, praeclaram Harpocrationis editionem conſtat lucem vidiſſe Pariſiis, anno 1614. 4. in qua negari nequit, multa lóca emendata feliciter [ss]), illuſtrata eruditiſſime. Addita etiam, quam accuratiſſimam *Meurſius* vocat VI. 2. attic. lect. diſſertatio, in qua de arte critica, Lexicis veterum varii generis et de Harpocrationibus diuerſis docte diſputat. Anno poſt, a. 1615. 8. Toloſae vna cum Plutarcho de fluuiis edidit Mauſſacus adpendicem ad notas ſuas in Harpocrationem, inſcripſitque Salmaſio, paucis conſtantem paginis, a 365. ad 375. Latinam verſionem quare noluerit adiungere, declarat his verbis, quae Blancardus quidem in ſua editione omiſit: *Verſionem adhibere noluimus, ne ſana mente praeditis et litterarum vt decet ſcientibus ludibrio eſſemus et contemtui, ad inſtar quorundam e triuio interpretum, qui Pollucem et Suidam et alios id genus auctores interpretandos ſuſceperunt.* Forte non minus difficultas rei in cauſſa eſt, quae homines ſanos abſterret, vt non libenter ſuſcipiant, quod luculenter ſatis atque ex voto efficere ſe vident vix poſſe: nam bonam et perſpicuam verſionem Suidae, v. g. ac Pollucis, tum etiam Harpocrationis vel contemnendam eſſe, vel inutilem, nemo ſanus dixerit. Sed facilia transferre, in difficilibus haerere vel ex fulgore dare fumum, aut in plerisque omnibus ceſpitare, hoc eſt, quod viri maximi merito in eiusmodi libris contemnendum eſſe duxerunt, praecipue cogitantes de graecae linguae reconditis opibus agi, quas latina lingua omnes nec nouit, nec exprimere pro dignitate valet. Traditur a Nicolao Antonio Harpocrationem vertiſſe latine *Vincentius Marinerus*, Valentinus, praefectus, cum viueret, bibliothecae regiae Eſcurialenſis, flammis nondum

qq) Obiit *Mauſſacus* Pariſiis, Anno 1650. et cum graece doctiſſimus fuiſſet, ex morbo ita perdiderat illius linguae vſum atque memoriam, vt nec litteras quidem illius noſſet aut legere poſſet.

rr) Codd. aliorum notitiam ſubnectam. In cod. MMDLII. *Pariſ.* bibl. publ. eſt Harpocrat. lexicon in epitom. redactum. — *Venetiis* in bibl. Marciana Harpocr. lexic. in codd. CCCCXLIII. CCCCXLIV. et vsque ad litt. Δ. in cod. CCCCXC. teſte catal. pag. 290 et 256. — *Romae* in bibl. *angelica*, cod. chart. ſaec. XIV. — *Patauii* inter codd. Io. Rhodii, Harpocration, cod. chart. quem probatae vetuſtatis, et auctiorem edito, ſcribit *Tomaſinus* in bibliothecis Patauinis, Vtini 1639. 4. pag. 139. — Atque plenior olim fuiſſe videtur liber. Locus quidem Suidae voc. παράκλησις, qui eodem modo exſtat in Harpocrationis lexico, ex quo hauſerit Suidas, in cod. Vindobon aliquanto auctior eſt, monente et demonſtrante *Lambecio* in comment. de biblioth. caeſar. III. col. 270. ſq. Suidam certe iam olim mutilo Harpocrationis exemplo vſum videri, etiam cl. *Wolf* ad Demoſthenis orat Leptineam pag. 303. ſuſpicatur. — *Mediolani* in bibl. Ambroſiana, teſte *Montfaucon* in diario ital. pag. 17. *Florentiae* in bibl. medic. cod. XIV. plut. 55. et cod. IV. plut. 58. (*Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 277. ſq. qui cum Suida et Valeſio noſtrum rhetorem fuiſſe Alexandrinum iudicat, et col. 441.) in cod. X. nr. 11. plut. 91. excerpta ex Harpocrationis lexico, (*Bandin.* III. col. 429.) — In bibl. *Vindobon.* teſte Neſſelio in catal. part. IV. p. 129. in cod. CCXXXVII. nr. 4. — In bibl. quondam *Heidelbergenſi*, 375. apud Sylburgium, cod. *Harpocrat.* — In cod. XCV. biblioth. reg. *Matrit.* in *Iriarti* catal. pag. 381. citatur Ἁρποκρατίωνος Ἀλεξανδρέως σοφιστοῦ συναγωγὴ τῶν ἀνθηρῶν λέξεων τῶν δέκα ῥητορικῶν· quae inſcriptio, (v. ad initium huius paragraphi,) num a manu Conſtantini Laſcaris, qui adnotationes et ſcholia adſcripſit ad marginem, profecta ſit, an ex cod. antiquiore deriuata, equidem neſcio. Lexicon autem in hoc codice, qui initio mutilus eſt, alicubi contractum, alicubi dictionum ordine peruerſum videtur Iriarto. — In cod. *Barocciano* LXXVI. (cat. MSS. Angliae et Hibern. I. pag. 9.) Harpocrat. lexici fragmentum. — in cod. *Th. Gale.* Harp. lex. n. MMMMMDCCCCLXVII. et in cod. bibl. *Iacobaeae.* n. MMMMMMMMDLXXX. cat. cit. II. pag. 189 et 246. *Harl.*

ss) Confer *Colomeſii* Bibliothecam ſelectam, num. 50.

dum conſumtae: ſed illa ipſius interpretatio non magis lucem adſpexit, quam tot aliae, quibus Euſtathianos in Homerum et Dionyſium commentarios, aliosque Scholiaſtas graecorum poëtarum latine de graecis reddiderat [tt]). *Nicolaus* itaque *Blancardus* primus fuit, qui Harpocrationem cum verſione ſua latina euulgauit Lugd. Batau. 1683. 4. editionemque hanc ſuam ornatiſſimam reddidit non modo vtiliſſimis indicibus, ſed et notis Mauſſaci in qualibet ſtatim pagina ſuo loco ſubſtratis, et ex Toloſana [?] appendice emendatis auctisque, tum ſubiunctis ad voluminis calcem eruditiſſimis, poſtumis licet, animaduerſionibus ſummi viri, *Henrici Valeſii*, quibus et Harpocrationem et Mauſſaci notas diſſertationemque eius criticam, qua emendat, qua illuſtrat. Hae *Valeſii* notae ex bibliotheca Guilielmi Prouſteau, anteceſſoris Aurelianenſis, prodierant anno ante ſeparatim, curante *Iacobo Gronouio*, Lugd. Batau. 1682. 4. [uu]). Nouam quoque graecam, (omiſſa verſione,) eamque emendatiſſimam *Harpocrationis* editionem eidem doctiſſimo viro debemus, qui vſus eſt variis lectionibus, quas frater eius ex Florentino codice excerpſerat, tum recenti codice, quem in notis pag. 68. elegantem et fidum adpellat, teſtaturque inſcripta habuiſſe recentiore manu haec verba: *αὕτη ἡ βίβλος ἐστιν Ἁρμονίου τοῦ Ἀθηναίου. ἔχει φύλλα ζ'.* Adhibuit praeterea editionem Aldinam Anni 1527. notatam manu Xylandri, Fabri, Sylburgii, Marquardi Freheri, Danielis Heinſii, et Iani Rutgerſii, quam a Guilielmo Goëſio praedicat ſe nactum eſſe: denique aliud eiusdem editionis exemplum, quod Heinſii fuit, et qui haec verba adſcripſit: *Praeter ea, quae hic praeſtiti, ipſe e libro illuſtris Scaligeri multa ſuppleui, cui reuerendus Theodorus Beza e codice in Italia MS. quaedam, a ſe deſcripta, miniſtrarat.* Prodiit haec *Gronouii* editio Lugd. Bat. 1696. 4. [vv]) quam dicauit illuſtri viro, cognato ſuo, Magno de Wedderkopff, et in fine adiunxit Henrici Stephani diatribam de nonnullis vocabulis et loquendi generibus, ab Harpocratione et Suida apud Iſocratem obſeruatis, petitam ex editione Iſocratis, quam a Stephano curatam dixi, Anno 1593. fol. In praefatione et notis bonus Blancardus, quem Gronouius paſſim Friſicum interpretem adpellat, miſere accipitur, et veluti capital admiſiſſet, laceratur mirum in modum, quod fecit, quae potuit, et conatus eſt ſine cuiusquam iniuria bene mereri de bono publico, quod aliquando non melioris lectionis in mentem ipſi venit, MSS. codicibus deſtituto, quod in verſione nonnumquam dormitauit, quod ordinem vocum, libri facilius [ww]) euoluendi cauſſa, immutauit, quod virorum doctorum obſeruationibus [?] iam exſtantibus, Harpocrationem vertere in latinum auſus ſit, interpretationisque gloriam ſibi arrogauerit, atque id genus alia *infandae*, vt ille quidem

tt) In indice mstorum Marineri, Iriarti catalogo codd. gr. Matrit. ſubiecto, illius verſionis mentionem factam eſſe, non inueni. *Harl.*

uu) Conf. acta erudit. Lipſ. a. 1682. p. 250. ſeq. et de ed. Blancardi, a. 1683. p. 465. ſq. *Harl.*

vv) Compara acta erudit. Lipſ. a. 1696. m. Aug. pag. 347. ſqq. *Harl.*

ww) Veriſſimum ſane eſt, quod obſeruat vir doctus, Harpocrationem, (vti Erotianum quoque et alios veteres,) non accurate obſeruaſſe in vocibus ordinem litterarum, quae primam cuiusque vocabuli litteram inſequuntur: cum vero lexica ad hoc ſcripta ſint, vt prompte reſpondeant conſulentibus, neſcio, an valde reprehendendi ſint ii, qui monitis de ſuo conſilio lectoribus commodiorem illa redigunt in ordinem, atque ita veterum ſcriptorum defectus emendant, quos ipſos qui ita admirantur, vt non poſſint ferre meliora, quia recentia ſunt, illis integrum tamen per hoc eſt alias editiones adire. *Fabr.* Blancardum, quod ordinem voce. immutauit, culparunt quoque *Pierſon* ad Moer. praef. pag. XVII. aliique. adde *Villoiſon* praef. ad Apollonii lex. homer. p. XLIII. *Harl.*

Digitized by Google

quidem fari amat, *inſcitiae* crimina, ex quibus patere vult ſcilicet, *non Graeca, non Harpocrationem ab eo intelligi, nec Harpocrationem ab eo editum eſſe.* Qualia legenti mihi ſuccurrit illud *S. Ambroſii* Apologia pro Dauide tom. I. pag. 709. *Saepe in iudicando maius peccatum iudicii eſt, quam peccatum ipſius, de quo fuerit iudicatum. Fabr.* Varia loca Harpocrationis *Toup* in emendatt. in Suidam et Heſychium paſſim emendauit. add. *Bentleii* epiſt. ad Millium pag. 67. ſqq. *Harl.*

XIII. Cum Harpocrationes plures fuerint etiam rhetores, et Suidas Lexicon in decem Oratores tribuat *Valerio Harpocrationi*, rhetori Alexandrino, quo tempore ille vixerit, non plane extra controuerſiam poſitum eſſe videtur xx). Nam Harpocratio, qui inter praeceptores Veri, imperatoris, a Capitolino refertur, grammaticus fuit, et quamquam a grammatici hominis inſtituto neutiquam alienum eſt, Lexica contexere; tamen non video, cur Suidae teſtimonium ſit reiiciendum, qui rhetori Alexandrino Lexicon, quod habemus, rhetoricum, diſerte tribuit. Atque Alexandrinum ſe auctor ipſe prodit in *ἀνακαλυπτήρια*; nam, quum ait: *ταῦτα δὲ εἰσὶ τὰ παρ' ἡμῖν θεώρητα*, verba, *παρ' ἡμῖν*, Valeſius erudite interpretatur, *apud Alexandrinos* yy). Idem Valeſius non dubitat, auctorem Lexici eſſe Harpocrationem illum, Libanii aequalem, qui in epiſtola eum Ariſtaeneto commendat his verbis: *Ἁρποκρατίων γὰρ οὑτοσὶ καὶ ποιητὴς ἀγαθὸς, καὶ παιδευτὴς ἀμείνων. δεινὸς μὲν ἐνθεῖναι* (forte *ἐκθεῖναι*) zz) *τὰ τῶν παλαιῶν νέοις, δεινὸς δὲ ἐκείνοις παρισωθῆναι. βεβιωκὼς δὲ συνεχῶς ἐν βιβλίοις, ἡδίστην μὲν ἔχει κομψείαν ἁπλοῦς τις ὢν καὶ γενναῖος, καὶ οὐκ ἂν ἁλοίη φρονῶν μὲν ἕτερα, λέγων δὲ ἄλλα. Harpocration iſte et Poëta bonus, et inſtituendi dexteritate praeſtantior etiam, idoneusque veterum ſcripta adoleſcentibus inſtillare (interpretari) et qui paria cum antiquis facere poſſit. Hic libris adſidue innutritur, ſuaui eſt ingenio, ſimplex alioqui et cordatus, et quem nemo vmquam deprehenderit alia ſentientem et alia loquentem.* Neque Lambecius, qui eam Libanii epiſtolam graece edidit Lib. VI. de bibl. Vindob. pag. 245. dubitat, hunc ipſum eſſe Harpocrationem illum, romano nomine clientelari Valerium dictum, a quo Lexicon rhetoricum ſcriptum eſſe Suidas auctor eſt: [nec dubitat *Wolfius* in nota ad Libanii epiſt. p. 181. not. 10.] Fateor tamen, rem minime eſſe exploratam, neque audeo pro certo adfirmare, vtrum cum Harpocratione iſto commune aliquid habeat *Harpocras, Scholaſticus et Sophiſta*, ad quem complures exſtant epiſtolae Iſidori Peluſiotae, vt ſit [❡] nomen *ὑποκοριστικὸν* ſiue decurtatum, cuiusmodi plura paſſim obuia ſunt, et pridem notata viris doctis *Alciato* lib. 1. Parergon cap. 26. *Iſaaco Caſaubono* ad Athenaeum pag. 523. *Voſſio* inſtitut. Orat. lib. IV. cap. 1. tmemate 5. *Reineſio* epiſtolis ad Rupertum pag. 461. *Buchnero* ad Plinii lib. X. epiſt. 5. *Valeſio* ad Euſebii pag. 278. *Gisberto Cupero* in Harpocrate pag. 2. ſq. *Richardo Bentleio* epiſt. ad Millium pag. 82. ſq. *Ioſuae Barneſio* ad Anacreontem, p. 30. ſq. aliisque. Hoc conſtat, Harpocrationem, Lexici auctorem, ex quo multa ad verbum repetunt Suidas, Etymologici Magni auctor et Varinus, iuniorem eſſe Athenaeo, ex quo eum quaedam deſcripſiſſe et inter deſcribendum aberraſſe, notat *Mauſſacus* diſſertatione critica pag.

xx) Vide notam ad §. antecedentem. *Harl.*

yy) Adde epiſt. Libanii ad Themiſt. 371. ibique not. Wolfii pag. 138. *Harl.*

zz) Wolfius in ſua edit. ad h. epiſt. nihil mutat. *Harl.*

pag. 378. ſeq. edit. Blancardi. Sed laudat et Athenaeus *Harpocrationem* quendam, *Mendeſium*, qui de placentis ſcripſerat, XIV. pag. 648. Ἁρποκρατίων δὲ ὁ Μενδήσιος ἐν τῷ περὶ πλακούντων τὴν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένην παγκαρπίαν καλεῖ. Incertum de hoc, an alio Tertullianus cap. 7. de corona: *Liberum eundem apud Aegyptios Oſirin*, Harpocration *induſtria hederatum argumentatur, quod hederae natura ſit, cerebrum ab heluco defenſare.* Ad quem locum Pamelius, *Ego eum*, inquit, *auctorem puto intelligi, cuius exſtat Romae in Vaticana liber* περὶ φυσικῶν δυνάμεων, *quippe cum ad phyſicam rationem referatur id, quod ſequitur.* Mauſſacus quidem negat, hunc ſe librum in Vaticana bibliotheca aut eius catalogo reperire potuiſſe, ſed Salmaſius quoque ad Solinum teſtatur, ſe euoluiſſe Harpocrationis Lexicon, περὶ φυσικῶν δυνάμεων, et latinus Kuranidum interpres, de quo lib. 1. cap. 9. [a]) dicere me memini, teſtatur, ſe librum phyſicalium virtutum collegiſſe ex Coerani, regis Perſarum, experimentis *et ex libro Arpocrationis*, *Alexandrini*, *ad propriam filiam* [b]). Fuit et *Harpocras* ſiue *Harpocration* iatraliptes Aegyptius ex praefectura Memphitica, cui ciuitatem romanam a Traiano impetrauit *Plinius* X. 4. et 5. Epiſt. Sed vt ad rhetores huius nominis reuertar, Suidae memoratur *Caius Harpocratio*, Sophiſta, qui praeter alia ſcripſerat περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων, περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, et alia [c]). Tum *Aelius Harpocratio*, itidem Sophiſta, qui ſcripſerat περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἠγνοῆσθαι, ὑποθέσεις λόγων Ὑπερίδου, περὶ τέχνης ῥητορικῆς, περὶ ἰδεῶν. Praeterea περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν et περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων. Hic, vt videtur, Harpocratio laudatur in commentariis graecis ad Hermogenem pag. 2:6 et 367. [d]). Meminit etiam Suidas *Harpocrationis Argiui*, *platonici* philoſophi, qui Caeſaris conuictor [¶] ſcripſerat commentarios in Platonem libris XXIV. et Lexicon Platonicum ſiue λέξεις Πλάτωνος, ſupra etiam mihi memoratas, libris duobus Huius Platonici vna cum Plotino, Amelio et Boetho meminit *Aeneas Gazaeus* in Theophraſto ſuo pag. 16. et Stobaeus apud Photium et in Eclogis Phyſicis: neque audiendus *Barthius*, cui in notis ad Aeneam pag. 97. hic Harpocration idem eſt cum Veri, imperatoris, praeceptore. Omitto alios hoc nomine, Valeſio et Mauſſaco obſeruatos, vt *Harpocrationem*,

a) §. X. vol. I. pag. 70. ſq. vbi in nota plura diſputaui, et §. XVII. pag. 74. *Harl*

b) In cod. CX. *Matrit.* reg. bibl. fol. 6. eſt *Harpocrationis* liber medicinalis ex Syria, ſiue alter prologus in librum Kyranidem, quem *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 432. publicauit: fol. 75. eſt Harpocrationis epiſtola ad imperatorem, neſcio quem, ſiue praefatio, librum Neccpſi, regis Aegypti, ipſi dedicantis. Illum autem Harpocrationem haud alium eſſe, ac Harpocrationem noſtrum, rhetorem Alexandrinum, cenſet *Iriarte* pag. 435. et ipſius Harpocrationis teſtimonium adfert e praefat. huius libri, in qua, ſe, profitetur, in Aſiae regionibus grammaticam exercuiſſe, tandemque Alexandriam contuliſſe, et philologos anteceſſiſſe perfectiſſimos. — Inter codd. graecos MSS., apud *Nanios* Venetiis adſeruatos, in cod. CCXLVII. nr. VIII. eſt ἐκ τῶν τοῦ Ἁρποκρατίωνος τοῦ ἀλεξανδρέως περὶ φυσικῶν δυνάμεων ζώων τε φυτῶν καὶ λίθων, ἃ ἔγραψε πρὸς τὴν ἰδίαν θυγατέρα etc et editor catalogi pag. 440. ſqq. dedit ſpecimen excerptorum ex illo Harpocrationis opere de viribus naturalibus etc. In cod. *Coislin.* CLVIII. (Montfauc. bibl. Coislin. pag. 220.) eſt fol. 80. βιβλίον Ἁρποκρατίωνος, σύνθεσις τοῦ Κυρ-νοῦ βασιλέως περὶ κδ΄ λίθων πετεινῶν τε καὶ ἰχθύων καὶ βοτανῶν κατ' ἀλφάβητα. cuius initium paullum differt ab initio, e cod. Naniano excerpto. *Harl.*

c) Conſ. *Taylor.* praefat. ad Lyſiam, tom. II. pag. 68. ed. Reiske. *Harl.*

d) Dictus quoque eſt *Proclus*, et inſcriptio in eum legitur in laude apud *Muratorium*, Inſcript. pag. 138. 2. *Harl.*

Digitized by Google

crationem, Naucratitem, epiſcopum Aegyptium, qui interfuit concilio primo Nicaeno, *Harpocrationem*, epiſcopum in Bubaſto Aegypti, cuius mentio in breuiario Meletii apud Athanaſium Apologia ſecunda tom. 1. pag. 789. *Harpocratem*, Aegyptium, Ammonii Hermeae diſcipulum, de quo ex Damaſcio Suidas. *Harpocratem*, Claudii, imperatoris, libertum, Sueton. Cap. 28. etc. *Fabr.* Epitaphium *Harpocrationis*, neſcio cuius? primus vulgauit *Petr. van Spaan* in diſſ. de Antiphonte, etc. in vol. VII. oratt. graecor. a Reiskio editorum pag. 802. *Harl.*

XIV. *Elenchus Veterum ſcriptorum, qui a Valerio Harpocratione laudantur, illuſtrantur, vel notantur.*

Ex editione Nicolai Blancardi.

ACHAEVS ἐν Ἀδράστῳ. v. ἀργᾶς.

ACVSILAVS ἐν τρίτῃ. v. Ὁμηρίδαι.

AESCHINES. v. γοργύρα. Δράκων. δρομοκήρυκες. Χίλων.

ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. v. ἀγρίους. ἀδύνατοι. ἀμοργός. Ἀνδοκίδου Ἑρμοῦς. Αὐτοκλείδης. δημόσιος. διασείσους, et διαψήφισις. δοκιμασθείς. ἐπαγγελία, et ἐπακτροκέλης. θέμενος τὰ ὅπλα. Θέρσανδρος. καθάρσιον. Κηδωνίδης. Κολυττεύς. ληξιαρχικόν. γραμματεῖον. ξηραλοιφεῖν. οἴκημα. ὅτι νόμος ἐστιν etc. προφερεῖς. τετρυπημένοι. φιμοί.

ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ, ſiue περὶ τῆς ἀποδόσεως. in ἀντίθεσις. ἀργᾶς. βάταλος. ἐκκλητεύειν. ἐννέα ὁδοί. Ἐπικράτης. Θερμάν. Θρόνιον. ἱκετηρία. [illegible] Κέκρωψ. Κτησιφῶν. Λοιδίας. Νεμέα χαράδρα. Νίκαια. ὁλοσχοίνους. ὀρικά. ζεύγη. ὅτι ξένους etc. παλίμβολον. περίπολος. προβολάς. προστασία. προσρέπαιον. στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. Στρέψα.

ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. v. Ἀζηνία, et ἀζήτητον. Ἀλόννησος. ἀναγεῖς. Ἀναγυράσιος. Ἀναφλύστιοι. ἀντιγραφεύς. ἀτίμητος. ἀγών. αὐλία. ἀφοσιῶ. Γάνος. διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐξάγιστος, et ἐξαράσασθαι. ἐπιλαχών. ἐπιστάτης. Ἐργίσκη Ἑρμαῖ. Ἐρυβάτην. ζηλοτυπεῖν. et ἡγεμονία δικαστηρίου θεσμοθέται. θεωρικά. Θύστιον. ἴσαι ψῆφοι. Κῆποι. Κηφισόδοτος. Κιρραῖον πεδίον. Κοτύλαιον ὄρος. Κραυαλλίδαι. Κρώβυλος. Κτησιφῶν. Μαργίτης. μεσεγγύημα. ὁμηρεύοντας. παραγγελία. παραβάλλοιτο. Πήληξ. πρόεδροι. Πρόνοια. προστρόπαιον. πρυτάνεις. Ταμύναι. τριττύς. Φρυνώνδας.

AESCHINES, SARDIANVS. ἐν Ἰάμβοις. v. Κέκρωψ.

AESCHINES, SOCRATICVS. ἐν Ἀξιόχῳ. v. Ἀξίοχος.

διαλεγόμενος ἐπιγραφομένῳ Ἀσπασίᾳ. v. Ἀσπασία.

AESCHYLVS. v. Θρόνιον.

ἐν Ἀργείοις. v. χλῆδος.

Ἐλλαδίῳ. v. μαλακίζομεν.

Εὐμενίσιν. v. Εὐμενίδες, θεμιστεύειν.

Κερκύωνι. v. ἔρον.

Μυρμιδόσι. v. πρεπεπωκότες.

Μύσοις. v. Ὀργεῶνας.

ALCAEVS. v. τετύφωμαι.

ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ. voce ἀδδιφάγους τριήρεις.

ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ. v. σκυθικαί.

ALCMAN. ἐν πρώτῃ. v. Θεράπναι.

ALEXIS. v. Σινώπη.

AMMONIVS. ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. v. Ἀμαζόνειον. ἐσχάρα.

ἐν τετάρτῃ περὶ βωμῶν. v. θόλος.

AMPHITEVS *δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας.* v. *Σαβοί.*

ANACREON. v. *ἑρμαῖς.*

ANAXIMENES. v. *Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Εὐθίας.*

ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν, v. *ἀμφικτύονες.*

ἐν Φιλιππικῷ. v. *Μύρτανον. ὁ κάτωθεν νόμος.*

ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν. v. *πεζέταιρος.*

ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν. v. *Ἀλόνησος.*

ἐν ἑβδόμῳ τῶν περὶ Φίλιππον. v. *Μάσεαρα.*

ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. v. *Καβύλη.*

ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. voce *Ἀλκίμαχος.*

ANDOCIDES. v. *ἀνωρθίαζον.*

[¶] *ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων.* v. *Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς. ἐπεσκήψατο. ἑταιρεία. Θημακεῖς. λογισταὶ καὶ λογιστήρια.*

ἐν τῷ περὶ τῆς ἀδείας. v. *ὀῤῥωδεῖν.*

ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. v. *Ἑλληνοταμίαι. νεώρια καὶ νεώσοικοι. Πηγαί.*

ἐν τῷ κατ᾽ Ἀλκιβιάδου. v. *ἐμποδών. εὐανδρία.*

ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. v. *ζητητής.*

ANDRON *ἐν ὀγδόῃ τῶν συγγενειῶν.* v. *Φορβάντειον.*

ANDROTION. v. *ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.*

ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. *διαψήφισις. συγγραφεῖς.*

ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. v. *Παναθήναια.*

ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀποδέκται. Ἵππαρχος.

ἐν τῇ τρίτῃ Ἀτθίδος. v. *δέκα καὶ δεκάδουχος. Μόλπις. Ὀφρύνειον.*

ἐν πέμπτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. *Ἀγνίας. Κηφισόδοτος.*

ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος. v. *ἱερὰ τριήρης. Νεών.*

ἐν δωδεκάτῃ Ἀτθίδος. v. *Ἀμφίπολις.*

ANDROTION aut PHILIPPVS. *ἐν τῷ Γεωργικῷ* v. *σταφυλοβολεῖον.*

ANTICLIDES. v. *Καλαύρεια.*

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς. v. *ὀξυθύμια. παλαμναῖος. προκώνια.*

ANTIMACHVS. v. *Ἀδράστεια. Ὀργεῶνες.*

ANTIPHANES *ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν.* v. *Ἀντίκυρα. Νάννιον.*

ἐν Εὐθυδίκῳ. v. *ξενιτευομένους.*

ἐν Εὐπλοίᾳ. v. *ξυστίς.*

ANTIPHON. v. *ἄβιος. ἀδιάστατον. ἀειεστώ. ἀκαρεῖ. ἀναγινωσκόμενος. ἀχαριστεῖν. βάσανος. δυσάνιος. ἐν βραχεῖ.*

ἐν τῷ περὶ ἀληθείας. v. *ἄγει.*

ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ. voc. *ἀδέητος. ἀναποδιζόμενα. ἀνήκει. ἄοπτα* et *ἀπαθῆ. δεήσεις. διάθεσις. ἔμβιος. ἐπαλλάξεις. ὀριγνηθῆναι.*

ἐν ἀληθείας δευτέρᾳ. v. *ἀγνεύετε τὴν πόλιν. ἀειεστώ. γρυπάνιον. δεινῶ. διάστασις. περιφοριῶσθαι. φορίνης.*

ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρακῶν φόρου. v. *ἀεί. ἀποδιδόμενοι. ἀπόταξις. ἐκλογεῖς. συντελεῖς.*

ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. v. *ἀθεώρητος. ἀναθέσθαι. αὐλιζόμενοι. βαλβίς. διάθεσις. εὐηνιώτατα. Μακροκέφαλοι. Σκιάποδες. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες. φηλώματα.*

ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου. v. *ἀκροᾶσθαι. ἀπολαχεῖν. διάληξις. θῆτες καὶ θητικόν.*

ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. v. *Ἀλκιβιάδης. ἀποτειχίσαι. δεκατευτάς. κελέοντες. σκαφίον. συνήγοροι.*

ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντιγραφήν. v. *Ἀνδρών.*

ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα. v. *ἀξιοῖ.*

[¶] *περὶ τοῦ Ληναίων φόρου.* v. *Ἀμφίπολις.*

ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. v. *ἀπειπεῖν. ἄττα. δι᾽ ἐνιαυτοῦ ἐπαγγελία. ἐπίσκοπος. προσφορά. συνήγοροι. τριβωνευόμενοι.*

κατὰ Λαισποδίου. v. *ἀπιστεῖν. Γαληψός. ἐπίσκοπος. Οἰσύμη.*

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, περὶ ὅρων. v. *ἀργυροκοπεῖον. διὰ μέσου τείχους. Ἑρμαῖ. εὐθύωρον. Κεραμεικός. λέσχαι. παράβυστον. πρυτανείας. Στεφανηφόρος. Ὑπέρβολος.*

ἐν

Digitized by Google

ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογίᾳ. v. δημοτευόμενος. alibi ἐν Φιλιππικῷ. v. εἰσφερήσειν.
ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. v. διάθεσις. ἑρμαῖ. μοιροδικῆσαι.
ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. v. διαστῆσαι. ἐμποδών. ἐπεσκήψατο. Ἡετιωνεία. στασιώτης. τετρακόσιοι.
ἐν τῷ περὶ ταώνων. v. ἐνοφθάλμως. Πυριλάμπης.
πολιτικῷ. v. εὐσύμβολος. ἡμιολιασμός.
ἐπιτροπικῷ Καλλιστράτου. v. ὅτι οἱ ποιηταὶ etc.
ἐπιτροπικῷ Τιμοκράτους. v. σπαρτωλός.
ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως. v. ῥητορικὴ γραφή.
ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου. v. διετείνοντο. Φρεῦ..ος.
ἐν τῷ περὶ τοῦ χορευτοῦ. v. διδάσκαλος. Διϊπόλια.

APOLLODORVS. v. χόες.
ἐν τοῖς περὶ θεῶν. v. αὐτόχθονες. κύρβεις μεῖον καὶ μειαγωγός. πάνδημος Ἀφροδίτη.
ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν. v. ἀποπομπάς.
ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν. v. Νάννιον. Φανοστράτη.

APOLLONIVS, NICAENVS. v. Ἴων.

APOLLONIVS, ACHARNENSIS. v. Χαλκεῖα.
ἐν τῷ περὶ τῶν ἑορτῶν. v. πέλανος. Πυανόψια.

APOLLOPHANES ἐν Ἰφιγέροντι. v. ἀδελφίζειν.

ARATVS. v. Ἀρκτοῦρος.

ARCHEMACHVS ἐν τρίτῃ Εὐβοεικῶν. v. κοτύλαιον ὄρος.
ἐν τετάρτῃ τῶν Εὐβοεικῶν. v. Ἀλόννησος.

ARCHILOCHVS. v. Στρύμη.
Τριμέτροις. v. παλίνσκιον.

ARCHIPPVS ἐν τοῖς Ἰχθύσι, v. παλιναίρετος.
Ὄνῳ. v. τοπεῖον.

ARIGNOTE. v. εὐοῖ.
ἐν τῷ περὶ τελετῶν. v. νεβρίζων.

ARISTARCHVS. v. δερμηστής. διεκωδώνισε. ὀξυθυμία.

ARISTIDES ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν. v. δερμηστής.

ARISTODEMVS ELIENSIS. v. Ἑλλανοδίκαι.

[P] ARISTOGITON κατὰ Τιμάρχου. v. Αὐτοκλείδης, Θέρσανδρος.

ARISTOMENES COMICVS. v. μετοίκιον.
ἐν Γόησι. v. Φορίνης.

ARISTOPHANES COMICVS. v. ἄττα. Κεῖοι. κελέοντες. κίναιδος. κρᾶσις. Πόριος.
Ἀμφιαράῳ. v. λαμπρεῖς. ῥόπτρον.
Ἀχαρνεῦσι. v. Ἀσπασία. λάρκος.
Βαβυλωνίοις. v. ἐπιβάτης. στρωτήρ.
ἐν Βατράχοις. v. γωνιασμός. ὀρικὰ ζεύγη.
Γεωργοῖς. v. κωδία. Στράγγιον.
ἐν Γήρᾳ. v. σκαφίον. τῆτες.
Γηρυτάδῃ. v. βωμολοχεύεσθαι. ἑρμαῖ. Ναΐς.
Δαιταλεῦσιν. v. Ἀλίπεδον. ἐπίπεμπτον. θῆτες καὶ θητικόν. κιγκλίς. Ναυτοδίκαι.
Δαναΐσιν. v. ἐχῖνος.
ἐν Εἰρήνῃ. v. γύλιος. χρυσίς.
Ἥρωσιν. v. πυελίδα.
Θεσμοφοριαζούσαις v. ἀμφιδέαι. βουλεία. Ἰωνικός. φασκώλιον.
ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις. v. Πύλαι.
Ἱππεῦσιν. v. ἐλεοκόπων. ῥόδιον.
ἐν Κωκάλῳ. v. πώμαλα.
Λημνίαις. v. ἀρκτεῦσαι. μέταυλος.
Λυσιστράτῃ. v. ἀμοργός. ἀρκτεῦσαι. Κωλιάς.
ἐν Νεφέλαις. v. ἐπαιρόμενος. ἐσπαθᾶτο. ξυστίς. φελλέα. χρῆσαι.
Ὁλκάσιν. v. ἐπίγυον.
ἐν Ὄρνισι. v. ἀγυιαῖς. ἀετός. νοθεία. σπερμολόγος. χερνίβων.

Πελαργοῖς. v. οἰκίσκῳ.
ἐν Πλούτῳ. v. καταχύσματα. Ναΐς. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.
ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις. v. δήμαρχος.
ἐν Σφηξία. v. ἀγυιᾶς.
Ταγηνισταῖς. v. ἀπολαχεῖν. κύπασσις.
Τελμισεῦσιν. v. σιπύα.
ἐν Τριφάλητι. v. διὰ μέσου τείχους.

ARISTOPHANES, GRAMMATICVS. v. ἔργα νέων. προκώνια.

ARISTOTELES. v. Ἀπόλλων Πατρῷος. ἐμβεβλημένα. ἐπιμελητής. ἐμπορίου. καὶ γὰρ etc.
ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. v. ἀγορανόμοι. ἀδύνατοι. ἀντιγραφεύς. ἀποδέκται. ἀποστασίου. ἀστύνομος. βουλεύσεως. γραμματεύς. δατεῖσθαι. δεκάζων. δήμαρχος. διαιτηταί. διαμεμετρημένη ἡμέρα. δωροξενία. εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. Ἑλληνοταμίαι. ἐπὶ Δελφινίῳ. ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. ἐπὶ Παλλαδίῳ. ἐπιστάτης. εὔθυναι. ἐχῖνος. θεσμοθέται. θῆτες καὶ θητικόν. ἵππαρχος et ἱππάς. κατὰ δήμους. δικαστάς. κύρβεις et κυρία ἐκκλησία. λίθος. λογισταὶ καὶ λογιστήρια. μετρονόμοι. ναυκραρικά. ὅτι νόμος etc. πάρεδρος. παράστασις. [⁋] πεντακοσιομέδιμνοι. περίπολος. πολέμαρχος. πρόεδροι. πρυτανείας. πωληταὶ καὶ πωλητήριον. σῖτος et σιτοφύλακες. στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. στρατηγοί. ταμίαι. τετρακόσιοι. τετρυπημένοι. τριττύς. φύλαρχος.
ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ. v. μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει.
ἐν Ἠλείων πολιτείᾳ. v. Ἑλλανοδίκαι.
ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ. v. τετραρχία.
ἐν τῇ Κυθνίων πολιτείᾳ. v. Κύθνιοι.
ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. ἄνακτες καὶ ἄνασσαι.
ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. voce μόρων.
ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ. v. Μασσαλία.
ἐν τῇ Ὀπουντίων πολιτείᾳ. v. Ἄμφισσα.
ἐν τῇ Πελληνίων πολιτείᾳ. v. μαστῆρες.
ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. v. διδάσκαλος.
ἐν τοῖς Δικαιώμασι. v. Δρυμός.
ἐν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν. v. ὅτι ξένους etc.
ἐν ὀγδόῃ ζώων ἱστορίας. v. κεβαλεία.
ἐν ἐννάτῃ περὶ ζώων ἱστορίας. v. ἑβδομευομένου
ἐν τῷ Παροιμιῶν. v. ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.

ARISTOTELES, CHALCIDENSIS ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας. v. Ἄργουρα.

ARISTOXENVS ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς ὀρχήσεως. v. κορδακισμός.
ἐν τοῖς Πραξιδαμαντείοις. v. Μουσαῖος.

ARTEMIDORVS. v. Γάνος.

ARTEMON ἐν τῷ περὶ ζωγράφων. Πολύγνωτος.

ASCLEPIADES Τραγῳδουμένοις. v. Μενελάιππειον.
ἐν τετάρτῳ Τραγῳδουμένων. v. Δυσαύλης.

ATHENAEVS. v. Ναΐς.

CAECILIVS. v. ἐξέλης.

CANTARVS, vel PLATO, Συμμαχία. v. ὀρνιθευτής.

CALLIMACHVS. v. ἐνεπίσκημμα etc. Ἴων. Μαργίτης.
ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. v. Ἄκη.
ἐν τῷ περὶ ἀγώνων. v. Ἄκτια.

CALLISTHENES. v. ἀναγκαῖον.
ἐν τῷ δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. v. Σφοδρίας.

CALLISTRATVS. v. ἁπλᾶς.

CALLISTRATVS, aut MENECLES ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν. v. ἑκατόμπεδον. Ἑρμαῖ. Κεραμεικός.

CALLIXENVS ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλεξανδρείας. v. ἐγγυθήκη.

CARCINVS TRAGICVS. v. καρκίνος.

CLEANTHES ἐν τῷ περὶ θεῶν. v. λέσχαι.

CLIDE-

Digitized by Google

[P] CLIDEMVS ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. v. Μελανίππειον.
ἐν τρίτῳ Πρωτογονίας. v. πνυκί.
CLITARCHVS ἐν τῇ πέμπτῃ. v. ὁμηρεύοντας.
CLITARCHVS, GLOSSOGRAPHVS. v. ἐπιβλῆτας.
CRATERVS ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων συναγωγῇ. v. ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης etc.
ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ψηφισμάτων. v. Ναυτοδίκαι.
ἐν τῇ ἐννάτῃ ψηφισμάτων. v. Ἀνδρῶν. Νύμφαιον.
CRATES. v. προκώνια.
Θηρίοις. v. παρουσία.
CRATINVS. v. ἀγυιᾶς. Κισθήνη.
ἐν Ἀρχιλόχοις. v. ἰθύφαλλοι.
ἐν Δραπέτισιν. v. ἱερὰ ὁδός.
Θρᾴτταις. v. ἀρκυωρός.
ἐν Τροφωνίῳ. v. ἐπιθέτους ἑορτάς. παρεῖαι ὄφεις.
ἐν τοῖς Ψηφίσμασιν. v. ἀρκτεῦσαι.
ἐν Ὥραις. v. ξυσίς. ξυτά. Φελλέα.
CRITIAS ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. v. λυκιουργεῖς.
CROBVLVS COMICVS. v. ὅτι χιλίας etc.
CTESIAS ἐν περίπλῳ Ἀσίας. v. Σκιάποδες.
ἐν τῇ τρίτῃ. v. ὑποκύδεις.
DAIMACHVS PLATAEENSIS ἐν δευτέρῳ περὶ Ἰνδικῆς. v. ἐγγυθήκη.
DEMETRIVS. v. Ἄκη.
DEMETRIVS MAGNES. v. λευκὴ ἀκτή.
ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν. v. Ἰσαῖος.
ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι. v. Μεθώνη.
DEMETRIVS PHALEREVS ἐν * τοῖς περὶ τὴν ἐν Ἀθήνησι νομοθεσίαν. v. Ἑρκεῖος Ζεύς. παράστασις.
ἐν τρίτῳ νομοθεσίας. v. σκαφηφόροι.
DEMETRIVS, SCEPSIVS. v. Ἀδράστειαν. Ἴων.
ἐν δευτέρῳ Διακόσμου. v. Θυργωνίδαι.
DEMOCHARES ἐν τοῖς Διαλόγοις. v. Ἴσχανδρος.
DEMON ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ Παροιμιῶν. v. Μυσῶν λείαν.
ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν. v. προκώνια.
DEMOSTHENES. v. Ἀγάθαρχος. ἀειλογία. ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. Ἀρτεμισία. Δάοχος. διάθεσις. ἔμμηνοι δίκαι. ἐπαιρόμενος. ἐπωπτευκότων. Κολωνίτας. Μαργίτης. πρόπεμπτα. Πτοιόδωρος. χαράκωμα.
ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. ἀγνωμόνως. ἀναβάλλει. ἀνεχαίτισε. Ἀντρῶνες. ἀπόμισθοι. ἀποστροφήν. Ἀρύμβας. ἀρχαίως. ἄτιμος. ἄττα. βάραθρον. Βοηδρόμια. δημόσιος. διοικεῖν. Δρογγίλον. δυσωπεῖσθαι. ἐκπολεμῶσαι. Ἐρυθραῖοι. ἐφορμεῖν. ἡλικία. Ἡραῖον τεῖχος. κορδακισμός. Μεθώνη. μελίνη. Μενέλαος. μετοίκιον. μόρων. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. [P] ὀλιγωρήσετε. Παγασαί. Παναθήναια. Πανδοσία. πάραλος. παρακρούεται. πεζέταιρος. περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. περίοδος. περιστοιχίζεται. πινάκια. πολιτεία. Πολύστρατος. προβαλλομένους. πρόβολοι. προπύλαια ταῦτα. πρυτανεύοντα. Πύλαι etc. ῥαίσας. Σίγειον. Σκίαθος. στρατηγοί. σύνταξις. τετραρχία. τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας. ὑπάγουσιν. Φύλαρχοι.
Φιλιππικῷ v. Ἡγήσιππος. θεωρικά.
ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν. v. ἀποστολεῖς. θεωρικά. Ἱέραξ
ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν. v. πρυτανεύοντα.
ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν. v. ἱερὰ τριήρης. Ἵππαρχος.
ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. v. ἐκδεξάμενος. ἐπικηρυκεία. ἐχῖνος.
ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν. v. Ἀλέξανδρος. δεκαδαρχία.
ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν. v. Ἀλέξανδρος. Εὔχετα. Ἐλάτεια. σύμβολα.

ἐν

Digitized by Google

ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. v. εἰσφρήσειν. Καβύλη. κατάγειν τὰ πλοῖα. κληροῦχοι. Μάστειρα.

ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν. v. ἀπιστεῖν. ἔθνος. Εὐφραῖος. καταβολή. Λευκάς. μαλακίζομεν.

ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. v. καθήκοντα.

ἐν τῷ περὶ συντάξεως. v. Κύθνιοι. ὀπισθόδομος. ὀργάς. παρουσία.

ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν. v. κληροῦχοι. κοινωνικῶν. ὅτι ἑξακισχίλιοι etc. συμμορία. τίμημα.

περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας. v. Ἀρτεμισία. Κυπρόθεμις.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν. v. Τρικάρανον.

ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. v. προβολάς.

ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ. v. Καλαύρεια.

ἐν τῇ περὶ τῶν Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ. v. ἐρανίζοντες. Φθοην.

προοιμίοις δημηγορικοῖς. v. ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. ὀῤῥωδεῖν.

ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. v. Αἰγεῖδαι. Κεκροπίς.

ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας, quae eadem a noſtro adpellatur κατ' Αἰσχίνου voce ἀλαβαστοθῆκαι. Ἀλέας. Ἀλέξανδρος. ἀπόκρισις. ἀσταθμητότατον. ἀσυνθετώτατον. ἄττα. αὐτόχθονες. διεκωδώνισε. Δρυμός. ἐξωμοσία. ἐπαγγελία. ἐπικεκηρυχέναι. Ἐπικράτης. ἐσπαθᾶτο. Ἡδύλειον. Ἡράκλεια. θίασος. θόλος. Ἱερώνυμος. ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Ἴσχανδρος. Κορσίαι. Κτησιφῶν. Κυρηβίων. μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Νεαπ. ὅτι ξένους etc. παραγγελία. προβαλλομένους. προβούλευμα. προπύλαια [¶] ταῦτα. πώμαλα. στεφανῶν τοὺς νενικηκότας. σύγκλητος ἐκκλησία. Τιλφώσσαιον. Φρύνων.

ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, vulgo inſcripta περὶ τοῦ στεφάνου, in Ἀγνοῦς. ἄκριτος. ἀλάστωρ. Ἄμφισσα. ἀναφορά. Ἀνεμοίτας. ἀντίθεσις. ἀπόῤῥητα. ἀποστολεῖς. Ἁρμοσταί. Ἀρτεμίσιον. Ἄττις. βασκαίνει. γέῤῥα. γραμματεύς. Δορίσκος. ἐκδεξάμενος. ἐκμαρτυρία. Ἐλάτεια. Ἔμπουσα. ἐνθρυπτά. ἐπαιρόμενος. ἐπιτείχισμα. Ἐπιχάρης. Εὔβουλος. Εὔδικος. Εὐξίθεος. εὐοῖ. ἑωλοκρασία. ἡγεμὼν συμμορίας. Ἡγήμων. ἠκρωτηριασμένοι. Θεμίσων. Θεογείτων. Θεοκρίνης. Θησεῖον. ἱερομνήμονες. Ἵππαρχος. Κερκίδας. Κεινέας. κίναιδος. Κυρσίλον. λαρυγγίζειν. λεύκη. Λεῦκτρα. λικνοφόρος. λογισταὶ καὶ λογιστήρια λόγου τυχεῖν. Μουνυχία. Μύρτανον. Μύρτις. Μυσῶν λείαν. νεβρίζων. νεήλατα. Νεών. οἰκίσκῳ. ὀνομάζων. οὐκ ἐπὶ etc. παρεῖσαι ὄφεις. παράσημος ῥήτωρ. παρελθεῖν. Πεπάρηθος. Περίλλος. πομπείας καὶ πομπεύειν. Πορθμός. προβαλλομένους. προπεπωκότες. Πύλαι, etc. Σαβοί. Σιμός. Σίμυλος. Σινώπη. σπερμολόγος. στρεπτούς. συντελεῖς. τετύφωμαι. τραγικὸς πίθηκος. Φιλάμμων. Φρεάριος.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν, quae vulgo inſcribitur, πρὸς Λεπτίνην. v. δεκατευτάς. θέσθαι. Θευδοσίαν. Λυσίμαχος.

ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. v. ἀγυιᾶς. ἀντίθεσις. Ἄργουρα. ἀστράβη. ἀτίμητος ἀγὼν καὶ τιμητός. Βιαίων. Βοώνης. γραφεύς. διαιτηταί. ἐκλώζετε. ἐπὶ κόῤῥης. ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. ἑστιάτωρ. Εὐαίων. θέμενος τὰ ὅπλα. καταχειροτονία. κόμβιον. Πανδιονίς. παρασκήνια. πεντηκοστὴ etc. πληρωτής. προβαλλομένους. ῥυτά. Τηλεφάνης. τίμημα.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. v. ἀνελοῦσα, etc. ἀντιγραφεὺς ἀπὸ τοῦ πράγματος. ἀπροβούλευτον. δεκατεύειν. διαχειροτονία. ἐξετάζεσθαι. ἐξορχησάμενος. ἐπιψηφίζων. θεσμοθέται. Μελανωπός.

Digitized by Google

πομπείας καὶ πομπεύειν. πρόεδροι. Φανοστράτη. χερνίβων. χρυσίς.

ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους. voce Ἀθηνόδωρος. αἰδέσασθαι. Ἀλέξανδρος. Ἀλιῤῥόθιος. ἀλογίαν. ἀνδροληψία. Ἄντισσα. ἄξονες. ἀποκηρύττοντες. ἀπόμισθοι. Ἀργαῖος. διωμοσία. Δρῦς. ἔθνος. ἐκ προσαγωγῆς. ἐν Φρεάττοι. ἐξεγγύησις. Ἐξήκεστος. ἐπὶ Δελφινίῳ. ἐπὶ Παλλαδίῳ. Εὐμενίδες. ἐφέται. ἐφορία. ἡ ἐν ὁδῷ καθελών. θεσμός. καθελών. Κέβρηνα. Κερσοβλέπτης. κλῆσις. Κότυς. Κριθωτήν. νοθεῖα. ὁδός. ὁ κάτωθεν νόμος. [P] ὅτι οἱ ἁλόντες, etc. παράσημος ῥήτωρ. Πενέσται. Σκῆψις. Σμικυθίων. Φάϋλλος.

ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. ἀγορανόμοι. Ἀγύῤῥιος. Αἰνείου. ἀκινάκης. ἀστύνομος. διαχειροτονία. διεγγύησιν. ἐπώνυμοι. ἑτερόφθαλμος. ζητητής. Ἠιών. ἱερομηνία. κακώσεως. κατὰ δήμους δικαστής. Κυνόσαργες. Λύκειον. Μαύσωλος. Ναυκραρικά. ὅσιον. ποδοκάκκη. προστιμήματα.

κατ᾽ Ἀριστογείτονος. v. ἀνασείσας. ἀνίδρυτος. ἀργᾶς. γνῶσις. ἕναι. ἔνδειξις. Θεωρίς. κιγκλίς. μετοίκιον. νεαλής. ὁμοῦ. πληρωτής. Φαρμακός.

ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος πρώτῳ. v. ἀπεσχοινισμένος. βασίλειος στοά. βουλεύσεως.

ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου. v. ἀγραφίου. ἐνδεκάζοντας. Θεοκρίνης.

ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. v. Ἁλῶα. ἀποπεφασμένον. Ἀττικοῖς γράμμασι. Βουτιάδαι. γεραιαί. γέῤῥα. δημοποίητος. διεγγύησιν. Ἵππαρχος. Κωλιάς. ὅτι διαμαρτάνει etc. πωλῶσι. ψιθυριστής. Ἑρμῆς.

ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. v. Ἁλιμούσιοι. ἀποψηφίζονται. γαμηλία. γεννηταί. δοκιμασθείς. ἐξένιζε. ἔφασις. ξενίζειν. Πλωθεύς. Πόριος.

κατ᾽ Ἀφόβου. v. διακεχρημένον. ἔκδοσις. Λευκονοεύς. τίμημα.

ἐν τῷ κατ᾽ Ἀφόβου πρώτῳ. v. ἐπιτροπή. κηκίς. σῖτος. συμμορία.

ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον τρίτῳ. v. ἐπαιρόμενος.

ἐν τοῖς πρὸς Ὀνήτορα περὶ τῆς ἐξούλης λόγοις. v. Ὀνήτωρ.

ἐν τῷ κατ᾽ Ὀνήτορος. v. δοκιμασθείς. προστασία.

ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος δευτέρῳ. v. ἀποτιμηταί, etc.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. v. λέμβος. χρῆσαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον. v. Ὀφρύνειον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφήν. v. ἐπιθέτους. ἑορτάς. ἐφεκτός.

ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. voc. διοπτεύων. Μένδη. πεντηκοστή, etc. σύλας.

ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. voce ἀναίνεσθαι. Ἀφείς. etc. προθεσμίας νόμος. χρῆσαι.

ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. Ἀνακεῖον. ἀντιγραφή. ἐκμαρτυρία. ἐξετάζεσθαι. ἐπιδιετές ἡβῆσαι. ἐπωβελίαν. θέσθαι. καταψευδομαρτυρησάμενος. μάλθη. πρόκλησις. Φαρμακός.

ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου πρώτῳ. v. ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ. καταχύσματα.

ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. v. ἐπὶ Θρασύλλῳ. Μαρώνεια. παρακαταβολή, etc.

ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθην [P] παραγραφῇ. v. αἰδέσασθαι.

ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν, περὶ τοῦ ὀνόματος. v. Ἀκαμαντίς. Ἀπατούρια. Δελφίνιον. ἐρανίζοντες. ἑστιάτωρ. πινάκια. σεσημασμένῳ. Φράτορες. χόες.

ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν. v. ἐνεσκευασμένην. νεμέσεια. ὅρος. σκηνὴν etc.

ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. voce ἀπηλοημένος. ἀπόφασις. ἐσχατιά. Κριωεύς. Κυθήριος. σημεῖα.

ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου. v. ἐξεπρέμνιζον. θῆτες καὶ θητικόν. κλῆσις. πρόπεμπτα. πρόσκλησις.

ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου. voce Ἀλκίμαχος. ἐκαλίστρουν. ἐξηγητής. ἐπενεγκεῖν δόρυ etc. Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, ᾐτημένην. κακοτεχνιῶν. πρὸς τῇ etc.

κατ' Ὀλυμπιοδώρου. v. ἀνθυπωμοσαν. ἐπεδίκασε. ὑπωμοσία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. v. ἀποστησάμενον. ἐνεπίσκημμα etc. ἐχῖνος. Ἱπποδάμεια. κακοτεχνιῶν. λουκιουργεῖς. Μαιμακτηριών.

ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. v. δεῖγμα. ἐπιβάτης. ἐπόγδοον. ἐφ' ἱερόν. Μαρώνεια. πεντηκόνταρχος. Περιθοῖδαι. Σιτηρέσιον. Στρύμη. τριηράρχημα.

περὶ τοῦ στεφάνου τῆς τριηραρχίας. v. σύλας.

ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. v. Ἄκη. λαμπρεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον, περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων. v. ἀπογραφή. ἐμβεβλημένα. Παμβωτάδης. περίστοιχοι. ῥοδωνιά.

ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. ἄπαγε. ἀπλᾶς. αὐτολήκυθοι. γραφή. δίκη. ἰδίαν. Ἰθύφαλλοι. Λεωκόρειον. λίθος. Μελίτη. Πάνακτος.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, περὶ χωρίου βλάβης. v. ἀποικοδομεῖς. ἀπόμισθοι. χλιδος.

ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου. v. ἀμφοτερόπλουν.

ἐν τῷ κατὰ Μέδοντα. v. δεκατεύειν.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόβιον. v. ἰδίαν.

πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος. v. ἐνεπίσκημμα etc.

DIDYMVS GRAMMATICVS. v. ἀπὸ μισθωμάτων. ἐλευθέριος Ζεύς. ἐνθρυπτά. ἐξένιζε. ἐπιδίετες ἡβῆσαι. ἐσπαθᾶτο. ἑωλοκρασία. θέτης. Θύσιον. Κραυαλλίδαι. κύμβιον. λυκιουργεῖς. ματρυλεῖον. οἰκίσκῳ. ὁ κάτωθεν νόμος. ὀξυθύμια. ὅσιον. Παιανιεῖς, etc. πανδαισία. παρασκήνια. πέλανος. περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. περίστοιχοι. ποδοκάκκη. Πολύστρατος. προκώνια. πρόπεμπτα. προστασία. Πυθαεία. πολῶσι. στρωτήρ. τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Φαρμακός.

ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένην ὑπομνήμασι. v. γαμηλία.

[P] ἐν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασι. v. γαμηλία.

ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Ὑπερίδου λόγον κατὰ Δημάδου. v. ὀξυθύμια.

ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ ἀρκτεύειν καὶ δεκατεύειν. v. δεκατεύειν.

ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. voce δερμιστής.

ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως. v. ξηραλοιφεῖν.

DIEVCHIDAS. v. Γερανία.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. v. ἀγυιᾶς.

DIODORVS, PERIEGETES ἐν τῷ περὶ δήμων. v. Ἕρμος. Ἐροιάδαι. Ἐρχιᾶθεν. Εὐώνυμοι. Θημακεύς. Θοραί. Θορικός. Θυμοταίδαι. Ἰκαριεύς. Ἰτεαῖος. Κειριάδης. Κεραμεῖς. Κεφαλῆθεν. Κηττοί. Κηφισιεύς. Κολωνῖται. Κριωεύς. Λαμπρεῖς. Λευκονοεύς. Λουσιεύς. Ξυπεταίονες. Οἶηθεν. οἶον. Παιανιεῖς etc. Πήληξ. Τυρμίδαι. Φηγαιεῦσι.

DINARCHVS. v. βουλεία. γοργύρα. ἐκαλίστρουν.

κατ' Ἀγασικλέους. v. Ἀγασικλῆς. δόσις. εὐανδρία. προμετρητής. σκαφηφόροι. alibi eadem oratio, ἐν τῇ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελίᾳ, vt in ἀπόταφος.

ἐν

ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου. v. ἀγραφίου. Θεοκρίνης.

ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. v. Αἰγεῖον. ἀρχαιρεσιάζειν. Καρύανδα. παλίμβολον.

κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας. v. δώρων γραφή.

ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. v. ἐκφυλλοφορῆσαι. παλιναίρετος.

ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου δοκιμασίᾳ. v. ἐπακτροκέλης.

ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει. v. παραγγελία.

ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων ἐρανικῷ. v. ἄλογοι ἐρανισταί. πληρωτής.

ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαληρέων. v. Ἀλόπη.

ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ. v. ἀντιβληθέντας. ἀπρότων. καταδεδέσθαι. κοβαλεία.

κατὰ Πυθέου, v. ἀῤῥηφορεῖν. βασιλικὴ διαδρομή. ἐπιμελητὴς ἐμπορίου. λαμπάδιον. Μητρῷον. νομοφύλακες. ὑπόλογον. χρυσοχοεῖον. χυτροί.

κατὰ Πυθέου ξενίας. v. δώρων γραφή.

κατὰ Κηφισοκλέους. v. ἀπήχεια.

κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας. v. ἀποβάτης etc. προστρόπαιον. ὑποφόνια.

ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογίᾳ περὶ τοῦ ἵππου. v. ἀποβάτης etc. ὀχεῖον.

ἐν τῷ πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας. v. ἀπονομή.

κατὰ Λυκούργου. v. τρίτον ἡμίδραχμον.

[¶] ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρχεστράτου. v. ἀποψηφίζονται.

ἐν τῷ κατὰ Προξένου βλάβης. v. ἀργυροθήκη. βασανίσας. ματρυλεῖον. ὀρνιθευτής. σκιράφια.

ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. v. αὐτοδικεῖν.

ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. voc. μέδιμνος. μετρονόμοι. τριτημόριον. ὑποφόνια.

ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους ἐνδείξει. v. Βουλαία.

ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. v. διάμετρον. ἡμίεκτον. κόμματα καὶ κυρήβια. λουτροφόρος etc. σιτοφύλακες. τεταρτημόριον.

ἐν τῷ κατὰ Πιστίου. v. βουλεύσεως.

ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. γήπεδον. δημοτελῆ etc. Ἐρχείαθεν. Παλληνεύς. ὑποκύδεις.

ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, περὶ τοῦ ὀχετοῦ. v. Παιανιεῖς etc.

ἐν τῷ κατὰ Ἡδύλης. v. διαμαρτυρία etc.

ἐν τῇ περὶ τῆς ἱερείας διαδικασίᾳ. v. Δυσαύλης.

ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ, κατὰ Δεινίου. v. ἐκμαρτυρία. κλιμάζει. πινάκια. φρυκτωρῶν.

ἐν τῇ κατὰ Δεινίου ἐνδείξει. v. παραφρυκτωρεῖν.

ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. v. ἐξούλης. ἱεροφάντης.

ἐν διαμαρτυρίᾳ περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα. v. ἐπίδικος etc.

ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος. v. Ἑρκεῖος Ζεύς.

ἐν Τυῤῥηνικῷ. v. κέρκουρος. Λιπάρα. οἴκημα. περίστασιν. Στρομφίδες νῆσοι.

ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου. v. Κηφισόδωρος. κύκλοι.

ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. v. κρᾶσις.

ἐν τῇ πρώτῃ κατ᾽ Ἡγελόχου συνηγορίᾳ. ὑπὲρ ἐπικλήρου. v. ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.

ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. λογισταὶ etc.

ἐν τῷ κατὰ Θεοδότου. v. λουτροφόρος.

ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. v. μετοιωνίσασθαι. μυλωθρός.

ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου. v. οἴκημα.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππου παραγραφῇ. v. ὁμοερκές.

ἐν τῷ κατὰ Καλλίππου. v. ὑπονομεύοντες.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεώς. v. παρουσία.

DIOGENIANVS. v. ἀειεστώ.

DIONYSIVS CHALCIDENSIS ἐν τρίτῃ κτίσεων. v. Ἡφαιστία.

ἐν πέμπτῃ κτίσεων. v. Ἡραῖον τεῖχος.

ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. voce ἀπηλοημένος. ἀπόφασις. ἐσχατιά. Κριωεύς. Κυθήριος. σημεῖα.

ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου. v. ἐξεπρέμνιζον. θῆτες καὶ θητικόν. κλῆσις. πρόπεμπτα. πρόσκλησις.

ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου. voce Ἀλκίμαχος. ἐκαλίστρουν. ἐξηγητής. ἐπενεγκεῖν δόρυ etc. Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, ᾐτημένην. κακοτεχνιῶν. πρὸς τῇ etc.

κατ' Ὀλυμπιοδώρου. v. ἀνθυπώμοσαν. ἐπεδίκασε. ὑπωμοσία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. v. ἀποστησάμενον. ἐνεπίσκημμα etc. ἐχῖνος. Ἱπποδάμεια. κακοτεχνιῶν. λουκιουργεῖς. Μαιμακτηριών.

ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. v. δεῖγμα. ἐπιβάτης. ἐπόγδοον. ἐφ' ἱερόν. Μαρώνεια. πεντηκόνταρχος. Περιθοῖδαι. Σιτηρέσιον. Στρύμη. τριηράρχημα.

περὶ τοῦ στεφάνου τῆς τριηραρχίας. v. σύλας.

ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. v. Ἄκη. λαμπρεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον, περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων. v. ἀπογραφή. ἐμβεβλημένα. Παμβωτάδης. περίστοιχοι. ῥοδωνιά.

ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. ἄπαγε. ἁπλᾶς. αὐτολήκυθοι. γραφή. δίκη. ἰδίαν. ἰθύφαλλοι. Λεωκόρειον. λίθος. Μελίτη. Πάνακτος.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, περὶ χωρίου βλάβης. v. ἀποικοδομεῖς. ἀπόμισθοι. χλίδος.

ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου. v. ἀμφοτερόπλουν.

ἐν τῷ κατὰ Μέδοντα. v. δεκατεύειν.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόβιον. v. ἰδίαν.

πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος. v. ἐνεπίσκημμα etc.

DIDYMVS GRAMMATICVS. v. ἀπὸ μισθωμάτων. ἐλευθέριος Ζεύς. ἐνθρυπτά. ἐξένιζε. ἐπιδίετες ἡβῆσαι. ἐσπαθᾶτο. ἑωλοκρασία. θέτης. Θύστιον. Κραυαλλίδαι. κύμβιον. λυκιουργεῖς. ματρυλεῖον. οἰκίσκῳ. ὁ κάτωθεν νόμος. ὀξυθύμια. ὅσιον. Παιανιεῖς, etc. πανδαισία. παρασκήνια. πέλανος. περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. περίστοιχοι. ποδοκάκκη. Πολύστρατος. προκώνια. πρόπεμπτα. προστασία. Πυθαιέα. πολῶσι. στρωτήρ. τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Φαρμακός.

ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένην ὑπομνήμασι. v. γαμηλία.

[P] ἐν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασι. v. γαμηλία.

ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Ὑπερίδου λόγον κατὰ Δημάδου. v. ὀξυθύμια.

ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ ἀρκτεύειν καὶ δεκατεύειν. v. δεκατεύειν.

ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. voce δερμηστής.

ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως. v. ξηραλοιφεῖν.

DIEVCHIDAS. v. Γερανία.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. v. ἀγυιᾶς.

DIODORVS, PERIEGETES ἐν τῷ περὶ δήμων. v. Ἕρμος. Ἐροιάδαι. Ἐρχιάθεν. Εὐώνυμοι. Θημακεύς. Θοραί. Θορικός. Θυμοτάδαι. Ἰκαριεύς. Ἰτεαῖος. Κειριάδης. Κεραμεῖς. Κεφαλῆθεν. Κηττοί. Κηφισιεύς. Κολωνῖται. Κριωεύς. Λαμπρεῖς. Λευκονοεύς. Λουσιεύς. Ξυπεταίονες. Οἴηθεν. οἶον. Παιανιεῖς etc. Πήληξ. Τυρμίδαι. Φηγαιεῦσι.

DINARCHVS. v. βουλεία. γοργύρα. ἐκαλίστρουν.

κατ' Ἀγασικλέους. v. Ἀγασικλῆς. δόσις. εὐανδρία. προμετρητής. σκαφηφόροι. alibi eadem oratio, ἐν τῇ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελίᾳ, vt in ἀπόταφος.

ἐν

ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου. v. ἀγραφίου. Θεοκρίνης.

ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. v. Αἰγεῖον. ἀρχαιρεσιάζειν. Καρύανδα. παλίμβολον.

κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας. v. δώρων γραφή.

ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. v. ἐκφυλλοφορῆσαι. παλινναίρετος.

ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου δοκιμασίᾳ. v. ἐπακτροκέλης.

ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει. v. παραγγελία.

ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων ἐρανικῷ. v. ἄλογοι ἐρανισταί. πληρωτής.

ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαλληρέων. v. Ἀλόπη.

ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ. v. ἀντιβληθέντας. ἀπρότων. καταδεδέσθαι. κοβαλεία.

κατὰ Πυθέου, v. ἀῤῥηφορεῖν. βασιλικὴ διαδρομή. ἐπιμελητὴς ἐμπορίου. λαμπάδιον. Μητρῷον. νομοφύλακες. ὑπόλογον. χρυσοχοεῖον. χυτροί.

κατὰ Πυθέου ξενίας. v. δώρων γραφή.

κατὰ Κηφισοκλέους. v. ἀπήχεια.

κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας. v. ἀποβάτης etc. προςρόπαιον. ὑποφόνια.

ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογίᾳ περὶ τοῦ ἵππου. v. ἀποβάτης etc. ὀχεῖον.

ἐν τῷ πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας. v. ἀπονομή.

κατὰ Λυκούργου. v. τρίτον ἡμίδραχμον.

[P] ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστράτου. v. ἀποψηφίζονται.

ἐν τῷ κατὰ Προξένου βλάβης. v. ἀργυροθήκη. βασανίσας. ματρυλεῖον. ὀρνιθευτής. σκιράφια.

ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. v. αὐτοδικεῖν.

ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. voc. μέδιμνος. μετρονόμοι. τριτημόριον. ὑποφόνια.

ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους ἐνδείξει. v. Βουλαία.

ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. v. διάμετρον. ἡμίεκτον. κόμματα καὶ κυρήβια. λουτροφόρος etc. σιτοφύλακες. τεταρτημόριον.

ἐν τῷ κατὰ Πιστίου. v. βουλεύσεως.

ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. γήπεδον. δημοτελῆ etc. Ἐρχιεῖαθεν. Παλληνεύς. ὑποκύδεις.

ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, περὶ τοῦ ὀχετοῦ. v. Παιανιεῖς etc.

ἐν τῷ κατὰ Ἡδύλης. v. διαμαρτυρία etc.

ἐν τῇ περὶ τῆς ἱερείας διαδικασίᾳ. v. Δυσαύλης.

ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ, κατὰ Δεινίου. v. ἐκμαρτυρία. κλιμάζει. πινάκια. φρυκτωρῶν.

ἐν τῇ κατὰ Δεινίου ἐνδείξει. v. παραφρυκτωρεῖν.

ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. v. ἐξούλης. ἱεροφάντης.

ἐν διαμαρτυρίᾳ περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα. v. ἐπίδικος etc.

ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος. v. Ἑρκεῖος Ζεύς.

ἐν Τυῤῥηνικῷ. v. κέρκουρος. Λιπάρα. οἴκημα περίστασιν. Στρομφίδες νῆσοι.

ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου. v. Κηφισόδωρος. κύκλοι.

ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. v. κρᾶσις.

ἐν τῇ πρώτῃ κατ' Ἡγελόχου συνηγορίᾳ. ὑπὲρ ἐπικλήρου. v. ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.

ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. λογισταὶ etc.

ἐν τῷ κατὰ Θεοδότου. v. λουτροφόρος.

ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. v. μετοιωνίσασθαι. μυλωθρός.

ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου. v. οἴκημα.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππου παραγραφῇ. v. ὁμοερκές.

ἐν τῷ κατὰ Καλλίππου. v. ὑπονομεύοντες.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεώς. v. παρουσία.

DIOGENIANVS. v. ἀστεροί.

DIONYSIUS CHALCIDENSIS ἐν τρίτῃ κτίσεων. v. Ἡφαιστία.

ἐν πέμπτῃ κτίσεων. v. Ἥραιον τεῖχος.

DIONYSIVS, HALICARNASSEVS. v. ἐνεπίσκημμα etc.
DIONYSIVS, TRYPHONIS F. ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων. v. Ἕρμος.
ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων. v. γρυπάνιον.
DIPHILVS Ἀποβάτῃ. v. αὐτολήκυθοι.
[¶] Ἐμπόρῳ. v. ναύκληρος.
Συντρόφοις. v. δευσοποιός.
Συνωρίδι. v. φιμοί.
DIYLLVS. v. Ἀριστίων.
DRACO περὶ γενῶν. v. Ἐτεοβουτάδαι.
DVRIS. v. Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς. Ἀσπασία.
EPHORVS. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Δατός.
ἐν τῇ πρώτῃ. v. καινῶς. Κέβρηνα.
ἐν δευτέρᾳ. v. Ἀπατούρια.
ἐν τρίτῃ. v. Οἰσύμη.
ἐν τῇ τετάρτῃ. v. Αἶνος. Δατός. Κριθωτήν. Μαρώνεια. Τορώνην.
ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Σόλοι.
ἐν τῇ ὀγδόῃ. v. Εὐρυβάτην.
ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ, v. Σκῆψις.
ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ. v. Ἱερώνυμος.
ἐν τῇ ἐννάτῃ καὶ δεκάτῃ. v. Ἱερώνυμος.
ἐν τῇ εἰκοστῇ. v. Μαντινέων. διοικισμός.
ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ. v. Νεμέα χαράδρα.
περὶ χωρίων. v. γεωφάνιον.
EPIGENES. v. Ἴων.
ERATOSTHENES ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν. v. Εὔηνος.
ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. v. δεκάζων. μεῖον καὶ μειαγωγός.
ἐν ἑβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. v. μεταλλεῖς.
ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. v. Ἁρμοσταί.
EVBVLVS ἐν Γλαύκῳ. v. χρυσοχοεῖν.
ἐν τῇ Πλαγγόνι. v. μετοίκιον.
EVDOXVS ἐν τῇ περιόδῳ, v. Λιπάρα.
EVPHORION. v. ὑποκύδεις.
ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. v. ὁ κάτωθεν νόμος. περιφορηθῆναι.
EVPOLIS. v. ἀγυιᾶς. βάταλος.
ἐν Αὐτολύκῳ. v. ἐπιδέκατον.
ἐν Βάπταις. v. παλιναίρετος.
ἐν τοῖς Δήμοις. v. Ἀσπασία. μεῖον καὶ μειαγωγός. ὀξυθύμια.
ἐν Κόλαξι. v. περίστατοι.
ἐν Μαρικᾷ. v. ταμίαι.
Πόλεσιν. v. ἀμοργός. ἀπόκρισις. λογισταί.
Φίλοις. v. κατάστασις.
Χρυσογένει. v. σιπύα.
EVRIPIDES. v. Κεῖοι.
ἐν Αἰγίδι. v. Πάνακτος.
ἐν Ἀλόπῃ. v. Ἀλόπη.
ἐν Ἀντιόπῃ. v. Ὑσίαι.
ἐν τῷ Ὀρέστῃ. v. πέλανος.
Παλαμήδει. v. διεκωδώνισε.
Ὑψιπύλῃ. v. ἀρκτεῦσαι.
GLAVCVS. v. Μεσσήνιος.
HECATAEVS, MILESIVS. v. ὀξυθύμια.
ἐν β' ἡρωελεγείων. v. ἀδελφίζειν.
ἐν περιόδῳ τῆς γῆς. v. Καλαύρεια.
ἐν περιόδῳ Εὐρώπης. v. Κύπασσις. Λοιδίας.
ἐν πρώτῳ περιηγήσεως. v. ῥοδωνιά.
[¶] HEGESIPPVS CROBYLVS. v. Ἡγήσιππος.
HELLANICVS. v. αὐτόχθονες.
ἐν Ἀτθίσιν. v. Ἐρυθραῖοι.
ἐν πρώτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. εἱλωτεύειν. Παναθήναια. Φορβάντειον.
ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. v. Ἀλόπη. ἱεροφάντης. Μουνυχία. Στεφανηφόρος.
ἐν τετάρτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. Πηγαί.
ἐν τῇ Ἀγλαοτιάδι. v. Ὁμηρίδαι.
ἐν τοῖς Θετταλικοῖς. v. τετραρχία.
ἐν δευτέρῳ Περσικῶν. v. Στρέψα.
ἐν πρώτῃ Τρωικῶν. v. Κριθωτήν.
ἐν δεκάτῳ Φορωνίδος. v. Στεφανηφόρος.
HELIODORVS, PERIEGETES ἐν τῷ περὶ Ἀκροπόλεως. voc. Θετταλός. Νίκη Ἀθηνᾶ.
ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως. v. προπύλαια ταῦτα.
περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι τριπόδων. v. Ὀνήτωρ.

HERA-

Digitized by Google

HERACLEON. v. *ματρυλεῖον.*
HERACLIDES aut PHILOSTEPHANVS *ἐν τῷ περὶ Νήσων.* v *Στρύμη.*
HERMIPPVS. v. *Εὐθίας.*
ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν. v. *Ἰσαῖος.*
HERODICVS *ἐν ϛ' κωμῳδουμένων.* v. *Σινώπη.*
HERODOTVS. v. *ἀπαρτιλογία. Ἀρτεμισία. γέῤῥα. Δορίσκος. μελίνη. Τιτακίδαι.*
ἐν πρώτῃ. v. *ἀναγινωσκόμενος. ἐδωλιάσαι.*
ἐν τῇ δευτέρᾳ. v. *λογοποιός.*
ἐν τῇ τρίτῃ. v. *γοργύρα.*
ἐν τῇ τετάρτῃ. v. *Αἰγίς.*
ἐν τῇ πέμπτῃ. v. *Ναυκραρικά.*
ἐν τῇ ἕκτῃ. v. *ἀποσάξαντα. Ἀταρνεύς.*
ἐν τῇ ἑβδόμῃ. v. *Λυκιουργεῖς.*
ἐν ὀγδόῃ. v. *Νεών. Πρόνοια.*
HESIODVS. v. *ἔργα νέων. Μελίτη.*
ἔργοις. v. *Ἀρκτοῦρος.*
ἐν τρίτῳ γυναικῶν καταλόγῳ. v. *Μακροκέφαλοι. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες.*
HIPPOCRATES. v. *δυσάνιος.*
HIPPONAX. v. *κύπασσις. μάλθη.*
HIPPOSTRATVS v. *Ἄβαρις.*
HOMERVS v. *ἄβιος. ἀδδηφάγους τριήρεις. Αἶνος. ἄμιπποι. ἀνωρθίαζον. ἀσυνθετώτατον. Βύτης. γραφεύς. ἐλεοκόπων. θέμενος τὰ ὅπλα. λέσχαι. λεύκη. Μαρώνεια. οὐδός. ὀρικὰ ζεύγη. ὀρκάνη. πέλανος.*
ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψιν. v. *Κέρκωψ.*
ἐν τῷ εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένῳ Μαργίτῃ. v. *Μαργίτης.*
HYPERIDES v. *Ἀγασικλῆς. Αἰγιλιεύς. ἀμφισβητεῖν* etc. *ἀντιγραφή. Δρακοντίδης. ἑκατομβαιών. ἐλευθέριος Ζεύς. ἔμμηνοι δίκαι. ἱεροφάντης.*
ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ διαγράμματος. v. *ἀγορᾶς. ἀνασυντάξας. διάγραμμα. ἡγεμὼν συμμορίας. Θαργήλια.* [P] *Κυδαντίδης. ὀβολοστατεῖ. συμμορία.*
ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολύευκτον στρατηγεῖν. v. *Ἄκτια. ῥόδιον.*
ἐν τῷ Δηλιακῷ. v. *ἀγοράσαι. ἄνετον. ἀποικία. Ἀρτεμίσιον. προηροσία. Ῥηναία. σύνταξις.*
ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. v. *ἀκμάζεις. Ποσειδεών. σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα.*
ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου περὶ τοῦ ταρίχους. v. *Ἀκτή. καταχειροτονία. κεστρῖνοι. ναύκληρος. προμετρητής.*
ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου περὶ τοῦ ταρίχους πρώτῳ. voc. *ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας. Πνυκί.*
ἐν τῇ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογίᾳ. v. *Παλληνεύς.*
ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. v. *Ἀλκίμαχος. Βουφόνια. δειπνοφόρος. θριπηδέστατον. Λιτή. Μηκύβερνα. ὀξοθύμια. παλαμναῖος. παρεῖαι ὄφεις.*
ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας. v. *κυρία ἐκκλησία. ὀσχοφόροι. χαλκεῖα.*
ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέου γραφήν. voce *Λουσιεύς.*
ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. *ἄνδηρα.*
ἐν Διομείοις. v. *Ἡράκλειον.*
ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης. v. *ἀνεπόπτευτος. ἐποπτευκότων. Εὐθίας. Ἰσοδαίτης.*
ἐν τῷ κατὰ Δημητρίας ἀποστασίου. voce *ἀποστασία.*
ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθηνογένους πρώτῳ. v. *Βουλεύσεως. κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. ὀμόσε ἰέναι. ποδοστράβη.*
ἐν τῷ κατ᾽ Ἀθηνογένους δευτέρῳ. v. *ἀπρόσκλητον. τὰ τῶν φώρων κρείττω.*
ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρισταγόρας. v. *Ἀφύας. ἀφαίρεσις. δωροξενία. μετοίκιον. προστάτης.*
ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρισταγόρας ἀποστασίου δευτέρᾳ. v. *ἀποστασίου. διαμαρτυρία* etc. *νοθεῖα. ὅτι χιλίας* etc. *πωλῆται. φαλάγγια.*

Digitized by Google

κατὰ Δημοσθένες, v. Ἀριςίων. διάθεσις. ἐπιςάτης. κατατομή. Νικάνωρ. παραγραφή.

ἐν τῷ κατ' Ἀντίε ὀρφανικῷ. v. ἀσήμαντα. βάσανος. σεσημασμένῳ. ὑποςήσας.

ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα περὶ οἰκίας. v. Γρύλλος. διάγραμμα.

ἐν τῷ κατὰ Πασικλέες. v. ἔκδεια. συμμορία.

ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππε πρὸς Ἠλέιες. voce ἐλευσίνια. Ἑλλανοδίκαι.

ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. voc. ἕνη καὶ νέα. θέσθαι.

ἐν τῷ κατ' Ἀρχεςρατίδε. v. ἐν παραβύςῳ. Εὔβελος. θεωρικά. ἰθύφαλλοι. ξυπεταίονες. πάραλος. Στειριεύς.

ἐν τῷ πρὸς Χάρητα ἐπιτροπικῷ. v. ἐπιδίετες. ἡβῆσαι.

ἐν τῷ κατὰ Δορωθέε. v. ἐπὶ κόῤῥης.

ἐν τῷ ὑπὲρ Σιμμίε πρὸς Πυθέαν καὶ Λυκῦργον. v. ἐπιχειροτονία.

ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέες. v. ἔργα νέων. Εὔηνος. κατέλευσαν. Κολωνίτας. [¶] Μηλόβιος. ποδοςράβη. ςρατηγοί.

ἐν τῷ ὑπὲρ δημοποιητε. v. Ἑρκεῖος Ζεύς.

ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβέλε δωρεᾶν. v. Ἑρμαῖ. Εὔβελος. πεντηκοςὴ etc.

ἐν τῷ πρὸς Ἀριςογείτονα. v. Εὐρυσάκειον. Κεκροπίς. ναύκληρος. Οἰνηΐς. ὅσιον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμε. v. Ἡφαιςία.

ἐν τῷ ὑπὲρ τε Πυράνδρε κλήρε. v. κακώσεως.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλε. v. Μεσυχιών. Τυρμίδαι. Τσίαι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλε πρώτῳ. v. Κεραμεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ τε θησαυρε. v. Κολωνίτας.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. v. Κτησίε Διός. Πυθαιέα. πῶλας.

ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριηρῶν. v. κομιςικὰ πλοῖα. πρεσβόλιον.

ἐν τῷ τριακοςῷ λόγῳ. v. κομιςικὰ πλοῖα.

ἐν τῷ ὑπὲρ τε Ἱππέως κλήρε. v. Κυδαθηναιεύς. τριακάς.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱππέας κλήρε δευτέρῳ. v. παρακαταβολὴ etc.

ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. v. μαςῆρες.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππε. v. Μεταγειτνιών.

ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέες. v. Νάννιον. Νεμέα χαράδρα. πάνδημος Ἀφροδίτη. Παράβυςον. Φορβάντειον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμισίε. v. Πανδιωνίς.

ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον. v. πρόσκλησις.

ἐν ἐπιταφίῳ. v. Πύλαι etc.

ION ἐν Ὀμφάλῃ. v. θίασος.

ἐν τριαγμῷ. v. Ἴων.

ISAEVS. v. ἀπαλογία. ἀναγινωσκόμενος. ἀναδικάσασθαι. γαμηλία. ἐξέλης.

ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέες κλήρε. v. ἀγενής.

ἐν τῷ περὶ τε Ἀπολλοδώρε κλήρε. voc. γεννηταί. ἱππάς. κοινὸν γραμματεῖον.

ἐν τῷ περὶ τε Ἁγνίε κλήρε. v. εἰσαγγελία. καδίσκος.

περὶ τε Φιλοκτήμονος κλήρε. v. εἰς ἐμφανῶν κατάςασιν.

ἐν τῷ περὶ τε Κίρωνος κλήρε. v. εἰς ἕω.

ἐν λίμναις Διόνυσον. ἐξηγητής. Φελλέα. Φλυά. Χολαργεύς.

ἐν τῷ περὶ Ἀςυφίλε κλήρε. v. θίασος.

ἐν τῷ περὶ τε Ἀριςάρχε κλήρε. v. ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ etc.

ἐν τῷ περὶ τε Πύῤῥε κλήρε. v. παράςασις.

ἔν τινι τῶν κληρικῶν. v. ταμίαι.

ἐν τῷ πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρε. v. ἐπίδικος etc.

ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρε. voce ἐπίδικος etc. νοθεῖα.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθες εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει. v. ἄγει. ἐξαιρέσεως δίκη. ἐπεσκήψατο.

[¶] ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίε. v. Ἁγνίας.

ἐν

Digitized by Google

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικόν. v. βουλεύσεως. ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα etc. ῥητορικὴ γραφή. τρικέφαλος ὁ Ἑρμῆς.

ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα περὶ χωρίου. v. Αἰξωνεῖς. πανδαισία. ψευδεγγραφή.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. v. Θυργωνίδαι. Τιτακίδαι.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου. v. κλητῆρος etc. ψευδοκλησία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου. v. οὐσίας δίκη.

ἐν τῷ πρὸς δημότας περὶ χωρίου. v. Σφηττός.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. v. Ἀλκέτας. Ἐπικράτης. πέπλος.

ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. v. ἀλουργοπωλική. Ἀραφήνιος. διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐπιδέκατον. ἐπιστάτης. ἐπώνια. Ἰκαριεύς. ἰσοτελὴς etc. κηρυκεία. μετοίκιον. Οἴηθεν. πολῆται etc. σύμβολα. σύνδικοι.

ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως. v. Ἀμαζόνειον. διαγορεύων. ἐκπλινθεύσας. ἔπιπλον. καταδικασάμενος. κατῳκοδόμησεν. ὅρον. προστιμήματα. σταφυλοβολεῖον. τοπεῖον. τριπτῆρα.

ἐν τεμενικῷ. v. ἅμιπποι.

ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης. v. ἀναγκαῖον. ἀνδραποδοκάπηλος. ἀφεσιῶ. Βόθυνος. διεσπευσάμην.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. v. ἀνατεί. ἀπεργασάμενος.

ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολλόδωρον. v. ὅτι πρὸς τὴν Φυλὴν etc. πολέμαρχος.

ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς. v. Ἀνθεμόκριτος. ἀφ' ἑστίας. ἱππία Ἀθηνᾶ. Κεφαλῆθεν. χρῆσαι.

ἐν τῇ ἐξούλης Καλυδῶνι πρὸν Ἀγνόθεον ἀπολογίᾳ. v. ἐπισημαίνεσθαι.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην. v. ἀντεπιτίθησιν.

ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ. v. ἀποῤῥέξαντες. χίλιοι διακόσιοι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέου θυγατρός. v. ἀπορώτατος.

ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας. v. ἀποφορᾶν. γεισσίππους. εἰσεπόδιζον. Ὀργεῶνας. παλήσκιον.

ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποστασίου. v. διαμαρτυρία etc.

ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου. v. κλητῆρες etc.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. v. διασκευάσασθαι. ἐκδικάσασθαι.

ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. voce διωλύγιον. μεῖον καὶ μεταγωγός. ὀθνεῖος.

ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἄρχιππον. v. ἐνεσκευασμένην.

ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ Καλλιφῶντος. v. ἐπιτρίταις.

ἐν τῇ πρὸς Τληπόλεμον ἀντωμοσίᾳ. voce ἐπώνια.

[¶] ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογίᾳ. v. ἱερὰ ὁδός. παρεγγύησε etc.

ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐκ δημοτῶν ἐφέσει. v. Κειριάδης. λῆξις.

ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. v. κλητῆρες καὶ κλητεύειν.

ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. v. Οἶον.

ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης. voc. οὐσίας δίκη.

ἐν τῷ κατὰ Θεοτίμου. v. Περγασῆθεν.

ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην. v. περιοίκιον.

ἐν τῷ κατὰ Νικοδήμου. v. προσεποιήσαντο.

ἐν τῷ περὶ μετοικισμοῦ. v. συλλογή.

ἐν τῷ κατὰ Μεγαρέων. v. Σφοδρίας.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους. v. ὑπερήμεροι.

ἐν τῷ πρὸς Ἰσχίμαχον. v. χίλιοι διακόσιοι.

ISOCRATES. v. αὐθέντης. ἐνσημαινόμενος. ζητητής.

ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις. voce Θέογνις.

ἐν

Digitized by Google

ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. v. ἀγωνιᾶν. ἀπολελοιπότες. ἀρχαίως. Ἀταρνεύς. Δράκων. εἱλωτεύειν. ἐπίσταθμος. Θερμοπύλαι. Θίμβρων. Καδμεία. καινῶς. Κήρυκες. Κισθήνη. κληρῦχοι. Κυρεῖον. πολιτεία.

ἐν Φιλιππικῷ. v. Ἀμάδοκος. ἀναιρεθείς. ἀπαριθμῶν. ἀποπομπάς. ἤπειρον. Ἰδριεύς. ξενιτευομένυς.

ἐν Ἀρχιδάμῳ. voc. ἤπειρον. Μασσαλία. Πεδάριτος. περίστατοι.

ἐν Ἀρεοπαγιτικῷ. v. διεσκαριφησάμεθα. ἐπιθέτυς ἑορτάς. ἔσιον. συγγραφεῖς.

ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. v. δεκάζων. καινῶς εἰδότες. Κερσοβλέπτης. Μαντινέων διοικισμός. φιλοσοφεῖν. φυλή.

ἐν Εὐαγόρυ ἐγκωμίῳ. v. Εὐαγόρας. Σόλοι.

ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. v. βομβυλιός. Θεράπνη. Ὁμηρίδαι.

ἐν Βυσίριδι. v. διάθεσις. καὶ γὰρ τὸ μηδένα etc. λογισμός. λογοποιός. παῤῥησίας.

ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. v. ἀγελαίων. ἀντίθεσις. ἀπολελοιπότες δεκαδαρχία. ἐλαφροτάτυς, ἐπισημαίνεσθαι. Παναθήναια. Τορώνην.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. v. ἀγωνιᾶν. Ζεῦξις. Ἴων. κοροπλάθος. Ὀνήτωρ. παραγραφή. Παῤῥάσιος. περίστατοι.

περὶ τῦ Ζεύγυς. v. παῤῥησίας.

ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ. v. δημόκοινος. καρκίνος. Σκηνήτης.

ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. v. δέκα καὶ δεκαδῦχος. πρυτανεῖα. Ῥίνων.

ἐν Αἰγινητικῷ. voce ἀδελφίζειν. Πασῖνος. φθόην.

ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον. v. ἀπιστεῖν. ξενιτευομένυς.

ISOCRATES APOLLONIATES ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον [?] παραινέσεσιν. v. ἐπακτὸς ὅρκος. παράκλητις.

ISTER. v. τριτομηνίς.

ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἀνθεστηριών. ἐπενεγκεῖν δ' ἐρυ etc. Κοιρωνίδαι.

ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων. v. Θεοίνιον. λαμπάς.

ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν. v. Παναθήναια.

ἐν τῷ ιγ´. v ὀσχοφόροι.

ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν συναγωγῶν. v. Τραπεζοφόρος.

ἐν Ἀτάκτῳ. v. Παιανιεῖς.

ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανειῶν. v. Φαρμακός.

IVBA ἐν τοῖς περὶ γραφικῆς. voce Πολύγνωτος.

ἐν ὀγδόῃ περὶ ζωγράφων. voce Παῤῥάσιος.

LYCVRGVS ἐν τῷ περὶ διοικήσεως. v. ἀγαθῆς τύχης νεώς. Αἰγίς. δοκιμασθείς. Ἐπικράτης. Λυσίμαχος. ὀχεῖον. σείρινα. στεφανῶν τὺς νενικηκότας.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. voce ἀγραφίυ. ἡλικία. Μητρῷον. ὄρυγμα. τρίγωνον δικαστήριον. χιλιωθέντα. ψευδεγγραφή.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. v. Ἀλόπη. διήλλαξεν. ἐπίβοιον. ἐπιμηνία. ἐπιτελεῖν etc. ἐσχάρα. Ἐτεοβυτάδαι. κύρβεις. Μήκων. Νίκη Ἀθηνᾶ. παράκλησις. πάρεδρος. πέλανος. πλυντήρια. Πολύγνωτος. προτέλεια. σκίρον. Τραπεζοφόρος. τριτομηνίς. Ὑγεία Ἀθηνᾶ.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. ἀνδραποδιστής. ἄοικος. Ἵππαρχος. κανηφόροι. Μελανίππειον. πεφασμένης.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος πρώτῳ. v. ἱππεύς.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. voc. ἐρκάνη.

ἐν τῇ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελίᾳ. voce Ὑακινθίδαις.

ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογίᾳ. v. ἀποβάτης etc. τὺς ἑτέρυς τρ. ἀγ.

ἐν τῇ κατὰ Μενεσαίχμυ εἰσαγγελίᾳ. v. ἀρκυωρός.

κατὰ

Digitized by Google

κατὰ Μενεσαίχμου. v. Δηλιασταί. Ἑκάτης νῆσος. Κηφισόδωρος. προκώνια. Πυανόψια.

κατ᾽ Αὐτολύκου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. v. Αὐτόλυκος. ἠρίον.

ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. v. Αὐτόλυκος. Εὐρυμέδων. Ἵππαρχος. κατάγειν τὰ πλοῖα. Τυρταῖος.

ἐν τῷ ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται. voc. δερματικόν. ἐδωλιάσαι. ἑκατόμπεδον. νεώρια.

ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους. v. ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. Λεμβάδεια.

ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. v. Θεοίνιον. Κοιρωνίδαι. Κυνίδαι. προσχαιρητήρια. Σκαμβωνίδαι.

κατ᾽ Ἰσχυρίου. v. στρωτήρ.

ἐν τῷ κατὰ Δεξίππου. v. σύνδικοι.

ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου v. χιλιωθέντα.

[†] LYNCEVS ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. voc. ἰθύφαλλοι.

LYSIAS in ἄεργκτον. Ἄνθεια. ἀπόκρισις. δεῖγμα. διαδόσεις. ἑλικτῆρες. ζητητής. κατάστασις. Χαρικλῆς. Χολλίδαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. λευκὴ ἀκτή. Ναυτοδίκαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας. v. παρακαταβολὴ etc.

ἐν τῷ κατ᾽ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου. v. Ἀλκιβιάδης.

ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρισταγόρου ἐνδείξεως. v. ἀμωσγέπως.

ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου. v. ἀπίλλειν. ἀπόρρητα. ἐπιορκήσαντα. πεφασμένης. ποδοκάκκη.

ἐν τῷ κατ᾽ Αὐτάνδρου καὶ Πυθέου ξενίας. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος.

ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ. v. μέταυλος.

ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον. v. αὐθέντης.

ἐν τῷ κατ᾽ Ἐρατοσθένους ἑνὸς τῶν τριάκοντα. v. Δαρεικός. Θέογνις. Θηραμένης. Πείσων. πολέμαρχος.

ἐν τῷ περὶ στρατιώτου. v. δικαίωσις.

ἐν τῷ κατὰ Μικίνου φόνου. v. ἐπιβλῆτας.

ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀργίας. v. διαγράψασθαι. δωροξενία. εὔθυναι. Θετταλός. Ἰτεαῖος. Κηττοί. ὀβολοστατεῖ. Ποταμός. πτώματα ἐλαιῶν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογίᾳ. v. διῆρξα. ἐπιθέτους ἑορτάς. Λέχαιον. Μουσαῖος. πρόπεμπτα. προχειροτονίας.

ἐν τῇ τῆς εὐσεβείας περὶ τοῦ Σηκοῦ ἀπολογίᾳ. v. ἐπιγνώμονας. σηκός.

ἐν Ὀλυμπιακῷ v. Ἰώνιος.

ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὕβρεως. v. ἰσοτελής.

ἐν τῷ κατ᾽ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. v. καταπλήξ. ῥόπτρον. φαρμακός.

ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποστασίου. v. ἐπίγυον. πληστηριάσαντες.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάντην ξενίας. voc. νοθεῖα.

ἐν τῇ ὑπὲρ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογίᾳ. v. Πολύστρατος.

ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. v. Φηγούσιον.

ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. v. Χύτροι.

ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν. v. Ἀσπασία. ἄστικτον χωρίον. καταπλήξ.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρίᾳ. v. ἀδδηφάγους τριήρεις.

ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. ἀδοκίμαστος. αἰδέσασθαι. καρποῦ δίκη. μεῖον καὶ μειαγωγός.

ἐν τῷ δεκάτῳ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. ἐλεοκόπων. ἐπισίτια.

περὶ τοῦ ἀδυνάτου. v. ἀδύνατοι.

[†] ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητήν. v. ἀκμάζεις. Ἀντιγενίδας.

ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῶν βιβλίων κλοπῆς. v. ἀμφιγνοεῖν.

ἐν τῷ κατ᾽ Εὐθυδίκȣ v. ἀμφιδέαι.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως. v. ἀμφιδρόμια. θεμιστεύειν. ὑπόλογον.

ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. v. ἀνάγειν.

ἐν τῷ κατὰ Θρασυβȣ́λȣ. voc. Ἀναξίβιος. Δικαιόπολις. ἐπιθέτȣς ἑορτάς. Ἰσμηνίας Πολύστρατος. Πυῤῥία. Σεύθης. Στρȣ̃θης.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοδήμȣ γραφὴν διαμαρτυρίᾳ. v. Ἀνθήνη. ἀποστασίȣ. διαμαρτυρία etc.

ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. v. Ἀντίκυρα. ἀπήχεια.

ἐν ἐρωτικῷ. v. ἀπαγορεύειν.

ἐν τῷ πρὸς Ἀρέταιδρον. v. ἀπαρτιλογία. ἐκλογεῖς.

κατὰ Ποσειδίππȣ. v. ἀπελαχεῖν.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. ἀπόμισθοι etc.

ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκȣ. voc. ἀποτιμηταὶ etc. ἐπιτιμητάς. Σθένελος.

ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. v. Ἄρδηττος.

ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχȣ θυγατρός. v. ἀρκτεῦσαι. δεκατεύειν.

ἐν τῇ κατὰ Διοδότȣ v. αὐλία.

ἐν τῷ κατ᾽ Εὐθυκλέȣς χωρίȣ ἐξȣ́λης. v. αὐτομαχεῖν.

ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέρσην. v. ἀφανὴς ȣ̓σία etc. Ἱερώνυμος.

ἐν δυσὶ λόγοις πρὸς Κινησίαν. v. βεβαιώσεως. Κινησίας.

ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίȣ ἀπολογίᾳ. v. Βησηΐς.

ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτȣς v. Εὐώνυμοι.

ἐν τοῖς λόγοις βιαίοις. v. βιαίων.

ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδȣ βιαίων. v. Ἡλιαία etc. κακώσεως. Ναΐς.

ἐν ἐπιταφίῳ. v. Γερανία.

ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέȣ. v. γωνιασμός. οἶος ἐν πλινθείῳ. στύραξ. Φαληρόν.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον. v. δατεῖσθαι.

ἐν τῷ περὶ τȣ̃ Διογένȣς κλήρȣ. v. δέκα καὶ δεκαδȣ̃χος. Μόλπις.

ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην. v. δερμιστής.

ἐν τῷ κατὰ Μόσχȣ. v. δήμαρχος.

ἐν τῷ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμȣ. voc. δώρων γραφή.

ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων. v. ἐβδομευομένȣ.

περὶ τῆς ἐγγυθήκης, in ἐγγυθήκη.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. voc. ἐννεάκρȣνον.

ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέȣς ἐξȣ́λης. v. ἐξȣ́λης.

ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον. v. ἐπακτὸς ὅρκος.

ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιάρχȣ. v. ἐπεσκήψατο.

ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδȣ. v. ἐπιβολή.

ἐν τῷ περὶ τῆς εἰσφορᾶς. v. ἐπιγραφεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Θεοπειθῆ ἐπιτροπῆς ἐπιλόγῳ. v. ἐπιδιατίθεσθαι.

[⁋] ἐν τῷ ὑπὲρ Νησοκλέȣς. v. ἐπιδιατίθεσθαι.

ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον. v. ἐπίπεμπτον.

ἐν τῷ πρὸς τȣ̀ς ἐπιτρόπȣς τῶν Βοῶνος παίδων. v. ἐπιτροπὴ etc.

ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης ἐράνȣ. v. ἐρανίζοντες.

ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος. voce Εὐνεῖδαι. κάθετος.

ἐν τῷ κατὰ Φιλίππȣ ἐπιτροπῆς. v. ζειραὶ ὁδός. πεδιακά.

ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα. v. Ἡλιαία etc.

ἐν τῷ περὶ τȣ̃ Ἡγησάνδρȣ κλήρȣ. v. κακώσεως.

ἐν τῇ περὶ τȣ̃ κυνὸς ἀπολογίᾳ. voce καρκίνος.

ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχον. v. Καρκίνος.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. v. Κεῖοι. μεταπύργιον. Φηγαιεῦσι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίȣ καὶ Πυθαγόρȣ. v. κύπασσις. Πύγελα. σκυθικαί.

ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα. v. Λαγίσκα.

ἐν τῷ κατ᾽ Εὐφήμȣ. v. λαμπάς. πυελίδα.

ἐν

Digitized by Google

ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην. v. λάρκος.
ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη. v. μεταλλεῖς.
κατὰ Μαντίου. v. Νέτιον.
ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβουλον. voc. ξυστίς.
ἐν τῷ πρὸς Λακράτην. v. ὀβολοστατεῖ.
ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου. v. ὀργέων.
ἐν τῷ πρὸς Ἀσωπόδωρον περὶ οἰκίας. voce παρακαταβολὴ etc.
ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλέους θυγατρός. v. πεντακοσιομέδιμνοι. Ὑβάδαι.
ἐν τῷ πρὸς Μενέστρατον. v. προθεσμίας νόμος.
ἐν τῷ κατ' Ἀπολλοδώρου. v. πρόπεμπτα.
ἐν τῷ περὶ Μακαρτάτου κλήρου. voc. Προσπάλτιοι.
ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. v. σιπύα.
ἐν τῷ κατ' Ἀνδρωτίωνος. v. Σηράγγιον.
ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξίου ἀποστασίου. v. Στρομβιχίδης.
ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογίᾳ. v. τῆτες.
ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίου. v. τίμημα.
ἐν τῷ πρὸς Δίωνα. v. Φασκώλιον.
ἐν τῷ πρὸς Κλινίαν. v. χίλιοι διακόσιοι.
ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ. v. περιφοριῶσθαι.

LYSIMACHIDES ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι ἑορτῶν καὶ μηνῶν. voc. Μαιμακτηριών. Μεταγειτνιών. σκίρον.

MARSYAS ἐν Μακεδονικοῖς. voce Ἀμφίπολις.

MARSYAS SENIOR ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν. v. Μύρτανον.
[☧] ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. voc. Ἀριστίων. Μαργίτης.

MARSYAS IVNIOR. v. Γαληψός.
ἐν ἕκτῃ Μακεδονικῶν. v. Λιτή.

MELANTHIVS ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. v. γεφυράνιον.

MELITO ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι γενῶν. v. κάθετος.

MENANDER. v. ἀγρίους ἀγυιᾶς. αὔλειος. δυσάνιος. ἐλευθέριος Ζεύς. ἴσαι ψῆφοι. ὁμοῦ.
ἐν Ἀνατιθεμένῃ v. μετοίκιον.
ἐν Αὐτοπενθοῦντι. v. στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας.
ἐν Δακτυλίῳ. v. αὐτολήκυθοι.
ἐν Διδύμαις. v. μετοίκιον. Ποταμός.
Δυσκόλῳ. v. Φυλή.
ἐν δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ. v. ὅρον.
Ἐπιτρέπουσι. voce ἐπιτροπὴ etc. μαστρυλεῖον.
Ἐφεσίῳ. v. κύκλοι.
ἐν Ἡνιόχῳ. v. αὐτολήκυθοι.
Θαΐδι. v. μέταυλος.
Θρασυλέοντι. v. φιλοσοφεῖν.
ἐν Κανηφόρῳ. v. Αἰξωνεῖς.
Λευκαδίᾳ. v. Λευκάς.
Μισογύνῃ. v. παράστασις.
Παρακαταθήκῃ. v. ὅρος.
Περινθίᾳ. v. πομπείας etc.
Πωλουμένοις. v. διασείστους.
Σικυωνίῳ. v. ἀναίνεσθαι. παλίμβολον.
Τροφωνίῳ. v. αὐτολήκυθοι.
ἐν τῷ Ὑμνίδι. v. ὑπημένην.
Χαλκείοις. v. Χαλκεῖα.
Χήρᾳ. v. διαστῆσαι.
Ψευδηρακλεῖ. v. Κτησίου Διός.
Ψοφοδεεῖ. v. Παίανκτος.

MENECLES aut CALLISTRATVS ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν. v. ἑκατόμπεδον. Ἑρμαῖ. Κεραμεικός.

METAGENES Αὔραις. v. οἰκίσκῳ.

MNASEAS PATRENSIS ἐν πρώτῃ Εὐρώπης. v. ἱππία Ἀθηνᾶ. Σαβοί.

MVSAEVS. v. Μελίτη.

NEANTHES. v. Ἄτθις.

NICANDER ἐν πρώτῃ τῶν Αἰτωλικῶν. voc. Θύστιον.
ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν. voce πάνδημος Ἀφροδίτη.

NICANDER THYATIRENVS ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων. v. Θυργωνίδαι. Τιτακίδαι.

 ἐν

Digitized by Google

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτȣ. v. μέδιμνος.
ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτȣ. v. Βωλεῶνες.
ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτȣ. v. τριπτῆρα.
ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς διαλέκτȣ. v. ξηραλοιφεῖν.
NICANOR μετονομασιῶν. v. Ἄκη.
NICOMACHVS vel PHERECRATES Μεταλλεῦσι. v. μεταλλεῖς.
NICOPHON, COMICVS in κορδακισμός.
NICOSTRATVS, COMICVS ὀρνιθευτῇ. v. ὀρνιθευτής.
NYMPHODORVS in Αἶγίς.
PALAEPHATVS ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν. v. Δυσαύλης.
ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν. v. Μακροκέφαλοι.
PHANODEMVS in γαμηλία. χαλκεῖα.
ἐννάτῳ Ἀτθίδος. v. Λεωκόρειον.
ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. v. Ἑκάτης νῆσος.
PHERECRATES Αὐτομόλοις. v. καρκίνος.
Ἰπνῷ ἢ Παννυχίδι. v. ἰπνός.
Μεταλλεῦσι in μεταλλεῖς.
Ἐν Πετάλῃ. v. κολωνίτας.
Τυραννίδι. v. βωμολοχεύεσθαι.
ἐν Χείρωνι. v. ἄττα.
PHILEAS ἐν γῆς περιόδῳ. v. Θερμοπύλαι.
PHILEMON ἐν Σαρδίῳ. v. τριτημόριον.
PHILINVS ἐν τῇ πρὸς Αἰσχύλȣ, καὶ Σοφοκλέȣς, καὶ Εὐριπίδȣ εἰκόνας. v. Θεωρικά.
ἐν τῷ κατὰ Δωροθέȣ. v. ἐπὶ κόῤῥης.
ἐν Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ πρὸς Κοιρωνίδας. v. Κοιρωνίδαι.
PHILIPPVS vel ANDROTION ἐν τῷ Γεωργικῷ. v. σαφυλοβολεῖον.
PHILISTVS in ἀδδηφάγȣς τριήρεις.
PHILOCHORVS in Ἀγνίας. ἀδύνατοι. Ἀλῷα. ἀντιγραφεύς. εὐανδρία. περίσοιχοι. πομπείας etc.
ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. συγγραφεῖς.
ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος. voc. Βοηδρόμια. ἐπίβειον. κανηφόροι. κοβαλεία. σκίρον.
ἐν τῷ τρίτῳ Ἀτθίδος. v. Ἀλωπεκαί. Θεωρικά. Κεραμεῖς. κολωνίτας. λίθος. Μελίτη. Οἴηθεν. τρικέφαλος Ἑρμῆς.
ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος. v. γεννηταί. Λύκειον. προπύλαια ταῦτα. σρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις.
ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδος. v. Δατός. Ἑρμῆς πρὸς τῇ πυλίδι. Στρυμή. συμμορία.
ἐν ἕκτῳ τῆς Ἀτθίδος. v. διαψήφισις. Θεωρίς. ἱερὰ τριήρης. κατατομή. χίλιοι διακόσιοι.
ἐν τῷ ἑβδόμῳ. v. ἀποσολεῖς. νομοφύλακες. φυλή.
ἐν τῷ δεκάτῳ Ἀτθίδος. v. ἀνεπόπτευτος. ἐπωπτευκότων ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. ὅτι ἑξακισχίλια etc.
ἐν τῇ δωδεκάτῃ. v. ὀσχοφόροι.
ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ. v. Οἶον.
ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ. v. ἄμιπποι.
ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ. v. Ἡετιώνεια.
ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν. v. Ἀλῷα. Χύτροι.
PHILOSTEPHANVS aut HERACLIDES ἐν τῷ περὶ Νήσων. v. Στρύμη.
ἐν τοῖς Ἠπειρωτικοῖς. v. Βέχειρα.
PHRYNICHVS Μȣ́σαις. v. καδίσκος.
ἐν Ποασρίαις. v. ἐξώλης.
Τραγῳδοῖς. v. διάθεσις.
PHYLARCHVS ἐν τῇ εἰκοσῇ πρώτῃ. v. πάραλος.
PINDARVS v. ἄβαρις. αὐτόχθονες. Διθυράμβοις. v. παλαιαίρετος.
PLATO v. ἀλογίαν. διωλύγιον. ἐπίπεμπτον. Εὔνοος.
ἐν Ἱππάρχῳ, ἢ Φιλοκερδεῖ. v. ἀναθέσθαι. Ἑρμαῖ.
ἐν Σοφισῇ. v. Ἀπόληξις.
ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας. v. Αἰξωνεῖς.
ἐν Γοργίᾳ. v. διὰ μέσȣ τειχȣ́ς.
ἐν Φαίδρῳ. v. πολέμαρχος.
ἐν τῇ Σωκράτȣς ἀπολογίᾳ. v. ἀντιγραφή.
ἐν τῷ Μενεξένῳ. v. Ἀσπασία.

ἐν

Digitized by Google

ἐν πρώτῳ τῆς πολιτείας. v. λαμπάδιον. πολέμαρχος.
ἐν πέμπτῳ πολιτείας. v. δευσοποιός. χρυσοχοεῖον.
ἐν πρώτῳ νόμων. v. Θέογνις. ὀθνεῖος.
ἐν πέμπτῳ νόμων. v. γήπεδον.
ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν νόμων. v. εὐηνιώτατα.
PLATO, COMICVS ἐν Γρυψίν. v. πληϛηριάσαντες.
Λάκωσιν. v. Σθένελος.
Πρέσβεσι. v. ἀποκηρύττοντες. ζητητής.
Συμμαχίᾳ. v. ὀρνιθευτής.
ἐν τῷ Σύρφακι. v. κατάϛασις.
Ὑπερβόλῳ. v. ἐπιλαχών.
Φάωνι, v. ἀναίνεσθαι.
POLEMON v. ἔνη καὶ νέα.
ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην. v. ἄξονες.
περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. v. ἱερὰ ὁδός.
ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς προπυλαίοις πινάκων. v. λαμπάς.
ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκροπόλεως. voc. Νεμέα χαράδρα.
POLYSTEPHANVS ἐν τῷ περὶ κρηνῶν. voc. λουτροφόρος etc.
POSIDIPPVS, COMICVS in Θῆτες καὶ Θητικόν.
PRAXION ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν. voc. σκίρον.
PYTHEAS ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. v. ἀγραφίου.
ἐν τῷ κατ' Ἀδείμαντος. v. ὀξυθύμια.
SANNYRION Γέλωτι. v. ναύκληρος. πέλανος.
SCYLAX ἐν τῷ περίπλῳ. v. ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες.
SELEVCVS ἐν δευτέρῳ περὶ βίων. v. Ὁμηρίδαι.
SEMVS ἐν τῇ πρώτῃ. v. Ἑκάτης νῆσος.
SIMONIDES ἐν Ἰάμβοις. v. Μυσῶν λείαν.
ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετριέα θρήνῳ. v. Ταμύναι.
SOLON ἐν τῷ πρώτῳ κάτω τοῦ ἄξονος. v. σῖτος.
ἐν εἰκοϛῷ πρώτῳ τῶν νόμων. v. ὅτι οἱ ποιητοὶ etc.
SOPHOCLES in παρακρούεται. Πόριος.
ἐν Αἰχμαλωτίσι. v. ἀπομάττων.
Ἀκάμαντι. v. ἔπιπλον.
ἐν Εὐμήλῳ. v. καθελών.
Ἰνάχῳ. v. παλίντονον.
ἐν τῷ Λαοκόωντι. v. ἀγυιᾶς.
ἐν Νιόβῃ. v. δερμιϛής.
Πηλεῖ. v. ξηραλοιφεῖν.
Ποιμέσιν. v. Νάννιον.
Πολυξένῃ. v. ἠκρωτηριασμένοι.
[P] Τριπτολέμῳ. v. Μελίνη.
SOPHOCLES ἐν ταῖς ἐλεγείαις. v. ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.
SOPHRON ἐν τοῖς Ἀνδρείοις. v. πῶλας.
STAPHYLVS ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν. v. ἐπίβοιον.
ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολέων. v. Πρόνεια.
ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν. v. Πενέϛαι.
STESICHORVS ἐν Ἰλίου πέρσει. voce καθελών.
STRABO ἐν ὀγδόῃ γεωγραφουμένων. v. Λέχαιον.
ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν γεωγραφουμένων. voce Λευκάς.
STRATTIS, COMICVS. v. Λαγίσκα.
ἐν Ἰφιγέροντι. v. ἀδελφίζειν.
ἐν Κινησίᾳ. v. Κινησίας.
Λημνομέδᾳ. v. ἁπλᾶς.
Μακεδόσι. v. τοπεῖον.
ἐν Μηδείᾳ. v. Μυσῶν λείαν.
TELECLIDES ἐν τοῖς Πρυτανεῦσι. voc. δι' ἐνιαυτοῦ.
THEOGNIS, MEGARENSIS in Θέογνις.
THEOPHRASTVS ἐν τοῖς περὶ νόμων. voc. Ἄρδηττος. δώρων γραφή. κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν.
ἐν τρίτῳ νόμων. v. ἐφορία. θεσμοθέται.
ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων. voc. καταχειροτονία.
ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων. voce σκαφηφόροι.

Digitized by Google

ἐν ἐνδεκάτῃ τῶν νόμων. v. ἰσοτελής.
ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν νόμων. voc. ὅτι οἱ ἁλόντες etc.
ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων. voce Φαρμακός.
ἐν τῷ ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν νόμων. voce Φρεάττει. ὑποΦόνια.
ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων. voce ὁσίας δίκη.
ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων. v. ἀποβάτης etc. παρασκήνια.
ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν πρὸς καιρούς. voc. ἐπίσκοπος.
ἐν τετάρτῳ τῶν πολιτικῶν. v. Ἀσπασία.
ἐν τῷ παροιμιῶν. voce ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.
ἐν τετάρτῃ περὶ Φυτῶν. v. ὀλοσχοίνους.
ἐν ἑβδόμῳ περὶ Φυτῶν. v. μελίνη.
ἐν τῷ περὶ μετάλλων. v. κεγχρεών.
ἐν διαθήκαις. v. Ὀργεῶνας.
THEOPOMPVS. voc. Ἀρτεμισία. Θρόνιον Μαύσωλος.
ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. ΤιλΦώσσαιον.
ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀγαῖος. Κεινέας.
ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν. v. Νεών.
ἐν τρίτῃ Φιλιππικῶν. v. Δατός. ἱερὰ ὁδός. Πανδοσία.
ἐν τετάρτῳ. v. Ἀλόννησος. Ἠιών.
ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Παγασαί.
ἐν ἕκτῃ. v. Πύγελα.
[P] ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Εὔβουλος. σύνταξις.
ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀμάδοκος.
ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ Φιλιππικῶν. voce Κερκίδας. Νέτιον.
ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ. v. Θερμάν. Λύκειον.
ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀττικοῖς γράμμασι. Δρῦς. Ἡδύλειον.
ἐν τῇ τριακοστῇ. v. ἱερομνήμονες. Κρεσίαι. Πύλαι etc.
ἐν τεσσαρακοστῇ τρίτῃ. v. Ἐλάτεια.
ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ. v. τετραρχία.
ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ. v. Καβύλη.
ἐν τῇ πεντηκοστῇ. v. σκιράΦια.
ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ. voc. Ἱερώνυμος. Μύρτις.
ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ. v. στεΦανῶν τοὺς νενικηκότας.
ἐν δευτέρᾳ Ἑλληνικῶν. v. Πεδάριτος.
THEOPOMPVS, COMICVS Τισαμενῷ. v. καταπλήξ.
Ἡδυχάρει. v. καταχύσματα.
THVCYDIDES v. ἄμιπποι. ἀποτειχίσαι. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. δικαιώσις. ἐκπολεμῶσαι. Ἠιών. στύραξ.
ἐν τῷ προοιμίῳ. v. ἀεί.
ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν. voc. ἀρετή ἀρχαίως. Εὐρυμέδων. Ἴωνες. Κρώβυλος.
ἐν τῇ δευτέρᾳ. v. Οἰνόη.
ἐν τῇ τρίτῃ. v. μεταπύργιον.
ἐν τῇ τετάρτῃ. voce ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. ῥόθιον.
ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Πάνακτος.
ἐν τῇ ὀγδόῃ. voc. ΔελΦίνιον. Ἠετιώνεια. συγγραΦεῖς. Ὑπέρβολος.
TIMACHIDAS v. ἐπιβλῆτας. σῖτος.
TIMARCHVS, RHODIVS in ἀργᾶς.
TIMOCLES, COMICVS ἐν Ὀρεσταυτοκλείδῃ. v. Παράβυστον.
TIMOSTHENES ἐν τοῖς περὶ λιμένων. voce ἐΦ' ἱερόν.
XENAGORAS. v. Κέρκωψ.
ἐν τετάρτῳ χρόνων. v. Κραυαλλίδαι.
ἐν ταῖς νήσοις. v. Χύτροι.
XENOPHON. v. Ἀγησίλαος.
ἐν τῇ ἀναβάσει. v. ἡμιολασμός.
ἀναβάσεως πρώτῳ. v. μελίνη.
ἐν δευτέρᾳ ἀναβάσεως. v. εὐθύωρον.
ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως. v. μελίνη.
ἐν ἑβδόμῃ ἀναβάσεως. v. ζειρά.
ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς. voc. ἄμιπποι. ἀναγκαῖον.

ἐν

Digitized by Google

ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. v. Θέογνις.
ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν. v. Πενέϛαι.
ἐν ἕκτῃ ἑλληνικῶν. v. ἐκπολεμῶσαι. Πολύϛρατος. ῥόπτρον.
ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ. v. μόρων.
ἐν πρώτῳ ἀπομνημονευμάτων. v. ψηφίζων. φαλάγγια.
ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. v. δυσωπῶμαι. Θίασος.
κυνηγετικῷ. v. ἀρκυωρός. περιϛοιχίζεται. ποδοϛράβη. προβόλιον.
ZOPYRVS ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν. v. Ἕρμος.

CAPVT XXXIX (olim libri V. part. III. cap. VII.)

DE APOLLONIO, DYSCOLO, EIVSQVE FILIO HERODIANO, ATQVE ALIIS GRAMMATICIS GRAECIS.

I. *De Apollonio, Dyſcolo.* II. *Eius Syntaxeos libri, et inedita quaedam..* III. *Hiſtoriae mirabiles.* IV. *Scripta deperdita.* V. *Index ſcriptorum, in Hiſtoria commentitia et quatuor libris ſyntaxeos laudatorum.* VI. *De Herodiano, grammatico, eiusque ſcriptis editis et MSS.* VII. *ac deperditis.* VIII. *De Herodiano, hiſtoriae ſcriptore, quem ab grammatico diuerſum fuiſſe demonſtratur, codd. et edd.* IX. *De grammaticis graecis, ab Aldo iunctim editis.* X. *De Hephaeſtione, Alexandrino.* XI. *Hephaeſtiones varii.* XII. *Index ſcriptorum, in Hephaeſtionis Enchiridio et graecis ad eum ſcholiis citatorum.* XIII. *De Dionyſio, Thrace, MS. et ineditis in eum variorum ſcholiis.* XIV. *Dionyſii, Thracis,* τέχνη γραμματική, *nunc primum edita e MS. Holſteniano.* XV. *Alii grammatici graeci editi, inediti ac deperditi, ordine alphabetico recenſiti.*

[Cum ſupplementis *G. C. Harles.*]

I.

APOLLONIVS, Mneſithei et Ariadnes F. Alexandrinus, cognomine *dyſcolus*, ſiue difficilis, temporibus Hadriani et Antonini Pii Alexandriae floruit [a]), magnum inter grammaticos [?] nomen conſequutus, tum ob ſcripta, quae ipſe compoſuit, tum ob filium, quem inſtituit, *Herodianum.* Cognomen dyſcoli [b]) a moribus potius, quam phraſi perplexa et abrupta

a) In cod. Vindob. Claudii Ptolemaei oper. quadripartiti anonymus gr. praefatus clare ſcribit, Ptolemaeum cum Herodiano, Galeno et Hermogene floruiſſe Hadriani, imper. temporibus, permanſiſſe autem in vita vsque ad imperium M. Antonini, philoſophi. v. *Lambec.* comm. de bibl. Vindob. VII. pag. 189. ſq. — *Saxio* in Onom. lit I pag. 302. Apollonius ad A. C. 163. vixiſſe et paullo ante Phlegontem Trallianum ſcripſiſſe videtur. Conf. *G. I. Voſſium* de hiſtor. gr. libr. II. cap. 24. *Meurſii* ſyntagma de ſcriptoribus eius nominis, pag. 57. *Ham. erg.* zuverl. Nachricht. II. pag. 309. ſeqq. *Harl.*

b) Auctor Vitae: Ἐκλήθη δὲ δύσκολος, ἐπεὶ καὶ δυσχερής ἐστι κατὰ τὴν φράσιν, δι' ὀλίγων δὲ λέξεων πολλὰ παριστᾷ νοήματα, ἢ ὅτι κακότροπος ἦν, ἢ ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτας ἀπορίας ἔλεγεν. [a qua ſententia parum abeſſe videtur *Ionſius* de ſcript. hiſt. phil. II. 17. 3. pag. 248.] Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς εἰς ἕνα τόπον συνέρχεσθαι, καὶ γυμνασίας χάριν αἰνιγματώδεις τινὰς καὶ ἀσαφεῖς λέξεις φθέγγεσθαι. De quaeſtionibus huiusmodi grammaticis confer *Ioh. Wowerium* c. 10. Polymathiae. [et *Kuſter* in hiſtor. critic. Homeri part. II. ſect. VII. p. 207. ſeqq. infra de grammaticis ineditis. v. *Apollonius.*]

abrupta, vel a difficultate, quas propoſuerit, quaeſtionum tuliſſe duxerim: nam vt phraſis eius nihil habet moleſti, ita cum difficilibus moribus pulchre conuenit eius egeſtas, qua compulſum auctor vitae refert, quum chartas non poſſet emere [c]), ſcripſiſſe *ἐν ὀστράκῳ* ſiue in teſta. Vixit et ſepultus eſt in Bruchio ſiue Πυρουχείῳ [d]) Alexandrino, in quo viros doctos antea regum Aegyptiorum liberalitate nutritos conſtat. Apollonium hunc et Herodianum omnibus prioribus grammaticis antefert Priſcianus in praef. lib. 1. iudicans, eos, *quanto ſint iuniores, tanto perſpicaciores et ingeniis floruiſſe, et diligentia valuiſſe*, idque *omnium iudicio confirmari eruditiſſimorum. Quid enim Herodiani artibus certius? quid Apollonii ſcrupuloſis quaeſtionibus enucleatius poſſit inueniri?* Ibid. ait, Apollonium et Herodianum omnes antiquorum errores grammaticorum purgaviſſe. [In eadem praef. memorat Herodiani ſcriptorum pelagus, et patris eius, Apollonii, ſpatioſa volumina. *Heum.*] Iisdem maximis auctoribus confiſum audere ſe grammaticorum aliorum ante ſe errores corrigere, ſcribit praef. libri 6. et maximum auctorem artis grammaticae paſſim adpellat, vt lib. 8. pag. 833. et in limine libri XI. et pag. 941. *Melius igitur Apollonius, quem nos quantum potuimus ſequi deſtinauimus.* Atque initio libri XIV. *Graecorum doctiſſimi, et maxime Apollonius, cuius auctoritatem in omnibus ſequendam putaui.*

II. Scripſit teſte Suida *περὶ συντάξεως τοῦ λόγου μερῶν de Syntaxi partium orationis*, ſiue, vt Priſcianus in libri XVII. exordio [P] interpretatur, *de ordinatione ſiue conſtructione dictionum* libros IV. Idem *Priſcianus* librum tertium laudat libro XVIII. p. 1134. *Fabr.*

Codd. et Palat. et ſuum iam memorauit Fabric. His aliorum addam notitiam. — In bibl. publ. *Pariſ.* ſunt, ſecundum vol. II. cat. codd. MSSt. in cod. membr. MMDXLVIII. libri, e Kuſtero a Fabricio ſub finem huius paragraphi citati, 1) de orationis conſtructione libri IV. eum ſcholiis, margini adſcriptis; 2) liber de coniunctionibus; 3) liber de aduerbiis; 4) liber de pronominibus, quorum tres poſteriores inediti etiam auctori catalogi luce digni videntur, cum propter auctoris ſummam doctrinam, tum propter veterum quorumdam ſcriptorum fragmenta, quae ibi leguntur. Atque Ruhnken. illorum apographum ſibi feciſſe videtur. *Koen* quidem in praef. ad Gregor. Corinth. de dialectis, tres illos libros ſibi Ruhnkenii humanitate euoluere licuiſſe, pag. XXI. ſcribit. — In cod. MMDXLVII. et MMDXLIX. libri IV. de orationis conſtructione; priori praefixae ſunt auctoris vitae duae, altera anonymi, altera ex Suida. In eod. MMDL. excerpta ex Apollonii, grammatici, libris, in bibliothecis adhuc latitantibus. In cod. MMDCCCCXCIX. nr. 12. Apoll. opuſculum de *Aeſchinis* vita, et duplex illius grammatici argumentum in orat. aduerſus Timarchum. — *Patauii* in bibl. Corradina, *Apollonius Alexandr. grammaticus*, graece, citatur a Tomaſino in bibl. Patauin. msstis pag. 94. ibid. pag. 136. in bibl. Rhodii Apollonius de proprietatibus ſtercorum, (an, *verborum*, aut aliud eſt opus alius Apollonii?) — *Florentiae*

c) Idem auctor vitae: *Τοσοῦτον δὲ ἦν πένης ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἐν ὀστράκῳ γράφειν τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα, διὰ τὸ μὴ εὐπορεῖν χάρτας ὠνεῖσθαι.* Mos porro antiquiſſimus ſcribendi in teſta, vt vel ex Athenienſium oſtracismo omnibus eſt notiſſimum, quem Theſeus reperit.

d) De hoc Bruchio viri docti ad Ammianum XXII 16. et qui de Muſeo Alexandrino ſcripſere Io. Fridericus Gronouius et Ludolphus Neocorus t. VIII. Antiquitatt. graecarum Iac. Gronouii.

Digitized by Google

tiae in bibl. Medic. Laurent. de conſtructione libri IV. in cod. XXII. plut. 60. et cod. XXXVII. nr. 10. plut. 69. et nr. 11. eſt anonymi opus de conſtructione valde diffuſum, additis quibusdam de figuris rhetoricis, variarum rerum, vt animalium, domorum, brutorum, ſeruorum, arborum, herbarum etc. nominibus, denique variis quorumdam vocabulorum ſignificationibus. — de conſtructione libri tres priores, in cod. XXVI. plut. 60. — liber primus, nec is integer, in cod. X. nr. 6. plut. 91. teſte *Bandin.* catal. codd. gr. II. pag. 612. 615. 651. et III. pag. 428. — *Venetiis* in bibl. S. Michaelis, (teſte *Mittarell o*, bibl. codd. MSSt. etc. pag. 65.) Apollonii narratio in Aeſchinem, rhetorem, cod. L. — *Leidae* inter codd. Voſſianos (catal. bibl. pag. 403. nr. 24.) excerpta latina ex Apollonii, Dyſcoli, ſyntaxi. *Matriti* in bibl. regia, in cod. LXXXI. παρεκβολαὶ ex libris variorum grammaticorum, atque ex *Apollonio* et *Herodiano*; atque *Iriarte* in catal. pag. 295. partium ſingularum argumenta diligenter eſt perſequutus, pag. autem 297. ſq. nr. 68. commentar. gr. de etymologia (v. infra ad §. XV. init.) et pag. 299. catalogum auctorum excitatorum, in his Apollonii, contexuit. — *Vindobonae* in bibl. caeſarea cod. CXXXVIII. de conſtructione, et cod. CCXXXVII. de ſyntaxi, teſte *Neſſelio* codd. part. IV. pag. 79 et 129.

In catalogo librorum msstor. graec. incertae bibliothecae (in *Lami*'i deliciis eruditorum, Florent. 1743. 8. pag. 8.) citatur Γραμματικὴ Ἀπολλωνίου α΄, codex dicitur *δευτέρας μήκους*, *ſecundae longitudinis*. — *Koen* in notis ad Gregorium Corinthum de dial. profert pag. 96. locum, quem emendat, alium pag. 114. et pag. 161. duo loca ex *grammatica inedita*. Adde *Ruhnken* ad Timaei lexicon pag. 199. ed. 1. *Io.* autem *Frid. Reitz* calci libri Maittariani de dialectis gr. pag. 421. ſqq. ſubiecit ex cod. Iſ. Voſſii excerpta ex Apollonii Dyſcoli grammatica, et non ſolum notas adiecit criticas, ſed in praef. quoque ſub fin. late de iis diſſeruit. Illis excerptis *Wolfius* quoque in edit. fragmentorum Sapphus vſus eſt, et *Koen* ad Gregor. Corinth. pag. 71. locum quemdam correxit. In ſcholiis ad Ariſtophanem, praecipue ad Ranas, frequenter citatur, laudatur et reprehenditur Apollonius. *Harl.*

Poſt editiones graecas imperfectas [e]), ex quibus vnam ad manus habeo, luculentis typis impreſſam ab Aldo Venet. 1495. fol. cum Theodori Gazae Grammatica, qui Apollonium in plerisque ſequutus eſt [f]), optimam graecolatinam debemus *Frid. Sylburgio*; cui neſcio cuius

e) Geſnerus in Bibl. *Apollonii Alexandrei Dyſcoli de conſtructione libri IV. impreſſi Venetiis in 4. apud Aldum, et Florentiae in 8. A. 1515. et olim Romae, ſed omnes iſtae editiones imperfectae ſunt. Nicolaus Sophianus, vir graecus, et in ea lingua doctiſſimus, oſtendit mihi Venetiis exemplar ſuum impreſſum, cui multa folia, quae deficiebant, manu adſcripta erant.* Nimirum in editionibus graecis, quemadmodum et in codice meo MS. deſunt lib. 2. ſect. 18. p. 142. edit. Wech. a verbis περὶ ἡμῶν vsque ad pag. 182. ἄγε τὰ ἐν τοῖς πρώτοις. Et lib. 4. ſect. 10. ſqq. a pag. 326. ad 330. vt minores lacunas pag. 70. 111. 197. 215. 256. 259. 266. 272. 289. 313. 314. 317. 322. quae circellis incluſa Sylburgius exhibet, praetercam. Nota etiam traiectiones, quod ſect. 1. libri IV. leguntur, quae Wecheliana editio lib. 1. ſect. 3. habet a pag. 18. a verbis τῶν ὑπολαμβανομένων vsque ad pag. 21. init. Nec non lib. 3. ſect. 1. mediae inſerta, quae in Wecheliana pag. 196. conſtituunt ſectionem ſecundam.

f) De edit. *Aldina* v. cl. *Panzeri* A. T. III. pag. 377. fin. et quos ibi bene multos V. V. D. D. ille laudat: atque *Maittaire* A. T. IV. pag. 82. qui Aldi praefationem curauit recudendam: de edit. *Iuntina*, *Apollonii Alexandr.* de conſtructione,

cuius docti viri latinam verſionem et commentarium ex Italia obtulerat Io. Vincentius Pinellus, ſed huic deinde praelata ab editore eſt verſio *Franciſci Porti* Cretenſis, qui Graeca ex MS. codice Michaelis Sophiani emendauerat et ſuppleuerat, ac notas quoque addiderat, opusque ſuum morti vicinus leganerat Theodoro Sebaſtio, a quo illud Sylburgius deinde nactus eſt. Hic Graeca recenſuit ad apographa Porti et Andreae Dudithii, quae ambo ex Sophiani codice deſcripta erant, et quoad libri I. capita XXI. conueniebant cum codice *Palatino*, quem cum Aldina editione in pleriſque conſpirare animaduertit. Praeter verſionem ac notas Porti, ſuas etiam addidit notisque Porti inſperſit, adiunxit quoque Photii excerpta, in Hiſpaniis non diu ante publicata ex libris duobus Chreſtomathiae Procli grammaticae, cum verſione et notis *Andreae Schotti*, praecipue autem indicibus vtiliſſimis et accuratiſſimis haec Apollonii et Procli ſcripta illuſtrauit. Francofurti apud Andreae Wechelii heredes 1590. 4. [conf. *Freytag* adparat. litter. II. pag. 764. ſqq.]

Poſſideo et ipſe MStum codicem Syntaxeos *Apollonianae* trecentorum amplius annorum in charta bombycina, quem dono mihi dedit vir iudicio et doctrina praeſtans Io. Philippus Palthenias, Gryphiswaldenſis Academiae, quum viueret, non inficiandum ornamentum. [P] Hunc codicem video eosdem habere defectus, quos in editione graeca obſervare licet, vt in nota adſcripta expoſui.

In bibliotheca regia Pariſienſi exſtant praeterea MSS. eiusdem Apollonii opuſcula tria, *περὶ συνδέσμων, de coniunctionibus; περὶ ἐπιῤῥημάτων, de aduerbiis;* et *περὶ ἀντωνυμιῶν, de pronominibus*, digna profecto, inquit *Küſterus* ad Suidam tom. I. pag. 284. quae in lucem edantur, tum propter eruditionem et antiquitatem auctoris, tum quia ſaepe in illis veteres ſcriptores deperditi citantur. Ibidem producit initium libri de pronomine, in quo citantur *Ariſtarchus, Dionyſodorus Troezenius* et *Tyrannio. Fabr.*

[In ſcholiis Marcian. ad Homer. Il. κ. 252. Apollonius vocatur *τεχνικός*. ad alia Homeri loca ibidem citatur Apoll. Dyſcolus *ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ἐν τῷ περὶ μετοχῆς.* vide *Villoiſon* prolegomen. ad Homeri ed. Venetam pag. XXVIII. ſub fin. ſupra in vol. I. pag. 440 et 504. ſeq. *ἐν τῷ περὶ μετοχῶν* ab Euſtathio ad Homer 440. C. *Harl.*

III. A Suida diſerte inter ſcripta Apollonii noſtri memoratur liber *περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας*, et idem Meurſio videtur, qui a *Guil. Xylandro*, Auguſtano, ſub *ἱστοριῶν θαυμασίων, Hiſtoriarum mirabilium* titulo prolatus primum [g]) in lucem eſt donatusque latina verſione, et cum Antonino Liberali, Tralliani de mirabilibus et Longaeuis lib. Antigoni mirabilibus

cum *M. Baſilio* de grammatica exercitatione, Florent. in aedib. Phil. Iuntae 1515. 8. v. *Bandini* annal. Iuntar. typogr. II. pag. 58. ſq. ac *Maittaire* A. T. indic. ſ. tom. V. pag. 55. penes quem tom. II. part. II. pag. 853. ſit fides de edit. *Apoll.* de conſtructione liber I. gr. Dionyſii 1535. 8. In catal. bibl. *Askew* pag. 3x. citatur *Apoll. Alex.* de conſtructione, *M. Baſilii* de grammatica exercitatione gr. Venet. 1526. 8. cuius editionis, quae ex Iuntina repetita eſſe videtur, nulla iniicitur mentio in ſerie dell' ediz. Ald. ad h. a. et *Romanae*, a Geſnero citatae, editionis mentionem et veſtigia nusquam equidem deprehendi. *Harl.*

g) Xylander in praef. ad Albertum a Steten: *Quos ad te mitto libellos, eos Graecos ex vetuſtiſſimis membranis, rariſſimo mihique alias nun-*

Digitized by Google

rabilibus graece et latine editus Baſil. 1568. 8. Fuit Apollonius aequalis Phlegontis, a quo citatur c. XI. et XIII. mirabilium, licet illa, quae Phlegon ex Apollonio, grammatico, profert, in hoc, qui extlat eiusdem argumenti, libro, non leguntur. Itaque et *Meurſius* non integrum Apollonii librum, ſed fragmentum tantum eius ad nos perueniſſe exiſtimauit, qua in parte libenter ei adſentior. Ab hoc *Meurſio* meliorem Apollonii iſtius libelli editionem habemus vulgatam Lugduni Batav. 1620. 4. cum Xylandri verſione, Meurſii notis et de Apolloniis ſyntagmate. *Fabr.* Meurſii ed. recuſa eſt a *Lamio* in Meurſii opp. t. VII. et a *Lud. Henr. Teuchero* cum notis Guil. Xylandri, Io. Meurſii propriisque. Lipſ. 1792. 8. *Harl.*

IV. *Scripta Apollonii deperdita.*

Περὶ μερισμῶν τῶν τῦ λόγυ μερῶν, *de partitione partium orationis libri IV.* Suid. [Eudoc. quae h. l. maximam partem conſpirat cum Suida,] et auctor vitae, quae Syntaxi praemiſſa legitur: is enim ait, Apollonium ſcripſiſſe περὶ τῶν ὀκτὼ μερῶν τῦ λόγυ: quemadmodum et Priſcianus in exordio libri 17. Incertum huiusne partes operis fuerint, quae ab Apollonio ipſo in Syntaxi memorantur, [?] lib. 2. pag. 117. περὶ ἄρθρων. *de articulis*, lib. 1. pag. 77. περὶ προστακτικῶν, *de imperatiuis*, lib. 1. p. 72. 73. 91. lib. 4. pag 297. 322. περὶ μετοχῶν, *de participiis*, lib. 3. pag. 204. 234. περὶ ἐπιῤῥημάτων, *de aduerbiis*, lib. 1. pag. 92. lib. 3. pag. 205. 264. lib. 4. pag. 313. περὶ τῶν συνδέσμων, *de coniunctionibus et earum conſtructione.*

Περὶ ῥήματος, ἤτοι ῥηματικὸν, [ῥηματικῶν Eudoc.] *de Verbo, libri V.* Suid. Scholiaſtes MS. ad Dionyſium, Thracem: ὁ δὲ Διονύσιος, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, ὕτως ὁρίζεται· ῥῆμα ἐςὶ λέξις κατηγόρημα σημαίνυσα. Priſcianus lib. 8. p. 833. *Apollonius ſummus auctor artis grammaticae docens in primo libro de verbo.* Definitio ῥήματος in iisdem ſcholiis ad Dionyſium haec ex Apollonio adfertur: ῥῆμα ἐςὶ μέρος λόγυ ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς διαφόρων χρόνων δεκτικὸν, μετ' ἐνεργείας ἢ πάθυς προσώπων τε καὶ ἀριθμῶν παραςατικὸν ὅτε καὶ τὰς ψυχῆς διαθέσεις δηλοῖ. Apollonius ipſe lib. 1. Syntax. pag. 77. ὡς ἐπεδείκνυμεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων. et lib. 3. pag. 208. ἀκριβώσομεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων.

Περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων παραγώγων, *de Verbis deriuatis, deſinentibus in μι, liber vnus.* Suid.

Περὶ ὀνομάτων, ἤτοι ὀνοματικόν. *De Nominibus, liber vnus.* Suid. *Fabr.* In Eudociae libro legitur περὶ ῥημάτων, ἤτοι ὀνομαςικὸν ἕν. *Harl.*

Περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον. *De Nominibus ſecundum varias dialectos.* Suid.

Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασιν εὐθείας. *De Nominum foemininorum caſu recto, liber vnus.* Suid.

Περὶ παρωνύμων, *de paronymis, liber vnus.* Suidas, et Conſtantinus Porphyrog. c. 23. de imperii adminiſtratione. [ſupra in vol. I. pag. 505.]

quam viſo litterarum genere conſcriptis, liberali permiſſu Illuſtriſſimi optimique Principis ac Domini mei, in cuius bibliotheca is codex abs me erat repertus, transſcriptos ſuperiore anno (1567) cum ociosus Auguſtae eſſem, in latinum ſermonem transtuli.

Digitized by Google

Περὶ συγκριτικῶν. *De comparatiuis.* Suid.

Περὶ διαλέκτων Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος. *De dialectis Dorica, Ionica, Aeolica, Attica.* Suid.

Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. *De figuris Homericis.* Suid. Apollonius ipſe lib. 4. pag. 324. ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

Εἰσαγωγὴ ἢ περὶ παθῶν. *Iſagoge ſiue de paſſionibus, atque de figuris vocum grammaticis.* Suid. Stephanus in Καρία. Etymologicum magnum in Ἀρίσυλλος, ex quo diſces, hunc Apollonii librum etiam commentario illuſtratum ab Herodiano.

Περὶ τόνων κατηναγκασμένων, *de tonis coactis* libri duo. Suid.

Περὶ τόνων σκολιῶν. *De tonis obliquis, liber vnus.* Suid. Apollonius ipſe lib. 2. pag. 135. ἐν τῷ περὶ τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπεδείξαμεν.

Περὶ προσῳδιῶν. *De accentibus libri quinque.* Suid.

Περὶ στοιχείων. *De litteris ſiue elementis.* Suid.

Περὶ ὀρθογραφίας. *De orthographia.* Apollonius ipſe lib. 3. Syntax. pag. 270. τοῦ τοιούτου ἐντελέστερον ἀποδεικνυμένου ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας. [et citatur in cod. Coislin. de artium et diſciplinarum inuentoribus, in *Montfaucon* bibl. Coislin. pag. 597. omittitur ab Eudocia.]

Περὶ προθέσεων. *De praepoſitionibus.* Suid.

Περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν, *De Didymi probabilibus.* Suid.

Περὶ συνθέσεως. *De compoſitione.* Suid. [Eudoc. omiſit.]

Περὶ διαφορουμένων. *De iis, quae duobus modis efferuntur.* Suid.

Περὶ τοῦ τίς. *De vocula τίς.* Suid.

Περὶ πνευμάτων. *De ſpiritibus.* Suid. Apollonius ipſe lib. 4. pag. 314. ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν.

Περὶ κτητικῶν. *De poſſeſſiuis.* Suid.

Περὶ συζυγίας. *De coniugatione.* Suid.

Περὶ γενῶν. *De generibus.* Suid. Steph. in Καρία. Apollonius ipſe lib. 1. Syntax. p. 28. πρὸς ὃς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν, et pag. 30. καθότι παρεστήσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν. Etiam hunc Apollonii librum commentario Herodianus illuſtrauerat, vt ex laudato Stephani loco paret.

Citantur etiam in Scholiis graecis ad Apollonium, Rhodium, Apollonii λέξεις, et πρῶτον ὑπομνημάτων, et ab Etymologico M. in κωφὸς, et σοφιστὴς Gloſſae Herodoti. Sed plures fuere Apollonii, etiam grammatici. Vide ſupra lib. 3. cap. 26. [vol. IV. pag. 272. ſqq.]

V. *Index*

Digitized by Google

VI. *Index Scriptorum, in Hiſtoria commentitia et in IV. ſyntaxeos Apollonianae laudatorum.*

Numeri paginas edit. Weckelianae, C. praemiſſum capita Hiſtoriae commentitiae indicat.

Abro, grammaticus. 66. 116. 124. 130. 181. 219.

ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας, de pronomine. l. 29. pag. 66. Ariſtarchum reprehendit. 105.

Alcaei liber primus. 62.

[P] *αἰολίζεται τὰ Ἀλκαίου ποιήματα, δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος.* 277.

Alcman. 211.

Anacreon. 237.

Andron *ἐν τετάρτῃ τῶν πρὸς Φίλιππον θυσιῶν.* C. 8.

Arati verſus, non nominato auctore. 99.

Ariſtarchus, grammaticus, *ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα ἐθαυμάσθη.* 96. citatur 57. 83. 84. 129. 165. 181. 182.

eius *ἀθετήσεις* in Homero 11. eius *ἐκδόσεις* 159. reprehenſus ab Abrone. 105. 106.

Ariſtophanes, grammaticus. 304.

Ariſtoteles. C. 6. *ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν ἀνατομῶν.* C. 39. *ἐν τοῖς ζωϊκοῖς* ſiue *περὶ ζώων.* C. 27. 28. 44. *ἐν τῷ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου.* C. 26. *περὶ μέθης.* C. 25. *ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς.* C. 11. *ἐν τοῖς Φυσικοῖς προβλήμασι.* C. 7. 9. 21. 37. 51.

Ariſtoxenus *ἐν τῷ Τελέστου βίῳ.* C. 17.

Bacchylides Iouem *ἀρίσταρχον* dixit. 188.

Callimachus. 66. 219.

Comanus, grammaticus, Homerum interpretatus. 149.

Cteſias. C. 40. *ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν.* C. 20.

Eudoxus, Cnidius, *ἐν τῷ ἑβδόμῳ γῆς περιόδου.* C. 38.

Eudoxus, Rhodius. C. 24.

Euripidis Phoeniſſae. 62.

Heraclides, grammaticus. 328. *ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας* de accentibus in vniuerſum IV. 10. pag. 326.

Heraclides, Cretenſis, *ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων.* C. 19. Fortaſſe pro *κρητικῷ,* ſiue Cretenſi, legendum *κριτικὸς,* vt ſuſpicatur Olearius ad Philoſtratum, pag. 525.

Heſiodus. 58. 209. 324.

Homerus. 12. 15. 20. 22. etc. verſus eius ſingulis fere paginis, licet nomine non ſemper adpellato. Eius *ἐκδόσεις* variantes 159. locus ex *Βατραχομυομαχίᾳ,* ſed nec auctore, nec poëmate laudato. 303.

Menander, comicus. 154. *τὸ παρὰ Μενάνδρῳ, ὦ Λάχης, Λάχης.* 51.

Incerti ſcriptoris *τὸ κατὰ τόπους μυθικόν.* C. 13.

Phylarchus *ἐν τῇ ή ἱστοριῶν.* C. 14. *ἐν τῇ κ΄.* C. 18.

Pindarus. 80. 223. 277.

ἰσθμιονῖκαι. 158. locus difficilis *ἐτάραξεν τοὺς ὑπομνηματισαμένους.* ibid.

Poſidonius, grammaticus. 331.

Sappho. 288.

[P] Scymnus, Chius. C. 15.

Seleucus, grammaticus, Homerum interpretatus. 167.
Sophocles, Aiace. 51. 213.
Stoici. 56. 74. 279. 295. 300. 314.
Tacus ἐν τῷ περὶ λίθων. C. 36.
Theocritus. 131. eius verſus, non nominato auctore 10. 125.
Theophraſtus ἐν τῷ περὶ φυτῶν. C. 16. 29. 31. 32. 33. 34. 41. 43. 47. 50. ἐν τῇ ε΄ τῶν φυτικῶν αἰτίων. 46. ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμῶν. C. 49.
Theopompus ἐν τοῖς θαυμασίοις. C. 1. 10.
Trypho, grammaticus. 35. 51. 52. 53. 57. 71. 180. 214. 301. 317. ἐν τῷ περὶ προθέσεων. 317.
Zenodotus, grammaticus, Homerum interpretatus. 11. 43. 164. 165.

VI. Apollonii, de quo hactenus dictum eſt, filius [AELIVS [h])] HERODIANVS Alexandrinus, patre, a quo edoctus fuit, in grammatica ſcientia neutiquam inferior, Romam ſe contulit, et imperatori, Marco Antonino, ſe probauit, [adeoque in viuis fuit circ. a. C. 163.] atque amore eius dignus habitus, προσῳδίαν ſuam catholicam ei inſcripſit, teſte auctore vitae Apollonii. *Artium minutiſſimus ſciſcitator* audit Ammiano Marcellino XXII. 16. et a Priſciano *maximus auctor artis grammaticae*, vna cum Apollonio, patre, frequenter laudatur, et pelagus poſt ſe traditur reliquiſſe ſcriptorum, e quo pauca admodum, veluti tabulae naufragium longorum temporum euaſerunt; nihil enim Herodiani typis editum exſtat, niſi haec admodum exigua apoſpasmatia:

1) περὶ τῶν ἀριθμῶν, ad calcem Apollonii Syntaxeos, in edit. Aldina, cum Theod. Gaza. Venet. 1495.

2) παραγωγαὶ δυσκλίτων ῥημάτων.

3) Ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ παρεκβολαὶ μεγάλου Ῥήτορος. Haec duo apoſpasmatia exſtant graece in volumine altero Grammaticorum Aldi, quod recenſeo infra §. 9.

4) περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων. Hoc quoque in eodem volumine legitur, et praeterea ad dictionarii graecolatini et latinograeci Venet. 1524. fol.

[Excerpta ex ſcriptis *Herodiani* de magno verbo, gr. apud Wechel. 1542. 8. — Plura deinceps ſunt in lucem prolata: de quibus copioſe diſputaui in introd. in hiſt. L. G. II. 1. pag. 166. ſqq. Hic igitur notanda ſunt opuſcula et fragmenta edita.

Fragmentum de differentiis et vi quorumdam vocabulorum, graece et lat. cum notis *Petri Io. Nunneſii*, *Dav. Hoeſchelii*, et *Io. Corn. de Paw*, ad calcem Phrynichi eclog. pag. 198 - 217. edit. Corn. de Paw. Cod. eſt in biblioth. publ. *Pariſ.* MMDCL. nr. 2. Eſt quoque libell. in cod. reg. MMDCLXII. quem Ruhnken comparauit.

Αἰλίȣ

h) De hoc nomine v. *Cannegieteri* obſ. in Pierſonii praefat. ad Moerin Atticiſtam pag. 46. et id praenomen tribuitur illi, vt paullo poſt videbimus in cod. quodam Veneto Marciano. *Harl.*

Αἰλίȣ Ἡρωδιανȣ̃ Φιλέταιρος et fragmenta ἐκ τῶν Ἡρωδιανȣ̃, quae quidem Cornelii Paw edit. Phrynichi iam adhaerent, et maioris operis, Ζητȣμένων τῶν μερῶν τȣ̃ λόγȣ eſſe videntur; at Pierſon emendatiora et tertia fere parte auctiora edidit e codd. eruditeque explicuit ad calcem Moeridis pag. 431 - 479. conf. Pierſon. praef. pag. 45. ſeqq. Locum quemdam conclamatum pag. 448. ſanaſſe et reſtituiſſe eum ſumma fiducia viſum eſt *Toupio* in emendatt. in Suid. et Heſych. I. pag. 450. Indicem auctorum, ab Herodiano citatorum, ſubiecit *Pierſon* ſuae Moeridis editioni pag. 2.

Cl. *Villoiſon* in anecdotis graecis tom. II. pag. 85. ſqq. plura notauit aut edidit: Primum animaduertit pag. 85. in cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXVI. recent. eſſe idem *Herodiani* fragmentum, quod Pierſon, auctius tamen, ſubiecit Moeridi Atticiſtae: in cod. autem CCCCLXXXII. pag. 257. catal. (vti in cod. Florent. Medic. XIX. plut. 58.) *Herodiano* tribui opuſculum ineditum et inſcriptum: Ἡρωδιανȣ̃ περὶ παραγώγων λέξεων ἀπὸ διαλέκτων· ſed hanc in Dionyſii Thracis τέχνην γραμματικὴν commentarii partem non eſſe *Herodiani*, qui ipſe in ea laudatur, ſed alterius grammatici technici. An *Heliodori?* Huius quidem nomen inter commentatores Dionyſiacae artis occurrere, infra ad §. XIII. animaduertimus. Vtriusque autem nomen aliquoties fuiſſe confuſum, ſatis eſt exploratum et euictum.

In cod. CCCCLXXXIII. legitur fol. 150. verſo *Herodiani* περὶ ςίχων τῆς λέξεως opuſculum, cui praemiſſum eſt *Heliae*, monachi, περὶ τῶν ἐν τοῖς ςίχοις παθῶν, quod in multis codd. reg. bibl. Pariſ. *Plutarcho* male tribuitur et publicatur a *Villoiſon.* p. 85. ſq. et pag. 86. libellus ipſe Herodiani περὶ ςίχων τῆς λέξεως, quae particula eſſe videtur maioris operis grammatici.

E cod. DXII. pag. 87 - 97. primus protulit opuſculum, in quo multa loca et fragmenta veterum, in his pag. 93. *Cleocharmi* cuiusdam, occurrunt, ΑΙΛΙΟΥ Ἡρωδιανȣ̃ περὶ σχημάτων, quod laudatur ab Etymologico M. in Ἀργύφεον et edere volebat Leo Allatius in quarto libro ſuorum Συμμικτῶν. Particulam huius opuſculi περὶ τῶν ἐν διανοίᾳ καὶ λόγῳ σχημάτων in catal. codd. S. Marci pag. 275. male, vt nouum opus ab eo diuerſum, indicari, obſeruat *Villoiſ.* in not. 2. pag. 89. Ex quo iisque quae e codicibus poſtea adnotauimus, colligi poteſt, partes maioris operis auulſas interdum pro peculiaribus opuſculis eſſe habitas. De opuſculo, a Bandinio euulgato, v. paullo poſt in notitia codd. msst. *Harl.*

MSS. in bibl. regis Galliae, Ἐπιμερισμοὶ, κατ' ἀλφάβητον.

Περὶ σολοικισμȣ̃ καὶ βαρβαρισμȣ̃. *Fabr.* i)

Περὶ

i) Inter ſcholia in Dionyſium Thracem, in cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. fol. 13. verſ. habentur libelli περὶ βαρβαρισμȣ̃ καὶ σολοικισμȣ̃ κατὰ πλάτος, a Valeken. ex codd. editi et ſubiecti Ammonio pag. 191. ſqq. tamquam incerti auctoris; v. *Valcken.* praef. pag. X. ſeq. et in not. pag. 192. vbi tamen ſuſpicatur, prioris tractatus auctorem dici poſſe Herodianum, atque *du Cange* notat, in gloſſar. med. et inf. graecit. ad voce. Κερβικάριον et Μαννα, citare *Herodianum* de ſoloecismo et barbarismo MS. in cod. Colbert. MDCCCXXV. Illos autem libros reuera eſſe Ἡρωδιανȣ̃ Αἰλίȣ, *Villoiſon* l. c. pag. 175. docet ex cod. Marciano DXII. et hunc et mem. cod. CCCCLXXXIX. comparat cum Valckenar. editione, nec paucas ex illis dat examinatque varias lectiones. De aliis codd. paullo poſt ſermo erit. *Harl.*

Digitized by Google

Περὶ χρόνων. Laudat Cangius in gloſſario graeco. *Fabr.*

Περὶ χρόνων τῶν ἐν φωνήεσι καὶ πνευμάτων eſt liber viceſimus operis integri in codicc Matrit. de quo poſtea. — In codic. bibliothecae publicae *Pariſ.* MCCLXX. nr. 17. et cod. MMDCCXX. nr. 28. Herod. de ſoloeciſmo. MMDLII. *Polybius*, vel potius *Herodianus* de barbariſmo et ſoloeciſmo; MMDCCCCXXIX. Herod. de ſoloeciſmo et barbariſmo. (ſecundum catal. MSSt. vol. II.) — Praeterea in cod. MMDLII. ſunt anonymi opuſculum de barbariſmo et ſoloeciſmo ab Herodiani op. diuerſum et Herodiani *Philetaerus*, vbi praecipue de vocc. quibus optimi ſcriptores vti conſueverunt, ſermo fit: e cuius cod. apographo edidit Pierſon: v. eius praefat. p. XLVI. ſqq. In cod. MMDCCCCXXIX. ſunt quoque *Herod.* opuſc. de figuris; de ſermonis vſu parum recto; de verbis ſubiunctiuis et non ſubiunctiuis. — *Herod.* ἐπιμερισμοὶ ſunt in codd. MMDXLIII. MMDLI. (de orationis figuris,) MMDCCXCIX. MMDCCCX. (in cat. II. pag. 554. dicuntur excerpta e ſcriptis Herodiani *de magno verbo*, ab Aldo edita,) MMDCCCLXXXI. MMMXXVII. ſed auctor cat. II. p. 519. de cod. MMDXLIII. quo continentur, ait, *Herod.* ἐπιμερισμοὶ, in duas partes diuiſi, idque ſeruato alphabetico ordine. Verum in operis contextu complura occurrunt, e quibus iure ac merito concludas, aut huncce tractatum interpolatum fuiſſe, aut illius auctorem diuerſum omnino eſſe ab Herodiano, magni nominis grammatico. Idem pag. 565. partem ſextam cod. MMDCCCLXXXI. maioris, ait, alicuius operis Herodiani fragmentum, vel caput inſcriptum περὶ σίχων τῆς λέξεως, illudque tunc nondum editum: poſtea a Villoiſon publicatum. In cod. MMMXXVII. ſuut Herodiani opuſc. nr. 7. de accentibus et ſpiritibus. et nr. 11. de nominibus et verbis iis, in quibus declinandis vel coniugandis peccari ſolet. — *Herod.* de inclinatis; encliticis et ſyncliticis dictiunculis, in cod. MDCCLXXIII. nr. 5. — *Herodianus* de ſignis numerorum, in codice MMDCXXX. nr. 58.

Venetiis in bibl. Marc. quae ex cod. CCCCLXXXII. CCCCLXXXIII. et DXII. notauit aut edidit *Villoiſon*, iam ſupra memorauimus.

Florentiae in bibl. Med. Laurent. cod. XXII. plut. 6. tria ſunt Herodiani opuſcula grammat. quae vnius operis maioris partes eſſe videntur, 1) Ἡρωδιανοῦ τῶν ζητουμένων κατὰ κλίσιν παντὸς τοῦ λόγου μερῶν· *Herodiani quaeſita circa declinationem omnium orationis partium*, quod opuſculum *Bandinius* in cat. codd. gr. I. p. 143-146. primus graece euulgauit. — 2) περὶ ῥήματος, οὗ ἡ ἀρχὴ, *de verbo*, *cuius initium:* inc. ὅτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ζέζηκα καὶ πέφυκα etc. 3) τοῦ αὐτοῦ ἕτερα τεχνικὰ, ὧν ἡ ἀρχὴ, *eiusdem* Herodiani, *alia de arte, quorum initium:* inc. τὸ πρὶν, ἡ μετὰ ὑποτακτικοῦ συντάσσεται etc. plura exſcripſit Bandinius. Codex autem ſcriptus eſt Venetiis a Io. Roſo, presbytero Cretenſi, 1491. — In cod. VII. nr. 8. plut. 55. legitur Ἡρωδιανοῦ περὶ τῶν πρὸ μιᾶς ἐχόντων τὸν τόνον ἀρσενικῶν εὐθειῶν καὶ τῶν κλητικῶν αὐτῶν, καὶ περὶ γενικῶν ἀμφιβαλλομένων ἀπὸ διχρόνου. *Herodiani de nominibus maſculinis, accentum habentibus ante vltimam, ac de eorum vocatiuis et genitiuis ab ancipiti derivatis*, et nr. 27. περὶ διχρόνων *de dictionibus duorum temporum.* nr. 24. eſt anonymi dictionarium alphabeticum de differentiis ſimilium vocc. ſecundum litterarum accentus

et

Digitized by Google

et ſpiritus, τῶν κατὰ ἀλφάβητον ἐπιμερισμῶν, et nr. 25. continuatio, de differentia ſignificatuum ſimilium vocc. ſecundum alphabetum, περὶ τῶν διφθόγγων. (*Bandin.* II. col. 262. ſq.) — In cod. XIX. plut. 58. nr. 1. *Herod.* (vel potius alius grammatici, vti ſupra e Villoiſonii obſeruat. adnotauimus,) de nominibus, ſ. περὶ παραγωγέων γενικῶν ἀπὸ διαλέκτων, *de deriuationibus genitiuorum a dialectis.* 2) *De verbis*, quae excerpta primus edidit Aldus ſub titulo: παρεκβολαὶ etc. (*Bandin.* II. pag. 458.) Eadem duo opuſcula ſunt in cod. XIV. nr. 3 et 4. vbi poſterius inſcribitur, παρεκβολαὶ τοῦ μεγάλου ῥήτορος. (*Bandin.* II. col. 638.) In cod. XIII. nr. 62. plut. 74. *Herod. de numerorum notis*, quae ipſae ab vnitate procedunt vſque ad decem millia.

In cod. *Matrit.* regio XXXVII. (cat. Iriart. pag. 141.) eſt fragmentum ſine auctoris nomine de accentibus, in ſequentes titulos diſtributum, de accentibus generatim, de puncto, de ſpiritibus, de vocalibus tenuibus, de diphthongis, de vocalibus aſpiratis: id fragmentum, Conſtantini Laſcaris manu deſcriptum, ab iis, quae ille in grammatica ſua ea de re tractauit, discrepare, et ſorte ab eodem ex Herodiani proſodia ſummatim depromtum eſſe, ſentit Iriarte. Tum ſequitur prologus, vt Laſcaris opinatur, *Theodoſii* in canones vniuerſalis proſodiae Herodiani, et index XX. librorum vniuerſalis Herodiani proſodiae, de quo ad §. ſequentem agitur. — In cod. LXXXI. Παρεκβολαὶ ſ. excerpta ex libris variorum grammaticorum, atque ex Apollonio et *Herodiano.* Argumenta ſingularum ſectionum et particularum curate recenſet *Iriarte.* pag. 295 - 299.

In *Britannia*, ſecundum catal. codd. Angl. et Hibern. inter codd. Barocc. in cod. LXXII. *Herodian.* de dichronis ſ. de vocalibus ancipitibus et excerpta ex Herodiano. — in cod. LXXVI. *Herodian.* regula de variatione accentuum in genitiuo; it. de quaeſitis circa omnes nominum declinationes et de coniugatione verborum. — cod. LXXXIV. *Herod.* de numeris. — cod. CXIX. ex *Herodiano* et aliis antiquis regulae variae: it. *Herod.* de quantitate dichronorum. — cod. CXVI. (an Herodiani?) de barbariſmo et ſoloeciſmo. — cod. CXXV. *Herod.* fragment. de accentibus aduerbiorum, et *anonymi*, (eiusdem ne, Herodiani, an ex illius opere excerptum?) de barbariſmo, ſoloeciſmo et de dialectis. — cod. CLXXIX. *Herod. libri XX.* de accentuum ratione, a Theodoſio in compendium redacti; idem opus, quod eſt in cod. Matrit. eſſe videtur. — *Oxonii* in bibl. collegii noui cod. MCCLXII. Homeri Ilias cum gr. ſcholiis et *epimerismis Herodiani.* — Inter codd. *Thom. Gale*, nr. CCXLIX. (aut cat. II. p. 191. nr. MMMMMMLXXXII.) grammaticae catholicae per Theodoſium epitome.

Vindobonae in bibl. Caeſarea. *Herod.* obſ. de notis numerorum apud Graecos, et opuſc. de dialectis gr. linguae, in adpendice ad *Lambecii* comment. de bibl. Vind. vol. IV. col. 507 et 508. ed. Kollarii. — in cod. CCXVI. nr. 5. *Herod.* de accentibus aduerbiorum (*Lambec.* V. col. 544.) — in cod. CXXXIII. nr. 4. *Herod.* de vetuſtiſſimis numerorum notis, apud Graecos vſitatis. (*Lambec.* VII. col. 524. ſeq. vbi is quoque comparare iubet *G. I. Voſſium* de ſcientiis mathematicis cap. 8. §. 3. et *Matthaei Holſti* lib. de numeratione emendata, veteribus Latinis et Graecis vſitata, Antwerpiae typis Chphori

 Plantini,

Plantini, 1582. 8) — Praeterea ſecundum *Neſſelii* cat. codd. gr. part. IV. ſunt in illa bibl. *Herod.* ἐπιμερισμοὶ ſec. alphabet. cod. CCXLVI. — de figuris cod. CCLXIII. ars grammatica et opuſcul. de ſchematibus ac figuris. cod. CCLXXI. nr. 1 et 2. — *Heidelbergae* quondam fueruut codd. *Herodiani* de notis numeralibus, de flexione nominum ac verborum etc. — Ex *Herodiani* opuſc. de *vocibus atticis*, nondum edito, locum excerpſit, idemque emendauit *Ruhnken* ad Timaei Lex. platon. pag. 135. ed. II. Cl. *Matthaei*, Prof. Witteberg. quaedam inedita Herodiani, grammatici, opuſc., e codd. deſcripta, bibl. elector. Dresdenſi donaſſe dicitur. Huc reducam, quae Fabr. paullo infra de grammat. gr. ineditis, v. *Herodian.* ſcripſerat. „Ars grammatica et de ſchematibus ac figuris nec non ἐπιμερισμοὶ ordine alphabetico MSS. in bibl. Vindobon. et in cod. Colbertino MMCCXX. *Labbeus* in bibl. noua MSS. pag. 383. *obſeruet lector*, inquit, *grammaticae graecae ſtudioſus, opera Allotii Romae apud Muſcardum a.* 1643. *prodiiſſe Tiberium Sophiſtam*, Herodianum, *Lesbonactem Romanum, Mich. Apoſtolium et alios de figuris grammaticis, graece et latine, quae tamen opuſcula nondum mihi videre contigit.* Haec, (typographi forte culpa,) numquam puto lucem vidiſſe, vti multa alia, quae Allatius vſibus publicis laudatiſſimo ſtudio deſtinauit." Quos codd. Baroccianos Fabricius memorauit, eorum paullo ante iam facta eſt mentio. *Harl.*

Περὶ χρόνων. Laudat Cangius in gloſſario graeco.

VII. *Scripta Herodiani deperdita* k).

Εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. Etymolog. M. in δυσωπεῖσθαι.

In Apollonii περὶ γενῶν. Stephanus in Καρία. Ceterum Suidas in Λούπερκος tradit, *Lupercum*, Berytium, libris XIII. de generibus multa Herodiani κατευδοκιμῆσαι ſiue emendaſſe et rectius tradidiſſe.

In Apollonii περὶ παθῶν. Vide mox infra in παθῶν.

Περὶ γάμου καὶ συμβιώσεως. Etymologicum M. in Ἄρσην.

Ἐξήγησις τῶν λέξεων Ἱπποκράτους. Etymolog. M. in Ἄμπωτις. Sunt viri docti, qui Herodiani eſſe putent librum de vocibus Hippocratis, qui exſtat ſub *Erotiani* nomine. Sed quid de illa coniectura mihi videatur, dixi lib. 4. c. 36. §. 5.

Ἐπιμερισμοί, (quorum partem MS. in bibl. reg. Gall. exſtare ſupra dixi,) Suid. in καταπρεσβεύεται. Schol. Ariſtophanis ad Equites v. 433. ad Aues 877. Etymol. in αἰδεσάκην, Euſtathius ad Iliad. δ. pag. 445. vbi, num Herodianus ſit auctor, videtur addubitare

k) Quaedam tamen opuſcula, inter deperdita olim numerata, a Villoiſonio, Bandinio et Pierſonio eſſe edita, alia in codicibus miſta conſeruata adhuc latere, ad ſuperiorem paragraph iam obſeruatum eſt. In ſcholiis *Venetis* ad Homerum ſaepius laudatur *Herodianus* ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῇ καθολικῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῷ ὑπομνήματι περὶ παθῶν Διδύμου, ἐν τοῖς ὀνοματικοῖς, ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς et in ἐπιμερισμῷ. v. *Villoiſon.* prolegg. ad Homeri edit. Venet. pag. XXXI. ſupra, vol. I. p. 447. 452. 45? et 477. in notitia auctorum, in ſcholiis ad Homerum et ab Euſtathio citatorum: tum plura pag. 514 in catalogo commentar. deperditorum in Homerum, nr LXIII. vbi etiam confuſio nominum *Herodiani*, *Herodoti* atque *Heliodori* eſt animaduerſa. *Harl.*

dubitare [f]). Et Etymologici Magni auctor in Ὑπερκύδαντας, τὸ ὀνοματικὸν, inquit, τῦ Ἡρωδιανῦ ὡμολόγηται εἶναι, οἱ δὲ ἐπιμερισμοὶ ὐκ εἰσὶν αὐτῦ πάντες, ἀλλ' εἰσὶν καὶ ψευδεπίγραφοι. [v. id fin. ſuperioris §. notata.]

Magni ἐπιμερισμοί. Idem auctor in Ἀβακέως. ὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὺς μεγάλυς ἐπιμερισμύς.

Ζητέμενα τῶν μερῶν τῦ λόγυ. Idem in Φιλοπότης. ὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰ ζητύμενα τῶν μερῶν τῦ λόγυ. [Edidit Bandinius, vti iam notauimus. adde *Pierſon.* praef. ad Moer. pag. 48.]

Περὶ κλίσεως ὀνομάτων, cuius operis librum I. laudat Stephanus in Βρίγες.

Μονόβιβλος, περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προσηγορικῶν. Schol. Euripidis in Hippolytum coronatum, verſ. 408.

Μονόβιβλος, ὅτι τὰ εἰς αρ ὐδέτερα παραληγόμενα τῷ ω ἄκλιτά εἰσι. Etymolog. in Κάρητος.

Ὀνοματικὸν ſiue ὀνοματικοὶ κανόνες. Euſtathius in Iliad. δ. pag. 445. Odyſſ. π. p. 1807. Etymolog. M. in Ὑπερκύδαντας, vbi male excuſum ὀνομαςικῷ. [vid. ſupra, vol. I. pag. 477. not. *k.*]

Περὶ Ὀρθογραφίας. Priſcian. lib. I. pag. 567. Stephanus in Καρία. [auctor gr. de artium et diſciplin. inuentoribus in cod. Coislin. apud *Montfaucon* in biblioth. Coislin. pag 597.]

Περὶ παθητικῶν. Etymolog. M. in ἀλάλημαι.

Περὶ παθῶν in librum Apollonii, eiusdem argumenti. Etymolog. [?] M. in ἀείσυλλος, et paſſim alibi, Stephanus in πνύξ. Schol. Ariſtophanis ad Lyſiſtratam verſ. 994.

Ἀνώμαλος προσῳδία. Etymologo M. in Ἀρναῖος.

Ἀττικὴ προσῳδία. Schol. Ariſtophanis ad Aues verſ. 485. et Etymologicum M. in Φαρισμός.

Ὁμηρικὴ προσῳδία. Suidas in μεμνῇτο. Huius partes, Ἰλιακὴν προσῳδίαν citat [ſchol. Marcian. v. Villoiſ. prolegg. cit. pag. XXXI. et] Etymol. M. in Ἦδος, vbi bis male excuſum προσόδῳ pro προσῳδίᾳ, Ὀδυσσειακὴν Scholiaſt. Ariſtophanis ad Aues, verſ. 860.

Μερικὴ προσῳδία. Auctor vitae Apollonii Dyſcoli, niſi pro μερικὴν προσῳδίαν, legendum ὁμηρικήν. *Fabr.* Contra *Holſtenius* in obſſ. ad indicem ſcriptorum, a Stephano, Byzantino, citatorum, (in Nouis miſcell. obſſ. belg. tom. II. pag. 120.) duce auctore vitae Apollonii in Suida v. Μεμνῇτο pro ἐν τῇ Ὁμηρικῇ legere iubet ἐν τῇ μερικῇ. neque tamen adnotator velit emendationis veritatem praeſtare; at minime auſcultandum

Nn 2

f) Vide ſupra, vol. I. p. 477. med. ſchol. Marcianus ad Il. Δ. 66. qui locus ex Euſtathio, a Fabricio laudato, vel emendari poteſt, vel explicari. Citatur quoque ἐν ἐπιμερισμῷ. Atque in ἐπιμερισμοῖς interdum diuerſa eſt ſententia ab ea, quam Herodianus ſequebatur ἐν προσῳδίᾳ et ἐν τῷ ὀνοματικῷ. Vide *Villoiſ.* prolegom. ad Homeri Il. pag. XXXI. *Harl.*

Digitized by Google

dum eſſe cenſet Fabricio, *ὁμηρικὴν*, pro *μερικὴν*, *προσῳδίαν* corrigendum coniectanti: et „non quod putem, ait, ſub nomine *προσῳδίας μερικῆς* opus ab Herodiano fuiſſe vulgatum; ſed quoniam eſt exploratiſſimum, praeter *τὴν καθολικὴν προσῳδίαν* Herodianum conſcripſiſſe *προσῳδίαν Ἰλιακὴν, Ὀδυσσειακὴν, Ἀττικήν*.“ Itaque, niſi egregie fallor, eam grammatices partem etiam *μερικῶς* particulatim pertractauit, atque adeo *τὴν μερικὴν προσῳδίαν καὶ τὴν καθολικὴν συνεγράψατο*. Ingenioſa quidem et probabilis eſt coniectura; cuius tamen veritatem equidem praeſtare nolim. *Ἰλιακὴ προσῳδία* ſaepius citatur, et magna pars illius ſeruata eſt in ſcholiis ad Homerum Marcianis; at cur de *μερικῇ* vbique eſt, excepto illo loco, altum ſilentium? Forſan igitur auctor vitae etiam ſcripſerat *Ἰλιακὴ προσῳδία*. *Harl.*

Προσῳδία καθολικὴ ſiue *ἡ καθόλου* ſ. *καθ᾽ ὅλου* (ſcil. *προσῳδία* ſiue *τέχνη περὶ προσῳδίας* Euſtathio *ἡ μεγάλη προσῳδία*, libris XX. ad imper. Marcum Antoninum. Idem auctor de Apollonii vita: *καθολικὴ δὲ λέγεται, ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβου λέξεως ἕως δισυλλάβου* (lege *δ᾽ συλλάβου* hoc eſt *τετρασυλλάβου*) *παραλαμβάνει*. Saepius citatur hoc opus *τεχνικοῦ* a Stephano Byzant. qui librum vigeſimum citat in *ἄβαι*. Laudat quoque hoc opus frequenter Scholiaſtes Apollonii, Rhodii, et librum vigeſimum ad lib. I. v. 1289. Herodianum *primo Catholicorum* laudat Priſcianus lib. 6. pag. 723. vt omittam alia veterum loca, quae notauit Kuſterus ad Suidam t. II. p. 78. Hoc opus prolixum in epitomen olim contraxerat *Ariſtodemus*, grammaticus, vt Suidas teſtatur. Aliam Epitomen MS. ſeruat bibliotheca Bodleiana, quam legiſſe ſe teſtantur Bentleius [m]) Epiſtola ad Millium, aliique viri docti. Haec *Theodoſium*, grammaticum, auctorem habet, eundem, qui in Dionyſium, Thracem, ſcripſit. Titulus eſt: *κανόνες τῆς καθολικῆς προσῳδίας, τοῦ σοφωτάτου Ἡρωδιανοῦ, περιέτεμε Θεοδόσιος ὁ Γραμματικὸς, φυλάξας τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων*. *E re litteraria foret*, inquit laudato loco Küſterus, *ſi haec Epitome Theodoſii et alia nonnulla veterum Technicorum opuſcula, quae in bibliotheca Oxonienſi latent, in lucem aliquando protraherentur*. De *Conſtantini Laſcaris* Epitome MS. libri XVI. dixi infra pag. 40. in Catalogo grammaticorum. *Fabr.* *Eupithii*, grammatici, qui opus Herodiani grammaticum interpunxit et recenſuit, epigramma exſtat in *Brunkii* analectis veter. poetar. graec. t. II. pag. 402. Operis illius Herod. excerpta potius, quam opuſcula, *περὶ τόνων, καὶ χρόνων*, item de ſoloeciſmo, (et plura opinor,) eſſe, cenſet quoque Holſtenius l. cit. — De cod. Matrit. XXXVII. iam ad paragr. antecedentem quaedam monuimus. Hic praeterea, docente et vberius explanante *Iriarto* pag. 141. ſeqq. adnotamus, prologum ſequi indicem *viginti* librorum vniuerſalis Herodiani proſodiae. Complectitur autem liber I. nomina, deſinentia in *ν*., plus quam vnius ſyllabae, maſculina et feminina; II. in *ξ*, *ρ*, et in *ας*. III. in *ης*. IV. in *ις*. V. pura in *ως*. VI. in *βος — λος*, et

m) Verba Bentleii ſunt pag. 37. quum retuliſſet, Heſychium, Alex. in praef. Lexici ſui referre, ſe omnia manu ſcripſiſſe *μετὰ πάσης ὀρθότητος καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς κατὰ τὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν*, addit: *Ego vero, qui Theodoſii MStum ἐπιτομὴν τῆς καθόλου Herodiani lectitaui, teſtificor, parum huic promiſſo, vel nullo modo ſatisfactum eſſe. Fabr.* Eſt inter codd. Barocc. nr. CLXXIX deeſt vero liber vltimus ſiue XX. Praefationis initium eſt *προσῳδία ἐστί*. operis initium, *τὰ εἰς ων λήγοντα*. v. catal. codd. Angliae et Hibern. I. pag. 23. *Harl.*

Digitized by Google

et in ων. VII. in μες vsque ad finita in ω. VIII. in ϱος-ψος (aut potius, vt ex Theodoſii contracto Herodiano adparet, in φος,) et de neutris in ος. IX. de compoſitis in ος. X. maſculina et feminina in υς et quae diphthongos habent ante σ, item in ες et ψ. XI. feminina in α. XII. feminina in η et ω cum conſonarum rurſus ordine; XIII. de nominibus neutris; XIV. de nomine monoſyllabo; XV. ad regulam exigit obliquos nominum caſus et numeros, ſecundum declinationem et ſecundum thema dictos. XVI. complectitur verba finita in ω et in μι ſecundum omnem perſonam. XVII. omne verbum et omne participium; XVIII. pronomina, articulos et praepoſitionem; XIX. adverbia et coniunctiones; XX. de temporibus et ſpiritibus. Illum indicem excipit ipſius operis Herodiani, a *Theodoſio* contracti, inſcriptio, tum ſingulorum librorum, numero eorum ſeruato, tituli, principia, exitusque, quae omnia dedit Iriarte, ſed quorum repetitio h. l. foret moleſta. In codice tamen Matrit. deeſt liber viceſimus. — *Theodoſii* epitome vel potius excerpta ex Herodiani et Theodoſii, grammaticorum, ſcriptis ſunt in cod. Pariſ. MMCCCCXXVI. nr. 10. et, vti confector catal. vol. II. pag. 500. adnotauit, operis initio ſcriptum eſt: *Recognouerunt Zacharias, Scordili, et Nicol. Turrianus, Cretenſes:* ad calcem ab eodem Zacharia obſeruatum, librum (de proſodia) *Heliodoro* potius, quam *Herodiano* eſſe tribuendum. v. ſupra, in vol. I. p. 512 et 515. et *Ruhnken* praef. ad Heſych. II. pag. V. ſq. docet, *Heliodorum* non ſcripſiſſe Homeric. interpretationes. — In cod. CLXIII. *Taurinenſi* et in cod. *Barocc.* CLXXIX. bibl. Bodleianae eſt *Theodoſii*, grammatici Alexandrini, de *proſodia* opus. De aliis Theodoſii opuſc. gramm. infra poſt §. IX. inter grammaticos gr. ineditos vox. *Theodoſius* ſermo erit. *Arcadius* quoque, grammaticus Antiochenus, (de quo vide infra inter grammat. gr. inedit. h. v.) compendium fecit maioris operis Herodiani in opere, libris XIX. conſtante, περὶ λόγυ τῶν ὀκτὼ μερῶν τῦ λόγυ, καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν προσῳδιῶν, καὶ περὶ ἐγκλίσεως καὶ ἐγκλινομένων, ἐν ᾧ καὶ περὶ πνευμάτων καὶ χρόνων. Codices ſuperſunt in bibl. publ. *Pariſ.* nr. MMCII. et MMDCIII. de quibus *Villoiſon* in epiſtolis Vinarienſibus (Turici 1783. 4.) pag. 115. ſqq. eſt copioſus, ex eoque plura excerpſit, et pag. 117. ſeq. prooemium et capitum indicem depoſuit. Adde eumdem virum doct. in prolegom. ad Homeri Iliad. pag. XI. ſeq. de *Arcadio*, et Theodoſii, Herodianique epitomatoribus. — *Iriarte* l. c. pag. 144. *Conſtantini* quoque *Laſcaris* compendia operis Herodiani memorat. *Harl.*

Συμπόσιον quod Puteolis ſcripſit. Stephanus in Δικαιαρχεία. Euſtathius in Iliad. β. p. 154. Etymologicum M. in Ἧδος.

Περὶ συντάξεως ςοιχείων. Stephanus in ἀγβάτανα. [Hoc et ſeq. opuſc. edidit Villoiſ. in anecd. gr. II. pag. 86. ſqq.]

Περὶ σχημάτων. Etymolog. M. in Ἀγρύφεον. [Eſt in cod. Veneto Marc. 512.]

Τέχναι γραμματικαί Priſcianus praef. lib. I. *Quid Herodiani artibus certius?* [Reſpicit forſan opus maius Herod. grammaticum.]

Herodianus ἐν τοῖς εἰς λις, *de nominibus, in* λις *definentibus*, videtur citari a Stephano in ἄδυλις.

VIII. A grammatico, Herodiano, haud dubie diuerſus ⁿ) fuit HERODIANVS, qui Hiſtoriam Caeſarum dictione eleganti et perſpicua ſcripſit; et quem adcuratioris curae et exquiſitae artis nomine Curtio in Latinis Boeclerus comparabat, Wagenſeilius Salluſtio: nam et aetas qua vixit, et vitae genus aperte vtrosque diſtinguunt. Grammaticus apud Marcum Antoninum, A. C. 180. defunctum, gratioſus fuit; Hiſtoriae ſcriptor longe poſt vixit, vltra annum nempe 238. in quo eius tela Hiſtoriae deſinit, quamquam in calce libri ſecundi ait, ſe LXX. annorum res tradere conſtituiſſe ᵒ). Alter ille grammaticam docuit, neque aliam, quam vmbraticam vitam duxit: at ſcriptor hiſtoriae lib. I. cap. 5. teſtatur, ſe ἐν βασιλικαῖς ἢ δημοσίαις ὑπηρεσίαις γενόμενον ea, quibus ipſe interfuerit, exponere. Laudatur ab *Euagrio*, *Scholaſtico*, lib. V. Hiſt. Eccleſ. cap. vlt. ᵖ) et *Trebellio Pollione* in triginta tyrannis cap. 32. *Lampridio* in Alex. Seuero cap. 52 et 57. et in *Antonino Diadumeno* c. 2. a *Iulio*

n) Confundunt alii, Geſnerum in bibl. et Sigonium in iudicio de hiſtoricis romanis ſequuti, [etiam *Gibbon* in: Geſchichte des Verfalls und Untergangs des römiſchen Reichs, t. I. c. V. not. 69. p. 260. ed. et verſ. Wenck. Lipſ. 1779. 8.] a quibus recte diſſentit *Hanckius* libro 2. de rom. rerum ſcriptoribus pag. 294. Fuit etiam *Herodianus* quidam iunior, belli dux ſub Iuſtiniano, de quo multa Procopius. Diuerſus quoque *Herodianus* cuius mentionem facit *Photius* cod. LXV. pag. 46. ex libro VII. Theophylacti Simorattae. Vide etiam de *Herodiani* ſtatua Codini Origines CPol. n. 75. Combefiſii faſciculum rerum CPol. p. 7. etc. *Fabr.* Alius *Herodianus*, ad quem Libanii, Sophiſtae, epiſtolae. *Heum.*

o) Enimuero quod Herodianus in prooemio ſ. libr. I. cap. 1. §. 3. ſqq. praecipue §. 5. coll. cap. II. §. 5. ſcribit, ab exceſſu Marci res *ſexaginta* annorum, (curatius ann. 59. ab ineunte a. Chr. 180. vsque ad medium a. Chr. 238.) viuo ſe et partim teſte geſtas, tradere, contra in exitu libri II. diſerte *ſeptuaginta* annorum decurſum ſibi praefinitum adfirmat: cel. *Wolf* in narratione de Herodiano, praemiſſa illius editioni, pag. XXXIII. in poſteriore loco reponendum cenſet ἑξήκοντα, quod iam ſuſpicati erant Sylburg. ad II. 15. et Leisnerus in proluſione, poſthac laudanda; in primis Mongaltus in verſione gallica et notis ſubiectis, ab eodem Wolfio iam laudati. „Tabulam chronologicam, (vti referam, quae Fabr. infra, in vol. IX. lib. V. c. 38. nr. XCIX. pag. 406. ſcripſerat,) accuratam annorum ſexaginta, quos inſignis ille ſcriptor, Herodianus, perſequitur, ab a. C. 180 - 239. exhibet *Ioan. Vignolius* in diſſ. II. apologetica de anno primo Alexandri Seueri Aug. cap. X. v. opp. S. Hippolyti t. I. ed. a me curatae pag. 203 " Idem doct. Wolfius colligit, Herodianum circ. a V 923. a. Chr. 170. natum ſub principatu M. Aurelii, et a. V. 993. a. Chr. 240. mortuum eſſe, et, quamquam, ait, eum facile ſinimus, aliquot annos amplius vulgati libri gloriola frui; non eo tamen vsque, vt Decii aut Gallieni tempora adtigiſſe concedamus, quod temere ſuſpicatur Strothius ex poſtremis verbis libri II. Herodianus natione fuit graecus, quod nomen illius et lingua, qua in ſcribendo vſus eſt, ſatis arguunt: Romae tamen eum, ſi non natum, certe aliquam vitae partem, et iam ſub Commodo vixiſſe, colligi poteſt ex lib. I. cap. 15. §. 4. extr. aliisque locis et expoſitione rituum romanorum rerumque vrbis propriarum. Plura de Herodiano, eius fide hiſtorica, ſcribendique genere, aliquoties in vtramque partem disputata, congeſſerunt et obſeruarunt praeter *Tillemont.* a Fabricio iam laudatum, auctor biographiae britannicae, (qui tamen Herodianum, Alexandrin. grammaticum, male confundit cum Herodiano, hiſtorico,) tom. II. pag. 118 - 126. verſion. Muenſinae; *I. G. de Chaufepié* nou. Dict. hiſtor. et crit. h. v. tom. II. pag. 101. ſqq. vbi quoque variorum de Herodiani hiſtoria dicendique ratione iudicia adfert; *Thom. Pope Blount* in cenſura celebrior. author. pag. 192. ſqq. ed. Geneu. (de *Schirach*) in hiſtoriſchen Zweifeln und Beobachtungen, part. I. Halae 1768. 8. pag. 20 - 72. qui vt in culpando Dione Caſſio, ita in laudando Herodiano nimius eſt; inprimis cl. *Wolf*, (in cuius iudicio plures merito acquieſcent,) in narratione de Herodiano, in qua idem hiſtoriam editionum concinnauit criticam. In introduct. in hiſt. L. Gr. II. pag. 263 ſqq. de pluribus editionibus, praecipue rarioribus et verſionibus fuſius iam disputaui. *Harl.*

p) ſ. cap. 24. vbi *Wolf* in narratione cit. pag. XXXIII. not. 2. corrigendum putat Ἡρωδιανῷ τὰ μέχρι ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ (vulgo Μαξίμου) τελευτῆς δηλῶσαι. *Harl.*

a *Iulio Capitolino* in Maximo et Balbino cap. 15. atque in Albino cap. 12. vbi eum *ad fidem pleraque dixiſſe* tradit, et in duobus Maximinis cap. 13. quo loco notat, eum *Maximino in odium Alexandri plurimum fauiſſe.* Alii Pertinacem nimis ab eo laudatum arguunt; alii temporum et annorum notationem omiſſam, alii vt Tillemontius q) non orationes modo, ex ingenio attributas iis, quos loquentes inducit, quod ipſi eſt cum aliis hiſtoricis commune, ſed epiſtolas quoque.

Exſtat Herodiani *Hiſtoria Romana* r) ab exceſſu Marci Antonini vsque ad Gordianum, nepotem, qui Maximino ſucceſſit, deſcripta *libris* [P] *VIII.* quos legit etiam *Photius*, atque ab iudicio ſcriptoris et dictionis amoenitate commendat codice XCIX. *Fabr.*

De *codicibus mstis* prius agam: De iis, quibus vſi ſunt Politianus, Aldus, Stephanus et Andr. Schottus, nil certi dici poteſt. *Romae* in bibl. Angelica eſſe dicitur cod. ſaec. XIV. chartac. *Herodiani*, ſed num hiſtoricus ſit ille, an grammaticus, certo dicere non auſim. *Venetiis* in bibl. D. Marci ſunt codd. CCCLXXXIX. chart. ſaec. circiter XV. et CCCXC. membran. 4. ſaec. XV. Confector catal. codd. gr. pag. 187-193. priorem maiore ex parte ad dimidium cap. XII. libri IV. contulit cum edit. Stephani et plures excerpſit lectiones. Has ſub examen vocauit, aliasque obſeruatt. quae tum ad emendandum facerent, tum ad interpretandum, addidit *Frid. Andr. Stroth* in V ſpeciminibus animaduerſſ. in libr. I-III. Herodiani, Stollbergae ad Hercyniam 1776. ſqq. 4. deinceps Gothae 1780. 4. Integri cod. collationem, a Zanetto factam, accepit Irmiſch. — *Vindobonae* in bibl. Caeſar. eſt, teſte *Neſſelio*, catal. codd. gr. in cod. LIX. nr. 7. *Herodiani* hiſtoria; cuius codicis, qui cum cod. Veneto, eoque, quo vſus eſt Politianus, conuenit, collationem, ab Aloyſio Emerico L. B. a Locella inſtitutam, publici iuris fecit *Stroth.* in bibliotheca philolog. vol. I. Lipſ. 1779. 8. pag. 160-197. — *Monachii* in bibl. elector. Bauar. cod. CXCVII. cuius excerpta pleniſſima Irmiſch. accepit a Martino, tum ſcholae Ratisbonenſis, poſtea Lipſienſ. Rectore. — *Macarius Chryſocephalus*, in Ῥοδωνιᾷ in cod. *Veneto* Marc. ex VI. prioribus Herodiani libris quaedam excerpſit. v. *Villoiſ.* anecd. gr. vol. II. pag. 10. vbi a pag. 4. de illo cod. et de Macario Chryſoceph. multus eſt.

Editionum quinque numerari poſſunt claſſes; prima orditur ab Aldo, ſecunda a Stephano, tertia a Sylburgio, quarta ab editore Ingolſtadienſi, quinta a Wolfio, Prof. Halenſi. — Herodiani autem hiſtoriam, antequam graece edita eſſet, *Politianus* e codice gr. latine, atque eleganter quidem venuſteque, ſed liberalius vertit, de eiusque opera in vtramque partem disputatum eſt: conf. *F. O. Menkenium* in vita Angeli Politiani, Lipſ. 1736. 8. pag.

q) *Tillemontius* in vitis imperatorum t. 3. not. 2. in vitam Macrini pag. 614. *Tout le caractere de l'Hiſtoire d'Herodien, qui eſt fort orateur, porte à croire, que les lettres et les harangues qu'il raporte ſont de luy meme, et non pas de ceux qu'il fait parler.* adde notam 6. in vitam Maximini I. pag. 635. ſeq.

r) In Theſauro cornucop. Ald. pag. 268. citatur Herod. ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ. In plerisque codd. inſcribitur: Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱστοριῶν βιβλία ὀκτώ. Voc. tamen ἱστοριῶν omittunt edd. Ald. et Baſil. I. idque ſpurium habet Sylburg. quod tamen ab auctoris manu additum cenſet *Wolf.* in narrat. laudata pag. 37. minus autem id praeſtare audet de verbis, τῆς μετὰ M. βασιλείας. *Harl.*

pag. 150. ſeqq. Autographum Politiani mſtum exſtat Florentiae in bibl. *Rinucciana* [s]). Incerta autem et parum credibili ſama aiunt quidam, Politianum *Gregorio Tipherneti* ſurripuiſſe illam verſionem: v. *Iac. Thomaſ.* de plagio litterato §. 526. pag. 235. alii eum, arguunt, in conuertendo Herodiano *Omniboni Vicentini* veſtigia preſſiſſe. v. *Freytag.* adpar. litter. I. pag. 670. — Illa autem Politiani verſio primum adſpexit lucem *Romae* 1493. fol. de qua vide *Foſſium* in catal. codd. ſaec. XV. impreſſor. in bibl. Magliabechiana, vol. I. col. 766. ſq. aliosque a cl. *Panzero* in A. T. vol. II. pag. 510. citatos. Edit. a. 1493. fol. ſine loci nota, ex catal. bibl. Tellier p. 274. adſert *Panzer* V. C. in A. T. vol. IV. p. 59. nr. 510. Quando autem *Mittarellius* in adpendice ad codd. mſstos S. Michaelis Venet. col. 192. ſq. duplicem memorat editionem *Romanam*, alteram ſine a. et l. nota, alteram a. 1493. cui praecedat *textus graecus*, cum de duplici edit. Romana, tum inprimis de addito textu graeco, et num hic ad illam pertineat edit. romanam, magna quaeſtio et vero dubitatio oritur. In bibl. quidem publ. *Erlangenſi* eſt verſionis lat. edit. exemplar ſine l. et a. ſed ea de re pluribus egi in Introduct. l. c. pag. 264. ſq. adde *Clement.* bibl. curieuſe etc. tom. IX. pag. 433. ſeqq. vbi de pluribus editt. antiquior. Herodiani, hiſtor., fuſius diſſeritur. In quanta vero laude et gratia fuerit Politiani verſio, ex eo, quod frequenter iterata eſt tam ſeparatim, quam inter cetera Politiani opera, et cum textu graeco, facile intelligitur [t]). Seorſim igitur repetita eſt typis *Bononiae* 1493. et quidem bis eodem anno, in *fol.* typis *Platonis de Benedictis*, et in *quaternis* typis *Bazalerii de Bazaleriis.* vid. *Foſſ.* l. c. tum

Eadem verſio, cui accedunt Sexti Aur. Victoris, Eutropii, et Paulli, diaconi, hiſtoriae, *Florent.* opera et ſumtu Phil. Iuntae 1517. menſ. Martio 1517. 8. Quando in catal. biblioth. Menken. I. pag. 139. dicitur *graecus textus* additus, penes confectorem illius catalogi ſit fides, quam quidem valde lubricam dubiamque eſſe, oſtendi in Introd. etc. l. c. p. 265. ſq. immo falſitas rei demonſtrari poteſt e praefat. Antonii Francini Varchienſis, cuius maximam partem recudi fecit *Bandin.* in annal. Iuntar. typogr. II. pag. 117. ſeq. adde catal. Pinelli II. pag. 37. nr. 2516. — *Latina* etiam verſio tantum exſtat in ſcriptor. hiſtor. aug. ab *Eraſmo* editis. Baſil. 1518. et in ſimilibus aliis collectionibus, vt Henr. Stephan. in vol. II. 1568. 8. ſecundum *Maittaire* A. T. III. pag. 469. ſed vide infra inter edd. gr.

Separatim deinceps prodiit verſio

Argentorati 1513. 4. ex aedibus Schurerianis. 4.

Colmar

s) Verſionem Herodiani *Politianus* in epiſtola ad Andream Magnanimum, lucubrationi illi praefixa, teſtatur, dictatam a ſe pauculis diebus ſic deambulante. Innocentii VIII. epiſtolae binae, quibus et Politiano et patrono eius, Laurentio Medici, gratias pro Herodiano, tam pulcre latinis dato auribus, agit, leguntur inter Politiani epiſtolas, VIII. 2. 3. *Fabr.*

t) *Fabric.* infra in vol. IX. pag. 406. addidit, quae huc reducam: „Interpres germanicus in bibliotheca nouiſſima obſſ. et recenſionum, quae Halae Saxon. latine in 4. edi a. 1718. coepit, ſect. IV. pag. 156. ſeq. nonnullos in Politiani interpretatione velut corporis pulcerrimi naeuos, nimiamque omittendi licentiam reprehendere non dubitat. Caſtigauerat etiam ſimili nomine Politianum H. Stephanus. Nihilominus *I. Henr. Boeclerus* a. 1644. 8. maluit Herodianum dare cum Politiani verſione ſincera, reiectis H. Stephani interpolationibus. *Cuius*, inquit, *cenſura quam non ſit aequa et erudita, non vno ſpecimine oſtendimus ſuo loco.*“

Digitized by Google

Colmar. 1523. 8. cum Farckallii praefat.

Pariſ. impenſ. Sim. Colinaei 1529 et 1539. 8. ibid. ex offic. Roberti Stephani 1544. 8.

Lugduni 1551. 1559. 12. — Cordub. 1557. 8.

Antwerp. 1566. 12.

Saepius inter cetera Politiani opera, *Venetiis* in aedibus Aldi Manutii 1498. fol. (de qua ſplendida edit. et de Politiano v. *Freytag* l. c. pag. 666-675.) — *Florentiae* 1499. fol. (v. *Foſſii* catal. tom. II. pag. 392.) — *Pariſ.* 1512. fol. Lugd. 1537. 8. notante Fabricio, — Baſil. 1553. fol.

Princeps et certa *graeci* textus editio, at multis operarum vitiis inquinata, eſt *Aldina* cum *Xenophontis* omiſſis et *Georgii Gemiſti* ſ. *Plethonis* ἑλληνικοῖς et ſcholiis ad Thucydidem. Venetiis in Aldi neacademia. 1503. fol. *Clement* l. c. pag. 436. memorat exemplum, quod erat in biblioth. Duuiana, quod duplici inſtructum titulo, altero graeco, altero latino, adiunctam habuiſſe videtur latinam Politiani interpretationem. Sed videtur tantum. Res autem ita ſe habere mihi videtur. Quaedam exempla nouum habent titulum. Franciſcus enim Aſulanus a multis ſeparauit exemplaribus Xenophontis παραλειπόμενα, et illis ipſe praefatus eſt Venet. in Ald. neacademia, menſe *Octobr.* 1503. Quibus vero praemiſſa ſunt Xenoph. παραλειπόμενα, ipſe Aldus gr. praefatus eſt Venet. d. XIV. *Novembr.* 1503. gr. v. *Sam. Luth. Geret* diſp. de Aldi Pii Manutii vita meritisque etc. Vitemb. 1753. 4. pag. 99 et 100. vbi tamen verſionis Politiani nulla fit mentio. Enimuero, quamquam, aliis referentibus, in quorumdam exemplorum inſcriptionibus haec leguntur; *Xenoph.* — *Georgii Gemiſti.* — *Herodiani* a Marci principatu hiſtoriarum libri octo, quos *Angelus Politianus* elegantiſſime *latinos fecit:* his tamen verbis Aldus innuiſſe tantum videtur, ante ſuam graecam editionem a Politiano lat. conuerſum eſſe Herodianum. In fine enim diſertis verbis legitur: *Haec omnia graece in Aldi academia*, ſecundum lib. Serie dell' edizioni Aldine etc. pag. 22. vbi tamen exempla, quibus praemiſſa ſunt Xenoph. paralip. menſem Octobrem etiam habere dicuntur ſignatum. Videant igitur alii, quibus exempla duplicis inſcriptionis contendere licet. —

Repetita eſt illa *Herodiani* editio, at nouis vitiis aucta, II. tom. prior continet *Herod.* hiſtor. libr. VIII. graece; poſterior *Politiani* verſionem, Venetiis in aedibus Aldi et Andr. Aſulani, ſoceri, 1524. 8. v. Serie dell' Edit. Ald. pag. 59. ſeq.

Ex maiore Aldina edit. textum Herodiani graecum ſine vlla diuerſitate exſcriptum habet, et titulum quoque eumdem: *Herod.* libr. VIII. *quos A. Politianus eleg. latinos fecit,* (cuius tamen verſio lat. aeque abeſt,) edit. rara *Louanienſis* 1525. 4. ap. Theod. Martin.

Baſileae ex Aldino fonte maximam partem deriuatae ſunt quinque editt. mendis quidem hinc inde ſublatis, ſed aliis multis foedis denuo illatis: 1) graece apud Walderum, 1530. 12. (absque anni nota, Baſil. in 24. memoratur edit. in catal. Pinell. II. pag. 35. nr. 2502.

Digitized by Google

nr. 2502 atque in biblioth. Askeuiana pag. 73. nr. 1956.) 2-5) graece cum latin. Politiani verſione, apud Henr. Petri, 1535. 1543. 1549. 8. *) et 1563. 4. (al. 8.)

Herodiani liber primus, gr. Pariſ. ap. Chriſtian. Wechel. 1541. 4. — Excerptae hiſt. ibid. 1542. 8. in Askeu. biblioth. pag. 74. nr. 1962.

Herodianus cum Xiphilino receptus eſt in *Rob. Stephani* collectionem hiſtoriae romanae ſcriptorum, Pariſ. 1544. IV. voll. 8. — Correctior in altero volumine collectionis eorumdem H. R. ſcriptorum paullo plenioris ab *Henr. Stephano* factae et editae 1568. 8. IV. voll. conf. Fabric. infra vol. XIII. pag. 620.

Ex *Herodiano* quoque orationes ſunt graece et lat. excerptae, in *Concionibus* ſ. *orationibus*, ex graecis latinisque hiſtoricis ab *H. Stephano* excerptis et editis 1570. fol. apud H. Stephanum.

Secundae claſſis dux fuit *Henr. Stephanus*, in nitida adcurataque, neque tamen a novis vitiis plane immuni, hodie vero rara editione, inſcripta:

Ἡρωδιανȣ Ἱϛοριων Βιβλια H. *Herodiani hiſtor. lib. VIII.* cum Angeli Politiani interpretatione, et huius partim ſupplemento, partim examine *Henr. Stephani:* vtroque margini adſcripto. Eiusdem Henr. Stephani emendationes quorumdam graeci textus locorum, et quorundam expoſitiones. Hiſtoriarum Herodianicas ſubſequentium libri duo nunc primum graece editi. Excudeb. *Henr. Stephanus*, a. M. D. LXXXI. (1581.) in 4. ſiue min. fol. Steph. nouam lucem adſudit textui graeco: nam ex collatis prioribus exemplis et interdum e vetere ſuo libro certas correctiones in contextum recepit, interpunctionem refinxit lacunas aliquot expleuit: Politiani verſionem, e regione textus poſitam, in exteriore margine ſuppleuit et emendauit. In interiore autem margine adſcripſit multorum locorum emendationes et quorumdam expoſitiones. Denique duos priores *Zoſimi* libros hiſtoriae nouae e cod. Leunclauii, a quo eum accepit Steph., graece cum eiusdem Leuncl. verſione latina ſubiecit. conf. *Denis* in memorabil. bibl. Garellianae pag. 524. ſeq. in primis cl. *Wolf* in narratione pag. 63. ſeqq.

Haec *Stephani* editio vitioſe recuſa eſt Lugduni, 1611. et 1624. 8. — Illa quoque baſis eſt editionis *Sylburgianae* emendatae. *Frider.* enim *Sylburgius* raro deſeruit in III. tomo *ſcriptorum Hiſt. romanae.* Francof. ad Moen. 1590. fol. pag. 463. ſeqq. (v. *Fabr.* infra in vol. XIII. pag. 634. ſeq.) lectionem Herodiani a Stephano conſtitutam; atque, vbi quod ex collatis, Aldina, Walderiana vnaque ex Petrinis editionibus, aliisque, quibus inſtructus erat, copiis mutauit, id modeſte beneque fecit: Textui ſuppoſuit Stephani notas et caſtigationes Politiani, extremo autem volumini adiecit paucas quidem, at eruditas proprias adnotationes. His autem et ſuis et Stephanianis inſeruit *A. Schotti*, a quo etiam acceperat

*) Haec edit. a. 1549. melior iis, quae anteceſſerunt, eſſe videtur. Huber quidem, teſte *Clem.* l. c. pag. 437. in nota, adfirmat in praef. textum e cod. a Io. Phriſio, Tigurino, ſuppeditato, caſtigatiorem et integriorem exire, quam antehac vmquam. Adiecta quoque ſunt ſua ſingulis libris argumenta.

ceperat codicis collationem, obſeruationes atque coniecturas, et *Errici Memmii* duorumque aliorum Profeſſorum Pariſienſium animaduerſiones.

Tertiam claſſem vir quidam doctus ita conſtituit, vt quidem nihil noui adſerret de ſuo, neque vllam ſubiungeret adnotationem, ſed plerasque Stephani emendationes et veras et falſas dubiasue admitteret in contextum, *Ingolſtadii* 1593. 8. et 1608. 8. gr. ac lat.

Ex aliqua Baſileenſium editione gr. textum miſere exſcripſit cum latina Politiani verſione monitaque adiecit et exempla ethicopolitica ex Herodiano excerpta *Dan. Pareus* Francof. ad M. 1630. 8. — rec. Londini 1639. 8. in qua poſteriore ed. aliquot operarum vitia ex collatione Stephaneae ſunt ſublata; alibi tamen noua irrepſerunt.

Herodiani Antoninus et Geta, gr. Pariſ. apud Seb. Cramoiſy. 1627. 4.

Herod. hiſtoriarum libri VIII. cum notis et animaduerſionibus *Io. Henr. Boecleri.* Argentor. 1644. 8. Prima eſt editio capitibus diſtincta. Textus gr. eſt is, quem H. Stephanus refinxit: notae autem cum criticae, tum inprimis hiſtoricae et politicae, et verſio Politiani integra, h. e. ſine Stephani additamentis. — Recuſa eſt cum indice *Balthaſ. Scheidii*, Prof. Argentor. graeco locupletiſſimo, in quo etiam interdum adferuntur Politiani, Stephani et Sylburgi iudicia atque correctiones, ibid. 1662. cui iterum praefatus eſt Boeclerus, et praemiſit Politiani praefat. ex edit. Bonon. 1493. ac *Tanaq. Fabri* epiſtolam, ex Epiſtolarum libr. I. ep. 75. pag. 244. ſqq. ed. II. in qua loci XIV. Herodiani emendati, vnus aut alter defenſus eſt: — tum 1672. et, admodum vitioſe, 1694. 8.

Herod. libri VIII. recogniti et illuſtrati, gr. et lat. Oxon. 1678. (niſi alia iam praeceſſit,) 1699. (quam bellam et correctam vocat Harwood,) tum 1704. et, teſte quidem Harwoodo, 1708. 8. Editio Stephani, cuius emendationes margini adſcriptae, interdum in textum admiſſae ſunt, aut Londinenſis a. 1639. 8. eſt fundus: notae autem criticae eaeque breues Stephani, Memmii et Sylburgii ipſiusque editoris, qui Herodianum praecipue contulit cum aliis ſcriptoribus hiſtoricis, textui ſunt ſubſtratae. Num notae auctorem habeant *Hudſonium* in ed. a. 1699. vti auctor biographiae claſſicae II. pag. 127. verſ. Murſin. tradit, equidem praeſtare non poſſum.

Vitia Baſileenſis vel Pareani exempli ſaepe ſunt iterata in edit. *Patauina* 1685. 8. cui acceſſit chronologia, (in qua tamen Wolf plures reperit errores,) genealogia et deſcriptio geographica rom. imperii. Latina tantum Politiani verſio, Patau. 1685 8. memoratur in catal. Bunau. I. pag. 191. — gr. et latine (ex ed. Londin.) per *Io. Patonum*, *Edinb.* 1724. 8. praemiſſa M. Antonini, philoſophi, vita, a Io. Xiphilino conſcripta. — Ex Oxonienſi edit. a. 1704. fluxit *Baſileenſis*, apud Io. Schweighäuſer, 1781. 8. — Ad exemplum Stephani textus perquam emendate recuſus eſt *Halae Saxon.* 1759. 12. ſeparatim addita Politiani verſione.

Nouam interpretationem confecerat *Berglerus.* Poſtquam illa diu latuerat in ſcriniis Menkenii, et tandem in manus peruenerat *Io. Frid. Leisneri*, quondam Rectoris ſcholae Thomanae Lipſienſis: hic nouam Herodiani editionem cum Bergleri interpretatione paraturus conſilium ſuum aperuit, pro Herodiano dixit, et ſpecimen dedit verſionis Berg-

Oo 2 lerianae

Digitized by Google

lerianae in proluſione de Herodiano Herodianique verſione Bergleriana, Lipſiae 1761. 4. Leisnero autem a. 1767. fatis intercepto ſucceſſit *Irmiſch*, qui in ſubſidiis conquirendis, in explicando Herodiano, conſcribendo commentario operoſo, et maximam partem grammatico, laboreque profligando ferream induſtriam moleſtamque et obſcuram diligentiam praeſtitit. Notae eius, in quibus textus natat, ſunt omnino doctae, et adcuratam vtriusque linguae atque antiquitatis ſcientiam teſtantur; ſed modum mire excedunt, et tamen acceſſerunt excurſus adhuc ampliores. Inſcriptio autem haec eſt:

Ἡρωδιανȣ ἱϛοριων Βιβλια ὀκτω· *Herodiani hiſtoriarum libri octo, e recenſione Henrici Stephani, cum varietate lectionis trium codicum MSS.* [Vindobon. Bauar. et Veneti,] *noua Bergleri verſione, notis variorum*, [in his Reiskii, Strothii ac Leisneri,] *et indicibus verborum ac rerum, curante Theophilo Guilielmo Irmiſch,* Art. Mag. Lipſ. Gymnaſii Plauiani Rectore. Lipſiae ſumt. E. B. Schwickerti. vol. I. quod continet librum I. 1789. — vol. II. quod demum complectitur libr. II - IV. c. 15. ibid. 1790. mai. 8. Vol. III. cui reliqui libri inſunt, ib. 1792. Quartum volumen, diſputationes de Herod., codd. eius et edd., indicesque complures continens, a b. auctore elaboratum, praelo eſt paratum. Sed, quoniam in notis eſt theſaurus quaſi L. Gr. licet e libris vulgaribus maxime collectus, at oceano veluti immerſus, et de vi ac poteſtate multorum vocabulorum et formularum loquendi quamquam iuſto copioſius, tamen vt plurimum intelligenter ſubtiliterque diſſeritur, index vocc. in notis explicitorum admodum neceſſarius erit.

Scholis adcommodata eſt edit. cum breuibus notis grammaticis et criticis, atque indice graeco-germanico, quam *Feldhahn*, magiſter Deſſauienſis curauit:

Herodians Lebensbeſchreibung der römiſchen Kaiſer, von Kommodus bis auf Gordian den jüngern, in acht Büchern. (graece) *Herausgegeben für Schulen, nebſt einem vollſtändigen Wortregiſter.* Lipſiae 1791. 8.

Nouiſſima et omnino critica eſt editio nouaque recenſio, quam *Wolfius*, Prof. Halenſis, V. C. et criticus ſagaciſſimus curauit: *Herodiani hiſtoriarum libri octo, graece. Ex recenſione Frid. Aug. Wolfii. Textui ſubiecta eſt argumentorum et annorum notatio et praemiſſa notitia litteraria.* Halis, in libraria Orphanotrophei, 1792. 8. In docta praefat. cl. Wolf. de multis locis critice et grammatice agit, et pag. IX. ipſe adfirmat, hac ſua editione textum centum ferme locis mutatum, et totidem etiam locos emendatiores, quam antea, factos eſſe. In narratione autem de Herodiano, e qua nos quoque multum profecimus, de aetate, vita, ingenio, fide hiſtorica, ſtiloque Herodiani, tum de codd. praecipue de edit. erudite intelligenterque diſſerit.

Verſi ſunt libri Herodiani,

Germanice, ab *Hieronymo Bonero*, Auguſtae Vindel. 1531. fol. ibid. 1532. et 1535. fol. Francof. 1565. 8. Hamburg. 1660. 8. — a *Georgio Schwarzkopf*, Francof. 1593. fol. — a *Io. Henr. Zopf* cum praefat. Menantis (h. e. D. Chriſt. Frid. Hiinoldi,) Halae 1719. 8. — a *Ge. Aug. Dethárding*, Hafniae et Lipſiae 1747. 8. — a *Io. Gottl. Cunradio*, Francof. ad Moen. 1784. 8. — vita Aurel. Antonini ex Xiphilino et Herodiano, a *I. A. B. Bergſträſſer*, Hannouer. 1770. 4. De his verſionibus fuſe eruditeque diſſerit cl. *Io. Frid. Degen* in: Litteratur der deutſch. Ueberſetz. der Griechen, t. I. Altenburg. 1797. 8. p. 305. ſqq.

Gallice.

Digitized by Google

Gallice, a *Io. Colino* e latina Politiani verſione, Pariſ. 1541. 1546. 8. cum notis. — a *Iac. Conteſio* *) *Vintemillio*, Rhodio, Lugduni 1554. fol. His, qui eius reprehenderunt dictionem, reſpondit in libello, qui inſcribitur: *Remonſtrance aux cenſeurs de la Langue Françoiſe.* Recuſa eſt illa verſio Pariſ. 1580. apud Fed. Morellum et 1599. ibid. — a *Boisguilberto*, Pariſ. 1675. 12. — optime a *Nic. Huberto de Mongault*, cum notis. Pariſ. 1700. 12. ibid. 1712. et 1745. 8.

Italice, Florentiae, ab anonymo, editore *Anton. Francino*, apud her. Philippi Iuntae 1522. 8. Venet. per Gregorium de Gregori 1524. 1525. 1528. 8. et cum Suetonio Venet. 1529. 8. a *Laelio Corano*, Venet. 1551. (al. 1552.) 8. v. *Paiton.* bibliot. degli autori antichi volgarizzati, tom. II. pag. 20. ſqq. et Bandini annal. Iunt. typogr. II. pag. 185. ſeq.

Belgice, interprete *Petro Rabo*, Roterod. 1683. 8.

Anglice, vita Commodi et M. Aurelii Antonini, Londini 1789. 12. [Plures verſſ. Angl. laudat *L. W. Brüggemann* View of English Editions etc. pag. 383. ſq.]

Danice, a L. B. *Lud. de Holberg*, Hafniae 1753. 8. et antea.

Leues ſunt notae *Pauli Voit* in Herodiani Marcum et Commodum, impp. Vltraiecti 1645. 12.

Fr. Gedicke coniecturae criticae ad Herod. in D. F. Stoſchii muſeo critico, Lemgov. vol. II. faſc. II.

In edit. Dionis Caſſii Reimariana Herodianus in notis aliquoties emendatur et notatur, tom. II. pag. 1238. §. 110. lacuna in Herod. II. 11. 18. expletur a Reimaro.

Herodiani locus de Antonino Caracalla explicatur et cum nummo quodam comparatur a *Lambecio* comment. bibl. Vindob. I. pag. 185. ſqq. *Harl.*

IX. *Aldus Manutius*, cui inſtaurati in Europa decoris ſui auſpicia magnam partem graecae litterae debent, iam ſub ſaeculi decimi quinti extremum typis luculentis corpus Grammaticorum graecorum duplici volumine graece edidit, quorum vno, quod Venetiis Anno MCCCCXCV. (1495.) fol. prodiit, continentur:

1. THEODORI GAZAE Γραμματικῆς εἰσαγωγῆς (*introductiuae Grammaticae*, vt Aldus interpretatur,) *libri IV.*
2. *Eiusdem liber περὶ μηνῶν, de Menſibus*, ſpeciatim Atticis.
3. APOLLONII, *Alexandrini, περὶ συντάξεως, de conſtructione libri IV.*
4. HERODIANI *περὶ τῶν ἀριθμῶν*, ſiue, quomodo numeri apud Graecos exprimantur, fragmentum.

Alterum Volumen inſcribitur: *Θησαυρὸς, κέρας ἀμαλθείας, καὶ κῆποι Ἀδώνιδος, Cornu Copiae et Horti Adonidis*, Venetiis in domo Aldi Romani, ſumma cura laboreque pr..emagno, menſe Auguſto, MCCCCXCVI. (1496.) fol. In hoc exſtant:

*) Vide Ludou. Iac. a S. Carolo de ſcriptoribus Cabilonenſibus pag. 31.

1. ΑΙΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ περὶ ἀκλίτων ῥημάτων.
2. Ἐκ τοῦ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἐκλογαὶ κατὰ στοιχεῖον.
3. Σχηματισμοὶ τῶν εἰμὶ καὶ εἶμι ῥημάτων. CHOEROBOSCI.
4. Περὶ τῶν τοῦ καθέζεσθαι σημαντικῶν.
5. Τὰ τοῦ πορεύεσθαι σημαντικά.
6. Ἐκ τῶν ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ παρεκβολαὶ μεγάλου w) ῥήματος.

[P] 7. Ἐκ τῶν αὐτοῦ παραγωγαὶ δυσκλίτων ῥημάτων.

8. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ πρὸς τοὺς ἐν πᾶσι ῥήμασι κανόνας ζητοῦντας καὶ ὁμοιότητας.
9. Τοῦ αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν.
10. Περὶ ἀνομάλων ῥημάτων, κατὰ στοιχεῖον.
11. ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων.
12. Ἐκ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ περὶ ἐγκλινομένων.
13. Ἀνωνύμου περὶ ἐγκλινομένων.
14. Ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τοῦ Γραμματικοῦ περὶ διαλέκτων x).
15. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων.
16. Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ ΚΟΡΙΝΘΟΥ παρεκβληθεισῶν.
17. Περὶ τῶν εἰς ω θηλυκῶν ὀνομάτων. *Choeroboſci.*

Primus, inquit Aldus in praefat. *labor in hoc opere concinnando fuit* Guarini Camertis, et Caroli Antenorei, *Florentini*, *hominum multi ſtudii ac in graecarum litterarum lectione frequentium. Hi ſimul ex* Euſtathio, et Etymologico *et aliis dignis Grammaticis accepere haec canoniſmata*, *digeſſereque per ordinem litterarum*, *nec ſine adiumento et conſilio* Angeli Politiani, *viri ſummi ingenio*, *et ingenioſe docti. Secundus vero labor meus fuit, qui ea omnia recognoui*, *non paruo labore cum iis conferens*, *vnde excerpta voluminibus fuerant. Multa addidi*, *plurima immutaui*, *adiuuante interdum* Vrbano y), *diui Franciſci fratre*

w) Rectius μεγάλου Ῥήτορος legitur in MS. Caeſareo, de quo Lambecius VII. pag. 259. [*Neſſel.* cat. part. IV. pag. 14. §. IV. et ſic in cod. Medic. XIV. plut. 69. teſte *Band.* II. col. 638. adde *Koen.* ad Gregor. Cor. de dialect. (ad quem ille in notis ſaepe prouocat ad Herodiani MSSta,) pag. 27. 29. vbi locum cod. Leid. comparat cum Aldi cornu copiae: ſimiliter pag. 163. etc. *Harl*]

x) In cod. *Veneto* D. Marci DCLII. leguntur περὶ διαλέκτων ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τοῦ Γραμματικοῦ Τεχνικῶν, ſcil. excerpta, (vt ait *Villoiſon* in anecd. graecis tom. II. p. 102.) ex eodem *Ioanne*, quem Gregorius Corinthius, qui illius, vt et Tryphonis grammatici, libris vſum fuiſſe ſe profitetur, *Philoponum* vocat, et ex cuius Technicis excerpta de Gr. L. dialectis in adpendice theſauri Gr. L. Henr. Stephanus et ad ſui lexici calcem Io. Scapula latine exhibuerunt. adde III. vol. Aldin. mox laudandum, nr. 7. *Harl.*

y) Hic eſt *Vrbanus Bolzanius*, Valerianus Bellunenſis, Minorita ſiue Franciſcanus, Leonis X. praeceptor defunctus A. C. 1526. aetat. 84. quem in re tenui non paruum felicitatis humanae exemplum celebrat Pierius Valerianus de infelicitate literatorum libro ſecundo. Videndus etiam de eo *Voſſius* in Ariſtarcho lib. 1. c. 4. *Lucas Waddingius* in ſcriptoribus Ord. Minorum pag. 331. et auctores Ephemeridum litterariarum Italiae (Giornale de letterati d'Ita-

Digitized by Google

tre optimo, a quo breui habebitis, quas ſumma cura et doctiſſime compoſuit, in graecam linguam introductiones.

[Primum ea h. l. reponam, quae *Fabr.* infra in vol. XIII. pag. 614. addidit. „Praeter primam edit. Aldi maioribus typis a. 1496. fol. expreſſam exſtat etiam altera, minore typorum charactere a 1504. fol. chartarum 140. quum prior 270. occupet. (v. Giornale de' letterati d'Italia, tom. 19 pag. 102. ſeq. tom. 26. pag. 337.) Titulus non ſine cauſſa perſtringitur in Lexico graeco-latino, cura Hieron. Alexandri vulgato, Pariſ. 1512. fol. ῎Αδωνις, ιδος. *Adonis* καὶ ῎Αδων *puer amaſius Veneris primo aetatis flore praeceptus, et in florem verſus; vnde horti Adonidis infames, vel teſtimonio Platonis in Phaedro, quo tamen titulo velut adcommodato, parum adcurate nonnulli ſuos libros inſcripſerunt, quum illud vulgo notum ſit,* ἀκαρπότερος τῶν Ἀδώνιδος Κήπων, i. e. *Adonidis hortis infructuoſior.* Vide *Eraſmum* in adagio, *Adonidis horti*, eique adde haec *Arriani* IV. Epictetearum c. 8. ἂν δὲ πρὸ τοῦ γόνυ φύσαι τὸν στάχυν ἐξενεγκῇ, ἀτελές ἐστιν ἐκ κήπου Ἀδωνιακοῦ." — Tum reducam, quae dederat *Fabric.* in vol. XII. pag. 224. ſeq. vet. edit.

Index auctorum, quorum ſit mentio in Theſauro Cornu copiae.

Edit. Aldi a. 1496. fol.

A.

Ἀλκαῖος, 236. b. 245. b. 24. a.
Ἀλκμὰν, 243. b. 258. a.
Ἀνακρέων, 194. b. 241. a. 258. b.
Ἀνώνυμός τις, poeta, init.
Ἀπολλώνιος, 197. a. 203. a. 207. b.
Ἀριστοφάνης, 178. 179. a. 180. b. 181. a. 183. a. 185. b. 186. a. 188. a. 198. a. 201. b. 236. b. 248. a. b. 294. a. 252. a. 254. b. 255. a.
ἐν Ἀχαρνεῦσι, 252. b. 255. a.
ἐν Βατράχοις, 252. b. 253. a.
ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, 248. b.
ἐν Λυσιστράτῃ, 249. a.
ἐν Νεφέλαις, 287. b.
ἐν Ὄρνισι, 249. a. 250. a. 252. b.
Ἀρχύτας, 179. a.
ὁ Ταραντῖνος, 248. a.
Ἀρχίλοχος, 241. a.
Ἀφθόνιος, 257. b.

B.

Βακχυλίδης, 243. b. 258. a.

Δ.

Δημοσθένης, 249. b.
ὁ ῥήτωρ
ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, 252. a.

E.

Ἐπίχαρμος, init.
Εὐστάθιος ὁ Θεσσαλονίκης, 185. a.
Εὐριπίδης

ἐν

d'Italia) tom. 3. pag. 43. ſeq. Huius Grammaticae graecae inſtitutionum libri duo ex illis, qui latine ſcripſere illa aetate, primas ferunt, atque imperfectius primum editae auctore ignaro ſunt ab Aldo 1497. 4. Deinde ab auctore recognitae et auctae prodierunt 1512. et Baſileae 1524. et 1530. 1535. 1539. 4. Recuſae etiam Pariſ. 1543. et Venetiis 1549. 8. Alius *Vrbanus* Grammaticus, et iunior, patria Imolenſis, de quo Leander Albertus in deſcriptione Italiae A. 1550. edita pag. 288. *Vrbano Grammatico digniſſimo humaniſta, anche egli queſt' anni paſſati paſſo all' altra vita, poi che in piu luoghi havea fatto iſperientia della ſua dottrina.* Alius etiam *Vrbanus*, quem belluam vocat et grauiter perſtringit Franciſcus Philelphus libro IV. Epiſtola ad Petrum Michaelem, data Mediolani A. 1440.

ἐν Ἑκάβῃ, 183. a. b. 149. b.
ἐν Ὀρέστῃ, 183. b. 249. b.
ἐν Πολυδώρῳ, 248. b.

H.

Ἡρόδοτος, 241. a. 263. a. 264. a. b. 258. a. b. 259. a. b. 261. 262. b.
ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, 248. a. 260. b.
Ἡρωδιανὸς, 200. b. 207. b. 208. b. 212. b. 269. a.
Ἡρωδιανὸς
ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ, 268. b.
Ἡσίοδος, init. 181. a. b. 183. b. 184. b. 208. b. 241. a. 251. b. 260. a. 261. a. 263. a. 264. b.
ἐν Θεογονίᾳ, 178.

Θ.

Θεόκριτος, 179. a. 209. a. 211. b. 238. b. 253. a. b. 255. a. b. 256. a. b. 257. a. b.
ἐν Ἀδωνιαζούσαις, 257. a.
Βουκολικὰ, 248. a.
ὁ Θεολόγος, 251. a. b.
ἐν τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ, 257. b.
Θεοδόσιος, 203. 267. b.
Θουκυδίδης, 239. b. 248. b. 249. b. 250. a. b. 251. a. b.

I.

Ἴβυκος, 243. b.
Ἱπποκράτης, ὁ Ἴων, 248. a. 258. a. b. 260. a.
Ἱππώναξ, 268. b.

K.

Καλλίμαχος, 194. b. 197. b. 209. a. 228. b.
Κυψέλας, 243. b. 258. a.

Λ.

Λυσίας ὁ Ῥήτωρ, 247. b.

M.

ὁ Μελῳδὸς, 216.
Μένανδρος, 239. b. 248. b.

O.

Ὅμηρος, 178.

Π.

Πίνδαρος, 187. a. 194. b. 236. b. 243. b. 248. a. 252. 254. a. b. 258. a.
Πλάτων, 239. b. 247. a. 248. a. 249. a. 252. a.

Ῥ.

Ῥωμανὸς, 227. a.
Ῥωμανὸς, ὁ τοῦ Φιλοπόνου διδάσκαλος, 267. b.

Σ.

Σαπφὼ, 245. b. 268. b.
Σιμωνίδης, 243. b. 258. a.
Σοφοκλῆς, 171. 187. b. 250. a. 259. b.
ἐν Τριπτολέμῳ, 264. b.
Συνέσιος, 256. a.
Σώφρων, 243. b. 258. a.

T.

Τήλεφος ὁ γραμματικὸς, 217. b.
Τρύφων, 247. b.
ἐν τοῖς ἐλέγχοις, init.
ὁ Τυρίνθιος, 197. b. qr.

Φ.

Φιλόπονος, 199. a. 227. a.
Φιλόπονος Ἰωάννης, 247. b.
Φιλόστρατος
ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, 250. b.

X.

Χρησμὸς ἔμμετρος, 258. b.

Non omittendum Volumen tertium ex officina Aldi et Andreae Aſulani, ſoceri, vulgatum Venetiis 1524. fol. in quo poſt dictionarium Graeco Latinum et Latino Graecum pro illa aetate copioſiſſimum, ſubiecta leguntur:

1. Ammonii *περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.*

2. *Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων*, qualis ad calcem Suidae exſtat ſub titulo: *ἑρμηνεία τῶν ἐπιστρατευμάτων καὶ πολεμικῶν παρατάξεων φωνῶν*, vocabulorum militarium interpretatio.

3. *Ὀρβικίε ὀνομασίαι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν.*

4. *Τὰ τῦ Η καὶ τῦ ΩΣ σημαντικά.*

5. *Περὶ διαλέκτων ἐκ τῶν* ἸΩΑ'ΝΝΟΥ *Γραμματικῦ τεχνικῶν.*

6. ΕΥ'ΣΤΑΘΙ'ΟΥ *περὶ τῶν παρὰ Ὁμήρῳ διαλέκτων.*

7. *Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ* ΚΟΡΙ'ΝΘΟΥ *παρεκβληθεισῶν.*

8. *Περὶ ἀνομάλων ῥημάτων, κατὰ στοιχεῖον.*

9. ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ *περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων.* [Melius hic editus eſt Herodianus, quam antea in Hortis Adonidos.]

10. ἸΩΑ'ΝΝΟΥ *Γραμματικῦ* ΧΑ'ΡΑΚΟΣ *περὶ τῶν ἐγκλινομένων.* [vide infra, in catal. grammaticor. graec. voc. *Charax.* *Harl.*]

11. *Περὶ ἐγκλινομένων ἐκ τῶν τῦ* ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.

12. Anonymi *περὶ ἐγκλινομένων.*

13. Thomae Magiſtri, Phrynichi et Manuelis Moſchopuli de Vocibus Atticis. [conf. Serie dell' edizioni Aldine ed. II. pag. 60.]

Exſtat et quartum Volumen Grammaticorum graecorum, ex Aldi et Aſulani officina graece in lucem editum Venet. 1525. 8. in quo tibi occurrent:

1. *Theodori Gazae* libri quatuor Grammaticae graecae [z]; qui etiam graece et latine prodierunt Pariſiis [per Io. Herellum ap. Aſcenſium 1521. 4. v. Maittaire A. T. II. p. 74. ſq. et pag. 618.] 1529. 8. 1540. 8. 1549. 8. Baſil. 1529. 4. ne dicam de libris duobus prioribus, qui Eraſmo interprete excuſi ſunt Colon. 1525. 8. [multo ſaepius ſunt excuſi, vt infra ad vol. IX. pag. 194. vet. ed. adnotabimus. conf. interim Maittaire A. T. indic. voc. *Gaza*, pag. 428 ſeq.]

2. Eiusdem de menſibus liber.

3. GEORGII LECAPENI *περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων de conſtructione verborum* ad Lazarum quendam, pag. 171-216. [aa]). In limine ſcripti teſtatur, ſe vſum praeceptis Apollonii Dyſcoli, Herodiani, Apollonii iunioris, nec minus eorum, qui de atticis vocibus ſcripſere, et Arcadii Byzantini. *Περὶ τῆς συντάξεως* [[?]] *τῦ λόγυ διδασκαλία*

z) Ab Aldo Theodori Gazae IV. grammaticae inſtitutionis libros, exemplaris vitio forſan, fuiſſe infeliciter euulgatos, conqueritur *Beatus Rhenanus* in epiſtola ad Frobenium editioni primi libri grammat. Gazae, ap. Froben. 1516. gr. et lat. ſubiuncta. v. *Maittaire* A. T. II. pag. 17. add. p. 20. *Harl.*

aa) vid infra in catal. grammatic. ineditor. voc. *Georg. Lecapen.* *Harl.*

λία πολλή τε καὶ βαθεῖα καθέστηκε, φιλομαθέστατε ΛΑ'ΖΑΡΕ, *καὶ πολλοῦ δεομένη χρόνου, καὶ μείζονος ἢ τῆς καθ' ἡμᾶς δυνάμεως. Πολλὰ γὰρ περὶ αὐτῆς τοῖς ἀρχαίοις διαπεπόνηται,* 'ΑΠΟΛΛΩΝΙ'ΩΙ *τε τῷ σοφωτάτῳ τῷ ἐπίκλην δυσκόλῳ, καὶ* 'ΗΡΩΔΙΑΝΩΙ *τε τῷ πολυμαθεστάτῳ, καὶ* 'ΑΠΟΛΛΩΝΙ'ΩΙ *τῷ νέῳ, καὶ τοῖς* 'ΑΤΤΙΚΙΣΤΑΙ͂Σ, *καὶ* 'ΑΡΚΑΔΙ'ΩΙ *τῷ Βυζαντίῳ, ὧν ταῖς πραγματείαις εὖ ἐντετυχηκώς, θαυμάσεις αὐτῶν τὸ πολυμαθὲς καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὴν ὑγιᾶ καὶ κατάλληλον χρῆσιν, καὶ τὴν ἀκριβῆ καὶ πολύτροπον καὶ πολυσχήμονα πάσης τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου ποικιλίαν.* Recuſus eſt hic libellus de conſtructione verborum graece ſub Lecapeni nomine etiam Florentiae [1515.] 1520. 8. apud heredes Philippi Iuntae [bb]), licet in MStis quibusdam codicibus referatur ad *Michaelem Syngelum*, presbyterum Hieroſolymitanum.

4. EMANVELIS MOSCHOPVLI *περὶ τῆς ὀνομάτων καὶ ῥημάτων συντάξεως, de conſtructione nominum ac verborum.*

5. Eiusdem *περὶ προσῳδιῶν*, pag. 233-236.

[Addi poteſt *quintum* volumen grammaticorum quorumdam graecorum *Venet.* in aedib. Aldi 1512. 8. iam editum. Continentur autem in illo tomo, et in fronte graece ac latine etiam indicantur:

1) Ἐρωτήματα τοῦ Χρυσολωρᾶ, Erotemata Chryſolorae pag. 3-115.

2) de anomalis verbis, pag. 116-133.

3) ex libro *Demetrii Chalcondylae* de formatione temporum, pag. 133-166.

4) Quartus *Theod. Gazae* lib. grammatices de conſtructione, pag. 167-265.

5) *Herodianus* de encliticis, pag. 265-273.

6) ſententiae monoſtichi ex variis poetis, pag. 273-296. Omnia graece. In calce: *Venetiis in aedib. Aldi.* M. D. XII.

Alia collectio ſequuta eſt: *Erotemata Chryſolorae:* de anomalis verbis: de formatione temporum ex libro *Chalcondylae:* quartus *Gazae* de conſtructione: Herodiani de encliticis: ſententiae monoſtichi ex variis poetis: *Cato* Max. Planudae. Erotemata *Guarini.* Omnia graece. Venet. in aedibus Aldi et Andr. Soceri 1517. 8. v. Serie dell' Ediz. Aldine pag. 43. — *Florentiae* in aedib. Philippi Iuntae 1516. 8. eadem ſcripta graece prodierant iunctim.

bb) Editionem, *Theodori* (Gazae) grammatices introduct. libri IV. eiusdem de menſibus et *Georgii Lecapeni* de conſtructione verborum cum epiſtola *Euphroſyni Bonini*, Florent. in aedib. Iuntae Florent. 1515. 8. memorat *Maittaire* A. T. II. p. 274. ipſeque *Fabric.* infra in vol. IX. pag. 194. et vberius *Bandini* in Annal. Iunt. typogr. II. pag. 76. Haec editio recuſa eſt, aut forſan vltimum folium tantum mutatum, ibid. 1520. 8. v. quae *Maittaire* A. T. indic. pag. 428. de vnico vtriusque edit. discrimine, in vltima pagina animaduerſo, adnotauit; iterum recuſa, addito *Hephaeſtione* de metris, ib. 1526. 8. v. *Doruille* vannum criticam, p. 410 ſq. *Maittaire* l. c. et *Bandini* annal. Iuntar. typogr. II. pag. 202. ſq. vbi notatur in biblioth. Marucelliana exſtare exemplar cum notis mstis *Anton. Mariae Saluini*, et *Hephaeſtionis* enchiridion ſeparatim excuſum videri. *Harl.*

Digitized by Google

iunctim. v. *Bandini* annal. typogr. Iunt. II. pag. 109. — De alia Laſcaris aliorumque opuſc. collectione v. infra §. XV. nr. VI. *Harl.*]

X. HEPHAESTIO, Alexandrinus Grammaticus, inter imperatoris, Veri, praeceptores Iulio Capitolino [cc]) laudatus, ſcripſit Suida teſte *ἐγχειρίδιον περὶ* [dd]) *μέτρων*, qui libellus, eruditus atque vtilis, etiamnum exſtat.

[*Codices.* Quosdam nominat *Fabric.* infra, in §. X. ſub finem. In bibl. regia *Matrit.* in cod. XL. fol. 56. Hephaeſt. enchiridion de metris: inc. *εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς.* (ſed non conſentit cum editis.) In eodem codice ſunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum equidem animaduerti, diuerſa ab editis Hephaeſtionis, aut forſan quaedam ſunt ab aliis ad Hephaeſtionem ſcripta ſcholia: vt fol. 38. auerſo et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, breui atque communi ſyllaba: fol. 68. de metris, praecipue de pedibus, fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis eſt diverſus, nec vero cum editis conſpirans cod. XCV. fol. 192. cum Conſtantini Laſcaris notis, animaduerſſ. ſcholiis auctariisque. v. *Iriart.* catal. codd. gr. pag. 147. et 380. ſeq. — *Romae* in bibl. Barberina, *Heph.* de metro, cod. chart. ſaec. XIV. — *Mediolani* in bibl. Ambroſ. cod. teſte Montfaucon in diario ital. pag. 17. — *Neapoli* in bibl. reg. cod. chart. nr. XCVIII. et, ſecundum Montfauc. l. c. pag. 310. cod. rec. in bibl. S. Ioan. de Carbon. Auguſtinian. — *Venetiis* in bibl. D. Marc. in cod. CCLXIII. tum in cod. CCCCLXXXIII. Heph. enchirid. cum quibusdam ſcholiis margin. praemiſſis prolegomenis *Longini* et epitome nouem metrorum, ſequitur expoſitio in Hephaeſt. enchiridion ſine nomine auctoris; denique ſubſequitur opuſculum de metris ſine nomine auctoris; cum nota praefixa: *ἐγράφη ἐκ παλαιοῦ τινος βιβλίου·* init. *πᾶς μετρικὸν σύστημα.* et alia opuſcula grammatica. — In cod. DXXXI. Hephaeſt. de metris et epitome nouem metrorum ex illius enchiridio. (catal. codd. graec. pag. 130. 254. et 287.) — Inter codd. *Nanianos* in cod. CCXCI. n. 7. ſunt fragmenta ex Hephaeſtione *περὶ μέτρων*, ſed in compendium redacta, et auctor cat. illorum codd. p. 488. ſq. collati cod. cum edit. Corn. de Paw varias enotauit lectiones.

Pariſ. in bibl. publ. *Heph.* enchir. aut excerpta ex illo ſunt in XIV. codd. nempe nr. MCCLXX. MMVIII. MMDCLXXIV. MMDCLXXVI. vna cum ſcholiis, quae ab editis discrepant, vti in ſequenti cod. MMDCLXXVII. MMDCCXI. MMDCCXIII. MMDCCXVII. MMDCCLV. MMDCCLVI. MMDCCLVII. cum ſcholiis MMDCCCXLVII. in nonnullis differt ab editis. MMDCCCLXXXI. in quo etiam ſunt *Longini* prolegomena, a Ioanne Boiuin primum edita; anonymi de nouem metrorum generibus, quae ad verbum exſtant in ſcholiis ad Hephaeſt. ed. Turnebi, pag. 85. tum nr. 5. anonym. de variis metrorum generibus, auctore quodam chriſtiano; nam [pag. 88. ed. de Paw.] *S. Sophronium* laudat, eumque vt multo ſe antiquiorem: (confector catal. codd. vol. II. pag. 565. id ineditum

opus

cc) In Vero cap. 2. *Audiuit Scaurum, Grammaticum latinum, Scauri F. qui Grammaticus Hadriani fuit: Graecos Telephum, Hephaeſtionem, Harpocrationem.* Vbi Iſ. Caſaubonus in notis: *Hephaeſtion hic videtur ille eſſe Alexandrinus Grammaticus, cuius exſtat hodieque de re metrica elegans libellus. Auctorem certe illum antiquiſſimum eſſe nullus dubito.*

dd) Ita legendum, non *ἐγχειρίδια διὰ μέτρων*, iam monuere viri doctiſſimi.

opus eſſe arbitratur: incip. λοιδορεῖν βουλόμενοι*) nr. 7. anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae *Dionyſius* dicitur, nr. 8. anonym. de iambico, heroico et anacreontico metro: denique in cod. MMDCCCCLXXII. *Hephaeſt.* enchir. et anonymi tract. de metris, e veterum ſcriptis collectus. — *Montpellier* in bibl. *Pellicieri*, teſte Montfaucon. — *Florentiae* in bibl. Medic. in cod. XXI. plut. X. nr. 6. cod. XXXIII. plut. 57. nr. 3. cod. XXXIII. nr. 2. plut. 58. (*Bandin.* cat. codd. gr. I. pag. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. nr. 35. plut. 55. eſt fragmentum, adſcripto quidem, at a manu recentiore, nomine Hephaeſtionis, ſed eius textus, quia diuerſus eſt ab edito, *Bandinio* l. c. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur. — In *Anglia*, (ſecundum catal. codd. Angliae et Hibern.) in bibl. *Bodlei.* inter codd. Barocc. nr. LXXI. incip. quoque; εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς etc. it. 115. nec non nr. LXXIV. compendium de metris ex Hephaeſtione: nr. 165. Heph. enchirid. cum ſcholiis, in quibus tamen ordo ab editis aliquando differt. — *Cantabrigiae* inter codd. collegii Caio-Gonuil. nr. MXXXVI. — inter codd. bibl. Norfolcianae nr. CCCCXXV. ſiue in cat. II. p. 84. nr. MMMCCCCXXIV. — inter codd. Edu. Bernardi, nr. XXXI. ſiue in cat. ibid. p. 226. nr. MMMMMMMCCCLXXVII. — inter codd. *Iſ. Voſſii* nr. XXXII. ſiue in cat. nr. MMDCCIV. *Heph.* cum variis lectionibus. — *Leidae* in bibl. publ. inter codd. legati Scaliger. quaedam ex Hephaeſtione; (catal. pag. 343. nr. 61.) *Monachii* in bibl. elect. Bauar. cod. CLXXV. *Hephaeſt.* enchir. cum additamento *Demetrii Triclinii.* (cat. codd. gr. pag. 69.) — *Breslau.* in bibl. Rehdigerian. teſte *Kranz* in memorabil. bibl. Eliſabetanae Wratislau. pag. 88. — *Heidelbergae* quondam in bibl. Palat. nr. 132. et, cum prolegg. Longini, nr. 314. it. *Heph.* et *Iſ. Argyrus* de metris, nr. 386. in Sylburgii catal. — *Auguſtae* Vindelic. in bibl. publ. vid. Reiſeri catal. codd. pag. 88. *Harl.* —

Prodiit graece cum ſcholiis graecis (excerptis e *Longino* atque aliis ſcriptoribus, auctore Chriſtiano, vt ex pag. 88. perſpicue adparet,) Venetiis apud Aldum 1526. 8. ee) atque inde emendatius et cum locupletiſſimo indice nitide excuſum Pariſ. 1553. 4. ab *Adriano Turnebo.* [Inſcriptio haec eſſe dicitur: *Hephaeſt. Alexandrini* enchiridion de metris et poemate, cum ſcholiis antiquis, gr. In bibl. Leidenſi eſt exemplar cum multis notis msst. Num vero emendatior prodierit Hephaeſt. alii iudicent. *Doruille* quidem l. c. pag. 411. monet, et deinceps vberius demonſtrat, multa Heph. loca in edd. Turneb. et Paw. ex Iuntina rectius poſſe conſtitui. — In catal. bibl. Askew. pag. 73. nr. 1951. citatur *Hephaeſtionis* libell. de metris et poemat. Pariſ. apud Libert. 1632. 8. et additur, in hoc libro, (exemplari) hanc eſſe notam: *Inter libros rariſſimos eſt numeranda haec Hephaeſtionis interpretatio.* Textus igitur graecus abeſſe videtur. — Turnebi editionem κατὰ πόδα, retentis ipſis paginarum numeris et mutatis apertis erroribus typographicis, vt plorimum ſequutus

ee) Editio *Veneta* apud *Aldum* et dubia eſt, et vero ſpuria, neque ego illius editionis vllibi mentionem factam vidi, excepta Geſneri bibl. ex qua Fabriciana iſta notitia deſumta eſſe videtur *Doruillio* in critica vann. pag. 410. vbi de hoc errore copioſius agitur. Adde quae adnotaui in Introd. in hiſt. L. Gr. II. pag. 1. Scribere debuit Fabr. *Florentiae per hered. Phil. Iuntae.* Ibi enim prodiere: *Theodori* grammatices libri IV. de menſibus liber eiusdem, *Georgii Lecapeni* de conſtructione verborum, eiusdem de accentibus, *Hephaeſtionis enchiridion.* Florentiae per her. Phil. Iuntae a. M. D. XXVI. (1526.) 8. vide, quos laudaui ad §. anteced. de quarto vol. grammatic. graecorum Aldino. *Harl.*

Digitized by Google

ſequutus eſt *Io. Corn. de Paw*, ſcholiaque antiqua et animaduerſiones criticas adiecit, Traiecti ad Rhenum 1726. 4. Cornelii de Paw acrius exagitat errores in fronte iam libelli Ἡφαιστιωνος ſcribendo, et in notis praecipue commiſſos acerbe reprehendit, et multa in textu corrigit loca comparando maxime edit. Florentinam, *Doruillius* in libro, alioqui docto: *Critica vannus in inanes Io. Corn. Pauonis paleas* etc. Amſtel. 1737. 8. c. X. in quo oſtenditur, Pauonem de Hephaeſtione peſſime meritum fuiſſe, pag. 405-543. Paw tamen quaedam Doruillii crimina aeque acerbe atque petulanter diluit in praefatione ad Phrynichi eclogas a ſtellula quinta vsque ad ſeptimam. — Multae Pauonis coniecturae ante Doruillium examinabantur, nec pauca Hephaeſtionis et ſchol. nec non excitatorum poetarum loca aut explicabantur aut emendabantur aut notabantur a *Georgio d'Arnaud* in ſpecimine animaduerſſ. criticarum ad aliquos ſcriptores graecos etc. Harlingae 1728. 8. capp. XVI - XXVIII. pag. 95 - 158. — Hephaeſtionem ſaepius et acriter reprehendit refutatque *Godofr. Hermann* de metris poetarum graecorum et romanorum, libr. III. Lipſiae 1796. mai. 8. *Villoiſon* in prolegom. ad edit. Homeri Il. Venetam pag. LIX. locum quemdam Hephaeſtionis e codice dedit emendatiorem. *Harl.*] *Longini* [ff]) prolegomena in Hephaeſtionis enchiridion integriora vulgauit graece Hudſonus in ſua Longini editione Oxon. 1710. 8. [atque alii deinceps, Heinecke, Morus, Pearcius, Toup. v. ſupra, in h. vol. lib. IV. cap. 33. §. IX. ſqq.] Eadem cum doctiſſimi viri, *Io. Boiuini*, notis et verſione prodiere in editione poſtuma operum Nicolai Boilauii Deſpraei, Pariſ. 1712. 4. Amſt. 1713. 12. Reſpicitur hic Hephaeſtionis liber a Priſciano lib. de verſibus ſiue metris comicis, a Scholiaſte Euripidis, Ariſtophanisque et Demetrio Triclinio ad Sophoclem [gg]) variis in locis et ab Hermogenis ſcholiaſte pag. 381. 387. Etiam ex hoc libello deſumta, quae de nouem metris Ariſtophani praemittuntur, graecis ſcholiis illuſtrato. Multa quoque ex illo recentiores, qui de metris ſcripſere, vt *Iacobus Micyllus*, Argentoratenſis, cuius libri III. de re metrica prodiere Francof. 1539. 8.

Narrauit mihi *Frid. Roſtgaardus*, Danus, ſe hoc Hephaeſtionis monumentum in Italiae bibliothecis cum MSS. codicibus comparaſſe, et emendaſſe non paucis in locis. Fuit etiam in bibliotheca *Renati Moreau* Hephaeſtionis Enchiridion de Metris, paullo diſſimile ab editis, teſte *Labbeo* pag. 213. Bibl. nouae MSS. Idem pag. 196. memorat in Bibl. Caroli de Montchal fuiſſe MS. graece *Anonymi* de re metrica tractatum, alterius Anonymi de re metrica, Hephaeſtionis Enchiridion, Eiusdem metricam Iſagogen [hh]), et dilucidiorem explorationem [ii]) de re metrica ſiue poetica. Ab eodem *Labbeo* pag. 110. [et ſupra in notit. codd.] laudantur alia ſcripta huius argumenti, in bibliothecis deliteſcentia, *Andreae* et *Theodoſii*, Grammatici, de pedibus, *Demetrii Triclinii* de metris [kk]), *Ioannis Botaniotae* ad

ff) In editione Hephaeſtionis Pariſienſi [et Corn. de Paw] pag. 25. videtur Longinus ab Hephaeſtione citari. Sed verba καὶ Λογγῖνος ibi corrupta ſunt, et legendum καὶ λογίᾳ. Nam pag. 39. Scholiaſtes teſtatur dramati Epicharmi titulum fuiſſe λόγος καὶ λογία. [conf. de Paw. not. ad loc. pag. 118.]

gg) Hephaeſtionis ſcholia in Sophoclem laudat Calepinus Lexico in *Pelides.*

hh) Pap. 63. edit. Turnebi. περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς ἢ περὶ ποιήματος.

ii) Pag. 65. σαφεστέρα διδασκαλία περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος.

kk) Forte non alia, quam quae ſcholiis in Sophoclem praemittuntur Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. [conf. ſupra, in notit. codd. mſt. de cod. Bauar.]

ad Iſidorum Diaconum et Tabularium de metris iambicis. *Rhodii Nili* de verſibus Anacreonticis, *Incerti* de metris Pindaricis ll), *Trichae* mm) ſynopſis nouem metrorum. De verſibus collectio ex multis, incipiens ab ipſis XXIV. elementis, cum *Anonymi* de poëticis elementis, de ſyllaba communi, de dialectis, nec non *Ioannis Tzetzae* de omni verſuum genere [?] *περὶ τῶν ἐν ϛίχοις* nn) *μέτρων*, et de verſibus politicis MS. Reg. 83. id. pag. 111. et 196. *Aelii Feſti Aphthonii* fragmentum de carminis adpellatione laudat *Iſ. Voſſius* de viribus rhythmi pag. 90. Hephaeſtionis Enchiridion de metris cum Longini, philoſophi, prolegomenis fuit etiam MS. in biblioth. Palatina, vt patet ex catalogo Frid. Sylburgii, pag. 94.

Ait praeterea Suidas, Hephaeſtionem ſcripſiſſe,

Μετρικὰ διάφορα, quod reddunt *Carmina varia.* Forte rectius vertas: *Varia de metris*, vnde Hephaeſtio *κατ᾽ ἐξοχὴν* veteribus dicitur *ὁ μετρικός*. Licet et plures de hoc argumento ſcripſerint, vt *Heliodorus*, *Aſtyages* et alii, qui interciderunt.

Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν. *De iis, quae in poëmatibus turbata ſunt.*

Κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις. *Comicorum dubiorum ſolutiones.*

Τραγικῶν λύσεων. *Tragicarum ſolutionum* opus.

Τῶν μέτρων τοὺς ποδισμούς. *Metrorum dimenſiones*, et alia plurima, quae non nominat.

XI. *Alii Hephaeſtiones.*

Hephaeſtio, Alexandro Magno carus, et poſt mortem inter Deos eoli iuſſus, et oracula reddere ſomniaque immittere creditus, de quo Arrianus, Curtius, Lucianus etc.

Hephaeſtio, *Thebanus*, Aſtrologus ſcriptor, de quo dixi lib. 3. cap. 21. [vol. IV. pag. 143. ſq.] creditur vixiſſe circa Conſtantini M. tempora. *Fabr.* In cod. Matrit. LXVIII. ſunt ex libris *Hephaeſtionis*, *Thebani*, ex Imo de principiis: e ſcriptis Dorothei, verſus hexametri XXI. de ſignis, quibus vrbes, regiones vel populi ſubiaceant, tum ex eiusdem *Dorothei* ſcriptis de finibus ſtellarum ſ. planetarum, verſus hexametri XLI. — eiusdem de trigonis, verſus XIII. eiusdem, quibus in locis gaudeant aſtra, verſſ. IV. — eiusd. de altitudinibus verſſ. VII. heroici: denique de parte, in qua eſt *ὡροσκόπος*, quemadmodum (docet) Annubion in elegiis, verſus XII. elegiaci: quos omnes verſus 98. (quorum quidem exiguam partem, num. XXXIII. tantum, *Salmaſius* in exercitt. Plinianis et in diatriba de annis climactericis ediderat,) *Iriarte* in codd. gr. Matrit. pag. 243. ſqq. graece publicauit paucisque notis illuſtrauit. Cuius cod. commemorationis ſupra in vol. IV. l. cit. ſum oblitus. *Harl.*

Hephae-

ll) Etiam haec forte eadem, quae graecis in Pindarum ſcholiis praemittuntur.

mm) De hoc aliisque vide infra in catal. grammaticorum ineditorum. *Harl.*

nn) *ποιήματα τὰ κατὰ ϛίχον Hephaeſtio* pag. 63. exponit, quae eodem verſuum genere abſoluuntur, vt heroici.

Hephaeſtio, ſcriptor, Athenaeo ſuppar, quem vide lib. XV. 4. pag. 673. vbi eum Andranti libros compilaſſe arguit.

Hephaeſtio, *Alexandrinus*, pater Ptolemaei Chenni, Grammatici, Traiano et Hadriano imperante clari, qui et ipſe filius apud *Tzetzam* Chil. VIII. v. 388. Ptolemaeus Hephaeſtio adpellatur. Noui, Ionſio *Πτολεμαῖον τȣ̃ Ἡφαιςίωνος* exponi Hephaeſtionis non filium, ſed praeceptorem vel patrem, et per Hephaeſtionem illum intelligi hunc ipſum, qui de metris ſcripſit. Sed ſola coniectura, nullo veteris ſcriptoris teſtimonio, nititur haec eius ſententia: igitur tamquam minus exploratam omitto.

[P] *Hephaeſtio*, ſtatuarius, cuius mentio in veteri monumento apud *Sponium* pag. 126. Miſcell. Ἡφαιςίων Μύρωνος, Ἀθηναῖος, ἐποίει. Hic addendus catalogo Artificum Franciſci Iunii.

Auorum noſtrorum memoria doctiſſimum Virum Bonauenturam Vulcanium graeco nomine Hephaeſtionis delectatum comperi. Habeo enim libros, quibus vſus eſt, et quos manu ſua in fronte ſibi aſſeruit hac nota: Ἐκ τῶν Ἡφαιςίωνος.

Praetereo *Hephaeſtion*, regionem et ciuitatem in Lycia, quae a flagrante ſubinde et perſonato paſſim ignibus ſolo hoc nomen accepit, vt Hephaeſtium ſiue Vulcani templum diceretur, memoraturque Scylaci, Senecae, Plinio, Solino etc.

XII. *Index Scriptorum, in Hephaeſtionis Enchiridio laudatorum.*

[Conf. indic. rerum et voce. memor. gr. in ed. Paw.]

Parentheſi incluſi numeri Graeca ſcholia indicant.

Achaeus ἐν Κύκνῳ. pag. 7. edit. Pariſ.
Aeolicum metrum. 23. (89.) Aeoles 37.
Aeſchylus ἐν Νιόβῃ. 3.
Aiantiades, tragicus, vnus ex Pleiade. (32.) (93.)
Alcaeus. 6. 16. 34. 35. 39. 68. 74.
eius ᾆσμα 51. 67. πρώτη καὶ δευτέρα ᾠδὴ ἐν τῷ πρώτῳ 67.
παρ' Ἀλκαίωνι 45. videtur legendum παρ' Ἀλκαίῳ.
Genus Alcaicum decaſyllabum 24. ἑνδεκασύλλαβον, et δωδεκασύλλαβον 46.
Alcman. 22. 28. 39. (89.) integras ſtrophas tetrametris dactylicis compoſuit, quarum ſpecimen 22. δεκατεσσάρων ςροφῶν ᾄσματα 74. genus hexametrum τὸ καλȣ́μενον Ἀλκμᾶνος 44. [Alcmaicum δωδεκασύλλαβον. 34]
Alexander, tragicus, vnus ex Pleiade. (32.) (93.)
Amipſias. 88.
Anacreon. 3. 4. 19. 30. 40. ter. 51. 56. 57. 68. 70. 74.
ἐν ἐλεγείαις. 4.
ᾄσματα. 15. 22. 40. 51. 69.
Genus Anacreonticum. 16. (59.) (87.) ſeq.

Ananias,

Digitized by Google

[P] Ananias, poeta antiquiſſimus, generis Hipponactei inuentor a quibusdam habitus 16.
Οἱ εἰς Ἀπόλλωνα γράφοντες paeone pede in carminibus vtuntur. (12.)
ἐν τοῖς παιᾶσιν ὕμνοις. (83.)
Apollodorus pictor. 14.
Οἱ ἀρχαῖοι. (87.) (94.)
Archebulus, Thebanus poëta. 27. Genus ἀρχεβούλειον. id.
Archilochus. 16. (18.) 19. 48. 49. 50. 51. 70. (86.) 91. ἰαμβοποιός. 50. ἐν ἐπῳδοῖς. 22. ἐν ἐπῳδῇ. id. ἐν τοῖς τετραμέτροις. 27. Genus Archilochum. 19. (89. med.) Cratinus οὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν ἐρασμονίδη. 50. ἐν τοῖς εἰς Ἀρχίλοχον Φερομένοις ἰοβάκχοις. 55. Lycambi filiae, Archilochi iambis laeſae, ſeipſas ſuſpenderunt. (87.)
Ariſtoxenus, (91.) Selinuntius, Epicharmo antiquior poeta. 25.
Ariſtarchus, grammaticus. Ἀριστάρχειος ἔκδοσις poematum Homericorum. 74.
Ariſtophanes, comicus. (20.) (92.)
Eius Αἰολοσίκων. 29. Ἀμφιάραος. 30. Γεωργοί. 42. bis προτέραι Θεσμοφοριάζουσαι. 42. Σφῆκες. 42.
Genus Ἀριστοφάνειον. 25.
Ariſtophanes, grammaticus. ἔκδοσις Ἀριστοφάνειος poëmatum Homericorum. 74.
Aſclepiades, genus Aſclepiadeum. 34. (35.)
Bacchiacum metrum. 41. 44. 45.
Bacchylides. 44. 70. eius ᾄσματα. 44.
Boeotica dialectus. (62.)
Callimachus. 6. 19. bis (20.) 26. 28. 50. 55. bis 57. (92.) Poëma βάκχος. 30. poëmation ἢ παῦς ἡ κατάκλειστος. 63.
Comici. 20. 57. 71. 74.
Corinna. 60. ἐν τῷ πέμπτῳ. 9.
Cratinus. 48. (91.) genus κρατίνειον. 56. 61. (62.) Ariſtophanio metro vſus. 25. εἰς τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων. in exordio dramatis. 26. ἐν Ὀδυσσεῦσι. ibid. ἐν πανόπταις. 5. 6. ἐν τοῖς χείροσι. 6. ἐν Κλεοβουλίναις. 5. 6. ἐν ὥραις. 6. ἐν Τροφωνίῳ. 41. ἐν Ἀρχιλόχοις. 50. ἐν τοῖς Σερίφοις. 50.
Critias ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ. 8. ſeq.
Dactyli Idaei ſiue Curetes, a quibus pedis genus, dactylus nomen accepit, quia illo metro circa Iouem tenerum canentes ac ſaltantes, Saturnum ab eo auerterunt. (80.)
[P] Demoſthenis verſus in prorſa. (76.)
Dionyſius ſiue Bacchius, pedis genus πρὸς τὰ Διονυσιακά. (82.)
Διονυσιακαὶ πομπαί. id.
Dionyſiades, tragicus, vnus e Pleiade. (32.)
Dithyrambopoeorum hymni in Bacchum pleraque ex bacchio metro. (82.)
Genus Δοχμαϊκόν. 33.
οἱ Δραματοποιοί. 75.
Empedocles. 2.
Epicharmus (91.) ἐν Μεγαρίδι. 5.
ἐπινίκιον et χορεύοντες, ſcriptae metro Ariſtophanio. 25.

λόγος

λόγος καὶ λογία. 25. (93)
Euphorion *ἐν χεῤῥονησιώτῃ*. 60.
Eupolis. 71. *ἐν βάπταις*. 14. *Κόραξι*. 42. *ἐν ταῖς πόλεσιν*. (52.) *ἀστρατεύτοις*. 57. 61. *ἐν χρυσῷ γένει*. 60.
Genus Eupolideum. 61.
Euripides. 55.
Genus Euripideum (88) ſiue *ληκύθιον*. 18. (20.)
Genus Galliambicum. 40. *λελυμένον τὸ μέτρον. Οἱ δὲ γάλλοι διαβάλλονται, ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες, διὸ καὶ σώματα φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο, οἱ τοιοῦτοι δὲ ἱερεῖς εἰσι Δήμητρες*. (41.)
Glycon. 33.
Genus Glyconium. ibid. 60. (62.)
Heliodorus (metricus, a Priſciano etiam laudatus). 6. (7.) (93.)
Hermias, poëta. 67.
Hipponax. 4. 16. 17. (87.)
Hipponacteum genus. 4. 6. 33.
Homerus. 4. 63. (76.) (91.)
ὁ σοφώτατος. (87.)
eius verſus ν. 3. 8. 14. etc. *ῥαψωδίαι*. 66. prima *ῥαψωδία* habet *μέτρα* ſiue *στίχους χ'*. (76.) *Μαργίτης ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος*. 64. 67. *Ὁμηρικὰ ἔπη*. (89.)
Homerus iunior, filius Homerûs oo) poëtriae Byzantinae. (93.) Tragicus vnus e Pleiade. (32.)
Hymni iambo ſcribi ſoliti. (17.)
Ἰαμβοποιοί. 20. Iambelegi. 51. Iambus dictus a Iambe, famula Celei, quae ſaltans ad hoc metrum ſolata Cererem eſt, quum triſtis ſuper [?] raptu Proſerpinae hoſpitaretur apud Celeum et Nerim, eius coniugem (81.) vel a Iambe puella, quae hoc metro petita conuiciis, ſe ipſa ſuffocauit id. et (87.) vel ab anu huius nominis, quae in ſcapha lanas lauans Hipponactem, ſcapham tangentem, his verbis repulit: *ἄνθρωπ' ἄπελθε, τὴν σκάφην ἀνατρέπεις*. (81.) *ἰαμβίζειν λοιδορεῖν, ἀπὸ τοῦ ἰβάζειν*. id. Iambici carminis quatuor genera: Comicum, Tragicum, Satyricum et Iambicum, ſpecialiter ita dictum, ſingulorumque proprietates. (85.) (87.)
Iones. (82.) Ionicus verſ. ibid.
Λακωνικὸν μέτρον. 25.
Longinus. (28)
Lycophron, tragicus, vnus e Pleiade. (32.) (93.)
Lyrici. 74.
Margites Homeri. 64. 67.
Menandri comoediae. 66. *ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου*. (73.)

Menon

oo) Sed legendum eſt *υἱὸς* ΜΥΡΟΥΣ, *τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος* vt iam vidit Corn. de Paw. not. pag. 187. fin. et *Iriart*. in catal. codd. Matrit. pag. 213. not. Clare exſtat in: Carmina IX. illuſtr. feminar. ex bibl. Fuluii Vrſini, Antwerp. 1568. 8. pag. 43. *Ὅμηρος οὐχ ὁ ποιητὴς ἀλλ' ὁ Μυρᾶς*, (vnde male coniunctum eſt *ὁμηρᾶς*) *τῆς Βυζαντ. ποιητρίδος*. *Harl.*

Menon. (90.)
Ὁ μετρικός. (5) Hephaeſtio ipſe intelligitur.
Μητρῳακὸν μέτρον. 40. διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ. id.
Moloſſus, Pyrrhi et Andromaches F. a quo dictum pedis genus in carmine, quod ille hoc metro odas dixit in templo Dodones (82.) 38.
Οἱ νεώτεροι. 40. (87.)
Nicomachus ὁ περὶ ζωγράφων τὴν ἐλεγείαν πεποιηκώς. 14.
Paeon. 12. 42. 43. 44. 45. (83.)
Paeonicum metrum. 12. 41.
Παλιμβακχειακόν. 41.
Pariambus. idem qui Pyrrhichius. (11. 81.)
Παροιμιακὸν μέτρον διὰ τὸ παροιμίας τινὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι. ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαί, καὶ οὐ τούτου τοῦ μέτρου μόνον. 26. (28.) (91.)
Parthenius ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων. 4.
Περσικὸν pedis genus, ita dictum διὰ τὸ τὰς ἱστορίας τὰς Περσικὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι. (62.)
Phalaecium genus. 33. 35.
Pherecrates ἐν τῷ Κοριανεῖ. 57. (59.)
Genus Pherecratium. 33.
Philicus, Corcyraeus, εἷς ὢν τῆς πλειάδος. 30. 31. (32.) (93.) vbi male Philiſcus. Hexametro Choriambico totum poëma compoſuit. 30. 31.
Phrynichus, tragicus. 39.
Phrynichus, comicus. 39.
Pindarus. 68.
[P] Genus Pindaricum. 51. ἐνδεκασύλλαβον. 46.
Plato, philoſophus. (76.)
Plato, comicus, ἐν ξαντρίαις. 51. Platonicum metrum, ibid.
Pleias tragicorum ſub Ptolemaeo. (32) (93.)
Poëtarum verſus, qui non nominantur. 2. 3. 4. etc.
Politicum carminis genus. (91.)
Praxilla ἐν διθυράμβοις, ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς. 9.
Genus πραξίλλειον. 24. 36. 38. (90.)
Πριάπειον τετράμετρον. 34. (59.) (61.)
Προσοδιακὸν μέτρον. (52. bis.)
Προσόδιοι ὕμνοι. (82.)
Πυθικὸν genus Heroicum ſiue Hexametrum, quod Pythius Apollo vſus illo in oraculis. (22.)
Pyrrhus, cui primus epinicius hymnus pyrrhichio metro compoſitus. (81.) 27. Pyrrhichius. 11. (81.)
Rhintho
ἐν Ὀρέστῃ δράματι. 4.
Οἱ ῥυθμικοὶ a metricis ſiue grammaticis diſtinguuntur. (78.)

Sappho.

Sappho. 23. 30. 34. 36. 37. 39. 40. 47. 49. 57. 58. 68. 70. 74. Genus Sapphicum ἐννεασύλλαβον. 33. ἑνδεκασύλλαβον. 45. 46. ἑκκαιδεκασύλλαβον, quo tertius liber Sapphonis. 34. τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον quo totus ſecundus liber Sapphonis ſcriptus. 23. ſeq. ᾄσματα libri ſeptimi. 34. Eius ſunt verſus pag. 55. qui incipiunt: ἔςι μοι καλὰ παῖς. Libri ſecundi et tertii mentio pag. 63. 65. ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο (ὑπὸ διςιχίας ſiue ἐν δυάδι ςίχων) παραγεγραμμένον ἕκαςον ᾆσμα. ibid. ſeq. Genus Sapphicum Heroicum. (91.)

Satyricum iambicum. (87. bis.)

Οἱ σχολιογράφοι. (82.)

Simmias. 35. Rhodius, totum poëma ſcripſit trimetro anapaeſtico. 26. ἐν τῷ πελέκει. 31. (32.) ἐν ταῖς πτέρυξι. 32. ἐν τοῖς ποιήμασι. 43. Eius σφαῖρα. (32.) Θρόνος. ib. ᾠόν. 65. 68. καὶ ἄλλα παίγνια. 65. Genus Σιμμιακόν. 35.

Simonides. 68. eius Epigrammata. 14. 64. 66. (72.)

Sophocles Electrá. (73.)

ἐν ταῖς ἐλεγείαις. 4.

Sophronius, Chriſtianus poëta. (88.) καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ εἶεν· χριςιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

Soſiphanes, tragicus e Pleiade. (93.)

Soſitheus, tragicus e Pleiade. (32.) (93.)

[P] Sotades, a Ptolemaeo Philadelpho occiſus, quod coniugium cum ſorore reprehendiſſet. (5.)

eius Ἄδωνις. 3.

Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης, μεταθεὶς τὰ τῦ ποιητῦ εἰς ἴδιον μέτρον. (10.) genus Sotadeum. 37.

Σπονδειακὸς πῦς. 83. Spondeus. 82. σπονδείῳ λύσις. 17. 20. σπονδειακὴ ταυτοποδία. 11.

Strattis, λυροποιός, Anacreonti amatus. 56.

Ὁ τεχνικός. (77.) intelligitur ipſe Hephaeſtio.

Teleſilla. 36.

Theocritus. 4. Bacchylidis ἐπίφθεγμα· ἢ καλὸς Θεόκριτος ὁ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷς. 70.

Theopompus, comicus. 43. genus Theopompeum, quo ille vſus eſt ἐν Παισίν. ibid.

Timocreon, Siculus, κομψὸς ἀνήρ. 40. eius ᾆσμα. id. Epigrammata. 2.

Timotheus. Eius νόμοι κιθαρῳδικοί. 66.

Tragici. 20. 74. Vide et ſupra, Pleias Tragicorum. Tragicum iambicum. 87.

Xanthus ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. 5.

Ζαχαρίυ μεγάλυ πάγκλυτε κῦρε. (88.) verſus chriſtiani poetae ex hymno in S. Iohannem, baptiſtam.

XIII. Fertur in multis bibliothecis manu exarata DIONYSII, Thracis, τέχνη Γραμματική, ſane antiqua et celeberrima pridem, communique vſu trita, et plurimorum illuſtrata commentariis, qui Euſtathio plus ſimplici vice laudantur οἱ τῆς Γραμματικῆς ἐξηγηταί. In hac τέχνῃ leguntur, quae e Dionyſio profert Sextus Empiricus aduerſus Grammaticos. Nomina eorum, quorum commentarii in Dionyſii τέχνην vna cum ipſa feruntur manu exarati, ſunt *Porphyrius*, *Diomedes Scholaſticus*, *Melampus*, *Stephanus*, *Geor-*

gius Choerobofcus, et *Theodoſius*, Alexandrinus. [In cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. praeter commentarios, a Fabricio citatos, etiam interdum laudatur *Heliodorus*, teſte *Villoiſ.* anecd. gr. II. pag. 98 et 99. nec non in cod. *Neapolitan.* in quo etiam *Iſidori* comment. occurrere dicitur. Multi autem adhuc ſuperſunt *codices*, in quibus Dionyſi grammatica aliaque ſeruantur. In bibl. publ. *Pariſina* cod. MMXC. excerpta e Dionyſio, Thrace, de rebus grammaticis. — in codice MMCCXC. (e vetuſto exemplari, quod adſeruatur in bibl. principis Valachiae, deſcripto,) *Dion. Thracis* ars grammatica: in cod. MMDXLVI. *Dionyſio* adſcripta ſunt erotemata grammatica, quae in aliis codicibus tribuuntur *Manueli Moſchopulo*. v. Villoiſon infra in notitia cod. Veneti et ad fin. §. XIV. laudatum. — In cod. MMDCCCLXXXI. nr. 7. eſt anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae dicitur *Dionyſius*. — *Leidae* in bibl. academ. inter codd. Voſſianos *Dionyſii Thracis* grammatica et in eamdem grammaticorum complurium ſcholia [pp]), olim Alexandr. Petauii, in membr. Tum excerpta ex cod. forſan quem vidit Caſaubonus, aut alio: n. genus Dionyſii, Thracis, qui grammaticam ſcripſit, cum *Georgii Choerobofci* excerpto et *Diomedis*, ſcholaſtici, in eius artem: *Theodoſius* περὶ ὅρȣ· excerptum ex *Porphyrio* de proſodia et alia. Denique excerpta ex *Dionyſii Thracis lexico* msto. (v. catal. bibl Leid. p. 399. nr. 76. ac 77. et pag. 401.) In catal. codd. Angliae et Hiberniae P. II. inter Voſſ. codd. duo occurrunt nr. MMCCXXVIII. et nr. MMCCXCIII.

In *Hiſponiis*, in bibl. Eſcorialenſi, *Dionyſii Thracis* erotemata, ſiue interrogata grammatica. (teſte *Plüero* in itinerario per Hiſp. pag. 166.

In *Britannia*, in bibl. *Baroeciana*, cod. CXVI. continet *Dionyſii Thracis* grammaticam cum commentariis, nim. *Georgii Choerobofci* comment. in Dionyſii artem; *Stephanum* de punctis et de criticis aliis ad Dionyſii grammaticam; *Theodoſii* commentarium in Dionyſium Thracem; in *Theodoſii* grammaticam ſcholia ſiue commentar. ἀπὸ φωνῆς Georgii Grammatici, cognomento *Choerobofci*. Ex hoc forſan codice *Hody* de textibus original. pag. 157. *Stephani* in Dionyſium commentar. laudauit, et locum ex eo attulit; alium locum *Langbaenius* ad Longin. περὶ ὕψȣς, ſect. VI. pag. 40. ed. Tollii et Porphyrii ſcholion ib. ad ſect. IX. pag. 52. — In bibl. *Iacobaea* nr. DCCCXLI. (ſ. cat. II. p. 246. nr. 8563.) *Porphyr.*

pp) De eodem cod. egit, et quaedam ex illo excerpſit *Burmann.* II. ad Henr. Valeſii libr. de critica, cap. I. pag. 145. Is vero notat, eo cod. contineri *Erennii Philonis*, *Lesbonactis*, *Dionyſii Thracis* cum ſcholiaſtis eius, *Diomede*, *Porphyrio*, *Theodoſio*, aliorumque grammaticalia graeca, ac ſimilem fere codicem eſſe illi, quem ſe legiſſe teſtetur *Caſaubonus* in Caſaubonianis pag. 13 et 14. Hic vero prodit, in illo cod. eſſe *Porphyrii* de proſodia; *Georgii* Grammatici (comment.) in Dionyſii artem; anonymi ſcholia in eumdem, (vt opinatur,) genus *Dionyſii*, Thracis, qui conſcripſit grammaticam: περὶ τῶ πῶς συνέση τε Ἀλφάβητος. Prolegomena artis Dionyſii, (in quibus multa de litteris earumque adfectionibus, de proſodia, et accentibus graec. dictionum.) Sequitur *Theodoſii* περὶ ὅρȣ, (adparet, inquit Caſaubonus ſcriptum eſſe grammatici, prolegomena meditantis in Dionyſium Thracem) de dialectis ἐκ τῶν Ἰωάννȣ τȣ̃ Γραμματικȣ̃ τεχνῶν· *Ammonii* de different. vocc. *Plethonis*, vel potius Strabonis, Theſſaliae chorographia. — Ex *Dionyſii Thracis* differt. de accentibus quaedam excerpta adnexuit *Io. Rud. Wettſten.* differt. ſuae de accentibus graecis. Omnium interpretum, qui vnquam in Dionyſium Thracem ſcripſerunt, catalogum habes apud *Allatium* de patria Homeri p. 93. ſq. obſeruante *Wolfio* ad Caſauboniana p. 221.

Digitized by Google

Porphyr. de proſodia; *Georgii Choerobosci* quaedam; *Diomedes* in Dionyſii grammaticam; *Dionyſii Thracis* grammatica; *Theodoſius* in Dionyſium Thraeem; *Ammonius* de different. vocabb. *Plethonis*, (Strabonis) deſcriptio Theſſaliae.

Vindobonae in bibl. Caeſar. cod. LXXIX. *Dion. Thrac.* erotemata, ſ. interrogationes grammat. et rhetoricae, teſte *Neſſelio* in cat. part. IV. pag. 48. — *Heidelbergae* quondam in Sylburgii catal. nr. LXX. *Dion. Thrax.* cum prol. *Theodoſii* et *Diomedis* in illum comm. — *Guelferbyti*, in bibl. ducali, *Theodoſii* grammatica.

Neapoli in cod. CLXI. bibl. regiae, *Dion. Thrac.* ars grammat. cum variorum commentariis. — in bibl. Auguſtinenſ. Ioan. ad Carbon. *Dion.* gramm. cum commeut. Diomedis, *Iſidori*, Stephani; Heliodori etc. (v. ſupra in vol. V. pag. 797.)

Florentiae in bibl. Medic. cod. XXV. plut. 86. grammaticae artis elementa auctore anonymo; inſeruntur pag. 57-81. b. quaedam *Dionyſii Thracis* artis grammaticae capp. et in ea ſcholia: teſte *Bandinio* in catal. codd. gr. Medic. III. col. 368.

Villoiſon in anecdot. graec. tom. II. pag. 99. ſeqq. e cod. *Veneto* Marciano DCLII. multa adnotauit de Dionyſio, Thrace, eiusque commentatoribus, ex quibus haud pauca dedit excerpta: adde pag. 249. Sunt vero in illo cod. *Porphyrii* de proſodia; *Georgii Choerobosci* de proſodia; *Diomedis*, ſcholaſtici, in artem Dionyſii; *Dionyſii* ars grammatica, *Theodoſii*, vt videtur, in Dionyſii artem, *Ioannis* grammatici ἐκ τῶν τεχνικῶν de dialectis, *Ammon.* de differentiis. Primum obſeruat pag. 99. eodici quaedam praefixa eſſe, quae abſunt ab edit. Fabricii, et quae repoſuit ille: Tum inſtituit collationem codicis ſui cum cod. Hamburg. nec, opinor, ingratum erit V. D. me varias cod. Venet. lectiones adpoſuiſſe textui Fabriciano. — Sequitur in eod. Venet. *Dionyſii Thracis* περὶ τόνȣ περισπωμένων. Quae in eodem, vti in Hamburgenſi, codice *de proſodia* ponuntur, et immerito tributa ſunt Dionyſio, ea cenſet Villoiſ. eſſe erotemata, eorumque tum initium tum vltimae quaeſtionis ſolutionem idem pag. 102 et 103. adſert. Illa excipiunt alia erotemata aliaque opuſcula grammatica. Pag. 108. in nota e eod. CCCCLXXXIX. Marciano longiorem locum e ſcholiis gr. in Dionyſii Thracis artem gramm. excerpſit, et particulam quamdam illuſtrauit: Multa alia ex illis codd. loca dedit pag. 104. et pag. 111. in nota 2. pag. 113. not. 3. p. 114. ſq. not. 6. p. 172. ſaepius, p. 174. ſq. p. 178. ſqq. de tragoedia, p. 180. not. 1 et 2. 182. n. 186. ſqq. — Pag. 138-143. ex ineditis in Dionyſii artem gramm. ſcholiis in codd. Venetis longiora de veterum interpungendi ratione loea euulgauit docteque explicuit. Scripſit quoque *Dionyſius Thrax* πρὸς Κράτητα et περὶ ποσοτήτων, eiusque nomen ac iudicia aliquoties occurrunt in ſcholiis in Homerum Venetis, et in Euſtathii comment. v. ſupra, vol. I. p. 446. 471. et 511. *Harl.*] Ceterum in MStis horum commentariorum codicibus magna confuſio. Nam quae in MSto Holſteniano referuntur v. g. ad Melampodem, haec in codice regis Angliae, quem euoluit Bentleius, exſtant ſub nomine Diomedis. [v. *Villoiſon* l. c. pag. 138. not. 174.] Non raro eadem iterum iterumque repetuntur ſub diuerſis nominibus, vel quoque in Anonymi ἀδήλȣ ἐξηγήσεσι ἀκεφάλοις. Non etiam vsque adeo certo conſtat, quisnam fuerit *Dionyſius* ille *Thrax*, τέχνης auctor. Suidas quidem I. pag. 598. memorat Dionyſium, qui a patre, Tero, Thraeis nomen tulerit, licet ipſe natus

Digitized by Google

eſſet Alexandriae [qq]). Hunc ait fuiſſe diſcipulum Ariſtarchi, grammatici, Romaeque docuiſſe Pompeii Magni tempore, et Tyrannionis [?] prioris praeceptor fuiſſe, plurimaque ſcripſiſſe γραμματικά τε καὶ συνταγματικὰ καὶ ὑπομνηματικὰ, vbi γραμματικὰ accipio de inſtitutionibus τεχνικαῖς, συνταγματικὰ de libris ſingularis argumenti, et ὑπομνηματικὰ de commentariis in poëtas vel alios vetuſtiores ſcriptores. Hic idem eſt Dionyſius, Thrax, quem Strabo lib. XIV. notat, quum Alexandrinus eſſet, dictum tamen fuiſſe Rhodium, vt nempe donatum Rhodiorum ciuitate. Quod vero Etymologici Magni auctor de Dionyſio narrat, idem quoque iisdem verbis ſcriptum reperio in ſcholiis ad Dionyſii τέχνην ineditis: Διονύσιος ὁ Θρᾷξ. ἰστέον, ὅτι Θρᾷξ ἐλέγετο, ἢ διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, ἢ ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Θρᾷξ ἦν. Οὗτος δὲ ὁ Διονύσιος μαθητὴς ἦν τοῦ Ἀριστάρχου. Καὶ τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον ζωγραφήσας, ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ τὴν Τραγῳδίαν ἐζωγράφει, διὰ τὸ ἀποστηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν (ita legendum in Etymologico pro παρὰ) τὴν Τραγῳδίαν. At in iisdem ſcholiis alibi: Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ὁ τὴν τέχνην συγγραψάμενος τὴν Γραμματικὴν, τὸ μὲν γένος ἦν Βυζάντιος, ἐκαλεῖτο δὲ Θρᾷξ, τῷ μείζονι κοσμούμενος τῆς χώρας ὀνόματι. Ἐγένετο δὲ ἄγαν σπουδαῖος καὶ πολυμαθὴς, ὥστε πάντας ὑπερβάλλεσθαι τοὺς κατ᾽ αὐτόν. Quod porro incertum ſit, idemne hic τέχνης Grammaticae ſcriptor cum Dionyſio, Thrace, Ariſtarchi diſcipulo, his verbis notant eadem ſcholia [et in cod. Veneto, teſte Villoiſon l. c. pag. 171. ſin.]: Θέλουσιν οὖν τινες, μὴ εἶναι γνήσιον τοῦ Θρακὸς τὸ παρὸν σύγγραμμα, ἐπιχειροῦντες οὕτως, ὅτι οἱ τεχνικοὶ μέμνηνται τοῦ Διονυσίου τοῦ Θρακὸς, καὶ λέγουσιν, ὅτι διεχώριζε τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, καὶ συνῆπται τὸ ἄρθρον καὶ τὴν ἀντωνυμίαν. Ἆρα οὖν οὐκ ἔστι Διονυσίου τοῦ Θρακὸς τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἄλλος ἦν ἐκεῖνος Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, καὶ ἄλλος ὁ ποιήσας τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἐκεῖνος μὲν μαθητὴς Ἀριστάρχου, οὗτος ἦν τοῦ Πηροῦ [rr]). Atque alio in loco: Περὶ τοῦ εἶναι γνήσιον τὸ παρὸν βιβλίον ἀμφισβήτηται. Ἐπεχείρησαν γάρ τινες οὕτως εἰπόντες, ὡς οἱ τεχνικοὶ etc. Ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὡς ἐκεῖνος ὁ Διονύσιος ἄλλος ἦν. Ἐκεῖνος μὲν μαθητὴς ἦν Ἀριστάρχου — — οὗτος δὲ ἐστιν ὁ λεγόμενος ὁ τοῦ Πηροῦ. Ἐλέγετο καὶ οὗτος Θρᾷξ, ἢ διὰ τὸ τραχὺ ἴσως τῆς φωνῆς, ἢ διότι καὶ τῇ ἀληθείᾳ Θρᾷξ ἦν. Εἰκὸς δὲ καὶ κατὰ πλάνην αὐτὸν κληθῆναι Θρᾷκα. Ὅτι δὲ ἄλλος οὗτος, δηλοῖ καὶ ὁ παρ᾽ ἀμφοτέρων ὁρισμὸς τοῦ ῥήματος. Οὗτος μὲν γὰρ τὸ ῥῆμα ὁρίζεται· ῥῆμα ἐστὶ λέξις ἄπτωτος, ἐπιδεκτικὴ χρόνων τε καὶ προσώπων [?] καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργειαν ἢ πάθος παριστῶσα. Ὁ δὲ Διονύσιος, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, οὕτως ὁρίζεται· ῥῆμα ἐστὶ λέξις, κατηγόρημα σημαίνουσα. Quemcunque autem haec τέχνη εἰσαγωγικὴ grammaticum Dionyſium [ss]) habet

qq) *Kuſter* ad Suidae locum citat *Meurſium* in Rhodo pag. 95. ſeq. Hinc quaerit *Saxius* in Onomaſt. I. p. 147 an Dionyſius, Thrax, forte vixerit circ. a. V. C. 686. ante Chr. nat. 66.? Iam in *Apollonii* lexico homer. voc. Ἰόμωροι pag. 438. ed. Villoiſon. citatur Dion. Adde *Voſſium* de hiſtor. graec. lib. I. cap. 23. ed. II. Lugd. B. 1651. 4. p. 148. et notam ad fin. §. XIII. *Harl.*

rr) Al. Πηγοῦ. Neſcio an huc faciat, quod Suidas Dionyſium, Thracem, ait fuiſſe Τῆρος, nam is eumdem illum cum Dionyſio, Ariſtarchi, diſcipulo facit.

ss) De pluribus Dionyſiis Gramaticis infra hoc capite. *Fabr.* In codic. regio *Matrit.* LXXXIII. qui varia continet grammatica collectanea, occurrit fol. 55. (teſte *Iriarto*, catal. codd. gr. Matrit. pag. 314.) notitia veterum grammaticorum, in qua de Dionyſii, grammatici, aetate ita agitur, vt vel notitia vel aetas Dionyſii dubia mihi videatur. En verba! Ἀρχαῖοι γραμματικοί· Ἡλιόδωρος· Ἀπίων· Τρύφων· Ἄβρων· Ἀρίσταρχος· Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος· ὁ Ἡρωδιανοῦ υἱός· Διονύσιος ὁ Θρᾷξ Βυζάντιος· σύγχρονος Ἀριστοτέλει καὶ Πραξιφάνει· Οὗτος ὁ Διονύσιος ἀγράφως ἀσκήσας τὴν τέχνην, ἐγγράφως πρῶτος ἐξέδωκε.

Digitized by Google

bet auctorem, certe ob antiquitatem, perſpicuitatem et acumen digna eſt, quae lucem videat, et cuius editionem pridem moliti ſunt viri docti, Mauſſacus et Iſ. Voſſius tt). Igitur non ingratam me rem puto facere graecarum litterarum ſtudioſis, ſi eximium hoc monumentum praeſenti loco cum eis communicem ex apographo Holſteniano, quod exſtat inter MStos codices bibliothecae Iohanneae huius vrbis Hamburgenſis.

Dionyſii Thracis Ars Grammatica.

[Cum V. L. cod. Veneti a Villoiſonio excerptis.]

CAP. I. Περὶ Γραμματικῆς. De Grammatica.

Γραμματική ἐϛιν ἐμπειρία τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων. Μέρη δὲ αὐτῆς εἰσιν ἕξ. Πρῶτον, ἀνάγνωσις ἐντριβὴς κατὰ προσῳδίαν. Δεύτερον, ἐξήγησις κατὰ τοὺς ἐνυπάρχοντας ποιητικοὺς τρόπους. Τρίτον, γλωσσῶν τε καὶ ἱϛοριῶν πρόχειρος ἀπόδοσις. Τέταρτον, ἐτυμολογίας εὕρεσις. Πέμπτον ἀναλογίας ἐκλογισμός. Ἕκτον, κρίσις ποιημάτων, ὃ δὲ κάλλιϛόν ἐϛι πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ.

CAP. II. Περὶ Ἀναγνώσεως. De Lectione.

Ἀνάγνωσίς ἐϛι ποιημάτων ἢ συγγραμμάτων ἀδιάπτωτος προφορά. ἀναγνωϛέον δὲ καθ᾽ ὑπόκρισιν, κατὰ προσῳδίαν, κατὰ διαϛολήν. Ἐκ μὲν γὰρ τῆς ὑποκρίσεως τὴν ἀρετὴν, ἐκ δὲ τῆς προσῳδίας τὴν τέχνην, ἐκ δὲ διαϛολῆς τὸν περιεχόμενον νοῦν ὁρῶμεν, ἵνα τὴν μὲν τραγῳδίαν ἡρωϊκῶς ἀναγνῶμεν, τὴν δὲ κωμῳδίαν βιοτικῶς, τὰ δὲ ἐλεγεῖα λιγυρῶς, τὸ δὲ ἔπος εὐτόνως, τὴν δὲ λυρικὴν ποίησιν ἐμμελῶς, τοὺς δὲ οἴκτους ὑφειμένως καὶ γοερῶς. τὰ γὰρ μὴ παρὰ τὴν τούτων γινόμενα παρατήρησιν, καὶ τὰς τῶν ποιητῶν ἀρετὰς καταῤῥιπτεῖ, καὶ τὰς ἕξεις τῶν ἀναγινωσκόντων καταγελάϛους παρίϛησι.

CAP. III. Περὶ Τόνου. De tono.

Τόνος ἐϛὶ φωνῆς ἀπήχησις ἐναρμονίου, ἢ κατὰ ἀνάτασιν ἐν τῇ ὀξείᾳ, κατὰ ὁμαλισμὸν ἐν τῇ βαρείᾳ, ἢ κατὰ περίπλασιν uu) ἐν τῇ περισπωμένῃ.

CAP. IV. Περὶ Στιγμῆς. De interpunctione.

Στιγμαί εἰσι τρεῖς· τελεία, μέση, ὑποϛιγμή. Καὶ ἡ μὲν τελεία ϛιγμή ἐϛι διανοίας ἀπηρτισμένης σημεῖον. Μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον. Ὑποϛιγμὴ δὲ διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης· ἀλλ᾽ ἔτι ἐνδεούσης σημεῖον.

CAP. V.

ἐξέδωκε, οὐκ ἐκ προσῳδίας ἀρξάμενος, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς· Θεοδόσιος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς μεταγενέστερος ἐφάνη καὶ Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος. *Antiqui grammatici — — Dionyſius Thrax Byzantinus*, Ariſtoteli et Praxiphani, (de quo vid. ſupra, in vol. III. p. 503.) *aequalis. Is Dionyſius quum ſine ſcripto artem* (grammaticam) *edocuiſſet, illam primus ſcripto edidit, non a proſodia, ſed a grammatices definitione exorſus* etc. *Harl.*

tt) Conf. *Wolf* not. ad Caſaubon. pag. 220. ſq. et *Burmann.* ad Valeſ. de critica pag. 145. ſq. vbi plures praeter ea laudantur; qui de grammatices criticesque notione, diuerſitate et diuiſione ex veterum ſententia egerunt: quibus addes doctum librum *I. Ern. Imman. Walchii* de arte critica veterum Romanorum: ed. II. Ien 1757. 8. *Harl.*

uu) Περίκλασιν in cod. Veneto. *Harl.*

Digitized by Google

CAP. V. Πῇ [vv]) *διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς;* Quomodo differt punctum a commate?

Χρόνῳ. ἐν μὲν γὰρ τῇ στιγμῇ πολὺ τὸ διάστημα, ἐν δὲ τῇ ὑποστιγμῇ παντελῶς ὀλίγον.

CAP. VI. Περὶ Ῥαψῳδίας. De rhapſodia.

Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν. Εἴρηται δὲ ῥαψῳδία οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα. ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα.

CAP. VII. Περὶ Στοιχείου. De elementis ſiue litteris.

Γράμματά ἐστιν εἰκοσιτέσσαρα ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω μεγάλου. Γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ξυσμαῖς τυποῦσθαι. γράψαι γὰρ τὸ ξῦσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ [ww]) *Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι* [xx]) *αὔτως. Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν στοῖχόν τινα καὶ τάξιν. Τούτων φωνήεντα μὲν εἰσιν ἑπτά, α. ε. η. ι. ο. υ. καὶ ω. Φωνήεντα δὲ λέγεται διότι φωνὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτελεῖ, οἷον α. η. Τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μέν εἰσι δύο η. καὶ ω. Βραχέα δὲ δύο ε ψιλὸν, καὶ ο μικρόν. Δίχρονα δὲ τρία. α. ι. καὶ υ. δίχρονα δὲ λέγεται, ἐπειδὴ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. Προτακτικὰ φωνήεντα πέντε α. ε. η. ο. ω. προτακτικὰ δὲ λέγεται, ὅτι προτασσόμενα τοῦ ι καὶ τοῦ υ συλλαβὴν ἀποτελεῖ. αι. αυ. Ὑποτακτικὰ δὲ δύο. ι. καὶ υ. Τὸ υ δὲ ἐνίοτε προτακτικόν ἐστι τοῦ ι ὡς ἐν τῷ μυῖα καὶ ἅρπυια, υἱὸς καὶ* [yy]) *τοῖς ὁμοίοις. Δίφθογγοι δέ εἰσιν ἕξ· αι. αυ. οι ευ. ει. ου. Σύμφωνα δὲ τὰ λοιπὰ ἑπτακαίδεκα. β γ. δ. ζ. θ κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ σ. τ. φ. χ. ψ. σύμφωνα δὲ λέγεται ὅτι αὐτὰ μὲν καθ' ἑαυτὰ φωνὴν οὐκ ἔχει, συντασσόμενα δὲ μετὰ τῶν φωνηέντων φωνὴν ἀποτελεῖ. τούτων ἡμίφωνα μὲν ὀκτώ. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Ἡμίφωνα δὲ λέγεται, ὅτι παρ' ὅσον ἧττον τῶν φωνηέντων εὔφωνα καθέστηκεν, ἔν τε τοῖς μυγμοῖς καὶ σιγμοῖς. Ἄφωνα δέ ἐστιν ἐννέα. β. γ. δ. θ. κ. π. τ. φ. χ. ἄφωνα δὲ λέγεται, ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐστὶ κακόφωνα. ὥσπερ ἄφωνον λέγομεν τραγῳδὸν τὸν κακόφωνον. Τούτων ψιλὰ μὲν τρία. κ. π. τ. Δασέα δὲ τρία θ φ. χ. Μέσα δὲ τούτων τρία β. γ. δ. [¶] Μέσα δὲ εἴρηται, ὅτι τῶν μὲν ψιλῶν ἐστι δασύτερα, τῶν δὲ δασέων ψιλότερα. Καὶ ἔστι τὸ μὲν β μέσον τοῦ π καὶ τοῦ φ. τὸ δὲ γ μέσον τοῦ κ καὶ τοῦ χ. τὸ δὲ δ μέσον τοῦ θ καὶ τοῦ τ. Ἀντιστοιχεῖ δὲ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, τὸ μὲν φ τῷ π. οὕτως· Ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα* [zz]). *Τὸ δὲ κ τῷ χ* [a]) *Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς. τῷ θ τὸ τ* [b]). *Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ἔτι δὲ τῶν συμφώνων διπλᾶ μέν ἐστι τρία. ζ. ξ. ψ. Διπλᾶ δὲ εἴρηται, ὅτι ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐκ δύο συμφώνων σύγκειται· τὸ μὲν ζ ἐκ τοῦ σ καὶ δ. τὸ δὲ ξ ἐκ τοῦ κ καὶ σ. τὸ δὲ ψ ἐκ τοῦ π καὶ σ. Ἀμετάβολα δὲ τέσσαρα λ. μ. ν. ρ. Ἀμετάβολα δὲ εἴρηται ὅτι οὐ μεταβάλλεται οὔτε ἐν τοῖς μέλλουσι τῶν ῥημάτων, οὔτε ἐν ταῖς κλίσεσι τῶν ὀνομάτων. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ὑγρὰ καλεῖται. Τελικὰ ἀρσενικῶν ὀνομάτων ἀνεπεκτάτων κατ' εὐθεῖαν καὶ ἑνικὴν πτῶσιν, στοιχεῖά ἐστι πέντε. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Δίων, Φοῖνιξ, Νέστωρ, Πάρις, Πέλοψ.*

Θηλυκῶν

vv) Πῇ τίνι διαφ. Venet. *Harl.*

ww) Iliad. λ. 388.

xx) εὔχεαι cod. Venet. *Harl.*

yy) Καὶ ἐν τοῖς cod, Ven. *Harl*

zz) Odyſſ. ι'. 279.

a) Odyſſ. ε'. 229.

b) Iliad. γ'. 95.

Θηλυκῶν δὲ ὀκτώ. α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Μῦσα, Ἑλένη, Κλειὼ, χελιδὼν, ἕλιξ, μήτηρ, Θέτις, λαίλαψ. Οὐδετέρων δὲ ἕξ. α. ι. ν. ρ. σ. υ. οἷον ἅρμα, μέλι, δένδρον, ὕδωρ, δέπας, δόρυ. τινὲς δὲ προςιθέασι καὶ τὸ ο. οἷον ἐκεῖνο, τῦτο, ἄλλο. δυϊκῶν δὲ τρία. α. ε. ω. οἷον Ἀτρείδα, Ἕκτορε. φίλω. Πληθυντικῶν τέσσαρα. ι. σ. α. η. οἷον φίλοι, Ἕκτορες, βιβλία, βέλη.

CAP. VIII. Περὶ Συλλαβῆς. De Syllaba.

Συλλαβὴ δὲ ἐςι κυρίως σύλληψις συμφώνυ μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων. οἷον πᾶς, βῦς, καταχρηςικῶς δὲ καὶ ἡ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος, οἷον ά. ή.

CAP. IX. Περὶ μακρᾶς συλλαβῆς. De Syllaba longa.

Μακρὰ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρόπυς ὀκτώ· φύσει μὲν τρεῖς, θέσει δὲ πέντε. Καὶ φύσει μὲν, ἤτοι ὅταν διὰ τῶν μακρῶν ςοιχείων ἐκφέρεται c), οἷον Ἥρως. ἢ ὅταν ἔχῃ ἕν τι τῶν διχρόνων κατ' ἔκτασιν παραλαμβανόμενον, οἷον Ἄρης. ἢ ὅταν ἔχῃ μίαν τῶν διφθόγγων, οἷον Αἴας. Θέσει δὲ, ἤτοι ὅταν εἰς δύο σύμφωνα λήγῃ, ἢ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνων d) ἀρχομένην, οἷον ἔργον. ἢ ὅταν διπλῦν σύμφωνον ἐπιφέρηται, οἷον ἔξω. ἢ ὅταν εἰς διπλῦν σύμφωνον λήγῃ. οἷον ἅπαξ.

CAP. X. Περὶ βραχείας συλλαβῆς. De Syllaba breui.

Βραχεῖα συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρόπυς δύο. ἤτοι ὅταν ἔχῃ ἕν τι τῶν φύσει βραχέων, οἷον βρέφος. ἢ ὅταν ἔχῃ ἓν e) τῶν διχρόνων κατὰ συςολὴν παραλαμβανόμενον, οἷον Ἄρης.

CAP. XI. Περὶ κοινῆς Συλλαβῆς. De Syllaba communi.

Κοινὴ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρόπυς τρεῖς, ἤτοι ὅταν εἰς φωνῆεν μακρὸν λήγῃ καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον· Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί. Θεοὶ νύ μοι [τ] αἴτιοί εἰσιν f). ἢ ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ ἐπιφέρονται g) δύο σύμφωνα, ὅπυ τὸ μὲν δεύτερον ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγύμενον, καθ' ἓν ἄφωνόν ἐςιν, οἷον· Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖςον κεχαρισμένε θυμῷ h). Ἢ ὅταν βραχεῖα ὗσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγυ, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον i). Νέςορα δ' ὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

CAP. XII. Περὶ Λέξεως. De dictione.

Λέξις ἐςὶ μέρος τῦ κατὰ σύνταξιν λόγυ ἐλάχιςον.

CAP. XIII.

c) ἐκφέρηται melius in cod. Venet. *Harl.*

d) συμφώνυ melius in cod. Venet. *Harl.*

e) ἕν τι τῶν cod. Venet. melius. *Harl.*

f) Iliad. γ. 164.

g) Melius in cod. Venet. βραχεῖ φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν δεύτερον. *Harl.*

h) Iliad. τ. 287.

i) Iliad. ξ. 1.

CAP. XIII. Περὶ Λόγου. De ſermone.

Λόγος δέ ἐστι πεζῆς τε καὶ ἐμμέτρου λέξεως σύνθεσις, διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. τοῦ δὲ λόγου μέρη ὀκτώ. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα καὶ σύνδεσμος.

CAP. XIV. Περὶ Ὀνόματος. De nomine.

Ὄνομά ἐστι μέρος λόγου πτωτικὸν, σῶμα καὶ [k]) πρᾶγμα σημαῖνον. σῶμα μὲν οἷον λίθος. πρᾶγμα δὲ οἷον παιδεία, κοινῶς τε καὶ ἰδίως λεγόμενον. Κοινῶς μὲν οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. ἰδίως δὲ οἷον Σωκράτης. παρέπεται δὲ τῷ ὀνόματι πέντε, γένη, εἴδη, σχήματα, ἀριθμοὶ, πτώσεις. Γένη μὲν οὖν εἰσι τρία, ἀρσενικὸν, θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον. ἔνιοι δὲ προστιθέασι τούτοις καὶ τὸ ἄνθρωπος, ἵππος, ἕτερα δύο, τουτέστι, τὸ κοινόν τε καὶ ἐπίκοινον. Καὶ κοινὸν μὲν, ὡς εἴρηται τὸ ἄνθρωπος καὶ ἵππος. ἐπίκοινον δὲ οἷον χελιδὼν, ἀετός. Εἴδη δὲ δύο, πρωτότυπον καὶ παράγωγον. Πρωτότυπον μὲν οὖν ἐστι τὸ κατὰ τὴν πρώτην θέσιν λεχθὲν, οἷον γῆ. Παράγωγον δὲ τὸ ἀφ' ἑτέρου τὴν γένεσιν ἐσχηκὸς, οἷον γαιήϊος. Εἴδη παραγώγων ἐστὶν ἑπτά. Πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον καὶ ῥηματικόν. Πατρωνυμικὸν μὲν οὖν ἐστι κυρίως τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀπὸ προγόνων. οἷον, Πηλείδης ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἰακίδης. Τύποι δὲ τῶν πατρωνυμικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων τρεῖς, ὁ εἰς δης, ὁ εἰς ων, ὁ εἰς αδιος. οἷον Ἀτρείδης, Ἀτρείων, καὶ ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος, Ὑῤῥάδιος. Ὑῤῥα γὰρ παῖς ὁ Πιττακός. Θηλυκῶν δὲ τύποι εἰσὶ τρεῖς. ὁ εἰς ις, οἷον Πριαμίς. ὁ εἰς ας, οἷον Πελιάς. καὶ ὁ εἰς νη, οἷον Ἀδραστίνη. Ἀπὸ μητέρων οὐ σχηματίζει Πατρωνυμικὸν εἶδος ὁ Ὅμηρος, ἀλλ' οἱ νεώτεροι. Κτητικὸν δέ ἐστι τὸ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκὸς, ἐμπεριειλημμένου τοῦ κτήτορος, οἷον Νήλειοι ἵπποι, Ἑκτόρεος χιτὼν, Πλατωνικὸν βιβλίον. Συγκριτικὸν δέ ἐστι τὸ τὴν σύγκρισιν ἔχον πρὸς ἕνα ὁμοιογενῆ ὡς Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερος Αἴαντος. ἢ ἑνὸς πρὸς πολλοὺς ἑτερογενεῖς, ὡς Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερος τῶν Τρώων. Τῶν δὲ συγκριτικῶν τύποι εἰσὶ τρεῖς, ὁ εἰς τερος [l]), βραδύτερος, καὶ ὁ εἰς ων καθαρὸν, οἷον βελτίων, καλλίων, κρείων· ὁ εἰς σων, οἷον [m]) ἥσσων. Ὑπερθετικὸν δέ ἐστι τὸ κατ' ἐπίτασιν ἑνὸς πρὸς πολλοὺς παραλαμβανόμενον ἐν συγκρίσει. Τύποι δὲ αὐτοῦ εἰσι δύο, ὁ εἰς τατος, οἷον ὀξύτατος, καὶ ὁ εἰς στος, οἷον [illegible] μέγιστος, ἄριστος. Ὑποκοριστικὸν δέ ἐστι τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου δηλοῦν ἀσυγκρίτως. οἷον ἀνθρωπίσκος, λίθαξ, μειρακύλλιον. Παρώνυμον δέ ἐστι τὸ παρ' ὄνομα ἢ ὡς ἐξ ὀνόματος ποιηθὲν, οἷον θέων, τρύφων. Ῥηματικὸν δέ ἐστι τὸ ἀπὸ ῥήματος παρηγμένον, οἷο Φιλήμων, μνήμων. Σχήματα δὲ ὀνομάτων εἰσὶ τρία. ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. Ἁπλοῦν μὲν, οἷον Μέμνων. σύνθετον δὲ, οἷον Ἀγαμέμνων. Παρασύνθετον δὲ, οἷον Ἀγαμεμνονίδης, Φιλιππίδης. Τῶν δὲ συνθέτων διαφοραί εἰσι τέσσαρες. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσιν ἐκ τῶν δύο τελείων, ὡς χειρίσοφος. αἱ δὲ ἀπολειπόντων [n]) ὡς Σοφοκλῆς. αἱ δὲ ἐξ ἀπολείποντος, καὶ τελείου, ὡς Φιλόδημιος. αἱ δὲ ἐκ τελείου καὶ ἀπολείποντος, ὡς Περικλῆς. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἑνικὸς, δυϊκὸς καὶ πληθυντικός. Ἑνικὸς μὲν, οἷον Ὅμηρος

k) πρᾶγμα c. Venet. *Harl.*

l) οἷον ὀξύτερος, βραδύτ. cod. Venet. *Harl.*

m) κρείσσων, ἥσσων cod. Venet. *Harl.*

n) αἱ δὲ ἐκ δύο ἀπολειπόντων cod. Venet. *Harl.*

Ὅμηρος. δυϊκὸς δὲ, οἷον τὼ Ὁμήρω. πληθυντικὸς, οἷον Ὅμηροι. Εἰσὶ δὲ τινες ἑνικοὶ χαρακτῆρες καὶ κατὰ πολλῶν λεγόμενοι, οἷον δῆμος, χορός. καὶ πληθυντικὸν [o]) κατὰ ἑνικῶν καὶ δυϊκῶν. ἑνικῶν μὲν, ὡς αἱ Ἀθῆναι, Θῆβαι. δυϊκῶν δὲ, ὡς ἀμφότεροι. Πτώσεις δέ εἰσιν ὀνομάτων πέντε ὀρθὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ καὶ κλητική. Λέγεται ἡ μὲν ὀρθὴ ὀνομαστικὴ καὶ εὐθεῖα. ἡ δὲ γενικὴ, κλητικὴ καὶ πατρική· ἡ δὲ δοτικὴ, ἐπισταλτική. ἡ δὲ αἰτιατικὴ κατ' αἰτίαν, ἡ δὲ κλητικὴ προσαγορευτική. Ὑποπέπτωκε δὲ τῷ ὀνόματι ταῦτα, ἃ καὶ εἴδη προσαγορεύεται, κύριον, προσηγορικὸν, ἐπίθετον [p]), πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικὸν, ἐρωτηματικὸν, ἀόριστον, ἀναφορικὸν ὃ καὶ ὁμοιωματικὸν καὶ δεικτικὸν καὶ ἀνταποδοτικὸν καλεῖται. περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικὸν, πεποιημένον, γενικὸν, εἰδικὸν, τακτικὸν, ἀριθμητικὸν, μετουσιαστικὸν, ἀπολελυμένον.

Κύριον μὲν οὖν ἐστιν ὃ τὴν ἰδίαν σημαίνει, οἷον Ὅμηρος, Σωκράτης. Προσηγορικὸν δὲ ἐστι τὸ κοινὴν οὐσίαν σημαῖνον, οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. Ἐπίθετον δὲ ἐστι τὸ ἐπὶ κυρίων ἢ προσηγορικῶν ὁμωνύμως τιθέμενον, καὶ δηλοῦν ἔπαινον ἢ ψόγον. Λαμβάνεται δὲ τριχῶς. ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ σώματος, καὶ ἀπὸ τῶν ἐκτός. ἀπὸ ψυχῆς, ὡς τὸ σώφρων καὶ ἀκόλαστος. ἀπὸ δὲ σώματος, ὡς τὸ ταχὺς, βραδύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἐκτὸς, ὡς τὸ πλούσιος, πένης.

Πρός τι δὲ ἔχον ἐστὶν, ὡς πατὴρ, υἱὸς, φίλος, δεξιός. Ὡς πρός τι δὲ ἔχοντά [q]) ἐστιν, ὡς νὺξ, ἡμέρα, θάνατος, ζωή. Ὁμώνυμον δὲ ἐστιν ὄνομα τὸ κατὰ πολλῶν ὁμωνύμως τιθέμενον, οἷον ἐπὶ μὲν κυρίων, ὡς Αἴας ὁ Τελαμώνιος, καὶ Αἴας ὁ τοῦ Οἰλέως. Ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν, ὡς μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής. Συνώνυμον δὲ ἐστι τὸ ἐν διαφόροις ὀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλοῦν, οἷον ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, σπάθη, φάσγανον. Φερώνυμον δὲ ἐστι τὸ ἀπό τινος συμβεβηκότος τεθὲν, οἷον μεγαπένθης. Διώνυμον δὲ ἐστιν ὀνόματα δύο καθ' ἑνὸς κυρίου τεταγμένα. οἷον Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πάρις. οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου. οὐ γὰρ ὅστις Ἀλέξανδρος, οὗτος καὶ Πάρις. Ἐπώνυμον δὲ ἐστιν ὃ καὶ Διώνυμον καλεῖται, τὸ μεθ' ἑτέρου κυρίου καθ' ἑνὸς λεγόμενον, ὡς ἐνοσίχθων ὁ Ποσειδῶν, καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. Ἐθνικὸν δὲ ἐστι τὸ ἔθνους δηλωτικὸν, ὡς Φρὺξ, Γαλάτης. [ſ] Ἐρωτηματικὸν δὲ ἐστιν ὃ καὶ πευστικὸν [r]), τὸ κατ' ἐρώτησιν λεγόμενον, οἷον τίς, ποῖος, πόσος, πηλίκος. Ἀόριστον δὲ ἐστι τὸ τῷ ἐρωτηματικῷ ἐναντίως τιθέμενον. οἷον, ὅστις, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπηλίκος. Ἀναφορικὸν δὲ ἐστιν, ὃ καὶ ὁμοιωματικὸν καὶ δεικτικὸν καὶ ἀνταποδοτικὸν καλεῖται, τὸ ὁμοίωσιν σημαῖνον. οἷον τοσοῦτος, τηλικοῦτος, τοιοῦτος [s]). Περιεκτικὸν [t]) δὲ ἐστι τὸ ἐμφαῖνον ἐν ἑαυτῷ τὸ περιεχόμενον, οἷον δαφνὼν, παρθενεών. Πεποιημένον δὲ ἐστι τὸ παρὰ τὰς τῶν ἤχων ἰδιότητας μιμητικῶς εἰρημένον, οἷον φλοῖσβος, ῥοῖζος, ὀρυμαγδός. Γενικὸν δὲ ἐστι τὸ δυνάμενον εἰς πολλὰ εἴδη διαιρεθῆναι, οἷον ζῶον, φυτόν. Εἰδικὸν δὲ ἐστι τὸ ἐκ τοῦ γένους διαιρεθὲν, οἷον βοῦς, ἵππος, ἄμπελος, ἐλαία. Τακτικὸν δὲ ἐστι [u]) τὸ ἀριθμὸν σημαῖνον

o) πληθυντικοὶ κατὰ ἑνικῶν τε καὶ codic. Venet. *Harl.*

p) ὡς πρός c. Venet. *Harl.*

q) ἔχον ἐστι. c. Venet. *Harl.*

r) πευστικὸν καλεῖται. cod. Venet. *Harl.*

s) In cod Venet. adhuc addita: Περιεκτικὸν δὲ ἐστι τὸ τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ πλῆθος σημαῖνον, οἷον δῆμος, χορὸς, ὄχλος· ἐπιμεριζόμενον δὲ ἐστι τὸ ἐκ δύο, ἢ καὶ πλειόνων, ἐπὶ ἓν ἔχον τὴν ἀναφορὰν, οἷον ἑκάτερος, ἕκαστος.

t) περιληπτικὸν corrigit Villoiſ. *Harl.*

u) Apud Fabric. duo articuli confuſi ſunt, et legendum eſt cum cod. Venet. τακτικὸν δὲ ἐστι, τὸ τάξιν δηλοῦν, οἷον πρῶτος, δεύτερος, τρίτος. ἀριθμητικὸν δὲ ἐστι τὸ ἀριθμὸν σημαῖνον, οἷον εἷς, δύο, τρεῖς. *Harl.*

Digitized by Google

μαῖνον, οἷον εἷς, δύο, τρεῖς. Μετουσιαστικὸν δὲ ἐστι τὸ μετέχον οὐσίας τινός, οἷον χρύσειας, ἀργύρειος. Ἀπολελυμένον δὲ ἐστιν, ὃ καθ᾽ ἑαυτὸ καλεῖται. οἷον Θεός, λόγος. Τοῦ δὲ ὀνόματος διαθέσεις εἰσὶ δύο, ἐνέργεια καὶ πάθος. ἐνέργεια μὲν, ὡς κριτὴς ὁ κρίνων. πάθος δὲ, ὡς κριτὸς ὁ κρινόμενος.

CAP. XV. Περὶ Ῥήματος. De verbo.

Ῥῆμα ἐστὶ λέξις ἄπτωτος, ἐπιδεκτικὴ χρόνων τε καὶ προσώπων καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργειαν ἢ πάθος παριστῶσα. Παρέπεται δὲ τῷ ῥήματι ὀκτώ. ἐγκλίσεις, διαθέσεις, εἴδη σχήματα, ἀριθμοὶ, χρόνοι, πρόσωπα, συζυγίαι. Καὶ ἐγκλίσεις μέν εἰσι πέντε. Ὁριστικὴ, προστακτικὴ, εὐκτικὴ, ὑποτακτικὴ, καὶ ἀπαρέμφατος. Διαθέσεις δέ εἰσι τρεῖς. ἐνέργεια, πάθος, μεσότης. Ἐνέργεια μὲν, οἷον τύπτω. πάθος, οἷον τύπτομαι. Μεσότης v) ἡ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παριστῶσα, οἷον πέποιθα w), διέφθορα, ἐποιησάμην, ἐγραψάμην. Εἴδη δὲ δύο, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον. Πρωτότυπον μὲν, οἷον ἄρδω. παράγωγον δὲ, οἷον ἀρδεύω. Σχήματα δὲ τρία, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. ἁπλοῦν μὲν, οἷον φρονῶ. σύνθετον, οἷον καταφρονῶ. παρασύνθετον, οἷον ἀνταγωνίζω, φιλιππίζω. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἑνικὸς, δυϊκὸς καὶ πληθυντικός. Ἑνικὸς μὲν, οἷον τύπτω. δυϊκὸς x), οἷον τύπτετον. πληθυντικός, οἷον τύπτομεν. Πρόσωπα δὲ τρία, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. πρῶτον, οἷον τύπτω, δεύτερον, οἷον τύπτεις, τρίτον, οἷον τύπτει. Πρῶτον μὲν, ἀφ᾽ οὗ ὁ λόγος. δεύτερον δὲ, πρὸς ὃν ὁ λόγος. τρίτον δὲ, περὶ οὗ ὁ λόγος. Χρόνοι δὲ τρεῖς, ἐνεστὼς, παρεληλυθὼς, μέλλων. Τούτων ὁ παρεληλυθὼς ἔχει διαφορὰς τέσσαρας. παρατατικὸν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστον. ὧν συγγένειαι τρεῖς. ἐνεστὼς πρὸς παρατατικὸν, παρακείμενος πρὸς ὑπερσυντελικὸν, ἀόριστος πρὸς μέλλοντα.

CAP. XVI. Περὶ Συζυγίας. De coniugatione.

Συζυγία ἐστὶν ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. Εἰσὶ δὲ συζυγίαι βαρυτόνων ῥημάτων ἕξ. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται διὰ τοῦ β. ἢ φ. ἢ π. ἢ πτ. οἷον λείβω, γράφω, τέρπω, κόπτω. Ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ γ. ἢ κ. ἢ χ. ἢ κτ. οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Ἡ τρίτη διὰ τοῦ δ. ἢ θ. ἢ δύο ττ. οἷον ᾄδω, πλήθω, ἀνύττω. Ἡ δὲ τετάρτη διὰ τοῦ ζ. ἢ τῶν δύο σσ. οἷον φράζω, νύσσω, ὀρύσσω. Ἡ δὲ πέμπτη διὰ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων. λ. μ. ν. ρ. οἷον ψάλλω. νέμω, κρίνω. [P] σπείρω. Ἡ ἕκτη διὰ καθαροῦ τοῦ ω. οἷον ἱππεύω, πλέω, βασιλεύω, ἀκούω. Τινὲς δὲ καὶ ἑβδόμην συζυγίαν y) διὰ τοῦ ξ. καὶ ψ. οἷον ἀλέξω καὶ ἕψω.

CAP. XVII. Περὶ τῶν περισπωμένων. De verbis, quae circumflectuntur.

Περισπωμένων δὲ ῥημάτων συζυγίαι τρεῖς. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον νοῶ, νοεῖς, νοεῖ. Ἡ δὲ δευτέρα διὰ τῆς α διφθόγγου. προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, οὐ συνεκφωνουμένου δὴ, οἷον βοῶ, βοᾷς, βοᾷ. Ἡ δὲ τρίτη διὰ τῆς οι διφθόγγου, οἷον χρυσῶ, χρυσοῖς χρυσοῖ.

CAP. XVIII.

v) δὲ inserit cod. Venet. *Harl.*

w) πέπηγα cod. Venet. *Harl.*

x) δυϊκὸς δέ, οἷον τύπτετον, πληθυντικὸς δέ, οἷον cod. Venet. *Harl.*

y) ἄγχει addit c. Ven. *Harl.*

CAP. XVIII. Περὶ τῶν εἰς Μι. De Verbis in μι.

Τῶν δὲ εἰς μι [z]) ληγόντων ῥημάτων συζυγίαι εἰσὶ τέσσαρες, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, ὡς ἀπὸ τοῦ τιθῶ γέγονε τίθημι. Ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τῆς δευτέρας, ὡς ἀπὸ ἱστῶ γέγονε ἵστημι. Ἡ δὲ τρίτη ἀπὸ τῆς τρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ διδῶ γέγονε δίδωμι. Ἡ δὲ τετάρτη ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων, ὡς ἀπὸ τοῦ πηγνύω γέγονε πήγνυμι.

CAP. XIX. Περὶ Μετοχῆς. De Participio.

Μετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ῥημάτων καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ἰδιότητος. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ταῦτα ἃ καὶ τῷ ῥήματι καὶ τῷ ὀνόματι, δίχα προσώπων τε καὶ ἐγκλίσεων.

CAP. XX. Περὶ Ἄρθρου. De articulo.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων. καὶ ὑποτασσόμενον μὲν τὸ ὅς. προτασσόμενον δὲ τὸ ὁ. Παρέπεται δὲ αὐτῷ γένη, ἀριθμοὶ, πτώσεις. Γένη μὲν οὖν εἰσι τρία. ὁ ποιητὴς, ἡ ποίησις, καὶ τὸ ποίημα. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικός. Ἑνικὸς μὲν οἷον τὸ, ὁ. ἡ. τό. δυϊκὸς δὲ τὼ τά. πληθυντικὸς δὲ οἷον οἱ, αἱ, τά. Πτώσεις δὲ, ὁ, τοῦ, τῷ, τόν. ὦ. ἡ, τῆς, τῇ. τήν, ὦ, τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ, ὦ.

CAP. XXI. Περὶ Ἀντωνυμίας. De pronomine.

Ἀντωνυμία δέ ἐστι λέξις ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, προσώπων ὡρισμένων δηλωτική. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ἕξ. πρόσωπα, γένη, ἀριθμοὶ, πτώσεις, σχήματα καὶ εἴδη.

CAP. XXII. Περὶ πρωτοτύπων. De pronominibus primitiuis et deriuatis.

Πρόσωπα πρωτοτύπων μὲν, ἐγὼ, σύ, ἵ. Παραγώγων δὲ ἐμὸς, σὸς, ὅς. Γένη μὲν πρωτοτύπων διὰ μὲν τῆς φωνῆς οὐ διακρίνεται, διὰ δὲ τῆς ἀπ' αὐτῶν δείξεως, [illegible] οἷον ἐγώ. τῶν δὲ παραγώγων, ὁ ἐμὸς, ἡ ἐμὴ, τὸ ἐμόν. Ἀριθμοὶ δὲ πρωτοτύπων ἑνικὸς μὲν, ἐγὼ σὺ, ἵ. Δυϊκὸς δὲ σφῶϊ, νῶϊ. Πληθυντικὸς δὲ ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Παραγώγων δὲ ἐμὸς, σὸς, ὅς. Δυϊκὸς ἐμὼ, σὼ, ὤ. Πληθυντικὸς ἐμοὶ, σοὶ, οἵ. Πτώσεις δὲ πρωτοτύπων μὲν ὀρθῆς ἐγὼ, σὺ, ἵ. γενικῆς δὲ ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. δοτικῆς δὲ ἐμοὶ, σοὶ, οἷ. Αἰτιατικῆς ἐμὲ, σὲ, ἕ. Κλητικῆς δὲ σύ. Παραγώγων δὲ ἐμὸς, σὸς, ὅς. ἐμοῦ, σοῦ. οὗ. ἐμὸν, σὸν, ὅν. Σχήματα δὲ δύο, ἁπλοῦν, σύνθετον. ἁπλοῦν μὲν ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. σύνθετον δὲ ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Εἴδη δύο, ὅτι αἱ μὲν εἰσι πρωτότυποι, ὡς, ἐγὼ, σὺ, ἵ. αἱ δὲ παράγωγοι, ὡς πᾶσαι αἱ κτητικαὶ, αἳ καὶ διπρόσωποι καλοῦνται. Παράγονται δὲ οὕτως, ἀπὸ μὲν κτητικῶν [aa]) αἱ ἕνα κτήτορα δηλοῦσαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ ὁ ἐμός· ἀπὸ δὲ δυϊκῶν, αἱ δύο, ὡς ἀπὸ τοῦ νῶϊ νωΐτερος. Ἀπὸ δὲ πληθυντικῶν αἱ πολλοὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς ἡμέτερος. Τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν εἰσιν ἀσύναρθροι, αἱ δὲ σύναρθροι. ἀσύναρθροι μὲν οἷον ἐγώ· σύναρθροι δὲ οἷον ὁ ἐμός.

z) Ληγόντων cod. Venet. *Harl.*

aa) ἀπὸ μὲν ἑνικῶν cod. Venet. *Harl.*

Digitized by Google

CAP. XXIII. Περὶ Προθέσεων. De praepoſitionibus.

Πρόθεσίς ἐστι λέξις προτιθεμένη πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἔν τε συνθέσει καὶ συντάξει. Εἰσὶ δὲ πᾶσαι αἱ προθέσεις ὀκτὼ καὶ δέκα. ἐν εἰς, ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν, ἀνὰ κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

CAP. XXIV. Περὶ Ἐπιῤῥήματος. De aduerbio.

Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. Τῶν δὲ ἐπιῤῥημάτων τὰ μέν ἐστιν ἁπλᾶ, τὰ δὲ σύνθετα. Ἁπλᾶ μὲν, οἷον πάλαι, σύνθετα δὲ, οἷον πρόπαλαι. Τὰ δὲ χρόνου δηλωτικὰ, οἷον νῦν, τότε, αὖθις. τούτοις δὲ ὡς εἴδη ὑπονοητέον τὰ καιροῦ παραστατικὰ, οἷον σήμερον, αὔριον, τόφρα, τέως, πηνίκα. Τὰ δὲ μεσότητος, οἷον καλῶς, σοφῶς. τὰ δὲ ποιότητος, οἷον πὺξ, λὰξ, βοτρυδὸν, ἀγεληδόν. τὰ δὲ ποσότητος, οἷον πολλάκις, ὀλιγάκις, μυριάκις. τὰ δὲ ἀριθμοῦ δηλωτικὰ, οἷον δὶς, τρὶς, τετράκις. τὰ δὲ τοπικὰ, οἷον, ἄνω, κάτω, ὧν σχέσεις εἰσὶ τρεῖς. ἢ ἐν τόπῳ, ἢ εἰς τόπον, ἢ ἐκ τόπου, οἷον οἴκοι, οἴκαδε, οἴκοθεν. τὰ δὲ εὐχῆς σημαντικὰ, οἷον αἴθε, εἴθε, αἴβαλε. τὰ δὲ ἀρνήσεως, ἢ ἀποφάσεως, οἷον οὔ, οὐχὶ οὐ δῆτα, οὐδαμῶς. τὰ δὲ συγκαταθέσεως, οἷον ναὶ, ναίχι. τὰ δὲ ἀπαγορεύσεως, οἷον μὴ, μηδῆτα, μηδαμῶς. τὰ δὲ παραβολῆς ἢ ὁμοιώσεως, οἷον ὡς, ὥσπερ, ἠΰτε, καθὰ, καθάπερ. τὰ δὲ θαυμαστικὰ, οἷον βαβαί. τὰ δὲ εἰκασμοῦ, οἷον ἴσως, τάχα, τυχόν. τὰ δὲ τάξεως, ἑξῆς, ἐφεξῆς, χωρίς. τὰ δὲ ἀθροίσεως, οἷον ἄρδην, ἅμα. τὰ δὲ παρακελεύσεως, οἷον εἶα, ἄγε, φέρε. τὰ δὲ συγκρίσεως, οἷον πόθεν, ποῦ, πηνίκα, πῶς. τὰ δὲ ἐπιτάσεως, οἷον λίαν, σφόδρα, ἄγαν, πάνυ, μάλιστα. τὰ δὲ συλλήψεως, οἷον ἅμα, ὁμοῦ, ἄμυδις. τὰ δὲ ἀπομωτικὰ, οἷον μά. τὰ δὲ κατομωτικὰ, οἷον νή. τὰ δὲ θετικὰ, οἷον, γαμητέον, γραπτέον, πλευτέον [bb]). τὰ δὲ θειασμοῦ, οἷον εὐοῖ, εὐάν.

CAP. XXV. Περὶ συνδέσμων. De coniunctionibus.

Σύνδεσμός ἐστι λέξις συνδέουσα διάνοιαν μετὰ τάξεως, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας κεχηνὸς πληροῦσα. Τῶν δὲ συνδέσμων οἱ μὲν εἰσι συμπλεκτικοὶ, οἷον οἵδε διαζευτικοὶ, οἱ δὲ συναπτικοὶ, οἱ δὲ παρασυναπτικοὶ, οἱ δὲ αἰτιολογικοὶ, οἱ δὲ παραπληρωματικοί. Καὶ συμπλεκτικοὶ μὲν [cc]) εἰσιν ὅσοι τὴν ἑρμηνείαν ἐπ᾽ ἄπειρον ἐκφερομένην συνδέουσιν. Εἰσὶ δὲ οἵδε. μὲν, δὲ, τε, καὶ, ἀλλὰ, ἠμὲν, ἠδὲ, ἀτὰρ, αὐτὰρ [dd]), ἤτοι. Οἱ δὲ διαζευτικοὶ εἰσιν ὅσοι τὴν μὲν φράσιν ἐπισυνδέουσιν, ἀπὸ δὲ πράγματος εἰς πρᾶγμα διϊστῶσιν. Εἰσὶ δὲ οὗτοι, ἢ, ἤτοί, ἠέ. Συναπτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι ὕπαρξιν [ee]) οὐ δηλοῦσι, σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν· Εἰσὶ δὲ οἵδε, ἐπεὶ [ff]), εἰ, εἴπερ, εἰ δὴ, εἰδήπερ. Παρασυναπτικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι μεθ᾽ ὑπάρξεως καὶ τάξιν δηλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἵδε, ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Αἰτιολογικοὶ δέ εἰσι, ὅσοι ἐπ᾽ ἀποδόσει αἰτίας παραλαμβάνονται. Εἰσὶ δὲ οἵδε, ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἕνεκα, οὕνεκα, διὸ, διότι, καθὸ, καθότι, καθόσον. Ἀπορηματικοὶ δέ εἰσιν, ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφορὰς τε καὶ συλλήψεις τῶν ἀποδείξεων εὖ διάκεινται. Εἰσὶ δὲ οἵδε, ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, τοιγάρτοι,

bb) Sequuntur in cod. Venet. τὰ δὲ βεβαιώσεως, οἷον δηλαδή. *Harl.*

cc) μὲν οὖν cod. Ven. *Harl.*

dd) κὲν, ἂν, ἤτοι. cod. Ven. *Harl.*

ee) μὲν οὐ. cod. Ven. *Harl.*

ff) ἐπεὶ deeſt in cod. Venet. recte. v. Villoiſon. *Harl.*

Digitized by Google

τοι, τοιαρȣ̃ν. Παραπληρωματικοὶ δέ εἰσιν, ὅσοι μέτρȣ ἢ κόσμȣ ἕνεκεν παραλαμβάνονται. Εἰσὶ δὲ οἵδε. δὴ ρα, νυ, πȣ, τοι, θην, αρ, δῆτα, περ, πω, μὴν, ἂν, αὖ, ȣ̃ν κεν, γε. Τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ἐναντιωματικȣ̀ς, οἷον ἔμπης, ὅμως.

Hactenus Dionyſii, Thracis, Grammatica.

Sequuntur ibi plura de proſodia, ſed quae a iuniore addita eſſe teſtatur *Porphyrius* in eodem volumine MStus, cuius haec ſunt verba: *ἰςέον ὡς ȣ̔ Διονύσιος ὁ περὶ τῶν ὀκτὼ μερῶν λόγȣ διδάξας ἡμᾶς καὶ ἔτι πρὸ τȣ́των περὶ ςοιχείων καὶ συλλαβῶν καὶ λέξεων, ȣ̓κ ἀπὸ προσῳδιῶν ἤρξατο, ἀλλ᾽ ἀπὸ τȣ̃ ὅρȣ τῆς Γραμματικῆς. Τὰ δὲ περὶ προσῳδίας ἕτερός τις τȣ́τȣ μεταγενέςερος διὰ τȣ̀ς ἄρτι Γραμματικȣ̀ς ἀρχομένȣς ἀναγκαίως ἐδίδαξε. Fabr.* Huic adſentitur *Villoiſ.* l. c. et putat, haec non alia eſſe ac ea erotemata gramm. quae paullo poſt citantur, et immerito tribui ſolent Dionyſio Thraci. *Harl.*

In bibl. Vindobonenſi, vt refert Neſſelius, exſtant MSta *Dionyſii, Thracis, erotemata Grammatica et Rhetorica.* Vide eum parte IV. pag. 48.

XV. *Alii Grammatici graeci, editi* gg).

I. Ad calcem grammaticae Vrbani Bellunenſis, de qua §. IX. in not. dicere me memini, ſubiiciuntur graece 1) *ἀποσπασμάτιον* ex antiquiſſimo grammatico, TRYPHONE, *de vocum paſſionibus ſiue figuris, πάθη τῶν λέξεων,* quod Graece etiam et latine exſtat ad calcem grammaticae graecae Alexandri Scoti Lugd. 1614. 8. pag. 954 - 956. Occurrit MS. Lipſiae in bibl. Paulina, Oxoniae inter codd. Baroccian. atque alibi.

[P] II. S. BASILII *περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, de grammatica exercitatione* exſtat graece ad calcem Syntaxeos Apollonii Dyſcoli, Florent. 1515. 8. hh) hinc graece et latine cum Gilberti Cognati verſione prodiit Baſil. 1533. et in adpendice operum Baſilii magni pag. 171 - 194. Pariſ. 1618. fol. et in editione Baſilii Pariſ. 1638. tom. III. pag. 592. Laudat Homerum, Lucianum et Plutarchi Ἠθικά. Quod vero inter alia illuſtrat etiam verba τȣ̃ χρυσοῤῥήμονος Ἰωάννȣ, Ioannis Chryſoſtomi; inde ſatis ſe prodit, ſcriptum eſſe a iuniore aliquo, non a magno illo Baſilio, Caeſareenſi. Atque iam a Martino Cruſio in Turco Graecia pag. 44. notatum eſt, verum auctorem eſſe *Manuelem Moſchopulum.* Hic calami errore in praeſtantiſſimi Cauei Hiſtoria litteraria, vbi de Baſilii ſcriptis diſſerit, Ioannes Moſcho-

gg) Poſt Fabricii tempora quaedam grammaticorum graec. opuscula in lucem eſſe prolata, partim iam in hoc et ſuperioribus capp. obſeruauimus, partim quaedam poſthaec adnotabimus. Sic *Iriarte* in bibl. reg. Matrit. codd. gr. e cod. LXXXIII. varia, (v. ſupra ad §. II. huius cap.) et pag. quidem 314. ſqq. primus euulgauit duo anonymi opuſc. 1) *de litteris*, (ſingularum videlicet litterarum definitiones, e. gr. *ᾱ φωνῆεν ἐςι δίχρονον προτακτικὸν τελικὸν θηλυκῶν καὶ ȣ̓δετέρων ὀνομάτων καὶ ἀρσενικῶν κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν· ἀντιςοιχȣ̃ν τῷ ī καὶ ῡ.*) 2) *Etymologiae litterarum*, (e. g. *τὸ ᾱ· ἄρηται παρὰ τὸ ἀλφῶ, τὸ εὑρίσκω· τὸ πρῶτον εὑρεθὲν·* illi ſimile *περὶ ἐτυμολογίας τῶν κδ ςοιχείων, de etymologia XXIV. litterarum* opuſculum idem Iriarte pag. 297 ſq. publicauit et eum cod. LXXXIII. mem. contulit.) — 3) pag. 316 ſqq. *Ioannis Grammatici Characis* opuſc. *de inclinatis particulis.* conf. infra catal. Grammaticorum ineditorum, vbi etiam ſuo loco de *Tryphone* agitur. *Harl.*

hh) v. *Burſini* vnnae, typogr. ant. II. pag. 98. *Harl.*

Digitized by Google

Moſchopulus adpellatur. Certe pleraque iisdem verbis leguntur in Manuelis Moſchopuli *περὶ σχεδῶν*, vt conferenti patebit.

III. *Henricus Stephanus* in Adpendice theſauri graecae linguae haec e veteribus grammaticis graecis latine alia, alia graece et latine, alia graece tantum adiunxit, quae deinde eius exemplo ad calcem Lexici ſui exhibuit quoque Stephani epitomator, Ioannes Scapula.

1) De graecae linguae dialectis ex ſcriptis IOANNIS GRAMMATICI, quae *τεχνικὰ* fuerunt inſcripta. Hunc Ioannem, Gregorius Corinthius *Philoponum* adpellat.

2) De Dialectis excerpta a CORINTHO, ſiue potius a GEORGIO ſeu GREGORIO PARDO, *Corinthi* deinde metropolitano [ii]), qui ſaeculo XII. ſcripſit et Tryphonis, grammatici, ac Iohannis Philoponi monumentis vſum ſe profitetur, librumque ſuum iuueni cuidam conſecrauit: *Ἰδού σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν ὅ, τε* ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ ἸΩΑΝΝΗΣ *ἐποίησε, καὶ* ΤΡΥΦΩΝ *ὁ Γραμματικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονεν, ὅπως δὲ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώριστε.* De his aliisque, qui dialectos Graecorum expoſuerunt, dixi lib. 4. cap. 36.

3) Ex PLUTARCHO excerpta de dialectis, tropis et ſchematibus, atque Homerico eorum vſu. Petita haec e vita Homeri, quae ſub Plutarchi nomine fertur, et a viris quibusdam doctis [kk]) refertur ad [?] Dionyſium, Harlicarnaſſeum. Ex eadem petitum eſt *Plutarchi* de metris in codice MS. bibl. Caeſareae apud Lambecium V. p. 258. et in codice Barocciano CXXV. *Fabr.* Auctor eſt *Elias.* v. infra in cat. grammat. gr. inedit. h. v. *Harl.*

3) *De ſpiritibus dictionum*, *περὶ πνευμάτων* libellus qui collectus fertur ex neſcio, quo THEODORITO et aliis. Etiam Labbeus in bibl. nova MSS. memorat p. 105. Theodoretum *de literis* et *de ſpiritibus*, quem ait manu exaratum ſeruari in codicibus DCCCCL et XXIX. Et in codice Barocciano LXVIII. exſtat Theodoretus de ſpiritibus ex Herodiano: *Πατρικίῳ Θεοδώρητος.* *Fabr.* Diu illum libellum quaeſiui in meo Stephani exemplo; ſed fruſtra. Poſtea etiam cognoui, *Valcken.* in praeſ. ad Ammon. de differ. adfinium vocc. pag. XII. errorem Fabricii iam animaduertiſſe. At, idem Valcken. non ſolum obſeruauit, in variorum libellorum farragine, quae ſubiacet lexico graeco-lat. *Valentini Curionis*, Baſil 1525. edito, etiam exſtare opuſc. *περὶ πνευμάτων*, quod videri poſſit ex ſimili libro excerptum; ſed etiam, calci ed. ſuae et *Ammonii* p. 207-242. gr. adiecit, e cod. Voſſ. in 4. *Λεξικὸν περὶ πνευμάτων ἐκλεγὲν ἐκ τῶν περὶ πνευμάτων Τρύφωνος, Χοιροβόσκου, Θεοδωρίτου καὶ ἑτέρων· καὶ ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθέν.* *Valck.* ait, in hoc libello multas eſſe voces, quas *gloſſas* vocamus; plurima, quae Gr. L. ſtudioſis vſui eſſe queant, et quae ſemel legiſſe neque doctos poeniteat. — In cod. *Matrit.* regio XCV. eſt *Theodoriti* lib. *περὶ πνευμάτων*· cuius tamen nec initium, et multo minus finis plane conſonat cum iis, quae Valcken. edidit: *Iriarte* vero in catal. codd. gr. pag. 376. notat, ſe neque in H. Stephani Thes. Gr. L. adpendice reperiſſe, neque id, quod Fabricius infra in

ii) Vide *Allatium* de Georgiis p. 420.

kk) Confer, ſi placet, quae de hac vita diximus lib. 2. c. 1. §. 4. [vol. I. p. 321.]

Digitized by Google

in catal. grammaticorum graec. h. v. adfirmarat, ad calcem Grammaticae *Vrbani*, et *Alexandri Scoti*, et ad calcem *Scapulae*. — In eodem cod. ſequitur fol. 138. *Georgii Choerobosci de ſpiritibus:* ſed *Iriarte* adnotat, hunc Choerobosci libellum habere in cod. DCCCLXXXIII. bibl. Vatic. (teſte *Allatio* in diatriba de Georgiis, pag. 318. id initium, quod Theodoriti libell. habeat in cod. Matrit. Tum fol. 148. cod. *Tryphonis* de ſpiritibus, et fol. 151. anonymi opuſc. παλαιὸν — *antiquum de ſpiritibus:* de leni ſpiritu notatis. Rectius igitur farrago illa a Valcken. euulgata, dicitur collecta ex Tryphone, Choerobosco, Theodorito et aliis. Atque in bibl. *Auguſtana* Vindel. teſte *Reiſero* in cat. p. 64. eſt Lexicon de ſpiritibus ex Tryphone, Choerobosco, Theodorito etc. idem in cod. *Burmann*. v. *Oudendorp.* praef. ad Thom. Mag. ſtell. 4. auerſ. et 5. — In bibl. publ. *Pariſ.* eſt in cod. MMDCIII. *Theodoritus* de ſpiritibus, (auctor tamen catal. codd. tom. II. p. 527. adnotat, in aliis codd. tribui libellum *Georgio Choerobosco*, quod facile poteſt conciliari, ſi de collectione, e pluribus grammaticis facta, in qua modo hic, modo ille primo loco nominabatur, non de peculiaribus ſingulorum libellis ſermo eſt et Choeroboscus notior fuiſſe videtur librariis, quam Theodoritus.) — In cod. MCCLXX. nr. 19. *Theodoretus* de litteris. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. XXXVI. nr. 3. plut. 57. *Theodoriti* de ſpiritibus; v. *Bandin.* catal. codd. gr. II. pag. 395. qui errat, dum ſcribit, nihil de hoc Theodorito apud Fabricium. *Harl.*

4) De paſſionibus ſiue figuris dictionum ex TRYPHONE, grammatico: [de quo infra commodior locus erit dicendi.]

5) CYRILLI ſiue potius IO. PHILOPONI [u]) συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, *collectio vocum, quae pro diuerſa ſignificatione accentum diverſum accipiunt.* Hunc librum, quo differentiae vocum graecarum quoad tonum, ſpiritum, genus vtili inſtituto explicantur, longe locupletiorem et plus quintuplo a ſe auctum ſeparatim edidit vir de graecis literis immortaliter promeritus *Eraſmus Schmidius*, Witebergae 1615. 8. praemiſſa diſſertatione de pronuntiatione graeca antiqua contra νεόφυτον ſiue nouam.

6) AMMONII περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, *de ſimilibus et differentibus vocabulis liber*, graece. De hoc vide, ſi placet, quae dixi l. 4. [c. 29. pag. 715. ſqq. vol. V.]

7) Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων.

8) Ὀρβικίου περὶ τῶν περὶ τὸ ϛράτευμα τάξεων. [v. ſupra, §. IX. de tertio vol. Aldino. et ſupra c. 36. pag. 125.]

9) Ver-

[u].) Diſertis verbis *Io. Philopono* id opuſcul. adſignatur in cod. *Matrit.* XCV. fol. 162. atque *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 377. animaduertit, in illo cod. collectionem vocc. ſiue ordine, ſiue numero contractiorem ab excuſa (in lexicis Stephani, Scapulae et Conſtantini) non parum differre, tametſi plurimis acceſſionibus *Conſtantini Laſcaris* manu partim adſcriptis, partim interſcriptis, partim denique ſubſcriptis ſit locupletata. (In cod. cod. Matrit. fol. 118. legitur ex *Io. Philoponi* ſcriptis περὶ ἰδιωμάτων, de idiomatibus, ſ. dialectis.) — Pariter ſub nomine *Io. Alexandrini grammatici* (Philoponi) in codd. *Florent.* Medic. XXVI. nr. 4. plut. 57. cod. XIX. nr. 6. plut. 58. et cod. XXVI. plut. 59. (v. *Bandini* cat. codd. gr. II. pag. 373. 458. 545.) — Item in codd. *Paris.* MMDCXVIII. et MMDCLX. etc. *Harl.*

Digitized by Google

9) Verborum themata, quae magna ex parte vel ſunt anomala, vel poëtica, aut certe eiusmodi, vt non obuiam cuilibet habeant originem. Hanc collectionem H. Stephanus ipſe ex Heſychio, Euſtathio, Varino et aliis ſcriptoribus congeſſit.

10) HERODIANI *περὶ τῶν ἀριθμῶν*, *de numeris*, quomodo apud Graecos notari ſoleant. Graece et latine, ſubiuncto H. Stephani auctario.

11) GALENI *περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν*, *de menſuris et ponderibus libellus* Galeno adſcriptus et ex iis, quae apud Paulum Aeginetam et Scholiaſtem Nicandri leguntur, emendatus, graece et latine. In hoc leguntur etiam nonnulla *ἐκ τῶν Κλεοπάτρας κοσμητικῶν*, ex reginae, Cleopatrae, Cosmeticis, ſiue de munditie corporis curanda et Dioſcoridis de menſuris ac ponderibus.

12) De menſibus et partibus eorum, diatriba Henrici Stephani.

IV. EMANVELIS MOSCHOPVLI *grammaticae artis methodus* vna cum Gazae libris duobus prioribus prodiit graece Baſil. apud Io. Walderum 1540. 4. Incipit: *τί ἐστι προσῳδία* [mm]). Praeter *ἐρωτήματα* continet etiam Canones, et *περὶ κλίσεως* praecepta. Habeo idem *Moſchopuli* opus grammaticum MStum in charta, exaratum anno Graecorum *ςϡνη* hoc eſt Chriſti 1450. quod olim fuit Io. Alexandri Braſſicani, cuius nomen, A. 1525. Budae inſcriptum, in fronte libri adparet, vna cum inſignibus, in quibus Iani bifrontis imago, adſcripto hoc graeco diſticho:

Κερδαλέοι δίζεσθε δόμους ληΐστορες ἄλλους,
Τοῦ δὲ γάρ ἐστι φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

Atque his verſibus latinis, in quibus Ianus loquitur:

Ampla quidem merito Linguae Graecae atque Latinae
Conceſſa eſt fidei Bibliotheca meae.
Parte ab vtraque, oculos circumfero poſſit iniqua
Ne quis forte bonum tollere fraude librum.

Duo

mm) Sed diu ante Walder. prodiit Moſchopuli *διορθωθέντων ἐρωτημάτων, περὶ προσῳδιῶν.* inc. *τί ἐστι προσῳδία* etc. circ. med. pars altera incipit *ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν ἀρσενικῶν κανόνων* etc. cum paradigmatibus, dein pari modo *τῶν θηλυκῶν* et *οὐδετέρων κανόνων*· poſtea de verbis eiusque temporibus; denique de caſibus nominum et formatione temporum, ſine l. a. et typographi nota, ſub initium typographiae gr. in Italia. v. quae ſcripſi in Introd. in hiſt. L. Gr. I. pag. 41. — De codd. pauca ſubiungam. In indice quodam codd. gr. in *Lami* deliciis erudit. Florent. 1743. 8. pag. 120 in codd. CXVI. *Theodori Gazae* grammatica, ſine principio; item *Moſchopuli* grammatica: in cod. CXIX. ſyntaxes nonnullae, vt videtur, *Moſchopuli*. Huius operis initium *de dialectis*, fecit probabiliter, vt librarii ab illo interdum deſumerent totius operis inſcriptionem, ſic cod. Matrit. reg. XCV. fol. 123. inſcriptio eſt Moſchopuli *περὶ τῶν ἰδιωμάτων*, de idiomatibus ſ. dialectis. Atque, notante etiam *Iriart.* catal. codd. gr. pag. 376. a primi capitis initio in cod. *Vindobon.* CXXVII. in *Neſſelii* catal. caeſareae bibl. part. IV. pag. 75. nr. 2. titulum, *Manuelis Moſchopuli lib. de dialecto ionica* accepit. Num igitur eiusdem grammaticae partes fuerint in cod. Matr. LXXIV. fol. *initium συζυγιῶν coniugationum* et fol. 150. *Technologia de aequalibus* ſiue de dictionibus ſibi inuicem reſpondentibus, Iriarte l. c. pag. 270. quaerit. De reliquis codd. poſtea ſermo erit. *Harl.*

Digitized by Google

Duo fuere *Manueles Moſchopuli*, vnus, Cretenſis [nn]), temporibus Andronici Palaeologi ſenioris, clarus circa A. C. 1392. alter, huius *ἀνεψιός*, ſiue patruelis, Byzantinus, qui poſt captam CPolin vna cum aliis Graecis in Italiam circ. a Chr. 1453. profugus fuit [oo]). Priori tribuuntur *Erotemata* in codice Barocciano XXXV. [pp]) quemadmodum poſteriorem aucto-

nn) Cruſius Turco Graec. p. 44.

oo) De *Cretenſi* v. *Saxii* Onom. II. pag. 387 ad a. C. 1392. de *Byzantino* id. ib. pag 445. ad a. C. 1453. Vtrumque haud diſtinxit *Humphred. Hodius* de graecis illuſtribus L. Gr. inſtauratoribus pag. 316 *Harl.*

pp) In cod. *Florentino*, Medic. XXVI. nr. 2. a pag. 7. plut. 28. exſtat *initium erotematum emendatorum per Manuel. Moſchopulum*, ὅρος προσῳδίας *definitio proſodiae;* atque in calce pag. 7. legi, id opus in quibusdam valde differre ab alio notiore opere Moſchopuli; in pluribus vero conuenire cum illo, prodit *Band.* catal. codd. gr. II. col. 43. In cod. XXXI. et cod. XLIV. plut. 59. ſunt ſub falſo *Cyri* nomine, *Moſchopuli Cretenſis*, (vt ait Bandin. l. c. col. 553. et col. 573.) erotemata et σχεδογραφία. In cod. XLV. plut. 59. eſſe *Man. Moſchopuli* erotemata, quamquam in ſumma primae paginae ora a manu rec. adpoſitum ſit nomen *Dionyſii Thracis* περὶ τῶν προσῳδιῶν notat *Bandin.* l. c. col. 576. vtpote quum ex illo antiquiore grammatico multa decerpſerit, in ſuamque deriuarit grammaticam Moſchopulus. In cod. XIV. plut. 55. eſt opuſc. de adſectionibus dictionum, quod in fronte ornatum eſt laude, de illis hic adcuratius agi, quam in antecedenti Tryphonis libello. *Bandin.* II. col. 279. *Pariſiis* in bibl. publica ſunt *erotemata* in nouem codd. msst. nr. MCX. MMDXLVI. vbi quoque Dionyſio Thraci tribuuntur, MMDLXVIII. MMDLXX. MMDLXXIX. MMDLXXXII. in c. MMDXCVI. eſt *Man. Moſchop. de orationis conſtructione* opuſc. (vt videtur quidem auctori catal. II. pag. 525.) ineditum, cuius initium τῶν μὲν συνταξέων. tum erotemata nr. MMDCVII. MMDCVIII. et, vti videtur auctori catal. II. p. 530. in cod. MMDCXXIX. *Moſchop.* obſſ. gramm. de nominibus, verbis, pronominibus, aduerbiis etc. — In cod. *Coisliniano* CCCXLVIII. eſt grammatica graeca ampliſſima, in cuius fol. 276. exemplum orationis deſumtum eſt ex Man. Moſchop. grammatica et in cod. CCCXLIX. eſt Moſchop. de voce. atticis apud Philoſtrat. tum illius grammatica, ex qua *Montfauc.* in bibl. Coislin. pag. 515. ſq. plura excerpſit, et oſtendit, Moſchopulum ex veteri quodam lexico multa ſumſiſſe mutua: — in cod. CCCXLI. ſunt *epiſtolae* Man. Moſch. (*Montfauc.* l. c. pag. 455.) in cod. CCCL. *Moſchop.* grammatica, a Rob. Stephano edita: et in cod. CCCXCV. *Man. Moſchop.* de proſodia. — *Venetiis* in Muſeo Grimano in cod. reſcripto Man. Moſchop. erotemata, teſte *Montfauc.* in diario ital. pag. 40. (qui cod. poſtea venit in bibl. S. Michaelis Venet. v. plura in Mittarelli bibl. codd. illius monaſterii col. 797.) et eodem Montfauc. teſte ibid. pag. 17. in bibl. Ambroſiana, *Mediolani*, Moſchopuli lexicon amplum eiusdem grammatica ſaepe, et de metris. — *Venetiis* in bibl. D. Marci, (ſecundum catal. codd. gr.) in cod. CCCCLXXXV. *Man Moſchop. Cretenſis* erotemata grammatic. ſiue grammaticae artis methodus: ſequuntur varia exercitamenta eiusdem Moſchopuli, quae alias Baſilio M. tribuuntur. In cod. CCCCLXXXIV. erotemata, vt ait auctor catal. pag. 255. antiqua grammaticalia, quae initio ordine conueniunt cum erotematibus Moſch. ſenioris: ceterum longe plura in hoc cod. continentur, ex quibus, vt coniicere licet, Moſch. grammaticam ſuam concinnauit. In cod. CCCCLXXXVI. *Moſch.* grammatica in compendio; et vti in cod. CCCCLXXXVIII. *Moſch.* iunioris collectio vocc. atticar. ex imaginibus Philoſtrati per ordinem alphabeti. — In cod. CLIV. *Man. Moſch.* contra Latinos. — *Neapoli* in bibl. regia ſunt plures codd. pluraque opuſcula Moſch. (v. ſupra vol. V. pag. 774. ſqq.) in cod. III. inſtitutiones grammat. in cod. XIII. expoſitio capp. paraenetic. Agapeti cum analyſi grammatica. — in cod. XXVII. erotemata, expoſitio gramm. εἰς σχέδην βασιλικήν. ſylloge vocc. atticorum; de vocabulorum adfectionibus et de dialectis homericis. — In cod. XXXI. LXII. LXXVII. (in quo etiam eſt illius σχεδογραφία,) et CLXXXIII. erotemata — in cod. XXXII. collectio vocc. attic. — in cod. CI. ſcholia in Heſiodi O. et D. — *Ibid.* in bibl. Auguſtin. S. Ioan. ad Carbonar. in cod. XXXVI. collectio vocc. attic. in cod. XXXVII. prima ſcheda. — *Vindobonae* in bibl. caeſarea, (teſte Neſſelio in catal. codd. part. IV. erotemata in codd. XCII. et CLXXXVI. libell. de dialecto ionica, in cod. CXXVII. — grammatica, et alia ad illam pertinentia opuſc. cod. CCI. CCLXIII. cum lib. de proſodia, CCXCV. CCXCVI.

rem habet liber *de Vocibus Atticis* in Philoſtrati qq) imaginibus et aliis ſcriptoribus, de quo dixi lib. IV. cap. 36. §. 12. et quae *de conſtructione nominum et verborum* et περὶ προσῳδίας edita ſunt ab Aldo 1525. 8. recuſa [cum Theodoro Lecap. et Hephaeſtione, Florent. per her. Phil. Iuntae, 1526. 8.] Pariſ. 1544. 8. Baſil. 1546. 8. Huius quoque Moſchopuli putem librum περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, quem inter opera *S. Baſilii* rr) Caeſareenſis editum paulo ante memoraui: eiusque plane argumenti σχεδογραφίαν ſiue praxin περὶ σχεδῶν ss) h. e. de partibus orationis, qua exempla analyſeos grammaticae, et ratio grammatice examinandae orationis traditur. Hic [P] liber nitidis typis excuſus, graece Pariſ. 1545. 4. apud Rob. Stephanum tt), multis reprehenditur ab Henr. Stephano de linguae graecae ſtudiis pag. 6. ſeq. Et multa in eo nullius vſus, nec pauca falſa eſſe notauit *Voſſius* lib. 1. Ariſtarchi. Haud inutilis tamen recte utentibus liber, longe, Cangio teſte, auctior editis exſtat in bibliotheca regis Galliae. Iuniori Moſchopulo etiam tribui video *Paraphraſin* ſiue ἐξήγησιν *grammaticam in duos primores libros Iliados*, quae MS. fuit in bibl. Palatina, et ex alio codice bibl. Ieſuitarum Antwerpienſi vulgata eſt a Io. Scherpezelio, Amſtelod. 1702. 8. [v. ſupra in vol. I. pag. 407.] Nec minus *ſcholia in Heſiodi Opera et Dies*, de quibus dictum a me lib. 2. cap. 8. §. 10. uu). At Moſchopuli, Cretenſis, ſunt

Ἐπιμε-

CCXCVI. CCCI. CCCIV. CCCXLV. Schedia. cod. CCXXXVI. CCLX. vt eius ſcholia, in codd. Vindobon. obuia, in Heſiodum, Pindarum, Philoſtrati heroica et varia epigrammata omittam. — Secundum *Lambecii* comm vol. V. col. 528. ſeq. in cod. CCXCII. nr. 16. ſqq. Nicetae carmen ad S. Angelum, Philoſtrati icones, Paulli Silentiarii ſemiiambi in Thermas pythias, haec omnia cum ſchollis *Man. Moſchopuli*, et eiusdem ſcholia atque commentar. grammat. ampliſſimus in varia epigrammata, nec non eiusdem fragm. grammaticae gr. de ſpiritibus, atque aenigma. — In codice XXXV. *Barocc.* Oxon. *Man. Cretenſis* erotemata grammatica, de octo partibus orationis, de proſodiis fragm. aliud op. de octo partibus orationis: *Manuel. Moſchopuli* de octo partibus or. de temporibus verborum; aliud compendium de verbis. *Harl.*

qq) Hic eſt liber Gesnero memoratus, ſub titulo: *Collectanea vocabulorum iuxta ordinem Alphabeti ex imaginibus Philoſtrati. Fabr.* Conf. notitiam codd. antecedentem, tum cat. codd. bibl. *Pariſ.* publ. pag 525. nr. 2596. *Iriarte* cat. codd. gr. Matrit. pag. 270. de cod. LXXIV. de cod. Burmann. *Oudend.* praef. ad Thom. Magiſtr. ſtell. 4. auerſ. et 5. — In bibl. publ. *Leidenſi* eſt exemplar edit. Lutet 1532. de voce. attic. cum notis mstis *Franciſci Iunii:* v. catal. pag. 253. at pag. 395. citatur cod. Voſſian. Μοσχοπούλου Ἀττικισμοί, dictionar. atticum integrum, Thom. Mag. nomine editum Pariſiis. add. *Bandin.* catal. codd. medic. II. col. 303 et 429. *Harl.*

rr) Hanc intellige *ſchedam Baſilicam*, quam Moſchopulo tribui ſcribit Io. Scherpezelius praef. ad paraphraſin librorum primorum Iliadis.

ss) Vid. *Cangium* glosſario Graeco et ad Alexiadem pag. 421. et Moſchopulum ipſum pag. 46. vbi vocabula σχεδογραφῶν et σχέδος interpretatur. *Fabr.* Praeter codd. iam memoratos *Florentiae* in bibl. Medic. *ſchedographia*, in cod. VII. plut. LV. cod. VIII. et XVII. nec non XXIII. mutilo, plut. LVI. cod. XXXVII. (in quo tamen explicationes et exercitationes ſunt multo breuiores,) cod. XLI plut. LVII. cod. XXXI et XLIV. plut. LIX. cod. XXV. plut. LXXXIX. fragment. in cod. X. nr. 12. plut. LXXXXI. v. *Bandin.* l. c. II. col. 245. 305. 316. 328. 329. 396. 418. 553. 573. III. 412. — In bibl. *Eſcor.* ſecundum catal. Tarracon. 1587. nr. 261 et 262. *Heidelbergae* quondam ſchedae et vocc. att. cum Thoma Magiſtro, nr. 104. in Sylburgii catal. *Harl.*

tt) Moſchopuli περὶ σχεδῶν etc. ex ed. Rob. Stephani graece recuſa eſt Vindobonae 1773. Plura ſcr. in introd. in hiſt. L. Gr. I. p. 41. ſq. *Harl.*

uu) Moſchopulo, *Cretenſi*, diſertis tribuuntur verbis in cod Matrit. v. *Iriarte* catal. p. 272. nr. 171. adde ſupra ad vol. I. pag. 575. ſq. et 588. not. *rr.* Sunt quoque in cod. Vindob. XXXV. n. 2. (*Lambec.* VI. col. 330.) in codd. *Pariſ.* biblioth. publ. MMDCCVIII. MMDCCLVIII. MMDCCLXXII. MMDCCLXXXI. MMDCCLXXXVI. *Harl.*

Ἐπιμερισμοὶ et ſcholia interlinearia ac marginalia in *Philoſtrati Heroicorum librum*, MSta in variis bibliothecis, vt Vindobonenſi: Fuerunt etiam inter codices Gudianos, qui iam acceſſerunt bibliothecae Guelpherbytanae. [v. vol. V. p. 542 et 550. in cod. Neapolit. XXVII. Agapeto tribuuntur.] Incertum, vtri amborum tribuenda *Synopſis vitae Euripidis*, vna cum breui commentatiuncula περὶ τῦ εἰδώλυ, ſaepius in fronte Tragici huius edita, et a Caſpare Stiblino latine verſa: tum quae in eadem bibliotheca Vindobonenſi MSta exſtant *ſcholia in Pindari Olympionicas*, [v. ſupra, vol. II. pag. 67.] et *ſcriptum de Dialecto Ionica*, nec non περὶ πνευμάτων *de ſpiritibus* et *aenigma*, quod memorat *Lambecius* VII. pag. 250. *Neſſelius* I. pag. 302. et quae in cod. Barocciano LXVIII. *de ſoloeciſmis* et *paroemiae vulgares*, et quae ipſe poſſideo manu exarata *ſcholia in antiqua Epigrammata*, tum *Lexicon amplum* et *commentatio de metris* MS. in bibl. Ambroſiana vv) et libellus arithmeticus *de quadratis magicis*, quem e cod. MS. bibl. regis chriſtianiſſimi [MMCCCCXXV.] latine vertit vir acutiſſimus, Philippus de la Hire, teſte *Io. Baptiſta du Hamel* in Hiſtoria regiae ſcientiarum academiae an. 1691. pag. 297. Confer de hoc Moſchopuli ſcripto Memorias academiae ſcientiarum Pariſienſis, gallice editas A. 1705. pag. 212. ſeq. et 481. et A. 1710. pag. 182. Hoc puto eſſe, quod *in quadrangulo inuentionem* ſeruari bibl. Diegi Hurtadi Venetiis, ſcripſit Geſnerus in ſua Bibliotheca. *Fabr.* In cod: *Vindob.* CXXXIII. nr. 26. (*Lambec.* comment. lib. VII. col. 535) *aenigma* aliquod *Man. Moſchop.* — Eiusdem ſcholia in *Sophoclis* Antigonen, in cod. Marc. *Veneto* CCCCLXX. (catal. codd. graec. Marc. p. 249.) eiusdem opuſc. de proceſſione Spiritibus S. in cod. bibl. publ. *Pariſ.* DCCCCLXIX. nr. 22. *Harl.*

V. EMANVEL CHRYSOLORAS primus recentiorum grammaticorum graecorum, qui in Italia graecas literas [inter ann. 1390 et 1400. et poſtea] docuit: Μανυῆλος ὁ Χρυσολωρᾶς ὁ φυτεύσας καὶ διδάξας ἐν Ἰταλίᾳ τὰ ἑλληνικά, ὃ βιβλίον ὐκ οἶδ᾽ ὅπως τινὲς τῶν ἀμαθῶν συςείλαντες διέφθειραν, inquit *Conſtantinus Laſcaris* lib. 3. Grammaticae pag. 282. [Multi de eo egerunt, v. quos laudat *Hamberger* Zuverl. Nachr. IV. p. 649. ſqq. *Freytag et Clement* locis mox citandis, nec non *Saxius* in Onomaſt. II. pag. 389. ſeq. et 573. et, quae ego adnotaui in Introd. in hiſt. L. Gr. I. 1. pag. 545. ſq. inprimis *Humphred. Hodius* de Graecis illuſtribus L. Gr. litterarumque humaniorum inſtaurator. Londini 1742. 8. lib. I. cap. 2. pag. 12. ſqq. qui, poſtquam de eius legationibus, commoratione et diſciplina in Italia et morte, qua Conſtantiae, (quo ineunte a. 1415. ad concilium Conſtantienſe miſſus eſt,) d. 15 April 1415 vitam finiuit, notatu memorabilia adtulerat, et quosdam refutarat Iouii errores, ſcriptum illius recenſet aut potius enumerat, quae hic paucis, additis quibusdam, repetere iuuat. Sunt vero

1) *Epiſtola* ad Io. Palaeologum, imperat. *qua veteris ac nouae Romae comparatio* continetur, gr. et lat. Petro Lambecio interprete. — eiusd. epiſtolae ad Ioan. et Demetrium Chryſoloras: cum *Ge. Codini* excerptis de antiquitat. Conſtantinopol. a Lambecio ed. Pariſ. 1655. fol. pag. 107. ſqq. et 127. ſqq. (conf. infra, lib. V. cap. 5. pag. 484. vol. VI. edit. vet.)

vv) Montfauconus diar. Ital. pag. 17.

2) *Epiſtolae* plures gr. et aliquot latine a Bonauentura Vulcanio conuerſae latere dicuntur in bibl. publ. Leidenſi (v. catal. bibl. Leid. pag. 344. 345. et 349.)

3) *Oratio* in obitum fratris ſui, Palantis, vna cum *oratione de trinitate*, et *alia ad epiſcopos*, Florentiae in bibl. Medicea.

4) *Gregorii M.* pontificis rom. *liturgia*, e latino graece verſa a *Chryſolora*, Romae in cod. LXXV. bibl. Barberinae: auctiorem eam eſſe et perfectiorem illa, quae exſtat in bibl. patrum ſub nomine Georgii Codini, teſtatur Leo Allatius (de Georgiis, pag. 362.) ſed Hodius neſcit, an vtraque prorſus diuerſa ſit. adde Fabr. B. Gr. vol. XIII. pag. 824.

5) *Emm. Chryſolorae* capp. quibus probatur, Spiritum S. etiam procedere a filio. (conf. *Leon. Allatii* in Roberti Creyghtoni apparatum, verſionem et notas ad hiſtoriam concilii Florentini ſcriptam — exercit. 1. Romae 1665. 4. pag. 3. ſeqq. vbi quoque de diſcipulis Emm. Chryſolorae, et de duobus aliis, Ioanne ac Demetrio, Chryſoloris, agit et Emman. opuſculum de proceſſione Sp. S. breue, ſed ſatis acute et ſolide ſcriptum eſſe dicit. Adde infra in vol. X. pag. 392. ſqq.)

6) De diſputatione Spiritus S. inter Man. Chryſoloram et Gregorium Palamam, quam in MSto Venet. apud Sanct. Antonium exſtitiſſe, ſcribit Poſſeuin. in adpar. ſacr. in Greg. Palama; ſed dubitat *Hodius* pag. 21. ſaltem opinatur, niſi dialogus ſit fictitius, alium, Ioannem forſan, Chryſoloram eſſe intelligendum. — Idem Hodius notat, Leontii Pilati verſionem Odyſſeae in exemplari Patauino, male tribui Manueli Chryſolorae.

Tum pauca adtulit *Hodius* de Chryſolorae erotematibus et obſeruat, ea fuiſſe a Io. Capnione in Germania, et ab Eraſmo Cantabrigiae auditoribus praelecta atque explicata, ab Albano Torino in latinum translata et a Pontico Virunio commentariis illuſtrata; plura vero de eius epitaphio et laudibus, quibus eum ornarunt aequales. A pag. 32. multa alia, quae ad Emman. pertinent, in lucem ſunt ab Hodio emiſſa: a) *Andreae Iuliani* orat. in mortem Man. Chryſolorae, ſiue, vt eſt in cod. Bailiolenſi, pro Man. Chryſ. funere. b) *Gasparini Pergamenſis* (rectius Bergomenſis,) in laudem praecedentis orationis epiſtola ad auctorem, ex cod. msto Norfolciano. c) *Guarini* epiſt. ad Man. Chryſ. qua laudes eius continentur, ex codd. Norfolcianae et Bailiolenſ. bibl. d) Ex iisdem codd. alia epiſtola ad Barth. de Montepoli de morte et laudibus Chryſolorae. e) E tribus codd. earundem bibliothecarum Guarini, Veronenſis, epiſtola ad Ioann. Chryſoloram, Conſtantinopolin miſſa, qua illum conſolatur ſuper Emanuelis obitum. f) Eiusdem Guarini epiſt. ad Iacobum de Fabris, ex cod. Bailiolenſi, aliaque excerpta, quae ad laudem Man. Chryſolorae pertinent. Denique de *Ioanne* et *Demetrio*, Chryſoloris, copioſe agitur. — *Codices*, manu exarati, in quibus Chryſolorae ſeruantur ſcripta, ſunt fere hi: *Leidae* inter codd. ex legato Bonav. Vulcanii, *Man. Chryſol.* epiſtolae ſupra iam memoratae. — *Pariſ.* in bibl. publ. erotemata grammat. in cod. MMDCIX. MMDCX. MMDCXI. — encomium vtriusque Romae in codd. MMXII. MMDCCCCLXVIII. — de proceſſione Spiritus S. in cod. MCCC. *Venetiis* in bibl. D. Marci, opuſc. de proceſſione Sp. S. in cod. CLVII. ſcripto a. Ch. 1442. grammatica, in cod. DVI. — *Romae* in cod. bibl. *Chiggiae* Man. Chryſolorae quaedam, teſte *Montfaucon* in diario ital. pag. 238. — *Florentiae* in bibl. Laurent. epiſt. de compa-

rat.

Digitized by Google

rat. veteris et nouae Romae, in codd. XX. plut. 6. cod. XXII. nr. 5. plut. 10. cod. XXIII. plut. 59. — epiſt. II. ad Ioan. et Demetrium Chryſoloras in iisdem codd. — epiſt. ad Pallantem Strozzam in codd. XX. et XXIII. memor. vide *Bandin.* cat. codd. gr. I. p. 139. et 490. II. 541. Atque epiſtolae Chryſ. ad Palantem de morte fratris ſui initium graece protulit *Bandin.* l. c. t. I. p. 139. ſq. et multus eſt de Chryſolora eiusque epiſtolis. Idem laudat tam *Boernerum* de doctis hominibus graecis, Lipſiae 1750. 8. pag. 1. ſqq. qui p. 22. adnotat, plures eiusdem Chryſ. epiſtolas exſtare in bibliothecis Italiae celeberrimis, in bibl. Vindob. etc. vti ex Montfaucon bibl. bibliothecar. eruitur tom. I. pag. 200. 235. 266. etc. quam obſeruat, *Nic. Commenum Papadopolum* in hiſtoria gymnaſii Patauini pag. 163. mentionem facere epiſtolarum Chryſolorae, a *Mich. Margunio*, 1550. editarum. — In bibl. *Eſcorial. Man. Chryſol.* erotemata: teſte Ant. Auguſtino in bibl. Tarracone 1597. — In bibl. *Auguſtana* Vindel. Chryſol. erotemata. teſte Reiſero in cat. pag. 85. — *Gothae* in bibl. ducali, Man. Chryſ. ἐρωτήματα συνοπτικώτερα τεθειμένα, cod. membr. ſcriptus eſt a Ioanne Cretenſi 1481. et continet quoque *Aeſopi* fabb. *Heſiodi* O. et D. atque XVIII Idyllia *Theocriti.* v. *Cypriani* catal. codd. msst. bibl. Gothanae, Lipſ. 1714. 4. pag. 108. cl. *Schlichtegroll* contulit partem cod. cum ed. Argent. 1516. in off. Io. Knoblauch, atque, vt mihi per litteras human. ſignificauit, eum, animaduertit, ab edit. valde discrepare: e gr. quae in edit. pag. 1. per quaeſtiones πόσα βραχέα; δύο ἔψιλον καὶ ὄμικρον ſunt excuſa, ea eſſe in cod. ſine quaeſtione: Βραχέα δὲ δύο. Ε ψιλὸν καὶ Ο μικρὸν, ſcripta. — *Vindobonae* in bibl. caeſarea Man. Chryſol. nonnullae epiſtolae, teſte *Neſſelio* in catal. codd. part. IV. pag. 131. cod. CCXLV. nr. 6. (adde *Kollarii* ſupplem. ad *Lambec.* comment. tom. I. pag. 449. ſq.) — ibid. pag. 163. cod. CCCXLVII. citantur *Demetrii Chryſolorae* erotemata grammatica. — In *Anglia*, Oxoniae, in bibl. Bodl. cod. I. *Man. Chryſol.* erotemata grammat.

Ad *editiones erotematum* progredior, quae ſuperioribus ſaeculis frequentius, quam noſtro, factae ſunt. Dau. Clement. permultas antiquas edd. etiam incertas enumerat ex aliorum plerumque indiciis in: Bibl. curieuſe, hiſtorique et critique VII. pag. 92 - 95. not. Graece ſine l. et a. 8. (Mediolani) v. cel. *Panzeri* annal. typ. II. pag. 100. n. 620. In cat. Pinelli III. pag. 233. ſq. alia edit. cum Cebete absque vlla nota, ſaec. XVI. 8. citatur, quam cel. Morellius *Romae* aut *Venetiis*, a *Zacharia Calliergi*, excuſam arbitratur. — gr. et lat. ſ. l. et a. in 4. bis, ſed charactere diuerſae. v. catal. Pinell. III. pag. 233. ibique cl. Morelli notam, et *Panzer* l. c. IV. pag. 111. nr. 324 et 325. — gr. et lat. praeit alphabetum, oratio dominica et ſalutatio angelica, Venetiis, per Peregrinum (de Paſqualibus) Bononienſem. Venetiis 1484. 4. v. *Panzer.* III. pag. 210. nr. 801. — eadem, Vincentiae per Mag. Leonardum de Baſilea. 1490. 4. v. *Panzer* III. p. 520 n. 76. — *Chryſ.* grammatica, gr. Pariſ. 1500. 4. v. *Panzer* III. pag. 400. ex catal. bibl. Kulenkamp. pag. XV. n. 145. conf. not. — Ἐρωτήματα — Parrhis. ap. *E. Gourmontium* coll. exemplari, quod ei *Petr. Danesius* dederat, correctore Melch. Volmario, typis Fr. Tiſſardi 1507. 4. ww).

Erot.

ww) Conf. *Clement.* bibl. curieuſe etc. VII. pag. 93. ſq. *Maittaire* A. T. II. pag. 104. vbi de Gourmontio agit, ſe vidiſſe, ſcribit, Chryſolorae grammaticam, a Gourmontio excuſam, at anni indicio deſtitutam, et in not. *b.* memorat Chryſol. grammaticam maioris formae a. 1525. apud Gourmont. Editt. ap. Gourmont. a. 1500. 4. et 1511. 4. alienis teſtimoniis citat *Clement.* l. c. p. 93.

Digitized by Google

Erot. Chryſolorae, in compendium redacta a *Guarino* Veronenſi. ſic edit. plerumque citatur. Sed verus titulus eſt: *Guarini erotemata cum multis additamentis, et cum commentariis latinis*. Ferrariae per Io. Mazochum. 1509. 8. Titulum ſequitur epiſtola lat. editoris, *Io. Mariae Tricoelii:* tum *Chryſolorae erotemata* in compendium redacta per Guarinum. Poſthaec *Pontici Virunii* epiſtola, cum vita Em. Chryſ. et Guarini per *Pont. Virunium* deſcripta, denique eiusdem Virunii declarationes ſ. comment. in erotemata Guarini. Plura v. de hac rariſſima edit. in Freytagii analectis litterar. pag. 405. ſq. Clement. IX. pag. 292. *Erotemata*, de anomalis verbis, de formatione temporum ex libro Chalcondylae etc. graece. Venet. ap. Aldum 1512. 8. — Eadem opuſcula: acc. *Cato* et erotemata *Guarini*. Venet. ap. Ald. 1517. 8. — conf. *Clement*. tom. VII. pag. 92.

Ἐγχειρίδιον γραμματικῆς εἰσαγωγῆς ἐκ διαφόρων συγγραφέων συλληφθὲν — Ἐρωτήματα τοῦ Χρυσολώρα etc. *Erotemata Chryſolorae;* de verbis irregularibus; de formatione temporum, ex *Chalcondyla*, *Theodori* grammat. — liber IV. de Syntaxi; *Herodiani* de encliticis ſententiae monoſtichae. — *Catonis* ſententiae, diſtichis expreſſae, a *Maximo Planude* e latino in graecum ſermonem conuerſae graece. Florentiae, impenſis Phil. Iuntae, labore Barthol. Briſianei. 1514. 8. — rec. ibid. 1516. 8. conf. *Bandini* annal. typogr. Iuntarum, tom. II. pag. 54. ſqq. et 108. ſq. — iterum rec. ibid. per Benedict. Iuntam, 1540. 8. v. *Bandin.* l. c. pag. 233. ſeq.

In volumine, inſcripto: *Quae hoc libro continentur*, *Georgii Simler* Vuimpinenſis obſeruatt. de arte grammatica; de litteris graecis ac diphthongis et quemadmodum ad nos veniant; Abbreuiationes, quibus frequentiſſime Graeci vtuntur, *Erotemata Guarini ex Chryſolorae* libello maiusculo, cum interpretatione latina; Iſagogicum ſiue introductorium in litteras graecas, in 4. *erotemata* in altera operis parte ſol. IX. ſqq. graece et lat. leguntur. In calce: *Tubingae in aedibus Thomae Anshelmi, Badenſis, menſe Martio*, M. D. XII. (1512.) *Simler*, auctor et collector huius voluminis et praemiſit et in fine ſubiunxit epiſtolas nuncupatorias; *Io.* autem *Hiltebrandus* praefatus commendauit Simleri ſtudium atque laborem. — In *Vffenbachii* biblioth. vniuerſali, ſ. catalogo, tom. II. in adpend. ſ. incunabulis artis typogr. pag. 93. citatur *Chryſolorae* grammatica graeca, ſolum ex edit. *Franc. Vatabli* 1512. 4.

Chryſolorae erot. graece; cum duobus diſtichis, graeco altero, altero latino, Ottomari Luſcinii. Argentorati in offic. Io. Knoblouch, chalcogr. Argentin. 1516. 8. v. *Maitt.* A. T. Ind. v. Chryſoloras, pag. 256. Fabric. quoque olim hoc loco et in B. Gr. vol. VI. vet. ed. pag 484. not. memorat illam edit. ſed formam in quaternis eſſe ſcribit. *Ottmar Luſcinius*, ſ. *Nachtgall*, ſe, profitetur, Chryſoloram potiſſimum eſſe ſequutum, aut potius in ſermonem conuertiſſe latinum in Progymnasmatibus graecae litteraturae, Argentor. typis Io. Knoblouch. 1517. 4. — auct. ibid. 1521. 8. et ibid. 1523. v. *Am Ende* in vita Ottmari Nachtgallii, in Strobelii Miſcellaneen literariſch. Inhalts, part. IV. pag. 48. ſqq.

Erotemata, et de formatione temporum ex Chalcondyla, gr. Romae 1522. 8.

— *Erotemata Guarini* (ſiue ex Chryſolora excerpta,) *per Georg. Rithaymer ſententiae monoſtichi ex variis poetis*. Viennae Pannoniae per Io. Singrenium 1523. 8. gr. et lat. —

Idem

Digitized by Google

Idem *Rithaymer*, Chryſoloram ita imitatus, vt, ipſo fatente, ne latum quidem *culmum* (ſic) ab eo diſcederet, poſtea edidit Ἐπιτομήν — *Compendium in octo partes orationis* (graece) *et temporum formationes. Gregorii* (Nazianzeni) *theologi ſententias-carmina aurea Pythagorae.* Viennae Pannoniae 1524. 8. de vtroque rar. libro v. *Denis* Wiens Buchdruckergeſchichte, pag. 235. ſq. et 245. ſq.

Em. Chryſ. grammatices epitome, cum adnotatt. Baſil. ap. Bebelium 1528. 8. teſte *Maittaire* A. T. II. pag. 712.

— erotemata, (et reliqua, quae ſunt in poſteriore Aldina et in Iunt. edit.) in fine: *Victor a Rabanis*, (qui etiam praefatus eſt,) *et ſocii* Venetiis excudebant MDXL. (1540.) 8. Copioſus eſt de hac editione, de Chryſolora et Guarino ac reliquis *Freytag* in adparatu litterario, tom. III. pag. 171-177.

Eadem, a *Dominico Siluio*, graec. et lat. Venetiis, ap. Zanettum 1538. 8. — *eadem*: accedunt opuſcula varia grammatica, graece. Venetiis, ex offic. Farrea 1544. 8. v. *Pinelli* catal. III. nr. 7161. et 7162. pag. 234.

Em. Chryſ. graecae inſtitutiones, graece, cum lat. Dominici Syluii verſione. Paris ap. Chr. Wechel. 1539. 8. cur. Gerardo Sukerodio, Med. Doct. v. *Maittaire* A. T. III. pag. 308. et *Clement.* l. c. tom. VII. pag. 94.

Ἐρωτημ. τοῦ Χρυσολωρᾶ. *Emm. Chryſolorae grammaticas inſtitutiones multis locis recens et emendatas et magna cura atque diligentia caſtigatas;* graece. Pariſ. excud. Chr. Wechel. 1547. 4. acc. libell. περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων. v. Clement. l. c. pag. 95.

— *Erotemata; de anomalis verbis; de formatione temporum ex libro Chalcondylae; Gazae de conſtructione; de encliticis; ſententiae monoſtichi ex variis poetis; Catonis diſticha; Erotemata Guarini, de tribubus Athenienſium et ſymmoriis.* Venet. ap. Feder. Turriſanum 1549. 8. v. *Bünau.* catal. I. pag. 234. et *Maittaire* III. pag. 582.

— Erotem. gr. lat. etc. Pariſ. apud Chr. Wechel. 1550. 4. teſte Maittaire in indic. pag. 255. *Harl.*]

VI. CONSTANTINVS LASCARIS Byzantinus, Grammatica Meſſanae et Mediolani ſcripſit A. 1460. ad 1470. vide Laſcarim ipſum in calce libri 3. et *Cruſium* in Turco Graecia pag. 102. [— De *Conſtantino Laſcari*, diuerſo a Iano ſ. Ioanne Laſcare, Rhyndaceno, pluribus egerunt *Ioſ. Ant. Saxius* in hiſtor. typogr. litterar. Mediolanenſi a. 1446. col. CLXXV. ſqq. *Hodius* de Graecis illuſtr. etc. p. 240. ſqq. *Boerner* de doctis Graecis etc. pag. 170. ſqq. *Lil. Gregor. Gyraldus* de poetis, dial. II. pag. 552. Opp. adde infra in vol. XIV. pag. 22. ſqq. — *Codices* et manu Laſcaris deſcriptorum, qui quidem nihil ad praeſens pertinent ad nos, et librorum ipſius haud pauci exſtant in bibl. regia *Matritenſi*, quos *Iriarte* in catal. ſiue bibliothecae Matrit. codd. gr. diligenter recenſet. Sunt vero in cod. LXXIX. *Conſt. Laſcaris* 1) prolegomena inedita rhetorices ex diuerſis, capp. VI. 2) epitome rhetoricorum ſtatuum technici Hermogenis. (conf. ſupra pag. 70.) 3) Epiſtolae, quas publicauit pag. 184. inprimis pag. 290. ſqq. (in epiſtola ad Pardum de conditione lit-

Digitized by Google

terarum graec. et de ſatis quorumdam aequalium notatu haud indigna occurrunt.) 4) Excerpta manu partim ignota, partim Laſcaris ſcripta ex Gregorio, theologo, Libanio et Herodoto, et opuſc. de menſuris et ponderibus, Laſcaris, (vt ſuſpicatur Iriarte,) ſtudio concinnatum. — In cod. XCV. qui opuſcula diuerſorum grammatica continet, 1) epiſtola, praefixa *commentariolo de Homeri tropis et figuris homericis*, (quam ex cod. XL. pag. 145. ſq. gr. et lat. prodire iuſſit Iriarte.) 2) Ipſe ille commentar. nondum editus, qui itidem exſtat in eod. mem. XL. 3) Menſes Athen. Bithyniorum, Cypriorum, Cappadocum cum gloſſis et adnotatt. Conſt. Laſcaris. Nomina menſium publicauit *Iriarte* p. 379. ſq. adde infra de Grammat. gr. adhuc ineditis, voc. *anonymi*. 4) CLXXI. prouerbia, ordine litterarum digeſta, cum ſuis pleraque explanationibus, quae Conſt. Laſcaris e variis delegit auctoribus. — In cod. XCVII. *Laſc.* II. libri de vocalibus ſubſcriptis et de pronominibus, qui, adiuncti Laſcaris grammaticae, Venetiis apud Petrum et Io. Mariam, fratres de Nicolinis, 1550. 8. editi ſunt. (v. Iriarte pag. 381. et paullo poſt de cod. LVI. adnotata.) In eod. CXI. Iriart. pag. 441. Laſc. in rhetoricae prolegomena ex diuerſis, (Ariſtotele, Hermogene eiusque explanatoribus.) — In cod. LVI. 1) Laſc. de grammatica, libri III. prooemium *Iriarte* pag. 185. ſqq. graece edidit cum ſua verſione latina, in quo prooemio Laſc. de erotematibus, a Grammaticis graecis concinnatis, de renato L. Gr. in Italia ſtudio et de ſua grammatica eiusque argumento diſſerit. Tum Iriarte curatius oſtendit, quatenus Grammat. Laſcaris, in hoc codice ſeruata, diſſerat ab edita: denique epilogum ſ. libri finem, qui varia, ad graecae litteraturae hiſtoriam ſpectantia, continet, et diſſert ab iis, quae ſunt in excuſis, in lucem edit. graece. 2) Laſcaris epiſtola, quam integram, auctiorem atque emendatiorem, quam Fabricius, gr. cum ſua verſione lat. euulgauit. 3) De accentibus octo partium orationis ſpecialiter: 4) de pronominibus ſecundum omnem dialectum et poeticum vſum. 5) *Περὶ τῶν προσγεγραμμένων* (in excuſis ὑπογεγραμμένων xx) *φωνηέντων, de adſcriptis vocalibus*, i. e. de dictionibus, quarum vocalibus adſcribitur vel ſubſcribitur *iota*, et alia, quae liber tertius grammatices in capite de verbo complectitur. In cod. XCVII. fol. 152. acceſſit Conſt. Laſc. de pronominibus ſecundum omnem dialectum et poeticum vſum. v. *Iriarte* pag. 190 et 384. 6) Vberior commentarius, inſcriptus, *περὶ τόνων ἰδικῶς τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου*, *de accentibus octo partium orationis ſpecialiter* ex *Theodoſii* grammatici commentariis, vt ipſe Laſcaris teſtatur in epilogo, ab Iriarte typis expreſſo pag. 191. Laſcaris autem prodit, ſe *Theodoſii* de accentibus librum, ex *Herodiani magna proſodia* contractum, inueniſſe in vetuſto codice monaſterii ſaluatoris in ſummitate Meſſanae conſtituti. Iriarte vero adnotat, catalogum MSSt. graecorum illius bibliothecae ampliſſimum adferri ab *Ant. Poſſenino* in fine tomi II. adparatus ſacri. — In cod. LVII. qui Quinti Calabri carmen continet, ſunt Laſcaris et argumenta, ſingulis poematis libris praemiſſa, et poetae notitia, quam *Iriarte* pag. 192. ſqq. graece cum ſua verſione lat. formulis typographicis deſcribendam curauit. — In cod. XXVIII. exſtat idem Quinti carmen cum Laſcaris argumentis, quae *Iriarte* pag. 125. ſqq. publicauit graece. — In cod. LXXII. ſunt (*Conſt. Laſcaris* 1) excerpta ex Plutarcho, Suida, Athenaeo, Diogene Laertio, anthologia graecorum epigr. et aliis: Laſcaris epigr. quaedam graeca edidit *Iriarte* pag. 257.

xx) Sic tamen ὑπογεγρ. legitur in cod. XCVII. fol. 147. vbi idem opuſc. iterum occurrit. v. *Iriart.* pag. 384.

Digitized by Google

pag. 257. ſq. 2) Epiſtola ad Georgium Placentinum de ſignificatu vocc. e latino ſermone graece factorum, ὀφφίκιον et ὀφφικιάλιος, quam Iriarte pag. 258. graece euulgauit. 3) Synopſis hiſtoriarum e variis hiſtoricis collecta, atque *Iriarte* pag. 266. edidit narrationem de Demetrii ac Thomae Conſtantini, imperatoris, fratrum, Peloponneſi deſpotarum, caſibus eorumque ſubolis variis rerum euentibus, graece eum ſua verſione latina. — E codice LXXXV. *Iriarte* pag. 352. ſq. in lucem exire iuſſit gr. cum ſua verſione lat. *Conſt. Laſcaris* breuem narrationem imperatorum a Theodoro Laſcari ad Conſtantinum, quo imperante CPolis capta eſt. — In cod. LXVII. fol. 9. (in quo fol. 11-21. ſunt quoque Laſcaris collectanea miſcellarum aduotationum rhetoricarum, praecipue grammaticarum,) et CXV. *Conſt. Laſc.* excerpta ex Hermogene de figuris rhetor. Ex cod. CXV. fol. 214. edidit *Iriarte* pag. 463. ſq. epicedium iambicis verſibus XXXII. compoſitum in Georgium Ralem quemdam et epigrammma funebre in principem Hiſpan. Ioannem; aliud in Ferdinandum Cunium, Siciliae rectorem, aliud hic et pag. 257. ex cod. LXXII. in Theodorum Gazam defunctum, vt minutiora notasque Laſcar. in aliis codd. Matrit. obuias praetermittam. — In cod. bibl. *Eſcorial. Conſt. Laſcaris* de conſtructione quorumdam verborum ſecundum genera, liber II. teſte *Plüero*, itinerar. per Hiſp. pag. 163.

Pariſ. in bibliothecae publicae codd. MMDLX. MMDXC. MMDXCI. MMDCXII. et MMDCCCLXV. eſt *Conſt. Laſc.* grammatica ſeu liber de verborum conſtructione: *Iani* autem *Laſcaris* epigrammata in codd. CCXXIV. MMCCXLVIII. MMDCCCLXXIX.

Taurini in bibl. regia, in cod. CCLXXVII. *Laſc. grammatica*, — in cod. CCLXXI. *prolegg. in Orpheum;* et *opuſc. de poeta. Prolegomena* ex hoc cod. in prima parte *Marmorum Taurinenſium* gr. et lat. cum animaduerſſ. primum edita ſunt: opuſc. autem *de poeta*, in quo breuiter poeſeos natura atque indoles indagatur, et varia illius indicantur genera, confector catal. codd. gr. Taurin. pag. 375. ſq. graece cum verſione ſua latina primum euulgauit. — In cod. CCXLI. Callimachi hymni, cum tribus in Callimachum epigrammatibus, ab auctore catalogi pag. 364. ſq. graece et lat. editis; illorum vltimum Conſt. Laſcar. habet parentem.

Florentiae in bibl. Laur. Medic. cod. XLII. plut. 59. *Conſt. Laſc.* grammaticae liber II. teſte *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 572.

Romae in cod. Vatic. MDCCLI. *Conſt. Laſc.* opuſculum de verbis barytonis et circumflexis ad Io. Ximenem, Proregem Siciliae, teſte Holſtenio etc. in nouis miſcell. obſſ. a. 1741. tom. II. pag. 120. ſq. — In catalogo codd. gr. bibliothecae incertae, (in *Lami* deliciis erudítor. Florent. 1743. 8. pag. 121. cod. CXVII. Conſt. Laſc. lib. primus grammatices, et in eodem atque CXVI. cod. *Theodori Gazae* grammatica.

Vindobonae in bibl. caeſarea, in cod. CCXCII. n. 25. (ap. *Lambec.* V. col. 532.) Conſt. Laſc. expoſitio vaticinii Choſroae, regis Perſarum, de imperio romano: in cod. autem CXIII. nr. 9. (apud *Neſſel.* part. V. pag. 159.) eſt *Laſcaris* cuiusdam ſcriptum de itinere ſuo per Europam, cuius titulus et principium: Λασκαρέως. Ἐγὼ περιελθὼν γῆν πολλὴν τῆς Εὐρώπης etc. — *Oxonii* in bibl. Bodlei. cod. LVII. Conſt. Laſc. de ſubſcriptis vocalibus. cod. LXXX. grammatica. — Inter codd. et aduerſaria Iſ. Caſauboni *Conſt. Laſc.* epiſt.

graeca ad Philipp. Melanchthon. ſecundum cat. codd. Angl. et Hibern. I. pag. 267. — *Leidae* inter Voſſ. codd. *Laſcaris*, (vti opinatur auctor catal. pag. 398. n. 57.) grammatica graeca, incipiens a proſodia. — *Iani Laſcaris* expoſitio epigrammatum ad verbum facta. (catal. pag. 383. nr. 70. et pag. 398. n. 57.)

Editiones:

Grammatica graeca, graece, Mediolani, per Dionyſium Parauiſinum: recognoſcente et praefato *Demetrio*, Cretenſi, Mediolani 1476. 4. liber eſt primus graece integer excuſus. vid. *Ant. Saxii* hiſtor. litt. typograph. Mediolan. pag. DLXIII. et *Panzer.* A. T. II. p. 25. et IV. pag. 355. curatius ex Foſſii bibl. Magliabech. tom. II. pag. 57. Poſt grammatices compendium exſtant quaedam ex *Tryphone*, grammatico, de paſſionibus dictionum. — graece, cum interpret. lat. Ioannis Monachi Placentini, ibid. 1480. 4. v. *Saxii* hiſtor. etc. pag. DLXXII. *Panzer* l. c. II. pag. 39. *Bandin.* cat. bibl. Laurent. Medic. II. col. 470 et 567. — gr. cum Io. Monachi Placent. interpretat. Vincentiae, per Leonard. Baſilienſem 1488. 4. v. *Panzer* l. c. III. pag. 518. —

Erotemata, gr. et lat. cum Pythagorae carm. aureis, Phocylide etc. Venet. litteris Aldi Manutii 1494. 4. Haec editio eſt prioribus auctior atque correctior. Petrus enim Bembus et Angelus Gabriel, Laſcaris in Sicilia diſcipuli, commodarant Manutio Conſtantini librum, ipſius manu emendatum: De hac memorabili oppidoque rara editione, in qua etiam primum pars aliqua *noui teſtamenti*, principium euangelii Ioannis, *graece* typis exprimi coepta eſt, v. *Maittaire* A. T. IV. pag. 48. ſq. ac pag. 577. item pag. 105. vbi *Volmarii* iudicium de tralatione latina, iſti Aldinae edit. adiecta, quam ineptam eſſe cenſet, in medium profert; nec non cel. *Panzer* A. T. III. pag 361. ſeq. *Glandorf* prolegom. ad Pythagorae A. C. pag. 24-31. — Recuſa aut vltimo faſciculo aucta eſt illa editio Venetiis litteris Aldi Manutii 1495. 4. v. *Panzer* l. c. pag. 378. n. 1965. Vtriusque anni exempla fuerunt in bibl. Pinelliana, vide catal. tom. III. pag. 239 et 240. vbi v. not. cel. Morelli. — Quibusdam igitur exemplis abeſſe videntur aut peculiarem habuiſſe inſcriptionem, aut praefationem, Laſcaris erotemata, ſi *Maittaire* l. c. pag. 593. titulum operis plene repoſuit: omiſſa Laſcar. operis mentione; nec integrum habuit exemplar. — *Conſt. Laſc.* prooemium de nomine et verbo, lib. III. graece fine l. et a. v. Foſſ. cat. bibl. Magliab. II. pag. 56. et bis, *Panzer* vol. IV. pag. 151. ac 473.

Laſcaris inſtitutiones etc. Ferrariae, per Io. Maciochium 1510. 4. v. ſupra in vol. I. pag. 797. not.

Conſt. Laſcaris de octo partibus orationis, liber I. eiusd. de conſtructione, liber II. de pronomine ſecundum omnem linguam et poeticum vſum opuſculum, cum latina verſione (acc. Cebetis tabula, gr. et lat. et alia, quae in ed. 1494. exſtant, atque introductio ad hebraicam linguam.) Venetiis apud Aldum, ſine anni et paginarum nota in 4. Valde confuſae ſunt, inſertis hinc inde Cebetis capitibus, quaedam plagulae ſ. quaterniones, ita vt aliquoties Aldus in infima pagina ſcriberet: *quaere reliquum in medio ſequentis quaternionis.* v. quae ſupra in vol. I. pag. 708 adnotaui. — Ab hac paululum diuerſa eſſe videtur alia vetuſtiſſima edit. ſine loco et anno, in 4. in Menken. catal. patt. I. p. 104.

Laſcar.

Laſcar. grammatica: *Cebetis* tab. — *Pythag.* — *Phocylid.* — *Io.* et *Corinth.* de dialectis, gr. et lat. Venetiis apud Aldum 1512. 4. vid. *Maittaire* II. pag. 240.

Conſtant. Laſc. grammatica gr. Romae 1508. gr. in 8. — de octo partibus orationis (et reliqua, quae ſunt in ed. Ald. a. 1512.) Florentiae opera et ſumtu Philippi Iuntae, 1515. 4. conf. *Bandini* annal. Iuntar. typogr. part. II. pag. 96. ſqq. Praefatus eſt *Bernardus Iunta.* Quare neſcio, an eadem ſit editio in catal. Pinell. III. pag. 270. ſic citata, a Bandinio autem in annal. typogr. Iunt. non ita memorata: *Laſcaris Conſt.* compendium octo orationis partium et alia, gr. lat. typis *Bernardi Iuntae* in 4. ſine anni nota. — Louanii 1516. 4. gr. et lat.

Laſc. grammatica, gr. et lat. per Melchior. Seſſam et Petr. de Rauanis, ſocios. Venet. 1521. 4. — de quorumdam verborum conſtructione liber ſecundus graece. Pariſ. ex offic. Chr. Wechelii. 1535. 8.

Laſc. compendium octo orationis partium, gr. et lat. Venet. 1539. 8. aut 1540. 8. in Menken. cat. I. pag. 147. — idem cum aliis opuſculis, Baſil. ex offic. Oporina. 1547. 8. graece ac lat. ap. hered. Rauani. Venet. 1555. 8. in catal. Thott. tom. IV. pag. 585. et Pinellii catal. l. c. ap. Paull. Man. a. 1557. 4. v. Maittarii A. T. III. pag. 701. — Glandorf. in prolegg. ad Pythag. pag. 43. ſed in catal. Thott. inter libros formae oct. citatur. — ex emendatione *Io. Pathuſae*, Athenienſis hierodidaſcali, etc. Venet. 1711. 8. *Harl.*]

Ad calcem libri tertii teſtatur Laſcaris, ſe adhibuiſſe Manuelem Chryſoloram, cuius librum ab imperitis contractum queritur: et THEODORI GAZAE yy) libros quatuor *βιβλία κάλλιςα καὶ ἐλλογιμώτατα.* Libros quatuor Apollonii, Dyſcoli, Ἡρωδιανοῦ πλεῖςα, Συγγέλου Ἱεροσολυμίτου zz) *τὸ περὶ συντάξεως, Μαξίμου τοῦ Πλανούδου τὸν διάλογον καὶ τὸ περὶ συντάξεως, καὶ περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων de verbis tranſitiuis et intranſitiuis.* Τρύφωνος καὶ Θεοδοσίου καὶ Χοιροβοσκοῦ *τὰ εὑρισκόμενα.* Περὶ *συνωνύμων ῥημάτων, περὶ τρόπων καὶ σχημάτων ποιητικῶν, περὶ παθῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσότητος, περὶ ἰδιωμάτων.* Τὰ τοῦ Μοσχοπούλου *πάντα, τὰς ἐκλογὰς* Θωμᾶ τοῦ Μαγίςρου, *τὰς* τοῦ Φρυνίχου, *τὰς* τοῦ Ἁρποκρατίωνος, *τὸν* Πολυδεύκην *αὐτόν.* Τὰ

Tt 3 *περὶ*

yy) Praeter editiones, ſupra §. IX. pag. 13. et 15. memoratas, *Gazae* Grammatica Graeca prodiit graece Florent. 1520. 8. Venet. 1525. 8. et ſaepius Pariſiis [rariſſimis libris adnumeratur edit. *Theodori* grammaticae introductiuae liber quartus. Venundantur *Pariſiis* ab Egidio Gourmont. 1516. 4.] atque Baſileae, graece et latine cum interpretatione latina ex Eraſmo, Conr. Heresbachio, Iac. Tuſano et Cornelio Croco Baſil. 1522. 4. 1529. 4. et cum verſione Eliae Andreae Pariſ. 1581. 4. *Fabric.* Habeo antiquiſſimam edit. graece IV. plagul. ſine vlla nota anni, loci aliaue typographica in fol. in prima pag. ſolummodo legitur: *Conſtructiones graeco - latinae principaliores latiniſque disparts; ex quarto ingenioſiſſimi Theodori* Gazae *deſumpte.* — Aliquoties in hac et ſuperioribus lectionibus *Thodori Gazae*, (qui circ. a. Chr. 1430. floruit) facta eſt mentio. Adde *Humphred. Hodius* de Graecis illuſtribus L. Gr. inſtaurat. cap. III. pag 55. ſqq. *Boerner* de doctis hominibus graecis pag. 121 ſqq. *Freytag* adparat. litter. III. p. 175. ſqq. infra lib. V. cap. 33. vol. IX. p. 194. ſq. vbi plura ſumus adnotaturi de ſcriptis Theodori Gazae atque editt. Saxii Onomaſt. II. pag. 409. ſq. vbi plures laudantur V. D. qui de Gaza egerunt et p. 575. Quaedam ego memoraui de illo in Introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. pag. 517. *Harl.*

zz) *Michaelis Syngeli*, presbyteri Hieroſolymitani cuius Syntaxis verborum edita graece eſt ſub *Georgii Lecapeni* nomine, vt dixi ſupra §. IX.

περὶ μέτρων διάφορα, καὶ τὰ τȣ̃ Ἡφαιςίωνος. Τὰ περὶ τόνων Ἡρωδιανȣ̃ καὶ Θεοδοσίȣ, ὃ συνέτεμον ἐν βραχεῖ. Τὰ λεξικὰ, τὰ Ἐτυμολογικὰ καὶ τἄλλα ὅσα εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνήκει καὶ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης. Laſcaris de veris graecarum literarum [?] formis Pariſ. 1536. 8. vna cum Adriano Amerotio de dialectis, Ceratino de ſono litterarum etc. Huius Conſtantini Laſcaris epitome libri XVI. Herodiani μεγάλης προσῳδίας exſtat MS. in variis bibliothecis, etiam in Iohannea huius vrbis, Κωνςαντῖνος ὁ Λάσκαρις Ἰακώβῳ Ξυμένῃ τῷ Μȣλιέρῳ a) μυςικῷ λογιωτάτῳ τȣ̃ ἀντιβασιλέως τῆς νήσȣ Σικελίας. Ὁ πολυμαθὴς ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ, ȣ̓ λόγος πολὺς ἐν Γραμματικῇ, υἱὸς γεγονὼς Ἀπολλωνίȣ ἐκείνȣ τȣ̃ Ἀλεξανδρέως, διὰ τὴν πενίαν ἀποδημήσας τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ποτε θαυμαςὴν ἔπλευσε Ῥώμην, τὴν κοινὴν ἑςίαν ἐπὶ τȣ̃ Εὐσεβȣ̃ς b) Ἀντωνίνȣ αὐτοκράτορος δικαίȣ καὶ λογίȣ ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, ὑφ᾽ ȣ̃ φιλοτίμως ὑποδεχθεὶς, τιμηθείς τε καὶ εὐεργετηθεὶς, ȣ̓ μόνον τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ηὔξησε διδάξαι c), ἀλλὰ καὶ πάμπολλα θαυμάσια συνέθηκε, τȣ́τῳ d) βασιλεῖ χαριζόμενος. Μεθ᾽ ὧν καὶ τὸ περὶ τόνων, ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ φημὶ ΠΡΟΣΩΙΔΙΑΝ, ἐκεῖνῳ ἐπέγραψεν ἘΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ ΕἼΚΟΣΙ, βίβλον πολύςιχον, ἣν μετὰ ταῦτα ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ἐπιτεμὼν τόν τε ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, τό, τε μῆκος ἐφύλαξε, διὰ τὸ μὴ οἷόν τε βραχίςην ἐπιτομὴν τὴν βίβλον δέξασθαι, καὶ μάλιςα ἐν τῷ τῆς ὀνοματικῆς e) τόνῳ, πολυποικιλτάτῳ ὄντι. Ταῦτά τοι καὶ αὐτὸς πολλάκις προθυμηθεὶς, βραχῦναι ȣ̓κ ἐποίησα, ἵνα μὴ πάθω ταυτὸν ἐνίοις, οἳ συντεμόντες ἔδοξαν ςαγόνα f) Νείλȣ ἀρύσαι. Τὸ δὲ ἘΚΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ συντεμών τε καὶ συντάξας κατὰ τὰς δ᾽ συζυγίας τῶν νεωτέρων, ἔπεμψά σοι. Sequitur deinde proſodia verborum, quaenam βαρύτονα et περισπώμενα ſiue circumflexa, definit in his verbis: πλὴν τȣ̃ ἔργω ἀπὸ τȣ̃ ἐγείρω κατὰ συγκοπήν. Promiſit Laſcaris ſimiliter in Xymenis ſui vſum traditurum proſodiam nominum, περὶ τῶν τόνων τῶν ὀνομάτων. Et Grammatica Conſtantini, et Epitome eius exſtat MS. in bibl. Vindobonenſi.

VII. IANI LASCARIS de veris graecarum litterarum formis ac cauſis apud antiquos. Pariſ. 1536. 8.

VIII. DEMETRII CHALCONDYLAE Erotemata. [Graece. Mediolani, cum Moſchopulo et Gregorio Corintho, ſine l. et a. quae eſt editio et princeps et rariſſima. v. cel. *Panzer* A. T. II. pag. 96. et quae ego ſcripſi in introd. in hiſtor. L. Gr. I. pag. 43. (et pag. 145. de edit. principe Homeri, a Demetrio Chalcond. etc. curata.) De editt. Florent. et Aldina cum Chryſolora v. paullo ante ad ſect. V. — erotemata Pariſ. ap. Aeg. Gourmont. 1525. 4. *Harl.*] — et cum Moſchopuli Syntaxi Baſil. 1546. 8. De formatione temporum ex libro Chalcondylae apoſpaſmation excuſum ſemel iterumque vna cum erotematis Chryſolorae, de quibus ſupra. *Fabric.* Floruit exeunte ſaeculo XV. et diem obiit ſupremum Mediolani a. 1510. octogenario maior. Litteras graecas profeſſus eſt Mediolani, atque

a) Μαριλλίῳ c. Iriart. at λογιωτάτῳ deeſt. Quae deinde deſunt ampliora in cod. Matr. adnotare haud vacat. *Harl.*

b) Intellige Marcum Antoninum Philoſophum, qui etiam Pius quandoque audit. Vide quae de Herodiani proſodia ſupra p. 10

c) διδάξας cod. Matrit. *Harl.*

d) τοιάτῳ cod. Matrit. *Harl.*

e) ὀνοματικῆς c. Matrit. *Harl.*

f) ὕδατος τȣ̃ Νείλȣ c. Matrit. *Harl.*

Digitized by Google

atque codicum graecorum in typographicis officinis fuit corrector. Plura de eo vide ap. *Humphr. Hodium* l. c. pag. 211. ſqq. *Boerner.* l. mem. pag. 181. ſeqq. *Freytag* adpar. litter. III. pag. 147. ſq. (vbi edit. *Veneta* Chryſolorae erotemat. et ex *Chalcondylae* περὶ σχηματισμȣ̃ τῶν χρόνων aliorumque opuſculorum, apud Victor. a Rabanis et ſocios, 1540. 8. recenſetur.) *Bandin.* ſpecim. litteraturae Florentinae, tom. II. p. 43. ſq. *Saxium* Onom. II. pag. 480. ſupra, in vol. I. pag. 414. *Maittaire* A. T. IV. pag. 50. 93. ſq. 110. ſq. — Non confundendus eſt cum *Demetrio Cretenſi*, qui Mediolani linguam docuit graecam, et Conſt. Laſcaris gramm. graecae, Mediolani 1480. fol. graecam latinamque praemiſit praefat. poſt ea Florentiae vna cum Demetrio Chalcondyla primam Homeri curauit editionem. conf. *Saxii* hiſt. typograph. Mediolanenſem pag. 173. *Harl.*

IX. ALEXANDRI HELLADII, Theſſali, ϛαχυολογία τεχνολογικὴ τῆς Ἑλλάδος Φωνῆς, ſiue ſpicilegium Grammatices Graecae per quaeſtiones et reſponſiones, cum praemiſſo dialogo *de pronuntiatione Linguae Graecae in Europa*, prodiit graece et latine, Noribergae 1712. 8. Hic Helladius, qui etiamnum ſpirat florente iuuenta, pleraque repetiit, ex libro recuſo Venetiis apud Nicolaum Sarum 1694. 8. qui inſcribitur: ϛαχυολογία τεχνολογικὴ κατ᾽ ἐρωταπόκρισιν τῆς γραμματικῆς τέχνης, ἐκδοθεῖσα παρὰ ΒΥΣΣΑΡΙΩΝΟΣ ἱερομονάχȣ ΜΑΚΡΗ, τȣ̃ ἐξ Ἰωαννίνων. Recenſuit *Ioannes Abramus*, Cretenſis, addiditque 1) Ammonium de differentiis vocum, 2) Τάξιν παλαιὰν καὶ ὀνομασίας τῶν ἀρχόντων, quod ſcriptum ad calcem Suidae et in aliis Lexicis graecis ſaepius prodiit. 3) Orbicii adpellationes ordinum praefectorumque militarium. 4) Τὰ τȣ̃ η σημαντικά. 5) Τὰ τȣ̃ ὡς σημαντικά. 6) Περὶ τȣ̃ ἐφελκυϛικȣ̃ ν΄. ἐκ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ. 7) Ἐκ τȣ̃ αὐτȣ̃ Χοιροβοσκȣ̃ πρὸς τȣ̀ς ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασι κανόνας ζητȣ̃ντας καὶ ὁμοιότητας. 8) Aurea carmina Pythagorae. Ex *Beſſarionis Macre* ϛαχυολογία, teſtatur Alexander Helladius, adoleſcentes hodie grammatica elementa doceri, lib. de ſtatu praeſenti eccleſiae graecae pag. 85.

Grammatici Graeci adhue inediti g).

Ammonii de acyrologia MS. cod. reg. Pariſ. XXIV. [conf. ſupra, vol. V. p. 715. not. *lll.*]

Andreae, Grammatici, de pedibus. *Labbe* bibl. noua MSS. pag. 110. [v. ſupra §. X. med.] Forte *Andreae Doni*, recentis admodum ſcriptoris, cuius grammatica αὐτόγραφος in codice Barocc. XIX. et Moſchopuli ſchedographia manu eius ſcripta cod. LIII.

Anonymi plures, vt in bibl. Bodleiana cod. XIV et XXXV. Barocc. περὶ τȣ̃ πῶς συνέϛη ἡ τῶν Ἑλλήνων γραμματικὴ εὕρεσις, καὶ ἐκ τίνων καὶ ποίων ἀνδρῶν τῶν παρ᾽ Ἕλλησι ϛοιχείων

g) Cum hoc grammaticorum ineditorum non minus quam ſequenti deperditorum catalogo comparanda eſt commentatorum in Homerum notitia ei vero nubes, tum ſupra in vol. I. lib II. cap. 5. p. 502. ſqq. tum a *Villoiſonio* prolegom. ad edit. Homeri Venetam pag. XXIX. ſqq. excitata. Alia opuſcula grammatica Fabric. aetate, a *Valckenario*, cum Ammonii opere de differentiis adfin. voce. a *Pierſonio* cum Moeride, a *Koenio* cum Gregorio Corintho, a *Villoiſonio* in anecdot. gr. tom. II. ab *Montfc.* ex codd. bibl. Coiſlin., *Iriarto* aliisque in cat. codd gr. eſſe publicata, paſſim adnotauimus. Atque nos quamquam iis, quae Fabricius collegit et ordinauit, haud pauca adiecimus, aliorum tamen, in hoc non omnibus aeque grato iucundoque et vero ſterili interdum litterarum campo induſtriam exercentium curis et ſedulitati largam relinquere ſegetem, haud negamus. *Harl.*

Digitized by Google

ϛοιχείων εἰσαγωγὴ ἀπὸ τῦ ἀλῆφ γέγονεν Ἑβραϊκῦ πρώτυ ϛοιχεία. Alia cod. XLV. XLVI. L. LII. LVII. LXVIII. LXXI. LXXVI. CXVI. CXIX. etc. *Fabr.* [Infinita paene vis grammaticorum rhetorumque *anonymorum* partim ineditorum colligi poteſt ex *Bandini* catal. codd. gr. Laurent. (indic. voc. *anonymi*,) ex indice catalogi cod. *Pariſ.* vol. II. ex indic. bibl. Cantabr. et Bodl. vocc. *Grammat.* catal. codd. Angliae et Hibern. — ex *Lambecii* commentariis bibl. Vindob. aliisque, quos harum deliciarum cupidi ipſi conſulent, catalogis indicibusque. — Bibl. regia *Matrit.* abundat codd. opuſcc. grammaticorum, atque *Iriarte* in primo tomo, (reliqui adhuc deſiderantur,) aliquot *anonymorum*, qui de rebus grammaticis ſcripſerunt, opuſcula recenſuit, quaedam publicauit. Sic in cod. XCV. (*Iriart.* pag. 369. ſqq.) ſunt de ſyntaxi verborum, ordine litterarum, de animalium ſiue quadrupedum ſiue alitum vocibus ſylloge, (atque *Iriarte* edidit ſpecimen l. c. et vberius pag. 306. ſqq. e cod. LXXXIII.) tum pag. 372. ſqq. fol. 61. ſqq. eiusdem codicis varia, quae ad rem grammaticam pertinent, pag. 376. opuſc. de tropis, quod ab aliis Mich. Apoſtolio, ab aliis, (vt in catal. codd. bibl. reg. *Taurin.* pag. 379. cod. CCLXXIV. fol. 161.) Tryphoni adtribuitur, ſed Iriarto videtur nondum editum: pag. 377. fol. 151. ſqq. anonymi opuſc. de ſpiritibus, aliud, (quod etiam eſt in cod. CCLXI. bibl. *Taurinenſis* I. pag. 374.) de figuris, ſoloeciſmi ſpeciem habentibus pag. 377. et ex cod. XL. qui etiam continet multa grammatica opuſcula, pag. 146. notatur fragm. de metris: ex vtroque cod. XL et XCV. edidit *Iriart.* pag. 378. proprias quasdam ciuitatum variarum dictiones, menſiumque apud varios populos nomina. Idem *Iriarte* edidit pag 297. et aliud pag. 315. ſq. anonym. et opuſc. de etymologia XXIV. gr. litt. pag. 314. incerti de claris montibus, fluminibus et inſulis fragm. pag. 537. ſq. deorum epitheta etc. Ex cod. *Naniano* CCCIV. in catal. codd. gr. msst. apud Nanios, pag. 510. ſimile Matrit. cod. anonymi opuſc. propria quarundam vrbium vocabula, (ἴδιά τινα πόλεων,) pag. 510. euulgatur. Sed haec ſufficiant. *Harl.*

Apollonii, Dyſcoli, nonnulla, de quibus ſupra pag. 4. Eiusdem de paſſionibus dictionum in codice Barocc. XLV. incipit: τὰ πάθη τῶν λέξεων. Huius ſcriptoris editam ſyntaxin, vtut parum vulgo tritam, Ezechiel Spanhemius a Salmaſio tanquam optimam Helleniſmi magiſtram commendatam ſibi celebrat pag. 199. b. ad Iulianum. De cognomine *dyſcoli*, forte veriſſima ratio eſt, quod [ſ] ſit ita dictus ob egeſtatem et vitam inopem, quae δύσκολος Graecis adpellatur, vt apud Ariſtophanem in Pluto v. 264. ψυχρὸς βίος καὶ δύσκολος.

Mich. Apoſtolii de figuris grammaticis edere voluit Allatius. Vide infra, in Herodiano.

Arcadii Grammatica libris XIX. cod. reg. Pariſ. CCCCL. Ἀρκαδίυ περὶ τόνυ τῶν ὀκτὼ μερῶν τῦ λόγυ καὶ περὶ εὑρέσεως τῶν προσῳδιῶν καὶ περὶ ἐγκλινόντων, ἐν ᾧ καὶ περὶ πνευμάτων καὶ χρόνων. MS. in codice Colbertino MMMCXXIII. *Salmaſius* epiſt. V. ad Voſſium: *Inter alia vidi Apollonii* τεχνικὰ *et Arcadii, grammatici, opera, in quibus, praecipue in Apollonio multa reperiuntur citata teſtimonia Alcaei, Sapphonis, Corinnae, Rhinthonis, Sophronis et aliorum, qui lingua Aeolica aut Dorica mera ſcripſere, ex quibus duabus dialectis non te latet conflatam eſſe Romanam priſcam loquelam.* *Fabr.* De hoc *Arcadio*, grammatico Antiocheno, v. paulo poſt in catal. grammaticorum graecorum h. v. inprimis cl. *Villoiſon* in Epiſtolis Vinarienſib. pag. 117. ſeq. vbi ex cod.

Digitized by Google

cod. *Pariſ.* olim regio MMCII. et cod. MMDCIII. edidit prooemium libri 'Αρκαδίȣ περὶ τῆς τῶν τόνων εὑρέσεως καὶ τῶν σχημάτων αὐτῶν, καὶ περὶ χρόνων καὶ πνευμάτων et librorum XIX. indicem, ex quo adparet, Arcadii opus nihil aliud eſſe, niſi Herodiani τῆς καθόλȣ ἐπιτομήν. adde eiusdem prolegom. ad Venetam Hom. Il. editionem pag. XI. *Harl.*

[*Iſaacus Argyrus* de metris poeticis, in cod. *Florent.* Medic. XXIII. nr. 6. plut. 31. (*Bandin.* cat. II. col. 94) in codd. bibl. publ. *Pariſ.* MMDCCXXXI. MMDCCLVIII. MMDCCLIX. in cod. XXVII. *Neapolit.* reg — in cod. bibl. *Vindob.* CCXLVII. *Iſ. Argyri* varia collect. *poetica*, logica et aſtronomica, (*Neſſel.* cat. IV. pag. 131.) Opuscula eiusdem *mathemat.* pluscula ſunt in codd. *Florent. Medic.* et *Venet.* D. Marci in codd. multis *Bodleianis* et *Sauill.* — de metris inter codd. *Iacobaeos* in cat. codd. Angliae et Hibern. tom. II. pag. 246. nr. 8558. De hoc Argyro, monacho, circ. a. Ch. 1372. plura vide in *Fabr.* B. Gr. vol. X. pag. 176. ſqq. *Harl.*]

Ariſtarchi, grammatici, Canonum theſaurus. Cod. VI. bibl. regiae Pariſ. Labbe pag. 104. bibl. nouae MSS.

[*Ioannis Characis*, incertae aetatis, de encliticis opuſc. in cod. *Flor.* Medic. XXVI. nr. 3. plut. 57. et cod. XXV. nr. 8. plut. 58. (edit. ab Aldo cum aliis, 1524. v. ſupra §. IX. et *Bandini* catal. codd. gr. Medic. II. pag. 373 et 468.) item in codd. *Pariſ.* bibl. publ. MDCCLXXIII et MMDLVIII. (in quo plura ſunt anonymorum opuscula grammatica,) nr. 32. vbi opus ineditum eſſe dicitur. Hinc *Iriarte* in catal. codd. gr. Matrit. pag. 316. ſqq. e cod. LXXXIII. opuſc. *Characis* περὶ τῶν ἐγκλινομένων μορίων, graece publici fecit iuris. Num autem et quatenus differat ab eo, quod Aldus edidit, decernere nequeo: at tamen idem eſſe videtur. Nam *Iriarte* ipſe pag. 451. eiusdem Io. Charac. opuſc. περὶ ἐγκλινομένων non ſolum in cod. quoque CXIV. exſtare, et initium aeque ac finem conſpirare adnotat cum iis, quae e cod. LXXXIII. exſcripſit; ſed etiam obſeruat, id iam legi in Aldino Theſauro cornu copiae, et hortis Adonidos fol. 226 - 229. quamquam ſub *anonymi* nomine. — In cod. *Taurinenſi* CCLXXI. fol. 74. (catal. codd. pag. 375.) eſt *Characis* de Orthographia. *Harl.*

Chriſtoduli, vide infra, *Planudae* et *Thomae Magiſtri.*

[Sub nomine *Cyri* exſtant in II. codd. Medic. erotemata Moſchopuli. vide ſupra ad §. XV. nr. IV. *Harl.*

Demetrii, anagnoſtae, Grammatica MS. Florentiae in cod. XIV. ſaeculi, in bibl. monaſterii B. Mariae. [v. *Montfauc.* diar. ital. pag. 368.]

Demetrii Chryſolorae Erotemata Grammaticae in bibl. Vindob. teſte *Neſſelio* IV. pag. 163. niſi Demetrium Chryſoloram ſcripſit pro Emanuele Chryſolora, de cuius erotematis, ſaepius excuſis, dixi ſupra pag. 38. ſq. Huius *Demetrii Chryſolorae* Epiſtolae centum ad imp. Manuelem Palaeologum, exſtant in codice Barocciano CXXV. *Fabric.* — Eaedem epiſtolae exſtant in cod. *Pariſ.* bibl. publ. MCXCI. nr. 10.

Demetrii Melidonis grammaticalis in Homerum explicatio, in cod. *Medic.* XXIII. nr. 4. plut. 31. teſte *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 94.

Digitized by Google

Demetrii Moſchi, argumentum Orphei carminis de lapidibus in cod. bibl. publ. *Pariſ.* MMDCCLXIV. conf. ſupra, in vol. I. pag. 156.

Demetrius Triclinius enchiridion de metris in cod. *Pariſ.* MCCLXX. nr. 9 conf. ſupra in vol. II. pag. 221. ſeq. Duo ex illo opere excerpta in cod. *Matrit.* CXII. v. *Iriarte* catal. codd. gr. pag. 446. — Eius ſcholia in Heſiodi O. et D. inedita in codd *Venetis* Marc. CCCCLXIV et CCCCLXXX. in quo etiam ſunt eiusdem ſcholia in Heſ. Theogoniam. v. catal. codd. gr. pag. 246 et 252. *Harl.*

Diomedes, Scholaſticus in Dionyſium, Thracem. Cod. Barocc. CXVI. et in bibl. Iohannea Hamb. [in cod. *Voſſiano* MMCCXCIII. cat. codd. Angliae et Hibern. II. pag. 62. et in bibl. *Iacobaea.* ibid. pag. 246. Conf. ſupra, §. XII. init. *Villoiſon* in anecdotis graec. tom. II. pag. 90. e cod. DCLII. *Veneto* Marc. Diomedis Σχολιαςικῶ (ſic) ſcholiorum indicem poſuit; — pag. 121. dedit e duobus codd. *Venetis* Marcianis ex Diomedis ſcholiis locum; et longiores particulas ex iisdem pag. 172. ſeq. et pag. 186. adde pag. 126. et pag. 183. not. Locum quemdam excitauit *Valckenaer* in variis lect. verſuum Homeri Il. XXII. ſubiectis Vrſini Virgilio collatione ſcriptor. graecorum illuſtrato, pag. 53. ſeq. — *Diomedis* comm. in Dionyſii, Thracis, artem grammaticam eſt quoque in cod. bibl. publ. *Pariſ.* MMDXLII. — in cod. Voſſiano, bibl. *Leidenſ.* v. catal. pag. 399. nr. 7. — quondam in bibl. *Heidelberg.* nr. 70. Sylburg. catal. vna cum Dionyſio, Thrace. — Refutatur *Diomedes* a ſcholiaſte Homeri Veneto D. Marci ad Il. B. 252. pag. 60. *Harl.*

Dionyſii, *Atticiſtae*, excerpta quaedam ex codice MS. Henrici Scrimgeri ad Meurſium miſiſſe ſe teſtatur Patricius Iunius Epiſtola ad eum data, quae cum aliis pluribus, ad eundem ſcriptis eſt apud me.

[*Elias*, Cretenſis, de variis metris, in cod. *Veneto* Marci CCCCLXXXIII. v. cat. codd. gr. pag. 254. et apud *Villoiſon* anecd. gr. pag. 85. vbi duo opuſcula memorantur Eliae ſiue, vt ibi ſcribitur, *Heliae* monachi 1) περὶ τῶν ἐν τοῖς ςίχοις παθῶν, vnde excerpſit Villoiſon particulam, et obſeruauit, id opuſculum in multis codd. bibl. *Pariſ.* publicae male tribui Plutarcho. v. ſupra §. XV. ſect. III. 3. 2) Ἡλιῢ μοναχῶ ΧΑΡΑΚΟΣ περὶ διαφόρων μέτρων opuſculi caput. — In catalogo bibl. codd. *Pariſ.* tom. II. pag. 51. e cod. CCCLXII. n. 6. citatur „Florilegium, cuius auctor dicitur *Helias*, presbyter et defenſor. Ibi de rebus ad mores informandos idoneis: opus graece ineditum.“ — In cod. *Florentino* Medic. XVI. plut. 56. eſt Ἡλιῢ ἐλαχίςυ μοναχῶ Χάρακος πρὸς Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτῶ περὶ διαφόρων μέτρων. Plures autem fuerunt *Eliae*. v. *Fabr.* B. Gr. vol. X. pag. 508. vbi vero nihil occurrit de memoratis opuſculis. adde vol. VIII. pag. 617. ſq. *Harl.*]

[*Euagrii*, ſ. ſcholaſtici epiphaci, ſiue potius Monachi aut Pontici, variarum conſiderationum, ſiue de ſermonis diſcrimine capita LIV. in cod. *Eſcorial.* teſte *Pliiero* in itiner. per Hiſpan. p. 167. conf. *Fabric.* B. Gr. lib. V. cap. 4. vol. VI. p 127. vet. edit. *Harl.*

Georgii Choeroboſci, περὶ τρόπυ *h*) τῶν κατὰ ποιητικὴν καὶ θεολογικὴν χρῆσιν. Citat Meurſius gloſſar. in Κῦρις. MS. Colbert. MDCCCXXV. Barocc. XXXVI. LXVIII. LXXI.

h) Huius Georgii libellus περὶ τρόπων, *de figuris* poeticis, oratoriis et theologicis graece cum Fed. Morelli verſione prodiit Pariſ. 1615. 12. cum Procli diſſ. de diuino ad poeticen inſtinctu, (ex eius commentar. in Platonem.) [conf. ſupra, §. XIII.]

Digitized by Google

LXXI. et Eiusdem περὶ προσῳδιῶν in bibl. Iohannea huius vrbis et Oxoniae in Bodleiana cod. Barocc. CXVI. incipit: ἰςέον ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία [i]). *De XXVII. tropis et figuris poëticis et de ſpiritibus atque accentibus* exſtat MS. in bibl. *Vindobonenſi.*

[*Lambecii* comm. IV. col. 47. ſq. et *Neſſel.* catal. part. I. pag. 447. et part. IV. pag. 145. lib. de ſpiritibus. — In bibl. quondam *Heidelberg.* nr. 40. cat. Sylburg. atque nr. 302. memorantur ex *Georgii Choerobofci* grammaticis excerpta. — In cod. *Vatic.* Choer. expoſitio in artem grammat. Dionyſii, Thracis, et Herodiani προσῳδίας, teſte *Holſten.* in nouis miſcell. obſſ. Belgicis a. 1741. tom. II. pag. 119. — In cod. *Veneto* Marc. DXII. (v. *Villoiſon* l. c. pag. 103. not. 2.) — *Florentiae* in cod. *Medic.* VII. et cod. XIV. plut. 55. (in quo etiam exſtant opuscula, nullo auctoris nomine addito, de dictionis adfectionibus, quae in poeticis potiſſimum libris occurrunt, et de figuris, quae ſoloecismi ſpeciem habent, quae et quarum dialectorum ſint, quae duo opuscula *Bandinio* catal. codd. gr. II. col. 278. etiam a Georgio Choerob. conſecta videntur:) in cod. XVI. plut. 87. et cod. X. plut. 91. nr. 3. explicatio figurarum poeticarum. atque nr. 4. (eodem Choerob. auctore, vti probabiliter ſuſpicatur *Bandin.* l. c. III. col. 428.) aliae figurae poeticae XXVII. demonſtratiuae locutionis figuratae, rhetoricae et logicae inſtitutionis. — Excerpta de ſpiritibus et accentibus vocc. in cod. Medic. VII. plut. 55. nr. 28. et de accentibus ex *Choerobofci*, *Aetherii* et aliorum operibus in cod. XXXIV. plut. 57. v. *Bandin.* l. c. col. 263 et 388. — *Florentiae* in bibl. monaſterii B. Mariae *Ge. Choer.* de poëticis, cod. bombyc. teſte *Montfauc.* in diario ital. pag. 369. — *Neapoli* in bibl. reg. cod. XXVII. de figg. poeticis, de vocc. adfectionibus quae ſoloecismi ſpeciem habent. — adde cod. CLXI. poſtea memorandum. — In bibl. publ. *Pariſ.* codd. DCCCLIV. MCCLXX. MMVIII. MMCCCCXCV. MMDCL. MMDCCLVIII. MMDCCLXI. MMDCCLXII. MMDCCLXXXVII. MMDCCCCXXIX. eſt *Choer.* de figuris aut tropis poeticis. — In *Anglia*, Oxoniae in bibl. Bodlei. cod. XXXV. *Georg. Choer.* de tropis poeticis lib. VI. num eiusdem ſint opuſc. ex eodem codice in catal. codd. Angliae et Hibern. pag. 4. poſt *Ge. Choerob.* memorata, de litterarum graecarum inuentione et ordine, de orthographia anonymi tract. de grammatica, non clare ſignificatur. — in cod. L. *Geo. Choerob.* orthographia in compendium redacta, et ordine alphabeti digeſta, cum anonymi orthographia. — In cod. LVII. anonymi, ſed, vti auctor catal. pag. 7. ſuſpicatur, *Choerobofci* opuſc. de ſyntaxi verborum ſecundum ordinem alphabeticum. — In cod. LXVIII. opuſc. de tropis poeticis, et alia grammaticalia. — In cod. LXXII. de ſoloecismo, et quot modis committitur. — In cod. CXVI. ſunt, (partim a Fabricio obiter notata) *Ge. Choerob.* comment. in Dionyſii, Thracis, artem grammaticam, inc. Τέχνη ἐςί. tum in Theodoſii grammaticam ſcholia ſiue commentar. ἀπὸ φωνῆς

i) In cod. *Veneto* DCLII. v. *Villoiſon.* anecd. gr. II. pag. 99. inprimis pag. 103. not. 2. p. 107. not. 2. vbi pauca dedit excerpta, et alia pag. 110. not. 2. et in not. 3. animaduertit, Georgium Choerob. haud pauca deſcripſiſſe ex Porphyrii libello de proſodia, a Villoiſon. e tenebris eruto. — In cod. *Matrit.* LXXXI. v. *Iriarte* cat. pag. 295. — ib. in cod. LXXXIII. ex libris Choerobofci de orthographia. *Iriart.* p. 306. — in cod. XCV. de ſpiritibus. v. *Iriart.* pag. 376. ſq. *Harl.*

Georgii, grammatici, cognomento Choerobosci, init. ἐπειδὴ ἐν συντόμῳ: denique eiusdem *Choer.* de tropis opusc. init. ποιητικοὶ τρόποι εἰσίν. — In cod. CXIX. *Choer.* ſcholia in Theodoſii, grammatici, op. de verbo. — Inter codd. *Voſſ.* (qui nunc ſunt in biblioth. Leidenſi,) nr. 100. ſiue catal. codd. Angliae etc. II. pag. 60. Choer. de tropis poetarum, et lexicon ex Tryphone, *Choerobosco*, Theodoreto et aliis collectum. (eſt etiam in cod. quodam *Auguſt.* Vindel. et aliis.) — in cod. CLXXXII. ſiue catal. mem. nr. 2293. Dionyſii, Thracis, grammatica, cum ſcholiis *Georgii Choeroboſci*, Diomedis, ſcholaſtici, Theodoſii, Porphyrii et aliorum. — Inter codd. bibl. *Iacobaeae* (cat. cit. pag. 248.) nr. 8563. *Georgii Choerob.* quaedam, it. Diomedes in Dionyſii, Thracis, grammaticam; Dionyſii, Thracis, grammatica; Theodoſius in Dionyſium, Thracem etc. — In bibl. *Eſcurial. Ge. Choerob.* de tropis et de grammatica. teſte *Plüero* in itiner. pag. 169. *Harl.*

[P] De ſpiritibus ſeruatur etiam in Vaticana, cod. DCCCLXXXIII. *Allatio* teſte diatr. de Georgiis, pag. 318. et incipit: τὸ ᾱ πρὸ τῦ ἑαυτῦ ψιλῦται ἀεὶ, Ἀαρὼν, ἄαπτος [k]). *Grammatica* MS. Romae in Collegio Graecorum incipit: τί ἐστιν Γραμματική; τέχνη θεωρητικὴ καὶ πρακτική. In titulo additur, ab aliis tribui, (falſo haud dubie,) S. Baſilio. Γεωργίυ τῦ Χοιροβοσκῦ γραμματική. Ἄλλοι λέγυσιν, ὅτι τῦ ἁγίυ Βασιλείυ. Eiusdem *Choeroboſci* eſt, inquit Allatius, quod apud Ioannem Suzium fuiſſe tradit Verderius in ſupplemento, Georgii, grammatici, *de Syntaxi.* [vid. paullo ante de codd. Bodlei. notata.] Leguntur que hodie in bibliotheca regis Gallorum *Georgii Choeroboſci*, Doctoris Oecumenici, *de tropis*, *de dialectis*, *de ſchematibus. Eiusdem Orthographia. Iterum de tropis poëticis. Eiusdem Grammatica. Ex Choerobosco variae regulae grammaticae.* Vide *Labbeum* bibl. noua MSS. p. 104 et 110. qui pag. 106. memorat *Canones grammaticos dictante Georgio, Diacono, doctore Oecumenico* [l]). Idem forte ſcriptum, quod apud Allatium pag. 321. de Georgiis ex cod. MCCCLXXXV. Regis Galliar. refertur hoc titulo: προλεγόμενα τῶν Θεοδοσίυ

k) Hoc opuſc. quod incipit τὸ α etc. in cod. Matrit. XCV. fol. 128. tribuitur *Theodorito.* Contra in eod. cod. fol. 138. *Georg. Choerob.* libellus de ſpiritibus, incipit: Τὸ στερητικὸν ᾱ ψιλῦται πλὴν τῦ ἅλυσις καὶ ἅδης etc. v. *Iriart.* pag. 376. ſeq. *Harl.*

l) Sic quoque in codice quodam Bodleiano, antea memorato et Veneto, poſthaec citato. — In catalogo *codicum* bibl. *Pariſ.* quondam regiae t. II. citantur adhuc praeter laudatos: cod. MMDLIV. *Greg. Choerob.* Byzantini grammatici et *oecumenici magiſtri*, tractatus de orthographia, incipit: Ἀντὶ διὰ τῦ ι. — cod. MMDLVIII. nr. 8. *Greg. Choerob.* canonismata, ſiue de inueſtigandis verborum difficiliorum thematibus. — cod. MMXC. erotemata et oratio in laudem S. Georgii Martyris. cod. MMDXCIV. grammatica. — cod. MMDCCLVI. Pſalmorum ἐπιμερισμοί, ſiue pſalmorum omnium interpretatio grammatica, auctore *Georgio Choeroboſco*, opus ineditum. Incipit: Ψαλμὸς ὄνομα ἁπλῦν. — In cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. *Ge. Choer.* interpretatio in prolegomena et in canones Theodoſii, grammatici Alexandrini: Γεωργίυ διακόνυ καὶ χαρτοφύλακος μεγάλυ γραμματικῦ καὶ οἰκυμενικῦ διδασκάλυ ἑρμηνεία εἴς τε τὰ προλεγόμενα καὶ εἰς τὺς εἰσαγωγικὺς κανόνας Θεοδοσίυ γραμματικῦ τῦ Ἀλεξανδρέως. Προλεγόμενα καὶ ἡ τύτων ἑρμηνεία. Idem initium, ait confector catalogi codd. gr. Marcian. pag. 256. ſub alio titulo ap. *Labbeum* l. a Fabricio excitato. — In cod. CCCCXCI. *Ge. Choer.* expoſitio canonum etc. Σχόλια, ἤτοι ἐξήγησις τῶν εἰς τὸ ῥῆμα τῦ Θεοδοσίυ κανόνων, ἀπὸ φωνῆς Γεωργίυ τῦ γραμματικῦ τῦ τὸ ἐπίκλην Χοιροβόσκυ. (catal. pag. 256 et 257.) ex graecis codd. illorum duorum inſcriptionibus cognoſcimus quoque Georgii noſtri honores laudesque. — In c. CCCCXCIII. et

θεσίυ κανόνων ἀπὸ φωνῆς Γεωργίυ Διακόνυ, οἰκυμενικῦ διδασκάλυ. Incipit: *Ἐπειδὴ κανόνων εἰσαγωγικῶν μέλλομεν ἄρχεσθαι, ἐν ἐπιτομῇ δὲ τύτυς παραδίδωσιν ἡμῖν ὁ Θεοδόσιος, μάθωμεν τί ἐςι κανών* m). Sed hunc Georgium, diaconum, qui Theodoſii, Alexandrini, Canones grammaticos illuſtrauit, atque exſtat etiam in bibliotheca Seguieriana n) et in Bodleiana, codice Barocc. LXXVI. CXVI. CXIX. etc. Choerobosco iuniorem et ab eo diuerſum quidam volunt, licet Choeroboſcum etiam Chriſtianum fuiſſe et doctoris oecumenici titulo inſignitum conſtet. Alium praeterea *Georgium Grammaticum* memorat Allatius pag. 322. anacreontica eius carmina, quae edere etiam voluit, celebrans. Fuit et *Georgius Grammaticus* ſaeculo XV. qui ſcripſit codicem graecum MMMCCLXV. in bibl. regia Pariſ. vt notat Montfauconus pag. 99. Palaeographiae Graecae. Georgius Choeroboſcus *de ſoloecismo*, et quot modis committitur: in codice Barocc. LXXI. *Ἐπιμερισμοὶ* Pſalmorum nouem ſub huius Georgii nomine lecti Allatio o), atque in Scorialenſi bibl. quondam obuii, quibus nouem Pſalmi grammatica analyſi euoluuntur, [P] ſi non alium Grammaticum habeant auctorem, oſtendum, Choeroboſcum hunc fuiſſe Chriſtianum, qui vixit ante Stephanum Byz. *Ἐθνικῶν* ſcriptorem, vel eius Epitomatorem, Hermolaum, qui Iuſtiniano imp. opus ſuum dedicauit, adeoque floruit ſaeculo ſaltem quinto poſt Chriſtum natum. [add. *Villoiſ.* anecd. graec. II. pag. 103. not.] Citat certe Stephanus vel Hermolaus in *Ταμίαθις* Georgii Choeroboſci *ὀνοματικὸν* ſiue librum de nominibus, vti Etymologici Magni ſcriptor, *ῥηματικὸν* eiusdem ſiue de verbis opus Grammaticum in *Θράψας*. Sed in libello Georgii *περὶ τρόπων* laudatur Simeon, metaphraſtes, quem conſtat floruiſſe ſaeculo decimo. Choeroboſci cognomen per conuicium ei impoſitum fuiſſe, obſeruat Allatius ex Euſtathii Commentariis in carmina Iambica Damaſceni de Pentecoſte. Frequenter citatur in Etymologico M. qui *canonum* eius grammaticorum et *Orthographiae* ſubinde mentionem facit, quem memorat etiam Euſtathius, qui Georgium *τεχνικὸν* hoc eſt *τέχνης* grammaticae ſcriptorem vocat, vti Varinus quoque in Lexico.

Georgius, (al. *Gregorius*) Pardus antea dictus, Corinthi epiſcopus atque metropolita, vnde *Corinthus* p) vulgo audit, de barbariſmo et ſoloeciſmo, et de ſyntaxi, MS. in bibl. Vindob. [v. *Neſſel.* cat. part. IV. pag. 5. cod. VI.] aliisque. Eius *περὶ τρόπων ποιητικῶν*, in bibl. Vaticana. Vide *Allatium* de Georgiis pag. 416. ſeq. vbi de eius commentariis grammaticis in Odas ſacras SS. Coſmae et Io. Damaſceni. *Fabr.* De

et DXXIV. *Ἐπιμερισμοὶ* pſalmorum aliquot. — *Neapoli* in bibl. reg. cod. CLXI. ſcholia *εἰς τὰς ὀνοματικὰς κανόνας ἀπὸ φωνῆς Γεωργίυ τῦ Χοιροβόσκυ.* (v. ſupra vol. V. pag. 783.) — In cod. regio Matrit. XCV. fol. 246. auerſo Choeroboſci opuſculum, (vti videtur *Iriarto* catal. codd. gr. p. 381.) *aduerſus eos, qui regulas et ſimilitudines in omnibus verbis quaerunt*, quod Aldus in cornu copiae et hortis Adonidos publicauit. *Harl.*

m) In cod. *Barocc.* LXXVI. ſunt *G. Choer.* prolegom. in canones *Theodoſii:* at init. *ἐπειδὴ ὁ Θεοδόσιος.* Aliud initium in cod. *Venet.* Marciano CCCCXCI. *Harl.*

n) Vide catalogum MSS. Graecorum Seguierianae bibl. (quae hodie Coisliniana eſt) pag. 15.

o) Pag. 319. de Georgiis. [adde, quae paullo ante in notitia codd. adtulimus.]

p) Sub *Corinthi* nomine liber de dialectis ſaepius editus, vt dixi lib. IV. cap. 36. §. 19.

nominibus, aetate librisque *Gregorii*, (vti in cod. Meerman. Medic. Laurent. etc. legitur,) v. *Koen* praef. ad Greg. Cor. de dialectis pag. XIII. ſqq. — *Florent.* in bibl. Medic. cod. VII. nr. 37. plut. 55. *Γρηγορίυ iſagogicus liber de ſoluta oratione, de epiſtolis ac de verſibus*, et nr. 38. (vt quidem *Bandin.* de codd. gr. II. col. 265. ſuſpicatur,) continuatio operis ſuperioris, *de octo partibus orationis rhetoricae.* — In eod. cod. nr. 46. e verſione latina; *de conſtructione orationis, vel de non ſoloecizando et de barbariſmo, etiam de conſtructione praepoſitionum et verborum Metropolitae Corinthi Gregorii. Hic eſt, qui Dominicos canones interpretatus eſt, et Pardus antea vocabatur.* vbi *Bandin.* col. 268. legitur, ait, etiam ſub eodem prorſus titulo et in Vaticano cod. DCCCLXXXIII. et in Palat. cod. CXLVI. pag. 184. vt colligitur ex *Allatii* diatr. de Georgiis apud Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 798. — In cod. XVI. plut. 60. nr. 10. eiusdem de conſtructione: (*Bandin.* l. c. col. 607.) — In cod. I. plut. 55. nr. 9. et cod. V. nr. 7. plut. 57. *e commentario Metropolitae Corinthi in Hermogenis libr. de methodo apti et ponderoſi generis dicendi.* v. *Bandin.* l. c. col. 292 et 342. et ſupra in h. vol. pag. 75. ſq. — In cod. XLVIII. plut. 57. nr. 4. *Gregorii* enarratio in dominicos canones (n. Damaſceni, Coſmae et Marci) *ſanctorum feſtorum totius anni, triodiorum ſanctae maioris hebdomadae et feſtorum ſanctiſſ. deiparae.* Fuſius agit de argumento *Bandinius* l. c. col. 428. et obſeruat, quatenus concordet cum cod. *Vaticano - Palat.* CCCLV. — In bibl. *Eſcorial.* (teſte Pliiero l. c. pag. 171.) Georgii Cor. de conſtructione lib. — In bibl. quondam *Heidelberg. Gregorii* ſyntaxis, ſeu de conſtruct. part. orat. (Sylburg. catal. nr. 146.) — *Vindobonae* in bibl. Caeſar. *Gregor.* expoſitio in canones ſ. cantica eccleſ. feſtorum dominicorum totius anni, vt et in Triodia et canones magnae hebdomadis et feſtorum Mariae, (*Neſſel.* cat. codd. part. I. pag. 213. ſq.) — *Pariſ.* in publ. bibl. cod. CCCLIX. commentar. in canones dominicos. — cod. MMDCLXIX. de ſoloeciſmo, de barbariſmo et de ſyntaxi libell. ineditus. *Harl.*

Georgii Curteſii, (Κερτέση) ſcholarii, περὶ ςοιχείων ἤτοι γραμμάτων, προσῳδιῶν καὶ τῶν ὀκτὼ τῦ λόγυ μερῶν, ἤτοι εἰς Γραμματικὴν πρώτη εἰσαγωγή, in gratiam amici compoſita, MS. Mediolani in bibl. Ambroſiana et Romae in ſancta Syluestrina et Vallicellana. *Allatius* pag. 409. de Georgiis. [*Georgii Curteſii*, *ſcholarii*, libr. II. de conſtructione, ſiue chronographia et alia, in cod. biblioth. *Eſcorial.* apud *Pliierum* l. c. pag. 270. — *Georgii Scholarii* de octo partibus orationis opuſc. in cod. MMDLXXXI. *Pariſ.* bibl. publ. *Georgii* ſcholarii aut Gennadii epiſtolae, orationes aliaque opuſcula theologica etc. ſunt in multis illius bibliothecae codd. v. indicem h. v. ad vol. II. catalogi. Pariter in codd. bibl. *Florent.* Medic. ex quibus hic tantum commemoramus *Georgii Curteſii* de elementis et litteris, de accentibus et octo partibus orationis ſeu potius in grammaticam introductio prima, (teſte *Bandin.* II. p. 470.) in cod. XXVII. nr. plut. 58. — *Georgii Curteſii* epiſt. 18. in cod. XIII. plut. 74. (v. *Bandin.* III. col. 107. ſeq. et *Renaudot.* in Fabr. B. Gr. vol. X. p. 366. ſqq.) — *Georgii* ſchol. epiſtolae ſunt quoque in octo codd. bibl. *Pariſ.* publ. ſecundum catal. II. — *Neapoli* in bibl. reg. *Georg. Scholarius* περὶ τῆς κλίσεως τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, cod. XII. (qui liber fuit quoque in cod. quondam *Heidelberg.* nr. 100. in Sylburgii catal.) — Eiusdem περὶ ςοιχείων etc. ſeu introductio prima. in cod. CCXL. vid. ſupra in vol. V. pag. 791.

Digitized by Google

pag. 791. *Harl.*] — Dubitat *Allatius* pag. 396. 400. idemne hic ſit cum Georgio Scholario, qui ſub Gennadii nomine notiſſimus eſt, et de quo alibi.

***Georgius**, **diaconus**.* Vide paulo ante in Georgio Choerobosco.

Georgii Lecapeni, monachi, qui in Theſſalia medio ſaeculo XIV. vixit, diuerſa ab edita ſyntaxi (de qua ſupra §. IX.) τεχνολογία περὶ Γραμματικῆς, ſiue περὶ σημασίας ῥημάτων καὶ ὀνομάτων MS. in codice regio Pariſ. MMDCCLXX. et Vatican. codic. DCCCLXXXIII. Incipit: γράφειν ἐνεργητικὸν σημαίνει πέντε. Eiusdem *de figuris Homericis et Canonismata in Homerum.* *Labbeus* pag. 104. bibl. nouae MSS. De aliis eius ſcriptis videndus *Allatius* de Georgiis pag. 363. ſeq. Schedas eius ineditas grammaticas citat Meurſius gloſſario in ςρέμπα, qui Lecapenum vocat, vt Geſnerus Logaponum. In catalogo MSS. bibl. Bodlei. codice Barocciano CIII. *Lecapenae grammatica Alphabetica. Fabr.* Vide ſupra cap. 36. §. XIII. paullo poſt, v. *Mich. Syngelus.* — In cod. regio *Matrit.* XL. (*Iriat.* pag. 145.) *Georgii Lecapeni* περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων. — In cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXVI. ex quo *Villoiſon.* in anecd. graecis II. pag. 79. not. initium et finem grammaticae Lecapeni exhibuit. — Ex *Mosquenſi* codice dedit cl. *Matthaei* in Lection. Mosquenſ. tom. I. pag. 55-79. vberiora excerpta ex grammatica Ge. Lecapeni. — Epiſtolae in cod. *Bauarico* XCVI. (v. catal. codd. gr. pag. 36.) — in cod. Medic. *Florent.* XXIV. plut. 57. v. *Bandin.* cat. II. col. 367. et col. 348. cod. VIII. col. 430. cod. XLIX. bis nr. 5 et 8. de *Lecap.* opuſc. de artificio grammatico, diuerſo ab edito *Lecapeni* opere de conſtructione verborum. — *Venetiis* in bibl. Marc. cod. CCCCLXXXVI. *Lec. grammatica* ordine alphabetico. — *Pariſ.* in bibl. publ. cod. MDCCCCLXI. Lecap. expoſitio in Epicteti enchiridion — cod. MMDCCCCXXXVIII. eiusd. Homeri canoniſmata et grammatica. v. cat. codd. tom. II. *Harl.*

Georgii, ***Scholarii***, vide ſupra *Georgii Curteſſ.*

Georgii, ***Trapezuntii***, grammatica, cod. reg. Pariſ. MDCXLIV. *Fabr.* *Georgii*, *Trapezuntii*, grammat. *graecam* neque inuenio in catal. codd. gr. bibl. *Pariſ.* tom. II. in indic. notatam, neque in aliis, quos conſului, catalogis codicum graecorum, neque in catalogo ſcriptorum *Georgii*, infra in vol. IX. pag. 723. ſeq. memoratorum. Contra pag. 727. ſcripſiſſe dicitur de ſuo *latine* de octo partibus orationis compendium, editum Auguſtae 1537. 8. *Harl.*

Georgii Zegabeni, carmen politicum de ſeptem vocalibus et litteris conſonantibus, ex quo verſiculi quidam apud *Allatium* pag. 350. et de Georgiis, quibus egeſtatem ſuam Grammaticus ille deplorat.

[***Gregoras***, de vocabulorum aliquot apud veteres ſignificatione, a recentiorum vſu aliena; tum alia ex codem, vt videtur, auctore de voce. quorumdam inflexione et ſignificatu excerpta minutiora, in cod. regio *Matrit.* LXXXIII. teſte *Iriarto* in cat. cod. gr. pag. 320. Forſan intelligendus eſt *Gregoras Nicephorus?* de cuius opuſc. grammaticis v. paullo poſt, v. *Nicephorus*, et infra V. 5. in vol. VII. pag. 306. ſeq. ed. vet. *Harl.*

[*Cyrus Gregoras.* v. ſupra pag. 128. et voc. *Cyrus. Harl.*]

Harmenopuli, Lexicon verborum ſynonymorum, et de verbis tranſitiuis MS. in codice Barocc. LXVIII. De ſyntaxi verborum. cod. CLIX. Vide infra in Planude. *Fabr.*

Lexicon

Digitized by Google

Lexicon alphabeticum, περιέχον τὰ κοινῶς γραφόμενα ῥήματα in cod. CCLXXXIX. *Vindob.* nr. 33. ſed deſinit intra primam litteram *A.* teſte *Neſſelio* catal. codd. part. I. pag. 398. ſeq. et *Lambec.* vol. V. comment. cod. CCLIII. nr. 33. col. 349. vbi Kollar. adnotat, ab hoc diuerſum eſſe Lexicon, continens τὰ πολυώνυμα τῶν ῥημάτων, apud Neſſel. cod. CCXXI. nr. 3. part. IV. pag. 120. aut in *Lambecii* comment. vol. VII. cod. XXI. nr. 3. pag. 120. et IV. col. 504. — *Venetiis* in cod. Marciano DXCV. (catal. pag. 311.) — *Pariſ.* in bibl. quondam regia, codd. MDCXXXI. A. et MMDI. In bibl. *Eſcurial.* nr. 272. ſecundum Ant. Auguſtin. cat. Tarracon. 1587. 4. — De Conſtantino Harmenopulo eiusque reliquis ſcriptis vide *Fabr.* B. Gr. V. 42. §. 6. vol. X. pag. 274. ſqq. *Harl.*

[*Heliodorus:* de rebus ad grammaticam pertinentibus (ſi eſt verum auctoris nomen,) in cod. Matrit. LXXXIII. nr. 78. ſec. *Iriart.* cat. pag. 318. ſq. conf. *Villoiſon* prol. ad Apollonii Lexicon pag. 24. et ſupra cap. 37. §. VI. *Harl*]

Herodiani quaedam. Vide ſupra in hoc cap. §. VI et VII.

Ioannis Botaniotae ad Iſidorum, diaconum et tabularium, de metris iambicis. *Labbe* p. 110. bibl. nouae MSS. [v. ſupra §. X. et infra in catal. grammaticorum deperditor h. v.]

Ioannis Leuitae, de ſpiritibus, in bibl. regis Chriſtianiſſimi codice DCCCCI. [n. 1270. cat. tom. II. pag. 271.]

[*Ioannes Charax.* v. ſupra, *Charax.*]

Ioannis Glycis, ſiue *Glycae* aut *Glycei*, patriarchae, grammatica MS. in bibl. reg. Pariſ. et in codice XIV. ſaeculi Florentiae in bibl. monaſterii B. Mariae. *Fabr.* De orationis conſtructione in codd. bibl. publ. *Pariſinae* MMDLXII. (in quo eiusdem *Ioann. Glycis* alia alius argumenti opuſcc. reperiuntur,) MMDLXIII. MMDLXIV. (*tractatus de grammatica* dicitur in catal. codd. Pariſ. II. pag. 523.) MMDCCXX. (in quo cod. ſecundum auctorem catal. II. pag. 544. minus plane vocatur *tractatus de ſyntaxi.*) — *Florentiae* in bibl. Medic. col. 7. nr. 49. plut. LV. *ſapientiſſimi* (λογοθέτου τοῦ δρόμου) *Logothetae Dromi* (ſiue curſus publici) *Domini Ioannis Glycis* (Γλυκέως), *qui poſtea fuit Patriarcha CPolitanus* ſermo περὶ ὀρθότητος συντάξεως *de recta conſtructionis ratione ad ſuum ipſius filium Cyrin*, *Georgium* v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 268. — In cod. CCCCXC. *Veneto* Marc. *Io. Glycaei* de ſyntaxi, et in cod. CCCCLXXXVII. ſine auctoris nomine. — In cod. bibl. *Auguſtanae* Vindel. apud Reiſer. pag. 64. cat. *Io. Glycis* ſyntaxis. [conf. *Fabr.* B. Gr. vol. X. pag. 472. *Harl.*]

[*Iſaacus Argyrus.* v. ſupra, voc. *Argyrus.* ſeu *Iſaacus Monachus* de metris, in cod. bibl. *Taurin.* CCLXXI. nr. 1. (v. obſeruat. auctoris catal. codd. gr. pag. 374.) — in catal. bibl. Iacob. in catal. codd. Angliae et Hibern. II. pag. 246. — in cod. bibl. *Neapolit.* regiae XXVII. conf. *Fabr.* B. Gr. vol. X. pag. 176. ſqq. *Harl.*

Conſtantini Laſcaris de proſodia verborum. Vide ſupra §. XV. ſect. VI. Eiusdem *de barytonis et circumflexis* vna cum Grammatica et ſyntaxi MS. pag. 104. neſcio an diverſa ab editis.

Lesbonactis, Romani (h. e. ex noua Roma CPolitani) περὶ σχημάτων de figuris grammaticis, de ſpiritibus et dictionibus edere voluit Allatius. Vide, ſi placet, quae dixi lib. [II. c. 26. vol. II. pag. 872. et vol. V. pag. 717.]

Libanii

Digitized by Google

Libanii et aliorum de Metris. Cod. LXXI. Barocc.

Manuelis Caleeae, grammatica in codice regio Pariſ. MDCXCII. *Fabr.* — *Manuelis Caleeae* erotemata in codd. bibl. publ. *Pariſ.* CCCCXXV. MMDLXV. de pronominibus et cod. MMDCV. grammatica, adhuc inedita. conf. *Fabr.* B. Gr. vol. X. p. 420. ſeq. *Harl.*

Manuelis Moſchopuli, Cretenſis ac Byzantini, Varia. vide ſupra §. XV. nr. IV.

Maximi Mozari, canon περὶ πνευμάτων καὶ ἀντιϛοίχων. *Labbe* pag. 134. bibl. nouae MS. *Fabr.* *Iriarte* cat. codd. gr. *Matrit.* p. 271. incertus eſt, num libellus in cod. LXXIV. nr. 150. τεχνολογία περὶ ἀντιϛοίχων de aequalibus ſiue de dictionibus ſibi inuicem reſpondentibus, *Maximum Mozarum* habeat parentem. *Harl.*

Melampodis in Dionyſium, Thracem. In Iohannea bibl. huius Vrbis, et cod. CXVI. Barocc. [v. ſupra §. XIII.]

[*Michael Angelus*, de conſtruenda oratione, in cod. Eſcor. apud Montfauc. niſi legendum ſit *Mich. Syngelus*, ſeu *Syncellus. Harl*]

Michaelis Soliardi Grammatica. *Labbe* pag. 105. bibl. nouae MSS.

Michaelis Syngeli [*Syncelli*] presbyteri Hieroſol. (cuius ſyntaxis edita exſtat ſub nomine Georgii Lecapeni, vt pag. 16. dixi) de metris, de partibus orationis, de dialectis, quantitate ſyllabarum et aliis grammaticae partibus. id. *Fabr.* In codic. *Florent.* Medic. VII. nr. 45. plut. LV. et *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 266. multus eſt de vero auctore *Syncello* et de nomine officioque *Syncelli*. In titulo dicitur ex interpret. Bandini: *Michaelis Presbyteri et Syncelli apoſtolicae ſedis Hieroſolimytanae methodus de conſtructione orationis* etc.. — Sed plura iam notauimus ſupra, in h. vol. pag. 133. Σύγγελλος περὶ συντάξεως vocatur et citatur a Pachomio in cod. Naniano pag. 511. cat. codd. gr. ap. Nanios adſeruatorum. Adde, etiam *Michaeli Syncello* tribui id opuſc. in cod. Veneto D. Marci, CCCCXIV. (v. cat. gr. codd. pag. 230.) — in cod. *Barocc.* LXXVI. pag. 9. *b.* catal. — In cod. *Escorial.* apud Auguſtin. Anton. — Nomine auctoris non addito in cod. *Matrit.* reg. XL. teſte *Iriarte* pag. 145. *Harl,*

Neophyti, monachi, de XXIV. litterarum inuentione et allegoria, MS. graece Romae. Geſnerus in bibl: *Fabr.* De hoc *Neophyto*, recenti grammatico, eiusque libro multus eſt *Villoiſon* in prolegom. ad Homeri Il. cum ſcholiis Venetis pag. XIII. not. add. *Montfaucon.* in bibl. *Coiſlin.* p. 63. 127. fin. et 404. — Trium *Neophytorum* opuſcula theol. ſunt in bibl. publ. *Pariſ.* v. indic. tom. II. *Fabr.* B. Gr. X. pag. 331. ſq. 541. et aliis locis. *Harl.*

Excerpta e *Nicanore de interpunctionibus*. Incipit ϛιγμαὶ εἰσιν ὀκτώ. MS. cod. LXXI. *Barocc.* Melampus in ſcholiis ineditis ad Dionyſium, Thracem, laudat iuniorem Dionyſio Nicanorem, eiusque διατύπωσιν περὶ ϛιγμῶν. Hic eſt *Nicanor*, grammaticus Alexandrinus, qui Hadriani temporibus vixit, et per iocum ϛιγματίας dictus eſt, quod doctrinam περὶ ϛιγμῶν paulo ſubtilius excuſſiſſet, διότι ἐπολυλόγησε περὶ ϛιγμῶν, vt ait Euſtathius. Suida enim teſte ſcripſerat περὶ ϛιγμῆς τῆς καθόλε, de interpunctione vniuerſe libros ſex, horumque compendium libro vno. Nec non de interpunctione apud Homerum et Callimachum. Ne dicam de eius κωμῳδουμένεις et περὶ ναυϛάθμε, et de voce ὦναξ. *Fabr.* Vide ſupra in vol. I. pag. 517. *Warton.* in ed. Theocriti tom. I. pag. 136. In ſcholiis in Dionyſii τέχνην, a *Villoiſon* in Anecd.

graec. editis, p. 140. Nicanor vocatur *μεταγενέστερος Διονυσίῳ*, tum eius *διατύπωσις περὶ τῶν στιγμῶν* citatur, et ſententia quaedam refutatur. In Euſtathii comment. in Homerum, praecipue in ſcholiis ad Homeri Iliada Marcianis, (vid. vol. I. pag. 448.) ſaepius memoratur Nicanor. conf. ſupra in vol. III. pag. 46. plures occurrunt *Nicanores*, in his *Nicanor*, qui res geſtas Alexandri M. ſcripſiſſe dicitur in cod. *Coislin.* CCLXX. pag. 325. ſqq. quod continet opus Photii, *Amphilochia*, ineditum, in quaeſtione CLX. pag. 347. *Montfauc.* bibl. Coislin. *Harl.*

Nicephori Gregorae, de inſtabilitate regularum. *Labbeus* pag. 105. conf. paullo ante, voc. *Gregoras*, et *Fabr.* B. Gr. V. 5. in vol. VI. pag. 306. vet. ed. ſupra, vol. I. pag. 406. not. *dd.* etc. — In cod. regio *Matrit.* XCV. fol. 246. eſt fragmentum de vario dictionum ſignificatu pro varia temporum ratione, quod *Iriart.* cat. codd. gr. pag. 381. publicauit. In cod. LXXIII. fol. 224. ſqq. ſunt *Greg. Nic.* tres monodiae et Antirrheticus ſ. refutatio prodigioſarum Latinorum narrationum. — In bibl. *Florent.* Medic. excerptum de regularum inſtabilitate, cod. IX. plut. 31. (v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 85.) cod. VII. nr. 40. plut. 55. (*Band.* l. c. col. 265. id opuſc. tribui, adnotat, Georgio Choerobosco apud Aldum Venetiis 1496. fol. pag. 215. et Baſil. 1540. in 8. pag. 255.) — In cod. XXXIV. plut. 57. nr. 2 et 3. de conſtructione et epiſtola ad imperatorem, quae duo opuſcula non recenſeri in catal. operum Nicephori apud Fabr. B. Gr. VI. pag. 312. (ed. vet.) animaduertit *Bandin.* l. c. col. 388. — In cod. XVI. nr. XI. plut. 60. *περὶ ἀπόρων*, *de dubiis*, opuſc. grammaticale: cuius initium, obſeruat *Bandin.* II. col. 607. cum aliis bibl. Medic. conſonare exemplaribus de regularum inſtabilitate; finem tamen eſſe ab omnibus diuerſum; et in hoc codice opuſc. multo longius, quam in aliis. — In cod. *Pariſino* bibl. publ. MCCLXX. nr. 18. de regularum grammaticarum inſtabilitate. — In bibl. *Coislin.* cod. CXCII. fol. 145. technologiae de grammaticis, ſed initium idem eſt, quod in cod. Medic. (v. *Montfauc.* bibl. Coislin. pag. 245.) — In cod. bibl. *Auguſt.* Vindel. technologia grammatica, teſte *Reiſero*, cat. pag. 64. — Reliquorum illius librorum notitia dabitur infra ſuo loco, iam ſupra memorato. *Harl.*

Nicetae, metropolitae Heracleenſis, libellus grammaticus. id. *Fabr.* Is primum Serrarum in Macedonia prima archiepiſcopus; poſtea autem Heracleae Ponti in Thracia metropolita fuit. v. *Fabric.* B. Gr. lib. V. 5. pag. 432. vol. VI. ed. vet. et meam Introd. in hiſt. L. Gr. II. pag. 304. et ſupra, in hoc vol. pag. 134. In cod. MMCCCCVIII. nr. 13 et 14. bibl. publ. *Pariſ. Nicetae*, Serrarum epiſcopi, verſus iambici de rebus, ad grammaticam pertinentibus, eiusdem obſſ. grammaticae, oratione ſoluta. — in codice MMDLVIII. nr. 5-7. *eiusd.* epitheta Iouis, Bacchi etc. eiusd. verſus iambici de antiſtichis et de orationis conſtructione, verſibus iambicis. *Harl.*

Nicolai Rhabdae Grammatica. id. *Fabr.* In cod. MMDCL. biblioth. publ. Pariſ. catal. II. pag. 534. citatur *Artabasdae* grammatica inedita: inc. *τῆς γραμματικῆς τέχνης*: in indice autem pag. XXXI. ſub nomine *Nicolaus Smyrnaeus*, *Artabaſdus*, *cognomine Rhabda*. *Harl.*

Rhodii *Nili*, de verſibus Anacreonticis. id. pag. 110.

Niphonis, monachi, de octo partibus orationis. id. p. 105. *Fabr.* In cod. *Pariſ.* MMDLVIII. nr. 4. bibl. publ. *Niphonis* de litteris et octo orationis partibus. *Harl.*

Orionis

Digitized by Google

Orionis περὶ ἐτυμολογίας. *Labbe* bibl. noua MSS. pag. 107. 385. {*Orionis*, grammatici, etymologicum, in cod. MMDCLIII. bibl. publ. *Pariſ.* — in cod. MMDCX. Lexicon etymologicon, ex *Orione*, Thebano, vt fert titulus, collectum. conf. *Ruhnken* praef. ad Heſychii lexicon, vol. II. pag. VII. adde paullo poſt in catal. grammaticorum graec. h. v. et de aliorum Lexicis infra ſuo loco agitur. *Valcken.* diatr. ſubiuncta Euripidis Hippolyto, cap. XXV. pag. 291. B. obſeruat, Orionem ſeu *Orum* ex ſcholiis in Lycophrona antiquioribus multa videri retuliſſe in ſuum Etymologicum. — In cod. CCCXX. nr. 4. bibl. *Vindobon.* leguntur *Apophthegmata quaedam miſcellanea,* quorum principium Ὡρίων ὁ Φιλόσοφος εἴρηκεν· ὅπερ σὺ μισεῖς etc. *Lambec.* autem in comment. vol. V. col. 580. notat primum, bis ibi ſcribi Ὡρίων cum ſpiritu aſpero, non, cum ſpiritu leni, Ὠρίων. Tum opinatur, hoc loco intelligendum eſſe *Orionem, Thebanum,* Aegyptium, quem *Suidas* (tom. II. p. 797.) prodit concinnaſſe collectionem ſententiarum, ſeu florilegium, ad Eudociam, imperatoris, Theodoſii iunioris, vxorem, libris tribus: a quo haud diuerſum arbitratur *Lambecius*, quem idem *Suidas* l. c. refert fuiſſe *Alexandrinum* grammaticum, traditque ſcripſiſſe *florilegium,* Ἀνθολόγιον, atticorum vocabulorum collectionem, de etymologia, et encomium Hadriani, Caeſaris: atque *Küſterus* in nota addit, Orionis, grammatici, ſaepe meminiſſe Etymologum, et Orionis, Thebani, nominatim mentionem facere voc. Ἄνθος. *Oriona* Thebanum ſcripſiſſe de gentilibus, traditur in codice quodam graeco de artium et diſciplinarum inuentoribus, a *Monfauc.* edito in bibl. Coislin. pag. 597. fin. De *Oro* vide infra in cat. grammaticor. gr. h. v. *Harl.*

{*Pachomius* Ruſanus, monachus. Προθεωρία εἰς τὴν γραμματικήν, in cod. *Naniano* CCCV. Initium longum dedit confector catal. graecor. codd. apud Nanios adſeruatorum pag. 511 - 513. Qui locus ob enumerationem veterum multorum grammaticorum eorumque ſcriptorum, eſt memorabilis. Tum ſequitur titulus: σχόλια et pag. 3. codicis citatur χάραξ τις τῶν πάλαι γραμματικῶν, et pag. 4. agitur de interpunctione. Titulus περὶ στιγμῆς· initium ex eo excerpſit auctor catalogi. Scholia illa abſoluuntur pag. 6. et ſequitur γραμματικῆς εἰσαγωγὴ κατ᾽ ἐπιτομὴν cum ſcholio Pachomii, pag. 33 - 70. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν γραμματικὴν ἐπιτεμώτερον ἐκδοθεῖσα καὶ σαφέστερον ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου Κύρου ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΙΩΤΟΥ et aliorum grammaticorum gr. opuſcula aut excerpta. — In eod. cod. nr. VII. eſt *Pachomii* oratio nr. VIII. IX. eiusdem opuſc. theologica quaedam nr. XI et XII. duae eiusdem homiliae: nr. XV. fin. epigramma in abbatem, Nilum, quod editur pag. 516. Aetas illius ex eo colligi poteſt, quod in praefatione, (p. 511. catal.) non ſolum Conſtantinum Laſcarin, Manuelem Chryſoloram etc. memorat, ſed etiam, τοῖς Ἀπολλωνίου ait, μόνοις ἐνετύχομεν χαλκογραφεῖσιν, εἴτ᾽ οὖν ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΣΙΝ: immo vero in cod. CXXV. pag. 259. catal. occurrit opuſc. contra *Martinum Lutherum*, quem *fratrem* vocat. Auctor catalogi pag. 511. Pachomii „nullum, inquit, opus Fabricius vsquam memorat, quamuis vol. X. B. Gr. pag. 440. *Pachomii*, abbatis Hieromonachi, meminerit, quem ab hoc alium fuiſſe crediderim, niſi vnus idemque modo catholicus fuerit, modo ſchiſmaticus. *Allatio* tamen hic noſter aliquantum notus fuit, vt patet ex libro III. de vtr. eccl. conſenſu cap. 3. et *Amadutio* pag. 31. praef. in Pepanum.“ — In cod. *Naniano* CXXV. ſunt multa *Pa-*

chomii Rhacendytae, monachi, opuſcula theologica et polemica, homiliae orationesque, epiſtolae XV. canones in Chriſti natiuitatem, in Pentecoſten etc. *ars grammatica cum ſcholiis Pachomii* et ἑρμηνεία σύντομος εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς μουσικήν; quae omnia, ab auctore catalogi fuſius recenſa, repetere nolo. Idem tamen confector catal. p. 261-277. nonnulla edidit ex illo codice, n. περὶ τῆς ἐκ τῶν θείων γραφῶν ὠφελείας etc. cum ſcholiis, atque de *Cartano* quodam, Coreyraeo, et de haereſi Cartanitarum. — In cod. CXXVI. nr. 1. et cod. CXXVII. pag. 133. nr. XIII. iterum orat. κατὰ ἁγιοκατηγόρων et aduerſus *Martinum Lutherum*. — In cod. CXXVII. *Pachomii* περὶ εἰκόνος καὶ τοῦ κατ' εἰκόνα. nr. XV. XVI. XVII. alia opuscula theologica. nr. XVIII. epiſtola contra Dionyſium, hieromonachum anachoretam, nr. XIX. collectio monumentorum eccleſiaſticorum, ex quibus conſtet, vitam monachorum debere eſſe communem. nr. XX. epiſtola ad *Macarium*, metropolitam Theſſalonicenſem, et nr. XXI. canon in Athanaſium et Cyrillum. *Harl.*]

[In bibl. *Eſcor.* num *Phocae* gramm. et *Phalaris* de ſynonymis, reuera, vt alicubi legi, exſtent, fere dubito. In *Plüeri* quidem catal. in eius itineribus per Hiſp. non reperi; ſed pag. 187. memoratur codex, in quo ſunt plura *Photii* opera; in his ex *Photii* (vnde per errorem forſan orta eſt praua ſcriptura *Phocae*,) bibl. ſelecta quaedam *de grammatica* et Procli vtili doctrina. *Harl.*]

Maximi Planudae Grammatica MS. Florentiae in bibl. monaſterii S. Mariae Benedictinorum ſcripta A. C. 1341. teſte *Montfaucono* Palaeographia [ſ] graeca pag. 70. Eiusdem *Planudis* dialogus de quaeſtionibus grammaticis, qui inſcribitur Neophron et Palaetimus, in cod. Barocc. CXXV. et bibl. regia Pariſ. q) et Seguieriana. Incip. πρὸς τῶν λόγων αὐτῶν ὦ Παλαίτιμε. Vide Catalogum MSS. graecorum illius bibliothecae,

q) In bibl. publ. *Pariſinae* codd. (vt videtur MMDLXII nr. 11. in catal. quidem, vol. II. p. 522. memoratur *Plan. dialogus* de grammatica; clarius autem) MMDLXXX. MMDXCVI. fragm. et MMDCVI. eſt *Plan. Neophron et Palaetimus*, de rebus grammaticis. — in codd. MCCXI. cum duabus eius homiliis, variisque verſibus et precatiuncula; cod. MMDVIII. ars grammatica de ſyntaxi et MMDLXXXII. eius *grammatica*. in codd. MMDLX. MMDLXII. nr. 5. MMDCLXIX. et MMDCCXX nr. 23. eiusdem opuſc. *de ſyntaxi*: quae pars grammatices eſſe videtur. In vltimo cod. nr. XXVII. *anonymi de verborum ſyntaxi* incipit eodem modo, ac Planudis libell. — Eiusd. prolegomena rhetorices, (ſed nomen Planudae a manu recentiore adſcriptum eſt, in cod. MMDCCCCXX. de metris in cod. MMDCLXXVI. — In bibl. *Florent.* Medic. *Plan.* de verborum conſtructione lib. cum gloſſa interlineari, cod. XXIII. nr. 3. pl. 31. cod. XXXIV. nr. 21. plut. 57. — cod. VII. nr. 47 et 48. de grammatica dial inter Palaetimum et Neophrona, ac de conſtructione verbi, (ſiue de ſyntaxi.) de conſtructione cod. XXIX. nr. 1. plut. 58. — cod. CCLXI. nr. 1. plut. 59. — dialogus inter Neophron. et Palaet. atque de conſtruct. verborum lib. in cod. XLIV. nr. 12 et 13. plut 59. — dialogus idem praeterea, particula in cod. XXXIV. nr. 4. plut. 57. — integer, in cod. III. nr. 1. plut. 56. cod. XXIV. nr. 17. plut. 57. Plura de his vide in *Bandini* cat. codd. gr. II. col. 268. 295. 369. 393. 545 et 575. — Ex eius technologia (grammatica) fragm. in cod. X. nr. 12. plut. 91. *Bandin.* III. col. 429. et excerptum quoddam grammaticale in cod. XVII. nr. 18. plut. 59. *Band.* II. col. 532. — *Taurini* in bibl. regia, in cod. LXXVII. fol. 20. *Plan.* rhetorices prolegg. (forſan initium eius commentar. in Hermogenis rhetoricam.) — in cod. CLXIII. fol. 125. opuſc. de conſtruct. verborum. In cod. 354. fol. 1. dial. inter Neophrona et Palaetimum, de grammatica. v. cat. codd. gr. Taurin. pag. 171. 243 et 482. — In bibl. regiae *Neapolit.* cod. XXVII. *Παρατηρήματα ἀναγκαῖα τῆς τῶν Ἀττικῶν συνηθείας*. cod. 32. ars grammatica. — cod. LXXXIV. de ſyntaxi et dialogus de quaeſtionibus gramm.

Digitized by Google

cae, quae hodie Coiſliniana, pag. 21. [ſ. Montfauc. bibl. Coiſlin. p. 245. cod. CXCII. fol. 182.] et *Labbei* bibl. nouam MSS. pag. 105. vbi etiam Planudae ſyntaxin ex Harmenopulo et Chriſtodulo commemorat Donati Grammatica parua, a Planude graece verſa, cod. LXXI. Barocc. in bibl. Bodleiana.

[*Polybius Sardianus*, de ſoloeciſmo et acyrologia. vide ſupra, ad vol. IV. pag. 334. adde cod. *Florent.* Medic. X. nr. 13 et 14. plut. 87. de ſoloeciſmo et de ſpeciebus ornamentorum orationis. (*Bandin.* II. pag. 391.) cod. *Nanian.* CCCIV. nr. VIII. pag. 510. codd. graec. apud Nanios. *Harl.*]

Porphyrius de Grammatica de regulis ſpirituum MS. in codice Colbert. MCCXII. [v. ſupra, §. XIII. et in vol. V. pag. 741. ſeq.]

Michaelis Pſelli, de Grammatica, verſibus politicis ad Conſtantinum Monomachum, MS. in bibl. regia Pariſ. r) aliaque, de quibus *Allatius* libro de Pſellis §. 61. editionis a me curatae.

gramm. inter Neophrona et Palaetimum. — cod. CLXIV. περὶ ἀντιθέσεων. — *Oxonii* in cod. *Barocc.* CXXV. dialogus de grammatica, et multo auctior dicitur (in catal. codd. Angliae et Hibern. pag. 14.) in codice *Bodleiano*, qui habetur in Archiuo A. 179. πρὸς τῶν etc. p. 5. — in cod. CLIX. *Harmenopuli* prooemium de ſyntaxi verborum. τῶν ῥημάτων τὰ μέν. — *Maximus Planudes* de conſtructione verborum. τῶν ῥημάτων τὰ μὲν ἀδαμῆ pag. 182. Huius opuſculi, (ait conditor catal. cit. pag. 21.) prooemium idem eſt cum ſuperiore, quod *Harmenopulo* inſcribitur. Sequuntur deinde poſt prooemium verba ordine alphabetico: ἀγάλλομαι καὶ ἀγαλλιῶμαι, τὸ Χαίρω pag. 182. — In cod. *Bodlei.* MMDCCCCV. dialogus de grammatica. — Inter codd. *Voſſianos* (ibid. II. pag. 60.) nr. 2236. *Planudis* et aliorum ſcripta aliquot grammatica. In cod. *Eſcorial.* teſte Montfauc. — *Venetiis* in bibl. Marc. cod. CCCCXLIV. *Plan.* de verbis tranſitiuis et intranſitiuis; adiunguntur alia, ad grammaticam pertinentia, de nominibus, verbis et adverbiis, per ordinem alphabeti, inc. τῶν ῥημάτων τὰ μὲν ἀδαμῆ. Eſt igitur partic. libri de conſtructione verborum, aut hic liber ipſe. — In cod. CCCCLXXXVI. dialogus, Neophron et Palaetimus, et de ſyntaxi: in cod. CCCCLXXXVII et DX. dialogus, ſecundum catal. codd gr. Dialogus ille minus mereri lucem videtur *Villoiſonio* in anecdot. gr. II. pag 79. adde eumdem V. doctiſſ pag. 133. not. Plura de *Planude* eiusque opp. infra in vol. X. pag. 533. ſqq. *Harl.*

r) Secundum catal. codd *Pariſ.* bibl. quondam regiae in codd. MCLXXXII. nr. 45. comment de XXIV. litteris; nr. 60. de quorumdam ſcriptorum charactere ſeu proprio cuiusque dicendi genere inprimis nr. 61. de charact. Gregorii, theologi, Baſilii M. et Gregorii Nyſſeni; nr. 67. explicatio litterarum aſpiratarum, tenuium et mediarum; nr. 69. de locis et nominibus atticis; nr. 72. de conſtructione partium orationis, nr. 78. rhetoricarum idearum ſynopſis; nr. 111. verſus politici de omnibus diſciplinis: cum aliis eiusdem Planudae 126. opuſculis varii argumenti. — Tum varia in cod. MDCXXX. MMCCCCVIII. nr. 5. grammatica, verſibus politicis, nr. 8. fragm. de voce. nonnullis difficilioribus. — in cod. MMDLI. n. 20. et cod. MMDCXX. nr. 2. grammatica — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. XXIV. plut. LVII. *Mich. Pſelli*, vt Bandin. cat. II. col. 370. codice, humiditate et madore labefactato, conicit, opuſcula, (aut particulae,) quatuor de rebus grammaticis ſcripta verſibus politicis. — In cod. XXVI. n. VII. plut. LVII. *Pſelli* ſynopſis omnium doctrinarum, verſibus politicis. nr. VIII - XIV. incl. variae grammaticae partes, verſibus iambicis. *Bandin.* l. c. col. 373. ſeq. — In cod. XL. nr. 55. plut. 57. Etymologiae variae, a *Bandin.* in vol. II. col. 417. nomen Pſelli non additur; ſed in indice ſ. vol. III. col. 571. tribuitur illi id opuſculum aut forſan fragmentum vnius paginae. — *Pſelli* breuis explicatio de conſtructione ſeu de non ſoloecizando et de barbariſmo; inter quae etiam de conſtructione agitur praepoſitionum et verborum. Opus, quod ab *Allatio* in diatribe de Pſellis omiſſum eſſe ſcribit *Bandin.* l. c. III. col. 428. de cod. Medic. X. plut. XCI. — In cod. CCC. bibl. *Vindobon.* (teſte *Neſſelio* cat. codd. IV. pag. 146.) de rhetorica, verſibus politicis. *Harl.*

Digitized by Google

curatae. Ex grammatica, verſibus politicis ſcripta, ſubinde aliquid profert *Meurſius* in gloſſario Graecobarbaro.

[*Sophronius*, patriarcha, de interpunctione, in cod. *Taurinenſi* CCLXXI. fol. 76. (catal. codd. gr. pag. 375.) *Pachomius* in praefat. grammat. in cod. Naniano, pag. 511. codd. graec. Nanian. citat *Sophronium*, patriarcham, περὶ ὀρθογραφίας et περὶ προθέσεων. *Harl.*]

Stephanus, grammaticus, in Dionyſium, Thracem. cod. Barocc. CXVI. et in bibl. Iohannea huius Vrbis Hamb. [v. ſupra ad §. XIII. *Villoiſ.* anecd. gr. II. pag. 141. ſeq.]

[*Theodoretus* ſ. *Theodoritus*. v. ſupra §. XV. ſect. II. nr. 3. *Iriart.* catal. codd. Matr. p. 376. *Theodoretus* de litteris in cod. bibl. publ. *Pariſ.* MCCLXX. nr. 19. — *Theodoritus* de ſpiritibus. ibid. in cod. MMDCIII. nr. 3. *Harl.*]

Theodori Prodromi, qui circa A. C. 1100. claruit, grammatica, quaeſtiones grammaticae, σχέδη et breuis enarratio ad quaeſita Sebaſtocratoriſſae, MSS. in variis bibl. *Theodori Prodromi* de accentibus, Lexicon, et de menſibus laudat *Meurſius* in gloſſario. *Fabric.* *Theod. Prodr.* praecepta grammatica in bibl. publ. cod. *Pariſ.* MMDXCIV. nr. 13. — opuſc. *de ſpiritibus* ineditum, in cod. MMV. nr. 3. — grammatica inedita, ib. cod. MMDLXI. nr. 1. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. VII. et cod. XVII. plut. LV. in erotemata *Theodoſii* breuis enarratio marginalis Theod. Prodromi. de de quo opuſc. plura v. in *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 245. nr. II. et col. 280. nr. II. — Excerpta ex illius interpretatione εἰς τὰ ἐρωτήματα, in cod. XXV. plut. XCVI. v. *Bandin.* III. col. 368. — In cod. *Eſcorial.* *Theod. Prodr.* grammatica ſeu expoſitio in Moſchopuli grammaticam; item *Theodori*, grammatici Alexandrini, de proſodiis, teſte *Plüero* in itiner. per Hiſp. pag. 191 et 192. — grammat. in cod. quondam *Heidelberg.* v. *Sylburg.* cat. nr. 43. — In bibl. *Vindobon.* caeſar. cod. CV. nr. 2. teſte *Neſſelio*, cat. part. IV. pag. 62. Pluribus de hoc Theodoro Prodromo et reliquis eius ſcriptis egit *Fabr.* B. Gr. V. 6. §. X. vol. VI. pag. 799. edit. vet. *Harl.*

Theodoſii, *Alexandrini*, chriſtiani ſcriptoris, in Dionyſium, Thracem, MS. in bibl. Iohannea huius vrbis et cod. Barocc. CXVI. De dialectis cod. *Barocc.* LXXI. Epitome magnae proſodiae Herodiani, in bibl. *Bodlei.* cod. Barocc. CLXXIX. Canones grammatici ὀνοματικοὶ ἀπὸ φωνῆς Γεωργίϰ Χοιροβοσκϰ̃, MS. in bibl. *Coiſliniana* p. 230. Erotemata grammatices memorat *Labbeus* bibl. noua MSS. pag. 106. de proſodia, de pedibus, carminum generibus et dialectis, MS. in bibl. Vindob. *Fabr.* Vid. *Neſſel.* catal. codd. part. IV. cod. CCXVI. nr. 1. — In bibl. *Guelferbyt.* cum aliis grammaticis ex bibl. Gudiana. v. bibl. *Gudii*, Kilon. 1706. pag. 539. nr. 63. pag. 525. nr. 12. et pag. 543. nr. 83 et 84. — Conf. *Villoiſon* anecd. gr. II. p. 98. ſq. fragm. p. 102. 173. ſq. id. in proleg. ad Homeri Iliad. pag. XI. ſq. not. et in epiſt. Vinarienſ. p. 118. *Iriart.* catal. codd. Matrit. pag. 141. ſqq. et 147. *Bandin.* catal. codd. gr. Medic. II. col. 244. ſq. et 280. — Catal. codd. graec. *Taurin.* p. 246. etc. v. ſupra §. VII. circ. fin. et §. XIII. *Harl.*

Theognoſti, grammatici, canones Orthographiae vltra mille, ad Leonem, Armenum, imp. MS. in codice Barocciano L. Incipiunt: τῷ δεσπότῃ μου καὶ στεφανηφόρῳ. De hoc *Theognoſto*, qui in Etymologico magno ſubinde laudatur, vide ſcriptores poſt Theophanem pag. 51. *Rich. Bentlei.* epiſt. ad Ioh. Millium pag. 77. *Fabr.* — *Theognoſti* (qui

(qui nono ſaeculo floruit,) aut vti in catal. codd. Angliae et Hibern. I. nr. 50. vocatur, *Theognoti* in illud, quanti eſt orthographia, in cod. *Florent.* Medic. XXXVI. nr. 2. plut. 57. (*Bandin.* cat. II. col. 395.) Leoni, Armenio, dedicauit mille ſua praecepta de recta ſcribendi ratione, quorum XL. docent, quando *αι* ſcribere oporteat, et quando *ε*, et totidem, vbi *ει*, et vbi *υ*. conf. *Villoiſon* in Anecd. gr. II. pag. 127. not. qui de aetate et Orthographia *Theognoſti* fuſius agit adnotatque, illum ſcripſiſſe quoque hiſtoriam eorum, quae regnante Michaele Balbo II. Amorienſi, a. Chr. 821. Leonis, Armenii, ſucceſſore et a. Chr. 829. exſtincto, acciderunt. *Harl.*

[*Theonis*, *Alexandrini*, de grammatica ſpeculatiua, in cod. *Eſcorial.* v. ſupra pag. 97. adde pag. 98. et 99. de duobus aliis eiusdem nominis grammaticis. *Harl.*]

[?] *Thomae Magiſtri*, grammatica MS. Florentiae in bibl. monaſterii B. Mariae et in codice regio Pariſ. MCCLXXXVIII. *Chriſtoduli* de ſyntaxi per ordinem Alphabeti. cod. MDXXXVIII. [conf. ſupra, cap. 36. §. X. in hoc vol.]

Tricha, *τῦ σοφωτάτυ Τριχᾶ περὶ μέτρων* in codice bombycino XIV. ſaeculi, Florentiae in bibl. monaſterii B. Mariae, teſte *Montfaucono* in diario italico p. 368. *Fabric.* In bibl. *Venet.* Marc. CCLXXXIII. (catal. codd. gr. pag. 254.) — in cod. bibl. publ. *Pariſ.* MMDCCCLXXXI. in quo ſunt nr. 9. *Trichae* ſynopſis inedita et verſibus ſcripta, vbi de nouem metrorum generibus agitur; nr. 10. eiusdem ineditus libell. ſoluta oratione ſcriptus, quo idem tractatur argumentum; nr. 11. anonymi (ſed *Trichae*, ſuſpicante confectore catalogi, vol. II. pag. 564.) lib. ſtricta oratione ſcriptus ineditusque, de verſibus pindaricis. *Harl.*

Tryphonis obſeruatio de litera *ρ*, *πῦ δασύνεται καὶ πῦ ψιλῦται* in cod. Barocc. CXXV. et in bibl. Vindob. *Lambec.* V. pag. 258. [p. 544. ed. Koll.] De metris cod. LXXI. Barocc. in bibl. Bodleiana. *Fabr.* In cod. *Naniano* CCCV. (catal. codd. Nanian. pag. 514.) *Tryphon. Alexandrin. περὶ τρόπων.* — *Florentiae* in bibl. Laurent. cod. VII. nr. 31. plut. LV. ex Tryphonis opp. de voc. et poteſtate *ὡς* et aliis nonnullis. Inc. *Ἰστέον, ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει.* *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 263. animaduertit, ſimile quid haberi graece apud Aldum, Venetiis 1524. fol. p. 77. b. et graece ac latine ad calcem Lexici Tuſani 1555. fol. — Illis in eodem cod. pauca alia ſuccedunt *περὶ ὑποτακτικῶν.* — — De adfectionibus dictionum in cod. XIV. nr. 7. plut. LV. (*Bandin.* l. c. col. 279. obſeruat, exſtare quoque excerpta ex illo Tryphonis opuſculo in calce grammaticae graecae Vrbani Bolzani, Bellunenſis, Venet. apud Franc. Rampazetum 1553. 8. et initio tom. IV. Theſauri Stephan. L. Gr. et in Conſtantini Laſcaris compendio octo orationis partium, Mediolani 1480. fol. nr. 2. vid. *Bandin.* l. c. col. 567. adde ſupra §. XV. 1.) in cod. XVI. nr. 3. *Tryph.* de tropis, et nr. 4. de adfectionibus dictionum, et nr. 5. (vt *Bandin.* l. c. col. 316. ſuſpicatur,) eiusdem de pedibus et metris verſuum. — cod. XXVI. nr. 2. et inter ſcholia in Homerum in cod. XXXII. plut. LVII. et fragmentum, in cod. XLIX. plut. LVII. de dictionum adfectionibus. (*Bandin.* II. col. 372 et 384. et 430. — In cod. X. nr. 9 et 10. de tropis et de adfection. dictionum. (*Bandin.* III. col. 390.) — In cod. *Veneto* Marc. DXII. de tropis poeticis et de vocc. adfectionibus. (cat. codd. gr. pag. 275 et 276.) — In bibl. publ. *Pariſ.* codd. MMVIII. MMLXXXVII. MMDLI. MMDCCCLXV. MMDCCCCXXIX. de tropis ſiue figuris poeticis. — In cod. Matrit. VIII. nr. 49.

et

et 50. cod. XCV. fol. 86 et 112. de paſſionibus vocc. et de tropis. v. *Iriart.* cat. p. 25. pag. 373 et 376. — In fragm. Stephani Byzant. edito a *Montfaucon* in bibl. Coisl. citatur pag. 285. *Tryphon ἐν παρωνύμοις* ſeu denominatiuis, et in alio cod. p. 597. numeratur in catalogo Grammaticorum. de tropis in cod. bibl. *Taurinenſ.* CCLXXIV. et de adfect. diction. cod. CCLXXI. nr. 76. v. catal. codd. gr. pag. 379 et 375. — Inter codd. *Voſſianos* in cat. codd. Angl. et Hib II. p 61. nr MMCCXI. *Tryphonis* et aliorum ſcripta grammatica. — ibid. nr. MMCCXXXVIII. *Trypho* de paſſionibus vocabulorum. — Ib. inter codd. Th. Gale nr. MMMMMDCCCCLXVI de dictionum paſſionibus libellus et multa alia. *Oxonii* inter codd. Barocc. nr. XLV. LXXVI. de vocc. adfectionibus. nr. LXVIII. *Tryphonis* opuſcula quaedam. — nr. LXXII. *Tryph.* de metris. — Citatur ab Euſtathio ad Il. ἑ. p. 556. et in ſcholiis *Venetis* Marc. ad Hom. Iliada γ. 122. *ἐν τῷ ά ἀρχαίας ἀναγνώσεως.* — In bibl. *Lipſienſi* Paullina fragm. de figuris dictionum. Multa alia ſcripſit critici et grammatici argumenti. A *Suida* autem voc. Τρύφων citantur *de pleonasmo dialectorum, quae ſunt in aeolica lingua lib. VII. — de dialectis, quae ſunt apud Homerum, Simonidem, Pindarum, Alcmanem et alios lyricos. — de dialecto Atticorum, Argiuorum, Himeraeorum, Rheginorum, Dorienſium et Syracuſanorum. — de analogia inflexionum lib. I. — de analogia recti caſus. — de nominibus comparatiuis lib. I. — de analogia monoſyllaborum. — de characteribus nominum, lib. I. — de vocibus barytonis lib. I. — de verbis encliticis et infinitiuis, imperatiuis, optotiuis, et in vniuerſum omnibus. — de orthographia, et iis, quae in ea quaeruntur et alia.* Citantur *περὶ ἀττικῆς προσῳδίας* ab Athenaeo II. cap. 13. eiusque liber ſecundus et tertius ab Ammonio. — *περὶ ὀνομασίων* ab Athenaeo IV. cap. 23. III. cap. 5. — *παρώνυμα* a Steph. Byzantino, voc. Ἄγνια etc. — *περὶ σχημάτων*, ab Etymol. M. v. Ἀργιόδους. — *περὶ ἑλληνισμοῦ* ab Ammonio. v. *Küſter.* ad Suidae locum, tom. III. pag. 513. et *van Goens* diſſ. de Simonide p. 10. ſq. Eiusdem *Tryphonis περὶ ἄρθρων* et *προθέσεων* citat *Apollonius*, *Dyscolus*, in ſyntaxi. adde ſupra cap. 36. §. 19. de Gregorio Corintho. ſupra cap. 34. pag. 140. vbi de *Tryphone* et de *Trophonio* quodam ignoto iam egi. *Trophon*, niſi vitium ſubſit librarii, occurrit in ſcholiis *Venet.* Marc. ad Hom. Il. ἑ. 289. *Harl.*

Io. Tzetzae, verſus politici de pedibus et metris poeticis. in bibl. Vindob. et cod. Barocc. CXXXI. *Fabr.* *Neſſel.* in catal. codd. Vindob. part. IV. pag. 145. in cod. CCC. nr. 2. et 3. ineſſe ſcribit *Ioan. Tzetzae* expoſitionem iſagoges Porphyrii ſiue libros V. de quinque vocibus, verſibus politicis, et epitomen artis rhetoricae Hermogenis, verſibus politicis: in parte autem prima, pag. 392. in cod. CCLXXXVII. nr. 2. Tzetzae libell. de pedibus et metris poeticis. — In cod. *Florent.* Medic. VII. nr. 29. *Io. Tzetzae* de particulis encliticis. (v. *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 263.) — In cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXIII. de metris pindaricis.* — In cod. bibl. publ. *Pariſinae* MMCCCCXCIV. nr. 10. *Io. Tzetzae* de verbis, ſubiunctiuum habentibus vel non habentibus. *Harl.*

Zachariae Calliergi, compendium grammaticae, cod. LXXI. Barocc.

[*Zenodo-*

[*Zenodotus*, Φιλέτερος, (vel potius Φιλαίτερος,) de differentiis vocum animalium: in cod. *Eſcorial.* ap. Plüer. itiner. per Hiſp. pag. 193. Illum libellum e codice *Voſſiano* emendatius edidit notisque illuſtrauit *Valcken.* in animaduerſſ. ad Ammonium lib. III. cap. 18. pag. 227. ſqq. conf. *Pierſon.* praef. ad Moerin. pag. XLVII. ſq. *Harl.*]

[*Zonaeus*, de figuris orationis, in cod. bibl. publ. *Pariſ.* MMDCCCCXXIX. nr. 7. *Harl.*]

Catalogus Grammaticorum Graecorum deperditorum.

Quibus etiam Indicem editorum, et ineditorum, de quibus hactenus dictum eſt, maioribus litteris inſerui.

Cum non modo *Aſclepiadis* [s]) Myrleani iunioris opus de Grammaticis iam pridem interciderit, conſtans pluribus libris, quorum vndecimum laudat vetus auctor vitae Arati; ſed, quod mecum dolebis, etiam *Ioannis Ionſii* [t]) commentarius, quem de Grammaticis antiquis parauit, fatis viri doctiſſimi ſit interceptus, hanc iacturam vtcumque praeſenti capite reſarcire, et poſt editos atque ineditos Grammaticos graecos etiam vnam alteramque deperditorum hoc loco centuriam referre inſtitui, quod boni, rogo, Lector, conſulas. *Fabric.* — Nullum fere ſaeculum feracius fuit Grammaticorum quam Ptolemaeorum, regum Aegypt. nulla vero ciuitas et ſchola plures protulit aluitque Grammaticos, quam Alexandrina. Ptolemaeorum aetate, (vt ait cel. *Heyne* in doctiſſ. atque eleg. proluſ. de genio ſaeculi Ptolemaeorum, in eiusdem Opuſc. academicis, vol. I. pag. 98. ſq. multorum ingenia exercuit polyhiſtoria aliqua, polymathia et philologia, dictique illi *Grammatici*, quorum ſtudia tum fuere valde clara, eorumque numerus ingens, nec fuit facile quisquam aut philoſophus aut mathematicus, aut alius doctus homo, qui non eſſet grammaticus: adeo multa lectio, variarumque in primis priſcarum rerum cognitio, in laude et honore habebatur; cui rei bibliothecae Alexandrinae copiae locum et opportunitatem fecere etc. Poſt Ptolemaeorum tamen tempora diu adhuc Grammaticorum familia, niſi omnes, plurimas tamen Alexandriae ſcholas occupaſſe videtur. adde cel. *Beckii* progr. de vſu ſcholiaſtarum. Lipſiae 1784. 4. in primis illius commentarios de litteris et auctoribus graec. atque lat. part. I. ſect. 1. §. 24. pag. 47-75. vbi is et commodas grammaticorum cricorumque claſſes, atque aetates conſtituit, et de illorum diuerſitate, meritis, laboribus librisque etc. more ſuo, h. e. docte et liberaliter eleganterque egit. — Multi tamen illorum grammaticorum in explicandis illuſtrandisque poetarum, praeſertim Homeri, carminibus potiſſimum verſabantur. Quot vero grammatici graeci omnis aetatis et cuiuscumque nationis carminum illorum emendationi aut interpretationi operam addixerint, vel ex ampliſſimo grammaticorum et commentariorum de Homero aut in Homerum catalogo ſupra in vol. I. pag. 502. ſqq. contexto, et ad quem deinceps tantum paucis ablegabimus lectores, poteſt cognoſci. Ibidem iam adnotatum eſt, quot nomina grammaticorum ex ſcholiis demum graecis Venetis in Homerum innotuerint, quorum magnam partem cel. *Villoiſ.*

s) Vide, quae *Ionſius* lib. 2. de ſcriptoribus hiſt. philoſophicae c. 19.

t) Opus de Grammaticis promittit *Ionſius* p. 210. et alibi.

Villoiſ. in prolegomen. ad Homeri Iliada p. XXVII. ſqq. excitauit. Adde indicem auctorum, in ſcholiis illis memoratorum, ſupra in vol. I. pag. 444. ſqq. Inſuper *Eudocia* in violario, in *Villoiſonii* anecdotis gr. tom. I. ſecundum ordinem litterarum permultos nominauit Grammaticos; item *Meurſius* in bibliotheca graeca et bibliotheca attica, in Gronouii theſauro antiquitat. graec. vol. X. pag. 1191. ſqq. et 1598. ſqq. ed. Venet. His aliisque ſubſidiis, mihi notis, vſus catalogum quidem Fabricianum pro viribus amplificaui; at tamen ei, qui vel vetera ad auctores ſcholia vel alia ſcripta grammatica edita ineditaque, (quae equidem nec conſulere potui nec memorare,) atque omnium criticorum praecipue Salmaſii, Hemſterhuſii, Ruhnkenii etc. notas in vett. auctores aut in aliis libris ſparſas diligentius perſecutus eſt, aut tantum perluſtrauit, aut piſtrino illi operam addicturus eſt, me largam reliquiſſe ſegetem, et multorum nomina memoriam oculosque effugiſſe, lubenter confiteor, neque laudi hominis illius adſidui gloriaeque inuideo. *Harl.*

Abron, Phryx, ſiue Rhodius, ex ſeruo manumiſſus, diſcipulus Tryphonis, grammatici, Romae grammaticam et rhetoricam docuit, ſuppar Auguſti imp. temporibus. De eo Suidas. [*Eudocia*, pag. 62. anonymus in notitia veterum grammaticorum, in cod. Matrit. apud *Iriart.* p. 314. cat. Ab illo diuerſus eſt *Abron*, Calliae filius, Athenienſis, (apud *Voſſium* de hiſtor. graecis III. pag. 314. collato tamen *Ruhnken.* ad Timaei lexicon pag. 110. de eo, quod dicitur ἐξηγητὴς, *ſacrorum religionumque interpres*,) qui ſcripſit περὶ ἀντωνυμίας, περὶ παρωνύμων et περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν. v. *Meurſ.* bibl. atticae, lib. I. h. v.] Citatur ab *Apollonio* in Syntaxi, et ab auctore Etymologici, apud quem in Ὁμοκλήσασκεν, male Ἄμβρων pro Ἄβρων.

[*Achilles*, citatur inter grammaticos in cod. gr. a *Montfauc.* in bibl. Coislin. edito p. 507. *Harl.*]

[*Adraſtus*, Montfauc. l. c. *Harl.*]

Aegialei, grammatici, qui Archelai diſputationi cum Manete interfuit, mentio apud Epiphanium tom. I. pag. 627. Sed is in Actis ipſis Archelai, a Zaccagnio editis, pag. 23. *archiater nobiliſſimus* adpellatur.

[†] AELIVS DIONYSIVS, et *Aelius Serenus.* Infra in Sereno et Dionyſio.

[*Aetherius*, Apameenſis, ſcr. de vocalibus ancipitibus, auctore quodam gr. a *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 597. edito, ſub fin. *Harl.*]

Agallis ſiue *Anagallis*, Corcyraea grammatica, de qua praeter *Athenaeum* Suidas in Ὄρχησις et Ἀναγ.

Agallias, Corcyraeus, Ariſtophanis, grammatici, diſcipulus, citatus [in ſcholiis Venet. Marc. vbi dicitur Ariſtophani γνώριμος,] in ſcholiis minoribus et ab Euſtathio ad Il. Σ. 490.

[*Agapetus*, grammaticus, in cod. gr. a *Montfauc.* edit. l. c. *Harl.*]

Agatho, Samius, de quo Meurſius in bibl. graeca.

Agathocles, citatus in ſcholiis ad Apollon. Rhodium, Etymologico Magno, Euſtathio etc. [in ſchol. *Venet.* ad Homer. I. 591.]

Agreſphon, qui de homonymis ſcriptoribus librum compoſuit. Suid. in Ἀπολλώνιος.

Alexander, Aetolus, ex Pleurone, Aetoliae oppido, temporibus Ptolemaei Philadelphi clarus, de quo dixi lib. 2. cap. 19. [vol. II. pag. 283. adde *Eudoc.* pag. 62. *Brunck* lect. ad anal. gr. poet. vol. III. pag. 98. ſeq. ſupra, in vol. IV. pag. 460.]

Alexander,

Alexander, Cotyaeus, polyhiſtor, de quo lib. 4. [cap. 32. pag. 17. ſeq. in hoc. vol.] ad Orationem XII. Ariſtidis, qui eum defunctum elogio celebrauit. [ſupra, vol. I. p. 503.]

Cornelius Alexander, Mileſius, polyhiſtor et ipſe cognomento, priore antiquior, Cratetis, grammatici, diſcipulus. Vide Suidam, [Eudociam,] et quae ſupra lib. 3. [cap. II. vol. III. pag. 55.] vbi varios Alexandros recenſeo.

Alexarchus, grammaticus, qui ſe ipſum ſolis imagine effingi curauit, teſte Ariſtone, Salaminio, apud Clementem Alex. pag. 36. protreptici.

Alexio ſiue *Alexander*, Myndius, de quo viri docti ad Laërtii lib. 1. cap. 29. [*Villoiſon* prolegg. pag. 30. ſchol. ad *Theocrit.* VII. 57. ſaepe in ſcholiis Venet. ad Homer. Il. v. ſupra in vol. I. pag. 444.]

Amarantus, Alexandrinus, cuius commentarius ad Theocritum laudatur in Etymologico magno. Liber περὶ σκηνῆς ab Athenaeo.

Ambryon, quem περὶ Θεοκρίτȣ laudat Laërtius V. c. 11.

Amelſagoras, citatus a ſchol. Euripidis ad Alceſt. 1.

Amerias, Macedo, de quo *Meurſius* in bibl. graeca. [*Warton.* ad Theocr. I. p. 137.]

Ammonianus, Syriani, philoſophi, propinquus, de quo Suid. in Ὄνος λύρας. et Ἀμμωνιανός. Damaſcius apud Phot. [ſupra, vol. I. pag. 503.]

AMMONIVS, praeceptor Socratis, Scholaſtici, auctor libri περὶ ὁμοίων λέξεων, de quo dixi lib. 4. cap. 29. § 15. [vol. V. pag. 715.]

Ammonius, Ammonii F. Alexandrinus, clarus ante Auguſti, imp. tempora, de quo dictum a me eodem loco, [pag. 712. ſupra ad vol. I. p. 503. *Harl.*] Idem forte Tryphonis, grammatici, de quo infra, pater.

Andrantus, de quo *Athenaeus* lib. XV. pag. 673.

[*Anaxarchus*, ſupra, vol. I. pag. 503. *Harl.*]

ANDREAS DONVS. Supra inter grammat. ineditos h. v.

Andromachus, philologus, gener Homeri, tragici, maritus Myronis. [P] Suid. in Μυρώ. Eius Ἐτυμολογικά, ſchol. minor. [et Venet. Marc.] ad Iliad. N'. 130. [v. *Valeſ.* de critica cap. 5. pag. 153.] Alius *Andromachus*, Syrus, Sophiſta, de quo Suid. in Ἀνδρόμ. Ne memorem hoc loco *Andromachos*, medicos, de quibus infra, libro VI.

[*Andronicus.* ſupra vol. I. pag. 503. *Harl.*]

[*Anicetus*, Euſtath. ad Odyſſ. VI. pag. 567. lin. 43. ed. Baſil. *Alciphron.* lib. I. epiſt. 28. ibique *Bergler.* pag. 114. *Harl.*]

Anteros, Alex. infra in Apollonio. [*Eudoc.* pag. 62.]

[*Antigenes*, citatur ab Apollonio ſoph. in lex. homer. ſed *Villoiſonio* in prolegg. ad illud lexicon pag. XX. ſeq. legendum videtur Ἀρχιγένης. *Harl.*]

Antimachus, Colophonius, grammaticus et poeta, de quo Kuſterus ad Suidam conſulendus. [ſupra, vol. I. pag. 503.]

[*Antiſthenes.* v. in vol. I. pag. 503.]

[*Antodorus*, Cumaeus, in ſchol. Venet. Marc. ad Hom. Il. Ψ. 38. 63. et 639. v. *Villoiſon* prolegg. ad Homeri Il. pag. XXX. ſub finem. Alibi vocatur *Autodorus*, vide infra h. v. *Harl.*]

Apellico, Teius, φιλόβιβλος μᾶλλον ἢ φιλόσοφος, quem Ariſtotelis et Theophraſti libros ex veteribus exeſis codicibus transſcripſiſſe in noua exempla, ſed parum feliciter ſubinde

inde ſuppleuiſſe arguit *Strabo* XIII. pag. 609. adde *Athenaeum* V. pag. 214. *Suidam* in Ἀπελλικῶν, et quae dixi lib. 3. [cap. 8. vol. III. pag. 466.]

Aper, ex Ariſtarchi ſchola, Romae docuit, Didymum frequenter perſtrinxit, diſcipulum habuit Heraclidem, Ponticum. Suid. in Ἡρακλείδης.

APION, Pliſtonices, cognomento μόχθος ſiue labor, diſcipulus Didymi, Anterotis, grammatici praeceptor. Suid. in Ἀντέρως et Ἀπίων. Vide ſcriptores a me laudatos lib. 2. cap. 5. et lib. 4. c. 6. §. 6. vbi de libris Flauii Ioſephi aduerſus hunc Apionem. Eius gloſſae Homericae MSS. in codice Barocc. CXIX. in bibl. Bodleiana. *Fabric.* Sed confer, quae ſcripſi ſupra, ad vol. I. pag. 503. ſeq. et nomen male ſcribi cum duplici ππ. *Appionem*, *Villoiſon* in prolegg. ad Apollonii lexic. homer. pag. 6. not. obſeruat, multosque, qui de Apione ſcripſerunt, laudat viros doctos. *Harl.*

Apollinaris, Laodicenus Syrus, de quo infra inter poetas chriſtianos; Grammaticus dicitur a Suida in Ἀπολλινάριος.

Apollodorus, Athenienſis, Aſclepiadis F. diſcipulus Ariſtarchi, grammatici, de quo ſupra lib. 3. cap. 27. *Fabr.* Vol. III. pag. 296. vbi v. de eius opere deperdito γλῶτται, *Eudoc.* pag. 63. et *Villoiſ.* in prolegg. ad Homeri Il. pag. XXIX. med. atque de hoc Apollodoro et ſequenti, in prolegg. ad Apollonii lexicon homeric. pag. XXIII. ſeq. ſupra in vol. I. pag. 504. vbi quoque de *Apollonio Charidos* vel rectius *Chaeridos*, de *Apollonio* et *Dyſcolo*, et *Tyaneo* et *Molonis* filio. *Harl.*

Apollodorus, Cumanus, de quo ibidem [p. 298. ſqq.] vbi varios Apollodoros recenſeo.

Apollodorus, Cyrenaeus. Suid. in Ἀντίκρος.

Apollonius, Alexandrinus, *Archebuli* ſiue *Archebii* pater, an filius, Auguſto imperitante clarus. *Fabr.* De hoc *Apollonio*, ſophiſta, eiusque lexico homerico, primum a Villoiſonio, dein a Tollio edito, iam pluribus egi ſupra ad vol. I. pag. 505. ſq. Hic addatur, *Bocchum Slothouwerum* in vtramque editionem ſcripſiſſe animaduerſſ. et Apollonii emendationes in *Tirocinio critico* in vett. auctores graecos, praeſertim Orpheum, Scylacem et *Apollonium*. Leoward. 1792. mai. 8. pag. 57. ſqq. *Harl.*

Apollonius, Alexandrinus, alio nomine *Anteros*, qui Claudii temporibus Romae docuit, praeceptor Apionis Pliſtonicae. De hoc et ſuperiore dixi lib. 3. cap. 21.

APOLLONIVS, Alexandrinus, cognomine dyſcolus, clarus temporibus Hadriani et Antonini Pii, de cuius ſyntaxi et libris mirabilium dixi ſupra pag. 2. ſeq. de ineditis ſcriptis pag. 4. et 41. 42. de deperditis p. 5. *Fabr.* Apollonius de paronymis, ſchol. Venet. ad Hom. Il. α'. 508. ſed de illo eiusque ſcriptis, a ſcholiaſte Homerico citatis, v. quoque *Villoiſ.* prolegg. ad Hom. pag. XXIX. et ſupra in indice etc. vol. I. pag. 444. *Harl.*

Apollonius, Myndius. Stephanus Byz. in Μύνδος.

[†] *Apollonius*, Nyſaeus, cuius Strabo meminit lib. XIV. pag. 650.

APOLLONIVS, Rhodius, grammaticus et poeta, praeceptor Aſclepiadis ſenioris Myrleani, praefectus bibliothecae Alexandrinae, tempore Ptolemaei Philadelphi, quo in munere ſucceſſorem habuit, teſte Suida, Ariſtonymum. De eius ſcriptis fuſe dictum a me eſt libro 3. cap. 21.

MICH. APOSTOLIVS. ſupra pag. 45. et lib. 4. c. 11. §. 9. [vol. V. pag. 110. ſeq.]

Aquila,

[*Aquila* (Ἀκύλας) grammaticus et muſicus dicitur ab *Eudocia* pag. 62. et *Suida* I. p. 97. *Harl.*]

ARATVS, poeta, Manecratis, grammatici, auditor, grammaticis et ipſe accenſendus vel propter διόρθωσιν Odyſſeae Homericae, de qua dixi lib. 2. cap. 2. §. 19. De aliis eius ſcriptis lib. 3. cap. 20. [vol. V. pag. 87. ſqq.]

ARCADIVS, Antiochenus, qui, Suida [et Eudocia] teſte, ſcripſit περὶ ὀρθογραφίας, περὶ συντάξεως τῶν τȣ̃ λόγȣ μερῶν, et ὀνομαςικὸν, quod ille praeclarum et admirandum adpellat. Eius ineditos adhuc libros XIX. memoraui ſupra in eat. grammatic. inedi-tor. h. v. De Orthographia praeter Arcadium ſcripſere Apollonius Dyscolus, [Ioan. Charax,] Choeroboſeus, Didymus, Draco, Eudaemon, Herodianus, Hyperechius Alexandrinus, Orus, Pamphilus, [Philoponus,] Soterides, [Theodoſius,] Theognoſtus, Tryphon et Tyrannio. [v. quos e eod. gr. nominat *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 597. *Harl.*] *Arcadii* librum περὶ τόνων MS. laudat Salmaſius de modo vſurarum pag. 256.

Archias, Alexandrinus. Suid. in Ἐπαφρόδιτος. *Fabr.* v. *Villoiſon* proleg. ad Apollonii lex. homer. pag. XX. ſupra in vol. I. pag. 506. *Harl.*

Archibius, Apollonii F. vel pater, qui ἐξήγησιν Epigrammatum Callimachi ſcripſit. Suid. *Fabr.* et Eudoc. pag. 64. ſupra ad vol. I. pag. 506. *Harl.*

Archibius, Ptolemaei F. Leucadius, ſiue Alexandrinus, qui Traiani tempore docuit Romae. id.

[*Archilochus.* Aliquoties quidem tamquam criticus vel grammaticus commemoratur. Sed loca, vbi nomen eius occurrit, vel eſſe corrupta, et *Ariſtarchum* ſubſtituendum, vel male intellecta, et de nomine verſuque poetae, non grammatici cuiusdam, explicanda, acute docet *Ruhnken* in praef. ad Heſychii lexic. vol. II. pag. VII. *Harl.*]

[*Archigenes.* Euſtath. ad Odyſſ. 1397, 5. Confundi eum eo videtur *Antigenes.* v. paullo ante, h. v. *Harl.*]

[*Archimedes*, Trallianus. ſupra in vol. I. pag. 506. Add. *Mongitor.* bibl. Sicula tom. I. pag. 83. *Harl.*]

[*Arctades.* Citatur in ſcholiis Marcianis ad Homer. Il. v. *Villoiſon* proleg. ad Homer. pag. XXX. fin.

[*Argyrus.* v. ſupra inter inedit. gramm. gr. h. v. *Harl.*]

[*Ariſteas*, cum aliis grammaticis de accentibus, in ſcholiis *Marcian. Venet.* ad Il. N. 137. *Harl.*]

ARISTARCHVS, Samothrax, clariſſimus e diſcipulis Ariſtophanis, grammatici, Alexandriae docuit, inſtituitque filium regis Ptolemaei Philometoris, aemulus Cratetis, grammatici Pergameni, eum quo contendit Pergami. Diſcipulos grammaticos habuiſſe circa XL. atque vltra DCCC ὑπομνήματα *u*) ſiue commentarios reliquiſſe refert Suidas, qui teſtatur, in Cypro inſula obiiſſe annos natum LXXII. Diſcipuli ſcholaeque ſucceſſores eius Ariſtarchei adpellantur, vt Aper, Ariſtis, Ariſtodemus, Demetrius Ixion, Demetrius Scepſius, Dicaearchus Lacedaemonius, Menander, Mnaſeas, Pam-

philus,

u) In ſchol. ad *Theocrit.* X. 8. citatur *Ariſtarchus* ἐν ὑπομνήματι Λυκούργȣ Αἰσχύλȣ. *Harl.*

philus, Satyrius, Hellanicus, Menecrates, Nyſaeus, Moſchus Syracuſius, Ptolemaeus, Pindarion et Epithetes; filii Ariſtarchus et Ariſtagoras. De eius emendatione poematum Homeri dixi lib. II. cap. 2. §. 18. [vol. I. pag. 365. ſeqq. add. pag. 506.] De aliis eius ſcriptis videndi *Meurſius* in bibl. graeca, *Ionſius* etc. v). Confer etiam de [P] Ariſtarcho *Menagium* c. 25. Anti Bailleti. Ariſtarchi, grammatici, Canonum theſaurum MS. memoraui ſupra in catal. grammatic. gr. inedit. h. v. Alii *Ariſtarchi* fuere 1) Samius, mathematicus, de quo lib. III. [18. vol. IV. pag. 18. ſqq.] 2) Tegeates, tragicus, de quo lib. II. c. 19. 3) Medicus reginae Berenices memoratus *Polyaeno* VIII. 50. 4) Byzantii praefectus apud *Xenophontem* VII. de expedit. Cyri pag. 398. 5) Alexandrinus Ὀνειροκριτικῶν ſcriptor, *Artemidor*. IV. 25. 6) Sicyonius, quo ſe vſum Plinius maior profitetur libro V. hiſt. nat. 7) *Ariſtarchus* ὁ τῶν Ὀλυμπιάδων ἐξηγητὴς interpres antiquitatum Olympicarum, qui, mercede conductus, Pauſaniam circumduxit, a quo laudatur in Eliacis prioribus pag. 428. 8) *Ariſtarchus* chronographus, cuius epiſtolam ad Oneſiphorum, primicerium, de ſitu Athenarum et geſtis ibidem apoſtolorum tempore, laudat Hilduinus, non maximae fidei ſcriptor, in Areopagiticis, epiſtola ad Ludouicum, imp. Puto hanc epiſtolam a futoribus fabularum ſuppoſitam eſſe Ariſtarcho, qui comes apoſtoli, Pauli, fuit Actor. XXVII. 2. Coloſſ. IV. 10. a Pſeudo Dorotheo autem adſcribitur LXX. diſcipulis, et Apameae Syriae epiſcopus fuiſſe traditur, quem faciunt alii aeque incerta fide epiſcopum Theſſalonicae. 9) *Ariſtarchus*, Epheſi tyrannus, de quo Suid. 10) Orator Ambraciotarum, qui Olympiad. CXI. 2. ciuibus ſuis perſuaſit, vt praeſidium Philippi Macedonis vrbe eiicerent, teſte *Diodoro Sic.* XVII. pag. 488.

Ariſtas, Ariſtodemus, Ariſtocles grammatici memorantur *Varroni* libro IX. de lingua Latina.

Ariſtis, diſcipulus Ariſtarchi. Suid. in Ἐρατοσθένης.

Ariſtocles, Rhodius, Auguſti, imp. tempore clarus grammaticus et rhetor, cuius περὶ ποιητικῆς laudat Ammonius in Ἐπικήδιος. Vide *Meurſium* de Rhodo II. 6. qui alios *Ariſtocles* recenſet in bibliotheca graeca et ad Ariſtoxenum p. 145. ſeq. *Ariſtoclis*, grammatici, meminit etiam *Varro* libro IX. de lingua lat.

Ariſtodemi duo Nyſaei, quorum mentionem facit *Strabo* lib. XIV. pag. 650. narrans, alterum Menecratis, grammatici, (de quo infra,) fuiſſe filium, alterum, qui magni Pompeii libros erudiit, mane rhetoricam, pomeridianis horis grammaticam docuiſſe. Ex his alterum in teſtimonium videtur vocare *Varro* loco laudato, [P] et Plutarchus parallelis minoribus, μυθικὴν Ariſtodemi laudans συναγωγήν. Etiam apud *Parthenium* in eroticis c. 8. legendum Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν πρώτῃ ἱστοριῶν, vt recte *Voſſius* de hiſt. graecis, non vt Meurſius in bibl. graeca, ὁ Νικαεύς.

v) Sic in ſcholiis *Venet.* Marcianis ad Hom. Il. citatur Ariſtarchus ἐν τῷ πρὸς Φιλητᾶν συγγράμματι· ἐν τοῖς πρὸς Κωμανόν· Scripſit praeterea σημεῖα Ἡσιόδ. v. *Ruhnken* praef. ad Heſych. II. pag. VII. vbi quoque demonſtratur confuſio nominum *Ariſtarchi* atque *Archilochi*. De Ariſtarcho multus eſt *Villoiſ.* in prol. ad Homeri Il. p. XXVI-XXIX. Add. eumdem in prolegg. ad Apollonii lex. hom. p. XV. et M. *Chriſt. Laur. Mattheſii* diſp. de Ariſtarcho, grammatico. Ienae 1725. 4. qui §. II. ſeqq. alios Ariſtarchos, e Fabricio potiſſimum, excitat, iisque adiungit *Ariſtarchum*, Theodectae patrem, apud Plutarch. περὶ φιλαδελφίας pag. 478. et *Ariſtarchum*, Tarſenſem, Aſclepiade antiquiorem, ex Fabriciano ad Aetii opera indice, lib. V. cap. 23. bibl. gr. *Harl.*

Digitized by Google

ὁ Νικαεύς [w]). Ab horum priore forte non diuerſus *Ariſtodemus*, *Alexandrinus*, (ita dictus non a patria, ſed quod Alexandriae docuit,) Ariſtarchi diſcipulus, in ſcholiis ad Pindarum et Athenaeo laudatus, qui in Pindarum ſcripſit.

Ariſtodemus tertius iunior, a quo Epitomen τῆς καθόλȣ Herodiani ſcriptam teſtatur Suidas in Ἀριςόδ. De aliis Ariſtodemis, Cario, Eleo, et Thebano *Meurſius* in bibl. graeca et *Voſſius* lib. I. de hiſt. graecis cap. 21. De Ariſtodemo, Athenienſi, tragico, dixi lib. II. cap. 19. De *Ariſtodemo*, Spartiata, viri docti ad Laertium lib. I. cap. 31. Omitto *Ariſtodemum* Cumanorum tyrannum, de quo *Liuius* II. 34. Alium iterum, regem Meſſeniorum, de quo Pauſanias in Meſſeniacis, et *Ariſtodemum* ex Herculis poſteris, Euryſthenis et Proclis, geminorum, parentem, de quo *Apollodorus* in bibl. [v. cl. *Heyne* ad Apollod. II. pag. 510. *Ariſtodemum* denique, pontificem templi Dianae, cuius meminerunt fabuloſi ſcriptores, Iacobus de Voragine ac Petrus de Natalibus.

Ariſtonicus, Alexandrinus, qui ſcripſit de notis criticis in Homero et Heſiodi Theogonia, et de iis, quae apud Homerum ἀσύντακτα ſiue a communi conſtructione abhorrentia occurrunt libros VI. Vide Suidam in Ἀριςόνικος, ibique Küſteri notas, [Eudoc. p. 64.] et *Meurſium* in bibl. graeca. *Fabr.* Vide finem rhapſod. Homer. quartae etc. *Strabon.* I. pag. 65. A. ed. Almel. qui eum dicit grammaticum ſuae aetatis, et citat ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάȣ πλάνης· adde ſupra in vol. I. p. 507 et 365. not. *Villoiſ.* prol. ad Hom. pag. 18. *Harl.*

Ariſtophanes, Byzantius, Callimachi, Zenodoti Epheſii, Dionyſii Iambi, Euphronidae Corinthii ſiue Sicyonii et Eratoſthenis diſcipulus, praeceptor, grammatici, Ariſtarchi, praefecturam geſſit bibliothecae Alexandrinae [x]) regnante Ptolemaeo Philadelpho, vt narrat *Vitruuius*, quem vide praefat. libri VII. De eius διορθώσει poematum Homeri dixi lib. 2. cap. 2. §. 17. quemadmodum de Ἀττικαῖς λέξεσι et γλώσσαις Λακωνικαῖς lib. IV. c. 36. de epitome librorum Ariſtotelis de animalibus lib. 3. c. 5. §. 16. et de animaduerſionibus in Callimachi πίνακας lib. 3. c. 17. Alia eius ſcripta referuntur a *Meurſio* in bibl. graeca, *Ionſio* de ſcriptoribus hiſt. philoſophicae, et *Küſtero* ad Suidam. [add. *Eudoc.* pag. 64. ſupra in vol. I. pag. 507. *Harl.*

Ariſtoteles, grammaticus, περὶ πλεονασμȣ̃ memoratus *Laërtio* V. 35.

Artemidorus, Pſeudo-Ariſtophanius, de quo dixi lib. IV. c. 15. vbi varios Artemidoros recenſeo. [v. vol. V. pag. 263.]

Artemidorus, Aſcalonita. ibid.

Artemidorus Capito, ſub Hadriano, imp. ibid.

Artemidorus,

w) *Ariſtodemus*, *Nyſaeus*, ῥήτωρ τι ἀλλὰ καὶ γραμματικός, in ſchol. *Venet.* Marc. ad Hom. Il. I. verſ. 453. conf. *Villoiſ.* prol. ad Hom. p. XXXIX. Scholiaſt. ad *Euripid.* Phoeniſſ. v. 1120 et 1126. atque ad priorem locum *Valcken.* not. pag. 732. A ſcholiaſte ad Theocr. VII. 103. dicitur *Ariſtodemus* ὁ Θηβαῖος, et a Suida in Ὁμολώιος Ζεὺς citatur Ἀριςόδημος, (ſic enim loco *Ariſtophanis* legere iubet *Doruill.* in nou. miſcell. tom. III. p. 159.) ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν· in quo is opere, vt ſuſpicatur *Valcken.* I. e. templorum, altarium, ſtatuarum, portarumque inſcriptiones potiſſimum explicuerat, quod Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων titulo citat ſchol. Apollon. II. 906. ſchol. in Eur. Phoen. v. 162. Ἀριςόδημος ἐν ταῖς Θήβαις. Denique Valcken. notat, in *Mich. Apoſtolii* farragine, centur. XXVIII. prou. 42. Ἀριςόδημον *rerum Thebanarum ſcriptorem* in Χρηςόδημον eſſe transformatum. *Harl.*

x) Addendus praefectis bibl. Alex. quos recenſet Ionſius pag. 102.

Digitized by Google

Artemidorus, Tarſenſis, cuius meminit *Strabo* XIV. pag. 675.

Aſclepiades, Diotimi F. Myrleanus ſiue Apameenſis, Bithynus, genere Nicaeenſis, ex Apollonii, Rhodii, ſchola Romae clarus tempore Pompeii magni, de cuius ſcriptis ad Chalcidium *Meurſius* pag. 25. ſeq. et *Ionſius* lib. II. de ſcriptoribus hiſt. philoſophicae c. 10. pag. 167. ſeq. Hic eſt, qui ſcripſit φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά, teſte Suida [et *Eudoc.* pag. 64.] Aſclepiadem quoque Myrleanum alium iuniorem facit *Ionſius* II. 17. qui de grammatica ſcripſerit poſt Dionyſium, Thracem, quem caſtigauerit teſte Sexto Empirico. At enim *Sextus* lib. 1. c. 12. contra grammaticos, Aſclepiadis quidem ſententiam de partibus grammaticae diuerſam a ſententia Dionyſii, Thracis et poſt illam refert, ſed Dionyſium, ab Aſclepiade memoratum et confutatum, non indicat. Itaque idem forte hic fuerit cum ſuperiore, et qui opus illud praeclarum de grammaticis ſcripſit, quod intercidiſſe inprimis dolendum eſt. *Fabr.* Conf. *Groddeck* in: Biblioth. der alten Litterat. und Kunſt, part. II. pag. 71. not. *Athen.* lib. XI. cap. 12. pag. 490. A.B. ed. Caſaub. in opinionem adducit, Aſclepiadem illum ſiue ſeniorem, ſiue, quem Ionſius diſtinguit, iuniorem ſcripſiſſe quoque ζητήματα et λύσεις poeticas, aut potius homericas. *Harl.*

[*Aſclepius*, iunior, de quo v. ſupra lib. I. cap. 2. §. IX. vol. I. pag. 12. *Harl.*]

Aſtyages, grammaticus, Suida [et Eudoc. pag. 64.] teſte ſcripſit τέχνην γραμματικήν· περὶ διαλέκτων· περὶ μέτρων· κανόνας ὀνοματικοὺς, et commentarium in Callimachum, poetam.

ATHENAEVS, Naucratita, de quo abunde dixi lib. 4. c. 25. [vol. V.]

[*Athenocles*, item *Athenodorus.* ſupra in vol. I. pag. 507. *Harl.*]

Autodorus, Cumanus. In MS. Theodoſii ad Dionyſium, Thracem, commentario: Αὐτόδωρος δέ τις Κυμαῖος συγγραψάμενος λέξιν, ἐπέγραψεν· Αὐτοδώρου Γραμματικοῦ λέξις. *Fabr.* V. ſupra voc. *Autodorus*, *Villoiſon* anecd. gr. II. p. 173. not. *Georg. d'Arnaud* in Theodoſii loco pro *Autodoro* ſubſtituendum eſſe cenſuit nomen *Apollodori*, qui etiam et Cumanus et grammaticus dictus eſſet: atque *Burmann.* II. in nota ad *Valeſii* libr. de critica pag. 146. illam maxime probat coniecturam. *Harl.*

[*Auxonius*, ab anonymo in codice Coiſlin. de artium et diſciplinarum inuentoribus apud *Montfauc.* bibl. Coiſl. pag. 597. inter grammaticos enumeratur. *Harl.*]

Baſilides, cuius ἐξηγητικῶν librum XXIII. citat *Clemens Alex.* IV. pag. 506. haereticus fuit, et a Meurſio in bibl. graeca confunditur cum grammatico, *Baſilide*, cuius περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως citat Etymolog. Magnum in Ἀρίζηλος, vbi a Cratino quodam illud opus in compendium miſſum refert.

S. BASILII, nomine editum ſcriptum περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, et Grammatica ipſi tributa. Vide ſupra pag. 35 et 43.

Caianus, Arabs, ſophiſta, cuius libros quinque περὶ συντάξεως Suidas memorat. [v. ſupra pag. 125. h. v.]

IO. BOTANIOTA. ſupra pag. 45.

MANVEL CALECAS. ſupra pag. 46.

ZACHARIAS CALLIERGVS. pag. 48.

[*] CALLIMACHVS, grammaticus et poeta, de quo vide, ſi lubet, quae ſupra lib. 3. c. 17.

Calliſtratus,

Digitized by Google

Calliſtratus, a Suida ſubinde laudatus. [vid. ſupra, vol. I. pag. 507. ſeq. vbi quoque de *Calliſthene*. *Harl.*]

[*Caſius* et *Cato*. ſupra, vol. I. pag. 508. *Harl.*]

[*Caſtor*, Rhodius, op. de metris, rhetorum propriis, in cod. bibl. publ. *Pariſ.* MMDCCCCXXIX. vide ſupra pag. 126. in hoc vol. *Harl.*]

Chaeris, laudatus in ſcholiis ad Pindarum et Ariſtophanem. Diuerſi ab hoc *Chaeris* tibicen aliusque citharoedus, de quibus eadem ad Ariſtophanem ſcholia: et *Chaeris*, Corcyraeus, poeta antiquiſſimus, cuius meminit Demetrius Phalereus apud Tzetzam prolegom. ad Lycophronem. *Fabr.* Vide ſupra, in vol. I. pag. 508. et *Villoiſ.* prolegg. ad Homeri Il. pag. XXIX. ſub fin. qui docet, male interdum ſcribi Χαῖρον aut Χαῖριν. Apollonius Ὁ ΤΟΥ ΧΑΙΡΙΔΟΣ apud ſchol. Ariſtophan. ad Veſp. 1190. *Harl.*

Chamaeleon, de quo Meurſius in bibl. graeca. *Fabr.* Conf. in vol. I. pag. 508. adnotata et plura in diſp. de Simonide, praeſide *Lykl. Mich. van Goens*, a *Petr. Ger. Dukero* ventilata, Traiecti ad Rhen. 1768. 4. pag. 4. ſqq. — De *Io. Charace* vide ſupra pag. 468. h. v. tum cat. ineditor. grammat. gr. et a *Meurſio* in bibl. graeca voc. *Charax* in medium prolata. *Harl.*

Charon, Apollonii, Rhodii, diſcipulus, cuius librum de hiſtoriis, quas adtigit Apollonius, memorat Scholiaſtes illius grammatici ac poetae.

Chryſippus, philoſophus, de quo lib. III. c. 10. [vol. III. p. 546. ſeqq.] dixi, varia etiam grammatica ſcripſerat, quae memorat *Laërtius* V. 192. ſeq.

DEMETRIVS CHALCOCONDYLAS, de quo ſupra pag. 40.

GEORGIVS CHOEROBOSCVS, cuius inedita retuli ſupra p. 42. ſeq. edita p. 13. 14. 41.

CHRISTODVLI, alio nomine Thomae Magiſtri, ſyntaxis MS. ſupra pag. 47. 48.

DEMETRIVS CHRYSOLORAS, de quo pag. 41.

EMANVEL CHRYSOLORAS, de quo pag. 38.

Claudius, Didymus, infra in Didymo.

[*Cleanthus*, ſupra in vol. I. pag. 508. ſq. *Meurſ.* in bibl. gr. h. v. *Harl.*]

[*Clearchus*, ἐν γλώτταις citatur. vide pag. 127. huius vol. *Harl.*]

Clemens, Etymolog. in Ζάλη et Suidae ſubinde laudatus.

[*Clidemus*. *Meurſius* in bibl. gr. h. v. et *Valcken.* ad ſchol. *Euripid.* Phoeniſſ. p. 647. vbi monet, *Clidemum* in *Exegetico*, (ab *Athenaeo* IX. pag 409. F. etc. citato,) ſacrorum ritus et caerimonias explicuiſſe, non quasuis voces obſcuras inſtar lexicographi, quod *Caſaubon.* arbitrabatur in animadu. ad Athen. pag. 697. 698. — *Valck.* ibid. p. 683. *Harl.*]

[*Clitarchus*, gloſſographus et hiſtoricus. *Meurſius* in bibl. gr. h. v. *Harl.*]

Comanus. Supra pag. 7. [et in vol. I. pag. 509.]

CONON, cuius διηγήσεων argumentum ſeruauit *Photius* cod. CLXXXVI. De illo *Tho. Galeus* in diſſ. ſcriptoribus hiſt. poeticae praemiſſa cap. 8. [ſupra, vol. IV. pag. 25. *Saxii* Onom. I. pag. 180. ſeq. *Harl.*]

Cometas, grammaticae doctor CPoli ſub Michaele, Theophili F. de quo continuator Theophanis pag. 118. Hic eſt, de cuius interpunctione poematum Homeri dixi lib. 2. c. 2. §. 21.

Digitized by Google

CONSTANTINVS LASCARIS, de quo ſupra pag. 39.

CORINTHVS, de dialectis. vide ſupra pag. 14. 15. 35. 44. et lib. IV. c. 36. §. 19.

Corinthus, grammaticus graecus, quem memorat Auſonius in Profeſſoribus Burdegalenſibus.

Crates, Mallotes, grammaticus Pergamenus, Ariſtarchi aemulus, de quo lib. 3. cap. 10. [vol. III. pag. 558.] et de eius διορθώσει Homerica, a qua Homerici et Critici cognomen tulit, lib. 2. c. 2. §. 20. [it. in vol. I. pag. 509. *Valcken.* ad ſchol. Euripid. Phoeniſſ. pag. 608. vbi in ſchol. ad Ariſtoph. Equit. 509. ὅτως ὁ ΚΡΑΤΗΣ (n. noſter grammaticus) corrigit pro: ὅτω Σωκράτης. *Harl.*

Cratinus, de quo paullo ante in Baſilide.

GEORGIVS CVRTESIVS, de quo ſupra pag. 44.

[*Cynaethon* aut *Cinaethus*. ſupra in vol. I. pag. 508. *Harl.*]

[P] CYRILLI, ſiue *Io. Philoponi* Lexicon, de quo ſupra, pag. 36. Aliud de quo lib. 4. cap. 7. §. 1.

Daphidas, Telmiſſenſis, grammaticus, de quo *Suidas*, [*Eudocia* p. 132.] et *Valerius Max.* lib. 1. cap. 8.

Demetrianus, criticus et mathematicus, pater Aſpaſii, rhetoris, qui tempore Alexandri Mameae, imp. Romae claruit. Suid. in Ἀσπάσιος.

Demetrius, Adramyttenus, cognomine Ixion, Auguſti aetate floruit ex Ariſtarchi ſchola. Vide *Suidam* [Eudociam p. 132.] et de eius ſcriptis Meurſium in bibl. graeca. *Menagium* ad Laërtii V. 84. *Fabr.* Supra in vol. I. pag. 509. ſeq. vbi alii quoque *Demetrii* grammatici adducuntur. — *Demetrius Calatianus*, in ſcholiis ad Theocr. v. ſupra, vol. III. pag. 797. *Harl.*

DEMETRIVS, anagnoſtes. Supra pag. 41.

DEMETRIVS CHALCOCONDYLES. Supra pag. 40.

DEMETRIVS CHRYSOLORAS. ibid.

Demetrius, Cyrenaeus, cognomento ςάμνος. *Laërt.* V. 84.

Demetrius, Erythraeus. Laërt. ibid. Suid. in Τυραννίων.

Demetrius Ixion, ſupra in Demetrio, Adramytteno.

Demetrius, Magnes, de quo *Meurſius* in bibl. graeca, [vbi multi recenſentur *Demetrii*,] *Voſſius* de hiſt. graecis et *Ionſius*. *Fabr.* Adde *Menag.* ad Diogen. Laert. I. cap. 38. in vita Thaletis. *Burmann.* II. ad *Valeſii* libr. de critica pag. 147. *Ruhnken* ad Rutil. Lupum pag. 27. *Harl.*

[*Demetrii Melidonis* expoſitio grammaticalis in Homer. in cod. *Florent.* Medic. apud *Bandin.* cat. codd. graec. tom. II. pag. 94. — *Demetrius Pugil.* ſupra vol. I. pag. 510. *Harl.*]

Demetrius, Scepſius, *Straboni* [I. pag. 76. vbi v. Caſaub. de eius aetate pag. 101.] laudatus, de quo *Menagius* ad Laertium pag. 224 [ſupra vol. I. pag. 510.]

DEMETRIVS TRICLINIVS, cuius exſtant in Sophoclem ſcholia, et περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς et περὶ σχημάτων. Planude iunior eſt, vt dixi lib. 2. cap. 17. §. 5. [vol. VI. pag. 221. ſq.]

Demon, de quo *Meurſius* in bibl. graeca.

[*Democrines*,

Digitized by Google

[*Democrines*, in ſchol. Venet. ad Hom. v. *Villoiſon.* prolegg. p. XXX. fin. *Harl.*]

Demoſthenes, Bithynus ſiue Thrax, de quo *Suidas* atque idem *Meurſius*.

Dicaearchus, Lacedaemonius, Ariſtarchi diſcipulus. *Suid. Eudoc.* pag. 133.

DIDYMVS, Alexandrinus; grammaticus Ἀριςάρχειος ex Ariſtarchi ſchola, Auguſto imperitante y), clarus, a labore immenſo et ſcriptorum multitudine *chalcenterus*, et, quoniam ipſe, quae vel legiſſet vel ſcripſiſſet, ob multitudinem obliuiſcebatur, βιβλιολάθας Demetrio Troezenio dictus, diſcipulos habuit Apionem Pliſtonicem, et Heraclidem, Ponticum. Suid. in Δίδυμος, Ἀπίων et Ἡρακλείδης. Ex libris eius, quos ad 4000. ſcripſiſſe traditur, nullus ad nos peruenit, niſi ei tribuendus ſit liber MS. *de marmoribus et lignis omnium generum*, quem ſub *Didymi, Alexandrini*, nomine MS. Pariſiis in platea S. Iacobi in bibl. Patrum S. I. num. 40. notat *Ionſius* p. 221. Nam *ſcholia in Homerum*, quae ſub Didymi nomine feruntur, a longe iuniore aliquo ex variis ſcriptoribus [?] excerpta ſunt, vt dixi lib. 2. c. 3. [vol. I. pag. 386. ſeqq.] Titulos quosdam librorum Didymi, qui apud veteres celebrantur, memoraui eodem loco. Vide etiam ſis Meurſium in biblioth. graeca, et Küſterum ad Suidam. *Fabr.* Adde notitiam tragicorum deperditorum, in vol. II. pag. 295. *Villoiſon.* proleg. ad Homeri Il. pag. XXXI. — Didymum ſcripſiſſe lexicon tragicum et comicum, docet *Ruhnken.* praef. ad Heſychii lex. pag. IX. — Apud *Suidam* I. pag. 574. et *Eudociam* pag. 128. *Didymus, Alexandrinus*, (n. ſextus ſ. vltimus eorum, quos Suidas nominat, diuerſus forſan a Didymo, Chalcentero, Meurſio tamen idem,) ſcripſit *Georgica* ἐν βιβλίοις ιε. conf. *Needhami* proleg. ad Geoponica I. pag. LVI. ſeq. ed. Niclas. et *Fabric.* B. Gr. XIII. pag. 141. *Harl.*

Didymus, iunior, Alexandrinus, cuius πιθανὰ et ὀρθογραφίαν Suidas memorat, Romae eum docuiſſe teſtatus. Idem tamen paullo ante [et *Eudocia* pag. 135. inter philoſophos] πιθανὰ tribuerant Didymo Ateio z), philoſopho academico.

Claudius Didymus, qui, eodem Suida teſte, ſcripſerat Epitomen τῶν Ἡρακλέωνος h. e. commentariorum Heracleonis, grammatici, in Homerum et de iis, quae contra analogiam peccauit Thucydides, περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ, et de analogia linguae latinae περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Ex Didymi Ἐπιτομῇ fragmentum exſtat apud *Stobaeum* ſerm. 101. quod de ἐπιτομῇ τῶν Ἡρακλέωνος accipiendum Meurſius haud dubitat.

Didymus, Heraclidae F. apud Neronem, imp. verſatus et muſica non minus quam grammatica arte conſpicuus, de quo idem Suidas, et Eudocia pag. 133.

Diocles, grammaticus, cuius ſomnium refert *Artemidorus* IV. 72. [add. ſchol. *Ven.* Marc. ad Hom. Il. *ι*, 103.]

Diocles, e grammatico eremita Chriſtianus, de quo Palladius in Lauſiaca.

Diodorus, Tarſenſis, Ἀριςοφάνειος, de quo dixi lib. 3. c. 30. [vol. IV. pag. 380.] vbi varios Diodoros recenſeo. *Fabr.* Fragmenta de menſuris in codd. Medic. vide *Bandin.*

y) Sub Antonio et Cicerone eum inclaruiſſe et filium fuiſſe Tarichopuli, atque ſcripſiſſe ὑπὲρ τὰ τρισχίλια συνταχέσια βιβλία, prodit *Eudocia* p. 133. *Saxius* in Onom. lit. I. pag. 180. adſerit eum aeuo Auguſti circ. a. C. 29. *Harl.*

z) Scribendum eſt, *Areius.* v. ſupra in vol. I. pag. 842. et vol. III. pag. 171. *Harl.*

Digitized by Google

din. cat. codd. gr. II. pag. 607. et III. pag. 150. — Supra l. c. p. 381. de *Diodoro Valerio.* add. *Villoiſ.* prol. in Homer. pag. XXIX. circ. fin. *Harl.*

Diodorus, ſiue *Diodotus*, Galeno memoratus tom. III. edit. graecae Baſil. p. 302. et t. IV. pag. 15.

Diogenes, Rhodius, de quo *Suetonius* Tiberio c. 32.

Diogenes, ſiue *Diogenianus*, Cyzicenus, de quo Suidas.

DIOGENIANVS, Heracleotes, Hadriani aetate clarus, ſcriptor magni Lexici, e quo proverbiorum *συναγωγὴν* habemus: vide, ſi placet, quae dixi lib. IV. c. 11. §. 4. [vol. V. pag. 109. et quos ibi citaui.]

DIOMEDES, ſcholaſticus, ſupra pag. 42 et 24.

Dionyſius, grammaticus, Platonis magiſter, de quo viri docti ad *Laërt.* III. 4.. *Ionſius* pag. 250.

DIONYSIVS, THRAX. Supra pag. 24. ſeq.

AELIVS DIONYSIVS, Halicarnaſſeus, *ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν καὶ στοιχείων λόγῳ* citatur in ſcholiis ineditis ad Dionyſium, Thracem. [?] Clarus fuit temporibus Hadriani. Huius *περὶ ἀκλίτων ῥημάτων* edidit Aldus, vt dixi pag. 13. Idem forte Dionyſius, quem in articulationibus graecis laudat Fulgentius in continentia Virgiliana. Alia de hoc Aelio ſupra lib. 3. c. 3. [vol. IV. pag. 405.] vbi plures Dionyſios recenſeo, et lib. 4. c. 31. §. 4. [pag. 168. ſq. h. vol.] vbi de *Dionyſio*, Atticiſta, qui idem cum Aelio eſt, et cuius inedita quaedam memoraui ſupra pag. 42.

Dionyſius, Alexandrinus, Glauci F. praeceptor Parthenii, grammatici, et ſub imperatoribus a Nerone vsque ad Traianum praefectus bibliothecae *καὶ τῶν Βιβλιοθηκῶν πρέστη, καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων.* Suid. [ſupra vol. IV. pag. 405. ſq.]

DIONYSIVS, Atticiſta, idem cum Aelio Dionyſio.

DIONYSIVS, *Car*, *Halicarnaſſeus*, criticus, Auguſti temporibus celebris, de cuius ſcriptis lib. 3. cap. 3.

Dionyſius, Iambus, Ariſtophanis, grammatici, praeceptor. *Fabr.* v. *Burett.* aliique ſupra in vol. IV. pag. 409. iam citati. *Harl.*

Dionyſius, Lindius, qui Pompeii aetate grammaticam Romae docuit. Mentio apud Strabonem, Suidam et Iſidorum lib. 1. cap. 15. Origg. vbi male *Linteus*: apud Tatianum *Olynthius*.

DIONYSIVS LONGINVS, criticus, cuius *περὶ μέτρων* dedi ſupra lib. 4. c. 33. [p. 79. ſqq. h. vol.]

Dionyſius, Scytobrachion, Alexandriae paullo ante Ciceronem docuit, de quo viri docti ad Sueton. de grammaticis cap. 7. [*Villoiſ.* proleg. ad Hom. Il. p. XXIX. fin.]

Dionyſius, Sidonius, de vocum ſimilitudinibus et differentiis, laudatus a Varrone lib. IX. de Lingua lat. *Fabr.* conf. *Villoiſon* proleg. ad Hom. Il. p. XXIX. fin. et ſupra, in vol. I. pag. 511. *Harl.*

Dionyſius, Zopyrus, ſcholiaſti Ariſtophanis [Au. 1297.] laudatus, niſi legendum Dionyſius et Zopyrus, vt ſane videtur e *Laërtio* VI. 100. *Fabr.* *Zopyrus ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως* citatur in ſchol. *Veneto* Marc. ad Il. κ΄. 274. pag. 254. *a.* Villoiſ. adde ſupra, vol. I. pag. 527. *Harl.*

Dionyſo-

Digitized by Google

Dionyſodorus, Troezenius, citatus ab Apollonio Dyſcolo, vt notaui ſupra pag. 4. et a Plutarcho. Alius *Dionyſodorus*, mathematicus, cuius meminit Vitruuius IX. 9. *Dionyſodorus*, Sophiſta, Platoni memoratus in Euthydemo [aa]), ſub init. Dionyſodorus, tibicen, de quo Heſychius illuſtris. *Fabr.* *Dionyſodorus*, Alexandrinus. v. ſupra, v. I. pag. 511. et *Villoiſon* prol. Hom. p. XXX. *Dionyſodorus*, rhetor, cum grammatico, *Hiſtiaeo*, ad coenam inuitatus fingitur a *Luciano* in ſympoſio, c. VI. tom. III. p. 423. ed. Reitzii.

Dioſcorides, grammaticus. Suid. in Νικόλαος. *Fabr.* Is fuit Nicolai Myronis frater, v. *Eudoc.* pag. 309. *Harl.*

Dioſcorius, Myraeus, qui Byzantii grammaticam docuit ſub Leone, imp. Suid. in Διοσκόριος et Θυάτειρα.

Dorion, criticus, *Philoſtrato* memoratus de vitis Sophiſtarum in vita Dionyſii, Mileſii, pag. 525. vbi male legit Κρητικόν. *Fabr.* Floruit circa tempora Hadriani, imperatoris. v. *Valeſium* lib. III. emendatt. cap. 5. pag. 85. de critica cap. 2. pag. 149. et *Burmann* in Addendis pag. 226. ſq. *Harl.*

Dorotheus, Aſcalonita. Etymolog. in Ἀμφιγνοεῖν. Steph. Ἀσκάλων. *Fabr.* Plura v. ſupra ad vol. I. pag. 511. *Harl.*

[*Doſiades* occurrit in ſcholiis ad Homerum Venet. v. *Villoiſon* prolegg. p. XXX. fin. *Harl.*]

DOSITHEVS, magiſter, incerta aetate [bb]) ſcriptor, de tota re grammatica tres libros compoſuit, *Goldaſto* [cc]) qui MStos in codice Sangallenſi legit, iudice *admodum conquiſite. Primo libro proletaria exſequitur, et paſſiua illa de octo orationis partibus praecepta cum induſtria. Altero ſimplicium vocabulorum ſignificationes tradit, in iis, quas gloſſas vocamus ſiue Lexica. Poſtremus has continet D. Hadriani imp. ſententias et epiſtolas cum aliis aliorum dictis et ſcriptis, quae neſcio, quorum deſidia an iniuria truncata perierunt.* Idem Goldaſtus in praefat. *De Doſitheo, qui aut quo aeuo fuerit, quis eius meminerit, nihil dum ſcire potui. Codicem Monaſterii S. Galli, qui Cuiacio viſus, collatus, laudatus, eum ipſi habuimus, conceſſu et beneficio illuſtriſſ. et reuerendiſſ. Principis D. Bernardi nunc Abbatis, quem in aedibus Schobingeri deſcripſimus, hominis de re literaria bene meriti, merentis, merituri. Iacobus Cuiacius* lib. XIV. cap. 33. et libro XXI. Obſeruationum cap. 5. 6. 7. Hadriani ſententias illuſtrans teſtatur, ſe illas, quum eſſent in editione H. Stephani imperfectae et deprauatae, reſtituere ex bibliotheca S. Galli apud Heluetios, *vbi in calce Grammatices Doſithei Magiſtri ſunt eiusdem Hadriani ſententiae et epiſtolae, hoc eſt reſcripta breuia longeque plura, quae omnia ad ius ciuile pertinent graece et latine conſcripta.* Auctor praefationis ad Gloſſaria vtriusque linguae digeſta a Carolo Labbeo. *Praeter bina iſta gloſſaria, aliquot alia ex ineditis gloſſariis excerpta Latino-Graeca ſubdidit* Henricus

Stephanus

aa) Cuius fuit frater. v. *Erneſti* ad Xenoph. M. S. III. 1. 1. *Harl.*

bb) Probabiliter ſub initium ſaeculi III. a. Chr. 207. v. *Valcken.* loco mox citando pag. 111. et *Saxii* Onom. litt. I. pag. 346. ſq. *Harl.*

cc) In notis ad Hadriani imp. ἀποφάσεις ſiue reſponſiones epiſtolasque graecas cum latina Doſithei verſione ex libro 3. Grammaticae eius excerptas, editasque graece et lat. Geneuae 1601. 8. p. 25. *Fabr.* it. in *Schultingii* Iurisprud. vetere ante-Iuſtinianea Lugd. Bat. 1714. 4. pag. 860. ſeqq. *Hadriani* reſponſa et reſcripta, e Doſitheo, cum vet. lat. verſione notisque Goldaſti recudi fecit *Fabric.* B. Gr. vol. XII. pag. 516. ſqq. *Harl.*

Stephanus A. 1573. ſol. *Ex iis primum in certa capita ad locos communes digeſtum Gloſſarii B. Benedicti Floriacenſis titulum praefert, quod forte ex Monaſterii illius bibliotheca fuerit. Huic ſubnectuntur Exercitationes aliquot grammaticales* [dd]*), hisque ſententiae Hadriani, imp. quas ex codice Doſithei Grammatices Sangalleuſi, in quo eas legerat Iacobus Cuiacius, auctiores et notis illuſtratas rurſum publicauit* [P] Melior Hamensueltus Goldaſtus A. 1601. *et haud ita pridem V. C.* Nicolaus Catharinus. *Quae quidem ſententiae non aliae ſunt, quam Hadriani, imp. Interrogationes, quarum meminit Alcuinus Epiſtola 102. Incertum vero an is Doſitheus fuerit, ad quem Epiſtolam XXXIII. ſcripſit Iulianus, imperator.* Certe ante Iuſtinianum, imp. vixiſſe non dubitat *Tho. Reineſius* in defenſione Variarum Lectionum pag. 90. qui de lege in parricidas lata, quae inter ſententias Hadriani legitur, differens, *vanum*, inquit, *fuerit et puerile exiſtimare legem illam ſic perſcriptam, ſiue morem ad Adriani tempora pertinere; nam tum parricidas culleo inſutos in mare vel amnem iactari vel beſtiis obiici* l. pen. D. de l. Pomp. de parr. *etiam viuos exuri mos erat*, Iulius Paulus lib. V. ſentent. tit. 24. *ſubnexaque ea eſt reſponſis Adriani a ſcriptore Magiſtro grammatico: quem citeriorum ſaeculorum aliquo, et quidem ante Iuſtinianum vixiſſe, certum eſt: et repetita fortaſſis e lege a Conſtantino, niſi nos fallit Tribonianus, primum promulgata* C. de his qui par. vel lib. occid. *Ex eodem Doſithei Grammatices libro deſumtum eſt* fragmentum de manumiſſionibus et libertis praeſertim Latinis Iunianis, *quod inter veterum ICtorum reliquias cum codice Theodoſiano edidit Cuiacius latinum.* Lugdun. 1566. fol. *Fabr.* Id fragmentum docte illuſtrauit *Matthias Röver*, Lugd. Bat. 1739. 8. E cod. *Leidenſi* edidit *Auguſtin van Staueren* in miſcell. obſſ. crit. v. IX. t. 3. p. 413. ſqq. inprimis p. 418. ſq. particulam Hyginianae genealogiae cum praef. *Doſithei* ad Maximum et Aprum Coſſ. (h. e. a. Chr. 207.) gr. et lat. Is autem cod. Leidenſis plura continet *Doſitheanae* induſtriae monumenta, n. *bina gloſſaria*, *Hadriani reſponſa*, *fabulas Aeſopias*, *iuris antiqui fragmentum*, *excerptum ex Hygini genealogia*, *et belli Troiani hiſtoriam:* omnia gr. et lat. a Magiſtro conſcripta, quae pueris erudiendis inſeruirent. Atque integro operi auctor titulum feciſſe videtur: *ἑρμηνεύματα*, *interpretamina.* De illo autem codice eiusque aetate, de opusculis et excerptis illius, inprimis de fragm. ex Hygini genealogia erudite fuſeque diſputat et profert ſpecimina *Valcken.* in miſc. obſſ. crit. vol. X. pag. 108-123. *Harl.*

Draco, Stratonicenſis, de quo Suidas. *Fabr.* Plura ſcripſit. v. *Eudoc.* pag. 133. ſq. — In cod. bibl. publ. *Pariſ.* MMDCLXXV. eſt *Dracontis*, Stratonici, de metris poeticis op. ineditum ad Poſidonium, filium, in quo, (vt ait confector catal. codd. Pariſ. vol. II. pag. 539.) non pauca veterum poetarum fragmenta reperias. Ex apographo illius cod. *Valcken.* in diatriba, ed. Euripidis Hippolyto ſubiecta, pag. 217. B. C. citat emendatque locum. *Harl.*

Ebrardus

dd) Exercitationes illas ſiue colloquia ex H. Stephani editione *Iohannes Verwey* quoque ſubiunxit ſuae nouae Methodo docendi graeca pag. 317. Goudae 1702. 8. Exſtant etiam in theſauro vtriusque linguae Bonauenturae Vulcanii, qui Gloſſaria et ſcriptores de proprietate et differentiis vocabulorum vtriusque Linguae iunctim edidit Lugd. Bat. 1600. fol. pag. 281. In eodem theſauro Vulcanii pag. 299. habes etiam Hadriani ἀποφάσεις, quales H. Stephanus cum gloſſariis ſuis ediderat.

Ebrardus, de quo Henricus de Gandauo in catalogo ſcriptorum Eccleſ. c. 60. *Ebrardus Betuniae oriundus, ſcripſit librum quem Graeciſmum vocant, Grammaticis non ignotum.*

EMANVEL CHRYSOLORAS. Supra, pag. 38.

EMANVEL MOSCHOPVLVS. pag. 37. ſeq.

Epaphroditus, Chaeronenſis, Archiae, Alex. de quo ſupra, alumnus et diſcipulus, clarus Romae a Nerone ad Neruam vsque, de cuius ſcriptis *Küſterus* ad Suidam videndus. [Loc. cit. I. pag 790. et ſupra, vol. I. pag. 512. de *Epaphrodito*, Chaeronenſi. *Harl.*] Alius *Epaphroditus* Neronis libertus, de quo, vti etiam altero, quem apoſtolus Paulus memorat, dixi lib. III. cap. 9. [vol. V. pag. 65.]

[*Ephorus*, Cumanus, ſcripſit vitam Homeri et alia. v. ſupra vol. I. p. 321. §. III. et p. 512. inprimis vol. II. pag. 800. *Harl.*]

Epitherſes, Aemiliani, rhetoris, pater. Plutarchi ciuis et in grammaticis praeceptor. *Plutarch.* de oraculorum defectu pag. 419. Eius λέξεις citat Erotianus in ἄμβην.

ERATOSTHENES, de quo dixi lib. III. cap. 20. [vol. IV. p. 117. ſqq. et *Villoiſ.* prolegg. ad Homer. pag. XXX. *Harl.*]

[*Euagrius.* Variarum conſiderationum ſiue de ſermonis diſcrimine capita 54. in cod. *Eſcorial.* teſte *Pliiero* in itiner. per Hiſpan. pag. 167. *Harl.*]

Eudaemon, cuius orthographiam praeter Suidam et Etymologicum Magnum laudat Stephanus Byz. in Αἴλία. *Fabr.* Fuit Peluſiota et aequalis Libanii. v. *Eudoc.* pag. 168. et *Holſten.* in nouis miſcell. obſſ. crit. vol. II. pag. 119. *Harl.*

Eugenius, Trophimi F. Phryx, qui temporibus Anaſtaſii docuit CPoli, [?] et multa ſcripſit, quae apud Suidam [et *Eudoc.* pag. 168.] videantur. Alius *Eugenius* e grammatico et rhetore latino, Valentinianique imp. antigrapheo Tyrannus, de quo hiſtoria Miſcella XIII. 11. et *Zoſimus* IV. 54. 55. 58. V. 5. Alius *Eugenius*, Themiſtii, philoſophi, pater, ad quem *Iuliani* epiſtola XVIII.

Euphorio, ab Etymologo ſaepe citatus, [et in ſchol. Marcian. ad Hom. Il. β'. 157. ac ſaepius. v. ſupra, vol. I. pag. 477.]

Euphranor, quem centenario maiorem audiuit Apio Pliſtonices. Suid. in Ἀπίων.

Euphronides, Corinthius vel Sicyonius, Ariſtophanis, grammatici, praeceptor. Suid. Ἀριστοφ.

Euphronius, citatus ab eodem Suida in Διϊτρεφής. Etymolog. in Ἐνεργμός.

IOHANNES GALENVS, infra in IOHANNE Pediaſimo.

THEODORVS GAZA, ſupra pag. 39.

GEORGIVS CHOEROBOSCVS. p. 13. 14. 15. 41. 42. ſeq.

GEORGIVS CVRTESIVS. pag. 44.

GEORGIVS DIACONVS. pag. 43.

GEORGIVS GRAMMATICVS, a ſuperioribus forte diuerſus pag. 43.

GEORGIVS LECAPENVS, pag. 44. ſeq. [*Iriart.* codd. Matrit. pag. 145.]

GEORGIVS ſiue GREGORIVS, PARDVS, Corinthi metropolita pag. 44.

GEORGIVS SCHOLARIVS. pag. 44.

GEORGIVS TRAPEZVNTIVS, pag. 45.

GEORGIVS ZEGABENVS, pag. 45.

[*Glaucon.* v. ſupra, vol. I. pag. 512.]

IOHANNES GLYCIS ſiue GLYCEVS. pag. 45.

MICHAEL

Digitized by Google

MICHAEL GLYCAS. Infra in Michaele.

[*Hagnon.* v. ſupra, vol. I. pag. 512. *Harl.*]

Harpocratio, grammaticus, Veri, imperatoris, praeceptor. *Capitolinus* in eius vita cap. 2. Vide, ſi placet, quae de variis Harpocrationibus, in quibus tres grammatici, dixi lib. IV. cap. 38. §. XIII. ubi de Valerio Harpocratione, rhetore Alex. cuius Lexicon habemus. *Fabr.* *Harpocration* Dii magiſter. v. *Villoiſon* prolegg. ad Homer. p. XXX ſub finem. *Harl.*

Hecataeus, Abderites, quem criticum et grammaticum adpellatum eſſe, Suidas [cum Eudocia pag. 169.] auctor eſt, et de Homeri ac *Heſiodi* poeſi ſcripſiſſe. [vid. vol. I. pag. 512.]

[*Hedemon.* v. ſupra vol. I. pag. 512. *Harl.*]

Heliodorus, metricus, qui de metris verſuum multa ſcripſit. Irenaei, grammatici, pater. Suid. Ειρηναῖος. Citatur ab Hephaeſtione, Rufino et Priſciano. Eius diſcipulus Minutius Pacatus. *Fabr.* V. ſupra ad vol. I. pag. 512. ſeq. vbi etiam eius nominis cum aliis confuſio eſt obſeruata. Sic cum *Heſiodo* confundi *Heliodorum*, animaduertit *Ruhnken* in praef. ad Heſychii lexicon, tom. II. pag. VII et VIII. qui pag. V. ſq. Heliodorum, docet, non ſcripſiſſe lexicon homericum; ſed λέξεις h. e. interpretationes verborum homericorum. Adde *Iriarte* codd. Matrit. gr. p. 318. ſeq. de quadam Heliodori ſcriptiuncula in cod. LXXXIII. fol. 78. *Harl.*

Helladius, Alexandrinus, Theodoſii iunioris temporibus clarus, cuius λέξεως παντοίας χρήσιν κατὰ στοιχεῖον etiam *Photio* cod. CXLV. memoratam, [?] et alia Suidas commemorat. Hic eſt Helladius, quem audiuit Socrates, Scholaſticus. *Fabr.* Conf. *Holſten.* in nouis miſcell. obſſ. crit. II. pag. 119. *Eudoc.* pag. 168. quae, eum ſcripſiſſe, notat περὶ χρήσεως· παντοίας λέξεως κατὰ στοιχεῖον et alia. *Harl.*

HELLADIVS, Beſantinous, Aegyptius, Licinii et Maximiani temporibus ſcripſit, ex cuius χρηστομαθειῶν libris quatuor excerpta leguntur apud Photium cod. CCLXXXIX. latine verſa et notis illuſtrata a *Io. Meurſio*, editaque poſt ipſum diu defunctum, Traiecti 1686. 4. et recuſa T. X. theſauri antiquitatum graecarum Gronouiani.

ALEXANDER HELLADIVS, ſupra pag. 41.

Hellanicus, iunior, Ptolemaei, grammatici Ariſtarchei, praeceptor. Suid. in Ἀνδοκίδης et Πτολεμαῖος. *Fabr.* Conf. ſupra, vol. II. pag. 349. *Hellanicus* iunior laudatur in ſcholiis *Ven.* Marc. ad Homeri Il. ο´. 651. *Harl.*

HEPHAESTIO, Alexandrinus. Supra pag. 16.

HERACLEON, Tilotenſis, aegyptius, de quo Suidas et ad eum Kuſterus. Huic ſcholia breuia, quae in Homerum habemus, tribuuntur a *Ioſua Barneſio* ad Euripidem t. II. pag. 158. *Ita Didymus, ſiue potius Heracleon, grammaticus, vt doctis viſum eſt. Fabr.* At Fabricius ſupra in vol. I. pag. 513. Barneſii coniecturam iam habuit incertam. *Heracleo* citatur a Stephano Byzantino, et Harpocratione v. Μαρτυλεῖον, vbi ex cod. Vaticano *Holſten.* in Miſc. obſſ. crit. nouis tom. II. pag. 120. Ἡρακλέων pro Ἡρακλεῖον corrigit. Citatur quoque in ſcholiis ad Homerum Marcianis et ab Euſtathio. v. ſupra, vol. I. pag. 447. et pag. 476. h. v. *Harl.*

[*Heracleotes*, non diuerſus eſt ab *Herodoro*, docente id *Villoiſonio* in prolegg. ad Apollonii lexic. homer. pag. XIV. *Harl.*]

Heraclides,

Digitized by Google

Heraclides, Ponticus, Didymi diſcipulus et aduerſus Aprum hyperaſpiſtes, tempore Claudii et Neronis clarus, de cuius λέσχαις idem Suidas. Vide etiam, quae de aliis eius ſcriptis viri docti ad Laërtium. Eius proſodiam laudat Apollonius in ſyntaxi. Etiam in libro de mirabilibus c. 19. vbi liber de ciuitatibus Graeciae citatur, pro Heraclide Κρητικῷ forte legendum Κριτικὸς, et grammaticus hic intelligitur ex veriſimili coniectura Olearii ad Philoſtratum pag. 525 et 612. *Fabr.* Conf. *Henr. Valeſ.* de critica cap. IX. ibique not. Burmanni pag. 157. ſupra ad vol. I. p. 195. ſq. et p. 513. ſq. vbi alii *Heraclides* commemorantur. *Harl.*

HERACLITVS, grammaticus, cuius allegorias Homericas habemus, de quibus dixi lib. I. cap. 22. n. 3.

Herennius Philo, infra, *Philo Byblius*.

[*Hermappias*. v. ſupra ad vol. I. pag. 514. *Harl.*]

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii diſcipulus, qui Hadriani temporibus vixit et multa ſcripſit, Suida teſte. De Hermippo, Berytio ac Smyrnaeo, videndi Voſſius et Ionſius, de Athenienſi comico dictum a me lib. 2. c. 22.

Hermocrates, Iaſius, Callimachi praeceptor.

HERMOLAVS, Byzantius, cuius compendium ἐθνικῶν Stephani Byz. Iuſtiniano imp. dicatum habemus, de quo dixi lib. 4. cap. 2. [vol. III. pag. 62. ſq.]

HERODIANVS, de quo ſupra pag. 8. ſeq. [et in vol. I. pag. 514. ſeq.]

[*Herodicus*. v. ſupra ad vol. I. pag. 515. *Harl.*]

Herodorus, qui cum Apione non ſemel citatur ab Euſtathio [a ſchol. *Pindari* e. g. Olymp. V. 10. etc.] et cuius nomen [*] Graeuius in praefat. Lexici Heſychiani pro *Heliodoro* reponi iubet. *Fabr.* De hoc et confuſione eius nominis cum aliis, nec non de alio eoque diuerſo *Herodoro* vide ſupra, vol. I. 515. et vol. II. p. 348. *Groddeck* de hymnorum homericorum reliquiis pag. 13. not. eumdem in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunſt, part. II. pag. 72. ſqq. inprimis pag. 77. ſeq. *Harl.*

Herodotus, grammaticus. Suid. in Ζυγομαχεῖν. *Fabr.* An *Herodorus*, aut *Herodianus?* qui ſaepe confunduntur cum *Herodoto;* v. loca ante citata et *Villoiſon* prolegg. ad Apollonii lexicon pag. XIII. ſeq. *Ruhnken* praef. ad Heſychii lexic. tom. II. pag. VIII. ſeq. *Harl.*

HESYCHIVS, Alexandrinus, de cuius Lexico ſiue gloſſis dixi lib. IV. cap. 37.

Hiſtiaeus, grammaticus, memoratus in *Luciani* ſympoſio tom. II. pag. 636. *Fabr.* v. ſupra ad *Dionyſodorum*. — *Heſtiaea*, Ἑστιαία ἡ Γραμματική, laudatur in ſchol. minor. ad Homeri Il. γ'. 64. ed. Villoiſ. v. ſupra, vol. I. pag. 516. *Harl.*

Homerus, Byzantius, Andromachi et Myrus F. de quo dictum a me lib. 2. cap. 19. §. vlt. [vol. II. pag. 307.]

Homerus, Sellius, de quo lib. 2. c. 22. [vol. II. pag. 451.]

HORAPOLLO, cuius libros duos de Hieroglyphicis Aegyptiorum habemus. Vide ſupra lib. 1. cap. 13.

[*Horus*. v. ſupra, vol. I. pag. 516. an idem eſt, ac *Orus*, de quo vide infra? Nec *Horus*, (vt ſcripſerat *Burmann.* ad *Henr. Valeſ.*; de critica, cap. V. pag. 153.) citatur a Stephano Byzant. v. Ταίναρος, ſed Ὦρος, *Orus*. *Harl.*

Hylas, Plutarch. IX. 5. ſympoſ.

Digitized by Google

Hypeechius, Alexandrinus: Suid. in Λέων, Μακέλλης. et in Ὑπερέχιος, vbi eum tempore Marciani, imp. floruiſſe teſtatur, ſcripſiſſeque τέχνην γραμματικὴν περὶ ὀνομάτων, περὶ ῥήματος καὶ ὀρθογραφίας.

Iaſon, Argiuus, Plutarcho iunior, grammaticus, cuius libros quatuor περὶ τῆς Ἑλλάδος ſiue de rebus antiquis Graeciae vsque ad obitum Alexandri Magni Suidas [et Eudocia pag. 245. inter hiſtoricos] memorant. [*Iaſon* ἐν τοῖς περὶ Κνίδου citatur a ſchol. ad Theocr. XVII. 69. niſi malis intelligere *Iaſonem*, *Nyſſaeum*, quem Eudocia p. 244. inter philoſophos recenſet, et ſcripſiſſe, prodit, βίον Ἑλλάδος ἐν βιβλίοις δ΄. Atque Stephanus Byzant. v. Ἀλεξάνδρεια citat *Iaſonem*, auctorem *vitae Graeciae* libr. IV. ex iisque oraculum, Alexandro M. per quietem datum, refert. Sed *Suidas* voc. Ἰάσων Νυσαεὺς dubius eſſe videtur, num ille Iaſon ſcripſerit *vitam Graeciae*; contra, *Iaſonem Argiuum*, concinnaſſe, memorat, *IV. libros de Graecia* eiusque antiquitate et hiſtoria vsque ad obitum Alexandri M. ex quibus illud oraculum fuerit forſan petitum. Atque *G. I. Voſſius* de hiſtor. graec. II. fin. pag. 222. vitam Graeciae illam adtribuit Iaſoni, Argiuo, grammatico, circa tempora Hadriani. Tum Eudocia cum Suida narrat, eumdem *Iaſonem*, *Nyſſaeum*, ſcripſiſſe περὶ Ῥόδου, *illuſtrium virorum vitas* et *philoſophorum ſucceſſiones*. *Iaſonis*, neſcio cuius? probabiliter Argivi mentionem quoque facit *Steph. Byzant.* in Τῆλος, ex quo loco coniicere licet, vel ſumtam eſſe Iaſonis narrationem ex illius libris de Graecia, (et forſan libri quoque de Rhodo et Cnido fuerunt partes illius operis,) vel de inſulis quibusdam eum ſigillatim ſcripſiſſe. Adde *Fabric.* B. Gr. vol. XIII. pag. 253. *Harl.*] — De *Iaſone*, Nyſaeo, Menecratis F. videndi Voſſius de hiſtoricis Graecis et Ionſius. De *Iaſone* Tralliano, tragico, cuius etiam apud Polyaenum mentio, dixi lib. 2. c. 19. Omitto *Pheraeum Iaſonem*, ducem calidiſſimum Graecorum, de quo viri docti ad Ciceronis lib. i. de Offic. c. 30. et *Iaſonem*, *Theſſalum*, fabularum ſcriptoribus expeditionem aurei velleris narrantibus celebratum, de quo *Laur. Begerus* in ſpicilegio antiquitatis pag. 118. ſeq. [et Eudoc. pag. 234.]

IGNATIVS, diaconus, cuius metaphraſin iambicam fabularum Aeſopiarum habemus. Vide ſupra lib. 2. c. 9. §. 8. [vol. I. pag. 635. ſeq.]

IANVS LASCARIS. Supra pag. 40.

IOHANNES BOTANIOTA, Cretenſis, Ἰωάννου νομικοῦ Κρήτου, Βοτανειάτου πρὸς Ἰσόδωρον Διάκονον καὶ Ταβουλάριον τῶν χιωτῶν, στίχοι ἑκατὸν τὸ Ἰαμβικὸν διασαφοῦντες μέτρον. MS. in bibl. regis Galliae.

IOHANNES CHARAX. pag. 15. [v. *Charax.*]

IOHANNES GALENVS. Mox infra in IOHANNE Pediaſimo.

IOHANNES GLYCEVS. pag. 45.

[P] IOHANNES, grammaticus Nicolai Myſtici, Patriarchae CPol. A. C. 925. defuncti, de cuius ſcholiis in Alcinoum dixi lib. 4. c. 20. §. 14. [vol. V. 524] *Fabr.* — Theodori Studitae, (qui vixit a. Ch. 796. v. Saxii Onom. lit. II. pag. 93.) epiſtola ad *Ioannem* quemdam *grammaticum* eſt in cod. CCLXIX. Coiſlin. teſte *Montfaucon* in bibl. Coiſlin. pag. 324. *Harl.*

IOHANNES LEVITA. Supra pag. 45.

IOHANNES

IOHANNES PEDIASIMVS, ſiue ΓΑΛΗΝΟ'Σ (*Tranquillus*) primae Iuſtinianae et totius Bulgariae chartophylax, atque ὕπατος φιλοσόφων ſub Andronico Palaeologo iuniore ſaeculo XIV. clarus, de cuius ſcholiis in Heſiodi Aſpidem et allegoriis in eiusdem poetae Theogoniam dixi lib. 2. c. 8. §. 13 et 16. De ſcholiis in Cleomedem lib. 3. c. 18. §. 22. [vol. IV. pag. 38. ſqq.] De expoſitione Syringis Theocriteae lib. 3. c. 16. §. 3. Eiusdem verſus Iambici de muliere bona et mala, graece et latine editi ſunt a *Luca Holſtenio* Rom. 1638. 12. vna cum ſententiis Demophili, Democratis et Secundi. Praeterea in bibl. Vindob. exſtant MSS. Allegoria anagogica in quatuor primos verſus libri IV. Iliados, et de triplici modo allegoriae fabularum poeticarum, phyſico, ethico, theologico: nec non de duodecim laboribus Herculis, et compendium geometriae. *Fabr.* v. ſupra in vol. I. pag. 516. In cod. *Coiſlin.* CCCXXIII. (*Montfaucon* bibl. Coisl. pag. 444) Ioannis Pediaſ. exegeſes in quosdam Ariſtotelis libros. — Eius epitome de menſuratione et partitione terrae, in codd. bibl. publ. *Pariſ.* MMCCCLXXIII. MMCCCLXXXI. MMCCCCVII. MMCCCCXCVI. MMDL. et in cod. *Venet.* Marc. CCCXXIII. it. in cod. *Vindob.* CV. 1. teſte *Lambec.* tom. VII. col. 397. ſqq. contra Friſium ad Gesneri biblioth. et Voſſium diſputante. — *Venetiis* in cod. Marc. CLXXIV. de conſanguinitate et nuptiis. — cod. D. de nouem Muſis. — cod. DXIV. labores Herculis. — cod. DXCV. in quaedam arithmetices loca obſcura. *Harl.*

IOHANNES PHILOPONVS. Eius de dialectis ſupra pag. 14. 15. 35. Collectio vocum, quae pro diuerſa ſignificatione accentum diuerſum accipiunt pag. 36. De aliis illius ſcriptis infra, capite ſingulari. [conf. vol. I. pag. 588.] *Fabr.* A Ioanne Philopono diuerſus eſt alius *Ioannes Grammaticus*, cuius manuſcriptus eſt Hieroclis in carmina aurea pythagorica commentarius a. C. 925. in cod. *Vindobon.* LXXVII. nr. 5. in comment. *Lambecii*, VII. pag. 282. ſqq. cui veriſimillimum videtur, *Ioannem* illum fuiſſe vnum ex duodecim iſtis patriarchae CPolitani *notariis*, quos eruditi vocaſſent *grammaticos*: de quorum numero, officio et cognomine plura vide in *Meurſii* gloſſario graecobarbaro, littera N. vocc. Νόταρ et Νοτάριος. *Harl.*

IOHANNES TZETZES. Supra pag. 48. et lib. 2. c. 3. §. 14. et c. 8. §. 10. et lib. 3. c. 16. §. 3. vbi de eius commentariis in Homerum, Heſiodum et quae ſub fratris Iſaaci nomine vulgauit, in Lycophronem. De eius variis Hiſtoriis aliisque ſcriptis dicetur alibi, capite ſingulari.

Irenaeus. Vide infra in *Minucio. Fabr.* Conf. *Suid.* h. v. ibique Küſter, tom. II. p. 29. *Eudocia* pag. 169. *Holſten.* in obſſ. nou. miſcell. crit. II. pag. 121. ibique not. *Harl.*

Iſter, Cyrenaeus, Callimachi ſeruus et diſcipulus, de quo Voſſius in hiſt. graecis.

CONSTANTINVS et IANVS LASCARIS. Supra pag. 39. 40.

GEORGIVS LECAPENVS. pag. 15 et 44.

LESBONAX, Romanus. Supra pag. 46.

Lupercus, Berytius, Claudii II. temporibus clarus, ſcripſerat *Suida* teſte [et Eudoc. p. 282. ſq.] περὶ τοῦ ἄν libros III. Περὶ τοῦ ταὼς, de pauone, περὶ τῆς καρίδος, de ſquilla piſce: περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρύονος, de gallo apud Platonem: κτίσιν τοῦ ee) ἐν

ee) τῶν Eudoc. *Harl.*

Αἰγύπτῳ Ἀρσινοήτυ, origines [⁋] Arſinoëti in Aegypto. Ἀττικὰς λέξεις, de Vocibus Atticis. Τέχνην γραμματικὴν, artem grammaticam. Περὶ γενῶν ἀρσενικῶν, θηλυκῶν καὶ ὐδετέρων; de generibus maſculinis, foemininis et neutris libros XIII. in quibus multa accuratius tradiderit, quam Herodianus.

Lynceus, Samius, Theophraſti diſcipulus, frater Duridis, hiſtorici, Menandri, comici, aequalis, a Suida [et Eudoc. pag. 285.] grammaticus adpellatur. Eius ἀπομνημονεύματα, epiſtolas et alia multa laudat Athenaeus.

Lyſanias, Berytius, Eratoſthenis praeceptor. Suid. Ἐρατοσθένης.

MANVEL CALECAS, ſupra pag. 46.

MANVEL CHRYSOLORAS. pag. 38.

MANVEL MOSCHOPVLVS, pag. 37. ſeq.

Marcianus, Γραμματικὸς λόγυς Ἀναστασίαν τὴν τῦ βασιλέως Οὐάλεντος θυγατέρα διδάσκων. Suid. [*Valeſius* de critica cap. I. pag. 150.]

Marcus, grammaticus. *Plutarch.* IX. 5. ſympoſ.

Marſyas, γραμματοδιδάσκαλος. Suid. Idem, de quo ſupra lib. 3. c. 8. [vol. III. p. 45.]

MAXIMVS MOZARVS. Supra pag. 46.

MAXIMVS PLANVDES. pag. 46. ſeq. De eius fabulis vitaque Aeſopi dixi lib. 2. c. 9. §. 11. [vol. I. pag. 641. ſqq.] De aliis eius ſcriptis diſſerendi, (plura enim compoſuit,) alibi dabitur locus.

MELAMPVS, ſupra pag. 46.

Meliſſus, Maecenatis libertus, de quo lib. 2. c. 24. [vol. II. pag. 660.] Hic eſt, quem Suetonius cap. 3. de grammaticis Lenaeum Meliſſum ff), Plinius XXVIII. 6. Meliſſum Maecenatem adpellat.

Menander, Ariſtarchi diſcipulus. *Suid.* in Ἐρατοσθένης.

Menecrates, Epheſius, quem Aratus audiuit. *Suid.* in Ἄρατος.

Menecrates, Nyſaeus, Ariſtarchi diſcipulus. *Strab.* XIV. pag. 650.

Tertius *Menecrates*, iunior, grammaticus, cuius mentio apud *Artemidorum* IV. 82.

[*Metaclides*, aut rectius, *Megaclides*. v. ſupra I. pag. 517. *Harl.*]

[*Metrophanes*. ſupra pag. 133. *Harl.*]

MICHAEL APOSTOLIVS. Supra pag. 42. et lib. 4. c. 11. §. 9. [vol. V. pag. 110.] vbi de eius prouerbiis et Ἰωνιᾷ.

MICHAEL GLYCAS, de Syntaxi MS. bibl. Vindob. vide *Neſſelium* IV. pag. 110.

MICHAEL SOLIARDVS. Supra pag. 46.

[⁋] MICHAEL SYNGELVS, Presbyter Hieroſol. Supra pag. 46. [Edita eſt haec grammatica. v. ſub finem huius §.]

Minutius, Pacatus, (graeco nomine *Irenaeus*, Alexandrinus, Heliodori metrici diſcipulus, de cuius ſcriptis dixi lib. 4. c. 36. §. 4. [pag. 270. adde *Holſtein* in nou. miſcell. crit. II. pag. 121.

ff) In cap. III. legitur quidem *Lenaeus Meliſſus*, ſed Graeuius legere iubet *Cilnius Meliſſus*, quia Maecenas ſit *Cilnius* dictus. adde *Oudendorp.* ad Suetonii l. c. pag. 949. In cap. 21. de illuſtr. grammat. agitur de *C. Meliſſo*, Maecenati muneri dato pro grammatico. conf. *I. H. Meibomii* Maecenas, ſiue de C. Cilnii Maecenatis vita etc. Lugd. Bat. 1653. 4. cap. I. ſect. 12 et 13. in primis cap. XVIII. ſect. 8 et 9. pag. 110. *Harl.*

pag. 121. ibique notam. *Εἰρηναῖος* pro *Ῥίνθος* corrigit *Ruhnken.* in Hippocratis iureiurando, monente *Koen* in praefat. ad Gregor. Corinth. de dialectis, pag. XVIII. *Harl.*]

Mithaecus. Plato Gorgia, Athenaeus, *Suid.* [*Eudoc.* p. 304.]

Mnaſeas, Ariſtarchi diſcipulus. Suid. Ἐρατοσθένης. *Fabr.* Vide ſupra, vol. II. pag. 131. h. v. *Villoiſon* proleg. ad Homeri Il. pag. XXX. fin. *Valeſ.* de emendat. libr. V. c. 17. pag. 134. ibique Burmanni notam. Ab *Eudocia* pag. 103. citatur *Mnaſeas ἐν πρώτῳ περὶ Ἀσίας. Harl.*

MANVEL MOSCHOPVLVS. Supra pag. 37. ſeq.

[*Mnemon*, Sidetes, inuentor fuiſſe videtur notarum criticarum ad Hippocrat. codd. oram adpoſitarum. v. *Villoiſon* prolegg. ad Homer. Il. pag. XX. vbi de aliis eiusmodi criticis quoque agitur. *Harl.*]

MOERIS, atticiſta, de cuius libro de vocibus Atticis, tunc adhuc inedito, dixi lib. 4. c. 36. §. 5. [ſupra in h. vol. pag. 171. ſqq.]

MOSCHVS, Syracuſanus, Ariſtarchi diſcipulus, inter bucolicos poetas celebris, de quo lib. 3. [cap. 16. §. IX. vol. III. pag. 805. ſqq.]

Munatius, Trallianus, criticus, Herodis Attici magiſter. *Philoſtratus* in Herode cap. 14. et in Polemone c. 7. [*Valeſ.* de crit. c. II. pag. 149. ſq. *Harl.*]

MVSAEVS, cuius carmen de Herone et Leandro habemus, grammaticus dicitur in quibusdam codd. MSS. vt notare me memini lib. 1. c. 16. §. 6. [vol. I. pag. 123. ſqq] Idem forte Muſaeus, ad quem exſtat Procopii Gazaei epiſtola. [de qua v. not. ad vol. I. pag. 126.]

MARCVS MVSVRVS, Cretenſis, A. 1518. defunctus, de quo, vti de Eman. Chryſolora, Demetr. Chalcondyla, Theod. Gaza, Iano Laſcari et Georgio Trapezuntio *Lambecius* VI. pag. 278. ſeq. *Fabr.* Inprimis *Humphredus Hodius* de Graecis illuſtribus L. Gr. — inſtauratoribus etc. Londini 1742. 8. et *Boerner* de doctis hominibus, litterarum gr. in Italia inſtauratoribus, Lipſiae 1750. 8. *Harl.*

NEOPHYTVS. Supra pag. 46.

Neoptolemus, Parianus, poeta et grammaticus, cuius praecepta in artem ſuam poeticam transtuliſſe Horatium Porphyrion adnotauit. *Fabr.* De hoc et de *Neotele* v. ſupra, vol. I. pag. 517. *Villoiſon* prol. ad Homer. Il. pag. XXX. *Harl.*

NICANOR, ὁ στιγματίας. Supra pag. 46. [ſupra, vol. III. pag. 46. ſeq. vol. I. pag. 517. *Warton.* in ed. Theocrit. tom. I. pag. 136. *Harl.*]

NICANDER, grammaticus et poëta, de quo lib. 3. cap. 26.

NICEPHORVS GREGORAS. Supra pag. 46.

NICETAS, metropolita Heracleenſis. ibid.

Nicias, de quo viri docti ad Sueton. de grammaticis c. 14.

Nicocles, Laco, in grammaticis Iuliani, imperatoris, praeceptor, teſte *Socrate* III. 1. Hic videtur Nicocles, qui citatur ab Etymologici magni auctore in Σκάλοψ.

[℟] NICOLAVS RHABDA. Supra pag. 46.

Rhodius NILVS. ibid.

NIPHO, monachus. ibid.

ORION. ibid. Hic eſt Orion ſiue Orus, grammaticus *Thebanus* gg), ab Etymologo ſaepius laudatus, et cuius Anthologium ſiue *συναγωγὴν* ſententiarum ad Eudociam, Theodoſii iunioris coniugem, Suidas memorat, idem mox etiam tribuens Orioni et Oro quoque Alexandrino. [v. infra cap. V. 30. vol. VIII. pag. 839. ed. vet. ſupra, vol. I. pag. 726. *Harl.*]

Orion, Alexandrinus, cuius librum *περὶ ἐτυμολογίας* et atticarum vocum collectionem et Elogium Hadriani, Caeſaris, cuius forte temporibus vixit, Suidas commemorat. [vid. inter grammatic. inedit. h. v. et ſupra pag. 169. h. vol.]

Orion, grammaticus iunior, Alexandrinus, praeceptor Procli, philoſophi. *Marin.* in vita Procli c. 8. Diuerſus a tribus hiſce *Orion*, ad quem, ſuum *ἐν λόγοις* diſcipulum, epiſtola Procopii Gazaei XLI.

Orion vel ORVS, *Mileſius*, Etymologo laudatus, qui Ὀρθογραφίαν eius citat in Χῶ. [vid. in cod. gr. laudato, in *Montfauc.* bibl. Coislin. pag. 597.] *Ori*, *Mileſii*, Etymologicum apud ſe MS. laudat Fulvius Vrſinus notis ad Feſtum in *cibus*.

ORVS, *Alexandrinus*, grammaticus, quem Suidas refert CPoli docuiſſe et ſcripſiſſe, *περὶ διχρόνων* de vocalibus ancipitibus. Ἐθνικὰ (quae Stephanus Byz. etiam et Etymologus citat,) *λύσεις προτάσεων* Herodiani. Κατὰ Φρυνίχου κατὰ στοιχεῖον contra Phrynichi voces atticas, ordine alphabetico. Περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων, περὶ τῆς ει et αι διφθόγγου. Orthographiam et *πίνακα τῶν ἑαυτοῦ* ſiue indicem operum ſuorum Ori *de polyſemis dictionibus MS.* in codice regis Chriſtianiſſimi DCIV. Ori Ἰλιαδικὴν προσῳδίαν videtur citare Etymologici Magni ſcriptor in *κρεῖον*. Sed ſi recte inſpicias, videbis, Orum ibi prouocare ad Ἰλιαδικὴν πρόσῳδίαν Herodiani, de qua ſupra pag. 10. *Fabr.* *Horus*, (de quo v. ſupra h. v.) *Orus* et *Orion* iidem fuiſſe, eorumque nomina confuſa videntur. *Harl.*

Minutius Pacatus. Supra in *Minutio.*

Palaephatus, Aegyptius ſiue Athenienſis, de quo lib. 1. cap. 21. §. 1.

Palamedes, Eleates, cuius commentarium in Pindarum, *ὀνοματολόγον* et de comicis ac tragicis vocibus librum Suidas commemorat. Vide et ſupra lib. 1. c. 23. §. vlt. [vol. I. pag. 205. ſq. vbi duos Palamedes refero Eleates, quorum alter phyſicus e Pythagorae ſchola, de quo plura lib. 2. c. 13. [II. 22. vol. II. pag. 473.]

[*] *Pamphila*, de qua Suidas in Παμφίλη et Σωτηρίδης. [*Eudocia* p. 360. ſq.] *Photius* cod. CLXXV. *Menagius* in hiſtoria mulierum philoſopharum et *Voſſius* de hiſtoricis graecis. De alia *Pamphila*, Latoi filia, idem *Menagius* ad Laërtium lib. 1. ſect. 24.

Pamphilus, grammaticus Ariſtarcheus, et *Pamphilus*, cognomento *φιλοπράγματος*, cuius *τέχνης γραμματικῆς* idem Suidas hh) meminit, qui de vtroque videndus, et *Lambecius*

gg) V. *Villoiſon* prolegg. cit. pag. XXX. *Ruhnken* praef. ad Heſych. lexic. II. pag. VII. infra in cap. de Lexicis graecis. Orionem Theban. deſcripſit Etymologus M. v. *Ruhnken* ad Timaei lex. plat. pag 217. ed. II. qui locum emendat. it. *Koen* praef. ad Gregor. Corinth. de dialectis pag. XIX et XXI. vbi locus corrigitur. *Harl.*

hh) *Eudocia* p. 359. (duce Suida III. p. 15. ſq. apud quem hic eſt poſterior.) inter Grammaticos refert Pamphilum, Alexandrinum, Ariſtarcheum grammaticum, eumque ſcripſiſſe, prodit, *pratum* (h. e. varia, inſtar Anthologiae ſ. florilegii:) *περὶ γλωσσῶν ἢ λέξεων βιβλία οἱ*, (aut ex emendatione Lambecii, quam probat Küſter ad Suidam: *ἔτι δὲ ποικί-*

cius lib. 2. de bibl. Vindobonenſi pag. 528-542. *Fabr.* Siue pag. 141. ſqq. edit. Kollarii, cum primis pag. 153. ſeqq. vbi Suidae locum de Pamphilis vberius perſequitur, et emendare ſuſtinet, dum contendit, Suidam ex duobus Pamphilis tres feciſſe, ſcriptaque ſecundi male adtribuiſſe primo; ideo totum de Pamphilo locum aliter ſcribendum et in ordinem redigendum cenſet, et hinc omnia ſcripta, quae Pamphilo primo a Suida tribuuntur, ei abiudicat, atque ſecundo adſignat, auctoritate adductus Galeni, qui Pamphilum illum, qui de herbis ſcripſit, *grammaticum* adpellet. Enimvero Lambecii argumentationem mera tantum niti coniectura, monet Küſter ad Suidae locum; praeter ea Küſter. exiſtimat, opus Pamphili de *iconibus* eiusdem fuiſſe argumenti, de quo ſcripti ſunt duo libri Philoſtrati περὶ εἰκόνων, hodie adhuc exſtantes. Add. *Fabric.* in elencho medicor. vett, in vol. XIII. pag. 356. vbi plures quoque *Pamphili* recenſentur, atque vol. VI. pag. 499. vet. edit. et *Needhami* prolegg. ad Geoponica pag. LXIII. ſqq. ibique not. Niclas, qui Küſtero adſentitur; at, vtrum is Pamphilus, philoſophus, cui Suidas geoponica ſiue de R. R. libr. tribuit, platonicus ſit ille, quem Epicurus Sami audiuit, (v. ſupra, vol. III. pag. 181.) vt Lambecio et Küſtero placet, an vero alius, neſcire ſe fatetur. *Harl.*

Pamprepius, Thebanus, qui Athenis grammaticam docuit Zenonis temporibus. De illo multa Suidas e Malcho, hiſtorico, in Παμπρέπιος. Meminit iterum in Σαλλούστιος, Σαραπίων etc.

Pampus, grammaticus, ad quem epiſtola ſexta Aeneae Gazaei.

[***Parmenon***, gloſſographus. v. ſupra, vol. I. pag. 518. vbi quoque de *Pamphilo* et *Parmeniſco* quaedam ſunt notata, *Villoiſ.* prol. cit. pag. XXIX et XLI. not. *Harl.*]

Parmeniſcus, grammaticus, ab Etymologico Magno citatur in Ἄρεω et in Ἀγραφίης, vbi male editum eſt Παρμένιος. Alius *Parmeniſcus*, pythagoricus, de quo lib. 2. c. 13. alius *Parmeniſcus*, praefectus Apolloniatarum. in numo apud Laur. Begerum tom. I. theſauri Brandenburg. pag. 462.

Parthenius, Phocenſis, Dionyſii, grammatici, diſcipulus, Athenaeo, Etymologo, Suidae, Euſtathio aliisque memoratus, de quo lib. 3. c. 27. §. 9. [vol. IV. pag. 305. ſqq. praecipue pag. 309] vbi et de aliis hoc nomine et de *Parthenio Nicaeno*, cuius narrationes amatorias habemus.

Paxamus, de quo Suidas.

Philemon, Atticus Anxonenſis, [vel potius *Aexonenſis*, vt docet Meurſ.] de quo *Meurſius* in bibl. Attica. *Fabric.* — *Meurſius* col. 1583. ſq. in theſ. antiqq. gr. Gronou. a Poleno

ποικίλων περιοχὴ γλωσσῶν, ἢ λέξεων,) inc. a littera, ἀ et definere in ω. quae autem ad α vsque ad δ. pertinerent, ea confeciſſe Zopyriona: tum ὡς τὰ Νικάνδρῳ ἀνεξήγητα, (h. e. *ab aliis non explicita,*) καὶ τὰ καλούμενα Ὀπικὰ, (aut rectius ex emendat. Kuſteri ad Suidam, Ὀφιακὰ *de ſerpentibus*,) porro artem criticam, et permulta alia: alterum autem *Pamphilum*, Amphipolitam, cognomento φιλοπράγματον, *Eudocia* pag. 361. inter philoſophos recenſet, eumque, (praeeunte Suida, ad quem v. Küſteri not. III. pag. 14.) ſcripſiſſe, narrat, εἰκόνας (imagines herbarum h. e. ex mente Lambecii,) κατὰ στοιχεῖον. (de quibus *Lambec.* l. citando p. 155. ſeq. ex Galeno eſt copioſus, ſed diſſentit Küſter. ad Suidam,) artem grammaticam, de pictura et celebribus pictoribus, georgicorum libros tres. (quorum fragmenta adhuc ſuperſunt. v. *Lambec.* p. 157. ſq.) *Harl.*

leno edito, vol. X. docet vberius, hunc Philemona ſcripſiſſe *περὶ ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν· Ἀττικὰς Φωνάς· Ἀττικὰς λέξεις· περὶ ἀττικῶν ὀνομάτων.* (quae omnia ſub diuerſis, ſed idem ſignificantibus, titulis citata, vnum opus fuiſſe videntur,) *περὶ παντοδαπῶν χρηστηρίων. σύμμικτα.* Add. ſupra volum. II. pag. 476. not. et *Villoiſon* proleg. homer. pag. 34. qui *Philemonem*, *τῶν συμμίκτων* auctorem, Alexandri M. facit aequalem. Alius grammaticus et criticus, *Philemon*, Creticus (aut forſan auctor *συμμίκτων*·) cuius editionis homericae variae lectiones in homericis ſcholiis Marcianis memorantur; vide ſchol. ad Il. *β'*. 258. coll. iis, quae *Villoiſon* in prolegg. homer. pag. XXXIV. ex *Porphyrii* quaeſt. homer. 8. adducit. — Alius *Philemon*, grammaticus, praeceptor imperatoris Maximini iunior. apud Capitolin. pag. 148. — Alius *Philemon*, auctor Lexici technologici, de quo iam plura adnotaui ſupra pag. 169. h. vol. et in vol. I. pag. 518. Add. fragmentum illius lexici reperiri in cod. Medic. X. nr. 10. plut. 91. v. *Bandin.* catal. codd. gr. III. col. 429. qui vero Philemonas haud diſtinguit. *Harl.*

Philetas, Cous, grammaticus, criticus, Ptolemaei Philadelphi praeceptor, de quo idem Suidas et *Voſſius* III. inſtitut. poetic. pag. 52. *Fabr.* Plura vide ſupra, in vol. I. p. 518. vol. II. pag. 874. vol. IV. pag. 490. et *Koppiers* obſeruata philolog. pag. 35. ſeq. de *Philetae*, antiquioris forſan grammatici, aeuo Ariſtophanis et Strattidos, *lexico homerico*, de quo iam ex Koppierſio dixi ſupra ad vol. II. pag. 497. not. Apud *Suidam* tom. III. pag. 600. (vbi v. Küſter,) et Eudociam pag. 424. dicitur quoque floruiſſe Philippi et Alexandri M. temporibus. conf. doctum cl. *Car. Phil. Kayſeri* libellum, *Philetae Coi fragmenta, quae ſuperſunt* etc. Göttingae 1793. 8. pag. 13. ſqq. *Harl.*

Philippus, quem de ſpiritibus dictionum ſcripſiſſe, Herodiani praecepta ſequutum, et de ſynaloepha, Suidas auctor eſt.

[*Philiſcum*, *Aeginetam*, [de quo v. *Suidam* III. pag. 603. ibique Küſter. et ſupra in vol. II. pag. 314.) *Eudocia* pag. 424. inter grammaticos recenſet. *Harl.*]

Phillatius, (al. *Philtatius*) Olympiodori, hiſtorici, amicus, cuius meminit *Photius* cod. LXXX. pag. 110. *Ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντος περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων, μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ μέτρον τοῦ κόλλου*, ΦΙΛΛΑΤΙΟΣ *ὁ τοῦ ἱστορικοῦ ἑταῖρος εὐφυῶς περὶ Γραμματικὴν ἔχων ἀπέδειξε, καὶ εὐδοκιμήσας, τυγχάνει παρὰ πολιτῶν εἰκόνος.*

Herennius Philo, Byblius, grammaticus, Domitiani temporibus clarus, Hermippi Berytii praeceptor, de quo dixi lib. 4. cap. 6. [vol. IV. p. 753.] vbi plures Philones retuli.

[*Philochorus*, Athenienſis, grammaticus. v. inprimis ſupra, vol. II. pag. 481. ſeq. *Meurſius* in bibl. Attica h. v. cl. *Wolf.* in prolegg. ad Demoſth. orat. adu. Leptin. p. XCVIII. ſq. et *Olearii* notas in Suidam, ab Erneſti editas, pag. 318. *Harl.*]

[▼] PHILOXENVS, de cuius gloſſis dicam infra capite, quod Lexicis graecis adhue deſtinaui. Nonnulla de eodem habes lib. 2. cap. 5. *Fabr.* Vol. I. pag. 519. In ſchol. Marcianis et comment. Euſtathii ſaepius memoratur. Eius opera enumerant Suidas et Eudocia. Conf. *Villoiſon* prolegg. homer. pag. 18. *Olearii* notas ad Suidam, ab Io. Chr. Theoph. Erneſti cum I. A. Erneſti obſſ. philolog. criticis in Ariſtoph. Nubes etc. editas, (Lipſiae 1795. 8.) pag. 318. et pag. 317. de *Philoxeno* Εὐκλητίδου (ſed in Küſteri edit. Suidae III. pag. 605. Εὐλητίδου, *Euletidae* filio,) Cytherio, poeta. — *Philoxenus*

Digitized by Google

loxenus vero confunditur interdum cum *Philone;* aut, vt probabilius videtur *Koenio* praef. ad Gregor. Corinth. de dialect. pag. XIX. ſqq. duobus nominibus idem innotuit grammaticus. Pariter Φίλων et Φιλωνίδης eadem ſunt nomina, forma duplici, de cuius frequentia et conſuetudine docte agit idem *Koen.* pag. 133. ſqq. ad Greg. Corinthum. *Harl.*

[*Pindarus Commaticus:* de rebus grammaticis eum ſcripſiſſe, patet ex ſchol. gr. ad Dionyſii, Thracis grammat. a *Villoiſonio* in anecd. gr. II. p. 187. e cod. Veneto CCCCLXXXIX. publicato. adde ſupra in vol. I. pag. 519. nr. LXXXVII. et nr. 4. *Harl.*]

Pinytus. Stephanus Byz. in Βιθύνιον.

Pius, Πῖος, qui in Odyſſeam ſcripſit. Vide ſi placet lib. 2. cap. 5. [vol. I. pag. 519.]

MAXIMVS PLANVDES. Supra pag. 46. ſeq.

[*Polio*, ſ. Pollio grammaticus, ſcripſit de erratis, quae circa litteras committuntur, teſtibus *Suida* III. pag. 164. (vbi v. Küſter.) et *Eudocia* pag. 360. *Harl.*]

PORPHYRIVS. Supra pag. 47. et lib. 4. c. 30. lib. 2. c. 5.

[*Porphyrogenitus.* v. ſupra, vol. I. pag. 520. *Harl.*]

[*Polybius, Sardianus.* v. ſupra inter grammatic. ineditos h. v. *Harl.*]

MICHAEL PSELLVS. pag. 47.

Poſidonius, quem citat Etymolog. in Ὄψις. Idem, ni fallor, quem Ariſtarchi anagnoſten laudat Euſtathius. De aliis *Poſidoniis* praeter Ionſium et ea, quae lib. 3. cap. 10. [vol. III. pag. 572. ſqq.] dixi, videndus *Begerus* tom. I. theſauri Brandenburg. p. 276. licet numus, quem ibi refert, nulli ex tribus Poſidoniis, Suidae memoratis, conuenire videatur; ſed potius alicui praefecto vel magiſtratui huius nominis in prouincia aliqua, mari vicina, vel inſula.

[*Praxiphanes*, Mytilenaeus, Theophraſti ſodalis, primus adpellatus eſt Grammatici nomine, referente *Clemente Alexandr.* Strom. I. pag. 309. ed. Heinſ. v. *Valeſ.* de critica cap. II. pag. 148. ibique not. Burmanni, et ſupra, in vol. II. pag. 503. *Harl.*]

Proteas, Zeugmatites. *Steph. Byz.* in Ζεῦγμα, Etymolog.

Protogenes, grammaticus. *Plutarch.* VIII. 4. et IX. 2. ſympoſ.

PTOLEMAEVS, *Aſcalonita*, de quo dixi lib. 4. c. 35. [§. 5. pag. 156. h. vol.] et lib. 2. c. 5. [vol. I. pag. 52.]

PTOLEMAEVS, Alexandrinus, cognomine *Chennus*, *Hephaeſtionis* F. clarus Traiani et Hadriani temporibus. Vide ſupra pag. 18. [nec non, vol. I. pag. 521.] et Suidam in Πτολεμαῖος et Ἐπαφρόδιτος, *Photium* cod. CXC. vbi excerpta dat ex eius ſex libris ad Tertullam, eruditam feminam, περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας (παράδοξον ἱστορίαν Suidas adpellat,) quae graece et latine inter ſcriptores hiſtoriae poeticae cum Dau. Hoeſchelii et Andreae Schotti notis recudi curauit *Tho. Galeus.* Pariſ. 1675. 8. Tzetzae *Ptolemaeus Hephaeſtion* dicitur. Suida teſte ſcripſit etiam Sphingem, drama hiſtoricum, et ἀνθόμηρον poema Homerici aemulum libris XXIV. *Fabr.* *Eudocia* pag. 360. de hoc et de aliis quatuor *Ptolemaeis*, grammaticis, duce Suida, differit. Eudocia autem cum Suida ſcribit Ptolem. ὁ τοῦ Ἡφαιστίωνος. Sed *Ionſius*, qui de ſcriptor. hiſtor. philoſ. I. cap. 2. ſect. 4. quaedam de noſtro habet, in ſect. 5. pag. 161. improbat eorum opinionem, qui ſcribant aut interpretentur *Ptolemaeum Hephaeſtionis* filium vel *Ptolemaeum Hephaeſtionis*, quum *Ptolemaeus Chennus* ſub

Nerua et Traiano, *Hephaeſtion* autem ſub Antonino Pio floruiſſent. Ionſius igitur malit *Ptolemaeus*, *Hephaeſtionis praeceptor vel pater*. De quo veterum vſu et ſcribendi breuitate v. etiam *Villoiſon*. proleg. ad Apollonii lexic. homer. pag. IV. ſq. *Harl.*

Ptolemaeus, Ἐπιθέτης, ſiue, vt in Euſtathii codicibus, Ἐπίθετος dictus, hoc eſt *aſcititius*, quod Ariſtarchum ſectaretur, Hellanicum vero auſcultaret. Scripſit, Suida teſte, περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν, de plagis ſiue vulneribus, quae inflicta narrat Homerus, et commentarium in Odyſſeam. *Fabr.* v. ſupra in vol. I. p. 520. ſq. *Harl.*

Ptolemaeus, Oroandri F. Alexandrinus, cognomine *Pindarion*, Ariſtarchi diſcipulus, qui, vt idem Suidas auctor eſt, ſcripſit Homericorum [?] ὑποδειγμάτων ſiue *exemplorum* libros III. De charactere dicendi, quo Homerus vſus eſt. De dictione librum ad Neothalidem. De Vtide Iliad. *l.* 366. et Aſteropaeo Iliad. φ'. 351. aliaque. *Fabric.* v. ſupra, vol. I. pag. 520. *Harl.*

Ptolemaeus, cum Ariſtonico, Alexandrino, patre ſuo, grammaticam Romae profeſſus, quem Suidas ait ſcripſiſſe τὰ ὁμοίως εἰρημένα τοῖς Τραγικοῖς ſiue de iis, quae plures Tragici conſimilia ſibi dixerunt. In Homerum libros quinquaginta; De iis, quae ab Homero ξένως et *parum* credibiliter narrata ſunt, et de Muſis ac Nereidibus. *Fabr.* Vide ad vol. I. pag. 521. nr. XCVII. *Harl.*

[*Rheginum*, (de quo vide ad cap. XXXVI. de Phrynicho, et *Bandini* catal. codd. gr. Laurent. I. pag. 549.) atque *Rhianum*, poetam, (de quo egi in vol. I. pag. 734.) *Suidas* pag. 256 et 259. tom. III. atque *Eudocia* pag. 371. grammaticis quoque adnumerant. *Harl.*]

[*Salluſtius*, ſophiſta, ſcripſit commentarium in Demoſthenem et Herodotum. v. *Suidam* III. pag. 276. vbi plures *Salluſtii* recenſentur, et *Hemſterhuſ.* ad ſcholiaſten, (qui Σαλλούστιον quemdam citat,) ad Ariſtoph. Plutum v. 725. pag. 247. not. 30. *Harl.*]

Seleucus, Alexandrinus, cognomento Homericus, qui totum poetam commentariis illuſtravit. Scripſit etiam de differentiis verborum περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς, aliaque, de quibus Suidas et eruditus eius interpres, Kuſterus, conſulendus. Citatur ab Apollonio, Dyſcolo, Euſtathio etc. [De hoc et ſequenti vide quoque *Eudoc.* p. 386.]

Seleucus, Emeſenus, grammaticus, cuius commentarius in Lyricos et alia ſcripta a Suida memorantur.

Semus, Eleus, qui de paeanibus aliisque rebus ſcripſit, atque a Deliacorum, quod compoſuit, opere *Delius* aliis adpellatur. Vide *Suidam* [*Eudoc.* l. c.] et *Voſſium* de hiſtoricis graecis.

Aelius Serenus, Athenienſis, cuius epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum libro vno et Philonis de vrbibus et claris illarum viris, libris tribus conſtantem Suidas et Eudoc. l. c. memorat.

Sergius, grammaticus, ad quem ſcripſit Seuerus Eutychianus. *Photii* bibl. cod. CCXXX. pag. 464. ex Eulogii Alex. libro IX. *Fabr.* *Pachomius* in praef. ad ſuam grammat. (inter codd. MSSt. gr. apud Nanios adſeruatos, pag. 511.) laudat Σεργίου ἀναγνώστου ἐμεσινοῦ εἰς τὰ Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ. *Harl.*

[*Seruius*, Σεργίος, ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν citatur ad Homer. Il. Φ. 242. pag. 471. *Villoiſ. Harl.*]

[*Sextus*

[*Sextus*, citatur a ſchol. B. ad Hom. Il. A. v. 155. fin. pag. 270. ed. Villoiſon. *Harl.*]

[*Sidonius*, citatur in Etymol. M. pag. 124. in Ἀπὸ et in ſcholiis ad Iliad. Ο΄. 229. ex cod. Aloyſii Alemanni. An *Philoxenus Sidonius* apud Euſtath. pag. 579. ed. Rom.? at pag. 966 et 1017. atque in ſcholiis Pindari ſimpliciter dicitur *Sidonius*, obſeruante *Villoiſon* in prol. ad Apollonii lex. homer. pag. XXI. Saepius occurrit *Sidonii* nomen in ſchol. ad Homerum. v. ſupra, vol. I. pag. 450. h. v. pag. 452. vbi in indice ſcriptum exſtat *Sidonius (Dionyſius) grammaticus*, pag. 456. et 492. *Harl.*]

SIMEON, grammaticus, cuius Etymologicum MS. in bibl. Vindob.

[*Simmias* grammaticus a Suida et Eudocia dicitur, ſed conf. in vol. III. pag. 808. §. XI. notata. *Harl.*]

Socratides. Vide paullo infra in Soteride.

[*Sophocleus*, inter veteres Apollonii, Rhodii, enarratores nominatur a ſchol. ad *Ariſtophan.* Nub. 397. pag. 309. m. edit. *Harl.*]

[*Sophronius.* v. ſupra inter grammat. ineditos h. v. *Harl.*]

Soſibius, Laco. Suid. in Δικηλιςῶν, et in Σωσίβιος, vbi ex Athenaeo innuit, eum ſcripſiſſe λύσεις ſolutiones problematum, (vt Hephaeſtion, Orus Alex. Zenodotus et alii) adeoque fuiſſe ex illo grammaticorum genere, qui a nodis difficilium quaeſtionum ſolvendis λυτικοὶ ſiue ἐπιλυτικοὶ adpellabantur, quemadmodum contra ἐνςατικοὶ, quibus, vt Apollonio, Dyſcolo, iucundum erat, propoſitis quaeſtionibus aliorum ingenia fatigare. Vide *Wowerii* polymathiam pag. 95. *Ionſium* pag. 206. *Fabr.* Vide *Ionſ.* de ſcript. hiſt. phil. II. 3. pag. 151. ſq. ed. Dornii. ſupra, vol. I. pag. 524. III. p. 819. not. De *Soſibio*, tragico, vol. II. pag. 321. Sed in loco Athenaei, ibi citato, *Soſitheum* eſſe reducendum, contendit cl. *Eichſtädt* de dramate graecorum comico-ſatyrico, inprimis de *Soſithei* Lytierſa. Lipſ. 1793. 8. *Harl.*

[*Soſiphanes.* v. ſupra, vol. I. pag. 524. *Harl.*]

Soſtratus, Ariſtodemi F. Nyſaeus. *Strabo* XIV. pag. 650. *Fabr.* Idemne videtur *Soſtratus*, quem *Eudocia* pag. 85. inter eos nominat, qui ibi feruntur Achillis vitam enarraſſe, aut mythos forſan fataque belli Troiani expoſuiſſe? *Harl.*]

[P] *Soteridae* duo a Suida memorantur grammatici, vnus Pamphilae, de qua ſupra, maritus, (ſed quem alibi [ii]) vocat Σωκρατίδην,) quem ait ſcripſiſſe orthographiam; quaeſtiones homericas; commentarium in Menandrum; de metris, de comoedia et commentarium in Euripidem. [Eadem refert *Eudoc.* pag. 387.] Alter Pamphilae pater, Epidaurius, qui ſub eius nomine libros tres hiſtoriarum vulgauerit.

STEPHANVS, MS. in Dionyſium, Thracem. Supra p. 47. [*Stephani*, grammatici Alexandrini, fragmenta comment. in Dionyſii, Thracis, artem grammaticam e codd. Venet. publici iuris fecit *Villoiſon* in anecd. gr. tom. II. p. 125 et 141. ſq. *Harl.*] — Alius, vt exiſtimo, cuius ἐθνικῶν epitomen habemus, de qua lib. 4. c. 2.

ii) Suidas in Παμφίλη. Itaque videndum, an Soteridae ambo apud Suidam denotent vnum eumdemque hominem, et priore loco legendum non τῆς Παμφίλης, ſed πατήρ. Certe etiam priorem illum ſcribit libros hiſtoriarum Pamphilae nomine proſcripſiſſe, quod idem mox etiam de altero adfirmat.

Digitized by Google

MICH. SYNGELVS [*Syncellus*] presbyter Hieroſol. Supra pag. 16. 39. et Michael Syngellus.

[*Syrianus.* v. ſupra, vol. I. pag. 525.]

Tauriſcus, Cratetis Mallotae auditor, *Sexto Empirico* memoratus lib. 1. contra grammaticos cap. 12.

Telephus, Pergamenus, L. Veri praeceptor, de quo viri docti ad Capitolinum in Vero c. 2. Suidas plura eius ſcripta memorat, quae intercidiſſe dolendum eſt: *Ποικίλης Φιλομαθίας* ſiue variae eruditionis libros duos: Vitas tragicorum et comicorum: *Βιβλιακῆς ἐμπειρίας* de notitia librorum libros tres, quibus docuit *τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία*, qui libri eſſent comparatu digni: De Athenienſium legibus, moribus et dicaſteriis: *Περιήγησιν* ſiue deſcriptionem Pergami: de Pergami regibus libros V. et de Auguſtali Pergameno *περὶ τȣ̃ ἐν Περγάμῳ Σεβαςίȣ* libros duos: Praeterea libros V. *περὶ συντάξεως λόγȣ Ἀττικȣ̃* ſiue de attica conſtructione, et de nominibus veſtium aliarumque rerum, quarum in vita vſus eſt, atque *ὠκυτόκιον* ſiue collectionem epithetorum ad expeditam dictionis copiam libris X. Denique alia Homerum ſpectantia, quae retuli lib. 2. c. 5. [vol. I. pag. 525. et p. 539. §. VI. cap. VI.] vbi etiam de altero *Telepho*, Coo, Philetae grammatici, de quo ſupra, patre. *Fabr.* — *Telephus* citatur in ſchol. ad Ariſtophan. Plut. v. 725. vbi v. Hemſterhuſ. pag. 247. adde *Wieland* ad germanicam Luciani interpretat. tom. V. pag. 392. *Burmann.* II. add. ad Valeſii emendatt. pag. 226. ſeq. *Harl.*

Theagenes, Cnidius, quem in critica magiſtrum habuit Herodes Atticus. *Philoſtr.* in Herode cap. 14. [conf. *H. Valeſ.* de critica, c. II. pag. 149. ſq. ſupra, vol. I. p. 525.]

Theo, grammaticus, cui ſucceſſit Tiberii et Claudii tempore Apio Pliſtonices. Suid. in Ἀπίων. Idem forte Theo, cuius commentarius in Odyſſeam ab Euſtathio citatur. *Fabr.* v. ſupra, vol. I. pag. 525 *Warton* ad Theocrit. tom. I. pag. 135. ſq. *Ruhnken* praefat. ad Heſychii lex. vol. II. pag IX. ſq. *Harl.*

THEODORETVS, [ſ. *Theodoritus*] de ſpiritibus dictionum. Supra p. 36. Exſtat [?] etiam ad calcem grammaticae Vrbani, et Alexandri Scoti, et ad calcem Scapulae. *Fabric.* Quod negat *Iriart.* ſupra ad §. XV. ſect. III. nr. 3. laudatus. *Harl.*

THEODORVS GAZA. Supra pag. 39.

THEODORVS PRODROMVS. pag. 47. [et ad §. VII.]

THEODOSIVS, Alexandrinus. ibid.

THEOGNOSTVS, ſiue THEOGNOTVS, ibid. *Fabr.* Conf. *Villoiſon* anecd. graec. II. pag. 127. not. de Theognoſti aetate et hiſtoria Michaelis Balbi II. Amorienſis. *Harl.*

Theſpeſius, grammaticus, in quem Greg. Nazianzeni Epigramma dedi lib. 4. c. 32.

THOMAS Magiſter. Supra pag. 47. ſeq. et lib. 4. c. 36. §. 10.

Timarchus, ſiue potius *Timachides*; Rhodius. Vide Küſterum ad Suidam in Ἀργάς. *Fabr.* *Timachides* emendabatur a Mauſſaco ad Harpocr. v. Ἀργάς· quod praeter Kuſterum probauit *Ruhnken* praef. ad Heſychii lex. pag. VIII. *Harl.*

[*Timogenes*, ſiue *Timagenes* v. ſupra ad vol. I. pag. 525. fin. et *Villoiſon* prolegg. ad Hom. Iliad. pag. XLII. not. *Harl.*]

TIMOTHEVS, grammaticus Gazaeus, cuius *ἀποσπασμάτων* MS. in codice Barocc. 50.

GEORGIVS TRAPEZVNTIVS. Supra pag. 45.

TRICHA.

Digitized by Google

TRICHA. pag. 48.

TRYPHIODORVS, de quo lib. 2. c. 5. et c. 7. §. 8.

TRYPHONIS plura inedita retuli pag. 48. et editum de tropis atque figuris dictionum apoſpasmation pag. 36. Fuit hic Tryphon Ammonii F. Alexandrinus, qui, eodem Suida teſte, Auguſti temporibus et ante vixit. [v. ſupra, vol. I. pag. 526.]

Tyrannio, dictus alio nomine *Theophraſtus*, Heſtiaei Amaſeni et Dionyſii, Thracis, diſcipulus, Romam captiuus ductus a Lucullo, vbi diues et bibliothecae 30000. amplius librorum poſſeſſor factus eſt. De hoc *Heſychius* illuſtris et *Suidas*, *Plutarchus* Lucullo pag. 504. et Sylla pag. 468. *Strabo* XIII. pag. 609. vbi de libris Ariſtotelis ab eo redemtis. [vid. ſupra, vol. III. pag. 293 et 373.]

Tyrannio, Amaſenus, iunior, prioris diſcipulus a praeceptore nomen conſequutus, alio nomine *Diocles*, quem audiuiſſe ſe teſtatur ciuis eius *Strabo* XIII. p. 548. Hic Terentiae Ciceronis libertus et liberorum eius praeceptor, de quo *Cicero* II. Epiſt. ad Attic. et II. 4. ad Quintum fratrem. De huius Tyrannionis διορθώσεις Homerica aliisque ſcriptis videndus Suidas. [v. ſupra, vol. I. pag. 526.]

[P] IO. TZETZA ſiue TZETZES. Supra in Iohanne.

VRBANVS, Bellunenſis. Supra pag. 14.

ZACHARIAS CALLIERGVS. pag. 48.

Zeno, grammaticus, cuius epigrammata memorat *Laertius* VII. 35.

[*Zeno*, Herophileus, (h. e. qui ſectam Herophili ſequebatur,) ſcripſit de ſignis criticis, ad Hippocrateorum codd. oram adpoſitis. v. *Menag.* ad Laert. III. pag. 161. tom. II. et *Villoiſon* prolegg. ad Hom. Il. pag. XX. — De *Zenone Citieo*, qui rhetorica et grammatica ſcripſit opuſcula, aliisque *Zenonibus* philoſophis, (de quibus in vol. III. pag. 526. ſeq. et 579. ſeqq. ſatis diſputatum eſt,) v. *Eudocia* pag. 204. ſeq. et ſupra, vol. III. pag. 581. ſeq. de illo *Zenone*, grammatico. *Harl.*]

Zeno, Myndius. Stephanus Byz. in Μύνδος.

Zenodotus, Philetae diſcipulus, Epheſius, Ptolemaei Lagi tempore praefectus bibliothecae Alexandrinae, de cuius διορθώσεις poematum Homeri dixi lib. 2. c. 2. §. 16. [conf. vol. I. pag. 527. — De *Zenodoto Philetaero*, in hoc vol. pag. 160. Eius opuſc. de differentia vocc. animalium eſt quoque in bibl. Eſcorial. *Harl.*

Zenodotus alter, iunior, Alexandrinus, qui Ariſtarchi criticam in Homero audaciam ſubinde caſtigauit. Vide, ſi placet, quae dicta a me ſunt eodem loco. [add. *Villoiſ.* prol. Hom. pag. XXXI. De hoc Zenodoto et ſuperiore v. *Eudoc.* pag. 204.]

Zopyrio, grammaticus, cuius meminit *Plutarchus* IX. 2. ſeq. conuiualium quaeſtionum. *Fabric.* Conf. *Eudoc.* pag. 360. de Pamphilo, et ſupra in hoc catal. grammat. in voc. *Pamphilus*. *Harl.*

Zopyrus, Supra in Dionyſio Zopyro. *Fabr.* Supra in vol. I. p. 527. *Harpocration* voc. Ἕρμος (vbi v. Mauſſacum pag. 173.) laudat illius librum περὶ ποταμῶν. *Zopyrus*, Byzantinus, ἐν τρίτῳ Ἱστορικῶν memoratur a *Plutarcho* in parallelis, t. VII. ed. Reisk. p. 249. *Zopyrus*, Clazomenius, rhetor, ſupra in h. vol. pag. 141. vt alios eiusdem nominis hic praetermittam. *Harl.*

Digitized by Google

[In vſum Graecorum recentioribus temporibus *grammaticas* fuiſſe compoſitas ſermone graeco, iam in introduct. in hiſt. L. Gr. I. pag. 41 et 43. ſeq. notaui. De Laſcaris, Moſchopuli et Gazae Aldique grammaticis v. partim ſupra ſub nominibus Laſcaris Gazae et Moſchopuli, §. IX et XV. partim, quae ſupra in vol. I. pag. 707. ſeq. de editt. primis Theognidis et Pythagorae A. C. pag. 794. not. *ggg*. ac 797. not. adtuli, partim in indice recentiorum grammaticorum, in catal. bibl. *Bunau.* tom. I. vol. III. pag. 1800. ſeq. commemorantur. Recentiores grammaticae, graece ſcriptae, hae mihi innotuerunt.

Aldi Manutii Romani grammaticae inſtitutiones graecae, (graece, cum praef. Muſuri, qui eam poſt Aldi mortem edidit,) in calce: *Venetiis* in aedibus Aldi et Andreae ſoceri, menſe Nou. M. D. XV. (1515.) 4. Muſurus in praefat. et epiſtola dedicat. „Mihi, inquit, filiolam paruulam, quam proxima foetura mentis trans mare genuerat, tradidit (ante mortem) expoliendam. — Recepi igitur facturum: et quod promiſſum eſt: nunc exitu praeſtatur. Itaque grammatica graeca, (id enim filiolae nomen eſt,) quam Aldus, immatura morte praeuentus, plenioribus eruditionis alimentis nutrire non potuit, ad te moeſta verecundaque noſtro impulſu proficiſcitur." Integram epiſtolam Maittaire etiam in A. T. II. pag. 53. ſeq. recudendam curauit. In ſerie dell' edizioni Aldine p. 6. citatur quidem *Aldi Manutii grammatica graeca* 1497. 4. Sed illae ſunt *inſtitutiones graecae grammatices* auct. *Vrbano Bellunenſi*, ord. min. exc. in aedibus Aldi Manut. M. III. D. menſe Ian. v. *Seemilleri* incunab. typogr. bibl. Ingolſt. faſc. IV. pag. 88. *Strauſſ.* opp. rariora bibl. Rebdorf. Eichſtädt. 1790. 4. pag. 283. et cel. *Panzeri* A. T. III. pag. 418. *Aldinae* autem grammaticae edd. Pariſ. Rob. Seph. 1531. 4. Venet. 1558. 8. 1561. 1564. 1568. 1578. 8. memorantur in catal. bibl. Pinellian. III. pag. 262. ſeq. ed. a. 1576. in: Serie ed. Ald. pag. 133.

Βυσσαρίωνος ἱερομάχȣ μακρῆ, τȣ͂ ἐξ Ἰωαννίνων, Σταχυολογία τεχνολογικὴ κατ᾽ ἐρωταπόκρισιν τῆς γραμματικῆς τέχνης. Νεωςὶ δὲ τυπωθεῖσα μετὰ προσθήκης τῶν τȣ͂ ἈΜΜΟΝΊΟΥ *ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, τῶν χρυσῶν ἐπῶν* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ, *καὶ ἄλλων τινῶν ὠφελίμων· ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει Ἰωάννȣ Ἱερέως* ἈΒΑΜΊΟΥ, *τȣ͂ Κρητός.* Venetiis 1694. 8. Ex qua *Helladium* pleraque repetiiſſe in ſua grammatica, Fabric. ſupra §. XV. ſect. IX. iam adnotauit.

Γραμματικὴ περὶ συντάξεως τȣ͂ — — ἈΛΕΧΆΝΔΡΟΥ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΆΤΟΥ, *τȣ͂ μεγάλȣ Λογοθέτȣ τῆς Ἀνατολικῆς τȣ͂ Χριςȣ͂ μεγάλης ἐκκλησίας.* — — *Ὁμȣ͂ καὶ ἑτέρα* ΜΙΧΑῊΛ ΤΟΥ͂ ΣΥΓΓΈΛΟΥ, *τȣ͂ ἀποςολικȣ͂ θρόνȣ τῶν Ἱεροσολύμων· — ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει Ἀλεξάνδρȣ Καγκελλαρίȣ τȣ͂ Ἰατροφιλοσόφȣ.* Venetiis 1745. 8. In epiſtola dedicat. graece ſcripta, ait Alexander, Michael. Syngeli grammaticam quam optimam, (quae incipit a pag. 119.) fuiſſe admodum raram, ideo ſe eam iterum edidiſſe. In praefatione, nomine typographi ſcripta, dicitur prior editio ſub nomine *Lecapeni*, qui illam grammat. ſociſſet ſuam, prius prodiiſſe. — De grammatica Moſchopuli, edita Viennae Auſtriae 1773. v. Introd. meam, proleg. pag. 41. ſq. — Nouam graecam grammaticam, quae omnes facilitate et bonitate ſuperet, graece, auctore *Demetrio Polyzu*, apud Markiden Puliu, prelo ſubiectum iri, et *Polyzoy Condu*, profeſſorem graecum Peſtini in Hungaria edidiſſe, aut e prelo mox emiſſurum eſſe grammatic. graecam

Digitized by Google

graecam, per litteras mihi ſignificauit eruditiſſimus et humaniſſimus *Alter*, Profeſſ. L. L. Graecc. Vindobonenſis. *Harl.*

De *Neophyti* Peloponneſii Commentario doctiſſimo in quartum Gazae librum, Bucureſtii 1768. edito v. Reitz. de proſodiae gr. acc. inclinatione p. XVII. ſq. ibique Vuolfium, V. C. *Beck.*

Recentiores grammaticos graecos, qui latine ſcripſerunt, recenſere vniuerſos nihil adtinet, non magis quam telas congerere aranearum. Celebriores tamen plerosque laudare non alienum ab hoc loco exiſtimaui [kk]), vt ſunt:

[Initium faciat grammatica gr. a communi Germaniae praeceptore, *Phil. Melanchthone* ſcripta, quae ſaepius e prelo exiit. Primum prodierunt in lucem *Philippi Melanchthonis* inſtitutiones graecae grammaticae. Hagenoae ex acad. Anshelmiana, 1518. 4. — tum titulis mutatis, grammatica graeca iam denuo recognita. Noribergae 1533. 8. — libellus grammaticae gr. ſtudio Ioach. Camerarii, Lipſiae 1552. 8. (in catal. Bunau. l. c.) 1551. ap. Val. Papam, (in cat. Thottiano IV. pag. 585.) et 1557. 8. — libellus gr. grammaticae ib. 1563. 8. — grammatica gr. nunc perfectior edita, ſtudio Ioach. Camerarii, Lipſiae 1571. 8. v. *Strobelii* indicem ſcriptorum Melanchthonis in: Miſcellaneen literariſchen Inhalts, faſc. VI. pag. 1. ſqq. *Harl.*]

[Ego habeo volumen in 4. in quo ſequentes duo continentur libri, quos, quia ſunt rariores inuen u, hic indicabo:

Quae hoc libro continentur. Georgii Simler. Vuimpinenſis etc. Vid. ſupra h. v. p. 328.

Orthographia A. M. T. — — de litteris latinis — graecis; — de diuiſione literarum latin. — graecarum; de accentibus graecis; de diphthongis latinis, — graecis; oratio dominica graece; ſalutatio angelica alia graece; ſymbolum apoſtolorum, graece. — — de orthographia litterarum graecarum; quam cognationem litterae graecae, quae tenues, et

kk) Numerus eorum, id ſi opus eſſet, valde augeri poſſet: ſed quid iuuaret moleſta ſedulitas in conquirendis memorandisque cunctarum grammaticarum graec. editionibus? neque ego, etiamſi laborem illum, grauem neque omnino iucundum haud detrectarem, perfectam abſolutamque praeſtarem omnium ſingularumque grammaticarum, et reliquorum, in quibus partes quaedam grammatices ſeparatim vberiusque pertractantur, librorum maioris minorisque molis, editionumque enumerationem. Nubem varii generis librorum, qui huc pertineant, iam excitatam reperies in catalogo bibl. *Bunau.* tom. I. vol. III. cap. III. p. 1799. ſqq. In ſect. I. grammatici veteres et recentiores, in ſect. II. ſcriptores de pronuntiatione L. Gr. et orthographia, de accentibus, dialectis, lingua hellenistica, de proſodia, ſyntaxi, particulis, figuris, idiotismis etc. in ſect. III. lexica, etymologica, nomenclatores et gloſſaria graeca. In catal. bibl. *Thottianae*, tom. IV. pag. 229. ſq. et p. 584-589. — Multa quoque, quae huc facerent, collegerunt *Philipp. Ernſt Bertram* in: Entwurf einer Geſchichte der Gelahrheit etc. part. I. Halae 1764. 8. ſect. III. §. 4. pag. 124-132. *Io. Simonis* in Introductione grammatico-critica in linguam graecam, qua de linguae illius origine et antiquitate, natura, fatis ac ſubſidiis, de praecipuis grammatices gr. momentis, lingua et textu N. T. graeco, de verſionibus denique V. T. graecis differitur. Halae Sax. 1752. — ed. II. auct. 1770. mai. 8. per totum librum, inprimis, cl. *Lawätz* in: *Handbuch für Bücherfreunde und Bibliothekare*, vol. I. part. I. Halae Sax. 1788. 8. cap. XXVI. p. 393-462. In prolegomenis ad introduct. in hiſtor. L. Gr. paſſim, praecipue pag. 41. ſeqq. haud paucos huius generis libros commemoraui. Quapropter, quum longa Grammaticarum aliorumue ſubſidiorum enumeratione, verear, ne tempus chartamque perdam lectorumque abutar patientia, in ſpicilegio quodam colligendo atque commemoratione cum memorabilium, tum maxime recentiorum librorum, ad rem grammaticam pertinentium, acquieſcam. *Harl.*

Digitized by Google

et medie et aſpirate appellantur, inter ſe habeant; de praepoſitionibus graecis etc. In calce: Impreſſum *Erphordie* per Wolfgangum Schenck anno a natali chriſtiano mileſimo, quingenteſimo primo. (1501.) *Harl.*]

Angeli Caninii, Pariſ. 1555. 8. et ex *Caroli Hamboëſii* recenſione 1578. 8. et cum praefatione Tho. Crenii de claris Angelis, Amſt. 1700. 8.

Nic. Clenardi, inſtitutiones Colon. 1530. 1541. 8. [Lugd. ap. Ant. Gryph. 1572. 8.] auctae et illuſtratae obſeruationibus *Petri Anteſignani*, Rapiſtagnenſis, Lugd. Bat. 1594. 4. *Frid. Sylburgii*, Francof. 1587. 8. [ib. 1591. 8. quam equidem habeo edit.] Hanou. 1602. 4. *Renati Guillonii*, Heidelb. 1607. 8. *Alexandri Scoti* et *Io. Varennii*, Lugd. 1614. 8. *Petri Bertrandi Merigoni*, Pariſ. 1618. 8. *Stephani Moſqueti*, Pariſ. 1630. 8. *Gerh. Iohannis Voſſii*, Lugd. Bat. 1642. 8. Amſt. 1650. 8. et *Phil. Labbei*, S. l. Pariſ. 1656. 8. [*Lawätz* pag. 407. ſqq. et in notis annorum mire differt a Fabricio, et plures adfert edd. Aliis relinquere cogor prouinciam comparandi edd. et inquirendi.]

Martini Cruſii grammaticae graecae cum latina congruentis partes duae, Baſil. 1560. 1562. 8. [Wittebergae 1613. 1642. 8. Lipſ. 1702. 8. etc.]

Ludouici Enoti, de puerili doctrina graecarum literarum, Pariſ. 1555. 8. apud Rob. Stephanum. et ap. H. Steph. 1581.

Theophili Golii, grammatica Francof. 1618. et 1619. II. part. 8. — poſt plures alias editiones recuſa Amſt. 1644. 8. 1714. 8. cum proſodia graeca Ioſephi Langii. Hafniae 1735. 8. ibid. 1775. 8. Argentorati 1650. 8. etc.

[P] *Iac. Gretſeri*, inſtitutionum graecae linguae libri IV. e quibus ſecundus tradit Syntaxin *ll*) Ingolſtad. 1602. 8. *Fabr.* Meum exemplar conſtat tribus libris, et vltimus eſt inſcriptus: *Iac. Gretſeri* inſtitutionum L. Gr. liber tertius de ſyllabarum dimenſione, pro ſchola rhetorices. editio *tertia.* Ingolſtadii, ex typogr. Dau. Sartorii MDXCV. (1595.) 8. et libri *tres.* Colon. Agripp. 1619. 8. Atque in eius Operibus in

ll) Syntaxin graecam ſingulari ſtudio tradidit *Io. Poſſelius* poſt editionem Witteb. 1561. 1586. 8. ſaepius recuſus: etiam nouiſſime cum praefat. Schurzfleiſchii, et Hexaſtichis tetraſtichis et diſtichis graecis in euangelia, mei quondam doctoris Ioh. Gothofredi Herrichen, Lipſ. 1692. 8. [1704. 8. 1725. 8. — Eiusd. Calligraphia gr. Francof. ad M. 1583. 1626. 8.] *Io. Caſp. Suiceri* ratio ſyntaxeos apud Graecos, quatenus a latina differt, prodiit Tiguri 1651. 8. *Io. Varennii* Louan. 1532. 4. Pariſ. 1576. 8. *Tobiae Eckardti* compendium graecae ſyntaxeos, Lipſ. 1661. 8. *Fabr.* *Martinus Rulandus* de emendata L. Gr. ſtructura. Argentorati 1559. 8. — *Io. Vollandi* elegantiae graecae linguae, ſeu locutionum graecarum formulae e notationibus *Mich. Neandri* collectae. Lipſiae 1583. 8. *Chriſtiani Stockii* interpres graecus N. T. monſtrans rationem, idiotismos graeci textus dextre euoluendi, ſenſumque rite indagandi, vt tironi inſtar fidi hodogetae eſſe queat editio *tertia*, prioribus multo auctior et caſtigatior. Ienae 1726. 8. Eiusdem literator graecus, ed. III. Ienae 1728. 8. Huc inprimis pertinent *Guil. Budaei* commentarii L. Gr. *Franc. Vigerius* de praecipuis graecae dictionis idiotismis, (quem librum vtilem, ex Budaei comment. magnam partem excerptum egregiis acceſſionibus deinceps ornarunt Hoogeueen et Zeune,) *Matthias Deuarius* de Gr. L. particulis, (quem librum egregie auxit *Io. Gottfried Reusmann*,) inprimis laudatus *Henr. Hoogeueen* in doctrina particularum L. Gr. quod opus amplum et praeclarum commode reduxit in compendium cl. *Schütz*; *Lamb. Bos* de ellipſibus gr. quem librum vtiliſſimum Schoettgen, Leisner, I. B. Michaelis, praecipue *Nic. Schwebel* multis acceſſionibus locupletatum variis locis et temporibus ediderunt. De quibus aliisque quod in Introd. hiſt. L. Gr. prolegg. §. XII. ſqq. vberius egi, et plures, praecipue minores,

Digitized by Google

in tom. XVI. part. I. Ratisbonae 1734. fol. recuſum opus grammaticum hanc habet inſcriptionem:

Iac. Gretſeri, Διδάγματα L. Gr. nimirum; rudimenta L. Gr. cum catecheſi chriſtiana, hymnis et dialogis quibusdam ex Iac. Pontani progymnaſmatis et Catonis ſententiis in Gr. L. tranſlatis, *inſtitutionum L. Gr. libri III.* exercitatio grammatica in primam concionem S. Chryſoſtomi de oratione; diſſert. de L. Gr. litteris ac pronuntiatione; nomenclator latino-graeco-germanicus; commentariolus de verbis anomalis et defectiuis; phraſiologia graeco-latina. *Harl.*]

Ottonis Gualtperii, Lubec. 1612. 8.

Renati Guillonii, de via recta in Graeciam, cum ſyntagmatis canonum et figurarum et de carminum generibus ſyllabarumque **) quantitate. Pariſ. 1567. 4.

Hermanni ab Hardt, noua et breuis methodus linguae graecae, in eius ſtudioſo graeco, Helmſtad. 1699. 8.

Io. Frid. Koeberi, grammatica harmonica Golio-Welleriana. Lipſ. 1688. 8. 1701. 8. 1720. 8.

Lanceloti,

nores, libellos indicarunt auctor cat. *Bunau.* l. c. pag. 1806. ſq. et *Lawätz* l. c. pag 429. ſqq. nolo ea omnia hic repetere copioſius. Denique, Daweſium in Miſcellaneis criticis, Hemſterhuſium, Valckenarium, Brunckium, Ruhnkenium, Erneſtum, Fiſcherum aliosque paſſim in notis ad varios graecos auctores de multis ſyntaxeos gr. partibus formisque egregie ſubtiliterque diſſeruiſſe, vix erit, quod admoneam lectores. *Harl.* Add. *Dan. Vechneri* Hellenolexias ſ. Parallelismi Graecolat. libri duo. Ed. *I. M. Heuſinger.* Gothae 1733. 8.

mm) Proſodia Graeca *Petri Coelemanni* Francof. 1611 et 1651. 8: Francofurti 1658. 8. *Philippi Labbei* S. I. Pariſ. 1663. 8. Eiusdem theſaurus proſodicus graecolatinus ibid. 1634. 8. *Io. Varennii* de accentibus. Pariſ. 1544. 8. *Fabr.* Graeca proſodia fuſe ac compendio tradita, cum dialectis poeticis et ſcribentium graeca carmina aſylo tutiſſimo: opera P. *Philippi Labbe*, Bituricі, e ſocietate Ieſu editio *quinta*, (quam habeo,) Pariſ. 1671. 8. (In catal. Bunau. citatur *Phil. Labbe* elenchus, ſiue theſaurus proſodico-graeco-latinus. Pariſ. 1654. 8.) — Graecorum dialecti poeticae, ab oratoriis ſeiunctae, et noua methodo compendioque facili traditae. Cum licentiis poeticis et graecorum epithetorum noua delineatione. Opera P. *Philippi Labbe.* — *edit. V.* Pariſ. 1671. 8. — Regulae accentuum et ſpirituum graecorum, nouo ordine in faciliores et difficiliores pro captu ſcholaſticorum diſtributae. Quibus additae ſunt nonnullae obſſ. omnibus Gr. L. ſtudioſis vtiliſſimae. Item dialecti apud oratores vſurpatae, a poeticis ſeiunctae: cum ſyntaxi faciliori ac figurata etc. Huic plusquam centeſimae variis in locis editioni, quam, ceteris fere ob innumera typographorum menda abdicatis, ſolam germanam auctor agnoſcit, acceſſerunt plurima de nouo, et regularum ordo in quibusdam mutatus. Opera P. *Philippi Labbe.* — *editio vltima auctior.* Pariſiis, ſumt. fratrum Barbou, 1725. 12. — Theſaurus graecae poeſeos, ex omnibus graecis poetis collectus: libri duo, auctore *Nicolao Cauſſino*, Tricaſſino, ſociet. Ieſu. Mogunt. 1614. 8. — *Conr. Dinneri* Farrago epithetorum graecorum locupletiſſima. Acceſſit Er. Sidelmanni Epitome de proſodia graeca. Hanou. 1605. 8. *Ioh. Vollandi, Th. Morelli, Ben. Heath,* [*Mocciae* et *Becucci* ſcripta de proſodia gr. etc. in Intr l. c. p. 52. et *Hermanni* de metris etc. opus, ſupra ad §. X. iam laudaui. — *De rhythmo* (tam muſico, quam poetico et proſaico,) *Graecorum* liber ſingularis, in vſum iuuentutis etc. (auctore D. *Cleauer*) Oxon. 1789. 8. conf. L'Eſprit des Iournaux etc. Pariſ. Avril 1790. tom. IV. pag. 49. ſeqq. Monthly Review, menſ. Febr. 1795. pag. 235. — De proſodiae graecae accentus inclinatione ſcr. *Frid. Volg. Reitzius.* Additum eſt eiusdem carmen: ſaeculum ab inuentis clarum. Editio repetita, curante *Wolfio.* Lipſ. 1791. 8. — De accentibus gr. v. quae ſcripſi in Introd. prol. §. 6. pag. 27. ſqq. *Lawätz* l. c. pag. 428. ſq. cat. *Bunau.* l. m. pag. 1804. ſq. Quibus addatur *Foſter* on greek Accents, Londini 1762. 8 et (quae editio in catal. Askew. pag. 3. dicitur melior,) 1763. 8. — Docte copioſeque de accentuum antiquitate, vſuque et variorum VV. DD. de illis ſententia agit *Villoiſon* in epiſtolis Vinarienſibus, Turici 1783. 4. pag. 115-120. *Harl.*

Lanceloti, Benedictini e Portu Regali, Noua Methodus, nouvelle Methode pour apprendre facilement la langue grecque. Eſt mihi ad manus nona editio Pariſ. 1696. 8.

Sigismundi Lauxmin, inſtitutiones linguae graecae. Vilnae 1655. 12.

[*Ottomari Nachtgalli*, ſ. *Luſcinii*, progymnasmata graecae litteraturae etc. Argentor. 1517. 4. 1521. 8. 1523. 8. conf. *Am Ende*: in Strobelii Miſcellaneen etc. faſc. IV. p. 48. ſqq. *Harl.*]

Mich. Neandri, erotemata graecae linguae, cum praef. Melanchthonis 1559. 8. — cum prolixa et docta praefatione de notitia librorum Baſil. 1565. 8. et 1576. 8. ſine Neandri praef.

Henrici Opitii, theologi deinde Kilonienſis, graecismus reſtitutus. Kil. 1676. 8. Lipſiae 1687. 8.

Santis Pagnini, iſagoge ad linguam graecam capeſſendam. Pariſ. 1523. 4.

Petri Rami, grammatica graeca. Francof. 1581. 8. 1586. 8. 1605. 8.

Io. Rhenii, grammatica graeca. Lipſ. 1658. 8. ib. 1672. 8. [alias edd. refert Lawätz p. 412.]

Franciſci Sanctii, grammatica graeca. Salmanticae 1592. 8.

Henrici Stephani, paralipomena grammaticarum graecae linguae inſtitutionum et animadverſiones in grammaticorum traditiones. Geneu. 1581. 8. Eiusdem de bene inſtituendis graecae linguae ſtudiis, de parum fidis illius magiſtris, et de cautione in illis adhibenda 1587. 4. De abuſu linguae graecae in quibusdam vocibus, quas Latini vſurpant, 1563. 1573. 8. et gallice de conformitate L. Gr. cum gallica 1566. 8. [*H. Steph.* de abuſu L. Gr. in quibusdam vocibus, quas Latina vſurpat, admonitio. *Io. Henr. Kromayeri*, humanitatis ſtudiorum in acad. Ienenſi Profeſſoris, adnotatt. nondum editis inſtructam denuo publicauit *Frid. Guil. Roloffius*, Berolinas. Berolini 1763. 8. *Harl.*]

Franciſci Vergarae, grammatices libri V. quorum vltimus eſt de dialectis [nn]). Pariſ. 1645. 8. [et 1550. 8. in cat. *Bunau.* l. c. pag. 1800. *Franc. Vergarae* lib. de ſyllabarum quantitate apud Graecos. Amſtel. 1636. 8.]

Io. Verwey, noua methodus docendi graeca. Gaudae 1684. 8. 1702. 8. et Vltraiecti 1735. 8.

Vrbani, Bellunenſis, inſtitutiones graecae grammaticae. Venetiis in aed. Ald. Manut. 1497. 4. — iterum perquam diligenter elaboratae Venetiis ſumtu miraque diligentia Ioan. de Tridino, alias Tacuino 1512. 4. conf. ad med. §. IX. not. et paullo ante de graeca Aldi grammatica.

Georgii

nn) De dialectis Graecorum praeterea videndi *Salmaſius* comment. de lingua helleniſtica; *Io. Varennius*, Pariſ. 1543. 8. *Merigonus*, ibid. 1621. 8. *Martinus Rulandus*, Tiguri 1556. 4. *Erasmus Schmidius*, Witteb. 1621. 8. et eum *Io. Paſoris* idea dialectorum N. T. Argentor. 1712. 8. curante *Gorg. Frid. Heupelio*, qui et ipſe ibid. 1712. 8. canones perſpicuos graecar. dialectorum, exemplis auctorum illuſtratos edidit. Adde *Iac. Zwingeri* hypotypoſin dialectorum graecarum, et alia quae de hoc argumento leguntur ad calcem Lexici Io. Scapulae, et in adpendice theſauri H. Stephani, et ad calcem gloſſariorum, ab eodem editorum. *Fabric.* Adde *Maittarii Faciique* libros de dialectis vtiles, quos vna cum aliis huc pertinentibus opuſculis vberius memoraui in Introduct. l. c. pag. 34. ſqq. vbi de dialectis gr. copioſius diſſerui: item quae ſupra in vol. I. p. 563. ſq. nota *kk*. et in hoc vol. cap 36. p. 164. ſqq. ſunt hanc in rem diſputata. *Harl.*

Digitized by Google

Georgii Henr. Vrſini, grammatica et electa graeca. Noribergae 1691. 8.

D. Iac. Welleri et *Abr. Telleri*, grammatica graeca. Lipſiae 1635. 8. atque deinde ſaepius. *Fabr.* — acc. *Lamb. Bos* ſyntaxis et ratio accentuum, Amſtel. 1715. 8. Lipſiae 1749. 8. — Recentior et auctior eſt editio, quam curauit *Io. Frid. Fiſcherus*, Lipſiae 1756. — iterum 1780. 8. — Idem vir clar. antea ediderat tres doctos *libellos animaduerſionum*, quibus *Iac. Welleri* grammatica graeca emendatur, ſuppletur, illuſtratur. Lipſiae 1750-1752. quorum nouam, auctiorem et emendatiorem editionem a viro graece doctiſſimo nuperrime curatam eſſe accepimus.

His, id ſi opus videretur, haud ſpernendum grammaticarum gr. numerum, adiicere poſſemus. Sed, vt iam monui, partim otium nobis fecit Lawätz l. c. partim ego recentiores quasdam grammaticas commemoraui et in prolegg. pag. 46. ſqq. et in Addendis, tom. II. part. II. pag. 319. ſq. ad Introductionem in hiſt. L. Gr. Quare pauca hic licebit adiicere.

M. Io. Leonhardi Reckenbergeri, collegium fundamentale graecum, quod abſoluitur conciſis linguae Samaritanae principiis, ſolidis linguae Graecorum grammaticalibus ſyntacticisque regulis, quibus breuis tractatio de methodo ſcientifica grammaticorum praemiſſa eſt. Ienae 1739. 8. Auctor, linguam graecam e lingua Phoenicum ſeu Samaritanorum ortam arbitratus, ex hac linguae graecae praecepta deriuauit ideoque Samaritanorum linguae praecepta ſ. grammaticam praemiſit. In prolegg. de methodo ſcientifica grammaticorum iuſto ſubtilius diſputauit.

Elementa etymologica L. Gr. pro tironibus ſuccincte edita a *I. F. Malero*, M. P. et I. N. P. Loeraci, 1750. 8. — reuiſa, aucta, emendata a *W. F. Wucherer*, P. P. O. Carlsruhae 1796. 8.

Griechiſche Sprachlehre, verfaſst von I. H. Kiſtemaker, Profeſſ. der Philologie zu Münſter. Monaſterii, 1791. 8. conſ. Ien. A. L. Z. a. 1793. nr. 193. m. Iun. pag. 728.

Kurzgefaſste griechiſche Grammatik, von Philipp Carl Buttman. Berolini 1792. 8.

Formenlehre des griechiſchen Declinirens und Coniugirens ohne Accente, mit Anwendung der proſodiſchen Regeln, zur Wiederholung, oder auch zum erſten Anfang für ſolche Schüler, die beim Flectiren denken können und wollen. Von Eberh. Gottlob Glandorff. Anſpach, 1787. 8.

L. C. Valckenarii obſſ. academicae, quibus via munitur ad origines graecas inueſtigandas lexicorumque defectus reſarciendos; et *Io. Dan. a Lennep* praelectiones academicae de analogia L. Gr. ſiue rationum analogicarum L. Gr. expoſitio. Ad exempla MSS. recenſuit, ſuasque animaduerſſ. adiecit *Euerhard. Scheidius.* Traiecti ad Rhen. 1790. 8.

Opere hoc egregie exſtructo, quod diſciplinae ingenioque Tib. Hemſterhuſii ortum maxime debet, via quaſi munitur ad ſubtiliorem interioremque L. Gr. intelligentiam. Atque ab eo tempore plures exſtiterunt, qui in tradendis L. gr. praeceptis illorum virorum veſtigia premerent. Huc potiſſimum pertinent:

Digitized by Google

I. Chr. Struckmeyeri Rudimenta linguae graecae maximam partem excerpta ex Io. Verwegi noua via docendi graeca ad Syſtema analogiae a Hemſterhuſio inuentae-effinxit. *Euer. Scheidius*. Editio ſecunda. Zutphaniae 1797. 8.

Anfangsgründe der griechiſchen Sprache, entworfen von Ioh. Georg Trendelenburg, Prof. der griechiſchen und morgenländ. Literatur zu Danzig. Quarta emendatior editio, Lipſiae 1796 8.

Griechiſche Sprachlehre nach ihrem weſentlichen Inhalte und Herrn Prof. Trendelenburg Theorie der griechiſchen Coniugation, entworfen von M. Wilhelm Lange, Lehrer am Lutheriſchen Gymnaſium zu Halle. Lipſiae 1797. mai. 8.

Vt olim quidam V. D. ſecundum methodum demonſtratiuam Wolfianam praecepta grammatices formare et tradere, aut potius contorquere auſi ſunt; ita Kantianae philoſophiae diſciplinae adcommodare ſtuduit initia graecae latinaeque linguae cl. *Haſſius*, Profeſſ. Regiomontanus, in libello:

Verſuch einer griechiſchen und lateiniſchen Grammatologie für den akademiſchen Unterricht und öbere Claſſen der Schulen. Koenigsberg, 1792. 8.

Ad principia Hemſterhuſiana reduxit cel. *Hezel*, Prof. in litterarum vniuerſitate Gieſenſi, praecepta L. G. praeterea autem illam comparauit cum linguis Orientis, ex quibus, praecipue ex ſemitica, ingenioſe quidem et docte deriuare conatus eſt poſt alios V. D. graecam, in: *Ausführliche Sprachlehre*, (in mai. 8.) *nebſt Paradigmen der griechiſchen Deklinationen und Coniugationen in XXXV. Tabellen*, (in obliquo folio.) Weiſsenfels und Leipzig, 1795. 8. mai. — De origine autem L. Gr. ex Oriente, acute ſaltem, diſputavit, in:

Ueber Griechenlands älteſte Geſchichte und Sprache. Ein Verſuch von Fr. Hezel etc. ibid. eod. anno, in 8.

De origine linguae graecae tum quae multorum VV. DD. fuerint opiniones, tum quae mea ſit, pluribus expoſui in prolegomm. ad introduct. §. IV et V. pag. 11. ſeqq. et in addendis pag. 317. ſeqq. De origine autem litterarum gr. et priſca ſcribendi ratione vide, quae ſupra in vol. I. cap. 23. pag. 198. ſqq. et cap. 27. pag. 217. ſqq. collecta ſunt. *Harl.*

Graecobarbari ſermonis vulgaris, cuius hodie in Graecia vſus eſt, grammaticam compoſuit *Simon Portius*, Pariſ. 1638. 8. quam Gloſſario ſuo mediae et infimae graecitatis Cangius praefixit. Lugd. 1688. fol. tom. I. p. 19. Hinc linguae graecae vulgaris elementa publicata ſunt a *Ioanne Tribechouio*, Ienae 1705. 8. et a *Io. Michaele Longio* in philologiae barbaro-graecae parte priore, Noribergae 1708. 4. in qua praeterea habentur hiſtoria oo) linguae

oo) Hiſtoriam L. Gr. praeter *Cangium* praef. ad gloſſarium graecum tradidit *Guil Burtonus*, Londini 1657. 8. [et in noua rariorum librorum collectione Groſchuffiana, Halae Magd. 1709. faſc. III. pag. 597. ſqq.] et *Laurent. Ingewaldus Elingius* Prof. Vpſal. Lipſ. 1691. 8. [*Pet. Lagerlöf* hiſtoria L. Gr. Vpſal. 1685. 8. *Laur. Reinhard*. de Gr. L. fatis. Diſp. Witteb. 1722. eiusdem hiſtoria graecae linguae, Lipſ. 1724. 8. qui pauca adfert de grammaticis graecis, cap. II. p. 43-51. The Origin and Structure of the Greek Tongue. In a Series of Letters addreſſed to a young Noblemann. By *Gregory Sharpe*, 1767. 8. aliique et a me in Introduct. prolegg. pag. 7 ſq. et a *Lawätz* l. cit. pag. 299. ſq. laudati. Plena omnibusque numeris abſoluta hiſtoria L. Gr. adhue deſideratur. *Harl.*] Videndus etiam *Meurſius* in Fortuna attica cap. vltim.

Digitized by Google

linguae graecae pp) et gloſſarii barbaro-graeci compendium: in poſteriore, (edita 1707. 4.) introductio ad poeſin barbaro-graecam et Batrachomyomachia homerica ex *Demetrii Zeni*, Zacynthii, graecobarbara qq) verſione, cum verſione latina notisque Martini Cruſii, et diſſ. de verſione N. T. rr) barbaro-graeca, et exercitatio de differentia linguae Graecorum veteris et nouae ſiue barbaro-graecae. [quae ſingula opuſcula ſuas quoque peculiares habent inſcriptiones, et ſuum paginarum numerorumque ordinem.] — *Thomas Pariſinus* ex Capucinorum ordine grammaticam linguae graecae vulgaris edidit Pariſ. 1709. 8. latine, gallice, et italice. *Fabr.* — *Petri Mercado* noua Encyclopaedia miſſionis apoſtolicae in regno Cypri, ſeu inſtitutiones linguae graecae vulgaris. Romae typis Saluioni 1732. 4. De Lexicis et gloſſariis paullo poſt commodiore loco diſputabitur.

Propter argumenti adfinitatem ſuperioribus capitibus commode recteque ſubnectendum arbitror caput de *Suida*, *Etymologo aliisque Lexicis graecis*, quod in vet. edit. in parte V. libri quinti, ſiue vol. IX et X. locum habuerat. *Harl.*

CAPVT XL. (olim libri V. part. V. cap. XL. Vol. IX.)

DE SVIDA, ETYMOLOGO ALIISQVE LEXICIS GRAECIS.

I. *Lexicorum graecorum, de quibus alibi iam dictum enumeratio.* II. *De Suida (eiusque MSStis codd.) et prioribus editionibus, Ludolphi Küſteri diſſertatio, cum meis obſeruationibus.* III. *De editione nouiſſima Küſteri et variis doctorum ſcriptis, ad Suidam illuſtrandum facientibus.* IV. *De epitome Suidae inedita. id. Index ſcriptorum, a Suida laudatorum.* V. *De Etymologico Magno, eiusque auctore et editionibus.* VI. *Alia graeca lexica et etymologica MSS.* VII. *Index ſcriptorum in Etymologico M. laudatorum.* VIII. *De Lexicis graecis ineditis, nec non de gloſſariis variis editis ineditisque.* IX. *De Lexico Varini Phauorini.* X. *De Lexicis graecolatinis recentium ſcriptorum maioribus.* XI. *De minoribus, tam generalibus, quam ſpecialibus.* XII. *De ſcriptoribus ſynonymorum, phraſium graecarum etc.* XIII. *De graeco-barbaris et recentis Graeciae lexicis.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

Breuem de Lexicis graecis diſſertationem, quam ad calcem centuriae anonymorum et plagiariorum, a. 1689. 4. Lipſiae ſub *A. Fabri* nomine in patria mea vulgaui admodum iuuenis, animus fuerat locupletatam paullulum adcuratiusque digeſtam ſub titulo hiſtoriae lexicorum graecorum ſeparatim publicare; ſed exiſtimaui poſtea, rectius me facturum, ſi, quae de illo argumento notaſſem, bibliothecae huic graecae infererem. Itaque de antiquioribus

pp) vbi §. IV. notandae ſunt *Stollbergii* obſſ. de origine et numero graecarum dialectorum, e meo de lingua helleniſtica excerptae. *Harl.*

qq) De hac verſione Batrachomyomachiae dixi lib. II cap. 3. §. 16. [conf. ſupra in h. v. pag. 167. Repetita ea eſt a *Car. Dau. Ilgenio* V. C. ad calcem Hymnorum Homericorum, Halis 1796. 8.

rr) Illam verſionem N. T. graeco barbaram *Maximi Margurii Calliopolitae* poſt edit. Geneu. 1638. 4. recenſuit Seraphim, Hieromonachus Mytilaeneus, Lond. 1703. 12. et poſt hanc *Anaſtaſius Michael Macedo*, Halae Sax. 1710. 12. ex qua editione prodiit curſus in N. T. quadrilingus *Chriſtiani Reineccii*. Lipſiae 1713. fol.

quioribus pleriſque lexicis alibi iam dixi; de editis quidem, vt *Ammonii* de differentiis vocum graecarum lib. IV. [cap. XXIX. vol. IV. pag. 715. ſqq.] de gloſſario Hippocrateo *Erotiani* libr. IV. [cap. 38. §. IV. pag. 233. ſqq. in hoc vol.] *Euſebii* περὶ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων, libr. II. cap. 2. [pag. 620. ſq. vol. III.] *Harpocrationis* lexico rhetorico, [in hoc vol. cap. 38. §. XII. ſeqq.] gloſſario Heſychii [cap. 7. huius vol.] a). De *Moeridis Atticiſta* [cap. 36. huius vol. pag. 171. ſqq.] *Moſchopulo* [ibid. §. XII. pag. 190.] lexico biblico *Origenis* ſiue *Cyrilli*, *Alexandrini*, [ib. cap. 37. pag. 199. ſq.] *Stephani Byzantini* ἐθνικοῖς IV. 2. §. XIV. [vol. IV. pag. 621. ſqq.] lexico attico *Phrynichi* [in hoc vol. pag. 175. ſqq.] Onomaſtico *Pollucis*, [in hoc vol. pag. 141. ſqq. et pag. 156. ſqq.] *Ptolemaei Aſcalonitae*, de *Thomae Magiſtri* vocc. atticis, de lex. *Georgii Lecapeni*, de lexico *Timaei* platonico; [in hoc vol. pag. 181. ſqq. 191. ſq. et 243. not. *ff*.] de *Photii* bibliotheca alio loco et tempore ſermo erit. Praeter ea dixi de pleriſque deperditis lexicis omnis generis, dialectorum praecipue, editisque et ineditis Lexicis ſpecialibus ad certos ſcriptores, IV. 36. 37. 38. tum de gloſſariis iuridicis, medicis, philoſophicis IV. 38. [pag. 228. h. vol.] ac de Lexicis biblicis et Concordantiis graecis IV. 38. [pag. 227 et 214.] Vt igitur plenior de toto hoc argumento tractatio ſtudioſis huius linguae a me offeratur, non pigebit praeſenti capite cetera, quae reſtant, vniuerſa colligere, atque de Suida, Etymologo et reliquis, alibi mihi haud dictis, Lexicis, obſeruata complecti.

II. De SVIDA praeclariſſime promeritus noſtra memoria eſt vir eruditiſſimus et graecae ac latinae linguae ad vnguem peritus *Ludolphus Neocorus*, ſiue *Kuſterus* b), qui *Lutetiae*, quo, relictis patriis ſacris, Romana amplexus ſe contulerat, obiit XII. Octobr. a. MDCCXVI. Hic poſt *diatribam de Suida*, vulgatam Cantabrigiae 1701. 4. in qua vitia ac defectus editionis Porti commemorat, narratque, quibus ſubſidiis et quo adparatu nouam ipſe fuerit molitus, variaque Suidae loca ſpeciminis in vicem emendat atque ❡ illuſtrat, quinto anno interiecto opus ipſum perduxit ad vmbilicum, et nouum ſuum Suidam graecolatinum cum notis, de qua ἐκδόσει infra diligentius dicturus ſum, prelo Cantabrigienſi exire paſſus eſt a. 1705. tribus voluminibus in fol. In praefatione ad hanc editionem, quum de auctore, quem illuſtrandum in ſe ſuſcepit, de illius aetate, de Lexici eius virtutibus et vitiis prioribusque editionibus adcurate diſputet, nolui actum agere ſed integram Clariſſimi Viri, mihique, quum viueret, amici diſſertationem, meis cum obſeruationibus tibi hoc loco exhibere. *Fabr.* Atque ego et propter Fabric. adnotatt. et quoniam exempla edition. Küſteri rareſcere incipiunt, in hac edit. illam praefationem retinendam eſſe duxi. *Harl.*

1) Quis

a) Fabric. memorat quoque *Io. Philoponi* de vocibus pro tono diuerſo diuerſa ſignificantibus, in vol. IX. pag. 365. ſed caput illud ſequenti cuidam volumini reſeruaui. *Harl.*

b) Natus *Kuſterus* Blombergae, oppido Comitatus Lippiae in Weſtphalia A. 1670. Vide eius elogium in memoriis litterariis Triuultianis A. 1717. menſe Martio p. 497. ſqq. *Fabr.* In *Niceronii* memoriis doct. hominum, tom. II. pag. 110. ſqq. ex interpretat. Baumgartenii germanica; vbi dicitur 1719. vitam finiuiſſe: ſed operarum vitium eſſe videtur. Nam *de la Croze* in epiſt. ad Iablonsk. prid. non. Febr. 1717. (in theſauro epiſtol. Lacroziano, tom. III. pag. 152.) „*de Kuſtero*, ait,“ reſcire velim, an vera ſint, quae Schardius narrauit, eum ſibi nouacula gulam praeccidiſſe, quod vix crediderim, etſi Pariſiis id ſe accepiſſe dicat, a Stoſſio, ni fallor, antiquario.“ *Harl.*

Digitized by Google

1) Quis Suidas fuerit, aut quando vixerit, fruſtra quis quaeſiuerit, ſi nullus vnquam Suidas exſtitit: vt virum politiſſimum, Angelum Politianum, cenſuiſſe plures referunt ſcriptores; reſpicientes procul dubio ad haec eius verba, quae leguntur lib. XI. Epiſt. XX. c) *Suidas ipſe, (ſi qui modo hic vnquam Suidas,) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere exſtitiſſe, nec nomen eius fictitium eſſe, non ſolum euincunt codices MSti d) Lexici huius, in quibus Suidae, vel *Sudae* e) nomen comparet; ſed etiam Euſtathius, [*] qui in verboſo commentario in Homerum Suidam noſtrum aliquoties f) laudat. Quis autem Suidas

c) Ad Bernardum Riccium. Politiano iungendus *Petrus Alcyonius* eſt, qui lib. 2. de exilio pag. 213. *apud doctos*, inquit, *illos viros, qui commentarios rerum multarum confecerunt, eosque in Suidae nomine ediderunt, obſeruaui ſcriptum.* *Tho. Reineſius* lib. 3. var. Lect. pag. 361. *In farragine lexica et hiſtorica* κατα τοιχειον *copioſa et varia, eoque penu quodam eruditionis et precioſiſſimarum quarumvis rerum, qui Suidae cuiusdam nomen praeſcriptum habent, etſi vnius autoris non ſit, ſed plurium e diuerſis omnium aetatum ſcriptoribus collecta et ſubinde aucta.*

d) De his infra, ad §. 16.

e) *Suidam* adpellant [auctor cod. Matr. XX. in Iriart. cat. codd. gr. pag. 83.] multi memorati Menagio c. 77. Anti-Bailleti, Card. Beſſario in praefat. ad verſionem Metaphyſicorum Theophraſti, Victor Trincauellus ante Philoponum in Phyſica, Aldus Manutius ante Philoponum in poſteriora Analytica, et alibi, Petrus Bembus in Epiſtolis p. 440. Guil. Budaeus notis prioribus in pandectas, Petrus Victorius in Variis Lect. Franciſcus Robortellus in var. locorum annotatt. Guil. Fournerius in ſelectis lectionibus, Valentinus Erythraeus indice Virgiliano, in vocabulo *orichalco*, Q. Septimius Florens Chriſtianus ad Ariſtophanis Pacem, Ioſeph. Scaliger ad Varron. Petrus Daniel ad Plauti Querolum, Iacobus Cuiacius in Obſeruationibus, aliisque in ſcriptis, et Nic. Rigaltius paſſim. Notat autem σαδα *paludem, foſſam, lacum*, vt videre licet in ſcholiis ad Euripidis Phoeniſſ. verſ. 1107. 1195. et Damaſcio apud Photium cod. CCXLII. p. 553. v. vlt. ed. Hoeſchelii. Carolus Annibal Fabrottus ad Theophili inſtitutiones pag. 841. edit. primae: *Viri docti Suidam* Sudam *appellant, libris, vt videtur, auctoribus. Nam in MSto Codice Memmiano,* (qui hodie eſt Colbertinus DCCCCXCII.) *ſic habetur.* Huic tamen plurimos alios licet opponere, in quibus, vt apud Euſtathium, conſtanter non Σάδας ſed Σουίδας adpellatur. [Atque in antiquo quodam exemplari per librarii tarditatem, excidit forſan, aut, quod non ſatis clare ſcriptum, aut oblitteratum erat, I in Σουίδας legi non potuit: hinc error in nomine ad alios tranſiit libros hominesque. *Harl.*] Itaque *Iſ. Caſaubonus* notis ad Laertii Anacharſim lib. 1. ſect. 101. *Falluntur viri doctiſſimi et magni in litteris nominis, qui toties Suidam in ciuitate Romana nomen mutare cogunt. Sunt enim, qui* Sudam, *nec deſunt qui* Sudinem, *(credo, quod hoc nomen ſe in Plinio recordarentur legiſſe,) adpellent. Atqui verum eſt profecto Suidas.* Euſtathius: τὰ εἰς τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, οἷον Τιμαχίδας, Τιμαχίδα, Σουίδας, Σουίδα. *Sudini Magi* mentio apud Theodorum Meliteniotam ſupra [in Theodori Meliteniotae prooemio in aſtronomiam §. XI. quod edidit Fabr. in vol. IX. p. 210.] *Sudinis* περὶ λίθων apud *Plin.* IX. 35. XXXVII. 8. *Sudinem* pro Suida vocat Scipio Tertius commentario de Apollodoris.

f) Euſtathius in Iliad. Λ. pag. 834. edit. Rom. (Baſil. 768.) τὸ δὲ (ἴννος) ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουίδα, δηλοῦνται ζώδιον οἷον ὄνος ἢ τινα τοιαῦτα συντίλεσατα. Ad Odyſſ. H. pag. 1571. παραδίδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τοῦ Σουίδα αἴθρακος (αἴθρανος) ἢ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει. Ad Odyſſ. Σ. pag. 1851. τοῦ δὲ μισθὸς οὐ μόνον ῥῆμα προσήκει τὸ μισθῶ, μισθώσω, ἀλλὰ καὶ μισθάριον καθ' ὑποκορισμὸν· οὗ χρῆσις καὶ ἐν τοῖς Σουίδα. (apud Suid. μισθάρνια legitur male pro μισθάριον.) Ad Odyſſ. Λ. pag. 1406. παραβλήδην παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ συγκριτικῶς, ὡς οἱ πλείους φασὶ, κατὰ δὲ τὸν Σουίδαν, ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. Ad Odyſſ. E. p. 1528. ἔστι δὲ πρόσγμα, ὡς δηλοῖ Σουίδας, σήρισμα. et p. 1538. πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, ὅθεν ὁ Σουίδας καὶ τὸ οἶ, κοινότερον μὲν ὂν τοῦ ὠή. Ad Odyſſ. Z. p. 1554. Σουίδας γοῦν ἐν τῷ ᾱ, φησιν, ὡς ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν. Ad Odyſſ. Γ. p. 1469. ὡς ἀνιερώθη Ποσειδῶνι (ὁ μακρὸς λίθος) πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα κολάζειν Φαιστῷ, ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται. Ad Odyſſ. B. p. 1441. Τὸ ποδηγέστερον ἀντὶ τοῦ ὁδηγικώτερον,

Digitized by Google

das fuerit [f]), difficile dictu eſt; cum non ſolum alii ſcriptores, ſed etiam ipſe de ſe ſileat, nec in noto hoc Lexico [¶] quicquam de ſe memoriae prodiderit. Videtur quidem in v. Σαμοθρᾴκη patriam vel gentem ſuam indicare, dum ait: *Qui enim initio inſulam illam* (i. e. Samothraciam) *incoluerunt*, *Samii fuerunt*, *a quibus nos orti ſumus.* Sed verba illa non ſunt ipſius Suidae, ſed ſcriptoris anonymi, ex quo locus iſte excerptus eſt.

2) Quod ad aetatem Suidae adtinet; de ea diuerſae ſunt virorum doctorum ſententiae, quarum nonnullas ad examen reuocabimus. *Hugo Grotius* in epiſt. CX. ad Gallos [h]), Suidam paullo poſt Conſtantinum, Leonis [i]) filium, qui A. C. 912. imperare coepit, vixiſſe arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipſe meminerit, hic imperatorum poſtremus ſit [k]), quem in libro ſuo nominet. Sed virum doctiſſimum memoria fefellit. Nam in v. Ἀδὰμ mentio fit imperatoris Ioannis Zimiſcae [l]); et in v. Κωνςαντινούπολις Baſilii et Conſtantini fratrum; qui omnes Conſtantino, Leonis filio, poſteriores fuerunt. *Hieronymus Wolfius* Suidam multo recentiorem facit, et ad ſaeculum XIV. refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui ſub Palaeologis vixerit. Verba eius in Praefat. ad Suidam haec ſunt: *Atque adeo*, *cum Metochitam Logothetam citet*, *qui ſub Palaeologis vixit*, *adparet*, *eum vix annis abhinc* 300. *Lexicon hoc compoſuiſſe.* Scribebat autem iſta Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diuerſis in locis laudat, non eſt Metochita Logotheta, quem incunte ſaec. XIV. vixiſſe conſtat; ſed Symeon Metaphraſtes Logotheta [m]), qui initio ſaeculi X. floruit: vt et [¶] ante nos obſeruauit vir magni inter eruditos

τερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουίδα κεῖται. Ad Odyſſ. A. pag. 1403. εἰ δὲ κατὰ Σουίδαν ἂν εἴη τετρασυλλάβως ἐφιαλτῆς, ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλτῆς. Praeter haec decem loca exſtat etiam vndecimus, in quo Suidae lexicon, licet non citetur nominetenus, tamen reſpicitur et tamquam ſcriptoris inſignis ac fide digni celebratur ad Iliad. Γ. pag. 278. edit. Rom. (Baſil. 286.) ὁ δὲ γράψας ἐν στοιχειακῇ τάξει λέξεων, λέγεσθαι θεοειδέστατον διὰ τῆς αι διφθόγγου προπαραληγούσης, τὸν Θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ ἄνθρωπος, ὅς φησι πάντων θηρίων θεοειδέστατος γενέσθαι, καινὸν μέντοι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος. Solere Euſtathium ſcrinia Suidae, aliquando etiam, vbi non nominet, compilare, notauit *Küſterus* ad Suidam in κόνδαξ. Michaelem Apoſtolium ſua ex Suida ſolere exſcribere id. ad ῥοδίων χρησμός. [Atque de *Eudocia*, quae Suidam inprimis compilauit, res eſt hodie notiſſima. *Harl.*]

g) Suidam *Monachum Byzantinum* vocat Ioannes Roſinus in Antiqu. Rom. et poſt eum Ioannes Bona in notitia auctorum, in libris de diuina Pſalmodia citatorum. *Monachum* adpellant etiam *Ioſephus Scaliger* ad Varronem pag. 60. *Mauſſacus* in diſſ. critica pag. 396. *Balthaſar Bonifacius* XV. 7. hiſt. ludicrae, *Hadrianus Bailletus* t. III. iudic. eruditor. p. 135. et *Carolus Blount* ad Philoſtratum pag. 6. Non dubito autem ex ſola coniectura a Roſino et aliis hoc pronunciatum fuiſſe, quemadmodum et ab *Iſ. Caſaubono*, qui *cucullatum Grammaticum* nuncupat lib. 1. cap. 6. ad Athenaeum.

h) CXVII. ad Nic. Peireſcium, quae in maiori epiſtolarum Grotii collectione eſt 264.

i) Conſtantinum Porphyrogenitum, Leonis Sapientis F.

k) *Hermannus Witekindus*, Rigae tunc verſans, Vitas imperatorum, e Suida collectas, cum latina ſua verſione ſeparatim edidit Francofurti 1557. 8. in his vltimi memorantur Conſtantinus, Leonis Iſauri filius, qui A. 775. Michael balbus, qui A. 829. et Theophilus, qui A. 841. obiit. Excerpta de imperatoribus, ex Suida collecta, habes etiam graece et latine in Frid. Sylburgii tomo tertio minorum rom. hiſtoriae ſcriptorum, Francof. 1590. fol. quibus alia inſuper de rebus CPolitanis ex eodem Lexico adiunxit cum Porti verſione *Philippus Labbeus* in tomo I. ſcriptorum hiſt. Byzantinae Pariſ. 1648. fol.

l) Ioannes Tzimiſces imperator fuit ab A. 969. ad 975. hinc Baſilius II. ad A. 1025. et Conſtantinus, eius frater, ad A. 1028.

m) Suidas in Ἄβυξι, ὁ λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ. Et in Νοθεύει· ἐν τῷ τοῦ μακαρίτου λογο-

dictos nominis *Richardus Bentleius*, in praeclara diſſertatione de Phalaridis epiſtolis, p. 23. [pag. 9. ed. Lennepii, epiſt. Phalar. adiecta.] Sententia igitur Wolfii, hoc ſubducto tibicine, ſponte corruit. Alii, inter quos eſt vir doctiſſimus *Gulielmus Caue*, noſtrum vergente iam ſaeculo X. [n]) ſub Baſilio et Conſtantino fratribus vixiſſe cenſent: pro qua opinione facere videtur, quod Suidas in v. Ἀδὰμ, vbi diuerſas annorum aeras ſiue epochas recenſet, chronologiam perducat vsque ad obitum Ioannis Zimiſcae, cui anno C. 975. modo dicti Baſilius et Conſtantinus, fratres, in imperio ſucceſſerunt. Huc accedit, quod noſter in v. Κωνςαντινούπολις annos a condita CPoli computans, epocham eorum terminet in regno Baſilii et Conſtantini, Porphyrogennetorum, vt illo tempore, quo ea ſcribebat, adhuc imperantium. Haec ſane ſpecioſa ſunt, et veram Suidae aetatem indicare videntur. Sed ſi ex notis illis temporum, quae hodie in Suidae Lexico occurrunt, de aetate eius iudicandum eſt; recentiorem eum vtique eſſe oportet: vtpote, qui exeunte ſaltem ſaeculo XI. vel ineunte XII. ſub Alexio Comneno vixerit. Nam, (quod a nemine adhuc obſeruatum eſſe video,) in v. Γηώρας, v. Δέρτρον, et v. Ἡγήτορες, loca quaedam ex Mich. Pſello [o]) adducuntur, qui ſub Alexio Comneno floruit, vitamque vsque ad initium ſaeculi XII. produxit. Si igitur ipſe Suidas loca iſta Pſelli Lexico ſuo inſeruit, poſt Pſellum vtique vixiſſe eum oportet: ſed ante Euſtathium, quippe qui primus in commentario ad Homerum noſtri meminit. Vixit autem Euſtathius exiguo poſt Pſellum interuallo; ſub finem nimirum ſaeculi duodecimi, et initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pſelli adtinet; dubium non eſt, quin a recentioribus Lexico Suidae addita ſint; idque [ꝑ] de loco primo [p]), qui adducitur in v. Γηώρας, audacter affirmare auſim; quippe quem MSS. Pariſ. non agnoſcunt. Si igitur nec ex hac nota temporis aetas Suidae colligi poteſt; quid tandem hac de re ſtatuendum ſit, quaeret Lector. Equidem, nos ita cenſemus: incertum quidem eſſe, quo tempore verus Suidas, ſiue primus Lexici huius auctor vixerit; antiquiorem

λογοθέτε μεταφράςε τῇ εἰς τὸ μαρτύριον τȣ̃ ἁγίȣ Λȣκιανȣ̃. Bene obſeruat Bentleius, μακαρίτην a Graecis dici, qui vel ipſorum memoria, vel non adeo diu ante obiiſſet.

n) Vergente ſaeculo XI. ſub Alexio Comneno, *Voſſius* lib. 2. de hiſt. Graecis cap. 26. *Fabr.* Eadem ſententia Henr. Valeſii in praef. ad excerpta ex collectaneis Conſtantini imperat. *Heum.*

o) Quaecunque ῥήσεις in Suidae Lexico, addito Pſelli nomine, leguntur; eas omnes, Küſterus obſeruauit, petitas eſſe ex Michaelis Pſelli libro inedito, multas gloſſas vocesque obſcuras explicante, qui in biblioth. regis Chriſtianiſſimi exſtat cod. MDCCCXXXVII. fol. 184. hoc titulo: Ψέλλȣ σύνοψις διὰ στίχων σαφῶν καὶ πολιτικῶν, περὶ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν, γενομένη πρὸς τὸν εὐσεβέστατον βασιλέα κύριον Μιχαὴλ τὸν Δȣ́καν ἐκ προστάγματος τȣ̃ πατρὸς αὐτȣ̃ καὶ βασιλέως. Michael Ducas, Conſtantini Ducae F. imperator fuit ab A. 1071. ad 1078.

p) Quoniam Küſterus primum tantummodo locum non agnoſci a MSS. Pariſienſibus obſeruat, hinc videtur tacite ſimul profeſſus, cetera loca ex Pſello adducta in codicibus illis contineri, quorum vnum annorum ſaltem quingentorum vetuſtatem habere infra §. 16. non diffitetur. Itaque veram puto illorum ſententiam, qui ſtatuant, ex Pſelli libro Suidam ipſum quaedam in Lexicon ſuum tranſtuliſſe, et ſub Alexio Comneno, vt viſum etiam Voſſio, circa ſaeculi XI. extremum floruiſſe. *Fabr.* *Hamberger* in: Zuverl. Nachr. IV. pag. 185. cum *Oudino* comment. de S. S. E. tom. II. pag. 1454. medio ſaeculo XII. adligat Suidae aetatem, quod citet loca quaedam Mich. Pſelli ac Simeonis Metaphraſtis; contra ab Euſtathio Theſſalonicenſi laudetur. *Saxius* tamen, (qui plures laudat VV. DD.) in onomaſt. lit. II. pag. 154. ſubſcribit ſententiae *Pagii*, qui in Critica Baroniana ad a. 975. nr. XIX. *hoc tempore*, inquit, *floruiſſe videtur Suidas — voce enim* Ἀδὰμ *diuerſas annorum ſummas colligens computationem ſuam terminat in obitu Ioannis Zemiſcis, imperat., hoc anno morte ſublati.* *Harl.*

quiorem tamen procul dubio eſſe, quam vulgo credatur; quum perſuaſum nobis ſit, plurima loca, quae recentiorem aetatem ſapiunt, ab aliis poſtea Lexico huic addita eſſe. Patet hoc vel ex MS. Pariſ. A. qui trium codicum MStorum Suidae, qui in bibliotheca regia Pariſienſi adſeruantur, optimus eſt et vetuſtiſſimus. In eo enim multa loca, quae in recentioribus MStis, omnibusque editt. hodiernis reperiuntur, vel omnino deſunt, vel recentiore interdum manu ad marginem ſcripta ſunt: veluti verſus Onirocritici, qui ex Aſtrampſycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati ſunt; itemque loca ex Paulo Aegineta excerpta, et alia, de quibus in notis noſtris Lectorem monemus.

3) Quamuis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, ſtatuamus q): non tamen cum *Lil. Greg. Gyraldo* eum adeo antiquum cenſemus, vt Strabo, quem ſub Auguſto floruiſſe conſtat, eius meminiſſe potuerit. Exiſtimat nimirum modo laudatus vir doctiſſimus, Suidam noſtrum eundem eſſe r) cum Suida vetuſto hiſtorico, cuius praeter Strabonem, ſcholiaſtes Apollonii Rhodii, et Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba eius Dialogo III. *de Hiſtoria poetarum* haec ſunt; *Quibus illud vere reſpondere poteſt, Suidam antiquum fuiſſe ſcriptorem, cuius inprimis a Strabone* s) *fit mentio, et ab iis, qui in Apollonium, Rhodium,* [?] *commentaria ſcripſere, et a Stephano, et aliis. Is igitur Suidas inter alia, (nam et Hiſtoriam ſcripſit,) commentaria, vt par eſt credere, non admodum magna condidit, quae ab aliis poſtea multis locupletata et aucta, ad hanc, quam videmus, libri magnitudinem excreuere, primique Suidae nomen obtinuere,* etc. Et paulo poſt: *Simul etiam abiiciendam puto, quam Grammatiſtae quidam faciunt, duorum huius nominis diſtinctionem, vt ſcilicet ille antiquior tantum ſit Hiſtoricus; hic recentior, Grammaticus.* His verbis duplex continetur ſententia; nimirum, Lexicon, quod Suidas primus compoſuerat, ab aliis poſtea locupletatum et auctum eſſe; et deinde, Suidam Hiſtoricum et Lexicographum eundem eſſe. Priorem ſententiam probamus; et nobiscum plures alii. At poſterior ſuffragatoribus caret, et Suidas noſter communi eruditorum conſenſu a Suida Hiſtorico diuerſus, eoque recentior merito ſtatuitur. Et hactenus de aetate Suidae.

4) Quod ad Lexicon ipſum adtinet; id ex variis compilatum eſt auctoribus t) quorum

q) Neſcio, quid in mentem venerit erudito viro, *Ioanni Halleruordo*, qui in bibliotheca curioſa Regiomonti 1676. 4. edita pag. 379. tradit, Suidam Syriani, Alexandrini, diſcipulum et Procli *συμφοιτητὴν* fuiſſe, clarum circa finem ſaeculi quinti. Non audiendos etiam puto, qui cum Gilberto Genebrardo in Chronographia ad ſaeculum octauum referant, vel ad nonum cum Andraea Sauſſaeo p. 656. de myſticis Galliae ſcriptoribus.

r) Hoc perſuaſum etiam *Antonio Poſſeuino* in apparatu ſacro tom. II. pag. 437. vbi errores quosdam, quos putat, Suidae perſequitur vsque ad pag. 442.

s) *Strabo* lib. VII. pag. 227. *Σουίδας δὲ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσχαριζόμενος.* Apud Scholiaſtem Apollonii Rhodii ad I. 555. laudatur *Σουίδας ἐν Θεσσαλικοῖς*, et *ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν* ad II. 1235. et *ἐν δευτέρῳ* ad II. 1017. *ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν* ad IV. 816. rurſus ad I. 558. *Σουίδας καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι.* Vnde iudice *Mauſſaco* in diſſ. critica ad Harpocrationem pag. 396. apud Heſychium in Πύῤῥαια, quae pars fuit Theſſaliae, pro Σούλας, reſtituendum Σουίδας. *Stephanus Byz.* in ἄμυρος Theſſaliae ciuitate: *Σουίδας δ᾽ ἐν τοῖς γενεαλογικοῖς, ὅτι οὗτοι* (Ἀμυραῖοι) *ἐκαλοῦντο Ἐορδοί.* Idem in Δωδώνη. *Καὶ Σουίδας δέ φησι Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ.* Haec de antiquo illo Suida, qui Auguſti ſaltim temporibus non fuit inferior.

t) Prae ceteris *eclogas* iuſſu *Conſtantini Porphyrogeniti* factas ſtudioſe legit Suidas, et inde plurima in lexicon ſuum tranſtulit, vt notatum Henrico

Digitized by Google

rum nomina partim catalogus ille, qui ab ipſo Suida [⁋] Lexico huic praefixus putatur [u]); partim duo noſtri indices poſteriores lectori exhibent. Mirabitur autem forſan Lector, in indice vltimo, ſiue tertio, non comparere Scholiaſtam Pindari, Theocriti, et Apollonii; cum Reineſius *Var. Lect.* pag. 479. haec de Suida habeat verba: *Suidas Harpocrationem, et Scholiaſtes veteres, maxime Ariſtophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhauſit, et in ſuum hoc armarium digeſſit.* Sed incautius ibi vir Magnus

Henrico Valeſio praefat. ad excerpta Peireſciana. Saepe autem loca auctorum adſcribit, nominibus eorum praeteritis, quorum aliqua ab Aemilio Porto, longe plura a Ioanne Pearſonio in notis MSS. et a Küſtero in ſua Suidae editione adnotata, non pauca adhuc eruditis inueſtiganda relicta ſunt. Fuluius Vrſinus ex Suidae Lexico multa *Polybii* fragmenta colligit, non ex MS. codicis auctoritate vt putauit Caſaubonus, ſed ſola coniectura adductus et ſtili indicio, qui Polybianum quid tinnire videbatur: vnde Polybio interdum quaedam adſignarunt vtrique, quae alterius ſunt ſcriptoris, vt eidem Valeſio obſeruatum. *Marci Antonini* loca, quae ſuppreſſo nomine apud Suidam leguntur, paſſim indicauit Tho. Gatakerus, vt *Procopii* Nicolaus Alemannus et Claudius Maltretus, Caſaubonus *Athenaei* et *Laërtii*, *Artemidori* Nic. Rigaltius, *Aeliani* Ioachimus Kühnius, *Harpocrationis* Mauſſacus, aliorum alii. In Suida, *vt lectitando et vigilando comperiſſe ſe et didiciſſe*, ait idem Mauſſacus pag. 396. diſſ. critic. magna pars *ſcholiorum*, quae *in Tragicos et Comicos* circumferuntur, continetur. Idem pag. 392. non dubitat integrum *Iulii*, Sophiſtae, opus, cuius epigraphe ſic concipiebatur, ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλου γλωσσῶν ἐπὶ βιβλίων ἐνενήκοντα πέντε, a Suida transſcriptum, qui etiam ex graeca verſione libri *Hieronymiani* de ſcriptoribus eccleſiaſticis, et ex *Heſychii*, Mileſii, ὀνοματολόγῳ ſiue de viris illuſtribus libello aliqua transtulit, non tamen tam multa, vt eo pertinere poſſint verba apud Suidam: ἡ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον, vt viſum Lucae Holſtenio c. 8. de vita Porphyrii, vbi narrat, MStos ſibi πίνακας excerptorum a Suida collectorum vel transſcriptorum oſtenſos a magno Sirmondo. *Fabr.* *Polybii* fragmenta, quae in Suidae lexico ſeruantur, addita aut inſerta ſunt Polybii edit. a Gronouio, Erneſti et Schweighäuſero curatis. Horum poſtremus ante editionem Polybii abſolutam ſ. rectius poſt primum tomum editum, multa illius hiſtorici loca, quae Suidas adtulit inſeruitque ſuo lexico, emendauit illuſtrauitque egregie, idemque *Appiani* etiam loca a Suida fuiſſe excerpta, animaduertit in libello: *Emendationes et obſſ. in Suidam ſcr. Io. Schweighäuſer*, gr. et orient. litter. Prof. Argentorati faſcicul. I et II. in 8. 1789. Ex *Timaei* quoque lexico platonico plures in ſuum lexicon Suidas transtulit gloſſas vt bene monet idemque corrigit Suidae locum *Ruhnken* init. notar. ad Timaei lex. pag. 4. adde ſupra pag. 243. *not. ff.* fin. item ex ſcholiaſtis Apollonii Rhodii et Thucydidis. v. *Ducker* in praef. ad Thucyd. pag. 92. ſeq. vol. I. ed. Bipontinae. Praeter ea *Photii*, patriarchae CPolitani, lexicon, adhuc ineditum paene totum Suidas in ſuum transſumſit lexicon. Tum habuit et deſcripſit, ſaepe contraxit, vt Harpocrationis Lexicon omittam, lexicon rhetoricum, de quo iam ſupra ex Ruhnkenii praef. ad Heſychii lexicon, part. II. egimus: Inſigne quoddam opuſculum veteris Atticiſtae, ex quo nobis, (vt ait Valckenarius l. mox memorando,) vnus omnium egregia, fragmenta quoque comoediarum, per lexicon illud grande ſparſa, conſeruauit: quaedam ex *Phrynichi* adparatu ſophiſtico, e lexico *Zonarae;* magnam partem deſcripſit ſcholiorum in *Sophoclem* atque in *Ariſtophanis* praeſertim comoedias, etiam in Theſmophoriazuſas, quae nondum fuerunt in bibliothecis inuenta. Haec erudite obſeruauit *Valcken.* ad Theocriti Adoniaz. pag. 297. (et de ſcholiis ad Ariſtoph. Theſmoph. etiam in diatriba, Euripidis Hippolyto adiuncta, pag. 204. not.) Tum pergit: „Quod ſi licet verum fateri, plerisque *Suidae* excerptis, ex libris qui ad nos peruenerunt, ne epigrammatum quidem anthologia excepta, carere poſſemus ſine magno litterarum detrimento. Sed libros habuit *Polybii*, qui nobis nunc periere. Legeritne libros *Dionis Caſſii*, nobis perditos, an aliunde *Dionea* deriuauerit, definire non auſim. Habuit certe aliorum pauca; et opuſcula *Aeliani*, *Iamblichi*, *Eunapii*, *Damaſcii*, quibus nos hucusque caruimus; non illa quidem, ſi quis ita velit, permagni momenti; ex his tamen libellis ineditis excerpta *Suidae* cupide litterarum antiquarum legimus amatores.“ *Harl.*

u) Sed vide, quae infra ad I. indicem Suidae lexico praemiſſum, notantur. *Harl.*

loquutus eſt. Tantum enim abeſt, vt Suidas tres ſcholiaſtes poſteriores totos exhauſerit, et collectanea ſua inde locupletauerit, vt vix vnum vel alterum locum ex illis excerpſerit.

5) Ceterum ex ſcholiaſtis veteribus nullum Suidas diligentius compilauit, quam ſcholiaſten Ariſtophanis; quippe quem totum paene in Lexicon ſuum transfudit. Quaeritur autem inter eruditos [v]), vtrum Suidas ab hodierno ſcholiaſte Ariſtophanis, an vero ſcholiaſtes a Suida ſua mutuatus ſit: ſiue an hodierna ſcholia in Ariſtophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata ſint; an vero a Muſuro, vel alio quodam, ex Suidae Lexico conſarcinata? Nos ita cenſemus, hodierna ſcholia in Ariſtophanem maximam partem ex veteri quodam codice deſcripta ad nos perueniſſe, eademque eſſe [w]) ex quibus ipſe Suidas ſua hauſit: non pauca tamen loca a recentioribus [x]), partim ex [?] Suida, partim ex aliis ſcriptoribus, illis inſulta eſſe. Et ſane, quae leguntur apud Scholiaſten illum ad *Equit.* pag. 323. Ἡ δὲ ϛλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι, etc. itemque ad *Acharnenſ.* p. 396. Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος. etc. ex Suida in v. Στλεγγὶς, et v. Σίκυον inſerta eſſe, emunctioris naris lectores facile mecum ſentient. Lexicographum enim illa potius ſapiunt, quam ſcholiaſten. Eumdem porro ſcholiaſten interpolatum eſſe pag. 106. ad verba comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, etc. itemque pag. 486. ad verba illa in *Veſpis*, Εἴλη κατ᾽ ὄρθρον, etc. patet non ſolum ex eo, quod illic citetur Euſtathius [y]), qui Suida vtique recentior eſt; ſed etiam ex eo, quod duo iſta loca in antiquiſſima editione Aldina deſunt. Idem dicendum eſt de alio loco, qui legitur in iisdem ſcholiis, pag. 15. vbi Phalaris laudatur. Nam nec illum vetus editio Aldina agnoſcit. Sed hac de re eruditos iam ante monuit Vir in omni doctrinae genere excellens, *Richardus Bentleius*, in diſſert. de Phalaridis Epiſt. pag. 22. Notandum vero eſt, Suidam interdum plura habere, quam hodierna ſcholia in Ariſtophanem: vnde recte colligi poſſe videtur, ſcholia illa non integra ad nos perueniſſe. Vide noſtrum v. Ἀκαλήφη, v. Ἀκόρητος, v. Ἐγκεκορδυλημένος, v. Μελλονικιᾶν, v. Ναξιυργὴς, v. Πυρόββαγὴς, v. Σιβυλλιᾶ, v. Στρουθὸς, v. Τίτθαι, v. Τραγικώτερος, v. Ὑπερακοντίζεις, etc. [z]). Et haec obiter de ſcholiaſte Ariſtophanis.

6) Quod ad modum adtinet, quo collectanea haec digeſta ſunt; in eo non raro iudicium et diligentiam compilatoris deſideres [aa]). Nam primo, noſter, dum loca, ex variis ſcripto-

v) Vt apud *Iac. Thomaſium* diſſ. de plagio litterario §. 550. ſq. et *Mauſſacum* diſſ. critica p. 396. *Andream Schottum* praef. ad graecos prouerbiorum ſcriptores etc. *Georg. Sigismund. Greenium* diſſ. I. de ſcholiaſte Ariſtophanis, Witeberg 1695. etc.

w) Quae magnam partem peruetuſtis iisque clariſſimi nominis Grammaticis debentur, Apollonio, Didymo, Symmacho, Ariſtarcho. Itaque ex illis Suidam potius, quam ſcholiorum auctorem ex Suidae Lexico ſua hauſiſſe plures viri docti agnoſcunt, vt *Iac. Palmerius* pag. 720. Exerc. ad ſcriptores Graecos, *Menagius* ad Laërtium pag. 260. 264. etc. *Meurſius* variis in ſcriptis, *Florens Chriſtianus* ad Ariſtophanem pag. 702. *Marcus Meibomius* ad Nicomachi Muſicam pag. 46. etc.

x) Vt a Ioanne Tzetze, Thoma Magiſtro, Marcoque Muſuro primae Aldinae editionis curatore, et deinde ab iis, qui Florentinam in priores praeſertim Comoedias paſſim interpolatam dederunt. Vide Kuſteri praefat. in Ariſtophanem

y) Citatur Euſtathius etiam in ſcholiis ad Plutum v. 1111. ſed itidem in interpolata Florentina, non Aldina editione.

z) Suidam vſum fuiſſe codice ſcholiorum in Ariſtoph. ſaepe pleniore et caſtigatiore, adnotat quoque *Hemſterh.* ad Ariſtoph. Plutum p. 16. not. 22. et pag. 452. not. 61. adde ſupra, vol. II. p. 364. ſub finem. *Harl.*

aa) Cel. *Io. Ludou. Schulze*, in praeſenti theologus Halenſis, in docto *ſpecimine obſeruationum miſcel-*

Digitized by Google

ſcriptoribus decerpta, in Lexicon ſuum congeſſit, ſaepe vitioſis codicibus [bb]) deceptus fuit: vnde fit, vt [P] voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάϛης apud eum habes pro Ἀκμάϛης· Ἠρίθμησεν pro Ἠρέμησεν· Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις· Τάλεσιν pro Τέλεσιν· Ὕϛινος pro Ὑσγινες· Κοιλιδιᾶν pro κυλοιδιᾶν· Φρήμας pro Δι' ἐρήμας· Δείξαντες pro Διήξαντες· Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες· Ἡμιμαλλόνες· pro Αἱ μιμαλλόνες Θεσμοτόκον pro Ἑσμοτόκον· Ἡβὸς pro Ὑβός· Ἀνάρπαϛοι pro Ἀνοργίαϛοι· Δάψατο pro Ὀλόψατο· Δωτὺς pro Ἐδητύς· Εὐχείμενος pro Λευχείμενος· Παιόλη pro Ἀπαιόλη· Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα· Ὀζωτὰ pro Ὀξωτά· Ὑσήπηρος pro Οἰσυπηρός· Φόωντα pro Ἀφόωντα· Φυλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ· et alia. Interdum vero lectio Suidae melior eſt ea, quam noſtri codices hodie exhibent. Exempli gratia, apud Ariſtophanem *Theſmophor*. pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοισι καὶ Σκίροις: vbi codex Suidae pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι; quam lectionem veram eſſe probamus in notis ad v. Στήνια. Coniectura enim Biſeti, qui Θησείοισι illic reponendum cenſebat, merito explodenda eſt. Apud eumdem comicum in *Theſmophor*. pag. 777. verſus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ ἔχε τοῖς τενάσμασι,

Vox vltima illic corrupta eſt; cuius loco Suidas in ſerie ſua recte habet, τεχνάσμασι. In fabula *Eccleſiazuſis* verſus hic occurrit:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

 Metrum

miſcellanearum in Suidam cum proluſione critica de gloſſarii a Suida denominati indole et pretio, Halae Magdeb. 1761. 4. §. II. ſqq. p. 2-15. oſtendit, Suidam multis in locis imperitum egiſſe compilatorem. Exemplis igitur probat fuſius, Suidam, (in cuius tamen gloſſario multa eſſe bona, laudeque digna, haud negat,) 1) gloſſas ordine non vbique ſatis concinno diſpoſuiſſe; 2) in interpretationibus nominum eſſe parum cautum; 3) in producendis ſcriptorum locis ſaepius modum excedere, eaque nimium contrahere, haud raro etiam corrumpere; 4) nec vbique ſatis ſibi conſtare; 5) in iis, quae ad hiſtoriam pertinent, nimium eſſe, et res, ſua natura diuerſas, ſaepius commiſcere: denique, multa in gloſſario cumulari loco alieno minusque apto, quae tamen ſuo loco fruſtra quaeſiueris; terque quaterque repeti, quae iam dicta eſſent, et articulos ſaepius absque vlla interpretatione adponi.

bb) *Iſ. Caſaubonus* lib. 1. animaduerſ. ad Athenaeum cap. 6. *Quam ſaepe iſti cucullato Grammatico* (Suidae) *deprauati codices errandi anſam praebuerint, ſcimus nos, qui in eius libris multas hoc genus culpas obſeruauimus, vt, cum* φοιτάλμιος *male apud Sophoclem legit pro* φυτάλμιος. *Cum apud Pindarum* φρήμας δι' αἰθέρος *pro* ἐρήμας· *Apud Theocritum* ὦτα κοιλοιδιόωντες, *pro* κυλοιδιόωντες. *In veteri Epigrammate* ὑσίνοιο θέρετρα, *pro* ὑσγίνοιο. *Pari ſtupore, (cur enim non dicam ligonem ligonem?)* σκῶλα *alibi legit et probauit pro* ἀσκῶλια, *et* ξυβαδίνβος *pro* συβαδίνβος, ſubadiuua. *Nam ea voce vſi neceſſario et graeci, vt Syneſius Epiſtola CXLV. quo putem reſpexiſſe Suidam, ſed vitioſo codice vſum.* Subadiuuarum *mentio in notitia imperii. Mitto nunc alia ſane quam multa generis huius peccata Suidae, partim notata iam aliis, partim nobis alibi. Lucas Holſtenius* ad Stephanum Byz. in Μελαυνεῖς *Suidae, qui vitia codicum ſuorum ſolet transſcribere, et hoc praeſtitit fideliter in vocibus* ἀπατέμα *et* κολαυνά, *auctoritas nihil momenti habet. Imo aliter apud ſcholiaſten Ariſtophanis, aut quem iſte deſcripſit, lectum olim, ex Apoſtolio, liquet, qui* κατὰ λέξιν *eadem narrat, ſed emendatius.* Richardo etiam Montacutio pag. 308. adparatus ad Origg. eccleſiaſt. et p. 235. Analect. *Suidas eſt Grammaticus non admodum vetuſtus, nullius iudicii rhapſodus, doctrinae mediocris, qui collatis vel corraſis vndecunque laciniis farraginem illam ſuam tanquam centonem conſarcinauit* et pag. 124. adparat. *Suidas, in Graecis non contemnendus auctor, rudem ſe prodit et plane infantem in Latinis*, Tho. Gatakerus pag. 84. adverſar. *occurrunt apud illum auctorem ſordiſſime deprauata non pauca, et latina quoque vocabula non infrequentia.*

Metrum manifeſte claudicat; quod ex Suida in v. Πλεόνων ſic in integrum reſtitues:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλεόνων.

Scholium enim locum genuinae vocis apud comicum hodie male occupauit. In fabula *Theſmophoriaz.* pag. 794. inter alia et haec leguntur:

Λέων, λέων σοι γίγνεται, αὐτ' ἄγμα σόν.

Magnus Scaliger, quum videret, verſui huic modulum non conſtare, eum ſic reſcribendum cenſebat:

Λέων, λέων σοι γίγνεται, αὐτ' ἔιγμα σόν.

Sed fruſtra. Ex Suida enim in v. Λέων pro ἄγμα reponendum eſſe ἔκμαγμα, in notis ad illum locum probamus. Anthologiae lib. III. cap. XIV. pag. 343. epigramma in Proteſilaum legitur, cuius pars eſt hexameter iſte:

Δένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic τὸ δυσμίμητα, ſenſui manifeſto aduerſatur; cuius loco Brodaeus reponendum cenſebat δυσμήνιτα; et Obſopoeus, δυσμείλικτα. Sed vterque a ſcopo aberrauit. Ex Suida enim in v. Δυσμίσητος reponendum eſſe δυσμίσητα, in notis ad locum illum monemus. Apud *Ioſephum* lib. I. *de Bello Iud.* cap. XIII. pag. 739. inter alia et haec leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν ἐκτᾶτο. Vox vltima illic in mendo cubat; cuius loco ex Suida v. Νένακτο, reſcribendum eſſe νένακτο, ſenſus manifeſto ſuadet. Plura huius generis exempla ſtudioſus lector ex notis noſtris colligere poterit. Nos enim haec ſpeciminis loco tantum propoſuimus.

Porro: obſeruandum eſt, Suidam res hominum cognominum perpetua ſerie interdum recitare, et ad vnum caput referre ſolere: quo ſit, vt, quae ad diuerſos pertinent, vni tribui videantur, et in hiſtoriis turbentur omnia, niſi narrationes diſtinguas, et diligenter animaduertas, ad quos quaeque eclogae referendae ſint. Exempla habes in v. Εὐμένης, v. Ἥρων, v. Σεβῆρος, et alibi.

7) Interdum vero (quod maius eſt peccatum.) grammaticus noſter res hominum, prorſus diuerſorum, et ne nomen quidem commune habentium cc), miſcet, eclogasque hiſtoricas ad alienum prorſus caput refert: cuius ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. Μαξιμῖνος, ea, qua leguntur ab initio vsque ad verba illa, ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων, de imperatore, Maximino Thrace, intelligenda ſunt. Quae vero deinceps absque vlla

cc) Tanto minus mirum, ab eo confundi res diverſorum, ſed eiusdem nominis hominum, vnde *Reineſius* lib. 3. Var. lect. pag. 362. *Sunt iſta de Philoxeno apud Suidam excerpta ex Athenaeo, ſed indiligenter diſpoſita et ſine iudicio, quod aliis ſexcentis locis quoque factum probabimus alibi, conuaſatae. Quae enim de diuerſis eodem nomine Philoxenis, qui tamen omnes cupediarum culinarumque adſeclae fuiſſent. narrat Athenaeus, ea Suidas omnia vni adſcribit* etc. *Voſſius* lib. 1. de hiſtoricis graecis c. 24. pag. 156. notans Poſidonii, Alexandrini, hiſtorias a Suida tributas Poſidonio, Apameenſi, *Solennia igitur errat Suidas, cum eiusdem nominis ſcriptores confundit.* [Adde infra ad indicem ſcriptor. de quibus Suidas, v. *Ariſtogiton.*]

vlla nota diſtinctionis ſubiiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: vt patet ex *Euſeb. Hiſt. Eccleſ.* lib. III. cap. XIV. et XVI. In v. Ἀλυάττης, verba illa priora, Λυδῶν βασιλεὺς, — ἀδελφὴν ᾔσχυνεν, apud [⁋] Nicol. Damaſcenum in collectaneis Conſtantini, a *Valeſio* editis, pag. 453. vnde locus iſte depromtus eſt, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; quae proinde noſter male ad Alyattem refert. In v. Νίκων grammaticus noſter ſupina negligentia ad Niconem refert, quae apud *Pauſaniam* lib. VI. pag. 464. vnde totus iſte locus excerptus eſt, de Theagene, Thaſio, narrantur. In v. Εὐνομιανὸς Suidas Eunomianum quemdam a Belliſario e ſacro baptiſmi fonte ſuſceptum fuiſſe narrat. Locus ſcriptoris, qui ibi adducitur, ſumtus eſt ex *Procopii Hiſt. Arc.* cap. I. ſed vbi de Theodoſio quodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo, *Eunomianus* adpellato, verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philoſtorgium, pag. 2. ex loco hoc Suidae Eunomianum aliquem ſibi confinxit, qui nullus exſtitit: vt in Notis noſtris ad v. Εὐνομιανὸς pluribus docemus. In v. Πῶρος, verba illa, Τοῦτον ἤρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, etc. excerpta ſunt ex *Philoſtrati* lib. II. *de Vita Apollonii* cap. XI. ſed quae Suidas peſſime ad Porum refert, quum apud Philoſtratum de Phraorte, Indorum rege, dicantur. Plura exempla breuitatis gratia adducere ſuperſedeo.

8) Eſt et alius Lexici huius naeuus, qui in eo conſiſtit, quod ſexcentis in locis exempla, quae ex ſcriptoribus veteribus dd) adducuntur, a capite articuli aliena ſint, nec quicquam faciant ad probandam ſignificationem vocis propoſitae. Sed iſtius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos, qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipſi adſuerunt, vel ea, quae ad marginem ſcripta erant, absque iudicio et delectu in textum receperunt. Multa enim eſſe apud Suidam loca, quae ex margine in textum irrepſerint, et imperitiam librariorum manifeſto prodant, nemo niſi plane in lexico hoc hoſpes negabit. Videat ſaltem lector, quae notauimus ad v. Ἀγροιώτης, v. Ἀναθεῖναι, v. Ἀριστογείτων, Κυδ. v. Εἴλλειν, v. Νάννος, v. Ὑπομαχῶ.

9) Quamuis autem et alii ſint Lexici huius naeui ee), partim ipſi [⁋] Suidae, partim librariis

dd) Plerumque etiam haud nominatis, vnde *Ioannes Rualdus* animaduerſ. XXIV. ad Plutarchum pag. 107. *Primum quidem Suidam plerumque Arcadicum ſapere atque Midinum, multa nullo iudicio curaque in ſuum Lexicon ab aliis auctoribus optimis peſſimis transtuliſſe, ſuppreſſis fere nominibus, ignorare non potuit ſummus eruditione ac ingenio ipſe ille Baronius.* Ante Rualdum *Iuſt. Lipſius* lib. IV. de militia Romana dialogo 10. pag. 159. *Sed admoneo, vtcunque pecus Suidas eſt, aureum tamen eſſe et e meliore metallo vellus fere. Carpſit et ſumſit ex optimis, qui fuerunt, et plerique non ſunt. Vtinam iudicio et cura, addo et fide meliori. Nam nomina fere ſupprimit, et intendere oportet, quid eius ſit, quid alienum. Ceterum etſi ille Arcadicum et Midinum ſapit, alios tamen lectores ſuos facit, qui curioſi quidem ſint et intenti.*

ee) In excerpendis auctorum verbis ſenſum illorum interdum peruertere, notat *Küſterus* in notis ad vocem Πυλάδης. Porro non naeuis quidem adſcribendum, ſed tamen euoluentibus perquam incommodum eſt, quod cum opus Suidae lexicorum more, ordine litterarum digeſtum ſit; tamen in quibusdam longe alium ordinem obſeruat, quam vulgo vti conſueuimus. Nam αι poſt ε quaerendum eſt, η poſt ζ, θ poſt ι, ω poſt ο. Praeterea conſonantes duplicatae ſtatim poſt ſimplices, verbi gratia ἀλλαχῆ ſtatim poſt ἄλειται, ante ἄλφα etc. Etiam Iacobo Gronouio praefat. ad Harpocrationem probe notatum, veteres in digerendis iuxta ſeriem literarum vocibus non ita fuiſſe ſemper curioſos,

Digitized by Google

librariis et recentioribus compilatoribus tribuendi; eſt tamen liber longe vtiliſſimus[ff]), et quem Theſaurum, omnigenaeque eruditionis penu cum incomparabili Reineſio merito adpellaueris. Vel ſola hiſtoria poetarum, oratorum, hiſtoricorum, etc. quae in eo continetur, auro contra cara eſt, et qua ſine irreparabili damno reſpubl. literaria carere non poſſit. Taceo tot et tam praeclara fragmenta veterum ſcriptorum, hodie amiſſorum, quae in lexico hoc nobis conſeruantur, et pretium ei non paruum conciliant. [Idem iudicant *Hemſterhuſ.* ad ſchol. in Ariſtoph. Plutum pag. 324. et *Valcken.* ad Theocr. Adoniaz. pag. 298. *Harl.*]

10) Prodierunt autem haec Collectanea Suidae primo Mediolani[gg]), A. C. 1499. graece tantum: in qua editione nonnulla loca deſunt, quae in [?] reliquis editt. reperiuntur.

rioſos, vt nos hodie; primam enim litteram obſeruaſſe contentos, non raro in ſyllabis integris minus ſollicite adhibuiſſe accuratum litterarum ordinem. Huius tamen incurioſitatis exigua in Suidae Lexico veſtigia deprehenduntur. Et neſcio, an fuiſſet vitio dandum nouo Suidae editori, ſi ob lectorum commodum etiam illam, quam dixi, ordinis anomaliam eliminaſſet, et conſueta omnibusque obuia ſerie voces euoluendas exhibuiſſet.

ff) *Leo Allatius* de ſcriptis Socratis pag. 117. *Non tantum tribuo Suidae, at pannis, ex quibus conſutus ille liber eſt, quum ſint admodum pretioſi et rari, multum tribuendum eſt.* Certe quamplurima praeclara et digna ſcitu iisdem, quibus alia innumera antiquitatis tenebris ſepulta nos laterent, hoe Suidae opere ſi careremus.

gg) Prima editio Suidae, quae A. 1499. fol. *Mediolani* prodiit, (non Romae, vt poſt Geſnerum in biblioth. opinabatur Mich. Neander in notitia auctorum Gnomologiae Stobaeanae praemiſſa pag. 68.) charta magna et nitida, typis luculentis, debetur *Demetrio Chalcondylae*, doctiſſimo Graeco, Io. Mariae Catanaei, qui latinam praefationem praefixit, praeceptori, et typorum operam ſumtusque cum eo praebentibus, Ioanni Biſolo et Benedicto Mangio, Carpenſibus. Hic eſt Catanaei Suidas, qui memoratur in C. S. Schurtzfleiſchii Epiſtolis arcanis pag. 5. Chalcondyles in graeca praefatione praefixa teſtatur pluribus ſe vſum codicibus MSS. in caſtigando opere nulli pepercisse ſtudio: nonnulla autem quum non poſſet emendare, ita, vt reperit, reliquiſſe, nonnulla etiam aliunde adſcita addidiſſe. Ὁ δὲ τὴν διόρθωσιν τῦ βιβλίυ πεποιηκὼς Δημήτριός ἐστιν ὁ Χαλκονδύλης, ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος, κἀν τύτοις πᾶσιν ὐ σμικρὰ τὰ ἁμαρτήματα εὑρηκὼς, ὧν τὰ πλείω ἐν ἅπασιν ὡσαύτως ἐτύγχανεν ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοπονήσας καὶ ἀποσκεψάμενος ἐπηνώρθωσεν. ἔστι δ᾽ ὧν ὐχ οἷός τ᾽ ἐγένετο τῆς προσηκύσης διορθώσεως τετυχηκέναι, ἀλλὰ τὴν μὲν τῆς λέξεως ἑρμηνείαν διὰ σπυδῆς ἔσχε διαφυλάξαι. τὴν μέντοι παρεισαγομένην ῥῆσιν πρὸς σαφήνειαν τῆς λέξεως ἡμαρτημένην ὖσαν, ὡς εἶχεν ἀφῆκεν. ὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν ὐχ ὑπῆρχον ἐν Σuίδᾳ, ἄλλοθέν ποθεν συλλέξας προστέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητῦντες τὸ σημαινόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονώτερόν τι καὶ ἑτοιμότερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι. καὶ λέξεις δέ τινας ἀνερμηνεύτας, ἔνθα ἐνεχώρει, ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι. Addit idem Demetrius, Suidae librum in Graecia pridem atque Italia ita fuiſſe rarum ac pretioſum, vt, qui eum haberet, eo gloriaretur quaſi theſaurum inſignem, et Amaltheae, quod aiunt, cornu poſſideret. Τόδε βιβλίον ὕτω τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν τῦτο κεκτημένον μέγα φρονεῖν ἐπ᾽ αὐτῷ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κέρας ἀμαλθείας καρπῦσθαι. In titulo graecus exſtat dialugus bibliopolae et lectoris φιλομαθῦς, quo liber commendatur indicaturque, tribus aureis venum exponi. ἡ δ᾽ ἂν τιμὴ πόση τίς ἐστι; Χρυσῶν τριῶν. λάμβανε δὴ καὶ δὸς βιβλίον. De *Demetrio Chalcondyla*, qui A. 1510. obiit octogenario maior, praeter Iouium in elogiis conſulere iuuabit *Iani Parrhaſii*, (cui filia Demetrii nupſerat,) quaeſita per Epiſtolas p. 45. 144. 146. *Alcyonium* II. de exilio pag. 247. *Lambecium* VI. pag. 277. *Voſſium* de arte grammatica pag. 15. *Varillaſium* lib. 4. anecdoton Florentin. *Bullartium* T. I. Academiae ſcientiar. pag. 282. [*Hodii* et *Boerneri* libros, ſupra aliquoties iam laudatos, *Freytag.* adpar. litter. III. pag. 174 ſq.] etc. *Antonius Motta*, Demetrii praeceptor, Lexico Svidae hocce praefixit epigramma:

Demetri, aeternos debet tibi mundus honores,
Quod dignum, quod tam nobile tradis opus.
Debet Motta magis, cari cui tanta reſultat
Gloria diſcipulo, te duce quanta datur.

Alterum

tur [hh]). Eam ſequuta eſt editio *Veneta* [ii]), ſiue *Aldina*, A. 1514. et ea graece tantum. Haec nonnumquam a Mediolanenſi diſcrepat: vnde ex alio codice MS. eam expreſſam eſſe adparet [kk]). Deinde Suidas [?] editus eſt *Baſileae* [ll]) apud Frobenium, A. 1544. itidem graece tantum. Illa editio haud fere ab Aldina diſcrepat, niſi vbi vel ſphalmata typographica habet, vel ab editoribus Baſileenſibus interpolata eſt. Anno 1564. *Hieronymus Wolfius* [mm]) Suidam, (omiſſis notis mere grammaticis, et fragmentis breuioribus,) latine a ſe verſum

Alterum item hoc, in quo majorem Mediolano honorem ex editione Suidae, quam iis pollicetur locis, qui Heſiodum, Homerum, ac Pindarum, poetas, in lucem protulere.

Olim Phocis erat doctis celebrata Poetis,
Vnde nonum exhauſit funditus Aſcra melos.
Proximus huic Helicon, vivo forte aemulus illi
In quo tam expreſſit nobile Smyrna ſophos.
Cadmeas Dircaeus olor volitare per arces
Dictus et immenſo eſt perſtrepuiſſe ſono,
Dignius Inſubri Suidae decus exit ac urbe,
In cuius lapſa eſt Graecia tota ſinum. Fabr.

Bandinus in annalibus Iuntarum typogr. I. pag. 77. vidi, inquit, Lexicon Suidae graece impreſſum Mediolani impenſa et dexteritate Demetrii Chalcondylae a. 1499. fol. in quo ad calcem primae paginae legitur: *Monaſterii Angelorum Petrus Candidus*; qui veterem hanc editionem obſeruationibus illuſtrauit. *Harl.*

hh) Vide ſis praeter Maittaire A. T. IV. pag. 93. ſqq. et 690. cum nota, ea quoque, quae de hac edit. in Introd. in hiſt. L. gr. II. 2. pag. 505. not. protuli et notaui. it. cel. *Panzeri* A. T. II. p. 91. *Hamberg.* Z. N. IV. pag. 186. *Harl.*

ii) Editio *Aldina* Venet. A. 1514. viri docti manu paſſim notata exſtat in bibliotheca Leidenſi inter libros, quos Academiae legauit Perizonius. Suidae exemplaria MSS ſi non omnia, certe multa ſic ſcripta fuiſſe, quemadmodum ἐκδόσεις Aldina et Baſileenſis exſcriptae ſunt, vt paginae faciem diuiſerint in duas, quod dicitur columnas ſiue σελίδας, et forſan id ipſum Suidam primum ita probaſſe, notat *Iac. Gronouius* in emendationibus ex Suida pag. 110. Editio Aldina praefationis loco habet praefixum monitum Aldi de modo ſingulari, quem in ordine ſeriei litterarum ſcriptor hic obſeruat, quod deinde in Baſileenſi quoque et Porti, Kuſterique editione repetitum legitur.

kk) In *Goetzii* Memor. bibl. Dreſd. vol. I. faſc III (vbi pag. 281. ſqq. editiones Suidae recenſentur) haec inſcriptio legitur huius rarae Aldinae editionis: *Suida. Praeſens quidem liber eſt Suidae, qui vero ipſum compoſuerunt viri docti fuerunt; Eudemus rhetor de dictionibus ordine alphabetico. Helladius Theodoſii iunioris tempore ſimiliter. Eugenius ex Auguſtopoli Phrygiae miſcellaneam dictionem ordine alphabetico. Zoſimus Gazaeus voces rhetoricas, ordine alphabetico. Caecilius Siculus dictionum delectum ordine alphabetico. Longinus Caſſius dictiones ord. alphab. Lupercus Berytius voces atticas. Iuſtinus Iulius ſophiſta gloſſarum librorum XCI. Pamphili compendium ſcripſit. Pacatus de conſuetudine attica, ord. alphab. Pamphilus pratum variarum dictionum, conſtans libris XCV. Eſt autem a littera* Ε *vsque ad* Ω *nam* Α *littera et vsque ad* Δ. *Zopyrio elaborauerat. Pollio Alexandrinus dictionum atticarum collectaneum ord. alphab.* Graece. In calce legitur. *Venetiis in aedibus Aldi et Andreae ſoceri. menſe Febr.* M. V. XIIII. (1514.) fol. *Harl.*

ll) Editio *Baſileenſis* A. 1544. quae Aldinam per omnia exprimit, manu Iſaaci Caſauboni paſſim notata exſtat Lugduni Batauorum in bibl. Academiae. [v. catal. pag. 281.] Inter libros Gudianos, qui ſeruantur in bibl. Guelpherbytana, habetur eadem notata paſſim manu Salmaſii.

mm) Prima editio latina *Hieron. Wolfii*, viri, ſi quisquam, immortaliter meriti de graecis litteris, vna cum nonnullis *Ioachimi Camerarii*, quae ad calcem voluminis ſubiiciuntur, declarationibus lucem vidit Baſileae ex Oporini officina, A. 1564. minus emendate quidem, vt ipſe queritur in titulo poſterioris edit. A. 1581.

Peſte meam vaſtante domum, vaſtante librari
Editus hic propere eſt, nec ſine labe liber.
Nunc poſitis nouus exuuiis nitidusque iuuenta
Euſebii prodit munere Epiſcopii.

Dauid Hoeſchelius in litteris ad Iungermannum datis Kal. April. A. 1605. 4. teſtatur, Wolfium integri Suidae editionem graecolatinam paullo ante mortem adornaſſe, *verum auctore*, inquit, *mortuo, fidem typographus fefellit.* Non eadem diligentia verſatum Wolfium in Suida interpretando, qua in

verſum abſque textu graeco Baſileae edidit. Haec verſio Suidae, ab ipſo Wolfio recognita, poſtea recuſa eſt Baſileae A. 1581. Mirum autem non eſt, Wolfio rem minus feliciter

Iſocrate, Demoſthene et Zonara vſus fuit, notat Andreas Schottus praefat. ad *prouerbiorum Centurias XIV. e Suida* collectas, et cum aliis Graecorum prouerbiis Zenobii ſiue Zenodoti, Diogeniani et Anonymi Vaticani, vtraque lingua editas et notis illuſtratas Antwerp. 1612. 4. Sed ante Andream Schottum, (licet is non meminerit,) XIV. centurias prouerbiorum e *Suida* collectas, gr. et lat. cum *Hier. Wolſii* verſione, edidit *Hermannus Germbergius*, ſcholae Corbachianae prorector, illisque ſubiunxit centuriam verſuum onirocriticorum (Aſtrampſychi) ex eodem Suida, et epiſtolarum ſacrarum decades quinque, ex aliis etiam ſcriptoribus congeſtas, Baſileae per Sebaſt. Henr. Petri. 1583. 8. *Paulus Colomeſius* notis ad Gyraldi Hiſtor. poetar. pag. 276. *Epigramma in Soranum Ducem, ſub Aelii Adriani nomine ex Gerardo Geldenhaurio Nouiomago profert Wolfius in hiſtoricis Suidae, voce Adrianus; quem locum, ſi me audias, Lector, conſules; ibi enim Suidam attingit Wolfius, vir alioqui naris obeſae, nequaquam infeliciter.*

Si praeſtantiſſimo *Voſſio* credimus, lib. 2. de hiſt. graecis c. 26. pag. 302. diu ante Wolfium Suidas latine verſus eſt a *Roberto Groſeteſt* ſiue *Capitone*, epiſcopo Lincolnienſi, qui A. C. 1253. diem obiit ſupremum. Sed licet *Ioannes Balaeus* Centur. IV. c. 18. pag. 306. inter ſcripta Roberti, adnotationes in Suidam, et Suidam ab eo translatum memoret, id tamen non intelligendum videtur, niſi de narratione apocrypha, quae exſtat apud Suidam in Ἰησοῦς, et ex Roberti verſione in variis bibl. adhuc ſupereſt manu exarata. Eadem narratio MS. fertur ex alia verſione *Lauri Quirini*, Cretenſis, patricii Veneti, qui claruit circa A: C. 1453. vt alias interpretationes editas iam praeteream, de quibus dixi in cod. Apocrypho Noui Teſt. T. 1. pag 371. et T. 2. pag. 547. *Fabr.* A *Maittario*, A. T. indic. ſiue tom. V. pag. 267. memoratur:

De Ieſu Chriſti ſacerdotio narratiuncula, graece ex Suida; latine incerto interprete, vna cum Antonii Marcelli ad Rhenatum, Siciliae regem, et Gilberti Cognati Nozerini ad Petrum Richardotum epiſtolis; et Machometi vita e graeco in latinum per Georgium Hermonymum verſa. 1541. 8.

Ibidem citantur: *Caeſarum vitae, ex Suida, gr. et lat. interprete Hermanno Whitkindo*, Francof. ex offic. Petri Brubachii. 1557. 8. *Suidae* excerpta de imperatoribus orientis ſunt in opere Byzantinae hiſtoriae etc. Excerpta ex Olympiodori hiſt. libr. XXII. etc. Pariſ. 1647. fol. *Harl.*

Praeter Wolfium Suidae editionem emendatiorem etiam molitus eſt *Hadrianus Iunius*, teſte *Valerio Andrea* in bibl. Belgica pag. 109. et *Ioanne Sambuco* in literis ad Iunium datis IV. Id. Febr. A. 1564. pag. 620. *Tu vero tandem nobis Suidam reſtitutum, Epithetorum graecorum explicationes Nonnum et alia extrudes.* Et quantum in eo operae ac ſtudii poſuerit, narrat ipſe *Iunius* in epiſtola ad Arnoldum Birckmannum pag. 74. ſq. et ad Petrum Bloecium pag. 116. *Habeo et Suidam locis ter mille, quid aio? imo* μυριάκις *a me interpolatum et genuinae lectioni reſtitutum, cum indicio authorum, unde ſua mutuatus eſt*, et in alia data A. 1562 ad Marchionem Anglum. 173. *Habeo praeter alia prae manibus vertendum Suidam, opus ingens et maximi vſus ad omnigenam hiſtoriarum et rerum omnium abditarum cognitionem, in quo eam nauaui operam, quae et mihi honorifica, et vtriusque linguae vetuſtatisque ſtudioſis cumprimis vtilis atque adeo neceſſaria futura eſt, nam ſupra quinque aut ſex millia locorum ex omnis generis autoribus petita, germanae lectioni reſtitui immenſo cum labore, quae citra noſtra induſtriae opem intelligi omnino non poſſint.* Sed pag. 136. ad eundem Bloccium: *Suidas meus prius, quam in manus hominum veniat, publici iuris factus, biennium aut plus eo elabetur.* De Wolfii Suida ſermo videtur eſſe Iunio epiſtola ad Guil. Lindanum p. 267. *Wolſii opera vereor vt illi parum ſit futura glorioſa, niſi iis inſtructus veniat copiis, quas praeter me an alius habeat ignoro, nunc illi in muſtaceo quaeſita gloriola frui aliquantiſper liceat. Fabr.* *Alberti* in litteris ad Fabricium noſtrum, Harlemi d. 8. Kal. Maii 1733. exaratis, (in *Reimari* de vita et ſcriptis Io. A. Fabricii commentario pag. 215.) „Vnum, ait, addam, nactum me eſſe duo inſignia κειμήλια, *Nonni* ſcil. *Dionyſiacorum* (1569) exemplar, cum vberrimis notis mstis ineditis *Dan. Heinſii*, et deſideratiſſimum paucisque notum exemplar *Suidae*, (ed. Baſileae 1544.) quibus *Hadrianus Iunius* ſuas emendationes et auctorum loca adleuerat; cuius mentionem etiam facis in bibl. Gr. (qui eſt locus noſter.) et *Albertus Verlanius*, Hornanus, Hadriani Iunii ex filia nepos, in dedicatione poematum

Digitized by Google

citer ſucceſſiſſe, quum nullis codicibus MStis inſtructus, textum Suidae, vt tunc erat, corruptum, in verſione ſua ſequutus ſit. Tandem *Aemilius Portus*, Franciſci filius, graecae linguae in academia Heidelbergenſi quondam [?] profeſſor, *Suidam* cum noua verſione latina, ſeu potius paraphraſi, et notis, edidit Geneuae, A. 1619. 2. Vol. ^nn^) fol. Haec editio, quoniam omnium earum, quae Noſtram praeceſſerunt, nouiſſima eſt; quodnam de ea noſtrum ſit iudicium, paulo fuſius lectori exponemus.

11) Dicimus igitur, *Portum* non eam, quam par erat, diligentiam in editione ſua Suidae adhibuiſſe, nec idoneo ſatis inſtructum adparatu operi iſti manum admouiſſe. Non ſolum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit, (qua in re tamen contingere potuit, vt fortuna votis eius non reſponderet,) ſed ne omnes quidem editiones, tunc exſtantes, [?] inter ſe comparauit. Ex tribus enim, quae tunc prodierant, editionibus, Mediolanenſem, (quae omnium prima eſt, et nonnullis in locis emendatior reliquis,) numquam inſpexit: quae cauſſa eſt, quare non paucos errores typographicos editionis Aldinae, in editionem Baſileenſem, quam κατὰ πόδα ſequutus eſt, poſtea transfuſos, imprudenter in textum receperit, eosque tamquam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Adhaec, quum totum fere Suidae Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum maior pars hodie adhuc exſtat, compoſitum ſit; Portus exiguam plane in inueſtigandis auctoribus, ex quibus Suidas ſua ſumſit, diligentiam adhibuit: vnde mirum non eſt, ſexcentis in locis Lexici huius, quae non niſi ex auctoribus ſuis illuſtrari et emendari poſſunt, aquam ei haeſiſſe. Praeterea, (quae maior eſt negligentia,) ne ipſum quidem Suidam ſecum contulit; quum ſaepe contingat, vt eaedem ῥήσεις bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptae forſan et mutilae; alibi vero ſanae et integrae: vt proinde Suidas ex ipſo Suida non raro emendari et illuſtrari poſſit. Hoc quum non obſeruauerit Portus, (obſeruare autem debuit,) ſaepe fit, vt, quae vno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitioſam lectionem ſequutus, ſuique prorſus immemor, peſſime vertat, et a ſcopo longe aberret. Ne autem haec in virum, cuius conatus ſaltem de re litteraria bene merendi laudandus eſt, immerito a me dici quisquam putet; adlatis quibusdam exemplis rem probare, et omnem calumniandi ſuſpicionem a me amóvere conabor.

12) Dixi, *Portum* editionem Mediolanenſem numquam inſpexiſſe: quod ex ſequentibus manifeſtum fiet. In v. Ἄβαρις editiones Aldina et Baſileenſis habent, χρησμὸς τοὺς καλουμένους

tum Hadriani Iunii 1598. 8. Sed quum ipſum illud exemplar pretio redimere non liceret, omnia *Iuniana* in codicem meum retuli, et ab interitu ſeruaui." *Harl.*

De magni *Pearſonii* conſilio *Mericus Caſaubonus* notis ad Hieroclem, A. 1655. Londini editis, pag. 10. *Ioannes Pearſonius, vir doctiſſimus et in graecis litteris et libris omne genus, quod ex luculentis* Heſychii et *Suidae, quas dudum molitur, editionibus, ſi vita ſuppetet, qua digniſſimus eſt, litteratis aliquando conſtabit, eximie verſatus.* Suidas Pearſonii manu paſſim notatus ſeruatur Cantabrigiae, cuius notis MSS. vſus eſt, easque paſſim laudat Küſterus. De *Beueregio* autem falſus rumor venis ad Schurtzfleiſchium, qui in Epiſtolis arcanis T. I. pag. 5. ſcripſit a. 1679. *Suidas Beueregii breui veniet in noſtras manus, quem multa diligentia curat vir doctus et laborioſus apud Anglos.*

oo) Conf. *Goetzii* memorab. bibl. Dresd. l. c. pag. 283. ſqq. *Harl.*

Digitized by Google

καλȣμένȣς Σκυθίνȣς; quam lectionem Portus ſequutus eſt: cum in editione Mediolanenſi rectius legatur, Σκυθικȣ́ς. In eadem voce, pro *ἀφάνισαν*, Msti et ed. Med. recte exhibent *ἠφάνισαν*: ad quem locum Portus: *ἀφάνισαν*) *Aldinus codex*, *ἐφάνισαν*. *Vtrumque vitioſum. Scribendum enim ἠφάνισαν, ab ἀφανίζω.* Recte quidem mones Porte! ſed quid opus fuit manifeſta menda typographica editionis Baſileenſis in textum recipere, et inutilibus obſeruatiunculis Suidam onerare? In v. *Ἀρȣραία*, priores editt. (ſi Mediolanenſem excipias,) habent, *ὅτι ἡ ἄρȣρα πόδας ἔχειν*; quod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur;* addita nota ſolita N. L. i. e. *Non liquet.* Si editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, non diu ei de emendatione huius loci laborandum fuiſſet. In ea enim recte legitur, *ὅτι ἡ ἄρȣρα πόδας ἔχει ν*. [¶] i. e. *Arura*, (quae eſt certa agri menſura, ita dicta,) *pedes habet quinquaginta:* quam lectionem non ſolum confirmant Msti, ſed etiam ipſe Suidas alio loco, nimirum in v. *Στάδιον*, vbi idem locus repetitur. In v. *Γηγενεῖς*, in omnibus editionibus praecedentibus, ſi Mediolanenſem excipias, ante *φυσήματι* deſideratur vox *Γηγενεῖ*; ſine qua loci illius ſenſus omnino eſt obſcurus et mutilus. Haec ratio eſt, quare Portus falſo exiſtimauerit, verba illa, *φυσήματι· ἀντὶ τȣ̃ μεγάλῳ*, et quae ſequuntur, non pertinere ad v. *Γηγενεῖς*, ſed alibi eſſe collocanda. Aliter certe ſenſiſſet, ſi, inſpecta editione Mediolanenſi, locum hunc vnius vocis adiectione ſuppleri et ſanari poſſe intellexiſſet: id quod etiam ex alio loco Suidae in v. *Σεισμὸς*, vbi eadem *ῥῆσις* repetitur, diſcere poterat. Poſt v. *Ἐπήβολος* in editione Baſileenſi et Porti legitur, *Ἐπηβολώτατος, προσοικειότατος*: vbi nemo non videt, vocem poſteriorem eſſe *παρακεκομμένην*, et nullo modo *ἐκ παραλλήλȣ* reſpondere poſſe voci *Ἐπηβολώτατος*. Rectius igitur in edit. Mediolanenſ. cui etiam ſuffragantur Msti, ſic legitur: *Ἐπηβολώτατος.* † *Ἐπηγάγετο. προσῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο.* Nusquam hic comparet vox adulterina *προσοικειότατος*, quam certum eſt ex voce *προσῳκειώτατο* eſſe corruptam, et genuina ſede ſua, quae eſt poſt *Ἐπηγάγετο*, motam, alienum locum in editione Baſileenſi et Porti hodie occupare. In v. *Εἰρύσατο*, e[illegible]iones Aldina et Baſileenſis mendoſe exhibent *ἐπικȣ́φȣ*; quam lectionem ſequutus eſt Portus: qui, ſi editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, in qua recte legitur *Ἐπικȣ́ρȣ*, vidiſſet vtique, *τὸ ἐπικȣ́φȣ* eſſe ſphalma typographicum, et proinde in textum minime recipi debuiſſe. In v. *Ὅμηρος*, pag. 301. edit. Geneu. pro *ἀφίκετο εἰς γάμον*, (quod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*,) reponendum eſt, *ἀφίκετο εἰς Σάμον*, i. e. *Venit in Samum;* vt in Mstis, et editione Mediolanenſi recte legitur. Poſſem plura huius generis in medium adferre: ſed quum ex hiſce lectori abunde patere arbitrer, Portum edit. Mediolanenſem numquam conſuluiſſe, ad alia pergo.

13) Dixi ſecundo, Portum exiguam diligentiam in inueſtigandis auctoribus, vnde Suidas ſua ſumſit, adhibuiſſe: quod omnibus, editionem eius inſpicientibus, per ſe manifeſtum eſt. Si enim Ariſtophanem, eiusque ſcholiaſten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, eiusque ſcholiaſten, Herodotum, Thucydidem, et paucos alios excipias; de reliquis ſcriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum eſt, Portus ne ſomniauit quidem. Ceterum, quantam in hac editione lucem Suidae ex diligenti fragmentorum cum ipſis auctoribus, ex quibus ſumta [¶] ſunt, collatione adtulerimus, ex notis noſtris lectori patere poterit.

14) Dixi

Digitized by Google

14) Dixi porro, Portum ne ipſum quidem Suidam ſecum contuliſſe; quod itidem exemplis quibusdam in medium adlatis probabo.

In v. Διεκωδώνισε priores editt. habent, *διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν*: quod Portus vertit, *Tentauit*, *explorauit*, *periculum fecit. Item*, *decepit*, ſed pro *ἐξηπάτησε* ſcribendum eſſe *ἐξήτασε*, non ſolum res ipſa docet, ſed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. Κεκωδωνισμένος; vbi in omnibus editionibus expreſſe legitur, *καὶ διακωδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι.*

In v. Θέμιν Portus fruſtra ſeſe torquet, dum non animaduertit, pro *Βούλετα*, vel, vt editt. Mediol. et Aldina habent, *Βούλεται*, reponendum eſſe Βούχετα, vt non ſolum in MStis, ſed etiam alibi apud Suidam in v. Βούχετα recte legitur. Locum Suidae, vt in editt. Baſil. et Geneu. legitur, et verſionem Porti ſubiungam, vt Lector in rem praeſentem quaſi deducatur. Θέμιν, (inquit Suidas) *δικαιοσύνην*. Βούλετα, *πόλις ἐςὶ τῆς* Ἠπείρου, *οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ Βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.* Portus haec ita vertit: Θέμιν, *Themin. Hoc nomen iuſtitiam ſignificare vult*, (*i. e. ſignificat. Vnde compoſitum* Θεμίσκυρα, *Themiſcyra. Haec autem*) *vrbs eſt Epiri, quae per neutrum genus et pluraliter effertur: quam Philochorus ait ſic adpellatam, quod Themis vecta boue illuc iuerit, tempore diluuii Deucalionis.* Nugas agit Portus, dum lectori perſuadere conatur, Suidam hic de Themiſcyra vrbe loqui: quod eſt ab eius mente alieniſſimum. Neque ſaniora ſunt, quae in notis adſert; in quibus locum hunc ſic emendare et ſupplere conatur: *Θέμιν· δικαιοσύνην.*) *Haec ita fortaſſe legenda:* Θέμιν, *δικαιοσύνην βούλεται σημαίνειν. ὅθεν* Θεμίσκυρα. *πόλις δ᾽ ἐςὶ τῆς* Ἠπείρου. *Conſule Geographos in* Θεμίσκυρα. *Sed* Βούλετα *vrbem apud nullos reperio.* Omnia haec ſunt prorſus *ἀπροσδιόνυσα*, neque veram iſtius loci emendationem vel per ſomnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras diſcutere potuiſſet, ſi conſuluiſſet Suidam in v. Βούχετα, vbi recte ſic legitur: Βούχετα, *πόλις ἐςὶ τῆς* Ἠπείρου, *οὐδετέρως, καὶ πολλαχῶς* [pp]) (lege *πληθυντικῶς*, vt in v. Θέμιν) *λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ Βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ*, etc. Quam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta eſſe vrbem Epiri, ſic dictam, quod Themis *ἐπὶ Βοὸς ὀχουμένη*, *boue vecta*, illuc veniſſet: quam etymologiam voci Θεμίσκυρα minime conuenire, nemo eſt adeo hebes, quin facile intelligat. *Fabr.* Sed in voc. Θέμιτον iniuriam facit Küſterus Porto, qui in verbis Aeliani verſus latere verſus iambicos ſuſpicabatur; is vero, vide, inquit, hic acumen Porti vere *ὀξύμωρον*, qui fragmentum hoc Aeliani, quod oratione proſa conſtare manifeſtum eſt, in verſus iambicos inuitis Gratiis redigere conatur. Enimuero *Valcken.* ad Euripid. Hippolyt. v. 1137. pag. 320. Portum quidem, ſi illis abſtinuiſſet reſtituendis; melius facturum fuiſſe cenſet; ſed tamen collato loco, quem Suidas adfert in voc. Φιλήμων, docet, ex verbis, a Suida citatis, *οὐδὲ ὄμμα χραίνειν θανασίμοις ἐκπνοαῖς*, hunc verſum Euripidis redire, adhibitum ab Aeliano:

Οὐδ᾽ ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. *Harl.*

Poſt v. Ταγήν. ὀν. ὀργ. in prioribus editt. mendoſe legitur, Ταγὴν ὁ [?] κνισσοθήρας. ὁ Ἴωνιος ἦν. Ad quem locum Portus: *Tagen.* ὁ *κνισσοθήρας Cniſſotheras q. d. nidoris venator.*

pp) πολλαχῶς pro *pluraliter* a Suida poſitum eſſe videtur.

nator. Iunius menſis. Legendum videtur ὁ Ἰούνιος μήν. Sed N. L. Apage nugas iſtas. Ex ipſo Suida in v. Φαγεῖν ζῶν conſtat, legendum eſſe, ταγηνοκνισσοθήρας; quae eſt vox comica, eleganter ſignificans lurconem. vel paraſitum, (proprie eum, qui ſartaginis nidorem captat,) qualis erat Iunius iſte; quem Portus ridicule in Iunium menſem transformat. Eadem vox in v. Ἰούνιος, ſed alio modo ante deprauata erat. Ibi enim in editt. prioribus legitur, ταγηνορνιθοθήρας; in MSS. vero, ταγηνοκνιγοθήρας: vnde, vnius literae mutatione facta, veram lectionem ταγηνοκνισσοθήρας facile erueris.

In v. Τῷ νῦν λόγῳ, pulcra ſententia Polybii, (cuius nomen ibi quidem a Suida reticetur, ſed alio loco, quem mox indicabo, laudatur,) peſſime corrupta, et mendo non leuiter obſcurata eſt. Quid enim ſibi volunt verba iſta, ἠτύχηκεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην? Portus ea ſic interpretatus eſt, *Infelix fuit, poſtquam talem famam iure haereditario conſequutus eſt.* Quam longe a ſcopo et mente Polybii? Ex MStis, et ipſo Suida in v. Τύχη patet, legendum eſſe, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην: quorum verborum ſenſus eſt, inane eſſe fortunae nomen, et omnia, quae vulgus ei tribuat, diuinae prouidentiae re vera adſcribenda eſſe.

In v. Καρῖνος hodie legitur, Γενόμενος ἐν ἐξυσίᾳ καὶ βυλήσεως κύριος ἀνέδραμε τηλικῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα· ὕτω καὶ τὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε, etc. quem locum non ſolum omnes editt. ſed ipſi etiam MSti ſic mutilatum exhibent: cuius proinde ſupplendi ſpes nulla eſſet, (praeſertim cum Eunapii hiſtoria, vnde locum illum depromtum eſſe ex v. Μακρῷ adparet, non amplius exſtet,) niſi Suidas ipſe hic ſibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρῷ conſtat, locum hunc ſic ſupplendum eſſe: Ἀνέδραμε τηλικῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥςε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳδυμένην τυραννίδα. ὕτω καὶ τὔνομα, etc. Quorum ſenſus eſt: Carinum tam malum et ſaeuum fuiſſe principem, vt veterum tyrannorum ſaeuitia, cum eius tyrannide collata, aurum quaſi videretur. Elegans prouerbium et frequens apud graecos ſcriptores: quo etiam idem Eunapius in excerptis legationum, ab Hoeſchelio editis, pag. 13. vſus eſt. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam foede deuaſtatam eſſe ait, ὥςε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν: i. e. *Vt vetus illa Myſorum praedatio, prouerbio celebrata, cum hac Thraciae vaſtatione collata, aurum eſſe videretur.* Sic enim locus hic reddendus eſt; quem Cantoclarus ita vertit, vt ſenſum eius minime intellexiſſe adpareat.

[P] In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi ſententia, vel ſecus, geſſiſſent, antequam quieti ſe darent, in pharetram condendi, vt poſt illorum mortem ex numero calculorum de proſpera vel adverſa fortuna, qua in vita vſi fuiſſent, iudicari poſſet. Sed in prioribus editt. ante μέλλοντας deſideratur vox Σκύθας, quae totius ſententiae cardo eſt. Eam proinde loco illi reſtituendam eſſe, etiamſi codices MSti non docerent, clare tamen oſtenderet Suidas in v. Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν, vbi de eodem Scytharum more agens, expreſſe inquit, Φασὶ τὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν, etc.

In v. Ἐχέμυθος Suidas inquit: Εἴς τε συναύξησιν ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Id eſt, *Omne ſuum ſtudium ad augendam virtutem et imminuenda*

vitia

vitia conferebat. Sed pro *κακίας μείωσιν* in prioribus editt. ridicule legitur, *κωμωδίας μείωσιν*, quod Portus, fidus interpres, *comoediae imminutionem* vertit. Sana, quam dixi, lectio apud Suidam alibi tribus diuerſis in locis occurrit, nimirum in v. Ἰδιώτης, v. Μεῖον, et v. Ὅλην ἐξεκέχυτο: quod tamen a Porto obſeruatum non fuerat.

In v. Ἡρεῖτο, pro *ἐσιτοποιεῖτο* legendum eſt *σῖτον ᾑρεῖτο*, vt in v. Βιτέλλιος, vbi idem locus exſtat. Portus, quum hoc non obſeruaret, exiſtimabat, loco iſti aliquid deeſſe: qua de re lectorem hiſce verbis monere voluit. *N. L. Deſideratur enim verbum ᾑρεῖτο, cuius cauſſa haec videntur adlata.* Sed nihil deerit, ſi, vt diximus, ſcribatur, *σῖτον ᾑρεῖτο.* Non me quidem latet, in Excerptis Ioannis Antiocheni, ab Henr. Valeſio editis, vnde locus iſte depromtus eſt, legi *ἐσιτοποιεῖτο*: ſed vtra lectio praeſtet, nunc diſputo. Illud ſaltem conſtat, ex mente Suidae, qui *ῥῆσιν* iſtam ſub voce Ἡρεῖτο collocauit, legendum eſſe, *σῖτον ᾑρεῖτο.*

Ex hiſce paucis, (ſunt autem alia eius generis quam plurima,) manifeſtum eſt, operae pretium facturum fuiſſe Portum, ſi *ῥήσεις* easdem, quae apud Suidam diuerſis in locis repetuntur, diligentius inter ſe contuliſſet.

15) Quae autem hactenus dicta ſunt, oſtendunt, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in adornanda Suidae editione adhibuiſſe. Sunt autem alia, haud ſane leuiora, nec pauciora, in quibus eruditionem quoque et iudicium eius merito deſideres. Hoc vt lectori manifeſtum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis, nec acuti critici partes impleuit, in medium adducam.

In v. *Λυκόφρων* Suidas ait, *διασκευὴ δ' ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ* Ναύπλιος: quorum verborum ſenſus eſt, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non ſtetiſſet, a Lycophrone ad incudem reuocatam, et denuo in ſcena exhibitam [ſ] fuiſſe. *Διασκευὰς* enim, ſiue *διασκευασμένα δράματα*, adpellatas fuiſſe fabulas, a poetis noua lima perpolitas, et poſtea in ſcena repetitas adcurate oſtendit *Caſaubonus* ad Athenaei lib. III. cap. XXVI. quem lector conſulat. Hinc ergo adparet, quam parum intellexerit Portus ſenſum verborum illorum, quae ſic latine reddidit: *Ex his vero diaſceue, ſiue hiſtorica narratio, eſt Nauplius.*

In v. Ἐωθὸς Suidas ait: Ἐωθός. *χωρὶς τοῦ ι.* Ἄρχιππος. *καὶ* Ἀραρώς, *ἔωθας. καὶ* Θουκυδίδης, *ἐώθεσαν*. Quem locum Portus ſic vertit: Ἐωθός. *Sine ι. Solitum, conſuetum. Archippus. Et aptatus conſueuiſti.* Male omnino. Vox enim Ἀραρὼς hic non ſignificat *aptatus*, ſed eſt nomen proprium poetae, apud quem Suidas dicit *τὸ ἔωθας* absque *ι.* legi, pro *εἴωθας*; vti *τὸ ἐωθός*, apud Archippum, pro *εἰωθός*; et apud Thucydidem *ἐώθεσαν*, pro *εἰώθεσαν*, reperiatur. De poeta autem Aratorae Suidas non ſolum ſuo loco agit, ſed etiam fabulam eiusdem Ὑμέναιος laudat in v. Ἀναθεῖναι; cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat, *τὸ* Ἀραρὼς ibi nomen proprium viri eſſe, notam hanc omnino *ἀπροσδιόνυσον* addidit: Ὅτι *ἀραρὼς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως. ἀραρὼς δὲ, ἁρμόσας.* Ceterum, errorem priori ſimilem Portus commiſit in v. Γηώρας, vbi *τὸ* ψελλοῦ vertit, *balbi vel blaeſi;* cum ibi ſit nomen proprium viri, et Michaelem Pſellum deſignet.

In

In v. Νοθεύει, Portus verba haec Suidae, *ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει*, reddit, *In interpretatione beati Hiſtorici.* At quis non videt, in verſione retinendum fuiſſe nomen *Logothetae* quum manifeſtum ſit, citari illic Μετάφρασιν certi alicuius ſcriptoris, ab officio, quo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eumdem errorem erravit Portus in v. Ἄβαξι, v. Ἀλκαία, v. Ἀναίμονες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαγορεῦσαι: in quibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Hiſtoricus*, vel *hiſtoriae ſcriptor*, interpretatur. In ſola voce Ἐξαπάτη cautior fuiſſe videtur, vbi nomen *Logothetae* in verſione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, quam caſu potius ab eo factum fuiſſe crediderim.

In v. Αὐτόλυκος priores editt. Suidae habent, *ἐν τοῖς χαρωνικοῖς*, quem locum Portus de locis Charonicis, ſiue ſpeluncis peſtiferis intelligendum cenſebat. Sed non animadvertit, reſcribendum ibi eſſe, *ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς*. i. e. *tempore belli Chaeronenſis:* quae mutatio leuis quidem eſt, ſed immanem in ſenſu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Suidas inquit, *Καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν.* Quae verba Portus ſic vertit: *Primus etiam ipſe tragicas inter ſe fabularum contentiones inſtituit: ſed non delectum militum.* Quae ἀβλεψία! Adeo nimirum obeſae naris criticus fuit Portus, vt non animaduerteret, pro στρατολογίαν legendum eſſe *τετραλογίαν*, et Suidam hic loqui de notiſſimo more tragicorum apud Graecos, qui *τετραλογίᾳ*, ſiue quaternis fabulis in ſcena certare ſolebant. Ab iſto ergo more ante recepto Sophoclem, tragicum, primum receſſiſſe, et non quaternis, ſed ſingulis fabulis certaſſe, Suidas hoc loco obſeruat.

In v. *Τίς τῇδε* Suidas ex ſcholiaſte Ariſtophanis refert, eos, qui olim diis libaturi eſſent, ad adſtantes dixiſſe. *Quis adeſt?* Eos deinde linguis fauentes reſpondiſſe, *Multi et boni.* Suidae verba haec ſunt: *Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί*: quae Portus ſic vertit: *Deinde, qui aderant, ſeſe laudantes, dicebant, multique bonique.* En peritum interpretem, qui τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *ſeſe laudantes;* cum vertendum eſſe, *linguis fauentes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notiſſimum enim eſt, veteres exiſtimaſſe, religionem violari, ſi, quo tempore ſacra peragebantur, verba male ominata proferuntur: vnde eos, qui aderant, vel tacere omnino; vel, ſi loqui quicquam vellent, bona verba, (vt aiebant,) dicere oportebat. Vtrumque apud Latinos continetur ſignificatione phraſis *linguis fauere;* cui apud Graecos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημίζεσθαι reſpondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentia* interpretatur. Suidae verba in v. Εὐφημία haec ſunt: *Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἤπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεώς*, etc. Portus hunc locum ſic latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam vniuerſas Athenienſium aras et templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim, quae de voce εὐφημεῖν et εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus, liquet, τὸ εὐφημία proprie *fauentiam*, vt Accii verbo vtar, ſiue, ſilentium religioſum, vel bona verba, ſignificare. Senſus ergo illius loci eſt, Deo magis placere Lacedaemoniorum pietatem, et animum religioſum, cuius index et argumentum ſit ipſorum εὐφημία, quam vniuerſas Athenienſium aras et templa.

16) Plura

Digitized by Google

16) Plura de Editione Porti pp), eiusque naeuis, non addam; cum haec ſufficere putem. Venio tandem ad noſtram; in qua quid a nobis [ſ] praeſtitum ſit, paucis lectorem docebimus. Primo; Textum graecum cum tribus codicibus Mſtis bibliothecae regiae Pariſienſis contulimus; quorum vnus, (quem in notis noſtris Mſtum A. adpellare ſolemus,) optimus eſt, et quingentorum ſaltem annorum vetuſtatem habet. Huius praecipue codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida ſuſtulimus, et non paucas lacunas in eodem ſuppleuimus; vt ex notis noſtris lectori patere poterit. Alter eſt MS. B. cum priore nec vetuſtate nec bonitate comparandus: vnde pauciores emendationes nobis ſuggeſſit. Tertius eſt MS. C. ſecundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis vſui fuit. Praeterea vſi ſumus variantibus lectionibus Mſti Vaticani qq), quas *Pearſonius*, magnus ille epiſco-

pp) Huic acri Kuſteri de Porti labore cenſurae, quam in diatriba, de Suida ſeparatim vulgata, ſimiliter tulerat, conſentiunt aliorum virorum doctorum ante Kuſterum publice de eo edita iudicia, vt *Reineſii* III. 7. Var. Lect. et *Gisberti Cuperi* libro IV. Obſeruationum cap. 12. vbi Portum ſubinde reprehendunt, Suidaeque loca complura illuſtrant: *Frigidiſſimum interpretem* vocat *Iacobus Windetus*, Suidae locum explicans in libro de vita functorum ſtatu pag. 64. Et, *Ioanne Pearſonio* iudice, prolegomenis ad Hieroclem, pag. 21. Portus *Suidam adeo infeliciter tranſtulit, maculisque plurimis aut adſectam inuenit aut affecit. Lambecius* lib. 2. de bibl. Vindob. pag. 534. *totum Suidae Lexicon, licet Aemilius Portus illi recenſendo, emendando et latine vertendo non mediocrem impenderit operam, innumeris tamen adhuc ſcatet erroribus. Iacobus Gronouius* ad Harpocrationem pag. 96. *Suidam igitur relinquamus Porto, infandis modis corruptum.* Omitto, quae in eandem ſententiam *Mericus Caſaubonus* libro, anglice edito, de enthuſiaſmo c. 3. pag. 83. *Richardus Bentleius* epiſtola ad Ioannem Millium pag. 51. etc. Quanquam vero certum eſt, in multis aquam ei haeſiſſe, plurimaque ipſum aliis melius explicanda reliquiſſe; tamen in tam vaſto opere ac vario, quod tantum laborem in ſe ſuſcepit boni publici cauſſa, ac pro virili, licet non vbique pari felicitate, exhauſit, gratis potius laudibus proſequenda, quae bene obſeruauit ac vtiliter, quam, in quibus ceſpitauit, inſolenter exagitanda exiſtimo.

qq) Plures *Suidae MSS. Codices* Vaticanos memorat *Nic. Alemannus* ad hiſt. arcanam Procopii pag. 101. vbi Suidam, a Chalcondyle, de graecis litteris benemerito, emendatum, laudat Editio Baſileenſis cum variis lectionibus ex codice Sfortiano adſeruatur *Romae* in bibl. Barberina. *Venetiis* exſtat Suidas MS. inter libros, a Card. Beſſarione legatos ſereniſſimae reip. et alius codex in bibl. SS. Ioannis et Pauli. *Claudius Dausqueius* in limine notarum ad Baſilium Seleucienſem p. 7. [aut p. 3[illegible] notante etiam Kuſtero ad Suid. I. p. 420. not. 12.] meminit Suidae MSti in bibl. Ieſuitarum *Antwerpiae*, in quo nonnulla, deſiderata in vulgatis. Eumdem codicem contuliſſe ſe teſtatur Andreas Schottus praef. ad prouerbia, e Suidae Lexico collecta. *Lugduni Batauorum* in bibl. academiae inter libros Iſ. Voſſii ſeruatur codex Suidae inſignis, etſi mutilus, cui plurimum tribuit Iacobus Gronouius. Alius codex MS. chartaceus *Oxoniae* in Collegio corporis Chriſti. Ad codices regg. Pariſin. aliquoties prouocat ex iisque loca Suidae emendat *Menagius* notis ad Laërtium. In tribus illis MSS. quos Kuſterus inſpexit, Σαδας auctor, vt in *Colbertino*, qui olim Memmianus fuit, adpellatur, et in codice *Florentino* Mediceo: in quo vt in *Dresdenſi* tantum epitome Suidae continetur, reſciſis hiſtoricis et nominibus propriis. De hac infra dicturus ſum. In bibl caeſarea *Vindobonenſi* excerpta e Suida, auctiora editis, vt exemplo adducto oſtendit *Lambecius* III. pag 103. Alia ex *Coislinianae* bibl. excerptis ſupplet *Montfauconus* p. 603. ſqq. *Fabr.* Codicis *Dresdenſis* chart. in mai. 8. ſaec. XVI. aut XVII. *Suidae* lexicon graecum, vel potius *Macarii Hieromonachi excerpta ex lexico Suidae* continentis notitiam dedit *Goetz.* in memor. bibl. Dr. l. c. pag. 281. ſed parui pretii eſſe codicem, cenſet Goetz. Plura de eo vide infra in fine §. III. — Codicem MSt. Suidae *Leidenſem*, (olim H. Stephani, qui in theſ. L. Gr. eiusque indice multa Suidae loca e cod. ſuo emendauit, poſtea Voſſii,) *Valcken.* diatr. in Euripidis perditorum dramatum reliquias pag. 169. vocat praeſtantiſſimum, et quaedam in Suida explicat corrigitque. In bibl *Leidenſi* ſunt inter codd. Voſſianos mem. Suidae codex circa vltima

epiſcopus Ceſtrienſis, ad marginem Suidae ſui adnotaverat. Sunt eae pauciores quidem, ſed interdum [ſ] bonae, et quae plerumque auctoritate MSti Pariſ. A. confirmantur. Adhaec

tima mutilus et lacer, incipiens ab Ἀπάκαυτο et deſinens in Φιμοῖ· — Ἐτυμολογικὸν τοῦ μεγάλου Γραμματικοῦ. Ἀρχή. — — Τοῦ — Σουίδα. apographum recens. codicis nr. 20. (v. catal. bibl. Leid. p. 391. nr. 2. et 392. nr. 16. et p. 396. nr. 20.) — *Pariſiis* in bibl. publ. in cod. MMDCXXII. MMDCXXIII. MMDCXXIV et MMDCXXV. ab initio litterae A. ad finem litterae T. hic eſt codex, cuius ope Küſterus teſtatur ſe ingentem mendorum numerum ſuſtoliſſe, nec paucas in eodem ſuppleuiſſe lacunas. in cod. MMDCXXVI. ab initio litterae K. ad finem litterae Ψ. — Excerpta e Suida ſunt in cod. DCCCCXCVIII. vita Gregorii Nazianzeni. — in cod. MDCXXX. nr. 35. — *Montpellier* Suidas in bibl. Pellicierii teſte Montfauc. — In bibl. *Coiſlin.* eſt cod. CLXXVIII. Συναγωγὴ λέξεων συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων βιβλίων etc. in quo, Montfaucon in cat. bibl. illius pag. 238. ſcribit, loca ſcriptorum ab ipſo notata apud Suidam legi, ſed diuerſa plerumque. — Montfauc. pag. 603. ſeqq. ex codd. Coislin. CLXXXVII. CCCXLV et CCCXLVII. ſelecta excerpſit hiſtorica, quae apud *Suidam*, (vt ſaepius adnotat, Harpocrationem et etymologicum vel non exſtant, vel diuerſe narrantur. — *Venetiis* in bibl. Ioann. et Paulli Dominicanorum, *Suidae* lexicon, bombycin. ſaec. XIV. II. voll. (teſte *Montfaucon* in diario ital. p. 47. et ibid. p. 368.) totum Suidae lexicon. II. voll. manu Georgii Baiophori a. 1402. ſcriptum. — *Florentiae* in bibl. monaſt. b. Mariae. — *Venetiis* in bibl. D. Marci cod. CCCCXLVIII et DXXX. teſte catal. pag. 242 et 286. atenim in cod. DXXX. non Suidae lexicon, ſed illius etymologicum, de quo infra, latere, animaduertit *Villoiſon* anecd. gr. II. pag. 250. qui ibidem not. 2. alium cod. Suidae, nondum collatum, in bibl. *Veneta* Marciana n. 449. et alium nr. 85. in bibl. Ioann. et Paulli, (eumdem, reor, quem et Fabricius et ego e Montfaucon. diario paullo ante laudauimus,) memorat. — In cod. bibl. *Venet.* S. Michaelis ex *Suida* narratio, vt dicitur de ſacerdotio Ieſu. v. *Mittarelli* bibl. MSS. illius bibl. col. 1098. et col. 893. de verſione Philelphi lat. tum ſcripta tum edita etc. atque copioſe col. 982. ſqq. de verſione Lauri Quirini, et Ambroſii Camald. libr. codicibusque aliis. — Inter codd. *Nanianos*, nr. CCXCVIII et CCXCIX. Suidae lexicon II. tom. ſed, confector catal. pag. 500. notat, ſe reperiſſe, collata prima codicis pagina cum edit. hanc eſſe locupletiorem codice. — *Florentiae* in bibl. medic. eſt cod. I. plut. LV. Βιβλίον λέξεων Σουΐδα (ſic) συνταχθὲν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν· Inc. a littera A hoc modo Α ἄ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐπίῤῥημα μετὰ ἐκπλήξεως etc. et deſinit in littera Ψ. ſcriptus autem eſt cod. Mantuae 1422. manu Petri Cretenſis. Attamen in hoc codice epitomen tantum Suidae contineri, id, quod de cod. mediceo Fabric. paullo ante contendit, vix credo. Nam concordare, ſcribit *Bandin.* in cat. codd. gr. II. col. 213. illius lexici initium et finem cum edit. Cantabrig. Küſter. nec vero alium cod. ex illa producit bibliotheca. Idem tamen *Bandin.* in catal. codd. bibl. Medic. Laurent. Gaddianae et S. Crucis, vol. III. p. 271. XV. e cod. citat, Suidae excerptum hiſtoricum, interprete anonymo, de quodam Iudaeo, qui ſuum in iudaismo perſiſtendi conſilium enarrat. — In *Tomaſini* bibliothecis *Patauinis* (Vtini 1639. 4.) pag. 20. cod. bibl. S. Ioan. in Viridario ita citatur. „*Suidas fol. Mediolani a. 1514. donum H. R.*" *Oxonii* in biblioth. collegii corporis Chriſti, cod. MDXLIII. Suidae lex. II. voll. fol. — inter codd. *Baroccianos*, cod. LXXVI et CXVII. excerpta quaedam e *Suida* et aliis de Creta. — In bibl. Bodlei. inter codd. *Digbaei* cod. MDCXII. collectanea ex Suida. — *Cantabrigiae* inter codd. coll. Trinitatis nr. CCCCXXIX. narratio e Suida tranſlata, et nr. MCCCLXXXIII. codd. collegii S. Benedicti, de Sybillis (vt ait confector codd. MSSt. Angliae et Hibern. I. part. pag. 135.) et aliis rebus, variae narrationes, ex libro, qui graece vocatur Suidas, quem tempore Theodoſii iuuenis compoſuerunt quidam viri ſapientes. — Inter codd. eccleſiae cathedr. *Dunelmenſis* nr. DLXIV. *Suidae* pars, a verbo Ἀνέφικτος ad verba Ἰφιάλου τοῦ ἐφιάλτου. fol. — De codice *Voſſiano*, nr. MMCXII. nunc Leidenſi et Suida (cat. II. pag. 57. item in *Pauli Colomeſii* opp. iunctim editis a I. Alb. Fabricio Hamburgi 1719. 4. pag. 847.) *Paulus Colomeſius* pauca notauit et ſcripſit, ſe alia de Suidae lexico dixiſſe in diſſertatione, de dubiis aliquot ſcriptoribus hactenus inedita: quae num lucem adſpexerit, equidem ignoro. — Inter codd. cathedr. Cantuar. (cat. vol. II. pag. 225.) nr. MMMMMMMCCCXLV. *narratio e libro, qui graece dicitur lexicon Suidae.* — In cod. XXI. regio *Matrit.* eſt etymologicum ex magno etymolog. deſumtum, a Laſcare autem variis vocc. e *Suida* praeſertim excerptis ſupple-

Digitized by Google

haec, ſpecimina quaedam variantium lectionum opera amicorum nacti ſumus ex codice MS. Colbertino, (qui eſt in bibliotheca Colbertina Lutetiae Pariſiorum,) ex codice Voſſiano qui nunc eſt Lugduni Batauorum, et Antwerpiano Ieſuitarum. Sed omnibus iſtis codicibus praeſtat ante dictus MS. Pariſ. A. quo meliorem vix in Europa noſtra exſtare puto.

17) Porro, verſionem latinam Porti infinitis in locis emendauimus, reſecta vbique inutili, qua luxuriabat, paraphraſi. Vltimam tamen limam rr), propter temporis anguſtiam, ei adhibere non potuimus. Vnde, ſi quos forte errores vel reliquimus, vel ipſi commiſimus, eos aequus Lector nobis facile condonabit; reputans, quam difficile ſit et lubricum, moliri verſionem fragmentorum, quorum ſenſus obſcurus plerumque eſt et mutilus.

In notis noſtris breuitati, quantum fieri potuit, ſtuduimus, idque operam praecipue dedimus, vt Suidam partim ex MStis; partim ex ſcriptoribus, ex quibus fragmenta ſumta ſunt; et partim ex ingenio emendaremus. Tranſtulimus autem in notas noſtras ea, quae *Pearſonius*, magnum illud orbis literati decus, ad marginem Suidae ſui, qui hic Cantabrigiae in bibliotheca Collegii Trinitatis adſeruatur, adnotauerat: addito vbique eius nomine. Perlegerat Vir ille magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: vnde obſeruationes eius magno nobis vſui fuerunt.

Ex notis Aemilii Porti ea excerpſimus, quae ad rem facere, et alicuius momenti nobis eſſe videbantur ss). Sunt enim adnotationes eius leuiores [P] plerumque, et tironibus tantum aptae, quibus proinde Suidam onerare noluimus.

ſuppletum: praefixus auctorum index, e quorum ſcriptis Suidae lexicon eſt congeſtum, nonnihil abludit ab excuſis exemplaribus. Plura vide apud *Iriarte* de codd. gr. Matrit. pag. 82. ſqq. — Inter codd. bibl. *Eſcor.* Suidae lexicon, teſte *Plüer.* itin. per Hiſpan. pag. 190. ſed ſecundum Anton. Auguſtini catal. nr. 261. ſunt tantum Suidae fragmm. ab *A* ad *M.* — *Vindobonae* in bibl. caeſarea, cod. LX. nr. 5. Excerpta quaedam ex Suidae Lexico. v. *Lambecii* commentar. III. col. 270. ſq. qui auctiorem codicis locum v. Παράκλησις comparat cum edit. Porti. — in cod. CLXVI. nr. 12. narratio v. Ἰησοῦς vbi Lambec. IV. pag. 391 explicat locum et refutat Wolfii atque Porti coniecturam, qui pro voc. Κατάθεσιν *teſtificationem*, *teſtimonii perhibitionem* legendum cenſent συγκατάθεσιν, *conſenſum*; idem Lamb. ib. pag. 49. ſupplet *Suidae* locum in editt. in v. Γρηγόριος Ναζιανζ. ex cod. CIV. vbi exſtat de illo narratio. — In cod. CCV. nr. 3. *Suidae* loca v. Γράμματα et Κάδμος, v. *Lambec.* V. col. 14 et 15. Idem in vol. VI. pag. 225. 234. 336. 395. 396. 410. et vol. VII. pag. 8. 507. 428. ac p. 98. ſq. locum de Herone, rhetore athenienſi, in vol. VIII. pag. 93. ſqq. de ſybilla, pag. 25. ſq. de Ioſephi teſtimonio de Chriſto; p. 136-147. de Pacania ſophiſta et Capitone, Lycio, hiſtorico; p. 662. ſq. de Triphyllio, epiſcopo Callinicenſi, p. 196. de Ignatio, diacono, illuſtrauit aut correxit loca Suidae eiusque interpretes. *Harl.*

rr) Küſterus in notis ad Suidam v. Διονύσιος t. I. pag. 598. *Hunc vsque verſionem Porti, inuitis ſane Muſis elaboratam, totam fere induxi, aliamque in eius locum ſubſtitui: ſed quum propter magnitudinem laboris et temporis anguſtiam eodem tenore vlterius pergere non poſſim, interpretationem eius qualemcunque, ſaltem in articulis longioribus, retinere deinceps conſtitui, quod ideo moneo, ne quis forte hallucinationes et peccata Porti mihi tribuenda putet.* Ad v. Ἐξολιγμῶν tom. I. p. 765. *Verſionem Porti hic retinui, non quod eam probarem, ſed quia per temporis anguſtiam aliter haec vertere non licebat. Quare lector veniam mihi dabit ſpero.* Ad v. Μάγνης tom. II. pag. 500. *Portus locum hunc parum feliciter vertit, vt peritus lector facile animaduertet. Nos enim ad alia properantes verſionem eius hic intactam relinquimus.*

ss) Si vſum legentium cogites, Küſterus rectius fuiſſet facturus, ſi ex notis Porti non pleraſque expunxiſſet, ſed vt initio operis fecit, plures in gratiam

Digitized by Google

III. *Hactenus eruditiſſimus Kuſterus*, in Suidam ſuum praefatus, quem per quadriennium amplius, quod Cantabrigiae inſumſit, incredibili labore, per dies ſingulos, vt in litteris ad me datis profiteri eum memini, quatuordecim plerumque horis illi impenſis ita expoliuit, vt in editione, quam dixi, lucem vidiſſe Cantabrig. 1705. fol. 3. voluminibus, Suidas iam ſe vſibus lectorum ſiſtat pulcriorem longe, et locis quamplurimis per ſingulas paginas emendatiorem, quam in Geneuenſi, adnotatis paſſim vel ex Pearſonii vel ex propria Küſteri obſeruatione ſcriptoribus, ex quibus illa Suidas excerpſit: emendata etiam paſſim verſione Porti, et notis additis, iudicium et doctrinam editoris vbique teſtantibus tt). Igitur qui eum propterea tam aſpere reprehendunt uu), vel maximos eius et praeclariſſimos labores aſpernautur, quod ſpicilegium aliquod obſeruationum aliis etiam poſt ſe reliquerit, vel non omnia vnus viderit, illis merito regerat aliquis, quod aduerſario ſuo Kuſterus reſpondit in Diatribe anti-Gronouiana pag. 6. *Si ipſe Suidam edidiſſes, Domine Profeſſor, an exiſtimas, te nullum* παρόραμα *admiſſurum, nullumue alienae induſtriae locum* tiam linguae graecae ſtudioſorum adſcripſiſſet: ſunt enim inter omiſſas ab illo aliquam multae haud contemnendae, licet Kuſteri iudicio leues et tironibus tantum aptae viderentur.

tt) Inſcriptio operis, omni laude laureaque digni, haec eſt: Σουΐδας. *Suidae lexicon, gr. et latine. Textum graecum cum mssts codd. collatum a quamplurimis mendis purgauit, notisque perpetuis illuſtrauit: verſionem latinam Aemilii Porti innumeris in locis correxit; indicesque auctorum et rerum adiecit Ludolphus Kuſterus*, Profeſſor humaniorum litterarum in gymnaſio regio Berolin. Cantabrigiae typis academicis. MDCCV. fol. III. voll. At tamen Küſterus futuro editori largiſſimam reliquit non ſegetem, ſed meſſem colligendam. Vt omittam, obſeruatt. VV. DD. deinde memorandas, et quae Gronouius aliique iuſto acrius, nec raro iniquius notarunt, ipſe Fabricius paullo poſt culpauit, cum ipſius Porti editio, quam Küſterus adeo ſpreuit, eſt ſedulo adhibenda, tum inprimis edit. princeps omnino comparanda. Atque *Brunck* ad Ariſtophanis Nub. v. 1392. pag. 121. „nusquam, inquit, fere ſcias, quid Suidas in auctoribus, quos citat, legerit, niſi editione illa Mediolanenſi *vtaris. Küſterianae* nulla fides habenda." Praeterea *Stephani* emendationes in theſ. L. Gr. et indice, ex cod. ſuo, nunc Leidenſi, factae et neglectae a Kuſtero, reuocandae ſunt. v. *I. Alberti* miſcell. crit. adiecta gloſſario graeco in N. T. libros, Lugd. B. 1735. 8. pag. 272. Excerpta quoque ex Suida, hinc inde et in codicibus, vti antea partim vidimus, obuia, et in editis aliis, cui praemiſſae ſunt aut inſertae quaedam Suidae de antiquis ſcriptoribus narrationes, nec non ſcholia ac gloſſaria, quae compilauit Suidas, item Eudociae violarium digna ſunt, quae ſedulo conquirantur diligenterque contendantur. Enimuero difficillimum eſt et ingratum negotium, quod homines, vel in hoc litterarum genere verſatos atque interioribus artis criticae et hiſtoricae ſacris initiatos, fatigare et ad deuia facile deducere poſſet. Meliorem tamen editionem a multis annis ſe meditatum eſſe, cel. *Beck*. in comment. de litteris et auctoribus gr. atque lat. part. I. ſect. I. pag. 65. (vbi de Suida agit,) profitetur, atque vt V. D. ſtet a promiſſis, inprimis eſt optandum. *Harl.*

uu) *Iacobus Gronouius* in tribus maxime ſcriptis, Kuſteri Suidam perſtrinxit acerrime: primum edidit nomine ſuo praeterito Lugd. Bat. 1710. 12. hoc titulo: *infamia emendationum in Menandri reliquias*, vbi pag. 89. ſeq. et 157. ſeq. vitia in verſione Porti relicta arguit. Alterum ſubiecit decretis Romanis et Aſiaticis pro Iudaeis, Ioſepho lib. XIV. Archaeolog. ſupplendo vulgatis, ſub titulo: *Suidae aliquot loca in litteris* A, B, Γ, Δ *ab vitiis purgata ex MSS. Codicibus Academiae Lugduno-Batauae*, ibid. a. 1712. 8. Tertium denique A. 1713. 8. *Recenſio breuis mutilationum, quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae A. 1705. vbi varia eius auctoris loca, perperam intellecta, illuſtrantur, emendantur et ſupplentur.* Küſteri diatribe *Anti-Gronouiana* prodiit in 12. primum ſeparatim, et inſerta tomo XXIV. bibliothecae ſelectae Ioannis Clerici pag. 49. atque iterum emendatior et auctior Amſtelodami A. 1712. 8. Nonnullae etiam *Stephani Bergleri* in emendationes Gronouianas ſtricturae leguntur in Actis Eruditor. A. 1713. pag. 161. ſeq.

eum relicturum fuiſſe? Haud ſane id dicere auſis: vel ſaltim id adſirmanti tibi nemo credat — — — Finge igitur, te nouem circiter, vel decem millia locorum in Suida, partim ex MSS. partim ex ingenio et collatione aliorum ſcriptorum feliciter reſtituiſſe, emendaſſe, et illuſtraſſe, (quod quidem, ſi ex eiusmodi ludicris gloriam captare vellem, haud falſo de me gloriari poſſem,) annon praeclare te de illo ſcriptore meritum eſſe cenſeres? Cenſeres vtique: et nemo quidem iure id tibi vitio vertere poſſet. Quod ſi igitur exiſteret homuncio aliquis, qui leuiculum ſupplementum in Suidam ederet, in quo callide κατορθώματα tua diſſimulans, (quaſi nihil omnino poſt alios editores in auctorem illam praeſtitiſſet,) ſpinas tantum ex editione tua ſtudioſe colligeret, et quaecunque in ea poſſet, inepta cum oſtentatione carperet et vellicaret; [?] licet ipſe caeteroqui nihil vnquam praeſtitiſſet, quod cum editione tua Suidae comparari poſſet: quo animo, quaeſo, iſtam cauillatorem ferres?

Eſt vero aliquid, quod a praeſtantiſſimo Suidae editore factum nolles, et quod praeter Gronouium in eo notauit etiam *Lambertus Bos*, vir paucis comparandus et cum magno litterarum detrimento exſtinctus 3. Ian. A. 1717. qui praeclaras ſuas in Suidam obſeruationes ſine vlla obtrectandi Kuſtero aut famae eius detrahendi libidine vulgauit in ſuis ad ſcriptores quosdam graecos obſeruationibus, in lucem datis Franequerae A. 1715. 8. p. 135-201. Nimirum hinc inde loca aliqua Kuſterus omiſit, quae in prioribus Suidae editionibus legebantur, et licet editor illa putauerit eſſe ab aliena manu, debebat tamen vel ſigno aliquo diſtincta addere, neque tot vocibus Suidae codices truncare, quae in ſola littera M a laudato Boſio pag. 171. notantur haec:

Μανέιην, εὐκτικόν. omiſſum ante Μάνης.
Μαργαρίτης. ante Μαργαρῖται.
Μαρδόνος. ante Μαρδοχαῖος.
Μαραίνω, αἰτιατικῇ. ante Μάρης.
Μαιμάχης. ante Μαιμόωσα.
Μεὶς μείδος. ante Μελαγρία.
Μελαίνω, αἰτιατικῇ. ante Μελεάγρειαι.
Μελίτωνος, et
Μελιτρός. ante Μελίφρων.
Μέμβραξ. ante Μεμβράς.
Μενοικεύς. ante Μενοινή.
Μενοινῶος. poſt Μενοινή.
Μεταβαίνειν γενικῇ. ante Μεταβολή.
Μεταλλάσσειν αἰτιατικῇ. ante Μετὰ Λέσβιον.
Μεταν]ίσταμαι γενικῇ, et
Μετάνοια. ante Μεταξύ.
Μετεῖναι. ante Μετιέναι.
Μετρῶ αἰτιατικῇ. ante Μετρεῖται.
Μεσονεξία. ante Μέσ.
Μεσῶται. poſt Μέσ.
Μὴ ἐλλίπης.

Μὴ ἐμβαίη.
Μὴ ἐπιχειρῆτε. ante Μεθώνη.
Μηϊόσι. ante Μηκάδες.
[¶] Μήκοθεν. ante Μῆκος φάλαγγος.
Μηκώμενος. ante Μήκων.
Μηλιεὺς καὶ Μήλιοι. ante Μηλιῶν.
Μηνύσαι et
Μήονος, ἐθνικόν. ante Μὴ οὐχί.
Μητιόωσι. ante Μητίσομαι.
Μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι. ante Μὴ πείθου τοῖς διαβάλλουσι.
Μίμησις ante Μίμερνος vel Μίμνερμος.
Μιμνήσκω, γενικῇ. et
Μῖμος, καὶ Μιμοῦμαι, αἰτιατικῇ. ante Μισθοφορά.
Μνήστηθω, γενικῇ. ante Μνηστή.
Μολύνω, αἰτιατικῇ. ante Μολυρίς.
Μῦες. ante Μυζεῖ.
Μυστήρ. ante Μυστήρια.

Agnouit ipſe Kuſterus, minus conſulto hoc a ſe factum, et in *ſupplemento* ſuo atque *ſecundis*, quas parabat, *ad Suidam curis* vv) omnia illa ſupplere promiſerat, niſi mors inopina et hoc eius propoſitum, et emendatiorem multis millenis locis, quam parabat *Heſychii* editionem, atque tot alios praeclaros ipſius conatus interuertiſſet. Ita enim ipſe in diatribe anti-Gronouiana pag. 27. *Plus ſemel Ariſtarchus mihi obiicit, vel potius exprobrat, quod loca quaedam in mea editione Suidae de induſtria omiſerim, quae in aliis Editt. reperiantur: vt, ſcilicet, hac ratione ſuſpicionem Lectori moueat, editionem meam eatenus ſaltem reliquis deteriorem eſſe, quod pauciora illis contineat. At vero vti vbique alibi Ariſtarchus* κατορθώματα *mea qualiacunque in Suidam, tamquam myſteria Cereris, religioſe celat; ita et hic pro ſolito ſuo candore diſſimulat, ſupplementa, quibus editionem meam ex MSS. auxi, pondere et numero omiſſiunculas meas longe vincere. Vide ſaltem, Lector, v.* Ἔμβαρος, *v.* Ἔνδοξα, *v.* Ἐξεριθεύοντα, *v.* Ἐπιβάθρας, *v.* Ἐπιμενίδης, *v.* Λίβερνα, *v.* Μυκώνιος γείτων, *etc. vbi tam foedos hiatus priorum editt. ex MSS. ſuppleui, vt vel vnica harum reſtitutionum omnes omiſſiones meas facile redimere poſſit. Nam et pauciſſima ſunt, quae de induſtria omiſi, eademque tam friuola et leuia, vt mireris, Lector, ſi ſciueris. Inter haec, nimirum, ſunt vocabula quaedam, interpretatione carentia: vt,* Διΐπταται, αἰτιατικῇ, Καταπλήττω, αἰτιατικῇ: Καταπαλαῖσαι: Καταπατῶ, αἰτιατικῇ: Διακωλύω, αἰτιατικῇ: Παραγράφω, αἰτιατικῇ, *etc. cuius generis quisquilias ab otioſis librariis Suidae additas fuiſſe, etiamſi MSSti meliores non teſtarentur, res ipſa clamaret. Et tamen vide, Lector, quam indulgens fuerim; qui ne quidem omnes eiusmodi* [¶] *ineptias abiicere voluerim, ſed potiores ex illis retinuerim: vt, ex. gr. vocem* ww) Διαθηγή: *quam in ſerie ſua nude et ſine interpraetatione ſic*

vv) Harum ſpecimen dat in iam dicta diatribe pag. 31. ſqq.

ww) Διαθηγὴ *ordo*, Democriti vox. Infra, in libro V. cap. 38. vet. ed. in indice ſcriptorum, in Philoponi comment. ad Ariſtot. v. *Democritus*.

Digitized by Google

ſic poſitam, quia ſingularis mihi videbatur, in editionem meam recepi: licet in 2 MSS. Pariſ. eam deeſſe, in ſchedis meis notaſſem. Fateor quidem, me ad ipſum Suidam hac de re lectorem non monuiſſe: ſed per feſtinationem, vel potius nimiam rerum, quae animum meum diſtrahebat, varietatem, et alia nonnulla, quae in ſchedis meis ex MSS. notata habebam, attentionem meam effugiſſe video. Sic in Διαβάλλειν, *hiatum ſententiae, qui occurrit in verbis illis,* ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι, *etc. 2 MSS. Pariſ. eodem modo ſupplent, quo cod. Lugdun. et in v.* Ἀσεϊζόμενος, *itidem 2 MSS. Pariſ. addunt* ὡραϊζόμενος: *et in v.* Διατυπῶν *iidem codd. legunt* μεταπλάττων *pro* μετατάττων: *vt ſchedis meis admoneor. Sed omnia eiusmodi ſupplementa conſtitui aliquando publici iuris facere; una cum* Secundis curis *meis in Suidam: quarum exiguum tantum ſpecimen inferius exhibebo: vt Ariſtarchum ad ſimile faciendum excitem, vel potius prouocem. Valde enim credibile eſt, tantum Suidae amatorem et admiratorem, multas capitales, et, (vt ſic loqui mihi liceat,) ſeſquipedales in Lexicographum illum habere obſeruationes et emendationes, a longo iam tempore collectas: quas quare tam pertinaciter nobis inuideat, vt praeter varias lectiones ex codice Lugdun. depromtas, nihil memoratu dignum ex proprio domeſtico penu ad illuſtrandum Suidam in medium adferat, haud ſane capio. Niſi forte ea, quae inſigniora ſunt, ſecundo ſupplemento reſeruaverit: ut imitetur, ſcilicet, morem ducum bellicorum, qui expeditos et leuiter armatos in pugnam praemittere ſolent, graviore armatura ſubſequente. Et haec quidem coniectura ne me fallat, quam magno redemtum velim. Noui enim haud pauca adhuc in Suida eſſe ulcera Chironia, quae ſola (ſcilicet) Aeſculapii illius manu perſanari poſſe puto.* Idem Kuſterus pag. 70. non dubitauit diffiteri, multas ex variantibus lectionibus, quas ex cod. MS. Lugdun. Gronouius produxit, eſſe probas et ſinceras, itaque eum rogauit, vt ſi tantum ipſi ab aliis rebus eſſet otii, coeptam collationem abſolueret. Sed hunc a. 1716. d. 19. Octobr. mors litteris, iurgiisque exemit. *Fabr.*

Multi vero fuerunt VV. DD. qui vel obiter et quaſi per transennam, vel data opera luxatis corruptisque Suidae locis manum adferre medicam, vel obſcuriora illuſtrare aut varia ratione explicare ſuſtinuerunt. Vt *Boſii*, *Schweighäuſeri* aliorumque obſeruationes atque animaduerſiones, antea iam ſupra, aut a me in introd. in hiſt. L. Gr. II. 1. p. 507. ſq. laudatas praetermittam: in cenſum hic veniunt *LL. TT. Obſeruatio in Suidam*, in miſcell. obſſ. vol. I. tom. III. pag. 314-316. — *eiusdem obſeruatt.* in Strabonem, Diodorum, Anacreontem, *Suidam*, ibid. vol. II. tom. I. pag. 8-13. — *Gratiani de S. Bauone*, (h. e. *Io. Alberti*) *in Suidam obſeruatio*, ibid. vol. II. t. I. p. 126-134. — *eiusdem* in loca quaedam Suidae obſeruatt. ibid. vol. IX. t. I. p. 143-156. quarum nonnullae vel repetitae ſunt vel nouis auctae in eiusdem *Alberti* miſcellaneis criticis, ſupra laudatis, p. 267-294. *Idem* in obſſ. philol. in ſacros N. T. libros, Lugd. B. 1725. 8. aliquoties tentauit, etiam p. 313. defendit Suidam. — Quoties et infinitis paene locis *Suidas* in notis ad *Heſychii lexicon* emendetur aut explicetur, videbis in calce t. II. ed. Alberti in indice auctorum - emendatorum etc. v. *Suidas*, cui itidem a *Ruhnkenio* in notis ad Timaei lexic. platon. ſingulis fere paginis lux adfunditur. — Iam diu antea *Salmaſius* in exercitatt. Plinianis pag. 472. 761. 762. 889. emendauit, multo ſaepius explicuit illuſtrauitque Suidae loca. — *I. C. G. Erneſti* V. C. epiſtola de Suidae Lexicographi vſu ad criſin et interpretationem librorum ſacrorum, Lipſiae 1785. 8. — Eadem, ſed auctior, recuſa eſt in docto eruditoque libro: *Suidae et Phauorini gloſſae ſacrae*

Digitized by Google

crae, graece cum ſpicilegio gloſſarum ſacrarum Heſychii et Etym. M. congeſſit, emendauit et notis illuſtrauit Io. Chr. Gottlieb Erneſti, Prof. philoſ. P. E. *Acc. diſſertatiuncula de gloſſis ſacris Suidae et Phauorini.* Lipſiae 1786. mai. 8. Attamen, quando V. cl. in diſſert. §. II. ſcribit, conſtare, *Suidam* et Phauorinum, *quidquid gloſſarum habeant*, id vel *Heſychio, quem compilabant*, vel aliis gloſſariis, nunc nobis ignotis, debere, vel proprio ſtudio ex veterum ſcriptorum commentariis et ſcholiis excerpſiſſe; de gloſſis ſacris Heſychianis quid alii viri docti iudicent, iam vidimus in capite de Heſychio; Suidam autem ex aliis potiſſimum fontibus, hodie maximam partem haud ignotis, hauſiſſe, itidem in hoc capite adnotauimus. — Cel. *Schulzii* ſpecimen obſeruatt. miſcell. in Suidam iam ſupra laudauimus. Vir autem doct. perſequitur multa Suidae loca ab Ἄατος vsque ad Ἐφραθᾶ, eaque modo face critica illuſtrat, modo fontes aperit, vnde hauſerit Suidas, modo res verbaque grammaticorum more explicat. — Locum Suidae Πτερόφοιτος etc. emendare inſtituerunt *Brucker* et *Fabricius* in mutuis epiſtolis, ſubiectis Reimari de vita etc. Fabricii commentario pag. 225. ſq. — Suidam aliquoties emendauit *Taylor* in lectionibus Lyſiacis, praef. illius editioni Lyſiae, Londini 1739. 4. cap. III. Num autem *Io. Taylori* adpendix notarum in Suidae lexicon, (v. *Brüggemann* View of the English Editions etc. pag. 448.) lucem viderit, equidem neſcio. *Villoiſon* in anecd. gr. II. pag. 31. nr. 1. et pag. 163. not. duo Suidae loca illuſtrat emendatue. Sed infinitum foret, omnia congerere et adnotare, quae Hemſterhuſ. Valckenarius, Markland, Pierſon, Koen, interpretes ad Thomam Mag. aliique multi viri graece docti paſſim in notis ad auctores claſſicos aut alibi in libris Obſſ. Emendationum etc. ad Suidam illuſtrandum corrigendumque varia ratione et fortuna contulerunt. Pauca tantum indicare lubet opera, in quibus, dedita opera et copioſe pertractatur Suidae lexicon. — *Erneſti* iunior in comm. de Procopii Caeſar. commentariis etc. pag. 4. notarat, *Olearium* exemplo ſuo multas Obſſ. doctas adſcripſiſſe. Poſtea viri illius humaniſſimi cura in lucem illae prodierunt e tenebris in libro, inſcripto: *Io. Aug. Erneſti* Obſeruatt. philologico-criticae in Ariſtophanis Nubes et Flauii Ioſephi antiqq. iud. Acceſſerunt *Godofredi Olearii notae ad Suidam.* Lipſiae 1795. mai. 8. Enimvero notae ad Suidam, quae immerito adtribuuntur Oleario, et potiſſimum ſpectant ad res hominesque, de quibus ſermo eſt apud Suidam, *Reineſium* potius habent parentem. — Hic enim vir doctiſſ. et ſolertiſſimus Suidae, ab Aemilio Porto editi, exemplari, quod Citzae in bibl. publica adhuc ſeruatur, multa adſcripſerat, quibus vel verſionem emendarat latinam, vel textum ipſum, praecipue ſecundum edit. Mediolanenſ. ſaepe per coniecturam, aut per comparationem auctorum, e quibus Suidas ſuas hauſit gloſſas, ſuppleuerat lacunas, aut veram reſtituerat lectionem, ſaepius nomina explicuerat propria eorumque vim et poteſtatem aut hiſtoriam, aut nouis locupletarat. Has Reineſianas obſeruationes in ſuum Olearius tranſtulerat exemplar: multas tamen acutas Reineſii emendationes doctasque expoſitiones neglexit, contra proprias quasdam, easque interdum leuiores adleuit; id, quod late dilucideque patefecit cl. *Müllerus* Rector Citzenſis, in progr. de Suida, obſeruationibus Reineſii ornato, Citzae et Lipſiae 1796. 8. Idem, docuit, iam Küſterum tacite vſurpaſſe obſeruatt. illas Reineſianas.

In primis notandae ſunt *Io. Toupii emendationes in Suidam*, in quibus plurima loca vett. Graec. — tum explicantur, tum emendantur; Londini 1760-1767. III. tom. 8. — *Eiusd. epiſtola critica* ad Gulielmum epiſc. Gloceſtr. Londini 1767. 8. — *Eiusdem curae nouiſſimae*

nouiſſimos ſ. appendicula notarum et emendationum in Suidam etc. ibid. 1775. 8. Quae omnia primum recuſa ſunt huius ſententiae: *Io. Toup. opuſcula critica*, Lipſiae 1780 et 1781. tom. II. 8. — Deinde cum inſigni acceſſione nouarum in Suidam animaduerſionum Toupianarum atque emendationum in *Heſychium* vberiorum, et in *Pollucem* atque *Harpocrationem* pauciorum, et adpendice *Tyrwhitti* aliusque V. D. notarum in Toupii emendatt. in Suidam, defuncto auctore, iterum in Anglia cura et cum praefatione *Thom. Burgeſs.* edita ſunt cum inſcriptione:

Emendationes in Suidam et Heſychium et alios lexicographos graecos. Scripſit Io. Toup. eccleſiae cathed. Exon. praebendarius et eccleſiae S. Martini cum capella de Loo in agro Cornubienſi Rector. Oxonii e typographeo Clarendon. 1790. 8. IV. voll. *Toup* erat acutus quidem criticus, ſed etiam immoderatus atque inhumanus, nec raro agreſtis erga alios. Num vero Pearſonii et Adr. Iunii opibus fuerit adiutus, et alieno, vti aiunt, vitulo araſit, vti *Eckard* in: Ueberſicht der Oerter — und Grundſätze zur Geſchichte der Bibliotheken, pag. 115. ſuſpicatus fere eſt, equidem neſcio et vix crediderim. — Ingenioſus quoque, at paene audacior criticus eſt

Gilbertus Wakefield in ſilua critica, ſiue in auctores ſacros profanosque commentario philologico. Cantabrigiae 1789-1795. 8. V. partt. qui per omnes quinque partes criticas in Suidam modo parciore, modo liberaliore manu ſparſit animaduerſiones.

Praeclaram futuroque Suidae editori admodum vtilem operam ſuſcepit, aliisque monſtrauit viam, ex aliis ſcholiis et gloſſariis pari ratione et conſilio illuſtrandi emendandique Suidae, cl. *Hoepfnerus*, Conrect. Gymnaſii Islebenſ. optime meritus, (qui ipſe aliquando nouam meditabatur Lexicographi editionem, ſed deinde conſilium abiecit,) dum edidit: *Gloſſarum Suidae e Sophocle eiusque ſchol. depromtarum ſpecimen I. accuratius collegit, emendauit illuſtrauit I. G. C. Hoepfner*, in: Neuen Magazin für Schullehrer, herausgegeben von *G. A. Ruperti* vnd *H. Schlichthorſt*, tom. I. part. I. pag. 250 - 264. — *Specimen II.* ibid. part. II. pag. 452-474. — *Specimen III.* in eorumdem editorum Magazin für Philologen, tom. I. pag. 146-154. — Ex his manifeſtum fit, quantus pateat campus ei, qui in Suida reſtituendo vires ingenii atque eruditionis exercere velit. *Harl.*

De Suidae Epitome MS. et Etymologico inedito.

Quemadmodum *Hieronymo Wolfio*, de quo ſupra ſect. 10., placuit Hiſtorica e Suida colligere; ſic aliis ante eum venit in mentem, ſolas, hiſtoricis omiſſis, ex eodem obſervationes excerpere grammaticas, vt *Thomae* cuidam *Cretenſi*, [⁋] (qui adeo a Thoma Magiſtro, Theſſalonicenſi, eſt diuerſus,) cuius liber MStus exſtat in variis bibliothecis. De *Dresdenſi* codice ita *Thomas Reineſius* epiſtola XLVI. ad Chriſtoph. Adamum Rupertum pag. 412. [in collectione Epiſtolarum Reineſii ad Hoffmannum et Rupertum, Lipſiae 1660. 4.] *Suideorum epitome Manuſcripta, titulo: ἀπὸ τοῦ Σουίδα παρεκβολὴ καὶ συνάθροισις λέξεων χρησίμων τῶν μᾶλλον τετριμμένων ἐν λογογράφοις καὶ ῥήτορσι, κατὰ στοιχεῖον διηκριβωμένη. Cuius autor* Thomas *quidam* Cretenſis *ἱερομόναχος, vt apparet in fine* xx), *ſeruantur in electorali*

xx) Sed in eo Reineſium errare, monet *Goetzius* (v. ſupra in notitia codd. init.) quia nomen *Macarii*, licet haud venuſte quidem, ſatis tamen dilucide ſcriptum adpareat. *Harl.*

electorali bibliotheca Dreſdae. Verum ineptus ἐκλογεὺς, cum contrahere Suidca vellet, ea prorſum corrupit. Praeterquam enim quod quamplurima vocabula omiſit, cuiusque vnam ſolum ſignificationem, reſectis reliquis, reddidit, neglexit nomina propria, hiſtorica omnia et teſtimonia ſcriptorum, quos plurimos citat Suidas: quo factum plane eſt, vt ea nullius ſit vſus, dignaque ideo vt inter tineas putreſcat. Eadem epitome MS. in bibl. *Medicea*, pluteo LV. ſcripta manu Petri cuiusdam Cretenſis a. 6930. hoc eſt Chriſti 1438. Exſtat etiam in bibl. Segvieriana, ſiue *Coisliniana*, ex quo codice ſpecimina vulgauit eruditiſſimus *Montfauconus* pag. 231-238. teſtatus, eſſe quaſi compendium Suidae, non pauca tamen referre, quae apud Suidam non exſtant, et plurima poſſe ex hoc Lexico apud Suidam loca reſtitui.

Addit Reineſius: *De altera, quam* Michaelis Apoſtolii, *Byzantii manu ante ducentos annos ſcriptam in bibliotheca Palatina* yy) *Heidelbergae viderunt, et ab exemplari Suideorum, quod habemus hodie, multis modis differre ferunt viri docti, viderint alii.* Reſpicit ſine dubio opus, a Lexico Suidae edito penitus diuerſum. *Etymologicum* adhuc ineditum eodem Suida auctore, de quo Fridericus Sylburgius praefat. ad Etymologicum Magnum: *nonnunquam etiam Suidae Etymologicum, Michaelis Apoſtolii manu in Creta ἀπὸ πρωτοτύπȣ πάνυ διεφθαρμένȣ (vt ipſe teſtatur) exſcriptum, ex illuſtriſſimi electoris noſtri* (Palatini) *bibliotheca mihi communicatum conſului.* Hoc Suidae Etymologicum video etiam laudari a *Salmaſio* zz) ad Hiſtoriam Auguſtam, pluribus locis, et a Cangio in gloſſario graeco, vt in πραιτσόριον et alibi. Seruatur quoque *Lugduni Batauorum* inter libros, qui fuere *Iſaaci Voſſii*, in cuius MStorum codicum catalogo Paulus Colomeſius eius fecerat mentionem, Suidae auctoris nomine praeterito, his verbis: *Etymologicum μέγα longe auctius edito, et alius, vt videtur, auctoris. Codex fuit Henrici Stephani.* Sed *Iacobus Gronouius* monet, in codice illo MS. diſerte legi auctoris nomen, *τȣ̃ θαυμασιωτάτȣ καὶ σοφωτάτȣ καὶ τεχνοπολυμαθȣ̃ς Σȣίδα.* Vide eius emendationes in Suida pag. 57. et pag. 92. ſeq. vbi loca duo ex eo adducit, teſtatus pag. 58. codicem nimis minuto charactere eſſe exaratum, quam vt oculi ipſius ferrent. *Fabr.* — In bibl. *Veneta* Marciana in cod. DCCXXX. non eſt Suidae lexicon, vti in catal. p. 286. indicatur, ſed ineditum *Suidae etymologicum*, quod ait *Villoiſon* in anecd. gr. II. pag. 250. cum Etymologico M. et altero Suidae lexico collatum, ad vtriusque emendationem plurimum prodeſſe poteſt. In fronte codicis legitur: Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν ἐτυμολογιῶν Σȣίδα, et inc. Πόθεν ἄλφα; παρὰ τὸ ἄλφω, τὸ εὑρίσκω· etc. Plura vide de illo codice *Villoiſ.* l. cit. Diuerſum eſt opus ab iis, ſed anonymorum, etymologiis litterarum, ex tribus codd. Marit. ab *Iriarto* pag. 297. ſq. et pag. 314. ſqq. publicatis. *Harl.*

IV. *Indi-*

yy) Nr. 244. in catal. Sylburg. *Harl.*

zz) Hic ex illo cod. Palat. excerpta e Suidae etymolog. ſibi fecerat: quae in praeſenti in bibl. publ. *Pariſ.* in cod. MMDCLVII. ſeruantur, adnotante confectore catal. codd. Pariſ. II. pag. 535. *Harl.*

IV. *Index Scriptorum, a Suida memoratorum.*

1) *Index, qui Lexico Suidae praemittitur* [a]).

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σϋίδα, οἱ δὲ συνταξάμενοι τῦτο ἄνδρες σοφοί [b])·	Praeſens quidem liber eſt Suidae, qui vero ipſum compoſuerunt, viri docti fuerunt, quorum haec ſunt nomina:
ΕΥ̓ΔΗΜΟΣ Ῥήτωρ περὶ λέξεων κατὰ ϛοιχεῖον.	EVDEMVS, rhetor [d]), *de dictionibus* ordine alphabetico.
ἙΛΛΑ'ΔΙΟΣ [c]) ἐπὶ Θεοδοσίυ τῦ νέυ, ὁμοίως.	HELLADIVS [e]) Theodoſii iunioris tempore, ſimiliter.

 EVGENIVS

a) Hunc non ab ipſo Suida, ſed alio, neſcio quo, fronti Lexici praeſcriptum eſſe, parum eſt credibile, licet id patere legentibus ait *Conringius* in apologetico contra Borrichium pag. 540. *Fabr.* Contra *Herm. Conringium* vnum vera iudicaſſe cenſet *Valcken.* in animadu. ad Theocriti Adoniaz. pag. 296. qui a pag. 293-300. docte copioſeque diſputat de gloſſario laconico; de Suidae lexico et *de indice ſcriptorum Suidae praefixo.* Ille putat Suidam nullum vidiſſe lexicorum, quae in fronte libri memorantur, ſed alia, (quae nos ad ſect. 5. iam indicauimus, adhibuiſſe, et deſcripſiſſe partim, partim excerpſiſſe. — Quod autem iſte, qui ſplendentem illum paunum Suidae lexico praefixit, *Diogenianum*, qui, ipſo Suida teſte, in Διογενιανὸς, operis *Pamphili* concinnauit epitomen, (Διογεν. ἔϛι αὐτῦ βιβλία ταῦτα· Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ ϛοιχεῖον, ἐν βιβλίοις έ. ἐπιτομὴ δὲ ἐϛι τῦ Παμφίλυ λέξεων βιβλίων ἑ καὶ τετρακοσίων, καὶ τῦ Ζωπυρίωνος etc.) quod igitur Diogenianum omiſit; Valckenar. opinatur, ſe ſalſarium fraudis tenere manifeſtum, eumque aeui recentioris magiſtellum vel ipſum ſcripſiſſe mendacem illam ad Eulogium epiſtolam, quae Heſychii lexico praefigitur, vel illam certe legiſſe, a ſodali quodam ſuo ſcriptam in laudem vnius praeſertim iſtius lexicographi, *Diogeniani*, et ſe magis magisque in ſua ſententia confirmari, pag. 300. declarat. conſ. ſupra, pag. 206. not. *p.* In Valcken. ſententiam it et indicem illum a mendace mangone confectum eſſe, adfirmat *Ruhnken* in diſſ. Toupii edit. Longini praemiſſa, de vita et ſcriptis Longini §. XIV. pag. 38. — In cod. *Matrit.* XXI. parumper differt lectio ab edita, vti ex variis, quas ex Iriarti catal. pag. 83., enotaui ſubieci que, lectionibus cognoſci poterit. *Harl.*

b) In cod. Matr. Τὸ λεξικὸν τῦ σύδα συνέταξαν ἄνδρες κλῶσοι σοφοί. *Harl.*

c) Ἑλλ. ὁμοίως ὁ ἐπὶ Θ. τῦ νεῦ. c. Matr. *Harl.*

d) Ex omnibus hiſce lexicis, in fronte Suidae memoratis, ne vnum quidem editum exſtat, ſolum Eudemi illud aetatem videtur tuliſſe, atque in variis bibliothecis fertur MStum, quod Kuſterus etiam teſtatur ſe euoluiſſe. Εὐδήμυ Ῥήτορος περὶ λέξεων ῥητορικῶν, in bibl. Caeſarea, regia Pariſ. Medicea etc. *) Apud Suidam in Εὔδημος inſcribitur περὶ λέξεων αἷς κέχρηνται ῥήτορές τε καὶ τῶν συγγραφέων οἱ λογιώτατοι, laudaturque tamquam πάνυ ὠφέλιμον, vtiliſſimum. Sed illud, quod MStum in bibliothecis dixi exſtare, Kuſterus putat eſſe ψευδεπίγραφον, et a Graeculo aliquo recentiore ex aliis Lexicis exiguo cum iudicio compilatum et conſarcinatum. Fallitur *Gaddius*, qui t. I. p. 173. *Eudemum* hunc eumdem putat cum *Eudemo, Rhodio*, philoſopho, Ariſtotelis diſcipulo, de quo dixi lib. 3. cap. 8. [vol. III. p. 292. ſq.] vbi etiam de *Eudemo, Cyprio*, quem, deſuoctum, Ariſtoteles dialogo de anima celebrauit, nec non de *Eudemo tertio*, Galeni aequali, peripatetico. Diuerſus etiam fuit *Eudemus, Pergamenus*, de quo Plutarchus in Gracchorum vita p. 830. De aliis *Eudemis* conſulendus *Ionſius* lib. 1. cap. 15. Quem vero idem ait Eudemum oratorem Megalopolitanorum, Philopoemenis magiſtrum, is in Plutarchi codicibus p. 356. non eſt Εὔδημος, ſed Ἔκδημος, academici Arceſilai diſcipulus, idem qui Ἔκδηλος apud eumdem in vita Arati pag. 1028. 1030.

*) [v. infra in catal. lexicorum. *Harl*]

e) Hic eſt *Helladius*, Alexandrinus, de cuius Lexico *Photius* cod. CXLV. qui eius iterum meminit cod. CLVIII. Suidas in Ἑλλαδ. titulum operis refert: λέξεως παντοίας χρῆσις κατὰ ϛοιχεῖον. [v. ſupra in catal grammaticor. de hoc et de Helladio Beſantin.] Non alius *Helladius*, grammaticus, cuius apud Socratem mentio lib. V. hiſt. cap. 16. Alius vero

Digitized by Google

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ [f]), παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον.

ΖΩΣΙΜΟΣ Γαζαῖος λέξεις ῥητορικὰς [g]) κατὰ στοιχεῖον.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Σικελιώτης ἐκλογὴν λέξεων [h]) κατὰ στοιχεῖον.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ ὁ ΚΑΣΣΙΟΣ, λέξεις κατὰ στοιχεῖον [i]).

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύττιος Ἀττικὰς λέξεις.

ἸΟΥΣΤΙΝΟΣ ἸΟΥΛΙΟΣ, σοφιστὴς [k]) ἐπιτομὴν τῶν ΠΑΜΦΙΛΟΥ γλωσσῶν βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός.

ΠΑΚΑΤΟΣ [l]) περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ στοιχεῖον.

EVGENIVS ex Auguſtopoli in [⁋] Phrygia [m]) *miſcellaneam dictionem*, ordine alphabetico.

ZOSIMVS, Gazaeus [n]), *voces rhetoricas*, ordine Alphabetico.

CAECILIVS, Siculus [o]), *dictionum delectum*, ordine alphabetico.

LONGINVS CASSIVS [p]), *dictiones*, ordine alphabetico.

LVPERCVS Berytius [q]), *voces atticas.*

IVSTINVS [r]) IVLIVS, Sophiſta, PAMPHILI *gloſſarum* librorum XCI. [s]) *compendium* ſcripſit.

PACATVS [t]) *de conſuetudine attica*, ordine alphabetico.

PAMPHI-

vero *Helladius*, Beſantinous, de quo ad Photii codicem CCLXXIX. Dictus hic Beſantinous a patria, oppido Aegypti in Thebaide, quae nomen accepit ab Antinoo Hadriani et Beſa Deo, cuius oraculum ibi fuiſſe teſtatur *Ammianus Marcellinus* lib. XIX. cap. 12. Vide ibi notam H. Valeſii, Caſaubonum ad Spartiani Hadrianum cap. 14. et Claud. Nicaſium, ad numum pantheon Hadriani pag. 53. *Helladii*, pantomimi, mentio in Chronico Malalae t. II. pag. 98.

f) παμ. - στοιχ. deſunt in cod. Matrit. *Harl.*

g) Ζωσ. γαζ. περὶ ῥητορικῶν λέξεων κατὰ στοιχ. cod. Matrit. *Harl.*

h) Κεκίλλιος μαγαρεὺς (ſic) σικελ. ἐκλογὰς λέξεων κατὰ στοιχ. cod. Matrit. *Harl.*

i) Λογγῖνος· ὁ Κάσιμος (ſic) ὁμοίως. c. Mat. *Harl.*

k) Poſt voc. σοφ. reliqua deſunt in c. Matr. *Harl.*

l) Πλακάτος. cod. Matr. atque κατὰ στοιχ. abſunt cod. Matr. *Harl.*

m) Anaſtaſii, imp. temporibus CPoli docuiſſe, teſtatur Suidas in Εὐγ. vbi alia eius ſcripta commemorat. Hermolaus in Epitome ἐθνικῶν Stephani Byz. in Ἀνακτόριον. Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι (*in vrbe regia*, non, vt Tho. Pinedo, *in aula regia*, vel, vt Berkelius, *regiae ſcholae*,) σχολὰς διακοσμήσας ἐν συλλογῇ λέξεων. Alius *Eugenius*, philoſophus, Themiſtii, philoſ. ac rhetoris, pater, de quo volum. VIII. lib. V. c. 18. [vet. ed] Alius *Eugenius*, de quo Photius cod. XXIII.

n) *Zoſimus* hic ex Gaza, ſiue Aſcalone Syriae, Sophiſta, eiusdem Anaſtaſii temporibus clarus, teſte Suida in Ζωσ. De illo, quemadmodum et de aliis Zoſimis dictum volum. VI. pag. 612. [vet. ed.]

o) *Caecilius* hic, Calantianus Siculus, Romae Auguſti temporibus docuit, teſte *Suida* in Ἑρμαγόρας. Videndus idem in Καικίλιος, et quae de eius ſcriptis notant viri docti ad Longinum.

p) De *Longino* hoc dictum a me lib. IV. cap. 33. vbi inter ſcripta eius deperdita e Suida in Λογγ. retuli ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β΄ κατὰ στοιχεῖον. et λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος.

q) *Lupercum*, *Berytium*, grammaticum, paullo ante tempora Claudii ſecundi, qui ab A. 268. ad 270. imperium tenuit, vixiſſe, e Suida in Λούπερκος cognoſcimus. Euſtathii tempore iam eius ſcripta interciderant, quae ex ſcholiaſtis tantum ſe cognoviſſe teſtatur ad Dionyſ. v. 492. Λούπερκός τις ἀνὴρ παλαιὸς ὡς οἱ σχολιασταὶ λέγουσιν. Citat Steph. in Νήρικος. [v. ſupra in catal. grammaticor.]

r) Seu *Veſtinus*, Οὐηστῖνος. v. Suid. II. p. 733. h. v. et *Valcken.* l. c. pag. 294. ſq. *Harl.*

s) Kuſterus ita accepit, ac ſi epitome libris XCI. conſtitiſſet, quod non eſt veriſimile; ſed libros Pamphili XCI. ſiue, vt infra, XCV. in epitomen Iuſtinus Iulius contraxerat. Iulius iſte, incertum, an diuerſus a Iuliano, Sophiſta Cappadoce, cuius Lexicon in rhetores memorat *Photius* cod. CL. *Fabr.* De *Pamphili* aliorumque gloſſariis multus eſt *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 293. ſqq. *Harl.*

t) Hic eſt *Minucius Pacatus*, grammaticus, qui graeco nomine etiam pro Pacato *Irenaeus* dictus eſt, et cuius τὸν κατὰ στοιχεῖον Ἀττικιστὴν laudat

ΠΑ´ΜΦΙΛΟΣ λειμῶνα λέξεων ποικίλων περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε [u]) ἔϛι δὲ ἀπὸ τȣ̃ ε ϛοιχεία ἕως τȣ̃ ω. τὰ γὰρ ἀπὸ τȣ̃ α μέχρι τȣ̃ δ ΖΩΠΥΡΙΩΝ ἐπεποιήκει [v]).

ΠΩΛΙ´ΩΝ, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ ϛοιχεῖον.

PAMPHILVS [w]) *pratum variarum dictionum* conſtans libris XCV. Eſt autem a littera ε vsque ad ω, nam a littera α vsque ad δ. ZOPYRIO [x]) elaborauerat.

POLLIO, Alexandrinus, *dictionum atticarum collectaneum volumen* ordine alphabetico.

2) *Index ſcriptorum, quorum Suidas notitiam tradit per ordinem litterarum,* [*auctior et locupletior.*]

Abaris, Scytha, Seuthae filius, χρησμȣ̀ς ſcripſit σκυθικȣ̀ς, *oracula Scythica.* γάμον Ἕβρȣ τȣ̃ ποταμȣ̃, *Nuptias Hebri fluuii.* καθαρμȣ̀ς *luſtrationes* et θεογονίαν proſa et Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέȣς *Apollinis aduentum ad Hyperboreos*, carmine.

Abas, ſophiſta, ἱϛορικὰ ὑπομνήματα, *commentarios hiſtoricos.* τέχνην ῥητορικὴν, *artem rhetoricam.*

Abron, Phryx ſiue Rhodius, grammaticus, Tryphonis diſcipulus, libertus, σοφιϛεύσας, ſiue qui rhetoricam docuit Romae.

Acacius, patriarcha CPolitanus.

Acacius, ῥήτωρ δεινότατος, aequalis Libanii et Iuliani, imp. cuius iudicia cum Tuſciano, Phryge, rhetore inſigni, reprehendit.

Acamatius, Heliopolitanus, philoſophi adfectans nomen, quum rudis eſſet et imperitus.

Achaeus, Syracuſanus, tragicus, ſcripſit *tragoedias decem.*

Achaeus, Pythodori ſeu Pythodoridis F. Eretrienſis, tragicus, docuit *fabulas XLIV.* vel, vt alii, *XXX.* vel *XXIV.* quarum vna vicit. Sophocle paulo iunior, cum Euripide fabulas edidit ab Olympiade LXXXIII.

Achias, propheta.

[¶] Achilles Statius, Alexandrinus, ſcripſit τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ, *de Leucippe et Clitophonte et alia amatoria libris VIII.* Tandem factus Chriſtianus et epiſcopus. Scripſit περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας *de ſphaera*, et *etymologia*, et ἱϛορίαν σύμμικτον, *hiſtoriam miſcellaneam*, quae multorum et magnorum virorum mentionem facit. Stilus vbique ſimilis illi, quo in amatoriis vtitur.

Aceſius, Nouatianorum epiſcopus, qui concilio (Nicaeno) interfuit.

Acron, Acigentinus, medicus, Xenonis F. Athenis ἐσοφίϛευσεν, philoſophiam docuit Empedoclis tempore, ante Hippocratem ſcripſit περὶ ἰατρικῆς, *de arte medica*, dorice et

περὶ

dat Socrates lib. III. hiſtor. cap. 7. De illo dixi [pag. 170. in h. vol. et ſupra in catal. grammat.]

u) περιοχ. - πέντε deſunt in cod. Matrit. *Harl.*

v) πεποίηκε cod. Matrit. *Harl.*

w) *Pamphili*, Alexandrini grammatici, Ariſtarchei, gloſſae citantur ab Athenaeo, auctore magni Etymologici, Euſtathio etc. Alia eius ſcripta memorat Suidas in Πάμφιλος.

x) *Valerius Pollio*, Alexandrinus, Diodori, philoſophi, pater, clarus Hadriani tempore, d cuius Lexico *Photius* cod. CXLIX. De ſcriptore plura Suidas in Πωλίων et e recentioribus *Ionſius* III. 7. pag. 246. ſq.

Digitized by Google

περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν de ſalubri victus ratione. Eſt hic vnus illorum, qui ventorum rationes obſeruauerunt.

Acuſilaus, Cabae F. Argiuus, ex Cercade, oppido prope Aulidem, hiſtoricus antiquiſſimus, ſcripſit Genealogias, aeneis vſus tabulis, in quas aiunt patrem eius incidiſſe, quum locum quendam domus ſuae foderet.

Acuſilaus, Athenienſis, Agathocliae F. qui, Romam tempore Galbae veniens, ex oratoria tantum eſt lucratus, vt Athenienſibus centum millia drachmarum in foenore poſita reliquerit.

Admeti *μέλος* et Harmodii. de rebus facilibus. *σκολιὰ*, earmina, ad vinum decantari ſolita.

Adrianus, imp. *φύσει φιλόλογος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ καὶ τινα πεζὰ καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε, natura doctrinae amans in vtraque lingua et proſa et carmine ſcripta omnis generis reliquit* — — — *βυλόμενος πάντων ἐν πᾶσι περιεῖναι* etc. *Quum vellet praeſtare omnibus, viros in aliquo ſtudio praeſtantes oderat. Hinc et Fauorinum Gallum et Dionyſium, Mileſium, Sophiſtas, opprimere ſtudebat, cum aliis modis, tum vero aduerſariis eorum, hominibus nullius vel minimi pretii extollendis. Hic in epiſtola quadam* etc.

Adrianus, ſophiſta, Herodis diſcipulus, tempore M. Antonini, Athenis aemulus Ariſtidae, rhetoris, Romae rhetoricam docuit, dictator epiſtolarum Commodi imp. ſcripſit *μελέτας declamationes, μεταμορφώσεις metamorphoſes libris VII. περὶ ἰδεῶν λόγυ de formis orationis libros V. περὶ τῶν ἐν ταῖς ςάσεσιν ἰδιωμάτων de ſtatuum proprietatibus libros III. Epiſtolas* et *λόγυς ἐπιδεικτικὺς orationes declamatorias.* Phalarim (orationem) et *παραμυθητικὸν conſolatoriam in Celerem.*

Aedeſia, Alexandrina, Hermiae vxor, cognata Syrlani, filios, Ammonium et Heliodorum, in philoſophia erudiendos curauit a Proclo.

[P] Claudius Aelianus ex Praeneſte Italiae, ſummus pontifex et ſophiſta, poſt Adriani tempora Romae docuit, *μελίγλωσσος* ſiue *μελίφθογγος, melleae linguae* ſiue *melleae vocis* vir.

Aelianus, belli dux, Valentis, imp. temporibus, *παιδείας ὔτε ἐντὸς ὢν ὔτε ἄμοιρος.*

Αἴλινον, εἶδος θρήνυ καὶ ᾠδῆς, genus lamentationis et carminis.

Aeneas ſcripſit *περὶ πυρσῶν de facibus, quae in ſpeculis accenduntur*, vt ait Polybius, et *περὶ ςρατηγημάτων ὑπόμνημα commentarium de ſtrategematibus.*

Aenicus, Athenienſis, comicus antiquae comoediae. Ex fabulis eius, *Ἄντεια.*

Aeneus, (*Αἴνειος*) Sophiſta, cuius libri, *αἱ μετάβολοι*, quaſi *transmutatores* dicas.

Aeſchines, Charini, ſartoris, F. (al. Lyſaniae,) Athenienſis, Sphettius, philoſophus Socraticus, cuius dialogi, Miltiades, Callias, Rhinon, Aſpaſia, Axiochus, (confer Suid. in *Ἀξίοχος*) Telauges et Alcibiades. Nec non illi, qui vocantur Acephali, vt Phaedon, Polyaenus, Dracon, Eryxias, de virtute, Eraſiſtratus, Scythici. Hic Aeſchines in Siciliam ad Dionyſium pecuniae cauſſa profectus eſt.

Aeſchines, Athenienſis, Atrometi et Glaucotheae ſiue Leucotheeae F. diſcipulus Alcidamantis Eleatae, hiſtrio, deinde ſcriba, poſtea orator. Hic Cteſiphontis accuſator a Demoſthene victus Rhodum fugit ibique docuit.

Aeſchylus Athenienſis, tragicus, Euphorionis F. et frater Amitiae, Euphorionis et Cynaegiri. Certauit Olympiade LXIX. natus annos XLV. Primus auctor fuit, vt tragici

gici perſonis terribilibus et pictis, arbylisque, ſiue elatioribus calceis uterentur. Scripſit elegias, et tragoedias XC. Vicit octies et vicies: vel vt alii, decies ter. Filios habuit duos, tragicos, Euphorionem et Bionem. obiit aet. LVIII. in Sicilia etc.

Aeſopus, Samius vel Sardianus, vel Meſembrianus vel denique Cotyaënſis Phryx, fabularum conditor, a Croeſo dilectus, (ante Pythagorae tampora, circa Olymp. XL.) ſeruus Xanthi Lydii: vel Samii Iadmonis, cuius ſerua erat Rhodopis Threſſa, quae deinde Sapphonis Fratri, Charaxo, nupſit. Scripſit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, *de iis, quae ipſi apud Delphos acciderunt, libros II.* Alii aiunt ἀποκρίματα γεγραφέναι μόνον, *fabulas ſolum ſcripſiſſe.* Delphi Aeſopum Phaedriadibus praecipitatum rupibus occiderunt Olympiade LIV. etc.

Aëtius, Antiochenus, magiſter Eunomii, Paulini Tyrii ſectator, haereſiarcha, Ario ſuffragatus: cum diſcipulis ex categoriis Ariſtotelis diſſeruit, [P] *Epiſtolas* compoſuit ad imp. Conſtantium. Sectatores eius Aëtiani et Eunomiani.

Africanus, Sextus, Afer philoſophus, qui ſcripſit κεςὺς *ceſtos* libris XXIV. de remediis phyſicis, et quae ex verbis, incantationibus et ſcriptis characteribus conſtant, miroſque effectus habent. Ad eiusdem argumenta, contra hiſtoriam Suſannae adlata, reſpondit Origenes.

Agapetus, Synadorum epiſcopus, de quo Euſeb. (imo Philoſtorgius: confer Tillemont. T. *V.* memor.)

Agapius, Athenienſis, philoſophus, poſt Procli obitum, temporibus Marini. (ex Damaſcio.)

Agapius, Alexandrinus, CPoli ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής.

Agathias, Scholaſticus, μυρinαῖος Myrinenſis, ſcripſit hiſtoriam ex eo tempore, vbi deſiit Procopius: nec non alios libros partim ligata partim ſoluta oratione, et Δαφνιακὰ, et κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων.

Agathon, tragicus, et comoediarum ſcriptor, Socratis diſcipulus.

Alcaeus, Athenienſis, tragicus, quem nonnulli primum fuiſſe tragicum contendunt.

Alcaeus, Mytilenaeus, deinde Athenienſis, comicus veteris comoediae quintus, Micci F. ſcripſit *comoedias X.*

Alcidamas, Eleates, Aſianus philoſophus, filius Dioclis, qui Muſica ſcripſit, et Gorgiae Leontini diſcipulus.

Alcimenes, Megarenſis, tragicus.

Alcimenes, Athenienſis, comicus.

Alciphron Magnes ex Magneſia ad Maeandrum, philoſophus.

Alcman, Lacon Meſſoates: ſecundum Cratetem πταίοντα, (in hoc lapſum ſiue errantem,) Lydus, Sardibus oriundus: ex ſeruitute manumiſſus, filius Damantis vel Titari. Dorice ſcripſit, vt ſolent Lacedaemonii: inventor ἐρωτικῶν μελῶν, *amatoriorum carminum.* Scripſit libros ſex lyricorum carminum et κολυμβώσας, *natantes.* πρῶτος εἰσήγαγε, μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν, *primus introduxit uſum, vt carmina melica verſibus non hexametris conſcriberentur.*

Alcman, alius Meſſenius, itidem lyricus.

Alexander, Aegaeus, pater Caelii, philoſophus peripateticus, cum Chaeremone, philoſopho, praeceptor Neronis, imp. quem vocauit πηλὸν αἵματι πεφυρμένον, *lutum ſanguine maceratum.*

Alexan-

[P] Alexander, Antiochenus, poſt Porphyrium epiſcopus, temporibus Chryſoſtomi, virtute, philoſophia et eloquentia inſignis.

Alexander, Aphrodiſienſis, philoſophus.

Alexander, Caſilonis F. rhetor, frater Euſebii, rhetoris, Iuliani diſcipulus.

Alexander Claudius, rhetor.

Alexander, Hierapolitanus, epiſ. et martyr, ſcripſit, *τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριςὸς εἰς τὸν κόσμον, κεφάλαια Θ'. de rebus nouis, quas Chriſtus in mundum intulit, capita IX.* librum, egregiis ſententiis refertum.

Alexander, Mileſius [y]), polyhiſtor, Romae fuit temporibus Syllae et ante: a Cornelio Lentulo, cuius paedagogus ac libertus fuit, Cornelii ſortitus cognomen, Laurenti periit, aedibus eius ab igne conſumtis, quod vbi comperit uxor eius, Helena, *ἀπήγξατο*, laqueo vitam finiuit. Fuit grammatici, Cratetis, diſcipulus, *συνέγραψε βιβλία ἀριθμοῦ κρείττω*, libros ſcripſit innumeros, et *περὶ Ῥώμης, de Roma libros V.*

Alexander, Numenii F. Sophiſta.

Alexander, Pleuronius, ex Pleurone, Aetoliae ciuitate, Satyri et Stratocleae F. grammaticus, (circa Olymp. CXXIV.) tragoedias ſcripſit, unus ex Pleiade tragicorum.

Alexander, Seleucienſis, Cilix, Alexandri, cauſſidici, F. rhetor, *πηλοπλάτων* ſiue *luteus Plato* cognominatus.

Alexis ex Thurio, quae ante Sybaris, comicus, docuit fabulas CCXLV. patruus Menandri, comici, Stephani, itidem comici pater.

Amelius, Apameenſis, philoſophus, magiſter Porphyrii, aequalis Ammonii et Origenis.

Ammonianus, grammaticus, Syriani, philoſophi, propinquus *ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς ἑλληνικῆς λέξεως καθειμένην τέχνην, artem in poëtarum enarratione et graecae dictionis emendatione occupatam diligebat. οὗτος ἦν Ἀμμωνιανὸς, ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον* (ſeruum hoc nomine) *σοφίας ἀκροατήν.*

Ammonius Saccas, philoſophus Alex. ex Chriſtiano ethnicus, teſte Porphyrio.

Ammonius, Ammonii F. diſcipulus Alexandri, grammatici, qui in ſchola Ariſtarchi ſucceſſor fuit ante Auguſti, imp. tempora.

Amphion, antiquae muſicae inuentor. *Iulianus in Epiſt.*

Amus, Aegyptius, in monte Nitriae monachus.

Anacharſis, Gnyri F. Scytha, philoſophus, frater *Καδουΐα* Caduiae, Scytharum regis, matre graeca natus, ſcripſit *νόμιμα Σκυθῶν δι' ἐπῶν, de legibus et inſtitutis Scytharum* verſu heroico, *περὶ εὐτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, de frugalitate vitae humanae*, poema heroicum verſibus DCCC. Ancoram et rotam figlinam inuenit, vixitque temporibus Croeſi etc.

Anacreon, Teius, lyricus, Scythini, (al. Eumeli, Parthenii vel Ariſtocriti,) filius, dialecto ionica ſcripſit *elegias, παροίνια μέλη*, ſiue *carmina, quae inter pocula cantabantur, et iambos*, et quae vocantur *Anacreontica*. Vixit tempore Polycratis, Samii tyranni circa Olymp.

y) Kuſterus hunc *Cornelium Alexandrum* confundit cum altero longe iuniore *Alexandro, Cotyaenſi*, ex Aſclepiadae ſchola grammatico, cuius obitum et laudes diſerta oratione decorauit Ariſtides. Vide, quae de hoc iuniore Alexandro dixi lib. IV. cap. 37. [pag. 17. ſq. in hoc vol.]

Olymp. LII. (alii LXII. tempore Cyri et Cambyſae.) Teo pulſus ob Hiſtiaei ſeditionem Abdera vrbem Thraciae migrauit.

Anaſtaſius, Silentiarius, imp. haereticus.

Anaxagoras, ſophiſta (i. e. philoſophus,) Hegeſibuli F. Clazomenius, cognominatus νοῦς ſiue *Mens*, Periclem licet cauſſae ſuae nactus patronum Athenis pulſus, Lampſaci vitam finiuit inedia etc. vide infra Ἀπολλώνιος.

Anaxandrides, Anaxandri F. e Camiro Rhodius, vel, vt alii, Colophonius, ludis Philippi Macedonis Olymp. 101. interfuit, ſcripſitque comoedias LXV. ex quibus vicit X. Primus amores in ſcenam introduxit.

Anaxilas, comicus poeta.

Anaximander, Praxiadae F. Mileſius philoſophus, cognatus, diſcipulus et ſucceſſor Thaletis. Primus aequinoctium inuenit, et ſolſtitia et horologia, et terram in medio mundi ſitam eſſe. Gnomonis etiam vſum introduxit, et γεωμετρίας ὑποτύπωσιν ἔδειξεν, geometriae inſtitutionem tradidit. Scripſit περὶ Φύσεως, *de natura rerum:* γῆς περίοδον, *deſcriptionem terrae.* περὶ τῶν ἀπλανῶν καὶ σφαίραν, *de ſtellis fixis* et *ſphaeram*, aliaque.

Anaximander, Anaximandri F. Mileſius, iunior, hiſtoricus, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Scripſit συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν, *ſymbolorum Pythagoricorum interpretationem.*

Anaximenes, Euſtrati F. Mileſius, philoſophus, diſcipulus et ſucceſſor Anaximandri, Mileſii, vel vt alii, Parmenidis. Vixit Olympiade LV. qua Cyrus Croeſum regno exuit.

Anaximenes, Ariſtoclis F. Lampſacenus, orator et diſcipulus Diogenis Canis, et Zoili, Amphipolitani, grammatici, praeceptor Alexandri Macedonis, a quo patriae ſuae veniam et ſalutem impetrauit. Theopompo in [?] odium adducendo librum vulgauit ſub illius nomine aduerſus Athenienſes et Lacedaemonios, συγγραφὴν λοίδορον ἐς τὸ ἀκριβέστατον μιμησάμενος, hiſtoriarum Theopompi maledicum ſtilum accurate imitatus.

Andocides, Athenienſis, Leogori F. vnus ex decem oratoribus, genus ducens a Telemacho, Vlyſſis F. et Nauſicaa, vt tradit Hellanicus.

Androclides, Syneſii Lydi Philadelphienſis F. tempore Porphyrii, philoſophi, docuit, eiusque meminit in oratione *de ſui temporis doctoribus.*

Andromachus ex Neapoli Syriae, ſophiſta, Zonae vel Sabini F. docuit Nicomediae temporibus Diocletiani imp.

Androtion, Andronis F. Athenienſis, orator et demagogus, Iſocratis diſcipulus.

Angelius, Valentis tempore epiſcopus CPol.

Anniceris, auctor ſectae Anniceriae, tempore Alexandri M. Cyrenaeus, philoſophus epicureus factus, etſi parabatae fuiſſet diſcipulus, qui audiuerat Ariſtippum. Frater Anniceridis Nicoteles, philoſophus. Diſcipulus celebris, Poſidonius.

Antigenides, Satyri F. Thebanus, muſicus, tibicen Philoxeni. Scripſit μέλη, *carmina* (modulis animata muſicis.)

Antimachus, Colophonius, Hyparchi F. grammaticus et poeta. Panyaſidis, poetae, non ſeruus, ſed illius et Steſimbroti auditor: vixit ante Platonem. (v. Küſteri not.)

Antimachus, Heliopolitanus Aegyptius, qui ſcripſit Κοσμοποιΐαν verſibus heroicis 3780.

Digitized by Google

Antimachus, poeta melicus, dictus ψεκὰς, perinde, vt [z]) Olympicus quidam, quod diſcipulos ſuos inter diſſerendum conſpergeret ac minutim conſpueret. Decretum fecit, neminem in ſcena nominatim a comicis perſtringendum. [Quinque *Antimachos* Suidas nominat, t. I. pag. 225. vbi v. Küſter.]

Antiochus, Cilix, Cynicum ſe philoſophum ſimulans et honoribus auctus a Seuero et Antonino ad Tiridatem, et cum eo ad Parthos transfugit; hinc ὁ Αὐτόμολος, *transfuga*, dictus eſt.

Antipater, Ioalai F. diſcipulus Ariſtotelis, Alexandri M. dux et deinde rex Macedoniae; reliquit Epiſtolarum σύγγραμμα libris duobus, et hiſtoriam τὰς Περδίκκυ πράξεις Ἰλλυρικάς.

Antipater, Nicolai Damaſceni, hiſtorici, pater, Stratonices maritus, eloquentia pollebat, qua neminem laeſit, patriae et ciuibus profuit.

Antiphanes, Athenienſis, comicus, iunior Panaetio.

Antiphanes Caryſtius, Trani F. Theſpidis, tragici, tempore, comicus antiquior.

[¶] Antiphanes, Demophanis vel Stephani F. Smyrnaeus, vel, ex Dionyſii ſententia, Rhodius, comicus mediae comoediae, ex ſeruitute manumiſſus, claruit circa Olymp. XCIII. ſcripſit comoedias CCCLXV. vel vt alii CCLXXX. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum comicum, obiit in Cio, piro ſorte percuſſus, anno aetatis LXXIV.

Antiphon, Athenienſis, τερατοσκόπος, prodigiorum coniector, poeta epicus et ſophiſta: dictus λογομάγειρος quaſi *ſermonum coquum* dixeris. Eumdem eſſe puto, quem paullo poſt ὀνειροκρίτην Suidas vocat et περὶ κρίσεως ὀνείρων *de ſomniorum iudiciis* ait ſcripſiſſe.

Antiphon, Sophili F. Athenienſis, populo Rhamnuſius, cognomine Neſtor, poſt Gorgiam in forenſi dicendi genere excelluit, magiſter Thucydidis. [v. Küſteri not.]

Antiſthenes, patre cognomine, Athenienſis, ex oratore philoſophus Socraticus, peripateticus primum dictus, deinde in Cynoſarge docuit, cynicae ſectae princeps, Diogenis, cynici, praeceptor. Scripſit tomos X., primum Magicum, in quo narrat de Zoroaſtre, ſapientiae repertore. Hunc Ariſtoteli quidam, alii Rhodioni tribuunt.

Antonius, Alexandrinus, Gazae et Byzantii cauſſas egit, ſacris alioqui maxime deditus, ita vt Gazam redderet religioſiorem.

Anytus, Anthemionis F. Athenienſis, orator.

Apelles, Colophonius, Pythii F. Ephori, Epheſii, et Pamphili, Amphipolitani, diſcipulus, pictor celebris, ab Epheſiis ciuitate donatus, frater Cteſiochi, pictoris.

Apelliconis, Teii, bibliotheca a Sylla in poteſtatem redacta.

Aphareus, Athenienſis orator, filius Hippiae, ſophiſtae, et Plathanes, Iſocratis priuignus (πρόγονος), clarus circa Olympiadem XCV. eodem, quo Plato, tempore.

Appianus ſiue Apianus ſcripſit romanam hiſtoriam, τὴν καλυμένην βασιλικὴν — — Ῥωμαϊκὺς λόγυς ἐννέα etc.

M. Apicius etc.

Apion, Pliſtonicis F. cognomento Mochthus, Aegyptius, ſiue Cretenſis, grammaticus, diſcipulus Apollonii, Archibii, et Euphranoris, centenario maioris, et Didymi. Docuit Romae

z) Ita Ψεκάδες dicti recentiori aetate *Alciatus* et *Malherba*.

Digitized by Google

Romae Tiberii et Claudii aetate, ſucceſſor Theonis, grammatici, aequalis Dionyſii Halicarnaſſei. Scripſit ἱςορίαν κατ' ἔθνος *hiſtoriam de ſingulis gentibus*, aliaque.

Apollinaris, Laodicenus, tempore Conſtantii et Iuliani, parabatae, grammaticus, philoſophus et poeta, ſcripſit *contra Porphyrium libros XXX.* et verſibus graecis heroicis πᾶσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφὴν, totum vetus teſtamentum, [¶] reddidit. Epiſtolas item ſcripſit et multos in S. Scripturam commentarios. Idem haereticus, filius Apollinaris Alexandrini.

Apologus Alcinoi ἐπὶ τῶν φλυαρούντων, de iis, qui futili et prolixo ſermone vtuntur.

Apollodorus, Athenienſis, comicus, fabulas ſcripſit XLVII. Vicit quinquies.

Apollodorus, Gelous, comicus, Menandri aequalis. eius dramata: Ἀποκαρτερῶν ἢ Φιλάδελφοι, Δευσοποιὸς, Ἱέρεια, Γραμματεδιάπνος, (ant, vt Küſter e Polluce VII. 23. legere malit, Γραμματοδιοποιὸς.) Ψευδαίας, Σίσυφος, Αἰσχρίων.

Apollodorus, Tarſenſis, tragicus, cuius dramata: ἀκανθοπλὴξ, τεκνοκτόνος, Ἕλληνες, Θυέςης, ἱκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

Apollodorus, Athenienſis, Aſclepiadis F. grammaticus, Panaetii, Rhodii philoſophi, et Ariſtarchi, grammatici, diſcipulus, primus vſus tragiambico carminis genere, ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.

Apollonius, Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit, filius Sillei, Callimachi diſcipulus, et Eratoſthenis aequalis, et poſt illum bibliothecae Alexandrinae praefectus.

Apollonius, Tyanenſis, philoſophus, Apollonii F. temporibus Claudii, Caii et Neronis vsque ad Neruam clarus. Scripſit τελετὰς *initia ſiue de ſacrificiis*, διαθήκην, *teſtamentum*, χρησμὸς, *oracula*, Ἐπιςολὰς, *Epiſtolas*, Πυθαγόρε βίον, *vitam Pythagorae*. Vitam Apollonii ſcripſit Philoſtratus etc.

Apollonius, Tyaneus, philoſophus iunior, temporibus Hadriani imp. teſte Agreſphonte. ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων.

Apollonius, Alex. cognomento dyſcolus, pater Herodiani, grammatici, τῦ τεχνογράφυ, ſcripſit 1) περὶ μερισμῦ *de partitione partium orationis libros IV.* 2) περὶ συντάξεως *de conſtructione partium orationis libros IV.* 3) *De verbo* ſiue ῥηματικὸν, *libris V.* 4) *De verbis deriuatis in* μι *deſinentibus.* 5) *De nominibus ſiue* ὀνοματικόν. 6) *De nominibus per varias dialectos.* 7) *De nominum foemininorum caſu recto.* 8) *De paronymis.* 9) *De comparatiuis.* 10) *De dialectis dorica, ionica, aeolica, attica.* 11) *De figuris Homericis.* 12) περὶ κατεψευσμένης ἱςορίας, *de hiſtoria commentitia.* 13) *De affectionibus*, περὶ παθῶν. 14) περὶ τόνων κατηναγκασμένων, *de tonis coactis libros duos.* 15) περὶ τόνων σκολιῶν, *de tonis obliquis.* 16) περὶ προσῳδιῶν *de accentibus libros V.* 17) περὶ ςοιχείων, *de elementis ſiue litteris.* 18) *de praepoſitionibus.* 19) περὶ τῶν Διδύμυ πιθανῶν, *de Didymi probabilibus.* 20) *De compoſitione.* 21) *De iis, quae duobus modis efferuntur.* 22) *De vocula* τὶς. 23) *De generibus.* 24) *De ſpiritibus.* 25) *De poſſeſſiuis.* 26) περὶ συζυγίας *de coniugatione.*

Apollonius, Archebuli ſiue Archebii F. ſcripſit de dictionibus homericis, ordine alphabetico: [Eius lexicon homericum hodie exſtat, a Villoiſonio, dein a Tollio editum.] .

[¶] Apollonius, Aphrodiſienſis, ſummus ſacerdos et hiſtoricus, ſcripſit Καρικὰ ſiue *hiſtoriam Caricam.* Περὶ Τράλλεων *de Trallibus.* Περὶ Ὀρφέως καὶ τῶν τελετῶν αὐτῦ. *De Orpheo et ipſius ſacris.*

Digitized by Google

Apollophanes, Athenienſis, comicus antiquus, cuius dramata: *Δάλις*, Ἰφιγέρων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

Apſines, Athenienſis, ſophiſta egregius, pater Onaſimi, ſophiſtae, qui Apſinis pater fuit.

Apſines, Gadarenſis, ſophiſta, ex Pane, vt fama fert, genitus Smyrnae, diſcipulus fuit Heraclidis, Lycii, et deinde Baſilici, Nicomediae. Athenis artem rhetoricam profeſſus eſt, imperante Maximiano, et ad conſularem dignitatem peruenit.

Apſines, Onaſimi, Athenienſis, ſophiſtae F. ſophiſta, iunior Apſine Gadarenſi.

Apſyrtus, Pruſaënſis, vel Nicomedienſis, miles, qui ſub imp. Conſtantino ad Iſtrum in Scythia militauit. Hic librum de equorum medicina ſcripſit et de iisdem brutis animantibus phyſicum alterum aliaque. Scripſit etiam *Cimon*, Athenienſis, admirabilem librum *ἱπποσκεπτικὸν*, de equorum inſpectione.

Aquila, philoſophus, ſcripſit *σχολιὰ λογικὰ περὶ συλλογισμῶν*.

Aquila, grammaticus: muſicus.

Araros, Athenienſis, comicus, filius Ariſtophanis, comici, qui primum docuit comoedias Olympiade 101. Ex dramatibus eius ſunt: *Καινεὺς*, *Καμπυλίων*, *Πανὸς γοναὶ*, *Ὑμεναιος*, *Ἄδωνις*, *Παρθενίδιον*.

Aratus, Solenſis Cilix, Athenodori F. auditor Menecratis, grammatici Epheſii, philoſophorum, Timonis et Menedemi. Vixit Olympiade CXXIV. familiaris Antigono Gonatae, regi Macedoniae, Demetrii, poliorcetae, filio, aequalis Antagorae, Rhodii, et Alexandri, Aetoli, fratres habuit Myrin, Calondam et Antenodorum. Poeta epicus ſcripſit *Φαινόμενα*, in quibus initium admirabile et Homeri felix imitatio. *Hymnos in Panem*, Σπονδοφόρους. Παίγνια, Ἀστρολογίαν καὶ ἀστροθεσίαν. Σύνθεσιν Φαρμάκων, Θηριακῶν ἐπιτήδεια. Ἀνθρωπογονίαν. Ἐπιθυτικόν. εἰς Θεόπροπον (epicedium) εἰς Ἀντίγονον. Ἠθοποιίας. Ἐπιστολάς. Ἐπιγράμματα *in Philam*, Antipatri filiam, Antigoni vxorem. Ἀνατομήν. *In Pauſaniam*, Macedonem. *Epicedium Cleombroti.* Διόρθωσιν Ὀδυσσείας *emendationem Odyſſeae*, et *epiſtolas* oratione ſoluta.

Arcadius, grammaticus, Antiochenus, ſcripſit de orthographia, de conſtructione partium orationis; onomaſticum admirabile.

Arceſilaus, philoſophus.

Archedicus *κωμῳδιογράφος*, qui contra Democharem, Demoſthenis ſororis filium, ſcripſit. Ex fabulis eius ſunt *Θησαυρὸς* et *Διαμαρτάνων*.

Archelaus, Apollodori vel Midonis F. Mileſius, philoſophus phyſicus, primus ex Ionia phyſiologiam in Graeciam introduxit, diſcipulus Anaxagorae, praeceptor Socratis et Euripidis: ſcripſit phyſiologiam et alia nonnulla. Nihil iuſtum vel turpe natura eſſe docuit, ſed inſtituto omnia.

Archelaus, coloniae presbyter, contra quem ſcripſit Baſilius, Irenopolis epiſcopus.

Archiadas, Theagenem ob facultates amiſſas conſolans. (*ex Damaſcio.*)

Archias, *φυγαδοθήρας*, qui oratores, fuga ſibi cupientes conſulere, venatus eſt, vt Antipatro traderet.

Archibius, Apollonii F. grammaticus, ſcripſit *ἐξήγησιν epigrammatum Callimachi.*

Archibius, Ptolemaei F. Leucadius vel Alexandrinus grammaticus, ex eorum numero, qui Romae vsque ad Traiani imp. tempora docuerunt.

Archigenes,

Archigenes, Philippi F. Apameenſis Syrus, medicus, Agathini diſcipulus, qui Romae Traiani tempore artem medicam exercuit. Vixit annos LXXIII. ſcripſitque multa medica phyſicaque.

Archilochus maledicus, alioquin inſignis poeta, quem, a Calonda interfectum, Pythia vlta eſt etc.

Archimedes, Trallianus, philoſophus, ſcripſit ὑπόμνημα *commentarium in Homerum, et Mechanica.*

Archippus, Athenienſis, comicus antiquus, qui ſemel vicit Olympiade XCI.

Archytas, Tarentinus, Heſtiaei F. aut Mneſarchi vel Mnaſagorae, philoſophus pythagoricus, qui Platonem ſeruauit, quum eum ad mortem quaereret Dionyſius, tyrannus. Empedoclis diſcipulus philoſophiam docuit multosque libros ſcripſit. Inuentor πλαταγῆς ſiue crepitaculi. Τοῦ κοινοῦ τῶν Ἰταλιωτῶν προέστη, στρατηγὸς αἱρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον Ἑλλήνων, *communi Italiotarum praefuit, Dictator a ciuibus et vicinis Graecis creatus.*

Arctinus, Mileſius, poeta, Homeri, (vt ait Artemon,) diſcipulus et tamen vixiſſe dicitur Olymp. nona, quadringentis annis poſt bellum troianum: [quod vix probabile eſt, vide ſupra, vol. I. pag. 9. ſqq.

Ariani, Pſathyriani etc.

Arignote, Samia, diſcipula Pythagorae et Theanûs, philoſopha pythagorica. Scripſit *Bacchica* ſiue τελετὰς Διονύσου, et *de Cereris Myſteriis*, nec non *Epigrammata.* Fertur etiam illius ſub nomine *liber ſacer*, ἱερὸς λόγος.

Arion, Cyclei F. Methymnaeus, lyricus, vixit Olympiade XXXVIII. Quidam Alcmanis filium tradidere. Scripſit ᾄσματα *cantica* et προοίμια *hymnos* ad verſus heroicos bis mille. Dicitur tragici modi inuentor fuiſſe et primus chorum inſtituiſſe, et dithyrambum ceciniſſe, et ita nominaſſe, quod a choro canitur, et ſatyros introduxiſſe verſibus loquentes.

Ariſtarchus, θέσει (habitatione) Alexandrinus, φύσει (gente) Samothrax, Ariſtarchi F. clarus Olymp. CLVI. tempore Ptolemaei Philometoris, cuius filium erudiit. Fertur ſcripſiſſe vltra DCCC. libros ὑπομνημάτων ſiue commentariorum. Diſcipulus Ariſtophanis, grammatici, cum Cratete, Pergameno, Pergami ſaepe concertauit. Diſcipulos habuit grammaticos circiter XL. Annos natus LXXII. in Cypro aqua intercute laborans necem ſibi inedia conſciuit, relictis filiis, Ariſtarcho et Ariſtagora, nullius ingenii, ex quibus Ariſtarchum venditum Athenienſes redemerunt.

Ariſtarchus, Tegeates, tragicus, aequalis Euripidis, qui primus dramata ad illam prolixitatem produxit, docuit tragoedias LXX., vicit duabus. [☞] Obiit centenario maior. Morbo cum laboraſſet, Aeſculapio pro reſtituta valetudine drama Ἀσκλήπιον dedicauit.

Ariſteas, Democharidis aut Canſtrobii F. Proconneſios, poeta epicus, ſcripſit τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη, *carmina Arimaſpea* ſiue hiſtoriam Arimaſporum Hyperboreorum libris III. et ſoluta oratione nonnulla, et *Theogoniam* verſibus mille. [*Ariſtiae* fabulam, *Cyclops* vocatam, memorat Suidas I. pag. 324. vbi v. Kuſteri not. 1.]

Ariſtides, Adrianenſis, ex Adrianis Myſiae ſiue Bithyniae, ſophiſta, Polemonis, Smyrnaei, rhetoris, diſcipulus, filius Eudaemonis, philoſophi, flaminis Dialis in patria ſua. Athenis Herodem et Pergami Ariſtoclem audiuit, floruitque Antonini imp. tempore et vitam

Digitized by Google

vſque ad Commodum produxit. Orationes eius quam plurimae, aliae apud alios circumferuntur.

Ariſtippus, Aritadae F. Cyrenaeus philoſophus, Socratis auditor, ſectae auctor Cyrenaicae, primus Socraticorum, qui mercedem a diſcipulis exegit. Xenophonti infeſtus, auſteritatis Antiſthenis deriſor. A Diogene ipſe dictus *κύων βασιλικός*. Plura eius feruntur Apophthegmata etc. Audiuit eum Arete, filia, cuius filius, Ariſtippus iunior, Metrodidactus adpellatus. Huius auditor Theodorus, dictus atheus, mox Deus. Theodorum Antipater, Antipatrum Epitimedes, Cyrenaeus, Epitimedem Parabates, Parabatem Hegeſias, Piſithanatus, Hegeſiam Anniceris, non ille, qui Platonem redemit.

Ariſto, Platonis pater etc.

Ariſto, Lembus, qui librum Herodiani, *ἡ καθόλȣ* (ſcil. *τέχνη*) inſcriptum, in compendium redegit Danaoque inſcripſit.

Ariſtocles, Meſſenius, philoſophus peripateticus, ſcripſit *περὶ φιλοσοφίας de philoſophia libros X.* in quibus omnes philoſophos et ipſorum opiniones recenſet. *Πότερον σπȣδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων, vtrum Homerus praeſtantior, an Plato? Τέχνας ῥητορικὰς, artem rhetoricam. Περὶ Σαράπιδος, de Sarapide. Ἠθικὰ, de moribus libros IX.*

Ariſtocles, Lampſacenus, philoſophus Stoicus, ſcripſit *ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππȣ περὶ τȣ̃ πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοȣ́μεθα, enarrationem in Chryſippum de ratione, qua ſingula eloquimur et cogitamus, libris IV.*

Ariſtocles, Pergamenus, ſophiſta, qui Traiani et Hadriani temporibus vixit. Scripſit *artem rhetoricam; epiſtolas; de rhetorica libros V.* Μελέτας, *declamationes; Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τȣ̃ χρυσίȣ, ad imperatorem de auri diſtributione.*

Ariſtogenes, Thaſius, medicus, libros XXIV. ſcripſit, in quibus praeſtantiora [ꝑ] iudicata ſunt *περὶ διαίτης de victus ratione, περὶ δυνάμεως, de facultate, περὶ δακέτων, de venenatis animalibus, περὶ σπέρματος, de ſemine, ὑγιεινὸν, de valetudine tuenda, Ἐπιστολικὰ quaeſita per epiſtolas:* Ἐπιτομὴ Φυσικῶν Βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον, *naturalium remediorum compendium ad Antigonum.*

Ariſtogenes, Cnidius, medicus, ſeruus Chryſippi, philoſophi, et Antigoni Gonatae medicus.

Ariſtogiton, Cydimachi, (Scydimi) [a]), vel Lyſimachi F. Athenienſis, rhetor, matre libertina, propter impudentiam *Canis* cognominatus et ab Athenienſibus interfectus etc. Scripſit orationes: *Apologiam aduerſus Demoſthenem* belli ducem: *aduerſus Lycurgum, aduerſus Timotheum, aduerſus Timarchum, aduerſus Hyperidem,* (quem ob decretum

a) Apud Suidam tom. I. pag. 325. *Ariſtogiton*, Cydimachi vel Lyſimachi filius, ab *Ariſtogitone*, Scydimi F. Sycophanta, diſcernitur, et de vtroque ſeparatim agitur. Enimuero et prior aduerſus Hyperidem verba feciſſe, et poſterior quoque Hyperidem ob decretum memoratum quamquam fruſtra, perſequutus dicitur. Num autem reuera diuerſi fuerint, et vterque ſcripſerit contra Hyperidem, an potius cum *Tayloro*, qui in not. ad Demoſth. oratt. tom. III. (vbi pag. 509. ſeq. de Ariſtogitone vberius diſputat, et pag. 510. loca Suidae excitat,) non diſcernit illos nec differre iudicat, (atque Suidas a confuſione rerum hominumque haud omnino eſt immunis, v. ſupra, ad ſect. 7. not.) vnus ſit idemque habendus, decernere non auſim. Poſterius tamen veriſimilius mihi videtur. conf. ſupra ad vol. II. pag. 858. not. et vol. III. pag. 512. ſq. *Harl.*

Digitized by Google

decretum poſt cladem Chaeronenſem factum actione τῶν παρανόμων perſequutus eſt, ſed fruſtra,) *aduerſus Thraſyllum*, et Ὀρφανικὸν ſiue *orationem pro pupillis*.

Ariſtomenes, Athenienſis, comicus, τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ex iis, qui antiquae comoediae proximi fuere, belli Peloponneſiaci tempore Olymp. LXXXV. Dictus θυροποιός.

Ariſtonicus, Alexandrinus, grammaticus, ſcripſit περὶ τῶν σημείων *notis criticis in Theogenia Heſiodi*. et libros VI. τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀσυντάκτων ὀνομάτων, *de nominibus in Iliade et Odyſſea, quae a communi conſtructione recedunt*.

Ariſtonymus, comicus, tempore Ptolemaei Philadelphi et Philopatoris, et poſt Apollonium (Rhodium) bibliothecae regiae praefuit annum agens LXIV. Quum fugam moliretur ad Eumenem, coniectus eſt in carcerem, et poſt aliquod tempus emiſſus, obiit ex ſtranguria anno aetatis LXXVII. Scripta eius permulta ſunt; ex comoediis eius ab Athenaeo citatur ἥλιος ῥιγῶν *ſol algens*.

Ariſtophanes, Byzantius, grammaticus, filius Apellis, qui ordines duxit, diſcipulus Callimachi et Zenodoti, quorum hunc iuuenis, illum puer audiuit, et praeterea Dionyſii Iambi et Euphronidae, Corinthii, ſiue Sicyonii. Vixit Olympiade CXLV.

Ariſtophanes, Rhodius, ſiue Lindius, (aliis Aegyptius, aliis Camirenſis) ciuitate Athenienſis, comicus, filius Philippi, in ſcena certauit Olympiade CXIV. tetrametri et octametri inuentor. Filios habuit Ararotem, Philippum et Philetaerum, comicos. Quidam ἀπόδουλον, libertum fuiſſe tradiderunt. Dramata eius ſunt LIV. ἅπερ δὲ πεπράχαμεν, [ſ.] quae autem tractauimus, ſiue in quas commentati ſumus [bb]), *Acharnenſes, Ranae, Pax, Eccleſiazuſae, Theſmophoriazuſae, Equites, Lyſiſtrata, Nubes, Aues, Plutus, Veſpae.*

Ariſtoteles, Nicomachi et Phaeſtidis F. (Nicomachus autem medicus fuit ex Aſclepiadarum genere, a Nicomacho, Machaonis filio, oriundus,) ex Stagira, vrbe Thraciae, philoſophus, diſcipulus Platonis, τραυλὸς τὴν φωνὴν *balba voce*. Fratres habuit Arimneſtum et Arimneſtem, filiamque, ex Pythiade, (Hermiae Eunuchi, Atarni in Troade principis, filia,) ipſi natam, quae tribus maritis nupſit librorumque aliquot mater ante patrem deceſſit. Habuit et filium, Nicomachum, ex Herpyllide, concubina etc. praefuit per annos XII. peripateticae philoſophiae, ita dictae διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἤτοι κήπῳ διδάξαι, quoniam in *Peripato* ſiue horto docuit Ariſtoteles, relicta academia, in qua Plato docuerat. Natus eſt XCIX. Olympiade: et Chalcide, hauſto aconito, obiit, quia in ius vocabatur, quod Paeanem in Hermiam Eunuchum ſcripſerat. Alii ex morbo diſceſſiſſe annos natum LXX. Timaeus Ariſtotelem omnibus proſciudit conuitiis: ſed aliorum iudicio τῆς φύσεως γραμματεύς, *naturae ſcriba* fuit, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν *qui calamum in mentem intinxit*, quemque nihil fugit rerum vtilium abſtruſiorumque.

Ariſtoxenus, Mneſiae Spinthari, muſici Tarentini, F. Apud Mantineenſes operam dedit philoſophiae et muſicae, auditor patris, et Lampri, Erythraei, Xenophili, pythagorei, et deuique

bb) Sunt verba ſcholiaſtae Ariſtophanis, ad πράξεις ſuas in comicum reſpicientis. *Fabr.* Küſteri igitur opinio, εὑρήκαμεν, pro πεπράχαμεν, quod ille vocabulum ſuſpectum habet, haud neceſſaria eſt, neque interpretatio, *ſuperſtites ſunt*, admittenda. *Harl.*

denique Ariſtotelis, quem defunctum conuitiis inſectatus eſt, quod ſcholae ſucceſſorem Theophraſtum reliquiſſet, non ſe, cuius tam magna eſſet inter auditores ipſius gloria. Aequalis fuit Dicaearchi, Meſſenii, ab Olympiade CXI. Conſcripſit muſica, philoſophica, hiſtorias et omnigenae eruditionis libros CCCCLIII. Alius *Ariſtoxenus*, Cyrenaeus, luxui adeo deditus, vt lactucas in horto ſuo veſperi mulſo rigaret, dicens, virides in placentas ſibi enaſci.

Arnuphis, Aegyptius philoſophus, qui Romanis, ſiti laborantibus, praeſente Marco Antonino imp. dicitur arte coegiſſe nubes et imbrem conciliaſſe. Alii aiunt, hoc effeciſſe Iulianum, Chaldaeum.

Arrheſius, monachus.

Arrianus, poeta epicus, verſibus graecis heroicis Georgica Virgilii reddidit, [?] ſcripſitque Ἀλεξανδριάδα ſiue de rebus geſtis Alexandri rhapſodias XXIV. et in Attalum, Pergamenum, poemata.

Arrianus, Nicomedienſis, philoſophus Ἐπικτήτειος, iunior Xenophonte. Romae vixit temporibus Adriani, Antonini et Marci, imperatorum, et διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα propter praeclaram doctrinam, teſte Heliconio, ad Conſularem vsque dignitatem euectus. Scripſit libros quam plurimos.

Artemidorus, ex Daldi, Lyciae oppido, philoſophus, ſcripſit Ὀνειροκριτικὰ *de ſomniorum interpretatione libros IV.* Οἰωνοσκοπικὰ, *de auguriis;* χειροσκοπικὰ *de diuinatione, quae fit per manuum inſpectionem.*

Artemidorus, Pſeudoariſtophanius, vocabula opſartytica ſiue de re coquinaria collegit.

Aſclepiades, Diotimi F. Myrleanus, (ex Myrlea, Bithyniae, deinde dicta Apamea,) at τὸ ἄνωθεν γένος, ſi altius genus repetas, Nicaeenſis, grammaticus, Apollonii diſcipulus, qui vixit Attali et Eumenis, Pergamenorum regum, tempore. Scripſit φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὰ *philoſophicorum librorum emendationem*, aliaque multa. Docuit Romae tempore Pompeii magni, et Alexandriae regnante Ptolemaeo quarto adoleſcens commoratus eſt.

Aſclepiadae, medici, ab Aeſculapio, medicinae praeſide.

Aſclepiodotus, Alexandrinus, de quo multa Suidas I. pag. 352. ſq. e Damaſcio.

Aſconius, Paedianus.

Aſcraeus, Heſiodus.

Aſinius (Ἀσίννιος), Pollio, Romanus, ἱστορίας ῥωμαϊκὰς συνέταξεν *hiſtoriam latine compoſuit libris XVII.* ἔτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο, *et primus hiſtoriam graecam ſtilo latino tradidit. Fabr.* De eo pluribus egi in Introduct. in notitiam litterat. romanae tom. II. pag. 237. ſqq. *Harl.*

Aſpaſia, Mileſia, foemina celeberrima et ſingulari eloquentia praedita, Sophiſtria, διδασκάλος λόγων ῥητορικῶν magiſtra et amica Periclis et vxor denique, quae duorum bellorum, Samiaci et Peloponneſiaci, cauſſa fuiſſe traditur, et ex qua Pericles filium, ſibi cognominem, ſuſcepit. Fuit et altera, meretrix, ab Aſpaſia Periclis diuerſa.

Aſpaſius, Byblius, ſophiſta, aequalis Ariſtidis et Adriani, ſcripſit *de Byblo*, περὶ στάσεων ἐσχηματισμένων, *de ſtatibus figuratis;* μελέτας, *declamationes;* Τέχνας *artem rhetoricam;* ὑπομνήματα, *commentarios;* λαλίας, *ſermones. Encomium in Adrianum, imp. et in alios quoſdam.*

Aſpaſius,

Aſpaſius, Tyrius, ſophiſta et hiſtoricus, ſcripſit *de Epiro et rebus Epiroticis hiſtoriam σύμμικτον* ſiue *miſcellaneam libris XX. De arte rhetorica*, et alia.

[ſ] Aſpaſius, Demetriani, critici et mathematici F. Rauennas, ſophiſta, temporibus Alexandri Mammeae ſcripſit πρὸς τοὺς φιλολοιδόρους καὶ πρὸς Ἀρίστωνα *aduerſus maledicos et Ariſtonem varias orationes*. Audiuit Pauſaniam et Hippodromum et artem rhetoricam Romae docuit, vbi diu clarus fuit.

Aſtrampſychus, ſcripſit βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν *librum veterinarium de aſinorum curatione*, et ὀνειροκριτικὸν *de interpretatione ſomniorum*.

Aſtronomiam inter Babylonios primus inuenit Zoroaſtres et poſt eum Hoſtanes, qui ex genitura et motu coeli fata hominum naſcentium obſeruare coeperunt. Ab his Aegyptii et Graeci doctrinam illam accepere, qui naſcentibus itidem themata notabilia adſignant.

Aſtyages, grammaticus, ſcripſit *artem grammaticam. De dialectis. De metris* κανόνας ὀνοματικοὺς, *regulas nominum; commentarium in Callimachum.*

Aſtyanaſſa, ſcripſit περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν. Eam imitatae Philaenis et Elephantine.

Aſtydamas, ſenior, filius Morſimi et nepos Philoclis, tragicorum, tragicus et ipſe, Athenienſis, ſcripſit tragoedias CCXL. vicit XV. Antequam ad tragoedias ſcribendas ſe conferret, audiuit Iſocratem.

Aſtydamas, iunior, prioris filius, tragicus, cuius dramata Ἡρακλῆς σατυρικὸς, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρὼ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Athenaeus, Naucratita, grammaticus, qui Marci imp. tempore vixit, ſcripſit librum, qui inſcribitur Δειπνοσοφισαὶ etc.

Athenodorus, ſtoicus philoſophus ſub Octauiano imp. etc.

Athenodorus, iunior, omnibus ad philoſophiam ſubſidiis ab ingenio et recta animi voluntate inſtructus erat, Procli tempore, et perſpicue diſcipulis ſuis ſcriptores explicabat. Hunc Salluſtius dixit ſimilem igni, omnia propinqua incendenti. Perſuaſit tamen ei ne philoſophum ſe profiteretur.

Atlas, quem fabulae ferunt coelum et terram humeris geſtare etc.

Atticus, CPolitanus poſt Arſacium, Chryſoſtomi ſucceſſorem, epiſcopus, Sebaſtiae in patria a monachis Macedonianis, qui ex Euſtathii, epiſcopi, ſchola prodierunt, inſtitutus, poſtea ad catholicam eccleſiam ſe tranſtulit. Eruditus nec minus praeſtans pietate ac prudentia in veterum libris multum operae poſuit, noctes inſomnes in eorum lectione traducens; proinde philoſophorum ac ſophiſtarum ſermonibus, tamquam re noua, minime terrebatur. In presbyterii [ſ] adhuc conſtitutus gradu, orationes, a ſe compoſitas, quas memoriter didicerat, in eccleſia recitabat. Poſtea ex tempore loqui et panegyricam concionandi rationem ſectari coepit, nec tamen ſermones eius vel plauſu excepti vel ſcripto mandati etc. e *Sozomeni* hiſtor. eccleſ. VIII. cap. 27. et *Socratis* hiſt. eccleſ. VII. cap. 2.

Augarus, Edeſſae rex, qui Traiani, imp. temporibus vixit, eique, Edeſſam venienti, dona obtulit.

Augeas, Athenienſis, mediae comoediae poeta. Ex eius dramatibus ſunt: Ἄγροικος *agreſtis*, Πορφύρα *purpura*, Δὶς κατηγορούμενος *bis accuſatus*.

Auguſtus, Caeſar Octauianus, ὁ σεβαστὸς, ſcripſit περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων *de vita ſua et rebus geſtis libros XIII.* itemque *tragoedias*, *Aiacem et Achillem.* Cenſu inſtituto reperit τὴν Ῥωμαίων, romanam ditionem inhabitari ab hominibus 4101017. etc. Facto ſacrificio Pythiam interrogauit, quis poſt ipſum imperaturus eſſet? illa vero reſpondit:

> Παῖς Ἑβραῖος κέλεταί με Θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων
> Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἀΐδην αὖθις ἱκέσθαι.
> Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων γε cc).

Hinc Auguſtus oraculo egreſſus, in Capitolio, aram erexit eique litteris latinis inſcripſit: *Haec eſt ara primogeniti Dei.* [Sed fides ſit penes auctorem.]

Aulus Poſtumius, poema et pragmaticam hiſtoriam graece ſcribere auſus, in prooemio veniam a lectoribus poſtulauit, ſi ciuis romanus graecae dictionis elegantiam, et congruentem compoſitionem non fuiſſet adſecutus, quod ei verſum vitio eſt etc.

Auſonius, ſophiſta, epiſtolas et alia quaedam ad Nonnum ſcripſit.

Αὐτὸς ἔφα, de Pythagora dictum.

Auxentius, Confeſſor, ex Licinii notario epiſcopus Mopſueſtenus, frater Theodori, Athenis eruditi, qui factus eſt Tarſenſis epiſcopus. etc.

Babrias, vel Babrius, verſibus choriambicis *fabulas* ſcripſit *libris decem*, Aeſopias ex proſa in metrum transferens.

Babylas, epiſcopus Antiochenus, Numeriano vel Decio, eccleſiam ingredi cupienti, reſtitit, et cum tribus pueris fratribus alacriter ſubiit martyrium.

Bacchylides, Ceius, ex Iulide, vna quatuor dd) ciuitatum Cei, inſulae, Medonis F. nepos Bacchylidis, athletae, cognatae Simonidis, lyrici, et ipſe lyricus.

Bacis, vates. Philetas, Epheſius, tres Bacidas fuiſſe dicit, vnum ex Eleone, [¶] Boeotiae, alterum, Athenienſem (Piſiſtratum), et tertium, Arcadem, ex ciuitate Caphya, qui et Cydas et Aletes vocatus fuit. etc.

Baſilicus, ſophiſta ſcripſit περὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων *de dictionum figuris*, περὶ ῥητορικῆς παρασκευῆς, ἤτοι περὶ ἀσκήσεως *de rhetorico adparatu ſiue de exercitatione;* περὶ μεταποιήσεως *de metapoeſi*, et alia quaedam.

Baſilius, Caeſareae (quae adpellabatur olim Mazaca,) Cappadociae epiſc. Gregorii Naz. amicus, vir ἐλλογιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς. Scripſit plurima, in quibus maxime admirationi ſunt, quas *in Hexaëmerum* compoſuit, homiliae IX. Scripſit et inſignes libros *contra Eunomium*, et *de Spiritu S.* et librum *aſceticum* et *de*

cc) h. e. *Me puer hebraeus, diis beatis imperans, hanc aedem relinquere, et ad orcum redire iuſſit. Abi igitur nunc ſilens ab aris noſtris.* Küſter. vero tom. I. pag. 377. id oraculum metri cauſſa rectius ſic legendum eſſe putat:

> Ἑβραῖος κέλεταί με θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων
> Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ὁδὸν πάλιν αὖθις ἱκέσθαι.

conf. *imp. Caeſ. Auguſti temporum notatio, genus et ſcriptorum fragmenta*, (primum a Iano Rutgerſio collecta, nunc locupletiora,) *praemittitur Nicolai Damaſceni liber de inſtitutione Auguſti, cum verſione Hug. Grotii et Henr. Valeſii notis curante I. Alb. Fabricio.* Hamburgi 1727. 4. pag autem 190. ſeq. de commentariis Auguſti de ſua vita. *Harl.*

dd) Ceterae tres ſunt Carthia, Coreſſia ſiue Coriſſia et Poeceſſa.

de virginitate; et *XL. Martyrum Gordiique,* et *Barlaami* et *Iulittae* laudes; item *in Pſalmos varios* et *ethicos ſermones;* et *epiſtolas* ὧν οὐδὲν ἄμεινον ad *Libanium*, ſophiſtam, *Gregorium* Naz. aliosque etc. Habuit fratres quatuor, Gregorium Nyſſenum, Petrum, epiſcopum, et duos monachos.

Baſilius, Ancyranus, in patria epiſcopus, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum et de virginitate et alia non pauca. Hic Conſtantii tempore princeps Macedonianae ſectae fuit cum Euſtathio Sebaſteno.

Baſilius, Irenopolis Ciliciae epiſc. tempore Anaſtaſii imp. ſcripſit contra Archelaum, Coloniae presbyterum. *Fabr.* *Küſter* I. pag. 420. ex Dausquii notis ad Baſilium, Seleucenſem, pag. 317. obſeruat, in bibl. Antwerpiana exſtare Suidam, manu exaratum, qui quartum etiam *Baſilium*, *Seleucienſem*, memoret his verbis: Βασίλειος ἕτερος Σελευκείας, ἑταῖρος Χρυσοςόμȣ, πρὸς ὃν ἐν τοῖς περὶ ἱερωσύνης λόγοις διαλέγεται. *Harl.*

Baſſarica ſiue Διονυσιακὰ ſcripſit Soterichus, qui Diocletiani vixit temporibus.

[Batton, ſiue Baton, comicus: cuius fabulae ſunt Συνεξαπατῶν, (ex hoc autem Suidae loco docet Küſter. apud *Athen.* qui mentionem facit huius fabulae, libr. XV. p. 678. pro Κάτωνι reſcribendum eſſe Βάτωνι·) Ἀνδροφόνος· Εὐεργέται. *Harl.*]

Batalus (mollis) dictus eſt Demoſthenes in iuuentute, ſenex *argas*, ſerpens callidus.

Beſſus, Corinthius, pſeudophiloſophus, cuius conuicia Apollonius Tyanenſis Epiſtolis et ſermonibus compeſcuit.

Biantis, Prienenſis, δίκη, in cauſis orandis probitas coniuncta cum ſumma eloquentia. Hipponacti δικάζεσθαι Βίαντος τȣ̃ Πριηνέως κρέισσων.

Βίβλοι Θεȣ̃, per libros DEI intelligitur eius cognitio et perennis memoria. Pſalm. CXXXIX. 16.

Bolus, (Βῶλος) Democriteus philoſophus, ſcripſit ἱςορίαν καὶ τέχνην ἰατρικὴν, in qua agitur de ſanationibus morborum, quae ab occulta naturae vi proficiſcitur. — Ab hoc diuerſus eſt apud Suidam *Bolus*, *Mendeſius*, pythagoreus, qui ſcripſit. περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱςοριῶν εἰς ἐπίςασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων, *de vtilitate, quam ex lectione hiſtoriarum capimus;* περὶ θαυμασίων, *de rebus mirabilibus;* Φυσικὰ δυναμερὰ *de remediis phyſicis;* περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. *De ſympathiis et antipathiis;* περὶ λίθων κατὰ ςοιχεῖον, *de lapidibus ſecundum ordinem alphabeticum;* περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίȣ καὶ σελήνης καὶ ἄρκτȣ καὶ λύχνȣ καὶ ἴριδος, *de ſignis, quae ex inſpectione ſolis, lunae, vrſae, lucernae et iridis obſeruantur.*

[P] Brachman, rex, qui regioni nomen dedit, ſcripſit leges Brachmanum et de eiusdem gentis rep. idiomate vernaculo.

Brachmanes, gens religioſiſſima, multasque opes poſſidens et habitans inſulam oceani, quam Deus vt ſortem illis adtribuit. Eo cum perueniſſet Alexander Macedo, columnam erexit, cui haec verba fecit inſcribi: Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τȣ́τȣ, *ego magnus Alexander, rex, huc vsque perueni.* etc.

Brutus, dux exercitus apud Romanos, ſcripſit *epiſtolas*, et *epitomen hiſtoriarum Polybii.* Eius ſtilus et character epiſtolarum valde probatur.

Βοιώτιος νόμος cantilena Boeotica, prouerbium de iis, qui initio quieti ſunt, poſtea vehementes ſe praebent.

Digitized by Google

Cadmus, Pandionis F. Mileſius, qui primus, vt aiunt, hiſtoriam oratione ſoluta ſcripſit, Orpheo paullo iunior: *Origines Mileti et totius Ioniae libris IV.* Hunc aiunt primum litteras in Graeciam intuliſſe, quas primi Phoenices inuenerunt.

Cadmus, Archelai F. Mileſius, hiſtoricus, iunior, (Lycius forſan eſt alius;) ſcripſit λύσιν ἐρωτικῶν παθῶν, *remedia amoris libris XIV. Hiſtorias atticas* libris XVI.

Caecilius, Siculus Callantianus ⁿⁿ), rhetor, Romae eloquentiam docuit ab Auguſti temporibus ad Adrianum, ex ſeruitute manumiſſus et antea *Archagathus* vocatus, religione Iudaeus. Libros ſcripſit quamplurimos, *contra Phryges*, duos. *Eclogam vocum elegantiorum* ſecundum ordinem alphabeticum. *Comparationem Demoſthenis et Ciceronis. Quaenam ſit differentia, ſi quis imitetur Atticos vel Aſianos. De charactere decem oratorum. Comparationem Demoſthenis et Aeſchinis. De Demoſthenis orationibus germanis et ſpuriis. De iis, quae ab oratoribus vel ſecundum vel praeter hiſtoriae veritatem dicta ſunt.* Item alia quam plurima. Miratur Suidas, Iudaeum rerum graecarum adeo peritum fuiſſe. Τῦτο δὲ θαυμάζω, πῶς Ἰυδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.

Caeſar Auguſtus, cognomento Octauianus, *de vita propria rebusque a ſe geſtis* libros XIII. ſcripſit. [v. ſupra ad voc. *Auguſtus Caeſar.*]

Caeſar Tiberius, ſcripſit *epigrammata* et *artem rhetoricam.*

Caeſarius, Gregorii, theologi, frater, ſcripſit varia, itemque *contra Graecos.*

Caianus, Arabs, ſophiſta, diſcipulus Apſinis, Gadarenſis, vixit Maximini et Gordiani temporibus, ſcripſitque περὶ συντάξεως, *de conſtructione libros V.* item *artem rhetoricam* et *declamationes.* Idem eloquentiam Beryti docuit.

[P] Caius Iulius Caeſar, primus Romanorum imp. ſcripſit *metaphraſin Phaenomenorum Arati;* et *artem grammaticam* latine; item *de vita propria.* Lege lata poteſtatem dedit ſeruis dominos accuſandi. etc.

Caius Caeſar, cognomento Caligula *artem rhetoricam* latine ſcripſit.

Calanus, Indus, vnus ex Brachmanibus; (ſic quemuis ſapientem Indi vocant,) in cuius honorem Alexander Magnus funebres ludos inſtituit, et vini potores bibendo inter ſe certare iuſſit propter Indorum vinoſitatem. Hic ad omnes quaeſtiones Alexandro apte reſpondit.

Callicas, Athenienſis, comicus, Lyſimachi F. Fabulae eius ſunt Αἰγύπτιος, Ἀταλάντη, Κύκλωπες, Πεδῆται, Βάτραχοι, Σχολάζοντες.

Callias, Syracuſanus, in hiſtoria Agathocli, muneratori ſuo, adulatus, quem omnia diuina et humana iura violaſſe non ignorabat, eum pietate et humanitate omnes mortales antecelluiſſe ſcripſit. etc. *e Diodoro Siculo.*

Callimachus, Batti et Meſatmae F. Cyrenaeus, grammaticus, diſcipulus Hermocratis, Iaſenſis, grammatici, vxorem habuit Euphratis, Syracuſani, filiam: ſororem, Megatimam, cuius filius fuit Callimachus iunior, qui *de inſulis* oratione ligata ſcripſit. Quamplurima omnis metri genere et ſoluta oratione compoſuit, vt libri eius numerum octingentorum ſuperent. Litteras docuit in exiguo vico Alexandriae, Eleuſine, donec commendaretur Ptolemaeo Philadelpho. Vitam produxit vsque ad Ptolemaeum Euergetem, qui regnum ſuſcepit Olymp. CXXVII. 2. Ex ſcriptis eius ſunt: Ἴυς ἄφιξις *Iiis aduentus. Semele. Argorum origines. Arcadia. Glaucus. Elpides. Dramata*

ⁿⁿ) v. Kuſteri not. ad h. l. Suidae II. pag. 285. *Harl.*

mata ſatyrica. Tragoediae. Comoediae. Μέλη ſiue *carmina lyrica. Ibis*, (quo obſcuro poemate ſtilum acerbe ſtrinxerat in Apollonium, Argonauticorum ſcriptorem, inimicum ſuum,) *Muſeum.* Πίνακες, *tabulae eorum, qui in quauis diſciplina claruerunt, eorumque, quae ſcripſerunt, libris CXX. Tabula et deſcriptio eorum, qui Comoedias et tragoedias docuerunt, ab initio et ſecundum ſeriem temporum. Index ſcriptorum et vocum iuuſitatarum Democriti. Nomina menſium apud ſingulas gentes et vrbes. Origines inſularum et vrbium, nominaque earum mutata. De fluminibus Europae. De mirabilibus Peloponneſi et Italiae. De mutatis piſcium nominibus. De ventis. De auibus. De fluminibus orbis terrarum. Miraculorum, quae in toto orbe terrarum ſunt, collectanea.*

Callimachus, iunior, natus ex Megatima, Callimachi ſenioris ſorore et Staſenore: poeta epicus, qui *de inſulis* oratione ligata ſcripſit.

Callinicus, Caii F. Sutorius cognominatus, Sophiſta, Syrus, vel, vt alii tradunt, Arabicus, ſed reuera Petraeus, qui docuit Athenis. Scripſit ad Lupum *de cacozelia rhetorica. Adlocutionem ad Galienum. Ad Cleopatram.* [?] *De Alexandrinis hiſtoriis* περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν *libros X. Aduerſus philoſophorum ſectas. De Romanorum renouatione* περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, et alia *encomia* atque *orationes.*

Calliphanes, Parabrycontis F. De iis, qui falſam variae eruditionis ſpeciem prae ſe ferunt. Hic enim multorum poematum et orationum initia ad tres vsque vel quatuor verſus recitans, variae doctrinae laudem affectabat.

Calliſthenes, Demotimi vel Calliſthenis F. Olynthius, diſcipulus Ariſtotelis eiusque ἀνεψιαδοῦς conſobrini filius. ἦν δὲ εὐφυὴς πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν καὶ ῥύμῃ πολλῇ φέρεσθαι. *promtus dicere ex tempore et rapido orationis impetu ferri.* Eum et Nearchum, tragicum, Alexander ferrea incluſum cauea interfecit, quod ipſi ſuaderet, ne ab Athenienſibus dominum ſe vocari pateretur, vel quod inſidias regi ſtruxiſſet. Alii tradunt periiſſe phthiriaſi.

Capito, Lycius, hiſtoricus. Hic Iſaurica libris VIII. ſcripſit, et Eutropii, qui Liuium, ſcriptorem latinum, in compendium redegit, epitomen graece vertit. Idem etiam de Lycia et Pamphylia ſcripſit.

Carcinus, Agrigentinus, tragicus, et Carcinus, Theodectis vel Xenoclis F. Athenienſis, tragicus. Fabulas edidit CLX. vicit vna. Floruit Olympiade centeſima ante regnum Philippi Macedonis. Ex dramatibus eius ſunt μύες *mures;* tum *Achilles* et *Semele*, vt ait Athenaeus etc. *Xenocles*, Carcini F. multis machinis ad percellendos ſpectatores in tragoediis ſuis vſus fuiſſe videtur, quem ideo Plato δωδεκαμήχανον adpellat. Carcini poemata αἰνιγματώδη. Carcinus enim Oreſtem, ab illo caedem matris coactum fateri, verbis reſpondentem inducit. [Suidas ſeparauit illos, fecitque duo diuerſos Carcinos.]

Carica Muſa, i. e. cantilena triſti et lugubri. Solebant enim Cares θρηνῳδοί τινες εἶναι, lugubria carmina canere et alienos mortuos mercede lugere. Quidam accipiunt pro barbara et obſcura, quia Cares barbare loquebantur.

Carneades, Afer, Cyrenaeus, Philocomi F. Philoſophus, nouae academiae auctor: quo mortuo lunam defeciſſe et ſolem obſcuratum fuiſſe tradunt.

Carneades alter, Athenienſis, philoſophus, Anaxagorae diſcipulus.

Digitized by Google

Caſtor, Rhodius, vel Galata, vel, vt falſo alii, Maſſilienſis, orator *φιλορώμαιος*, *amicus Romanorum* nuncupatus. Hic, ducta Deiotari, ſenatoris (rom.) filia, ab ipſo cum vxore ſublatus eſt, quod eum apud Caeſarem criminatus [ſ] eſſet. Scripſit *deſcriptionem Babylonis* et *catalogum eorum*, *qui maris imperium obtinuerunt*, *libris duobus*. *Χρονικὰ ἀγνοήματα*, *de iis*, *quae a chronologis ignorata fuerunt: de argumentis oratoriis libros V. de perſuadendi ratione; de Nilo; artem rhetoricam* et alia.

Caſius Iupiter. — Caſii Peluſiotae naturali quadam ſolertia nodos implicare norant, laqueos cum laqueis connectentes. Vnde *nodi Caſioticis ſimiles*. Suidas partem adtulit epigrammatis, quod Kuſter in not. tom. II. pag. 249. poſt Salmaſium, integrum ex codice anthol. ineditae adpoſuit et explicuit.

Cato a Romanis dictus Demoſthenes etc. *ex Appiano*.

Cebes, Thebanus, philoſophus, Socratis diſcipulus, cuius tres circumferuntur dialogi, *Septima*, *Phrynichus* et *Tabula*. *ἔςι δὲ τῶν ἐν ᾅδου διήγησις*, *haec continet narrationem eorum*, *quae apud inferos fiunt*. Et alia quaedam.

Cecidius, poeta dithyrambicus, valde antiquus, cuius meminit Cratinus Panoptis, et Ariſtophanes (Nubibus.)

Celſinus, Eudori F. Caſtabalenſis, philoſophus, ſcripſit *συναγωγὴν πάσης αἱρέσεως φιλοσόφου*, *collectionem*, *in qua omnium ſectarum philoſophicarum dogmata recenſet*, itemque alia.

Cephalio ſiue Cephalo, Gergethius, orator et hiſtoricus, qui fuit Adriani tempore, et patria propter principum inuidiam relicta, in Sicilia vitam egit. Scripſit *παντοδαπὰς ἱςορίας*, variarum hiſtoriarum libros IX. quos Muſas inſcripſit, dialecto Ionica. Item declamationes rhetoricas et alia.

Cephalus, Athenienſis, orator et demagogus, qui primus prooemia et epilogos compoſuit et tempore anarchiae vixit. Filia ipſi fuit Oea.

Cephiſodemus, Athenienſis, orator loquax et peritus cauſarum patronus, Periclis aduerſarius aemulusque.

Cephiſodorus, Athenienſis, tragicus, (comicus potius) antiquae tragoediae (comoediae) poeta. Ex eius fabulis ſunt Ἀντιλαΐς, Ἀμάζονες, Τροφώνιος, ὗς. Alius Cephiſodorus, qui vt bardus et ſtupidus a comicis perſtringitur. Alius, magiſter equitum, qui cum Gryllo, Xenophontis filio, ad Mantineam occubuit. v. Kuſteri not. II. pag. 311.

Chaeremon, comicus [ß]), ex cuius dramatibus ſunt Τραυματίας, Οἰνεύς, Ἀλφεσίβοια, *Κένταυρος*, *Διόνυσος*, Ὀδυσσεύς, *Θυέςης*, Μινύας.

Alius Chaeremon, qui ſcripſit Hieroglyphica.

Chaerephon, Socrati maxime familiaris: huius nullum ſcriptum exſtare dicitur. Cum fratre graues exercentem inimicitias monuit Socrates, nullum etiam oculorum vel manuum aut pedum eſſe uſum, niſi concordes fuerint. *ex Xenophonte*, lib. II. M. S.

Chaeris, citharoedus etc.

Chalcenterus dictus eſt Didymus, grammaticus, propter adſiduum ſtudium, quod libris impendit: aiunt enim, ſuper tria millia librorum eum ſcripſiſſe.

Chaldaei,

ß) Imo *tragicus*. Eum quidem Athenaeus XIII. pag. 562. expreſſe nominat tragicum, et nomina fabularum rei veritatem quoque teſtantur. v. *Kuſter.* not. tom. III. pag. 661. *Harl.*

Digitized by Google

Chaldaei, nomen gentis, in aſtronomia exercitatiſſimae. *Χαλδαϊκὰ ἐπιτηδεύματα* etc.

Chanaan, a quo Chananaei, a Ioſua regione ſua expulſi, qui deinde Africam incoluere, *καὶ εἰσὶ μέχρι νῦν αἱ τοιαῦται πλάκες, ἐν τῇ Νουμιδίᾳ περιέχουσαι οὕτως· ἡμεῖς ἐσμὲν Χαναναῖοι, οὓς ἐδίωξεν Ἰησοῦς ὁ λῃστής.*

Charax, Pergamenus, ſacerdos et philoſophus, de quo epigramma vetus, Suidae lectum. Scripſit graecarum hiſtoriarum libros XL. Secundo libro meminit Auguſti, vt imperatoris, iam olim defuncti: et libro ſeptimo Neronis et eorum, qui poſt illum imperitarunt.

Charax, Sapphonis frater.

Charetis pollicitationes de iis, qui facile quiduis pollicentur, vt Chares quondam dux Athenienſium.

Charmus, Syracuſanus, in ſingula opſonia, quae conuiuis apponebantur, verſiculos et proverbia in promptu habebat. (quae apud Suidam ſequuntur, iam fuere ſupra, v. Athenaeus, ſunt autem haec: Clearchus, Solenſis, poema illud Δειπνολογίαν vocat, alii Ὀψολογίαν, Chryſippus Γαστρονομίαν, alii Ἡδυπάθειαν.

Charon, Lampſacenus, Pythoclis F. qui tempore primi Darii floruit Olymp. LXXV. hiſtoricus. Scripſit *Aethiopica*, *Perſica libris II. Graeca libris IV. De Lampſaco libris II. Libyca. Fines Lampſacenorum libris IV. Prytanes* ſiue *Archontes Lacedaemoniorum*, quod eſt opus chronologicum. *Origines vrbium, libris II. Cretica libris III.* in quo opere etiam leges, a Minoe latas, refert. *Nauigationem circa oram maritimam extra columnas Herculis.*

Charon, Carthaginienſis, hiſtoricus, ſcripſit de tyrannis, quotquot in Europa et Aſia fuerunt; vitas illuſtrium virorum libris IV. mulierum item vitas libris IV.

Charon, Naucratita, hiſtoricus. Scripſit *de ſacerdotibus Alexandrinis et Aegyptiis* et res ſub vnoquoque geſtas. *De regibus*, qui priſcis temporibus in vnaquaque gente fuerunt. *De Naucrate.* item alia quaedam *de Aegypto.*

Chemia, ſiue ars conficiendi argenti et auri. Diocletianus, Aegyptiis infeſtus, libros de chemia, a veteribus ſcriptos, perquiſiuit et igni tradidit, ne ex arte huiusmodi illis opes, et ex opibus fiducia rebellandi poſthac ſuppeteret.

Χῆνα ὀμνύναι, per anſerem iurare. Ne ad omnes res nomen Dei adhiberetur, Rhadamantus per anſerem et arietem iurare iuſſit, non, vt quidam, Socrates.

[ſ] *Χιάζειν*, *Chios imitari.* Praxidamas, Democratum, Chium, et Theoxenidem, Siphnium, ait, primos poemata, pacta mercede, conſcripſiſſe, *πρώτους ἐπὶ χρήματος τάξαι ἰδίαν ποίησιν.* *Ex Iſocrate ad Idotheam.*

Chilo, Damageti F. Lacedaemonius, vnus ſeptem ſapientum, fuit breuiloquus. Quare Ariſtagoras, Mileſius, hunc modum dicendi *Chilonium* adpellat.

Chionides, Athenienſis, comicus antiquae comoediae, cuius aiunt principem fuiſſe et octo annis ante bellum Perſicum fabulas docuiſſe, e quibus ſunt Ἥρως, Πτωχοὶ, Πέρσαι ἢ Ἀσσύριοι.

Chiron, Centaurus, qui primus medicinam herbariam inuenit. Scripſit *ὑποθήκας praecepta*, verſibus, ad Achillem. Item Ἱππιατρικὸν, *Medicinam veterinariam*. quare etiam Centaurus eſt adpellatus.

Choerilus,

Choerilus, Athenienſis, tragicus, qui Olymp. LXIV. in ſcena certare coepit, docuit fabulas CL. vicit XIII. Hic, vt quidam tradunt, et laruarum et veſtitus ſcenici primus auctor fuit.

Choerilus, Samius, vel Iaſenſis, aut Halicarnaſſenſis, aequalis Panyaſis et adoleſcens iam Perſici belli temporibus, Olymp. LXXV. Idem ſeruus fuiſſe traditur Samii cuiusdam, forma pulcerrima praeditus: et Samo profugus cum Herodoto, hiſtorico, operam daret, litterarum et eloquentiae amore captus fuiſſe: cuius etiam amaſium fuiſſe dicunt. Animum ad poeticam adpulit et in Macedonia obiit apud Archelaum, tunc eius regem. Scripſit *victoriam aduerſus Xerxem* reportatam ab Athenienſibus, pro cuius poematis ſingulis verſibus aureum ſtaterem accepit. Decretum inſuper fuit, vt poema illud cum Homeri carminibus recitaretur. *Lamiaca.* Et alia quaedam eius poemata circumferuntur.

Choriambicis verſibus Aeſopias fabulas ſcripſit libris X. Babrias ſeu Babrius, de quo ſupra.

Χορικὸς, *chori dux et magiſter.* Talis fuit Agathon, qui hiſtrionica carmina, *ὑποκριτικὰ μέλη*, compoſuit, et ipſe hiſtrionem in ſcena egit. (infra in Myrmex.)

Χορὸν *δίδωμι*, *chorum do*, idem valet ac gloria excellere ac vincere. Nam apud Athenienſes comici et tragici poetae chorum impetrabant non omnes; ſed clariores dignique habiti, poſtquam artis ſuae ſpecimen edidiſſent.

Χορὸς, in eccleſiis cantantium coetus. Eccleſiarum chori diuiſi fuere in duas partes tempore Conſtantii, Conſtantini M. filii, et Flauiani, epiſcopi Antiochiae, biſariam Dauidis pſalmos canentes. Qui mos [¶] (antiphonarum), Antiochiae primum coeptus, totum terrarum orbem poſtea peruaſit.

Chosroem, regem Perſarum, depraedicant ſupra ipſius meritum non tantum Perſae, ſed et nonnulli Romanorum, vt litterarum amatorem quique ad philoſophiae noſtrae culmen euaſerit, cum ei graecanica ſcripta ab interprete quodam in perſicam linguam eſſent conuerſa, ita vt Ariſtotelem melius edidicerit, quam Demoſthenes Thucydidem, et platonicis dogmatibus totus eſſet refertus, vt nec Timaeus eius intelligentiam effugerit, nec Phaedon nec Gorgias etc. *ex Agathia.*

Chriſtodorus, Paniſci F. ex Copto, vrbe Aegypti, poeta epicus, Anaſtaſii imp. temporibus. Scripſit *Iſaurica libris VI.* ſiue de Iſauriae expugnatione, ab Anaſtaſio facta; Πάτρια ſiue *Origines CPolis*, verſibus heroicis *libris XII. Origenes Theſſalonices libris XXV. Origines Narles* prope Heliopolim, in qua ſunt Aphaca. *Origines Mileti*, vrbis Ioniae. *Origines Trallium. Origines Aphrodiſiadis. Ecphraſin* ſiue *deſcriptionem ſtatuarum in gymnaſio Zeuxippi*, et alia multa.

Chryſanthius, Sardianus, philoſophus, quem Iulianus per litteras arceſſiuit. Ille vero ſuo loco manſit, a vana gloria alienus et diuino nutu omnia faciens. *Ex Eunapio.*

Chryſippus, Apollonidae F. Solenſis, vel Tarſenſis, philoſophus, diſcipulus Cleanthis, poſt quem ſtoicae ſcholae praefuit, et obiit aetatis anno LXXIII. ob hauſtum auidius merum vertigine correptus, vel, vt alii, ob nimium riſum Olymp. CXLIII. Conſcripſit libros plures quam DCC. philoſophicos, hiſtoricos et grammaticos. Sophiſmata quaedam Chryſippi Suidas adfert e Laertio.

Digitized by Google

Ad Chryſogonum, confeſſorem, epiſtolas duas Anaſtaſiae, martyris, a Publio, ſuo marito, idolorum cultore, liberari cupientis, una cum Chryſogoni reſponſionibus Suidas adſcribit integras, de quibus confer Menagiana, tom. IV. pag. 208. edit. Amſt.

Cicilius, Argiuus, poeta epicus, qui Halieutica ſcripſit verſibus, vt Numenius Heracleota, Pancrates Arcas, Poſidonius Corinthius, Oppianus Cilix: oratione vero ſoluta Seleucus Tarſenſis, Leonides Byzantinus, Agathocles Atracius.

Cimon, Miltiadis filius, etc. adde ſupra v. *Apſyrtus.*

Cineſias, poeta dithyrambicus, qui ob impietatem et iniuſtitiam male audiebat.

Cinyras, filius Thiantis, regis Cypri, valde diues et artis muſicae egregie peritus.

Κειτούκειτος, Vlpianus, vnus dipnoſophiſtarum, (apud Athenaeum,) ita dictus, quia de ſingulis vocibus ſolebat interrogare *κεῖται ἢ οὐ κεῖται, exſtat, an non exſtat*, (in probatis ſcriptoribus?)

[⁋] Claudianus, Alexandrinus, poeta heroicus recentior, qui Arcadii et Honorii impp. temporibus vixit.

Cleanthes, Caſſius, Phaniae F. Aſſius, diſcipulus Cratetis, deinde Zenonis, cui etiam ſucceſſit: magiſter Chryſippi, philoſophi Solenſis, et Antigoni, regis. Hic pugil antea, Athenas profectus, philoſophiae amore captus eſt: laborioſus, vt alter Hercules diceretur, et *Φρεάντλης*, quia, quum non haberet, vnde viueret, noctu mercede aquam hauriebat, interdiu diſciplinis et libris vacabat. Scripſit plurima.

Clearchus, Solenſis, varia ſcripſit.

Clearchus, Ponticus, Athenas profectus eſt audiendi Platonis cauſſa. Sed in ſomnis vidit mulierem, ſibi dicentem: *Excede academia et linque philoſophiam, qua frui tibi fas non eſt, infenſo enim vultu te intuetur.* Hinc in patriam rediit, deinde venit ad Mithridatem, denique Heracleotarum tyrannus quum euaſiſſet, crudeliter imperauit, veſtibus, quales conſpiciuntur in ſimulacris Deorum, inſolenter ſe induit, filium *κεραυνὸν fulmen* adpellauit. Interfectus a Chione, Leonide et Antitheo diſcipulis Platonis, philoſophi.

Clemens, hiſtoricus, ſcripſit de Romanorum regibus et imperatoribus, et ad Hieronymum de figuris Iſocraticis et alia.

Cleobius, nomen ſacerdotis idolorum.

Cleobuline, Lindia, Cleobuli, ſapientis, filia, *ἑξαμέτρων αἰνιγμάτων ποιήτρια*, ſcripſit verſus et griphos et celebre illud aenigma in annum, quod incipit: *εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστῳ παῖδες τριάκοντα.*

Cleobulus, Euagorae F. Lindius, vnus ſeptem ſapientum, viribus corporis et formae praeſtantia excellens, qui etiam Aegyptiorum philoſophia inſtitutus fuit. Scripſit *ᾄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια, cantica et gryphos verſibus hexametris ad ter mille.* Obiit ſenex anno aetatis LXX. Filia eius Cleobuline. Apophthegmata quaedam (e Laertio) Suidas recitat et fragmentum ex epiſtola ad Solonem.

Cleophon, Athenienſis, tragicus, ex cuius dramatibus ſunt Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεὺς, *Βάκχαι, Δεξάμενος*, Ἠριγόνη, *Θυέσται, Λεύκιππος, Περσὶς*, Τήλεφος.

Cleoxenus et Democlitus ſcripſerunt *περὶ πυρσῶν* de facibus, quibus in bello ſignum ex compoſito datur. Horum opus Polybius, Megalopolita, correxit, vt ipſe in hiſtoria ſua refert. [conf. *Polyb.* X. c. 39. et *Wernsdorf* ad Himerii orat. de laudibus vrbis

CPol. et Iuliani Aug. a me editam, Erlangae 1785. 8. pag. 60. ſqq. nuperque de hac re diſputatum eſt a *Bredow* in *Henningii* libr. menſtruo: Genius der Zeit. M. Iun. 1797. pag. 162. ſqq. de Telegraphia Graecor. et Romanor.]

Κοινὸν γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν. Tabula communis dicebatur ea, in qua ſcribebantur nomina illorum, qui in curialium et familiarum nobilium [❡] numerum referebantur. Lexiarchica vero, cui inſcribebantur illi, qui inter plebeios referebantur.

Coluthus, Lycopolita, Thebanus, poeta epicus, temporibus Anaſtaſii imp. Scripſit Chalydonica libris VI. Encomia verſibus heroicis et Perſica.

Corax, Syracuſanus, rhetorices inuentor: in hunc et eius diſcipulum, Tiſiam, dictum fuit: *mali corui, malum ouum.* Confer Suidam in Κακοῦ κόρακος.

Corinna, Theſpia, lyrica, quam alii Corinthiam fuiſſe dixerunt, ſcripſit nomos lyricos.

Corinna, iunior, Achelodori et Procratiae filia, Thebana, vel Tanagraea, diſcipula Myrtidis, Myia cognominata, lyrica, quae quinquies, vt ferunt, Pindarum vicit. Scripſit (carminum) libros V. itemque epigrammata et cantica lyrica.

Corinnus, Ilienſis, poeta heroicus, (Homero, vt quidam putant, antiquior,) qui primus *Iliadem* ſcripſit, durante adhuc bello Troiano. Palamedis diſcipulus, doricis litteris a Palamede inuentis, (opus ſuum), exarauit. Scripſit etiam bellum Dardani aduerſus Paphlagonas: vt Homerus totum poematis ſui argumentum ab eo ſumſerit.

Cornelius, epiſcopus, qui a Nouati communione receſſit.

Cornutus [gg]). Duo Romani hiſtorici fuerunt, Titus Liuius, cuius celebre et illuſtre eſt nomen: et Cornutus. Cornutum diuitem multi audiuerunt adſentationis cauſſa et propter haereditatis ſpem; Liuium pauci, ſed praeclari. Liuium omnes iam norunt, Cornutum nemo fere.

Cornutus, ex Lepti, Africae oppido, philoſophus Romae vixit temporibus Neronis et ante eum: interfectus cum Muſonio. Scripſit multa philoſophica et oratoria. v. Küſteri not.

Cothurnus vocabatur Theramenes Athenienſis orator, Prodici, Ceii, diſcipulus. Dicitur autem de homine verſatili et leui. Hic enim et XXX. tyrannis et populo fauebat. Infra in Δεξιός.

Crates, Athenienſis, (veteris comoediae) comicus, Epilyci, poetae epici, frater. Comoediae ipſius: Γείτονες, Ἥρωες, Θηρία, Λαμία, Πεδῆται, Σάμιοι. Scripſit et oratione ſoluta nonnulla.

Crates, Athenienſis, comicus alter, etiam ipſe ex veteri comoedia, cuius tres circumferuntur fabulae: Θησαυρός, Ὄρνιθες, Φιλάργυρος.

Crates, Aſcondae F. Thebanus, philoſophus cynicus, diſcipulus Diogenis et Bryſonis, Achaei. Nuptias ſuas cum Hipparchia Maronitide κυνογαμίαν, *canum matrimonium* adpellavit, ex quo ſuſcepit Paſiclem. Vixit Olympiade CXIII. cognominatus Θυρεπανοίκτης, quod in [❡] cuiusuis domum audacter ingrederetur. Scripſit philoſophica etc.

Crates, Timocratis F. Mallotes, philoſophus ſtoicus, cognominatus Homericus et criticus ob ſtudium rei grammaticae et poeticae: aequalis Ariſtarchi, grammatici, tempore

gg) Miror, ait Küſter not. tom. II. pag. 350. vnde haec Suidas. Certe ex nullo, vt puto, ſcriptorum, qui quidem hodie adhuc exſtant. *Harl.*

Digitized by Google

pore Ptolemaei Philometoris. Scripſit *correctionem Iliadis et Odyſſeae libris IX.* (περὶ λιμένων, laudante id opus *Euſtath.* ad Odyſſ. I. pag. 1613. 39.) et alia.

Cratinus, Callimedis F. Athenienſis, comicus antiquae comoediae, λαμπρὸς τὸν χαρακτῆρα, genere dicendi ſplendido uſus etc. Scripſit fabulas XXI. vicit IX.

Creophylus, Aſtyclis F. Chius, vel Samius, poëta epicus, quem nonnulli Homeri generum fuiſſe aiunt; alii amicum tantum, a quo, quum hoſpitio eum excepiſſet, poema Οἰχαλίας ἅλωσιν *Oechaliae excidium* acceperit. v. Kuſteri not. II. p. 273.

Criton, Athnienſis, philoſophus, Socratis diſcipulus et amicus, omnia ipſi largitur neceſſaria. Scripſit *Socratis defenſionem.*

Criton, qui Getica ſcripſit.

Criton, Naxius, hiſtoricus, ſcripſit *Octaeteridem*, quam Eudoxi dicunt eſſe.

Criton, Pieriotes, ex Pieria, Macedoniae oppido, hiſtoricus. Scripſit *Pallenica. Syracuſarum origines. Perſica. Res Siculas. Syracuſarum deſcriptionem. De Macedonum imperio.*

Cteſias, Cteſiarchi ſiue Cteſiochi filius, Cnidius, medicus, curauit Artaxerxem Mnemonem, et ſcripſit *Perſica*, libr. XXIII.

Cteſiphon unus e decem, qui cum Demoſthene et Aeſchine legationem obiuernnt. Alius, qui decretum de (aurea) corona, Demoſtheni danda, ſcripſit, contra quem exſtat Aeſchinis oratio.

Κύκλια. Quae uuius eiusdem erant argumenti, cyclia vocabantur, vt cantica, hymni, proſodia et carmina, quae in virgines canebantur.

Κυκλιοδιδάσκαλος. Cycliorum chororum magiſter. Primus Laſus, Hermionenſis, cyclios choros inſtituit.

Κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας vocabant muſicae corruptores ac difficilem illam modulandi rationem, quam Phrynis introduxit, ſectantes, vel ſophiſtas poetas dithyrambicos cycliorum chorum magiſtros, vt Cineſiam et Cleomenem et Philoxenum. Quod autem ſcripta illorum ſub harmoniam non cadant, ideo flexus habent plures, quos muſici vocant ſtrophas et antiſtrophas et epodas. Quare etiam in tragoediis chori ſunt inſtituti.

Κυνήγιον locus (CPoli), vbi ſtatuae quaedam poſitae, quarum unam, minime longam, ſed valde latam et craſſam, Theodoro, anagnoſte, admirante, Himerius chartularius rogauit, quiſnam Cynegium condidiſſet? tum ille: Maximinus condidit, Ariſtides vero dimenſus eſt. Quo dicto, ſtatua, ex alto delapſa, Himerium oppreſſit. Ioannes quidam, philoſophus, ſe ſcriptum inueniſſe dixit, fore, vt ab illa ſtatua clarus vir opprimeretur. Itaque Philippicus, imperator, eam terra obrui iuſſit.

Cyniſmus, ſecta philoſophorum, compendiariam ad virtutem viam ſe tradere et ſecundum virtutem viuere profitentium, vt fuere Diogenes et Zeno, Citticus. etc.

Κύρβεις, tabulae triangulares, in quibus leges de rebus ſacris et ciuilibus et poenae maleficiorum inſcriptae erant: ἄξονες, tabulae quadratae, in quibus leges de rebus priuatis etc. Aſclepiades vero tradit, eas a Cyrbi quodam, qui ſacrificiorum modum et rationem ad certas leges reuocauerat, adpellatas eſſe, vt auctor Phanias, Ereſius (ita leg.). Vel nomen acceperunt a Corybantibus. Eorum enim inuentum eſſe cyrbes, Apollodorus teſtatur. *Abacus* erat ingens, viri magnitudine, cui aptata erant li-

Digitized by Google

gna quadrata, quae latera lata et litteratum plena habebant. Utrinque vero erant fibulae ferreae, vt a legentibus moueri et verſari poſſent etc.

Cyrenaica ſecta initium duxit ab Ariſtippo, philoſopho.

Cyrillus, diaconus Heliopoli ad Libanum. Hic Conſtantini M. temporibus multa idola confregit. At Iuliani aetate, (inimici Chriſtianorum,) ventrem eius diſſecuerunt et iecus deguſtarunt.

Cyrus, Panopolita, poeta, a Theodoſio iuniore praefectus praetorii et vrbis creatus eſt, fuitque conſularis et patricius. Nam Eudocia, Theodoſii coniux, amans poeſeos, Cyrum in ſummo pretio habuit, quae quum ab aula ſecederet et, in Orientem profecta, Hieroſolymis commoraretur, Cyrus, inimicorum inſidiis circumuentus, Cotyaeum, ciuitatem Phrygiae, relegatus eſt, vt ſacris ibi praeeſſet, vitamque produxit vsque ad Leonem, imp. Conf. *Reineſ.* varr. lection. lib. III. pag. 561. et Kuſter. ad Suidam II. pag. 402. not. 10.

Daedali opera. De egregiis artificibus dicitur, quod is primus ſimulacrorum oculos aperuit et pedes diduxit praeter antiquiorum ſtatuariorum conſuetudinem.

Damaſcius, philoſophus ſtoicus, Syrus, Simplicii et Eulalii, Phrygum, amicus, floruit tempore Iuſtiniani. Scripſit *ὑπομνήματα commentarios in Platonem*, et *περὶ ἀρχῶν, de principiis*, et *hiſtoriam philoſophicam.*

Damaſtes, Sigeenſis, e Sigeo, ciuitate Troadis, Dioxippi F. vixit ante bellum Peloponneſiacum, aequalis Herodoti, homo ditiſſimus et hiſtoricus. Scripſit de rebus, in Graecia geſtis. De parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam ſuſceperunt, libros duos. Gentium et vrbium catalogum. De poetis et ſophiſtis, et alia multa. Fuit Hellanici diſcipulus.

[P] Damaſus, epiſcopus Romae, eleganti in verſibus componendis ingenio praeditus, multa eaque breuia carmina, metro heroico ſcripta, edidit et octogenarius Theodoſii imp. tempore mortuus eſt. Scripſit et alia multa.

Damianus, Epheſius, ſophiſta, ab imp. Seuero inter conſules relatus eſt et Bithyniae praefuit, et porticum, quae ab vrbe Epheſo ad templum vsque pertinet, tholis ornauit.

Damis, vir non indoctus, veterem incolens Ninum. Hic, apud Apollonium (Tyaneuſem) philoſophatus eius peregrinationes deſcripſit, in quibus ſe quoque comitem eius fuiſſe ſcribit: itemque ſententias et ſermones et praedictiones eius. Dictio eius, vt Aſſyrii, mediocris eſt: graecae enim orationis elegantia, vtpote apud barbaros inſtitutus, carebat. etc.

Damocritus, hiſtoricus, *Tacticorum* libros duos ſcripſit. Idem *de Iudaeis*, in quo opere ait, eos aureum aſini caput adorare, et ſeptimo quoque anno peregrinum captum ſacrificare et interficere, carne eius minutatim diſſecta.

Damophilus, philoſophus et ſophiſta, (Bithynus,) alumnus Iuliani, qui ſub Marco, imperatore, conſul fuit. Scripſit multa, inter quae in bibliothecis haec a me reperta ſunt. *Philobiblus* liber vnus [hh]) de libris comparatu dignis ad Lollium Maximum *περὶ βίω ἀρχαίων, de vita veterum* et alia plurima.

Damoſtratus,

hh) Φιλόβιβλος. πρῶτος περὶ ἀξιοκτήτων βιβλίων· ſic in textu graeco legitur. Fabricius igitur poſt φιλοβιβλ. commode punctum delet, vertitque *πρῶτος liber vnus.* Sed Küſter, quem punctum offendiſſe

Damoſtratus, hiſtoricus. Scripſit *Halieuticorum libros XX.* item *περὶ τῆς ἐνύδρου μαντικῆς de diuinatione per aquam*, et alia miſcellanea hiſtorici argumenti.

Damoxenus, Athenienſis, comicus. Ex fabulis eius *σύντροφοι* et *ἑαυτὸν πενθῶν* laudantur ab Athenaeo.

Daphidas, Telmiſſenſis, grammaticus, Homerum eiusque poeſin mendacii arguit, negans, Athenienſes Iliacae expeditioni interfuiſſe. Idem oraculum vt derideret, ex Pythia rogauit, num equum reperturus eſſet? Reſponſo igitur dato, celeriter reperturum, paſſim iactauit, equum ſe nec babuiſſe nec amiſiſſe. Sed reuerſum Attalus, rex, praecipitari iuſſit ex loco, qui equus adpellabatur etc.

Datis, Perſa, quum graece loqui conaretur, pro *χαίρω* dixit *χαίρομαι*, iungens verba: *ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι.* Hinc Datismus nomen accepit. (pro ſoloecismo.)

Decius, Romanorum imp. Philippi ſucceſſor, edicto Chriſtianos morti addixit, et, vt deos adorarent, coegit.

[☛] Δηλίου κολυμβητοῦ, *Delii natatoris.* De obſcuro Heracliti libro rogatus Socrates, *Delium natatorem* eſſe oportere dixit, qui in illo non ſubmergeretur. Inſcribitur ille ab aliis *Muſae*, ab aliis *de natura:* a Diodoto *ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου certa vitae ad normam dirigendae ratio.* Ab aliis: *γνώμη ἠθῶν, regula morum* vel *κόσμος τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων, ornatus morum vnius omnium optimi.*

Demades, Demeae, nautae, F. ex naupego et nauta ad negotia reip. tractanda acceſſit et contra Demoſthenem, Olynthiorum cauſſam agentem, dixit, et Euthycratem, Olynthium, ab Athenienſibus ignominia notatum, decreto ſuo in integrum reſtituit. Magiſtratus autem, a ſe geſti, rationes reddere iuſſus, ob metum vrbe ceſſit, *nec ipſe veſtrum*, inquit, (*Athenienſes*,) *nec mei eſtis Domini.* Scripſit ad Philippum, filiumque ad eum miſit. Decretum quoque ſcripſit, vt Graeci Philippo parerent. Idem in pugna Chaeronenſi captus eſt. Dimiſſus vero legationem captiuorum gratia obiit, quos Philippus dimiſit. Bis decretorum, contra leges factorum, reus peractus eſt. Remp. etiam ſub Alexandro geſſit. [Suidas plura in duobus, vt ita dicam, articulis de Demadis narrat ſcriptis et trium perſequitur Demadum hiſtoriam.]

Demades, Laciades, Athenienſis orator, natus ex tibicina et a ſuperiore Demade, demagogo, adoptatus, pater Demeae, oratoris, periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Antipatro, Caſſandri patre et Alexandri ſucceſſore, coniectus fuit. [conf. ſupra, vol. II. pag. 868. ſqq.]

Demetrius, Phanoſtrati F. Phalereus, (e Phalero, portu Atticae, qui ante Phanus,) philoſophus peripateticus, qui philoſophica, hiſtorica, rhetorica, politica, itemque de poetis ſcripſit. Theophraſtum audiuit et orator popularis Athenis fuit. Ob formae elegantiam in adoleſcentia dictus Lampeto et Charitoblepharus, et ob amores Cleonis male audiit. Ad magnam poſtea potentiam gloriamque prouectum inuidi artibus et dolis

diſſe videtur, ſe, fatetur, non videre, quid voc. *πρῶτος* hic ſibi velit. Deleto igitur voc. *πρῶτος* locum ſic legendum putat, *Φιλόβιβλος, ἢ περὶ ἀξιοκτ. βιβλ.* atque in verſione latina aliam ſuam opinionem ſequutus reddit: *Philobiblus ſiue de libris comparatu dignis.* Praeter ea adnotat, Telephum Pergamenum et Philonem Byblium libros ſimilis argumenti conſcripſiſſe. *Harl.*

dolis ſuis ſubruerunt. Athenis igitur pulſus in Aegyptum venit et, apud Ptolemaeum Soterem degens, morſu aſpidis periit et in praefectura Buſiritide prope Dioſpolin, in paludibus ſitam, ſepultus eſt.

Demetrius, cognomento Ixion, grammaticus Atramyttenus, Auguſti temporibus Pergami vixit, ſcripſitque *de verbis in μι, περὶ ἀντωνυμιῶν de pronominibus.* In Homerum commentarium et in Heſiodum. Ixion dictus eſt, quod deprehenſus eſſet in furto, aureas bracteas ſimulacri Iunonis Alexandrinae ſurripere conatus; vel, quod Euripidio Philotimo Ixionem, fabulam, abſtuliſſet; vel, quod cum Ariſtarcho, magiſtro, contendiſſet, [P] ingratus, velut Ixion aduerſus Deos, qui eum beneficiis adſecerant.

Democedes, Calliphontis, qui Cnidi Aeſculapii ſacerdos fuit, filius, Crotoniates, Aeginae artem medicam exercuit et vxorem duxit. Polycratem, tyrannum, pacta mercede duorum talentorum, curauit. Curauit etiam Darium eiusque vxorem, Atoſſam, per quam impetrauit, vt in Graeciam redire ſibi liceret. etc. (*Ex Herodoto.*) Scripſit *ἰατρικὸν βιβλίον* librum medicum.

Demochares, Demoſthenis ex ſorore nepos, praetura et ceteris honoribus ornatus ab Athenienſibus, teſte Polybio; Timaeus tamen eum tamquam libidinoſiſſimum et Botryis ac Philaenidis commentarios obſcoenitate ſua ſuperantem traduxit.

Democritus, Hegeſiſtrati vel Athenocriti vel Damaſippi F. vixit eo tempore, quo Socrates, circa Olymp. LXXVII. vel LXXX. Abderita Thrax, philoſophus et diſcipulus, vt quidam tradunt, Anaxagorae et Leucippi: quin etiam, vt alii ſcribunt, Magorum et Chaldaeorum in Perſia. Adiit enim et Perſas et Indos et Aegyptios et ſingulorum ſapientiam addidicit. Deinde domum reuerſus cum fratribus, Herodoto et Damaſte, vixit. Praefuit et Abderitarum reip. qui honor propter ſapientiam ipſi habitus fuit. Diſcipulus eius illuſtris fuit Metrodorus, Chius, cuius viciſſim auditores fuerunt Anaxarchus et Hippocrates, medicus. Idem cognominatus *Σοφία, Sapientia,* et *Γελασῖνος, riſor*, quod inania hominum ſtudia ridere ſoleret. Genuini eius libri ſunt duo, *μέγας διάκοσμος magnus diacosmus*, et *περὶ φύσεως κόσμου de natura mundi.* Scripſit etiam *Epiſtolas.* Athenas non adiit etc. *e Laërtio.* Morti vicinus circa Theſmophoriorum feſtum, ne illa luctu hoc celebrare prohiberetur, panibus calentibus ad nares admotis vitam ad feſtum vsque produxit,

Demodocus, cantor.

Demophilus, epiſcopus CPol. rapidi vagique torrentis inſtar plurimum luti et ſordium in ſermonibus ſuis vehens etc. *e Philoſtorgio.*

Demoſthenes, Athenienſis, Demoſthenis, gladiorum fabri, et Cleobulae F. orator, populo Paeanienſis, qui maiore diligentia et ſtudio, quam ingenii felicitate praeditus fuit, vt auctor eſt Hermippus etc. (vide ſupra Batalus.) Ad ſtudium eloquentiae animum adpulit, quum Calliſtratum, pro Oropiis dicentem, vidiſſet. Audiuit Iſaeum, Iſocratis diſcipulum, vſusque eſt orationibus Zoili, Amphipolitae, qui Athenis eloquentiam docuit, itemque Polycratis, et Alcidamantis, (Gorgiae diſcipuli,) et ipſius Iſocratis. In eloquentiae ſtudio ſocios habuit [P] Aeſionem, Athenienſem et Theopompum, Chium, philoſophum. Praeterea audiuit Eubulidem, dialecticum, et Platonem. Deceſſit in Calabria, quo prae metu Antipatri, regis Macedoniae, fugerat, quum per Archiam, hiſtrionem, vi abſtrahendus eſſet, hauſto in aede Neptuni veneno, quod in annulo circum-

Digitized by Google

circumferebat, poſtquam vixiſſet annos LXII. etc. Mortuo ſtatua Athenis in foro poſita eſt, his verbis baſi inſcriptis: *Si pares animo vires, Demoſthenes, habuiſſes, numquam Macedones armis Graeciam ſubiugaſſent.*

Εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, ἦχες,
Οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demoſthenes, Thrax, ſcripſit *metaphraſin Iliadis* oratione ſoluta. *Epitomen Damageti, Heracleotae. De poetis dithyrambicis. Metaphraſin Theogoniae Heſiodeae.*

Δέρας, aureum vellus quod Iaſon cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus, cepit, abducta ſimul Medea, Aeetae, regis, filia, non fuit vellus, vt fabulae ferunt, ſed *βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον*, liber ii) in membranis ſcriptus, docens, quomodo arte chemica conficiendum ſit aurum. Merito igitur priſci librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri, in eo comprehenſam.

Dexicrates, comicus, Athenienſis, cuius fabula *ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι ſe ipſos decipientes* memoratur ab Athenaeo lib. 3.

Δεξιὸς, καὶ Φύσει Θηραμένης. Theramenes, homo inconſtans et tempori ſe accommodans, magiſter Iſocratis, filius Agnonis, populo Sterienſis. (ſupra in *Cothurnus.*) Eum trium horum ſuppliciorum aiunt auctorem (Athenis) fuiſſe, vt damnati vel vinculis ligneis conſtringerentur, vel cicutam biberent, vel exſilio multarentur. Videtur autem ex inſula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis, ſed adoptiuus fuiſſe. - Hunc Thucydides laudat.

Dexippus, Herennius, Dexippi F. Athenienſis, rhetor temporibus Valeriani, Galieni, Claudii ſecundi et Aureliani, imperatorum Romanorum. v. Küſteri not. 7. tom. I. p. 524.

Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis diſcipulus, qui, arceſſitus ab Hecatomno, Carum rege, vt ipſius filios, Mauſolum et Pixodarum, deſperato [?] morbo laborantes, curaret, eos ea conditione ſanauit, vt bellum, quod tunc aduerſus Coos parabat, omitteret. Scripſit *de re medica* librum vnum, et *de praecognitionibus* duos.

Διαγνώμων αὐτοφυής, ipſo naturae inſtinctu diſcernere valens animata ſimulacra a caſſis et numine inanibus, *Heraiſcus.* Confer in Ἐπιφάνιος, Εὐπρέπιος, Ἡραΐσκος, (e Damaſcio.)

Diagoras, Teleclidae vel Teleclyti F. Melius, philoſophus et *ᾀσμάτων ποιητὴς* canticorum ſcriptor, quem, quum ſeruus eſſet, Democritus, Abderita, egregio ingenio praeditum cernens, decem millibus drachmarum emit et in diſcipulorum ſuorum numerum recepit. Hic operam dedit etiam poeſi lyricae, Pindaro et Bacchylide poſterior, vt Menalippide antiquior, floruit Olymp. LXXVIII. Cognominatus eſt Atheus, quoniam in opinionem negandorum deorum incidit, ex quo aemulus quidam paeanem ipſi furto abſtulerat, et peieranti non feciſſe, nec multo poſt publice eumdem proferenti omnia bene ceſſerant. Hoc dolens Diagoras ſcripſit *τὰς ἀποπυργίζοντας λόγους* velut *de turri praecipitantes* dixeris, diſceſſionem ipſius a ſententia eorum, qui Deos credunt,

ii) *Euſtathius* ad Dionyſii periegeſin v. 689. ὁ Χάραξ τὸ χρυσοῦν δέρμα μῦθόν φησιν εἶναι, λέγει χρυσογραφίας, μεμβράναις ἐμπεριειλημμένην, δι' ἣν, ὡς λόγου ἀξίαν τὴν τῆς Ἀργοῦς κατασκευασθῆναι στόλον φησί.

credunt, continentes. Poſt captam Melum Athenis habitauit, vbi myſteriorum contemtorem Athenienſes proſcripſerunt, eique, qui Diagoram interfeciſſet, talentum, qui viuum adduxiſſet, bina talenta promiſerunt. Denique vitam finiit Corinthi.

Dicaearchus, Phidiae F. Siculus Meſſenius, Ariſtotelis auditor, philoſophus, orator et geometra. Scripſit καταμετρήσεις *dimenſiones montium, qui ſunt in Peloponneſo.* Ἑλλάδος βίον *Vitam Graeciae libris III. Rem Spartanorum.* Hic liber vt quotannis in Ephororum praetorio puberibus auſcultantibus legeretur, lege ſancitum fuit apud Lacedaemonios, et longo tempore obſeruatum.

Dicaearchus, Lacedaemonius, grammaticus, auditor Ariſtarchi.

Dicaeogenes, qui tragoedias et dithyrambos ſcripſit.

Δικάζεσθαι Βίαντος τῦ Πριηνέως κρείσσων. Supra in Bias.

Dictys, hiſtoricus, ſcripſit *Ephemeridem*, item *rerum, poſt id tempus geſtarum*, in *quo Homerus definit, libros IX.* oratione proſa. *Res Italicas.* Ad haec, Τρωϊκὸν διάκοσμον, *de raptu Helenae et Menelao et omnibus hiſtoriae Troianae partibus.* Creta terrae motu quaſſata tempore Claudii Imp. in ſepulchri cuiusdam hiatu opus hiſtoricum Dictyis de bello Troiano repertum fuit, quod Claudius quum accepiſſet, deſcribendum curauit. [conf. Kuſteri not. 1. pag. 590.]

Διδασκάλυς peculiariter vocant poetas dithyrambicos vel comicos vel tragicos.

Didymus, Ateius vel Attius, philoſophus academicus, ſcripſit πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις *probabilium et ſophismatum ſolutiones libris II.* et alia multa.

Didymus, Didymi, ſalſamentarii, F. Alexandrinus, grammaticus Ariſtarcheus, qui vixit temporibus Antonii et Ciceronis vsque ad Auguſtum. [⁋] *Chalcentherus* vocatus propter adſiduitatem, qua in libris legendis et ſcribendis eſt vſus. Aiunt enim, eum vltra MMMD libros conſcripſiſſe. Comparanda eſt Küſteri nota 2, tom. II. pag. 574.

Didymus iunior, Alexandrinus, grammaticus, qui Romae ἐσοφίστευσεν, ſiue eloquentiam docuit. Scripſit πιθανὰ, *probabilia.* **) et alia plurima eaque optima.

Claudius Didymus, grammaticus, ſcripſit περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θυκυδίδῃ, *de iis, quae praeter analogiam a Thucydide perperam dicta ſunt.* Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, *de analogia Latinorum. Epitomen Heracleonis et alia quaedam.*

Didymus, Heraclidae F. grammaticus, qui apud Neronem vixit, et magnas diuitias ſibi comparauit, et muſicus valde inſignis fuit et πρὸς μέλη *ad carmina componenda aptus.*

Didymus, Alexandrinus, de re ruſtica libros XV. ſcripſit.

Apoſtolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus

Διεξοδικούς. Rhetoricae differentia a dialectica, ex Alexandro Aphrodiſienſi (in 1. Topicor.)

Δίγλωσσος Anacharſis, Scytha, at matre graeca natus, et ideo bilinguis, qui etiam Scythis leges tulit.

Dinarchus, Corinthius, unus ex X. oratoribus, ſcripſit ſecundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX, omnes forenſes, publicas alias, alias priuatas. Obiit Peloponneſi praefectus ab Antipatro conſtitutus, Polyſperchonte poſt Antipatri obitum ei ſtruente inſidias.

Diuolocus,

**) Haec Didymi Ateii videntur fuiſſe.

Digitized by Google

Dinolochus, Syracuſanus ſiue Agrigentinus, comicus, vixit Olympiade LXXIII. Epicharmi filius, vel, vt quidam tradunt, diſcipulus. Docuit fabulas XIV. Dorica dialecto ſcriptas.

Diocles, Athenienſis aut Phliaſius, comicus antiquus, aequalis Sannyrionis et Philyllii. Fabulae eius: Θάλαττα (meretricis hoc nomen, teſte [ꝑ] Athenaeo,) Μέλιτται, Ὄνειροι, Βάκχαι, Θυέστης β'. Hunc aiunt inueniſſe harmoniam quamdam muſicam, ex ſono acetabulorum et vaſorum fictilium conſtantem, quae bacillo ligneo percutiebat.

Diocletianus libros de Chemia igni tradidit. etc. Supra, in Chemia.

Diodorus, monachus, Iuliani et Valentis, impp. temporibus vixit et Tarſi in Cilicia epiſcopus fuit. Scripſit varia vt Theodorus Lector in hiſt. eccleſiaſtica tradit, *Interpretationes in totum Vetus Teſt. Geneſin, Exodum et reliqua. In Pſalmos. In quatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In Prouerbia. Quomodo differat theoria* [ll]) *et allegoria. In Eccleſiaſten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Euſebio Pamphili admiſſa emendantur. In IV. Euangelia. In Acta Apoſtolorum. In Epiſtolam Ioannis Euangeliſtae. De eo, quod ſit unus Deus in Trinitate. Contra Melchiſedecitas. Contra Iudaeos. De reſurrectione mortuorum. De anima. Contra diuerſos de ea haereticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra aſtronomos et aſtrologas et fatum. De Sphaera et VII. Zonis et contrario aſtrorum motu. De Hipparchi ſphaera. De Prouidentia. Contra Platonem de deo et diis. De natura et materia, in quo opere tractatur de eo, quod iuſtum eſt. De deo et falſa Graecorum materia. Naturas inuiſibiles non elementis, ſed una cum illis ex nihilo factas eſſe. Ad Euphronium, philoſophum, per interrogationes et reſponſiones. Contra Ariſtotelem de corpore coeleſti. Quomodo ſol ſit calidus. Contra eos, qui coelum animal dicunt. De eo, quomodo opifex quidem ſemper, opera vero eius non ſemper* (fuerint aut permaneant.) *Quomodo velle et nolle ſint in DEO aeterna. Contra Porphyrium de animalibus et ſacrificiis.*

Valerius Diodorus, philoſophus, Teleclis diſcipulus, Alexandrinus, filius (Valerii) Pollionis, philoſophi, qui de vocibus atticis ſcripſit. Vixit Adriani Caeſaris temporibus.

Diodorus, Siculus, hiſtoricus, ſcripſit bibliothecam, quae hiſtoriam romanam et variam libris XL. complectitur. Vixit temporibus Auguſti et ante illum.

Diodorus, comicus, cuius dramata: αὐλητρὶς, ἐπίκληρος et πανηγυρισταὶ ab Athenaeo memorantur.

Diogenianus, Heracleota, Ponticus, temporibus Hadriani, grammaticus. Videndum an non forſan ſit medicus, ex Albace Heraclea, oppido Cariae, oriundus: erat enim omni doctrinae genere eruditus, neque expreſſe traditum reperi eſſe ex Heraclea Ponti, ſed ita nonnulli opinantur. Libri eius hi ſunt: *Omnis generis vocabula ordine alphabetico libris V.* Eſt autem epitome vocabulorum, quae Pamphilus et Zopyrion libris [ꝑ] CCCCV. expoſuerant. *Florilegium epigrammatum; de fluminibus, lacubus, fontibus, montibus et promontoriis; fluminum breuis recenſio ſecundum ordinem alphabeticum; collectio et tabula omnium totius terrae vrbium: et alia.*

Diogenes,

ll) Id eſt h. l. ſenſus abſtruſior et myſticus, cui opponitur τὸ ῥητὸν, ſiue ſenſus litteralis. v. *Küſter* I. pag. 593. not. 4. *Harl.*

Diogenes, Hiceſii, trapezitae, F. Sinopenſis, primum Cleon (Menag. Κλύω) cognominatus, patria, quod monetam adulteraſſet, profugus, Antiſthenem, cynicum, ſectatus eſt, magnis, quas habebat opibus, contemtis. Senex a Scirtalo, pirata, captus et Xeniadae, Corinthio, venditus apud eum permanſit, nec ab Athenienſibus nec ab amicis redimi volens. Obiit Olymp. CXIII. quum curationem cruris, a cane admorſi, neglexiſſet, eodem die, quo Alexander Babylone obiit. etc.

Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, grammaticus, ſcripſit *Origines Cyzici.* Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων *de notis criticis librorum. De poëtica. De elementis.*

Diogenes vel Oenomaus, Athenienſis, tragicus, tempore ſublatorum XXX tyrannorum. Fabulae eius ſunt *Achilles*, *Helena*, *Hercules*, *Thyeſtes*, *Medea*, *Oedipus*, *Chryſippus*, *Semele.*

Dion, Hipparini F. Syracuſanus, philoſophus platonicus, Ariſtomachae, uxoris Dionyſii prioris, Siciliae tyranni, frater, cuius filium, Dionyſium iuniorem, eiecit, deiectus viciſſim a fratre ipſius, Niſaeo. Scripſit *Epiſtolas* ad Platonem et alios quosdam.

Dion Caſſius, cognomine Cocceius vel Cocceianus, Nicaenus, hiſtoricus temporibus Alexandri, Mammaeae filii. Scripſit *hiſtoriae romanae libros LXXX.* qui in decades diſtributi ſunt. Item *Perſica*, *Getica* mm), Ἐνόδια. τὰ κατὰ Τραϊανὸν, *res a Traiano geſtas*, *Vitam Arriani*, *philoſophi.*

Dionyſius, Areopagita, doctrinae Graecorum peritiſſimus, Paulo Athenienſi audito, ad religionem chriſtianam conuerſus atque inde epiſcopus Athenarum conſtitutus eſt. Tiberii tamporibus in Aegyptum profectus erat, comite Apollophane, Sophiſta, eodem, quem Polemo, Laodicenſis, magiſter Ariſtidis, Smyrnae audiuit. Tempore paſſionis Chriſti ambo erant Heliopoli in Aegypto, quum ſolem luna plena obſcuratum obſeruans Apollophanes, *o bone Dionyſi*, inquit, ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων *vices ſunt rerum diuinarum.* Cui Dionyſius: ἢ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. *Vel DEus patitur vel compatitur cum patiente.* Scripſit Dionyſius ad Timotheum, Pauli diſcipulum et epiſcopum Epheſi, *de diuinis nominibus libros XII.* (imo capita, quorum titulos deinceps bis Suidas recenſet, omiſſo decimo tertio περὶ τελείου καὶ ἑνός.) *De ecclesiaſtica hierarchia, capita XV.* *De coeleſti hierarchia*, capita XV. a quo male tamquam diſtinctum refert Suidas περὶ τῶν οὐρανίων [?] ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀριθμῷ. *De myſtica theologia* capita V. Epiſtolae quatuor ad *Caium*, monachum. Singulae *ad Dorotheum*, publicum miniſtrum, ad *Sopatrum*, ſacerdotem, ad *Polycarpum*, epiſcopum Smyrnae, (ex qua Suidas adducit locum de eclipſi iam memorata,) ad *Demophilum*, monachum, et ad *Ioannem* theologum, apoſt. et euangeliſtam. Sciendum eſt, quosdam externorum ſapientum praecipue Proclum, Dionyſii theorematibus, interdum ipſis verbis vſum fuiſſe. Hinc ſuſpicari licet, vetuſtiores philoſophos, qui Athenis erant, illius opera, quorum ipſe meminit, ad Timotheum ſcribens, ſibi vindicaſſe eaque occultaſſe, vt ipſi diuinorum ipſius ſermonum auctores viderentur. Hic plenus dierum, martyrio ſpiritus conſummatus eſt tempore Traiani, imp. eodem, quo diuinus Ignatius. Magni Dionyſii encomium ſcripſit Michael Syncellus, Hieroſolymitanus.

Dionyſius,

mm) Haec Dionis, Pruſaei, potius ſunt.

Digitized by Google

Dionyſius, Terus, Alexandrinus, a patre, Tero, Thrax, Ariſtarchi diſcipulus, grammaticus, qui Romae docuit Pompeii magni temporibus et Tyrannionis prioris magiſter fuit. Plurima ſcripſit grammatica et ſyntagmatica et commentarios.

Dionyſius Alexandrinus, Glauci F. grammaticus, qui tempore Neronis et ſequentium impp. vsque ad Traianum vixit et bibliothecis praefuit, et ab epiſtolis, legationibus et reſponſis fuit. Idem Parthenii, grammatici, magiſter, diſcipulus Chaeremonis, philoſophi, cui etiam Alexandriae ſucceſſit.

Dionyſius, Alexandrinus, cuius inueni commentarium valde diſertum in eccleſiaſtem Salomonis.

Dionyſius, Alexandri F. Halicarnaſſeus, orator, et omni genere doctrinae excultus, Caeſaris Auguſti temporibus vixit. Ex huius poſteris fuit Dionyſius, Atticiſta, ſub Hadriano, imp.

Dionyſius, Halicarnaſſeus, qui vixit tempore Hadriani, imp. Sophiſta, cognomento muſicus, quod in arte muſica valde exercitatus eſſet. Scripſit *commentariorum rhythmicorum* libros XXIV. *Hiſtoriae muſicae* libros XXXVI. in quibus tibicinum, citharoedorum et poetarum omnis generis mentionem facit. *Doctrinae muſicae* ſiue *diatribarum* libros XXI. *De iis, quae in rep. Platonis muſice dicta ſunt.*

Dionyſius, Byzantius, poeta epicus. Scripſit *deſcriptionem nauigationis per Boſporum. De threnis* poema refertum epicediis.

Dionyſius, Corinthius, poeta epicus. Scripſit *praecepta morum. Cauſſarum librum. Meteorologica.* Et oratione ſoluta *commentarium in Heſiodum.* [?] *Orbis terrarum deſcriptionem*, verſibus heroicis. Haec autem reperi etiam in Dionyſio, qui Lithiaca ſeu de lapidibus ſcripſit. Vter tamen horum ſit auctor, ignoro.

Dionyſius, Mileſius, hiſtoricus, *res poſt Darium geſtas V. libris deſcripſit. Orbis deſcriptionem. Perſica;* ionica dialecto, *rerum troianarum libros tres: fabulas.* Κύκλον ἱστορικὸν *circulum hiſtoricum libris VII.*

Dionyſius Mytilenaeus, poeta epicus, qui σκυτεβραχίων et ſutor dictus fuit. Scripſit *Bacchi et Mineruae expeditionem: Argonautica libris ſex*, oratione ſoluta: *mythica ad Parmenontem.*

Dionyſius, Muſonii F. Rhodius aut Samius, hiſtoricus, qui etiam ſacerdos fuit templi ſolis, quod illic erat. Scripſit ἱστορίας τοπικὰς *locorum* ſiue certarum regionum *hiſtorias* libris VI. *Orbis deſcriptionem.* ἱστορίας παιδευτικῆς *hiſtoricae inſtitutionis libros X.* Exiſtimo, Dionyſium, qui orbem deſcripſit, Byzantium fuiſſe, (Voſſius legit Bithynum, propter fluuium, Rhebam.

Dionyſius, Siciliae tyrannus, ſcripſit *tragoedias* et *comoedias* et *hiſtorica.*

Dionyſius, filius Siciliae tyranni, et ipſe tyrannus et philoſophus. Scripſit *epiſtolas* et *de poematibus Epicharmi.*

Διονύσια σκώμματα, dicteria in Bacchanalibus.

Diopithes legem tulerat, teſte Aeliano, vt ciui, in Piraeo pernoctanti, capitale eſſet. Ipſe deinde eo nomine, quum aliquando, veſpera opprimente, in Piraeo noctem manſiſſet, ab inimicis capitis accuſatus.

Digitized by Google

Dioſcorides, Anazarbenſis, medicus, cognomento *Φακᾶς*, ob lentes, quas in facie habebat. Vixit apud Cleopatram Antonii tempore, ſcripſitque libros XXIV. omnes de re medica, eosque celeberrimos.

Dioſcorius, Myraeus, grammaticus, praefectus vrbi et praetorio,, qui Leonis, imp. filias Byzantii docuit. infra Θυάτειρα.

Dioxippus, Athenienſis, comicus. Eius fabulae: *ἀντιπορνοβοσκὸς, Φιλάργυρος, ἱστοριογράφος, διαδικαζόμενοι.*

Διφθέρα. Eis *διφθέρας* in pellibus ſcripta conſilia ſua Thoracion cum hoſtibus in Laconia communicabat.

Dipnoſophiſtae, liber valde vtilis, cuius Athenaeus auctor eſt. Ulpianus vnus dipnoſophiſtarum etc. Supra, *κειτούκειτος.*

Dithyrambodidaſcali. Hi de rebus, quae in ſublimi fiunt et nubibus, multa dicere ſolebant, vocibusque compoſitis vtebantur, dicentes exempli cauſa *ἐνδιαεριαυεριυηχέτυς.* Talis erat Ion, Chius, poeta, qui poema fecit, cuius initium eſt: *ἀοῖον ἠεροφοίταν ἀστέρα μῆνα μέν* etc. nn) vnde Ariſtophanes, iocans, *matutinam ſtellam* eum vocatum fuiſſe ait. Fuit autem valde celebris, [☛] ſcripſitque comoedias, et epigrammata et ſoluto ſermone *πρεσβευτικόν.* Exſtat etiam Socratis, philoſophi, in eum *λόγος.* Callimachus etiam in Choriambis eius meminit, aitque, multa ſcripſiſſe. *Dithyrambus* vero dicitur et Bacchus, (quod per binos quaſi fores in lucem prodierit tum vteri matris, Semeles, tum Iouis femorum) et hymnus in Bacchum. Denique *Διθυράμβων νῦν ἔχεις ἐλάττονα* dicitur de hominibus ſtolidis et inconſideratis.

Δόγματα. Plato, quae vera eſſe percipit, enunciat, falſa coarguit, de incertis ſuſtinet adſenſum. Atque de his, quae vera ipſi videntur, quatuor perſonas loquentes inducit, Socratem Timaeum, et hoſpitem Athenienſem atque Eleatem: qui non ſunt Plato ipſe et Parmenides, ſed duae fictae perſonae etc. Philoſophorum alii mundum ortum habuiſſe, alii ortu caruiſſe dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum ſtatuunt. Anaxagoras vero et Pythagoras, in Aegyptum profecti, et Aegyptiorum et Hebraeorum vſi conſuetudine, rerum cognitionem ab illis hauſerunt. Poſtea vero et Plato, vt Plutarchus in parallelis refert. Quin etiam Aegyptii primi ſolem et lunam Deos vocarunt, Oſirim et Iſidem, Θεὺς a *θεῖν currere* etc.

Domitianus Neruam, vt imperio inſidiantem, amouit et Apollonium, Tyaneum, vt Neruae amicum, comprehenſum totondit, et vinctum in iudicium adduxit. Quum vero philoſophus illi non cederet, deridens eius acta, verecundia commotus eum dimiſit. Tunc ad eum Apollonius: *nequaquam me occides; necdum enim fato maturus ſum, ὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ ὔτοι μόρσιμός εἰμι.* Atque e veſtigio ipſum euanuiſſe ferunt. Hic et philoſophos et mathematicos Roma expulit. Sub hoc et Ioannes, euangeliſta, in Patmum relegatus. Idem etiam, Dauidici generis homines, *τὺς ἀπὸ τῦ γένυς Δαβίδ* interfici iuſſit, multique ſub eo Chriſtiani martyres facti ſunt. Sed Nerva Ioannem, theologum, exſilio liberauit.

Domninus,

nn) Sed *Küſter* ex ſcholiaſte Ariſtoph. corrigere iubet *ἀέριον ναύαμεν* etc. *matutinam et aeriuagam ſtellam exſpectauimus etc. Harl.*

Domninus, philoſophus, natione Syrus, ex Laodicea, vel Lariſſa, vrbe Syriae, Syriani diſcipulus, et Procli condiſcipulus, vt ait Damaſcius. In mathematicis diſciplinis exercitatus, in aliis philoſophiae partibus etiam παλαιότερος ſubactior. Quare et multa in Platonicis dogmatibus innouavit, vnde Proclus aduerſus eum ſcripſit πραγματείαν καθαρτικὴν τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος, *repurgationem platonicorum dogmatum.* Ab Aeſculapio iuſſus, quod ſanguinem exſpueret, ſuillis carnibus veſci, obſequutus eſt: at Plutarchus, Athenienſis, Aeſculapii ſtatuam intuens, in templi enim veſtibulo dormiebat, o Domine inquit, quid ſi Iudaeo, hoc morbo laboranti, remedium commendaſſes? Itaque Aeſculapius, ſtatim ex ſtatua ſonum ſuauiſſimum edens, aliam curandi morbi rationem ei praeſcripſit. Ad Domninum iam aetate prouectum, acceſſit [?] Aſclepiades, adoleſcens, et arithmeticum ipſi theorema propoſuit etc.

Dorius cantus, Δώριος αὔλησις, eſt modus quidam muſicus, vt etiam Lydius et Phrygius. — Δώριος οἰκονομία, *modus dorius.* — *Dorius* praeterea eſt nomen proprium et *Doriſcus* nomen loci.

Dorus, (Δῶρος) Arabs, quem Damaſcius in hiſtoria philoſophica ait fuiſſe veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Iſidorus, philoſophus, initio ſenſit Ariſtotelicis opinionibus irretitum, et paullatim reuocauit ad illas Platonis magnificae ſcientiae ſublimes et illuſtres ſententias, vt reiecta illa peripatetica ſubtilitate, res minutas colligente, ſe conferret ad illam, quae per Prometheum quemdam cum ignis ſplendore coelitus ad homines demiſſa eſt, dialecticam, quae eſt mentis et prudentiae puriſſima αὐτοψία ſiue inſpectio.

Δόσις. Apud oratores peculiariter ſic vocantur tabulae teſtamenti, in quibus quis, quae ſua ſunt, alteri dat, interueniente magiſtratuum ſiue Archontum auctoritate.

Draco, Athenienſium legiſlator. Hic quum Aeginae in theatro propter leges latas laetis acclamationibus celebraretur, pluribus petaſis et tunicis et palliis in eius caput iniectis, ſuffocatus eſt, et in ipſo theatro ſepultus. Vixit iisdem temporibus, quibus ſeptem Sapientes, aut potius fuit illis antiquior. Quum ſenex iam eſſet, Olympiade XXIX. leges Athenienſibus tulit. ὑποθήκας ſiue *vitae degendae praecepta* ſcripſit tribus circiter verſuum millibus.

Draco, nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Theſſali, pater Hippocratis, cuius filius rurſus fuit Draco, et ipſe medicus, qui Rhoxanen, Alexandri Macedonis coniugem curauit.

Draco Stratonicenſis, grammaticus, ſcripſit *de arte grammatica: orthographiam:* περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων *de coniugatis nominibus: de pronominibus: de metris verſuum: de Satyris: de Pindari carminibus: de Sapphonis metris: de Alcaei carminibus.*

Ἐκβιαστής. Ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας, *ambo ſunt acres exactores iuris, qui nos ſtimulis ad iuſtitiam exactiſſimam incitant.* Haec de Gregorio et Baſilio.

Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική, *exciſa eſt muſica.* Quum veteres olim in conuiuiis eruditas quaeſtiones tractare ſolerent, poſteri pſaltrias et cithariſtrias et ſaltatrices earum loco introduxerunt. Vnde quidam καινοτομίαν, nouitatem hanc reprehendentes, prouerbio illo vſi ſunt.

Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις, *e Maſſilia venis*, dicitur de hominibus effeminatis et delicatis, quales Maſſilienſes olim fuiſſe dicuntur.

Digitized by Google

'Ελατὴρ.

Εἰδήσεις 'Αλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
Ἔξοχον, ὃν Μουσῶν ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει.

Cognoſces Alcmanem, lyram Laconicam ſcite pulſantem, quem nouem Muſae habent.

Elea, patria Zenonis, olim Hyele, Phocaeenſium colonia, oppidum obſcurum, et quod bonos tantum viros alere poterat. Hanc Zeno magis amabat, quam Athenienſium iactantiam; itaque raro apud illos verſatus in patria conſenuit.

'Ελεγέειν oo) pro *delirare* quidam veterum dixerunt. Et ſunt, qui carmen elegiacum hinc dictum putent. Theocles, Naxius aut Eretrienſis, inſania correptus, carmen hoc primus cecinit.

Elegus carmen lugubre ſic adpellatum, quod ſaepe in eo ἒ ἒ dicatur. Vel lamentationes, quae ad tibiam canuntur. Poſtea Midiam, Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras et ſacrificia tranſtuliſſe dicunt, quod matrem ſuam defunctam in dearum numerum referre vellet.

Eleuſius, Cyzicenus et Marathonius, et CPol. non quidem magna dicendi facultate praediti, ſed auſtero vitae genere et fictae modeſtiae ſimulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos ſectatores ſibi conciliarunt et monaſteria, ingenti hominum vtriusque ſexus multitudine referta, inſtituerunt.

Empedocles, Metonis, vel Archinomi, vel Xeneti F. frater Callicratidis, primo audiuit Parmenidem, cuius etiam, vt Porphyrius in hiſtoria philoſophica auctor eſt, amaſius fuit. Alii aiunt, fuiſſe Telaugis diſcipulum, Pythagorae filii. Agrigentinus, philoſophus phyſicus, Pythagorae ſectam ſequutus, quam etiam aemulatus eſt Apollonius Tyaneus etc. Diſcipulum habuit Gorgiam, Leontinum oratorem. Scripſit verſibus heroicis *tres libros* περὶ Φύσεως τῶν ὄντων *de rerum natura*, ſunt autem verſuum circiter duo millia. Item *de re medica*, oratione ſoluta, et multa alia. etc. *Empedoclis inimicitia*, prouerbium, quod dicitur de iis, qui diuturnas inimicitias aduerſus aliquos gerunt.

Empedotimus ſcripſit περὶ Φυσικῆς ἀκροάσεως *de phyſica auſcultatione*, de quo (Iulianus) ὁ παραβάτης in opere, quod Cronia inſcribitur: *Nos autem, Empedotimo et Pythagorae credentes, et iis, quae Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, et paullo ante inclitus ille rerum diuinarum interpres Iamblichus nobis oſtendit.*

'Ενιαυτὸς Μέτωνος, *annus Metonis*, i. e. orbis annorum XIX. Meto enim, mathematicus, periodum temporis, ex XIX. annis conſtantem, inuenit.

Ennius, poëta romanus, (i. e. latinus,) quem Aelianus laude dignum eſſe ait, quod Scipionem magnifice extollere cupiens ſcripſit, ſolum Homerum laudes, illo dignas, canere poſſe, adeoque praeſtantiam eius intelligere ſe demonſtrauit poëta Meſſapius (h. e. Ennius, qui a Meſſapo, rege, ſuam repetebat originem.)

'Εν πέντε κριτῶν γόνασι. *in quinque iudicum genibus.* Olim quinque iudices de comicis iudicabant, vt ait Epicharmus. Dictum ad imitationem illius: Θεῶν ἐν γόνασι κεῖται. Olim in genibus iudices habebant ea, quae nunc in tabellis ſcribuntur.

Epaphroditus, Chaeronenſis, grammaticus, Archiae, Alexandrini, grammatici, alumnus apud quem inſtitutus, a Modeſto, Aegypti praefecto, emtus eſt, cuius filium Pitelionum

oo) At Küſterus e codd. Paris. et propter litterarum ſeriem edidit ἐλεγαίνειν. *Harl.*

num inſtituit. Claruit Romae tempore Neronis ad Neruam vsque: quo tempore et Ptolemaeus Hephaeſtionis vixit, et multi alii viri, doctrina clari. Idem quum libros ſubinde emeret, ad XXX. mille ſibi comparauit, eosque bonos et minime vulgares. Corpore fuit magno et nigro inſtar elephantiaci (ὡς ἐλεφαντώδης). Habitauit in Phaenianocoriis, vbi binas aedes habuit. Deceſſit aqua intercute, annum agens LXXV. multaque ſcripta reliquit. v. notam. I. pag. 790.

Ἐπειοῦ δειλότερος *Epeo timidior* Cratinus, comicus, dicebatur, fortaſſe quod, quum Oeneidi tribui praeeſſet, timidior videretur. Epeus enim timidus erat.

Ephectici philoſophi ſic adpellati ab ἐπέχειν, *inhibere*, quod adſenſum de rebus inhiberent, easque comprehendi non poſſe ſtatuerent. καὶ δογματίζειν pp) αὐτὰ ἀκατάληπτα.

Epheſiae litterae, i. e. incantationes quaedam obſcurae, quas et Croeſum in rogo dixiſſe ferunt. Et Olympiae Mileſio et Epheſio luctantibus, aiunt Mileſium luctari non potuiſſe, quod alter litteras Epheſias talo pedis adligaſſet. Ea autem re comperta, litterisque illis ſolutis, *Epheſium* tricies qq) fuiſſe proſtratum.

Ephippus, Athenienſis, comicus mediae comoediae.

Ephippus, Cumanus, filius Demophili vel Antiochi, Iſocratis, oratoris, auditor, hiſtoricus, qui filium habuit Demophilum, hiſtoricum. Vixit Olympiade XCIII. ita vt Philippi Macedonis regnum anteceſſerit. Scripſit hiſtoriarum ab Ilii expugnatione troianoque bello ad ſua vsque tempora *libros XXX. de bonis et malis libris XXIV. Rerum admirabilium τῶν ἑκασταχοῦ, quae in quauis regione obſeruantur, libros XV. De rebus, quas quisque inuenit libros II.* et alia.

Ephorus, Cumanus, et Theopompus, Damaſiſtrati F. Chius, ambo Iſocratis diſcipuli, ſed ingenio et ſtilo quam maxime inter ſe diſcrepantes. [?] Nam Ephorus ingenio erat ſimplici, et quod ad dictionem eius hiſtoricam adtinet, ſupinus et ſegnis ſemperque remiſſus. Theopompus vero ingenio erat acerbo et maligno; at dictione copioſus et denſus, ac vehementiae plenus: ceteroqui veri ſtudioſus in iis, quae ſcribebat. Iſocrates igitur hunc quidem fraenis, Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem, in exilium eiectus, ſupplex ad templum *Dianae* Epheſiae confugit. Multas etiam epiſtolas contra Chios ad Alexandrum miſit, eumdemque multis laudibus ornauit. Dicitur etiam vituperationem eius ſcripſiſſe, ſed quae non exſtat.

Epicharmus, Tityri vel Chimari vel Sicidis F. Syracuſanus, vel ex Sicanorum ciuitate, Craſto, qui una cum Phormo comoediam Syracuſis inuenit. Docuit fabulas LII. vel, vt Lycon ait, XXXV. Quidam tradunt, ipſum fuiſſe Coum, unum ex iis, qui cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii Samium: alii Megaris, vrbe Siciliae oriundum. Fuit ſex annis ante bellum Perſicum Syracuſis docens; quo tempore Athenis Euetes, et Euxenides et Mylus fabulas edebant.

Epicrates,

pp) Fallitur Suidas, Scepticis tribuens, quod fuit quorundam Academicorum. Nam Sceptici nihil ſtatuerunt neque ἰδογμάτισαν, ſed tantummodo dubitare ſe profitebantur. Vide, ſi placet, quae notaui ad Sextum Empiricum.

qq) Küſter ad h. l. tom. II. pag. 919. not. 8. pro τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν legere malit τρὶς τὸ ἑξῆς π. *ter deiectum fuiſſe* ab aduerſario ſuamque emendationem late pulcreque explicat, probatque. *Harl.*

Epicrates, Athenienſium orator, *σακεσφόρος barbiger* adpellatus, cuius meminere Ariſtophanes, Plato comicus et Demoſthenes, orat. de falſa legatione. Alius, cuius meminit Lycurgus, orat. de adminiſtratione aerarii, quem ſexcenta talenta in bonis habuiſſe aiunt. Alius Epicrates, Aeſchinis, oratoris, adfinis, qui Cyrebion cognominabatur, teſte Demoſthene orat. contra Aeſchinem.

Epictetus ex Hierapoli Phrygiae, philoſophus, ſeruus Epaphroditi, unius de ſatellitibus imp. Neronis. Ob defluxionem altero crure debilis in nouae Epiri vrbe, Nicopoli, habitauit et vitam vsque ad M. Antonini imperium produxit. Scripſit multa. Theoſebius, philoſophus, multa ex Epicteti ſcholis deſumta dixit, alia et ipſe excogitauit. Quare et praecepta vitae talibus libris complexus eſt et poſteritati reliquit, qualibus et Epictetus, ita vt noſtri temporis Epictetus eſſe videatur, exceptis tamen opinionibus ſtoicis. Theoſebius enim nullius ſcriptoris opiniones tam amplectebatur et admirabatur, quam Platonis veritatem. Quinetiam quemdam libellum conſcripſit de rebus in magni Politia (Platonis) eleganter dictis. Quamuis remp. non attigit, ſed privatum coluit vitae genus, cui et Socrates ille et Epictetus *καὶ πᾶς εὖ φρονῶν* et quilibet cordatus ſtudet etc. *ex Damaſcio.*

Epicurus, Neoclis F. Athenienſis, populo Gargettius, matre Chaereſtrata, [ſ] frater Neoclis, Chaeredemi, et Ariſtobuli, ſiue Ariſtodemi, philoſophari coepit ab anno duodecimo aetatis: peculiaris ſectae conditor. Et primum quidem Sami cum parentibus commoratus eſt, deinde Mitylenae annum unum ſcholae praefuit, poſtea Lampſaci docuit, et denique Athenis in horto ſuo. Audiuit Nauſiphanem, Democriteum et Pamphilum, Platonis diſcipulum. Natus eſt Olympiade CIX. ſeptem annis poſt mortem Platonis, et vitam produxit vsque ad ſucceſſores Alexandri M. et Antigonum, qui Gonatas dictus eſt. Schola eius permanſit vsque ad Caeſarem primum annos CCXXXVII. et intra tempus iſtud XIV. ſucceſſores habuit. Scripta eius ſunt multa. In teſtamento ſuo iuſſit Metrodoro et Polyaeno ſodalibus ſuis ſemel quotannis parentari, ſibi vero bis etc. Epicurei SCto Roma ſunt eiecti, eosdem expulere Meſſenii in Arcadia, iisque expulſis totam vrbem a Timuchis, magiſtratibus ſuis, fecerunt purgari velut ſordibus quibusdam et purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii rr) quosdam Epicureos, illuc profectos, expulerunt, legemque tulerunt: *Epicurei ſapientiae effoeminatae et degeneris ac turpis inuentores Diisque inuiſi per praeconis vocem Lycto excedere iubentor etc,*

Epigenes, comicus. Ex eius fabulis ſunt *ἡρωΐνη*, *μνημάτιον*, *Βακχεία* (aut vti Küſter ex Athenaeo IX. pag. 184 malit *Βάκχαι*.) Athenaeo memoratae: duarum aliarum nomina addit Küſt.

Ἐπίγραμμα. Omnes inſcriptiones, quamuis non conſtent verſibus, dicuntur epigrammata.

Epilycus, poëta comicus. Ex fabulis eius eſt *κοραλίσκος*, vt teſtis eſt Athenaeus. lib. IV. pag. 133. et 140. vbi ſcribitur *Κωραλίσκος*.

Epimenides, Phaeſti aut Doſiadae aut Agiaſarchi F. matre Blaſta, Cretenſis Cnoſſius, poëta epicus. Huius animam ferunt corpore exceſſiſſe, quamdiu ipſe voluiſſet, et poſtea in illud reuerſam eſſe: cutemque longo poſt mortem eius tempore inuentam *γράμμασι*

rr) Confer *Triſtanum* tom. 1. p. 445.

μασι κατάστικτον, litteris notatam. Vnde prouerbium ἐπιμενίδιον δέρμα de rebus reconditis. Vixit Olympiade XXX. vt et ſeptem ſapientes Graeciae anteceſſerit aetate, vel ſaltem illos adtigerit. Hic iam ſenex Athenas, Cylonio ſcelere pollutas, luſtrauit Olymp. XLIV. Scripſit multa verſibus: itemque oratione proſa, myſteria quaedam et luſtrationes et alia aenigmatica. Ad hunc Solon, legislator, ſcripſit, reprehendens vrbis luſtrationem. Vixit annos CL. et ſex continuos dormiuit.

[ꝑ] Epinicus et ipſe comicus, ex cuius ſabulis ὑποβαλλόμεναι Athenaeo memoratae.

Epiphanius, Vlpiani F. Petraeus, ſophiſta, qui et in patria, Petra, et Athenis docuit. Scripſit περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν ςάσεων, *de iis, quae ſtatus cauſarum inter ſe communia habent et in quibus differunt. Progymnasmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam.* λόγους ἐπιδεικτικοὺς ſiue *eloquentiae ſpecimina* et *theoremata* quaedam *miſcellanea.*

Epiphanius, epiſcopus Conſtantiae, vrbis Cypri, olim Salamis dictae. Scripſit contra omnes haereſes, libros, qui *panaria* vocantur. Item alia multa, quae a doctis propter res ipſas, ab indoctis propter ſtilum leguntur. Deceſſit in extrema ſenectute.

Epiphanius, epiſcopus Selybriae, ſiue Olybriae. Scripſit λόγον ἀντιῤῥητικὸν κατ᾽ εἰκονοκαυτῶν, λίαν ὠφέλιμον, librum valde vtilem contra eos, qui imagines cremabant.

Epiphanius et Euprepius, Alexandrini, initiorum ſiue myſteriorum, apud Alexandrinos receptorum, peritiſſimi: Euprepius quidem illorum, quae Perſica vocabantur; Epiphanius illorum, quae in Oſiridis honorem celebrabantur, et celebratiſſimi Dei Aeonis etc. *(ex Damaſcio.)*

Epiſtola (IX.) Iuliani, parabatae, ad Porphyrium, catholicum, quae iubet copioſam Georgii (Cappadocis) bibliothecam omnis generis philoſophis, multis etiam commentariorum ſcriptoribus refertam, in quibus et multa ac varia Galilaeorum ſcripta, vniverſam ad ſe Antiochiam transmitti.

Ἐποποιΐα, ſic vocatur hiſtoria, heroico verſu ſcripta. Nam poeſis, quae caret ſabula, eſt epopoeia.

Eraſiſtratus, Iuliates Ceius, ex Iuliade, Cei, inſulae, oppido, filius Cretoxenae, Medii, medici, ſororis et Cleombroti. Hic Antiochum, regem, Stratonices nouercae amore laborantem, ſanauit. Sepultus eſt iuxta montem Mycalen, e regione Sami. Scripſit *de re medica libros IX.*

Eratoſthenes, Aglai vel Ambroſii F. Cyrenaeus, Ariſtonis, philoſophi, Chii, et Lyſaniae, Cyrenaei, grammatici, et Callimachi, poetae, diſcipulus. Arceſſitus Athenis a Ptolemaeo tertio ad quintum vsque vixit. Hic quod in omni doctrinae genere ſecundum locum teneret et viris ſummis proximus eſſet, *beta* vocatus eſt. Alii eum Platonem ſecundum vel iuniorem, alii πένταθλον et quinquercionem adpellarunt. Natus eſt CXXVI. Olympiade, obiit aetatis anno LXXX. ex inedia propter hebetatam oculorum aciem, relicto inſigni diſcipulo, Ariſtophane, [ꝑ] Byzantio, cuius diſcipulus fuit Ariſtarchus, huius vero Mnaſeas, Menander et Ariſtis. Scripſit philoſophica, poemata, et hiſtorias. *Aſtronomiam* ſiue *cataſterismos* de iis, qui inter aſtra relati ſunt. Item *de philoſophorum ſectis. De vacuitate doloris. Dialogos* multos et multa *grammatica.*

Erennius cognomen fuit Philonis Byblii, vt ipſe dicit.

Digitized by Google

Erinna, Teia vel Lesbia, vel Rhodia, vel, vt alii, Telia, ex Telo, parua inſula prope Cnidum. Fuit *ἐποποιὸς*, poetria epica, ſcripſitque *ἠλακάτην*, quod eſt poema, aeolica et dorica dialecto ſcriptum, verſibus CCC. Fecit et epigrammata. Obiit virgo, XIX. annos nata, amica et aequalis Sapphonis. Verſus eius iudicati ſunt Homericis pares.

Eriphus, comicus, ex cuius dogmatibus Αἰόλος, *πελταστής*, *μελίβοια*, vt Athenaeus libro XIV. Dipnoſophiſt.

Ἐς Μασσαλίαν πλεύσας, *Maſſiliam nauigans*, de iis dicitur, qui effeminate et molliter viuunt. v. ſupra, *ἐκ Μασσαλίας*· et *Athen.* XII. pag. 523.

Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ, *Myſorum vltimus nauigat*, prouerbium de iis, quibus dura et difficilia imperantur. etc.

Eſſaei, aſcetae inter Iudaeos, qui Phariſaeos et ſcribas ſeueritate diſciplinae longe ſuperarunt, *ἐπιμελοῦνται τῆς ἠθικῆς λέξεως, θεωρίᾳ δὲ τὰ πολλὰ παραμένουσιν* dictionem moratam curant, et in contemplatione plerumque perſeuerant, vnde etiam vocantur Eſſaei, i. e. Θεωρητικοὶ, *contemplatores.*

Euagoras, Lindius, hiſtoricus, ſcripſit *vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum quaeſtiones, ordine alphabetico; Thucydidis artem rhetoricam libris V. De dictionibus difficilibus ac controuerſis apud Thucydidem; hiſtoriam regum Aegyptiorum.*

Euagrius varia ſcripſit et inter ea commentarium in Prouerbia Salomonis.

Euangelus, comicus, e cuius dramatibus *ἀνακαλυπτόμενος* apud Athenaeum. [lib. XIV. pag. 644. ſed ibi fabula haec adpellatur Ἀνακαλυπτομένη, notante Küſtero, ad t. I. pag. 880.]

Euathlus, orator improbus, garrulus et ignobilis.

Eubulus, demagogus clariſſimus.

Eubulus, Sphettius Athenienſis, Euphranoris F. comicus. Docuit fabulas CIV. vixitque Olympiade CI. medio inter mediam et veterem comoediam tempore. v. notam Küſteri.

Euclides, ex Megaris, in Iſthmo ſitis, philoſophus, auctor ſectae, quae ab ipſo Megarica, Dialectica aliis et Eriſtica. Fuit Socratis diſcipulus eique Ichthyas et poſtea Stilpon in ſchola ſucceſſit. Scripſit dialogos, *Alcibiadem*, *Aeſchinem*, *Critonem*, *Phoenices*, *Lampriam*, *Amatorium* et alia quaedam.

Eudaemon, Peluſiota, grammaticus, aequalis Libanii Sophiſtae, ad quem etiam diuerſa ſcripſit. Hic varia compoſuit *poemata, et artem grammaticam et orthographiam nominum.*

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων, h. e. *infeliciſſimus*, in Carcini, poetae, filios etc.

Eudemus, orator, varia ſcripſit et praecipue Lexicon vtiliſſimum verborum, [P] quibus oratores et optimi quique ſcriptores vtuntur, ordine alphabetico. [Küſter. in not. 2. t. I. pag. 885. lexica, quae hodie in diuerſis exſtant bibliothecis et *Eudemi*, rhetoris, nomen praeferunt, *ψευδεπίγραφα* eſſe exiſtimat.]

Εὖ *διάγειν*. Hanc formulam ſalutandi epiſtolis ſuis praeſcripſit Epicurus. Cleon vero *χαίρειν*. Plato *εὖ πράττειν*.

Eudoxius, epiſcopus Antiochiae, ex Arabiſſo, oppido minoris Armeniae oriundus, cuius pater, Caeſarius, ſub Maximiano martyrii corona redimitus eſt. etc.

Eudoxus,

Digitized by Google

Eudoxus, Aeſchinis F. Cnidius, philoſophus, Platonis aequalis, cui fuere tres filiae, Actis, Delphis, Philtis. Aſtrologiae inſigniter deditus fuit ſcripſitque plura eius generis, et *octaëteridem*, nec non *Aſtronomiam* [55]) *verſibus heroicis*.

Euenos, duos aiunt fuiſſe elegiacos poetas, eosque ambos Parios.

Εὐεςὼ, *animi tranquillitatem* Democritus, Abderita, docuit finem eſſe et ſummum felicitatis, etc.

Eucterius, Iouiniani imp. temporibus doctrina quidem et ingenii praeſtantia antiquis non inferior, ſed qui ex molli ſimplicitate multos inſontes paſſus eſt iudicii laqueis irretiri.

Eugenius, Trophimi F. Auguſtopolitanus, Phryx, grammaticus, docuit CPoli, vbi valde clarus fuit iam ſenex tempore Anaſtaſii imp. Scripſit de dimenſione verſuum melicorum Aeſchyli, Sophoclis et Euripidis in fabulis XV. De paeonio et palimbacchio metro; de nominibus templorum et quomodo ea proferri debeant, vt Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Vocabula miſcellanea ordine alphabetico, in quo opere etiam noua quaedam et ſingularia habet ad accentum, ſpiritum, ſcripturam, fabulam aut prouerbium pertinentia; de nominibus, in α deſinentibus, vt ἄνδεια vel ἰνδία et quando ea biſariam efferantur. Item alia quaedam iambica trimetra.

Εὔλογον ἀξίωμα, *axioma probabile*, differt a καταληπτικῇ φαντασίᾳ ſ. comprehendente phantaſia. Cleanthes, philoſophus, appoſitis ipſi iuſſu Ptolemaei, regis, malis punicis cereis, negauit, ſe falſo viſo aſſenſum, ſed tantum probabile putaſſe etc.

Eumolpidae ab Eumolpo, Thrace, qui rationem initiandi inuenit, vel a Muſaei filio, qui fuit a ſecundo quintus.

Eumolpus, Eleuſinius vel Athenienſis, filius Muſaei, poetae, et, vt quidam tradunt, diſcipulus Orphei, poeta epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad lyram enim poetae de palma inter ſe certabant. Scripſit τελετὰς Δήμητρος, *Initia Cereris*, eiusque ad Celeum aduentum [?] et miniſteria, filiabus eius tradita, eaque omnia verſibus heroicis MMM. *Chiroſcopicorum* librum vnum, proſa oratione.

Eunidae apud Athenienſes familia citharoedorum, ſacris inſeruientium.

Eunomius, tempore Valentis imp. epiſcopus Cyzicenus, notarius Aëtii, quem cognominant atheum, cum quo diu verſatus, ſophiſticum eius differendi modum imitatus eſt. Eius *ſeptem libri in epiſtolam ad Romanos* et aliae, quae circumferuntur, lucubrationes, verborum quidem copia abundantes, at ſententiarum inopes. Ex *Socratis* hiſt. eccleſ. IV. 7.

Euodus, Rhodius, poeta epicus, Neronis tempore vixit, poeta latinus admirabilis. Huius libri nulli exſtant.

Euphorion, filius Aeſchyli, tragici, Athenienſis, tragicus et ipſe: qui fabulis, quas pater ante in lucem non ediderat, certans quater vicit, ſcripſit et ipſe quaedam dramata.

Euphorion, Polymneſti F. ex Chalcide Euboeae, diſcipulus in philoſophicis Lacydis et Pritanidis: in poeticis vero Archebuli, Theraei, poetae, cuius etiam deliciae fuiſſe fertur. Natus eſt Olympiade CXXVI. quo tempore et Pyrrhus a Romanis victus eſt. Eum Nicia Alexandri, regis Euboeae, Crateri filii, vxor amauit; hinc praedives

Mmm 2

55) Non Eudoxus verſus ſcripſit, ſed Aratus Eudoxi proſa.

Digitized by Google

ves ad Antiochum magnum, regem Syriae, ſe contulit et eius bibliothecae praefectus; ibidem defunctus, Apameae, vel vt alii, Antiochiae, ſepultus eſt. Libri eius verſibus heroicis ſcripti ſunt hi: *Heſiodus*, *μοψοπία ἢ ἄτακτα*, *Mopſopia* ſiue *Miſcellanea* libris V. opus continens hiſtorias miſcellas, inſcribiturque Mopſopia, quia Attica olim ita dicta eſt a Mopſopia, filia Oceani. Definit in Attica Chiliade; nam liber quintus inſcribitur ἐπιγράφεται ἡ πέμπτη (ſcil. βίβλος), χιλιὰς περὶ χρησμῶν ††) *Chilias de oraculis*, quae poſt mille annos euentus comprobauit. Diſputat enim aduerſus eos, qui ipſum, depoſita apud illos pecunia, fraudarant, docens, eos vel multo poſt tempore poenas daturos eſſe.

Eupithius et Archiadas, duo Hegiae, (philoſophi,) filii, de quorum ingenio et moribus quaedam ex Damaſcio etc.

Eupolis, Athenienſis, comicus, qui annos natus XVII. in ſcena certare coepit ediditque fabulas XVII. vicit ſepties. Idem in bello contra Lacedaemonios naufragio in Helleſponto periit. Vnde lex lata eſt, quae poetas vetuit militare. Fabulae eius ſunt: αἶγες, ἀστράτευτος ἢ ἀνδρογύνη et aliae.

Εὖ πράττειν, hanc formulam ſalutandi Plato epiſtolis ſuis praeſcribere ſolebat. Scripſit autem Epiſtolas XIII. easque morales. Vide ſupra, εὖ διάγειν, et Cleon, χαίρειν.

Eurybatus, i. e. *homo malus*. ductum eſt prouerbium ab Eurybato quodam; variorum opiniones atque interpretationes vide apud Suidam: adde Küſteri notas.

Euripides, Athenienſis, tragicus, antiquior celebri illo Euripide. Docuit ſabulas XII. vicit bis.

Euripides, Mneſarchi ſeu Mneſarchidae et Clitonis F. non ex matre, olerum venditrice, ſed ex genere nobiliſſimo, vt demonſtat Philochorus. Natus fuit eo die, quo Graeci Perſas fugarunt. Initio pictor, deinde Prodici in rhetoricis, Socratis vero in doctrina de moribus et in rebus philoſophicis diſcipulus. Audiuit etiam Anaxagoram, quem quum vidiſſet in diſcrimen capitis ob dogmata veniſſe, animum ad tragoediam adpulit homo ſeueris moribus ac triſtis, vnde et μισογύνης ſiue mulierum oſor eſt exiſtimatus. Duxit tamen Choerinam, Mneſilochi filiam, ex qua Mneſilochum, Mneſarchidem et Euripidem ſuſcepit. Hac repudiata, alteram, aeque impudicam, eſt expertus. Athenis relictis apud Archelaum, Macedoniae regem, in ſummo vixit honore, ſublatus, vt aiunt, a canibus per inſidias Arrhidaei, Macedonis, et Crateuae, Theſſali, poetarum, ipſi inuidentium: vel laceratus a mulieribus, cum noctu Craterum, Archelai delicias, vel vxorem Nicodemi Arethuſii peteret. Annos aiunt vixiſſe LXXV. oſſaque eius Pellam, iubente rege, translata. Fabulae eius LXXV. vel, vt alii, XCII. ex quibus exſtant LXXVII. Vicit quinquies, quater adhuc ſuperſtes, ſemel vero poſt obitum fabulam eius in ſcena exhibente Euripide, fratris ipſius filio. Fabulas edidit per totos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII. conf. Küſteri not.

Euripides, tragicus, prioris ex fratre nepos, vt tradit Dionyſius in Chronicis. Scripſit Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν, editionem Homericam, niſi ſortaſſe ea alterius ſit. Fabulae eius ſunt Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Euſchemus, comicus. Ex ſabulis eius ἐμπολή, teſte Athenaeo.

Euſebius,

††) Küſter malit legere Ἐπιγρ. δὲ Χιλιὰς, ἡ περὶ Χρησμῶν omiſſo vocab. πέμπτη, et ſic vertit, ſed admiſſa Fabric. interpretatione et ellipſi, nil erit mutandum. *Harl.*

Euſebius, Pamphili, Arianae ſectae addictus, Caeſareae Palaeſtinae epiſcopus, ſacrarum ſcripturarum inſigniter ſtudioſus et diuinae bibliothecae vna cum Pamphilo, martyre, diligentiſſimus inueſtigator. Multa edidit opera, inter quae ſunt iſta: *euangelicae demonſtrationis libri XX. euangelicae praeparationis libri XV. Theophaniae libri V. eccleſiaſticae hiſtoriae libri X. Canones chronici variae hiſtoriae, et eorum epitome; de euangeliorum diſſenſione; in prophetam Eſaiam libri X. Contra Porphyrium*, qui tunc, vt quidam putant, in Sicilia ſcribebat, *libri XXX.* Τοπικῶν ſiue *de locis ſacris liber; apologiae pro Origene libri VI. De vita Pamphili libri III. De martyribus* alia opuſcula; *in Pſalmos CL.* commentarios eruditos, et multa alia. Floruit maxime temporibus Conſtantini imp. ac Conſtantii, et ob amicitiam, [¶] quae ipſi cum Pamphilo, martyre, interceſſit, ab eo cognomentum ſortitus eſt. Scripſit etiam *ad Marinum*, in quo opere dicit, Chriſti eccleſiam duo vitae genera et inſtituta praecipere, quorum vnum ſit excellens et ſupra communem vitae humanae rationem poſitum, quale eſt monachorum; alterum minus ſublime et communi hominum vitae accommodatum, quod nec a coniugio abhorreat.

Euſtathius, Epiphanienſis, ſcripſit *compendium chronicum* rerum, ab Aenea vsque ad Anaſtaſium, imp. geſtarum *libris* uu) *nouem.*

Euſtathius, Sebaſtianus cum Baſilio, Ancyrano, eiusdem vrbis epiſcopo, ſectae Macedonianae caput fuit.

Euſtephius, Aphrodiſienſis, ſophiſta vnus ex illuſtribus Adrottorum, quae eſt vrbs Lydiae, incolis. Scripſit *declamationes.*

Euſtochius, Cappadox, ſophiſta. Scripſit *Cappadociae et reliquarum gentium antiquitates*, et τὰ κατὰ Κώνςαντα τὸν βασιλέα vv). *res geſtas ab imperatore, Conſtante.*

Euthycles, ex cuius comoediis ſunt ἄσωτοι ἢ Ἐπιςολὴ teſte, Athenaeo in Dipnoſophiſt.

Euthydemus, magiſter Apollonii, Tyanei, Tarſenſis Cilix etc. (ex Philoſtrato.)

Euthymenes, archon Athenienſis, ſub quo abrogatum eſt decretum, archonte Morychide ſcriptum, quo comicis adimebatur libertas aliquem in ſcena perſtringendi.

Eutropius, Italus, ſophiſta, hiſtoriae romanae compendium latina lingua ſcripſit, aliaque. [Alii apud Suidam ſequuntur: *Eutropius*, eunuchus, tutor Theodoſii, imper. et *Eutropius*, praepoſitus cubiculi Arcadii, imper. homo ſceleratiſſimus.

Eutyches, CPoli monaſterii praefectus, impiae ſectae Manetis et Apollinaris tertius defenſor etc. (ex Theodoro Raithuenſi.)

Euxenus, vir non admodum probus nec actuoſae vitae deditus, et Epicuri moribus imbutus. Pythagorae vero opiniones ita cognoſcebat, vt aues ea, quae diſcunt ab hominibus, χαῖρε vel εὖ πράττε, et ζεὺς ἵλεως. Apollonius puer Euxenum audiebat, ſed ad decimum ſextum annum progreſſus ad pythagoricam vitam ſe contulit, Euxenum tamen amare non deſiit etc. (ex Philoſtrato).

Ἐξ ἁμάξης. Apud Athenienſes feſtum erat Lenaea, in quo poetae, plauſtris inſidentes, certabant cantionibus riſus mouendi gratia, quod Demoſthenes dixit ἐξ ἁμάξης, *ex plauſtro.* Chorus Lenaeorum vocabatur Lenaites.

uu) Euagrius V. 24. *libros* tantum *duos* fuiſſe teſtatur.

vv) Ita *Cangius* pag. 31. ad Zonaram, ex Eudociae Ioniis MSS. [ſ. pag. 166. ed. Villoiſ.]

Ἐξηγηταί. Tres erant exegetae oraculo Apollinis deſignati, quibus curae erat luſtrare eos, qui aliquo piaculo obſtricti eſſent. Sic etiam vocabantur patriorum inſtitutorum et iurium interpretes. Peculiariter, interpretes ſacrorum, qui etiam de inferiis aliisque iuribus defunctorum conſulentibus reſpondebant.

Ezechias. Exſtabat liber Salomonis, remedia omnium morborum continens, qui templi limini inciſus erat. Hunc Ezechias oboleuit, quod populus mentem ad Deum non aduerteret, ſed quicunque aegri eſſent, curationes inde peterent, neglecta diuini numinis inuocatione.

Fabius Pictor, hiſtoricus romanus. Hic ait, nulli Romanorum magiſtratuum licere quicquam, quod ſit publicum, in priuatos vſus conuertere.

Falcidia lex a Caeſare Caio Octauio lata eſt, maximam etiam nunc auctoritatem habens in haereditatum ſucceſſionibus, a Falcidio, tribuno plebis, inuenta.

Faunus, Pici ſeu Iovis F. quem nomine planetae Mercurium adpellabant. Hic fuit aſtronomus, metallaque auri argenti et ferri inuenit, eorumque tractandorum rationem occidentales docuit. Quare etiam ab indigenis vocatus *πλουτοδότης, opum donator.* Inſidiis adpetitus a fratribus in Aegyptum fugit in tribum Chami, filii Noë, a quibus ſuſceptus cum ipſis habitauit. Idem aurea ſtola indutus et futura praedicens diuitiasque eis impertiens, tamquam Deus ab ipſis cultus eſt.

Fauorinus, Arelatenſis Gallus, ſexu Hermaphroditus, eruditiſſimus et philoſophiae peritiſſimus; rhetoricae inprimis addictus. Floruit tempore Traiani, imp. vitamque produxit vsque ad Hadriani imperium. Aemulatus eſt Plutarchum, Chaeronenſem, innumeris paene libris conſcribendis. Scripſit et philoſophica et hiſtorica, quorum magnus eſt numerus. Ex ipſius libris ſunt iſti: *De Homeri philoſophia; de Socrate et arte eius amotoria; de Platone; de Philoſophorum victu* et alia. Idem etiam *γνωμολογικὰ dicta ſententioſa* ſcripſit. v. Kuſter. not. tom. III. pag. 572.

Februarium menſem, a quodam conſule, *Februario*, natione Gallo, quod is inuidia ductus Camillum per mendacia expuliſſet vrbe, deinceps autem ipſe, Camillo poſt Brennum profligatum recepto, ſuamque bene dicente cauſſam, turpiter ex vrbe eſſet eiectus, veſte nudatus, iunceaque ſtorea circumdatus et neruis caeſus, fuiſſe denominatum, ceterisque menſibus factum breuiorem, Suidas forſan ex Antigonio quodam narrat, ſed Küſter. iure, nugas eſſe meras, indicat.

Flaminius *ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος*, orator, turbae rudi vendibilis et qui ad populum dicendo ſupra modum valeret, ceterum ad rem bellicam adminiſtrandam ineptus. (ex Polybio, III. cap. 80.)

Fronto, Emiſenus, orator, qui Romae temporibus Seueri, imp. vixit. Hic Athenis aemumulus fuit Philoſtrati primi et Apſinis, Gadareni, ibidemque obiit annos circiter LX. natus, et Longinum, criticum, ſororis, Frontonidis, filium, heredem reliquit. Scripſit orationes multas.

Fuluia (Φολβία) Antonii vxior. Haec Ciceronis caput amputatum genibus [¶] ſuis impoſuit, cumque ei contumelioſiſſime illuſiſſet atque illud conſpuiſſet, tandem diducto ore extractam eius linguam acu, qua figendis capillis vtebatur, additisque multis et grauibus probris, pro roſtris exponi iuſſit, vt, quo ex loco aduerſus ipſam olim concionans auditus fuerat, ibidem caput eius praeciſum ſpectaretur.

Gaianus,

Gaianus, Arabs, ſophiſta, diſcipulus Apſinis, Gadarenſis, vixit Maximini et Gordiani temporibus et ſcripſit *de conſtructione* libros V. item ***artem rhetoricam*** et ***declamationes.*** Idem Beryti docuit eloquentiam.

Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui Marci, Commodi et Pertinacis temporibus Romae vixit, Niconis, geometrae et architecti, F. compoſuit medica et philoſophica, itemque grammatica et rhetorica, quae, vt omnibus nota, recenſere ſuperuacaneum duxi. Vixit annos LXX.

Genethlius, Genethlii F. ex vrbe Petris, ſophiſta, Minuciani et Agapeti diſcipulus, aemulus Athenis Callinici. Memoria ita valuit, vt declamationem, ſemel auditam, repeteret. Obiit iuuenis, annos natus XXVIII. Scripſit λαλιὰς ſiue *διαλέξεις*, *adlocutiones et μελέτας declamationes*, inter quas eſt, *exſul ſe ipſum vendens poſt Thebarum excidium. Propempticum ad amicos ſuos*, Daduchum et Aſclepiadem. *Orationes panegyricas.*

Gennadius patriarcha CPol. conſpectum ab eo *Φάσμα δαιμόνιον* etc.

Georgius, magnae eccleſiae diaconus et chartophylax, cognomine *Piſides.* Scripſit ***hexaëmerum***, ſiue de opificio mundi, quod tribus fere millibus verſuum iambicorum conſtat: *de Heraclio, imp. et bello Perſico:* adhaec oratione ſoluta *Avarica et encomium Anaſtaſii, martyris.* Kuſteri not. I. pag. 475.

Geſius (*Γέσιος*), Petris oriundus, Zenonis imp. temporibus arte medica clariſſimus fuit, et Domni, Iudaei, praeceptoris ſui, gloriam penitus obſcurauit etc. Heraiſcum, cum Zenonis iuſſu quaereretur, domi ſuae occultauit, et deinde in fuga defuncto iuſta perſoluit. Baſilicus ideo ab imp. miſſus Agapium et caeteros philoſophos comprehenſos in praetorium abduxit. Ex Damaſcio.

Γνῶθι *σεαυτόν*, et *τὸ νόμισμα παραχάραξον*, praecepta Pythica, *Noſce te ipſum et opinionem vulgi contemne:* et, ***non veritatem***, *ſed nomiſma adultera.*

Goetiam, magiam, pharmaciam Medi et Perſae inuenerunt. *Magia* eſt euocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi cauſſa; qualia ſunt Apollonii Tyanenſis *θεσπίσματα*, *praecepta et oracula: Goetia, ἀπὸ τῶν γόων, a lamentis*, quae circa ſepulchra audiuntur ita dicta eſt, per quam animae defunctorum euocantur ab inferis. *Pharmacia* veneficium, per quod alicui pharmaca lethalia vel philtra praebentur. Magia et aſtrologia e Maguſaeis, id eſt Perſis, orta eſt. Perſae Μαγὼγ ſiue *Μαγουσαῖοι* ab indigenis vocantur.

[P] Gorgias, Charmantidae F. frater Herodici, medici, Leontinus, rhetor, Empedoclis diſcipulus, magiſter Poli, Agrigentini, et Periclis et Iſocratis et Alcidamantis, Eleatae, qui et in ſchola ipſi ſucceſſit. Porphyrius eum refert ad Olympiadem LXXX, ſed antiquior eſt. Rhetoricam primus in artem redegit etc. a ſingulis diſcipulis centum exegit minas, vixit annos CIX. et multa ſcripſit.

Gratianus, imp. Valentis ſaeuitiam in Chriſtianos deteſtatus, omnibus, lege lata permiſit, vt ſecure ac libere conuentus in eccleſiis propriis agerent, ſolis Ennomianis, Photinianis et Manichaeis conuenticula ademit.

Gregorius, Nazianzenus, in Cappadocia Baſilii, Caeſareenſis, amicus, grammaticus et poëta excellens, multo magis inſignis philoſophus et orator *ἀμφιδέξιος peritiſſimus* fuit. Multa ſcripſit oratione ſoluta ad *τρεῖς μυριάδας ςίχων* ad verſuum triginta millia. Ex

his

Digitized by Google

his ſunt: *de obitu fratris, Caeſarii; oratio funebris in patrem ſuum: altera in ſororem Gorgoniam: De pauperibus amandis: laudes Maccabaeorum: laudes Cypriani: laudes Athanaſii: laudes Hieronis, philoſophi: contra Iulianum, imp. orationes; de Spiritu S. oratione una: orationes panegyricae X.* aliaeque plurimae, quae omnibus notae ſunt. Secutus eſt genus dicendi, quo vſus eſt *Polemo*, Laodicenſis, qui Smyrnae eloquentiam docuit et Ariſtidis, rhetoris, praeceptor fuit. Scripſit et librum verſibus hexametris, in quo *virginitas et coniugium* inter ſe colloquuntur. Item de aliis argumentis diuerſo et omnifario genere carminis ad verſuum triginta millia. Huius meminit Philoſtorgius, licet Arianus etc. Gregorius, alio eccleſiae ſuae epiſcopo in locum ſuum ſubſtituto, ipſe ruri vitam monachi egit deceſſitque decimo tertio Theodoſii, imp. annos natus amplius XC.

Gregorius, epiſc. Nyſſenus, frater Baſilii, Caeſar. eruditiſſimus et eloquentiae laude nulli veterum cedens. Eximium librum *contra Eunomium* ſcripſit et aliud *de fabricatione hominis* aliasque homilias plurimas. Item *in Cantica canticorum, in Eccleſiaſtem et ad ſororem, Macrinam*, longam et elegantem orationem de anima. Scripſit et multa alia et admirabile illud *encomium Stephani*, primi martyris, et vitam *Gregorii, Thaumaturgi.*

Gregorius, qui et Theodorus, Thaumaturgus, Neocaeſareae in Ponto epiſcopus, ob graecarum latinarumque literarum ſtudium e Cappadocia adoleſcens ſe Berytum et inde Caeſaream Palaeſtinae contulit eum fratre, Athenodoro. Hos Origenes per quinquennium erudiit [✝] et ad fidem Chriſti paulatim reduxit. Gregorius, in patriam rediturus, *Origeni* praeſenti gratias egit *oratione panegyrica*, quae etiamnum exſtat: Scripſit et *metaphraſin in eccleſiaſtem*, breuem illam, ſed admirabilem: multasque *epiſtolas*, deceſſit ſub Aureliano clarus miraculis, quae epiſcopus edidit. *Athenodorus*, Gregorii frater, ſophiſta, ſcripſit *de incarnatione et fide orationem.*

Gregorius, Hermiae, philoſophi, frater, plane diſſimilis, ſupra modum acutus et ad quaeſtiones et diſciplinas expeditus, ceteroqui inquietus etc. e Damaſcii hiſt. philoſophica.

Gygis annulus, de hominibus valde verſutis et callidis. etc.

Γυμναστία διαλεκτική· Huiusmodi libros *Ariſtoteles* et *Theophraſtus* ſcripſerunt, quibus docent rationem probabiliter in vtramque partem diſſerendi.

Gymnaſius, Sidonius, ſophiſta, imperatoris, Conſtantini, temporibus vixit. Scripſit *declamationes et commentarium in Demoſthenem* et alia quaedam.

Haereſis. Hippobotus dicit, nouem eſſe ſectas ſiue diſciplinas philoſophorum, *Megaricam, Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anniceriam, Theodoriam, Zenoniam* ſeu *Stoicam, Academicam et Peripateticam.* Cynicae autem et Eliacae ac dialecticae non meminit. Pyrrhonia non poterit adpellari ſecta, nulla enim habet dogmata. Praeter has ſecta eclectica introducta eſt a Potamone, Alexandrino, qui ex ſingulis ſectis ea, quae ſibi placerent, eligebat etc. (*Ex Laertio* I. ſegm. 19. et 20.)

Harpocras, Ammonio (Herneae) familiaris, et Nicomedi, Iſidoro, Horapollini, Heraiſco etc. homo Aegyptius qui Zenonis, imp. tempore vixit. infra in Horapolline. Ex Damaſcio.

Harpocration, Argiuus, platonicus philoſophus, Caeſaris familiaris. Scripſit *commentariorum in Platonem libros XXIV. et dictionum Platonicarum libros II.*

Caius

Caius Harpocration, ſophiſta, ſcripſit *de Antiphontis figuris; de Hyperidis et Lyſiae orationibus*, et alia.

Aelius Harpocration, ſophiſta, ſcripſit *de illis, quae oratores ignoraſſe videntur: argumenta orationum Hyperidis; ementitam eſſe Herodoti hiſtoriam; de ordinibus militaribus apud Xenophontem; de arte rhetorica; de formis orationum.*

Valerius Harpocration, rhetor Alexandrinus, ſcripſit *Lexicon decem oratorum.* *ἀνθηρῶν συναγωγὴν* ſiue *floridorum collectanea.*

Hecataeus, Abderites, philoſophus, qui et Criticus et Grammaticus cognominatus eſt, quod adparatu grammatico abunde inſtructus eſſet. Vixit ſub Alexandri Magni ſucceſſoribus. Scripſit praeter alia de Homeri et Heſiodi poëſi.

[P] Hecataeus, Hegeſandri F. Mileſius, vixit temporibus Darii, qui poſt Cambyſem regnavit, (quo tempore et Dionyſius Mileſius vixit,) Olympiade LXV. hiſtoriographus. Hoc iunior fuit Herodotus, Halicarnaſſeus, qui multum ei debet. Fuit Hecataeus auditor Protagorae et primus hiſtoriam oratione proſa ſcripſit, vti primus Pherecydes (res philoſophicas) itidem oratione ſoluta expoſuit. Scripta enim Acuſilai adulterina ſunt. (infra, in *ἱερῆσαι*.)

Ἡκάτειον. Habebat Theagenes Hecatae ſimulacrum, quod, quocunque iret, conſulebat. Hic *καπνὸς fumus* vocabatur. Fuerunt et alii duo *Theagenes*, quorum alter de Homero ſcripſit, alter ob mollitiem fuit infamis. conf. Küſteri not. tom. I. pag. 687.

Hecebolius, ſophiſta CPolitanus, ſub Conſtantino Chriſtianiſmi ſe ardore flagrare ſimulans, ſub Iuliano ſtolidus ethnicus, poſt eius obitum iterum Chriſtianus, *πατήσατέ με*, clamauit, *τὸ ἅλας τὸ ἀναίσθητον*, *conculcate me fatuum ſalem.*

Hegelochus, tragicus hiſtrio, in Euripidis Oreſte pro *γαλήνα ὁρῶ* pronunciauit *γαλῆν ὁρῶ.* Eum, vt voce inſuauem, perſtringit Plato.

Hegemon, Demoſtheni memoratus pro Cteſiphonte. Vnus erat illorum, qui Macedonum partibus fauebant et muneribus corrupti credebantur.

Hegemon, Thaſius, cognomento *Φακῆ*. Ex eius dramatibus *Φιλίννα* teſte *Athenaeo* in Diphnoſophiſtis. XV. c. 16. pag. 699. v. Küſter. II. pag. 42. not. 11. et pag. 43. not. 1.

Hegeſippus, Crobylus cognomento, cuius eſſe putatur ſeptima Philippica, Demoſthenis nomine inſcripta. Ex eius dramatibus eſt *Φιλέταιρος*, vt meminit Athenaeus.

Hegias patrem virtute et ſcientia anteceſſit et iam adoleſcens ſpem fecit, ſe Plutarcho (Athenienſi) non inferiorem fore, vnde Proclus ipſum adhuc iuuenem non indignum habuit oraculorum chaldaicorum auſcultatione etc. (ex Damaſcio)

Helenus conſcripſit *χειροσκοπικὸν οἰώνισμα*, *diuinationem quae fit per inſpectionem manuum*, veluti cum expanſis et apertis alicuius manibus, ex ipſarum rugis coniicimus, eum liberos procreaturum eſſe, vel ſimile quid.

Heliconius, ſophiſta Byzantinus, ſcripſit *compendium Chronicon* ab Adamo vsque ad Theodoſium Magnum, libris decem.

Heliconius, aſtronomus, ſcripſit *apotelesmatica*, *de dioſemeis* et multa alia.

Helladius, Alexandrinus, grammaticus, qui ſub Theodoſio iuniore, imp. [P] vixit. Scripſit ordine alphabetico *de vſu omnis generis vocabulorum.* *ἔκφρασιν Φιλοτιμίας deſcriptionem ambitionis. Bacchum* ſiue *Muſam. deſcriptionem balnei Conſtantiani; laudes imp. Theodoſii.*

Hellanicus, Mytilenaeus, hiſtoricus, Andromenis vel Ariſtomenis F. vel Scamonis, cui cognominem filium habuit. Commoratus eſt cum Herodoto apud Amyntam, regem, Euripidis et Sophoclis temporibus ſectatusque *Hecataeum Mileſium*, qui vixit tempore belli Perſici et paullo ante: (ſcripſitque terrae periodum et hiſtorias.) Prior peruenit vsque ad Perdiccae tempora, obiitque Perperenae, quae eſt e regione Lesbi. Scripſit plurima tam proſa quam metrica oratione, [quae Küſter. I. pag. 708. recenſet, vel potius addit iis, quae Voſſius congeſſerat.]

Heniochus, Athenienſis, mediae comoediae comicus. Ex fabulis eius ſunt *Τροχίλος*, *Ἐπίκληρος. Γοργόνες. Πολυπράγμων. Θωρύκιον. Πολύευκτος. Φιλέταιρος. Δὶς ἐξαπατώμενος.* (Fuit et noſtra aetate Polyeuctus [ww]), homo neſandus, ſemiuir, Deo inviſus, iracundus, Cocyti et Stygis horribilis et perniciosus humanae vitae partus.)

Hephaeſtion, Alexandrinus, grammaticus, ſcripſit *Enchiridion de metris* et *μετρικὰ* varia, ſiue quae ad doctrinam de verſibus ſpectant. *Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν de iis quae in poematibus turbata ſunt. Comicorum dubiorum ſolutiones.* Et alia plurima. Item *metrorum dimenſiones.*

Heracleon, Aegyptius, ex oppido Tilote, quod Heracleae ſubiectum eſt, grammaticus. Romae docuit. Scripſit *commentarium in Homerum*, *κατὰ ῥαψῳδίαν* ſiue ſecundum ordinem rhapſodiarum. Item *in Lyricos*, et *de verbis imperatiuis apud Homerum.*

Heraclides, Euphronis F. philoſophus, ex Heraclea Ponti: genus retulit ad Damidem, vnum ex illis, qui coloniam Thebis Heracleam deduxerunt. Fuit Platonis auditor et ab ipſo, in Siciliam profecto, relictus, vt ſcholae praeeſſet. Hic draconem aluit, manſuefactumque ſemper ſecum habuit, qui etiam inuentus in eius lecto eſt, quum bene valens cubitum iuiſſet, ſed poſtea repertus non fuiſſet. Alii itaque immortalem factum fuiſſe ſibi perſuaſerunt: alii in puteum ſe praecipitaſſe, vt immortalitatem conſequutus hominibus videretur. Multa ſcripſit.

Heraclides, Ponticus, ex Heraclea, vrbe Ponti, grammaticus, qui Didymum illum *τὸν πάνυ* Alexandriae auſcultauit. Hic quum audiuiſſet quoque Aprum Ariſtarchi diſcipulum, qui Romae celebre nomen habebat et [❡] Didymum frequenter perſtringebat, *ſapphico* vel *phalaecio* metro ſcripſit libros tres explicatu difficiles, multisque dubiis quaeſtionibus plenos, quos *λέσχας* ſiue *nugas* inſcripſit. Romam his delatis, Apro aduerſarium ſe profeſſus manſit ibi temporibus Claudii et Neronis, ludumque litterarium aperuit. Multa etiam ſcripſit *poemata epica.*

Heraclides, Oxyrynchita, philoſophus, Serapionis F. cognomine Lembus, vixit ſub Ptolemaeo ſexto, ſcripſitque *foedus cum Antiocho factum*, item *Philoſophica* et alia.

Heraclides, Lycius, ſophiſta, librum compoſuit, quem inſcripſit *Νικήτης ὁ κεκαθαρμένος*, *Niceta purgatus*, ignorans ſe pygmaeorum ſpolia aptare coloſſo. conf. Küſteri not. 12. tom. II. pag. 70.

Heraclitus,

ww) Non eſt credibile, quod video quibusdam veniſſe in mentem, his verbis perſtringi a Suida Polyeuctum, qui patriarcha CPol. fuit ab A. C. 956. ad 970. *Fabr.* At tamen *I. M. Gesnerus* ad Luciani Pſeudologiſtam, ab init. tom. III. pag. 161. ed. Reitzii, iudicat, a Suida intelligi *Polyeuctum*, patriarcham CPolit. quippe cuius aetas accuratiſſime cum aetate Suidae, a Küſtero conſtituta, conveniat. *Harl.*

Heraclitus, Blyſonis **) ſeu Bleutonis vel Horaciui F. Epheſius, philoſophus phyſicus, cognomento *σκοτεινὸς* ſiue *obſcurus*. (Confer ſupra in *Δηλίε κολυμβητε̃.*) Hic nullius philoſophi diſcipulus fuit, ſed naturae beneficio et ſuapte induſtria ingenium excoluit: quidam tamen tradunt, Xenophanis vel Hippaſi, pythagorici, auditorem fuiſſe. Vixit Olympiade LXIX. ſub Dario, Hyſtaſpis F. Multa ſcripſit *ποιητικῶς*. Corpus contemnebat et iudicabat *κοπρίων ἐκβλητότερον*, ſtercore vilius, facileque, aiebat, ſe naturae deſideriis ſatisfacere, quamdiu DEVS corpore vt inſtrumento vti iuberet. Aqua intercute laborans ſe medicis non praebuit curandum, ſed corpus ſuum ſimo bibulo illitum ſoli ſiccandum expoſuit. Sic iacentem canes dilacerarunt, vel, vt alii, ipſum obrutum arena periiſſe contigit.

Heraclius, Romanorum imp. Hic ab Athanaſio, Iacobitarum patriarcha, et Sergio Syro (patriarcha) CPolis ad haereſin Monothelitarum pertractus eſt. etc.

Heraiſcus ingenio fuit diuiniore, Aſclepiades, Aegyptiorum libris diutius innutritus, theologiae ipſorum ac ſapientiae peritior. Heraiſcus ſimulacra Numine animata a caſtis diſtinguere poterat: (ſupra in *διαγνώμων*) nam iis conſpectis cor eius numine agitatum compungebatur. Sic cognouit *τὸ ἄῤῥητον ἄγαλμα τε̃ Αἰῶνος arcanum ſimulacrum Aeonis*, quod Alexandrini Oſiridis et Adonidis ſimul nomine colunt *κατὰ μυϛικὴν Θεοκρασίαν.* Mulierem menſtruatam videnti dolebat caput. Mortuo quum Aſclepiades honores ſacerdotibus debitos reddere, et *τὰς Ὀσίριδος ἐπὶ τῷ σώματι περιβολὰς* Oſiridis veſtibus corpus eius tegere pararet, confeſtim luce vndique illuminabantur *τῶν σινδόνων ἀπόῤῥητα διαγράμματα* arcanae ſindonum litterae, [ꝑ] et circa ipſum conſpiciebantur *Φαντασμάτων εἴδη θεοπρεπῆ*, formae ſpectrorum diuinae. Fertur ex matris vtero prodiiſſe digitum, ſilentii indicem, labiis admotum habens quomodo Aegyptii fabulantur, natum eſſe Orum et Solem ante Orum, ita vt ſectione ad digitum remouendum opus fuerit. Et Heraiſcus fuit Bacchus, vt ſomnium indicauit. At Aſclepiades theologiae patriae peritiſſimus, cuius rei documentum ſunt *hymni*, quos in Aegyptiorum deos conſcripſit, item opus, quod ſcribere inſtituit *de omnium religionum conſenſu.* Scripſit etiam opus *Αἰγυπτίων ὠγυγίων Aegyptiorum vetuſtiſſimorum res geſtas* et hiſtoriam annorum paullo plus triginta millium complectens etc. Ammonius et Erythraeus Aegyptius inter ſe contendebant Byzantii etc.

Hercules, Alcmenae F. Hunc tradunt fuiſſe philoſophum, quem pingunt pelle leonina, h. e. prudentia et conſtantia amictum, qui claua philoſophiae peremit draconem cupiditatis, et ab ea abſtulit tres virtutes, ſcilicet non iraſci, non eſſe auarum, nec voluptatibus deditum. — Sub Minoe exſtitit *Hercules*, *Tyrius*, qui purpurae tincturam inuenit, cane maxillas (ſanguine conchylii) cruentato; eamque obtulit Phoenici, regi, qui primus purpuram geſtauit.

Herennius. Philo Byblius, Herennius cognominatus, vt ipſe dicit.

Hermagoras, Amphipolitanus, philoſophus, Perſaei diſcipulus. Dialogi ipſius ſunt, *Miſocyon. περὶ ἀτυχημάτων, de infortuniis, Ἔκχυτον, ἐϛὶ δὲ ὠοσκοπία, effuſum* ſiue *de ouorum inſpectione. περὶ σοφιϛείας de arte ſophiſtica* aduerſus Academicos.

xx) Apud Diog. Laert. ſcribitur Βλόσωνος· ἢ (ὥς τινες) Ἡρακίοντος. apud Suidam vero Βλόσωνος, ἢ Βλεύτωνος· Οἱ δὲ Ὡρακίνα. v. Küſter. II. pag. 72. not. 6. *Harl.*

Hermagoras ex Temno, Aeoliae vrbe, cognomento Carion, rhetor, ſcripſit *artem rhetoricam* libris VI. *περὶ ἐξεργασίας, de elaboratione. περὶ πρέποντος, de decoro. περὶ Φράσεως, de elocutione. περὶ σχημάτων de figuris.* Hic una cum Caecilio Romae docuit Caeſaris Auguſti temporibus, et aetate prouecta obiit.

Hermes, ſapiens Aegyptius, ante Pharaonem floruit vocatusque fuit *Triſmegiſtus*, quod de Trinitate loquutus fuerit, dicens, in Trinitate vnam eſſe Deitatem. *Ἦν Φῶς νοερὸν πρὸς νοερῦ, καὶ ἦν ἀεὶ νῦς νοὸς Φωτεινὸς καὶ ὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ τύτυ ἑνότης, καὶ πνευμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τύτυ ὐ Θεὸς, ὐκ ἄγγελος, ὐκ ὐσία ἄλλη* etc. (ex Cyrillo 1. in Iulian.)

Hermias, Eunuchus, Atarnae, regioni Myſiae, ad Helleſpontum praefuit, regi Perſarum ſubiectus. Eunuchus quum eſſet et ſeruus Eubuli, Bithyni, dynaſtae et philoſophi, litteris ab Ariſtotele inſtitutus, *de anima* ſcripſit, eamque immortalem eſſe docuit. Hic eſt Eunuchus ille, ter [?] venditus, Ariſtotelis amicus, cui filiam ſuam adoptiuam vxorem dedit. Sed et ipſe, licet *θλαδίας*, filium habuit ex vxore Pythiadem. Scribitur *Ἑρμίας*, vt in *ςίχοις ἰαμβικοῖς* Hipponactis: yy) *Εὐνῦχος ὢν καὶ δῦλος Ἑρμίας.*

Hermias (*Ἑρμείας*) philoſophus, Ammonii et Heliodori, magiſtrorum Damaſcii, pater, amicus intimus Aegypti, cupidiſſimi litterarum, fratris Theodotae, quae erat mater Iſidori, philoſophi. Huic Aegypto, morienti, iureiurando adfirmauit, animum eſſe immortalem, quam fiduciam ipſi adferebat vitae integritas. Philoſophiam coluit ſub magno Syriano, induſtria nullis ſodalium ſuorum, ne Proclo quidem inferior. Licet vero *τὰ μὲν περὶ λόγυς ἐνδεέςερος, ἢ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν,* ab eruditionis et eloquentiae perfectione abeſſet, virtutem tamen ita ſectabatur, vt ne Momus quidem reprehendere, nec inuidia ipſa odio eum proſequi poſſet. Tantum erat in illo aequitatis ſtudium, vt, ſi quid emeret, librum verbi gratia, venditori minoris forſan offerenti, quam par eſſet, iuſtum potius pretium daret.

Hermippus, Athenienſis, comicus antiquae comoediae, luſcus, frater Myrtili, comici. fabulas docuit XL.

Hermippus, Berytius, ex vico mediterraneo, diſcipulus Philonis, Byblii, a quo commendatus fuit Herennio Seuero ſub Hadriano, imp. Hic quamuis genere libertinus eſſet, tamen eruditus admodum fuit et multa ſcripſit.

Hermogenes, Tarſenſis, cognomento *ξυςὴρ*, quaſi *raſorem* dixeris: Sophiſta, quem Muſonius, philoſophus, et Marcus, imp. audiuit, vix natum annos XV, ingenii felicitate et doctrina captum eius aetatis longe ſuperante. Annos natus circiter XVIII. ſcripſit *artem rhetoricam*, quam omnes in manibus habent*; de ſtatibus cauſſarum librum, de formis orationis libros duos; de Coeleſyria libros II.* Quum annum aetatis XXIV. adtigiſſet, ingenio defecit et ſui prorſus diſſimilis euaſit ſine vlla manifeſta cauſſa aut morbo corporis: vnde dictum *Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γέρυσι παῖς, inter pueros ſenex et inter ſenes puer.* De hoc Philoſtratus Lemnius etc. Cadauere eius diſſecto cor dicitur inuentum pilis obſitum et communem magnitudinem longe ſuperaſſe.

Hermolaus, grammaticus Cpolitanus, ſcripſit epitomen *ἐθνικῶν* Stephani, grammatici, eamque Iuſtiniano, imp. dedicauit.

Hero-

yy) Oportet nomen eſſe corruptum, vel iuniorem Hipponactem intelligi. Nam Hipponax ille antiquus diu ante Hermiam fuit.

Herodes Iulius, filius Attici, Plutarchi nepos, genere Aeacides, Athenienſis, ex municipio Marathonio, Sophiſta, ob theſaurum (repertum) valde diues, adeo vt et ſtadium et theatrum tecto munitum Athenienſibus condiderit. Ipſius pater Aſiae praefuit et bis Conſulatum geſſit. Vixit Traiani, Hadriani et Marci Antonini, impp. temporibus et Fauorinum Polemonemque praeceptores habuit. Scripſit ἐφημερίδας, opus, varia eruditione plenum: item *epiſtolas et orationes* extemporales, quarum meminit Philoſtratus in Vitis Sophiſtarum. Ei in ſchola ſucceſſit Adrianus, ſophiſta. Circumferuntur et multa alia illius ſcripta, ex quibus et ingenii eius magnitudo, et mentis ſublimitas perſpici poteſt. Obiit circa LXXVI. aetatis annum, tabe confectus.]

Herodianus, Alexandrinus, grammaticus, Apollonii, grammatici, cognomine dyſcoli, F. Vixit tempore Marci Antonini, imp. quare iunior eſt Dionyſio, qui muſicam hiſtoriam conſcripſit, et Philone, Byblio. [De eius operibus multus eſt Küſter. ad h. l. tom. II. pag. 78. n. 8.]

Herodotus, Lyxi et Dryonis F. Halicarnaſſeus, illuſtri genere natus, fratrem habuit Theodorum. Samum migrauit propter Lygdamidem, qui poſt Piſindelim, patrem, auiamque Artemiſiam tyrannus Halicarnaſſi erat. Sami Ionicam dialectum excoluit, et *Hiſtoriam libris IX.* ſcripſit auſpicatus a Cyro, Perſa, et Candaule, Lydorum rege. Reverſus deinde Halicarnaſſum, tyrannum expulit, inuidiaque ciuium tangi ſe quum ſenſiſſet, Thurium, quo tunc Athenienſes coloniam deducebant, vltro conceſſit, vbi defunctus et in foro ſepultus eſt. Sunt tamen, qui aiunt, Pellae obiiſſe. De Herodoto ὁ παραβάτης (Iulianus) in epiſtola: εἴ τῳ πιςὸς ὁ Θέριος εἶναι λογοποιὸς δοκεῖ, *ſi cui Thurius ille, hiſtoriae ſcriptor, fide dignus eſſe videtur.*

Heron, Cotyos F. Athenienſis, rhetor, qui *cauſas, Athenis actas*, ſcripſit. Item *expoſitionem* (orationum) *Dinarchi: commentarios in Herodotum, Xenophontem, Thucydidem: Κεκριμένων ὀνομάτων ſelectorum vocabulorum libros III. Epitomen Heraclidis hiſtoriarum: de antiquis oratoribus et orationibus, quibus in commiſſionibus vicerunt.* Heroni Proclus ſe commiſit, viro pio et qui perfecte ſe comparauerat ad inſtitutionis rationem, Alexandriae uſitatam.

Herophila, quae et Sibylla Erythraea, Theodori filia. Scripſit verſu heroico βιβλία γ' μαντικὰ, *tres diuinationum libros*, et Conſulum, vel, (vt alii tradunt,) Tarquinii temporibus Romam venit, ſperans, eos magno ſibi quaeſtui fore. Sed quum contemni ſe videret, duos libros cremauit: vnus vero ſeruatus eſt, quem Romani magno pretio redemerunt.

Herſilia, nomen proprium. De ea Dionyſ. Halicarn. antiqq. rom. libr. II.

Heſiodus, Cumanus, a patre, Dio, et matre, Pycimede, adoleſcens translatus eſt Aſcram, Boetiae ciuitatem. Dius filius Ampelidae, nepos Melanopi, quem aiunt fuiſſe auum Homeri aui, ita vt Homerus natus ſit ex patruele Heſiodi. Vtriusque genus ab Atlante deduci ferunt. Poëmata Heſiodi, *Theogonia, Opera et dies, clypeus, heroinarum mulierum catalogus, libris V. Epicedium in Batrachum*, quem amauerat: *de Idaeis Dactylis*, et alia multa. Obiit hoſpitio exceptus ab Antipho et Ctimeno, qui noctu putantes ſe ſororis ſuae ſtupratorem interficere, Heſiodum obtruncarunt inuiti. Homero alii antiquiorem faciunt, aequalem alii, Porphyrius aliique plurimi annis centum

Digitized by Google

tum iuniorem, vt tantum XXXII. annis primam Olympiadem anteceſſerit. adde Küſteri not. 5 et 6. tom. II. pag. 80.

Ἕσπερος. Parmenides, (alii aiunt Pythagoras,) primus deprehendit, eumdem eſſe Veſperum et Luciferum.

Heſychius Mileſius, Heſychii, cauſidici, et Sophiae F. temporibus Anaſtaſii, (et Iuſtiniani) imp. vixit. Scripſit ὀνοματολόγον, ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, ὧ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον, *Nomenclatorem*, ſiue, qui liber illius eſt epitome, *indicem virorum, qui doctrina clari fuerunt.* Item *hiſtoriam chronicam*, quam in *ſex diaſtemata*, (ſic enim ſingulos libros adpellat,) diſtinxit. In his libris continentur Impp. Romanorum res, variis temporibus geſtae et hiſtoria regum ac principum, qui ſingulis gentibus imperitarunt: item ea, quae Byzantii geſta ſunt vsque ad imperium Anaſtaſii, cognomento Dicori. In indice ſuo nullam facit mentionem eccleſiaſticorum doctorum, qui eruditione clari fuerunt: vt hinc ſuſpicari liceat, eum non fuiſſe Chriſtianum, ſed ethnicorum nugis et vanis ſtudiis addictum.

Hierocles, philoſophus Alexandrinus, ingenio et dicendi facultate excellens, cuius diſcipulus, Theoſebius, aiebat, Hieroclem aliquando inter docendum dixiſſe, Socratis ſermones teſſeris eſſe ſimiles, numquam enim eos in irritum cadere, quocunque cecidiſſent. Hieroclis animum virilem magnumque aduerſa fortuna demonſtrauit. Quum enim Byzantium profectus Chriſtianos, quorum ſumma poteſtas erat, offendiſſet, in iudicium ductus et verberibus caeſus ſanguinem, quo manabat, caua manu excepit, eoque iudicem adſperſit dixitque: Κύκλωψ τῆ, πῖ οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρομέα κρέα (Odyſſ. ι. 347.) Poſt exſilium inde reuerſus Alexandriam, more ſolito philoſophiam diſcipulis expoſuit. Mentis eius ſublimitas perſpici poteſt ex *commentariis*, quos ſcripſit *in aurea carmina Pythagoreorum*, et pluribus aliis libris [?] *de prouidentia*, ex quibus adparet, virum illum animo quidem excelſo, ſed ſcientia minus accurata praeditum fuiſſe.

Hieronymus, tyrannus, de cuius morte (*καταστροφῇ*) qui ſcripſerunt, hiſtorici multa verba fecerunt de rebus atrocibus, quae in ipſius obitu acciderunt, vt nec Phalaris nec Apollodorus nec vnus alius tyrannus fuerit illo acerbior etc.

Hieronymus, Cardianus, qui *res, ad Alexandriam geſtas*, τὰ ἐπ' Ἀλεξανδρείᾳ πραχθέντα (Kuſterus legit τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρου *res Alexandri Magni*) conſcripſit. Cardia nomen vrbis (in Thracica Cherſoneſo.)

Hilarius, Phryx, ſub Iouiano, imp. vixit, vir, non quidem eruditione celebris, ſed Deo viſum erat, futurorum praeſcientiam illi impertiri. Itaque praeſtantiſſimus vates fuit.

Himerius, Aminiae, rhetoris, F. ex Pruſiade, Bithyniae ciuitate, ſophiſta, Iuliani, imp. temporibus vixit et Athenis Proaereſii aemulus fuit, oculoſque in ſeuectute amiſit. Scripſit *Declamationes.*

Hipparchia, ſoror Metroclis, cynici, Maronitis, philoſopha cynica, vxor cynici Cratetis, qui fuit Athenienſis, diſcipulus Bryſonis, Achaei, vel, vt alii tradunt, Diogenis. Scripſit philoſophica quaedam, item argumentationes nonnullas et quaeſtiones ad Theodorum, atheum. Floruit Olympiade CXI. (Confer quae Suidas in *Ἥρα.*)

Hipparchion mutus. Duo fuerunt citharoedi, Hipparchion et Rufinus. Quum autem inſtaret certamen, Hipparchion mutus ſtetit.

Hipparchus, comicus antiquae comoediae. Dramata eius, de nuptiis.

Hipparchus,

Digitized by Google

Hipparchus, Stagirita, philoſophus, Ariſtotelis diſcipulus et cognatus. Scripſit de maſculino et foeminino ſexu nuptiisque deorum, et alia quaedam.

Hipparchus, Nicaeenſis, philoſophus, qui ſub conſulibus vixit, Scripſit *de Arati Phaenomenis; de ſtellarum inerrantium conſtitutione et ſtatione; de menſtruo lunae motu ſecundum latitudinem.* Et *in aſterismos.* [Proba eſt emendatio *in aſterismos.* In Suidae textu legitur εἰς τοὺς ἀρίςυς, quae lectio iure videbatur vitioſa Küſtero, at qui, quomodo ſanari poſſet, non reperiebat.]

Ἱππάς, *equeſter ordo.* Solon, qui leges Athenienſibus ſcripſit, totam eorum multitudinem in quatuor claſſes diſtinxit etc.

Hippias, Diopithis F. Eleus, ſophiſta et philoſophus, diſcipulus Hegeſidami, qui ſummum bonum ſtatuebat αὐτάρκειαν. Multa ſcripſit. — Diuerſus eſt *Hippias*, tyrannus Athenienſis, de quo multus eſt Suidas.

Hippobotus, philoſophus, qui dixit, nouem eſſe philoſophorum ſectas. Vide ſupra in *Haereſis.*

Hippocrates, Gnoſidici F. Cous, pater Heraclidae, celebris Hippocratis auus, medicus et ipſe e familia Aſclepiadarum. Scripſit artem medicam.

[ℙ] Hippocrates, Cous, medicus, Heraclidae F. Hippocratis nepos auo praefertur, ſidus quoddam ac lumen medicinae, quo nihil eſt vitae vtilius. Ex poſteris Chryſi et eius filii, Elaphi, qui et ipſi fuere medici. Diſcipulus primum patris, poſtea Herodici, Selybriani et Gorgiae, oratoris ac philoſophi. Aiunt etiam, adoleſcentem acceſſiſſe ad Democritum, Abderitam, alii Prodicum audiuiſſe. Commoratus eſt in Macedonia, vbi regi Perdiccae admodum carus fuit, relictisque duobus filiis, Theſſalo et Dracone, obiit anno aetatis CIV. ſepultus Lariſſae in Theſſalia. In ſimulacris et imaginibus caput eius cernitur pallio tectum: vel quod hic eſſet mos eius, vel propter peregrinandi ſtudium, vel quod eo habitu chirurgiam exercere ſoleret. Hic multa ſcripſit et apud omnes clarus euaſit, adeo vt magnus Perſarum rex, Artaxerxes, ſcriptis ad Hyſtanem litteris, huius viri ſapientiam expetierit. *Rex Regum Magnus Artaxerxes* etc. Libri Hippocratis omnibus medicinae ſtudioſis ſunt notiſſimi, qui eos vt oracula diuina, ὡς Θεοῦ φωνὰς καὶ οὐκ ἀνθρώπου προελθούσας ἐκ ςόματος, venerantur. Primus *Iusiurandum*, ſecundus *praedictiones*, tertius *Aphoriſmorum* ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνων σύνεσιν, *qui ſuperat ingenium humanum.* Quartum locum tenet celeberrimum illud et admirabile opus ſexaginta librorum ſiue *Hexecontabiblus*, quod omnem medicam ſcientiam et ſapientiam continet.

Hippocrates, Theſſali F. Cous, medicus, nepos Hippocratis ſecundi, filii Heraclidae. Scripſit et ipſe medica.

Hippocrates, Draconis F. Cous, medicus, eiusdem Hippocratis ſecundi nepos, qui Roxanem curauit et ſub Caſſandro, Antipatri F. e vita exceſſit. Scripſit et ipſe Medica.

Hippocrates, quintus et ſextus, medici ambo, Thymbraei filii, Coi et ipſi, eiusdemque generis. Scripſerunt ambo de eadem ſcientia.

Hippocrates, ſeptimus, Cous, et ipſe medicus, Praxianactis F. eiusdemque generis. Scripſit et ipſe de eadem arte.

Hippolytus. Hic ſcripſit in prophetias Danielis commentarium, et in Prouerbia Salomonis. *Hippolytum imitabor*, de iis, qui caſtitatem profitentur.

Hipponax,

Hipponax, Pytheae et Procridis F. Epheſius et iamborum ſcriptor, qui Clazomenis habitavit, pulſus a tyrannis, Athenagora et Coma. Scripſit in Bupalum et Athenidem, ſtatuarios, quod imagines ipſius ludibrii et contumeliae gratia effinxiſſent. Hic etiam primus parodiam et choliambum ſcripſit, et alia. [v. Küſter. tom. II. pag. 148. not. 4. qui locum Suidae male tranſpoſitum de auctore parodiae et choliambi bene reduxit in ſuam ſedem, ſuoque auctori reddidit inuentionem.]

[¶] Hippys, Rheginus, hiſtoricus, qui tempore bellorum Perſicorum vixit et primus *res Siculas* ſcripſit, quas poſtea Myes redegit in compendium. Item *Origines Italiae. Sicularum rerum libros V. Chronicorum libros V. Argolicorum libros III.*

Ἱστορῆσαι.] Vide ſupra in Hecataeus, vbi eadem de Hecataeo, Pherecyde et Acuſilao leguntur.

Homeridae, qui verſus Homericos recitabant. Alii familiam hoc aiunt nomen tuliſſe a poeta Homero. Alii poſteros Chiorum, qui in Bacchanalibus per data inuicem ὅμηρα ſiue obſides acceptos a pugna et furore quieuerunt.

Ὁμήρειος λόγος. Ὁμηρίζω, *verbis Homeri vtor.*

De Homeri, poetae, genere, patria, aetate etc. plurima apud Suidam et in Küſteri ad illum notis, tom. II. pag. 682. ſqq. leguntur, qui vitae quoque eius, ab *Herodoto*, hiſtorico, ſcriptae, meminit et ex illa longam ῥῆσιν recitat. Praeterea de ſcriptis eius haec habet: Poemata Homeri, quae a nemine in dubium vocantur, ſunt *Ilias* et *Odyſſea.* Scripſit autem Iliadem non ſimul, neque continua ſerie, quemadmodum nunc eſt compoſita, ſed ipſe ſingulos libros, a ſe ſcriptos, recitauit, et in vrbibus, quas victus quaerendi gratia obibat, reliquit. Poſtea vero compoſiti et in ordinem redacti fuerunt a multis, praecipue vero a *Piſiſtrato*, Atheníenſium tyranno. Homero alia etiam quaedam poemata tribuuntur, vt *Amazonia*, *Ilias minor*, νόστοι, ἐπικιχλίδες ſiue *turdi*, ἠθιέπακτος, (Bentleius legit ἑπταεπάκτιον,) ſiue *iambi*, *ranarum et murium pugna*, ἀραχνομαχία ſiue *araneorum pugna*, κεραμὶς, *Amphiarai* ἐξέλευσις ſeu *expeditio*, παίγνια ſiue *ludicra ac ioci*: *Siciliae expugnatio*, *Epithalamia*, Κύκλος ſiue *poema cyclicum*, *hymni* et *Cypria*. His infra ex Herodoto addit Κέρκωπας et ψαρομαχίαν ſiue *ſturnorum pugnam*, adſertque integrum *Caminum* variaque alia Homeri breuia carmina. Filii Homeri fuere Eriphon et Theolaus, gener Staſinus, Cyprius etc.

Homerus, Andromachi et Myrus, Byzantiae, F. grammaticus et poeta tragicus, vnus e pleiade. Floruit Olympiade CXXIV. Scripſit tragoedias XLV.

Homerus, cognomento Sellius, grammaticus, ſcripſit Hymnos, ludicra varii generis, verſibus: et proſa de perſonis comicis et argumenta comoediarum Menandri. Infra, Σέλλιος.

Ὁμοιομέρεια. Anaxagoras, philoſophus, dicebat, in luna habitari et eſſe in ea colles et conualles. Principia vero rerum eſſe *homoeomerias* ſiue particulas, rebus ſingulis ſimiles etc.

[¶] Homoloius (Ὁμολώϊος) Iupiter, Thebis et in aliis Boeotiae ciuitatibus cultus et in Theſſalia, nomen habet ab Homoloia, fatidica, Eunyei filia, quam, vatem, Delphos miſſam fuiſſe aiunt, vt Ariſtophanes libro ſecundo rerum Thebaicarum tradit. Iſter vero libro XII. συναγωγῆς ſiue collectaneorum, a pacis ſtudio, quod ὅμολον eſt apud Aeoles [zz]). Eſt et Thebis Ceres, quae *Homoloia* adpellatur.

Ὡρευ.

zz) Conf. *Valcken.* ad ſchol. *Eurip.* Phoeniſſ. v. 1120. pag. 732. *Harl.*

Digitized by Google

Ὧραι. Eſt liber quidam Prodici, *Horae* inſcriptus, in quo Herculem facit virtuti et vitio occurrentem, quumque vtraque ad ſuos mores eum inuitaret, Herculem virtuti ſe adiunxiſſe, et illius ſudores antepoſuiſſe voluptatibus vitii, ad breue tantum tempus durantibus.

Horapollo, ex Phaenebytide, vico Panopolitanae praefecturae, grammaticus, ob artem clarus, et nulli veterum doctiſſimorum grammaticorum ſecundus, docuit Alexandriae in Aegypto, deinde CPoli tempore Theodoſii, imp. Scripſit Τεμενικὰ, *de delubris et locis ſacris; commentarium in Sophoclem, Alcaeum et Homerum.* Videtur Chriſtianus fuiſſe factus, vt Heraiſcus praedixerat fore etc.

Ὑμνοπόλος, *carminibus alios celebrans.* De Alcmane, lyrico, epigramma, *πολλαὶ πατρίδες ὑμνοπόλων.*

Ὑάδες. Suillis moribus et ouino ingenio praediti filii Hippocratis, (diuerſi a medico,) Teleſippus, Demophon, Pericles, a comicis perſtringuntur.

Hypatia, Theonis, geometrae, Alexandrini philoſophi, filia, vxor Iſidori, philoſophi, floruit temporibus Arcadii, imp. Scripſit *Commentarium in Diophantis aſtronomicum Canonem; in Conica Apollonii.* Alexandriae nata, educata et erudita, ingenio praeſtantiore quam pater, non acquieſcens paterna in mathematicis inſtitutione, ceterae etiam philoſophiae ſtrenuam operam impendit, et mulier ſumto pallio per mediam vrbem progrediens publice audire ſe volentibus Platonem vel Ariſtotelem vel cuiusuis alterius philoſophi ſcripta enarrabat. Hypatia dilacerata fuit ab Alexandrinis, et corpus eius cum ludibrio per vrbem diſiectum, quod factum aiunt ex inuidia Cyrilli, vel, vt alii, quod Alexandrini natura eſſent audaces et ad ſeditionem procliues. Nam multos etiam epiſcoporum ſuorum ita tractarunt, vt Georgium et Proterium etc. Imperator eam rem grauiſſime tulit, et vltus eſſet, niſi Aedeſius amicos imperatoris corrupiſſet. Sed imperator poenam remittens interfectoribus, in ſuum ipſius caput et ſtirpem ſuam vltionem adtraxit. Eius enim nepos poenas exſoluit. Nihil ea res imminuit Alexandrinorum ſtudium in Iſidorum: — — nam ii etiam, qui rhetoricis et poeticis ſcholis praeerant, frequentes philoſophi congreſſus [?] amabant. — — Mea vero aetas tres nouit criticos, qui de iis, quae de ſoluta oratione dicuntur, iudicare poſſunt. Poematum enim et ſcriptorum proſaicorum idem iudicium eſſe conſtat. Ego vero etiam vtrorumque eumdem artificem eſſe iudico, ſi modo vtrumque pari ſtudio exerceatur. Iſidorum vero inter criticos illos non recenſeo, ſed tribus illis longe inferiorem eſſe puto. Iudices vero illi ſunt Agapius, Seuerianus, Nomus. Nomus vero noſter eſt aequalis. (e Damaſcio.)

Hyperbolus, demagogus, quem Thucydides libro VIII. per oſtraciſmum relegatum ſcribit. Litium amans ab Ariſtophane perſtringitur. v. Küſter III. pag. 539.

Hyperechius, Alexandrinus, grammaticus, temporibus Marciani, imp. Scripſit *artem grammaticam; de nominibus; de verbo; de orthographia.*

Hyperides, Glaucippi, rhetoris, vel, vt alii, Pythoclis F. Athenienſis, demagogus optimus et orator vnus ex illis decem, qui principes cenſentur. Diſcipulus fuit vna cum Lycurgo Platonis, philoſophi, et Iſocratis, rhetoris. Amicus licet Demoſthenis, ipſum tamen

Digitized by Google

men ob pecuniam, ab Harpalo acceptam, accuſauit. Amoribus mulierum addictior fuit. Sublatus autem eſt ab Antipatro, rege, qui eum ex Cereris templo, quod eſt Hermionae, per Archiam, qui inde *φυγαδοθήρας* ſiue ſugitiuorum indagator dictus eſt, extrahi, linguamque praecidi iuſſit. Oſſa filius, Glaucippus, in patrio monumento ſepeliit. Orationes eius omnes ſunt LVI.

Ὑῤῥα παῖς. Hyrrhae filius, Pittacus; idemque Hyrradius dicitur.

Ἴακχος, Hymnus in Bacchum. *ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον ὥσπερ Διαγόρας.* Hunc Diagoram aiunt atheum fuiſſe. Fuit autem et alter Terthrei F. qui ob magnitudinem corporis ab comicis perſtringitur, vt ab Hermippo in *Μοίραις*.

Iacobus, Heſychii, medici, F. cognomine ψυχρεῖστος, ex Damaſcena prouincia, qui CPoli ſub Leone, imp. medicinam exercuit egregie, ita, vt a multis diceretur *σωτὴρ*, vt quondam Aeſculapius, viſusque habere, Ἀσκληπιαδικὴν ψυχὴν καὶ φύσιν Παιώνιον. Sic et Phidiam *ἐνθουσιῶντα δημιουργεῖν* numine plenum ſtatuas feciſſe, et Zeuxidem imagines pinxiſſe etc. (e Damaſcio.)

Iacobus hauſto veneno ſub Valente obiit, ſuadente hoc ei Libanio, ſophiſta, quod inquiſiviſſet, quis in imperio Valenti ſucceſſurus eſſet. Vid. not. Küſteri, t. II. p. 88. ſq.

Iadmon, Ἰάδμων, Ἰάδμωνος, Samius, cuius ancilla, Rhodopis, meretrix, genere Thracia, quam Charaxus, Sapphonis frater, vxorem duxit, et ex ea liberos procreauit.

[P] Iachen, Aegyptius, ſingularibus a Deo dotibus inſtructus, vixit ſub Senye, Aegyptiorum rege, amuletorum incantationumque peritus, qui peſtilentias graſſantes exſtinxit et primum caniculae exortum aeſtuoſumque ſideris illius influxum mitigauit, quam ob cauſſam magnifico funere elatus eſt. Et ſi quando morbus epidemicus inualeſceret, ſacri ſcribae, eius fanum adeuntes, ſacris rite peractis, ex ara eius ignem accendebant, rogisque paſſim per vrbem excitatis aëris foetidi exitialem luem exſtinguentes, noua hac via morbum, ignis beneficio, propulſabant.

Ialemus, Calliopes filius infelix etc.

Iambe, nomen proprium feminae, de qua vide a Küſtero II. pag. 89. not. 7. citatos.

Ἰαμβίζειν *conuitiis inſectari* etc.

Iamblichus, libertus, ſcripſit Babylonica ſiue Rhodinis et Sinonidis amores libris XXXIX. Hic agit de Zobara, eunucho, Meſopotamiae formoſiſſimae amatore.

Iamblichus alter, ex Chalcide Syriae, philoſophus, diſcipulus Porphyrii, qui fuit auditor Plotini. Vixit Conſtantini, imp. temporibus. Varios libros philoſophicos ſcripſit.

Iaſon, Menecratis F. Nyſaeus, a patre, a matre Rhodius, philoſophus, diſcipulus et ex filia nepos et ſucceſſor Poſidonii, philoſophi, in ſchola, quae erat Rhodi. Scripſit *illuſtrium virorum vitas* et *philoſophorum ſucceſſiones* et ſecundum quosdam *libros IV. de vita Graeciae.* Hic etiam *de Rhodo* ſcripſit.

Iaſon, Argiuus, hiſtoricus, iunior Plutarcho, Chaeronenſe, grammaticos, ſcripſit *de Graecia libros IV.* qui continent antiquitates Graeciae et hiſtoriam Perſarum et res ab Alexandro geſtas vsque ad obitum eius et tempus illud, quo Athenae ab Antipatro, Caſſandri patre, captae fuerunt.

Ibycus, Phytii vel Polyzeli, Meſſenii, hiſtoriographi, vel Cerdantis F. genere Rheginus. Inde Samum migrauit, quum ibi Polycrates, tyranni pater, imperaret, Olympiade LIV. temporibus Croeſi, inuenit ſambucam (ἰβύκινον ab eo dictam) citharae triquetrae genus. Scripſit

Digitized by Google

Scripſit dialecto dorica libros VII. Eius dictum: *μή τι πέρὶ Θεὺς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμεῖψαι*, *deos non offendendos, vt inde gratiam ab hominibus conſequaris.* A latronibus interficiendus grues vindices fore dixit, quod comprobauit euentus: vnde prouerbium, *Ibyci grues.*

Ἰχθῦς. Aeſopus, Mithridatis anagnoſtes, ſcripſit librum de Helena, in quo ait, cetacei generis piſcem quemdam *πᾶνα* vocari, in hoc aſteritem lapidem reperiri, qui a ſole accenditur et ad philtra vtilis eſt.

Idaeus, Rhodius, Liſſi F. poeta epicus, qui poſt ſingulos verſus alterum verſum inſerens poema Homeri altero tanto auctius fecit. Scripſit et alia, vt *Rhodia* ad verſus hexametros ter mille.

[ſ] Ἱερατική, ſiue ſcientia ſacerdotalis, differt a philoſophia, conſiſtitque in cultu Deorum et a cauſſis, mundum gubernantibus incipit, et circa eas occupatur, conſideratque animorum immortalitatem infinitosque mortuorum apud inferos ſtatus, qui pro ſingulis virtutibus et vitiis adtributi ſunt, et varias durante vita migrationes animarum. Auctores fuere Aegyptii, a quibus Pythagorei omnia ad Graecos transtulere.

Ἰησῦς. Colloquium Philippi, chriſtiani, cum Theodoſio, *ἀρχηγῷ* Iudaeorum, habitum Iuſtiniani temporibus, in quo Iudaeus profitetur, ſe ex codice arcano, Tiberiade repoſito, probe compertum habere, Ieſum eſſe DEI filium, natum ex Maria virgine atque olim inter ſacerdotes cooptatum: Ioſephum quoque in commentariis de bello Iudaico aperte dicere, Ieſum in templo cum ſacerdotibus ſacra feciſſe. De narratione illa dixi in codice apocrypho noui Teſt. pag. 371. et tom. II. pag. 547. quod vero ad codicem, Tiberiade repoſitum, adtinet, conferendus S. Epiphanius haereſi 30. pag. 133.

Ignatius, diaconus et cuſtos vaſorum magnae eccleſiae CPol. et Nicaeae metropolitanus, grammaticus. Scripſit *vitas Taraſii et Nicephori*, ſanctorum et beatorum patriarcharum, *elegos ſepulcrales; epiſtolas; iambos in Thomam Antartem*, multaque alia.

Ilion, vrbs Phrygiae. Tempore Argonautarum apud Graecos vaticinata eſt Sibylla Erythraea, in Phrygia vero Tros, Ili et Ganymedis pater, regnauit etc.

Εἰ *μὴ δύναιο*. Theognis erat tragicus, poeta frigidus, quem perſtringens Ariſtophanes ait, niue texiſſe Thraciam totam, et flumina congelaſſe.

Ioannes, theologus et Euangeliſta, ex exſilio Patmi reuerſus aetatis anno centeſimo euangelium conſcripſit et deinde peruenit ad annum CXX. Illic autem [a]) degens, *συγγράφεται τὴν Θεολογίαν* Theologiam (h. e. Euangelium) conſcripſit. Chryſoſtomus tres eius epiſtolas et apocalypſin pro canonicis habet.

Ioannes, Chryſoſtomus, Antiochenus, principio presbyter Antiochiae, et Euſebii, Emeſeni, philoſophi, et Diodori ſectator. Hic multa ſcripſiſſe fertur, in quibus excellunt *ſermones de ſacerdotio* tum ſublimitate et elocutione, tum ſuauitate et elegantia verborum. Cum his certant *ſermones* eius *in Dauidis Pſalmos* et *in Iohannis euangelium adnotationes*, et *in Matthaeum, Marcum et Lucam commentarii.* Cetera vero eius ſcripta numerum ſuperant. Totam enim et iudaicam et chriſtianam [ſ] ſcripturam commentariis explicauit, vt alius nemo. Plurimas etiam orationes in laudem marty-

 rum

a) Epheſi intellige, ex Chryſoſtomi homilia in Ioannem t. VI. p. 505. ex quo locum Suidas repetiit.

Digitized by Google

rum promte et ex tempore habuit, quippe qui flumine eloquentiae ipſas Nili catarractas ſuperaret. Nullus enim mortalium ab omni aeuo tanta dicendi copia abundavit, adeo, vt ſolus merito aureum illud et diuinum nomen conſequutus ſit. Scriptorum eius numerum recenſere non hominis ſit, ſed DEI, qui omnia cognoſcit. Hic S. Ioannes vitam ſumme aſceticam agebat etc.

Ioannes, grammaticus, Alexandrinus, cognomento Philoponus. Huius plurima ſunt ſcripta grammatica, philoſophica, arithmetica, rhetorica et in ſacram ſcripturam et contra XVIII. Procli argumenta (de aeternitate mundi) et contra Seuerum. Sed tamen ab eccleſiae doctoribus vt Tritheita reiicitur, nec in orthodoxorum catalogum admittitur.

Ioannes, Philadelphienſis Lydus. Hic ſcripſit *de Menſibus* librum vnum, et de dioſemeis, ſiue tempeſtatum ſignificatione, alterum, itemque mathematica varia. Ea dedicauit Gabrieli, praefecto.

Ioannes, cognomento Stobaeus, ſcripſit florilegium, variorum ſententias complectens, libris quatuor, quod opus eſt praeclarum et varia doctrina plenum, ad Epinium, filium ſuum.

Ioannes, Damaſcenus, cognomine *Μανσὺρ*, vir et ipſe celeberrimus et aetatis ſuae nulli eorum, qui doctrina fuere illuſtres, ſecundus. Eius ſcripta ſunt permulta, et praecipua philoſophica et in ſcripturam S. parallela ſelecta et canticorum ſacrorum canones tam iambis quam oratione ſoluta conſcripti. Eodem tempore *Coſmas*, Hieroſolymitanus, floruit, vir ingenioſiſſimus, et omnino muſicam ſpirans harmonicam. Illi autem Canticorum canones Ioannis et Coſmae nullam cum aliorum ſcriptis comparationem admiſerunt nec admittunt, quamdiu hominum vita durabit.

Iobus. Habes philoſophi huius praemia. Habes et eius librum, Homerica et Platonica Muſa ſuauius quid canentem, qui nec fabularum nec alienarum calamitatum narrationem praedicat, vel audaciſſimum Achillem, aut callidiſſimum Vlyſſem, quibus caedes ſunt triumphus; et mulierum ſtupra, praeclara facinora; ſed Satanam deſcribit a nudo quidem et inermi et ſolo ſuperatum etc.

Iobates, Sthenoboeae pater, ad quem Proetus de interficiendo Bellerophonte litteras dedit.

Ion, Chius, tragicus et lyricus et philoſophus, Orthomenis Xuthi F. [?] tragoedias docere coepit Olympiade LXXXII. Fabulas ſcripſit XII. Secundum alios XXX. vel XL. Idem ſcripſit *περὶ μετεώρων καὶ συνθέτυς λόγυς* b) (ſupra in *Διθυραμβοδιδάσκαλοι.*) Hunc Ariſtophanes per iocum *Ἀῷον* vocat (*matutinam ſtellam.*)

Iophon, Athenienſis, tragicus, genuinus Sophoclis, tragici, filius ex Nicoſtrata. Fuit et nothus ipſi filius, *Ariſton*, ex Theodoride, Sicyonia. Fabulas Iophon docuit quinquaginta,

b) Quam falſa haec ſit narratio Suidae, Ionem ſcripſiſſe de meteoris et *συνθέτυς λόγυς*, verbis ſcholiaſtae ad Ariſtoph. Pacem male intellectis, docet Küſter ad Suidae loc. II. pag. 135. ex Bentleii epiſt. ad Millium. Contra ea ſenſus ſcholiaſtae eſt, poetas dithyrambicos amare verborum translationes *ἐκ τῶν μετεώρων*, ex aſtris, nubibus aliisque, quae in ſublimi fiunt; libenter etiam vti vocabulis ſesquipedalibus et coagmentatis, *Harl.*

Digitized by Google

ginta, in quarum numero ſunt, Ἀχιλλεύς, Τήλεφος, Ἀκταίων, Ἰλίου πέρσις, Δεξάμενος, Βάκχαι, Πενθεύς, et aliae quaedam patris Sophoclis.

Ioſephus, Iudaeus φιλαλήθης, veritatis amans, de Ioanne, baptiſta, praecurſore et de domino noſtro Deo et ſotere Ieſu Chriſto loquitur. Fuit Matthaei, ſacerdotis Hieroſolymitani F. A Veſpaſiano et Tito, eius filio, captus, vsque ad Hieroſolymorum expugnationem apud illos manſit, et cum ipſis Romam profectus *libros VII. de excidio Hieroſolymitano* imperatoribus obtulit, qui in bibliotheca publica ſunt repoſiti, et ob illius ſcripti celebritatem ſtatua donatus eſt. Scripſit etiam *Antiquitatum iudaicarum libros XX.* ab exordio mundi vsque ad XIV. annum Domitiani, Caeſaris. Item *duos* alios *Antiquitatum libros contra Appionem*, grammaticum Alex. qui ſub Caligula a parte gentilium legatus miſſus eſt, vt oratione quadam Philonem accuſaret, quae gentis iudaicae criminationem continet. Eſt et alius liber omnino praeclarus *de principatu rationis*, in quo martyrii Maccabaeorum meminit. Hic libro XVIII. antiquitt. aperte fatetur, propter multitudinem miraculorum Chriſtum a Iudaeis interfectum fuiſſe, et Ioannem, baptiſtam, vere fuiſſe prophetam, et propter caedem Iacobi, apoſtoli, Hieroſolyma vaſtata fuiſſe. Sic autem de Domino noſtro Ieſu Chriſto ſcribit: *Eodem tempore exſtitit Ieſus vir ſapiens, ſi* etc. (Ioſeph. XVIII. 4. Antiqu.) Hic Veſpaſiano praedixit imperium (III. 14. de bello iud.)

Iouinianus, Romanorum imp. orthodoxus, qui magnam curam geſſit eccleſiarum, et epiſcopos omnes ab exſilio reuocauit. Idem ad S. Athanaſium ſcripſit, vt accuratam fidei formulam, ſcripto mandatam, ſecum communicaret. Ille vero ipſi miſit epiſtolam, orthodoxae doctrinae plenam. Hunc Iouinianum ob traditam Perſis Niſibin carminibus, parodiis et famoſis libellis proſciderunt. Idem Iouinianus, ab vxore impulſus, fanum pulcerrimum, ab Hadriano, imp. ad conſecrandam patris ſui Traiani memoriam conditum, ex quo Iulianus bibliothecam eunucho cuidam, Theophilo, fecerat, cum omnibus libris cremauit, [¶] ipſis eius pellicibus ignem cum riſu ſubiicientibus. Antiocheni vero, indignatione aduerſus imp. accenſi, famoſos libellos partim humi iactarunt, vt a quolibet tolli et legi poſſent, partim parietibus adfixerunt etc. Sub Iouiniano vixit *Acacius*, Caeſareae Palaeſtinae epiſcopus, qui *libellum de orthodoxa fide* ſcripſit, in quo ſynodo Nicaenae adſentitur.

Iphicrates, ſutoris F. Athenienſis, orator et belli dux, qui primus in ſpoliorum inſcriptione ducis mentionem fecit, cum antea ſolius vrbis nomen inſcriberetur.

Irenaeus, (latina lingua Pacatus,) diſcipulus Heliodori, metrici, grammaticus Alexandrinus, ſcripſit περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας, *de Athenienſium more aliquos cum honore deducendi vel proſequendi: de Alexandrinorum dialecto, eam ab Attica deductam eſſe, libros VII. Atticorum vocabulorum libros III. Atticae conſuetudinis in dictione et accentu, ordine alphabetico libris III. Regulas Graeciſmi librum I. de Atticiſmo librum I.* et multa alia.

Iſaeus, vnus decem oratorum, diſcipulus Iſocratis et magiſter Demoſthenis, genere Athenienſis. Demetrius vero dicit, eſſe Chalcidenſem. Hic laudatur vt orator, et quod Demoſthenem ſine mercede inſtituit. In adoleſcentia luxurioſus, poſtea ad bonam frugem ſe recepit. Itaque interrogatus ab aliquo, quis piſcis, quae auis eſu eſſent

 ſuauiſ-

Digitized by Google

ſuauiſſima? Deſii, inquit, his rebus ſtudere, quoniam intellexi, *me Tantali hortos vindemiaſſe*, h. e. omnes voluptates vmbrae et ſomnio eſſe ſimiles.

Iſchander, tragicus hiſtrio.

Iſidorus, ſenex, Peluſiota, vir clariſſimus, philoſophus et orator. Scripſit epiſtolas MMM. quibus ſacram ſcripturam interpretatur.

Iſidorus, philoſophus, qui ſub fratribus (ſuis), ſi quis alius in diſciplinis philoſophice ſe exercuit, et ſacrorum valde ſtudioſus fuit, vita philoſophus, ſcientia vero non ſatis excultus et in dialecticis inexercitatus magis quam hebes. Ipſi adoleſcenti mirum quiddam accidit: nam eius aequalis, et ſororis filius, annos XVIII. natus, ſtatim a prima aetate diuinam ingenii vim prae ſe ferens, de tecto delapſus repente vitam finiit. Omnibus igitur ingenti luctu eum proſequentibus, ipſe per ſomnum ad Iſidorum acceſſit, eumque ſolatus eſt.

Εἰς λατομίας. Philoxenus, poeta dithyrambicus, quum Dionyſii, tyranni, poemata, vtpote mala, ferre non poſſet, ab ipſo in lapicidinas eſt coniectus. Poſtea liberatus amicorum precibus, et rurſus audiens illa, ſurrexit, [?] dicens, ſatius eſſe in latomiis verſari, quam ipſius poemata audire, addito dicto: *οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος domus amica, domus optima*, quod valet de teſtudine.

Iſocrates, Theodori, fabri tibiarum, F. Athenienſis, orator, natus Olympiade LXXXVI. i. e. poſt bellum Peloponneſiacum. Hic ob vocis imbecillitatem et in dicendo verecundiam cauſſas non egit, ſed plures erudiit. Orationes ſcripſit XXXII. et anno aetatis CVI. obiit. Fratres eius fuere Tiſippus, Theomneſtus, et Theodorus, magiſter vero Gorgias; alii Tiſiam, Erginumue vel Prodicum, alii denique dicunt Theramenem. Orationes eius ſunt plurimae.

Iſocrates, Amyclae, philoſophi, F. Apolloniae in Ponto, vel Heracleae natus, vt ſcribit Calliſtratus, orator; diſcipulus et ſucceſſor Iſocratis magni, et Platonis auditor. Hic cum Theodecte, oratore et tragico, et Theopompo, Chio, itemque Erythraeo Naucratita de eloquentia certauit in funere Mauſoli Caris, regis Halicarnaſſi. Orationes eius ſunt quinque: *Amphictyonia*, *Hortatoria*, *Philippo ſepulcrum non eſſe faciendum; de migratione; de ſua republica.*

Iſter, Menandri Iſtri F. Cyrenaeus aut Macedo, hiſtoricus, Callimachi ſeruus et diſcipulus. Hermippus vero Paphium ipſum dicit in ſecundo libro de ſeruis, qui eruditione clari fuerunt. Scripſit multa et ſoluta et ligata oratione.

Iuba, (Ἰόβας) Libyae et Mauritaniae rex, quem Romani captum et virgis caeſum in triumpho duxerunt, non autem occiderunt ob eruditionem. Vixit tempore Auguſti, Caeſaris, et Cleopatrae filiam, Selenen, quam ex C. Caeſare natam adoptarat, vxorem duxit. Scripſit permulta. Eodem, quo ille, tempore floruit *Didymus*, Chalcenterus dictus, qui multa contra ipſum ſcripſit.

Iulianus, Chaldaeus, philoſophus, pater Iuliani, theurgi. Scripſit *de daemonibus libros IV.* quod opus docet modos propulſandi mala ab hominibus, omnibusque eorum partibus, qualia ſunt τελεσιουργικὰ χαλδαϊκά.

Iulianus, iam dicti filius, vixit tempore M. Antonini, imp. Scripſit et ipſe *theurgica; τελεστικὰ de modis res magice conſecrandi*, (v. *Küſteri* not. 7. tom. II. pag. 123.) *oracula verſibus*, et quaecumque alia ſunt huius ſcientiae arcana. Quidam tradunt, hunc Romanis,

manis aliquando ſiti laborantibus, effeciſſe, vt atrae nubes, ſubito coactae, ingentem imbrem cum crebris tonitribus et fulguribus effunderent, idque ſapientia quadam effeciſſe Iulianum. Alii vero ***Arnuphim***, Aegyptium philoſophum, hoc miraculum edidiſſe tradunt.

[ꝑ] Iulianus, Domni F. Caeſarienſis Cappadox, ſophiſta, aequalis Callinici, ſophiſtae. Fuit ſub Conſtantino, imp.

Iulianus, Halicarnaſſeus, Seueri haereſin renouare voluit, eumque in finem Marinum, Car*ris*, Syriae vrbe, oriundum iam miſerat in Orientem, vt dogma illud confirmaret, niſi paullo poſt obiiſſet etc.

Iulianus, ὁ παραβάτης καὶ ἀποςάτης, deſertor et apoſtata, Romanorum imp. genitus ex Dalmatio, Conſtantini Magni fratre, et Galla. Scripſit librum, qui vocatur Caeſares, continentem omnes ab Auguſto imperatores. Alium περὶ τῶν τριῶν σχημάτων, *de tribus figuris*, et Κρόνια, *Saturnalia*. Idem *Miſopogonem* ſiue *Antiochium*. Et πόθεν κακὰ, κατὰ ἀπαιδεύτους *unde mala proficiſcuntur*, *contra ineruditos:* ad canem, Heraclitum, *quomodo cynice viuendum ſit:* *epiſtolas* omnis generis, et alia. De Empedotimo locum e Iuliani Κρονίοις adfert etiam Suidas in Ἐμπεδότιμος. Oraculum, Iuliano datum, diuerſum a duobus, quae Suidas recitat, legitur ad Cedrenum pag. 253.

Iuſtiniani, Rhinotmeti, ſucceſſorem Leontium, orientis ducem, Paullus, monaſterii Calliſtrati monachus, aſtronomus, et Gregorius Cappadox, monaſterii Flori praefectus, imperio potiturum eſſe praedixerunt, quo etiam poſtea potitus eſt. (Confer Nicephori breuiarium hiſtoricum pag. 25.)

Iuſtinus, philoſophus et habitu philoſophorum vtens, ex Neapolitana Palaeſtina prouincia, Priſci filius, Bacchii nepos. Hic pro chriſtiana religione multum laborauit, et Antonino Pio ipſiusque filiis et romano ſenatui librum *contra Ethnicos* obtulit, opprobrium crucis non erubeſcens. Scripſit et alium librum, quem Antonini (Pii) ſucceſſoribus obtulit, M. Antonino et L. Aurelio Commodo. Eſt et alius eius liber contra ethnicos, in quo *de natura daemonum* differit, et quartus itidem contra ethnicos, quem inſcripſit *elenchum*. Et alius *de Dei Monarchia*. Item alius, quem nominat *Pſaltera*. Et alius *de anima*. Item *dialogus* contra Iudaeos, quem *contra Tryphonem*, Iudaeorum Epheſiorum principem, conſcripſit. Quinetiam *contra Marcionem* inſignia ſcripta edidit. Item alium librum *contra ſectas omnes*, cuius meminit in *Apologetico*, quem obtulit Antonino Pio. Hic cum Romae commoraretur, Creſcentem, cynicum fatuum, qui contra Chriſtianos maledicta profundebat, ipſum vocans helluonem et prodigum et intemperantem et mortis metuentem, magno pudore adfecit. Tandem huius machinationibus et inſidiis factum eſt, vt tamquam chriſtianus pro Chriſto, ſupplicio adficeretur.

[ꝑ] Iuſtinus c), Romanorum imperator ὀρθοδοξότατος, ſed omnium litterarum imperitus et quod vulgo dicitur ἀναλφάβητος.

Iuſtus,

c) Non de Iuſtiniano, ſed de *Iuſtino* (Seniore) haec in Suidae codd. Vaticanis tradi, notauit etiam *H. Noris* diſſ. de Synodo V. c. 2. pag. 10. *Fabr.* Idem non ſolum notauit *Nic. Alemannus* ad *Procopii* hiſtor. arcan. cap. VI. pag. 19. ſed etiam Küſterus in nota longa ad Suidam pag. 128. vol. II. qui etiam integrum Procopii locum adſcripſit. *Harl.*

Iuſtus, Tiberienſis, ex prouincia Galilaea, qui et ipſe *hiſtoriam Iudaicam* conſcribere et *commentarios* quosdam componere adgreſſus eſt. Sed hunc Ioſephus mendacii arguit. Scripſit autem hiſtoriam ſuam eodem tempore, quo Ioſephus.

Iuuenalis, poeta latinus. Hic ſub Domitiano, Romanorum imp. vixit. Domitianus vero amabat praſinae factionis ſaltatorem, qui Paris vocabatur. Qua de cauſſa et a ſenatu et a Iuuenali carpebatur. Imperator hinc Iuuenalem Pentapolin Africae relegauit; ſaltatorem vero locupletatum Antiochiam miſit, qui, domo et balneo extra vrbem aedificato, ibi mortuus eſt.

Lachares, Lacharis F. Athenienſis, ſophiſta, diſcipulus Heracleonis, ſophiſtae Athenienſis, magiſter tum multorum aliorum, tum, qui prae reliquis clari habentur, Euſtephii, Nicolai et Aſterii. Floruit temporibus Marciani et Leonis, impp. Scripſit *de colo et commate et periodo. διαλέξεις diſſertationes.* Ἱςορίαν τὴν κατὰ Κερνῦτον, *Hiſtoriam Cornuti; eclogas rhetaricas* ſecundum ordinem alphabeti. Lachares, ſophiſta in diſciplinis tardior, at vultu liberali et honeſto praeditus, et virtute philoſophus potius quam ſophiſta adpellandus, qui viſum amiſſum recuperauit, quod et alioqui Deo carus eſſet. Confer infra, *Superianus*.

Lacydes, Alexandri, Cyrenaei, F. philoſophus, qui fuit nouae academiae auctor. Scripſit *philoſophica*, item *de Natura.*

Lampon iurat anſerem, quum aliquem decipit. Lampon erat aruſpex et vates, quem nonnulli quoque ducem fuiſſe aiunt coloniae, ab Athenienſibus Sybarim miſſae. Iurabat autem per anſerem, vt auem, diuinandi peritam. Supra, χῆνα ὀμνύναι.

Lamprias, Plutarchi, Chaeronenſis, F. contexuit indicem operum, quae pater ipſius de omni graeca et romana hiſtoria ſcripſit.

Laſus, Charbini F. ex Hermione, Achaiae ciuitate, vixit Olymp. LVIII. regnante Dario, Hyſtaſpis F. Quidam eum loco Periandri adnumerant ſeptem ſapientibus. Primus ſcripſit *de muſica:* et dithyrambo certare inſtituit et τὺς ἐριςικὺς εἰσηγήσατο λόγυς, contentioſum dicendi genus in vſum introduxit.

[P] Λῆμα. Ariſtophanes de Euripide et Aeſchylo: λῆμα δ' ὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν etc. (Ranis pag. 254.)

Λήμματα, prophetiae, vel etiam apophthegmata, ex proprio ſenſu animi noſtri prolata.

Leo, Leonis F. Byzantius, philoſophus peripateticus et ſophiſta, Platonis, vel, vt quidam, Ariſtotelis diſcipulus. Scripſit *res Philippicas et Byzantinas libris VII. Teuthranicum; de Beſalo; ſacrum bellum; de ſeditionibus; res geſtas Alexandri.* Hic, legatus Athenas miſſus, quum admodum obeſus eſſet, Athenienſibus riſum mouit. Atqui, inquit, eſt mihi vxor longe obeſior et concordes paruus lectus, diſcordes tota domus non capit. Eum Philippus his litteris perſtrinxit: *Si tantam Leoni pecuniam dediſſem, quantam a me poſtulauit, ſtatim Byzantium cepiſſem.* Veritus igitur, ne a ciuibus obrueretur lapidibus, ἑαυτὸν ἀπῆγξε ſe ſuſpendit miſer. conf. Küſteri not. tom. II. pag. 45.

Leo, Alabandenſis, orator, ſcripſit *Caricorum libros IV. Lyciacorum libros II. artem rhetoricam; de ſtatibus cauſarum; bellum ſacrum Phocenſium et Boeotorum.*

Leo, Macelles, imp. Romanorum, Malcho iudice πάσης κακίας καταγώγιον *omnis improbitatis diuerſorium*, qui et Hyperechium, grammaticum in exſilium egit. Quum ſtipendium

Digitized by Google

pendium Eulogio, philoſopho, dari iuſſiſſet, et quidam ex Eunuchis dixiſſet, hanc pecuniam in milites impendendam: vtinam, inquit, aetate mea contingat, vt ſtipendia militum in doctores conferantur. Eius temporibus fuit *Acacius*, patriarcha.

Leogoras, pater Andocidis, oratoris.

Leonas, ſophiſta, natione Iſaurus, celebris inter eiusdem artis profeſſores Alexandriae, qui *Proclum* non ſolum eruditionis ſuae participem fecit, ſed et contubernalem adſciuit, et cum vxore liberisque ſuis tam familiariter viuere iuſſit, ac ſi germanus ipſius filius eſſet. Idem effecit, vt principibus in Aegypto viris innoteſceret.

Leontius, Tripolis Lydiae, tempore Conſtantii, epiſcopus, quem Philoſtorgius laudat tam, quam adprobatorem Arianae ſuae veſaniae. *Κανόνα δ' αὐτὸν ἐκάλουν τῆς ἐκκλησίας*, hunc *eccleſiae regulam* vocabant etc.

Leontius, Antiochenus epiſc. ſe ipſum exſecuit, vir cetera quoque profanus: vt et Aëtius, Eunomii magiſter, qui Arii blaſphemiam ſuis argutiis adauxit.

Leontius. Et hic Antiochiae fuit haereticus, contra quem Photius, patriarcha, ſcripſit. Hic de homouſio diſputauit cum Flauiano, audacia et blaſphema deliramenta proferens.

[ꝑ] Leontius, monachus, ſub Zenone vixit. Hic quum prophetica gratia obſcuros Scripturae locos declararet, multos viros bonos habuit, qui ad ipſum frequenter accedebant etc.

Lesbonax, Mytilenaeus, philoſophus, qui vixit Auguſti temporibus, pater Potamonis, philoſophi. Scripſit plurimos libros philoſophicos.

Λέσχαι. Cleanthes dicit, Leſchas Apollini dicatas eſſe, easque exedris eſſe ſimiles. Apollo cui dicatae fuiſſe perhibentur leſchae, inde dictus *λεσχηνόριος*. Etiam *λέσχαι* dicta poëmata Heraclidis, Pontici, metro Phalaecio vel Sapphico ſcripta. Leſchae, ſedes vel loca, in quae homines de rebus philoſophicis diſputandi gratia conuenire ſolebant. Sic Hierocles libro primo Philoſophumenon.

Leſchides, poeta epicus, regis, Eumenis, in expeditionibus bellicis comes, poetarum clariſſimus. Huius conſuetudine etiam vſus fuit Pythias, hiſtoricus, et Menander, medicus.

Leucon, Agnuſius, Peloponneſiacis temporibus vixit. Ex ipſius dramatibus ſunt: *ὄνος, ἀσκοφόρος, φράτορες.*

Libanius, Antiochenus, ſophiſta, clarus Iuliani, apoſtatae, temporibus, ad Theodoſium maiorem vsque vixit, filius Phasganii, Diophanti diſcipulus. Scripſit infinita, et inter ea *Conſtantii imp. encomium* et alterum *Iuliani: declamationes rhetoricas: epiſtolas.* Eodem tempore fuerunt *Baſilius* et *Gregorius* (Naz.). *Iulianus* vero licet tot negotiis implicitus, tamen et litteris ſedulo operam dabat, et in illis excellere videri volebat, ſophiſtamque Antiochenum, Libanium, ſupra modum admirabatur, laudibusque ornabat, atque, vt magno ſophiſtae, Proaereſio, aegre faceret, illum huic praeferebat. *Acacius* igitur, ſophiſta, dicendi valde peritus, et *Tuſcianus, Phryx*, ideo eum ſemper culpabant, eiusque iudicium reprehendebant.

Linus, Chalcidenſis, Apollinis et Terpſichores F. vel, vt alii, Amphimari et Uraniae, vel Vraniae et Mercurii. Hic primus ex Phoenicia litteras in Graeciam intuliſſe, Herculemque litteras docuiſſe, et carminis lyrici primus auctor fuiſſe fertur.

Linus alter, Thebanus, iunior, philoſophus.

Linus, genus hymni, vt paean. conf. Küſter. II. pag. 449. not. 3.

Digitized by Google

Lityerſes, genus cantionis meſſoriae, a Lityerſe, Midae F. quem Hercules ſuſtulit. conf. ſchol. ab Theocrit. X. 41.

Λόγια, oraeula, quae oratione ſoluta concepta ſunt, χρησμοὶ verſibus.

Λογογράφος, cauſſarum vel orationum forenſium ſcriptor. λογοποιὸς pro [ſ] hiſtorico vſurpatur ab Iſocrate et Herodoto. Sic etiam vocatur inuentor fabularum et apologorum.

Lollianus, Epheſius, ſophiſta, Iſaei, Aſſyrii, diſcipulus, Hadriani, Caeſaris, temporibus fuit et multa ſcripſit.

Longinus Caſſius, philoſophus, Porphyrii, philoſophi, magiſter, vir magna doctrina acrique iudicio praeditus. Vixit ſub Aureliano, imp. et ab eo occiſus eſt, quod cum Zenobia, Odenati vxore, conſpiraret. Scripſit *de oratione contra Phidiam; Dubitationes Homericas: An Homerus fuerit philoſophus? Problemata Homerica et Solutiones libris duobus: Quaenam contra fidem hiſtoriae tamquam hiſtorica enarrent grammatici: De vocabulis, apud Homerum multas ſignificationes habentibus libros IV. Atticorum vocabulorum editiones duas, ſecundum ordinem litterarum digeſtas. Vocabula Antimachi et Heracleonis*, et alia multa.

Lucas, euangeliſta, titulos habet LXXXIII. capita CCCXLVIII.

Lucianus, Samoſatenſis, blaſphemi vel dyſphemi cognomen tulit, vel athei potius, quod in dialogis ſuis ea, quae de diis dicuntur, vt ridicula exagitat. Fertur ſub Traiano, imp. et ante vixiſſe. Primum Antiochiae in Syria cauſſidicus, et quum hoc ei non bene cederet, ad ſcribendum ſe contulit et infinita ſcripſit. A canibus dilaceratus fertur homo impius, qui linguae ſuae rabie ipſam veritatem inſectatus fuit. Nam in Peregrini vita chriſtianam religionem perſtringit, et ipſi Chriſto maledicit homo ſceleratiſſimus. Quamobrem et in hac vita iuſtas furoris ſui poenas dedit, et in futura ignis aeterni cum Satana haeres erit.

Lucianus, martyr, vir nobilis, prima aetate Macarii, ſacrorum librorum interpretis, conſuetudine Edeſſae vſus, deinde ad vitam ſolitariam animum adiecit. Ad ſacerdotium hinc proceſſit, et presbyter Antiochiae factus magnam ſcholam illic inſtituit. Hic quum animaduertiſſet, in ſacros libros multa adulterina irrepſiſſe, tum longo tempore et crebra transſcriptione, tum quod profani quidam homines peruertere nonnulla auſi eſſent, ipſe omnes ex lingua hebraica, quam accurate callebat, in integrum reſtituit, plurimumque laborem in eorum emendationem contulit etc. Epiſtolas etiam edidit, vtique praeſtantiſſimas, ex quibus facile conſtat, qualis fuerit viri huius de rebus diuinis ſententia. Martyrium obiit Nicomediae in Bithynia ſub Maximiano.

Lucius Catilina teterrimum facinus auſus etc. Sed Cicero, vir ſingulari [ſ] eloquentia et in deprehendendis conſiliis non mediocri ſollertia praeditus, praeterea in rebus multo ante proſpiciendis acutiſſimus, quum eius coniurationem patefeciſſet, hoſtemque (in ſenatu) ipſum declaraſſet, vrbe expulit.

Lupercus, Berytius, grammaticus, qui paulio ante tempora Claudii ſecundi, imp. vixit. Scripſit *de particula ἂν libros III. De pauone, de ſquilla, piſce: de gallo apud Platonem.* Κτίσιν ſiue *origines Arſinoïti in Aegypto; vocabula attica; artem grammaticam: de generibus maſculinis, foemininis et neutris libros XIII.* in quibus multa rectius tradit, quam Herodianus.

Lycis,

Lycis, qui et Lyeus, ab Ariſtophane, vt poëta frigidus, perſtringitur. Phrynichus, Lycis et Amipſias tres eomiei habebantur ſubfrigidi. *Phrynichus* in comoediis auditores plerumque taedio adficiebat. Idem a eomicis etiam perſtringebatur, vt peregrinus ob mala poëmata et qui a propoſito aliena diceret, et inſuaui metro in carminibus ſcribendis vteretur. Fuerunt et alii tres Phrynichi.

Lycophron, Chalcidenſis ex Euboea, filius Soclis, adoptatus a Lyco, Rhegino, grammatieus, et tragicus vnus de pleiade. Eius tragoediae ſunt: Αἰόλος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάϊος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α΄, β΄. Ὀρφανὸς, Πενθεὺς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος. Ex his *Nauplium* emendatum ſecunda vice iterum in ſcena exhibuit. Scripſit et *Alexandram*, poëma obſcurum.

Lyeurgus, Spartanus, a Patrocle genus ducens, legislator, quem aiunt a Creta, vel ab ipſo Deo (Apolline) leges ſuas accepiſſe. Hie a Pythia Deus adpellatus eſt etc. Natus fuit octauo poſt Troianum bellum anno, patruus Charilai, Spartani regis: Eunomi frater. Spartanis imperauit annos XLII. quo etiam tempore leges tulit, quum tutor eſſet fratris filii, qui ipſe quoque regnauit annos XVIII. et poſt eum Nieander annos XLVIII. Scripſit leges.

Lycurgus Lyeophronis F. Athenienſis, genere Eteobutades, vnus ex decem oratoribus, quibus Demoſthenes etiam accenſetur. Hic, vita ſine crimine transacta, morbo deceſſit, relictis filiis, quos Demoſthenes, orator exſul, calumniis vexatos oratione defendit. Genuinae orationes eius, quae adhue exſtant [a]), ſunt iſtae: *Contra Ariſtogitonem. Contra Autolycum. Contra Leocratem. Contra Lycophronem duae. Contra Paſiclem. Contra Menaechmum. Contra Demadem. Apologia aduerſus eundem de redditis a ſe rationibus adminiſtratae reip. Aduerſus Iſchyriam.* πρὸς [[P]] τὰς μαντείας, *aduerſus diuinationes. De adminiſtratione reip. De ſacerdote foemina. De ſacerdotio. Epiſtolae et* alia quaedam.

Lycus, qui et Butheras dictus eſt, Rheginus, hiſtoricus, pater (adoptione) Lyeophronis, tragiei. Vixit ſub Alexandri M. ſucceſſoribus, et a Demetrio Phalereo inſidiis adpetitus fuit. Scripſit hiſtoriam Libyae et Siciliae.

Λυδοὶ Μάγνητος, drama Magnetis, comici, *Lydi*, ab eo emendatum denuo in ſcena exhibitum fuit.

Lynceus, Samius, grammaticus, Theophraſti diſcipulus, frater Duridis, hiſtoriei, qui et Sami tyrannus fuit, Menandri, comici, aequalis, quem in commiſſionibus dramatum vicit. v. Küſter. II. pag. 465.

Lyſias, Cephali F. Syracuſanus, diſcipulus Tiſiae et Niciae, vnus ex decem oratoribus. Natus eſt Athenis, quo pater migrauerat, idemque anno aetatis decimo quinto cum duobus fratribus Thurios in eoloniam profectus eſt. Poſtea vero, quum partibus Athenienſium nimis ſtuderet, inde pulſus Athenas rediit anno aetatis XLVII. *Orationes* eius genuinae perhibentur eſſe vltra CCC, et praeter eas aliae, de quibus ambigitur. Dictionis eius puritatem nemo imitatus eſt praeter Iſocratem. Scripſit etiam *artem oratoriam* et δημηγορίας *conciones*, itemque *encomia* et *orationes funebres* et *epi-*

[a]) De Suidae temporibus intellige.

ſtolas VII. vnam pragmaticam, reliquas vero amatorias, quarum quinque ſunt ad adoleſcentulos.

Lyſimachus, cuius meminit Demoſthenes in oratione de immunitatibus, erat Ariſtidis, iuſti, filius; At Lyſimachus, cuius meminit Lycurgus, erat vilis poeta melicus.

Lyſippus, ex cuius dramatibus ſunt Βάκχαι, vt meminit Athenaeus III. et VIII. Dipnoſophiſt. Sunt et aliae eius comoediae, vt Θυρσοκόμος.

Macarii duo fuere celebres ob abſtinentiam moresque et ob miracula. Alter erat Aegyptius. Alter, Alexandrinus, in hoc vno diſcrepabat ab Aegyptio, quod hilarior eſſet, et comitate quadam iuniores ad diſciplinam monaſticam adliceret. Horum diſcipulus Euagrius, qui primum a Gregorio, theologo, CPoli diaconus ordinatus, poſtmodum vna cum illo in Aegyptum ad illos profectus eſt. Hic libros ſcripſit valde vtiles, quorum vnus *Monachus* inſcribitur ſeu de virtute actiua: alter *Gnoſticus* vel de iis, qui ſcientiam conſequi meruerunt, in centum (quinquaginta) diuiſus capita. Tertius *antirrheticus* contra tentatores daemones, capitibus octo ſecundum numerum octo cogitationum. Scripſit praeterea [?] *prognoſtica problemata ſexcenta.* Denique στιχηρὰ β′ *duos libros aphoriſmorum*, alterum ad monachos, qui in coenobiis degunt, alterum ad virginem. etc.

Macedonius Nouatianos quosdam ad Arianum dogma impellere conatus eſt, et reliquias Conſtantini in alium locum transſtulit, denique depoſitus etc. ex Socratis II. 38.

Macedonius alius, qui ſub Iuliano, apoſtata, vitam martyrio finiit.

Machaon, nomen medici, vt et Chiron, centaurus.

Maeonides, Homerus. Vetus epigramma: *εἰ δ᾽ ἑάλως, συγγνωστὸν, ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων Μαιονίδας γρίφων ἰχθυβόλων ἔθανε. Si captus es, venia tibi danda eſt, quoniam et principi hymnorum*, *Homero*, *aenigma piſcatorum mortem adtulit.*

Magia, inuocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi cauſſa. etc. ſupra in γοητεία.

Μαγική. Hanc Medi et Perſae inuenerunt.

Magi apud Perſas vocantur philoſophi et philothei, quorum princeps fuit Zoroaſtres et poſt eum Oſtanae et Aſtrampſychi.

Magnes ex Icario, vrbe Atticae, comicus, qui, adoleſcens Epicharmum ſenem adtigit. Docuit comoedias nouem, vicit bis: antiquae comoediae poeta. Ariſtophanes, (in Equitibus) adludit ad drama Magnetis, Βαρβιτιστὰς et Ὄρνιθας. Scripſit etiam Λυδὲς (Supra *Lydi*) et ψῆνας et βατράχες. Genus autem coloris eſt βατράχιον, quo hiſtriones faciem illinebant, antequam laruarum vſus repertus eſſet.

Magnes, vir Smyrnaeus, poeſi et muſica arte inſignis, idemque forma egregia, vrbes circuibat et carmina ſua publice recitabat. Huius amore tum alii multi, tum Gyges maxime ardebat etc.

Maior (Μαίωρ), Arabius, ſophiſta, ſcripſit *de ſtatibus cauſſarum libros XIII.* idem aequalis Apſinae et Nicagorae ſub Philippo, imperatore, et ante.

Malchus, Byzantius, ſophiſta. Scripſit *hiſtoriam* ab imperio Conſtantini vsque ad Anaſtaſium, in qua res geſtas Zenonis et Baſiliſci et conflagrationem publicae bibliothecae et ſtatuarum Auguſtalis, et alia quaedam commemorat, ſtilo vtens graui, et tragici inſtar ea, quae acciderunt, exaggerans.

Μᾶλλον

Digitized by Google

Μᾶλλον ὁ Φρύξ. Septem ſapientes Graeciae, a Croeſo interrogati, quis omnium eſſet beatiſſimus? alii reſponderunt, feras animantes, eas enim pro libertate mori: alii ciconias, eas quippe ſine lege, duce natura, iuſtitiam colere: Solon vero dixit neminem ante obitum. Tunc [¶] adſtans Aeſopus, fabulator, tantum, inquit, ceteros ſuperas, quantum mare fluuios; Croeſus autem, hoc audito, dixit, *magis ipſe Phryx.*

Manaechmus, Alopeconneſius [e]) philoſophus platonicus, ſcripſit *philoſophica, et in Platonem de rep. libros III.*

Manaechmus, Sicyonius, filius Alcibii vel Alcibiadis, hiſtoricus, qui ſub Alexandri M. ſucceſſoribus vixit. Scripſit *hiſtoriam Alexandri, Macedonis.*

Manaethos, Mendeſius, ſacerdos Aegyptius, ſcripſit de compoſitione [f]) κυφίων.

Manaethos, Dioſpolitanus, Aegyptius vel Sebennytes. Scripſit; *Phyſiologica apoteleſmatica* verſibus hexametris, et alia quaedam *aſtronomica.*

Maneros et Perimanos, nomina cantionis. Eubulus Campylione.

Manes. Hic exſerabilis homo ſub Aureliano, imp. exſtitit, ſe Chriſtum et Spiritum S. eſſe comminiſcens, et XII. diſcipulos, vt Chriſtus, ſecum habens, qui, quum ex omnibus haereſibus, quae in iis mala erant, collegiſſet, ex Perſide, Dei permiſſu in ditionem romanam venit. Hic, qui et Manes et Scythianus vocabatur, fuit genere Brachman, praeceptoremque habuit Buddam, Terebinthum ante vocatum, qui, Graecorum litteris inſtitutus, Empedoclis ſectam adamauit, duo principia, inter ſe contraria, ſtatuentis, litem et amicitiam. In Perſidem autem ingreſſus ex virgine ſe natum eſſe dicebat et in montibus educatum. Quinetiam conſcriptis quatuor libris [g]) vnum eorum vocauit *Myſteriorum*, ſecundum *Euangelium*, tertium *Theſaurum* [h]), quartum *Capitum.* Atque Buddas quidem iſte, ab impuro ſpiritu contritus, interiit. Mulier vero, apud quam diverſabatur, bona eius et profanos libros per haereditatem adepta, puerum ſeptennem emit nomine Cubricum, quem literas docuit et manumiſit heredemque inſtituit. Hic in Perſide Manem ſe vocauit, et Buddae libros venditauit pro ſuis. Eum Rex Perſarum viuum excoriauit, quod filio ipſius cauſſa mortis exſtitiſſet. Hic Manes Vetus Teſt. reiecit, Nouum vt boni Dei admiſit etc. Paullus quidam, Manetis aequalis, Antiochiae magnae epiſcopus, Dominum nudum hominem eſſe dixit, vt vnum de prophetis. Ab hoc Paulliani.

Marcellinus, qui principatum tenuit liberum Dalmatiae et Illyriorum, in Epiro habitantium, romanis diſciplinis inſtitutus diuinationisque [¶] peritiſſimus et eruditionis amantiſſimus. Huic familiaris fuit Salluſtius, philoſophus.

Marcellus, magiſter Arcadii, imp. omnibus virtutibus ornatus vel potius *ἀρετή τις ἔμψυχος, virtus quaedam animata.*

Marcellus, Pergamenus, orator, ſcripſit librum, *Adrianus*, ſiue de regno.

e) Küſter in nota 5. tom. II. pag. 490. animadvertit, antiquiſſimum codicem Pariſin. exhibere Ἀλωπεκοννήσιος, κατὰ δέ τινας Προικοννήσιος· vereque iudicat, poſteriora verba a feſtinantibus librariis omiſſa fuiſſe propter ſimilem voc. Ἀλωπ. et Προικονν. terminationem. *Harl.*

f) Κῦφι mixtura ſedecim ſpecierum in vſum ſacrum adhibenda. Vide *Plutarchum* de Iſide et Oſiride pag. 383. ſeq.

g) At Scythianum ſcripſiſſe IV. illos libros, docet Küſter. II. pag. 491. not. 4. ex Cyrillo et Epiphanio. *Harl.*

h) Θησαυρῶν *theſaurorum* ex Cyrillo, Epiphanio et Cedreno legere iubet Küſter. *Harl.*

Marcellus, Sidetes, medicus, ſub M. Antonino. Hic ſcripſit verſibus heroicis *de re medica libros XLII.* in quibus etiam de morbo lupino hominum ſiue lycanthropia. Conf. Kuſteri not. 8. II. pag. 498.

Marcellus, dux militum ſub Commodo, vt per totam noctem vigilare videretur, quotidie ſub veſperam praeſcribebat duodecim tabellas *δώδεκα γραμματεῖα οἷάγε ἐκ Φιλύρας ποιεῖται*, earumque alias aliis horis ad diuerſos perferri curabat etc.

Marcianus, Valentis, imp. et Angelii, epiſcopi CPol. tempore vixit, vir clarus, qui olim in palatio militauerat, tunc presbyter eccleſiae Nouatianorum, Anaſtaſiam, imperatoris filiam, grammaticam docuit.

Marcianus, familiaris Muſonio, Pamphylio, vir ad omnem virtutem inſtar regulae exactus. Viros enim probos ad ſe adliciebat Muſonius, vt magnes ferrum, ita, vt, ſi quis audiret, aliquem eſſe Muſonii amicum, eum bonum virum eſſe, ſcire liceret.

Marcianus ſub Zenone floruit, presbyter in oratorio delectus plurimum valuit apud (magiſtrum officiorum Zenonis) Illum, epicureis placitis quotidie ſe ipſum corrumpens, mundum ſua ſponte natum eſſe dicebat etc.

Marcion, haereſiarcha.

Marcus Antoninus, Romanorum imp. omni laude dignus philoſophus, qui tum alios, tum poſtremo Sextum, philoſophum, e Boeotia oriundum, Romae audiuit, crebro ad eum ventitans, aedesque eius frequentans. Eum igitur Lucius quidam, rhetor, Herodis, rhetoris Athenienſis, diſcipulus, prodeuntem interrogauit, quonam iret, et cuius negotii cauſſa: cui Marcus, *Etiam ſeni*, inquit, *decorum eſt diſcere. Eo igitur ad Sextum, philoſophum, vt diſcam ea, quae nondum ſcio.* Tum Lucius, manu in coelum ſublata, *o ſol*, inquit, *Romanorum imp. iam ſenex, ſumta tabella, doctoris domum frequentat: Rex vero meus, Alexander, anno atatis XXXII. obiit.* Scripſit *de vita ſua τῦ ἰδίυ βίυ διαγωγὴν libros XII.* Eum facilius eſt admirari, quam laudare, quod oratio nulla huius viri virtutibus aequari poſſit etc.

Mares, Chalcedonis in Bithynia epiſcopus, Iulianum, parabatem, Fortunae [?] immolantem CPoli, inſectatus, vocauit impium, apoſtatam, atheum. Ille ad Marem, oculorum ſuffuſione laborantem prae ſenio, *Neque tuus ille Deus Galilaeus te ſanare poſſit.* Cui Mares: *Gratias ago Deo, qui me luminibus orbauit, ne tuum vultum videam, qui ſic in impietatem prolapſus es.* Iulianus inde, martyrii honorem Chriſtianis inuidens, a Diocletiani quidem crudelitate abſtinuit; at lege lata Chriſtianis interdixit, ne humanioribus diſciplinis inſtituerentur, ne, ſi linguam, vt aiebat, acuiſſent, gentilium dialecticis expeditius reſponderent. Per varias artes etiam perſuaſit quibusdam, inter hos Hecebolio, ſophiſtae, vt idolis immolarent.

Margites, qui a comicis ob ſtultitiam deridetur. Aiunt, eum vltra quinque numerare non potuiſſe etc.

Marianus, Marſi, cauſidici, qui Roma Eleutheropolin Palaeſtinae primae oppidum migrauit, filius, praefectus vrbis Romae, conſularis, et, quod illuſtrius eſt, patricius tempore Anaſtaſii, imp. ſcripſit *Metaphraſin Theocriti*, iambis 3150. *Apollonii Argonauticorum*, iambis 5608. *Callimachi Hecales, Hymnorum, Cauſſarum et Epigrammatum* iambis 6810. *Arati*, iambis 1140. *Nicandri theriacorum*, iambis 1370. et alias multas metaphraſes.

Marinus,

Marinus, ſuſcepta Procli ſchola, quum Iſidorum, philoſophum, inſtituiſſet Ariſtotelica doctrina, et is Athenas iterum veniſſet, communi praeceptore defuncto, oſtendit ei prolixum commentarium, a ſe conſcriptum *in Platonis Philebum*: ſed ille dixit ἱκανὰ εἶναι τὰ τοῦ διδασκάλου, ſufficere, quae Proclus in illum dialogum ſcripſiſſet. Statim itaque illum flammis dedit. Etiam per litteras ex Iſidoro quaeſiuit et ad eum argumenta miſit, quibus probaret, *Parmenidem* Platonis non eſſe de Diis, ſed de formis. Sed ille, pluribus argumentis Marino reſpondens, veriſſimam eſſe probauit dialogi illius de Diis expoſitionem. Quare niſi iam liber fuiſſet editus, etiam hunc fortaſſis aboleuiſſet. Fortaſſe etiam obſtitit ſomnium; nam Proclus dixit, ſe ſomniaſſe, futurum, vt Marinus in Parmenidem commentarios ſcriberet. (Ex Damaſcio.)

Marpſias, orator garrulus et turbulentus, cuius meminit Ariſtophanes.

Marſyas, Periandri F. Pellaeus, hiſtoricus; initio litterator (γραμματοδιδάσκαλος), frater Antigoni, qui poſtea rex fuit, vna cum rege, Alexandro, educatus. Scripſit *Macedonica libris X.* a primo rege Macedonum ad Alexandri Philippi F. expeditionem in Syriam poſt conditam Alexandriam. *Attica libris XII.* itemque *Alexandri educationem.*

[P] Marſyas, Critophemi F. Philippenſis, hiſtoricus, iunior.

Marſyas, (Marſi F. Tabenus [i]), hiſtoricus, ſcripſit Ἀρχαιολογίαν ſiue *antiquitates libris XII.* Μυθικὰ *fabuloſa libris VII*, et alia quaedam de patria ſua.

Marſyas temporibus Iudicum iudaicorum, vir ſapiens, artis muſicae peritus, qui tibias arundineas et aereas inuenit etc.

Matreas, λαοπλάνος *impoſtor*, qui beſtiam alere ſe dicebat, quae ipſa ſeſe comederet [k]). Quaeritur, quaenam fuerit illa Matreae bellua. Compoſuit etiam *quaeſtiones* ad inſtar problematum Ariſtotelis, ex quibus erat haec: Quare ſol occidens dicatur δύνειν, non κωλυμβᾶν.

Matthaeus, euangeliſta, habet titulos LXVIII. capita CCCLV.

Mauricius, Romanorum imp. fertur verborum magnificentiam plurimi feciſſe et eruditos maximis honoribus adfeciſſe etc. Infra in Menandro, protectore.

Maximus Tyrius, philoſophus, qui Romae ſub Commodo vixit. Scripſit *de Homero et quae ſit apud eum antiqua philoſophia: Rectene Socrates fecerit, quod accuſatus non reſponderit.* Item alias quasdam quaeſtiones philoſophicas.

Maximus, Epirota, vel Byzantinus philoſophus, Iuliani, caeſaris, parabatae, magiſter. Scripſit *de inſolubilibus obiectionibus: De principiis: De numeris: Commentarium in Ariſtotelem*, et alia quaedam ad eundem Iulianum.

Μεγαρίσαι, *megarizare* ſiue philoſophi Megarenſis ſectam ſequi. Stilpo ex Megaris, vrbe Graeciae, oriundus erat, qui copia verborum et dexteritate diſſerendi caeteros adeo ſuperauit, vt tota propemodum Graecia, ipſum ſpectans, ſectam Megaricam amplecteretur.

Melampus, diuinationis peritus. conſ. Küſteri not. tom. II. pag. 521.

Melanippides, Critonis F. Melius, natus Olympiade LXV. Scripſit *Dithyramborum* libros quam plurimos et *poemata verſu heroico* et *epigrammata* et *elegias* et alia plurima.

Melanip-

i) Ex Tabi, Arabiae ciuitate.

k) Videtur Matreae bellua fuiſſe *ignis*, vt lapis mirificus Pipini apud Thuanum libro VI. et Morhofium lib. I. Polyhiſt. cap. 13.

Digitized by Google

Melanippides, ſenioris ex filia nepos, Critonis F. et ipſe lyricus: qui in compoſitione dithyramborum plurima innouauit, et apud Perdiccam, regem, degens, illic vitam finiit. Scripſit et ipſe *cantica lyrica* et *dithyrambos.*

Melanopus, adfinis Diophanti, oratoris.

Meleſermus, Athenienſis, ſophiſta. Scripſit *meretriciarum epiſtolarum libros XIV. ruſticarum vnum; culinarium epiſtolarum vnum; conuiualium librum vnum.*

[¶] Melitus, Lari F. Athenienſis, orator, qui cum Anyto Socratem accuſauit et tragoedias ſcripſit. A comicis autem perſtringitur, vt poeta frigidus et malitioſo ingenio praeditus. Ariſtoph. *σκολιὰ Μελίτου Καρικῶν αὐλημάτων*, *ſcoliorum Meliti et carminum, quae Cares tibia cantant.* Carmina vero Carica erant lugubria.

Melitus vixit temporibus Zenonis, Eleatae, et Empedoclis. Scripſit *de ente.* In reip. adminiſtratione aduerſatus eſt Pericli, et quum Samiorum dux eſſet, nauali praelio pugnauit cum Sophocle, tragico, Olympiade LXXXIV. [Suidas huic etiam ea tribuit, quae dixerat de ſuperiore.]

Menander, Athenienſis, comicus antiquus.

Menander alius, Athenienſis, Diopithis et Hegeſiſtrates F. qui omnium ſermone celebratur. Nouae comoediae poeta, ſtrabo quidem oculis, ſed acuto ingenio praeditus et in mulierum amorem effuſus. Scripſit *comoedias CVIII.* itemque *epiſtolas ad Ptolemaeum, regem,* et oratione proſa plurima alia.

Menander, Laodicea, ad Lycum, fluuium, ſita, oriundus, ſophiſta, ſcripſit *commentarios in Hermogenis artem* et *Minuciani progymnaſmata*, et alia.

Menander, protector, hiſtoricus, qui ſic de ſe ipſo ſcribit: Pater, mihi erat Euphratas Byzantio oriundus, minime ille quidem eruditus. Herodotus frater germanus, qui, legum doctrina deguſtata, ſtatim ab harum ſtudio receſſit. Ego vero huius ſtudii quod abſolui profeſſione non ſum vſus, ſed ad decurſiones equeſtres et ſaltationes pantomimorum et palaeſtram me contuli. Poſteaquam vero Mauricius imperium capeſſiuit, princeps, qui et populi ſalutem prouide curabat et Muſas, amabat, poematibusque et hiſtoriis audiendis quam plurimum delectabatur, vtpote qui magnam noctis partem in ſtudiis ipſe conſumeret, et ingenia hebetiora munificentia ſua excitaret et acueret; tunc ego dolens mecum reputare coepi, non oportere me vitam adeo inertem agere, et ad hanc hiſtoriam ſcribendam me adpuli, quam poſt defunctum Agathiam ſum auſpicatus.

Menecrates, comicus. Drama eius *μανέκτωρ* ſiue Ἑρμιονεύς.

Menecrates, Syracuſanus, medicus, qui, ſacrum morbum curans, nullam mercedem recipiebat; ſed a ſanatis poſcebat, vt ſe ipſius ſeruos faterentur. Idem Iouem ſe adpellabat, eosque, quos ſanauerat, Deos, vnicuique nomen imponens, vni Mercurii, alteri Apollinis. v. *Athen.* VII. pag. 298.

Menelaus, Aegaeus, poeta epicus, ſcripſit *Thebaidem libris XII.* et alia.

Menippus, cynicus. vide infra in *Φαιός.*

Menippus, comicus. Ex eius dramatibus ſunt *Cercopes* et alia.

[¶] Meſomedes, Cretenſis, lyricus, qui Hadriani temporibus vixit, eius libertus vel ex praecipue dilectis. Scripſit *encomium Antinoi*, qui Hadriano erat in deliciis, et alia diuerſa carmina. Antoninus Syllae ſepulcrum repertum inſtaurauit, et Meſomedi, qui

qui cantica lyrica conſcripſit, cenotaphium exſtruxit: huic quidem, quod cithara canere didiciſſet; illi vero, quod eius crudelitatem imitaretur.

Metagenes, Athenienſis, ſerui F. comicus. Ex eius dramatibus ſunt: *αὖραι, μαμμάκυθος, Θουριοπέρσαι, Φιλοθύτης, Ὅμηρος ἢ ἀσκηταί.*

Μετὰ λέσβιον ᾠδὸν poſt Lesbium cantorem. Dicitur de iis, quibus ſecundus locus tribuitur. Lacedaemonii Lesbios citharoedos primos aduocauerunt, deinde Terpandrum, qui ob caedem exſulabat, arceſſiuerunt Antiſſa, qui ipſorum animos compoſuit, et ſeditionem ſedauit etc.

Methodius, Olympi in Lycia aut Patarorum et poſtea Tyri epiſcopus, nitido compoſitoque ſermone *aduerſus Porphyrium libros* compoſuit, et *conuiuium decem virginum*: Item *de reſurrectione* opus egregium contra Origenem, et aduerſus eumdem *de Pythoniſſa* et *de libero arbitrio.* Scripſit etiam *in Geneſin* et *in canticum canticorum* commentarios, et multa alia, quae vulgo lectitantur. Hic in extrema perſecutione ſub Decio et Valeriano in Chalcide, vrbe orientis, martyrio coronatus eſt.

Meton, mathematicus: et Metonis annus. Hic Meton fuit praeſtantiſſimus medicus et aſtronomus. In Colono eſſe inſtrumentum quoddam, ab eo dedicatum, ait Calliſtratus. Euphronius eum ex Colono, populo Atticae, oriundum eſſe. Ante Pythodori aetatem vero heliotropium erat in comitio, quod nunc eſt ad murum in Pnyce. Vel quia in Colono fontem fabricauit, vel ſimulacrum, vel inſtrumentum aliquod aſtronomicum confecit. Phrynichus in *μονοτρόπῳ.*

Τίς δ' ἐςὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων;
Μέτων ὁ Λευκονοεύς, οἶδ' ὅτι κρήνας ἄγων l).

Μέτριοι, moderati, modeſti. Aſclepiodotus cum Athenis diſceſſiſſet, et Seleuciam Syriae perueniſſet, ſe in toto illo itinere in tres tantum homines modeſtos et bonos incidiſſe dixit, Antiochiae in Ilapium, philoſophum, Laodiceae, quae eſt vrbs Syriae proxima, in Merem, omnium aetatis noſtrae hominem iuſtiſſimum, cui Ariſtidis cognomen erat, et in Domninum, philoſophum.

Metrophanes, ex Eucarpia, oppido Phrygiae, oriundus, ſophiſta, ſcripſit *de Phrygia libros II. De formis orationum; de ſtatibus cauſſarum; commentarium in Hermogenis artem rhetoricam; commentarium in Ariſtidem.*

Metrophanes, Corneliani, rhetoris, F. ex Lebadia, Boeotiae ciuitate, ſophiſta, [⁋] ſcripſit *de generibus dicendi, quibus vſi ſunt Plato, Xenophon, Nicoſtratus, Philoſtratus: Declamationes: orationes panegyricas.*

Metrophanes, a Lachare genus ducens. Hic quum adhuc puer eſſet, exclamauit, *ego ſum Ariſtophanes ille caluus.* Deinde interrogantibus, quid dixiſſet, reſpondit, ſe nihil meminiſſe eorum, quae dixerat. Aduerſus hunc Superianus librum ſcripſit.

Michael Syncellus, Hieroſolymitanus, ſcripſit encomium magni Dionyſii.

Milo,

l) Küſter in not. ad h. l. tom. II. pag. 544. duo illos ſenarios ita numeris ſuis reſtituit: *Τίς — — φροντίζων; οἶδ', ὁ κρήνας ἄγων. Harl.*

Milo, Crotoniates, ſex olympiadibus continuis lucta vicit. Septima vero Olympiade ſuperare non potuit Mnaſitheum, qui ciuis eius erat et iuuenis et cum ipſo congredi nolebat. — Tandem luporum praeda fuit: (ex Pauſania, lib. VI. pag. 369. ſq.)

Mimnermus, Ligyrtiadae F. Colophonius, vel Smyrnaeus, vel Aſtypalaeenſis, poeta elegiacus. Vixit Olympiade XXXVII. ita, vt ſeptem ſapientibus fuerit antiquior. Quidam vero dicunt, ipſum eodem, quo illi, tempore floruiſſe. Vocabatur etiam *Ligyſtiades*, διὰ τὸ λιγὺ, a ſuaui et arguto cantu. Scripſit multa.

Minucianus, Nicagorae, ſophiſtae, F. qui Galieni temporibus vixit. Scripſit *artem rhetoricam* et *progymnasmata* et *orationes varias*.

Minyae, Argonautae.

Mithaecus, grammaticus. Scripſit Ὀψαρτυτικὰ *de condimentis ciborum*, κυνηγητικὰ *de venatione* et alia. — Eſt etiam nomen velocis hominis.

Mnaſeas, Berytius. Scripſit *artem rhetoricam*, itemque *de nominibus Atticis*.

Mneſimachus, mediae comoediae poeta. Ex dramatibus eius ſunt Ἱπποτρόφος, Βούσιρις, Φίλιππος, (Δύσκολος) vt teſtatur Athenaeus in Dipnoſophiſtis.

Molones duo feruntur, hiſtriones et graſſatores.

Molpagoras apud Cianos fuit vir ad dicendum et agendum promtus, ſed ingenio popularis et ambitioſus etc. (e Polybio.)

Μονῳδεῖν, *carmen flebile canere*. Carmina tragica, quae in ſcena recitantur, ſunt lamenta. Ariſtoph. εἶτ᾽ ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κιφησοφῶντα μιγνὺς, *deinde alui eum monodiis, iisque Ciphesophontem immiſcui*. Hic Cipheſophon ſeruus erat, qui eum carminibus componendis plurimum adiuuabat etc.

Morſimus et Melanthius, poetae tragici, quos perſtringit Ariſtoph. Morſimus Philocis F. poeta frigidus et oculorum medicus. Melanthium reprehendit vt helluonem Eupolis in κόλαξιν.

Μόρσιμος, *fatalis*. De Apollonio, Tyaneo; vide ſupra in Domitiano.

Morychus, poeta tragicus, qui vt helluo a comicis perſtringitur.

Morychus, Teleas, Glaucotes, ob veneficia male audiebant.

Moſchus, Syracuſanus, grammaticus, Ariſtarchi diſcipulus, qui ſecundus eſt a Theocrito, poeta bucolico. Scripſit et ipſe *Bucolica*.

Moſchus, malus citharoedus, qui multos verſus vno ſpiritu caneret. Carmen Boeotium inuenit Terpander, vt et Phrygium.

[P] **Moſes**, propheta et legislator. Huius anno LXXX. filii Iſraelis ex Aegypto egreſſi ſunt, etc. conf. Küſteri not. tom. II. pag. 583.

Moſo, mulier Hebraea, a qua ſcripta eſt Lex Hebraeorum, vt tradit Alexander Polyhiſtor.

Muſaeus, Eleuſinius, Athenienſis, Antiphemi et Helenae F. poeta epicus et Orphei diſcipulus, vel potius eo antiquior. Floruit tempore Cecropis ſecundi. Scripſit *praecepta ad Eumolpum*, filium, verſibus quater mille et alia plurima. Antiphemus, filius fuit Euphemi, nepos Ecphanti, pronepos Cercyonis, quem debellauit Theſeus.

Muſaeus, Thebanus, Thamyrae F. Philammonis nepos, poeta lyricus, qui multo ante bellum Troianum vixit. Scripſit verſus lyricos et cantica.

Muſaeus,

Muſaeus, Epheſius, poeta epicus τῶν εἰς τὰς περγαμηνὰς καὶ αὐτὸς κύκλους, vnus ex numero eorum, qui in muſeum Pergamenum adlecti erant. Scripſit *Perſeidis libros X.* itemque *in Eumenem* et *Attalum.* v. Küſteri not. 4. tom. II. p. 378.

Muſaeus, philoſophus apud Graecos [m]). Lyſias in Oratione contra Mixidemi accuſationem, ſi modo is verus eius auctor ſit: *Pueros ipſi pediſſequos duos eſſe, quorum alterum vocat Muſaeum, alterum Heſiodum. Id autem reum ſtudio feciſſe patet.* Muſaeum vero alii Thraeem eſſe dixerunt, alii indigenam et Eleuſine oriundum.

Muſonius, Capitonis F. Tyrrhenus, ex Bulſinio ciuitate, dialecticus et philoſophus Stoicus, qui vixit ſub Nerone, Apollonii, Tyanei, et multorum aliorum diſcipulus, ad quem et epiſtolae feruntur Apollonii, et illius ad Apollonium. Hic ob confidentiam et arguendi ſtudium et immodicam libertatem a Nerone interfectus eſt. Feruntur eius *orationes* et *epiſtolae* diuerſae philoſophicae. De hoc Muſonio (Iulianus) parabates in epiſtola ſic ſcribit: *Contumeliam, qua praeſes Graeciae nos adfecit, tanta animi celſitudine tuliſti, vt nihil horum in te factum putaris. Quod autem illi vrbi opem ferre velis, eique ſtudeas, in qua ſcholas habuiſti, animi philoſophici eſt argumentum. Quare mihi videtur prius quidem illud Socrati conuenire, hoc vero poſterius Muſonio. Nam ille fas eſſe negabat, virum bonum ab vllo improbo laedi.* Hic vero murorum curator erat, quum ipſum Nero exſulare iuſſit.

Muſonius, vir rerum gerendarum prudentia inſignis, ſub imp. Iouiniano, et Eunapius, Phrygius, orator, tributis Aſianis colligendis praepoſitus etc.

[P] *Μύδρος.* Anaxagoras dixit ſolem eſſe *μύδρον πυρόεντα*, ignitam ferri maſſam, Peloponneſo maiorem, ob quod morte multandus erat.

Myia, Theſpiaca, lyrica. Scripſit *carmina lyrica.*

Myia, Spartana, poetria. *Hymnos in Apollinem et Dianam* ſcripſit.

Myia, Pythagorae magni et Theanis filia, Samia.

Myro, Byzantia, poetria, quae verſus heroicos et elegiacos et melicos ſcripſit, Homeri, tragici, filia, vxor Andromachi, cognomento philologi.

Myro, Rhodia, philoſopha. Scripſit *Chrias reginarum* et *fabulas.*

Myrtilus, Athenienſis, comicus, filius Lyſidis, frater comici, Hermippi. Eius dramata: *Τιτανοπᾶνες* [n]), *ἔρωτες.*

Μῦθος et *αἶνος* differunt, quod *αἶνος* non pro pueris, ſed viris factus ſit, nec tantum animum oblectet, ſed et admonitionem contineat. Occulte enim et per ambages ſuadet ac docet, quod Heſiodus feciſſe videtur.

Myſcelus, accepto oraculo, valetudinem bonam antepoſuit diuitiis; has delegit Archias: vnde Crotoniatae ſunt robuſti; Syracuſani autem diuites euaſerunt.

Myſorum praedatio (Μυσῶν λεία) prouerbium de iis, quorum res, vt Myſorum a vicinis praedonibus, Telepho, rege, peregre profecto, hoſtiliter diripiuntur.

m) Idem cum primo Muſaeo, apud Suidam memorato.

n) Küſter (in not. 4. tom. II. pag. 590.) cum Meurſio in biblioth. attica emendat *Τιτανόπαιδες.* *Harl.*

Myxus, *βαβαὶ Μύξος*. Dictum hoc in iactabundos et glorioſos. Myxus enim fuit ſacerdos Dianae, homo facetus et iactabundus.

Nannacus °). Vir priſcus ante Deucalionem, regem, qui futurum diluuium praeſciens, omnibus in templum congregatis, cum lacrymis Deum ſuppliciter orauit. Et prouerbium, *a Nannaco*, de rebus admodum vetuſtis.

Ναυάτος, eeclefiae presbyter romanae; v. *Nouatus*. Atque Ναυατιανοὶ αἱρεσῖται ſunt *Nouatiani, haeretici*, ſiue qui Nouati ſententiam ſequuntur.

Naucratis, vrbs Aegypti a Mileſiis condita, quum maris imperium obtinerent. Huius ciuis fuit doctus ille Athenaeus.

Nauſicrates, comicus. Ex eius dramatibus ſunt: Ναύκληροι, Πέρσις ᵖ).

Nauſon Naucrati, de iis, qui paria ſibi mutuo reddunt. Genus ſcribendi in epiſtolis vſitatum, vt *Pompaeus Pompilo.*

Ναζηραῖος, deo gratus et conſecratus, vel monachus. Sciendum, tempore Claudii, Romanorum imp. cum Petrus, apoſtolus, Euodium Antiochiae (epiſcopum) creaſſet, illos, qui prius Nazaraei et Galilaei vocabantur, adpellatos Chriſtianos.

Neanthes, Cyzicenus, orator, diſcipulus Philiſci, Mileſii.

Nearchus, Alexandro expeditionis comes fuit, et hiſtoriam de eo conſcripſit. Falſo autem ſe praefectum claſſis fuiſſe ſcripſit, quum gubernator nauis fuerit.

Nemeſion, (Damaſcii amicus.) confer Suidam in Ἀνεπτερῶτο, et Ἑρμαῖον.

Νεμήσεις ὑποκριτῶν, *diſtributiones hiſtrionum.* Poetis tres hiſtriones ſorte diuidebantur, qui fabulis agerent. Inter hos, qui victor fuiſſet, absque examine deinde adſumebatur.

Neocles, Athenienſis, philoſophus, frater Epicuri, qui ſcripſit de ſecta ſua. Et Neoclis, eſt dictum: λάθε βιώσας, *qui bene latuit, bene vixit.* (v. *Menag. ad Diog. Laert. X. ſegm. 111.*)

Neophron ſeu Neophon, Sicyonius, tragicus, cuius eſſe dicunt *Euripidis Medeam*, docuit tragoedias CXX. etc.

Nero ſtudiis, imperatore prorſus indignis, operam dedit, cithara ludens, tragoedias agens et in theatris ſaltans. Sed adhuc adoleſcens ſtudiis philoſophiae vacabat, et de Chriſto inquirebat, quem adhuc ſupereſſe in viuis arbitrabatur. Quumque comperiſſet, a Iudaeis in crucem actum eſſe, iratus Annam et Caipham cum Pilato, tunc Iudaeae praeſide, vinctos ad ſe duci iuſſit, ab iisque ſciſcitatus eſt, quaecunque in eius iudicio acta eſſent etc. Eo tempore et Simon Magus florebat, quumque Petrus et Simon praeſente Nerone inter ſe diſputarent, eductus eſt ex carcere Pilatus. Nero Simonem interrogat, an eſſet Chriſtus? ille ſe eſſe ait. Negant Petrus, et Pilatus, *hic*, inquit, *Aegyptius eſt*, *et obeſo corpore et prolixis capillis* et *niger omninoque ab eius forma alienus* etc.

Nerua,

o) Videtur nomen ex *Noachi* nomine corruptum, licet *Nannacus* hic, (Stephano Byz. Ἄννακος,) *Phrygum rex* dicitur Suidae in τὰ ἀπὸ Νάννακος, et Rex, in τὰ Νάννακος.

p) Monente Küſtero not. 7. (tom. II. p. 600.) non, *Nauſicrati* comico; ſed *Naucrati* fabulam, Πέρσις adſignat Athenaeus libr. IX. Sed v. ſupra, in vol. II. pag. 741. *Harl.*

Nerua, Romanorum imp. Ioannem, euangeliſtam, ex Patmo, quo relegatus erat, reuocatum, Epheſum reduxit: eo tempore q), quo et Maniehaeorum dogma in lucem prodiit, Manete haereſin ſuam aperte docente.

Neſtorius. Poſt Manetem et Paulum et Apollinarem et Theodorum prodit Neſtorius, Germaniecea, Syriae vrbe, oriundus, qui ſede CPol. potus, voce duarum in Chriſto naturarum malo errore abuſus eſt, aeque ac Paulus et Theodorus, a quibus genus r) duxit. Nam filius fuit Cilicis, (Theodori) et Samoſateni (Pauli) nepos. Poſt hunc Eutyches exſtitit ete.

Neſtor, Larandenſis, e Lycia, poeta epicus, pater poetae Piſandri, fuit ſub imp. Seuero ſcripſitque *Iliadem λειπογράμματον*, litteris certis earentem, perinde vt Tryphiodorus Odyſſeam. Nam in primo libro nullum reperitur α, in ſecundo nullum β etc. Scripſit etiam *Metamorphoſes*, vt Parthenius, Nicaënſis, et alia.

Nicagoras, Mneſaei, rhetoris, F. Athenienſis, ſophiſta, tempore Philippi, [P] imp. Scripſit *vitas clarorum virorum. De Cleopatra, quae fuit in Troade. Orationem*, habitam in legatione *ad Philippum*, imp.

Nicander, Xenophanis F. Colophonius vel Aetolus, grammatieus, poeta, medicus, vixit tempore Attali iunioris, ſiue vltimi Galatonicae, cui regnum ademtum a Romanis. Scripſit theriaca, *alexipharmaca*, *georgica*, *ἑτεροιουμένων de corporibus*, *in alias formas mutatis*, *libros V. Remediorum collectionem; progno ſtica* verſibus, ex Hippocratis prognoſtieis translata: *de omnibus oraculis libros III.* et alia plurima, carmine epico.

Nicanores tres fuerunt: vnus, filius Balacri, alter, Parmenionis, tertius, genere Stagirita, cuius meminit Hyperides oratione in Demoſthenem.

Nicanor Hermiae F. Alexandrinus, grammaticus temporibus Hadriani, imp. quo tempore et Hermippus, Berytius, vixit. Scripſit περὶ στιγμῆς, *de punctis apud Homerum, et de differentia, quae inde in ſenſu oritur; de interpunctione in genere, libros VI. Horum compendium libro I. De punctis apud Callimachum*, et alia.

Nicetas. Supra in Heraclide, Lycio.

Nieochares, Philonidae, comici, F. Athenienſis, comicus, aequalis Ariſtophanis. Ex eius fabulis ſunt Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς γαμῶν, Χορηγὸς, Κρῆτες, Λάκωνες, Λήμνιαι, Κένταυροι, Χειρογάστορες.

Nicolaus, ex Myris Lyciae, feruidus Chriſtianorum propugnator et ſacerdos, qui magna cum fiducia DEO preces adhibebat. Hic nihil quidem ſcripſit, ſed in ſomnis imp. Conſtantino adſtans etc.

Nicolaus, Damaſcenus, amicus et familiaris Herodis, regis Iudaeorum et Auguſti Caeſaris, qui placentas mellitas, ab eo miſſas *Nicolaos* adpellabat: philoſophus peripateticus, aut platonicus. Scripſit *hiſtoriam vniuerſalem libris LXXX.* aut, ſecundum Athenaeum, CXL. libr. aut, CXXIV. auctore Ioſepho:) itemque *de vita et educatione Caeſaris.*

 Patrem

q) Videntur hoc loco apud Suidam nonnulla excidiſſe. Nam Manichaeorum ſectae origo a Nervae aetate remota eſt annis amplius centenis.

r) Intellige dogmatum, non conſanguinitatis propinquitatem.

Patrem habuit, qui opes et famam eruditione adeptus fuerat: itaque ille a puero in omnibus litteris eruditus grammaticae atque inde poeticae haud vulgarem peritiam ſibi comparauerat, adeo, vt *tragoedias comoediasque* haud ſpernendas ſcriberet. Poſtea ad rhetoricam ac muſicam et mathematicas diſciplinas atque vniuerſam diſciplinam animum adplicuit. Ariſtotelem inprimis imitari ſtudebat, et multiplicem eius viri doctrinam ſummopere admirabatur. Aiebat, ideo plures muſas a veteribus theologis introductas eſſe, quod in diſciplinis mira varietas et ad omnes vſus apta diuerſitas reperiatur. Ingenuo homini imperitiam artium humaniorum, atque illiberalium peritiam iuxta turpem eſſe. Diſciplinarum orbem ſimilem eſſe peregrinationi, [⁋] alibi prandendi cauſa diuertendum, alibi pernoctandum, alibi conſiſtendum per plures dies, alia obiter percurrenda, tandem reuertendum ad penates, hoc eſt ad philoſophiam, tamquam ad patriam laresque redeundum, ibique conſidendum.

Nicolaus, diſcipulus Plutarchi, cognomine Neſtorii, ſcripſit *progymnaſmata* et *declamationes rhetoricas* et alia quaedam. Floruit ſub Leone ſeniore, imp. vsque ad Zenonem et Anaſtaſium.

Nicolaus, e Myris, Lyciae, frater Dioſcoridis, grammatici, et Hipparchi et Hypati, patricii. Docuit CPoli, fuitque diſcipulus Lacharis. Scripſit *artem rhetoricam* et *declamationes.*

Nicomachus ex Alexandria Troadis, tragicus, ſcripſit tragoedias XXI. ex quibus ſunt: Ἀλέξανδρος, Ἐριφύπη, Γηρυόνης, Ἀλετίδης, Εἰλήθυια, Νεοπτόλεμος, Μυσοὶ, Οἰδίπυς, Περσὶς ἢ Πολυξένη, Τριλογία, Μετεκβαίνουσαι, Τυνδάρεως ἢ Ἀλκμαίων, Τεῦκρος.

Nicomachus, Athenienſis, tragicus, qui praeter omnium opinionem Euripidem et Theognin vicit. Ex eius Tragoediis eſt *Oedipus.*

Nicomachus, Stagirita, Philoſophus, filius Ariſtotelis, philoſophi, Theophraſti diſcipulus et, vt quidam tradunt, amaſius. Scripſit *ethicorum libros VI.* itemque *de phyſica acroaſi patris ſui.*

Nicomachus, medicus, et ipſe Stagirita, Machaonis F. Aeſculapii nepos, a quo genus duxit Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi, et ipſe medicus. Scripſit *ἰατρικῶν* ſiue *de re medica libros VI.* et *Φυσικῶν de rebus naturalibus* vnum.

Nicophon, Theronis F. Athenienſis, comicus, aequalis Ariſtophanis, comici. Ex eius dramatibus ſunt ἐξ ᾅδυ ἀνιών, Ἀφροδίτης γοναὶ, Πανδώρα, Χειρογάστορες, Σειρῆνες.

Nicoſtratus, Macedo, orator. Hic relatus eſt in numerum decem illorum, qui ſecundum a primis locum tenere iudicabantur, aequalis Ariſtidis et Dionis Chryſoſtomi; vixit ſub M. Antonino, imp. Scripſit *Decamythiam; Imagines; Polymythiam; Thalatturgos,* et alia plurima. Item *Encomia, in Marcum* (Antoninum) *et alios.*

Nicoſtratus, comicus, cuius dramata apud Athenaeum Πάνδαρος (al. Πάνδροσος) ſiue Ἀντυλλος, (Philetaero a quibusdam tribuitur,) et Ἱεροφάντης, Κλίνη, Ἅβρα, Ἡσίοδος, Διάβολος, Ἀντερῶσα, Ἑκάτη, Μάγειρος, Ὦτις, Πλῦτος, Σύρος, Ἀπελαυνόμενος, ψευδοστιγματίας, τοκιστής.

Nicoſtratus, hiſtrio, comicus, qui optime fabulas agere credebatur, a quo prouerbium ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.

Νομάδες. Sacas, Ariſtophani (in Auibus) memoratus, erat poeta tragicus, ſic dictus, quod peregrinus eſſet.

Νομογράφοι,

Νομογράφοι, *Decemuiri*, qui anno Urbis Romae CCCI. leges populares et graecas in decem tabulas retulerunt etc.

Νομοθέται, *Legumlatores*. Tales fuere olim quidem Moſes, poſtea Chriſtus. Apud Athenienſes primus legiſlator fuit Draco, poſt hunc Solon, poſt eum Thales et poſt hunc Aeſchylus.

Νόμοι κιθαρῳδικοί. Apollo, vt aiunt, adhibita lyra, leges hominibus dedit, ſecundum quas viuerent, mitigans ſimul cantu feritatem, ipſis inſitam, et numerorum muſicorum ſuauitate efficiens, vt praecepta facilius admitterent, vnde *leges citharoedicae* dictae ſunt. Hinc vero, vt et Ariſtoteli videtur, moduli muſici, ſecundum quos canimus, magnifico nomine *νόμοι* adpellati fuerunt.

Nomus et Ianuarius, virtute licet pollentes, priuatam et otioſam vitam amplexi ſunt, e quibus *Nomus* ingenioſior fuit et doctrinae amantior, tam philoſophicae, quam eius, qua praeparantur adoleſcentes. Et inter omnes erat κριτικώτατος, qui iudicare optime potuit virtutes et vitia tum poematum tum aliorum ſcriptorum. Et vt omnino dicam, neque Seuerianum, neque Agapium, philoſophum, crediderim iudicio doctrinae eloquentiae tantum valuiſſe. *Ianuarius* vero rei gerendae peritior et prudentior in ciuilibus fratre ſuo Nomo etc.

Νόμος. Tria ſignificat: lex enim vna δίχα γραμμάτων abſque litteris, per creationem indita hominibus: altera ἐν γράμματι, lex ſcripta per Moſen, illorum cauſſa, qui priores violauerant: tertia διὰ τῆς χάριτος gratiae et ſpiritus. Lex autem ſecundum apoſtolum quatuor ſignificat etc.

Ἄξονας leges Solonis Athenienſes vocarunt. Supra, Κύρβεις.

Nonnus, Panopolita, ex Aegypto, vir doctiſſimus qui Theologi virginis paraphraſin verſibus heroicis ſcripſit. Auſonius, ſophiſta, epiſtolas et alia exarauit ad Nonnum. Supra in Αὐσόνιος.

Nouatus (Νάυατος) eccleſiae romanae presb. a Cornelio, epiſcopo, diſſidium fecit etc. ex Socratis IV. 28.

Nouatiani. Horum epiſcopus fuit Siſinnius etc. ex Sozomeni VIII. 1.

Numa (Νεμᾶς), Romanorum legislator. Νεμᾶς Πομπίλιος. Hic remp. legibus et inſtitutis fundauit, annumque primus inuenit et ſolis circuitum, qui antea vagus erat et incertus, in XII. menſes diſtribuit. Templa etiam et lucos inſtituit, pontificesque et flamines ſacerdotibus praefecit, et Salios per vrbem ſaltare iuſſit. Ad haec ignis et aquae curam virginibus Veſtalibus commiſit, quarum ſumma erat dignitas et [P] illibata, quod viuerent, virginitas. Quod ſi cum viro rem aliqua habuiſſet, viua defodiebatur, ideo nec vnguento, nec floribus, nec veſte, niſi alba, vti illis licuit.

Numenius, Apamenſis, Syrus, philoſophus pythagoreus, qui Platonem coarguit, quod ſententiam ſuam de DEO et creatione mundi ex moſaicis ſcriptis ſuffuratus eſſet. Hinc ait: τί γάρ ἐςι Πλάτων, ἢ Μωσῆς Ἀττικίζων; *Quid eſt Plato, niſi Moſes atticiſſans?*

Numenius, rhetor, ſcripſit *de figuris dictionis*, *argumenta in Demoſthenem*, *chriarum collectionem*, *conſolationem ad Hadrianum, imp. ſuper morte Antinoi.*

Nymphis, Xenagorae F. Heracleotes, Ponticus, hiſtoricus. Scripſit de Alexandro eiusque ſucceſſoribus et epigonis, ſiue ſucceſſorum poſteris libros XXIV. De Heraclea libros XIII.

Digitized by Google

XIII. Continet autem res geſtas poſt epigonos, vsque ad tyrannorum euerſionem et vsque ad tertium Ptolemaeum. Conf. Kuſteri not. 8. tom. II. pagina 639.

Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νεναυάγηκα *nunc ſecunda nauigatione vſus ſum, cum naufragium feci.* Zeno, Cittieus, dicto hoc vſus eſt, poſtquam naufragium feciſſet, et: *bene facit fortuna, quod nos ad philoſophiam compellat.* Itaque relictis prioribus praeceptoribus, Cratetis factus eſt diſcipulus, animumque ad philoſophiam adpulit.

Nyſia ſaltatio eſt eadem ac Berecynthia, Baccho ſacra. Berecynthus enim in Nyſia ſita eſt. Ita alia dicitur Cretica, ſiue Gnoſſia; nam Gnoſſus eſt vrbs Cretae. etc.

Ὠβέλισαι, *obelo notatum eſt*, id eſt, reiectum eſt, damnatum eſt. Obelus enim, ſiue veru, in libris eſt ſignum reiectionis.

Ὁ κάτωθεν νόμος, Lex inferior. Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem vel Heliaeam ſic vocat, quod dicaſteriorum (Athenis) alia ſuperiora, alia inferiora nominarentur: vel ob formam ſcripturae, qua Axones ſcripti erant; ea autem talis erat, vt verſu primo a dextra ad ſiniſtram procedente, verſus ſecundus a ſiniſtra ad dextram ſcriptus eſſet βουστροφηδὸν ſulcorum more; itaque legem eam, quae a ſiniſtra incipit, inferiorem vocat Demoſthenes. Axones enim et Cyrbes eo, quo diximus, modo ſcriptos eſſe, Euphorion in Apollodoro docuit. Vel quia Ephialtes Axones et Cyrbes ex loco ſuperiore, id eſt arce, in curiam et forum tranſtulit.

Ochus, Ὦχος, (aliis Μῶχος), philoſophus apud Phoenices, vt Zamolxis apud Thraces et Atlas apud Afros.

Ochus, (Perſarum rex), qui quum Apin (Aegyptiorum) interfeciſſet, eum coquis tradere voluit, vt eum in fruſta diſſecarent et ad coenam praepararent.

Odaenathus, Syrus, Plutarchi, philoſophi (Athenienſis), auditor, quaeſtiones [?] difficiles magiſtro diſputanti identidem proponebat, et dicentem ſemper interpellabat, ad veritatem adſequendam ipſe minus perſpicax. At Plutarchus cenſuit, philoſophum non de quibuslibet rebus interogandum, nec eum de quauis re ex tempore reſpondere debere. Inprimis difficile et tantum non impoſſibile eſſe, vt homines (explorati et certi) aliquid dicant ſentiantue de diis.

Oenomaus, Gadarenſis, philoſophus cynicus, non multo antiquior Porphyrio. Scripſit *de ſecta cynica.* Πολιτείαν ſiue *de rep. De Homerica philoſophia. De Cratete, Diogene* et caeteris (cynicis.)

Οἰωνιστικήν. Artem augurandi primi inuenere Phryges, eiusque ſpecies 1) ὀρνεοσκοπικὸν *auſpicium*, vt, quum aue a fronte vel tergo volante et ad dextram vel ſiniſtram declinante, quis dicit, id hanc vel illam rem ſignificare. Primum de hac arte ſcripſit *Telegonus*, 2) οἰκοσκοπικὸν, quum obſeruantur ea, quae domi accidunt, veluti ſi in tecto adparuerit muſtela vel ſerpens; aut oleum effuſum fuerit, aut mel, aut vinum, aut aqua, aut cinis: aut lignum crepuerit, aut aliquid aliud acciderit, hoc vel illud ſignificat. De hac diuinatione ſcripſit *Xenocrates.* 3) Ἐνόδιον, quum interpretatur quis ea, quae in via nobis occurrunt, vt cum quis tibi obuius factus fuerit, hoc vel illud geſtans, hoc vel aliud tibi eueniet. De hoc ſcripſit *Polles.* 4) Χειροσκοπικὸν, quum manu expanſa eiusque rugis inſpectis dicimus, liberos procreabit, vel tale quid. De hoc ſcripſit *Helenus.* 5) παλμικὸν, cui qui ſtudent, ex tremore et palpitatione membro-

membrorum futura praedicunt, veluti quum ſaliit oculus dexter vel ſiniſter, vel humerus vel femur, vel quum pes pruriuit vel auris tinniit, hoc vel illud eueniet. De hoc diuinationis genere ſcripſit *Poſidonius.*

Olen, Dymaeus vel Hyperboreus vel Lycius, poeta epicus. Sed potius eſt Lycius e Xantho, vt Callimachus declarat, et (Alexander) Polyhiſtor in hiſtoria Lyciae.

Olophyxis, ciuitas Thraciae iuxta montem Athon, cuius ciuis fuit Herodotus Olophyx, qui *de Nymphis et ſacrificiis*, vt aiunt, ſcripſit.

Olympias, certamen, quarto quoque anno peragi ſolitum; ob diem, qui quarto quoque anno ex ſex horis colligitur. Prima autem Olympias incidit in aetatem Salomonis, quo tempore Iouis feſtum publica ſollemnitate celebratum eſt.

Olympiodorus, philoſophus Alexandrinus celeberrimus. Ad hunc audiendum Proclus, Lycius, Ariſtotelicae doctrinae diſcendae cauſſa ſe contulit. Quum autem Olympiodorum audiret, virum eloquentem, et qui propter linguae volubilitatem et celeritatem in dicendo a paucis auditoribus intelligebatur, ſic ab eo fuit adprobatus, vt filiolam, et ipſam philoſophice inſtitutam, ipſi deſpondere voluerit. conſ. Küſteri not. 3. tom. II. pag. 683.

[?] Olympus, Generoſae (Γενεϱώσης) frater, qui ex Cilicia Alexandriam venit ad colendum Serapidem: vir ingenio admirabili, corpore magno et procero, facie honeſta et liberali, ſuada incredibili. Quare conſtitutus *ἱεϱοδιδάσκαλος* ſacrorum magiſter apud Alexandrinos, qui tunc torrente quaſi reip. in deterius rapiebantur. Ille, quos potuit, congregans antiqua inſtituta eos edocebat, et comitantem hos, qui ea obſervarent, demonſtrabat felicitatem. Amicis vero praedixit, Serapidem relicturum eſſe templum, quod et factum eſt.

Olympus, Maeonis F. Myſus, tibicen, poeta melicus et elegiacus, auctor muſicae, quae pulſatione peragitur, itemque eius, quae cantu tibiarum conſtat: diſcipulus et amaſius Marſyae, qui genere fuit Satyrus, auditor vero et filius Hyagnidis. Vixit Olympus ante bellum Troianum, a quo et mons in Myſia nomen accepit.

Oneſimus, Cyprius vel Spartanus, hiſtoricus et ſophiſta temporibus Conſtantini, imp. Scripſit *ſtatuum diuiſiones; artem iudicialem ad Apſinem, de arte contradicendi, progymnaſmata, declamationes, encomia* et alia plurima.

Oneſicritus, Xenophonte tanto inferior habendus, quanto exemplum archetypo.

Onetor. Contra hunc Demoſthenes ſcripſit orationes de iudicio, *ἐξούλης* ſiue *de vi.* Fuit autem vnus ex choragis, cuius etiam Iſocrates in oratione de retributione mentionem facit.

Onoſander, philoſophus platonicus, ſcripſit *Tactica* ſiue de acie inſtruenda; *de ſtrategematibus; commentarios in libros Platonis de rep.*

Ophelio, comicus, ex cuius fabulis ſunt, teſte Athenaeo, Δευκαλίων, Καλλαισχϱος, Κένταυϱος, Σάτυϱοι, Μοῦσαι, Μονότϱοποι. Meminit illius libro ſecundo Dipnoſophiſt.

Ὦ ’φήμεϱε, o breuis aeui homo. Ita Socrates apud Ariſtoph. in Nubibus ad Strepſiadem. Quod ipſe animum ad res diuinas intentum haberet, vel, quia Socrates Sileno ſimilis eſſe dicebatur; ſimus enim et caluus erat: apud Pindarum quippe Silenus ad Olympum: *ὦ τάλας ἐφήμεϱε, νήπιε, βάζεις χϱήματά μοι διακομπέων, o miſer, mortalis, ſtulte, verbis magnificis opes tuas mihi iactas.*

Oppianus, Cilix ex Coryco, ciuitate, grammaticus et poeta epicus, qui vixit ſub M. Antonino (Caracalla) imp. Scripſit *Halieutica* (de piſcatione) libros V. *Cynegetica* (de venatione) libros IV. *Ixeutica* (de aucupio) libros II. Quum autem poemata eius apud imp. lecta fuiſſent, is pro [?] ſingulis verſibus aureum ſtaterem ſiue nomiſma ipſi donauit, ita vt pro omnibus verſibus viginti millia nomiſmatum acciperet.

Ὀψαρτυτική, ars culinaria. Artemidorus, pſeudariſtophanius, voces, ad artem culinariam pertinentes, collegit.

Ὀργᾶν. Herodotus, conſpicatus Thucydidem quaſi inſtinctu quodam Numinis lacrimantem, (quum Herodotum, hiſtorias ſuas legentem, audiſſet,) ad patrem Thucydidis dixit: beatum te duco, Olore, optimae prolis cauſſa. Filius enim tuus animum habet, diſciplinarum cupidum.

Oribaſius, Sardianus, familiaris amicus Iuliani, parabatae, a quo CPolis quaeſtor eſt conſtitutus. Scripſit πρὸς τοὺς ἀποροῦντας τῶν ἰατρῶν *ad medicos dubitantes, libros IX. Ad Iulianum, imp. libros LXXII. Epitomen eorum: libros IX. ad Euſtathium, filium.* Item *de regno* et *de adfectibus.*

Origenes, qui et Adamantius, vir clariſſimus et ſubactus in omni genere diſciplinae, auditor Ammonii Saccae, philoſophi, de cuius vita et ſcriptis plura adfert Suidas ex Euſebii libro VI. Sophronio et Cedreno, narratque inter alia, Ambroſii, Alex. precibus Scripturam S. explicaſſe intra XVIII. annos et librorum ſcripſiſſe ad ſex millia, atque ob eorum multitudinem, dictum συντακτικον, etc.

Orion, Thebanus, Aegyptius, ſcripſit *collectionem ſententiarum* ſeu ἀνθολόγιον *florilegium* ad Eudociam, imp. Theodoſii iunioris vxorem libris III.

Orion, Alexandrinus, grammaticus, ſcripſit ἀνθολόγιον. *Atticorum vocabulorum collectionem; de Etymologia; encomium Adriani, Caeſaris.*

Orpheus ex Lebethris Thraciae oriundus, (Lebethra ciuitas Pieriae vicina) Oeagri et Calliopes F. Oeager vero, quintus ab Atlante, ex Alcyone, vna filiarum eius. Vixit vndecim aetatibus ante bellum troianum, ipſumque Lini diſcipulum fuiſſe dicunt et nouem aetates vixiſſe. Alii vndecim. Scripſit τριαγμοὺς, qui ab aliis Ionis, tragici, eſſe dicuntur. In his etiam fuerunt illa, quae dicuntur ἱεροσολυμικά. Κλίσεις (an κλήσεις.) κοσμικαί. Νεοτευτικά. Ἱεροὺς λόγους *ſacros ſermones* libris XXIV. Hi vero dicuntur eſſe *Theogneti*, Theſſali; alii eos *Cercopi*, pythagoreo, tribuunt: *Oracula*, quae ad *Onomacritum* referuntur; Τελετὰς, *Initia*, quae itidem Onomacriti eſſe dicuntur. In his etiam eſt liber *de lapidum ſculptura* qui ὀγδοηκοντάλιθος inſcribitur. Σωτήρια. Haec *Timoclis*, Syracuſani, et *Pergini*, Mileſii, eſſe dicuntur. Κρατῆρας, hi *Zopyro* tribuuntur. Θρονισμοὺς μητρῴους *throniſmos magnae matris Deorum* et *Bacchica*, quae *Niciae*, Eleatis, eſſe dicuntur. *Deſcenſum ad Inferos*, quod opus *Herodici*, Perinthii, [?] eſſe fertur: *Peplum* et *Rete.* Haec etiam *Zopyro* tribuuntur, ab aliis *Brontino.* Ὀνομαστικὸν, verſibus heroicis MCC. *Aſtronomiam.* Ἀμμοκοπίαν. Θυηπολικὸν ſiue *librum de ſacrificiis.* Ὠοθυτικὰ ἢ ὠοσκοπικὰ, *de diuinatione ex auibus*, verſibus heroicis. Καταζωστικόν. *Hymnos. Corybanticum et Phyſica*, quae *Brontini* eſſe dicunt.

Orpheus, Ciconeus, vel Arcas ex Biſaltia Thracica, poeta epicus. Fuit et hic ante Homerum, duabus aetatibus troiano bello antiquior. Scripſit *fabulas, epigrammata, hymnos.*

Orpheus,

Digitized by Google

Orpheus, Odryſius, poeta epicus, quem tamen Dionyſius ne exſtitiſſe quidem dicit. Nihilominus poemata quaedam ei tribuuntur.

Orpheus, Crotoniates, poeta epicus, quem Piſiſtrato, tyranno, familiarem fuiſſe Aſclepiades libro grammaticorum ſexto tradit. Scripſit Δεκαετηρίαν, *Argonautica* et alia quaedam.

Orpheus, Camarinaeus, poeta epicus, cuius eſſe dicunt *deſcenſum ad Inferos.*

Orpheus, rex Thracum, cuius tempore Amazones Phrygas ſibi tributarios fecere.

Tempore Iudicum Iudaeorum, poſt ſublatum Athenienſium regnum, Orpheus clarus fuit, vir ſapientiſſimus et multorum myſteriorum peritiſſimus. Huius etiam feruntur περὶ Θεογνωσίας λόγοι, (Küſterus ex Io. Malala et Cedreno περὶ Θεογονίας,) in quibus inter alia et haec dicit: Aetherem principio a Deo conditum fuiſſe, et ab vtraque aetheris parte fuiſſe chaos etc.

Orphei lyra.

Orus, Alexandrinus, grammaticus, qui CPoli docuit. Scripſit *de vocalibus ancipitibus: quomodo gentilia ſint efferenda: ſolutiones propoſitionum Herodiani:* Πίνακα τῶν ἑαυτοῦ *indicem operum ſuorum: De encliticis particulis: Orthographiam* ordine alphabetico: *De ει diphthongo: Orthographiam αι diphthongi contra Phrynichum*, ordine alphabetico: *Florilegium ſententiarum.*

Oſtanae. Sic olim apud Perſas Magi vocabantur, qui Zoroaſtri ſucceſſerunt.

Οὐδὲν μᾶλλον. Sceptici ſiue Pyrrhonii, ſectarum omnium decreta euertentes, nullum ipſi dogma ponunt etc.

Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Quum Epigenes Sicyonius tragoediam in Bacchum feciſſet, hoc acclamarunt: *Nihil ad Bacchum.* Vel potius: olim certabant carminibus, in Bacchum ſcriptis, quae et Satyrica dicebantur. Poſtea vero tragoedias ſcribere adgreſſi, paulatim ad fabulas et hiſtorias deflexerunt, nullam Bacchi mentionem amplius facientes. [ſ] Sic Chamaeleon in libro de Theſpide. Theaetetus vero in libro de proverbio refert, Parrhaſium, certantem Corinthi cum aliis pictoribus, pinxiſſe Bacchum pulcerrimum, et Corinthios, videntes aemulorum opera, exclamaſſe, *quid ad Bacchum?*

Οὐδὲν ἐν σελίνοις, *ne inter apia quidem:* in eos, qui ne principium quidem rei adſequuti ſunt: ſumta translatione ab iis, qui in hortos ingrediuntur, ad extremas autem hortorum partes, (περικήπους,) quas apio et ruta conſerere ſolebant Graeci, non perveniunt.

Οὐδέποτ᾽ ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι. In compotationibus Athenienſes olim carmen cantabant, quod vocabatur *Harmodium*, in Harmodium et Ariſtogitonem, qui Piſiſtratidarum tyrannidem euerterant, cuius initium: φίλτατε Ἁρμόδιε οὔτι που τέθνηκας *s*). Erant et alia eiuscemodi carmina, quorum vnum *Admeti* vocabatur, alterum *Lampouis.* (Infra in πάροινος.)

Οὐκ ἐκομπολάκουν, *non vtebar verbis tumidis*, vt Aeſchylus.

Οὐκ ἔνδον. Ridet Ariſtophanes Euripidem, vt συλλογιστικὸν etc. animas ab corporibus diſtinxit more Homerico. Homerus enim quum dixiſſet πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς *multas*

s) Φίλτατε etc. hic eſt quintus verſus ſcolii, Anthol. graecam poeticam, (Baruthi 1792. 8.) quod *Caliiſtrato* tribui ſolet. v. quae notaui ad pag. 90. ſqq. *Harl.*

multas animas fortes heroum ad orcum demiſit, ſubiungit: *αὐτὸς δ' ἑλώρια τεῦχεν ipſos vero praedam fecit canum.*

Οὔτιδες. *Vtides* et *Soritae:* Paralogismi quidam ita adpellati.

Οὐ χρὴ, Aeſchylus de Alcibiade: *μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα, ne virum callidum in ciuitate alas: ſi vero alueris, ne eum irrites, ſed blanditiis demulceas.* Euripides ſuaſit, non recipiendum in vrbem leonis catulum. Bacchus ad haec: (apud Ariſtoph.) difficulter ſententiam fero, vter melius dixerit. Nam *σοφῶς* Aeſchylus, Euripides *σαφῶς*.

Pacatus, Minucius idem dictus, et Irenaeus, Alexandrinus, grammaticus, ſcripſit *de Alexandrinorum dialecto* ſiue *de Graeciſmo libros VII.* ordine alphabetico: *de proprietatibus atticae et doricae dialecti; de atticiſmo* et alia multa. (Supra, in Irenaeus.)

Paeanes duo erant, vnus *ἐνυάλιος* ſiue Marti, ſub initium praelii vel ante pugnam, alter poſt victoriam Apollini. *Paeaniſmus* carmen, quod canitur ab iis, qui a malis quibusdam liberati ſunt.

Palaephatus, Athenienſis, poeta epicus, Actaei et Bionis F. vel, vt alii, Ioclis et Metanirae, vel Mercurii. Vixit ſecundum quosdam poſt Phemonoem, ſecundum alios, ante eam. Scripſit *κοσμοποιΐαν poema de opificio mundi* verſibus quinquies mille; *Apollinis et Dianae natiuitatem*, verſibus MMM. *Veneris et Cupidinis voces et ſermones* verſibus quinquies mille: *Mineruae et Neptuni contentionem*, verſibus mille: *Latonae comam.*

Palaephatus, Parius vel Prienenſis, qui vixit tempore Artaxerxis. Scripſit *incredibilium libros V.* quos quidam Palaephato, Athenienſi, tribuunt. Sed et iſte de eodem argumento ſcripſit.

[F] Palaephatus, Abydenus, hiſtoricus. Scripſit *Cypriaca*, *Deliaca*, *Attica* et *Arabica*. Vixit ſub Alexandro, Macedone, et Ariſtotelis, philoſophi, deliciae fuit, vt auctor eſt Philo *ἐν τῷ ςοιχείῳ τῦ περὶ παραδόξυ ἱςορίας βιβλίυ α'*, et Theodorus, Ilienſis, libro II. Troicorum.

Palaephatus, Aegyptius, aut Athenienſis, grammaticus, ſcripſit theologiam aegyptiacam; fabuloſorum librum I. fabuloſe dictorum ſolutiones; argumenta in Simonidem; res troianas, quod opus alii Pario Palaephato tribuunt. Scripſit et hiſtoriam propriam *ἱςορίαν ἰδίαν*.

Palamedes, Eleates, grammaticus, ſcripſit de comica et tragica dictione: Ὀνοματολόγον ſiue nomenclatorem: commentarium in poetam, Pindarum.

Palamedes, Nauplii et Climenes F. Argiuus, poeta epicus, et conſobrinus regis, Agamemnonis, non minus acutus philoſophus, quam poeta ingenioſus. Idem inuentor litterarum ζ, π, φ et χ, itemque calculorum et teſſerarum et aleae et menſurarum ac ponderum. Poemata eius, Agamemnonis poſteri ex inuidia aboleuerunt. Exiſtimo et poetam, Homerum, quod eadem inuidia laboraret, nullam eius mentionem feciſſe. Carmina Palamedis propter inuidiam ab Homero abolita ſunt etc.

Palladius, Palladii F. Methonaeus, ſophiſta, qui vixit ſub Conſtantino, imp. Scripſit *de Romanorum feſtis; diſputationes; orationes* diuerſas, vt *olympiacam*, *panegyricam*, *iudiciales.*

Pamphile,

Pamphile, Epidauria, ſapiens, filia Soteridis, cuius eſſe dicuntur commentarii, qui Pamphilae nomine feruntur, (vt auctor eſt Dionyſius libro XXX. hiſtoriae muſicae,) vel Socratidis, mariti eius. Scripſit *commentarios hiſtoricos libris XXXIII. epitomen Cteſiae, libris III. epitomas hiſtoriarum* aliorumque librorum quamplurimas; *περὶ ἀμφισβητήσεων de controuerſiis; de re Venerea;* et de aliis multis.

Pamphilus, Ampbipolita vel Sicyonius vel Nicopolita, philoſophus cognomento *Φιλοπράγματος.* Scripſit *imagines* (herbarum †)) ordine alphabetico; *artem grammaticam; de pictura et pictoribus illuſtribus; de re ruſtica libros III.*

Pamphilus, grammaticus, Ariſtarcheus, ſcripſit *pratum* ſiue variarum rerum collectanea; *de gloſſis ſiue vocabulis libros XCV.* a litera E vsque ad Ω. Nam ab A vsque ad Δ Zopyrion compoſuerat; *in Nicandri loca* [?] *ab aliis explicata*, et quae vocantur Ὀφιακὰ *) ſiue *de ſerpentibus; artem criticam* et alia plura grammatica.

Pamphilus, qui in conuiuiis verſus ſemper loquebatur, vt refert Athenaeus in Dipnoſoph. libr. I. pag. 4.

Pamphilus, demagogus Atheniſ etc.

Pamprepius, qui apud Zenonem (imp.) multum potuit, natus Thebis, vrbe Aegypti, ingenio ad omnia apto praeditus, poeta et ad poeſin aptus, quum Athenas veniſſet, a ciuitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos. Simulque ſub magno Proclo eruditus eſt in omnibus reconditae ſapientiae partibus. Hinc nulli ſecundus videri volens cum omnibus philoſophis, excepto Proclo, contendebat, Plutarchum etiam, Hierii F. Athenienſem, et Hermiam, Alexandrinum, rhetorem, doctrinae gloria ſuperare ſtudebat. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem, illius loci ciuem, delatus, et grauius, quam magiſtrum deceret, exagitatus fuiſſet, Byzantium venit, vbi in vrbe, in qua omnes Chriſtiani eſſent, graeca ſua religione, quam non diſſimulat, opinionem adtulit nominibus, ſe alia quoque arcana (magica) doctrina eſſe praeditum. Itaque Hillus eum, poema quoddam recitantem, quum audiſſet, commendatum ſibi habuit et ſtipendium ipſi dedit partim de ſuo, partim de publico. Deinde inuidi, perſuadentes Zenoni ac Verinae, quod cum Hillo vaticinaretur aduerſus imperatorem, effecerunt, vt relegaretur. Hinc Pergamum Myſiae venit, mox ad Hillum in Iſauriam reuocatur etc. Hillus iſte quum eſſet litterarum amans, volebat virorum eruditorum de anima diſceptationes audire, quumque ex multorum, qui aderant, variis diſputationibus et diſſenſu orationem ſibi non conſtare adpareret, Marſus, grammatiſta, ſiue litterator, ex Pane Aegypti oriundus, orationem de anima, diu meditatam, eleganter recitauit, et quoniam ignarus inter ignaros, vt Plato dixit, facilius perſuadere poteſt quam doctus, Marſi artificioſa loquacitate deceptus Hillus eum eruditiorem omnibus CPoleos doctoribus eſſe exiſtimauit, et multa pecunia, ex

 publico

†) Voc. *herbarum* additum eſt de Lambecii coniectura, at fallaci, vti iam ſupra adnotare memini Atque Küſterus in not. 7 et 8. tom II. p. 14. probabilius exiſtimat, opus Pamphili de *iconibus* eiusdem fuiſſe argumenti, de quo ſcripti ſunt duo Philoſtrati περὶ εἰκόνων libri, hodie adhuc exſtantes. *Harl.*

*) Sic ex emendatione Küſteri, tom. III. p. 15. not. 1. pro vulgata lect. Ὀπικά. *Harl.*

publico ipſi tributa, *τὺς φοιτῶντας ἐς μυσεῖα, κατ' ἐκλογὴν ἐκέλευσε παιδεύειν*, eos, qui ſcholas frequentarent, cum delectu docere iuſſit.

Παν. Ex Aeſopi, anagnoſtae, libro de Helena, ſupra in Ἰχθῦς.

Panaetius, Rhodius, ſenior, philoſophus celeberrimus, cuius plurimi libri philoſophici circumferuntur.

[?] Panaetius, iunior, Nicagora F. Rhodius, philoſophus ſtoicus, Diogenis diſcipulus et praeceptor Scipionis, Africani, poſt Polybium, Megapolitani. Obiit Athenis.

Pancratius, ſophiſta, ſcripſit commentarium in Minuciani artem rhetoricam.

Pancratius. Huius feruntur Opſartytica in quibus varios artis culinariae modos tradit. Floruit tempore Leonis ſenioris, vsque ad Zenonem.

Παιδελετείυς γνώμας. Pandeletus ſycophanta fuit, litium amans, idemque ſophismata ſcribebat, et vnus erat ex illis, qui circa iudicia crebro verſabantur. Meminit eius Cratinus in Chironibus.

Panolbius, poeta. Scripſit diuerſa: velut carmen *ad Aetherium*, morbo defunctum; *ad Erythrium; ad Dorotheum*, praeſidem et comitem; *in Aphthonium*, comitem; *epitaphium Hypatiae*, Erythrii filiae.

Πάντα ὀκτώ. Aiunt, Steſichorum Catanae ſplendide ſepultum fuiſſe ad portas, quae ab eo Steſichoreae vocantur, ipſo monumento octo columnas habente, octo item gradus et angulos octo. Alii tradunt, Aletem, quum Corinthios in vnam ciuitatem oraculo iuſſus coegiſſet, ciues in octo tribus, et vrbem in octo partes diſtribuiſſe.

Panyaſis, Polyarchi F. Halicarnaſſeus, prodigiorum interpres et poeta epicus, qui poeſin exſtinctam in vſum reuocauit. Duris Samium fuiſſe tradit, Dioclis filium; Herodotus Thurium. Polyarchus frater fuit Lyxi, quem Herodotus patrem habuit. Alii non Lyxum, Herodoti patruum; ſed Dryonem, Herodoti matrem, Panyaſidis aiunt ſororem fuiſſe. Panyaſis natus eſt Olympiade LXXVIII. Secundum alios antiquior fuit et tempore belli Perſici vixit, occiſus a Lygdamide, tertio Halicarnaſſi tyranno. Inter poetas alter ei poſt Homerum locus tribuitur: ſecundum alios vero poſt Heſiodum etiam et Antimachum. Scripſit Ἡρακλειάδα *de rebus geſtis Herculis libros XIV.* verſibus circiter 9000. Ἰωνικὰ, *de Codro et Neleo, coloniisque ionicis*, carmine pentametro, verſibus circiter 7000.

Paphnutius, vrbis cuiusdam in ſuperiori Thebaide epiſcopus, vir Deo carus, et miraculis inclitus. Huic perſecutionis tempore oculus effoſſus fuit, quem imperator (Conſtantinus) frequenter arceſſebat, oculumque eius deoſculabatur. Quum autem epiſcopis in ſynodo (Nicaena) viſum eſſet, vt, quicumque in ſacrum ordinem adlecti eſſent, epiſcopi, presbyteri, diaconi et ſubdiaconi abſtinerent a concubitu [?] vxorum, quas, quum laici eſſent, matrimonii iure ſibi ſociauerant: ſurgens vociferatus eſt, non eſſe imponendum graue hoc iugum clericis et ſacerdotibus, honorabiles eſſe nuptias etc. (ex Socratis lib. 1. cap. XI. hiſt. eccleſ.)

Pappus, Alexandrinus, philoſophus, qui ſub imp. Theodoſio ſeniore vixit, quo tempore etiam floruit Theon, philoſophus, qui Ptolemaei Canonem ſcripſit. Libri eius ſunt χωρογραφία οἰκουμενικὴ, *chorographia totius orbis: commentarius in quatuor libros magnae ſyntaxis Ptolemaei; deſcriptio fluuiorum, qui ſunt in Libya; interpretationes ſomniorum.*

Παραστ

Παραστιχὶς, ſeries verſuum, quorum primae litterae nomen vel ſententiam aliquam componunt. Heraclides, Ponticus, etc. e Laertii V. 92. ſeq.

Πάριον ab Alexandro, Paride, dictus locus, qui antea Amander. Illuc a patre, Priamo, miſſus Paris, ingenio felici praeditus et per triginta commoratus annos ibi in omni Graecorum ſapientia eruditus fuit. Edidit *orationem in Veneris laudem*, qua Mineruae eam et Iunoni praetulit. *Hymnum* etiam in eam cecinit qui *ceſtus* dicitur. Hanc belli (Troiani) cauſam fuiſſe ſcribunt ob raptam apud Spartanos Helenam etc.

Parmenides, Pyretis F. Eleates, philoſophus, diſcipulus Xenophanis, Colophonii, vel, vt Theophraſtus teſtatur, Anaximandri, Mileſii. Ipſius ſucceſſores fuere Empedocles, philoſophus et medicus, et Zeno, Eleates. Scripſit phyſiologiam verſibus hexametris, et alia quaedam oratione ſoluta, quorum Plato meminit.

Πάροινος. Vide ſupra, ὐδέποτ᾽ ἐγώ.

Parrhaſius, Euenoris F. et diſcipulus, genere Epheſius, pictor.

Parthenius, Heraclidis et Eudorae, vel, vt Hermippus ait, Thetae F. Nicaeenſis aut Myrleanus, elegiacorum et variorum carminum poeta. Hic a Cinna captus eſt, Romanis cum Mithridate bellum gerentibus. Poſtea dimiſſus eſt propter doctrinam, et vixit vsque ad Tiberium, Caeſarem. Scripſit *elegias in Venerem: Aretes, vxoris, epicedium: Aretes encomium tribus libris*, et alia multa. vide Küſteri notam 3. tom. III. pag. 52. vbi de alio quodam *Parthenio*, Phocaeenſi, quaedam adtulit.

Parthenius, Chius, poeta epicus, filius Theſtoris, qui cognominatus fuit *Chaos.* Ab Homero genus duxit. Scripſit *de Theſtore*, patre ſuo, item *Metamorphoſes.*

Paſes, ingenio molli et effoeminato, ſed qui arte magica omnes ſuperauit, adeo, vt incantationibus ſuis efficeret, vt coenae ſumtuoſae conſpicerentur et praeterea nonnulli, qui ad menſam miniſtrarent, eademque omnia rurſus euaneſcerent. Habuit et ſemiobolum, ex mina ἐκ μνᾶς (Portus ἐκ μαγείας) ab ipſo factum, qui quum ab ipſo datus eſſet [?] vendentibus, a quibus aliquid emere volebat, apud ipſum rurſus inveniebatur, ſi voluiſſet. Meminit eius et Apion, grammaticus, ἐν τῷ περὶ Μάγȣ in libro de mago.

Patricius floruit ſub Iouiano, imp. ſuitque Lydus, qui phaenomenorum coeleſtium et ſignorum occurrentium coniector erat acutiſſimus.

Pattaecion, vir, cui quaeſtus erat, calumniis alios vexare, et adoleſcentes integrae famae et exiſtimationis laceſſere. Idem a comicis perſtringitur, vt fur et parietum perfoſſor etc.

Paulus, Aegineta, medicus, qui *de re medica plures libros* ſcripſit.

Paulus, Tyrius, rhetor, aequalis Philonis, Byblii, ad Hadrianum miſſus legatus, Tyrum metropolin effecit. Scripſit *artem rhetoricam*, *progymnaſmata* et *declamationes.*

Paulus, philoſophus, ſcripſit *introductionem aſtrologiae* ſiue *apoteleſmatica.*

Paulus Germinus, ſophiſta, qui ſcripſit, *Lyſiae eſſe duos illos libros, qui de dono Iphicratis circumferuntur.* Item *commentarios in* reliquas *Lyſiae orationes.*

Paulus, Aegyptius, Lycopolita, ſophiſta, filius Beſarionis, qui et Didymus dicitur, natus ſub Conſtantino, imp. ſcripſit ὑπόμνημα.

Paulus,

Paulus, Manentis aequalis, Samoſatenſis, Antiochiae magnae epiſcopus, qui Dominum nudum eſſe hominem, blaſpheme dixit, et vt in vnoquoque prophetarum, ſic etiam in ipſo diuinum verbum habitaſſe etc.

Paulus. Hic cum Chryſantho Nouatianae eccleſiae praefuit, qui prius quidem doctor litterarum latinarum fuerat, deinde relicto inſtituto grammatico ad vitam monaſticam tranſiit et talis fuit, quales monachos in ſolitudine degentes eſſe oportere Euagrius ſcribit etc. (ex *Socratis* hiſt. eccleſ. VII. 17.

Paurolas, Phalaridis, tyranni, et Erytheae, vxoris eius, F.

Pauſanias, Lacon, hiſtoricus. Scripſit *de Helleſponto*, *Laconica*, *Chronica*, *de Amphictyonibus*, *de feſtis Laconicis*.

Pauſanias, Caeſarienſis, ſophiſta, aequalis Ariſtidis, cuius Philoſtratus in vitis ſophiſtarum, vt oratoris inepti, meminit. Scripſit *de ſyntaxi librum: problematum librum vnum*, et alia. (Plura in Küſteri nota 5. ad h. l. III. pag. 62.)

Pauſon, pictor. Aeſculapius Pauſonem et Irum et quemuis alium pauperem ſanauerit. Prouerbium: *Pauſone pauperior.*

Paxamus, vir doctus, ſcripſit *de arte culinaria*, ordine alphabetico; *Boeotica libris duobus; Dodecatechnum ſiue de ſchematis Venereis; de arte tinctoria libros duos; de re ruſtica libros duos.*

Πένταθλος. *Quinquertio* dictus eſt Democritus, Abderites: callebat enim phyſica, mathematica et diſciplinas liberales, omniumque artium [?] peritus erat. Huius eſt dictum: λόγος ἔργυ σκιὰ, *oratio vmbra actionum.*

Pepli, qui panathenacis maioribus, Mineruae in pompa ferebatur, apud oratores et comicos mentio. In eo depictus erat Enceladus, vnus e gigantibus, quem Minerua occidit. Athenienſes, quum victoriam reportaſſent, peplum Mineruae fecerunt, et in eo depinxerunt viros, qui ſe ſtrenue in bello geſſiſſent.

Periander, Cypſeli F. Corinthius, vnus ex VII. ſapientibus v), qui vixit Olympiade XXXVIII. Scripſit *praecepta de vita humana*, *verſibus* 2000. Acceptum a patre regnum in tyrannidem vertit, etc. In eius mortem epigramma (Laertii.)

Μήποτε λυπήσῃ σε τὸ μή σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ
Τέρπεο πᾶσιν ὁμῶς, οἷσι δίδωσι Θεός.
Καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Περίανδρος ἀπέσβη,
Οὕνεκεν οὐκ ἔτυχεν πρήξιος, ἧς ἔθελεν.

Ne te contriſtet, ſi non optata ſequantur,
Sed placeant, dederit quae tibi cunque Deus;
Nam ſapiens moerore perit Periander acerbo
Extinctus, quod non, quae valuit, valuit.

Pericles, Xanthippi imperatoris Athenienſium, et Agariſtes F. et auditor Anaxagorae, Clazomenii, orator et demagogus, qui primus ſcriptam orationem habuit in iudicio, quum illi, qui ipſum anteceſſerant, ex tempore dixiſſent. Vxorem duxit Aſpaſiam, Mileſiam,

v) Suidas hanc particulam deſcripſit ex Nic. Damaſceno, qui tamen de Periando haec in fine notarat: „ſunt, qui hunc vnum e ſeptem ſapientibus fuiſſe *opinentur; falſo tamen.*" *Harl.*

Digitized by Google

Mileſiam, et ex ea filios ſuſcepit, Xanthippum et Paralum, quem contra inſtituta patria ſic nominauit, herois indito nomine, quod (Athenis) non licebat. etc.

Περίμανας. Supra, *μάνερως*.

Perſae. Magia et aſtrologia a Maguſaeis primum inuenta fuit. Perſae ab indigenis vocantur Magog. Et Maguſaei iidem ſunt.

Perſaeus, Citieus, philoſophus ſtoicus, qui etiam Dorotheus cognominatus fuit. Vixit temporibus Antigoni Gonatae, filius Demetrii, diſcipulus et alumnus Zenonis, philoſophi. Scripſit *hiſtoriam.*

Perſes, Aſcraeus, poeta epicus, Heſiodi, poetae, frater.

Petoſiris, Aegyptius, philoſophus, ſcripſit, *qua ratione Graeci et Aegyptii Deorum cultum inſtituendum eſſe praeceperint; aſtrologumena*, ex ſacris libris excerpta; *de myſteriis Aegyptiorum.*

Petrus, magiſter, rhetor et hiſtoricus. Hic legatus ad Choſroën miſſus [☛] ſingulari grauitate et eloquentia feroces et ſuperbos barbarorum animos mitigauit. Scripſit *hiſtorias*, item *περὶ πολιτικῆς καταςάσεως*, *de ſtatu reip.* (Idem eſt, quem mox ſub Iuſtiniano vixiſſe et aerarium compilaſſe Suidas ex Procopio ſcribit.)

Petrus Mongus, Alexandriae epiſcopus, haereticus feruidus, (*διάπυρος.*) Euphemius vero, patriarcha, orthodoxam fidem magno ſtudio defendit.

Φακᾶς. Supra, Dioſcorides.

Phaedon, Eleus, philoſophus, Socratis auditor, auctor ſectae Eliacae, quae poſtea a Menedemo, Eretrienſi, dicta eſt Eretriaca. Ab Indis captum et Athenis venditum lenoni, Alcibiades, ſuadente Socrate, redemit, ex quo tempore philoſophari coepit. Dialogi eius ſunt: *Ζώπυρος, Μήδιος, Σίμων, Ἀντίμαχος ἢ πρεσβύτης, Νικίας, Σιμμίας, Ἀλκιβιάδης, Κριτόλαος.*

Φαιδριάς. Supra, in Aeſopus.

Phaeax, orator, dicendi adeo peritus, vt, quamuis capitis accuſatus et in ipſo facinore deprehenſus fuiſſet, iudicium tamen eluderet. Meminit Ariſtophanes.

Φαιός. Menippus [w]), cynicus, habitu furiae indutus *Ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα* circumibat, dicens, ſe ab inferis veniſſe, vt hominum peccata obſeruaret, et quum eo rurſus deſcendiſſet, daemonibus, illic degentibus, ea renunciaret. Palla ei tunica talaris, quam balteus puniceus cingebat. Pileus arcadicus capiti impoſitus, cui intexta erant duodecim *ςοιχεῖα* [z]) ſiue ſigna zodiaci; cothurni praeterea tragici, barba ingens et baculus in manu fraxineus.

Phalaris, Agrigentinus, totius Siciliae tyrannus, Olympiade LII. Scripſit *Epiſtolas* prorſus admirabiles. Aelianus ait, Apollinem et Iouem patrem Phalaridi vitam per biennium prorogaſſe, quod Charitonem et Melanippum clementer tractaſſet.

Phallophori,

w) At non de Menippo, ſed de *Menedemo* a Diogene Laertio IV. nr. 102. (vnde Suidas hanc particulam mutuam ſumſit,) ea referri, adnotat *Küſter* tom. III. pag. 589. not. 3. *Harl.*

z) Vide de *ςοιχείοις*, quae notaui ad S. Hieronymum de ſcriptoribus eccleſ. cap. 45.

Phallophori, Ithyphalli, et Autocabdali, genera muſicorum. *Autocabdali* coronam hederaceam geſtabant: *Ithyphalli* laruas ebriorum et manicas, variis coloribus diſtinctas, tunicamque talarem: *Phallophori* cortice bybli faciem velabant, hedera violisque coronati. (Ex Athenaeo XIV. 4. pag. 622.)

Phanes in Orphicis introducitur et Ericapaeus etc. v. Küſteri not. 10. tom. III. p. 577.

Phanias ſiue Phaenias, Ereſius, philoſophus peripateticus, Ariſtotelis diſcipulus. [¶] Vixit Olympiade CXI. et poſtea, ſub Alexandro Macedone. Fuit et alter *Phanias*, dux exercitus.

Phaon adamatus a Sapphone, non illa poetria, ſed Lesbia quadam, quae fruſtrata ſpe ſua de Leucade rupe ſe praecipitauit.

Phariſaei, ſeparati, quod ſe ab aliis diſtinguerent vita pura et accurata legis obſeruatione. Scribis eadem inſtituta, continentia, vita, coniugii expers etc. Exactiores etiam, admirandi Eſſaei. Ceterum Paullus Phariſaicam viuendi rationem vt optimam ſectatum ſe teſtatur (Philipp. III. 5.) Dormiebant Phariſaei in exiguis tabulis vel iu ſpinis vel in ſcrupulis, ne per ſomnium polluerentur. Apud eosdem Fatum et Aſtronomia magni fiebant.

Pherecrates, Athenienſis, comicus, qui Alexandro in expeditionibus bellicis comes fuit. Fabulas docuit XVII. in his πετάλην.

Pherecydes, Babis F. ex Syro, inſularum Cycladum vna, prope Delum, Syrius. Vixit tempore Halyattis, regis Lydorum et VII. Sapientum aequalis fuit, natus circa XLV. Olympiadem. Ferunt, Pythagoram ab eo inſtitutum fuiſſe, ipſum vero non habuiſſe praeceptorem, ſed proprio ſe exercuiſſe ſtudio, comparatis ſibi arcanis Phoenicum libris, κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Quidam tradunt, cum oratione proſa primum ſcribere inſtituiſſe, quod alii ad Cadmum referunt. Primus etiam animarum ex corpore in aliud corpus migrationem docuiſſe fertur. Sectatus eſt Thaletis opinionem. Obiit morbo pediculari. Omnia, quae ſcripſit haec ſunt: Ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρασία ἢ Θεολογία. ἔτι δὲ Θεογονία,) libris decem Deorum generationem et ſucceſſionem continens.

Pherecydes, Lerius, hiſtoricus, natus paullo ante LXXV. Olympiadem. Scripſit de Lero; de Iphigenia, de Bacchi feſtis et alia.

Phidias, ſtatuarius, qui ſtatuam eburneam Mineruae fecit. Pericles vero, ſumtibus in eam rem faciendis a populo praefectus, quinquaginta talenta vertit in rem ſuam, et, ne rationes redderet, bellum excitauit etc.

Philagrius, Lycius, Macrenſis, vt reperitur apud Eugenatorem. Sed vt ipſe Philagrius ſcribit ad Philemonem in epiſtola de iecore indurato, fuerit potius medicus Epirota, diſcipulus Naumachii, poſt Galeni tempora, qui Theſſalonicae vt plurimum artem medicam exercuit. Compoſuit libros medicos LXX. ſi ſingulos numeres, aliaque opera non pauca. Item commentarium in Hippocratem.

Phileas, qui Andocidem ſacrilegii accuſauit.

Philemon, Syracuſanus, Damonis F. comicus nouae comoediae, qui floruit regnante Alexandro, paullo ante Menandrum. Scripſit comoedias circiter XC. et vixit annos XCIV. quidem

Digitized by Google

quidem annos CI. tribuunt. Exſtinctus [?] eſt immoderato riſu. Bello y) inter Athenienſes et Antigonum flagrante, in Piraeeo degens Philemon per ſomnium vidit nouem puellas, domo ſua exeuntes. Somno ſolutus narrauit puero ſomnium: et reliqua dramatis, quod coeperat, abſoluit. Poſtea inuoluens ſe veſtibus ſtragulis, quiete iacuit et mox mortuus eſt repertus. *Aderant igitur, Epicure, Philemoni nouem Muſae, et, quum fatale illud et vltimum iter ingreſſurus eſſet, ab illo digreſſae ſunt. Diis enim nefas videre mortuos, quamuis ſibi cariſſimos, ne adſpectum polluant, morientium exhalationibus. Tu vero, ſtulte, ais, eos ne curare quidem res noſtras.* Aelianus libro de prouidentia.

Philemon iunior, et ipſe comicus, filius Philemonis, comici, qui docuit fabulas LIV.

Philepſius, cuius, vt hominis callidi, meminerunt comici antiquae comoediae, et quod inter concionandum populo fabellas narrare ſolebat, idem iocorum amans et φιλεπαίγμων, vt innuit Demoſthenes oratione contra Timocratem.

Philetaerus, Athenienſis, comicus, filius Ariſtophanis, comici. Fabulae eius XXI. ex quibus ſunt hae: Ἀχιλλεὺς, Κορινθιαστής, Φίλαυλος, Κέφαλος, Τηρεύς, Ἄντυλλος, Οἰνοπίων (Nicoſtrato tributa ab aliis) tum Ἀταλάντη et Λαμπαδοφόροι.

Philetas, Cous, Telephi F. clarus Philippi et Alexandri tempore, grammaticus, criticus. Hic quum in inueuiendo ſophiſmate, quod *pſeudomenum* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit. Fuit praeceptor Ptolemaei ſecundi, ſcripſitque *epigrammata, elegias* et alia.

Philippicus Bardones, Iuſtiniano imp. interfecto, viſus eſt inhoneſte et ſegniter imperium adminiſtrare. Et patres, in oecumenico concilio (CPol. A. 680.) congregatos, anathemati ſubiecit, diuinitus ab illis decretas duas in ſeruatore voluntates et actiones non admittens, adiutores nactus Ioannem, tunc vrbis (CPoleos) ſummum pontificem, et Germanum, Cyzici metropolitanum, et alios ſacerdotes et ſenatores plurimos.

Philippides, Athenienſis, comicus nouae comoediae, filius Philoclis, vixit Olympiade CXI. docuit fabulas XLIV.

Philippus, Amphipolites, hiſtoricus, ſcripſit *Rhodiaca libris XIX.* argumenti valde obſcoeni: *Coiaca* libris II. *Thaſiaca* libris II. et alia.

[?] Philippus, ſophiſta, qui ſcripſit *de ſpiritibus*, Herodianum ſequutus, ſecundum ordinem litterarum: Item *de ſynaloepha.*

Philippus, comicus, ex eius dramatibus ſunt Κωδωνιασταί, teſte Athenaeo. [ſed, notante Kuſtero, apud Athenaeum hodie nusquam *Codoniaſtas* Philippi laudantur. adde ſupra, vol. II. pag. 480.]

Philiſcus, comicus, ex cuius dramatibus ſunt Ἄδωνις, Διὸς γοναί, Θεμιστοκλῆς, Ὄλυμπος, Πανὸς γοναί, Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης γοναί, γοναὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος.

Philiſcus, Corcyraeus, Philotae F. tragicus et ſacerdos Bacchi, qui ſub Ptolemaeo Philadelpho vixit. Ab hoc *Philiſcium* metrum adpellatum eſt, quod illo frequenter vteretur. Eſt autem ex ſecundo tragicorum ordine, qui, ſeptem numero, *pleias* ſunt adpellati.

y) Haec, quae deinceps ex Aeliano Suidas adfert, de altero Philemone intelligenda ſunt, non de illo, qui riſu eſt emortuus. [Philemonis, comici, dramata recenſet et duo alios Philemonas, alterum Tarſenſem, alterum grammaticum, diſtinguit *Küſter* ad h. l. not. 9. pag. 599. ſq. tom. III.)

Digitized by Google

pellati. Tragoediae eius LXII. *Fabric.* *Kuſterus* tom. III. pag. 602. not. 7. cum Voſſio malit Φίλικος· ſed vide ſupra ad vol. II. pag. 313. not. *yy*. *Harl.*

Philiſcus, Aegineta, qui Alexandrum Macedonem litteras docuit, auditor Diogenis, cynici, vel ſecundum Hermippum, Stilponis. Scripſit dialogos, ex quibus eſt *Codrus*. Athenas profectus vrbis illius viſendae gratia, quum audiſſet Diogenem, philoſophari coepit. Pater igitur fratrem ad illum arceſſendum miſit, ſed et ille philoſophiae amore captus eſt. Deinde pater, vtriusque reducendi gratia eo profectus, et ipſe philoſophari coepit. Diſcipulus Diogenis fuit etiam Phocion, ὁ χρηστὸς ſiue *bonus* cognomento. Sepultus eſt Diogenes Corinthi, cane in eius monumento inciſo. Sinopenſes etiam ſtatua illum honorauerunt et epigrammate: γηράσκει καὶ χαλκὸς etc. ex Laërtii VI. 78. [v. ſupra, vol. II. pag. 314.]

Philiſcus, Mileſius, orator, Iſocratis, oratoris, auditor, qui prius tibicen admirabilis fuit. Vnde Iſocrates eum vocauit αὐλοτρύπην, *tibiarum perforatorem*. Scripta eius ſunt: Oratio Mileſiaca; Amphictyonica; ars rhetorica libris II. Iſocratis ἀπόφασις.

Philiſcus vel Philiſtus, Syracuſanus, hiſtoricus, qui Dionyſii, Siciliae tyranni, cognatus fuit, et in nauali pugna, Carthaginienſibus commiſſa, obiit. Eueni, elegiaci poetae, diſcipulus. Scripſit Σικελικὰ, *Sicula*, quo opere continentur res variae, a Siculis aduerſus Graecos geſtae. Item *genealogiam; de Phoenicia*, et alia quaedam *de Inſula Sicilia*. (Vide infra, Philiſtus.)

Philiſtion, Pruſaënſis, vel, vt Philo ait, Sardianus, comicus, qui obiit tempore Socratis. Scripſit comoedias βιολογικὰς ſiue mimicas. Exſtinctus eſt riſu immoderato. Ex fabulis eius ſunt μισοψηφιστάί. Scripſit φιλόγελων ſiue *riſus amantem*, quod opus ab aliis ad (Hermiam) Curienſem refertur [z]). Vulgo tamen Nicaënſis potius dicitur, vt teſtatur epigramma:

> [P] Ὁ τὸν πολυστένακτον ἀνθρώπων βίον
> Γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων.
>
> *Mortalium qui vitam lacrymabilem;*
> *Nicaenus riſu temperat Philiſtion.*

Philiſtus, Naucratita, vel Syracuſius, Archonidae F. diſcipulus Eueni, primus hiſtoriae, ſecundum oratoriam artem ſcriptae, auctor. Compoſuit *artem rhetoricam; Aegyptiaca libris XII. res Siculas libris XI. aduerſus Tricaranum orationem de Naucrate; de Dionyſio, tyranno, libros VI. de Aegyptiorum Theologia libros III. Conciones* et alia quaedam. Item *de Libya* et *Syria*.

Φιλλεῖδαι, Phillidae, familia Athenis. Ex hac eligi ſolebat Cereris et Proſerpinae ſacerdos, quae myſtas initiabat Eleuſine.

Philo, Byblius, grammaticus, qui, natus circa tempora Neronis, diu vitam produxit. Ipſe enim teſtatur, Seuerum Erennium [aa]) conſulem fuiſſe, ſe annum agente LXXVIII. Olympiade CCXX. Scripſit περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων *de comparandis et deligendis*

z) V. ſupra, vol. II. pag. 480. *Harl.*

aa) Hic ſub Hadriano clarus fuit. Vide ſupra, in Hermippo, Berytio.

Digitized by Google

deligendis libris, libros XII. de urbibus, et claris viris, quos unaquaeque tulit, libros XXX. de imperio Hadriani, ſub quo etiam vixit Philo, et alia. *Erennius* cognominatus hic Philo, vt ipſe teſtatur.

Philo, Iudaeus, natus Alexandriae, qui, Graecorum philoſophiam ſectatus, ad ſummam eruditionem peruenit, omnesque diſciplinas graecas, tam eas, quae encycliae vocantur, quam alias adcurate perdidicit. Vbertate et copia dicendi Platonem expreſſit, etc. (ex Sophronio, interprete Hieronymi de Script. eccleſ. et Euſebii II. 4. et 17. hiſt.)

Philo, Carpathius, ſcripſit commentarium in Canticum canticorum.

Philochorus, Cygni F. Athenienſis, vates, qui vxorem habuit Archeſtratam. Vixit temporibus Eratoſthenis, quem ſenem adoleſcens adtigit. Obiit ex inſidiis, delatus apud Antigonum, ac ſi Ptolemaeo ſtuderet. Scripſit Ἀτθίδος aduerſus Demonem, de Athenienſium rebus geſtis, regibus, archontibus vsque ad Antiochum Θεὸν, libros XVII. de diuinatione libros IV. de ſacrificiis lib. 1. de Tetrapoli; Salaminis origines; epigrammata attica. de Athenienſium certaminibus libros XVII. Περὶ τῶν Ἀθήνησι αἐξάντων de archontibus Athenienſium a Socratide (Olymp. CI. 3.) ad Apollodorum (Olymp. CXV. 2.) Olympiades, libris II. aduerſus Demonis atticam hiſtoriam; epitomen hiſtoriae ſuae atticae; epitomen operum Dionyſii de ſacris templis; de Sophoclis fabulis libros V. de Euripide; de Alcmane; de Athenienſium myſteriis; collectionem Heroidum, ſiue Pythagorearum ſoeminarum; Δηλιακὰ ſiue de inſula, Delo, libros II.; de inuentis; de luſtrationibus; de ſymbolis ſiue ſignis.

Philocles, Polypithis F. Athenienſis, tragicus, qui poſt Euripidem vixit et χολὴ *bilis* cognominatus eſt et ἁλμίων, *ſalſus*, propter amarulentiam. Scripſit tragoedias centum, e quarum numero ſunt Ἠριγόνη, Ναύπλιος, Οἰδίπυς, Οἰνεὺς, Πρίαμος, Πηνελόπη, Φιλοκτήτης. Aeſchyli, tragici, ſororis filius, ipſe capite prominente et acuminato vt vpupa, filium habuit Morſimum, tragicum, ex quo natus eſt Aſtydamas, tragicus, et ex iſto Philocles alter, belli dux. [conf. Küſteri not. 5 et 6. vol. III. pag. 604.]

Philonides Athenienſis, comicus antiquus, qui ante fullo fuit. Ex comoediis eius ſunt Κόθορνοι, Ἀπήνη, Φιλέταιρος. Alius Philonides, quem perſtringit Ariſtoph. in Pluto et de quo prouerbium ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδυ τῦ Μελιτέως.

Philopoemen inſtitutus a Cleandro, Mantinenſi, paterno hoſpite. Poſtea adoleſcentiam ingreſſus Ecdemum ac Demophanem [bb]) ſectari coepit, genere Megapolitanus, tyrannorum odio patria profugos et Arceſilai, philoſophi, conuictu tunc vtentes, qui in euertendo Nicocle, Sicyoniorum tyranno, Aratum opera ſua adiuuerunt: (ex Polybio.)

Philoſophus [cc]), qui Platonis Leges in XII. libros diuiſit, (decimum tertium enim ipſe addidiſſe fertur) Socratis et ipſius Platonis auditor, qui contemplationi rerum coeleſtium vacauit. Vixit tempore Philippi Macedonis, et haec ſcripſit: *De Solis et Lunae interuallo. De Diis libros II. De tempore. De fabulis. De libertate. De ira. De retributione. De Locris Opuntiis. De voluptate. De amore. De amicis et amicitia. De ſcriptione,* περὶ τῦ γράφειν. *De Platone. De eclipſi et magnitudine Solis et Lunae*

Sss 3 et

bb) Iidem infra apud Suidam minus bene vocantur *Ecdemus* et *Megalophanes*, Arceſilai, Pitanaei, diſcipuli.

cc) Anonymum hunc philoſophum eſſe *Philippum, Opuntium*, Platonis diſcipulum, docet *Küſter* tom. III. pag. 610. not. 1. *Harl.*

Digitized by Google

et Terrae. De fulguribus. De Plantis. Arithmetica. De numeris foecundis, περὶ πολυγένων ἀριθμῶν. *Opticorum libros II. Enopticon libros II.* Κυκλιακὰ *de circulis.* Μεσότητας *medietates* et alia.

Philoſtratus primus, Lemnius, Veri F. pater ſecundi Philoſtrati, ſophiſta, qui artem oratoriam profeſſus eſt Athenis, vixitque ſub Nerone. [P] Scripſit plures *orationes panegyricas* et *IV. orationes Eleuſiniocas; declamationes; quaeſtiones rhetoricas; Loca, vnde argumenta rhetorica depromi poſſunt; de nomine aduerſus Antipatrum, ſophiſtam; de tragoedia libros III. Gymnaſticum* ſiue *de exercitiis eorum, qui Olympiae certant.* Λιθογνωμικὸν *de dignoſcendis lapillis* ſiue gemmis. *Proteum; canem ſiue ſophiſtam; Neronem ſpectatorem; tragoedias XLIII. comoedias XIV.* Itemque alia plurima et memoratu digna.

Philoſtratus Philoſtrati, qui et Verus dictus eſt, Lemnii ſophiſtae F. et ipſe alter ſophiſta, qui primum Athenis, deinde Romae artem oratoriam docuit ſub Seuero, imp. vsque ad Philippum. Scripſit *declamationes; epiſtolas amatorias; imagines* ſiue *deſcriptiones libris IV. diſputationes; capras ſiue de fiſtula; Apollonii Tyanei vitam libris XIII. Forum;* Ἡρωικὸν, *Heroicum; vitas ſophiſtarum libris IV. epigrammata et alia quaedam.*

Philoſtratus, filius Neruiani, qui Philoſtrati ſecundi frater erat, Lemnius et ipſe ſophiſta docuit Athenis, obiit et ſepultus eſt in inſula Lemno. Auditor et gener ſecundi Philoſtrati, ſcripſit *Imagines; orationem Panathenaicam; orationem de Troia; paraphraſin clypei Homerici; declamationes V.* Quidam etiam *Vitas Sophiſtarum* ipſi tribuunt.

Φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. *Ambitioſiores Cleophonte, in cuius labris ſtrepit Threicia hirundo.* Deridet illum (Ariſtophanes), vt Thracem, quod ex Thraſſa natus eſſet. etc. In hunc, qui erat demagogus, etiam exſtat fabula Platonis, quae ipſius nomine inſcribitur, Cleophon.

Philoxenus, Euletidae F. Cytherius, lyricus, ſcripſit *Dithyrambos XXIV.* et carmine lyrico *Genealogiam Aeacidarum*, obiitque Epheſi. Cytheriis per Lacedaemonios in ſeruitutem redactis, emtus eſt ab Ageſylo quodam, et Myrmecis nomen ei impoſitum. Poſt Ageſyli mortem redemtus, et litteris inſtitutus eſt a Melanippide, lyrico. Calliſtratus vero, Heracleae Ponticae natum eſſe, ſcribit. Philoxenus poſtquam latomias Dionyſii, tyranni, euaſiſſet, (Suid. in Ἄπαγε et Εἰς λατομίας,) Tarentum Italiae ſe contulit. Hinc rogatus per litteras a Dionyſio, vt rediret, nihil reſcripſit, ſed littera O [dd]) identidem tabellae inſcripta ſignificauit, ſe inuitationem repudiare. Hinc prouerbium Φιλοξένου γραμμάτιον.

Philoxenus, Alexandrinus, grammaticus, Romae docuit: ſcripſit *de verbis monoſyllabis; de notis criticis in Iliade; de verbis in* μι *deſinentibus; de diplaſiaſmo; de Syracuſanorum dialecto; de Helleniſmo libros IV. de coniugationibus; de gloſſis libros V. de gloſſis Homericis; de Laconum dialecto; de dialecto Ionica*, et reliquis.

Philoxenus, Leucadius, gulo et paraſitus. v. Küſter ad tom. II. pag. 606.

Philyllius,

dd) Nempe τὸ O μικρὸν apud vetuſtiſſimos Graecos pro οὐ diphthongo ſcribi ſolebat, et vim habebat negandi. v. *Küſteri* not. 10. vol. III. p. 606. ſq. et *Villoiſon* indic. ad Anecdota gr. tom II. p. 300. litt. O. *Harl.*

Digitized by Google

[P] Philyllius, Athenienſis, comicus antiquae comoediae, ex cuius fabulis ſunt: Αἰγεύς, Αὔγη, Ἄντεια, Δωδεκάτη (nomen hoc meretricis) Ἡρακλῆς, Πλύντρια ἢ Ναυσικάα, Πόλις, (Polluci et Athenaeo Πόλεις, plurali numero,) Φρεωρύχος, Ἀταλάντης, Ἑλένη.

Φιλύρινος Κινησίας, Cineſias poeta dithyrambicus fuit, qui φιλύρινος dictus fuit, (non ob leuitatem, vel pallorem, vt Suidas, ſed quod tiliaceis tabulis propter gracilitatem ſe ſoleret faſciare, vt rectus incederet, quemadmodum ex Athenaei XII. pag. 551. Kuſterus recte notauit.)

Φλέδων. Timon, Antiſthenem, philoſophum, carpens ob ſcriptorum multitudinem, παντοφυῆ φλέδωνα *omniuarium nugatorem* adpellat.

Phlegon, Trallianus, libertus Augusti, Caeſaris, vel, vt alii, hiſtoricus, ſcripſit *Olympiadas libris XVI.* Continent autem res, vbique terrarum geſtas, vsque ad Olympiadem CCXXIX. easdem etiam *VIII libris* expoſuit; deſcriptionem Siciliae; de longaeuis et rebus mirabilibus; de Romanorum feſtis libros III.; de Romae locis et eorum nominibus; epitomen Olympionicarum, et alia.

Philoſtorgius notat, (Ioſephum ††) res Iudaeorum fuſius exſequutum eſſe, quam Phlegonem et Dionem, quippe qui tantum breuiter eas et obiter adtigerint. Ceterum illorum quidem, quae ad pietatem aliasque virtutes ſpectent, nec iſtum nec hos vllam habuiſſe rationem. Contra Ioſephum videri timere et cauere, ne Graecos offendat.

Φλύακες. Sotades ſcripſit *phlyacas*, id eſt cinaedos, dialecto ionica. Itaque et dicti ſunt λόγοι Ἰωνικοί. Eodem poematis genere vſus eſt etiam Alexander, Aetolus, aliique. (infra in Sotade.)

Phocylides, Mileſius, philoſophus, aequalis Theognidis. Vterque annis DCXLVII. poſt bellum Troianum vixit, nati Olympiade LV. Scripſit *carmina heroica* et *elegias: praecepta ſiue ſententias*, quas κεφάλαια, *capita* inſcribunt. Sunt autem ex carminibus Sibyllinis ſurrepta.

Phoeniciae dictae litterae, quod Lydi et Iones eas ab inuentore, Agenore, Phoenice, acceperunt, vel, (vt Cretenſes adfirmant,) quod ἐν φοινίκων πετάλοις in *palmarum foliis* homines ſcriberent. Scammon libro ſecundo εὑρημάτων ſiue *inuentorum* ait, eas a Phoenice, filia Actaeonis, ſic adpellatas eſſe, quae virgo obiit, habuitque ſorores, Aglaurum, Erſen, Pandroſum.

[P] Phoenicides, comicus, ex cuius dramatibus ſunt Φύλαρχος, et μισούμενος, teſte Athenaeo in Dipnoſophiſt.

Phoenicum mendacium, propter ea, quae de dracone et Spartis et Cadmo, falſo dicuntur.

Phoenicum pacta. Phoenices, qui Carthaginem condiderunt, quum ad Libyam nauibus adpuliſſent, rogarunt illius regionis incolas, vt ſe reciperent noctem et diem. Hoc impetrato, diſcedere noluerunt, quaſi pacti fuiſſent, ſe noctes et dies ibi manſuros eſſe. Demon de Metapontinis ſimilia narrat.

Phormus, Syracuſanus, comicus, aequalis Epicharmi, familiaris Geloni, Siciliae tyranno, et altor filiorum eius. Scripſit comoedias VII. quae ſunt Ἄδμητος, Ἀλκίνους, Ἀλκύονες,

††) Huius potius nomen ſupplendum, quam cum Küſtero *Iuſti*, exiſtimo, quoniam mox infra Ioſephi etiam diſerta mentio recurrit.

κυόνες, Ἰλίου πόρθησις, Ἵππος, Κηφεὺς ἢ Κεφάλαιος, Περσεύς. Etiam Ἀταλάντης Athenaeo memoratur. Primus vſus eſt talari veſte, et ſcena rubris pellibus adornata.

Φεράντλης, Cleanthes, philoſophus, ita vocabatur. etc. ſupra in Cleanthe.

Φρυγίλος ὄρνις, τοῦ Φιλήμονος γένους. Phrygilus eſt nomen auis. Philemon autem a comicis perſtringitur vt Phryx, et peregrinus, et Car.

Phrynichus, Polyphradmonis aut Minyae F. aut Choroclis, Athenienſis, tragicus, diſcipulus Theſpidis, qui primus tragoediae inuentor fuit. Vicit Olympiade LXVII. primusque muliebrem perſonam duxit in ſcenam et tetrametri fuit inuentor, et filium habuit Polyphradmonem, tragicum. Eius tragoediae hae nouem: Πλευρωνία, Αἰγύπτιοι, Ἀκταίων, Ἄλκηστις, Ἀνταῖος ἢ Λίβυες, Δίκαιοι, Πέρσαι, Σύνθωκοι ſiue, (vt Küſterus legere iubet tom. III. pag. 637. not. 3.) Σύνθακοι. Δαναΐδες.

Phrynichus, Melanthae F. Athenienſis, tragicus. Ex huius fabulis ſunt Ἀνδρομέδα, Ἠριγόνη. Fecit etiam Πυῤῥίχας. Athenienſes Phrynichum mille drachmis multarunt, quod de Mileti expugnatione tragoediam docuiſſet.

Phrynichus Athenienſis, vnus ex poſtremis veteris comoediae comicis, qui fabulas docere coepit Olympiade LXXXVI. Dramata eius ſunt Ἐφιάλτης, Κρόνος, Κόννος, Κωμασταὶ, Σάτυροι, Τραγῳδοὶ ἢ ἀπελεύθεροι, Μονότροπος, Μοῦσαι, Μύστης, Ποάστριαι, Σάτυροι. Phrynichus et Lycis et Amipſias comici ſubfrigidi.

Phrynichus, Bithynus, ſophiſta. Scripſit *Atticiſtam, de nominibus atticis libros II.* Τιθεμένων συναγωγὴν *collectionem thematum; adparatus oratorii XLVII.* ſecundum alios LXXIV.

Φρυνίχου πάλαισμα, *Phrynichi,* (ducis Athenienſium,) *luctatio*, dicitur in eos, qui callide et aſtute aliquid machinantur. etc.

Phrynis, Ariſtoclidis, qui bello Medico florebat et genus a Terpandro ducebat, [¶] diſcipulus, citharoedus Mytilenaeus, qui primus putatur apud Athenienſes cithara ceciniſſe et in Panathenaeis viciſſe, archonte Callia. Iſter in *melopoeis* teſtatur, Phrynidem fuiſſe Lesbium, Canopis F. qui quum eſſet Hieronis, tyranni, coquus, cum aliis multis Ariſtoclidi datus ſit. Sed ſi ſeruus et coquus Hieronis fuiſſet, id non tacuiſſent comici, qui muſicam veterem modulationibus mollibus ab eo fractam et immutatam, ſaepe arguunt.

Phylarchus, Athenienſis, vel Naucratites, (aliis Sicyonius vel Aegyptius,) hiſtoricus. Scripſit *expeditionem Pyrrhi, Epirotae, in Peloponneſum libris XXVIII.* Deducit autem hiſtoriam ſuam vsque ad Ptolemaeum Euergetem et Berenices obitum, et ad mortem vsque Cleonymi, Lacedaemonii, cui Antigonus bellum intulit: *Res ab Antiocho et Pergameno Eumene geſtas; epitomen mythicam.* Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας *de adparitione Iouis; de inuentis.* Παρεμβάσεων *libros IX.*

Φυσικὸς λόγος. Poſt moralia (Stoici) tractant de rebus naturalibus — — Tria in rebus naturalibus ſpectantur, forma, materia, et cauſſa, ob quam forma eſt in materia. Circa haec verſantur methodi quinque: phyſica, ars particularis (ἡ κατὰ μέρος τέχνη), dialectica, mathematica, prima philoſophia etc.

Pigres,

Digitized by Google

Pigres, Car Halicarnaſſeus, frater Artemiſiae, bellica fortitudine clarae, Mauſoli vxoris: qui ſingulis verſibus *Iliadis* totidem *pentametros* addidit in hunc modum:

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

ſcripſit et *Margitem*, qui Homero vulgo tribuitur, item *Batrachomyomachiam*.

Πινάκια ſortes in vrnam demiſſae, quas aereas fuiſſe, innuit Demoſthenes oratione de nomine etc.

Pindarus, Thebanus, Scopelini, vel potius Daiphanti aut Pagonidae F. Nam Pindarus, Scopelini filius, eſt obſcurior, et Pindari alterius cognatus. Diſcipulus fuit Myrtidis, mulieris, natus Olymp. LXV. ita vt, Xerxe in Graeciam traiiciente, eſſet annorum XL. Frater illi Erotion, filius Diophantus, filiae vero, Eumetis et Protomache. Quum petiiſſet a Diis, vt pulcerrimum in vita ſibi darent, compos voti factus eſt; obiit enim ſubito in theatro reclinatus ſuper Theoxeni, amaſii ſui, genua, annos natus LV. Scripſit haec libris ſeptemdecim, dialecto dorica: *Olympionicas*, *Pythionicas*, (Nemeonicas, Iſthmionicas) *Proſodia*, *Parthenia*, *Enthroniſmos*, [?] *Bacchica*, *Daphnephorica*, *Paeanas*, *Hyporchemata*, *hymnos: dithyrambos*, *ſcolia*, *encomia*, *Threnos*, *tragoedias XVII.* et verſu hexametro *epigrammata*, et oratione ſoluta παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι, *admonitiones ad Graecos*, et alia plurima.

Prior, monachus, inter deambulandum comedebat quaerentique de cauſſa reſpondit, nolle ſe, vt rem feriam, ſed obiter tantum hoc facere. Alii reſpondit, nolle ſe, vt inter edendum voluptatem corporis animus ſentiret.

Piſander, Piſonis et Ariſtaechmae F. Camiraeus, ex Camiro, Rhodi ciuitate, quem Eumolpi, poetae, aequalem et amaſium quidam fuiſſe ſcribunt; aliis Heſiodo eum antiquiorem fuiſſe tradentibus, aliis referentibus ad Olympiadem XXXIII. Habuit et ſororem, Diocleam. Scripſit Ἡράκλειαν ſiue *poema de rebus, ab Hercule geſtis, libris II.* in quibus clauam Herculi primus adtribuit. Reliqua eius poemata adulterina putantur, vtpote partim ab aliis, partim ab Ariſteo poeta ὑπ' Ἀριστέως ποιητοῦ compoſita. conf. de vtroque Piſandro *Küſteri* notas, tom. III. pag. 107.

Piſander, Neſtoris, poetae, F. Larandenſis aut Lycius, qui vixit temporibus imp. Alexandri, Mammeae F. poeta epicus et ipſe. Scripſit *hiſtoriam variam*, verſibus, quam inſcripſit Ἡρωικαῖ [ff]) Θεογαμίαι *de Heroum et Dearum nuptiis* libros VI. [gg]) item alia, oratione ſoluta.

Pittacus, Mytilenaeus, Caici vel Hyrrhadii, Thracis, et matris, Lesbiae, F. Natus Olympiade XXXII. vnus ſeptem Sapientum. Scripſit *leges*, et Olympiade XLIX. Melanchrum, Mytilenes tyrannum, occidit, et Phrynonem, ducem Athenienſium, pro Sigeo bellum gerentem, ſingulari certamine interfecit, poſtquam reti eum implicuiſſet.

ff) Küſter. recte malit in longa nota legere ἡρωϊκά. Idem negat, Piſandrum, auctorem ἡρωϊκῶν θεογαμιῶν, ſub Alexandro, Mammeae F. vixiſſe. Contra iudicat, a Suida confuſos fuiſſe duo Piſandros. conf. ſupra ad vol. I. pag. 215. ac p. 590. not. *Harl.*

gg) Quod Steph. Byzantius v. Ἄρακες Piſandrum laudat in *decimo*, et voc. Ἀνκόρα, in *decimo quarto:* Küſter probat lectionem duorum mſstor. Pariſ. ἐν βίβλοις ξ i. e. *libris ſexaginta*. Saltem patet ex citatis, Piſandrum plures, quam *ſex*, libros ſcripſiſſe. *Harl.*

ſct. Senex coactus exercitum ducere, dixit: *ὡς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι quam difficile eſt bonum eſſe!* Huius apophthegma eſt: *καιρὸν γνῶθι, tempus noſce.* Scripſit *verſus elegiacos DC* et *de legibus* oratioue ſoluta.

Pixodarus. Vide ſupra, in Dexippo, Coo.

Plato, filius Ariſtonis, qui Ariſtoclem patrem habuit, et Perictiones vel Potones, genus trahentis a Solone. Sexta enim ab illa fuit filia Dropidis, poetae, fratris Solonis. Solon a Neleo genus ducit et Ariſto, Platonis pater, a Codro, Melanthi filio. Fertur Platonis mater *ἔκ τινος θείας ὄψεως ex viſione quadam diuina* facta fuiſſe, quum ei Apollo adparuiſſet: et, Platone in lucem edito, tunc demum maritus cum ea concubuiſſe. Natus eſt Aeginae Olympiade LXXXVIII. poſt initia belli Peloponneſiaci. Vixit annos LXXXII. Obiit Olympiade CVIII. coelebs et virgo. Dormiens vita exceſſit, quum in feſto epulatus [?] fuiſſet. Etiam alii poſt eum filii Ariſtoni nati ſunt, Adimantus et Glaucus, et filia, Potone. Prima litterarum rudimenta a Dionyſio quodam didicit: in palaeſtra ſe exercuit apud Ariſtonem, Argiuum. Quum artem poeticam didiciſſet, *dithyrambos* et *tragoedias* ſcripſit. His deinde ſpretis, apud Socratem circiter XX. annos philoſophatus eſt. Et fertur Socrates, quo die ad ipſum venit Plato, in ſomnis vidiſſe cygnum, genibus ſuis inſidentem. Ariſtocles prius dicebatur, poſtea Plato dictus eſt, vel quod *πλατὺς τὸ ςέρνον, lato* eſſet *pectore*, vel quod *πλατὺς ἐν λόγοις in oratione copioſus.* Ter in Siciliam profectus eſt ad tyrannos, Dionyſios. Venditum a tyranno, Auniceris, Afer, emit et manumiſit. Docuit in Academia, ſcholamque eius ordine hi exceperunt; Speuſippus, Xenocrates, Polemo, Crantor, Crates. Socratici fuere hi: Arceſilaus, Lacydes, Euander Phocaeenſis, Damon, Leonteus, Moſchion, Euander Athenienſis, Hegeſinus, Carneades, Harmadas [hh]). *Dialogi* eius genuini omnes ſunt LVI. quorum alii ſunt phyſiologici, alii ethici, alii dialectici. *Reſpublica* eius in *libros decem* diuiditur; *Leges* vero in *libros XII.* Reliquae tetralogiae ſunt nouem. Plato pauper fuit et ſolummodo in Academia poſſedit hortum, ex quo trium aureorum prouentus quotannis redibant. Sed ſucceſſoribus eius per liberalitatem hominum ſanctorum et eruditionis amantium, qui philoſophiae ſtudiis promouendis teſtamento ſua reliquerunt bona, totus reditus mille vel plurium etiam aureorum fuit. Plura deinde refert Suidas, quae Platonem hauſiſſe ex libris ſacris, vel ab Aegyptiis didiciſſe adfirmat.

Plato, Athenienſis, comicus, temporibus Ariſtophanis, Phrynichi, Eupolidis et Pherecratis. Fabulae eius XLVIII. e quibus, *Ἄδωνις, αἱ ἀφ' ἱερῶν, Γρύπες, Δαίδαλος, Ἑορταὶ, Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι, Εὐρώπη, Ζεὺς κακούμενος, Ἰὼ, Κλεοφῶν, Λάϊος, Λάκωνες ἢ ποιηταὶ, Μέτοικοι, Μύρμηκες, Μαμμάκυθος, Μενέλεως, Νῖκαι, Νὺξ μακρὰ, Ξάνται ἢ Κέρκωπες, Περιαλγὴς, Ποιητὴς, Πείσανδρος, Πρεσβεῖς, Παιδίον, Σοφισαὶ, Συμμαχία, Σκύθαι, Σύρφαξ, Ὑπέρβολος, Φάων.* Genere dicendi vſus eſt perſpicuo et claro, vti ait Athenaeus in Dipnoſophiſt. Eius etiam ſunt *Ἀνδροφόνος, Συνεξαπατῶν* et *Πανηγυρισαὶ*, aliaeque plures.

Plotinus, Lycopolita, philoſophus, diſcipulus Ammonii, qui antea erat *σακκοφόρος* ſiue baiulus, magiſter Amelii, quem Porphyrius audiuit [ii]), vt Porphyrium Iamblichus, et

hh) Χαρμίδας.

ii) Porphyrium non fuiſſe diſcipulum Amelii, ſed huius condiſcipulum, Küſter tom. III. p. 138. in not. 9. ex Holſtenio late demonſtrauit. *Harl.*

et hunc Sopater. Iam ſenex ſub Gallieno ad annum eius ſeptimum vixit ſcripſitque libros LIV. qui [¶] in ſex Enneades diuiduntur. Vſus eſt corpore imbecillo ex morbo ſacro. Scripſit etiam alia.

Plutarchus, Chaeronenſis, Boeotius, vixit Traiani, imp. temporibus et ante. Traianus dignitate conſulari eum ornauit, edixitque, ne quis magiſtratuum in Illyrio ſine eius conſenſu quidquam faceret. Scripſit multa.

Plutarchus, Neſtorii F. Athenienſis, philoſophus, magiſter Syriani, praeceptoris Procli, Lycii, qui ſcholae philoſophicae Athenis praefuit, et ſucceſſorem habuit Marinum. Scripſit multa.

Polemon, Philoſtrati vel Philocratis F. Athenienſis, philoſophus, diſcipulus Xenocratis, qui fuit Platoni ſucceſſor. Academiae et ipſe praefuit, et quum antea luxuriae deditiſſimus fuiſſet, philoſophari poſtea coepit. Multos ſcripſit libros; ſed quorum nullus exſtat. Delectabatur praecipue Homero et Sophocle, vtrumque pari ſapientia praeditum eſſe dicens; vnde Homerum Sophoclem epicum, Sophoclem vero Homerum tragicum adpellabat.

Polemon, Euegeti F. Ilienſis, ex vico Glycyia, donatus ciuitate ab Athenienſibus, ideoque Helladicus adſcriptus: periegetes et hiſtoricus. Vixit tempore Ptolemaei Epiphanis. Sed Aſclepiades, Myrleanus, auctor eſt, eum aequalem fuiſſe Ariſtophanis, grammatici, et Panaetium, Rhodium, etiam audiuiſſe [kk]). Scripſit *deſcriptionem Ilii, libris III. Origines vrbium, quae ſunt in Phocide, et de eorum cognatione cum Athenienſibus. Origines vrbium Ponticarum. De vrbibus Laconicis* et alia plurima. In his et *κοσμικὴν περιήγησιν, vrbis deſcriptionem* ſiue *Geographiam.*

Polemon, ex Laodicea ad Lycum fluuium, rhetor et ſophiſta, qui Smyrnae docuit, Ariſtidis, rhetoris, magiſter. Vixit tempore Traiani et poſt ipſum, diſcipulus Timocratis, philoſophi, ex Heraclea Pontica oriundi et Scopeliani ſophiſtae. Obiit anno aetatis LVI. quum ſe ipſe in ſepulcrum conieciſſet et inedia necem ſibi conſciuiſſet, quod articulari morbo vexaretur. Quamobrem cognatis et amicis lugentibus dixit: *Date mihi aliud corpus, et in illud migrabo.* Medicis quoque, crebro eum ſecantibus, dixit: *Quam citiſſime Polemonis lapicidinas excidite.*

Polemon iunior, ſophiſta, Commodi temporibus.

Polles, Aegienſis, (ex Aegis, vrbe Aſiae, prope Magneſiam et Smyrnam,) philoſophus et vates. Scripſit ordine alphabetico *συμβολικὰ de ſignis, ex quibus futura coniiciuntur, libros II.* Οἰωνοσκοπικὰ, *auguria* (ex auibus) [¶] *libris VIII. arithmetica libris II. περὶ τῆς καθ᾽ Ὅμηρον οἰωνοπολίης de auſpiciis Homericis; de Tyrrhenorum diuinatione;* Ἰατροσυμβολικὰ *coniecturas medicas; περὶ δρυοκολάπτου de pico Martio;* Ἱερὸν λόγον *orationem ſacram; κατοικιδίων de ſignis domeſticis librum vnum;* Θηρευτικὸν, *de venatione; de ſympathiis et antipathiis; de fulminibus et eorum obſeruatione. ἐνόδιον οἰώνισμα, de ratione captandi omina ex iis rebus, quae alicui in via occurrunt,* vt, ſi quis hoc portans alicui occurrat, id ſignificat. (Supra in *οἰωνιστικήν.*)

Pollio (Πωλίων), Aſinius, Trallianus, ſophiſta et philoſophus, Romae eloquentiam profeſſus ſub Pompeio Magno, Timageni in ſchola ſucceſſit. *Philochori* Ἀτθίδα ſiue

opus

kk) Sed vide *Ionſium* de ſcriptor. hiſt. philoſ. libr. II. cap. 13. *Harl.*

opus *de rebus atticis in epitomen* redegit ſcripſitque *dicta et facta memorabilia* [u]) *Muſonii, philoſophi; epitomen Diophanis Georgicorum libris II. aduerſus Ariſtotelem de animalibus libros X. de ciuili bello romano Caeſaris et Pompeii.*

Pollio Valerius, Alexandrinus, philoſophus, qui ſub Hadriano vixit. Huius filius Diodorus philoſophus ſcripſit enarrationem *locorum difficilium, quae apud X. Oratores reperiuntur.* Valerius compoſuit *collectionem vocabulorum atticorum*, ordine alphabetico, et alia quaedam philoſophica.

Pollio, grammaticus, ſcripſit *περὶ τῶν παρὰ γράμμα ἁμαρτανομένων* de erratis, quae circa litteram committuntur.

Pollux (Πολυδεύκης), Naucratita, ſophiſta, quem quidam aiunt Arduenna Phoeniciae ortum, ſed falluntur. Docuit Athenis ſub Commodo, imp. et obiit anno aetatis LVIII. Scripſit *Onomaſticum*, quod eſt collectio vocabulorum diuerſorum quae de eadem re dicuntur, *libris X.; diſputationes* ſiue *ſermones; declamationes. Commodi, Caeſaris, epithalamium; orationem, ad Romanos habitam,* Ῥωμαϊκὸν λόγον; *Buccinatorem*, ſiue *certamen muſicum; contra Sinopenſes;* Πανελλήνιον *orationem, in conuentu totius Graeciae habitam;* Ἀρκαδικὸν *ad Arcades*, et alia.

Polus, Agrigentinus, orator, vel potius antiquorum ſophiſtarum vnus, Licymnii magiſter. Scripſit *Genealogiam Graecorum et Barbarorum, qui ad Troiam bellum geſſerunt* et quem exitum quisque eorum habuerit. Quidam tamen opus hoc *Damaſtae* tribuunt. *Nauium catalogum. De vocabulis.*

Polyaenus, Sardianus, ſophiſta, ſub primo Caeſare, Caio. Scripſit *orationes forenſes* et *cauſſarum ſiue patrociniorum formas*, *δικῶν ἤτοι συνηγοριῶν ὑποτυπώσεις*: *Parthici triumphi libros III.* et alia.

Polyaenus, Macedo, rhetor. Scripſit *de Thebis; Tacticorum libros III.* et alia.

[?] Polybius, Lyci F. ex Megalopoli Arcadiae, Scipionis Africani praeceptor et Panaetii, philoſophi, aequalis, tempore Ptolemaei Euergetis. Hic copioſam illam *hiſtoriam romanam libris XL.* ſcripſit, a fuga Cleomenis, Spartani, ad Perſeum, Philippi F. Macedonum ſucceſſioni res, a Romanis geſtas, ordine adnectens. Polybii hiſtoriam continuauit Poſidonius, Olbiopolita, ſophiſta. Strabo quoque, Amaſeenſis, ſcripſit hiſtoriam inde incipientem, vbi Polybius deſinit, libris XLIII.

Polycarpus, Ioannis, euangeliſtae, theologi, auditor, ſucceſſor Bucoli, primi Smyrnaeorum epiſcopi, martyrio pro Chriſto conſummatus eſt ſub Marco Antonino. *Epiſtolam* ſcripſit *ad Philippenſes*, *πάνυ θαυμαστήν*, omnino admirabilem et *ad magnum Dionyſium Areopagitam, et ad alias eccleſias.* Hic ob quasdam ſuper die paſchatis quaeſtiones, imp. Antonino Pio, et eccleſiae romanae epiſcopatum gerente Aniceto, Romam venit, vbi multos, qui Marcionis et Valentini doctrinae crediderant, ad fidem reuocauit. Marcioni, obuiam forte facto et dicenti, *agnoſce nos, Polycarpe*, reſpondit, *γνωρίζω σε agnoſco te primogenitum diaboli filium.*

Polycrates,

u) Küſter cum *Ionſio* de ſcript. hiſt. phil. III. cap. 7. propter temporis rationem, quum Muſonius ſub Nerone floruiſſet, cenſet, *dicta et facta memorab. Muſonii* pertinere ad Pollionem iuniorem. Confer tamen ſupra, ad vol. III. pag. 566. Idem Küſter inquirere iubet, quis ſit *Pollio*, quem de furtis Cteſiae et Herodoti ſcripſiſſe memoret Porphyrius apud *Euſebium* de praep. euang. lib. X. cap. III. pag. 467. *Harl.*

Polycrates, Athenienſis, orator valde eloquens, qui poſt Anytum et Melitum orationes contra Socratem ſcripſit.

Polyeuctus, comicus, cuius drama ἡνίοχος memoratur Athenaeo. Fuit et aetate noſtra [mm]) Polyeuctus etc. Supra in ἡνίοχος.

Polygnotus, pictor, Thaſius, Aglaophontis filius et diſcipulus, quem Athenienſes ciuitate donarunt, vel quod porticum poecilem gratis pinxiſſet, vel ob picturas in Theſauro et Anaceo.

Polymneſti, Colophonii, citharoedi, carmina (Πολυμνήστεια) propter obſcoenitatem perſtringuntur a comicis. conf. Küſteri not. 8. in tom. III. pag. 176.

Polyzelus, comicus, cuius dramata ſunt: Νίπτρα, Δημοτυνδάρεως, Μουσῶν γοναὶ, Διονύσου γοναὶ, Ἀφροδίτης γοναί.

Porphyrius, petulanti et maledica lingua Chriſtianos inſectatus, proprio nomine dictus eſt βασιλεὺς, (*Malchus*), ex Tyro Phoeniciae oriundus, philoſophus, diſcipulus Amelii, Plotino magiſtro vſi, Iamblichi magiſter, vixit Aureliani temporibus, et vitam produxit vsque ad Diocletianum, imp. Audiuit et Longinum, criticum. Scripſit libros quam plurimos, philoſophicos, rhetoricos et grammaticos: *de diuinis nominibus librum I. de principiis duos; de materia, ſex; de anima aduerſus Boëthum, quinque; de abſtinentia ab animatis libros IV. de ſe* [ ] *ipſo cognoſcendo,* περὶ τοῦ γνῶθι σεαυτὸν, *libros IV.; de incorporeis; vnam eſſe Platonis et Ariſtotelis ſectam, libros VII.; in Iulianum Chaldaeum; philoſophicam hiſtoriam libros IV. contra Chriſtianos libros XV. de homerica philoſophia; aduerſus Ariſtotelem, qui animam entelechiam eſſe ſtatuit.* Φιλολόγου ἱστορίας *hiſtoriae philologicae libros V. de genere, ſpecie, differentia, proprio et accidente; de Nili fontibus ſecundum Pindarum; de vtilitate, quam reges ex Homero poſſunt percipere, libros X.; miſcellanearum quaeſtionum libros VII.; in Thucydidis prooemium; aduerſus Ariſtidem libros VII.; in Minuciani artem* et alia plurima, praecipue aſtronomica, inter quae et εἰσαγωγὴν ἀστρονομουμένων, *introductionem in res aſtronomicas libros III.* itemque *dubia grammatica.*

Poſidippus, Caſſandrenſis, Cyniſci F. comicus, qui tertio anno poſt Menandri obitum fabulas docere coepit. Dramata eius ſunt ad XXX.

Poſidonius, Apameenſis, Syrus aut Rhodius, philoſophus ſtoicus, cognomine *athleta.* Scholam habuit Rhodi, diſcipulus et ſucceſſor Panaetii. Venit Romam ſub M. Marcello. Scripſit multa.

Poſidonius, Alexandrinus, philoſophus ſtoicus, Zenonis, Citiei, diſcipulus. Scripſit *hiſtoriam*, inde incipientem, vbi deſinit Polybius, *libris LII.* vsque ad bellum Cyrenaicum et Ptolemaeum. Item *declamationes rhetoricas: in Demoſthenem argumenta.* Sed haec puto, potius eſſe Poſidonii, Olbiopolitae, ſophiſtae.

Poſidonius, Olbiopolita, ſophiſta et hiſtoricus. Scripſit *de Oceano et rebus, quae in eo ſunt: de regione, quae Tyrica vocatur: atticas hiſtorias libris IV. Libyca libris XI.* et alia quaedam.

mm) Aetatem Luciani intellige, qui in hunc Polyeuctum, ſophiſtam, ſcripſit ſuum Pſeudologiſtam ἢ περὶ τοῦ ἀποφράδος, t. 2. edit. Amſtelod. p. 432. ſq. *Fabr.* Confer ſupra ad voc. *Heniochus* notata *Harl.*

Poſidonius, qui ſcripſit παλμικὸν οἰώνισμα, (ſupra, in οἰωνιστικήν.)

Poſtumius, Romanus, Capua oriundus, initio aurifaber, deinde poſt triceſimum aetatis annum Athenas profectus, Graecorum litteris eruditus et multis praeclaris inſtructus ſcientiis ad ſeram aetatem vixit. Hic de ſe poterat vſurpare illud Heracliti (apud Iulianum Orat. VI. pag. 185.) Ἐμαυτὸν ἐδιζησάμην, *me ipſum quaeſiui.* Diuerſus a *Poſtumio*, conſule romano, nouo homine, ſed ſuperbo etc.

Potamon, Alexandrinus, philoſophus, vixit ante Auguſtum et illius tempore. Eius eſt *in Platonis de rep. commentarius.*

Potamon, Mytilenaeus, Lesbonactis F. rhetor, Romae ſub Tiberio, imp. eloquentiam profeſſus. Hunc, in patriam aliquando redeuntem, imperator talibus litteris inſtruxit: *Potamonem, Lesbonactis F. ſi quis iniuria adficere auſus fuerit, videat, an mecum bellum gerere poſſit.* Scripſit *de Alexandro, Macedone: Fines Samiorum: Bruti encomium: Caeſaris encomium: de perfecto oratore.*

[†] Potone, Platonis, philoſophi, ſoror.

Pratinas, Pyrrhonidae vel Encomii F. Phliaſius, poeta tragicus, qui cum Aeſchylo et Choerilo certauit Olympiade LXX. et primus *Satyros* ſcripſit. Illo fabulas docente, tabulata, in quibus ſpectatores ſtabant, ceciderunt, vnde Athenienſes theatrum exſtruxerunt. Fabulas edidit L. quarum XXXII. ſatyricae. Semel vicit.

Πρέσβεις. Philoſophi, qui cum Areobindo in Perſiam iuerunt legati, fuerunt iſti: Damaſcius Syrus, Simplicius Cilix, Eulalius (Agathiae codices *Eulamius*) Phryx, Priſcianus Lydus, Hermias et Diogenes, Phoenices, Iſidorus Gazaeus. Hi omnes domum redierunt, barbari hoſpitalitate valere iuſſa. Sed in pace Romanorum cum Perſis, cautum eſt, vt viris illis ſecure viuere liceret, nec contra animi ſententiam ab auita, (de Diis) opinione eſſet recedendum.

Priſcus, Panites, ſophiſta, Theodoſii iun. temporibus ſcripſit *hiſtoriam Byzantinam et de Attila libros VIII.* item *declamationes rhetoricas* et *epiſtolas.*

Proaereſius, Pancratii F. ex Caeſarea Cappadociae, ſophiſta, qui Antiochiae Vlpianum audivit. Athenis docuit paullo ante Libanium, maximis a Conſtantino honoribus ornatus. Scripſit *declamationes rhetoricas.* Vixit et ſub Iuliano Libanii temporibus, et Iulianus, vt Proaereſio aegre faceret, Libanium vehementer coluit. (Supra in Libanio.)

Προκέφαλος. Supra, in Philocle.

Proclus, Mallotes, Cilix, philoſophus ſtoicus. Scripſit *commentarium in Diogenis ſophiſmata;* et *aduerſus Epicurum.*

Proclus alter, Mallotes, philoſophus et ipſe ſtoicus.

Proclus, Proculeius, Themiſonis F. Laodiceae Syriae ſacerdos ſiue hierophanta. Scripſit *theologiam; in Pandorae fabulam, quae eſt apud Heſiodum; in Nicomachi iſagogen arithmeticae,* et alia quaedam *geometrica.*

Proclus, Lycius, diſcipulus Syriani et auditor Plutarchi, philoſophi, Neſtorii F. platonicus philoſophus, qui philoſophicae ſcholae Athenis praefuit, habuitque diſcipulum et ſucceſſorem, Marinum, Neapolitanum. Scripſit permulta philoſophica et grammatica: *commentarium in totum Homerum; in Heſiodi Opera et dies; de chreſtomathia libros III.* Περὶ ἀγωγῆς *de diſciplina Theurgica libros II. in remp. Platonis libros IV. in Orphei*

phei Theologiam; Συμφωνίαν ſiue *conſenſum Orphei, Pythagorae et Platonis; in oracula libros X. de Diis Homericis; argumenta XVIII. contra Chriſtianos.* Hic eſt Proclus ille, qui ſecundus a Porphyrio impuram et petulantem linguam in Chriſtianos ſtrinxit. Aduerſus hunc *Ioannes* [?] *Philoponus* ſcripſit, qui argumenta eius XVIII. admirabili dexteritate refutauit, eumque vel in graecis diſciplinis, quarum peritia ſe iactabat, indoctum et exiguo iudicio praeditum oſtendit. Scripſit etiam Proclus Μητρωακὴν βίβλον, *librum de matre deorum*, quem ſi quis in manus ſumat, ex eo intelliget, philoſophum ὐκ ἄνευ θείας κατακωχῆς *non abſque diuino adflatu* omnem Deae illius theologiam in lucem protraxiſſe, ita, vt aures non amplius turbentur lamentationibus, quae (in ſacris illis) audiuntur.

Proclus, imperatoris Iuſtini quaeſtor, vir iuſtus, qui nullam legem temere ſcripſit etc.

Procopius illuſtris, Caeſarienſis, Palaeſtinus, rhetor et ſophiſta. Scripſit *hiſtoriam romanam* ſiue Belliſarii bella et res, Romae et in Africa geſtas. Vixit tempore Iuſtiniani, imp. fuitque Belliſarii notarius et comes, omnibusque bellis et rebus geſtis, a ſe deſcriptis, ipſe interfuit. Scripſit et alium librum, qui prioribus additus eſt nonus, et *anecdota* inſcribitur, continens vituperationes et comicas inſectationes Iuſtiniani, imp. et Theodorae, coniugis eius, itemque Belliſarii et vxoris eius.

Procopius. In templo S. martyris, Procopii, in Chelone, ſtatua cuiusdam eunuchi poſita eſt, in cuius pectore inſcriptum erat: *quisquis hoc ſignum loco mouerit, laqueo pereat* etc.

Prodicus, Ceius, ex inſula Ceo et vrbe Iulide oriundus, philoſophus phyſicus et ſophiſta, aequalis Democriti, Abderitae, et Gorgiae, diſcipulus Protagorae, Abderitae. Athenis hauſta cicuta mortuus eſt, velut qui iuuenes corrumperet.

Πρόληψις, *anticipatio*, ſ. *antecepta alicuius rei cognitio.* Chryſippus naturalium quaeſtionum libro XII. tria dicit eſſe criteria, ſenſum, cognitionem et anticipationem. Epicurus vero prolepſin, ait, eſſe memoriam eius, quod extrinſecus ſaepius adparuit etc.

Prometheus iudicum iudaicorum tempore apud Graecos celebris fuit, qui primus inuenit grammaticam et philoſophiam. Idem homines finxiſſe dicitur, quod rudes ſapientiam docuit. Tunc floruit et *Epimetheus*, qui muſicam inuenit: et *Atlas*, qui quod aſtronomiam interpretaretur, coelum geſtare eſt dictus. Porro *Argus*, qui ob artium repertam ſcientiam multos oculos habere fingebatur. Tunc etiam fuit *Sibylla*, fatidica, regnante apud Aegyptios Pharaone, cui cognomen *Taracho*, et Athenis Cecrope, qui διφυής ſiue *biformis* dictus eſt ob corporis magnitudinem, vel quod ex Aegypto oriundus veniſſet [?] in Graeciam, vel quod contra promiſcuum concubitum legem tuliſſet de virginibus, vni viro collocandis. Hoc Cecrops fecit, qui, ab Aegyptiis genus ducens, non ignoraret leges, quas Vulcanus, regionis illius rex, tulerat. Ipſe Athenis regnauit annos quinquaginta.

Pronomus, tibicen, cuius prolixam barbam perſtringunt comici.

Προφητεία, alia ſpiritalis, alia diabolica: nam et praedictiones diabolorum prophetiae dicuntur; alia naturalis, vel artificioſa, quae inter has eſt media; alia denique communis et popularis. Ac ſpiritalis quidem praecipue eſt ſanctorum: Dei autem diſpenſatione participes eius quoque interdum ſunt illi, qui tales non ſunt, vt Pharao, Balaam et Caiphas. Diabolica ad ſolos diabolorum cultores pertinet. Eius generis ſunt, qui

ex

ex inſpectione farinae et hordei diuinant, et Pythia, ex quercu oracula captans, et Dodonaea, ſacrificula, et aruſpices et obſeruatores ſignorum et ſternutationum et ominum et fulminum et murium et muſtelarum, et ligni crepitantis, et tinnitus aurium et palpitationum corporis et nominum: itemque, qui vmbras mortuorum euocant, et ex aſtris, aquis et aliis infinitis futura praedicunt. Nam diuinatio ex ſomnis et apud nos quidem in vſu eſt, ſed per adflatum diuinum fit. Diuinatio naturalis eſt animalium brutorum. Hirundines enim et grues et formicae imminentem tempeſtatem praeſentiunt, itemque echini et alcyones, naturae munere. Diuinatio vero, quae arte conſtat, eſt medicorum, conſiliariorum et gubernatorum. etc. At verae prophetiae proprium eſt, linguam praebere miniſtram gratiae Spiritus.

Protagoras, Abderites, Artemonis vel Maeandri F. Quidam Teium fuiſſe ſcripſerunt. Primum fuit baiulus; ſed Democritum quum audiſſet, doctrinae captus amore, philoſophiae operam dedit et eloquentiae, primusque cognominatus eſt ſophiſta. Idem contentioſum dicendi genus primus inuenit, et centum minarum mercedem a diſcipulis exegit, λόγος ἔμμισθος, *ſermo mercenarius* ideo cognominatus. Magiſter fuit Iſocratis, oratoris. Idem primus orationem diuiſit in partes quatuor, εὐχωλὴν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Alii poſt eum in ſeptem, διήγησιν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολὴν, εἰσαγγελίαν nn), εὐχωλὴν, κλῆσιν. Alcidamas quatuor formas orationis ponit, φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν, προσαγόρευσιν. Protagorae libri ab Athenienſibus cremati [?] ſunt, quod aliquando ſic exorſus eſſet: περὶ Θεῶν ἐκ ἔχω εἰδέναι, ἔτε ὡς εἰσὶν, ἔτε ὡς ἐκ εἰσί. *De Diis ſcire non poſſum vtrum ſint, an vero non ſint.* Platone, philoſopho, eſt antiquior, fuitque magiſter Prodici, Ceii, et multorum aliorum.

Protogenes, Xanthius ex Lycia, pictoria arte celebris, qui Bacchum, Διόνυσον (*Leopardus* XVI. 2. emendatt. ex Plutarchi Demetrio pag. 898. legit oo) Ἰάλυσον,) Rhodi pinxit, opus incomparabile, quod admiratus eſt Demetrius, Poliorcetes, cum Rhodum per biennium obſideret, adductis mille amplius nauibus et plus quam 55000. armatorum. Scripſit Protogenes *de arte pictoria et figuris libros II.*

Ptolemaeus, Cytherius, poeta epicus, Scripſit *de pſalacantha*, quam herbam eſſe dicit mira vi praeditam.

Claudius Ptolemaeus, Alexandrinus, philoſophus, tempore Marci, imp. Scripſit *tres libros mechanicos; de ortu et ſignificationibus ſtellarum inerrantium; planiſphaerium; canonem expeditum; magnum opus aſtronomicum* ſiue *Syntaxin*, et alia.

Ptolemaeus Pindarion, Alexandrinus, grammaticus, Oroandti F. diſcipulus Ariſtarchi. Scripſit Homericorum exemplorum ὑποδειγμάτων libros III. de Homerico charactere; aduerſus Neothalidem de dictione; de Vtide Homerico; de aſteropaeo apud Homerum, et alia.

Ptolemaeus, grammaticus, ἐπιθέτης dictus, quod Ariſtarchum ſequeretur. Auditor fuit Hellanici, grammatici, qui audiuerat Agathoclem, diſcipulum Zenodoti, Epheſii. Scripſit

nn) Suid. infra in πυθμὴν, ἐπαγγελίαν. Laertius habet ἀπαγγελίαν.

oo) Confer *Franciſcum Iunium* in artificum catalogo pag. 184. ſeq. et *Küſter.* ad Suidae locum tom. III. pag. 218. not. 2.

pſit περὶ τῶν παρ᾽ Ὁμήρῳ πληγῶν, *de plagis apud Homerum; — commentarium in Odyſſeam.*

Polemaeus, Ariſtonici, grammatici pater et ipſe grammaticus, qui ambo Romae artem grammaticam profeſſi ſunt. Scripſit ὁμοίως εἰρημένα τοῖς Τραγικοῖς, *de iis, quae ſimiliter dicta ſunt a tragicis; — in Homerum libros quinquaginta. —* Τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ ξένως εἰρημένα, *de iis, quae apud Homerum mira et peregrina traduntur; de Muſis et Nereidibus.*

Ptolemaeus, Hephaeſtionis F. cognomine *Χέννος*, Alexandrinus, grammaticus clarus ſub Traiano et Hadriano, impp. Scripſit *de hiſtoria paradoxa* ſiue mirabili*; Sphingem,* drama hiſtoricum*;* ἀνθόμηρον ſiue *poema Homeri aemulum, rhapſodiarum XXIV.* et alia quaedam.

Ptolemaeus, Aſcalaonites, grammaticus, qui Romae docuit. Scripſit homericam proſodiam; de Helleniſmo, ſiue de recta loquendi ratione [ꝑ] libros XV.; de metris, de Ariſtarchea Odyſſeae correctione; de differentia vocabulorum; item alia grammatica.

Pulcheria, Arcadii filia, nondum annos XV. nata imperium optime adminiſtrauit, fratremque Theodoſium erudiit, et pietate erga Deum accurate inſtituit multasque inſtruxit eccleſias. Neſtorius Pulcheriae inuiſus erat, criminabantur enim eam apud Paulinum Magiſtrum. Sorores eius Arcadia et Marina. Theodoſius ſaepe, libellis non lectis nomen ſuum ſubſcribebat. Itaque Pulcheria ipſi ſubiecit libellum, quo coniugem, Eudoxiam, donari ſibi petebat, vt ea ancilla vteretur etc.

Pylades, Cilix, ex oppido Miſtarnis. Scripſit *de ſaltatione italica,* cuius ipſe inuentor fuit; *de ſaltatione comica,* quae Κόρδαξ vocabatur: Item *de ſaltatione tragica,* quae σίκιννις et *de ſatyrica,* quae ἐμμέλεια dicebatur. (ſed vide *Athen.* I. pag. 20. et Küſteri not. 4. et 5. tom. III. pag. 239.)

Pyrrhon, Pliſtarchi F. Eleus, philoſophus tempore Philippi Macedonis, Olympiade CI. et vltra. Primum quidem pictor fuit, poſtea animum ad philoſophiam adplicans audivit Bryſonem, Clinomachi diſcipulum, deinde Anaxarchum, diſcipulum Metrodori, Chii, cuius magiſter fuit Democritus, Abderita. Statuit, nihil eſſe natura honeſtum et turpe, ſed omnia moribus et lege.

Pyrrhon, Phliaſius, Timarchi F. diſcipulus Timonis, philoſophi.

Pyrrhonii philoſophi, qui Pyrrhonis ſectam amplectebantur, dicti etiam aporetici, ſceptici, ephectici, zetetici etc. Sceptices primus auctor fuit Homerus, qui nihil certi de rebus pronunciat. Septem etiam ſapientes fuere Sceptici, quorum eſt dictum: *ne quid nimis:* Archilochus quoque, quum ait: *Τοῖος ἀνθρώποις νοῦς γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει,* et Euripides, (Supplicibus) *τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα· Δρῶμέν τε τοιαῦθ᾽, ἃ τυγχάνεις θέλων.*

Pythagoras, Samius, reuera Tyrrhenus, Mneſarchi, ſculptoris annulorum, filius, qui cum patre Samum adoleſcens ex Tyrrhenia migrauit, vbi Pherecydem Syrium, deinde Hermodamantem audiuit, Creophyli nepotem, hinc Abaridem, Hyperboreum et Zaratem, Magum. Apud Aegyptios etiam et Chaldaeos diſciplinis inſtitutus rediit Samum, quam quum Polycratis tyrannide teneri vidiſſet, Crotonem in Italiam abiit, apertaque ibi ſchola quingentos et amplius diſcipulos habuit. Fratres ei duo: natu maior Euuomus, medius Tyrrhenus. Seruus Zamolxis, cui Getae, vt Saturno, immolant. Vxorem duxit Theanonem, Brontini, Crotoniatae, filiam, ex qua filios duos ſuſcepit.

cepit, Telaugem et Damonem, vel vt alii, Mneſarchum: filiam quoque, Myiam, ſiue, vt alii, Arignotem. Scripſit Pythagoras tres tantum [¶] libros, *παιδευτικὸν*, *πολιτικὸν* et tertium, qui Lyſidis Tarentini eſt potius, eius diſcipuli, qui Thebis, quo fugerat, Epaminondam inſtituit. Quidam *aurea carmina* quoque illi tribuunt. (Plurima deinde de Pythagora eiusque morte, philoſophia ac ſymbolis refert Suidas, qui etiam videndus in ἤδη.)

Pytheas, Athenienſis, orator, milothri, ſiue piſtrinarii filius, ſcripſit *conciones* et *orationes forenſes* et alia quaedam; non adnumeratus autem eſt (decem) oratoribus, vt homo audax et diſſolutus, qui Athenis ob aes alienum ex carcere effugit in Macedoniam, ac poſtea rediit.

Πυθιὰς βοὴ, vox cum cantu tibiae coniuncta, *carmen pythium.* Hinc πυθαύλης, quomodo paeana vocant.

Πύθιον. Templum Apollinis, Athenis a Piſiſtrato conditum, in quo tripodas ponebant, qui cyclio choro Thargelia vicerant.

Python, Byzantinus, orator, qui, in exſilium pulſus, in Macedoniam abiit, ibique multos ad proditionem impulit etc. v. Küſteri not. tom. III. pag. 237.

Quadratus, Romanus, hiſtoricus. Scripſit ionica dialecto hiſtoriam romanam libris XV. eamque inſcripſit χιλιετηρίδα, quod complecteretur res mille annorum a Roma condita ad imp. Alexandrum, Mammeae F.

Quirinus, ſophiſta, qui *lingua aerarii* γλῶσσα ταμιεῖυ vocabatur, cuius cura ab imp. ei commiſſa erat.

Rhadamanti iudicium, de iis, quorum teſtata eſt iuſtitia. Rhadamanti iusiurandum, ſupra, χῆνα ὀμνύναι, et Lampon. conf. Küſteri not. l. c. pag. 249.

Rhamnus de ſapientibus clarisque viris dicitur. Rhamnus enim erat populus Atticae, in quo Antiphon floruit, orator celebris, quem multi imitari volentes, prouerbium vſui vitae reliquerunt, vt viri praeclari, Rhamnuſii vocarentur. *Rhamnuſia Nemeſis*, ſtatua, quam fecit Phidias et Erechtheus matris ſuae nomine, quae Nemeſis vocabatur et illo in loco regnauerat, dedicauit. Phidias Agoracrito, Pario, amaſio ſuo, permiſit nomen ſuum inſcribere; vt Olympiae, digito Iouis inſcripſit Παντάρκης καλός. Erat autem Pantarces, Argiuus, formoſus, ipſiusque amaſius.

Ῥαριάς. Rharus Cererem, errantem et Proſerpinam quaerentem, hoſpitio excepit, pro quo beneficio Ceres Triptolemum, Celei F. Rhari nepotem, agriculturam docuit, eique currum alatorum draconum dedit, quo vectus terram peragrauit, et agriculturam homines docuit.

Rhapſodi dicebantur, qui carmina Homeri in theatris recitabant, quod ῥάβδους [¶] ſiue virgas tenentes, hoc facerent. Eſt etiam ῥαψῳδῆσαι nugari, vel ſimpliciter loqui et recitare.

Rheginos Xenarchus, Sophronis, mimographi, F., vt timidos in comoediis ſuis perſtrinxit, a Dionyſio, tyranno, ad hoc inductus. Vnde prouerbium ortum eſt Ῥηγίνου δειλότερος *Rhegino timidior*, de iis, qui ſupra modum timidi ſunt.

Rheginus, grammaticus, ſcripſit librum qui vocatur *Polymnemon.*

Ῥησίαρχος, qui oracula dicit, vt eſt apud Epicharmum. Vel, vt Aſclepiades libro ſexto τραγῳδουμένων, qui omnium optime nouerat verum dicere.

Ῥήτωρ.

Ῥήτωρ. Multis decretis cautum eſt, ne in ſenatu ars oratoria adhiberetur, ſi quis ſententiam ferret de re, quae ad priuatam ipſius fortunam non pertineret.

Rhianus, Benaeus, ex Beua, Cretae vrbe, vel Cereates, vel, vt alii, ex Ithome, Meſſenes ciuitate. Hic primum fuit palaeſtrae cuſtos et ſeruus: poſtea litteris inſtitutus grammaticus euaſit, aequalis Eratoſthenis. Scripſit *ἔμμετρα ποιήματα* pp), *Heracliadem* libris XIV.

Rhinthon, Tarentinus, comicus, auctor hilarotragoediae, ſiue phlyacographiae. Figuli filius, ſub Ptolemaeo primo vixit. Fabulae eius tragicae et comicae XXXVIII. (conf. Küſter p. 260. not. 8.)

Rufus, Epheſius, medicus, qui cum Critone ſub Traiano floruit. Scripſit libros plurimos, ex quibus ſunt hi: *de ratione victus libri V.; de victu nauigantium; de medicamentis vulnerum; de vulneratione articulorum; de ficubus; de veteri medicina; de lacte; de vino; de melle.*

Rutilius Rufus, tempore Scipionis vixit, in expeditionibus bellicis ei comes, et res, tunc geſtas, litteris mandauit, fuitque tunc temporis tribunus militum, vt Appianus in romana hiſtoria teſtatur.

Ῥυσμὸς, abderitica dialecto ſignificat figuram. Aliis praeterea vocibus, non graecis, Democritus, Abderites, vſus eſt, vt τροπὴν dixit *ſitum*, et διαθιγὴν *ordinem.*

Sabazius Bacchus dictus a clamore orgia celebrantium. Nam barbaris εὐάζειν eſt σαβάζειν, et εὐασμὸν adpellant σαβασμόν. Etiam σάβοι loca, Baccho conſecrata, et Bacchi ſacerdotes. Mnaſeas, Patarenſis, Sabazium ait eſſe Bacchi filium. (Suid. in Σάβοι.)

Sabinus, ſophiſta, qui vixit ſub Hadriano, Caeſare. Scripſit Introductionem et argumentum materiae declamationum libris IV. commentarium in Thucydidem, Acuſilaum et alios. Item alias quasdam enarrationes. (Frater eius Sergius infra, Σέργιος.)

Sacas, poeta tragicus: et Sacae, gens Thracica. Ammonius, philoſophus Alexandrinus, cognomento Sacas, ex Chriſtiano factus eſt gentilis, vt ait Porphyrius.

[P[Saluſtius, ſophiſta, ſcripſit commentarium in Demoſthenem. Herodotum et alia.

Saluſtius, Mopſeates, medicus, ſcripſit de medicina, ſub Tiberio, imp.

Saluſtius, Baſilidis, Syri et Theocleae, Emeſenae, F. Athenis Alexandriam cum Iſidoro venit. Eloquentiae praeceptis ab *Eunoio*, ſophiſta, Emeſae tunc verſante, eruditus, publicas Demoſthenis orationes omnes edidicit, et orationes ſcripſit non inferiores illis. Noſtrum quoque ciuem, (Damaſcii verba ſunt,) *Marcellum*, Eunoii ſodalem, octo libros hiſtoriae Thucydidis edidiciſſe aiebat, nihil tamen auditu dignum dicere potuiſſe. *Nonnum* etiam aiunt ſexies totum Demoſthenem edidiciſſe, ſed tamen ne os quidem aperire potuiſſe, vt aliquam orationem commodam haberet. Saluſtius dicebat, philoſophari hominibus non eſſe facile, ſed potius impoſſibile, Heracliti more inſectator vulgi et deriſor ſalſus. Idem virtutem quintam vocabat veram opi-

pp) Quod omnia poemata ſint ἔμμετρα, Küſter. tom. III. pag. 259. alterutrum vocabulum eſſe ſuperuacaneum exiſtimat. *Toup* vero in emendationibus in Suidam vol. II. pag. 135. melius corrigit ἐξαμέτρῳ ποιήματα. Sed criticum hic agere aut Toupii animaduerſiones repetere nec libet nec vacat. *Harl.*

nionem de Diis, quae interdum ineſſe videtur etiam improbiſſimis. Philoſophabatur cynico more etc

Saluſtius, praefectus praetorio ſub Iuliano etc.

Σαμίων δῆμος πολυγράμματος dictus ab Ariſtophane in Babyloniis, vel, quod Samii, a tyrannis ad incitas redacti, ob ciuium penuriam ſeruis ius ciuitatis adſcripſerunt, vt Ariſtoteles, tradit in Samiorum rep. vel, quod apud Samios XXIV. litterae primum inuentae a Calliſtrato, vt Andron in tripode ait. Archinus vero Athenaei F. archonte Euclide Athenienſibus perſuaſit, vt Ionum litteris vterentur. Ariſtophanes autem comoediam *Babylonios* docuit per Calliſtratum annis (XX.) ante Euclidem ſub archonte, Eucle. De eo autem, qui rem iſtam Athenienſibus perſuaſit, ſcribit Theopompus. Alii cauſſam adſerunt, quod Athenienſes Samios, in bello captos, ſtigmate noctuae notarent, Samii vero Athenienſes ſamaena, quod eſt nauigium bireme a Polycrate, Samiorum tyranno, primum fabricatum, vt ait Lyſimachus libro ſecundo Noſtorum, ſiue de reditu.

Sanchoniathon, Tyrius, philoſophus, qui belli troiani tempore vixit ſcripſitque *de Hermetis phyſiologia*, quae (in linguam graecam) translata eſt; *antiqua Tyriorum inſtituta* lingua Phoenicum: *theologiam aegyptiacam*, et alia.

Sandon, Hellanici F. philoſophus. Scripſit *argumenta in Orpheum*, librum vnum.

Sannyrion, Athenienſis, comicus. Eius dramata: *γέλως, Δανάη*, Ἰὼ, *ψυχασταί*, vt Athenaeus in Dipnoſophiſtis.

[P] Sappho, Simonis filia, vel Eunomini (al. Eumeni) vel Eirigyi, vel Eeryti, vel Semi, vel Camonis, vel Etarchi, vel denique Scamandronymi, patris, et Clides, matris. Lesbia, Ereſo oriunda et lyrica. Vixit Olympiade XLII. quo tempore floruerunt Alcaeus, Steſichorus, Pittacus. Fratres eius Larychus, Charaxus, Eurygius. Nupſit Cercolae, ditiſſimo viro ex Andro, vnde nata ipſi fuit filia, Clis. Amicae fuerunt Atthis, Teleſippa, Megara: diſcipulae Anagora Mileſia, Gongyla Colophonia, Eunica Salaminia. Scripſit *carminum lyricorum libros IX.* et prima plectrum inuenit. Scripſit et *epigrammata*, *elegias*, *iambos*, *monodias*.

Sappho, Lesbia, Mytilenaea, pſaltria, de qua ſupra, in Phaon.

Aelius Sarapion, rhetor, Alexandrinus. Scripſit *de vitiis declamationum*. Ἀκροάσεων ſiue *auſcultationum libros VII. Panegyricum in Hadrianum*, *imp. conſultationes ad Alexandrinos; rectene Plato Homerum e rep. ſua ablegarit*, et alia multa. Item *artem oratoriam.*

Sarapion ſolum fere Orpheum habebat et legebat: ſubinde Iſidorum de quaeſtionibus occurrentibus interrogans, virum ſumma theologiae ſcientia inſtructum, quem ſolum familiarem norat et admittebat, nec vllum alium ſuarum facultatum, duorum aut trium librorum, inter quos erat Orphei poëſis, dignum iudicabat, putans, ſe in illo perſpexiſſe vitam illam Saturniam, poetarum fabulis celebratam. Nam ille quidem poëtarum ſcriptis celebratus Chiron in Saturnii et Iouii regni confinio potius conſtitit, vnde biformis eſſe traditur. Eodem tempore vir alius Alexandria venit, ex tota diametro, vel magis etiam, ſi ſic dicere fas eſt, quam ex diametro a Serapione diſtans: nam hic quidem Saturnius aut Iouius fuit, ille vero Typhonius, et Typhone verſutior bellua. Nullus enim eorum, qui nunc viuunt, hominum ignorat, quo animo et qua fortuna fuerit Pamprepius.

Σαράπις,

Digitized by Google

Σαράπυς. Alcaeus Pittacum vocauit *σαράποδα, χειροπόδην, γαύρικα, φύσκωνα, γάστρωνα, ζοφοδορπίδα* et *ἀγασύρτον.* (ex Laërtii lib. 1. c. 81.)

Scindapſus, inſtrumentum muſicum. De Zenone, Citieo, (Timon:) *ὁ δ' ἔρρει γύργαθος αὐτοῦ μικρὸς ἐών· νοῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαψοῖο.* ***mentem habebat, minorem ſcindapſo.*** etc.

Σκίφη. Crantor, philoſophus, poetae cuiusdam verſus *σκίφης* plenos eſſe dixit.

Σκίρταλος. Diogenes, Sinopenſis, iam ſenex, a *Scirtalo*, pirata captus eſt.

Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν tributum durae vatis, Sphingis, h. e. difficile, (apud Sophoclem Oedipo tyranno.)

Σκολιά, ***carmina conuiualia.*** *Σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων.* Melitus [?] iſte fuit poëta tragicus, qui Socratem accuſauit. Perſtringitur a comicis, vt poëſi frigidus, et moribus improbis praeditus. *Carica* vero, carmina lyrica lugubria.

Σκολιὸν, carmen paucorum verſuum. Timocreon, Rhodius, poeta epicus qq), tale ſcolium contra diuitias ſcripſit, cuius initium eſt, *ὄφελες ὦ τυφλὲ πλοῦτε*, etc. ***o coecae diuitiae, vtinam nec in terra, nec in mari, nec in continente vnquam viſae fuiſſetis; ſed in tartaro et acheronte habitaretis: Vos enim omnium malorum inter homines cauſſa eſtis.*** His ſimile eſt decretum, a Pericle ſcriptum, quo Megarenſes foro, mari, continente arcebantur.

Σκολιὸν. *Tyrannion* ſcripſit commentarium de ***metro obliquo*** (*περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου*,) quod ei propoſitum fuit a C. Caeſare.

Scopas, Aetolorum praetor, fruſtratus principatu, cuius maxime cauſſa leges ſcribere auſus fuerat, Alexandriam cogitabat, ratus, ſeſe illius vrbis opibus inopiam ſuam atque immenſam animi cupiditatem facile expleturum. Sed erat inſatiabilis etc.

Scopelianus, Clazomenius, ſophiſta, qui ſub Nerua vixit et Smyrnae eloquentiam docuit, auditor Nicetae, aequalis Apollonii, Tyanenſis, ad quem etiam epiſtolas Apollonius ſcripſit.

Σκύθης. Anacharſis fuit Scytha, ſed matre graeca natus, et ideo *δίγλωσσος* duarum peritus linguarum, qui Scythis leges tulit.

Scylax, Caryandenſis, ex Caryanda, Cariae ciuitate, prope Halicarnaſſum, mathematicus et muſicus. Scripſit periplum locorum extra columnas Herculis; de Heraclide, Mylaſſorum rege; terrae periodum; *ἀντιγραφὴν* aduerſus Polybii hiſtoriam.

Scytale, epiſtola Laconica. Ligna erant duo polita et oblonga, quorum alterum Lacedaemoniorum ephori retinebant; alterum tradebant duci, quem ad bellum emittebant, et quoties ei aliquid mandare volebant, albo loro lignum inuoluebant et in eo mandatum ſcribebant, deinde lorum replicantes id tabellario tradebant abſportandum. Dioſcorides *ἐν τοῖς περὶ νομίμων* in opere de moribus et inſtitutis refert, foeneratores diuidere ſcytalam duobus teſtibus praeſentibus, et in vtraque eius parte contractum ſcribere, et alteram quidem vni ex teſtibus dare, alteram ſibi reſeruare. Vtebantur ſcytala et alio modo, vt Ariſtoteles in Ithacenſium rep. ſcribit.

qq) Infra, apud Suidam rectius, *melicus.*

Secundus, Athenienſis, ſophiſta, (non is,) qui vocatus eſt Plinius. *Epiurus* [rr]) ſiue clavus ligneus vocabatur, vt fabri filius, fuitque Herodis, ſophiſtae, magiſter. Scripſit *declamationes oratorias.*

Seleucus, Alexandrinus, grammaticus, cognominatus Homericus, qui Romae eloquentiam docuit. Scripſit commentarios in totum paene [?] poetam; de ſynonymorum differentia; de iis, quae falſo creduntur; de prouerbiis, apud Alexandrinos vſitatis. de Diis libros centum, item alia σύμμικτα ſiue miſcellanea: [etiam *gloſſas* aliaque, de quibus vid. Küſteri not. 6. tom. III. pag. 297.]

Seleucus, Emeſenus, grammaticus, ſcripſit ἁσπαλιευτικὰ *piſcatoria verſibus hexametris libros IV.* [ss]) *In Lyricos commentarium; Parthicorum libros II.* Inueni et alium Seleucum his additum, ſed qui nullos ſcripſerat libros.

Sellius ſiue Sillius, qui et Homerus dictus eſt, grammaticus ante Menandrum. (Supra in Homero.)

Semus, Eleus, grammaticus, ſcripſit Eliacorum libros VIII. periodos libris II. de Paro librum I. de Pergamo librum I. de Paeanibus, in quo opere genera muſicorum recenſet, autocabalos, Ithyphallos, phallophoros etc. (Supra in Phallophori, vbi *autocabdali* legitur, non autocabali.)

Aelius Serenus, Athenienſis, grammaticus, ſcripſit epitomen operis Philonis de vrbibus et quinam in ſingulis clari fuerint, libros III.; epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum, libr. I.

Sergius Zeugmatenſis, Aphthonii F. a cauſſidicis, qui praefecti fuerunt, genus ducens, praefectus et ipſe praetorio et conſularis et patricius. Scripſit epitaphium in ſophiſtam, Sabinum, fratrem ſuum, item alium librum pro cauſſidicis aduerſus Ariſtidem.

Σεσελλίσθαι, *falſo ſe iactare*, dictum ab Aeſchine, Selli F. qui pauper diuitem ſe falſo iactabat. Etiam σέλλους *glorioſos* vocant, et *gloriari* σελλίζειν.

Seuerianus, Damaſcenus, vnus ex primarii generis viris, Auxentii Callinici F. ortus ex Romanis, qui Alexandriam incoluere. Poetica, oratoria et iuris ciuilis romani peritia inſtructus, etiam in philoſophia inſtituendum ſe Proclo dare volebat, ni pater, qui patronum cauſſarum malebat, id prohibuiſſet. Sed, patre defuncto, Athenas, vbi Proclus erat, profectus ſomniauit, montis cacumini, tamquam vehiculo, ſe inſidere et montem ipſum aurigae inſtar agitare. Hinc fato et voluntate ad remp. accedere et magiſtratum gerere quam philoſophiam beatumque otium ſectari maluit. Quum poſtea in odium incidiſſet Ardaburii, magni illius Aſparis F. multa ab illo paſſus eſt ſanctiſſimus et ſupra modum religionis graecae cultor. Iſocrateas etiam orationes copioſiores et de rep. agentes mihi enarrauit, non artificioſo illo et ſophiſtico, ſed prudenti et philoſophico more. [?] Idem Iulianum, fratrem meum [tt]) natu minorem ſic ad eloquentiae ſtudium inflammauit, vt eum et poetas et celebres oratores ediſcere iuberet. Et alios quidem poetas vtcumque probabat, at Callimachum in manus

rr) De hac lectione v. Küſteri not. 7. tom. III. pag. 295. *Harl.*

ss) At, notante Küſtero l. c. id opus Athenaeus tribuit Seleuco Tarſenſi. *Harl.*

tt) Damaſcii verba ſunt.

Digitized by Google

manus ſumens, Afrum hunc poetam numquam non deriſit. Quin lectione eius adeo offendebatur, interdum vt librum eius conſpueret. Huic Zeno, imp. proximam a ſe dignitatem pollicitus eſt, ſi Chriſtianus fieri vellet: et ipſe nobis epiſtolam, pollicitationes illas continentem, ſed nihil apud ſe proficientem, recitauit. Arcadium etiam, Lariſſaeum, per epiſtolam obiurgauit. Nam Seuerianus in epiſtolis ſcribendis acer et cordatus erat.

Seuerus, Σεβῆρος, ſophiſta romanus ſub Anthemio, imp. fuit, Alexandriam vero profectus in otio philoſophico vitam transegit, variorum librorum copia abunde inſtructus. Viros autem doctrina praeſtantes, ſi quisquam alius, ad ſe facile pertrahere nouerat.

Seuerus (imperator) nec humanarum nec diuinarum rerum quicquam imperueſtigatum vt relinqueret, vel occultiſſima perſcrutatus eſt. Et ideo libros omnes, qui aliquid arcani habebant, et quoscumque reperire potuit, ex omnibus adytis ſuſtulit, et in Alexandri monumento concluſit, vt nec illius corpus quisquam amplius cerneret, nec res in illis ſcriptas legeret.

Seuerus Σευῆρος. Hic poſt infelicem illum Eutychem exſtitit, et cum Antiochiae thronum malis artibus occupaſſet, Manentis et Apollinaris et Eutychis haereſin ſtabilire conabatur. Ex eccleſia itaque pulſus in Alexandrinos, populum leuem, turbinis et procellae inſtar incidit. Quum autem hic quoque alia procella ipſi et populo reſtaſſet, omnia confudit et perturbauit. Iulianus enim quidam Halicarnaſſeuſis, Aſiae epiſcopus eos diſſipauit. Confer ſupra, in Iuliano.

Sextus, Chaeronenſis, Plutarchi ſororis filius, philoſophus, qui fuit M. Antonini Caeſaris temporibus, Herodoti, Philadelphaei, diſcipulus ſectaeque Pyrrhoniae addictus [uu]). Hic apud imperatorem in tanto honore erat, vt vna cum eo ius diceret. Scripſit *Ethica*, itemque *ſceptica libris X.* Poſt Commodi mortem quidam ſe Sixtum dicere auſus eſt, facultatesque et dignitatem eius ſibi vindicare, qui a multis ſaepe interrogatus ſcite reſpondit. Sed quum Pertinax nonnulla ad eruditionem graecam, cuius ille rudis erat, pertinentia ex eo quaereret, longe a ſcopo aberrauit, quum, quid diceretur, ne intelligere quidem poſſet. Adeo natura quidem vultum ei ſimilem habebat, ceterisque in rebus arte [?] eum referebat, doctrina vero eadem excultus non erat.

Sextus, Afer [vv]), philoſophus, ſcripſit *Sceptica* ſiue *Pyrrhonia libris X.*

Sibylla Delphica, quam etiam *Dianam* adpellarunt. Vixit ante bellum Troianum: ſcripſit oracula verſibus.

Sibyllae Chaldaeae pater Beroſus, mater Erymanthe.

Sibylla, Apollinis et Lamiae F. vel Ariſtocratis et Hydoles, vel Crinagorae, vel, vt Hermippus, Theodori, Erythraea, nata in loco Erythrarum, qui vocabatur Batti, nunc, condita illic vrbe, Erythrae. Quidam Sieulam tradunt, alii Sardianam, Gergethiam, Rhodiam, Libyſſam, Lucanam, vel Samiam denique. Fuit poſt captam vrbem Troiam

uu) Hunc *Sextum*, ἀδελφιδοῦς Πλουτάρχου a Suida dictum, non eumdem eſſe, (vti quidam opinabantur,) cum *Sexto Pyrrhonio* ſiue *Empirico*, Küſter (tom. III. pag. 299.) argumentis vſus *Ionſii* III. cap. 12. hiſtor. philoſoph. late demonſtrauit. *Harl.*

vv) Hic eſt *Sextus Empiricus*. *Harl.*

Digitized by Google

iam annis CCCCLXXXIII. Conſcripſit libros iſtos: *περὶ παλμῶν*, *de palpitationibus; μέλη carmina; χρησμὸς*, *oracula.* Eadem etiam prima triquetrum genus lyrae fertur inueniſſe.

Sibylla, Heliſſa, ſcripſit verſibus vaticinia et oracula.

Sibylla Colophonia, quae vocata fuit *Lampuſa*, a Calchante oriunda. Ipſa quoque ſcripſit vaticinia et oracula verſibus, et alia.

Sibylla Theſſala, dicta etiam *Manto*, quae a Tireſia genus duxit.

Sibylla Phrygia, a quibusdam vocata *Sarbis*, ab aliis *Caſſandra*, ab aliis *Taraxandra*, et ipſa ſcripſit oracula.

Sibylla Cumana et Sibylla Theſprotica. Et hae oracula ſcripſerunt.

Sibylla Chaldaea, ſiue Hebraea aut Perſica, proprio nomine *Sambethe*, a beatiſſimo Noë genus ducens. Haec praedixit ea, quae Alexandro Macedoni contigiſſe dicuntur, cuius meminit Nicanor, qui vitam Alexandri ſcripſit. Eadem de Domino Chriſto eiusque aduentu, Numinis inſtinctu, plurima praedixit. Cum hac et reliquae Sibyllae conſentiunt, niſi vt huius ſint XXIV. libri, de quauis gente et regione praedictiones continentes. Quod autem verſus eius imperfecti et luxati inueniantur, non eſt ipſius vatis culpa, ſed ſcribarum, qui vel orationis celeritatem ſcribendo adſequi non potuerunt, vel etiam indocti et grammatices imperiti fuerunt. Cum afflatu enim et eorum, quae dicta erant, memoria ſimul deſinebat. Et haec cauſſa eſt, quare et verſus imperfecti reperiantur, et ſententia claudicans, ſiue ſapientiſſimo Dei conſilio hoc factum fuerit, ne a multis iisque indignis oracula eius cognoſcerentur; ſiue longum tempus, vti multorum aliorum, ita etiam huius rei cauſſa fuerit. Praeterea et obſcuritas eorum, quae a Sibylla dicebantur, et crebra librorum eius deſcriptio, nihil mirum eſt, ſi et ſenſus et metri confuſionem pepererint.

[T] Sibyllae diuerſis et locis et temporibus fuerunt decem. Prima, Chaldaea, quae et Perſica, proprio nomine *Sambethe* dicta. Secunda, Libyca. Tertia, Delphica, Delphis nata. Quarta, Italica, quae in Italiae vrbe, Cimmeria (nata eſt.) Quinta, Erythraea, quae ante bellum Troianum vaticinata fuit. Sexta, Samia, proprio nomine *Phyto* dicta, de qua ſcripſit Eratoſthenes. Septima, Cumana, quae et *Amalthea*, et *Hierophile* dicta fuit. Octaua, Helleſpontia, nata in vico, Marmiſſo, prope oppidulum, Gergithium, (quae loca olim finibus regionis Troianae comprehenſa fuerunt.) temporibus Solonis et Cyri. Nona, Phrygia. Decima, Tiburtia, Albunaea dicta. Aiunt autem, Sibyllam, Cumanam, nouem oraculorum ſuorum libros adtuliſſe ad Tarquinium Priſcum, tunc Romanorum regem: quos cum ille repudiaſſet, duo ex illis cremaſſe. (conf. tamen *Lactant.* de falſa relig. lib. I. cap. 6. §. 7. ſqq.)

Sibylla vox eſt romana, quam ſi interpreteris, *vatem* ſignificat. Sibyllae igitur, vt multi ſcripſerunt, diuerſis locis et temporibus decem fuerunt. — *Σιβυλλιῶ*, *oraculorum amore et deſiderio tenetur*, vel *delirat* et vaticinari cupit; vel *oracula ſomniat;* vel *ſuperbit;* etc.

Σιβύντιος ſiue *Σιβύρτιος*, Theodectae, Phaſelitae, lector et ſeruus, qui, primus e ſeruis, artem oratoriam profeſſus eſt. Scripſit *artem rhetoricam.*

Σιδηρεάν ψυχὴν, *ferreum animum* ſiue *inexorabilem.* — Glaucus quidam, Samius, ferruminationem primus inuenit; et prouerbium, *Glauci ars*, de iis quae facile conficiuntur.

Siluanus,

Siluanus, philoſophus, qui cetera quidem probus erat et ſanctus, ſed moribus ſimplex et apertus.

Σιλλαίνει, *labiis diſtortis aliquem deridet, et* (μυλλίζει) *inter deridendum oculos mouet.* Σίλλος enim eſt mimus, vel falſum dictum et deriſio. Et qui ſillos ſcribit, dicitur ſillographus, qualis fuit Timon, Phliaſius, philoſophus pyrrhonius

Simmias, Rhodius, grammaticus. Scripſit *gloſſarum libros III. variorum poematum libros VI.* Ab initio fuit Samius ww), poſtea vero, quum coloni in Inſulam, Amorgum, mitterentur; et ipſe coloniae illius dux a Samiis eo miſſus fuit. Tres autem vrbes in Amorgo condidit, Minoam, Aegialum et Arceſimen. Vixit annos 406. poſt bellum troianum. Secundum quosdam primus *iambos* ſcripſit, diuerſa alia. Item *Origines Samiorum.*

Simmias, Thebanus, philoſophus, diſcipulus Socratis. Scripſit *de ſapientia,* [?] *de amicitia, de veritate, de muſica, de eo, quod optandum eſt et fugiendum; de cura animae,* item alia philoſophica.

Simocattes, cognomen Theophylacti Simocattae.

Simonides, Leoprepis F. Iulietes, ex Iulide, Cei inſulae, ciuitate, lyricus, Steſichoro poſterior, et cognominatur *Melicertes* propter ſuauitatem. Hic artem memoriae inuenit, itemque litteras longas et duplices et tertium ſonum lyrae. Vixit Olympiade LV. quamuis alii eum ad Olymp. LXII. referant. Vitam extendit vsque ad Olympiadem LXXVIII. annumque aetatis LXXXIX, adtigit. Dorica dialecto *regnum Cambyſis et Darii* deſcripſit. Item *praelium nauale Xerxis,* et *praelium nauale ad Artemiſium,* verſibus elegiacis: *praelium* item *ad Salamina* verſibus melicis. Ad haec ſcripſit *threnos, encomia, epigrammata, paeanes, tragoedias,* et alia. Hic Simonides, ſi quis alius, memoria pollebat: ei vero ſimilis erat Apollonius, qui vt plurimum quidem ſilebat, multa vero mente verſabat; et quum centeſimum aetatis annum ageret, memoriae firmitate ipſum Simonidem ſuperabat. Idem etiam *hymnum in Memoriam* canebat, in quo dicit, omnia a tempore conſumi, ipſum vero tempus beneficio memoriae expers ſenii et immortale eſſe. Hic primus carmen mercede ſcripſiſſe dicitur. Habebat enim duas arcas, vnam gratiarum vacuam: alteram (mercedis) plenam. etc. Eius dictum: ἀνάγκῃ οὐδὲ Θεοὶ μάχονται. etc.

Simonides, Ceius, prioris ex filia nepos, cognomine Melicertes, vixit ante bellum Peloponneſiacum. Scripſit *Genealogiam libros III. Inuentionum libros III.*

Simonides, Magneſius, Sipyli F. poeta epicus, qui vixit temporibus Antiochi Magni. Scripſit huius res geſtas, pugnamque cum Galatis, in qua equitatus eius per elephantos profligatus fuit.

Simonides, Caryſtius vel Eretrienſis, poeta epicus, ſcripſit Graecorum conuentum in Aulidem; trimetrorum libros II. de Iphigenia vnum.

Simonides. Hic imp. Iouiani temporibus vixit, et philoſophus clariſſimus fuit.

Simonides, Crinei F. Amorginus, iamborum ſcriptor, ſcripſit elegiarum libros II. item iambos.

ww) Haec non ad Simmiam ſed ad Simonidem, iambographum antiquiſſimum, Amorginum, ſpectant. Confer *Allatium* de Simeonibus pag. 206. ſeq.

iambos. Vixit autem ipſe annis 490. poſt bellum troianum. Secundum quosdam hic primus iambos ſcripſit. (conf. paullo antea, de Simmia, Rhodio, dicta.)

Simon, ſophiſta, qui publicam pecuniam interuertebat. Simon et Theodorus et Cleonymus periuri Ariſtoph.

Simplicius, philoſophus.

[P] Siricius Neapoli, vrbe Palaeſtinae, oriundus, ſophiſta, diſcipulus Andromachi, qui per aliquod tempus Athenis docuit, ſcripſit *progymnaſmata*, et *declamationes*.

Siſinnius, Nouatianorum epiſcopus etc. (ex *Socratis* VI. 22. hiſt.et alia de Siſinnio narratio ex *Sozomeno* libr. VIII. cap. 1.)

Σμηκίϑης. In tabellis nomina eorum, qui in ius citabantur, inſcribi ſolebant, *Aſpaſia et dominus*, id eſt, maritus eius.

Socrates, Sophroniſci, ſtatuarii, et Phaenaretes, obſtetricis, F. primum ſtatuarius fuit: aiunt enim, Gratias veſtitas Athenis eius fuiſſe opus. Deinde philoſophatus eſt, audito Anaxagora, Clazomenio, poſtea Damone, hinc Archelao. Ariſtoxenus ait primum audiuiſſe Archelaum etc. Ingreſſus virilem aetatem, ad Amphipolin et Potidaeam militauit et ad Delium. Duas habuit vxores, Xanthippen, e qua Lamprocles natus eſt, et Myrtonem, Ariſtidis, Iuſti, filiam, ex qua Sophroniſcus et Menedemus, ſiue Menexenus. Vixit tempore belli peloponneſiaci, et quidem natus Olympiade LXXVII. Vixit annos LXXX. obiitque imprudentia vel potius amentia Athenienſium, coactus bibere cicutam: nullo alio ſcripto relicto. quam, vt quidam volunt, *hymno in Apollinem et Dianam* et *Aeſopea fabula* verſibus ſcripta. Philoſophos effecit *Platonem*, qui relicto Lyceo traduxit ſcholam in ſuburbium, quod Academia vocatur, (eiusque ſectatores Academici dicti vsque ad Ariſtotelem: Is enim in quodam horto ante vrbem ſito ludum litterarium aperuit, et ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν περιπάτου a *peripato* ſiue loco deambulationis, qui in illo horto erat, ſuos diſcipulos vocauit peripateticos,) *Ariſtippum* item, Cyrenaeum, auctorem ſcholae ſectaeque Cyrenaicae, *Phaedonem*, Eleum, a quo ſecta eliaca, poſtea a Menedemo, Eretriae docente, dicta eretrica; ex hac Pyrrho prodiit: *Antiſthenem*, qui cynicam ſectam condidit, *Euclidem*, Megarenſem, a quo megarica, quae eadem a Clinomacho, Euclidis diſcipulo, dicta dialectica: *Xenophontem*, Grylli F. *Aeſchinem*, *Lyſaniam*, Sphettium, *Cebetem*, Thebanum, *Glaucum*, Athenienſem, *Bryſonem*, Heracleotam, qui contentioſam dialecticam introduxit vna cum Euclide, Clinomachus auxit: quumque multos ſectatores habuiſſet, deſiit in Zenone, Citieo, qui ſtoicam ſcholam inſtituit, vixitque Olympiade CXXV. Alii Bryſonem non Socratis, ſed Euclidis auditorem ſcribunt fuiſſe. Bryſonem audiuit Pyrrho, a quo Pyrrhonii. Praeterea diſcipulos habuit Socrates *Alcibiadem*, *Critobulum*, *Xenomedem*; *Apollodorum*, *Critiam*, Athenienſes: tum *Critonem*, *Simonem*, *Eumarem* Phliaſium [P] *Simmiam*, Thebanum, *Terpſionem*, Megaricum, *Euenum*, *Chaerephontem*. *Theodorus* etiam, cognomento atheus, Socratem audiuit, docensque, omnia eſſe indifferentia, ſectam *Theodoream* inſtituit. Eam philoſophiae partem, quae eſt de moribus et virtutibus, praecipue coluit Socrates, et iam ſenex cithara ludere didicit apud Cononem, et deriſus a quibusdam dixit illud Solonis: ὀψιμαϑὴς μᾶλλον ἢ ἀμαϑὴς, *praeſtat ſero, quam nunquam diſcere.* Hic daemonium quoddam ſecum familiariter colloqui dicebat. Primus Ariſtophanes Nubibus ſcriptis ipſum perſtrinxit, vt corrumpentem iuuenes, et atheum ipſum vocauit, quod per

Digitized by Google

per canem et platanum iuraret. Poſtea Anytus et Melitus eum accuſarunt et reum peregere. In aeſtimatione vero poenae Socrates ſe meruiſſe dixit, vt victus in prytaneo publice ſibi praeberetur. Illi vero capitis eum condemnarunt. In vinculis diu fuit, donec nauis ſacra Θεωρὶς Delo rediret. Critone ſuadente fugam noluit fugere, dixitque, leges non oportere violari. Hauſta hinc cicuta voti recordatus, **immolate**, inquit, *Aeſculapio.* Quidam, Cyrſas nomine, genere Chius, Athenas venit cum Socrate conuerſaturus, cui dormienti iuxta ſepulcrum Socratis, in ſomnis ille viſus eſt et cum eo collocutus. — Socrates ab Ariſtophane Melius vocatur, id eſt atheus, quia Diagoras, Melius, infamis erat vt Deorum oſor et hoſtis. Diagoras ille initio pius erat, poſtea, depoſito fraudatus, ad impietatem prolapſus eſt et deos eſſe negauit. Quare Athenienſes indignati Melium malis adſecerunt. — Fuit et Ariſtagoras, Melius, poeta dithyrambicus, qui quod myſteria Eleuſinia euulgaſſet, valde impius iudicatus eſt. Ab illo tempore comici Melios vt impios perſtrinxere.

Solon, Execeſtidae F. Athenienſis, philoſophus, legiſlator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII.. vel LVI. Inſidiis petitus a Piſiſtrato, tyranno, in Ciciliam ſeceſſit, et vrbem condidit, quam de ſuo nomine Solos vocauit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accepiſſe aiunt, et ipſum in Cypro deceſſiſſe. Scripſit *leges* Athenienſibus, quas vocant *axonas*, quod in *axibus* ligneis eſſent ſcriptae: Item poema elegiacum, quod *Salamis* inſcribitur: *praecepta morum*, itidem verſibus elegiacis et alia. Fuit vnus illorum, qui VII.' Sapientes dicuntur. Eius eſt *Ne quid nimis*, et *Noſce te ipſum.* Precibus amicorum, aere oppreſſorum, victus, tabulas veterum debitorum aboleuit. Eius conſilium et aſtus aduerſus Cirrhaeos. (ex Pauſaniae Phocicis p. 684.)

Sopater, Apamenſis, ſophiſta et philoſophus, diſcipulus Iamblichi, interfectus [❡] a Conſtantino, fidem facturo omnibus, ſe non amplius religioni gentilium addictum eſſe; ante enim familiariter eo vſus fuerat. Scripſit *de prouidentia* itemque *de iis, qui immerito ſunt felices vel infelices.*. Conſtantinus Sopatrum dum interemit, non recte fecit; nemo enim coactus ſit bonus, ſed ex amore.

Sopater, comicus. Ex fabulis eius ſunt Ἱππόλυτος, Φυσιολόγος, Σιλφίαι ἢ Κνιδίαι, Νεκυια, Πύλαι, Ὀρέστης, Φακῆ, vt Athenaeus in Dipnoſophiſtis.

Sopater, Parodus, (quem a comico male diſtinguit Suidas,) cuius drama Βακχὶς Athenaeo memoratur. v. *Stanlei.* ad Aeſchyli Coeph. v. 294.

Sopater, Apamenſis, vel potius Alexandrinus, ſophiſta. Scripſit plurimorum librorum epitomas. Quidam etiam ἐκλογίαν τῶν ἱστοριῶν excerpta hiſtorica, (de quibus *Photius* cod. CLXI.) huius eſſe aiunt.

Sophilus Sicyonius aut Thebanus, comicus mediae comoediae. Eius fabulae ſunt Κιθαρῳδὸς, Φύλαρχος, Τυνδάρεως ἢ Λύδα, et Δηλία, vt ait Athenaeus: item Χοιρίδιον, Παρακαταθήκη.

Sophiſtas vocabant omnes, quotquot litteris eruditi erant: etiam σοφίαν muſicam, et ſophiſtas muſices peritos, etiam tibicines. Plato, comicus, in ſophiſtis Bachylidem poetam, Opuntium ſophiſtam adpellat. Ariſtophanes hoc nomen tribuit artis cuiuscumque peritis. Deinde ſophiſta eſt ille, qui ex falſa oſtentatione ſapientiae quaeſtum facere nouit.

Sophocles, Sophili, Colonaei, F. Athenienſis, tragicus, natus Olymp. LXXIII. ita vt annis XVII. Socrate antiquior ſit. Hic primus tribus hiſtrionibus vſus eſt et tritagoniſta

Digitized by Google

agoniſta ſiue tertiarum partium actore. Primum etiam chorum quindecim iuuenum introduxit, quum antea duodecim tantum eſſent. Idem dictus apis, propter orationis ſuauitatem: primus etiam ſingulis fabulis certare coepit, non tetralogia. Scripſit elegiam et paeanas et orationem de choro, de quo cum Theſpide et Choerilo contendebat. Filii eius fuere Iophon, Leoſthenes, Ariſton, Stephanus, Meneclides. Obiit poſt Euripidem, quum eſſet annorum XC. Docuit fabulas CXXIII. vel etiam multo plures, vt tradunt alii. Vicit vicies quater. (conf. Küſteri notas tom. III. pag. 349. ſqq.)

Sophocles, Ariſtonis F. ſenioris Sophoclis nepos, Athenienſis, tragicus, qui docuit dramata XL. vel vt alii, XI. Vicit ſepties. Idem et elegias ſcripſit. Apollonius (Tyaneus) caſtitate Sophoclem ſuperauit, [P] qui ſenex demum amores tamquam furioſum et ſaeuum dominum effugiſſe ſe dicebat. Apollonium libidinis ne Euphrates quidem arguit, quamuis falſas litteras aduerſus eum commentus ſit, inimicus illi, quod Euphratem, pecuniae cauſa facientem omnia, deridens monuiſſet, ne pergeret *σοφίαν καπηλεύειν*, *cauponari ſapientiam.*

Sophocles, Athenienſis, tragicus et lyricus, ab antiquo illo Sophocle genus ducens. Vixit poſt pleiadem tragicorum. Fabulae eius ſunt quindecim.

Σοφὸς incantator, incantationum peritus. Pſalm. LVIII. 5.

Oraculum:

Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης.
Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Sophron, Syracuſanus, Agathoclis et Damnaſyllidis F. qui vixit temporibus Xerxis et Euripidis. Scripſit *mimos* viriles et *mimos* muliebres oratione ſoluta et dialecto dorica, quos Platonem, philoſophum, ſemper lectitaſſe ferunt, adeo vt interdum etiam iis indormiret.

Sophron, comicus, (male tamquam diuerſum a priore Suidas commemorat.) Ex huius dramatibus *πενθερὰ*, teſte Athenaeo in Dipnoſophiſtis.

Soranus, Menandri et Phoebes F. Epheſius, medicus, qui Alexandriae commoratus eſt, et Romae artem medicam exercuit ſub Traiano et Hadriano, impp. librosque plurimos et pulcerrimos compoſuit.

Soranus, Epheſius, medicus iunior, qui ſcripſit *de morbis muliebribus libros IV. Medicorum vitas et ſectas et opera libris X.* et alia diuerſa. *Aſclepiodotus*, philoſophus, artis medicae peritus, nullum recentiorum medicorum magni faciebat praeter Iacobum; ex antiquioribus vero poſt Hippocratem, Soranum Cilicem, cognomento Mallotem.

Σωσάννα. Contra Sextum Africanum ſcripſit Origenes, eiusque argumenta refutauit, quibus librum Suſannae impugnauit.

Soſibius, Laco, grammaticus, vnus eorum, qui ἐπιλυτικοὶ xx) vocantur. (Scripſit varia) in quibus et hoc tradit, eſſe quoddam comoediae genus, quod Diceliſtarum et Mimelorum Δικηλιστῶν καὶ Μιμηλῶν proprium ſit. De Mimis antiquis in Laconia, περὶ τῶν Μιμηλῶν ἐν Λακωνικῇ ἱστορουμένων παλαιῶν, et alia.

Soſiphanes,

xx) Qui difficiles quaeſtiones propoſitas diſſoluunt.

Soſiphanes, Soſiclis F. tragicus, docuit fabulas LXXIII. vicit ſepties. Eſt et ipſe ex ſeptem illis, qui Pleias ſunt adpellati. Vixit ſub extrema tempora Philippi vel Alexandri Macedonis. Obiit Olympiade CXI. vel CXIV.

Soſitheus, Syracuſanus aut Athenienſis, vel potius Alexandrinus ex Alexandria Troica, vnus ex pleiade, aemulus Homeri, tragici, filii Myrus, Byzantinae, qui floruit Olympiade CLXIV. Scripſit poemata et alia proſa oratione.

Sotades, Byzantinus, philoſophus, vt tradit Ariſtocles libro VI. de philoſophia.

Sotades, Athenienſis, comicus mediae comoediae.

[♈] Sotades, Cretenſis, Maronita, *δαιμονισθεὶς a daemonio vexatus*, iamborum ſcriptor Scripſit *Φλύακας nugas* ſiue *κιναίδες* ionica lingua, vnde *ἰωνικοὶ λόγοι* adpellabantur. Hoc poematis genere vſi ſunt etiam Alexander Aetolus, Pyrrhus Mileſius, Theodoras, Timocharidas et Xenarchus. Sunt eius carmina plurima, veluti *ad inferos deſcenſus; Priapus; in Beloſtichen; Amazon* et alia. Item *ἐγκλειόμενος* et *παραλυτρούμενος*, vt ait Athenaeus in Dipnoſophiſtis yy).

Sotades, Athenienſis, philoſophus, qui *librum de Myſteriis* ſcripſit.

Soterichus, Aſites zz), heroicus poeta, qui fuit ſub Diocletiano. Scripſit encomium Diocletiani: Baſſarica ſiue Bacchica libris quatuor; de Panthea Babylonia; de Ariadne; vitam Apollonii, Tyanei; Pythonem ſiue Alexandriacum. Eſt autem Alexandri Macedonis hiſtoria, quum Thebas cepit. Item alia.

Soteridas, grammaticus, maritus Pamphilae, (ſupra in Pamphila, Socratidas,) cui etiam hiſtorias attribuit. Scripſit orthographiam; quaeſtiones Homericas; commentarium in Menandrum; de metris; de comoedia; in Euripidem.

Soteridas, Epidaurius, pater Pamphiliae, cui libros tres commentariorum inſcripſit, vt ait Dionyſius libro XXX. hiſtoriae muſicae.

Speuſippus, Eurymedontis F. Platonis ex ſorore, Potone, nepos, auditor et in Academia ſucceſſor. Vixit Olympiade CVIII. Scripſit plurima, praecipue philoſophica. Fuit ingenio auſtero, maximeque iracundo.

Σφαῖρα. *Pila* luſit Ariſtonicus Caryſtius, Alexandri, regis, in ludo pilae colluſor. Pilae inuentionem Anagallis, Corcyraea, grammatica, Nauſicaae, Alcioni filiae, attribuit.

Σφυράδες, *caprarum et ouium excrementa.* Carcinus poeta fuit, cuius filios paruae ſtaturae Ariſtophanes perſtringit, vt *ὄρτυγας οἰκογενεῖς*, *γυλιαύχενας ὀρχηστάς*, *ναννοφυεῖς*, *σφυράδων ἀποκνίσματα*, *μηχανοδίφας*. etc. *Xenocles*, Carcini filius, multas easque inſolitas machinas ad percellendos ſpectatores in fabulis ſuis introduxiſſe dicitur, quem Plato ideo *δωδεκαμήχανον* adpellat. Deos enim adſcendentes et deſcendentes imitabatur.

[♈] Spintharus, Heracleotes, poeta tragicus, cuius fabulae ſunt Περικαιόμενος, Ἡρακλῆς, *Σεμέλη κεραυνουμένη*. Hinc vt barbarus et Phryx a comicis perſtringitur.

yy) Male, (ait *Küſter* ad h. l. tom. III. p. 357. Haec enim, Ἐγκλειομ. et Παραλυτρ. pertinent ad Sotadem, comicum, vt expreſſe docet *Athenaeus* libr. VII. p. 293. et lib. IX. p. 368. conf. ſupra, vol. II. pag. 495. ſq. *Harl.*

zz) Rectius *Oaſites*, ortus ex vrbe Ὄασις, quae vulgo dicebatur, Ὕασις, Lydiae. v. *Steph. Byzant.* v. Ὕασις. et Küſter ad Suid. III. pag. 357. *Harl.*

Spittalus, medicus apud Athenienſes. Ariſtophanes: *ἄπελθε πρὸς τȣ̃ Σπιττάλȣ*, *abi ad Spittalum. Tu vero guttam paris vnam inſtilla mihi* in calamum illum aereum aut argenteum, quales habent medici.

Spyridon, Trimithuntis, in Cypro ciuitatis, epiſcopus, multa mira fecit et concilio Nicaeno interfuit: (confer *Socratem* lib. 1. hiſt. c. 12.)

Στάσιμον, genus carminis, quod ſaltatores ſtantes canebant.

Σταυρός. In ſeptentrionali parte fori collocata eſt crux, inſtar illius, quam Conſtantinus magnus in coelo vidit, auro obducta, habensque in apicibus rotunda mala. Ibidem filiorum eius ſtatuae auratae conſpiciebantur. Sub Theodoſio magno, imp. cum gentilium templa euerterentur, in Serapidis templo inuentae ſunt hieroglyphicae litterae, crucis figuram habentes. Quas quum illi, qui ex gentilibus Chriſtiani facti fuerant, conſpexiſſent, dixerunt, *Crucem* apud litterarum hieroglyphicarum peritos ſignificare vitam futuram.

Steſichorus, Euphorbi vel Euphemi, vel Euclidis, vel Hyetis, vel Heſiodi F. ex Himera, vrbe Siciliae, Himeraeus. Alii Matauria, Italiae ciuitate, ortum tradunt. Alii Pallantio, Arcadiae vrbe, profugum, Catanam migraſſe ibique obiiſſe et ſepultum ante portam, quae ab eo Steſichorea dicta fuerit. Iunior Alcmane, lyrico, natus eſt Olympiade XXXVII. Obiit Olympiade LVI. Fratrem habuit Mamertinum, geometriae peritum, et Helianactem, legislatorem. Fuit autem lyricus, eiusque *poemata*, dorica dialecto ſcripta, ſunt *libris XXVI.* Dicitur ſcripta *vituperatione Helenae* viſum amiſiſſe, deinde in ſomnis mouitus, propter *palinodiam* viſum recepiſſe. Quum primum *Tiſias* vocaretur, accepit nomen *Steſichori διὰ τὸ ςῆσαι χορὸν*, quod primus chorum inſtituerit, cum cantu citharae coniunctum.

Stilpo, Megareuſis, philoſophus, qui fuit ſub Ptolemaeo primo diſcipulus Paſiclis, Thebani, qui audierat fratrem, Cratetem, et Dioclidem, Megarenſem; is vero Euclidem, diſcipulum Platonis. Praefuit megaricae ſcholae, et dialogos ſcripſit non pauciores viginti.

Στοὰ, *porticus*, in qua ſtoici, *Στωϊκοὶ*, qui antea Zenonii, Athenis docebant. Haec adpellabatur antea *πεισιανάκτειος*, deinde a Polygnoti pictura dicta eſt *ποικίλη*. In illa inambulans Zeno, Citieus, diſſerebat. Sub XXX. tyrannis autem mille quadringenti ciues ibi interfecti ſunt.

[⁋] Strabo, Amaſenus, philoſophus et geographus. (infra, Strato.)

Strato, comicus mediae comoediae. Ex eius fabulis erat *Φοῖνιξ*.

Strato, Lampſacenus, philoſophus, Theophraſti diſcipulus et ſucceſſor, filius Arceſilai vel Arceſii, cognomine Phyſicus, quod prae ceteris omnibus phyſicae contemplationi deditus eſſet; magiſter Ptolemaei Philadelphi, multos libros ſcripſit.

Strato, Amaſenus, philoſophus, qui vixit ſub Tiberio, Caeſare. Scripſit geographiae libros VII. (Imo Strabo, libros XVII.)

Strattis, Athenienſis, tragicus. Eius fabulae ſunt: *Ἀνθρωποῤῥέστης*, *Ἀταλάντη*, *Ἀγαθοὶ* ſiue *ἀργυρίȣ ἀφανισμὸς*, *Ἰφιγέρων*, *Καλλιππίδης*, *Κινησίας*, *Λιμνομέδων*, *Μακεδόνες*, *Μήδεια*, *Τρωΐλος*, *Φοίνισσαι*, *Φιλοκτήτης*, *Χρύσιππος*, *Παυσανίας*, *Ψυχασαὶ*, vt teſtis Athenaeus in Dipnoſophiſtis.

Studius,

Studius, dynaſta, qui celeberrimum illud monaſterium (CPoli) condidit. Fuit olim eccleſia Catholicorum, poſtea mutatum eſt in monaſterium. Idem Studius princeps aedem archangeli, Michaelis, Nacoliae condidit, in quem et verſus heroici feruntur:

Στούδιος ἀγλαὸν οἶκον ἐδείματο, καρπαλίμως δὲ
Ὧν κάμεν, εὕρατο μισθὸν, ἑλὼν ὑπατηΐδα ῥάβδον.

Suetonius, (Σουητόνιος) dictus Tranquillus, grammaticus Romanus.

Superianus, ſophiſta, genere Iſaurus, Lachiaris diſcipulus, ὀψιμαθὴς, qui annos amplius triginta natus demum coepit oratorum libros legere et ad diſciplinas liberales animum adiicere, tamen labore improbo et flagris etiam, quibus ſe ipſe in balneis conoidit, ea edidicit, quae a pueris magiſtri exigunt. Itaque in celebri Athenarum vrbe euaſit ſophiſta, Lachare gloria non multo inferior. Nam ſcio, et *Lacharem* ſophiſtam factum diligentia magis, quam ingenio. Eius enim orationes legi, e quibus valde adcuratus mihi, ſed ingenio tardiore viſus eſt. Effigies quoque eius referebat virum, ad ſtudia quidem tardiorem, ſed vultu pulcro et tali, qui virtutem polliceretur, et dignus erat, qui philoſophus potius quam ſophiſta vocaretur. Nam alioqui *Lachares* vir fuit Deo carus, qui viſum amiſſum etiam illius beneficio recepit. (Ex Damaſcio.)

Sybaritica apophthegmata, apud Epicharmum. Sybariticae fabulae, id eſt, Aeſopicae. Et prouerbium: Sybarita per plateam, in eos, qui ſuperbo gradu incedunt: Sybaritae luxurioſi, praecipue ille Mindyrides etc.

Συγχρωτίζεσθαι, *ad aliquem accedere*, h. e. *familiariter cum aliquo verſari.* Zenoni, Citieo, oraculum conſulenti, quo pacto beatam [P] vitam degere poſſet, Deus reſpondit, *εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς, ſi familiariter cum mortuis verſaretur*, id eſt, cum ſcriptis et libris antiquorum.

Symeon, mirabilis ille vir; (qui vulgo dicitur *Stylites.*) De hoc quum Aegypti monachi audiuiſſent, eum in columna ſtare, rem inſolitam damnantes, (ipſe enim primus hoc fecerat,) eum ex coetu ſuo excluſerunt. Poſtea vero, cognita viri illius vita et animi modeſtia, rurſus eum in coetum ſuum receperunt. Ad hunc Marcianus, imp. hominis priuati habitu clam venit.

Σὺν δὲ Θεοὶ μάκαρες. Hoc Rhapſodi accinere ſolebant: vt citharoedi, ἀλλ' ἄναξ χαῖρε. Haec enim epiphonemata apud veteres poetas obuia.

Syneſius, Pentapoli Thebaidis, quae in Libya ſita eſt, oriundus, philoſophus, epiſcopus Ptolemaidis, ex ordine ſacerdotali. Scripſit libros diuerſos et grammaticos et philoſophicos, itemque orationes de regno, et orationes panegyricas ſiue generis demonſtratiui. Item encomium caluitiei, et orationem admirabilem de prouidentia, genere dicendi graecanico: alioſque plurimos et diuerſos libellos, et praeterea epiſtolas, quae apud omnes in magno pretio habentur.

Συντακτήριος Origenes adpellatus fuit, quod multos libros conſcripſiſſet [a]).

Σύρα, Syra [b]) apud Romanos diuina epiſtola.

Syrianus,

a) Falli Suidam, quum Origenes auctore Epiphanio, Συντάκτης, non Συντακτήριος vocatus fuiſſet, monet Kuſter ad h. l. tom. III. p. 408. *Harl.*

b) Videtur Suidas male ſcripſiſſe Σύρα pro Σάκρα, *Sacra.*

Syrianus, Alexandrinus, philoſophus, qui Athenienſi ſcholae et Diatribae praefuit; magiſter Procli, qui fuit ipſius ſucceſſor. Scripſit in totum Homerum commentarium libris VII. In remp. Platonis libros IV. In Orphei theologiam libros II. In Proclum εἰς τὰ Πρόκλε περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ Θεῶν, de Diis Homericis; conſenſum Orphei, Pythagorae et Platonis; de oraculis libros X. et alias quasdam enarrationes. Iſidorus, philoſophus, vt Damaſcius ait, omnia veterum ſcripta accuratiſſime examinare non deſinebat; ſed poſt Platonem, Iamblicho et Iamblichi amicis ac comitibus operam maxime dabat: quorum optimum eſſe adfirmabat ciuem ſuum Syrianum, Procli magiſtrum. Neminem vero, quod quidem ad verae ſcientiae collectionem adtineat, contemnendum eſſe cenſebat.

[?] Τάβλα, *tabula.* Nomen luſus, quem Palamedes magna cum ſapientia inuenit, vt exercitus Graecorum haberet, quo tempus falleret. In hoc luſu tabula eſt mundus terreſtris. Duodecim κάσοι ſiue ſcripta, circulus zodiacus. Fritillus et in eo ſeptem teſſerae, ſeptem ſtellae planetarum; turricula vero, altitudo coeli, ex quo multa bona et mala omnibus rependuntur.

Τὰ δ' ἐκ τρίποδος, *ex tripode dicta*, de rebus veriſſimis. Cum Ariſtoclea, quae erat Pythia, rem habuiſſe frater dicitur, et oracula quae Apollo per eam edidiſſet, vt vera adnotaſſe. De Apollonio, Tyaneo, Philoſtratus: Non erat copioſus in dicendo, neque ironice loquentem quisquam audiuit, neque coram auditoribus ſe iactantem, ſed tanquam *ex tripode*, *noui* aiebat, et videtur mihi.

Τὰ ἐκ Τρίποδος. Apollo vaticinans vtitur *tripode*, propter tria rerum tempora. Homerus ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα *qui nouit et praeſentia, et futura et praeterita.* Apollini tripus aureus ceſſit, a piſcatoribus oblatus primum VII. Sapientibus: ſed, quum hi illum repudiarent, datus fuit Apollini, velut ſapientiſſimo, cui dare oraculum iuſſerat.

Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν σκώμματα, *ex plauſtris dicteria.* Athenis in feſto Choum, qui comeſſatum ibant, plauſtris vecti obuios dicteriis et conuitiis inſectabantur. Idem in Lenaeis poſtea faciebant. Mulieres Athenienſium, plauſtro vectae, quum Eleuſinem ibant ad magna myſteria, in via ſe mutuis conuitiis inſectabantur. Alexandrini olim animarum luſtrationem faciebant. Certis enim diebus homines, curribus vecti, quibus hoc ipſum munus mandatum erat, per totam vrbem ibant, et ſtantes, vbi vellent, et ad domum ſubſiſtentes, vbicumque placuiſſet, de plauſtro loquebantur, non falſa conuitia iactantes, ſed vera crimina exprobrantes etc.

Τὰ ἐπὶ κοσκίνῳ, *ad cribrum dicta*, de illis, qui per cribrum et tripodem aut laurum vaticinantur.

Τὰ Ναννάκε, ſupra, Nannacus.

Ταντάλε, ſupra Iſaeus.

Τὰ Σαμίων. Supra, Σαμίων.

Tatianus, Hic ſub Iuliano, parabate, martyrio obiit, (vna cum Theodulo, vt narrat Suid. in Ἀμάχιος.

Ταυροφάγος, Bacchus, quod illis, qui dithyrambo vicerant, bos praemio daretur. Alii Ariſtarchum falli dicunt, putantem, taurum illis fuiſſe praemium. Ariſtophanes Cratinum

Digitized by Google

tinum dixit *ταυροφάγον*, vel vt crudiuorum, [¶] vel vt vini amantem, adeoque Bacchum, vel, quod mater Cratini ſacris Bacchi *μοσχοφάγυ* eſſet initiata etc.

Taurus, Berytius, philoſophus platonicus, qui fuit ſub Antonino Pio. Scripſit *de differentia dogmatum Platonis et Ariſtotelis; de corporibus et incorporeis rebus*, et alia plurima.

Telauges, (genitiuo Τηλαύγυς,) Samius, Pythagorae magni filius et diſcipulus, magiſter Empedoclis. Scripſit *de tetractty* ſiue *quaternione libros* IV.

Telegonus primus artem diuinandi inuenit, e. g. ſi in tecto muſtela vel ſerpens adparuerit, hoc vel illud ſignificat. Supra, in *οἰωνιστική*.

Telephus, Pergamenus, grammaticus, ſcripſit *quot res grammaticum ſcire oporteat; de figuris rhetoricis apud Homerum libros II.; de ſermonis attici conſtructione libros V.; de Homerica rhetorica; de Homeri et Platonis conſenſu; variae eruditionis ποικίλης φιλομαθίας libros II. Tragicorum et comicorum vitas.* Βιβλιακῆς ἐμπειρίας, *de notitia librorum libros III.* in quibus docet, qui libri ſint comparatu digni. Item *Homerum ſolum ex antiquis puro ſermone graeco uti; deſcriptionem Pergami; de Auguſtali Pergameno libros II.; de dicaſteriis Athenienſium; de Athenienſium legibus et moribus; de Pergami regibus libros V. de vſu*, ſiue de nominibus veſtitus et aliarum rerum, quibus vtimur, *ordine alphabetico; de Vlyſſis errore; Ocytocion*, ſiue *collectio epithetorum, eidem rei conuenientium, ad expeditam dictionis copiam parandam, libris X.*

Teleſilla, poetria. Huic ſtatua poſita eſt, ad cuius pedes libri iacent, galea vero capiti eius impoſita eſt. Nam quum Lacedaemonii, interfectis iis, qui in templum confugerant, Argiuorum ad vrbem capiendam irent, Teleſilla mulieres armauit et hoſtibus obuiam proceſſit. Quod conſpicati Lacedaemonii retro ceſſerunt, turpe ducentes cum mulieribus pugnare. Sic completum eſt oraculum ete.

Teleſtes, comicus, huius dramata Ἀργὼ et Ἀσκληπιός, vt teſtatur Athenaeus XIV. Dipnoſoph.

De Telmeſſia vulpe rerum Thebanarum ſcriptores copioſe tradiderunt, vt Ariſtodemus etc. Fabula deſumta ex Cyclo epico.

Telmiſſus, vrbs Lyciae, a Telmiſſo, filio Apollinis, et vnius filiarum Antenoris, quam prodigiorum interpretem *τερατοσκόπον* fecit, vt auctor Dionyſius *ἐν κτίσεσι* ſiue *Originibus*.

Τέλος. Solon, praeſentem Croeſi fortunam contemnens, iuſſit eum totius vitae finem exſpectare etc.

[¶] Ariſto, Chius, *τέλος, finem*, eſſe dixit, indiſſerenter ſe habere ad ea, quae inter virtutem et vitium media ſunt, nec vel minimum in alterutram partem ab hiſce moueri; ſed in omnibus rebus aequali eſſe animo. Sapientem enim ſimilem eſſe *ἀγαθῷ ὑποκριτῇ*, idoneam perſonam in ſcena agenti.

Terpander, Arnaeus, aut vero ex Lesbi ciuitate, Antiſſa, vel Cumanus. Alii ab Heſiodo, ab Homero alii genus eum aiunt duxiſſe, fuiſſeque filium Boei, qui filius Phocei, nepos Euryphontis, Homeri pronepos exſtiterit. Lyricus ille lyram primus ſeptem chordis inſtruxit, et *lyricos nomos* primus ſcripſit, quamvis quidam ad Philammonem hoc referunt.

Tetractys. Pythagorei omnem numerum vocabant quaternionem. Omnis enim numerus completur denario; denarius vero ex quaternis componitur. Magni etiam faciebant quaternarium ob quaternas lunae formas etc.

Digitized by Google

Tetralogia. Secundum tragicam tetralogiam Plato dialogos edidit. Tragici enim quaternis ſabulis certabant, Dionyſiis, Lenaeis, Panathenaeis, Chytris, quarum quarta erat ſatyrica. Dialogi Platonis omnes LVI., in ſingulis inſcriptio duplex, vna a nomine, altera a re. In Tetralogia prima familiam ducit Euthyphron ſiue de ſanctitate, dialogus *πειραςικὸς*, ſiue explorandi cauſſa inſtitutus. Secundus Apologia Socratis, qui eſt moralis. Tertius Criton, ſiue de eo, quod eſt faciendum, itidem moralis. Quartus Phaedon ſiue de anima, qui et ipſe moralis eſt. De ſecunda Tetralogia et ſequentibus habetur in libro Diogenis Laertii de vitis philoſophorum.

Tetrametri carminis inuentor fuit Ariſtophanes, poeta.

Teucer, Cyzicenus, qui ſcripſit *de aurifera terra; de Byzantio; Mithridaticarum rerum libros V. de Tyro libros V. de rebus Arabicis libros V. iudaicam hiſtoriam libris VI. adoleſcentum Cyzicenorum exercitationem libris III.* et alia.

Thales, Examii et Cleobulinae F. Mileſius, vel, vt Herodoto videtur, Phoenix, natus ante Croeſum Olymp. XXXV. ſecundum Phlegontem vero iam claruit Olympiade VII. Verſibus hexametris ſcripſit *de meteoris*, *de aequinoctio* et alia multa. Obiit ſenex, a turba eliſus et aeſtu reſolutus, quum gymnicum certamen ſpectaret. Primus ſapiens adpellatus eſt, et primus animum dixit immortalem, et eclipſes et aequinoctia deprehendit. Apophthegmata eius ſunt plurima, vt celebratum [?] illud: *noſce teipſum.* Nam illud: *ſponde, et praeſto eſt noxa*, Chilonis eſt potius, qui illud ſibi vindicauit, itemque illud, *Ne quid nimis.* Thales, philoſophus phyſicus, eclipſin praedixit ſub Dario (Medo ſiue Aſtyage. v. Küſteri not. 2. tom. II. pag. 163.) Ariſtophanes Thaletem vocat *ἄνθρωπον ἄκρον τὴν ἀςρονομίαν.* Θάλης habet Θάλητος, at Θαλῆς, Θαλῦ. Dicitur et Θαλέας vt Ἑρμέας.

Thaletas c), Cretenſis aut Illyrius, lyricus, antiquior Homero, ſcripſit carmina.

Thaletas, Cnoſſius rhapſodus, ſcripſit poemata quaedam mythica.

Thamyris, vel Thamyras, Thrax, ex Hedonis, vrbe Brincorum, Philammonis et Arſinoës F. epicus ante Homerum octauus, ſecundum alios quintus. Alii Odryſium fuiſſe dicunt. Hic Thamyris, quod Muſas contumelia adfeciſſet, ab illis excoecatus eſt. Exſtat d) eius *Theologia* verſibus fere ter mille hexametris comprehenſa. Primus puerum adamauit Hymenaeum, Calliopes et Magnetis F. Alii Rhadamanthum aiunt adamatum a Tallone, Cretenſi, vel Chryſippum, Pelopis F. a Laio. Alii Italos primos hoc ob militiae neceſſitatem inueniſſe. Sed primus Iupiter Ganymedem adamauit. Prouerbium: *Thamyris inſanit*, de iis, qui induſtria et certo conſilio quaedam ſtulte facere videntur, in Ἄμυρις.

Theaetetus, Athenienſis, aſtrologus, philoſophus, diſcipulus Socratis, docuit Heracleae. Primus ſcripſit de quinque corporibus ſolidis e) *τὰ πέντε καλὑμενα ςερεὰ*, vixitque poſt bellum Peloponneſiacum.

Theaetetus, ex Heraclea Pontica, auditor Platonis.

Theagenes,

c) Quod *Strabo* lib. X. pag. 482. antiquiſſimum illum lyricum vocat Θάλην, hoc nomen etiam Suidae hic reſtituendum putat Küſter l. ſupra citato. *Harl.*

d) Vix de Suidae temporibus hoc verum fuit.

e) Illa ſunt pyramis, cubus, octaëdron, dodecaëdron, icoſaëdron.

Theagenes, Archon athenienſis, multum pecuniae in doctores et medicos, et alia patriae commoda impendit Eum Marinus, dignam philoſopho grauitatem retinens, obſeruabat, colebat, et palam praeſtolabatur et domum deducebat et conuenientem honorem ei habebat, qualis viro principi vrbis et fortaſſe totius reip. romanae debebatur, erat enim vnus ex romanis patribus et ſenatus Palatini primus etc.

Theagenis et Aeſchinis opes: de pauperibus, qui ſe diuites iactant. Sunt et alii duo Theagenes, vnus, qui de Homero ſcripſit, et alter, qui propter mollitiem vitae deridebatur. Vocatus eſt καπνὸς fumus, quia, quum multa polliceretur, nihil praeſtabat. Idem timidus, et Hecates ſimulacrum habebat, quod conſulebat, quocunque iret. Inde prouerbium: *Theagenis Hecataeum.* De Aeſchine ſupra in Σεσελλίσθαι.

Theano, Metapontina, vel Thuria, Pythagorea, filia Leophronis, vxor [?] Caryſti, vel Crotonis, vel Brontini, pythagorei. Scripſit *de Pythagora; de virtute* ad Hippodamum, Thurium; *admonitiones muliebres* et *apophthegmata Pythagoreorum.*

Theano, Cretenſis, philoſopha, filia Pythonactis et vxor magni Pythagorae, ex quo ſuſcepit Telaugen et Mneſarchum, et Myiam et Arignotem. Quidam aiunt, fuiſſe vxorem Brontini, et Crotone oriundam. Scripſit *commentarios philoſophicos* et *apophthegmata*, et *poema* quoddam *epicum.*

Θεμιστεύειν, oracula edere, quod Themis olim ante Apollinem oracula conſulentibus reddiderit. De Apollonio (Philoſtratus lib. I. cap. 13. pag. 23.) καὶ τὰ λεγόμενα ἠχῶ, ὡς ἀπὸ σκήπτρου θεμιστευόμενα.

Themiſtius, philoſophus, qui vixit temporibus Iuliani, apoſtatae, a quo conſtitutus eſt praefectus CPolis. Scripſit *Ariſtotelis naturalis auſcultationis paraphraſin libris VIII. paraphraſin analyticorum libris II. apodicticorum libris II. de anima libris VII.* in hoc opere ſingularia quaedam profert de ſcopo et inſcriptione: *paraphraſin Categoriarum, libro vno.* Item *diſſertationes.*

Themiſtocles etc. ſcripſit epiſtolas, generoſum et excelſum animum vbique ſpirantes.

Themiſtogenes, Syracuſanus, hiſtoricus, ſcripſit *Cyri expeditionem*, *quae* inter Xenophontia opera exſtat, et alia quaedam de patria ſua. v. Küſteri longam notam 7. de illa quaeſtione, num Themiſtogenes, an Xenophon ſcripſerit illam *expeditionem*, in tom. II. pag. 171. adde ſupra, vol. III. pag. 7.)

Theocrines, ſycophanta, quem perſtringit Demoſthenes pro Cteſiphonte.

Theocritus Chius, orator, diſcipulus Metrodori Iſocratici. Scripſit *chrias* idemque factione in rep. cum Theopompo, hiſtorico, certauit. Fertur et eius *hiſtoria Libyca*, et *epiſtolas* admirabiles.

Theocritus alter, Praxagorae et Philinnae F. vel, vt alii, Simmichi, Syracuſanus. Alii Coum aiunt et deinde Syracuſas migraſſe. Scripſit *carmina bucolica*, dorica dialecto. Quidam etiam ipſi tribuunt *Proetidas*, *Elpidas*, *hymnos*, *heroinas*, *carmina epicedia*, *elegias*, *iambos* et *epigrammata.* Sciendum eſt, fuiſſe carminum bucolicorum poetas, hunc Theocritum, Moſchum Siculum, et Bionem Smyrnaeum, ex quodam oppidulo, quod Phloſſa vocabatur, oriundum.

Theodectes, Ariſtandri F. Phaſelites, orator, ſed qui ad ſcribendas tragoedias ſe contulit, diſcipulus Platonis, Iſocratis et Ariſtotelis. Hic et Erythraeus Naucrates et Iſocrates Apolloniates, orator, et Theopompus Olymp. CIII. funebres orationes in Mauſoli lau-

 dem

dem habuerunt, Artemiſiae, vxoris, hortatu. Atque ea, quam docuit, tragoedia magno cum adplauſu victoriam ei peperit. Alii dicunt, Theopompum primas tuliſſe, Dramata docuit quinquaginta. Mortuus eſt [?] Athenis aetatis anno XLI. patre ipſius adhuc ſuperſtite. Scripſit etiam *artem rhetoricam* verſibus, et alia quaedam oratione ſoluta.

Theodectes, ſuperioris filius, orator, ſcripſit *encomium Alexandri, Epirotae; hiſtoricos commentarios; inſtituta barbarica; artem oratoriam libris VII.* et alios quosdam commentarios.

Theodericus, Afer, (rex Gothorum et Italorum,) diaconum habebat orthodoxum, quem valde diligebat et fouebat. Hic exiſtimans, ſe Theodorico gratificaturum, ab homouſia fide deficiens, Arii ſententiam ſequi coepit. Theodericus autem, hoc cognito, hominem tam carum ſtatim capite plectendum curauit, dicens: *Si Deo fidem non ſervaſti, quomodo ſacram conſcientiam erga hominem ſeruabis?*

Theodoritus, nomen proprium. Θεοδώρητος, donum Dei.

Theodorus, Byzantinus, ſophiſta, qui a Platone λογοδαίδαλος eſt vocatu ; ſcripſit *contra Thraſybulnm, contra Andocidem* et alia quaedam.

Theodorus, atheus cognomento, qui Zenonem, Citieum, Bryſonem et Pyrrhonem, epheƈticum, audiuit, et omnia indifferentia eſſe ſtatuens ſectam *Theodoream* condidit. Hic multa ſcripſit, ad ſectam ipſius ſpectantia, et alia quaedam. Idem ad Hipparchiam, Cratetis vxorem, dixit (ex Euripidis Bacchis,) haec eſt ἡ τὰς πρὸς ἱστὺς ἐκλιποῦσα κερκίδας, *quae radiis apud telas relictis pallium geſtat.*

Theodorus, Gadarenus, ſophiſta, ſeruili natus genere, magiſter Tiberii, Caeſaris. Deinde de profeſſione ſophiſtica Romae cum Polemone et Antipatro certauit. Sub Hadriano, imp. filium eius ſenatorem fieri contigit. Scripſit *libros III. de iis, quae in vocibus quaeruntur; de hiſtoria librum vnum; de theſi, vnum; de dialectorum ſimilitudine et demonſtratione libros II. de republica, duos; de Coeleſyria, vnum; de facultate oratoria vnum,* et alia.

Theodorus, poeta, qui verſibus varia ſcripſit, et in Cleopatram carmen.

Theodorus, Lector magnae eccleſiae CPol. Scripſit *hiſtoriam eccleſiaſticam* a Conſtantini temporibus, vsque ad Iuſtiniani imperium.

Theodorus, qui poſt Apollinarem Laodiceae in Syria (epiſcopum) exſtitit et Mopſueſtiae in Cilicia epiſcopatum adeptus eſt. Hic Apollinari ex diametro contrarius etc.

Theodoſius, philoſophus, ſcripſit *ſpharrica libris III. commentarium in Thendae capita; de diebus et noctibus libros II. commentarium in Archimedis* ἐφόδιον; *deſcriptiones aedium libris III. ſeptica capita; aſtrologica; de habitationibus.* Verſibus *de vere* ſcripſit, et alia diuerſa. Erat autem Tripolitanus.

S. Theodoſius, coenobiarcha, vixit ſub Anaſtaſio Dicoro, haeretico.

[?] Theodulus, ſub Iuliano, apoſtata, martyr (cum Tatiano et Macedonio, vt dixit Suidas in Ἀμάχιος.)

Theogiton Demoſtheni, quem Dinarchus et alii Theogenem adpellant.

Theognetus, comicus, ex cuius fabulis ſunt Φάσμα ſiue Φιλάργυρος, Φιλοδέσποτος, Κένταυρος, vt Athenaeus in Dipnoſophiſt.

Theognis,

Theognis, Megarenſis ex Megaris, Siciliae ciuitate, natus Olympiade LIX. Scripſit elegiam in Syracuſanos, in obſidione ſeruatos: ſententias verſibus elegiacis ad verſuum MMDCCC. ad Cyrnum, amaſium ſuum, gnomologiam elegiacam: praecepta moralia; eaque omnia verſibus ſcripta. His tamen turpia quaedam et puerorum amores et alia, quae virtutis amantes auerſantur, immixta ſunt.

Theognis, poeta tragicus valde frigidus, ideo dictus *nix*, vnus e XXX. tyrannis.

Theon, Alexandrinus, philoſophus ſtoicus, qui ſub Auguſto poſt Ariuni vixit. Scripſit *commentarium in Apollodori introductionem phyſiologicam*, itemque *artis rhetoricae libros III.*

Theo, Smyrnaeus, philoſophus.

Theon, ex Antiochia, quae ſita eſt in Daphne, philoſophus ſtoicus, ſcripſit apologiam Socratis.

Theon, e muſeo (n. Alexandrino,) Aegyptius philoſophus, eodem tempore vixit, quo Pappus, philoſophus, qui et ipſe Alexandrinus fuit, ſub Theodoſio maiore. Scripſit *mathematica, arithmetica, de auſpiciis et voce coruorum; de ortu caniculae; de Nili aſcenſu; in Ptolemaei expeditum canonem*, et *commentarium in paruum aſtrolabium* f).

Aelius Theon, Alexandrinus, ſophiſta, ſcripſit *artem rhetoricam; progymnaſmata; commentarium in Xenophontem, Iſocratem et Demoſthenem; argumenta rhetorica, quaeſtiones de ſtructura orationis* et alia plura g).

Valerius Theon, ſophiſta, ſcripſit *commentarium in Andocidem.*

Theon, Gymnaſii, ſophiſtae, F. Sidonius ſophiſta, in patria docuit, et ſub imp. Conſtantino conſul et praefectus fuit.

Theon, ſophiſta rhetor, (σοφιςὴς λόγων ῥητορικῶν,) a S. Marcella, ſi originem longius repetas, ſi proximam et genus paternum, ab Ecdicio, magiſtro, oriundus. Scripſit *artem rhetoricam* homo non ille [¶] quidem admodum ingenioſus et acutus, ſed diſcendi cupidus et laboris ſupra modum amans. Quamobrem breui temporis ſpatio maximam eruditionem ſibi comparauit, et tam antiquarum rerum quam recentium ſcientiam animo complexus eſt. (e Damaſcio.)

Theophilus, comicus. Ex eius fabulis ſunt *Ἰατρὸς, Ἐπίδαυρος, παγκρατεια*, (Athenaeo *Παγκρατιαςὴς*,) *Βοιωτία, Προιτίδες, Νεοπτόλεμος.*

Theophilus, imp., Michaelis, Amorraei, F. Michaelis, pater, Copronymi haereſin (n. iconomachiam) amplexus, ipſoque nulla in re melior. Quum igitur eadem amentia, quae Manichaeum et Arium olim, animum eius inuaſiſſet, perſequutionem et ipſe contra eccleſiam coepit inſtituere, alter Nectanebo, adiutorem nactus Ioannem, patriarcham, vel potius Mantiarcham, aut Daemoniarcham, nouum reuera Apollonium aut Balaam noſtri temporis, lecanomantem. Ab hoc etiam litteras edoctus, homo varius et ſceleratus etc.

Theophilus. Hic ex India reuerſus Antiochiae vixit, et eccleſiam quidem nullam adſignatam habuit; ſed quaſi communis quidam fuit (doctor et epiſcopus,) quem imperator omni

f) Videtur legendum εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολόγον ὑπόμνημα, non εἰς τὸν μικρὸν Ἀστρολάβιον. De ſeptem ſcriptis, quae in paruo Alexandrinorum Aſtrologo comprehendebantur, dixi libro III. cap. 5. §. 12. ſeq. (ed. vet. ſed cap. 18. tom. IV. p. 16. ſq. ed. nou.)

g) Huic Theoni putat Küſter in nota 5. ad h. l. (vol. II. p. 182.) adtribuenda eſſe ſcholia in Arati phaenomena et dioſemeia, quae hodie exſtant; eumdemque eſſe exiſtimat, quem inter vett. enarratores Apollonii Rhodii recenſet ſchol. Ariſtoph. ad Nubes. Quae de ſingulis iam ſuis locis adnotata ſunt, hic repetere nolumus. *Harl.*

omni honore et obſeruantia coleret. Erat ille quaedam quaſi Apoſtolorum imago, quem Thalaſſius, non exiguo tempore cum illo verſatus, et in huiusmodi rebus mendacii minime ſuſpectus, ait, Iudaeam quandam foeminam mortuam ad vitam reuocaſſe.

Theophraſtus, Melanti, fullonis, vel Leonis F. Ereſſius, auditor Ariſtotelis, et ſucceſſor ſcholae peripateticae, ab eo, Chalcidem migrante, relictae. Hic ante vocatus eſt Tyrtamus; ſed ob diuinam eloquentiam ab Ariſtotele Euphraſtus dictus eſt, et poſtea Theophraſtus, ſicut Plato *διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος* propter amplam dicendi copiam Plato fuit vocatus, quum antea Ariſtocles vocaretur. Diſcipulos habuit plures, quam bis mille: amaſius eius fuit Nicomachus, Ariſtotelis F. A Caſſandro, Antipatri F. in honore habitus eſt. Deceſſit adſidua ſcriptione fatigatus, quum ob diſcipuli nuptias ad paucos dies animum relaxaſſet. Scripta eius ſunt plurima, in his *analyticorum priorum III. poſteriorum VII. analyſis ſyllogiſmorum; analyticorum epitome.* *Ἀνηγμένων τόπων* ſiue *loci reducti; de lapidibus; de plantis; de metallis; de odoribus; characteres* et alia.

> *Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος, ἕως ἐπόνει μὲν, ἄπηρος*
> *Ἦν δέμας, ἔτ' ἀνεθεὶς κάτθανε πηρομελής.*
>
> *Integer ecce valet Theophraſtus, dùm labor vrget,*
> *Laxatus ſtudio ſoluitur et moritur.*

Theophylactus, ſophiſta, cui cognomen erat Simocatta.

Theopompus, Chius, orator, Damaſiſtrati F. vixit tempore interregni Athenienſium, Olympiade XCIII. quando et Ephorus, Iſocratis auditor, floruit. Scripſit pariter ac Ephorus epitomen *hiſtoriarum Herodoti libros II. Philippica libris LXXII. hiſtorias graecas*, quae *libris XI.* conſtant, et inde narrationem ordiuntur, vbi Thucydides et Xenophon deſinunt, et complectuntur ea, quae geſta ſunt poſt bellum Peloponneſiacum, et cetera. Scripſit et alia plurima.

Theopompus, Theodectis ſiue Theodori filius, Athenienſis, comicus, edidit fabulas XXII. fuitque antiquae comoediae poeta ſecundum Ariſtophanem, ſcripſitque plures alias fabulas. etc.

Θεώρημα. Arceſilaus, philoſophus, erat natura tardus et oſcitans, *ἐν δὲ τῇ τέχνῃ τεθεωρημένος*, ſed artis tamen probe peritus. Hic dixit hianti ſibi geometriam in os inuolaſſe. *Fabr.* Enimuero, (Pearſonio et Küſtero ad h. l. tom. II. pag. 183. not. 5. animaduertentibus,) compilator Arceſilao ea tribuit, quae apud *Laertium* libr. IV. nr. 32. vnde hic locus excerptus eſt, ab Arceſilao, de *Hipponico*, geometra, dicuntur. *Harles.*

Theoris, fatidica, ob impietatis crimen multata morte. Demoſthenes contra Ariſtogitonem.

Θεωροὶ, qui ad oraculum mittebantur: et omnes rerum diuinarum cuſtodes et curatores: *ὤρα* enim *curam* ſignificat.

Θεός. Philo, quum verba *Θεὸς Κύριος* interpretaretur, ſummae trinitatis notionem habuit. Graeci ſtatuunt, Deum eſſe animal immortale, ratione praeditum, perfectum, intelligens, beatum, in quod malum non cadit, curam gerens mundi et eorum, quae in mundo ſunt, non tamen humana forma praeditum; opificem huius vniuerſi et tamquam patrem omnium: partemque eius per omnia penetrantem variis nominibus pro diuerſis facultatibus adpellari.

Θεός,

Θεὸς, ἡ ἀναίδεια. Colebatur Athenis *Impudentia*, eique templum erat, vt tradit Iſter libro XIV.

Theramenes, Athenienſis, orator, Prodici, Ceii, diſcipulus, cognominatus *cothurnus*. Scripſit *declamationes rhetoricas*, et alia quaedam.

Therapeutae. Philo in libro de vita contemplatiua ſcripſit de aſcetis Hebraeorum etc.

Theſeus, hiſtoricus, ſcripſit *virorum illuſtrium vitas libris V. Corinthiacorum libros III.* in quo opere de Iſthmicorum ludorum inſtitutione agit.

Θέσις, ſecundum Ariſtotelem eſt paradoxa opinio alicuius viri, in philoſophia clari, ſiue problema. Veluti, vtrum omnia continuo fluant, et ſemper giguantur, et nihil umquam ſit, ſecundum Heraclitum: vel, vtrum id, quod eſt vnum, ſit et immobile, vt Parmenidi videtur: vel, vtrum motus ſit, an non, vt Zenoni viſum; vel, vtrum ſanitas bonum ſit, an non, vt placet Chryſippo: et vtrum contradicere liceat, an non, vt Antiſtheni probatur. Opponitur id, quod θέσει eſt et quod [?] φύσει ſiue natura. Etiam rhetorica problemata quidam theſes vocant; Ariſtoteles hypotheſes.

Theſmothetae, magiſtratus Athenis, viri ſex, ex nouem archontibus. Hos leges quotannis correxiſſe, docet Aeſchines contra Cteſiphontem.

Theſpis, ex Icario, Atticae populo, tragicus, decimus ſextus ab Epigene Sicyonio, primo tragico: alii ſecundum ab eo faciunt, alii primum tragicum fuiſſe adfirmant. Hic primum ceruſſa facie illita tragoedias egit, deinde faciem andrachna in docendis fabulis texit; poſtea laruarum lintearum vſum introduxit. Docuit fabulas Olympiade LXI. et inter tragoedias eius commemorantur ἆθλα Πελίου ἢ Φορβὰς, Ἱερεὺς, ἠΐθεοι, Πενθεύς.

Theſpis, citharoedus, de quo Ariſtoph.

Thucydides, Olori F. Athenienſis, filium habuit Timotheum. Maternum genus a Miltiade duce, paternum ab Oloro, Thracum rege, duxit, Antiphontis diſcipulus, clarus circa Olympiadem LXXXVII. Scripſit *Peloponneſiorum et Athenienſium bellum.* Hic puer adhuc Herodotum, Olympiae hiſtorias ſuas recitantem, quum audiuiſſet, quaſi numinis alicuius inſtinctu lacrimari coepit. Herodotus igitur patri gratulatus eſt de filii indole. (Supra in ὀργῶσαν), nec eum iudicium ſuum fefellit. Hic Thucydides artium praecepta probe callebat, et elegantia orationis, accurata rerum notitia, artibus imperatoriis conſiliisque excellebat, et in argumentis panegyricis. Solet a genere foeminino ad neutrum tranſire, vt: Τρέποντας εἰς Μακεδονίαν ἐφ' ὅπερ, (pro ἐφ' ἥνπερ)

Thuriomantes. Athenienſes ad vrbem, Thurium, condendam decem viros miſerunt, inter quos fuit *Lampon*, vates, qui vrbis condendae rationem et modum alios doceret.

Θύϊνα, ex thyino ligno confecta. Sub Zenone, imp. in Cypro inuentae ſunt reliquiae Barnabae, apoſtoli, qui Paulo fuit peregrinationis comes. Huius Barnabae pectori impoſitum erat euangelium ſecundum Matthaeum, thyina habens folia. (conf. Kuſteri not. 2. tom. II. pag. 210.)

Tiberius, Octauii filius, Romanorum imp. homo crudelis, verſutus etc. (Attamen litteras amabat. v. *Sigism. Iuſti Ehrhardti* commentat. de Claudii Tiberii Neronis in litterarum ſtudia meritis. Coburgi 1753. 8.)

Digitized by Google

Θυρεπανοίκτης. Supra, Crates, Thebanus.

Tiberius, philoſophus et ſophiſta, ſcripſit *de formis orationis libros III. de commutatione; de hiſtoria; de diſpoſitione et compoſitione orationis; de ciuilis orationis mutatione; de demonſtratiuis orationibus; de praefationibus et prooemiis; de argumentis; de Demoſthene et Xenophonte; de Herodoto et Thucydide.*

Θυμελικοί. Hiſtriones ſcenici.

Timachidas, Rhodius, *coenas* ſiue *δείπνων ἀναγραφὰς* ſcripſit carmine heroico [¶] *libris XI.* Et Numenius *ὀψαρτυτικῶν* ſiue *de ratione cibos condiendi libros* compoſuit, et Maſtreas, (*Μητρέας* apud Athenaeum I. pag. 5.) Pitanaeus, et Hegemon, Thaſius, cognomine *Φακὴ* ſiue *Lens*, et Artemidorus, pſeudo-Ariſtophanius, qui *culinaria vocabula* collegit, et Philoxenus, Claudii F. (apud Athenaeum *Λευκάδιος*) a quo etiam Philoxeniae placentae nomen habent.

Timaeus, hiſtoricus, Ephorum vehementer inſectatus eſt, duobus ipſe peccatis obnoxius, tum, quod alios acerbe criminetur ob ea, quibus ipſe conſtringitur, tum quod animo corrupto fuerit et improbas ſententias libris ſuis inſeruerit. Quod ſi Calliſthenes merito poenas pendit, quod Alexandrum in Deorum numerum referre voluit, quid meruit Timaeus qui Timoleontem *μείζω ποιεῖ τῶν ἐπιφανεστάτων Θεῶν* ſupra ſplendidiſſimos Deos extollit? etc. Scripſit *de Syria eiusque vrbibus, et regibus libros III.*

Timaeus, Locrus, philoſophus pythagoreus. Scripſit *mathematica*; *de Natura; de Pythagorae vita.*

Timaeus, Andromachi F. Tauromenites, Philiſci, Mileſii, diſcipulus, multus in aliis reprehendendis, vnde dictus eſt *ἐπιτίμαιος*, etiam *γραοσυλλέκτρια*, quod quaevis ſine delectu in ſcripta referret. Scripſit *Italica et Sicula libris VIII. Graeca et Sicula; collectionem argumentorum rhetoricorum, libros LXVIII. Olympionicas* ſiue *χρονικὰ. πραξίδια acta chronica.* Hic Timaeus, qui anteriorum hiſtoriae ſcriptorum errores acerbiſſime caſtigauit, fuit quidem in ceteris hiſtoriae partibus ſtudioſiſſimus veri, ſed in quinque libris poſtremis, quibus res Agathoclis complexus eſt, tyrannum illum, a quo in exſilium pulſus fuerat, omnibus conuiciis onerat, hominemque ignauiſſimum fuiſſe adfirmat, illum Syracuſanorum victorem, quorum tamen fortitudinem omnibus effert paginis etc.

Timagenes, regii argentarii F. Alexandrinus, rhetor; vel, vt quidam, Aegyptius, qui ſub Pompeio Magno Romam a Gabinio captiuus ductus, et a Fauſto, Syllae F. redemtus Romae eloquentiam docuit, cum ſub ipſo Pompeio, tum poſt ipſum ſub Caeſare Auguſto et poſtea, eodem, quo Caecilius, tempore. Quum autem ob dicendi libertatem ſchola excidiſſet, in praedio Tuſculano vitam transegit. Obiit Dabani poſt coenam, quum vellet vomere, *σφηνωθείς*, cibo exitum non inueniente ſuffocatus. Multos libros ſcripſit.

Timagenes, hiſtoricus, *totius maris periplum* ſcripſit *libris V.*

[¶] Timagenes, ſiue Timogenes, Mileſius, hiſtoricus et rhetor, ſcripſit *de Heraclea Pontica et claris eius vrbis viris libros quinque.* Item *Epiſtolas.*

Timarchus, Arizeli F. prodigus et cinaedus, quem Aeſchines reum peregit etc.

Timaſion, adoleſcens Aegyptius, quem Apollonius, Tyaneus, quum moneret, vt ſecum philoſopharetur, O Dii, inquit, qualem me dicam? nam malus quidem non ſum, bonum

Digitized by Google

bonum vero utrum me exiſtimari oporteat neſcio etc. (ex Philoſtrato lib. VI. de vita Apoll. cap. 2.

Timeſitheus, tragicus, eius dramata ſunt, *Δαναΐδες β΄, Ἕκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰξίων, Καπανεὺς, Μέμνων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναὶ, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέστης, Πυλάδης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.*

Timocles, Athenienſis, comicus. Ex eius fabulis ſunt: *Δημοσάτυροι, Κένταυρος, Καύνιοι, Ἐπιστολαὶ, Ἐπιχαιρέκακος, Φιλοδικαστὴς, Πύκτης.* Memorat Athenaeus in libris Dipnoſophiſtarum.

Timocles alter, et ipſe comicus, ex cuius fabulis, vt teſtis idem Athenaeus, ſunt *Διονυσιάζουσαι, Πολυπράγμων, Ἰκάριοι, Δῆλος, Λήθη, Διόνυσος, Κονίσαλος, Πορφύρα,* (quae aliis Xenarchi eſſe videtur,) *Ἥρωες, Δρακόντιον, Νέαιρα,* (meretricis hoc nomen,) *Ὀρέστης, Μαραθώνιοι.* Sunt et aliae quaedam. [Sed *Meurſius* in bibl. attica et Suidas ad h. l. vol. III. pag. 475. cenſent, Suidam male hunc poſteriorem Timoclem feciſſe diuerſum a priore, quum idem ſit comicus.]

Timocreon, Rhodius, comicus et ipſe veteris comoediae. Huic inimicitiae interceſſerunt cum Simonide Melico et Themiſtocle Athenienſi, in quem etiam carmine [*δι᾽ ἐμμελοῦς τινος ποιήματος*) vituperationem contexuit. Scripſit vero comoediam in Themiſtoclem et Simonidem, aliaque.

Timolaus, Lariſſaeus, Macedo, rhetor, Anaximenis Lampſaceni diſcipulus, qui quum ingenio poetico eſſet praeditus, ſingulis Iliadis verſibus ſingulos verſus interſeruit, et id opus *Τρωϊκὸν* inſcripſit, hoc modo:

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἣν ἔθετο Χρύσῃ κεχολωμένος εἵνεκα κούρης,
Οὐλομένην, ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε
Μαρναμένοις, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος,
Πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν,
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσι δαϊζομένων ὑπὸ δουρί.

Scripſit et alia quaedam.

Timon, miſanthropus, philoſophus, qui ſectam omnem auerſabatur, vt inuiſus omnibus (ab Ariſtophane in Lyſiſtrata) perſtringitur. Hunc Neanthes ait, quum de pyro ſylueſtri cecidiſſet, claudum factum eſſe: quumque medicum nollet admittere, putredine conſumtum fuiſſe. [ſ] Poſt mortem autem eius, ſepulcrum, in quo conditus erat, iuxta viam fluctibus marinis a reliqua terrae parte diuiſum et inacceſſum factum eſſe.

Timon, Phliaſius, et ipſe philoſophus, qui ſcripſit *Sillos*, hoc eſt vituperationes philoſophorum, *libris III.*

Timotheus, Athenienſis, comicus mediae comoediae. Ex eius fabulis ſunt: *πύκτης, παρακαταθήκη, μεταβαλλόμενος ἢ μεταφερόμενος.* Eſt etiam *Κυνάριον* Timothei comoedia, teſte Athenaeo in Dipnoſophiſtis, (lib. VI. p. 243.)

Timotheus, Therſandri, vel Neomyſi, vel Philopolidis F. lyricus, qui decimam et vndecimam chordam (lyrae) addidit, et antiquam muſicam ad molliorem modum traduxit. Fuit autem temporibus Euripidis, tragici, quibus et Philippus Macedo regna-

 bat

bat. Obiit aetatis anno XCVII. Scripſit verſibus nomos muſicos XIX. prooemia XXXVI. Dianam, Diaſceuas VIII. Encomium: Perſas ſiue Nauplium; Phinidas; Laertem; dithyrambos XVIII. hymnos XXI. et alia quaedam. Alexander muſicorum audiendorum, ſi quisquam alius, cupidus fuit. Timotheum enim, tibicinem, aiunt, quum aliquando Mineruae ὄρθιον νόμον tibia caneret, Alexandrum adeo commouiſſe, vt inter audiendum ad arma proſiliret; Timotheum autem dixiſſe, talia eſſe debere carmina regia. Hic tunc, miſſis celeriter nunciis, erat ab Alexandro arceſſitus. (conf. Küſteri not. tom. III. pag. 474 ſqq.)

Timotheus, Gazaeus, grammaticus, temporibus Anaſtaſii, imp. in quem etiam tragoediam fecit de vectigali publico, quod chryſargyrum adpellabatur. Scripſit etiam verſibus de animalibus quadrupedis et feris, quae ſunt apud Indos, Arabes et Aegyptios, quasque Africa alit: itemque de auibus peregrinis et de ſerpentibus libros IV.

Τιθύμαλλος. Conſueuerunt medici oſtentationis gratia patrias herbarum nominare, v. g. laſer Cyrenaicum, tithymallus Laconicus etc.

Τίτλος. Titulus a capite differt. Nam Matthaeus habet titulos LXVIII. capita CCCLV. Marcus titulos XLVIII. capita CCXXXVI. Lucas titulos LXXXIII. capita CCCXLVIII. Ioannes titulos XVIII. capita CCXXXII. Et τιτλάριον, titularium, pugillares, tabella.

Titus, Romanorum imp. Veſpaſiani F. vir omni virtutis genere ornatus, vt ab omnibus ἔρως καὶ τρυφὴ *amor et deliciae generis humani* vocaretur. Nam et eloquentiſſimus erat, et bellicoſiſſimus, et moderatiſſimus. Et latina lingua quidem in adminiſtrandis publicis negotiis vſus eſt, poemata vero et tragoedias graece compoſuit. Expugnatis autem Hieroſolymis coronas, a legatis finitimarum Palaeſtinae gentium miſſas, repudiauit, [ſ] profeſſus, non ſe ea feciſſe, ſed Deo, Iudaeis infenſo, manus commodauiſſe etc.

Τὸ Δίωνος γρύ. *Dion, Alexandrinus*, philoſophus celebris, quum a quibusdam aduerſariis fratris ſui, Topſii, luctatoris, maledictis proſcinderetur, nihil reſpondit, atque in aedes ſuas reverſus nihil iracundiae prae ſe ferens adoleſcenti (Topſio) ne γρὺ quidem dixit. Γρὺ, ſordes vnguium.

Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας, *Heſiodea ſenectus*, de iis qui prouectae admodum ſunt ſenectutis. Pindari epigramma:

> Χαῖρε δὶς ἡβήσας καὶ δὶς τάφε ἀντιβολήσας,
> Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.
>
> *Salue bis iuuenis, ſalue bis nacte ſepulchrum,*
> *Menſura humani o Heſiode ingenii.*

Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν ἔοικας. Hippocratis, (non, medici,) filios perſtringunt comici, vt indoctos et ſpurcis moribus. Eorum nomina: Teleſippus, Demophon, Pericles.

Τὸν Κολοφῶνα ἐπίθες. *Colophonem adde.* Duodecim ciuitates Ioniae in concilium, quod Panionium dicebatur, de communibus negotiis deliberaturae, conuenire ſolebant. Quod ſi igitur ſuffragia eſſent paria, Colophonii calculum imparem addebant, qui ceteros vincebat. etc.

Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν. Aiunt, Scythas, cubitum ituros, in promtu habere pharetram, atque ſi diem illum absque moleſtiis transegerint, calculum album in pharetram conicere:

iicere: ſi ſecus, nigrum. Quum igitur aliquis moreretur, prolatis pharetris, calculos numerabant, et pluribus albis repertis felicem praedicabant defunctum. Hinc dies albus pro felici.

Τόποι. Ariſtotelis Topica inſcribitur opus, quod *loci* in illis traduntur, quibus inſtructi de qualibet re propoſita probabiliter argumentari poſſumus. Quidam cenſent librum primum non, Topicum, ſed πρὸ τῶν τόπων, *ante locos*, inſcribendum eſſe etc.

Tragiamborum primus inuentor Apollodorus, Aſclepiadis F. grammaticus. (Supra, Apollodorus.)

Traianus, patricius. Hic ſub Iuſtiniano, rhinotmeto, floruit, Chronicumque breue ac praeſtantiſſimum σύντομον πάνυ θαυμάσιον ſcripſit. Erat idem chriſtianiſſimus et maxime orthodoxus.

Suetonius, Tranquillus, grammaticus romanus, ſcripſit *de Graecorum ludis librum I. de Romanorum ſpectaculis et ludis l.bos II. de anno romano librum I. de notis, quarum vſus eſt in libris*, περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων *librum I. de Ciceronis rep. librum I.* in quo contradicit Didymo; *de nominibus propriis et formis veſtium et calceorum et reliquorum, quibus quis veſtitur.* Περὶ δυσφήμων λέξεων *de verbis mali ominis*, ſiue de maledictis, et vnde horum quodque. *De Roma eiusque inſtitutis et moribus libros II.* Συγγενικὸν Καισάρων *familiam Caeſarum*, quod opus continet [❡] eorum vitas et ſucceſſiones a Iulio vsque ad Domitianum *libris VIII. Stemma illuſtrium virorum Romanorum.*

Τρία Στησιχόρου, *tria Steſichori*, id eſt Srrophen, Antiſtrophen, Epodon. Tota enim Steſichori poeſis eſt epodica. Et hominem prorſus imperitum perſtringere volentes eum ne *tria* quidem *Steſichori* noſſe dicebant.

Tribonianus, Macedoniani F. ex cauſſidicis praefectorum praetorio, gentilis et impius, a Chriſtianorum fide prorſus alienus, idemque adulator et impoſtor, qui Iuſtiniano, cuius erat quaeſtor, conabatur perſuadere, eum non moriturum, ſed viuum in coelum translatum iri. Ingenii acie valebat et apicem eruditionis adtigerat, ita, vt nullum aetatis ſuae mortalium hac laude ſuperiorem haberet. Sed legum nundinationi erat deditus, et inexplebili auaritia, quam ſplendore ſummae eruditionis obſcurabat.

Tribonianus, Sidetes, ex cauſſidicis praefectorum praetorio, et ipſe vir multifariae eruditionis. Scripſit verſibus *commentarium in Ptolemaei Canonem: concentum mundani et harmonici diathematis:* εἰς τὸν πολιτεύοντα καὶ διέποντα, *in gubernantem et adminiſtrantem: in planetarum domicilia* et cur ſingulis domicilium hoc vel illud adtributum ſit; *de XXIV. pedibus metricis rhythmicis: metaphraſin Homerici nauium catalogi; dialogum Macedonium* ſiue *de felicitate; vitam Theodoti, philoſophi, libris III. orationem conſularem*, proſaice, in Iuſtinianum, imp. *orationem de regno*, in eundem; *de menſium permutatione*, verſibus.

Tribunus. Hic tempore Choſrois vixit, genere Palaeſtinus, vir eruditus et arte medica nulli ſecundus; ſingulari idem moderatione, et pietate in deum praeditus. A Iuſtiniano impetrauit Choſroes, vt apud ſe vno anno manere illum ſineret. Illo elapſo iuſſit petere a ſe, quicquid vellet. Ille nihil aliud, quam captiuorum aliquot Romanorum poſtulauit libertatem, quibus alios ter mille Choſroes addidit.

Triphyllius, epiſcopus, diſcipulus Spyridonis, Cyprii, thaumaturgi, cuius miracula litteris mandauit. Multa enim fecit Spyridon, vt in vita eius verſibus iambicis ſcripta traditur, quae quaerenda ſunt, vt valde vtilia.

Τριταγωνιστής. Aeſchinem multis in locis perſtringit Demoſthenes vt hiſtrionem tragicum viliſſimum, in tertio ordine eum numerans. Primus Sophocles vſus eſt tribus hiſtrionibus et tritagoniſta. (Supra in Sophocle.)

Troilus, ſophiſta, qui CPoli docuit. Scripſit *orationes ciuiles*, *epiſtolarum libros VII.*

[¶] Τρόμητες. Demoſthenes Aeſchinem inter alia dicteria vocat etiam γραμματοκύφωνα et filium cuiusdem *Trometis*, literatoris, ſiue primorum elementorum doctoris.

Τρόπαια. Antiqui Attici circumflectunt in penultima, τροπαῖον, recentiores in antepenultima acuunt, τρόπαιον. Antiqua vero lingua Attica eſt illa, cuius principes fuere Eupolis, Cratinus, Ariſtophanes, Thucydides; Noua vero, cuius Menander, et alii.

Τροφώνιος, Καὶ Τροφωνίε κατὰ γῆς παίγνια. Lebadiae (in Macedonia) fuit oraculum, quod a deſcenſu dictum καταβάσιον. Erant vero ibi fauces quaedam, quae tantum extremas pedum hominis partes capere poterant. Deum igitur conſulturi, per certos prius dies ſeruata caſtitate, et ſacro habitu ornati ambabus manibus melittutas ſiue placentas, melle conſperſas, tenentes, ad fauces illas ſedebant, et repente ſub terram abripiebantur. Trophonius autem fuit Ereſini filius, fratris Agamedis. etc.

Τρογοκωμῳδία, ſic dicta, quod victores praemium acciperent τὴν τρύγα, hoc eſt, *vinum nouum;* vel, quod olim, quum laruae nondum inuentae eſſent, τρυγὶ faecibus ora perungerent.

Τρυγοδαίμονες, veluti Cacodaemones dicti (comici veteris comoediae,) quod obſcoeni eſſent et impii et cauillandi ſtudio totos ſe dederent.

Tryphiodorus, Aegyptius, grammaticus et poeta heroicus. Scripſit *Marathoniaca: Ilii exeidium; de Hippodamia: Odyſſeam littera* (Σ) *carentem*, ſiue poema de laboribus Vlyſſis et iis, quae fabulae de illo tradunt.

Tryphon, Ammonii F. Alexandrinus, grammaticus et poeta, qui vixit Auguſti temporibus et ante. Scripſit *de pleonaſmo dialectarum, quae ſunt in Aeolica lingua, libros XII. de dialectis, quae ſunt apud Homerum et Simonidem et Pindarum et Alcmanem aliosque lyricos: de Helleniſmo* (περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτε) *et dialecto Argiuorum, Himeraeorum, Rheginorum, Dorienſium et Syracuſorum; de inflexionum analogia librum I. de recti caſus analogia; de nominibus comparatiuis librum I. de monoſyllaborum analogia; de nominum characteribus librum I. de verborum grauitonorum analogia, librum I. de verbis encliticis, infinitiuis, imperatiuis, optatiuis, denique omnibus; de orthographia et iis, quae in ea quaeruntur; de ſpiritibus et tropis:* et alia, quae enumerat Küſter. in nota 3. tom. III. pag. 513.

Tyrannio, Epicratidis et Lindiae, Alexandrinae, F. Amiſenus, qui Corymbi nuncupabatur. Vixit ſub Pompeio Magno et ante, diſcipulus cum aliorum, tum etiam Heſtiaei, Amiſeni, a quo etiam Tyrannio dictus eſt, quod condiſcipulos exagitaret, quum antea Theophraſtus diceretur. [¶] Poſtea etiam Dionyſium, Thracem, Rhodi audiit aemulusque fuit Demetrii Erythraei. Idem Romam captivus a Lucullo ductus eſt, quum Mithridatem, Ponticarum gentium regem, ille debellaſſet. Romae vore clarus et diues factus, librorum etiam vltra tringinta millia ſibi comparauit. Senex obiit, podagra confectus,

Digitized by Google

ctus, Olymp. CXX. anno tertio. *Fabr.* Küſter in nota 1. T. III. p. 518. primum notat, numeros eſſe manifeſto vitiatos, quia diu poſt illam Olympiadem Pompeius et Lucullus, ſub quo Tyrannio vixit, floruiſſent. Hinc corrigit Ὀλυμπιάδι ρπ', i. e. *Olymp. CLXXX.* Deinde obſeruat, hunc Tyrannionem ſcripſiſſe περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου, ὃ πρῶτέθη αὐτῷ ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος, teſte ſcholiaſta Ariſtophanis ad Ranas v. 1337. Num vero hic Tyrannio, an alter ſit, cuius mentio exſtat apud ſcholiaſtam Nicandri, eruditos inquirere iubet. Adde ſupra in catalogo grammaticorum graecorum, h. v. *Harl.*

Tyrannio iunior, Phoenix, Artemidori F. diſcipulus Tyrannionis ſenioris, vnde etiam nomen tulit, quum antea Diocles vocaretur. Captum bello inter Antonium et Caeſarem, Dymantes quidam, Caeſaris libertus, redemit. Poſtea Terentiae, Ciceronis vxori, donatus eſt, a qua manumiſſus, Romae docuit et libros ſcripſit LXVIII. ex quibus ſunt: *de Homerica proſodia; de partibus orationis*, in quo dicit, nomina propria eſſe indiuidua, ἄτομα εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα, adpellatiua vero, primitiua; et participialia, deriuatiua; *de lingua romana*, eam a graeca oriundam eſſe. *Antigenis dialectus romana: recentiores poetas ab Homero diſſentire; enarrationem partitionis Tyrannionis* (ſenioris); *correctionem Homericam; orthographiam.*

Tyrannio, Meſſenius, philoſophus. Scripſit *libros III. de auguriis.* Exſtant et alii eius libri vtiles.

Tyrannus, ſophiſta, ſcripſit *de ſtatibus cauſſarum et diuiſione orationis*, *libros X.*

Tyrtaeus, Archimbroti F. Lacon aut Mileſius, poeta elegiacus et tibicen, quem ferunt carminum ſuorum cantu Lacedaemonios ad praelium incitaſſe, et ſic adſeciſſe, vt bello contra Meſſenios victoria potirentur. Eſt autem antiquiſſimus, aequalis ſeptem illorum, qui Sapientes vocantur, aut etiam antiquior. Floruit Olympiade XXXV. Scripſit *remp. Lacedaemonis*, et *praecepta vitae* verſibus elegiacis, itemque *μέλη πολεμιστήρια, carmina bellica*, libris V. Lacedaemonii iurauerant, ſe vel Meſſenam capturos, vel mortem oppetituros. Quum autem oraculum iuſſiſſet ducem ab Athenienſibus petere, Tyrtaeum, poetam, hominem claudum ab iis acceperunt, qui ad virtutem eos cohortando, viceſimo anno Meſſenam cepit: quam Lacedaemonii ſolo aequarunt, et captiuos inter Helotas retulerunt.

Valentinianus, imp. rom. chriſtianus, quamuis Chriſtum eiusdem cum Patre naturae eſſe ſentiret; tamen diuerſo cultui deditos nulla re vexauit. Valens autem, Ariana infectus labe, multos in exſilium pepulit, quo tempore eccleſiae romanae Liberius praefuit, Alexandrinae [ſ] Athanaſius, CPolitanae Eudoxius, Arianae impietatis magiſter. etc.

Valens, Romanorum imp. epiſcopos in exſilium miſit et presbyteros et monachos, Tatiano tunc Alexandrinam eccleſiam regente, multosque Chriſtianos excruciauit, et quosdam etiam igni tradidit. Haec autem omnia poſt Athanaſii obitum fecit. Orthodoxi ex CPoli legationem ad Valentem Nicomediam miſerunt, viros ex ordine ſacro LXXX. quorum principes erant Theodorus, Curbagus et Menedemus, quos vniuerſos cum ipſa naue ſuccendi iuſſit, quae Dacibyza vsque cum perueniſſet, ibi diſſoluta eſt. Huius tempore Lucius Arianus eccleſiam (Alexandrinam) tamquam lupus inuaſit, Petro Romam fugiente, taliaque edidit facinora, qualia ne in gentilium

 quidem

quidem perſecutionibus patrata fuerunt. Nam tria hominum millia emiſit, qui viros pios in deſerto trucidarent et diſſiparent.

Varus, Laodicenſis, ſophiſta, Polemonis et aliarum aequalis.

Iulius Veſtiaus, ſophiſta, ſcripſit *compendium Pamphili gloſſarum libris IV. voces ſelectas, ex Demoſthene, Thucydide, Iſaeo, Iſocrate, Thraſymacho et aliis oratoribus collectas.*

Vlpianus, Emeſenus, ſophiſta. Scripſit *de patria, Emeſa; de Heliopoli, de Bosporitis* et aliis plurimis. *Progymnaſmata: artem rhetoricam.*

Vlpianus, Antiochenus Syrus, ſophiſta, qui prius Emeſae docuit temporibus imp. Conſtantini. Varias ſcripſit orationes, declamationes, diſputationes, λόγυς, μελέτας, διαλέξεις, et alia quaedam. [Hunc Vlpianum Küſter in tom. II. pag. 738. auctorem eſſe opinatur commentariorum in Demoſth. qui adhuc exſtant.]

Vlpianus, Gazaeus.

Vlpianus, frater Iſidori, philoſophi, ingenio optimo praeditus ad mathematicas ſcientias, vnde nomen eius Athenis celebre fuit. Et Syrianus, admirans eius ingenium, multis narrauit, nullam ipſi clauem adeo intricatam et artificioſe compoſitam offerri potuiſſe, quam non facile aperiret; ſed in reliqua philoſophia nihil memoratu dignum ediidiſſe. Iuuenis et coelebs de vita deceſſit, magna ſuae bonitatis laude apud homines relicta etc. (ex Damaſcio.

Vranius, Syrus, CPoli oberrabat, artem profeſſus medicam, qui quum ex Ariſtotelis dogmatibus nullum perfecte noſſet, inani variae doctrinae opinione turgebat. Hic cum Areobindo, legato, ad Perſas profectus eſt etc. (ex Agathia, II. pag. 67.)

Xanthus, Candaulis F. Lydus, Sardianus. qui vixit eo tempore, quo Sardes captae fuerunt. Scripſit *Lydiacorum* libros IV. in quorum ſecundo narrat, Gygem, Lydorum regem, mulieres caſtraſſe, vt iis ſemper aetate [?] et forma florentibus vteretur. Idem refert, Alcimum quemdam in illa regione regnaſſe, hominem religioſiſſimum et clementiſſimum, cuius tempore et alta pace et opibus (Lydia) floruerit etc.

Xenarchus, comicus, ex eius fabulis eſt Βυκαλίων, teſte Athenaeo, II. Dipnoſophiſt. h) nec non Πορφύρα, Σκύθαι, Δίδυμοι, Πένταθλοι, Πρίαπος, Ὕπνος, Στρατιώτης.

Xenocrates, Agathonis vel Agathanoris F. Chalcedonius, diſcipulus et ſucceſſor Platonis, poſt Speuſippum, quem excepit Polemon, et hunc Crantor. Hic miſſa ſibi ab Alexandro Macedone triginta talenta ad eum remiſit, dicens, regem, non philoſophum indigere pecunia. Scripſit *de Platonis republica.* Celebratur eius temperantia et caſtitas. Hic (imo alius, vt ſuſpicor,) ſcripſit οἰκοσκοπικὸν οἰώνισμα, Vide ſupra in οἰωνιστικήν.

Xenophanes elegia quadam etc. (de Pythagora ex *Laertii* VIII. 36. ſqq.)

Xenophon, Grylli F. Athenienſis, philoſophus Socraticus, qui primus vitas philoſophorum i) ſcripſit et ἀπομνημονεύματα ſiue dicta factaque memorabilia. Filios ex Phileſia

h) Küſter ad vol. II. pag. 643. nr. 1. exiſtimat, quod hodie illius fabulae, Βυκαλίων, nulla apud Athenaeum libr. II. fiat mentio, nec ipſe Athenaei liber II. integer ad nos perueniſſet, locum illum, in quo Athenaeus fabulae *Bucalionis* mentionem feciſſet, hodie interciddiſſe. *Harl.*

i) Sed vide *Ionſium* de vitiis ſcript. hiſt. phil. lib. I. cap. 7. qui Suidam hic de philoſ. erraſſe contendit. *Harl.*

ſia ſuſcepit Gryllum et Diodorum, qui etiam Dioſcuri vocati fuerunt. Ipſe vero *attica apis* cognominatus eſt. Condiſcipulus Platonis fuit, floruitque Olymp. XCVIII. Scripſit libros ſupra XL, e quorum numero ſunt hi: *de inſtitutione Cyri libri VIII. de expeditione Cyri libri VII. rerum graecarum libri VII. Conuiuium* et alia multa. Militauit contra Perſas, cum Cyro profectus aduerſus Artaxerxem, fratrem, etc.

Xenophon, Antiochenus, hiſtoricus. Scripſit *Babylonica*, quod eſt opus amatorium.

Xenophon, Epheſius, hiſtoricus, ſcripſit *Epheſiaca*, ſiue libros decem de amoribus Abrocomi et Anthiae, et *de vrbe Epheſiorum*, atque alia.

Xenophon, Cyprius, hiſtoricus, ſcripſit *Cypriaca*, quod opus itidem eſt hiſtoria amatorii argumenti, agens de Cinyra, Myrrha et Adonide.

Zaleucus, Locrus, Thurius, pythagoreus philoſophus et legislator, qui pro patria pugnans obiit. Hic ante fuit ſeruus et paſtor: diſciplinis autem inſtitutus ſuis ciuibus tulit leges, inter quas et haec fuit, vt mulieres ingenuae cum domeſticis et vna pediſſequa, candidis veſtibus iudutae incederent, aliae (meretrices) ἀνθιναῖς verſicoloribus.

Zamolxis, Pythagorae ſeruus, vt Herodotus libro quarto, Scytha, qui reuerſus in patriam docuit, animam eſſe immortalem. Mnaſeas vero refert, apud Getas coli Saturnum, vocarique Zamolxin. Hellanicus in [ſ] νομίμοις ſiue *inſtitutis barbaricis* ait fuiſſe quemdam Graecum, qui Getis, in Thracia degentibus, τελετὰς, *initia* demonſtrauerit, dixeritque, neque ſe moriturum, neque ſuos ſectatores; ſed omnia bona habituros. His dictis domicilium ſubterraneum exſtruxit, deinde ex Thracum oculis et conſpectu ſe repente proripiens in hoc ſe abdidit; Getae vero ipſum deſiderarunt. Quarto anno poſt rurſus adparuit, et Thraces omnia ipſi crediderunt. Aiunt quidam, Zamolxim ſeruiiſſe Pythagorae, Samio, Mneſarchi filio, et libertate donatum, iſta commentum fuiſſe. Terizi vero et Crobyzi credunt, animarum immortalitatem, et mortuos ad Zamolxin ire tradunt, quem rediturum eſſe aiunt, idque ſemper verum eſſe putant. Quamobrem ſacrificant et conuiuantur, quaſi defunctus ſit rediturus.

Zeno, Teleutagorae F. Eleates, philoſophus, vnus de illis, qui acceſſerunt ad Pythagorae et Democriti tempora; vixit enim LXXVIII Olympiade. Diſcipulus Xenophanis, aut Parmenidis. Scripſit ἔριδας *contentiones: enarrationem Empedoclis: aduerſus philoſophos de Natura.* Hunc aiunt inuentorem fuiſſe dialecticae, vt Empedoclem rhetoricae. Sed quum Nearchum, vel, (vt alii tradunt,) Diomedontem, Eleae tyrannum, euertere vellet, captus eſt. Interrogatus autem ab ipſo, linguam praemorſam ac reſectam exſpuit in tyrannum. Et in mortarium coniectus tundendo contritus eſt. Differunt Eleates (ab Elea Italiae) et Elaites (ab Elaea Aſiae in Aeolia.)

Zeno, Muſaei F. Sidonius, philoſophus ſtoicus [k]), diſcipulus Diodori Croni, magiſter Zenonis, Citiei, ſcripſit *apologiam Socratis et Sidoniaca.*

Zeno, Mnaſeae, vel Demii F. Citieus, ex Citio, Cypri ciuitate, philoſophus, ſtoicae ſectae auctor: (Supra, in ϛοᾷ) diſcipulus Cratetis, cynici, deinde Polemonis, Athenienſis. Obiit anno aetatis XC. ſubinde de cibo aliquid detrahens, donec prae virium infirmitate tandem periret. Oraculum de vitae genere conſulenti etc. (ſupra in συγχρωτίζεσθαι.)

k) Menagius ad Laërtium VII. 35. legit philoſophus ἐπικουρεῖος.

Digitized by Google

χρωτίζεσθαι.) Phoenix cognominatus eſt, quod Phoenices illius oppiduli incolae fuerint. Floruit ſub Antigono Gonata Olymp. CXX. Et prouerbium, *Zenone continentior*, Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. Hic nouae philoſophiae fuit auctor. Reuera enim omnes ſpecie vultus et grauitate et profecto etiam μακαριότητι beatitate, (apud Laertium [⁋] VII. 28. μακροβιότητι *longaeuitate*, ſuperauit. Obiit expers morborum et optima ſemper valetudine vtens

Zeno, Dioſcoridae F. Tarſenſis, vel, vt alii tradunt, Sidonius, philoſophus, diſcipulus Chryſippi, Tarſenſis, philoſophi ſtoici et ſucceſſor.

Zeno, Citieus, rhetor, an philoſophus, incertum. Scripſit *de ſtatibus cauſſarum; de figuris;* commentarium in Xenophontem, in Lyſiam, in Demoſthenem; de argumentis oratoriis.

Zeno, Alexandrinus, Iudaeus, ſed quum Iudaeorum genti nuncium publice remiſiſſet, vt apud ipſos receptum eſt more, per ipſorum ſynagogam die ſabbati aſinum album traduxit. Hic Zeno natura quidem aequus et bonus; ſed in eloquentia et diſciplinis tardior, ſemper diſcere cupiens et rogitans, ſed omnia propemodum ignorans etc.

Zeno, alius, Procli aequalis, genere Pergamenus, et ipſe natura ad diſcendum tardiore, bonus tamen et moribus compoſitis. Vter vero ipſorum Salluſtio cauſſam a Proclo diffidendi praebuerit, dicere non poſſum.

Zenobius, ſophiſta, qui Romae docuit ſub Hadriano, Caeſare. Scripſit *compendium proverbiorum Didymi et Tharrhaei, libris III.*[1]) Item graece *interpretationem hiſtoriarum Salluſtii*, hiſtorici romani et ipſius bellorum; *genethliacum in Hadrianum, Caeſarem*, et alia.

Zenodotus, Alexandrinus, grammaticus ὁ ἐν ἄστει vocatus. Scripſit *aduerſus ea, quae Ariſtarchus vt ſpuria in Homero reiecit; aduerſus Platonem de Diis; de Homerica conſuetudine: Solutiones Homericarum dubitationum; in Heſiodi Theogoniam*, et alia multa.

Zenodotus, Epheſius, poeta epicus et grammaticus, Philetae diſcipulus. Vixit ſub Ptolemaeo primo, et primus fuit Homeri corrector, (v. Küſteri not. 1. tom. II. pag. 8.) idem alexandrinis praefuit bibliothecis et Ptolemaei liberos inſtituit.

Zeuxippus. *Chriſtodorus*, heroicus poeta, ſcripſit ecphraſin ſtatuarum Zeuxippi. (libro V. Anthologiae epigrammatum graecorum obuiam. conf. Küſter. not. 6. l. c. p. 8.)

Zeuxis, quem Ariſtoteles Iſocratis tempore pictorem fuiſſe tradit, in Veneris templo Cupidinem, pulcerrimum roſis coronatum, pinxit.

Ζῆσαι δὶς, *bis vixiſſe* et reuixiſſe dicunt Herculem, Tyndareum et Glaucum: quidam etiam Aeſopum.

Zoilus ex Amphipoli, Macedoniae ciuitate, quae olim vocabatur ἐννέα ὁδοὶ, ſiue *nouem viae*, cognominatus Homeromaſtix, quod Homerum derideret, quapropter Olympiae ciues, ipſum perſecuti, de Scironiis ſaxis praecipitarunt. Fuit rhetor et philoſophus. Scripſit et quaedam grammatica, vt *contra Homeri poeſin libros IX. hiſtoriam a Theogonia vsque ad Philippi mortem: libros III. de Amphipoli.* Item contra [⁋] *Iſocratem, oratorem*, aliaque plurima, in quibus fuit et *Homeri vituperatio*.

Zonaeus,

1) V. Küſter. not. 7. tom. II. pag. 7. II.

Zonaeus ſcripſit *amatorias epiſtolas*, et *de ludo pilae*. Circumferuntur et aliae eius *epiſtolae ruſticanae*; ſed ab ipſius ſtilo recedunt.

Zoroaſtres, Perſomedus, ceteros aſtronomos ſapientia ſuperans et primus auctor Magorum nominis, apud ipſos recepti. Fuit annis quingentis ante bellum Troianum. Circumferuntur eius *libelli quatuor de natura; de pretioſis lapillis, vnus; praedictiones ſtellarum; apotelesmaticorum libri V.*

Zoroaſtres, aſtronomus ſub Nino, rege Aſſyriorum, qui optauit, vt igne coeleſti conflagraret, monuitque Aſſyrios, vt cineres ſuos ſeruarent; ſic enim fore, vt regno numquam exciderent, quod etiam nunc m) apud ipſos obſeruatur.

Zoromasdres, Chaldaeus ſapiens, ſcripſit mathematica et phyſica.

Zoſimus, Alexandrinus, philoſophus, ſcripſit *Chymeutica* ad Theoſebiam, ſororem, idque opus, ordine alphabetico ſcriptum, libris XXVIII. conſtat. A quibusdam id inſcribitur χειρόκμητα. Item *vitam Platonis.*

Zoſimus, Gazaeus vel Aſcalonites, ſophiſta, temporibus imp. Anaſtaſii. Scripſit *lexicon rhetoricum, et commentarium in Demoſthenem et Lyſiam.*

III. *Index Scriptorum, a Suida laudatorum, nonnullis locis Küſteriano plenior.*

A.

Acacius, ſophiſta. v. Λιβάνιος.

Acacii, Caeſareae epiſcopi, liber de orthodoxa fide. Ἰοβινιανός.

Achaeus.

Ἐν Ἴριδι. v. Βοῦς ἕβδομος.

Ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ. v. Ἐλελεῦ.

Acuſilai ſcripta ſuppoſititia. Ἑκαταῖος. Ἱστορῆσαι.

Aelianus. v. Ἀβληχρόν. Ἁβρῶς. Ἄγεται. Ἀγονία. Ἄγριος. Ἄθωρα. Ἁδρόν. Ἀετιδεῖς. Ἀθληταί. Ἀκκιζόμενος. Ἀκμή. Καλεῖ. iterum. Ἀκόλαστος. Ἀλῆται. Ἀλοῶ. Ἄμαχον. Ἀμφισβητεῖν. Ἀναβολή. etc.

Aelianus ἐν τῷ περὶ προνοίας. v. Ἀβασκάνιστος. Ὀργεῶνας. Σεμνά. Φιλήμων. Idem opus περὶ θείων ἐναργειῶν. v. Ἀνεμάξατο. ἐν τῷ περὶ ποικίλης ἀφηγήσεως. v. Ἀσέλγεια. Δῶς. Κάκη. Φιλιωθέντες.

[?] Aenigma, *vir non vir, auem non auem* etc. v. αἶνος.

Aeſchines. v. Ἀζήτητον. Ἀποβλεπόμενοι. Ἀσέλγεια. Αὐλεία θ. Ἀφοσιούμεθα. Ἐκκλητεύειν. Ἐξάγιστος. Ἐξαγώνιος. Ζηλοτυπεῖν. Θέμενος. Κίῤῥα. Λοιδίας. Οἴκημα. Περίπολος. Ταμίαι.

Ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ. v. Ἱκετηρία.

Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. v. Ἅμα. Ἀναγεῖς. Ἀντιγραφεύς. Ἐναγεῖς. διὰ τ. Ἐπιλαχών. Ἡγεμονία δικ. Θεωρικὰ χρ. Θεσμοθέται. Ἴσαι ψῆφ. Κεφάλαιον. Κεφάλαια. Μαργίτης. Ὁμηρεύοντας. Παραβάλοιτο. Παραγγελία. Πατρῴων. Πῆληξ. Προστρόπαιον. Πρυτάνεις. Φιλοῦργος.

Ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας. v. Νίκαια. Ὁλοσχοίνω. Ὅτι ξένος. Προστασία. Πυνθάνεσθαι. Στρατεία ἐν τοῖς.

Ἐν

m) Non magis verum hoc fuit Suidae aetate, quam Zoroaſtreos, quos memorat libros tunc apud Graecos ſuperfuiſſe.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. v. Ἀγρίους. Ἀρχαῖον. Δεῦρο. Ξηραλοιφεῖν. Παῤῥησία. Προφερεῖς. Φιμοί.
Aeſchinis, Socratici, dialogus Axiochus. v. Ἀξίοχος.
Aeſchylus. v. Ἀμφιμήτωρ. Ἄναξ. Ἀποφώλιοι. Δίκαιος. Δοκιμάσας. Αἵμους. Ἔνθ' οὔτε. Θανατῶν. Καλαῖς. Κάλλη. Κάπηλος. Λεωργός. Μέτοικοι. Ὀρθήν. Ὄρον. Πάγκοινος. Πλέκος. Πυραύστου. Ὑμνεῖν.
Ἀγαμέμνονι. v. Ἄγγαροι. Τρὶς ἕξ.
Εὐμενίσι. v. Εὐμενίδες.
Ἐν Ἠδωνοῖς. v. Αἰγίζειν. Ἠδωνίς. Μουσόμαντις.
Ἐν Ἰφιγενείᾳ. v. Κυδάζεται.
Ἐν Μυρμιδόσι. v. Ἀβδέλυκτα. Ἀποίμωξον. Τριέμβολον.
Ἐν Μυσοῖς. v. Ὀργεῶνες.
Ξαντρίαις. v. Ὀκτώπουν.
Ἐν Ψυχαγωγοῖς. v. Σταθερόν.
Aeſchylus ab Ariſtophane dictus ἀξύστατος. v. Ἀξύστατον.
Aeſopus. v. Ἀναβιῶναι.
Aeſopus, Mithridatis anagnoſtes, eius liber de Helena. v. Ἰχθύς. et Πάν.
Aetius v. Αὐξέντιος.
Agaclytus.
Ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. v. Κυψελιδῶν.
Agathias. v. Ἄ ἄ. Ἀγερωχία. Ἀδήλητος. Ἀλιγέρνης. Ἀλύειν. Ἀμηγέπη. Ἀμφιγνοεῖ. Ἀμφιθέατρον. Ἀνεκτά. Ἀντίξοον. Ἀντωπεῖ. Ἀπόμοιρα. Ἀποπορευτέα. Ἀπώνατο. Ἀτημελία. Αὐτοβοεί. Ἀφειδήσας. Βωμολόγος. Βρενθύεσθαι. Γαῦρον. Διαβησείοντας. Ἐλοιδορούμεθα. Ἔμβολον. Ἐναλλάγδην. Ἐν χρῷ. Ἐπικερτομοῦσι. Ἐπίκλημα. Ἐπίκληρος νόμος. Εὐκτόν. Ἐφεστρίς. Ἰθαγενής. Καπωκάρα. Κωκυτός. Κυματωγή. Λειποταξίου. Μεταμαθεῖν. Μετέωρα. Μισθαρνεῖν. Οἰκογενής. Οὗπερ. Παλιμβολία. Παλίωξις. Πάταγος. Περιόντας. Περιωπή. Προτροπάδην. Πυῤῥίχαις. Σεσαγμένην. Σπαλίωνες. Συγκροτεῖ. Συφεός. Τολμητίας. Φασκώλιον. Φρενήρης. Χήτει. Χοσρόης.
Ἐν Ἐπιγράμματι. v. Μέγας βασ.
Agapetus. Γενέθλιος.
Agapius. v. Γέσιος.
Agathinus, medicus. v. Ἀρχιγένης.
[ꝑ] Agathoclis, Atracii, ἁλιευτικά. v. Κικέλιος.
Agreſphon.
Ἐν τῷ περὶ Ὁμωνύμων. v. Ἀπολλώνιος ἕτερος.
Alcaeus. v. Ἀλαζών. Ἀρήϊος. Βληχρόν. Θεράπναι. Θυμὸς ἑπταβ. Πιτυάνη Σκυθικαί. Τετύφωμαι. Χρήματ' ἀνήρ. Χρήματα.
Ἐν τῷ Κωμῳδοτραγῳδῷ. v. Ἀδηφαγία.
Alcidamas. v. Πρωταγόρας. Πυθμήν.
Alcman. v. Χθονία. Ψιλεύς. Ἐλατήρ.
Alexander, Aetolus. v. Φλύακες. Ἄρατος
Alexander, Aphrodiſienſis. v. Διεξοδικούς.
Alexander, Polyhiſtor. v. Μωσώ. Ὠλήν.
Alexandrides.
Ἑλένῃ. v. Ἀβέλτερος.
Πεισάνδρῳ. v. Ἀρεοπαγίτης.
Alexis. v. Ἀναλαμβάνειν. Ἀνθρακία. Ἄπια. Ἐκκόψαι. Ἐπιλησμότατον. Ἰσχυρίσκος. Ὀφθαλμὸν ἐπ. Προσέκοψεν. Σινώπη Σπουδάζω. Τρίπος. Φιλοτησία. Ψυχικός.
Ἀτθίδι. v. Μᾶλλον μ.
Πεζονίκῃ. v. Μᾶλλον μ.
Amerias. v. Διακόνιον.
Amipſias. v. Ἄκοπος. Ἀναβιβῶμαι. Ἀνήκει. Ἀνίστη. Λύκις.
Μοιχοῖς. v. Ἀναψυχῆναι. Ἀνεῴγεισαν. Καββαλών.
Ammonius. v. Ἐσχάρα.
Ammonius, Hermiae F. v. Αἰδεσία.
Amphis. v. Νεανισκεύεται.

Anacharſis,

Digitized by Google

Anacharſis, Scytha, philoſophus, qui ancoram et rotam figlinam inuenit, et Croeſi vixit temporibus. v. Ἀγκυραν.

Anacreon. v. Ἑρμαῖος. Θωρήξασθαι. Μυσάχνη. Τὰ Ταντάλυ.

Anagallis, Corcyraea grammatica. v. Ὄρχησις.

Anaſtaſius, Silentiarius, poſtea imperator, Eutychis opinioni adhaerens. v. Φατρία.

Anaxagoras. v. Ἀποκαρτερήσαντα.

Anaxandrides. v. Νεκτάριον.

Anaxilas. v. Ἀντίκρισις. Ψηλαφίζει.
 Ὥραις. v. Μᾶλλον μ.

Anaximenes.
 Ἐν α΄. τῶν Φιλιππικῶν. v. Πεζαίτερος.
 Ἐν ζ΄. τῶν περὶ Φίλιππον. v. Μάχαιρα.

Andocides. v. Ἀναυμαχίυ. Ἀναρθιασμένον. Ἀρετή. Ἐπεσκήψατο. Ἑταιρεία. Λογισαί. Νεώρια. Σκάνδιξ.

Andron.
 Ἐν Τρίποδι. v. Σαμίων δ.

Androtion. v. Βυφόνια. Συγγραφεῖς.
 Ἐν ἕκτῳ Ἀτθίδος v. Νεῶσι.

Anniceris. v. Ἀρίσιππος.

Anonymus.
 Ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῶν Ἁγίων δισμυρίων. v. Ἀταφεία.
 Ἐν β΄ Φιλοσοφυμένων. v. Ἐμποδών. (Hierocles apud Apoſt. VIII. 20.)
 Ἐκ τῦ βίυ τῦ Χρυτοσόμυ. v. Κυριόσσυ.

Antagoras, Rhodius. v. Ἄρατος.

Antigonus, Caryſtius. v. Ὠτοθλαδίας.

Antimachus. v. Ἀδράστεια. Ἀνατυπῶσαι. [⁋] Πῶρος. πάθος. Σταθερόν Ταλαίπωρος.
 Ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ. v. Ὀργεῶνες.

Antiochus, philoſophus. v. Λέκυλλος

Antipater, Theodori, athei, diſcipulus. v. Ἀρίσιππος.

Antiphanes. v. Ἀλυργιαῖον. Ἀμαρτυρήτυς. Ἀποδικεῖν. Τρίτῳ καὶ τ. Ὑπέρχολος.
 Ἀγροίκοις. v. Ῥαγδαίυς.
 Εὐθυδίκῳ. v. Ξενιτευομένυς.
 Λευκαδίῳ. v. Ἀνάρισος.

Antiphanes, iunior. v. Ἄβιος. Ἀδιάσατον. Ἀεισεσώ. Ἄκαρ. Ἀκροᾶσθαι. Ἅμα. Ἀναγινωσκομένυ. Ἀνήκει. Ἀξιοῖ. Ἄοπτα. Ἀπαθή. Ἀπεγένετο. Ἀποδιδόμενοι. Ἀποκρίθητι. Ἀπολαύειν. Ἀποτειχίζων. Ἄττα. Αὐλίζεται. Ἀχαρισεῖν. Βάσανος. Δεκατευτάς. Διάθεσις. iterum, Διάστασις. Διετείνοντο. Δυσάνισος. Ἔμβιον. Ἐμποδών. Ἐν βραχεῖ. Ἐπαγγελία. Ἐπαλλάξεις. Ἐπεσκήψατο. Ἑρμαῖος. Εὐθυωρόν. Εὐόφθαλμον. Ἡμιολισμός. Ἱκετεύω. Καταλαβεῖν. Μοχθηρός. Ὀκνῶ. Πατρώων. Προσφορά. Συνήγορος. Τελεσθῆναι. Τέως. Φηλώματα. Φορίνη. Χρημάτων.
 Ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας. v. Ἄγει. Ἀδέητος. Δεήσεις. Αἰεισεσά.
 Ἐν Ἀληθείας β΄. v. Γρυπαίνειν. Διάθεσις.
 Ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ τῆς Δωροδοκίας. v. Τέως.
 Ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ τῦ Μύρυ. v. Ἄττα.
 Ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῦ Δικαιογένυς κλήρυ. v. Τέως.
 Ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένην γραφῇ. v. Κελέοντες.
 Ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίυ Ἔνδειξιν Ἀπολογίᾳ. v. Μοιροδοκῆσαι.
 Ἐν τῷ περὶ Μεταστάσεως. v. Στασιώτης.
 Ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. v. Στεφάνη.
 Ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας. v. Ἀνδρία. Ἵνα. Θεαιδέστατος. Θωπεία. Σκιάποδες.
 Ἐν τῇ Παραινόμων Κατηγορίᾳ. v. Δεῦρο.
 Ἐν τῷ Πολιτικῷ. v. Εὐσύμβυλος.
 Ἐν τῷ περὶ Προνοίας. v. Ἀναθέσθαι. (Sed ibi lege, περὶ Ὁμονοίας.)
 Ἐν Προοιμίοις. v. Αἰσθέσθαι. Μοχθηρός. Ἅμα.
 Ἐν τῷ Σαμοθρᾳκικῷ λόγῳ. v. Σαμοθρᾴκη.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ τῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρυ. v. Ἀπόταξις.

Antonius, monachus. v. Ἀμῶς.
Apellas, Ponticus. v. Ῥοδώπιδες.
Aphthonii filii, Sabinus, ſophiſta, et Sergius, patricius. v. Σέργιος.
Appion. Σπιλάδες. Σφάραγον. Τρίγληνα.
Ἐν Ἐπιγράμματι. v. Ἀγύρτης.
Ἐν τῷ περὶ Μάγου. v. Πάστης.
Apollodorus, v. Ἀμφιφῶντες. Ἀνάστατοι. Κάλυμνος. Κύβος. Κύρβεις. Κύρβεις αἱ τ. Λαρινοί. Ὀσφύς. Ῥάξαι. Ταυροπόλαν. Φεῦδος Χόες. Ἑορτή
Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν Ἑταιρῶν. v. Φανοστράτη.
[¶] Ἐν ἕκτῳ περὶ Ἐπιχάρμου. v. Καρδιώττειν.
Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑταιρῶν. v. Νάννιον.
Ἐν τοῖς περὶ Θεῶν. v. Μεσαγωγία.
Apollodorus, Caryſtius.
Ἀποκαρτεροῦσι. v. Σπουδάζω.
Ἀπολιπούσῃ. v. Ἐγκομβώσασθαι.
Apollodorus, Cyrenaeus. v. Ἄντικρυς. Βδελύσσω.
Apollonius. v. Λίσπη. Μετά. Ὑδροφορία. Χαλκεῖα.
Apollonius, Archibii. v. Ἀπίων.
Apollonius Tyanaeus. v. Ἀναξαγόρας γοητεία.
Apollonius, Rhodius. v. Μαρσύας ἐν τ. Μασχαλισθῆναι.
Ἐν Ἀργοναύταις. v. Λυγκέως.
Apollophanes. v. Ἀδελφειός. Ὑπωπιάζω.
Apoſtolus, v. Κακία. Κακοήθεια. Καταβραβεύεσθαι. Καταλαλιά. Κατανυγῶ. Νέμος. Ξένος. Ὅπλα φ. Ὀψώνια. Παρέδωκε. Παρεισελθεῖν. Περπερεία. Πολλὰς ἐπιτρ. Πονηρία. Πονηρόν. Ὑπεραίρομαι. Ὑπερήφανος. Ὑπόστασις. Ὑπωπιάζω. Φθόνος. Φόνος. Φύσις. Ψυχικός.
Appianus. v. Ἀλλαξάμενος. Ἀλιτενής. Ἀλλόκοτον. Ἀλωνευόμενος. Ἀναλαμβάνειν. Ἀνεζεύγνυ. Ἀπαξιῶν. Ἀποφράδες. Ἀφάπτειν. Ἀχρηστία. Ἀψαύστως. Ἀψιμαχία. Βλάσφημος. Δείσαντες. Διέφερον. Δικαιοῦν. Δοξοκοπία. Ἐγχρόνων. Ἐδοκίμαζεν. Ἐθελοκάκως. Ἔκνισεν. Ἔνθους. Ἔνσπονδος. Ἐντελεῖς. Ἐπαφρόδιτος. Ἐρέθισμα. Ἔστι μέχρ. Εὔζωνοι. Εὐσταθῶς. Ζῆλος. Ἰδιόξενος. Ἰέντες. Ἱλαρός. Θησαυρούς. Κληροῦχον. Κώθων. Λιφαιμεῖ. Λυπρόν. Μετριοπαθεῖν. Νεαλής. Νεργόβριγες. Οἴ, περισπ. Οἰστροῖ. Ὤσατο. Πάρεσις. Παρήγγελλον. Παρορκῆσαι. Πιθανούς. Πιμελή. Πίμπραται. Προθῆβας. Πρόρριζα. Προσήσεσθαι. Ῥουτίλιος. Συνήδομαι. Συνίστωρ, Σύφαξ. Τετρύσθαι. Τύπος. Ὑφίσταται. Χρηματίζει. Ψαφαρόν.
Apſines, Gadarenus. v. Φρόντων.
Aquila. v. Ἐκουσιάζομαι. Κνίζον.
Araros. v. Ἑωθός. filius Ariſtophanis: comici. v. Ἀριστοφ.
Ὑμεναίῳ v. Ἀναθεῖναι.
Aratus. v. Γυρῖνοι Χειμὼν ὀρνιθ.
Archias, Alexandrinus, grammaticus. v. Ἐπαφρόδιτος.
Archilochus. v. Ἃ ἆ. Ἰσμαρικὸς οἶνος. Κάθαρμα. Καταπροίξεται. iterum. Κύφωνες. Μυδαλέας. Μυσάχνη. Ξενία. Παλίνσκιος Πυρρώνειοι. Σκανδάληθρα. Τήνελλα. Φεψάλῳ.
Archippus. v. Διαβάλλεται. Ἑωθός.
Architas in Τιμαχίδας.
Arete. v. Ἀρίστιππος.
Ariſtagoras. v. Χίλων.
Μαμμακύθῳ. v. Ἀνθέων.
Ariſtarchus. v. Δερμιστής. Δέρτρον. Ἦδ' ἔς. Ὄνου πόκαι. Ὀξυθυμία. Πράμνιος. Ταυροφάγος. Ταχυβάμονας. Demetrii Ixionis et Dicaearchi, Lacedaemonii, magiſter. v. Δημήτριος. Δικαίαρχος. Ariſtophanis, Byz. diſcipulus. Ἐρατοσθένης.
Ariſtias.
[¶] Κύκλωπι. v. Ἀπώλεσας.

Ariſteus,

Ariſteus, poeta, qui Piſandro ſua ſuppoſuit v. Πείσανδρος.

Ariſtides. v. Εἰς κόρακας. Ἀδριανός.

Ariſtippus, Cyrenaeus. v. Αἰσχίνης.

Ariſtis. v. Ἐρατοσθένης.

Ariſto, Chius. v. Τέλος.

Ariſtocles.

Ἐν τῷ ϛ′ περὶ Φιλοσοφίας. v. Σωτάδας.

Ariſtodemus, Eleus, Thebanarum rerum ſcriptor, v. Ἑλλανοδίκαι. Τελμισσία. Χρήματ᾽ ἀνήρ. (add. ad voc. *Ariſtoph.* grammat. notata.)

Ariſtomenes.

Ἐν Βοηθοῖς. v. Ψαμμακοσιογάργαρα.

Ariſtonicus. v. Ἀκοστώσαις.

Ariſtophanes. v. Ἆ ἆ. Ἀβελτερώτατος. Ἄβυσσος. Ἀγάθων. Ἁγίζων. Ἀγκύρισμα. Ἄγλιθες. Ἀγοράζω. Ἀγοραῖος νοῦς Ἀγώνισμα. Ἀγριοποιόν. Ἄγροικος ὀργήν. Ἀδαξῆσαι. Ἀδεκατεύτους. Ἄλεπτον Ἀερονηχεῖς. etc.

Ἐν Ἀμφιαρέῳ. v. Ἀχηνία. Τοῦ. Τοῦτο κ. Φλέων. Φρυνώνδας.

Αἰολοσίκωνι. v. Ἀγοράσαι.

Ἀναγύρῳ. v. Ἀμφιανακτίζειν. Ἀπληγιος. Ἀρχεῖοι. Ξυννένοφε. Ὁδοῦ παρούσης. Ὀρθοπλήξ. Παραλοῦμαι.

Ἀνταγωνισταῖς. v. Ἄλις.

Ἀχαρνεῦσιν. v. Ἀγορανομίας. Ἀνθηρά. etc.

Βαβυλωνίοις. v. Ῥοθιάζουσι. Σαμίων δ. Σιμός.

Βατράχοις. v. Ἄβυσσος. Ἀγνῶτα. etc.

Γεωργοῖς. v. Ἀτρέα. Τοῖς Ἱπποκράτους.

Γήρᾳ. v. Σπλεγγίς.

Δαιδάλῳ. v. Εὐρύβατος πον. Οὐ σκιά. Ὑπηνέμια.

Δαιταλεῦσι. v. Ἀναλισκεῖν. Ἀνάστατοι. Αἰγέα. Ῥαγδαίους. Σεῖσαι. Στλεγγίς. Τροπίας. Χαρίσιον.

Δαναΐσι. v. Ἀργύρειος. Ἀταλαίπωρον. Αὔλειος. Κλειταγόρα. Λυγκέως. Τοῦ. Τοῦτο κ. Χύτραις ἴδρ.

Εἰρήνῃ. v. Ἀγῆλαι. Ἀνάπαυστοι. Ἀναρριχᾶσθαι. Γλίσχρον. Δημιουργοί. Αἴρειν. Ὀγκύλλεσθαι. Ὡρακιάστας.

Ἥρωσι. v. Ἀμφορεαφόρους.

Θεσμοφοριαζούσαις. v. Ἄλγησις. Ἀλφάνει etc.

Θεσμοφοριαζούσαις β′. v. Λακωνίζω. Λύκος ἔχανεν.

Ἱππεῦσιν. v. Ἀλιτήριος. Ἀρίβαλλος, etc.

Κενταύρῳ. v. Πρόδικον.

Κωκάλῳ. v. Ὧδε. Πάμαλα.

Λημνίαις. v. Ἀπεχρήσατο. Ὦ νῦν θερμοί. Χρή Ψαμμακοσιογάργαρα.

Λυσιστράτῃ. v. Ἐξεπιώκατον. Κεκωδωνισμένος. Κωμῆται. Κύνα δ Λέκιθος. Λόχμη. Λόχος. Λυκόποδες. Μελανίωνος. Ὅσιον χ. Πακτοῦν. Πάσῃ τέχνῃ.

Νεφέλαις. v. Ἀγρεία ἀειδή. Ἀθηναίων δυσβ. etc.

Νήσοις. v. Διαθήκην διαδ. Ἐξέχειν τὸν ἡ. Ξυννένοφε.

Ὁλκάσι. v. Εὔαθλος. Ἦα.

Ὄρνισι. v. Ἀγορανομίας. Ἀγχιστεία. etc.

Πλούτῳ. v. Ἀγοράζειν. Ἀγύριος. etc.

Πολυείδῳ. v. Ἀνάριστος. Ἔρημον ἐμβλ.

Ἐν Προαγῶνι. v. Σταθερόν.

Σφηξίν. v. Ἀποφυσήσας. Ἀτηρότατον. [ℓ] Ἐγγαστρίμυθος. Ἐμφερέστατος. Ἐξέχειν τὸν ἧλ. Ἐφόλκια. Ὀροφή. Παραβολὴ πραγμ. Σοῦ.

Ταγηνισταῖς. v. Ἀπασκαρίζειν. Ἀποχρώντως. Ἀφύα. Θωπεύει. Παραιξοροῦσιν. Πρόδικον.

Τριφάλητι. v. Τοῖς Ἱπποκράτους. Τῶν τριῶν.

Φοινίσσαις. v. Ἀκαλήφη.

Ariſtophanes, grammaticus, v. Μασχαλίσματα. Προκώνια. Eratoſthenis diſcipulus. Ἐρατοσθένης. Ariſtarchi praeceptor. v. Ἀρίσταρχος.

Ἐν β' Θηβαϊκῶν. v. Ὁμολώϊος. n) Ὕης.

Pſeudoariſtophanius. Ἀρτεμίδωρος. Τιμαχίδας.

Ariſtophon.
Πυθαγοριςῇ. v. Πυθαγόρα τὰ σ. in fin.

Ariſtoteles. v. Ἀδοξότατα. Ἀνάλογον. Ἀντεπιχειρεῖν. Ἀντιπελαργεῖν. Ἀντιςρόφυς. Ἀντιτυπῆσαι. Ἀξίωμα. Ἁπλῷ λόγῳ. Ἀρχὴ π. Ἀρχὴ ἄνδρα. Ἀχάνη. Βλάκα. Βυλεύσεως. Δατεῖσθαι. Δεκατεύειν. Διάθεσις. Δωδωναῖον. Δυσκολαίνει. Αἴτησις. Ἐκ περιυσίας. Ἐναντία. Ἔντευξις. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπιτίμησις. Εἰς κόρακας. Ἰσόκωλον. Θέτις. Κατασκευάζειν. Κεφαλισμός. Κίνησις. Κοτίνῳ ςεφ. Λῆμα. Λίθος. Μασσαλίας. Μετριοπαθεῖν. Μορῶν. Νάννος. Νέμει. Ὀλέκρανον. Ὀσφύς. Ὀφθαλμός. Ὡς ἔπος εἰπ. Περιυσία. Πνευματικόν. Πόθεν. Σωφροσύνη. Ταμίαι. ἀρχή τις. Τενέδιος ξ. Τὸ μηλιακόν. Τροφή Τριττύς. Ὑπέχει. Φαντασία. Φαιόν. Φοινικίδα. Φυσικὸς λ. Ψυχή.
Ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. v. Κύρβεις. Λυκόποδες. Παράςασις. Περίπολος. Πρόεδροι. Σῖτος. Στρατεία ἐν τοῖς. Ὑπὲρ τὰ Καλλικρ.
Ἐν τῇ Ἀποδεικτικῇ. v. Ἐπιςήμη. ὅτι φησ. Ἐν Διδασκαλίαις. v. Ὄνυ σκιά.
Ἐν τῷ περὶ Δικαιοσύνης. v. Εὐρύβατος. πον.
Ἐν τοῖς περὶ Ζώων. v. Ἀκαλήφη. Ἀλκυονίδες. Κεςρεῖς. Κοβαλία. Ψαθαρόν.
Ἐν Ἠθικοῖς. v. Ἄνθρωπος. Τὸ προσηγ.
Κατηγορίαι. v. Ἀέτιος.
Ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θετταλῶν πολιτείᾳ. v. Τετραρχία.
Ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ. v. Σκυτάλη.
Ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ. v. Τύραννος.
Ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. Ἄνακτες.
Magicus Antiſthenis, Ariſtoteli a quibusdam tributus. v. Ἀντισθένης.
Ἐν τοῖς κατὰ τὰ Φυσικά. v. Ἐπιςήμη. ὅτι φ.
Ἐν τῇ Μηλιέων πολιτείᾳ. v. Τῶν φιλτάτων.
Ἐν τῷ περὶ μνήμης καὶ ὕπνυ καὶ καθ' ὕπνυ μαντικῆς. v. Μνήμη.
Ἐν τοῖς περὶ Πολιτείας. v. Ἐσχατιάν. Πάρεδρος.
Ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. v. Σαμίων δ.
Ἐν Συρακυσίων πολιτείᾳ. v. Καλλικύριοι.
[¶] Ἐν τοῖς Τόποις. v. Εὔνυς. Εὔψυχος. Ὁμολογία. Προαίρεσις. Ταυτόν. Ὑπόληψις.
Ἐν β' τῶν Τοπικῶν. v. Χαλεπώτατον.
Ἐν ταῖς πρὸς Φίλιππον Ἐπιςολαῖς. v. Ὅτι ξένυς.
Ἐν τοῖς Φυσικοῖς. v. Εἴδησις.
Ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς. v. Ἀγαθῦ δαίμ.

Ariſtoxenus. v. Σκολιόν.

Arnuphis, Aegyptius. v. Ἰυλιανὸς ὁ Περγαμηνός.

Arrianus. v. Ἀλέξανδρος. Βυλυτός. Ἐπαινέτης. Ἐπιφρασθείς. Φαύλη ναῦς.

Artemidorus. v. Τευτάζειν.

Aſclepiades.
Ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν. v. Ὀρφεὺς Κροτ.
Ἐν ς' Τραγῳδυμένων. v. Ῥητίαρχος.

Alius Aſclepiades, iunior. v. Γενέθλιος, Ἡραΐσκος.

Athenaeus.
Ἐν Δειπνοσοφιςαῖς. v. Ἀριςώνυμος. Ἀρχέδικος. Διοκλῆς. Ἐπιγένης. Ἐπίλυκος. Ἐπίνικος. Ἔριφος. Εὐάγγελος. Εὐθυκλῆς. Εὐσχήμων. Εὔφρων. Ἡγήμων. Ἡγήσιππος. Θεόγνητος. Καρκίνος.

n) Sed ibi legere iubet *Ariſtodemi* nomen *Dorvill.* in nouis miſc. obſſ. III. pag. 159. adſentiente *Valcken.* ad Eurip. Phoeniſſ. ſchol. verſ. 1120. *Harl.*

νος. Λύσιππος. Μνησίμαχος. Ναΐς. Νικόστρατος. Νωγαλέον. Ξέναρχος. Ὠφελίων. Πάμφιλος, ἔτος. Πλάτων. Ἀθ. Πολύευκτος. Ῥώμη. Σαννυρίων. Σώπατρος, Κωμ. Σώπατρος. παρ. Σωτάδης. Σώφιλος. Σώφρων, κ. Στράττις. Τελέσης. Τηλεκλείδης. Τιμόθεος Ἀθ. Τιμοκλῆς ἔτ. Φίλιππος, Κωμ. Φόρμος. Συρ. Φοινικίδης. Χαιρήμων.

Ἐν τῷ β΄ τῶν Δειπνοσ. v. Βράβηλα.

Ἐν γ΄. v. Δαμόξενος. Δεξικράτης.

Ἐν ι. v. Διόδωρος. καὶ αὐτ.

Ἐν ιά. v. Δαμόξενος.

Ἐν ιβ΄. v. Διόδωρος. καὶ αὐτ.

Athenodorus, Arati pater, et alius, frater. v. Ἄρατος.

Ἀττικιανοί. v. Ναυκραρικά.

B.

Babrius. v. Ἀμᾷν. Ἄνωθεν. Ἆσθμα. Ἀχαΐνη. Γέρανος. Δάπτω. Ἑκάστοτε. Ἔκθορεν. Ἑταιρεία. Εὐλαί. Ἠΐων. Ἧρα. Καμειραία. Κνηκίας. Κωλώτης. Κωμῆται. Κωτίλλω. Κρίμνον. Νεβρείην. Νεβρός. Νέμεσις. Ὀνεία. Παλαμναῖος. Πανθοίνην. Πετάβρα. Πίθηκος. Πρίων. Πυῤῥίχαις. Σαράκοι. Σπῆλυγξ. Στελεόν. Ταναγραῖοι. Τιττυβίζεται. Τριγχός. Φωλάδι. Φριξότριχα. Vide etiam infra *Fabulae*.

Bacchylides. v. Εἴδωλον.

Baſilicus. v. Γέσιος.

Baſilius. v. Ἐχεννηίς. Καταδυναστεύει. Στραγότερος.

Baſilii M. laudatio funebris. v. Ἄβαρις.

Baton. v. Πυθαγόρας. Ἐφέσιος.

Bion, philoſophus. v. Ἀγκών.

Bion, tragicus, Aeſchyli F. v. Αἰσχύλος.

Botrys, v. Δημοχάρης.

Bryſonis, Achaei diſcipulus. v. Κράτης.

C.

Caddus, hiſtoricus. v. Χειρίζω. (Sed ibi ſcribendum eſt Κάνδιδος.)

Caelius, Alex. Aegaei F. v. Ἀλέξανδρος.

Callias. v. Ἀράχνη. Ἐλλεβοριᾷν.

Κύκλωψιν. v. Ἀράχνη.

[‽] Callimachus. v. Ἄ ἄ. Ἀδμωλία. Ἀλετρίβανος. Ἀμιθρῆσαι. Ἀπεσώ. Ἀποβράσματα. Ἀπ᾽ οὔατος. Ἀράχνη. Ἀπαστοί. Ἄστρια. Ἄσυρον. Γόντα. Δαναά. Δεινόν. Δύη. Ἐγκυτί. Ἑκάλη. Ἐκόησεν. Ἐλελεῦ. Ἐπικλινές. Ἐρωεῖς. Εὐρώς. Εἰκαία. Ἴπνια. Κατηναρισμένας. Κολουραία. Κολωνάων. Κόροιβος. Κτεῖς. Κυκλίων. Κύφελλα. Μαραθών. Μή. Νωτάμενος. Οὐ γάρ. Ὠλήν. Περιδέξιος. Περιπτυχύναντες. Πονηροῖς. Πορθμήιον. Πρώ. Ποίη. Σέβας. Σιμωνίδης. ὅπως Τάλις. Ψύδος.

Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων. v. Ἀκτία.

Ἐν Βαρβαρικοῖς Νομίμοις. v. Φάσηλος.

Ἐν Ἑκάλῃ. v. Ἁρμοῖ που. Αἴθ᾽ ὄφελε. Ἱμαῖον. Κωλιάς. Καμῆται. Μύωψ. Ναὶ μὰ τό. Σῦφαρ. Vide et Ἑκάλη. Ἐπαύλια.

Ἐν τοῖς Ἐπιγραμματίοις. v. Ὑμεῖς. ἃ M.

Ἐν Ὕμνοις. v. Ἀγορανομίας.

Ἐν Χωλιάμβοις. v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

Callimachi diſcipulus, Ariſtophanes, grammaticus. v. Ἀριστοφάνης. In Callimachum ſcripſit *Aſtyager*. In eius epigrammata Ἀρχίβιος.

Callinicus, ſophiſta. v. Γενέθλιος.

Calliſthenes. v. Ἀναγκαῖον. Ἀναρᾶσθαι. Ἀνώγεων. Βόθυνος.

Ἐν β΄ Περσικῶν. v. Σαρδανάπαλος.

Calliſtratus. v. Ἁπλᾶς ἐπιφυλλίδα. Ἡ γλῶττα. Ἰσοκράτης. Ἀμύκλα. Μέτων. Ὄρθρον. Σελάχιον. Φιλόξενος Εὐλητ.

ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. v. Ἑρμαῖ.

Candidus, hiſtoricus. Vide ſupra *Caddus*.

Cantharus.

Θησεῖ. v. Ἀθηναίας.

Caucaſus. v. Λήμνιον.

Cephalus, rhetor. v. Ἐπιτίμια.

Cephiſodo.

Cephiſodorus.
'Αμαζόνι. v. "Ονος ὕεται.
Cercops, pythagoreus. v. 'Ορφεύς.
Chaeremon, philoſophus, Neronis praeceptor. v. 'Αλέξανδρος, Αἰγαῖος.
Chaeremon.
Τερσίτη. v. 'Ως οὐχ ὑπάρχων.
Chamaeleon.
'Εν τῷ περὶ Θέσπιδος. v. Οὐδὲν πρὸς τὸν Δ.
'Εν τῷ περὶ Σατύρων. v. 'Απώλεσας. 'Αρίστιος Κυκλ.
Charax, hiſtoricus. v. "Ομηρος.
Charmides. v. "Αδην.
Chionides.
"Ηρωσι. v. "Αγνος.
Chryſippus. v. Κέρκωπες. Τιμωροῦντος. Χάρμος. Θέσις. 'Αθήναιος.
'Εν τῷ περὶ Καλοῦ καὶ 'Ηδονῆς. v. Λασταυροκάκκαβον.
'Εν τῷ ιβ' τῶν φυσικῶν λόγων. v. Πρόληψις.
'Εν τῷ περὶ χρησμῶν. v. Νεοττός.
Chryſoſtomus. v. Βδελυγμία. Διαπεφώνηκεν. Κατανυγῶ.
'Εν τῇ 'Ερμηνείᾳ τῆς πρὸς Κορινθίους 'Επιστολῆς. v. Λόγια.
Cineſias, poeta dithyrambicus. v. Κατατιλᾶ,
Clearchus. v. 'Υπὲρ τὰ Καλλικράτους.
'Εν τῷ περὶ Οἴνων. v. Νεοττός.
[☛] Clearchus, Solenſis. v. Χάρμος. 'Αθήναιος.
Clemens. v. Ζάλην. "Ηρας δὲ ὁ. Παλίμβολος.
Clementis, Stromatei liber. v. Λεόντιος μοναχός.
Clidemus. v. "Απεδα. 'Ηπέδιζον. Πύκνη. "Υης.
Clitarchus. v. Σαρδώνιος.
Clitodemus. v. 'Επὶ παλλαδίῳ.
Crantor, philoſophus. v. Θέσεις. Σκίφη.
Craterus. v. Ναυτοδίκαι.
'Εν ἐννάτῳ τῶν Ψηφισμάτων. v. Νύμφαιον.
Crates. v. 'Αλκμάν. 'Ανεβίω. 'Αψάλακτος. Γυπαρίοις. Διαβάλλειν. Διαψαλάτεσθαι. Παρουσία. Προκώνια. Σαρπηδονία.
'Εν τῷ περὶ 'Αθήνησι Θυσιῶν. v. Εἰρεσιώνη. Κυνήειος.
'Εν Γείτοσι. v. "Υς διὰ ρ.
"Ηρωσι. v. 'Αθάρα.
Παιδιαῖς. v. "Αλλο ἕτερον.
Τόλμαις. v. "Ονος ἐν μελ.
Crates, Ariſtarchi, grammatici, aemulus. v. 'Αρίσταρχος.
Crates, Thebanus. v. 'Αναξαγόρας. 'Απολλώνιος.
Cratinus. v. "Αναλτον. 'Ανατεῦσθαι. 'Αναπίπτειν. 'Ανεπτεροῦτο. "Ανθρωπος λυπησελ. "Ανεργοι. "Αξιος λαβεῖν. 'Απαλλάξας. 'Απεχεῖσθαι. 'Απορεῖν. Βάδιζε. Βῶσον. Δραπέτης. Αἴγλη. Αἲξ οὐρανία. 'Εγκυρῆσαι. 'Εξόδιοι. 'Επινίκιζε. 'Επιλησμότατον. Εὗρεν. Κλεισθένους. Κοννᾶς. Λέρνη θ. Μισήτην. Ναξιουργής. 'Ολόφωνος. "Ω τάν. Παιδικά. Πολύμνηστος. Πρόσισχε. 'Ρύβδην, 'Ρύγχος. Σφακελίζοντες. "Υπουλα γ. Ψαμμακοσιογάργαρα. Ψύρα.
'Εν 'Αρχιλόχοις. v. Διὸς ψῆφος.
Βουκόλοις. v. 'Ανθρακάς. 'Ανεσίαν. 'Αποκτιννύναι.
Δηλιάσι. v. 'Ραζεῖν.
Διδασκαλίας. v. 'Αναρύπτειν.
Διονυσαλεξάνδρῳ. v. 'Ανεπάγγελτος. "Αννησις.
Δραπέτισι. v. 'Αμαρτεῖν. 'Ανεικάσασθε. 'Αποπάτημα. Κυβηλίσαι. "Ονος ὕεται. "Ωδε.
"Ηρωσι. v. 'Ανεκάς.
Θράτταις. v. 'Οκτάπουν.
Μαλθακοῖς. v. Κυλλοῦ π.
'Εν Νεμέσει. v. Χαίρις, κιθ.
Νέμεσις. v. 'Αλώπηξ. 'Αποσεματίζειν. Χρή.
'Οδυσσεῦσι. v. "Αθυρμα.
Πανόπταις. v. 'Εκκαίδεκα. Παιδικά.
Πυθαγορίζούση. v. Ξενοφάνης.
Πυλαίᾳ. v. Εὗρεν. Τὸ παρὸν ε.

Πυλαίοις. v. Ἀμύνασθαι.
Πυτίνη. v. Ἀράχνη. Ἀφέλεια. Δεσμώτης. Δωδεκάκρουνον.
Σεριφίοις. v. Ἀμοργοί. (Σερίφοις.) Σταθερόν. Τελενικῆσαι.
Τροφωνίῳ. v. Αἱρεσθαι.
Χείρωσι. v. Οὐρανία αἲξ. Πανδελετίους. Ῥαδαμάνθυος.
Ὥραις. v. Μαρίλη. Παιδικά. Πυρορραγής. Ταῦτα πράσσων.

Creon.
Ἐν α΄ Ῥητορικῶν. v. Ἐγκεκορδυλημένος. Νοδάριον. Φακιόλιον.

[?] Criton.
Ἐν Γετικοῖς. v. Ἄρτι, τοῦ ἀρτ. Βοιωτίαις. Γέσσοι. Δεισιδαιμονία. Ἐνεμημένων. Καθισάμενος.

Crobylus. v. Ὀψοφαγία. Τιμαχίδας. Ῥόδ.

Cteſias.
Ἐν Περίπλῳ Ἀσίας. v. Σκιάποδες.

Cyclus epicus. v. Τευμισία.

Cyprius poeta. v. Οἶνος ὤνωμ.

Cyrillus Magnus. Ex eo prolixus locus contra ſpadones et eunuchos adducitur. v. Σπάδων.

D.

Daduchus. v. Γενέθλιος.

Damageti, Heracleotae, epitomen ſcripſit Demoſthenes, Thrax. v. Δημοσθ.

Damaſcius, v. Ἀγαθοεργία. Ἀγχίνοια. Ἀγχίσκοπος. Ἄθρυπτος. Ἀθύτους. Ἀπέραιον. Ἀκροατής. Ἀκρόπολις. Ἀμήχανον. Ἄνθρωπος. τὸ προσηγ. Ἀπῆγεν. Ἀπόπειρα, Ἄττα. Ἀφέλεια. Βλακεύεται. Γελασείω. Διωλύγιον. Δομνῖνος. Δῶρος. Αἰδοῖος. Ἐναγεῖς. Ἐνδόμυχος. Ἐπ' ἐλάχιστον. Ἐπιτίθησι. Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρ. Ἑρμαῖον. Ἔρως τὸ πρ. Εὐμοιρία. Εἴδωλον. Ἠνείχοντο. Ἰδιώτης. Θοίνη. Κάῤῥων. Ὅσιον χωρ. Ὦτα. Παρίστασθαι. Πῖνος. Πλαδαρόν. Προσεποιήθη. Πρόσοιτο. Πυργοῦται. Ῥητορική. Ῥυθμίζει. Σκιὰ ὀνείρων. Στοιχεῖα. Συννήσας. Συριανός. Τάττουσα. Τεκμήριον. Τετράγωνος. Φιλία. Φιλοπονία. Χαριεντίζεις. Χρηματισμός.
Εἰς την φιλόσοφον ἱστορίαν. v. Γρηγόριος. Ἰφικρατίδες.

Daniel. v. Θύρας.

Dauid. v. Ἄβυσσον. Ἁγίασμα. Ἄκανθα. Ἀκηδία. Ἀλλοτρίως. Ἄμωμος. Ἀνθομολογησόμεθα. Ἀξίωμα. Ἀπολύων. Ἀποσκορακίζει. Ἀσεβῶν. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. Ἀτεκνία. Ἄφρων. Βασάν. Βίβλοι Θεοῦ. Βραχίων. Γαστήρ. Γραμματείας. Διαβούλιον. Διαθήκη. Διακενῆς. Διαλογή. Διεξόδους. Διέστειλεν. Δυνάστην. Αἰών. Αἴτημα. Ἐγκάθηται. Ἔκστασις. Ἐνεκότουν. Ἐξάπινα. Ἐπαινεῖσθε. Ἐπεστήριξαν. Ἐρημικῷ. [illegible]. Εὐθέως. Εὐρίζω. Εἰκών. Εἰσβολή. Ἡμέρα δυνάμεως. Ἡμέρα πον. Θεός. Δαβ. Θραῦσις. Κασσία. Κατανυγέις. Κατάπαυσις. Κατέῤῥαξας. Κατεύθυνεν. Κέδροι. Κεκράξομαι. Κέρας ἰσχ. Κισσοῦ. Κλῆρος. Κωτίλλη. Κωφῆς. Κρίματα. Κρύφιοι. Λάκκος. Ληνός. Λόγιαι. Λυτρωτής. Μάννα. Μετοχή. Μὴ καταπραΰνῃς. Μονογενῆ. Μονόκερως. Οἶνος. Ὀνόματα. Οὐκ ἐξελεύσῃ. Οὔ τοι. ἀντί. Ὠδῖνες. Παραζήλου. Παραστήσομαι. Παῖδες. Περιβόλαιον. Πραότης. Προαναταξώμαι. Προσήλυτος. Πρόσωπον. Πρωΐ. Πυκάζουσι. Πύλαι δ. Σελήνη. Σκότος. Σοφός. Στέαρ. Συντέλεσαι. Συστροφή. Σχοινίον. Τάνις. Τίς, ἀντὶ τ. Τὸ ἀντάλλαγμα. Τρίψις. Τροχὸς Δαβ. Ὕδωρ διαπ. Ὑπελάβομεν. Ὕπνος ἐπὶ Θ. [?] Ὑποσκέλισον. Ὕσσωπος. Υἱοὶ Θεοῦ. Ὕψος. Ὑψοῦτε. Φημί. Φώς. Φρέαρ. Χεῖρα. Χοῦς θαν. Χρίσις. Χρίσμα. Ψεῦδος. Ψόα.

Demagoras. v. Ἀλκυονίδες.

Demetrianus, criticus et mathematicus Rauennas. v. Ἀσπάσιος.

Demetrius. v. Ἀκή. Ἰσαῖος.
Demetrius, Phalereus.
Ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας. v. Παράστασις.
Ἐν γ΄ Νομοθεσίας. v. Σκαφηφόροι.
Demetrius, Scepſius. v. Ἀδράστεια.
Democlitus. περὶ πυρσῶν. v. Κλεόξενος.
Democritus, Abderita. v. Ἄ ἄ. Ἀναγκαῖον. Ἀπολλώνιος. Εὐεστώ. Εἱμαρμένην. Πένταθλος.
Περὶ τῶν ἐν Ἅιδου. v. Τριτογένεια.
Democritus, hiſtoricus. v. Ἰούδας.
Demon. v. Δωδωναῖον. Ἡ δεῖ χελώνης. Ἡ Φάνου θ΄. Ὄνος ἄγων. Σαρδώνιος γ. Φοινίκων σ.
Ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. Τριτοπάτορες.
Ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν. v. Προκώνια.
Demophon. v. Δορύχνιον.
Demoſthenes. v. Ἀγραφίου. Ἀεὶλογία. Ἄκριτος. Ἀλαβαστοθήκας. Ἀλογία. Ἀμφισβητεῖν. Ἀμφοτερόπλουν. Ἀνασκευασάμενοι. Ἀνήκει. Ἀνῄρηκεν. Ἀντέχει. Ἀντικαταλλαττόμενος. Ἄξιον. οἱ ῥήτ. Ἄξιον. ἐπὶ τοῦ δ. Ἄπαγε. Ἀπαλλάξας. Ἀπεγνωκώς. Ἀπέλθῃ. Ἀπετιμήσατο. Ἀπογνούς. Ἀποκήρυκτον. Ἀποκρίθητι. Ἀπολογίζω. Ἀπόμισθος. Ἀποψηφίζονται. Ἀποψηφισθέντα. Ἀποβούλευτον. Ἄττις. Ἀφείς. Γέῤῥοιν. Γραμματοκύφων. Γραφεύς. Δαπανᾶν. Δεῦρο. Δημοτευόμενος. Διάθεσις. Διακεχρημένον. Διαχειροτονία. Διεγγύησιν. Διφῶν. Δοκιμασθείς. Ἐγκράτεια. Ἐξεγγύησις. Ἐξεπρέμνιζον. Ἐξόριστον. Ἐξούλης. Ἔξωμες. Ἑωλοκρασία. Ἐπαγγελία. Ἐπιτρέπει. Ἐρανίσας. Ἵππαρχος, τύρ. Θέμενος. Θίασος. Θύραι ἱερ. Καθελών. Κακώσεως. Καταχειροτονίαν. Κλίσις. Οἰνήτωρ. Ὄνου σκιά. Ὅρος. Ὦ μηδαμῶς. Πόα. Πώμαλα. Προβολάς. Πρόπεμπτα. Προπίνει. Ῥήτωρ. Σημεῖα. Συντιμηθῆναι. Τάλαντον. Τραγικὸς π. Τρέμιτος. Φάσις. Φωκίων. Φοινικίδα. Χάρακα. Χερνίβων. Χρῆσαι δύο.
Ἐν τῷ Ἀγνίου κλήρου. v. Πρόκλησις.
Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀδελφῶν. v. Λυσίμαχος. lege ἀτελειῶν.
Ἐν τῷ κατὰ Αἰσχίνου. v. Ἀποκρίθητι. Ἐπικράτης, Ἀθην. Ἐσπαθᾶτο. Ἡράκλεια. Ἴσα βαίνων. Μύριοι ἐν μ. Νεῶσι. Ὅτι ξένους. Προβαλλομένους. Προβούλευμα. Προπύλαια. Σύγκλητος.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. v. Ἀνελεῖν. Ἀντιγραφεύς. Ἀπογραφή. Ἐξητάσθης. Ἐξορχησάμενος.
Ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον. v. Ἔγγειον. Ὀφρύνιον.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου. v. Ἔκδοσις. Κεφαλή. Συμμορία.
Ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον. v. Ὑπὸ μάλης.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος. v. Ἀνασείειν. Ἀνίδρυτοι. Βουλεύσεως. Γνῶσις. Ἐμφρεάτοι. Ἔνδειξις. Εἶδος. Ἕναι. Εἱη. Θεωρίς. Δημ. Ὁμοῦ [?] ἐγγύς. Πληρωτής. Φαρμακός.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. v. Ἀνδροληψία. Ἄξονες. Ἀπεσχοίνισε. Ἀποφεύγειν. Αἰδέσασθαι. Ἔθνος οὐ μ. Ἡγεν. Θεσμός. Νοθεία. Ὁδός. Ὁ κάτωθεν νόμ. Ὅτι οἱ ἁλόντες. Οὐκ ἀνασχήσομαι. Πενέσται. Σκῆψις. Φαῦλος. Δημ.
Ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν Δῆμον Ἐπιστολῇ. v. Ἐργολάβος.
Ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον. v. Συνετιμήθη. (Sed lege, Ἐν τῷ πρὸς Διονυσόδωρον.)
Ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου. v. Τέως.
Ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ. Αἰγεῖδαι.
Ἐν τῷ περὶ Ἐπιτριηραρχήματος. v. Ἐφίερον.
Ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην. v. Γαμηλία. Δίκη. Κρίσις.
Ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην Ἐφέσει. v. Πόρος.
Ἐν τῷ κατ᾽ Εὐέργου. v. Πρὸς τῇ πυλίδι.
Ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου. v. Ἐνδεκάζοντας.
Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀποικοδομεῖς. Χλίδος.

Ἐν

Ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. Αὐτολήκυθοι. Ἰδίαν. Λίθος. Μελίτη. Φαῦλον. τὸ ἁπλ.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. v. Ἀπομάττεσθαι. Ἀποστολάς. Ἀρτεμίσιος. Βασκαίνει. Γεῤῥά. Ἐκ περιουσίας. Ἐπαιρόμενος. Ἐπιτείχισμα. Ἐπιχάρης. Εὐοῖ. Ἡγεμὼν συμμ. Ἡγήμων. Ἠκρωτηριασμένος. Θεμίσων. Θεογείτων. Θεοκρίνης. Λαρυγγίζειν. Λευκή. Λόγου. τ. Μουνυχία. Μύρτης. Μυρτώνιον. Νεβρίζων. Νέων. Οἰκίσκῳ. Ὀνομάζων. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς. Παράσημος. Παρελθεῖν. Περίλλος. Πομπείας. Πορθμός. Προβαλλομένους. Σάβοι. Σιμός. Σίμυλος. Στρεπτούς. Φρεάριος. (Vide etiam paullo inferius, Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. Eſt enim eadem oratio.)

Ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. v. Πεντηκοστή.

Ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου. v. Ἀνταπαιτῆσαι.

Ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. v. Ὅρα δή.

Ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. v. Ἅμα. Ἀστράβη. Βιαίων. Ξυλλαβεῖν. Οἷον. Πεντηκοστή. Προβαλλομένους. Ῥυτά. Σπουδάζω. Τίμημα.

Ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. v. Ἀποπεφασμένον. Ἀττικισμός. Ἐκφυλλοφορῆσαι. Κυνέας. Ὁ κάτωθεν v. Πωλοῦσι.

Ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου. v. Ἀρχαῖον.

Ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. v. Περιστοίχων.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου. v. Ἀνθυπωμοσία. Ἐπεδίκασε.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος β'. v. Ἀποτιμηταί. Προστασία.

Ἐν τῷ περὶ Ὀνόματος. v. Πινάκια. Σεσημασμένῳ.

Ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. v. Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Κεγχρεών. Μαρώνεια. Παρακαταβολή.

Ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας. v. Ἀστάθμητος. Ἀσυνθετώτατον. Ἄττα. Δρυμός. Ἐπικράτης. Ἀθην. Εἰσιτήρια. Ὁρᾶτε. Πυνθάνεσθαι. Τέως. Ὑποκοριζόμενοι.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγῳ. v. Ἅμα.

[P] Ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας.* v. Ἀρτεμισία.

Ἐν τῷ κατὰ Σπουδίου. v. Νεμεσία.

Ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν. v. Σκηνή.

Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. v. Ἅμα. Ἀναφοράν. Ἐξηταστής. Καλαμίτης. Καταψευδομαρτυρησάμενος. Κατηγορίας. Κίναδος. εἶδ. Παραπεπτωκώς. Σύλας. Τρίμμα. ὁ τετρ. Φάρμακος. (Vide etiam ſupra, Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Eſt enim eadem oratio.)

Ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμάχων. v. Τίμημα.

Ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν. v. Κληροῦχοι. Κοινωνικόν. Ὁ κάτωθεν. Συμμορία. Τέως.

Ἐν τῷ περὶ Συντάξεως. v. Ὀπισθόδομος. Παρουσία.

Ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. v. Ἀποστησάμενον. Λυκιουργίς.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. Ἑτερόφθαλμος. Ἠών. Ἱερομηνίαι. Ναυκραρικά. Ὅσιον. Ποδοκάκκη. Προστιμήματα. Φαῦλον. ἑρ. Φιλέψιος.

Ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. Ἀπηλοημένος. Ἀπόφασις.

Ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. Ἀγνωμόνως. Ἀρχαῖος. Ἄττα. Ἄτιμος. Βάραθρον. Δυσωποῦμαι. Ἔθνος. οὐ μ. Ἐπικηρυκεία. Ἐφορμεῖν. Ἐχῖνος. Ἡλικία. Καταβολή. Κατάγειν. τα π. Μαλκίομεν. Μάστειρα. Μεθώνη. Μελίνη. Δημ. Μενέλαος. Μετοίκιον. Μορῶν. Ξενικόν. Ξυλλαβεῖν. Ὀκνῶ. Ὀλιγωρήσητε. Ὄνου σκιά. Παγάς. Πάραλος. Πεζαίτερος. Περὶ τῆς ἐν Δ. Περιστοιχίζεται. Πινάκια. Πολιτεία. Πολύστρατος. Προβόλαιο. Προπύλαια. Προτιμᾶν. Πρυτανεύοντα. Στρατηγοί. Σύμβολα. τὰς σ. Σύνταξις. ἀντὶ τ. Τέως. Τοὺς χωρίς. Ὑπάγουσιν. Φύλαρχος.

Ἐν τῷ α'. Φιλιππικῶν. v. Ἀποστολάς.

Ἐν ϛ΄ Φιλιππ. v. Δεκάρχαι.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος. v. Προθεσμίας.
Demoſthenes ab Athenienſibus traditus Antipatro cum aliis oratoribus, Hyperide, Himeraeo, Lycurgo, Polyeucto, Ephialte, Thraſybulo, Charete, Charidemo, Diotimo, Patroclo, Caſſandro. v. Ἀντίπατρος.
Demoſtratus. v. Δημοποίητα. Χάραξ. ἀρσ.
Dexippus. v. Ἀπὸ δή. Ἐπιμᾶλλον. Εὐθαρσῶς. Παραπολύ. Παραχρῆμα. Παρασσύσῃ. Ῥωμαίων ἀρχή. Σεμνόν.
Θησαυρῷ. v. Κωρυκαῖος.
Diagori, athei, ἀποπυργίζοντες λόγοι. v. Ἀποπυργ.
Dicaearchus.
Ἐν τῷ περὶ Μουσικῶν Ἀγώνων. v. Σκολιόν.
Didymus. v. Ἀλύειν. Ἄνδηρα. Γαμηλία. Ἐλευθέριος. Ἐξένιζεν. Θρία. Κυψελιδῶν. Λυκιουργεῖς. Ὀξυθύμια. Ὄρρον. Ὅσιον. Ὦ τάν. Παρασκήνια. Πέλανος. Περὶ τῆς ἐν Δ. Περιστοίχων. Ποδοκάκκη. Πολύστρατος. Πωλοῦσι. Προκώνια. Πρόπεμπτα. Προστασία. Τευτάζειν. Τοὺς ἑταίρους. Φάρμακος.
Didymum audiuit Appion. v. Ἀπίων. multa contra Iubam ſcripſit. v. Ἰόβας.
[❡] Didymus, Monachus. v. Ἀμοῦς.
Dinarchus. v. Ἀγραφίου. Ἀνάγεσθαι. Ἄναλτον. Ἀντέχει. Ἀντιβοληθέντος. Ἀπήχεια. Ἀπογνούς. Ἀποπεφασμένον. Ἀποσάξαντα Ἀπόταφος. Ἀρχαιρεσιάζειν. Βουλαία. Βουλεύσεως. Βουλεία Γόργυρα. Διάμετρος. Ἐξούλης ὄν. Εὐανδρία. Θεογείτων. Κλιμάζει Λαμπάδιον. Λογισταί Μοχθηρός. Οἴκημα. Ὁμοερκές. Ὀχεῖον. Παλιναίρετος. Παραφρυκτωρεῖν. Ὑπόλογον. Ὑποφόνια. Φάσις. Χρυσοχοεῖον.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους. v. Σκαφηφόροι.
Ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ. v. Κλιμακίζει.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. v. Ἀποψηφίζονται.
Ἐν τῷ κατὰ Καλλίστου. v. Ὑπονομεύοντος.
Ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους. v. Δεῦρο.
Ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου. v. Καταλεύσιμον.
Ἐν τῷ κατὰ Μεναίχμου. v. Πραγματεία.
Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. v. Αἰγεῖον.
Ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου Ἀποφάσει. v. Παραγγελία.
Ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος Ἐνδείξει. v. Παλιναίρετος.
Ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. v. Ἀπρότων. Καλλίας. πτερ. Καταδεδέσθαι.
Ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. Ὑπὸ γῆν οἰκ.
Τυῤῥηνικῷ. v. Περίστασιν.
Ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέους. v. Πυνθάνεσθαι.
Ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου. v. Ἠληνδημένον.
Dinolochus. v. Ὗς ὑπὸ ῥόπ.
Diocles.
Βάκχου. v. Κακὰ κ.
Diocles Μουσικὰ γεγραφὼς, pater Alcidamantis, Eleatae, philoſophi. v. Ἀλκιδάμας.
Diodorus. v. Ἀντικατέστηταν. Γάλα. Ἐντείνας ἑαυτόν. Ἐξακριβωθέντες. Κλίμακες. Λυσιτελές. Παιανιεῖς. Στεγανόν. Σύλλας. ὄν. κ. Συνεῖχεν. Ὑποστάς. Χαλάσω. Χρῶμα. τοῦτο.
Ἐν τῷ περὶ Σταθμῶν. v. Τάλαντον ὡς Φ.
Diodotus. v. Δηλίου κολ.
Diogenianus. v. Ἀειστώ.
Diogenes, cynicus. v. Ἀναξιμένης. Ἀντισθένης. Ἀρίστιππος. Ευπάρυφα.
Diogenes Laertius.
Περὶ Βίων Φιλοσόφων. v. Τετραλογία.
Dion. v. Δρομοκήρυκες. Ἐπιστάτις. Θηλ. Ἐσάλευον. Ἠνδρώθησαν. Μάρκος βασ. Ὑπεξέσχεν.
Ἐν Ῥωμαϊκοῖς. v. Βύας. Δεξασίας. Ἐδημώθη. Ἐδικαιώθησαν. Εὐθυμιζόμενοι. Ἤγαλλεν. Ὡς ἐπίπαν. Ῥαστώνη. Στάδιον.

Ἐν β' τῆς δευτέρας Συντάξεως. v. Οὐδὲ Ἡρακλ.
Dionyſius. v. Ἀγύρηνα. Ἀντιφάνης. Ἀρτίσομος. Βασιλεύς.
Θρᾳξί. v. Πέλανοι.
Ἐν κτίσεσι. v. Πραξιδίκη. Τελμισεῖς.
Ἐν τῇ λ' τῆς Μουσικῆς ἱστορίας. v. Παμφίλη. Σωτηρίδας. Ἐπιδ.
Ἐν Ῥωμαϊκοῖς. v. Νέπετος.
Ταξιάρχαις. v. Φορμίων.
Ἐν Χρονικοῖς. v. Εὐριπίδης, τραγ.
[P] Dionyſius, Areopagita. v. Μοναχός.
Dionyſius, Halicarnaſſenſis. v. Περιποιήσει. Πλεονεξία.
Dionyſii Iambi diſcipulus, Ariſtophanes, grammaticus. v. Ἀριστοφ.
Dionyſius, Mileſius. v. Ἀδριανός. Ἑκαταῖος.
Diophantes. v. Ὑπατία.
Dioſcorides. v. Πράσον κακ.
Ἐν τοῖς περὶ Νομίμων. v. Σκυτάλη.
Ἐν τοῖς παρ' Ὁμήρῳ Νόμοις. v. Ὅμηρος.
Diotimus.
Ἡρακλέους Ἆθλοις. v. Εὐρύβατος πον.
Diphilus. v. Καραδοκεῖ. v. Νεοττόν. Πέρκος. Φιμοί.
Ἐν Ἀμάστριδι. v. Ἀθηναίας. Πολιτοκοπεῖν.
Ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι. v. Ψωλόν.
Πολυπράγμονι. v. Ῥαγδαίους.
Domnus, Iudaeus. v. Γέσιος.
Duris. v. Ὦ τὸ ἱερὸν π. Πανύασις. Λυγκεύς.
Ἐν τοῖς περὶ Ἀγαθοκλέα. v. Εὐρύβατος. πον.
Ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων. v. Σελῖνε ς.
Ἐν β' Λιβυκῶν. v. Λαμία.

E.

Elephantine. v. Ἀσυάνασσα.
Empedocles. v. Ἥλιος. De eodem. v. Ἀμύκλαι. Ἀπολλώνιος Ἀθηναῖος, eius verſus. v. Ἄπνους. Epigramma in Acronem. Ἄκρων.
Entaeon. v. Νῆις. (Sed ibi legendum eſt, Euphorion.)
Epaphroditus. v. Νῶροψ.
Ephialtes.
Ἐν Φιλιππικῷ. v. Ὁ κάτωθεν ν.
Ephorus. v. Δῆλον π. Ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου. Εὐρύβατος, πονηρός. Καινεύς. Κωρυκαῖος. Περιθοίδαι.
Epicharmus. v. Ἀμάμυξις. Ἀναδενδράδα. Ἀνανέμειν. Ἀφ' ἱερᾶς.
Ἐν πέντε κριτῶν γ. Κόνδυλον. Νῆφε. Οἶνος ὤν. Πρόχειρος. Ῥέξαι. Ῥησίαρχος. Σικελίζειν. Συβαριτικαῖς. Τὰ Ταντάλου τ. Ψύλλα. Ἀθήναιος.
Ἀμύκω. v. Ἐγκομβώσασθαι. Κυδάζεται.
Ἐν Κωμασταῖς, ἢ Ἡφαίστῳ. v. Ἥρας δὲ δεσμ.
Epicurus. v. Γύννις.
Ἔν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενέα Ἐπιστολῶν. v. Πύθια.
Epicus cyclus. v. Τελμισία.
Epigenes, Sicyonius, tragicus. Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.
Epigrammata ex Anthologia edita. v. Ἃ ἅ. Ἀβρόμιος. Ἀβρός. Ἄγαμον. Ἄγε δῆτα. etc. quam plurimis in locis.
Epigrammata ex Anthologia inedita. v. Ἀγχιστῶ. Ἀγέμιος. Ἀγρεῖφνα. Ἀγροτέρας. Ἀδρανές. Ἀήσσατος. Ἀητής. Ἀθώπευτον. Ἄθυρμα. Ἀκάμαντα. Ἀκιτιν. Ἀκοστήσας. Ἀλέγοις. Ἀπελεῶν. Ἀμυγδαλῆ. Ἀμφίδορον. Ἀμφίκλαστον. Ἀμφιλαφῆ. Ἀμφίξουν. Ἀνειρύσω. Ἀντιάσι. Ἀπάρχεσθαι. Ἀπεκράνιξε. Ἀπεμορξάμην. Ἀπέχω. Ἄρης. Ἀρίδες. Ἀρθροπέδαν. Ἀρπεδόσι. Ἀρτιδαεῖ. Ἀστεμφέα. Ἀτιμαγέλου. Ἄφατοι. Ἀφρίσεν. Ἀχαίνη. [P] Βάμβαξ. Βασσαρικά. Βίτιννα. Βλαύτη. Βολίς. Βοτηρικά. Βώτορες. Βουμολγός. Βούτης. Βουφάγος. Βουφόρτων. Βουχάνδης. Βουχίλου. Βραχυφεγγίτης. Βρόμος. Βροτολοιγός. Βυσσινον. Γαλλαίῳ. Γαμψόν. Γέλγιθες.

 Γενεά.

Γενεά. Γεώλοφον. Γομφιόδυπα. Γριπεύς. Δαρετίυ. Δαί. Δαιδάλεον. Δαίτας. Δεραγχέας. Δωδεκάδωρα. Δυσηχής. Αἴλινον. Αἰπύ. Ἔβρασεν. Ἐγκονέυσα. Ἐνδυτά. Ἐνναέται. Ἐνυδροβίων. Ἔξαιτον. Ἐπεισόδιον. Ἐραππίδαυλος. Ἐριβρύχων. Ἑρμώναξ. Ἐτνήρυσις. Εὐαστήρ. Εὐδίνητα. Εὐρώταν. Εὐσπειρῆ. Ἐψύχθη. Εἴβεσθαι. Εἰνοσίφυλλον. Εἴσατο. Ἡνορέη. Ἥρασσον. Ἧσθα. Ἰαχήματα. Ἰλήκοις, Ἰνωπός. Ἰξύν. Ἴτυς. Θαλάμη. Θαλαμηπόλος. Θαλπτήρια. Θεοφορία. Θέριστρον. Θεσμοτόκον. Θειλόπεδον. Θηκτόν. Θίασος. Θρίναξ. Θυῶδες. Θύρσος. Κάσιον. Κατήλυσιν. Καυσία. Κεγχρίτισι. Κεκρύφαλον. Κελαδῦσιν. Κεμάς. Κημός. Κίρκον. Κνημοί. Κνῆσις. Κνίζων. Κόλον. Κόναβος. Κορυβαντείων. Κωνοφόροι. Κρανεία. Κράντορες. Κρῆναι. Κυβελείοις. Κυκᾶ. Κύμβαλα. Κυνῦχος. Κύπελλον. Λαβύρινθος. Λαγαρόν. Λάγυνος. Λαλάγημα. Λάτρης. Λαίλαψ. Λεάντειραν. Λεχώ. Λεῖκνον. Λιβάδα. Λικμαία. Λιτός. Λοξή. Λωβητῆρα. Λώπιον. Λωτός. Λυπρή. Λυσσάνιε. Μαλθακόν. Μαιμόωσα. Μελάμβωλος. Μνιαρόν. Μυκησαντος. Μύξα. Μύωψ. Νάρδος. Νάρθηξ. Νεοθηγεῖ. Ξαίνειν. Ὀγδοήκοντα. Οἰνοπέπαντοι. Ὀλιγαύλαξ. Ὀλιγηροσίη. Ὀλίγον. Ὄλπη. Ὀνομαστός. Ὀργυιά. Ὀρεία. iter. Ὀρείχαλκος. Ὁσίη. Ὠλεσίβολος. Πάμβαξ. Πέλεκυς. Πελώριος. Πέπατο. Περόνη. Πετάλοις. Πεφορυγμένον. Πήρα. Πιπεντα. Πιληθέντα. Πιλήσεσι. Πίτυς. Ποδεῶνες. Πολυαύλακος. Πολυγλεύκυ. Ποπάδες. Πρεών. Πρῆνες. Πρῶνες. Πτύγμα. Ποιφύσσω. Ῥίνη. Ῥιπῆς. Ῥόμβος. Ῥᾶπες. Ῥωπικά. Ῥυτῆρα. Ῥύτορα. Σάγαρις. Σαμύθας. Σελίς. Σκέπανον. Σμήνη. Σπήλυγγες. Σπόγγος. Στέρφος. Στρεπτός. Στρόβιλος. Συγχίδα. Τὰ κ κόκκυ. Τανυμήκεες. Τετρανθέντα. Τηθύς. Τηλοπέτευς. Τορύνη. Τριγέρων. Τρύπανα. Τρυτοδόκη. Τύμπανον. Τύμπανος. Ὑπέρισχε. Ὑποπυθμίδιον. Ὕπνος. Φαδεσίδαρον. Φάρσος. Φάσγανον. Φελλός. Φυγοδέμνιος. Φύζα. Φύρδην. Χαράδρα. Χαριεργά. Χειριφυρέα. Χροός. Ψαφαρῆ. Ψαιστά. Ψαίσορα. Ψῆκτρα.

Epiphanius, ſophiſta. v. Ἀπολλινάριος.

Epiſtola Artaxerxis, regis Perſarum, ad Hyſtanem, Helleſponti praefectum. v. Ἱπποκράτης.

Epitimides, Cyrenaeus. v. Ἀρίστιππος.

Eratoſthenes. v. Ἦδ' ὅς.

in libro IX. v. Ῥύκυ.

Scripſit de Sibylla Samia. v. Σίβυλλαι γεγόν.

Eſaias. v. Διαφανῆ.

Ethnicographus. v. Νακώνη. Νάξης. οἱ ἐτυμολόγοι. v. Νῶροψ.

Euagrius. v. Μακάριος.

Eubulus. v. Ἀποῤῥησία. Χαίρειν. Χρυσοχοεῖν.

[¶] verſus de vino. v. Οἶνος.

Ἐν Δαμαλίᾳ. v. Ἀσκός.

Διονύσῳ. v. Κυφότερος κ.

Καμπυλίωνι. v. Ἀνιακκάς. Μανέρως. Περίμανως.

Euclus. ὁ Χρησμολόγος. v. Ἃ ἅ.

Eudemus. v. Φρυνώνδας.

Ἐν τῷ περὶ Λέξεων Ῥητορικῶν. v. Εὐγένεστερος κ.

Eudoxus, Cnidius. v. Αἰσχίνης. Κρίτων.

Eudoxius. v. Αὐξέντιος.

Euetes, comicus. v. Ἐπαφρόδιτος.

Eugenator. v. Φιλάγριος.

Eugiton. v. Αἴσωπος Σ.

Eunapius. v. Ἀμείλικτον. Ἀνεστηκώς. Ἀνηρέθιζε. Ἀνῆψεν. Ἀπαγορεύειν. Ἀπεσάντες. Ἀποτραχηλίζοντες. Ἀτάσθαλα. Ἀτέκμαρτον. Βαλάντιον. Διάμετρος. Διενεγκεῖν. Διηυχενίζετο. Δισσημία. Δρᾶμα. Ἐγκύκλιον. Ἐκμελές. Ἑλλανοδίκαι. Ἐπεισόδιον. Εὐτρόπιος ὁ εὐν. Ζεῦγμα.

Digitized by Google

μα. Εἰσπομπή. Εἰσφρήσασθαι. Ἰλη-θέσεις. Καγχάζει. Καρικὸν θ. Κατακαίνειν. Κωνςαντῖνος ὁ μ. Μακρῶ. Μεγαλοπρεπής. Μελεδωνές. Μικρ8. Μοσχεύων. Μυριέλικτος. Οἰδ8σαν. Οἰσυΐναις. Ὀςράκ8 π. Παρακιν8ντα. Παραςάται. Παιδιά. Πρόβολος. Ῥῦμα. Ῥύμη. Σιρομάςης. Σταθερόν. Στέατα. Συντεκμηράμενος. Ὑπαίθριον. Χαριεςέρ8ς. Χρῆμα. Ψιλός.

Eunapii, Sardiani, Chronographia citatur in v. Ῥ8φῖνος.

Eunomius. v. Ἀέτιος. Αὐξέντιος.

Euphemius, patriarcha CPol. v. Φατρία.

Euphorion, tragicus, Aeſchyli F. v. Αἰσχύλος.

Euphorion. v. Ἀτάρμυκτον. Εὔωροι. Κάβηξ. Περιφοριῶσθαι.

Ἐν Ἀπολλοδώρῳ. v. Ὁ κάτωθεν ν.

Euphranor. v. Ἀπίων.

Euphronidis diſcipulus Ariſtophanes, grammaticus. v. Ἀριςοφ.

Euphronius. v. Κηρύλες. Μέτων. Παραιξορ8σιν. Δειτρέφης. Διόδωρος.

Eupolis. v. Ἀδραμύτειον. Ἀθηναίων δυσβ. Ἀλλὰ γάρ Ἀναγχιππεῖν. Ἀναῤῥύει. Ἀνεπίπληκτος. Ἀποκαθεύδ8σιν. Βασιλεύς. Βαςάσας. Γεῤῥοῖν. Ἔγκαφος. Εὖ ἔχειν ς. Ζητρεῖον. Κατάςασις. Κομμ8̃σθαι Κυλλός. Μυσάχνη. Παιδικά. Πρέσισχε. Σαπρόν. Ταμίαι, ἀρ. Τορύνη. Τοῖς Ἱπποκράτ8ς. Ὑώδεις. Χαλός. Ψαμμακοσιογάργαρα. Ψῶζα.

Αἰξί. v. Ἀρμογή. Τάγυρι. Χρή.

Αὐτολύκῳ v. Ἀναφλασμοί. Ἀνεκάς. Φασιανοί. Φιτύσαι.

Βάπταις. v. Ἀτρύφερος.

Δήμοις. v. Ἀγῆλαι. Διαβλυςωνῆσαι. Ἀντιμάχ8 κατ. Ἀργύρειος. Νεανισκεύεται.

Κόλαξι. v. Λαφυγμός.

Μαρικᾷ. v. Ἀμφορεαφόρ8ς. Μικρ8̃ τ8̃ ὀβ. Ψῶζα.

Πόλεσι. v. Ἀνεώγεισαν. Ἀνήῤῥησεν. Ἀπλήγιος. Ἀπώμοτον.

Σφιγξί. v. Νεανισκεύεται.

Ταξιάρχαις. v. Ἀλφάνει. Ὄνος ἀκροᾶται. Ὧδε.

Χρυσογένει. v. Ἀποπάτημα. (Χρυσῷ γένει.) Ὥμιλλα. Τ8̃ Διός. [ſ] Ψαμμακοσιογάργαρα.

Euripides. v. Ἄγαλμα. Ἀλλήλων. Ἁλωτόν. Ἀνάπτυξις. Ἀνδραποδίζω. Ἀνειλήθυιαν. Ἀπάγ8. Ἄραιτο. Ἀρίςιππος, Σωκρ. Βέβηλος. Δυσπάλαιςος. Ἐγεύσαντο. Εὐριπίδειον. Εἴση. Ἤπειρος. Ἰή. Ἶννοι. Κερσβάτης. Λίθων χ. Λογισμός. Λόβος. Παλαιγενές. Πενθερά. Πλεῖν. πλ. Πυῤῥώνειοι. Ῥαχίζειν. Τρὶς ἕξ. Φήμη.

Αἰγεῖ. v. Δεκατεύειν.

Αἰόλῳ. v. Κλῆρας Ἑρμ.

Ἀλκήςιδι. v. Κλέπτης. Οὐχὶ μᾶλλον.

Ἀλκμήνῃ. v. Ταῦτα μὲν πρὸς σέ.

Ἀνδρομάχῃ. v. Μὴ τὸν ἐμόν.

Ἀνδρομέδᾳ. v. Ἄλοχος. Εἴσῃ.

Ἀντιόπῃ. v. Νόσον ἔχειν.

Βάκχαις. v. Ἀργαλέον.

Βελλεροφόντῃ. v. Οἴμοι. σχ.

Ἑκάβῃ. v. Χαλάσω.

Ἐρεχθεῖ. v. Ἀνάςατοι. Β8̃ς ἕβδομος. Σελῆναι.

Ἱππολύτῳ. v. Νῦν δή. Σεμνόν.

Λικυμνίῳ. v. Εἴδεα. (Λυκιμνίῳ.) v. Φαῦλον.

Μελεάγρῳ. v. Νῦν δή.

Μηδείᾳ. v. Ἆ ἆ. Μεσῶ. Σεμνόν.

Οἰνεῖ. v. Ἡρακλείαν.

Ὀρέςῃ. v. Πέλανος.

Πειρίθῳ. v. Πόλος.

Σισύφῳ. v. Χαίρω.

Ὑψιπύλῃ. v. Δωδεκαμήχανος.

Φοῖνιξ memoratur in v. Ἀναγυράσιος.

Φρύξῳ. v. Τίς εἶδεν.

Eurycles, vates. v. Ἐγγαςρίμυθος.

Euſebius,

Euſebius, rhetor, Caſilonis F. Alexandri, rhetoris, frater. v. Ἀλέξανδρος.
Euſebius Pamphili. v. Ἀγαπητός *). Ἰησοῦς. Ὠριγένης, ὁ καὶ Ἀδ.
Euſtathius, Sebaſtenus, Macedonianae ſectae princeps, v. Ἀττικός. Βασίλειος.
Euxenides, comicus. v. Ἐπίχαρμος.
Euthycles.
Ἐν Ἀταλάντῃ. v. Βοῦς ἕβδομος.
Ezechiel, propheta. v. Λέβης.

F.

Fabulae. v. Ἄδειν. Ἀκηδής. Ἄνεως. Ἄρκος. Αἰπεινή. Αἰώρα. Ἠπεδανές. Καρχαρόδους. Λάχος. Λίβυσσα ὄρνις. Λίς. Λόφος. Νεός. Πελειάδης. Πορφύρεῳ. Σισύρα. Σκῶλος. Στυφελισμός. Ταυτὶ μὲν εἰκ. Φηλοῦν. Ψαφαρῇ. Vide etiam ſupra *Babrius*.
Fauorinus, Gallus. v. Ἀδριανός.
Francis haſtae ἄγγωνες. v. Ἄγγωνες.

G.

Galenus. v. Ἔφορος.
Ἐν τοῖς Ἁπλοῖς. v. Φαιόν.
Gloſſographi. v. Ἀντικρυς. Ὀνείατα.
Gorgiae, Leontini, mentio. v. Ἀντιφῶν, diſcipulus Alcidamas. v. Ἀλκιδάμας.
Gregorius, Nyſſenus.
Ἐν τῇ Κοσμογενείᾳ. v. Τυχαῖα.
Gregorius, theologus.
Ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον Ἐπιταφίῳ. v. Ἄβαρις. (vid. Theologus.)

H.

[⁋] Hecataeus, Mileſius. v. Ἀδελφειός. Μοιχίδιον. Νῶλα.
Ἐν τοῖς περὶ Ὑπομνημάτων. v. Ἀλκυονίδες.
Hegeſander.
Hegeſias, piſithanatus. v. Ἀρίστιππος.

Helicon, Cyzicenus, in Αἰσχίνης.
Heliconius. v. Ἀπίων. Ἀῤῥιανός, Νικομ.
Heliodorus. v. Σπιλάδες. Τρίγληνα.
Heliodorus, Periegetes.
Περὶ τῆς Ἀθήνῃσιν Ἀκροπόλεως. v. Προπύλαια.
Ἐν α΄ περὶ Ἀκροπόλεως. v. Νίκη Ἀθ.
Heliodorus, Hermiae F. v. Αἰδεσία.
Hellanicus. v. Ἀμφίσματα. Ἀνδοκίδης. Ἀνεβριχῶντο. Νισσαία.
Ἐν α΄ Ἀτθίδος. v. Ἄρειος πάγος.
Ἐν β΄ Ἀτθίδος. v. Μουνυχία. Στεφανηφόρος.
Ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς Νόμοις. v Ζάμολξις.
Hêracleon. v. Τευτάζειν.
Heraclides, Lycius. v. Νικήτης.
Heraclides, Ponticus. v. Ἐμπεδότιμος. Λύσιοι τ. παραστιχίς.
Heraclides, Tarſenſis. v. Ἀμπλάκημα. Νάξης.
Heraclitus. v. Ἀγχιβατεῖν. Ἀμφισβατεῖν. Ἀναρίθμητος. Ποσοῦμος. Ῥωμ. Θέσις.
Heraiſcus. v. Γέσιος.
Hermippus (Berytius, hiſtoricus.) v. Ἄβρων. Δημοσθένης Ἀθην. Σίβυλλα.
Ἐν β΄ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων. v. Ἴστρος.
Hermippus (comicus). v. Δειλοκομπήσας. Λεωτροφίδης. Ὑπαγωγεύς.
Ἀθηνᾶς γοναῖς. v. Ἀνθέων. Ἣδ᾽ ὅς.
Ἀρτοπωλίσι. v. Ἀγῆλαι.
Δημόταις. v. Λεπτολογίᾳ. Οὐ φροντίς.
Εὐρώπῃ. v. Ῥαζεῖν.
Μοίραις. v. Ἴακχος ὕμν.
Herodis, Attici, diſcipulus, Adrianus. v. Ἀδριανός.
Herodianus. v. Ἄαπτος. Ἐντερόνεια. Ἡμαρ. Λαρινοί. Ματιολοιχός. Παῖς. Φωριαμός. Λύπερκος.
Ἐν Ἐπιμερισμοῖς. v. Καταπροΐξεται.

Ἐν

*) Euſebius pro Philoſtorgio.

Digitized by Google

Ἐν Ὁμηρικῇ Προσωδίᾳ. v. Μεμνῆτο.
Τὴν καθόλε Herodiani in compendium miſit Ariſtodemus. v. Ἀριςόδημος.
Herodicus, Perinthius. v. Ὀρφεύς.
Herodotus. v. Ἀγή. Ἀγηλατεῖν. iterum. Ἀγχότερος. Ἄδην. Ἀελπτέοντες. Ἀκέει. etc.
Εἰς τὸν βίον Ὁμήρε. v. Χρήμη.
De Herodoto vide etiam in Χοίριμος et Ἑκαταῖος. Alius Herodotus, Democriti frater. v. Δημόκριτος.
Herodotus, Olophyxius, de Nymphis et ſacrificiis. v. Ὀλόφυξις.
Heſiodus. v. Ἄγαλμα. Αἶνος. Ἀλκή. Ἀράχνη. Αὖον. Βλωμός. Δαῖτας. Διανήσει. Δίκης. Δέμεν. Αἰδώς. Ἐλεδόνη. Ἐπάχνωσε. Ἐπιάλτην. Εὐόρκε. Ζυγομαχεῖν. Ἡμίσεια. Ἴωκα. Θείας. Θύμος. Κομιδή. Κυθέρεια. Κυνοκέφαλος. Λέσχη. Μαχλοσύνη. Μελίτη. Μέτρησον. Νεῖν. Ὄνειαρ. Ὁπλή. Ὄσω [?] πλέον. Ὡρακιάσας. Πηγάδας. Πρίνινοι. Πρόφερε. Πυγοςόλος. Τένδει. Τέφρα. Τοῖς ὀρθῶς.
Ἐν γʹ Καταλόγε. v. Ὑπὸ γῆν οἰκ.
Hierocles. v. Διαλέγοιντο. Διότι. Ἐμποδών. Τέμνεσι.
Ἐν αʹ Φιλοσοφεμένων. v. Ἐμποδών. Λέσχη.
Hieronymus.
Ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν. Ἀναγυράσιος. Ἐγκατῳκοδόμησεν.
Hippias, ſophiſta. v. Τύραννος.
Hippobotus, v. Αἵρεσις.
Hippocrates. v. Ἄ ἄ. Ἄγχαι. Δέρτρον. Ἐμβόλιμος. Ἡβᾶς. Κέδματα. Ποτιπτερνίδας.
Hippodromum audiuit Aſpaſius, Rauennas, ſophiſta. v. Ἀσπάσιος.
Hippolytus. v. Ἄκαιρος.
Hipponax. v. Ἀρρεν. Βίαντος. Βύπαλος. Ἐρμίας, ὁ εὐν. Μυσάχνη. Χαραδριός. Χελιδόνων.

Homerus. v. Ἄ ἄ. Ἄβιος. Ἀβληχρόν. Ἀγάλματα. Ἀγάννιφον. etc.
Ἐν Ἰλιάδι. v. Ἄκρον. e Corinno argumentum poematis ſui ſumſit v. Κόριννος.
Ἐν Ὀδυσσείᾳ. v. Ἄκρον. Ἅλα. Νέακτο. Νηλιτής.
Hoſtanes. v. Ἀςρονομία.
Hyperechius. v. Λέων βασιλεύς.
Hyperides. v. Ἀγοράσαι. Ἀκμάζει. Ἀκμή. Ἀλκίμαχος. Ἀλφιτεῖς. Ἀμφισβητεῖν. Ἄνδρα. Ἀνεπόπτευτον. Ἄνετον. Ἀντέχει. Ἀρτεμίσιος. Ἀφαίρεμα. Ἀφέντες τὴν ὑπ᾽. Ἀφείς. Ἀφύαι. Βάσανος. Βελεύσεως. Διάθεσις. Ἐλευθέριος. Εὐημερήσαντος. Ζυγομαχεῖ. Θέσθαι. Θριπήδεςον. Κακώσεως. Καταχειροτονίαν. Κεραννύεσι. Κομιςικά. Κώδια. Μοιχίδιον. Ναύκληρος. Νέμειν πρ. Νικάνωρ. Νοθεία. Ὀβολοςατεῖ. Ὀξυθύμια. Ὀρθήν. Ποδοςράβη. Πωλάς. Πωλητήριον. Ῥόθιον. Σύνταξις. ἀντὶ τ. Τριακάς. Ὑποςησάμενος. Φιλοτησία. Φρονηματισθῆναι. Χεῖρα.
Ἐν τῷ κατὰ Ἀντιθέτε. v. Σκεῦος.
Ἐν τῷ πρὸς Ἀριςογείτονα. v. Ἀπεψηφίσατο. Ὅσιον.
Ἐν τῷ κατ᾽ Αὐτοκλέυς. v. Μηλόβιος.
Ἐν τῷ κατὰ Δημάδε. v. Λιτὴ πόλις τῆς Μ. Ὀξυθύμια. Παρεῖαι.
Ἐν τῷ κατὰ Δημαράτε. v. Θριπηδέςατον.
Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένες. v. Ἀριςεῖος. Κατατομή. Νικάνωρ. Τρεῖς. Παραγραφή. ἐ μ.
Ἐν τῷ Κυθνιακῷ. v. Θαῤῥαλέον.
Ἐν τῷ κατὰ Πασικλέυς. v. Συμμορία.
Ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέυς. v. Αὐλαία. Νεμέας. Παράβυςον. Φορβαντεῖον.
Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτε. v. Ἀγοράς. Ἀνασυντάξας. Συμμορία.
Ἐν τῷ πρὸς Τίμανδρον. v. Παιδάριον.

I.

Iamblichus. v. Ἅβρα. Ἀκόλαστος. Ἀναγκαία. Ἀπραγμόνως. Διακωδωνίσω. Ἐμπεδότιμος. Ζηλοτυπία. Ἤδη. ἀντὶ τ. Ἥκιστα. Συμψήσας. Συχνοῖς. Τελαμών. Τελώνης. Ὑπεξέπεμψεν.

Ibycus. v. Ἀμπάκλημα. Ἰβύκειον ἔπος. Μήτοι. Σείριον. Χάος. καί.

Ioannes. v. Δῆγε.

[❡] Ioannes, euangeliſta. v. Βηθανία.

Ioannes, magnae eccleſiae diaconus et logotheta generalis. v. Ἀρτέμιος. Γενικός.

Iob. v. Ἐτραχηλίασεν. Κόμη. Συντέλεια. Ψελλίω.

Iobas. v. Βλήτυρι.

Ἐν β' Φθορᾶς Λέξεως. v. Σκομβρίσαι.

Ion, Chius. v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Ὑμεῖς. ὦ Μ. Ἀθήναιος.

Ioſephus. v. Ἀβάσκανος. Ἄδεια. Ἀθροίζει. Ἀκρασίας. Ἀκρότομος. Ἀλαζονεία. Ἀμφορεύς. Ἀνεπικλήτως. Ἅπαξ. Ἀπερείδομαι. Ἀποδέον. Ἀπολαβόντες. Ἀποσημήνασθαι. Ἀποσυγοῦντες. Αὐτόθεν. Ἀχθηδών. Γυμνοπαιδεία. Δεξιός. εὐν. Δήφηλα. Διασκεδαννύουσι. Διεργάζεται. Δικαιοῦν. Ἐκεχειρία. Ἐμέλλησεν. Ἐμεχανῶνται. Ἐμπαροινοῦντες. Ἐνδείκνυμι. Ἐνεχάσσει. Ἐξαλλομένους. Ἐξόν. Ἐπικατέσεισε. Ἐπικλάσας. Ἐποφθαλμίσας. Ἔρρεψε. Ἐσπάρασσε. Ἐσχεδίαζον. Ἐτεχνίτευε. Εὔκλεια. Ἰητοῦ. Ἰουστος. Ἰσχυρός. Θαλπόμενοι. Θάμνος. Θειασμοί. Καθεῖτο. Καταμησάμενος. Κατασχεδιάσω. Κατέδει. Κατωμαδόν. Μετέωρος. Μήδαβα. Μοῖρα. Νάκος. Νεμεσηθεὶς. Νένακτο. Νεφθαλῖται. Ὀρφανός. Πάμβορον. Παραβολή. Παραφυλάσσω. Παρεθέντες. Πεπιλημένη. Περιϊστάμενος. Πολεμίζειν. Προαλίσαντας. Προσειλήφεσαν. Προσκληδονιζόμενος. Ῥέθιον, σ. Ῥεῖζος. Ῥύσια. Σάγη. Σταθερόν. Στέγει. Στιβαρόν. Στρατηγιᾶν. Στύππη. Τεθεικότες. Τραχηλίζων. Ὕσπληξ. Φάκελλον. Φθῆναι. Φοινικίδα. Φυλέτης. Χαλκιδῖτις. Χρῆμα. χρ. Ψυχρός.

Ἐν Ἀρχαιολογίᾳ. v. Νόμβα.

Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Μακκαβαίων. v. Ἐθνοπάκτου.

Iſaeus. v. Ἀγενής. Ἄγοι. Ἀειλογία. Ἀλλυργοπωλική. Ἀμαζόνειον. Ἅμιπποι. Ἀναγινωσκομένου. Ἀναγκαῖον. Ἀναδικάσασθαι. Ἀντεπιτίθησι. Ἀπολαύειν. Ἀποφορᾶν. Ἀφείς. Ἀφοσιούμεθα. Βόθυνος. Βουλεύσεως. Γεννῆται. Διαγορεύων. Διαμεμετρημένη. Αἰσθέσθαι. Ἐκδικάσασθαι. Ἐκπλινθεύσας. Ἐμποδών. Ἐνεσκευασμένην. Ἐπισημαίνεσθαι. Εἰσαγγελία. Θίασος. Κατῳκοδόμησε. Κηρυκεία. Κλητῆρος. Νοθεία. Ὁμοῦ. Ὀργεῶνας. Ὅρον. Ὅσιον. Παλίνσκιος. Παρεγγύησε. Πατρῴων. Προσεποιήσαντο. Τέλματα. Φασκώλιον. Φελλά. Χίλιοι. Χρῆσαι δύο. Ψευδοκλησία.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀνσίβιον. v. Τέως. (Sed ibi ſcribendum eſt, Λυσίβιον.)

Ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. v. Ἀπεργασάμενος.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. v. Διάθεσις.

Ἐν τῷ πρὸς Διοκλέους ὕβρεως. v. Καταδικασάμενος. Τριπτῆρα.

Ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον. v. Ἐπιτήθη. Ὁμοῦ. ἐγγύς.

Ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρα καὶ Δημοφάνους. v. Μετοίκιον.

[❡] Ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα. v. Ἀνάκαιον.

Ἐν τῷ περὶ Εὐκλείδου. (leg. πρὸς Εὐλείδην) v. Τρικέφαλος.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει. v. Ἐμποδών.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. v. Ὁμοῦ. ἐγγύς.

Ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος. v. Ἐπιτρίταις.

Ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον. v. Ἐπίδικος. Τέως.

Ἐο τῷ πρὸς Μενεκράτην. v. Περιοίκιον.

Ἐν

Ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Μνησαίου θυγατρός. v. Ἀπορώτατος.
πρὸς Ὀργεῶνας. v. Ὀργεῶνας.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου. v. Κλητῆρες.
Ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. v. Μεῖον.

Iſidorus. v. Ἀρχηγός. Ἰωάννης Ἀντιοχ. Κατανυγῶ. Σπουδή.

Iſocrates. v. Ἀγωνιᾶν. Ἀγωνιῶ. Ἀδελφειός. Ἀναιρεθείς. Ἀπαριθμησόμενος. Αὐθέντης. Διάθεσις. Διεσκαριφησάμεθα. Ἐπισημαίνεσθαι. Ἠλινδημένον. Ἤπειρον. Θεράπναι. Καινός. Προὔργου. Συγγραφεῖς. Συνέπεσε. Φαῦλον εἰρ. Φιλουργός. Λυσίας.
Ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως. v. Ὀνήτωρ. Περίστατοι.
Ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ. v. Ἐπιθέτους.
Ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ. v. Μασσαλία.
Ἐν Βουσίριδι. v. Λογισμός. Παῤῥησίας.
Ἐν τῷ πρὸς Εἰδοθέαν. v. Χιάζειν.
Ἐν τῷ περὶ τῆς Εἰρήνης. v. Κακῶς εἰδ. Φυλή. Ἰσ.
Ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. v. Διάθεσις.
Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. v. Ἀντίθεσις. Ἀπολελοιπότες.
Ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. v. Ἀπολελοιπότες. Ἀρχαῖος. Ἐπίσταθμος. Κληροῦχοι. Κυρεῖον στρ. Παραγραφή. Παράκλησις. Πολιτεία. Πραττομένους.
Ἐν Παραινέσεσιν. v. Ξυλλαβεῖν.
Ἐν Τραπεζιτικῷ, v. Σκηνή.
Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σοφιστῶν. v. Μεσεγγυοῦνται.

Iſocratis diſcipulus, Androtion. v. Ἀνδροτίων.

Iſter. v. Θεός. Στφ. Λαμπάδιος. Τριτόμηνις. Φάρμακος.
Ἐν γ΄ τῶν Ἀτάκτων. v. Ταυροπόλαν.
Ἐν τοῖς Ἀττικοῖς. v. Ἀμνόν. Περιστίαρχος.
Ἐν α΄ Ἀττικῶν. v. Τιτανίδα.
Ἐν τοῖς Ἐπιγραφομένοις Μελοποιοῖς. v. Φρύνις.
Ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἐπενεγκεῖν.
Ἐν ιβ΄. τῆς Συναγωγῆς. v. Ὁμολῷος.

Iuba. Vide ſupra *Iobas*.

Iulianus. v. Ἀπόνοια. Οὐδὲ γρῦ. Χρῆμα. Ψυχίδιον.

[P] Iulianus ἐν Ἐπιστολῇ. v. Ἀμφίων. Ἡρόδοτος, Λ. Μουσώνιος. Καπ.
Ἐν τοῖς Κρονίοις. v. Ἐμπεδότιμος. Ἰουλιανός, ὁ Παρ.

Iulianus reprehenſus. v. Ἀκάκιος. Λιβάνιος.

Iuliani, parabatae, epiſtola ad Porphyrium, de inquirenda bibliotheca Georgii. v. Ἐπιστολή.

Iulianus, Chaldaeus. v. Ἀρνοῦφις.

Iuliani, rhetoris, diſcipulus, Alexander, Calilonis F. v. Ἀλέξανδρος.

Iulius, Africanus. v. Ἰουδίθ.

Ixion.
Ἐν ταῖς Λέξεσιν. v. Λαισποδιᾶσθαι.

L.

Lacydes. v. Βασταχθείη.

Leagoras. v. Αἴβη.

Leonidis, Byzantini, halieutica. v. Κικίλιος.

Libanius. v. Ἀκρισία. Βασκαίνω. Ἥκιστα. Ὀδύρομαι.

Liuius. v. Λούκουλλος. Σύλλας. Κορνοῦτος.

Logothetes, (Simeon, metaphraſtes.)
Ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ. v. Ἄβαξι. Ἀναίμονες. Ὑπαγορεῦσαι.
Ἐν τῷ τοῦ ἁγίου Θύρσου μαρτυρίῳ. v. Καταπέλτης.
Ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ Καλλικελάδου. v. Ἐξαπάτη.
Ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ ἁγίου Λουκιανοῦ. v. Νοθεύει.
Ἐν τῷ τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου βίῳ. v. Ἀλκαία.
Ad hunc Logotheten etiam referenda forſan ſunt, quae habet Suidas. [P] v. Ἀναμφοῖν.

Longinus. v. Αἰωνοάριος. Ἰανουάριος. Φρόντων.

Lucianus. v. Ἐπιτίμιον. Κολυτεύς. Ματάζων. Τί κοινὸν κ.

Μυίας ἐγκωμίῳ. v. Ἐλέφαντα.

Τίμωνι. v. Παιδοτρίβας.

Lycon. v. Ἐπίχαρμος.

Lycophron. v. Ἐκπωκιῶ. Νέδων. Νηρίτης. Τευτάζειν. Τόργος. Φλυδώμενος. Χάλυβες.

Lycurgus, Lacedaemonius. v. Ἀποκαρτερήσαντα.

Lycurgus, orator. v. Ἀγραφίου. Δηλιαστάι. Δοκιμασθείς. Αἰγίς. Ἑκατόμπεδος. Ἐσχάρα. Κτηματίτην. Νεώρια. Παράκλησις. Τραπεζοφόρος. Χιλιωθέντα. Ψευδὴς ἐγγ.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος. v. Μητρῷον.

Ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. v. Μηλόβοτος.

Ἐν τῷ περὶ Διοικήσεως. v. Ἐπικράτης Ἀθην. Ὀχεῖον. Σείριον.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. v. Νίκη. Προτέλεια. Συσσημαίνεσθαι.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερωσύνης. v. Προχαριστήρια.

Ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. Ἐμποδών. Μοχθηρία. ἡκ. Ὀρκάνη.

Ἐν τῷ περὶ Μαντειῶν. v. Καυχᾷ.

Ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. v. Προηροσίαι. Προκώνια. Πυανεψιῶν.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. Πεπορπημένος. (Sed ibi legendum eſt, κατὰ Λεωκράτους.)

Lycus, Neapolita. v. Πύθω.

Lycus, Rheginus. v. Λαρινοί.

[⁋] Lyſias. v. Ἀδοκίμαστος. Ἄρρηκτον. Ἀκμάζει. Ἀνάγεσθαι. Ἀξιῶν. Ἀξιοῖ. Ἀπήχεια. Ἀποκρίθητι. Ἀπολαχεῖν. Ἀποπεφασμένον. Ἀργυρώματα. Ἀρχιτεῦσαι. Αὐθέντης. Αὔλεια θ. Ἀφανές. Δατεῖσθαι. Δέκα. Δερμιστής. Διαδίσεις. Διῆρξα. Δικαιώσεις. Αἰδέσασθαι. Ἔγγειον. Ἐκωδωνίζοντο. Ἐλεοκόπους. Ἐμπεδοκλέους. Ἐπεσκήψατο. Ἐπιθέτους. Ἐπιορκήσαντα. Ἐπίπεμπτον. Ἐπιτρέπειν. Ἡλικία. Θεμιστεύειν. Θηλάζειν. Κάθετος. Κακώσεως. Καρκίνος. Κατάστασις. Κίος. Λαγίσκα. Λευκὴ ἀκτή. Μεταπύργιον. Μορίαι. Ναΐς. Νοθεία. Ὀβελοστατεῖ. Οἷος. αὐτὶ τ. Οἷος εἶ. Ὀργεῶν. Οὐσία φανερά. Παραφρυκτωρευόμενος. Πεδίκα. Περιφρεῖσθαι. Πεφασμένος. Πλειστηριάσας. Πλημμελεῖν. Πλινθεῖον. Πόα. Πολύστρατος. Πυελίδα. Σηκός. Τίμημα. Ὑπόλογον. Φάρμακος. Φάσις. Φασκώλιον. Φρυκτός. Χρηματιστής. Χρημάτων.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. Αἰσθέσθαι.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον. v. Παλαιόν.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. v. Ῥόπτρον.

Ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον Ἐπιστολῇ. v. Πώμαλα.

Ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. v. Φηγέσιον.

Ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα. v. Πρόκειτε.

Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. Καρποῦ δ.

Ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ. v. Ἀνάπηρον.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης. v. Ἀνάργυρος.

Ἐν Ἐπιστολῇ. v. ὑπὸ μάλης. Φαῦλον εἶρ.

Ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου. v. Ἀμφιδέας.

Ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὕβρις. ἡ μ.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀπόμισθος.

Ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν. v. Ὑπὸ μάλης.

Ἐν τῷ πρὸς Κτησιφῶντα. v. Συγκομιδή. ἀπείπατο.

Ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον. v. Ἐπίδικος. (Iſaei, non Lyſiae.)

Ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. v. Γωνία.

Ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. v. Ὁμοῦ. ἐγγύς.

Πρὸς τὴν Μιξιδάμου γραφήν. v. Μουσαῖος. π.

Ἐν

Ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν περὶ τῦ τύπυ. v. Λιθυργική.
Ἐν τῷ κατὰ Νικίυ. v. Πτώματα ἐλ.
Ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα. v. Συγκομιδή.
Ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ. v. Ἐπὶ καλάμῃ ἀρῦν.
Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν. v. Ἄξιον. οἱ ῥήτ.
Ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα. v. Ἀσχηματισμένος.
Ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην. v. Διάθεσις.
Ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκυ. v. Οὐσία φανερά.
Lyſimachus.
Ἐν β΄ Νόσων. v. Σαμαίνη. et Σαμίων ὁ δ΄.

M.

Macedonius, conſul. v. Ἀγαθίας.
Magiſter, Coproegnius. v. Ἀνώγεον.
Magnes. v. Λυδοί.
Ἐν Πιτακίδι v. Νῦν δή.
Malachias. v. Ἀββᾶ. Μεμυαλωμένα.
Malchus. v. Ἀμαξιτόν. Ἐπετίμα. Λέπρα. Λέων βασ. Σύνταξις. Ὑπολαβών.
Marathonius CPol. v. Ἐλεύσιος.
Marcellinus. v. Ἀπήλαυσε. Ἀπολαύειν.
Marcus Antoninus. v. Ἀκενόσπυδον. Ἀκέραιον. ἐκ τ. Ἀνακλητικόν. Εὔλυτος. Εὐμάρεια. Ὀρθός. Πρασιανός.
Marinus. v. Ἀρχή. ἡ μέν.
Maximus. v. Συγγραφεύς.
Medius, medicus. v. Ἐρασίστρατος.
Megaclides ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρυ. v. Ἀθηναίας.
Melanthius. v. Γρυπαίνειν. Ἔγρυπε.
Menander, medicus. v. Λεσχίδης.
Menander, comicus. v. Ἀγρίυς. Ἀδράστεια. Ἀναπετῶ. Ἀνατρέχω. Ἀπασκαρίζειν. Ἀπέφηνεν. Ἀπεσοβεῖ. Ἀρτικροτεῖσθαι. Ἀσκαλαβώτης. Ἄσχελος. Βαθύς. Βυκόρυζαν. Δημιυργοί. Διαρτῆσαι. Ἐκκορηθείης. Ἐξαλλάξαι. Ἐσχάτως. Εὐρωτιῶν. Εὐτελής. Εἰς ἀγρεάν. Ἡράκλεις. Ἶσα βαίνων. Κόπτω. Κόρημα. Μετοίκιον. Ναὶ μὰ τό. Ὁμῦ. ἐγγύς. Ὄρον. Ὄρος. Οὐ μετόν. Πατάγημα. Παίσωμεν. Πλύνεται. Πράγματα. Πρεςάτης. Σαθρωθῆναι. Σπαλίωνες. Συκοφαντεῖν. Τῶν τριῶν κ. Τρικορυσία. Ὑπάρχων. Φάσις. Φιλοσοφεῖν. ἀντὶ τ. Φρυάττεσθαι. Φυλή. Χλωρόν. Ψεῦσον. Vide et Λυγκεύς.
Ἐν Ἀδελφοῖς. v. Κοινὰ τὰ τ.
Ἀλιεῖ. v. Ἀντάλλαγον. Φηλῦν.
Ἀνατιθεμένῃ. v. Ἀληθέςερα. Ἀράβιος ἄγγελος.
Ἀνδρία. v. Νεοττόν.
Ἀνδρογύνῳ. v. Λάμια. Φίλιος.
Ἐν Ἀπαγγελλομένῳ. v. Εἰς τὸ δέον.
Ἐν Ἀπίςῳ. v. Ἅβρα.
Αὐλητρίδι. v. Δωδωναῖον.
Ἀφροδισίῳ. v. Ἀλήθεια. Ἀναθέσθαι.
Δακταλεῦσι. v. Ἀπέδραν.
Δακτυλίῳ. v. Ὑπηνέμια. ὡς ἡ.
Δημιυργῷ. v. Δημιυργοί.
Δὶς ἐξαπατῶντι. v. Ἀπόςα. Ζάκορος.
Δυσκόλῳ. v. Πανικῷ δ.
Ἐγχειριδίῳ. v. Κωρυκαῖος.
Ἐπιτρέπυσι. v. Ματρυλλεῖον.
Ἑταίραις. v. Ἀναπετῶ.
Ἐφεσίῳ. v. Ἔνδυο.
Ἥρωσι. v. Ἀναλυθῆναι.
Θαΐδι. v. Κίγκλος.
Θησαυρῷ. v. Κανθάρυ μ.
Κανηφόρῳ. v. Ἀντάλλαγον. Ἀποκρίθητι.
Καρίνῳ. v. Ἀλύσιον.
Καταψευδομένῳ. v. Τὸν ἀφ᾽ ἱερᾶς.
Κεκρυφάλῳ. v. Ἀβυρτάκη. Αἴρειν. καὶ τὸ π.
Λευκαδίᾳ. v. Ζάκορος.
Μέθῃ. v. Ἄλλο, ἕτερον.
Μεσηνίᾳ. v. Ἀράβιος ἄγγελος. Ἴσσα. Ψύλλα.
Μισυμένῳ. v. Ἀποκναίειν. Ἀπαμφιέσαντες.
Μισυμέναις. v. Λακωνικαὶ κλ.
Μισογύνῃ. v. Παράςασις.

Digitized by Google

[P] Ναυκλήρῳ. v. Ναξιεργής.
Ὀλυνθίᾳ. v. Φέρειν.
Ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου. v. Ἀθηναίας.
Ὁμοπατρίοις. v. Ἀλφάνει.
Παιδίῳ. v. Ἀπόστα. Ἀλεξιφάρμακα.
Ἐν Περινθίᾳ. v. Ἀβέλτερος. Ἀνέφον. Πομπείας.
Ῥαπιζομένη. v. Ἀμφορεαφόρους. Ἀνέσπακε. Μυόχοδον.
Σικυωνίῳ. v. Ἅβρα. Ἄγγαροι. Κακὴ μὲν ὁ.
Συναριστώσαις. v. Ἀγαπησμός. Αἴρειν. καὶ τό.
Συνερώσῃ. v. Ἀναπετῶ. Ὦ μέλεε.
Τίτθῃ. v. Αἰτήσασθαι.
Ὑδρεία. v. Ἀνορωρυγμένον.
Ὑμνίδι. v. Αἰτήσασθαι. Αἰτούμενος.
Ὑποβολιμαίῳ, ἢ Ἀγροίκῳ. v. Πέμπειν.
Χαλκηδονίῳ. v. Λιτυέρσης.
Χαλκίδι. v. Πέμπτῃ φθ.
Χήρα. v. Ἀνάδοχον.
Ψευδηρακλεῖ. v. Ἅβρα. Καρκίνου ποιήμ.
Ψοφοδεεῖ. v. Ὄνος λύρας.
Menandri, comici, patruus, Alexis. v. Ἄλεξις.
Menander, Ariſtarchi, grammatici, diſcipulus. v. Ἐρατοσθένης.
Menander, hiſtoricus. v. Ἀβέλτερος. Ἀνάπαυλον. Ἀνάριστος. Ἀνάῤῥοπον. Ἀπετάφρευον. Ἀπ' ἐχθρῶν π. Ἄτρακται. Αἴσιος. Ἐμβριθῆ νοῦν. Ἐπεθείαζε. Ἐπιδουπῆσαι. Εὔψυχος. Θεήλατος. Θρᾶκες. Κώχ. Οὐ μέλον αὐτῷ. Πάνακτος. Περιπέττουσι. Ταγχοσδρῶ. Φιλεριστῆσαι. Χάρακα.
Menecles. v. Διακόνιον. (Vbi, ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ.)
Ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. v. Ἑρμαῖ. Κεραμεικός.
Menecrates, Epheſius, grammaticus. v. Ἄρατος.
Menippus, cynicus. v. Φαιός.
Meſapii ceruum vocant βρένδον. v. Βρεντήσιοι.
Metagenes. v. Ξενοσκοπεῖν. Συγκόψαι.
Θουριοπέρσαις. v. Τίς τρόπος.
Michael Syncellus encomio in Dionyſium. v. Διονύσιος.
Minucianus. v. Γενέθλιος.
Mnaſeas. v. Σάβοι. Ὑμεῖς, ὦ Μεγ.
Ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης. v. Πραξιδίκη.
Mnaſeas, Patarenſis.
Ἐν τῷ Περίπλῳ. v. Πύθου χελιδ.
Mnaſeas, Ariſtarchi diſcipulus. Ἐρατοσθένης.
Morſimus, tragicus. v. Ἀστυδάμας.
Moſes. v. Ἀββᾶ. Ὁσιότης.
Ἐν Δευτερονομίῳ. v. Διακούω.
Moſo foemina Hebraea, cuius ſit σύγγραμμα ὁ παρ' Ἑβραίοις νόμος, ſi fides Alexandro, polyhiſtori, in libris V. de Roma. v. Ἀλέξανδρος.
Muſaeus. v. Μελίτη.
Muſonius. v. Ἐπεισόδιον.
Myes. v. Ἵππυς.
Mylus, comicus. v. Ἐπίχαρμος.
Myrtilus. v. Λήμνιον.
Mythologi. v. Σειρῆνες.

N.

Nauſiphanes Democriteus. v. Ἐπίκουρος.
Neanthes. v. Ἀποῤῥῶγας.
Nearchus. v. Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλ.
Neoclides. v. Νάννος.
Nicaena Synodus. v. Ἀρειανός.
Nicander. v. Εὐρύβατος. πον. Τριπτῆρα.
Ἐν α' Αἰτωλικῶν. v. Τιτανίδα.
Εἰς τὸ Ἀντιφάρμακον. v. Δερκευνέος.
Nicander, Alexandrinus.
Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν. v. Αἰσχρίων.
Nicanor, qui vitam Alexandri ſcripſit. v. Σίβυλλα Χαλδ.
Nicetas, martyr. v. Ἀθανάριχος.
Niceas, Eleates. v. Ὀρφεύς.
Οἰνοποιῷ. v. Ἀμφίας.

Nicolaus, Damaſcenus. v. Ὠμή τις ἐναι. de eius patre, Antipatro et fratre, Ptolemaeo. v. Ἀντίπατρος.
Nicomachus, medicus. v. Ἀριςοτέλης.
Nicon, geometra et architectus, Galeni pater. v. Γαληνός.
Nicophon. v. Ὑποπίνειν.
Πανδάρῳ. v. Κοιμίσαι.
Nicophron.
Ἀφροδίτης γοναῖς. v. Ἀράχνη. Σέρφος.
Nicoſtratus. v. Ἀδράςεια. Ταρράντινίδιον.
Nicoteles, philoſophus, Anniceridis frater. v. Ἀννίκερις.
Numenii filius, Alexander, ſophiſta. v. Ἀλέξανδρος.
Numenii, Heracleotae, halieutica. v. Κικίλιος.
Nymphodorus. v. Αἰγίς.

O.

Olympicus ὁ ψενκάς. v. Ἀντίμαχος.
Onomacritus a quibusdam oracula ſcripſiſſe dicitur. v. Ὀρφεύς.
Oppianus, Κικίλιος.
Ἐν ἑ τῶν Ἁλιευτικῶν. v. Ἀσφάλιος.
Oraculum, Sybaritas perituros, quum homines pluris feciſſent quam Deos. v. Ἄμυρις. Lacedaemoniis datum v. Διειρωνόξενοι. aliud de muro ligneo v. ἀνεῖλε. Zenoni, Cittieo, optime victurum, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. v. Αἰγυπτία. Calondae. v. Ἀρχίλοχος. Attalo. v. Ἄτταλος. Alia Αὔγυςος. Βάκις. Χρησμός. Ἀρίςιππος. Κροῖσος. Διογένης. Δόρυ κηρύκειον. Εἰς κυνόσαργες. Ἰουλιανός. Λεωκόριον. Μύσκελος ἐκπεσών. Ἐπαμινώνδας. Εὐγενέςερος. Εὔθυμος. Εὔλαχα. Εὐτόκιος. Φορμίων. Οἰδίπους. Πάντα ὀκτώ. Ῥοδίων χρησμός. ὑμεῖς δ' ὦν Μεγαρ. Σόλων. [¶] Συγχρωτίζεσθαι. Ταῦτά σοι. Τελεσίλλα. Τοιουτονί. Τόνον. Τράγος. Τυρταῖος.
Origenes ad Africanum de Suſanna. v. Ἀφρικανός.
Fragmentum ex quadam eius epiſtola. v. Ὠριγένης, καὶ Ἀδ.
Ὠριγένης, Λεωνίδ.
Orion. v. Ἀβλεμέως. Πόρκος.
Orpheus. v. Φάνης.
Ἐν Δικτυϊ. v. Ἵππος Νισ.
Φυσικῷ. v. Τριτοπάτορες.
Fragmentum Orphei habes v. Ὀρφεύς. ὅτι.
Exegetici in Orpheum auctor. Τριτοπάτορες.

P.

Palaephatus.
Ἐν τῷ ζ. τῶν Τρωϊκῶν. v. Μακροκέφαλοι.
Panyaſis. v. Οἶνος ὤν. Diſcipulus eius, Antimachus, Colophonius. v. Ἀντίμαχος.
Pamphilus, Platonis diſcipulus. v. Ἐπίκουρος.
Pancratis, Arcadis, halieutica, v. Κικίλος.
Parabates, philoſophus. v. Ἀννίκερις.
Parmenides. v. Μακάρων νῆσοι. Ὡς λίαν. Θέσις. Anaximenes, Parmenidis diſcipulus. v. Ἀναξιμένης. Empedocles. Ἐμπεδ.
Parthenii, Nicaeenſis, metamorphoſes. v. Νέςωρ.
Paſicles. v. Κράτης.
Paulus, apoſtolus. v. Ἀγάπη. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. Δόξα θεοῦ. Κεφάλαιον.
Paulus, aſtrologus. v. Ἰουςινιανὸς ἐνέτμ.
Paulus, Antiochiae epiſcop. a quo Pauliani. v. Μάνης.
Paulus Silentiarius. v. Ἀγαθίας.
Ἐν Ἐκφράσει τῆς ἁγίας Σοφίας. v. Ἥρανος.
Pauſanias. v. Πύνδαξ. eum audiuit Aſpaſius, Rauennas, ſophiſta. v. Ἀσπάσιος.
Perginus, Mileſius. v. Ὀρφεύς.
Periander. v. Ἀμφιανακτίζειν.
Phalaris. v. Ἀδριανός, σοφ.
Phanias, Ereſius. v. Κύρβεις. αἱ τ.
Phanodemus. v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ.

Digitized by Google

Ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδι. v. Παρθένοι.
Ἐν ἕκτῳ. v. Τριτοπάτορες. Χαλκεῖα.
Pherecrates. v. Ἀγορᾶς ὥραν. Ἀδωνία. Ἀλοαίων. Ἀμυστί. Ἀναθύειν. Ἀνασπᾷ. Ἀναψηφίσασθαι. Δήμαρχοι. Καρκίνος. Κιλίκων. Κορίαννοι. Κύνα δ. Ῥυπαίνω. Συηνία. Τευτάζειν. Τραύξανα. Φοβερός.
Ἀγρίοις. v. Ἄπια. (Ἀγροῖς,) Χαῖρις, κιθ.
Αὐτομόλοις. v. Ἀκαλήφη. Πασσυδεί. Στραγγακίδες.
Γραυσί. v. Ἀθηναίας. Ἀρτήρ.
Δουλοδιδασκάλῳ. v. Ἀναψηφίσασθαι.
Ἰπνῷ. v. Ἀπέδραν.
Ἰστῷ. v. Ἄξιος, ὁ εὔωνος.
Κοριάννοις. v. Ἀνόδοντον. Ἀνυδρεύσασθαι. (Κοριαννοῖ.) Τοῦ. Τοῦτο κ. Ὑοσκυαμᾷν.
Κραπατάλοις. v. Ἀγυιαί. Ἀνεῴγεισαν. Ἀπαρτί. Ἄπερρε. Νωτοπλῆγα. [illegible] Περιέρρων. Φίλιος.
Λήροις. v. Χρή.
Μυρμηκανθρώποις. v. Ἀρᾶται. Ἀρτίως. Αἰγίς. κατ. Τεθολωμένος.
Πετάλῃ. v. Λίρειν, καὶ τὸ πρ.
Τυραννίδι. v. Ἀράχνῃ. Συκυαῖσι.
Pherecydes. v. Θυωρός. Ὕης. Ἑκαταῖον.
Philaenis. v. Ἀστυάνασσα. Δημοχάνης.
Philagrius.
Ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολῇ. v. Φιλάγριος.
Philanias. v. Θερμοπύλαι.
Phileas. v. Βόσποροι.
Philemo. v. Ἄσχολος. Εὐμενίδες. Τριτημόριον.
Νεμομένοις. v. Ἀποστοματίζειν.
Νυκτί. v. Τηϊάλλως.
Παγκρατιαστῇ. v. Πρό. ἀντὶ τοῦ ά.
Πτέρυγι. v. Ἀθηναίας.
Philetaerus, comicus, Ariſtophanis, comici, F. v. Ἀριστοφ.
Μελεάγρῳ. v. Ἀμπαλίνωρος.
Philetas, Epheſius. v. Βάκις.
Philinus. v. Θεωρικὰ χρ.
Philippides. v. Μακρὸν π. Ψωμοκόλακες.
Philippus. v. Ἀποσιμῶσαι.
Comicus, Ariſtophanis, comici, F. v. Ἀριστοφ.
Philiſtus. v. Ἀποθήκην. Ναόνυμνα.
Philo. v. Ἀγαλματοφορούμενος. Βίος. Δύναμις. Θεός. Φίλων. Θεραπευταί.
Ἐν τῷ εʹ στοιχείῳ περὶ τῆς Παραδόξου ἱστορίας. Παλαίφατος, Ἀβυδ.
Ἐν τῷ Πολιτικοῦ Βίῳ. v. Ἀβραάμ.
Philochorus. v. Ἀδύνατοι. Ἀλκυονίδες. Ἀλῶα. Ἀνεπέπτευτον. Βούχετα. Γεννῆται. Ἑρμῆς, ὁ πρός. Εὐριπίδης. Μνησ. Θέμιν. Κανηφόροι. Κατατομή. Λίθος. Λύκειον. Οἴηθεν. Ὁμογάλακτας. Ὀργεῶνες. Περιστοίχων. Πομπεία. Πρὸς τῇ πυλίδι. Σεισάχθεια. Συγγραφεῖς. Συμμορία. Τετράδι. Τρικέφαλος. Τριτοπάτορες. Φυλή. Χύτροι. πόλ.
Ἐν βʹ Ἀτθίδος. v. Κοβαλία. Σκίρον.
Ἐν γʹ περὶ Μαντικῆς. v. Ἐγγαστρίμυθος.
Ἐν Τετραπόλει. v. Τιτανίδα.
Philocles, tragicus. v. Ἀστυδάμας.
Philolaus. v. Ὑπόνοια.
Philoſtorgius. v. Ἀπολλινάριος. Βασίλειος. Φλέγων.
Philoſtratus. v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Διάγειν. Ἑρμογένης. Καλάβροψ. Καταψήσας. Κατεγλωττισμένον. Κῶμος. Λεπτολογία. Πυθαγόρας. Σιμός. Σοφιστής. κομ. Ὑποτείνει. Φοιτᾷ. Φρόντων.
Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. v. Κράτης.
Ἐν Βίοις τῶν Σοφιστῶν. v. Ἡρώδης. Ἰούλιος. Παυσανίας. Καισ. Ὑπέρφρων.
Philotimus Euripideus. Eius tragoedia Ἰξίων. v. Δημήτριος.
Philoxenus. v. Ἔθυσας. Θρεττανελό. στρεπταίγλαν.
Philoxenus, muſicus. v. Ἀντιγενίδης.
Philyllius. v. Ἅλω.
Αἰγεῖ. v. Ἀνάλφιτον.
Phocylides. v. Ἀπαιτέων. Χρῆσαι.

[P] Phormus, Syracuſanus, comoediae repertor. v. Ἐπίχαρμος.
Photius, patriarcha. v. Ὀρεία. contra Leontium, Antiochenum. Λεόντιος.
Phrynichus. v. Ἀθηναίας. Ἀθύρωτον. Ἄνοις. Ἀπύλωτον. Ψόθος.
Μονοτρόπῳ. v. Μέτων. Παρθένοι. Ὑπερακοντίζεις.
Μούσαις. v. Καδίσκος.
Μύσταις. v. Τευτάζειν.
Phrynichus, comicus, vt frigidus, perſtringitur. v. Λύκις.
Phylarchus. v. Λευκὴ ἡμ. Τιάρα.
Phyllis, muſicus. v. Σκολιόν.
Phyton. (al. Φοίτων.) v. Αἰσχίνης.
Pindarus. v. Ἀγάλματα. Ἄμαχον. Ἄναλκις. Ἀνύπαρκτον. Ἀράχνη. Βάσανος. Βασιλεύς. Βληχρόν. Δαμασίφρων. Αἰθήρ. Ἐπέτειον. Εἴδωλον. Εἰκός. Ἥρας δὲ δεσμ. Ἰοστέφανοι. Ἰσχύων. Θαλπνότερον. Κάτωθε. Κατωκάρα. Λυγκέως. Μεγάνορος. Ὦ Ἐφήμερε. Σχάσον. Τὸ Ἡσιόδειον. Φθόνος. Φῶτα. Χρήματα, χρήμ.
Ἐν Διθυράμβοις. v. Παλιναίρετος.
Ἐν Σχολῷ. v. Ἀθηναίας. (Sed ibi ſcribendum, ἐν Σκολιοῖς.
Piſander. v. Ἀγάθυρσοι.
Piſides. v. Ἀγωγόν. Ἅμματα. Ἀνεκτά. Ἀντλία. Ἀποῤῥῆξαι. Ἀπόσπονδον. Ἀτρόμητος. Ἄχειρος. Βάκχος. Βυσσί. Γιγαντιᾷ. Διόπτρα. Διπλόη. Δύναμις. Αἰετός. Ἔγγειον. Ἔγγυον. Ἐμβριθῆ. Ἐμπίς. Ἔναυλον. Ἐνθουσιώσας. Ἐπείκτης. Ἐπίδοσις. Ἐπιστάτης. Εὐλαβηθείς. Εἰ εὐκτικόν. Ἦν. Ἡρακλεία λίθος. Κακῶν π. Κατηχῶν. Κίβδηλον. Λειτουργία. Λῃσταί. Μαιεύεται. Μόχθος. Νεοσπάδα. Νεῦρα μ. Νυμφίος. Ξένας. Ὄγκος. Οἶστρος. Οὐσιῶσαι. Παράβασις. Παραψωνοῦσι. Πῶρος. ἀπ. Προσώχθισα. Σταγειρίτης. Συμφορά. Σύριγξ. Σύρω. Σφύζει. Ταυτότης. Τέλμα. Τελωνεῖον. Τόνον. Τρόπος. Τύχη. συντ. Ὑπεξελεύσεις. Ὑποψία. Φθόη. Χρῶμα. Ψῆφος μέλ. (Omnia haec fragmenta Piſidis depromta eſſe exiſtimamus ex poemate eius de bello perſico, quod hodie intercidit.)
Pittacus. v. Πιττάκειον.
Plato, comicus. v. Ἀναβιῶναι. Αἴσωπος. ὁ τῶν μ. Ἐπικράτης. Κριὸς ἀσελγ. Μεμιλτωμένον. Πλειστηριάσας. Σπογγίλος. Σχοινίον. Φασιανοί.
Ἀδωνίσι. v. Ἀφοδεῦσαι. Ὑπὲρ οὐ π.
Ἑλλάδι. v. Φάλαγξ. θηλ.
Ἑορταῖς. v. Δεινόν. Διϊτρέφης. Ὄμφαξ.
Κλεοφῶντι. v. Φιλοτιμότεραι.
Μενελάῳ. v. Τί οὐκ ἀπ.
Ξάνταις. v. Τευτάζειν.
Παιδαρίῳ. v. Παράβασις.
Πεισάνδρῳ. v. Ἀρεοπαγίτης.
Πρέσβεσι. v. Ἀπέσχαζεν.
Σοφισταῖς. v. Σοφιστής. κωμ.
Ἐν Σύρφακι. v. Τελέας.
Ὑπερβόλῳ. v. Εὔερον.
Ἐν Φάωνι. v. Ἀτηρότατον. Γλυκὺς ἀγκών.
Plato, philoſophus. v. Ἀβουλεῖν. Ἄγνος. Ἀγνωμόνως. Ἀδικία. Ἀθάνατος. Ἀλλ' ἤ. ἀντί. Ἀλογία. τί μ. Ἀμαθέστερος. Ἀμαθία. Ἀναθέσθαι. [P] Ἀναπλήσας. Ἀνδραποδώδεις. Ἀνευφήμησε. Ἀντιλέγειν. Ἀντίληψις. Ἀξιῶν. Ἀπιστεῖν. Ἁπλότης. Ἀποθρέξεις. Ἀποκήρυκτον. Ἀπ' ὄνου. Ἀποῤῥηθέν. Ἆρα. Ἄῤῥατον. Ἀρνουμένη. Ἀρχαῖος. Ἀρχίας. Ἄσκησις. Ἀτέχνοις. Βαρβαρίζει. Βδέλλεται. Δεινῆς ἀνάγκης. Διωλύγιος. Ἐγγαστρίμυθος. Ἐγλιξάμην. Ἐμποδών. Ἔπεχε. Ἔρως. Εἱμαρμένην. Εἴξασι. Ἰδέας. Θεόδωρος, Βυζ. Κάκη. Κατεύχεσθαι. Κίνησις. Λήθη. Λυόμενος. Μιαρὰ κ. Οἶνος ὤν. Ὧδε. Ὥρα. Παμπρέπιος, οὗτος. Παρμενίδης. Περὶ πόδα. Πόρκος. Προσέπαισε. Πῦρ. ἐπὶ π. Σοφίαν.

φίαν. Συηνία. Τέραμνον. Τομόν. Ὑπωπιάζω. Φαῦλον. Φαῦλος, εὐτ. Φαιόν. Φευκτέον. Φορά. Χθές. Χωλός. Χρυσοχοεῖον. Ψαθαρόν. Ψυχή. Vide et in Δόγματα.

Platonis epigramma. v. Ἱππίας Αθ.

Ἐν Ἀλκιβιάδῃ. v. Ὀρθρυγοκόπος.

Ἐν Γοργίᾳ. v. Διὰ μέσυ. Ἐγκράτεια. Λυγιζόμενος. Νέος ἐςί.

Πλάτων ἐν Ν. Τὸ παρὸν ἐ. Ἀρίςων.

Εὐθύφρονι. v. Χρή.

Θεαιτήτῳ. v. Ἀμβλίσκυσιν. Ἀναλαμβάνειν. Ἄνεμος. Ἀποςοματίζειν. Ἐπιδεξιελευθέρως. Ὦ μέλεε. Ὠργασμένος. Τηνάλλως. Ὑεικόν. Ὑπηνέμια. Χρυσῆν σειρήν. Βδέλλεται.

Ἐν Ἱππίᾳ. v. Ζῶμεν.

Κρατύλῳ. v. Ὑπὲρ τὰ ἐσκ.

Νόμοις. v. Ἀθύρειν. Ἄπια. Ἀρύτεσθαι. Ἐπιώψατο. Ἐπωβελίαι. Κατασκεδάζειν. Λύσῃ. Νῦν δή. Πλάτων ἐν Ν. Τολμῆσαι. Ὑεικόν.

Ἐν δ΄. v. Ὀργεῶνες.

Ἐν ζ΄. v. Ἀναθολώσει. Δεῦρ᾽ ἀεί.

Ἐν ιά. v. Κίβδηλον.

Ἐν ιβ΄. v. Ψαλίδα.

Παρμενίδης. v. Ἀρίςων.

Πολιτεία. v. Δῶρα. Θεὺς. Μινυρίζω. Παραςησόμεθα. Τρίτυ κρ. Τροφή. Χυτρέα.

Ἐν ά. v. Ὑμνεῖν.

Ἐν β΄. v. Ἥρας δέ. Κατατείνας. Μαρτύρονται.

Ἐν γ΄. v. Ἐρίῳ ςεψ. Σπυδάζω. Τροφή.

Ἐν δ΄. v. Βλάκα. Φαῦλον.

Ἐν έ. v. Ἄθυμος.

Ἐν θ΄. v. Βομβῦσιν.

Ἐν ί. v. Ζάλην. Περιαγειρόμενοι. Φαινόμενα. Χθονία.

Πολιτικῷ. v. Ἀπέσβη. Μεταποιεῖσθαι.

Ἐν Πρωταγόρᾳ. v. Ἀδάμαντος. Πρέδικον.

Ἐν τῷ Σοφιςῇ. v. Δόξα. Κηρύλος.

Συμπόσιον. v. Ἀγάθων. Ἀθήναιος.

Ἐν τῇ Σωκράτυς Ἀπολογίᾳ. v. Ἀντιγραφεύς.

Ἐν Τιμαίῳ. v. Δρύοχοι. Ἐγκύρτια. Ζάλην. Ταλαντυμένην. Τευτάζειν. Φυσικός. Ἀρίςων.

Ἐν Φαίδρῳ. v. Ἐξάντη. Κυψελιδῶν. Παιδικά. Σταθερόν. Τυφών.

Ἐν τῷ Φαίδωνι. v. Εἴδησις. Νῦς. Ὀρτυγοκόπος. Παρρυσία. Πλάτων ἐν Ν. Φαῦλον. Ἀρίςων.

Plotinus. v. Ἐπακτόν. Ἡδόμενος. Κόσμος, [] τό. Ὁμοίωσις. Φυσικὸς λόγος.

Plutarchus. v. Ἀνανεῦσθαι. Ἐγγώνιος. Ἱέρτιος. Κάλλιππος. Μαικήνας. Νάφθα. Ὠβάς. Σικχός. Σύλλας. ὅν κ. Τῦ σελήνυ. Ὑπερκύπτω.

Ἐν Παραλλήλοις. v. Δόγματα.

Poeta, (Homerus,) v. Ἀπομαγδαλία. Διαείδεται. Κυλλές. Πόρκος. Προικός.

Poeta Cyprius. v. Οἶνος ὤν.

Polemo. v. Ἄρτος. ὁ ψ. Ἕνη παρ. Ἠλύσιον. Ἵππος Νισ. Μωρότερος. Νηφάλιος. Τελμισεῖς.

Ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον, καὶ Ἀντίγονον. v. Ἀζηνιεύς.

Polybius. v. Ἀγάθυρσα. Ἀγωγή Ἀγωνιῶ. Ἀΐσσυσιν. Ἀθεσίαν. Ἀκέραιος. Ἀκόλυθον. Ἀκρόπολις. Ἀλαζονεία. Ἀλκή. Ἀλογία. ἀταξ. Ἀλογιςία. Ἀναδέξασθαι. Iter. Ἀναζυγαῖς. Ἀναπείραις. Ἀνάςασις. Ανατάσεις. Ἀνεκτά. Ἀνεννόητον. Ἀνεπισήμαντον. Ἀνεπιςαθμεύτυς. Ἀνήνυτον. Ἀννίβας. Ἀνθρωπίνως. Ἀντιποιηθέντα. Ἀνυςικώτερα. Ἀξιυμένυ. Ἀπαλγῦντες. Ἀπαξίωσιν. Ἀπαραγγέλτως. Ἀπεδειλία. Ἀπέλυσεν. Ἀπέςησεν. Iter. Ἀπηρείσατο. Ἁπλῶς. Ἀπόκλητοι. Ἀπολεγόμενος. Ἀπολογισμός. Ἀποξυςρῦνται. Ἀπόςασις. Ἀποσφαλμήσας. Iter. Ἀπὸ τῦ κρατίςυ. Ἀπυρώσαντας. Ἀπροθέτως. Ἄρατος. Αὐλαία. Αὐτάρκεια. Αὐτοπαθῶς. Αὐτοτελής. Ἀφυής. Βάρος.

Βαρυνό-

Βαρυνόμενος. Βασανίζει. Βουκάρας. Βῶλις. Γεφυρίζων. Δαψίδων. Δεδοξοποιημένον. Δεισιδαιμονία. Δημαγωγικός. Δημοκοπεῖν. Δημοκρατία. Δημοχάρης. Διαβιασάμενος. Διάληψις. Δίαρμα. Δίαρσις. Διασχών. Διατατικώτερον. Διεσκευασμένην. Διεψευσμένοι. Δικαιοδοσία. Δυεῖν. Δυσποτμότερος. Αἰνείας. Αἶρε δάκτυλον. Ἐζυγοστατεῖτο. Ἐθελοντήν. Ἐκδέχῃ. Ἐκκλείουσι. Ἐκλαβεῖν. Ἐκπλαγεῖς. Ἐκτενῶς. Ἐκφανεστάτας. Ἐκ χειρός. Ἔμφασις. Ἐναύειν. Ἐνέπεσε. Ἐνεργόν. Ἐξ ἀκεραίου. Ἔξαλλος. Ἐξαίσια. Ἐξεριθεύονται. Ἐξοδία. Ἔξοινος. Ἐπεσημήναμεν. Ἐπιβάθρα. Ἐπιβολή. Ἐπιγεννήματα. Ἐπικάθηται. Ἐπὶ κεφαλαίου. Ἐπίνειον. Ἐπίπνεια. Ἐπιστημήνασθαι. Ἐπίστασις. Ἐπωδός. Ἐργαστήριον. Ἐργαστικός. Ἐργολάβος. Ἐρύκειν. Ἐσωματοποίει. Ἐσπούδαζον. Ἐσχεδίαζον. Εὐδοκιμοῦμένην. Εὐήθης. Εὐρεσιλόγος. Εὐφυᾶ. Ἔφαμμα. Ἐφ' ᾧ. Ζηλοτυπία. Ζώγρια λαβ. Εἰκοβολεῖν. Ἡρμόσαντο. Ἱππαφέσεων. Ἰσηγορεῖ. Θεατρίζω. Θέρεια. Θυμομαχοῦντες. Καθήκοντα. Καθικόμενοι. Κανθήλιος. Καταβολή. Κατακαλῶν. Κατάλυσις. Καταπορευθέντων. Καταχήσων. Καταψήσας. Καταινέσαντος. Κατέσχον. Κατοιμώξας. Καχεξία. Κεραία. Κλεόξενος. Κομιδῇ. Κόννους. Κύβος. Κυρία. Λείπεσθαι. Λιτοῖς. Μεγαλομερία. Μεθοδικῶς. Μερίτης. Μνησικακεῖν. Μοναρχία. Μύωψ. Νεαλής. Νοῦν ἔχειν. Νῶλα. Ὀρθῇ. Ὀρθήν. Ὁρμητήριον. Οὔριος. Οὐχ οἷον. Ὄχλου. Παλίγκυρτος. Παραβόλως. Παραποδίζειν. Παρατετολμηκότες. Περικοπή. Περιπαθῶς. [ℙ] Περισπᾶν. Περίστασις. Περίφασις. Πλαδαρόν. Πολλὰ κενά. Πόπλιος. Πραξικοπήσας. Πρᾶξις. Προδότας. Πρόθεσις. Προσαγγελία. Προσανέχων. Πρὸς Κρῆτα. Προσπεσόντων. Πρόσιμα. Πρὸς τρόπων. Πρεργιαίτερον. Πρόχειρος. Πτερίνω. Ῥαβδοῦχοι. Ῥαδιέστερον. Ῥαδιουργός. Ῥαθυμεῖν. Ῥῦμα. Σάμβυκες. Σιτομετρεῖν. Σκεῦος. Σωματοποιῆσαι. Σπουδάζω. Στακτή. Στέρξω. Στρατηγία. Συνουσία. Συντάξας. Σύνταξις. Σύστασις. Συστήσας. Τελεσιουργήσας. Τενάγη. Τέτηκα. Τληπόλεμος. Τροχάζειν. Τύχη. συντ. Ὑπερῇραν. Ὑποκρίνεσθαι. Φατέ. Φέρτρον. Φειδίας. Φυλάκια. Χάρμα. Χειρισμόν. Χόρδευε. Χορηγία. Ψυχαγωγεῖ. Ψυχομαχοῦντες.

Polyzelus.

Δημοτυνδάρεως. v. Τῶν τριῶν κακῶν.

Porphyrius. v. Ἀμμώνιος. Γοργίας. Ἐμπεδοκλῆς. Ἐντελέχεια. Ἡσίοδος. Σάκας. Φερεκύδης Ἀθην.

Ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων. v. Ἀνδροκλείδης.

Ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ. v. Ἐμπεδοκλῆς. Ὅμηρος. Σωκράτης. Σωφρ.

Poſidippus. v. Ἀντήλιος. Ἀπηλιώτης. Ἔπηλυς. Προσέκοψε.

Δημόταις. v. Νεανισκεύεται.

Poſidonius, Anniceridis, philoſophi celebris, diſcipulus. v. Ἀννίκερις.

Poſidonii, Corinthii, halieutica. v. Κικίλιος.

Praxidamas. v. Χιάζειν.

Praxillae Adonis. v. Ἠλιθιάζω.

Praxion.

Ἐν β΄ Μεγαρικῶν. v. Σκίρον.

Priſcus. v. Ἄβαρις. Ἀμοιβαία. Χάρυβδις.

Procopius. v. Ἀγχίστροφοι. Ἀκμὴ καλεῖ. Ἀμαρτάδας. Ἀνάγεσθαι. Ἀναδύμενος. Ἀνάρτησις. Ἀπόνοια. Ἀποπορεία. Ἀρετῶ. Ἄτρακτον. Γράφειν εἰς τάχος. Δάρας. Δέον. τὸ πρ. Δειμαίνει. Διήνεγκαν. Ἐγγυήσασθαι. Ἑκαστάτω. Ἐνῆγεν. Ἐν παραβύστῳ. Ἐξερρωγυῖα. Ἐπενεγκών. Ἐπεὶ οἱ. Ἐπιβύσαντες. Ἐπίδοξος. Ἐπιεικῶς. Ἐπίκομος. Ἐπωμίς. Ἐφίππειον. Ζώγρια. Ἠξίου. Θυμέλη. Κολωνός. Λορδουμένη. Λοῦτρον. Μαγγανεία.

γανεία. Μύλη. Μυώνων. Ὁμαλές. Ὠνίυς. Ὧρα. καιρός. Παράλογον. Παρῳδύμενος. Πισός. Ῥωχμός. Σκεπιαίνεσθαι. Σύνταξις.
Procopii, Caeſareenſis, hiſtoria, ab Agathia continuata. v. Ἀγαθίας.
Prodicus. v. Βρενθύεσθαι. eius liber, Horae. v. Ὧραι.
Propheta. v. Κακία. διών. Πατάξει. Σινιάσαι. Τιμιυλκῶν. Ὑπερήφανος. Ψυχικός.
Protagoras. v. Πυθμήν.
Proxenus. v. Λαρινοί.
Pruſaënſium lingua vernacula. v. Λεβητωνάριον.
Pſellus. v. Γηώρας. Δέρτρυ. Ἡγήτορες.
Ptolemaeus Hephaeſtionis. v. Ἐπαφρόδιτος.
Ptolemaeus, Nicolai, Damaſceni, frater. v. Ἀντίπατρος.
[⁋] Pythagoras. v. Ὀνειρόπληκτον. Ἀπολλώνιος. Ἐμπεδοκλῆς. Ἐμπεδότιμος.
Pythagoricorum ſymbolorum interpretatio. v. Ἀναξίμανδρος.
Pythagorei. v. Ἀριθμῷ. Νῦς.
Pythias, hiſtoricus. v. Λεσχίδης.

R.

Rhetores. v. Μνημεῖον. Μοχθηρός. Παλαιόν. Παράστασις. Παῤῥησία. Πατρώων. Παιδάριον. Πεδίκα. Πλεονεξία. Πολιτεία. Πρέσβις. Πρῦκειτο. Ὑποτροχίζεσθαι.
Rhodioni a quibusdam tributus Antiſthenis magicus. v. Ἀντισθένης.
Rintho. v. Ἀγλευκές.

S.

Salluſtius. v. Ἀθηνόδωρος. Μαρκελλῖνος.
Salomon. v. Βδέλλα. Ἐκλεκτός.
Sappho. v. Ἀηδών. Ἀμάμυξις. Ἀναδενδράδα. Ῥοδώπιδος.
Scammon.
Ἐν β' τῶν Εὑρημάτων. v. Φοινικήια.
Scylax.
Eius Περίπλυς laudatur. v. Ὑπὸ γῆν οἰκ.
Seleucus.
Ἐν τῷ Ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος Ἀξόνων. v. Ὀργεῶνες.
Seleuci, Tarſenſis, halieutica. v. Κικίλιος.
Semus, Delius. v. Πράμνιος.
Sibyllina oracula v. Λίβερνος. ex illis ſurrepta capita Phocylidis. v. Φωκυλίδης.
Silenus.
Ἐν β' τῶν περὶ Συρακυσῶν. Σαρδώνιος.
Simocatta. v. Ἀποκναίειν. Βομβεῖ. Γέλως πλατύς. Διώμοτος. Ἐγκύκλιος. Εἰσήρρησεν. Θρύλλος. Παραλῦσαι. Περιωπή. Περιπολῶν. Ὑπερώη.
Simon. v. Πιττάκειον.
Eius Ἱπποϊατρικὸν laudatur. v. Τρίλλη.
Simonides. v. Ἀμύνασθαι. Ὁπλή. Περιαγειρόμενοι. Σαρδώνιος. Συμφορά.
Ἐν Πεντάθλοις. v. Ἀλκυονίδες.
Epigramma in Acronem, Simonidi tributum. Ἄκρων.
Socrates. v. Ἀπέσω.
Ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. v. Ἀκέσιος. Κυνήειος.
Solon. v. Ἐπιμενίδης. Ἱππάς.
Ἐν Ἄξοσι. v. Σῖτος.
Ἐν Νόμοις. v. Ἄποινα.
Sophocles. v. Ἆ ἆ. Ἀγάσματα. Ἀγνώμονες. Ἀγωνάρχαι. Ἀγυιάν. Ἀδάμαστος. etc.
Ἐν Αἴαντι Λοκρῷ. v. Σπολάς. Τοσῦτον.
Ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ. v. Γνώμη. Παρά.
Αἰχμαλώτοις. v. Ὑπὸ παντί. (Αἰχμαλώτισι.) v. Φαῦλον.
Ἐν Ἀντιγόνῃ. v. Τάλις.
Δανάῃ. v. Πεῖρα.
Ἠλέκτρα. v. Ἄνετε. Αἷμα. Ἐμασχαλίσθη. Ἐξένισε. Ἴασις. Στόμαργος. Φίλος.
Ἠριγόνῃ. v. Τοπάζειν.
Θησεῖ. v. Ὄμπνιον.
[⁋] Ἰνάχῳ. v. Ἀράχνη.
Ἐν Ἰφιγενείᾳ. v. Πενθερά.
Ἰχνευταῖς. v. Ῥικνῦσθαι.

Κηδα-

Κηδαλίωνι. v. Λευκὴ ϛ. Ὄνυ σκιά.
Κολχίσιν. v. Ἀνθυπουργῆσαι.
Κωμικοῖς. v. Πέρδικος.
Νίπτροις. v. Παρουσία. λ.
Οἰνομάῳ. v. Διέξοδοι. Λήθῳ. λ.
Ποιμέσι. v. Θρηνεῖν. Ξανῷ.
Τραχινίαις. v. Ὄγκος.
Τριπτολέμῳ. v. Ἀπεπλίξατο. Περιβάδην. Πλίξ.
Ἐν Τρωΐλῳ. v. Ἐμασχαλίσθη.
Τυμπανισταῖς. v. Δράκαυλος.
Ἐν Τυροῖ. v. Ταυροφάγον.
Ἐν Φαίδρᾳ. v. Χαλάσω.
Φιλοκτήτῃ. v. Ἄφαντον. Νευροσπαδής.
Sophoclis caſtitas, v. Ἀπολλώνιος.
Sophron. v. Ἀποκακήσαντες. Ἀποκηδήσαντες. Ξυήλην. Τῇ. Ψαμμακοσιογάργαρα.
Ἀκεστρίαις. v. Κάπηλος. ἔ.
Ἀνδρείοις. v. Πωλάς.
Soſibius, Lacon. v. Δικηλιστῶν.
Soſicrates. v. Ἀμφίας.
Ἐν Κρητικοῖς. v. Δούλων π.
Soterichus. v. Βασσαρικά.
Speuſippus.
Ἐν τῷ αβʹ τῶ Ὁμοιοτήτων. v. Πηνίον ζ.
Speuſippi, philoſophi, poema in Caſſandri nuptias. v. Αἰσχίνης.
Stephanus, comicus, Alexidis, comici, F. v. Ἀλέξις. Antiphanis F. Ἀντιφάνης.
Steſichorus. v. Ἀρίβαλλος. Καθελών. Κύλλαρος.
Stilpon. v. Μεγαρίσαι.
Strabo. v. Ἀβυδών. Λούκουλλος.
Strattis. v. Ἀπεμυθήσω. Δυσόμοια.
Ἐν Ἀταλάνταις. v. Διφροφόροι.
Ἐν Ἀταλάντῃ. v. Σκῶρ.
Μακεδόσι. v. Τοπεῖον.
Ἐν Πολιτείᾳ. v. Οὐ λῖνον.
Ποταμοῖς. v. Λῖνον λ.
Suetonius vid. infra *Tranquillus*.
Symmachus. v. Ἁμαξίς. Ἑκούσια. Θαρρελλείδης. Κνίζων. Νιττάριον. Οἰνοπίπας.
Syncellus (Michael) v. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπ.
Syneſius. v. Ῥινολαβίς.
Syneſii, Lydi Philadelphienſis, filius, Androclides. v. Ἀνδροκλείδης.
Syneſii frater, Hierax. v. Αἰδεσία.
Syrus Scripturae interpres. v. Σειρῆνας.

T.

Telaugis diſcipulus, Empedocles. v. Ἐμπεδοκλῆς.
Teleclides. v. Ἀνηρώτιζεν. Ἀπατῆσαι. Τὰ δ' οὖ παρὰ κ. Τευτάζειν. Τύλα.
Ἀμφικτυόσι. v. Αὐτίτην. Κατὰ χειρός. Σεῖσαι.
Ἡσιόδῳ. v. Οὐδαμῆ.
Πρυτάνεσι. v. Ῥαγδαίους.
Terpander. v. Ὄρθιον νόμον.
Terpſion. v. Ἦ δεῖ χ.
Thagenides. v. Μὴ νέμισον.
Thalaſſius. v. Θεόφιλος.
Theaetetus. v. Ὕδωρ δὲ π.
[¶] Ἐν τῷ περὶ Παροιμίας. v. Οὐδὲν πρὸς τὸν Δ.
Thebaicorum ſcriptor anonymus. v. Καδμεία ν.
Themiſtocles, interpres oraculi, ſapiens adpellatur. v. Ἀνεῖλε.
Theo, grammaticus. v. Ἀπίων.
Theocles. v. Ἐλεγεῖρειν.
Theocritus. v. Ἀδύ. Ἀ πίτυς. Βράβηλα. Εὐρώς. Ἡττήθης. Κειλιδιᾶν. Κυλοιδιόων. Στεῤῥὸν ἀντ. Τῆνα. Ψιθυρίζει.
Theodoretus. v. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ.
Theodorus, Rhodiorum ſtrategus, ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. v. Πανικῷ δείματι.
Theodorus, anagnoſta.
Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. v. Διόδωρος μον.
Theodorus, Ilienſis.
Ἐν βʹ Τρωϊκῶν. v. Παλαίφατος Ἀβυδ.
Theodorus, Raithi presbyter. v. Μάνης.
Theodorus, atheus, mox Deus. v. Ἀρίστιππος.
Theodoſius, coenobiarcha. v. Ἀναστάσιος.
Theodotus (lege Theodotio) v. Κνίζων.

Theologus. v. Ἀγνωμένως. Ἀγόνων. Ἄιδρις. Ἀκέω. Ἀλεῖπται. Ἀντίοχος. Ἀπαντήσαντα. Ἀπαργμάτων. Ἀπήντα. Ἄσκευον. Ἀςικῶς. Διανύγεια. Διρεῖς. Μεγαλομερία. Μελίαι. Ὥρα καιρός. Ὠριγένης, ὁ καὶ Ἀδ. Παράδεισος. Περίγρα. Περιδέξιος. Πηδαλιεχεῖν. Σχέσις. Φιλοτίμως. Χθές. Ψῆχες. (Vide etiam ſupra *Gregorius*, *theologus*.)

Ἐν τῷ, τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι. v. Ἀντίοχος.

Εἰς τὴν Συντακτήριον. v. Περίγρα.

Theophraſtus. v. Ἀρχὴ ἄνδρα. Δίοσμος. Ἰσοτελής. Καταχειροτονίαν. Κύτταρος. Νάννος. Ὁλοσχοίνῳ. Ὀσφραντικόν. Παρμενίδης. Ῥίς. Θυμβογέροντες. Ὑποφόνια. Φλέων. Ψινάδες.

Διαθῆκαι τῶν ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὀργεώνων. Ὀργεῶνας.

Ἐν τοῖς πρώτοις Καιροῖς. v. Ἀρχὴ Σκυρία.

Ἐν τῷ περὶ Καιρῶν β΄. v. Κυψελιδῶν.

Ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων. v. Τιάρα.

Ἐν τοῖς περὶ τῶν Νόμων. v. Ἀρδήτης. Κατὰ τὴν ἀγοράν.

Ἐν ιγ΄ τῶν Νόμων. v. Ὅτι οἱ ἁλόντες. Συςομώτερον.

Ἐν ιέ Νόμων. v. Φάρμακος.

Ἐν ιϛ΄ Νόμων. v. Ἐμφρεάτοι.

Ἐν ζ Φυσικῶν. v. Ἀκαλήφη. (imo potius Φυτικῶν.)

Ἐν ζ περὶ Φυτῶν. v. Μελίνη.

Theopompus, comicus. v. Καταπλήξ.

Eius drama, Βατύλη. v. Νιττάριον.

Ἡδυχάρει. v. Καταχύσματα.

Θησεῖ. v. Ἀβυρτάκη.

Καπηλίσι. v. Ἄττις.

Παμφίλῃ. v. Ῥαχίζειν.

Ἐν Σειρῆσι. v. Περίβαλα.

Theopompus, hiſtoricus. v. Ἄνεχε. [Ρ] Ἀνθήλιος. Αὐτοβοεί. Κιλικισμός. Λοπάς. Λύκειον. Μαύσωλος. Ὅμηρον. Σκιραφεῖον. Σπουδάζω. Vide inprimis. v. Ἔφορος.

Liber XXXI. Τί ἐςι τό.

Ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν Ἡροδότου. v. Σπουδάζω.

Ἐν Φιλιππικοῖς. v. Βάκις. Δήλων πόλις. Κάθαρσις γυν. Λόγον ἔχειν. Πονηρόπολις. Φορμίων.

Ἐν β΄. v. Φρυρήσεις. Χύτροι.

Sub Theopompi nomine editus liber ab Anaximene contra Athenienſes et Lacedaemonios, in Ἀναξιμένης. Ἀριςοκλέους.

Theoſebius. v. Ἐπίκτητος. Ἱεροκλῆς.

Thucydides. v. Ἄγος. Ἀδραμύττειον. Ἀδύνατα εἶναι. Ἀθήναιον. Ἀκηρυκτεί. Ἀκροτελεύτιον. Ἄλη. etc.

Πρώτῃ. v. Ἀναπίπτειν. Ἀντιλογιῶν. Ἀποψυχεῖν. Ἀργυρεῖν. Διαβάλλειν.

Τρίτῃ. Ἀνταπαιτῆσαι.

Τετάρτῃ. v. Ἀνταπαιτῆσαι.

Πέμπτῃ. v. Ἀγών. Ἀνανεοῦσθαι.

Ἑβδόμῃ. v. Ἀποςοματίζειν.

Thugenes vel Thugenides.

Ἐν Δικαςαῖς. v. Τριαχθῆναι.

Timaeus. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀριςοτέλης. Δαιτρός. Δημοχάρης. Καλλικύριοι. Κοινὰ τὰ τ. Ὡς τὸ ἱερὸν π. Σαρδάνιος. γ. Polybii de eo iudicium v. Δεισιδαιμονία.

Timarchus, Rhodius. v. Ἀργάς. (Sed ibi legendum, Τιμαχίδας.

Timocles, Syracuſanus. v. Ὀρφεύς.

Timocreon, Rhodius.

Eius ſcolium in diuitias. v. Σκολιόν.

Timon. v. Φλέδων. Σκινδαψός.

Tragicorum pleias. v. Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Λυκόφρων. Ὅμηρος Ἀνδρομάχου. Σωσίθεος. Σωσικλῆς. Σοφοκλῆς. Φίλισκος.

Tranquillus. v. Ἀσσάρια.

Tribonianus. v. Ἀγαθίας.

Tuſcianus, Phryx. v. Ἀκάκιος. Λιβάνιος.

V.

Varro. v. Ἐγκατέσκηψαι.

Virgilius. v. Λίβερνος.

Vita

Digitized by Google

Vita S. Euthymii. v. Ἀν' ἀμφοῖν.

X.

Xanthus.

Ἐν β' τῶν Λυδιακῶν v. Ξάνθος.

Xenagoras. v. Κέρκωπες.

Xenarchus, comicus. v. Ῥηγῖνες.

Xenophanes. v. Ἥκιστα.

Xenophon. v. Ἀγαθά. Ἀγαθῷ τινι. Ἀγκράτος. etc.

Ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. v. Δυσωποῦμαι. Πρόδικον.

Ἱέρωνι. v. Ἀγλευκές.

Ἐν Κύρου Ἀναβάσει. v. Ἀνώγεων. Ἐκλώπευον. Καρπαία. Κατασκεδάζειν. Μελίνη. Δημ. Ξυνήλην. Χιών.

Ἐν Κύρου Παιδείᾳ. v. Πιθανές.

Ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ. v. Μορῶν.

Ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. v. Ἀγλευκές.

Ἐν Συμποσίῳ. v. Σπουδάζω.

Z.

Zeno (Eleates). v. Θέσις. Ἐλέα.

Zeno Citticus. v. Αἰγύπτια. Ἄνεις. Καθῆκον. Ὁρμή.

Zenodotus. v. Δαιτή.

Zenodoti diſcipulus, Ariſtophanes grammaticus. v. Ἀριστοφ.

Zoili, Amphipolitae orationibus vſus Demoſthenes. v. Δημοσθένης.

Zopyrus. v. Ψιθυριστοῦ.

Zopyrus, Heracleotes. v. Ὀρφεύς.

Zoroaſter. v. Ἀστρονομία.

Reliqua CAPIT. XL. LIBRI V. (in vet. edit. Vol. X. cap. XL.)

IV. *Index ſcriptorum, a viris doctis in Suida, vbi nomina ille praeterit, inueſtigatorum: ex editione Küſteri.* V. *De Etymologico Magno eiusque auctore. Illum nec Megalum eſſe, nec Nicam, nec Suidam, nec Muſurum aut Calliergum.* VI. *De magni etymologici editionibus.* VII. *Alia etymologica graeca perdita et MSS. et recentiorum edita. Index ſcriptorum, in Etymologico magno laudatorum.* VIII. *De Lexicis groecis ineditis, nec non de gloſſariis variis editis ineditisque.* IX. *Lexicon graecum biblicum vulgatum e MS. Codice D. Abrahami Hinkelmanni.* X. *De Lexico Varini Phauorini.* XI. *De Lexicis graecolatinis recentium ſcriptorum moioribus.* XII. *De minoribus tam generalibus, quam ſpecialibus* XIII. *De Scriptoribus ſynonymorum, epithetorum, particularum, phraſium graecarum etc.* XIV. *De graeco-barbaris et recentis Graeciae Lexicis.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

[P] IV. *Index Scriptorum, a viris doctis in Suida, vbi loca ille non nominatis auctoribus adſcribit, inueſtigotorum, repetitus ex editione Küſteri.*

Aelianus. v. Κῆτος. Κιγκλός. Τέφρα.

Aelianus Tacticus. v. Ἐξελιγμῶν. Λοξὴ φάλαγξ. Μεταβολή. Παρεμβολή. Περισπασμός.

Aeſchines. v. Φρυνώνδας.

Agathias. v. Ἀκροσόλια. Ἀνδράριον. Ἀνεδήσατο. Ἀφελές. Γεγαννυμένος. Γηραιός. Ἐγκαινίδες. Ἔμπληκτοι. Καθεστῶτι. Καθεστώτων. Κιγκλιδάριοι. Κώμυθα. Μελαντιάς. Ναρσῆς. Οὐράνιος. Πρέσβεις. Προέμβολα. Προεξειρεσία. Σταγειρίτης. Σχολαίτερον. Τολυπεύειν. Τομίας. Ὑπεκέρωσις. Φοράδην. Χοσρόης.

Alexander

Alexander, Aphrodiſienſis. v. Ἀκριβής. Ἀναγκαῖον. Ἄνθρωπος τὸ πρ. Ἀντικείμενα. Ἀντιςρόφους. Ἁπλῷ λόγῳ. Ἀποκήρυκτον. Γυμνασία. Διαλεκτική. Αἱρετόν. Ἐγκράτεια διάθ. Ἐγκράτεια σωφρ. Ἐκ περιουσίας. Ἔνδοξα. Ἐνθύμημα. Ἔντευξις. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπαγωγή. (pag. 784.) Ἐπιπόλαια. Ἐπιςήμη καὶ αἴσθ. Ἐπιτίμησις. Ἔρως ἀδ. Ἐρώτησις ἔνδοξος. Εὐδαιμονία. Εὐεξία. Εὔνους. Εὐφυΐα. Εὔψυχος. Θεωρία αἱρ. Θέσις κατ᾽ Ἀρις. Κάλλος συμμ. Κυρίως. Λευκόν. Μίξις. Νεμεσητικός. Ὁμολογία. Ὁμώνυμα. Ὀργή. Πάθος. Παράδειγμα. Περιουσία. Πίςις ἀδ. Πίςις ὅτι. Πολυπραγμοσύνη. Πρᾶξις. Πραότης ἀοργ. Προαίρεσις. Συλλογισμός. Συνοχή. Ταυτόν. Τόπος. Τριγγός. Φίλος ἕτ. Φθόνος πάθ. Φόβος. Φυγ. Φορά. Φύραμα. Χαρά. Χρῆσις.

Anonymus in vita Ariſtotelis. v. Ἀριςοτέλης, υἱὸς Νικ.

Anonymus in vita Pythagorae apud Photium. v. Ἀγχίνους. Ἄνθρωπος αὐτός. Ἀριθμοῦ. Εἱμαρμένη. Μνήμη. Ὀξύτης. Ὄψις. Πυθαγόρα τὰ σύμβ. (pag. 236.) Τετρακτύς.

Antoninus (Marcus). v. Ἀεὶ. τούτου. Ἀποθανεῖν. Ἄσχολος. Ἀψικάρδιος. Ἀψίκορος. Γράσος. Δαίμων. Εὐανακλήτως. Θεραπεία. Ὡςικοῦς. Περιλαλοῦσιν. Προσοχή. Στόλιον. Συμβαίνοντα.

Apollonius, Rhodius. v. Κατουλάς.

Appianus. v. Ἄδην. Ἀνάςασις. Ἀννίβας. Ἀσδρούβας. Καρχ. Ἀχίλλειος εὐχή. Γέμω. Δακτύλιος. Δεισιδαιμονία. Διετίτερη. Ἐπικύδης. Ἑταίρα. Εὐψυχία. Εὔψυχος. Καταπέλτης. Κάτων. Μάρκος Μάλλ. Μασανάσσης, ὁ τῶν Νομ. Περσεὺς Μακ. Σύφαξ.

[illegible] Ariſtophanes.

Acharnenſibus. v. Ἀλλ᾽ ἔςιν ἡμ. Ἀμπεχόμενος. Ἄνδρα Τιθ. Ἀπεμορξάμην. Ἀπορροῦντι. Γλίσχρους. Γραφή. Διαλλαγή. Διαπεινῶμεν. Διόπτης. Ἐναπομόρξεται. Ἔνη. Ἐξεράσατε. Εἰ μὴ κατένιψε. Ἵνα μή σε βάψω. Ἴσχειν. Ἰτρία. Θρυαλλίς. Κατάρδων. Κατατεμῶ. Κλεῖε πηκτά. Λάρκος. Λεκάνια. Λιπαρεῖ. Μεγαρικαί. Νεώρια. Νουμηνία. Ὄζουσιν. Ὅσα. Οὐδέποτ᾽ ἐγώ. Οὐκ ἔνδον. Οὐρία ῥιπ. Ὡς ἐγὼ μ. Παλλαδίων. Παλαμᾶσθαι. Παρακεκομμένος. Πάρνοψ. Περίδου. Πόσου. Πραγμάτων. Σκάνδιξ. Σκοροδίοις. Σπυρίδιον. Συμφορά. Σῦς. Ταραξικάρδιον. Τίς ἀμφὶ χαλκ. Ὑπὲρ ἐπιξ. Ὗς. Φελλά. Φεψάλῳ. Φιλτάτιον. Φοινικίδα. Χειμὼν ὀρν. Χοιρίων. Ψόφου. Ψυχροῦ.

Auibus. v. Ἀλφειός. Ἀμάθητος. Ἀμαρυγάς. Ἀναβολάς. Δεκατεύειν. Διεμήρισαν. Δοῦλος ὤν. Ἐκβιβάσας. Ἐξῳκοδόμηται. Ἥκει. Θεαγένους χρήματα. Καλλίας πτερ. Κατὰ χειρός. Κόψυχος. Κράδη. Λάμπων. Λήκυθεν. Λῦσον. Μὰ γῆν. Μή μοι π. Μῶρά μοι δοκ. Νυμφίου βίον. Ὄνος ὄρνις. Ὀρέςης. Ὄρνις. Ὀσμή. Οὐδὲν δὲ οἷον. Οὐδὲν ἔς᾽ ἄμ. Οὐκ ἐπίςαμαι. Οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων. Πεισάνδρου. Πηνίκ᾽ ἐςίν. Πλῆκτρον Πολιόν. Πῶς δοκεῖς. Πραγματοδίφης. Πυτιναῖα. Σέρφος. Σκυτάλι᾽ ἐφ. Ταυτὶ μετὰ εἰκ. Ὑμεῖς μ. Ὑφαντοδόνητον. Φιλοκράτης, ὁ Στρ. Φρυγίλος. Φρὺξ μηδ. Χαραδριός. Χθονίας.

Eccleſiazuſis. v. Ἀγύριος. Ἄγχουσα. Ἀνάσιμον. Ἀντεχειροτόνησεν. Ἀωρία. Ἀποίμωξον. Ἀριφράδης. Δευτεριάζειν. Δημοτικά. Ἑκάςοτε. Εἰημμένος. Ἐξολίσθη. Ἐξόν. Ἐπίκλιντρον. Ἐπικράτης. Ἴσω. Κατωνάκης. Κεκονιμένος. Κῦμα. Κρεάγρα. Μίλτος. Μῦρα. Νουβυςικόν. Οὐδὲν πρ. Ὦχου καταλ. Παμπησίαν. Παραβλέπουσα. Παραπεπληγμένα. Παραχορδιεῖς. Παρερπύσασα. Παρείρπυσεν. Πάτταλον. Πλειόνων. Προσπί-

Digitized by Google

Προσπίπτουσαι. Πρωΐ. Σμοιός. Στοὰ τὸ τῶν μ. Συμβαλεῖν. Τί τοῦτό σοι τ. Τούτῳ μὲν εἴπω Ὑπαποτρέχειν. Ὑποδεῖσθε. Φορμίσιος. Χαρίτων. Χοᾶ.

Equitibus. v. Ἀνέσιος. Ἀντιφερίζειν. Ἀξιώτερος. Ἀπεψησάμην. Ἄφες. Βριμήσαιο. Διαπατταλευθήσῃ. Διασείων. Δωροδοκεῖν. Ἐγχανών. Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτ. Ἐξολῶν. Ἐφ' ἕνδεκα. Εἰ μὲν οὖν. Ἠλιθιάζω. Ἤρειδεν. Θρέττε. Κομᾷ. Κώδιον. Κράμβη. Κύβδα. Κυνοκοπήσω. Λεπτή τις. Λοῦτρον. Λοιδορεῖσθαι. Μάγνης. Μᾶζα. Μέτοικοι. Νάπυ. Ναίειν. Νῦν χρ. Ξυναυλίαν. Οἴνου π. Ὀνυχίζεται. Ὀπάσας. Οὓς ἐγὼ βόσκ. Οὐ χεῖρον. Πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. Περίδου. Περιελῶ. Περικόμματα. Πλατυγίζει. Πλεῖται. Πόρπαξ. Προσόδια. Πρῶτα στοιχ. Πυκνός. Σίζον. [¶] Στάσεις. Τὴν δωριστί. Τὸ μὲν νόημα. Τυφώς. Ὑπερεπυππάζοντο. Φανός. Φροντίς. Χεσείω.

Lyſiſtrata. v. Ἀλλ' ἐμός. Ἄλιτος. Ἀνοργίας. Ἀπεροῦντα. Ἀποβρῶγας. Αὐτόδαξον. Ἀψήκτῳ. Γρυκτόν. Γυναίκισις. Δέλτα. Διαλλάττειν. Διαφορουμένης. Αἰεί. Ἐν μύρτου κλ. Ἐξαμήσω. Ἐξέτει. Ἐξηνθισμέναι. Ἐπιγλωττήσομαι. Ἐριννύων. Ζωπυρήσεις. Εἰρημένον. Ἴϋγξ. Καταπυγωνέστερον. Κέπτω. Κύλιξ ῥοπ. Λαμπιτώ. Λόχμη. Μηδικὴ ποα. Μῆλα. Μυσωθῆναι. Οἰῶ. Ὀροφή. Οὐδὲν γάρ. Οὐδέν ἐστι θηρ. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. Οὐκ ἐτῶς. Οὐ στήσομαι. Οὔτε σὺν πανωλ. Ὦ σπερμ. Παππῷον. Παιγνία. Πλεκοῦν. Σάκος. Σφριγῶν. Ταῦρος. Τίμων. Τοξοποιεῖν. Τρικορυσία. Τυρόκνηστις. Φανός. Φορήσω. Χερνίβος. Ψήττα. Ψῆφος κρ. Ψηφοφορία.

Nubibus. v. Αἴδειν κελ. Ἀεροβατεῖν. Ἁλσὶν διασμ. Ἀτιμάχου καταπ. Ἀπέστω. Ἀτέχνως. Βλιττομάμμας. Γνώμα. Γνώσῃ. Δέον. Διοίσειν. Ἐμπηδῆσαι. Ἰὼ κλάετε. Κρίνεσι. Λεπτολογία. Μανιῶν. Μεγακλέους. Μεταπήδα. Νεφέλας. Οὐκ ἂν ἀποδ. Οὐρανόμηκες. Παρακαταβολή. Παράνοια. Παρατεῖναι. Πεντετάλαντος. Πηδᾷν. Πολλὰς ἐπιτρ. Πολλῷ γε μ. Σωκράτης, Σωκρ. Ταχύς. Τεττίγων. Τηλεσκόπῳ. Τῆς μωρίας. Ὑπέρτονον. Φιλεῖ γάρ πως. Φλαῦρον. Χαύνωσιν. Χαιρεφῶν. Χολῶσι. Χροιά. Χρυσῷ καταπ.

Pace. v. Ἀλλ' εἴ τις ὑμ. Ἀντλία. Ἄφευε. Δαλίον. Ἐλεήμων. Ἐμποδών. Κόρημα. Λήσεις. Μονῳδεῖν. Νῦν τοῦτ' ἐκ. Οἷον τὸ θαυμ. Οὐκ ἔστι παρὰ τ. Ὡς καλόν, ὦ Πόσ. Παρέτραγον. Περιεζώσατο. Πονηροῖς. Ῥιπός. Σαμοθρᾴκη. Σοβαρά. Φαύλως ἐρ. Φοινικικῶν. Χάρισι. Χρυσίς.

Pluto. v. Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι. Ἑκάτην. Εἰρεσιώνη. Ἡ γλῶττα τῷ κ. Ἦσαν. Θάσιος. Κύλιξ ῥοπ. Οἴμοι δὲ κύλ. Οὐ γὰρ πείσεις. Οὐκ ἔστι συκοφ. Ὡς ἀγαθά. Τὴν τετράδι. Ποθεῖς. Συλλήβδην. Συνεκποτέα. Φακῆ.

Ranis. v. Ἀνάπαυλαν. Ἀχθοφέρον. Βρῖθος. Γοργόνες Τιθρ. Δημαγωγεῖ. Διαύλειον. Αἰόλαν. Ἐγῷδα. Ἐγὼ μέν. Ἐξίστασθαι. Ὡς ἀπόλοιτο. Κατατιλᾷ. Καὶ ταῦτ' ἔχ. Κωδωνοφαλαροπώλους. Λεώκριτος. Λῆμα. Μάχιμος. Μεγαίνετος. Μὴ τὸν ἐμόν. Μικροπρεπείας. Μωροί. Οἴδουσαν. Οἶδ', οἶδα. Οὐ δήπου μ' ἀφ. Οὐκ ἔστιν ὅς. Οὐκ ἔχω φράσαι. Οὐχ οἷός τ' εἰμί. Ὡς ἀπόλοιτο, Περικλῆς οὔτ. Πινακηδόν. Πλαίσια σύμπηκτα. Πονηροῖς. Πῶς σχήσειν. Πυρρίχαις. Ῥόπαλα. Σάφα. Σκολιά. Σκύμνος. Σμιλεύματα. Συγχυθείς. Ταῦτα μὲν πρ. Τὴν [¶] γῆν. Τίς εἰς ἀναπ. Τίς δ' οἶδεν. Τοῖα Στυγός. Τυφών. Φεῦ. Φιλοτιμότεραι. Χαλκίον. Χάρων.

Theſmophoriazuſis. v. Ἀγρεῖα. Ἀλλ' ὐ γάρ ἐςι. Ἀνταυγεῖς. Ἄρσενι. Αὕτη μὲν ἡ μ. Ἔγκυκλον. Ἥκεις. Κηδεςής. Κεμψὸν. Κεικύλλεις. Κοινολογία. Λέων. Μελανσυρμαῖον. Μύρμηξ. Παλαμήδης. Πλάτη. Πορίμῳ. Πόσθιον. Πυραμῦς. Σμίλη. Τερηδὼν. Τεχνάζειν. Τεχνάσμασι. Τί ὖν ἔτι. Τορεύει. Ὑφέξειν. Χαλαρά. Ψιλός.

Veſpis. v. Ἀναμασσώμενοι. Ἀνατρητὸς. Ἀνθρήνη. Αὕτη γε χρ. Διεκερμάτισε. Δοθιῆνι. Αἴσωπος, ὁ τᾶν μ. Ἐκκαλαμᾶται. Ἐλαολόγοι. Ἐξ ὄξυς ἴ δίκη. ν' εἰδῦς. Ἰνιοί. Θαψίνη. Θεσμοθέτης. Θυμὸν ἐξ. Καταπροΐξεται. Καχρυων. Κλητῆρα. Κλητήρ. Κύκιυ πολ. Λάχανα. Μισόδημος. Οὐδὲ χαίρω. Ὡς ἡδέως. Παροινικώτατος. Περιπεφθεὶς. Προσκαύσασα. Πρυτανεῖα. τὰ διό. Πυρίνῳ. Σαυλοπρωκτιᾶν. Σκίῤῥον. Σορός. Στίλη. Στυφεδανός. Ταῦτα λησ. Τωθάζειν. Τροφαλίς. Τί ταῦτα λησ. Τυφεδανός. Φυσημάζα. Χαρινάδης. Χελώνας. Χελύνη. Χοιρίναι. Χορέθλιψ.

Arrianus. v, Ἀλέξανδρος ὁ φιλ. Ἐνυάλιος. Ἡφαιςίων. Ὦξος.

Artemidorus. v. Ἀγκών. Ἀκέφαλος. Ἀλληγορία. Ἀναβάσεις. Αναγκαῖον. Ἀνδρεία. Ἀρπαςόν. Ἀσάμινθος. Βαλανειομφάλυς. Γαλῆ. Γάρος. Γενεά. Γνάφαλοι. δακτύλιος. Διόνυσος. Δράκων τὸ θηρ. Αἶγες. Αἰδοῖον. Ἔθος. Ἐλέφαντος. Ἐνύπνιον. Ἐφεςρίς. Ἔφηβος, κιλ. Ἱερὰ νόσος. Θύλακες. Κλίβανος. Κορώνη. Κῦμα. Λοχεῖοι. Μελιταῖον κυν. Μορμυρωπός. Νεμεσᾶν. Ὄνειρον ἐνυπν. Ὄνειρος. Πεπρᾶσθαι. Πλύνεται. Πυργίσκοι. Σιδηρῦς ἀνθρ. Στοιχεῖα. Σφαιρίζω. Τέραμνα. Τήβεννα. Τριβακά. Τοίχαρχος. Τύλη. Ὕπτιος. Φοῖνιξ. Ψῆφος. Ψῆφ. καλ.

Aſtrampſychus. v. Ἀλώπηξ. Ἀνήρεις. Ἄνθραξι. Ἄςρα βλ. Βόας θεωρ. Βορβοροτάραξις. Βρονταί. Βρύσις. Γελῶν. Γέροντα. Γυμνὸς καθ. Δένδρει. Ἐκκλησίαις. Ἔσθειν. Ἵππυς μελ. Θάλατταν ἰδ. Θανὼν καθ' ὕπν. Θρίδακας. Καθ' ὕπνυς. Κεκλασμένα. Κόπρῳ καθ. Λαγῷ πειν. Λάκκῳ. Λύκος κεχ. Μάχην. Μητρὶ πλακ. Μιξιονίδης. Μῦς δ' αὖ φαν. Νεκρὺς ἐρ. Νενησμένα. Οἶνος κεν. Ὀσμή. Οὐρανοβάμονος. Ὄψεις πατ. Ὠὰ κρατ. Πάσσαλος. Πρήθων, poſt v. Παχεῖς. Παῖδας κρατ. Περιςεράς. καλὸν πέτεσθαι, poſt v. Πέττυσα. Πέτρα καθ Πηγὴ διαυγ. Πνοή. Πόδας. Πόλον. Ῥάβδος. Σελήνη. Σταφυλή Στολήν. Στύλος. Σῦκον. Σφῆκες φαν. Τείχει καθ. Τρίχας. Τρώγων. Τυφλὸν φ. Ὕδωρ βλ. Ὕπνος ἐπὶ θ. Φιλεῖν. Χεῖρα. Χιὼν φαν. Χιτὼν ῥαγ. Χρυσὸν κρ.

[P] Athenaeus. v. Ἀθήναιος. Ἀκήματα. Ἀλθηφιάς. Ἀνακεῖσθαι. Ἀναλαμβάνειν. Ἀναπίπτειν. Ἄνθεια. Ἀπίκιος. Ἄπυρα σῖτα. Ἀοιδός. Ἀφύα. Βρέχειν. Βρύτια. Δακτυλήθρα. Δαΐς. Δαιτή. Δειπνοσοφιςαί. Ἐξυπτιάζω. Ἐπιςεφέας. Ἐπιτραπεζώματα. Καλλιφάνης. Καρίδας. Καταιονῦσι. Κατέσειε. Κιντύρεις. Κωθωνίσαι. Ματρέας. Μέθη. Μενεκράτης Συρ. Οἶνος ὠνομ. Ὅμηρος. (pag. 683.) Ὄρχησις Ὄςρεα. Ὀψοφαγία. Πάμφιλος ἔτος. Πασάμενοι. Περιγλωττίς. Πίθυλλος. Πράμνιος οἶνος. Πυλάδης. Σημός. Τελετή. Τελλίας. Τιμαχίδας. Φαλλοφόροι. Φιλόξενος, λευκ. Χάρμος συρ. Χορείαν.

Baſilius Magnus. v. Ἀποςολικὴ πολιτ. Ἐξ ὖ.

Chryſoſtomus. v. Ἀββᾶ. Ἀπρόσιτον. Ἀφοσιύμεθα. Βδέλυγμα ἐρ. Δυλεία. Ἐνδελεχισμός. Μωρία διὰ χρ. Συγκατάβασις. Τελώνης ἀλλ.

Codinus.

Digitized by Google

Codinus. Multa ſunt apud Suidam loca, quae apud Codinum de *Originibus CPolitanis* totidem paene verbis leguntur. Ea autem non ex ipſo Codino, vtpote ſcriptore recentiore, Lexici huius compilator ſumſit; ſed ex eodem auctore a), ex quo et Codinus. Loca autem ſunt ſequentia. v. Ἀδιαβηνή. Ἀρκαδία. Ἀτραβατικάς. Αὔγουστος ὁ Κ. Ἀφροδίτη. Βασιλικὴ ὅτι ἐν τ. Βηρίνη. Γῆ. Δημήτηρ. Ἑλένη. Ἑρμῆν. Ἑστία. Ἥρα. Ἰανουάριος. Ἰουστινιανὸς οὗτ. Κτ. Κυνήγιον. Μάμας. Μαναύμ. Μηνᾶς. Μίλιον. Παλατῖνοι. Πρίαπος τὸ ἄγ. Προκόπιος ὅτι ἐν τ. Σέλευκος οὗτ. Σταυρὸς ἐπὶ τὸ β. Στήλη τοῦ φ. Τριβουνάλιον. Φόρος.

Conſtantini, porphyrogenetae, Collectanea, ſiue Excerpta hiſtorica. Loca inde depromta ad ſuos quaeque auctores, veluti Polybium, Diodorum, Nic. Damaſcenum, etc. retulimus.

Cyrillus, Alexandrinus. v. Ἑρμῆς, ὁ τρισμ.

Cyrillus, Hieroſolymitanus. v. Ὀλυμπιάς.

[?] Damaſcius. v. Ἀθηνόδωρος, ϛ. pag. 73. Ἀληθινὸς ἔρως. Ἀμήχανον. Ἀμμωνιανὸς γρ. Ἀμφιλαφῆ. Ἄναλκις. Ἄπλαστος. Ἀρποκρᾶς. Ἄρασθαι. Ἀσκληπιόδοτος. Ἄτρυτος. Ἀφεδρείας. Γέσιος. Γρηγόριος αἰδ. Δαιμονία. Διαγκωνισάμενος. Διαθέτης. Διέσιν. Δωρεῖος αὐλ. Ἐνδεέστερος. Ἐπίκτητος. Ἑρμαῖον. Ἑρμείας οὗτος. Ἔρως τὸ πρ. Εὐθύγλωττος. Εὐλόφως. Εὐμοιρία. Εὐπείθιος. Εὑρετής. Εἶδος. Ἧλιξ ἡλ. Ἡραΐσκος. Ἰφικρατίδες. Θεαγένης. Θῶπες. Κατακωχή. Καταγωτίσασθαι. Μαρῖνος. Μισοπράγμων. Μῶμος. Ὄλυμπος. Οὐλπιανός. Ὦτα κατεαγότα. Παμπρέπιος. Πλάτων ὁ φιλ. Πολυήκοος. Σαλούστιος οὗτ. Σεβηριανὸς, ἀπὸ δαμ. Σουπηριανός. Σωρανὸς ἐφ. Τὰ ὦτα. Τελεσιουργόν. Ὑποκορίζεται. Φῶτα. Φυλάκια. Χωρὶς τὰ Μυσῶν. Ψυχή.

Monendus hic eſt Lector, plura apud Suidam loca occurrere, quae ex Damaſcio depromta eſſe, et ſtilus et argumentum facile perſuadeant: ſed nos ea tantum hic notauimus, quae et apud Photium in Excerptis ex Damaſcio leguntur, et proinde Damaſcii eſſe certo conſtat.

Diodorus, Siculus. v. Ἀναγωγή. Ἀναλεξάμενος. Ἀνέστειον. Ἀντέχει. Βάρος περὶ πολ. Βλάνων. Γάζα. Δημήτριος, φανοστρ. Διατροπή. Ἐπιφυόμενος. Εὐκαιρίαν. Ἴδιον. Ἰδιωτ. Καλλίας, ὁ συρ. Προδείκταις. Συβαριτικοῖς. Τίμαιος, ἀνδρ. Ὑπερπετεῖς.

Diogenes, Laertius. v. Ἀγαθόν. Ἄγη δῆτα. Ἀγκών. Ἀδιαφορία. Ἀδύνατα. Ἀκαδημία. Ἀκίβδηλον. Ἄκρων. Ἄμπωτις. Ἀμφιβολία. Ἀναγκαῖον. Ἄναμμα. Ἀξιόπιστος. Ἀξίωμα. Ἀπαθῆ. Ἄπνους. Ἀπογραφή. Ἀρετή. Ἀῤῥώστημα. Ἀρχή. αρχ. Ἀτυφία. Αὖεις. Αὐλητρίς. Βάρος περὶ πολ. Βασιλεία. Βασταχθείη. Βίαντος. Βροντή. Γαλαξίας. Γραμμή. Γυμνοῤῥύπαροι. Δασμολογῶ. Δαίμονα. Δέλτος. Δεσμὰ τῆς ψυχ.

Δείξεις.

a) Hunc auctorem anonymum Antiquitatum CPolitanarum trecentis et quinquaginta annis Codino antiquiorem primus e codice regis Chriſtianiſſimi A. 1711. vulgauit *Anſelmus Bandurius*, vt dixi volum. VI. pag. 549. ſq. vet. ed. Caſimiri vero Oudini argumenta, quibus Michaeli Pſello illas antiquitates vindicare voluit in diſſ. inſerta tom. VII. Hiſt. criticae Maſſonianae pag. 247. ſq. et recuſa Lugd. Bat. in triade diſſertationum A. 1717. 8. admodum incerta eſſe ac lubrica, probat laudatus *Bandurius* praef. ad tom. I. numiſmatum imperator. Pariſ. 1718. fol.

Thesmophoriazuſis. v. Ἀγρεῖα. Ἀλλ᾽ ἐ γάρ ἐςι. Ἀνταυγεῖς. Ἄρσενι. Αὕτη μὲν ἡ μ. Ἔγκυκλον. Ἥκεις. Κηδεςής. Κομψόν. Κεικύλλεις. Κοινολογία. Λέων. Μελανεσυρμαῖον. Μύρμηξ. Παλαμήδης. Πλάτη. Πορίμῳ. Πέσθιον. Πυραμῦς. Σμίλη. Τερηδών. Τεχνάζειν. Τεχνάσμασι. Τί ἐν ἔτι. Τορευει. Ὑφέξειν. Χαλαρά. Ψιλός.

Veſpis. v. Ἀναμασσώμενοι. Ἀνατρητές. Ἀνθρήνη. Αὕτη γε χρ. Διεκερμάτισε. Δοθιῆνι. Αἴσωπες, ὁ τᾶν μ. Ἐκκαλαμᾶται. Ἐλαολόγοι. Ἐξ ὄξυς Γ δίκη. ν᾽ εἶζῆς. Ἰννεί. Θαψίνη. Θεσμοθέτης. Θυμὸν ὀξ. Καταπροΐξεται. Καχρυων. Κλητῆρα. Κλητήρ. Κύκιυ πολ. Λάχανα. Μισόδημος. Οὐδὲ χαίρω. Ὡς ἡδέως. Παροινικώτατος. ΠεριπεΦθείς. Προσκαύσασα. Πρυτανεῖα. τὰ διό. Πυρίνῳ. Σαυλοπρωκτιᾶν. Σκίῤῥον. Σορός. Στίλη. ΣτυΦεδανός. Ταῦτα λης. Τωθάζειν. ΤρεΦαλίς. Τί ταῦτα λης. ΤυΦεδανός. Φυσημάζα. Χαρινάδης. Χελώνας. Χελύνη. Χοιρίναι. Χορέθλιψ.

Arrianus. v, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλ. Ἐνυάλιος. ἩΦαιςίων. Ὦξες.

Artemidorus. v. Ἀγκών. ἈκέΦαλος. Ἀλληγορία. Ἀναβάσεις. Αναγκαῖον. Ἀνδρεία. Ἁρπαςόν. Ἀσάμινθος. ΒαλανειομΦάλυς. Γαλῆ. Γάρες. Γενεά. ΓνάΦαλοι. δακτύλιες. Διόνυσες. Δράκων τὸ θηρ. Αἶγες. Αἰδοῖον. Ἔθος. ἘλέΦαντος. Ἐνύπνιον. ἘΦεςρίς. ἜΦηβος, κιλ. Ἱερὰ νέσος. Θύλακες. Κλίβανος. Κορώνη. Κῦμα. Λεχῶσι. Μελιταῖον κυν. Μορμυρωπός. Νεμεσᾶν. Ὄνειρον ἐνυπν. Ὄνειρος. Πεπρᾶσθαι. Πλύνεται. Πυργίσκοι. Σιδηρεῦς ἄνθρ. Στοιχεῖα. ΣΦαιρίζω. Τέραμνα. Τήβεννα. Τριβακά. Τοίχαρχος. Τύλη. Ὕπτιος. Φοῖνιξ. ΨῆΦος. ΨῆΦ. καλ.

Aſtrampſychus. v. Ἀλώπηξ. Ἀνήρεις. Ἄνθραξι. Ἄςρα βλ. Βόας θεωρ. Βορβοροτάραξις. Βρονταί. Βρύσις. Γελῶν. Γέροντα. Γυμνὸς καθ. Δένδρει. Ἐκκλησίαις. Ἔσθειν. Ἵππυς μελ. Θάλατταν ἰδ. Θανὼν καθ᾽ ὕπν. Θρίδακας. Καθ᾽ ὕπνυς. Κεκλασμένα. Κόπρω καθ. Λαγῶ πειν. Λάκκω. Λύκος κεχ. Μάχην. Μητρὶ πλακ. Μιξιονίδης. Μῦς δ᾽ αὖ Φαν. Νεκρὺς ἐρ. Νειησμένα. Οἶνος κεν. Ὀσμή. Οὐρανοβάμονος. Ὄψεις πατ. Ὠὰ κρατ. Πάσσαλος. Πρήθων, poſt v. Παχεῖς. Παῖδας κρατ. Περιςεράς. καλὸν πέτεσθαι, poſt v. Πέττυσα. Πέτρα καθ Πηγὴ διαυγ. Πνοή. Πόδας. Πόλον. Ῥάβδος. Σελήνη. ΣταΦυλή Στολήν. Στύλος. Σῦκον. ΣΦῆκες Φαν. Τείχει καθ. Τρίχας. Τρώγων. ΤυΦλὸν Φ. Ὕδωρ βλ. Ὕπνος ἐπὶ θ. Φιλεῖν. Χεῖρα. Χιὼν Φαν. Χιτὼν ξαγ. Χρυσὸν κρ.

[P] Athenaeus. v. Ἀθήναιος. Ἀκήματα. ἈλθηΦιάς. Ἀνακεῖσθαι. Ἀναλαμβάνειν. Ἀναπίπτειν. Ἄνθεια. Ἀπίκιες. Ἄπυρα σῖτα. Ἀοιδός. ἈΦύα. Βρέχειν. Βρύτια. Δακτυλήθρα. Δαίς. Δαιτή. ΔειπνοσοΦιςαί. Ἐξυπτιάζω. ἘπιςεΦέας. Ἐπιτραπεζώματα. ΚαλλιΦάνης. Καρίδας. Καταινεῦσι. Κατέσειε. Κιντύρεις. Κωθωνίσαι. Ματρέας. Μέθη. Μενεκράτης Συρ. Οἶνος ὠνομ. Ὅμηρος. (pag. 683.) Ὄρχησις Ὄςρεα. ὈψοΦαγία. ΠάμΦιλος ἔτος. Πασάμενοι. Περιγλωττίς. Πίθυλλος. Πράμνιος οἶνος. Πυλάδης. Σημός. Τελετή. Τελλίας. Τιμαχίδας. ΦαλλοΦόροι. Φιλόξενος, λευκ. Χάρμος συρ. Χορείαν.

Baſilius Magnus. v. Ἀποςολικὴ πολιτ. Ἐξ ἔ.

Chryſoſtomus. v. Ἀββᾶ. Ἀπρόσιτον. ἈΦοσιώμεθα. Βδέλυγμα ἐρ. Δυλεία. Ἐνδελεχισμός. Μωρία διὰ χρ. Συγκατάβασις. Τελώνης ἀλλ.

Codinus.

Codinus. Multa ſunt apud Suidam loca, quae apud Codinum de *Originibus CPolitanis* totidem paene verbis leguntur. Ea autem non ex ipſo Codino, vtpote ſcriptore recentiore, Lexici huius compilator ſumſit; ſed ex eodem auctore [a]), ex quo et Codinus. Loca autem ſunt ſequentia. v. Ἀδιαβηνή. Ἀρκαδία. Ἀτραβατικάς. Αὔγουστος ὁ Κ. Ἀφροδίτη. Βασιλικὴ ὅτι ἐν τ. Βηρίνη. Γῆ. Δημήτηρ. Ἑλένη. Ἑρμῆν. Ἑστία. Ἥρα. Ἰανουάριος. Ἰουστινιανὸς οὗτ. Κτ. Κυνήγιον. Μάμας. Μανάιμ. Μηνᾶς. Μίλιον. Παλατῖνοι. Πρίαπος τὸ ἄγ. Προκόπιος ὅτι ἐν τ. Σέλευκος οὗτ. Σταυρὸς ἐπὶ τὸ β. Στήλη τοῦ Φ. Τριβουνάλιον. Φόρος.

Conſtantini, porphyrogenetae, Collectanea, ſiue Excerpta hiſtorica. Loca inde depromta ad ſuos quaeque auctores, veluti Polybium, Diodorum, Nic. Damaſcenum, etc. retulimus.

Cyrillus, Alexandrinus. v. Ἑρμῆς, ὁ τρισμ.

Cyrillus, Hieroſolymitanus. v. Ὀλυμπιάς.

[P] Damaſcius. v. Ἀθηνόδωρος, 5. pag. 73. Ἀληθινὸς ἔρως. Ἀμήχανον. Ἀμμωνιανὸς γρ. Ἀμφιλαφῆ. Ἄναλκις. Ἄπλαστος. Ἁρποκρᾶς. Ἄρασθαι. Ἀσκληπιόδοτος. Ἄτρυτος. Ἀφεδρείας. Γέσιος. Γρηγόριος ἀδ. Δαιμονία. Διαγκωνισάμενος. Διαθέτης. Διέσιν. Δωρίος αὐλ. Ἐνδεέστερος. Ἐπίκτητος. Ἑρμαῖον. Ἑρμείας οὗτος. Ἔρως τὸ πρ. Εὐθύγλωττος. Εὐλόφως. Εὐμοιρία. Εὐπείθιος. Εὑρετής. Εἶδος. Ἧλιξ ἦλ. Ἡραΐσκος. Ἰφικράτιδες. Θεαγένης. Θῶπες. Κατακωχή. Κατανωτίσασθαι. Μαρῖνος. Μισοπράγμων. Μῶμος. Ὄλυμπος. Οὐλπιανός. Ὦτα κατεαγότα. Παμπρέπιος. Πλάτων ὁ φιλ. Πολυήκοος. Σαλούστιος οὗτ. Σεβηριανὸς, ἀπὸ δαμ. Σουπηριανός. Σωρανὸς ἐφ. Τὰ ὦτα. Τελεσιουργόν. Ὑποκορίζεται. Φῶτα. Φυλάκια. Χωρὶς τὰ Μυσῶν. Ψυχή.

Monendus hic eſt Lector, plura apud Suidam loca occurrere, quae ex Damaſcio depromta eſſe, et ſtilus et argumentum facile perſuadeant: ſed nos ea tantum hic notauimus, quae et apud Photium in Excerptis ex Damaſcio leguntur, et proinde Damaſcii eſſe certo conſtat.

Diodorus, Siculus. v. Ἀναγωγή. Ἀναλεξάμενος. Ἀνέσεων. Ἀντέχει. Βάρος περὶ πολ. Βλάνων. Γάζα. Δημήτριος, φανοσρ. Διατροπή. Ἐπιφυόμενος. Εὐκαιρίαν. Ἴδιον. Ἰδιωτ. Καλλίας, ὁ συρ. Προδείκταις. Συβαριτικαῖς. Τίμαιος, ἀνδρ. Ὑπερπετεῖς.

Diogenes, Laertius. v. Ἀγαθόν. Ἄγη δῆτα. Ἀγκών. Ἀδιαφορία. Ἀδύνατα. Ἀκαδημία. Ἀκίβδηλον. Ἄκρων. Ἄμπωτις. Ἀμφιβολία. Ἀναγκαῖον. Ἄναμμα. Ἀξιόπιστος. Ἀξίωμα. Ἀπαθῆ. Ἄπνους. Ἀπογραφή. Ἀρετή. Ἀῤῥώστημα. Ἀρχή. αρχ. Ἀτυφία, Αὖεις. Αὐλητρίς. Βάρος περὶ πολ. Βασιλεία. Βασταχθείη. Βίαντος. Βροντή. Γαλαξίας. Γραμμή. Γυμνοῤῥύπαροι. Δασμολογῶ. Δαίμονα. Δέλτος. Δεσμὰ τῆς ψυχ.

 Δείξεις.

a) Hunc auctorem anonymum Antiquitatum CPolitanarum trecentis et quinquaginta annis Codino antiquiorem primus e codice regis Chriſtianiſſimi A. 1711. vulgauit *Anſelmus Bandurius*, vt dixi volum. VI. pag. 549. ſq. vet. ed. Caſimiri vero Oudini argumenta, quibus Michaeli Pſello illas antiquitates vindicare voluit in diſſ. inſerta tom. VII. Hiſt. criticae Maſſonianae pag. 247. ſq. et recuſa Lugd. Bat. in triade diſſertationum A. 1717. 8. admodum incerta eſſe ac lubrica, probat laudatus *Bandurius* praef. ad tom. I. numiſmatum imperator. Pariſ. 1718. fol.

Δείξεις. Δηλίυ κολ. Διακόσμησις. Διαλεκτική. Διάλογος. Διέξοδοι. Δοξάσαι. Δῦλοι πάντες. Δώριος. ὄνομα κ. Αἵρεσις ἢ λ. Ἔγκλισιν. Ἐγκράτεια διάθ. Ἐλεύθερος. Ἐπαγωγή. Ἔπεχε. Ἐπιθυμία. Ἐπιςήμη. ὅτι φησ. Ἐπιφάνεια. Ἕσπερος. Εὖ διάγειν. Εὔλογον. Εὐπάθεια. Εὐσέβεια. Εἴση. Ζήνων, μνασ. Ζῶναι. Εἰδέα. Ἡδονή. Ἥκιςα. Ἶρις. Νέφυς ὑργ. Ἰσχυρογνώμων. Ἶυγξ. Θεόδωρος, ὁ ἐπίκλ. Θεός. Θεώρημα. Θέρος ἐςίν. Θέσεις. Θείυς τε εἶναι. Θυωρός. Καθεῖναι. Καθῆκον. Καθιππάζεσθαι. Κακία. Καλὸν πρᾶγμα. Κάνωπος. Κάππαρις. Κατηγόρημα. Κεραυνός. Κομῆται. Κόσμος οἵ [P] ς. Κοτύλη. Κρόμμυα. Κύκλοι. Κυνισμός. Λειπανδρεῖν. Λήκυθον. Λόγος. Λογοτέχνες. Λύπη. Μάγοι. Μᾶλλον, μᾶλλ. Μεγαλοδωρία. Μεγαρίσαι. Μέτοικοι. Νῦς. ὁ νῦς π. Ξενοφάνης. Ὀζωτά. Ὁμοιομέρεια. Ὀνησίκριτος. Ὄντα. Ὁρμή. Ὅρος. Ὀςᾶναι. Οὐδὲν μᾶλλον. Οὐρανός. Ὠτοθλαδίας. Ὦχος, φιλ. Πάθη δύο. Πάθος. Πᾶν. Παραγραμματίζων. Παραςιχίς. Πάχνη. Πένταθλος. Πιήναντα. Πολιτικήν. Πολιτισμός. Πρηςήρ. Πρόληψις. Πρύνικος. Πρωταγόρας. Πυθαγόρας. Πυθαγόρα τὰ σ. Πυθμήν. Πυρίβια. Πυῤῥώνειοι. Ῥομβοσωμυλήθρα. Ῥοίακες. Σαράπυς. Σεισμός. Σημαῖον. Σκιμαλίσω. Σκίφη. Σολοικισμός. Σοφία καὶ σοφ. Στιγμή. Στοϊκοί. Στοιχεῖον. Συγγνώμη. Σύμβολον. Τεθεωρημένη. Τέλος. Τετραλογία. Τιμῶμαι. Τρικύλιςος. Τρόπες. Τροχιλίας. Τυφών. Ὑετός. Ὕπνες τὸν ὕπν. Ὑποβολή. Ὑποτελίς. Ὑπόχυτος. Φαντασία. Φαιός. Φημί. Φθινόπωρον. Φλέδων. Φλειός. Φόβος. Φυσικὸς λόγος. Φύσις ἐςίν. Χάλαζα. Χειμών. Χροῖ δῆλα. Χρόνος. Χρύσιππος.

Dion Caſſius. v. Ἀγήλειεν. Ἀδιαβηνή. Ἀδριανός. Ἀμβλύνω. Ἀμυξί. Ἀναιρεθείς. Ἀνηρτημένοι. Ἀνταγωνιςής. Ἀντίοχος ὁ αὐτ. Ἀντωνῖνος, βασ. (pag. 234.) Ἀπαλγῦντες. Βυζάντιον. Δεινὸς, ὅτι Δεκ. Δίκροτα. Ἐναγισμοί. Ἐνήρης. Ἐξαιρετέα. Θειάζυσα. Καθήρει. Καίρια. Κλαύδιος. Κύλιξ ἑοπ. Λαμπάδια. Λάρναξ. Μάρκελλος, ςρατ. Μάρκος βασ. Μήθ᾽ ὑπὸ νεότ. Σεβῆρος, σοφ. Σέξτος χαιρ. Σπόρος. Ὑπεξέσχεν.

Dionyſius, Halicarnaſſ. v. Ἀριςόδημος. Ἀσσυρίων ἀρχή. Ἄτεγκτος. Αὐτάρκεια. Αὔχημα. Γάϊος λαιτ. Διαρτώμενος. Ἐκτετηκυῖα. Καθοσιωθεῖσαι. Μάρκιος, ςρ. Παραιτησόμενος. Πόπλιος Οὐαλ. Ποςόμιος ὕπατος. Πύῤῥος ὗτ. Ταλαντεύει. Ταμιεύεται. Τεκμαιρόμενος. Τρύχη. Ὑποβήσονται. Χορταῖος.

Epigrammata anthologiae ineditae. Vide Indicem praecedentem ſcriptorum, a Suida laudatorum, v. *epigrammata*.

Euſebius. v. Ὠριγένης. Πλάτων ἐν νόμ.

Gregorius, Nazianzenus. v. Διείργω.

Harpocratio paſſim.

Herodianus. v. Ἀμάσης. Καθοσιύμενος. Περιθίοις. Σεβῆρος. ὅτι Σεβ.

[P] Herodotus. v. Ἀλισθεῖεν. Ἀναγνωσθείς. Ἀφοσιύμεθα. Βάττος. Γύγης. Δατις ὗτος. Δηϊώκεω. Δημοκήδης. Διφάσια. Δυλοσύνη. Ἐξεχώρησεν. Ἐξιςορήσαντες. Ἐπελέξαντο. Ἐπέτηξεν. Ἐπὶ πρύμνην. Εὐλαί. Θεμίσων. Κατοικτίζετο. Κνᾶν. Κῦρος. Μιλτιάδης. Μνωμένη. Πολυκράτης. Οἰδῦσαν. Ὅμηρος. (pag. 684. ſeq.) Περιημεκτήσας. Περιημάκτεον. Φωκαέων.

Heſiodus. v. Ἄλλοτε μητρυιή. Ἀσφόδελος. Δὼς ἀγ. Νήπιος. Τένθαις.

Heſychius,

Heſychius, Mileſius. v. Ξάνθος. Ξενοκράτης. Ποτάμων μιτυλ. Φαίδων.

Homerus. v. Ἀλωάς. Ἀμφί ἑ. Βάλλειν. Δι' ἀσπιδέος. Δοιοί. Αἰτίζων. Ἑανῷ. Ἐλύσθη. Ἐξ ἀκαλαρρείταο. Εὖτε. Ἰδίειν. Ἵνα τούτῳ. Καλλικολώνη. Κάτων. Καιροσέων. Κέρα ἀγλαέ. Λάϊνον. Λαθικηδέα. Μετά. Νηπενθές. Ὀλέθρου. Ὄνειαρ. Παλαιόν. Παραβλῶπες. Παρακλίνασαι. Παραιτησόμενος. Ποινή. Σάμου ὑλ. Χάλκεος. Χειᾷ.

Iamblichus. v: Διαμπερέως.

Interpretes LXX. Veteris Teſt. v. Ἀθῷος. Ἀνθέξεται. Ἀπελάκτισεν. Ἀποκαθιστῶν. Ἀρέσει. Αὐτή. Διείς. Ἐξωλέθρευσας. Ἐπεστήριξας. Ἐσσήσεις. Ἔσκαλλεν. Ἴδοσαν. Κάδδης. Κατεντευκτήν. Κρῖνον. Λυμαίνομαι. λύω. Μὴ ἀποσκορακίσῃς. Ὀγδόη. Ὀλολυζέτω. Οὐκ ἂν ὀρθῶς. Οὗτοι. Παραστήσομαι. Πεφρυγμένα. Πιανάτω. Πολεμῶ. Πρόβλημα. Προσκέψῃς. προφυλακή. Πτέρνα. Πύρωσεν. Συνίημι. Τιμιουλκῶν.

Ioannes, Antiochenus. v. Ἀδριανός. pag. 57. Ἀλέξανδρος ὁ μαμμ. Ἀναστάσιος ῥωμ. βασ. Ἀντωνῖνος βασ. Ἀπετρύετο. Ἀποχρησάμενος. Αὐρηλιανὸς βασ. Βεσπασιανός. Βιτέλλιος. Γάϊος ῥωμ. Γρατιανός. Δαυὶδ βασιλ. Δέκιος. Διοκλητιανός. Δομετιανός. Αἰμίλιος. Αἱρετόν. Ἐρκούλιος. Ἡρακλῆς Ἀλκ. Ἡρεῖτο. Ἰοβιανός. Ἰουλιανὸς ὁ ὑπ. Θεοδόσιος βασ. Καθοσίωσις. Κόμοδος. Κύντιος Κικ. Λούκιος Σέργ. Λυπρά. Μαξιμῖνος. Μάρκος βασ. Νεοχμός. Νέρων ἔτι ν. Ὄθων. Ὁρμαθός. Οὐαλεντινιανός. Παρανάλωμα. Πομπήϊος ῥωμ. Σαοὺλ βασ. Σεβῆρος σοφ. Σερούχ. Στενόβοια. Σολομῶν. Στέρξω. Τὰ πλείστου ἄξια. Ταρκύνιος σούπ. Τιβέριος βασ. Τῖτος βασ. Τραϊανός. Ὕπατοι. Ὑποστησάμενος. Φάμωσσα. Φαῦλος. Χημεία.

Monendus eſt Lector, omnia haec loca Ioannis, Antiocheni, depromta eſſe ex collectaneis hiſtoricis Conſtantini imperatoris, ab Henr. Valeſio editis.

Ioannes, grammaticus, vulgo Philoponus dictus. v. Ἀκοή. Ἀνάμνησις. Ἀντιτυπῆσαι. Ἀόρατον. Ἀπόδειξις. Ἁρμονίαν. Ἀρχὴ ποιητ. Αὔξη. Βούλησις. Γλῶττα. Διάθεσις. Διαφανές. Διηχή. Δίοσμος. Δόξα. [P] Δύναμις. Αἰσθήσεις. Ἐπιστήμη ὅτι φησ. Ζωὴ παρατ. Εἴδη. Εἴδησις. Ἠχώ. Ἴδιον, τοῦτο διττ. Ἰκτεριᾶν. Θυμός. Κίνησις. Κογχύλη. Κόσμος τὸ ἐξ οὐρ. Κοιναὶ ἔννοιαι. Μέγα καὶ μικρόν. Μέγεθος. μεταβολή. Μέταιτος. Μήλης ἐντεθ. Μῆνιγξ. Νόσος. Νοῦς. ὁ νοῦς π. Ὀξὺ καὶ β. Ὁρατόν. Ὀσφραντικόν. Ὀφθαλμός. Πάθος. Πνεύμων. Πῦρ. Ῥίς. Ῥυθμός. Σάρδιοι λίθοι. Τεκμήριον. Τέλος. Τροφή. Φαντασία. Φάρυγξ. Φαιόν. Φωνήν. Φῶς. Φυσικὸς λόγος. Φυτικαί. Χρῶμα. Ψόφος.

Ioſephus. v. Ἀβάσκανος. Ἄδερ. Ἄδεια. Ἀδοξεῖται. Ἀκάνης. Ἄνανος. Ἀρετή, ἀνδ. Ἀφιλότιμος. Βυκάνη. Γεδεών. Γωρυτός. Δελεάζοντες. Ἐκλεκτία. Ἐνσομισμάτων. Ἐξώλης. Ἐσσαῖοι. Εὐνοίας. Εὐπραξία. Ἥλικες. Ἰεζάβελ. Ἱεροβοὰμ οὗτ. Ἱλαροῖς. Ἰωάννης βασ. ἱερ. Ἰώσηπος Ἰουδ. Θανατᾶν. Καθυφίεντο. Κατανομιστεύσας. Κορβανᾶς. Κριός. Μελέτη. Μωϋσῆς. Ναβουθᾶς. Ὀζάν. Ὀζίας. Ὀχοζίας. Πετροβόλον. Προτομή. Πτολεμαῖος ὁ βασ. Ῥήξας. Σημαίαι. Σικάριοι. Τάλαντον. Τῖτος βασιλ. Ὑρκανίων. Φινεές. Φερωρί.

Iſidorus, Peluſiota. v. Διοπετές. Ἕως. Ἐν τοσούτῳ. Παράδειγμα. Σάββατον ἀργ. Σαφροσύνη λεγ.

Iulianus, imperator. v. Ἄκλητον. Ἀντισθένης. Γελοῖος. Αἴσωπος ὁ τῶν μ. Εἰς τέφραν γε. Ἡράκλειτος ὄν. κ. Καταγηράσαις. Κωνϛαντινούπολις. Μαγνητῶν κακά. Μυρμηκίδην. Σαρδαναπάλȣς. Τεττάρων. Φειδίας.

Laertius. Vide *Diogenes.*

Marcellus in vita Thucydidis. v. Ἰκρίον. Θȣκυδίδης.

Marcus Antoninus. Vide ſupra *Antoninus.*

Marinus in *vita Procli.* v. Ἡγμένος. Ἥρων. Λεωνᾶς. Μητρωακαὶ. Ὀλυμπιόδωρος. Πρόκλος ὁ λύκ.

Menander, hiſtoricus. v. Ἀπεφλαύριζε. Ἀποκατέϛην. Ἐκμαγεῖον. Ἐκμαλθακῶσαι. Ἐφοινίττετο. Νεκυΐα. Σειραί. Ὑδροϛάσιον. Ὑποτυφȣ́σης.

Nicander. v. Ἵπποι.

Nicephorus. v. Ἀδάμ. (pag. 47.) Μαργαρῖται.

Nicolaus, Damaſcenus. v. Ἄκαϛος. Ἀλυάττης. Ἀπετρύετο. Ἀρβάκης βασ. Ἀταλάντη. Ἱππομένης. Κροῖσος Λυδ. Λυκάων. Λυκȣ́ργῳ τῷ νομ. Μάγνης, ἀνὴρ σμ. Μόξος. Περίανδρος ὁ Κυψ. Σαρδαναπάλος Ἀσσ. Ὑπογραφόμενος.

Omnia haec loca Nicolai, Damaſceni, ex collectaneis hiſtoricis Conſtantini, porphyrogen. ab Henrico Valeſio editis, depromta ſunt.

Nilus, eremita. v. Οὐ κατασχών.

Nonnus in orationes ſteliteuticas Gregor. Nazianz. v. Μαγεία. Μίθρȣ. Οἰωνιϛικήν. Στήλη καὶ ϛηλιτ. Τάνταλος. Φαλλοί.

Oecumenius. v. Ἀλαζονεία. Περιτομή. Σαββάτȣ.

Palladius de Brachmanibus. v. Βραχμᾶνες.

Paulus, Aegineta. v. Ἀβρότονον. Ἀγαρικόν. Ἅλιμον. Ἀλθαία. ἀλέη. Ἀλσίνη. Ἀναγαλλίς. Ἀνάγυρος. Ἀνδράχνη. Ἀνεμώνη. Παρωνυχία. Πέλιον. Πτέρις. Πύρεθρον. Σαγαπηνόν. Στρατιώτης βοτ. Φέρβιον εἶδ. Χάλκανθος.

Pauſanias. v. Ἆγις. Ἀναξιμένης. Ἀννίβας. Γλαῦκος Καρ. Ἐπαμινώνδας. Εὔθυμος. Ἱππόμαχος. Κλειτόμαχος. Λεοντίσκος. Μίλων. Πλίνθος. Πολυδάμας. Σόλων τȣ̃τ. Σώϛρατος, σικ. Ταινία. Φρόνημα. Χειρονομεῖν.

Philoponus. Vide ſupra *Ioannes*, *grammaticus.*

Philo, Iudaeus. v. Σεμνεῖον.

Philoſtorgius. v. Ἀγαπητός.

Philoſtratus. v. Ἄγαμαι. Ἀγείρει. Ἀδάμας. Ἀκροθίνια. Ἀναβαλλόμενος. Ἀναξαγόρας. Ἀνελέγετο. Ἀπενιαυτίσαι. Ἀπεσπȣ́δαζεν. Ἀπήχθη. Ἀσβαμαῖον. Ἄτεγκτος. Βαλαντιοτόμος. Βάσσος κορ. Γάγγης. Δάμις. Διάγειν. Διθύραμβος. Αἰσχίνης, ὁ τȣ̃ λυσ. Ἔθνος. Ἐλεύθερος. Ἐμπεδοκλῆς τὸν ἀκρ. Εὐθύδημος. Εὔξενος. Ἔφηβος. Ἐφιέναι. Ἡρακλείδης ὁ Λύκ. Ἠχὼ καὶ τ. Ἰσαίȣ τȣ̃ ῥήτ. Θαυμάσαι. Θεμιϛεύσαντος. Κάμπτω. Κώδιον. Κωμάσαι. Κύδιον ῥεῦμα. Λεπτολογία. Λυγίζειν. Μάρκος ὁ καὶ Ἀντ.

Ἀντ. Μελετώμενοι. Νικήτης. Ὀθόνη. Οἴνȣ π. Περιβαλλόμενος. Περιεβάλοντο. Πῶρος βασ. Σιμωνίδης. Σκωπτόλαι. Σοφοκλῆς, ἀρίς. Τάδ' ἐκ τȣ̃ τρ. Ταντάλȣ κήπ. Τιμασίων. Ὑπέρφρων ἐγ. Χαίρειν πράσσ.

Photius in bibliotheca, v. Ἀγχίνοια. Ἀγχίσπορος.

Pindarus. v. Σύτο.

Piſides (Georgius). v. Εὐφρόνη, ἡ νύξ. Ἐχῖνος.

Polybius. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀγωνιῶ. Ἀθεσίαν. Ἀθλητάς. Ἀκέραιος. Ἀλογιςία. Ἀλφειός. Ἀμετάκλητον. Ἀνάληψις. Ἀνάριςος. [¶] Ἀνασώσαν. Ἀνεθυμιᾶτο. Ἀνέμων ςάσ. Ἄνθρωπος, τὸ τῶν ἀνθρ. Ἀνοδία. Ἀντίγονος. Ἀντίοχος ὁ βασ. Ἀντιπαράκλησις. Ἀντιπερίσπασμα. Ἀπαντᾷν. Ἀπεπίςευον. Ἀπήνη. Ἀποδοκιμάσας. Ἀπόκλητοι. Ἀπολέμητον. Ἀπολλωνιὰς ἀττ. Ἀποσκευή. Ἀποςομȣ̃ν. Ἀπότριψις. Ἀπραγέντων. Ἀρίςαινος. Ἀριςοκράτης. Ἀριςόνικος. Ἀριςοτέλης τιμ. Ἁρμοζόμενος. Ἀρχίας, ἔτος βȣλ. Ἀσδρȣ́βας, ὁ Καρχ. Ἄτταλος βασιλ. Αὐλαίας. Αὖλος πος. Αὐλῶνες. Αὐτοπαθῶς. Ἀφȣρήτȣς. Ἀψίκορος. Βάναυσος. Βαρυδαίμων. Βοτρυοςαγῆ. Γόργος. Δαψίδων. Δαιτρός. Δεκαμαιαῖον. Δεινοκράτης. Δημαγωγός. Δημοχάρης. Διαγωνιάσαντε. Διακεχυμένοι. Διάληψις. Διαμησάμενος. Διαφέρων. Διαφῦναι. Διεξάγονται. Διϊςθμήσαντα. Δικαιοπραγεῖν. Διοφάνης. Δόξαν δυσχερηςȣ́μενος. Αἰμιλία. Ἐγχώριον. Ἐθελοντήν. Ἐκκαλέσασθαι. Ἐκκαλεῖται. Ἐκλεγόμενος. Ἐκ μεταβολῆς. Ἐκορωνίας. Ἐκπεφυσημένον. Ἐκπλαγεῖς. Ἐκκυβεύειν. Ἐμβελές. Ἐμπειρεῖν. Ἐνάπτοντες. Ἐνδυομενία. Ἐνερευθής. Ἔνοχος. Ἐξάλλως. Ἐξεμηρύσατο. Ἐξηνδραποδισμένον. Ἐπέφυ. Ἐπιμετρȣ́σης. Ἐπιπολάς. Ἐπιπρεπείαις. Ἐπισοφῆς. Ἐπὶ τῶν ὑποκ. Ἐπίφασις. Ἔπραττον. Ἐθλά. Ἔςι τὶς δίκ. Ἐσφαλκέναι. Εὐαρμοςότερος. Εὐμένης, βασ. Εὐπορίκοπτος. Εὖ πεφυκώς. Ἐφεδρεία. Ἐφ' ᾧ. Ἥμασυς ὁ βρ. Ἥπερ. Ἠταίρηκεν. Ἰβυκανητῶν. Ἰβύκινον. Ἱέρων. Ἱερώνυμος. Θεοκλυτήσαντες. Καθυφεῖντο. Καρδιοφύλαξ. Κατὰ ζυγόν. Κατακόρȣ. Καταναςάς. Κατ' εὐχήν. Κατȣρῶσαν. Κενταυρικῶς. Κενοὶ κενά. Κηρύκειον. Κλεομένης. Κνέφας. Κότος αἰνῆρ. Κοχλίας. Κωθωνίσαι. Κριοκοπεῖν. Λάςαυρος. Λέμβος. Λεύκιος, δημ. Λεύκιος αἰμ. Λειπόμεθα. Λιμέψωρος. Μαλακία. Μανιάκης. Μασανάσσης, ὁ ἐν Λιβ. Μάχλος. Μολπαγόρας. Νέοντας. Νῆφε. Νεμή. Ὀρθοί. Ὀρτιάγων. Οὐχ εἶον. Ὠφελείας. Παμφιλίδας. Πάντα ἐν ἐλ. Παραβαλέσθαι. Παράπαν. Παραιτοῖτο. Παρέβαλεν. Παιδομαθῆ. Περιπέτεια. Περσεὺς ἔτ. ἄναν. Πιςωσάμενος. Πληρώματα. Πολέμαρχοι. Πολυκράτης, ὁ τῆς Κ. Πόπλιος, ἕτ. Πόπλιος, περὶ τ. Πόπλιος σκ. Πραίφεκτοι. Πρέμνον. Πρίγκιπες. Πρὸς αὐτȣ̃. Προσηγγελμένοις. Προσπορευομένων. Προςασία. Προςρόπαιος. Πρȣσίας ὁ βασ. Πτερίνης. Πτολεμαῖος ςρατ. Ποινή. Ῥαδιȣργός. Ῥωπικός. Σκέλος. Σημαία. Σίαλος. Σιτοβολίοις. Σκόπας. Σκορπίδια. Σωματοποιεῖν. Σωσίβιος. Στάσις. Συναγομένων. Σύνθημα. Συνθηματικῶς. Σύνοψις. Συριγμός. Τίμαιος ὁ ἱς. Τῖτος, ςρατηγ. Τριόρχης. Ὑπεραλγῆ. Ὑπηρετικοῖς. Φαντεύειν. Φαρμακείας. Φερεκάκȣς. Φίλιππος, ὁ βασ. Φίλιππος ὁ μακ. Φιλοποίμην, ἀχ. Φλαμίνιος. [¶] Φόρος, τὸ πωλ. Χάραξ ἀρσ. Χαίρων, Λακεδ. Χειμασκήσαντα. Χρεία.

Priſcus, rhetor et ſophiſta. v. Ἄβαρις. Ἀκατῖροι. Σαράγȣροι.

Procopius.

Procopius. v. Ἄγγαρος. Ἀγκών. Ἀγνῶτας. Ἀέναον. Ἀκρασία. Ἀκρατίζω. Ἀλλαντοπώλης. Ἄλπειον. Ἀμαλασύνθα. Ἀμαρτάδας. Ἀμείβεσθαι. Ἀμήχανα. Ἀνάδικα. Ἀνακρέατος. Ἀναλφάβητος. Ἀναξυρίδας. Ἀναπεπτωκώς. Ἀνήκοος. Ἀνθρωποδαίμονες. Ἀξιόμαχος. Ἀπέρατον. Ἀποκναίειν. Ἀπολεγόμενος. Ἀπόσιτος. Ἄτερος. Ἄχαρι. Βελισάριος. Βῆρος. Βροτολοιγός. Γραμματεύς. Γραμματιστής. Δάρας. Δαιμονίως. Δεξαμενή. Δεξιός, καὶ ὁ εὐχ. Δεινοὶ ἐμπ. Δίαυλος. Διέχευσαν. Δίπυρος. Δόλωνες. Ἔγεστα. Ἐκκρεμόμενος. Ἔλυτε. Ἐνδελεχισμός. Ἐν παραβύστῳ. Ἐξαρτήσας. Ἐπαγαγέσθαι. Ἐπαγγέλλει. Ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ. Ἐπήγγελλεν. Ἐπιβατεῦσαι. Ἐπιβολή. Ἐπίδοξος. Ἐπικαλῶν. Ἐπισκήπτει. Ἔπρασσον. Ἐσεσήρεσαν. Ἐτώθαζον. Εὐνομιανός. Εὐπάρυφα. Εἰσαγωγεύς. Ἠλίθιος. Ἧσσον. Ἰωάννης ὁ τυραννν. Ἰωάννης ὁ Καππ. Ἰσχυρίζετο. Θᾶσσον γ. Θεόδοτος ὕτ. Θευδερίχος. Θευδίβαλδος. Καθαρῶς. Κατακορής. Καταπροήσεσθαι. Κατατείνουσαν. Κάτοχος. Κέρματα. Κῆδος. Κηφήν. Κουριγέρους. Κύρτωμα. Λαμπρῶς. Λιμιταναῖοι. Λωφῆσαι. Μωροκακοήθης. Νάφθα. Νεοχμῶν. Ξυνδιενεγκεῖν. Ὀβολοῦ. Ὀξυρεγμία. Ὅποι. Οὐ δέον. Ὀφρυάζω. Παλαμναῖος. Παρόν. Περιτροπῇ. Πέτρος ὕτ. ἦν ἐπ. Πολεμησείοντες. Πολεμητέα. Πορθμός. Πόῤῥω τῶν νυκτ. Πράσινον χρ. Πρίσκος Ἐμεσ. Πρόκλος τοῦ βασ. Προσουδίζει. Πρυτανεύσας. Σηρική. Σισύρα. Σκορπιαίνεσθαι. Σκότιος. Σταθμᾶσθαι. Συνωνή. Σχολάριοι. Ταβελλίων. Τεκμήριον. Τίτανον. Τριβοῦνος. Τριβωνιανός. Τριγονία. Τύχη. Οὐκ ἀνθρ. Ὑπερήμερος. Ὑποσπανίζων. Φάρμακον. Φθόρος. Χιβούλδιος. Χιτών. Χρυσομαλῶ,

Scholiaſtes Ariſtophanis paſſim.

Scholiaſtes ineditus [b]) in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis. v. Ἄβυσσος. Ἀγοράσω. Ἄλοπον. Ἀμόργεια. Ἀμπρεύοντες. Ἀποῤῥῦψας. Ἄρκτος ἐν Βραυρ. Ἀταυρώτη. Ἀττικάς. Διαξῆναι. Διαφανῆ χιτώνια. Ἐμπίς. Ἐντεθρίωται. Κονίσσαλος. Κορύβαντες. Κυρσάνιε. Ξυσταθεύσω. Ὄζειν. Παππῷον. Παράλων. Συνισταμένους. Τήθη. Τυρόκνηστις.

Scholiaſtes Homeri. v. Ἀθάνατος. Ἀνηρείψαντο. Ἄφλαστον. Ἄφνειος. Ἀφύσγετον. Ἐπταβόειον. Κακοῤῥαφίαι. Καταείσατο. Κατακλῶθες. Μετασπώμενος. Παραυδήσας. Πεπάλαχθε. Πέπον. Πολυδίψιον. [?] Πολύλιστος. Πολυφόρβη. Ῥηγεῖς. Ῥηϊστή. Σταμίνεσσι. Τηθὺς ἡ γῆ. Ὑπερώησαν. Χολωσέμεν.

Scholiaſtes Sophoclis. v. Ἁγίζων. Ἀδέρκτως. Ἀζήμιος. Ἀεί. Ἀλίπλαγκτος. Ἀνακωχεύειν. Ἀναμπλάκητοι. Ἄναυδος. Ἀντήρεις. Ἀντιπέτρου βήμ. Ἀπόπτολις. Ἀποτροπιαζόμενοι. Ἀπρὶξ. Ἄπυστα. Ἄραρέ με. Ἀριστόχειρ. Ἄσπλαγχνος. Ἄστομοι. Ἄτιμος. Ἀτλήτῳ. Αὐτοδαῆ. Ἄφρακτος. Βαρκαίοις. Βέβηλος. Δεξιά. Δεσμώτης. Δεινῶπος. Δηΐα. Δίπαλτος. Δορύξενος. δραπέτης. Αἰόλη νύξ. Ἐκτριβήσεται. Ἐλώφησεν. Ἔμπληκτοι. Ἐναγῆ. Ἐναλλαγῆναι. Ἐξεστεμμένοι. Ἐπίσκοπον. Ἐρέσσουσιν. Εὐμενίδες αἱ ἐριν. Εὐφήμου. Ηὐχένιζεν. Ἰηίων. Ἱππομανῆ. Κακοπινέστατον. Καλχαίνειν. Κατασπείρας. Κατάστεψον. Κατηναρισμένας. Κοίλου κρατ. Κυδάζεται. Λαβδακίς. Μάγος. Μακραίωνι. Μελέτωρ. Μεταγνωσθῆ. Μοῦσαι καλαί. Νεωρῆ. Νηφάλιος. Νωτίζω. Νύσια. Ξενία. Οἰοβώτης.

b) Editus poſtea a Kuſtero in praeclara ſua Ariſtophanis editione, Amſtelod. 1710. fol. ex codice Iſaaci Voſſii.

Digitized by Google

Οἰοβότης. Οὔρησας. Πάμψυχος. Παραφρόνιμον. Περιτροπέων. Πεῖραι. Πηγὰς γάλ. Πῶρος. Πάθος. Προσπεφυκότος. Προςάτης. Ποιμένων. Ποινή. Ῥαψωδία. Σημαίνει. Σιδηρέαν. Στέρνα χθ. Συμμαθεῖν. Συνδαίξον. Συνηλλάγην. Ταλαίπωρος. Τάλις. Τανύποδας. Ταυριώνη. Τύπωμα. Ὕπαυλον. Ὑπηνέμιοι. Ὑπόβλητον. Φέρ'γγυς. Φοιτῶντα. Φυτάλμιος. Χαλκόπους. Χειροδάϊκτα. Χηλαργοῖς. Χλιδή. Χνόας.

Scholiaſtes Thucydidis. v. Ἀκηρυκτεί. Ἀκροτελεύτιον. Ἀόριςος. Ἀπαλλάξειεν. Ἀπαλγήσαντας. Ἀπέφθου. Ἀποσαλεύσας. Ἄραντες. Διαγνώμη. Διαλλαγῆναι. Διέκπλοι. Διέφερον. Ἐβαρύνετο. Ἐθελοπρόξενος. Ἔνδεια. Ἐλπίσας. Ἐπίδαμνος. Ἐπίνειον. Ἐπὶ ῥητοῖς. Ἐπωτίδες. Ἔποικος. Εὐθὺς καὶ ἐυθ. Εἵλως. Καλῶς ἀντὶ τ. Καταδύσαντες. Καταλῦσαι. Καταφρόνησιν. Κρωβύλος. Λεία. Μαυλίας. Μεταχειρίσαι. Μετεώρους. Μέτωπον τῆς νεώς. Ναυάγιον. Ξεναγῶν. Ξυμφοράν. Ὁμωχαίτας δαίμ. Ὤνευον. Παρὰ τὸ καθεῖ. Παιᾶνας. Πελιδνόν. Περίνεως. Περιπλεῖν. Πλοῖα καταφρ. Πολυτελὲς προσκώπους. Πρύμναν ἐκρ. Συμμαχία. Φρυκτοί. Χαλκίοικος. Ψιλοί.

Simocatta (Theophylactus). v. Ἀγχίθυρος. Ἀνανταγώνιςος. Ἀνάπηρον. Ἀνδραποδίζω. Ἀπεπόνουν. Ἀπείρηκα. Ἀπόκοιτος. Ἀπόμαχος. Ἀποσκευαζόμενος. Ἀποσχεδιάζειν. Ἀποχειροτονηθῆναι. Αὔραν. Γέλως πλατύς. Δυσθανατῶντα. Ἐγκύκλιος. Ἐξάντη. Ἔξοινος. Ἐπισάλων. Ἐπιςολεῖς. Ἐρεβοδιφῶντες. Ἐχύρωμα. Εἰσπομπή. Εἰσφρήσασθαι. Κάταυχμον. Κλεισοῦραι. Κληρονομῶ. Κομεντίολος. Κραιπαλᾷν. Λαίλαψ. [P] Λεωνίδης. Λειποταξίου. Μαυρίκιος. Μαχάων. Μετριοπαθεῖν. Μοναχός. Μονουχί. Μορμολύκεια. Ναὶ μὰ τόν. Οἰδήματα. Ὀξυπαθῶς. Ὀρφανός. Παραβραβεύοντα. Περιπτύσσεται. Πλανήτης. Σάπειρ. Σκηπτός. Σκρίβων. Συνέριθος. Ταλαντεύει. Ὕφαλοι. Φάραγξ. Χαγάνος. Χελύνη. Χλομάρων.

Socratis hiſtoria eccleſ. v. Ἀέτιος. (pag. 61.) Ἀκέσιος. Ἀμοῦς. Ἀπολλινάριος ὁ τ. (p. 281.) Ἀρειανοί. Ἀῤῥήσιος. Ἀττικός. Ἐκηβόλιος. Ἐξεφωνεῖτο. Εὐνόμιος. Μακάριος. Μακεδόνιος. Μαξέντιος. Μάρης. Μαρκιανὸς ὅτος ἐπὶ οὐάλ. Ναυάτος. Παῦλος ὅτος μετὰ χρ. Παφνούτιος. Πολύχους. Σισίννιος. Σπυρίδων.

Sophocles. v. Ἀγηλατεῖν. Ἀγκών. Ἄγριος. Ἄζηλον. Ἀεικῶς. Ἀηδών. Ἄημα. Ἀκερδής. Ἀκμαῖος. Ἄκρας νυκτός. Ἀκροσφαλεῖς. Ἄλλα δ' ἀλλ. Ἀλλὰ νῦν. Ἀλλὰ ταῦτα μέν. Ἀλλ' ὄς' ἀληθ. Ἄλημα. Ἀλιτηροῦ. Ἁλωτόν. Ἀμοιρῆσαι. Ἀμφίδρομον. Ἀμφίςαται. Ἄναγνος. Ἄναλκις. Ἀναξία. Ἀνεπίτροπος. Ἄνετε. Ἀνειμέναι. Ἀνήκεςον. Ἀνήνυτον. Ἀνία. Ἀνόνητα. Ἄντυγες. Ἀξίωμα. Ἀπερίτροπος. Ἄποπτον. Ἀπωτέρω. Ἀραῖος. Ἄρ' ἐςιν. Ἄρχων. Ἀςακτί. Αὖθις. Ἀφοβόσπλαγχνος. Βάρος περὶ πολ. Βάσις. Βιοςερῆ. Βουνόμον. Γελαςής. Γένυς. Γλῶσσαν. Γνωτός. Δέδοικα. Δεννάζων. Δεινός. Δεινὸς, πανοῦργος. Δημιουργός. Διεπεραιώθη. Δωρητόν. Δρόμοις. Δύσθεον. Δυσπινῆ. Αἶ αἶ. Αἰνικτά. Αἰπύ. Αἰτναία. Ἔγχος. Ἐθηλύνθη. Ἔκτιμος. Ἐκτόπιος. Ἐκύρουν. Ἔμμηνα. Ἔμπολιν. Ἔντροφος. Ἐξαιροῦσιν. Ἐξέπραξεν. Ἐξέχρη. Ἐξ οἵων. Ἐπισκοπῶν. Ἐπίσω. Ἐπιςροφῆς. Ἐριννύων. Εὔσοια. Ἐφίη. Ἐχέγγυον. Ἐχθρῶν. Ἡγόμην. Ἤδη. Ἤλαυνεν. Ἠνθισμένον. Ἱκτῆρας. Ἰὼ σκότος. Ἶρος. Ἴσασι. Θάτερα. Θίγειν. Θυμὸς ἐπταβ. Κακόθρους. Καπνοῦ σκ. Κατάςειψον. Καίρια. Κεδνός. Κενεόν. Κεραυνοί. Κέρδος. Κομίζεται. Κοῦφη. Λάας. Λαμπτῆρες. Λασίοις. Λέγειν σὺ δεῖν. Λύγδην. Λῦμα. Μεθάρμοσον. Μέλου. Μήθ' οἷς ἔχγ. Μνῆςις. Μυσίων. Μύχος Ναυαγίων. Νέμω.

Νηλίπους. Ξενία. Ξυναλλαγή. Ξυρεῖ. Οἰκονομῶ. Οἰκτρῶς. Οἴμοι τῷ μὲν νοσ. Οἶος. Οἰχνῶ. Οἴχωκ', ὄλ. Ὀνειδίζω. Ὀργάνειας. Ὀρειβάτης. Ὄττοβον. Ὅτῳ γάρ. Οὐ. τοπ. ἐπ. Οὐδ' ἔργα μ. Οὐρανία ἀστρ. Οὔριος. Ὅρον. Οὔτιδες. Ὦ δύσμορε. Ὦ ζεῦ. Ὦι μὴ ἐστι τ. Ὠμοκρατής. Ὡς οὐκ ἀρκέσοι. Ὤφελεν. Πάγκοινος. Πάθαι. Παλαιός. Παλαιστής. Πάνθυτα. Παραγάγγης. Πελειάδες. Πέρασις. περιπτυχής. Περιττά. Περισκελές. Περσεφόνη. Πέσημα. Πεφασμένου. Πλαγάς. Πλάθειν. Πληθύουσιν. Πολλά τοι σμ. Πολλαὶ δ' ἀπ. Πόλις δ' ὁμοῦ. Πολύζηλος. [P] Πωλικῆς. Πρᾶγος. Πράκτορα. Πρισθείς. Πρόθυμος. Προξένει. Πρόπας στόλος. Πρόσεδρος. Προσήγορος. Πρὸς νῦν σε μητρ. Προστάτης. πρόστητ' ἀναγκ. Προσφορά. Πρόσχημα. Ποικιλῳδός. Ῥιπάς. Ῥῦμα. Ῥύσια. Σειραῖος. Σημαίνει. Σκληρᾶς ἀοιδ. Σπεύδειν. Στέγει. Στόμαργος. Στόμωσις. Συμπράκτωρ. Σύνομει. Ταρβεῖ. Τάρβη. Τέκεα. Τερμία. Τί γάρ με λυπ. Τί δῆτ' ἂν ἀλγ. Τλήμων. Τὸ γὰρ ἐσλ. Τὸ καλῶς ἔχον. Τοσοῦτον. Τῷ τοῦτο συμβ. Τῷ τοι. Τρανές. Τρέφεσθαι. Τοῖς τεκοῦσι. Τυφλός. Τύχη. Ὕβρις φυτ. Ὑγιές. Ὑλακτεῖ. Ὑμνήσεις. Ὑπερβριθές. Ὑπέροπτα. Ὑποτείνει. Ὑψηλοτέρας. Φάος. Φήμη. Φλαῦρον. Φλέγων. Φλογιστόν. Φόβας. Φοβερά. Φορά. Φράστας. Φρονῶ. Χάρις. Χειρίζω. Χθονοστιβῆ. Χωρὶς τό, τ' εἰπ. Χρόνος γὰρ εὐμ. Ψιλός.

Sophronius. v. Βασίλειος, Καισ. Γρηγόριος, Ναζ. Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδ. Δάμασος. Ἐπιφάνιος. Εὐσέβιος ὁ παμφ. Ἰουστῖνος, φιλ. Ἰοῦστος Τιβερ. Ἰώσηπος. Ἰουδ. Μεθόδιος. Ὠριγένης. Πολύκαρπος. Φίλων Ἰουδ.

Sozomenus. v. Ἀττικὸς, ἐπ. Ναυατιανοί.

Stephanus, Byzantius. v. Ἄβιλα. Ἄπτερα, Βισαλτία. Γύαρος. Αἰανή. Ἰταλία. Ναύπακτος. Ναυπλία. Νεάνδρεια. Νεοκαισάρεια. Νέπετος. Νινόη. Νισσαία. Νουκρία. Νώνακρις. Νῶροψ. Ὀλόφυξις.

Syncellus (Michael.) v. Ἀνέκαθεν. Διονύσιος ὁ ἀρ. (pag. 597.)

Synefius. v. Ἄνθρωπος οὐκ ἔχ. Ἀποθνήσκοντας. Ἀποσμιλεύουσι. Βάλλων Σωκρ. Βόστρυχος. Διονυσίων σκωμμ. Δώριος αὔλησις. Ἐξάγιστος. Ἐπηλυγάζονται. Ἔφετεν. Ἱσίον σαπρόν. Θεωρία τέλ. Θηλυδρίας. Θιασώτης. Θυοσκοπῶν. Κατομόσαι. Κῆρας. Κομῆται. Κόσμει. Κότυς δαίμ. Λακιδέας. Νέμεσις. Οἶσθα. Ὄργια. Οὐ τοπ. ἐπ. Πανδέκται. Περιπλείονος. Πολιτικὴν ἀρ. Πέρρω δ. Πρὸς λύραν ᾄδειν. Προτέλειον. Ὑπνομαχῶ. Ὑπὸ πῆχυν. Φιλοσοφίας ὀφ. Φθάσειε.

Theocritus. v. Χαλεπὸν χορ.

Theodoretus. v. Ἄβυσσον καλ. Ἀλέξανδρος Ἀντιοχ. Ἀνθομολογησόμεθα. Ἀντάλλαγμα. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. Ἀτεκνία. Ἄφρων. Βεελφεγώρ. Βίβλοι θεοῦ. Βραχίων. Γαστήρ. Διεξόδους. ὑδ. Δικαιώματα. Δυνάστην. Ἔκστασις. Ἐκτετιναγμένων. Ἐντός. Ἕως οὗ ἀντ. Ἐπὶ χειρῶν ἀρ. Εὐθέως. Εὐλογῆσαι. Εὐριζῶν. Εἴδωλον. ἡμέρα πονηρά. Θαρσεῖς. Θεοὺς τοὺς τ. Θεοὶ οἱ κ. Θησαυροὶ ἀνέμων. Θλίψις. Θύραι οὐρανοῦ. Κέρας. [P] ἰσχ. Κλῆρος. Κλῆροι. Κνίζων. Κόλπος. Κοιλάδα κλ. Κοιλάδα σκ. Κύριλλος διάκ. Λάκκος. Λέβης. Ληνός. Λυτρωτής. Μακάριος. ὁ ἐν ἀγ. Μάρκος, Ἀρεθ. Μεμυαλωμένα. Μετεμελήθη. Μονόκερως. Μύρον ἐπὶ κεφ. Νεφροί. Νόμος τρία σημ. Νόμος πολ. Ὠδοποίησεν.

Digitized by Google

ποίησεν. Παραζῆλε. Περιβόλαιον. Ποσαπλῶς. Πραότης ἐπὶ Θ. Προσήλυτον. Πτέρνα. Πύλαι δικ. Σελήνη. Σκότος. Σοφός. ὁ Θηρεπ. Σπακτὴ καὶ κασ. Στέαρ. Στήριγμα. Σχοίνισμα. Τροχός. Ὕδωρ ἀντιλ. Ὑποπόδιον. Ὕσσωπος. Υἱοὶ Θεοῦ. Ὑψοῦτε.

Theodorus, lector. v. Θευδέριχος ὁ Ἄφρ.

Theodorus Raithou de Incarnat. Domini. v. Ἀπολλινάριος οὗτ. Εὐτυχής οὗτος. Θεόδωρος οὗτ. Νεστόριος. Παῦλος οὗτος ἐγ. Σευῆρος. Ταραξίας.

Theophylactus. v. Κεφάλαιον. Τεχνητόν.

Thucydides. v. Ἀποκρέτω. Δημιουργός. Ἑλληνοταμίαι. Ἐνέρσει. Νόσον ἔχειν. Ξυγγραφεῖς. Ὁμαιχμία. Πλῷ χρησ. Φέρειν.

Xenophon. v. Ἀλεξόμενον. Ἀνέμων. Ἀπέκειντο. Βάλανος. Αἶθειν. Ἐπίμαχος. Καρβάτιναι. Κῦρος ὁ Βασ. Μᾶζα. Μάρσιπος. Μαστός. Μελίνη. Μένων Ἀθην. Νάπος. Οἶνος ὠνομ. Ὄξος ἑψ. Ὤκνουν. Παλτά. Παρειή. Πεποδισμένοι. Σησαμοῦς. Σκύτινος. Σμήνη. Σπουδαιολογῶ. Στολάς. Σύϊνον. Σφενδόνη. Τηρίβαζος.

Xiphilinus. Vide *Dion*.

Zenobius. v. Ἀνδρὸς γέρ. Ἀντὶ πέρκης σκ. Γεράνδρυον. Ἐπὶ τοῦ Μανδρ. Θάσος ἀγαθ. Θολερῶς προβ. Θρᾷκες ὀρκ. Θύραζε. Καὶ σφάκελοι. Λευκὴ ἡμέρα. Μωρότερος Μορ. Ὁ Σικελικός. Τὸ Δίωνος. Χαραδραῖος.

Zoſimus. v. Ἀθηνόδωρος Στ. Θεοδόσιος βασιλ. Κρίσκης. Λουκιανὸς ἕτερος. Ὄρχησις Παντ. Ῥουφῖνος. Σισίννιος οὗτ. Σκύσθαι.

V. Poſt Suidam dicere iuuat de *Lexico etymologico* vtiliſſimo, quod antiquius fortaſſe [c]), quam Suidas, certe non minus antiquum, itidem vt ille ab Euſtathio [d]) citatur, et iam quartam lucem [?] vidit graece, ſub titulo ETYMOLOGICI MAGNI. In primis editionibus

c) Sylburgius non multo poſt Photii, patriarchae, tempora vixiſſe auctorem etymologici credidit, ſed Choerobosco etiam iunior eſt, quem conſtat poſt Simonem, metaphraſtem, hoc eſt non ante ſaeculum decimum ſcripſiſſe. *Fabric.* Auctorem etymologici magni Suida recentiorem eſſe, ſuſpicantur *Thom. Warton* in praefat. ad Theocrit. p. XV. not. 1. a domini CIↃ. et *Saxius* in Onomaſt. lit. II. pag. 159. qui aetatem illius adligat a Ch. circ. 990. et plura notatu digna obſeruat. Contra iunior *Theognoſto*, qui saec. IX. floruit, auctor, quia ſubinde in Etymologico M. laudetur, (v. ſupra inter Grammat. gr. ineditos h. v.) eſſe videtur *Villoiſonio* in anecd. gr. pag. 127. not. 1. qui tamen in indice, voc. *Etymologici M. auctor*, p. 285. caute adiicit, „niſi poſteriori manu adſuta et addita fuerint huiusce lexici loca in quibus Theognoſti mentio fit.“ Ibi quoque reiicit Corſini opinionem, *Andromachum*, (de quo poſtea,) auctorem fuiſſe: neque *Demarchum* a Natali Comite, V. Mytholog. cap. 13. p. 405. deſignatum videri auctorem Etymol. pluribus docet *Saxius* l. c. p. 160. Vt igitur nomen, ita quoque aetas auctoris ignoratur. *Harl.*

d) *Euſtathius* in Iliad. β'. pag. 203. edit. Baſil. Τὸ δὲ μέγα ἐτυμολογικὸν συγκροτεῖν ὡς τὴν δασεῖαν τῆς ἀρχούσης, λέγει παρηχθῆναι τὴν ἀλίαρτον, ἀπὸ ἀλσέων καὶ ἄρτου. In Iliad. λ. pag. 768. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἤγανον, πήγανον. ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ κεῖται. In Odyſſ. A. pag. 29. ἐτυμολογίαν δὲ τοιαύτα ἄβακος, ὃς καὶ ἀσυνολεκτεῖται, ἐν τῷ μεγάλῳ ἔστιν εὑρεῖν ἐτυμολογικῷ. et in Odyſſ. B. p. 93. ἰστέον, ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ εὕρηται κατά τινα γλῶσσαν καὶ πάλλει ὁ ματαῖος πλεονασμῷ τοῦ π, ὁμοίως τῷ ἤγανον, πήγανον. In Iliad. B. pag. 230. Τὸ δὲ ἀλῶσιν ἐν μὲν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου φέρεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, ἀλῶσω, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον. In Iliad. μ pag. 835. Φασὶν οἱ ἐτυμολόγοι ὅτι χόρτοι οἱ τροχαλοί, ἵνα ἀπὸ χόρτου κατεσκευάζοντο.

editionibus Venetis tantummodo inſcribitur Ἐτυμολογικὸν μέγα κατ᾽ ἀλφάβητον, πάνυ ὠφέλιμον. At Sylburgius titulum fecit: Ἐτυμολογικὸν μέγα, ἤγȣν ἡ μεγάλη γραμματική. Nec enim etymologiae ſolum, inquit, in illo traduntur, ſed et analogiae praecepta, et quamplurimae grammaticae obſeruationes aliae, immo et hiſtoriae ac fabulae paſſim inſperguntur. In Henrici Stephani codice MSto e) maximam cum hoc opere habente adfinitatem, cuius tamen copiam fieri ſibi fruſtra Sylburgius expetiit, inſcriptionem praeferebat Ἐτυμολογικὸν τȣ̃ μεγάλȣ γραμματικȣ̃, et mox in operis principio, ἀρχὴ τῆς μεγάλης γραμματικῆς. Quod poſterius facit, vt nolim ſubſcribere coniecturae praeclari Viri Goldaſti f), qui teſtatur, ſe in MSS. reperiſſe hunc titulum: Ἐτυμολογικὸν τȣ̃ μεγάλȣ γραμματικȣ̃; et ſuſpicatur, auctorem Etymologici magni fuiſſe grammaticum quemdam nomine *Megalum*, vel *Megalem*. Quamquam alioqui non magis a Graecorum vſu abhorret illud nomen, quam a Latinorum nomen *Magni* g) vel a Germanorum conſuetudine nomen *Groſſii Grotiique*. Nam *Megali* Siculi mentio obuia apud Etymologum et Suidam in Μεγαλεῖον μύρον et *Megales*, Phryx, a quo Sabini edocti augurandi artem, Solino aliisque celebratur: et *Megas*, Procopii, ſophiſtae, diſcipulus, de quo ipſe in epiſtola 13. 17. et 50. meminit: et *Megas* chirurgus apud Celſum: vt alios in praeſenti praeteream. Tamen non magis auctorem magni Etymologici conſtat nominatum fuiſſe Megalum, quem *Nicam*, licet Politianum h) ſequuti viri docti i) eum audacter [?] Nicam adpellant. At Iſaacus Voſſius, qui hoc etiam ipſe a Politiano paſſus fuerat ſibi perſuaderi, poſtea incidens in codicem k), qui Politiano impoſuit iſtud, vt crederet, non potuit ſibi a riſu temperare, quum obſeruauit, volumini illi MSto Etymologici

e) In catalogo bibl. Leidenſis pag. 396. nr. 20. ita citatur: „Etymologicum *Magni* grammatici, vt eſt ſcriptum in ipſo codice, quem eſſe Suidam, mox infra adparet ex inſcriptione, τȣ̃ θαυμασιωτάτȣ καὶ σοφωτάτȣ καὶ τεχνοπολυμαθȣ̃ς Σȣΐδα, cuius apographum eſt num. XVI. Codex fuit Henr. Stephani et Melch. Goldaſti.“ Aliud *Etymologicum*, ſed continens tantum litteram *A.* et incipiens ab Ἀβαρίδα, vbi narratur fabula, in eodem eſt codice. In catal. codd. Angliae et Hibern. II. p. 60. nr. MMCCXI. inter codd. Voſſian. ſic ſignatur: „Etymologicon μέγα longe auctius edito, et alius, vt videtur, auctoris. Codex fuit Henr. Stephani. Aliud Etymologicon, ſed continens tantum litteram *A.*“ *Harl.*

f) *Goldaſtus* Epiſtola ad Iungermannum, inter Gudianas, a Burmanno vulgatas pag. 153.

g) De Magnis dixi infra libro VI. vbi de *Magno*, iatroſophiſta.

h) Angelus Politianus cap. 72. Miſcell. *Nicas in commentario, quem per ordinem litterarum diſpoſuit, graece ille quidem, ſed in hunc ferme intellectum philyram interpretatur:* philyra planta, librum, papyro ſimilem, habens, ex quo etiam funes complicant. Φίλυρα φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλῳ παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ ȣ̃ τὰς στεφάνας πλέκȣσι.

i) Sic *Voſſius* pater libro de IV. artibus popularibus pag. 22. et lib. IX. de Idololatr. cap. 34. Filius, *Iſaacus Voſſius*, ad Melam, lib. I. cap. 19. *Ezech. Spanhemius* de vſu numiſm. pag. 358. edit. Amſt. *Koenigius* pag. 22. bibliothecae; *Thomas Galeus* praef. ad Palaephatum, *Bailletus* iugem. des Savans tom. III. pag. 625. *Vinc. Placcius* theatro anonymorum pag. 557. ſeq.

k) *Aegidius Menagius* c. 76. [ſ. pag. 85. ſeq. tom. VII. ed. Amſtel. 1725. 4.] anti-Baillet. hoc narrat ex ore Emerici Bigotii, qui illud ab Iſaaco Voſſio accepit. Video, hoc etiam probari auctori Diarii Veneti (Giornale de letterati d' Italia) t. XX. pag. 278. Idem Bigotius teſtatus eſt, inſignem MStum codicem Etymologici euoluiſſe ſe Florentiae in bibliotheca Iacobinorum ad S. Marcum, et *Nicae* veſtigium incaſſum in illo quaeſiuiſſe. Nicam, grammaticum, ſemel iterumque citat Euſtathius ad Homer. ſed is nihil ad ſcriptorem Etymologici. Nicas ne graecum quidem nomen Bigotio videtur. [add. *Clement.* bibl. curieuſe etc. t. VIII. pag. 129. not.]

Digitized by Google

logici praefixum labarum cruciforme cum verbis decantatiſſimis ἐν τούτῳ νίκα, de quibus priora duo, ἐν τούτῳ, deleta, tertium ſolum, velut ſcriptoris nomen viſum Politiano, νίκα relictum fuit. Fuerunt etiam, qui Etymologici magni auctorem eſſe opinarentur *Suidam* l); ſed etiam haec ſententia parum eſt veriſimilis, quum Suidae etymologicum plane diuerſum a magno illo et adhuc ineditum Sylburgius et alii viri docti euolverint, vt ſupra in hoc capite §. III. fin. notare memini: et auctorem Etymologici magni a Suida diſerte videtur diſtinguere Euſtathius, vtrumque laudans ad Iliad. λ. p. 768. Illos ſimiliter certiſſime fugit ratio, qui vel *Marcum Muſurum* m), vel *Zachariam Calliergum*, Cretenſem n), pro auctore etymologici venditarunt, quum illorum tantum in editione prima Veneta operis huius aliquae fuerint partes, ipſimet autem Euſtathio, a quo Etymologicum illud citatur, iuniores ſint aliquot ſaeculis. Marcus quidem Muſurus graecam praefationem praemiſit, in qua queritur, difficile fuiſſe, opus hoc emendatum exhibere, propter defectum emendatorum exemplarium. Ἡ δὲ διόρθωσις ἐργώδης ὑπῆρξε καὶ χαλεπὴ διενεγκεῖν κατ᾽ ἔνδειαν ὑγιῶς ἐφ᾽ ἅπασιν ἐχόντων ἀντιγράφου. ὧν γὰρ ἦν εὐπορία, ταῦτ᾽ εἰ καὶ ἄλλως παλαιὰ καὶ ἀξιόπιστα, ἀλλ᾽ ἦν ἀσαφῆ καὶ γρίφων ἀνάμεστα, [?] καὶ διὰ τοῦτό τινος εἰκαστοῦ Οἰδίποδι παραπλησίου δεόμενα. [Atque, ſiue Calliergus, ſiue Muſurus videtur vel ex aliis libris ſimilibus vel ex ingenio plura collegiſſe aut addidiſſe, quam in cod. ſuo reperiſſet.] Corrigendi laborem praecipue in ſe ſuſcepit Calliergus, vnde in calce libri traditur opus emendatum πόνῳ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητός. Quisquis vero fuit auctor, certe Chriſtianus, vt ex quamplurimis libri locis clariſſime adparet, et iam a Mauſſaco o) eſt adnotatum, veriſſime de ſe adfirmauit, prae litterarum amore nihil ſe ſtudii et laboris intermiſiſſe, vt opus praeclarum et vtile elucubraret, licet preſſus egeſtate et variis iactatus vitae moleſtiis ac calamitatibus. Ita enim ille in voce Ἤτοι pag. 417. edit. Sylburg. δίκαιον ἥγημαι· πολλῶν ἀντιλεγόντων πάντας παρακρουσάμενος τῇ παραδόσει μόνῃ ἕπεσθαι, καὶ μὴ γράφειν ἃ χρεία οὐκ ἔστι, καὶ μάλιστα πολλαῖς καὶ ἀνεκαστοις συμφοραῖς καὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων πιεζόμενος σπάνει. ἀλλὰ τῷ τῶν λόγων ἀνθελκόμενος ἔρωτι οὐδ᾽ ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον δέδωκα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὠφεληθῆναι τὰ μέγιστα, καὶ τοῖς μετ᾽ ἐμὲ καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον. Sane Etymologicon magnum ſtudioſis graecae linguae ſyllogen praeclaram exhibet obſeruationum omnis generis grammaticarum, etymologicarum, mythologicarum et lexicarum ex variis grammaticis, etymologicis et lexicis p) congeſtarum, et praeterea viginti quinque vel triginta circiter populorum

l) Memoires de Trevoux A. 1714. p. 1133. *Sylburge ignoroit le nom de l' Auteur du gros livre des etymologies Grecques, et apparemment c' eſt SVIDAS, dont Mr. Gronovius a mis le nom a la tête d' un pareil ouvrage.*

m) *Andreas Schottus* praefat. ad prouerbia Graecorum, D. *Adamus Rechenberg* notis ad Athenagoram de reſurrectione pag. 59. edit. Lipſienſis. *Iac. Thomaſius* diſſ. de plagio §. 663.

n) *Laelius Biſciola* lib. 1. horar ſubciſiv. etc.

o) *Mauſſacus* diſſ. critica ad Harpocrationem pag. 385. edit. Leidenſ. [Neque tamen is fuit monachus. v. not. 1. in Anti-Baillet, pag. 86. edit. ſed forſan etiam loca, quae ſcriptorem prodant chriſtianum, a manu ſerioris aeui adiecta ſunt quae ſententia quoque eſt viri cuiusdam docti in Baumgartenii Nachricht von einer Halliſchen Biblioth. IV. pag. 511. not. Nam probabile eſſe videtur, primi compilatoris opus non adeo grande, ſed ſenſim a pluribus hominibus auctum, interpolatum, etiam deprauatum fuiſſe. *Harl.*

p) Ab Etymologo M. aliquando etiam Timaei lexicon Platonicum ad verbum deſcriptum eſſe, nomine auctoris ſuppreſſo, obſeruauit *Ruhnken* praef. ad Timaei lexic. pag. XIX. ed. II. *Harl.*

gloſſas. Illic enim legas q) voces, ſed paucas quasdam, *Aeolum, Alexandrinorum, Apolloniatarum, Ambraciotarum, Arabum, Arcadum, Bithynorum, Boeotorum, Chiorum, Cnidiorum, Corinthiorum, Cretenſium, Cypriorum, Cyrenaeorum, Epheſiorum, Eretrienſium, Gortyniorum, Hermionenſium, Ionum, Laconum, Lyciorum, Lydorum, Macedonum, Megarenſium, Meſapiorum, Meſſeniorum, Nicaenſium, Oropiorum, Pamphyliorum, Pergaeorum, Phrygum, Ponticorum, Rheginorum, Rhodiorum, Samiorum, Siculorum, Syracuſanorum, Tarentinorum, Theſſalorum, Thracum, Troezeniorum: Italorum et Romanorum, Indorum, Perſarum, Phoenicum ſiue Poenorum, Syrorum et Turcarum.* In etymologia vocum tradenda non tam ſuam exponit ſententiam, quam quae apud grammaticos vel alios ſcriptores paſſim reperit, enarrat: nec mirum, ſi non ſemper rem tangit acu, ſed, Thoma Gatakero iudice r), *etymologus eſt per antiphraſin plerumque ſic dictus.* Nam quis neſcit, omnibus in linguis quantum hac in parte ſibi omni aetate indulſerint ingenia, quam multa pſeudetyma in Platone ipſo et Varrone notent eruditi, quam facile falſa ſpecies pro vera notatione illudat et abblandiatur etiam acutiſſimis et peritiſſimis? [?] Atque licet in aliquibus certum detur cernere, et ad liquidum rem perducere linguarum et hiſtoriae ſubſidio, in longe plurimis tamen cum S. Auguſtino s) ſentias, vt ſomniorum interpretationem, ita verborum originem pro cuiusque ingenio praedicari, ſollenneque originum ſcriptoribus, quod Homerus de Vlyſſe, ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

VI. *Codd. MSSti et editiones Etymologici magni.*

Codicum Etymologici M. qui ſuperſunt, paucorum notitiam dare poſſum. — *Florentiae* in bibl. Medic. Laurent. in cod. III. plut. LVII. initio et fine mutilus. — integrum, in codd. XI. et XV. plut. LVII. v. *Bandini* cat. codd. gr. II. col. 336. 350. et 357. — *Patauii* in bibl. St. Ioanu. in Viridario etymolog. M. et aliud verus etymologicum, charactere antiquo graeco. v. *Iac. Phil. Tomaſini* bibl. Patauinas, pag. 21. et 22. — *Romae* in bibl. Barberina, cod. ſaec. XV. chart. In cat. codd. Angliae et Hibern. pag. 190. in cod. quondem Th. Gale MMMMMMXXXIV. eſt pars lexici, quod conuenire dicitur cum Etymolog. M. Etymologoc. mst. *Pariſ.* laudat *Rhunken* praef. ad Heſych. II. pag. IX. ex eoque locum editi Etymologici mutilatum et corruptum reſtituit. — De *Leidenſi* cod. paullo ante nonnulla ſunt adnotata. — *Matriti* in cod. regio XXI. eſt anonymi Etymologicon, ex Etymol. M. deſumtum, quod Conſtantinus Laſcaris variis formularum vocabulorumque difficiliorum, inprimis e Suida excerptorum indicibus ſuppleuit, idemque aliis auxit vocab. et notis ſcholiisque illuſtrauit: de quo cod. plura leges in *Iriarti* cat. codd. etc. p. 82. ſq. De aliorum etymologic. lexicorum codd. msst. poſtea ſermo erit.

Editiones ſunt ipſae quatuor, de quibus, inprimis de principe et de Sylburgiana copioſus eſt multorumque VV. DD. iudicia notitiasque collegit *Clement* in: bibl. curieuſe hiſt. et critique,

q) Conf. *Mauſſacum* pag. 391. ſcq. et indicem in Sylburgii edit. in *Alex. Apollon.* etc.

r) *Tho. Gatakerus* p. 428. Aduerſar. miſcell. Vide etiam *Lamberti Bos* diſſ. de etymologia graeca.

s) Cap. V. dialectic.

Digitized by Google

critique, tom. VIII. pag. 128. — 131. adde quoque *Goezii* memor. bibl. Dreſd. III. p. 260. ſqq. *Harl.*

Princeps editio eſt, [quae non ſolum propter ſummam raritatem, ſed etiam, quia caret multis iis additionibus et mutationibus, quae ſequentibus ab editoribus demum factae ſunt, permagno ſemper pretio diuendi ſolet, v. *Sam. Engel* bibliothec. ſelectiſſim. Bernae 1743. 8. part. 1. pag. 155.]

Ἐτυμολογικὸν Μέγα κατὰ ἀλφάβητον πάνυ ὠφέλιμον. Venetiis A. 1499. maiore forma folii, typis luculentis cum praefatione graeca *Marci Muſuri*, ex recenſione *Zachariae Calliergi*, Cretenſis, vt docet haec nota, in calce operis adſcripta: *τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν ἐντυπωθὲν πέρας εἴληφεν ἤδη σὺν Θεῷ ἐν Ἐνετίαις, ἀναλώμασι μὲν τοῦ εὐγενοῦς καὶ δοκίμου ἀνδρὸς κυρίου* ΝΙΚΟΛΑΌΥ ΒΛΑ΄ΣΤΟΥ *τοῦ Κρητὸς, παραινέσει δὲ τῆς λαμπροτάτης τε καὶ σωφρονεστάτης κυρίας* ἌΝΝΗΣ, *θυγατρὸς τοῦ πανσεβεστάτου καὶ ἐνδοξοτάτου κυρίου* ΛΟΥΚᾶ ΝΟΤΑΡᾶ t) *ποτὲ μεγάλου Δουκὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι* ΖΑΧΑΡΙΌΥ ΚΑΛΛΙΕ΄ΡΓΟΥ *τοῦ Κρητὸς, τῶν λογίων ἀνδρῶν χάριν καὶ λόγων ἑλληνικῶν ἐφιεμένων.* Praefixa etiam duo graeca epigrammata, alterum Ioannis Greporopuli, Cretenſis, et alterum eiusdem Muſuri, qui graecas tunc litteras u) Venetiis publice docebat frequenti ſemper ac graui auditorio, et Cretenſis etiam ipſe hanc editionem totam Cretenſibus deberi celebrat his verbis:

> *Κρὴς γὰρ ὁ τορνεύσας, τὰ δὲ χάλκεα Κρὴς ὁ συνάψας*
> *Κρὴς ὁ καθ' ἓν εἴξας, Κρὴς ὁ μολυβδοχύτης.*
> *Κρὴς δαπανῇ νίκης ὁ Φερώνυμος, αὐτὸς ὁ κλείων*
> *Κρῆς τάδε, Κρησὶν ὁ Κρὴς ἤπιος αἰγίοχος.*

Secunda, Venetiis A. 1549. fol. curante *Federico Turriſano*, Andreae, cuius filiam Aldus duxerat, filio, qui nonnulla caſtigauit, alia ipſe curauit inſeri v), aſteriſco tamen adpoſito a veteris ſcriptoris verbis ſemper diſtinxit. [Inſcriptio huius editionis, etiam rarae, cuius exemplar e bibliotheca publ. Noribergenſi in manibus habeo, haec eſt:

Μέγα Ἐτυμολογικόν: *Magnum Etymologicum graecae linguae, nunc recens ſumma adhibita diligentia excuſum, et innumerabilibus pene dictionibus locupletatum. Quas vt facilius cognoſcere lector poſſit, ſingulis manur index eſt appoſita. Adeo vt fere nihil in hoc libro deſiderari iam poſſit ab iis, qui graecis litteris nauant operam.* Venetiis apud Feder. Turriſanum. M. D. XLIX. fol. In bibl. Leidenſi eſt exemplar, ab H. Stephano et aliis viris doctis paſſim conſcriptum, et aliud cum notis msstis Franciſci Iunii et alius viri docti. v. catal. illius bibl. pag. 249.]

Illae additiones in Commelmiana etiam et nouiſſima [?] Veneta recuſae leguntur. Sed aſteriſci in hac nouiſſima male w) praetermiſſi.

Tertia,

t) De hoc *Notara* confer Martinum Cruſium in Turco Graecia pag. 55.

u) *H. Stephanus* p. 111. de infidis graecae linguae Magiſtris.

v) Turriſanus in praef. *In magno hoc Etymologico multa deſiderari cum animaduertiſſem, tot dictionibus et iis exquiſitiſſimis augendum curaui, vt qui liber antea et videri poterat, et certe erat imperfectus, is deinceps induſtria ſumtuque noſtro et abſolutiſſimus et diſcentibus vtiliſſime ſit futurus etc.*

w) Non leui de cauſa aſteriſci ſeruati a Sylbur-

Tertia, Commeliniana, *Friderici Sylburgii* [x]), Veterauienſis, accuratiſſimo ſtudio diligentiſſimoque labore recenſita, illuſtrataque notis et indicibus, et academiae Heidelbergenſis Doctoribus conſecrata. Heidelberg. 1594. fol. *Fabr.* Haec quoque editio libris rarioribus adnumeratur, et eſt inſcripta:

Ἐτυμολογικὸν τὸ Μέγα, ἤγουν, ἡ μεγάλη Γραμματική. *Etymologicon magnum, ſeu magnum grammaticae penu; in quo et originum et analogiae doctrina ex veterum ſententia copioſiſſime proponitur, hiſtoriae item et antiquitatis monumenta paſſim attinguntur. Superiorum editionum variorumque auctorum collatione a multis ac foedis mendis repurgatum, perpetuis notis illuſtratum, tribusque vtiliſſimis indicibus, verborum, rerum atque auctorum numero paene infinitorum, nunc recens adauctum. Opera Frid. Sylburgii*, Veterauienſis. E typographeio Hieronymi Commelini. A. Chr. MDXCIIII. fol. Sylburg. in epiſtola nuncupatoria profitetur, ſe ad emendandam ſuam editionem Heſychium, Suidam, Euſtathium Pollucem, Harpocrationem et Suidae Etymologicon diligenter contuliſſe, certas emendationes admiſiſſe in contextum, dubias vero in notis adtuliſſe. Quae ex Anaſtaſii Sinaitae etymolog. addidit Sylburgius, ipſe Fabric. in §. ſeq. obſeruauit. Conf. *Baumgartenii* Nachricht. von einer Halliſchen Bibl. tom. IV. pag. 506. ſqq. *Engel l. c.* et *Chryſander* in prologo de ſingularibus librorum Magni Cruſii, Mindae 1751. 8. pag. 50. teſte *Clement* l. c. not. 69. pag. 131. non probant mutationes a Sylburgio factas. In bibl. publ. *Leidenſi*, (catal. pag. 249.) eſt exemplum cum adnotatis et Dionyſii et Iſaaci Voſſii msstis; et aliud fuerat in bibl. *Pinelli* cum notis plurimis msst. viri docti huius aeui; teſte Morellio, V. C. in catal. illius bibl. tom. III. pag. 235. nr 7169. *Harl.*

Quarta ex recenſione *Panagiotae*, Sinopenſis, qui caſtigationes Sylburgii ex eius notis pleraſque [y]) in contextum recepit: caeterum aſteriſcos, quibus additamenta Turriſani diſtinguebantur et Sylburgianos indices praetermiſit, Venetiis e typographia Ant. Bartoli, apud Nicolaum Sarum. 1710. fol. Non dubium igitur, quin adhuc longe optima Etymologici, quae exſtat, editio ſit Sylburgiana, digna etiam ob raritatem, quae in graecae linguae ſtudioſorum vſus recudatur. *Fabr.* Non ſufficit, vt recudatur; ſed opere ab exſcriptoribus peſſime habito, multis titulis deprauato atque orbato, neceſſe eſt, vt nouum plane condatur Etymologicon, h. e. vt futurus editor alia exempla huius ſimiliumque lexicorum etymologicorum msstorum conferat diligenter, titulos deperditos poſtliminio reſtituat; loca auctorum, quae vel explicat Etymologus, vel quibus vtitur tamquam exemplis, ſuamque ſententiam ſolet munire inueſtiget, et veterum grammaticorum ſcholiaſtarumque, ex quibus ſua plerumque hauſit auctor, fontes ſcrutetur atque aperiat: quod prudenter animaduertit latiusque expoſuit et exemplis clare demonſtrauit atque illuſtrauit, nouam paraturus editionem, (quae vero proſpero caruit exitu,) *L. Kulenkamp*, Prof. quondam Göttingenſis, in Specimine emendationum et obſeruationum in Etymologicum Magnum, maximam

gio, *ſunt enim pleraeque illae additiones indignae Etymologo*, vt notatur in Actis Erud. A. 1713. pag. 488. ac licet eſſent vel digniſſimae, tamen mali moris eſt, lucubrationes recentium ſcriptorum priſcis ita permiſcere, vt ab illis diſtingui nequeant.

x) *Rich. Simon* nouvelle bibl. choiſie tom. I. chap. 19. pag. 220. ſqq.

y) Confer Acta Erud. 1713. pag. 484. ſeq.

Digitized by Google

maximam partem petitarum ex codice Gudiano, qui Guelpherbyti in ſereniſſ. Ducum Brunſuico — Lüneburgenſ. biblioth. adſeruatur. Göttingae 1765. 4. rec. in bibl. Bremenſi noua claſſ. VI. faſcicul. 1. Bremae et Amſtel. 1766. 8. pag. 133. ſqq. Atqui quam multa Etymologici M. loca egeant medicina, aut meliore explicatione atque illuſtratione, docte copioſeque demonſtrauit vir quidam doctus in ſpecim. obſſ. in Etymol. M. auctorem, in obſſ. miſcell. vol. I. part. III. pag. 413-420. vol. II. tom. I. pag. 118-125. tom. II. p. 289-295. vol. III. tom. II. pag. 267-270. et vol. IV. tom. I. pag. 142-148. Vir ille doctus quum tantum vocc. litterae *A* perſequutus eſſet: inde cognoſci poteſt, quanta ſuperſit meſſis emendationum, in toto opere faciendarum. Ita quoque Etymologus paſſim a viris doctis emendatur aut explicatur; e. g. quam plurimis locis in notis ad Heſychium, a *Koenio* ad Gregorium Corinthum de dialectis, in notis ad Th. Magiſtrum ed. Blancardi, a *Pierſonio* ad Moerin, a *Valken.* ad Theocriti X. eidyllia, ad Euripidis Phoeniſſas et Hippolytum atque ad Herodotum, ab *Hemſterhuſio* aliisque ad Pollucis Onomaſtic. a *Bentleio* in epiſtola ad Millium, a *Toupio* in emendatt. ad Suidam et Heſych. a *Wakefield* in ſilua critica, part. I. et II. ab *Abreſchio*, *Relando*, *Erneſti* aliisque permultis tam in notis ad auctores claſſicos, quam in libris obſeruatt. Emendationum, aliisque eius generis. *Harl.*

VII. *Etymologica Graeca deperdita.* *)

[*Andromachus* ἐν Ἐτυμολογικοῖς citatur in ſcholiis et minoribus et Venetis ad *Homer.* Iliad. Ν'. vers. 130. Quando vero *Corſin.* in faſtis attic. 1. diſſ. VI. pag. 386. ex eo, quod verba, a ſcholiaſte memorata, conuenire videntur cum iis, quae ab auctore Etymologici in v. προθέλυμνος ſcripta ſunt, colligit, Andromachum illum videri auctorem fuiſſe Etymologici M., argumentum eſt valde lubricum, quia et verba ipſa haud plane eadem ſunt, et vero, quum plura eo tempore iam exſtitiſſent lexica etymologica, facile fieri potuit, vt vterque ex communi hauriret fonte, aut, vti Corſin. ipſe ſentit, vel Andromachus Etymologi noſtri vel Etymologus ipſe Andromachi verba transſcriberet. Ex illo igitur indice illaque ſuſpicione aetas neque Etymologi, neque ſcholiaſtis certa poteſt definiri. *Harl.*]

Apollodori, Athenienſis, περὶ ἐτυμολογιῶν memorat *Athenaeus* lib. 2. p. 63. et lib. 15. p. 483.

Demetrii Ixionis ἐτυμολογούμενα idem *Athenaeus* pag. 50. et 74. Ceterum fallitur Mausſacus, qui in diſſ. critica p. 384. putat, *Ixionis* et *Dolionis*, (pro quo nomine Orionem legere ſuadet,) libros de etymologiis memorari ab Etymologo in Ἀμφίων. Nam ex Choerobosco tantummodo ſcriptor ille notat, vocem Ἀμφίων ſimiliter formatam, vt ἰξίων et δολίων.

Orion, Alexandrinus περὶ ἐτυμολογίας. Suid. *Fabr.* conf. ad cap. 7. ſupra de grammaticis ineditis h. v. *Harl.*

Orus, Thebanus Etymologus, citatur in Etymologico magno v. Ἀβαρνίδα. adde eumdem in Αἴγυπτος.

Pamprepii, Panopolitae, ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσιν memorat Suidas. *Fabr.* conf. ſupra, c. VII. in catalogo grammaticorum graec. h. v. et *Eudoc.* pag. 357. *Harl.*

Denique

*) Confer *Wouwer*. de Polymathia cap. IX. p. 71. ſqq. Lipſiae 1667. 8. *Harl.*

Denique aliud Etymologicum, τὸ ἄλλο ἐτυμολογικὸν, ſine nomine auctoris laudat Etymologici magni ſcriptor in Πηλεὺς, Σίκυνις, Ὑπήνη, Φασιανός.

Graeca Etymologica inedita.

Anaſtaſii, Sinaitae, Etymologicum MS. memoratur in *Philippi Labbei* bibl. noua MSS. pag. 103. Videndum tamen, an ſit diuerſum a breui [?] apoſpasmatio Anaſtaſii περὶ ἐτυμολογίας, quod ex codice Auguſtanae bibl. κεφαλαίων κδ' deſcripſerat Hoeſchelius, Sylburg. vero edidit graece ad calcem Etymologici magni pag. 827. 828.

Anonymorum plura etymologica et maiora et minora ſ. epitomae exſtant adhuc in bibliothecis, e. g. *Vindobonenſi* Caeſ. cod. CCXCII. nr. 23. etymologicum gr. ordine alphabetico: teſte *Lambecio*, in commentar. etc. tom. V. col. 531. — Pariſ. publ. cod. MDCCLXXIII. nr. 21. lexic. etymolog. cuius auctor in exponendis vocc. homericis potiſſimum verſatur. Deſiderantur ſeptem priores litterae. Quod vero, (vt ait auctor catal. vol. II. p. 400.) ibi nonnumquam laudatur Porphyrius, hoc recentior anonymus noſter fuerit neceſſe eſt. In illo autem opuſculo multa optima. — Ibidem in cod. MMDCXXXI. anonymi etymologicon, in quo nemo paene veterum laudatur et quod ab eo, quod Sylburgii opera prodiit, plane diuerſum eſſe dicitur. Contra in cod. MMDCXXXVI. eſt etymolog. ab edit. Sylburgiana quoque diuerſum; at multi veteres auctores in eo laudantur, teſte auctore catal. II. pag. 531. ſq. — Ex etymologico inedito bibl. publ. *Pariſ.* locum citat *Ruhnken* praeſ. ad Heſych. II. pag. IX. ſq. vti ſupra iam adnotauimus. — In bibl. *Matrit.* regia praeter cod. XXI. de quo multus eſt *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 82. ſeqq. et iam ſupra ad §. anteced. et in capite de Suida nos dicere meminimus; — in cod. LXXXI. fol. 68. et cod. LXXXIII. fol. 66. it. cod. CXIV. fol. 110. tria, quae a ſemet ipſa hinc inde diſſentiunt, opuſcula de etymologia XXIV. litterarum ab *Iriarto* pag. 297. ſq. pag. 314. ſqq. et pag. 448. ſqq. edita illuſtrataque. In cod. CVII. fol 1. etymologici cuiusdam fragmentum 359. vocabula, quae a littera *A* incipiunt, complectens, et fol. 9. Etymologicum paruum, a Conſtant. Laſcare ſuppletum et notis, caſtigationibus, gloſſis auctariisque conſperſum: fol. 89. ſeries alphabetica vocabulorum XXXIV. — Etyma vocc. gr. in cod. *Oxonienſi* corporis Chriſti, nr. MDCCXXIX. in 8. et in bibl. Caio Gonuill. *Cantabrig.* cod. liber de etymologiis, nr. MXXXVIII. et nr. DCCXXXV. (part. II. cat. codd. Angliae etc. p. 108.) expoſitiones etymologicae de naturis rerum ex variis auctoribus medicis ac philoſoph. *Venetiis*, in bibl. Capelli Etymolog. graecum, ſaec. XIV. teſte Montfaucon in diario ital. p. 64. — In bibl. regia *Neapolitana* lexic. etymol. in cod. CXXXVIII. CXLVIII. CLXXIX. atque poſtremum cl. *Baſſius*, (v. ſupra, vol. V. pag. 786.) ſuſpicatur eſſe *Hori Mileſii.* Et ſic in aliis bibl. Vaticana, Mediolanenſi etc. alia latere videntur exempla MSSta conſ. *Kulenkamp* l. c. pag. 7. adde etiam paragraph. de Lexicis graecis. *Harl.*

Ioannis, *Damaſceni.* Vide, quae notaui volum. VIII. pag. 819. vel. edit. [in cod. quondam Heidelberg. n. XLVI. in Sylburg. cat. pag. 19. In cod. bibl. *Bernenſis*, (v. *Sinneri* catal. codd. MSSt. bibl. Bernenſis, pag. 504-507.) eſt Lexicon, quod Ioanni, Damaſceno, tribuitur, in quo is vocc. ordo alphabeticus ſeruatur, vt primo ἀῤῥενικὰ, dein θηλυκὰ,

λυκά, denique οὐδέτερα recenſeantur, quae excipiunt ῥήματα et poſtremo ἐπιῤῥήματα. Idem ordo eſt in codice, qui quondam fuit *Thomae Bartholino*, Hafnienſi, et ſcriptus eſt a Nicodemo, monacho a. C. 1296. tribus igitur annis inferior Gudiano. Illud gloſſarium communicatum ab Abrahamo Kallio acceperat *Kulencamp.* ſpec. laudato pag. 11. ſq qui animaduertit, non ſolum eumdem ſeruari ordinem in quibusdam Gloſſariis bibl. Coislin. (quorum ſpecimina exhibet Montfaucon in bibl. Coislin. pag. 238 ſq. et 499. ſqq.) ſed etiam lexicon et Bernenſe et Bartholinian. vt plurimum ſequi Suidam atque Etymologum, ideoque digna, quae cum vtroque conferantur diligenter. Idem Kulenk. pag. 14. docet, Lexicon illud Bern. a compilatore tantummodo tributum fuiſſe Damaſceno. Nam ſub voc. Παράδεισος, (qui locus excerptus eſt ex *Io. Damaſceni* de fide orthodoxa libr. II. cap. 11. et exſtat quoque in Suida et cod. Bartholinian. omiſſo tamen Damaſceni nomine in v. Παράδεισος,) in cod. Bern. adſcriptum eſt nomen Damaſceni a ſciolo quodam, quae cauſſa erroris et opinionis fuit, eſſe lexici auctorem Io. Damaſcenum.

[*Orionis*, *Thebani*, Etymolog. MS. citat *Ruhnken* praef. ad Heſych. tom. II. pag. VII. et ad Timaei Lex. platon. pag. 217. vbi Etymologus M. deſcripſiſſe dicitur Orionem. Atque in catalogo codd. Pariſ. olim regg. vol. II. pag. 528. cod. MMDCX. nr. 4. memoratur *lexicon etymologicon*, *ex Orione*, *Thebano*, *vt fert titulus*, *collectum*. Orion autem et Orus, Theban. forma loquendi ſcribendique, non reipſa, diuerſi fuiſſe videntur. v. ſupra in cat. grammatic. graecor. h. v. et, quae infra in indice ſcriptt. in Etymol. M. citator. voc. *Orion* adnotaui. *Harl.*]

Orum, Mileſium, in Etymologico inedito laudat Fuluius Vrſinus ad Feſtum in *Cibus*, teſtaturque illud ſe MStum habuiſſe [aa]). Videtur ex eodem eſſe, quod ex *Oro*, *Mileſio*, adfertur in lex. graeco inedito apud Montf. pag. 501. bibl. Coislinianae: [et forte eſt in cod. Neapol. CLXXIX.]

Photio tributum Etymologicum, ſine nomine auctoris, exſtat in codice *Gudiano* [bb]) bibl. principali Guelpherbytanae illato, vt dixi Volum. IX. pag. 566. [ed. vet. de Photii ſcriptis ineditis; vbi quoque de cod. anglicano agitur.] Ex illo copioſa excerpta debemus *Ioanni Chriſtophoro Biel*, quae leguntur in Actis Eruditor. T. VI. ſupplementi pag.253-260 [cc]). Eius editionem olim molitum fuiſſe *Marquardum Gudium*, colligas ex Wilh. Goeſii ad eum epiſtola, quae inter Gudianas legitur pag. 62. Hoc lexicon iam olim laudauit Franciſcus Turrianus in Apologia pro Epiſtolis Pontificum libr. 3. c. 11. et 12. et fortaſſe auctor magni Etymologici, Photium aliquoties laudans patriarcham. *Fabr.* Infinita paene loca lexici Photiani citantur et emendantur in notis ad Heſychium, ad quem vide quoque Ruhnken. praef. p. XI. ſq. Tria loca excitat emendatque *Valk.* ad Eur. Hipp. p. 207. 236 et 281. *Photii* gloſſarium eſt Romae in bibl. *angelica*,

aa) *Orus* ex ſcholiis in Lycophr. multa in ſuum etymolog. retuliſſe videtur. *Valck.* ad Eur. Hipp. pag. 291. *Harl.*

bb) V. catal. bibl. Gudianae pag. 539. *Harl.*

cc) Is vero obſeruat, Etymologum Gudianum plurimos ex Ammonio titulos in ſuum opus transtuliſſe, permultis aliis additis, qui neque in illius Ammonii, neque in Ptolemaei, Aſcalonitae, de differentiis voce. libris reperiantur. *Harl.*

gelica. In cod. bibl. *Pariſ.* MMDCXXI. *Photii* lexicon, a Ludolpho Küſtero, (vti ait auctor catal. tom. II. pag. 529.) dum in Anglia verſaretur, menſibus Decembr. a 1699. et Ianuario 1700. deſcriptum. Cod. ille, vnde deſcripſerat Küſterus, olim erat *Th. Galei* iam vero cuſtoditur Oxonii in bibl. Bodleiana. Apographum *Photianum* habuerat *Kulencamp.* (vide eius ſpecimen laudatum pag. 10.) qui praeterea iam adnotauit, plura, quam Bielium dediſſe *I. C. Harenbergium*, Theologum quondam Brunsuicenſem, in diatribe epiſtolica de Photii Etymologico M. (in noua bibl. Bremenſi, claſſ. V. faſc. II. pag. 280 ſqq.) Is autem ſcripſit, transmiſiſſe viros quosdam, graece doctiſſimos, ex academia Oxonienſi exemplar, fideliſſime ex cod. Galei deſcriptum, ad viros graece eruditos Brunsuicum, opusque Etymologicorum aliorum Msti codicis *Bodleiani* ope ita emendaſſe, vt prelo tandem poſſet ſubmitti, et glorioſe in lucem exire publicam. Idem contendit, codicem *Galeanum* a Gudiano Guelferbyt. quem a. Chr. MCCXCIII. ſcriptum fuiſſe, ex fine operis adparet, eſſe diuerſiſſimum, vtriusque autem collectorem fuiſſe Chriſtianum; Gudium vero vel deceptum ab alio, vel quaeſtui inhiantem ſuum exemplar venditaſſe pro *Photiano* lexico, et ſchedulas, frontibus voluminum adglutinatas, Gudii, (vt opinabatur *Heuſingerus* apud Harenbergium,) Mstas, Photio id opus tantum tribuere, illius autem nomen, nusquam in codice occurrere. Verum in hoc erraſſe viros doctos, oſtendit Kulenkamp pag. 14. et monet, in addendis, litterae Ω adiectis, in fine voc. Κρόνος, verba, ὅτως ἐγὼ Φώτιος ὁ πατριάρχης, reperiri, quae Gudium forſan commouerint, vt crederet, Photium eſſe auctorem totius operis. Sed Kulenk. qui de illius cod. antiquitate, ſcriptura, auctoritate etc. docte copioſeque diſputat, acute demonſtrat falſitatem illius iudicii. Quum enim ille locus ex Photii ſcriptis a compilatore ita eſſet excerptus, vt is, quum Photius adieciſſet ſuae epicriſi οὕτως ἐγώ, adderet Φώτιος ὁ πατριάρχης, colligi tantum poteſt, illum locum excerptum, (quem etiam auctor Etymologici M. v. Κρόνος Photio adſcribit, omiſſis autem voce. ὅτως ἐγὼ) non integrum opus Photium habere parentem. Idem Kulenkamp. refutat iniquam Harenbergii opinionem, codicem Thomae Gale eſſe praeferendum Gudiano, et hunc parui aeſtimandum. E contrario idem Gudianum codicem, vti etymologicon *Vltraiectinum*, et cod. *Pariſinum*, quem Ruhnkenius excuſſit, ex collatione animaduertit, non modo a ſe parum nihilue differre, ſed etiam ad illuſtrandum, emendandumque et reſtituendum Etymologicon M. plus conferre, quam plura lexica, Photiano ſimilia: atque, comparato quoque Cyrilli Gloſſario Msto Bremenſi, pluribus varii generis demonſtrat exemplis inſignem illius codicis vtilitatem. *Harenbergius* vero in eadem bibl. Bremenſi, tom. VI. ſiue claſſ. VI. faſc. III. nr. IV. pag. 278. ſqq. ſcripſit *Epiſtolam ad — L. Kulenkampium de Etymologicis quibusdam graecis*, et *Io. Alberti* indicem auctorum ex *Photii lexico inedito* ſubiecit Gloſſario graeco in ſacros N. F. libros etc. Lugd. Batau. 1735. 8. *Harl.*

Simeonis, grammatici, Etymologicum ordine alphabetico, foliis centum ſeptuaginta et vno MS. in bibl. Caeſarea, teſte *Neſſelio* parte VI. pag. 77. codice philoſoph. CXXXI.

Suidae Etymologicum MS. in bibl. Palatina olim, (hodie in Vaticana,) et Lugduni Batavorum inter libros If. Voſſii. Vide, ſi placet, quae dixi cap. de Suida, ſect. III. fin. Saepius citatur a *Meurſio* in gloſſario graeco barbaro. *Fabr.* De codice *Marciano* Suidae

Digitized by Google

Suidae Etymologici, quod cum Etymologico M. et altero Suidae lexico collatum, ad vtriusque emendationem poſſe plurimum dicitur conducere, copioſus eſt et ſpecimen dedit *Villoiſon* in anecdot. gr. tom. II. pag. 250-252. *Harl.*

Etymologicum ineditum bibl. *Traiectinae* laudat *Eſchenbachius* in notis ad Orpheum pag. 266. et *Hadrianus Relandus* in parte ſecunda diſſertationum miſcell. pag. 211. 188. 135. 229. 250. Simile Traiectino eſſe Photianum, de quo ſupra memini, notatur in Actis Eruditor. tom. VI. ſupplementi pag. 260. *Fabr.* Etymologicum *Traiectinum* cuius iam antea mentio facta eſt, apographum eſſe Etymologici, quod fuit in bibl. publica *Antwerpienſi*, quae olim erat ſocietatis Ieſu, cura Io. Georgii Graeuii ante a. Ch. 1689. factum *Saxius*, ab auctoribus haud vanis narratum ſibi fuiſſe, tradit in Onom. litt. tom. II. pag. 161. ſqq. Illius etymologici collationem cum Ammonio et Etymologico M. etc. dedit *Car. Segaar* in epiſt. ad Valken. Traiecti ad Rhen. 1766. 8. v. ſupra in cap. de Ammonio, in vol. V. pag. 717. A Valkenario aliisque, inprimis *Koenio* in notis ad Gregor. Cor. permulta loca cod. Leidenſis, nec pauca Etymolog. MSt. *Pariſienſis* excitantur. Codicem quoque Etymologici quondam *Askewianum* aliquoties vidi memoratum. Apographum illius ex Anglia retulit Kulenkamp. v. cel. *Schneideri* fragmenta carminum Pindaric. pag. 102. *Harl.*

In bibl. Caeſarea MSSt. *μετὰ ἀλφάβητον ἐτυμολογίας διάφορα.* Ἀρχὴ τοῦ α. ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτῷ. Opuſculum paucis conſtans foliis. [Alia eiusmodi opuſcula, in codd. Matrit. et Oxon. reperiri, paullo ante voc. *Anonymor.* memorauimus. *Harl.*]

Recentiorum ſcripta, ad Graecas vocum origines eruendas facientia.

Angeli Caninii Alphabetum Graecum, in grammatica edita Pariſ. 1655. 4. Lond. 1600. 1613. 1624. 8. et Th. Crenio curante Amſtel. 1700. 8.

[?] *Io. Harmari*, Lexicon etymologicum, adiunctum Lexico graeco Io. Scapulae edit. Lond. 1637. fol. et in edit. Elzeuiriana 1652. et Baſileenſi 1665. recuſum.

Matthiae Martinii Cadmus graeco-Phoenix, ſiue Etymologicum vocum graecarum, maxime earum, quae in LXX. Interpretibus et Nouo Teſt. occurrunt. Brem. 1625. 8. et ad calcem lexici Martinii Philologici, quod poſt editionem Brem. 1623. fol. et alteram locupletiorem Francof. 1655. recuſum Traiecti 1698. fol. cum Iſidori gloſſario, per Graevium et Almelouenium illuſtrato.

Franciſci Gregorii Etymologicum paruum ex Etymologico magno, Euſtathio, Martinio etc. excerptum, digeſtum, explicatum. Lond. 1670. 8.

Lamberti Bos erudita diſſertatio de Etymologia graeca, ſubiecta eius exercitationibus Philologicis Nou. teſt. editis Franeckerae 1713. 8.

Aegidius Menagius Origines linguae graecae promiſit in Obſeruationibus, gallice editis, ad Malherbam, poetam Gallum, pag. 362. 389. et in amoenitatibus iuris pag. 21. ſeq. vbi etiam ſpecimen illius operis exhibet, nec non in notis ad Laertium pag. 45. 59. b 165. b. Idem pag. 149: *Platonis in Cratylo ſunt fere omnia pſeudetyma, pace tanti* v ri

Digitized by Google

viri liceat dixiſſe, ſed de his alibi. Magnum quoque in etymologiis graecis eruendis ſtudium poſuerat *Franciſcus Guietus*, latina vniuerſa repetens ex graecis monoſyllabis, de quo Antonius Periander in Guieti vita. Sed nec Menagii nec Guieti lucubrationes perductae ſunt ad vmbilicum, certe hactenus in lucem protractae non ſunt. Multa interim licebit cum fructu repetere ex iis, qui latinae linguae origines non indiligenti ſtudio excuſſerunt, in Graecia certe quaerendas: vt ex *Iul. Caeſare Scaligero* de cauſis latinae linguae, *Ioſepho Scaligero* ad Varronem et Feſtum, *Matthias Martinii* Lexico, cuius iam feci mentionem, philologico, *Chriſtiani Becmanni* Originibus linguae latinae, quintum recuſis Francof. 1672. 8. *Io. Fungeri*, Leouardienſis, etymologico trilingui, Lugd. 1670. 4. *Nic. du Mortier* etymologiis ſacris graeco latinis, de quibus Acta Erud. A. 1703. pag. 471. maxime ex *Gerh. Io. Voſſii* etymologico, praeclaris et verioribus plerumque Iſ. Voſſii obſeruationibus in nouiſſima editione locupletato, inter Voſſii opera Amſt. 1695. fol. *Fabr.*

[*Samuel. Koenig.* Etymologicon helleno-hebraeum, ſeu primitiua graeca ex hebraeo fonte vicinisque orientis linguis, vti Chaldaea, Syra, Arabica atque Aethiopica deducta, interſperſis non paucis obſeruatt. philologico-criticis. Francof. 1722. 8. — Huc quoque referri poſſunt, qui de ortu linguae graecae vel ex patrio ſolo vel ex alia quadam lingua, varia ratione fortunaque ſcripſerunt; atque ego diuerſas variorum opiniones libroſque haud paucos iam excitaui in prolegg. ad hiſt. L. Gr. §. 4. pag. 11. ſqq. Addi poſſunt;

Placidi Spathafora patronymica graeca et latina, ex vtriusque linguae ſcriptoribus excerpta, quibus multa acceſſerunt vel a recentioribus, vel ab ipſo auctore iuxta regulas atque licentias efficta. Panormi. 1668. 4.

Etymologiſche Vnterſuchungen latein. Woerter aus dem Griechiſchen. Lipſiae I. tom. 1785. 8. (Auctore *Penzelio*, Gymn. Merſeb. coll.)

I. D. a Lennep, eloquentiae et L. Gr. in academia Groeningana Profeſſor. *in analogiam L. L.* cui praemiſſa eiusdem viri docti oratio de linguarum analogia. Londini, Pariſiis, Lugd. Bat. etc. in min. 8. ſine anni nota.

L. C. Valkenarii obſeruationes academicae, quibus via munitur ad origines graecas inueſtigandas lexicorumque defectus reſarciendos, et *I. Dan. Lennep.* praelectiones academicae de analogia Gr. L. ad exempla MSta recenſuit ſuasque animaduerſſ. adiecit *Euerh. Scheidius.* Vltraiecti ad Rhen. 1790. mai. 8.

In primis laudandum eſt egregium opus: *Io. Dan. Lennep. Etymologicum L. Gr.* ſiue obſeruationes ad ſingulas verborum nominumque ſtirpes ſecundum ordinem lexici compilati olim a Io. Scapula. Editionem curauit atque animaduerſiones cum aliorum, tum ſuas adiecit *Euerh. Scheidius*, cuius praemiſſa ſunt quoque prolegomena de *lingua latina*, ope linguae graecae illuſtranda, adiectus eſt *index etymologicus praecipuorum latinarum.* Partes I. II. Traiecti ad Rhenum etc. 1790. mai. 8.

Plurium vocabb. graecorum etymologiae et deriuationes paſſim explicantur aut tentantur in *Ric. Dawes* Miſcellaneis Criticis, praecipue in Adpend. ad ſecundam edit. Oxon. 1781. 8. p. 505. ſq. Lennepianis obſeruationibus haud pauca adduntur.

De origine L. Gr. ex antiquiſſima lingua Semitica, etymologicis de ortu permultorum vocabulorum graecorum obſeruationibus interſperſis, ingenioſe non minus, quam (quod in hoc litterarum genere ſollemne et frequens eſt,) audacius diſſeritur in libello:

Ueber

Digitized by Google

Veber Griechenlands aelteſte Geſchichte vnd Sprache. Ein Verſuch von *Friedrich Hezel*, (Profeſſ. Gieſſenſi,) Weiſſenfels vnd Leipzig. 1795. 8. — Addam quorumdam, maioris minorisque molis opuſculorum notitiam, quam aliis debeo, quod in iis de etymologia aut origine vocabulorum graecorum in genere agitur.

D. G. Sharpe Origin and Structure of the Greek Language, 1767. 8. Contra hunc diſputat *D. Vincent* in:

The Origination of the Greeck verb. An Hypotheſis. Londini 1792. 8. cum V. tabellis. Auctor opinatur, omnia verba ſuas inclinationes debere verbo ἔω, in cuius locum poſtea ſucceſſit εἰμι. conf. ephemer. litter. Gotting. a. 1794. pag. 183.

Idem ſcripſit: The Greek verb analyſed. An Hypotheſis, in which the ſource and ſtructure of the Greeck Language, and of Language in general, is conſidered. By *W. Vincent*. DD. London. 1795. med. 8. Conf. tamen ephem. litter. Gotting. a. 1796. plag. 6. pag. 55. ſq.

Horne Tooke edidit Ἔπεα πτερόεντα, or Diuerſions of Pyrley, demonſtraturus, duas tantum eſſe partes orationis, nomina et verba, vnde deriuata ſint aduerbia et coniunctiones. — *Beddoes* in adpendice ad libr. obſeruations on the nature vt demonſtratiue euidence, a. 1793. de ſtudio graecae etymologiae apud Batauos, contra Hemſterhuſ. ac Monboddo contendit, non *verbum*, ſed *nomen* eſſe verbum, vt ita dicam, fundamentale. Idem contendit *Thomas Gunther Browne* contra Vincent. in: *Hermes vn masked*, or the art of Speech, founded on the Aſſociation of Words and Ideas. With an Anſwer to D. Vincents Hypotheſis of the Greek Verb. ap. Payne. 1795. min. 8. et, *Hermes vnmasked*, Letter III et IV. containing. the Myſteries of Metaphyſics. ap. Ridway. 1796. min. 8. In vtroque libro diſputat contra *Harris's* Hermes, or Inquiry concerning vniuerſal Grammar, (cuius grammaticae philoſophicae interpretatio germanica facta eſt ab *Ewerbeck* cum animaduerſionibus et *Ewerb. et F. A. Wolfii;* pars I. Halae Saxon. 1788. 8. altera enim pars lucem non vidit.) Is vero ſecundum Hartleianam de idearum adſociatione doctrinam demonſtratum iuit, quomodo ex vnico nomine verbum cum reliquis orationis partibus ſit profectum. Sed mittamus hoc etymologiarum genus, haud raro nimis ſubtile argutumque et vero ineptum. In genere quidem etymologiae ſtudium vtile eſt et vero neceſſarium. Atenim, vt Horatius ait, *eſt modus in rebus, ſunt certi denique fines. etc.* Illi autem argutiarum minutiarumque venatores, qui omnia vsque ad primam loquendi originem primasque vocabulorum latebras ſedesque expiſcari et ad vnguem reſecare adlaborant, ſubtiliore philoſophandi abuti ſolent ratione, quam vt primi linguae cuiusdam parentes, homines rudes, ſcire eam atque adhibere potuerint. Atque ab infantibus, dum loqui incipiunt, meliora ſaepius edocemur, et vſum verborum valere vt nummos, iam Horatius iure adfirmauit. *Harl.*

[P] VII. *Index Scriptorum, in Etymologico citatorum, depromtus ex Sylburgiana editione, ſed emendatus et auctus aliquibus locis, et maximam partem ad alias etiam editiones accommodatus.*

Abro, grammaticus. v. Ἡμιέκλιον et Ὁμοκλήσασκεν, vbi male Ἀμίβρων.
Aceſtodorus v. Δωδωναῖος.
Acta Apoſtolorum (VIII. 20.) v. Ἀςεῖος,

Acuſilaus.

Acuſilaus. v. Κοῖος.
Αἴλινον Threnus in honorem Lini, Calliopes F. v. Αἴλινον.
Aelianus, infra, Claudius.
Aeolicis multis vtitur Homerus. v. Ἀλαλυκτήμαι.
Aeſchines pag. 322, 41. 346, 36. 765, 46. 790, 49.
Orat. contra Cteſiphontem. v. Ἐπιλαχών.
Demoſthenis in eum ſcomma. v. Ἰαμβοφάγος.
Aeſchylus pag. 54, 36. 93, 50. 103, 11. 118, 31. 149, 57. 151, 48. 161, 15. 182, 55. 250, 4. 271, 18. 279, 16. 288, 5. 346, 57. 403, 48. 409, 48. 447, 13. 450, 36. 473, 16. 486, 48. 490, 11. 530, 51. 537, 46. 563, 10. 595, 22. 674, 20. 753, 22.
ἐν Ἀγαμέμνον. v. Ἀγγαρεύω et Ἔρσαι.
Ἀργείοις. v. Ἐνηλύσια.
Πηνελόπη. v. Αἰδοιέστατος.
Aeſchyli durities ab Ariſtophane notata. v. Κόλλοπες.
ὑπόμνημα Προμήθεως δεσμῶν, ſiue commentarius in Aeſchyli Prometheum vinctum. v. Προσέληνοι.
Aëthlius. Vide Athlius.
Aetolus (Alexander) v. Δροίτη.
Agatho (tragicus). ἐν Ἀερόπη. v. Εἰσῆμεν.
Agathocles (grammaticus) v. Δίκτη.
Alcaeus. v. Ἀμάνδαλον. Ἀχνάσδημι. Βληχρόν. Δῆλος. Δυσί. Ἔθηκε. Ἐρρεντί. Ἠπίαλος, Κνάμψω.
ἐν τῷ ἐνάτῳ. v. Οὐδείς.
Alcman. v. Ἀζωναυσίον. Τεργύρα. Ἥδυμος. Καλά. Κέρκος. Κέρκυρ. Ὄκκα. Περίηρς.
Alexander (grammaticus). v. Ἀμαμυξίς. Ἀρμάτειον. Ἄχνη. (vbi male Ἀλεξανδρεὺς) Δίκρον. Δωτίνη.
Cotyaënſis. v. Δέδοικα. Περίῤῥηδής.
Alexander, polyhiſtor. ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας. v. Κύβελον.
Alexander Thaſius, (grammaticus). v. Διόνυσος
Alexandrinorum dialectus. vide infra, Irenaeus.
Ἀλέξης (grammaticus) v. Κυρέσυνα.
Ἀλεξίων (grammaticus) v. Κατ᾽ ἐνῶπα.
Alexis (comicus) v. Θυσία. Τοναία, vbi Sylburgius ſuſpicatur citari eius drama, cui titulus παλλακή.
Amarantus (grammaticus) ὑπομνηματίζων τὸ ἰδύλλιον Θεοκρίτου, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ λυκίδας ἢ θαλύσια. v. Διεκρανώσατε.
Ambron. vide ſupra, Abron.
Amerias (grammaticus). v. Λισσή.
Amipſias, (comicus), ἐν ἀποκοτταβίζουσι. v. Ἔγχουσα.
Ammonius (grammaticus). v. Σιροί.
Ammonii verſus, (illius forte poëtae, de quo Socrates VI. 7. hiſt.) v. Μίμαντος.
Anacreon 2, 49. 259, 28. 345, 39. 385, 9. 429, 51. 433, 47. 448, 16. 463, 10. 489, 39. 514, 27. 524, 51. 601, 23. 703, 29. 713, 8. 714, 39.

ἐν

Digitized by Google

ἐν ἰάμβῳ. v. Κνυζηθμός.
τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν. v. Μῦθος. Σινάμωροι.

Anaxandrides in *Φαρμακομάντει.* v. Ὀρίγανον.

Anaxillas v. Φιλοδεσποτεύομαι.

Andocides. v. Ἐπεσκέψατο.
ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. v. Ἀμφισβητεῖν.

Andreas, medicus, ab Eratoſthene *βιβλιαίγισθος* dictus, quod ſcripta ipſius clam expilaſſet. v. Βιβλιαίγισθος.

Andro, hiſtoricus. v. Παρνασσός. Σινώπη.

Androtio, hiſtoricus v. Βρισαῖος, Συγγραφεῖς.

Ἀντιγράφων diſcrepantia et codicum MSSt. v. Ἀντιγονίζω. Βινεῖν. Ἐνείρω. Ζωστήρ. Κινάκη. Ὠρείτης.

Antimachus, poeta. v. Ἀδόροις, (vbi male excuſum *ἀντιμάχαις,*) Ἄφενος. Δειμαλέος. Δι' ἀσπίδος. Ἐρεχμός. Θαύμακτρον. Ἴδας. Λαχμῷ. Σειραίνω. Τροία.
Ἰαχίνη. v. Ἀβολήτωρ.
ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος. v. Βασιλεύτωρ.

[?] Antipater, Theſſalonicenſis, *ἐν ἐπιγράμματι.* v. Καυσίαν.

Antiphanes, comicus, *κιθαρῳδῷ.* v. Πέρκις.

Antipho pag. 242, 8. 336, 35. 355, 36. 735, 26. 798, 34.
ἐν ἀληθείας β'. v. Γρυπεῦσθαι.
ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. v. Θεαιδέστατος.
ἐν τῷ πολιτικῷ v. Εὐσύμβολος.

Aphthonius *εἰς τὰ προγυμνάσματα τῆς ῥητορικῆς περὶ γνώμης* v. Ἀρναῖος.

Apio, grammaticus, pag. 152, 5. 329, 13. 371, 28. 514, 21. 519, 46. 525, 6. 530, 21. 541, 21. 628, 39. 48. 634, 43. 650, 1. 668, 23. 719, 40. 737, 55.

Apollodorus, Cyrenaeus, grammaticus. v. Βωμολόχοι. p. 57, 19. 72, 51. 151, 49. 157, 32. 249, 43. 330, 39. 331, 38. 486, 28. 504, 13. 507, 6. 514, 22. 530, 48. 537, 55. 541, 20. 543, 19. 634, 7. 636, 21. 698, 3. 825, 6.
ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. v. Φανοστράτη.

Apollodorus, comicus. v. Ἐγκόμβωμα. Confer Photii epiſtolam 156. vbi Apoſtoli, Petri, *ἐγκομβώσασθε* 1. epiſt. V. 5. ex Apollodori loco illuſtrat.

Apollonius, Archibii F. grammaticus. v. Αἰζηός. Ἄλεισον. Νήφω pag. 47, 54. 69, 22. 82, 31. 140, 30. 168, 37. 238, 24. 274, 27. 276, 25. 321, 32. 398, 43. 419, 39. 434, 13. 461, 54. 472, 10. 21. 475, 55. 520, 44. 538, 9. 566, 8. 619, 56. 628, 51. 641, 40. 655, 47. 664, 29. 672, 7. 740, 10. 767, 19. 773, 19. 814, 22. *Fabr.* Item p. 32. voc. Αἰζηός, p. 61. in Ἄλεισον, et p. 605. in Νήφω. quae Etymol. loca exſtant quoque in Apollonii lex. homer. pag. 82. et 112. voc. Αἰζηοὶ et Ἄλεισον, edit. Villoiſon, cuius prolegg. conferes pag. XXXII. et XXXVI. ſq. vbi caſtigatur Fabric. noſter. quod h. l. ad Apollonium, Homeri lexicographum, ea referat quae ſub nomine *plane diuerſorum Apolloniorum* citentur apud Etymologum Magnum, a quo certum ſat, nusquam alibi ad partes vocatum fuiſſe Apollonium Archibii F. niſi vocc. Αἰζηός, Ἄλεισον et Νήφω. *Harl.*
ἐν ταῖς γλώσσαις Ἡροδότου. v. Κωφός. Σοφιστής. *Fabr.* Hic Apollonius diuerſus eſt ab Apollonio, Archibii F. grammatico. *Harl.*

Herodianus εἰς τὴν Ἀπολλωνίȣ εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. v. Ἀρίσυλλος.
Zenobius εἰς τὸ ῥητὸν τȣ̃ Ἀπολλωνίȣ. v. Ἀήθεσσον.
Apollonius, Rhodius, locis quamplurimis citatur.
ἐν δ' ἀργοναυτικῶν. v. ἑρκύνιος.
Scholia in Apollonium. ὅτως εὗρον εἰς τὰ σχόλια τῶν ἀργοναυτικῶν τȣ̃ Ἀπολλωνίȣ. v. Ἀγχαυρόν. Ἀθαμάντιον. Αἰκὰς. Ἄσσον. Κλειτή.
Tarrhaei ſcholia in Apollonium, ὅτως Ταῤῥαῖος ἐν τοῖς ἀργοναυτικοῖς, v. Ἀρείων.
Apollonius ἐν τῷ ιέ τῶν Καρικῶν. v. Ἅρπασος.
Apollophanes v. Φιβαλέως.
Aratus v. Ἀγηῶ. Γυρῶσαι. Ἑλίκωπες. Ζώδιον. Θερειτάτη. Μύκης.
[¶] Archilochus v. Ἀθῷος. Αἰηνὲς. Ἀκή. Ἀσελγαίνειν. Ἀτρύγετος. Ἔγκυτι. Ἐκ Ῥώμης. Ηκη. Θάλλω. Κοπάειν. Κορωνός. Ὀροίτυπος. Πρεἴκτης. Στύπος.
Archippus, comicus. v. Ἐπίβολος.
Ariſtarchus, grammaticus, pag. 49, 53. 78, 21. 81, 16. 90, 43. 111, 28. 34. 157, 45. 247, 12. 256, 23. 257, 29. 37. 271, 21. et pluribus in locis. Ἀρίσαρχος καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί. v. Φανή. Ἀρισάρχειον ἁμάρτημα v. Ἤιδη. ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀρισάρχῳ. v. Ἀπέ. ἐπίμεμπτος Ἀρίσαρχος v. Διδάσκω. Dionyſius, Thrax, Ariſtarchi diſcipulus, praeceptorem pinxit cum tragoedia in pectore, ἐν τῷ σήθει αὐτȣ̃ τραγῳδίαν ἐζωγράφει, διὰ τὸ ἀποσηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν τὴν τραγῳδίαν. v. Διονύσιος.
Ariſtarchii, οἱ Ἀρισάρχειοι. v. Βηλός.
Ariſtocles ἐν τῷ περὶ διαλέκτȣ. v. Κῦμα.
Ariſtodemus. v. Διόνυσος.
Ariſtonicus, grammaticus. v. Ἀίδηλος. Ὀλοοίτριχος.
ἐν σημείοις. v. Ἔρση, Ὀπή.
ἐν τῷ περὶ σημείων τȣ̃ Ὁμήρȣ. v. Λύχνος.
Ariſtonymus v. Βεμβράς.
Ariſtophanes, comicus, pag. 45, 25. 61, 18. 80, 8. 110, 50. atque quamplurimis aliis in locis.
Eiusdem Ἀμφιάραος v. Ἀντιβολῶ.
Ἀνάγυρος. v. Βȣκέφαλος.
Ἀχαρνεῖς. v. Ἀτεράμων. Ἀχαιά. Ἐτνήρυσις.
Βάτραχοι. v. Κιμμερίȣς. Κῶνος. Ὀβελίσκος. Ὑπογραμμός.
Βαβυλώνιοι. v. Ἐγκινȣ́μενος. Ζώτειον.
Γεωργοί. v. Γλιχόμενος. Ἐλαΐζειν. Ὄρχατος.
Γῆρας. v. Μορμολυκεῖον.
Γηρυτάδης. v. Ἧιειν.
Εἰρήνη. v. Ἀναῤῥιχώμενοι. Ἐνωρᾷ.
Δαιταλεῖς. v. Δαιταλεύς.
Δαναΐδες. v. Ἀταλαίπωρον.
Ἐκκλησιάζȣσαι. v. Ὀρίγανον.
Ἥρωες. v. Πίνω.
Θεσμοφοριάζȣσαι. v. Ἦτρον. Μορμολυκεῖον.
Ἱππεῖς. v. Ἄλλιξ. Ἀφελής. Ἔγχελυς. Ἐπίπαστα. Κοάλεμον. Πυδαρίζειν. Σκαρδαμύσσειν.
[¶] Λυσιστράτη. v. Οἰσυπηρά.

Νεφέλαι.

Νεφέλαι v. Ἀγῆλαι. Ἀλινδῶ.
Νῆσοι. v. Ἔλυμος. Ἔνδυμος.
Πλατανιςαί. v. Αἰδοιέςατος.
Πλῦτος. v. Ἡειν. Ἦν. πατήρ. Φῶς.
Πολύειδος. v. Ἔρημος. Θητειότριψ.
Ταγηνιςαί. v. Ἦτρον. Κωνῆσαι.
Τελμισοί. v. Ἀρίςυλλος. (Τελμισεῖς. v. Μεταλλεῦν)
Ariſtophanes, grammaticus. v. Κύρβεις. Συρβάβυττα.
Ariſtoteles v. Ἀμία. Ἀχερωΐς. Βῶξ. Ἑρμῆς. Ἐρωδιός. Ὀσφύς. Σοφιςής. Σωφρονιςῆρες. Ταμίας. Φόξινος. Ὦτος. Philoſophus. v. Ἐπηλυγάζονται. Εὐήθης. mortuus prae moerore, quod Euripi rationes perueſtigare non poſſet, v. Εὔριπος. Hermiae, eunuchi, θετὴν ſiue adoptiuam filiam habuit vxorem. v. Ἑρμῆς.
ἐν τῷ περὶ ζώων. v. Γαςρίμαργος.
ἐν τῷ πέπλῳ v. Ἦλις.
πολιτεία Ἀθηναίων. v. Ἱεροποιοί. Δατητής.
Ἰθακησίων. v. Ἀρκείσιος.
Κυμαίων. v. Αἰσυμνῆται. Βλάξ.
περὶ Κυρηναίων. v. Αἰθήρ.
Ariſtoxenus, grammaticus. v. Λιπεργνῆτις.
ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. v. Σίκιννις.
Arrianus ἐν τῷ β' τῶν Βιθυνιακῶν. v. Ἀφέσιος.
Artemidorus, grammaticus. v. Ἀρισκύδης. Ἀρμῷ.
Ἀρτίῳ et Νικάδῳ adnotatio. v. Εὐάντητος.
Aſcalonites, infra, in Ptolemaeo.
Aſclepiades. v. Κύρβεις. ab Apollodoro citatus. v. Ἀσπληδόν. Myrleanus. v. Ἀςυάναξ.
ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς ὀδυσσείας. v. Ἀργαῖος.
Aſclepius citatus ab Alexandro, Cotyaenſi. v. Ἄχνη.
Athamas, grammaticus. v. Τριτογένεια.
Athenaeus ἐν τῷ β' τῶν δειπνοσοφιςῶν. v. Βράβηλα
Athlius ἐν τοῖς Σαμίων Ὅροις. v. Νένωται. Athenaeo Aethlius.
Attalus, grammaticus. v. Μῆλα.
Axionici dictio reprehenditur. v. Υἱικὸν δέρμα.
Babrii verſus ἅ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως. v. Πεπρωμένον.
Bacchylides poëta. v. Εἴδωλον. Πλημμυρίς. Bacchylidis pater, Midylus. v. Μείδυλος.
[☞] Baſilides. vide infra, Cratinus.
Baſilius ὁ ἅγιος. v. Ἔνασμα. παρὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλείῳ. v. Κάδης. ὁ ἅγιος Βασίλειος εἰς τὴν τῦ Χριςῦ γέννησιν. v. Διαλείμματα.
Beſantinus ἐν τοῖς περὶ χρηςομαθίας. v. Βρενθύεται. Νύξ. Πότνια.
Callias. v. Ἐλλέβορος.
πεδῆται. v. Εἰσῆμεν.
Callimachus pag. 8, 32. 38. 36. 49. 48. et aliis quamplurimis in locis. ὁ Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς εἰσιν ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων, οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων. v. Πίναξ.

Digitized by Google

αἰτίων libro I. v. Βρέφος. vide et infra in Theone.
εἰς Ἑκάλην ἡρωΐδα ποίημα. v. Ἑκάλη.
ἐν τῇ Ἑκάβῃ. v. Ἀλῶα. Videtur leg. Ἑκάλῃ.
ἐν τοῖς ἐλεγείοις. v. Δυσί.
ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων. v. Πέλεια.
ἐν χωλιάμβοις. v. Ἅλες. Θαλῆς.
Hedylus *εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου.* v. Ἀλυτάρχης.
Capys, litterae *κάππα* inuentor. v. Κάππα.
Cephalo Gergithius. v. Καπύη.
Cephalus, rhetor. v. Ἐπιτιμία.
Charax, hiſtoricus v. Κολώνεια.
Ioannes Charax, grammaticus Chriſtianus. v. Εἶπον.
Chares, grammaticus. v. Ἧδος.
Charon Lampſacenus *ἱστορεῖ.* v. Ἀμαδρυάδες.
Georgius Choeroboſcus. v. Ἀμφιεσμένοι. Θρέψας. Grammaticus pag. 3, 48. 20, 23. 56. et locis quamplurimis.
eius *κανόνες* grammatici. v. Ἀβλῆτα. Ἀμένης. Ἀξιόχρεων. Κλέα. Νέηλυς. Πηλεύς. Χρέος.
Ὀρθογραφία. v. Ἄϊδηλος. Ἀμφίων. Ἀρνεῖος.
Ῥηματικὸν, ſiue de verbis. v. Θρέψας. Κέκρικα.
περὶ ποσότητος de quantitate. v. Αἰδοῖος. Ἄρας. Ἀλῳή. Ἀμαρτῇ. Ἀτρείδῃσι.
εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. v. Πίναξ.
προλεγόμενα τῶν οὐδετέρων de neutris. v. Οὐδέτερον.
περὶ τένου. v. Θῶνος. Φρητός.
περὶ κτητικῶν de poſſeſſiuis. v. Γήδιον.
[P] Chryſippus (philoſophus. v. Ἀλάστωρ.) Ἀμβωμεῖσιν. Διδάσκω (ex Herodiano) Ἐπικυνεῖν. Κορυθάλη. Κρόνος. Παλαιστή. Ῥέα. Τελετή.
Claudius Iulius *ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις.* v. Γάδειρα. Sed in v. Βάκχος pro Κλαύδιος legendum *κλάδος*, vt monuit Salmaſius pag. 93. ad Inſcript. Herodis, Attici.
Claudius (Aelianus), philoſophus, v. ἐρῴδιος.
Clemens v. Ζάλη.
Cleo, *ὁ ἐλεγειοποιός.* v. Εὐβήριον.
Clidemus. v. Ὕης. vide Clitodemus.
Clitarchus, Aegineta, *λεξικογράφος.* v. Γάργαρος, Βροῦχοι.
ἐν γλώσσαις. v. Ἀνέστεος.
Clitodemus v. Ἐπὶ παλλαδίῳ. vide Clidemus.
Cornutus. *ἐν τῷ περὶ ἑλληνικῆς θεολογίας.* v. Ζεύς.
Crates. v. Εἰλίπους. Βέθρον. Μεμνέωτο.
Crates, comicus, *ἐν μετοίκοις.* v. Πωγωνιήτης.
Ὀδυσσεῦσιν. v. Ἐπὶ Χαριξένης.
Πολύῃ. v. Διακαυνιεῦσαι.
Τροφωνίῳ. v. Διαῤῥικνοῦσθαι.
Crates, grammaticus v. Ἀνοπαῖα. Ἄρνη. Ἀφαρεύς. Δι' ἀσπίδεος. Ἐρεμβοί. Πυλιόωντες. ὀρσοθύρη. Ὑπεριταίνοντο.

Cratinus,

Cratinus, grammaticus, *ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν* Βασιλείδου *περὶ ὁμηρικῆς λέξεως.* v. Ἀρίζηλοι.
Cratinus, comicus. v. Βαβάκτης. Βλιμάζειν. Διαπηνικίζω. Ἐφετίνδα. Καρίς. Σκιρωθῆναι.
Dictus *ταυροφάγος.* v. Ταυροφ.
Διονυσαλεξάνδρω. v. Βῆ.
Δραπέταις v. Ἀγερσικύβηλιν.
Δραπέτησι ſeu *δραπέτισι.* v. Ἀπόπατος.
Μαλθακοῖς. v. Κάβαισος.
Critolaus, grammaticus. v. Ἦ δ' ὅς.
Dauid propheta. v. Κάδης. vide infra, Pſalm.
Dectio. *ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος.* v. Ἤπιος.
Demetrius. *ἐν Σικελικοῖς.* v. Ἔμμηροι.
Demetrius, (grammaticus). v. Βείομαι.
Demetrius, Scepſius. v. *Χεράδες.*
Demetrius, *ὁ πύκτης.* v. Δημήτριος.
ἐν τῷ περὶ διαλέκτου. v. Μώλωψ.
[P] Demo. v. *τριτοπάτορες.*
Democritus v. Ἀλαπάζειν. Δείκελον. Νένωται. Ὁλοοίτροχος.
Demonicus *ἱστορεῖ.* v. Γλαύξ.
Demophon *ἐτυμολογεῖ.* v. Δορύκνιον.
Demoſthenes pag. 54, 8. 167, 43. 228, 50. 240, 25. 241, 2. 349, 42. 355, 2. 362, 23. 365, 5. 369, 36. 518, 25. 577, 49. 637, 1. 672, 34. 699, 25. 744, 18. 782, 35. 788, 57. 789, 47. 793, 14. *aduerſus Aeſchinem.* v. Ἐσπαθᾶτο. Σύγκλητος. *aduerſus Aphobum* v. Συμμορία. *aduerſus Ariſtocratem*, v. Σκῆψις. *contra Ariſtogitonem*, v. Ἔνδειξις. Ἐν φρεατοῖ φάρμακος. *Oratione περὶ ἀτελειῶν*, v. Θέσθαι. *Pro corona*, v. Θεωρικόν. Ἰαμβοφάγος. Εὔλαι. Ὑπερβολήν. *Pro Cteſiphonte*, v. Βάσκανος, Ἡγεμών. *Apologia aduerſus Lacritum*, v. Ἄρχων. *contra Midiam.* v. Ἱεροποιοί. Τίμημα. *contra Neaeram*, v. Ἐκφυλλοφορῆσαι. *contra Olympiodorum.* v. Ἐπεδίκασε. *contra Pantaenetum.* v. Σκῆψις. *in Philippicis* p. 151, 5. 187, 56. 449, 9. 736, 5. II. p. 620, 47. 699, 33. 46. IV. p. 469, 4. V. p. 324, 47. 404, 53. VI. p. 254, 26. *Philippica ſeptima*, v. Σύμβολα. illius auctor videtur *Hegeſippus*, cognomento Crobylus. v. Ἡγήσιππος. *contra Spudaeum* ſeu *Spudiam* v. Σκηνῶ. *contra Stephanum* v. Θέσθαι. Φάρμακος. *Oratione περὶ τῶν συμμοριῶν.* v. Τίμημα. *contra Timocratem* v. Ἠών.
Dercyllus, dorica dialecto recentiore vſus. v. Εὔιος.
Dexippus *ἐν δωδεκάτῳ χρονικῶν.* v. *ἔλυρος.*
Didymus, grammaticus. pag. 137, 1. 145, 42. 146, 39. 148, 12. 179, 13. 195, 49. 208, 15. 224, 14. 230, 4. 247, 56. 329, 47. 345, 3. 357, 56. 372, 29. 429, 43. 452, 30. 489, 5. 492, 52. 645, 2. 668, 23. 741, 27. 42. 755, 40. 788, 4.
Commentario in Odyſſeae ξ. v. Περισκόπτω. Σκύρος.
Sympoſiacon libro III. v. *σκολιά.*
Libro de lyricis poetis v. Προσῳδίαι. Ὕμνος.
Dinarchus. v. Φάσις. Oratione contra Lycurgum, repetundarum reum. v. Ἱεροποιοί.
Dio. v. Κάψα. Ἐν ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ. v. Ἐστάλευε. Ῥωμαϊκῶν libro XV. v. Ἐδικαιώθησαν. XVI. ibid. et v. Ἤγαλλεν. XVII. v. Ἐδημώθη.
Diodorus. v. Διόνυσος. Ἡλιάδες.

Diogenes, grammaticus, pag. 95, 42. 99, 13. 101, 2. 108, 24. 110, 32. 111, 5. 50. 112, 27. 122, 29. 123, 12. 134, 1. 143, 4. 195, 45. 51. 214, 38. [¶] 219, 39. 244, 22. 248, 1. 24. 245, 8. 267, 9. 272. 34. 269, 42. Lexicon eius reſpicitur v. Ἀλάβαστρον. Δαιτυμόνες. Δράξων.
Diogenianus, grammaticus v. Ἄνεται. Ἀταλαίπωρον. Βρύττειν.
ἐν τοῖς χρονικοῖς. v. Αἴλιος.
Dionyſiacorum (Nonni) liber IX. v. Διόνυσος
Dionyſius citatur in fragmento Anaſtaſii, Sinaitae, de etymologia, quod Etymologico Magno a Sylburgio pag. 828. ſubiicitur.
Scholia in S. Dionyſium de diuinis nominibus. v. Ἁρμάριον.
Dionyſius, grammaticus. v. Ἔμισα. Ἐννεσίησι. Κίναιδος. Κίνδαψος.
Dionyſius, Aſcalaphus. v. Διονύσιος.
Dionyſius, Athenienſis, in κτίσεσι. v. Προικόννησος.
Dionyſius, periegetes, pag. 70, 53. 86, 53. 205, 38. 427. 20. 622, 1. 659, 51. 706, 37. 45. 708, 53. 751, 48. 820, 39.
Dionyſius, Sidius. (ὁ Σίδιος) v. Ὑποπτέρων.
Dionyſius, Thrax, grammaticus, diſcipulus Ariſtarchi. Τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον ζωγραφήσας, ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ τὴν τραγῳδίαν ἐζωγράφει διὰ τὸ ἀποστηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν τὴν τραγῳδίαν. v. Διονύσιος. Citatur v. Ἑανός, Ἐπισχόμενος, Ταρφειάς.
Diotimus. v. Βουκέρας.
Diphilus. v. Τάλαντον.
ἀλείπτρια. v. Ἀλείπτης.
παλλακή. v. Βουβάλιον.
Dorotheus, grammaticus. v. Ἀμφιγνοεῖν.
Duris. v. Ἰήϊε. Κίθαρος. Samius libro περὶ νόμων, v. Θώραξ.
Empedocles. v. Αἷμα Ἥλιος.
Eunomides Εὐνομίδης, ὁ τὰ θεῖα γράψας. v. Θέλγει.
Epaphroditus. v. Ἄρδις. Ἀῤῥαβών. Ἀσελγαίνειν. Ἀσκωλιάζω. Βαλανεῖον. Βατία. Δείκελον. Δεῖπνος. Κάνναθρον. Κελητίζει.
ἐν ὑπομνήματι τῆς θ' Ἰλιάδος. v. Γάργαρος
ἐν ὑπομνήματι τῆς μ' Ὀδυσσείας. v. Ἄωροι. Κεφαλληνία.
Epicharmus, comicus. v. Ἀμαμαξύς. Βάσσων. Βαίων. Βεμβράς. Βίβλινος. Βιττάζω. Βλείς. Δέλφαξ Ἐγκόμβωμα. Εὔληρα. Ἥδυμος. Κολαφίζω. Μοῦσα. (συβαρίζειν.)
ἐν ἁρπαγαῖς. v. Πέποσχε.
ἐν Ἀταλάντῃ. v. Ὀρίγανον.
ἐν τοῖς Πέρσαις. v. Ἀσκωλιάζω.
Προμηθεῖ. v. Στατήρ.
[¶] Epici. ἐπὶ τῶν ἐπῶν. v. Ὁμοῖος.
Epigramma, inſcriptum tumulo Erythraei, regis. v. Ἐρυθραῖον.
οὕτως εὗρον ἐν ἐπιγράμμασι τῶν πρώτων. v. Ἀρόη.
Antipater, Theſſal. ἐν ἐπιγράμματι. v. Καυσία.
Eratoſthenes. v. Δράξων.
ἐν ἐπιθαλαμίῳ. v. Αὐρόσχας.
ἐν τῷ Ἑρμῇ. v. Ἴουλος.

Eratoſthe-

Digitized by Google

Eratoſthenes medicum, Andream, vocauit *βιβλιαίγισθον*, quod libros ipſius per plagium ſibi clam vindicaſſet. v. Βιβλιαίγισθος.

Eratoſthenes, grammaticus. v. Ἧδος. Κόρη. Κύρβεις. Κύπρις. Μάζα. Ποῖ κῆχος.

Etymologicum antiquius, τὸ ἄλλο ἐτυμολογικόν. v. Πηλεύς. Σίκημα. Ὑπήνη. Φασκώλιον, Φύλλον, χρέος, χωλός.

S. Euangelia. ὡς ἐν τοῖς θείοις Εὐαγγελίοις (Ioh. IV. 24.) Πνεῦμα ὁ Θεός. v. Ἦτερ.

Eubulus, mediae comoediae poeta. v. Θηρίκλειον. Γλωττοκομεῖον. Τοκάδα.

Eudaemon, grammaticus. v. Ἄσσον. Θεῖον.

Ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. v. Θύον.

Eudoxus ἐν τῷ θ' ἱστοριῶν. v. Ἀδρίας.

Euemerus. Meſſenius. v. Βροτός.

Eulogii, Scholaſtici ἀπορίαι καὶ λύσεις v. Οὐχ ἅπτομαι.

δύσκλιτα ῥήματα. v. Χέω.

Eunomius ὁ δυσσεβής. v. Ἤγαλλεν.

Euphronio, κατηγορεῦσι τοῦ Εὐφρονίωνος εἰπόντος· τέκνον, μή σύγε μητρὸς ὑπ' ἀνθερεῶνος αἰνήσῃς. v. Ἀνθερεών. Videtur vtique legendum Εὐφορίωνος.

Euphorion, v. Ἀκόνιτον. Ἀργανθών. Ἀτάρμυκτον. Ἀχιλλεύς. Βέθρον. Βοιωτός. Γαιζῆται. Γεράνεια. Δάνειον. Εὔαρχος. Εὐβύριον. Εὐρυκόωσα. Εὔωροι. Ζωστήρ. Ἶος. Ἶφις. Καύηξ. Κρεῖον. Βιβδόμεθα. Πρηνής. Ῥειώνη. Σαυωνίς.

Euphorus. ἐν τῇ Εὐρώπῃ. v. Ἐποιχομένην. an Ephorus?

Euphronius, grammaticus. v. Ἐνεργμός.

Eupolis, comicus. v. Ἀγῆλαι. Ἀδολεσχία. Βλιμάζειν. Γέρρα. Δέρρις. Ἔγκαφος. Εὐτρήσιος. Ζήτρειον. Ἡδεσθαι. Ἤθεος. Κάλλαια. Κέντιλες. Πίσα. Ῥυμβῷ. Σκιρωθῆναι. Στειλειά. Ταμίας.

Αἰξί. v. Τάγυρι.

Αὐτολύκῳ. v. Φιτύω.

[?] Δραπέταις. v. Ἀφαδός.

Χρυσογενεία. v. Ἀπόπατος.

Euripides ex Phlyea, populo Cecropidis Atticae. v. Φλυεία. matre olerum, venditrice, natus. v. Διασκανδικίσαι. citatur p. 1, 38. 45, 31. 50, 25. 52, 46. 70, 3. 92, 24. 112, 26. 127, 15. 135 12. 145, 26. 186, 28. 190, 7. 23. 220, 21. 229, 37. 272, 1. 275, 14. 279, 21. 292, 13. 328, 26. 355, 14. 382, 36. 388, 32. 393, 18. 411, 13. 426, 6. 453, 57. 477, 14. 529, 25. 555, 36. 557, 53. 564, 22. 576, 30. 659, 16. 737, 17. 750, 43. 759, 13. 764, 52.

Ἀλόπῃ. v. Ἡδέσθην.

Ἑκάβῃ. v. Ἤσμεν. Ῥάχις. Commentarius in Hecubam: καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὑρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἑκάβης. v. Δωριάζειν.

Ἑλένης ἀπαιτήσει. v. Ἥμην.

Ἐρεχθεῖ Euripidis παρῳδῶν Ariſtophanes. v. Ἀσιάτις.

Ἡρακλεῖ. v. Ἐσχάρα.

Ἱππολύτῳ. v. Ἠλίβατος.

Ἰφιγενείᾳ. v. Ζῆθι.

Κρήσσαις. v. Φλήναφος.

Λικυμνίῳ. v. Φαῦλος.

Μελεάγρῳ. v. Φῷ.

Μηδείᾳ.

Μηδείᾳ. v. Αἰσυμνῆται. Ἄλλιξ. Τροχός. Φέρεναι.
Ὀρέστῃ. v. Ἄπειρες. Πωτνιάδες.
Ῥήσῳ. v. Ἧσμεν.
Σισύφῳ. v. Χαίρειν.
Τρωσίν. v. Πέλανοι.
Φοινίσσαις. v. Διήρης. Δοχμιακός. Κόμπος. Ὄνειδος.
Φρίξῳ. v. Ζῆθι. Σιροί.
Fauorinus περὶ παντοδαπῆς ὕλης. v. Σητάνειοι.
Georgius Choeroboſcus, ſupra in Choeroboſco.
Ariſtarchus καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί. v. Φανῆ.
Gregorius Naz. ὡς τῷ θεολόγῳ δοκεῖ. v. Αἴγυπτος. Αἰών. Αὐλός. Ἐλευσίς. Ἐξίτηλον. Θρῆσκος. Καππάδοξ. Λάας. Προΐξ. Περιδέξιος, (Συμβῶμεν.)
Εἰς τὰς Μακκαβαίους. v. Δείκνει.
Ἁρματεύς τις εἰς Ἀθηνᾶν ἔγραψε μέλος σύντονον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Ἁρμάτειον εἰκότως ἐκλήθη. v. Ἁρμάτειον.
Ἁρματίου ὑπόμνημα ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι. v. Ὑπόγραμμα.
[Ꝑ] Hebdomadis magnae canon, ſiue hymnus, qui in magna hebdomade concinitur. v. Δεξιοῦ.
Hecataeus. v. Γέγειος. Μέτασσαι.
Hedylus, ſupra in Callimacho.
Hegeſippo Crobylo tributa ſeptima Demoſthenis Philippica. v. Ἡγήσιππος.
Hegeſippus, hiſtoricus. v. Ἀργώ.
Hellanicus. v. Ἐρεμβοί.
ἐν πρώτῃ. v. Ἄρειος πάγος.
ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νόμοις. v. Ζάμολξις.
Heracleo ἐν ὑπομνήματι Σ' Ἰλιάδος. v. Ῥαδανίζειν.
Ἐνοδίοις. v. ἠεροειδές.
Heraclides, grammaticus. v. Ἐνοδία. Οὐρανός. Σταφυλή. Ὦτα.
ab Oro citatus. Βραχύς.
ἐν τῷ περὶ τοῦ δεῖ καὶ χρή. v. Δοῦλος, vbi Ἡρακλῆς excuſum pro Ἡρακλείδης.
Heraclides ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Περσικῶν. v. Δανάκης.
Heraclides, Ponticus. v. Κιμμερίους.
Heraclides, Soranus. v. Λημῶ.
Heraclides, Terinaeus. v. Τέρεινα.
Heraclitus, ὁ σκοτεινός. v. Βίος.
Heraclitus, grammaticus. v. Σκέτος.
Herennius Philo ἐν τῷ περὶ χρηστομαθείας. v. Γέρανος.
Hermapias, grammaticus. v. Παλινορμένῳ.
Hermippus ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς. v. Ἀρνειάς.
ἐν τῷ περὶ τῶν παιδείᾳ λαμψάντων λόγῳ. v. Ἀπάμεια.
Hermippus, grammaticus. v. Δροίτη. Ἦ δ' ὅς.
Herodianus, grammaticus pag. 1, 39. 9, 1. 18, 42. et quamplurimis in locis. κατὰ τὸν κανόνα Ἡρωδιανοῦ. v. Λιτί.
ἐν τῇ καθόλου. v. Ἀμβρόσιος. Ἀρετή. Ἀρνειός. Βουβών. Ὀπτανεῖον. Πλειστεῖο.

ἐν

Digitized by Google

ἐν μονοβίβλῳ. v. Κάρητος.
εἰς τὰ ζητέμενα τῶν μερῶν τȣ͂ λόγȣ. v. Φιλοπότης.
ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς. v. Ἀνδενάκην. Ὑπερκύδαντας.
εἰς τȣ̀ς μεγάλȣς ἐπιμερισμȣ́ς. v. Ἀβακέως.
ἐν τῷ ὀνοματικῷ. v. Ὑπερκύδαντας, vbi male excuſum ὀνομαστικῷ. Nam ὀνομαστικὸν nomenclator eſt, ὀνοματικὸν autem tractatio grammatica de nominibus.
[P] περὶ παθῶν de adfectionibus partium orationis v. ἀγέρατον, et quampluribus aliis in locis.
περὶ παθητικῶν. v. Ἀλάλημαι.
In Apollonii εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. v. Ἀρίστυλλος.
εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. v. Δυσωπεῖσθαι.
ἐν τῷ περὶ σχημάτων. v. Ἀργύφεον.
περὶ Ἀττικῶν προσῳδιῶν. v. Φωριαμός.
ἐν τῇ ἀνωμάλῳ προσόδῳ. v. Ἀρναῖος.
ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσόδῳ. v. Ἦδος.
ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτȣς. v. Ἄμπωτις.
ἐν τῷ συμποσίῳ. v. Ἦδος.
ἐν τῷ περὶ γάμȣ καὶ συμβιώσεως. v. Ἄρσην.
Herodotus. v. Ἀκινάκης. Βασσάρα. Γεωπεῖναι. Διασφάξ. Ζήτρειον. Ἧπȣ. Μελίνη. Ὀζζοδῶ. Πανέφθȣ. Πρηνής. Σήθω. Σπυρίς. Τιτακίδαι. Libro I. v. Ἦ μήν. III. hiſtoriarum, v. Γαῦλος. Κινάμωμον.
Gloſſae in Herodotum, ſupra in Apollonius.
Μανέθων ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον. v. Λεοντοκόμος.
Herodotus, grammaticus. v. Ζυγομαχεῖν.
Herotheus, Ἡρόθεος, v. Βίνη.
Heſiodus pag. 21, 26. 35, 29. 36, 23. et pluribus aliis in locis. Sed qui Heſiodo tribuitur verſus v. Βύλος, eſt Dionyſii, periegetae, 912. Notatur Heſiodus v. Κύπρις.
ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις v. Αἰρεύμενον. Ἀκίνητα. Ἀλέυω.
ἐν Θεογονίᾳ. v. Ἀϊδνές. Ἀϊδνές. Ἀρτιέπιαι. Κοῖος. Στύξ. Στυφελός.
ἐν Ἀσπίδι. v. Ἔπιτνον. Κίβισις. Παγασαῖος. Πανέφθȣ. Τιταρήσιον. Φλεγύας. Χρέμιζον.
Hippocrates. v. Αἰών. Ἄρτος. Ἄχνη. Βρυγμός. Γαργαρεών. Ἐλινύειν. Πόνος. (Συγκομισοί.) Σφριγῶν.
Dictionum Hippocratis ἐξήγησις. Supra in Herodiano.
Hipponax, poeta. v. Ἀναῤῥιχᾶσθαι. Βάραγχος. Βόλιτον. Ἐμβιβάξαντες. Ἐρωδιός. Κρῖκε. Λύχνος. Μεμετρίασται. Ὀδός. Ὁμιχεῖν.
Homerus pag. 9, 45. 18, 51. 23, 5. et aliis ſexcentis in locis. πολλοῖς Αἰολικοῖς χρῆται. v. Ἀλαλύκτημαι. Δευτέρας Ἰάδος ȣ̓κ ἐχρήσατο. v. Ὦλλοι. Dionyſius ὁ ἀσκάλαφος dictus, quod frequenter in ore haberet verſum Iliad. *l.* 82. Διονύσιος.
Commentarii in Homerum. vide in Aſclepiade, Didymo, Epaphrodito, Heracleone, Pio et Theone.
[P] ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. v. Ἀγκύλος. Ἀγών. Ἄιδροι. Ἄμοτον. Κρόκος. Λίμνη.
Herodianus. ἐν Ἰλιακῇ προσόδῳ. v. Ἀρναῖος.
εἰς τὴν Βοιωτίαν εὗρον ἐν ὑπομνήμασι σχόλιον. v. Ἀζείδαο.

σχόλιον Ἰλιάδος π΄. v. Αἰναρέτη.
ἐν τῷ λεξικῷ τῆς α΄ Ἰλιάδος. v. Λαός. Τάλαντον.
ἐν ὑπομνήματι χ΄ Ὀδυσσείας. v. Κυρόσυνα.
Cratinus in epitome Baſilidis περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως. v. Ἀρίζηλος.
Rhapſodi οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις. v. Ῥαψωδοί.
Hymni veteres. ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἐστὶν εὑρεῖν. v. Δωριάζειν. Hymnos ad citharam canunt ſtantes. v. Προσῳδίαι et ὕμνος ex Didymo de lyricis poetis. Hymni differunt a προσῳδίοις, ἐγκωμίοις et ἐπαίνοις. v. Ὕμνος. Hymnorum alia προσῳδία, alia ὑπορχήματα, alia στάσιμα. v. Προσῳδία.

Hymnus ἐπ᾽ Ἀθηνᾶς ἱππίας. v. Ἱππία.
Hyperides. v. Ἐλεύθερος. Θέσθαι. Φρονεῖν.
ἐν τῷ κατὰ Δημάρχου. v. Ἐπίβολος.
κατὰ Πασικλέους. v. Συμμορία.
κατὰ Πατροκλέους. v. Φορβαντεῖον.
κατὰ Πολυεύκτου. v. Συμμορία.

Ialemi ᾠδὴ frigida et inepta. v. Ἰάλεμος.
Ἐν τοῖς Ἰάμβοις. v. Βρενδύεται, videtur excidiſſe ſcriptoris nomen.
Iaſon, grammaticus. v. Ἄλψ.
Ibycus, poeta. v. Αὔσιον. Διέφρασαι. Ἤλσατο. Ἠώς. Κυάρης. Ῥῆγος. Τράπεζα.
Ἐκ τῆς ἑρμηνείας τοῦ κατὰ Ἰωάννην. v. Κόσμος.

Ioannis, poetae, verſus: σειραῖς ἀφύκτοις, ὃν διαρθροῖ δακτύλοις. v. Τετύκοντο.
Ioannes Charax, grammaticus Chriſtianus. v. Εἶπον.
Iobi liber. v. Πονηρεύω.
Ion. v. Μάκαιρα.
Ion ἐν Ὀμφάλῃ. v. Πῖθι.
ἐν Κίου κτίσει. v. Λόγχας.
Ioſephus. v. Θανατῷ. Συγγραφεῖς.
Irenaeus, ὁ ἀττικιστής. v. Ὑπηρέσιον. ἐν τῷ κ΄ στοιχείῳ. v. Κομψός.
ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου. Πυδαρίζειν.
Iſaeus. v. Ἐμποδών. Τέλμα. Φασκώλιον. Φελλέα. Φερέτρῳ.
[P] ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ Καλλιφῶντος. v. Ἐπιτρίτας.
ἐν τῷ κατὰ Ἐλπαγόρου. v. Σύνδικοι.
Iſocrates. v. Διεσκαριφησάμεθα. Ἐκδικάσασθαι. Ζεῦγος.
Ἀρεοπαγιτικῷ. v. Ἐπιθέτους.
ἐν τῷ πρὸς Λυσίαν. v. Ἐπίδικος.
Iſter, grammaticus. v. Τριτήν. Φάρμακος.
ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἐπενεγκεῖν.
Iuba. v. Βλίτυρι. Διόνυσος.
Iulius Claudius ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις. v. Γάδειρα.

Leander (grammaticus) v. Ἦλις.
Leocrines (grammaticus). v. Κρίσα.

Lexicon

Digitized by Google

Lexicon rhetoricum. v. Ἀλάστωρ. Ἀσφάραγος. Βάτταλος. Βλάξ. Βόλιμος. Βρέγμα. Βρύττοντες. Γλίσχρος. Δέρτρον. Δεῖγμα. Δυσωπεῖσθαι. Ἐπιτάξ. Θέσθαι. Σφαδάζειν. Τράχηλος. Ὑπήνη. Φαλός. vide et Ἀβάκησαν. Ἀβληχρόν. Ἀγέρωχος etc.
ὡς εὗρον ἐν ταῖς λέξεσι τῶν ῥητόρων. v. Φώς.
ὅτω Φίλων εἰς τὸ ῥητορικὸν (Philo Herennius) v. Δέμα. niſi legendum ῥηματικόν.
Lexicon primum v. Ἀκτή. Ἕδεατρος.
Lexicon ſecundum v. Ἐδέατρος. ὅτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν. ἐν τῷ δευτέρῳ εὗρον ὅτως etc. Vide et Ἐδέυετο.
Lexicon Diogenis; Lexica in Homerum, Hippocratem: vide in Diogene, Homero, Hippocrate.
Lexicon etymologicum antiquius. vide Etymol.
Lexicon Atticum, vide ſupra in Irenaeo.
Libanius. v. Ἔπαλξις.
Lucianus. v. Ἁμαρτῇ. Ἐπίτιμος. Ἡράκλεες.
Lycophron (in Alexandra) v. Ἀγαστόρων [dd]) (265.) Ἀγηλάτῳ (436.) Ἁλιβδύειν (351.) Ἄλμα (319.) Ἀμπρέυω (635.) Ἀπαρκτίαις (27.) Ἀρίσβη (1308.) Ἁρμῷ (106.) Ἀσία (1283.) Ἄσπετον (5.) Ἀστεμφής (1117.) Ἀτάρμυκτον (1277.) Βαλβίς (13.) Βασσάρα (771. et 1393.) Βύκτης (738.) Βύνη (107. 757.) Γαμηλίαι (323.) Γεῖσα [P] (292.) Γρῦνοι (294.) Δύμη (591.) Ἐπωπίδα 1176.) Ἐχῖνος (904.) Ζάραξ (373.) Ζηρυνθία (77. 449. 958.) Ἠϊών (244.) Ἡμάλαψε (34.) Ἦν δὲ μηκυνθῇ λόγος. (2.) Θυωρίτης (93.) Κάσσα (131.) Κασσωρίς (772. 1385.) Καυχῶ (626.) Κηκάς (545.) Λέπτυνιν (49.) Λευστῆρα (1187.) Μηλιαυθμός (96.) Μύδρος (272.) Μύκλος (771.) Ναστός (639. 640.) Νασμός (80.) Νηρός (896.) Ὀμφαλός (1264.) Οὖσα (20.) Ὀφελτρεύω (1665.) Πέμπελος (682. 826.) Πρευμενής (536. 1055.) Πρίαμος (337. ſqq.) Πύγαργος (91.) Ῥαιβός (238. 262. 563. 917.) Ῥυστάζειν (1089.) Σαλάμβας (98.) Σαρώμενον (389.) Σεμνός (772.) Σισύρνα (634.) Σμήριγγα (37.) Στελγίσματα (874.) Στέρφος (652. 1347.) Στύπος (355.) Στυφλά (737.) Σύφαρ (793.) Τέρεινα (726. 1008.) Τεταργανωμένη (1101.) Τετρήνας (422.) Τιθαιβώσσοντος (622) Τιμαλφέστατον [364.] Τράφηξ (641. 1001.) Φάρυγξ (154.) Φθειρῶν (1383.) Φριμασσομένη (244.) Φώσσων (26.) Χειραμός (181.) Ψαλάξεις (139.)
Lycophron (alio opere grammatico) v. Σαπέρδης. Τευτάζειν.
Commentarii in Lycophronem. ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος. v. Ἄμαντες. Ἄτλας. Βάτεια. Εἰλενία.
Dection ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. v. Ἤπιος.
Lycurgus, legislator. v. Γαλακτοφάγος.
Lycurgus, orator. v. Εἰρεσιώνη. Ἐπικράτης. Σύνδικοι. Φάσις.
ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. Ἐμποδών.
De lyricis poetis Didymi, grammatici, liber. v. Προσῳδίαι. Ὕμνος.
Lyſanias (grammaticus). v. Ὑπερκταίοντο.

[dd]) Numeri, ſingulis vocibus adiecti, indicant verſus in Lycophronis Alexandra, ad quos Etymologici auctor reſpicit. Eos in exemplo ſuo, quo vtor, adnotauerat vir praeſtantiſſimus, Erasmus Schmidius, qui nouam Lycophronis editionem, ſed quam non perfecit, parare inſtituebat. Pleraſque varias lectiones ex Etymologico iam in ſuo Lycophrone adnotauit Potterus.

Lyſias orator pag. 254, 20. 267, 29. 325, 23. 326, 44. 355, 42. 360, 1. 445, 23. 787, 53. 789, 6.
ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὕβρις.
ἐν τῷ πρὸς Ξενοκράτην. v. Συγκομιδή.
Manetho *ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον.* v. Λεοντοκόμος.
Marſylas *ἱστορεῖ.* v. Κοινές.
Megalus, Siculus, (medicus), aliis Metallus, vnguenti pretioſi repertor, Ariſtophani celebratus. v. Μεγαλεῖον. Μετάλλειον.
Melanthius. v. Γρυπῦσθαι.
Meleager (comicus). *ἐν δήλοις.* v. Ὀλίος.
Menander (comicus). Ἀκαρής. Ἀλάστωρ. Ἀλέγω. Ἀῤῥαβών. Βάδην. Δίφρος. Εἶπον. Ἕδραμον. Ζάκορος. Ἱερὸν ὀστοῦν. Ἰκόνιον. Οὐδέτερον. [?] Παραιτεῖσθαι. Πότμος. Πρίεται. Στράγξ. Συκοφαντία. Τραπεζοποιός. Φέρενα. Φρύαγμα.
ἐν τῷ γεωργῷ. v. Βουβών.
Menander *τόπον νομίζει εἶναι Φυλήν.* v. Φυλάσιοι.
(*ἐν τῷ περὶ Κύπρου.* v. Σφήκεια.)
Menecles. v. Αἰολεῖς.
Menecrates. v. Ἐπίτιμος (ex Luciano).
Menecrates *ἐν ἐργωνᾷ.* v. Ἠθμός.
Methodius (grammaticus), pag. 1, 19. 6, 38. 8, 34. et quamplurimis aliis in locis.
Mileſius. v. Κίναδος. Putem, Ariſtidis Mileſiaca intelligi, non Orionem, vt Sylburg ee).
Mimnermus. v. Βάξις.
Mnaſeas. v. Ζάμολξις.
Moſis canticum. v. Ποινή. *Καὶ ἄποινον ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ Θεόπτης ᾖσεν Μωϋσῆς ὑπὲρ Ἰσραηλιτῶν* etc.
Myrſinus. v. Λευκοθέα.
Myſimblus. v. Μέλος ff).
Neanthes *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελετῶν.* v. Βριτόμαρτυς.
Neoptolemus. v. Κολοσυρτός.
Νικαδίου ὑπόμνημα. v. Εὐάττητος.
Nicander pag. 18, 44. 21, 22. 35, 13. et aliis locis quampluribus. Etiam in v. Ἀνδράγρια.
ἐν θηριακοῖς. v. Αἰγοφάγος. Ἑλινός. Ὀλοφώια. Ὀρεσκεύειν. Ῥάδικα. Ὦιον.
ἐν ἀλεξιφαρμάκοις. v. Βούκερα. Πόλιον. Σίζω.
εἰς τὰ ἀντιφάρμακα. (idem ſcriptum cum ſuperiore.) v. Γρῆυν. Δερκευνέως. Δορύκνιον.
ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς. v. Ἀσέληνα.
Scholiaſtes Nicandri. v. Ἀτίζων. *Οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Νικάνδρου ἐν θηριακοῖς.*
Nicanor,

ee) Sed V. D. in: Baumgartenii Nachrichten von einer Halliſchen Biblioth. vol. IV. pag. 509. ſeq. cum Sylburgio intelligit *Orum*, *Mileſium*, quoniam eius et in cit. loco Etymologici fiat mentio et apud Montfaucon in bibl. Coislimana, in qua liber illius manu exaratus occurrat. *Harl.*

ff) At enim Etymologicum *Gudianum* MSt. et *Askewianum* MSt. in apographo Kulenkampii exhibent Μόρσιλος. Atque cl. *Schneider* in fragmentis carminum pindaricorum pag. 102. ex eo „adparet, ait, recte Sylburgium conieciſſe, nomen auctoris eſſe *Myrſilum*, qui patriae, Lesbi, hiſtoriam ſcripſerat; vnde, quae hic, (in Etymolog. M.) de Muſis Lesbiacis traduntur, integriora habet *Clemens Alexandrinus* cohortat. ad gentes tom. I. pag. 27.“ *Harl.*

Digitized by Google

Nicanor, (grammaticus) v. Ἀθριβής.
Nicocharis Λημνίαι. v. Κώδιον.
Nicocles, (grammaticus). v. Σκάλοψ.
Nicolaus, (Damaſcenus). v. ἐν δευτέρῳ τῶν ἱϛοριῶν. v. Ἀχαιμένης.
Nicophon, (comicus). ἐν χειρογάϛορσι. v. Ἐπίχυτος.
Nicoſtratus, (grammaticus). v. Στρηνόν.
(Nonnus) ἐν ἐννάτῳ Διονυσιακῶν. v. Διώνυσος.
Nummi antiqui aerei Athenienſium obeliſco notati, v. Ὀβελίσκος. Φώτιος ὁ πατριάρχης ὀβολὸν κληθῆναί φησιν, ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον χαλκοῦν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον εἶχεν. Ibidem notatur, primum Phidonem regem Argiuum fuiſſe, qui nummum cudit, (aureum intellige. v. Εὐβοϊκόν.)
Nymphus, philoſophus. v. Γάργαρος.
Oppianus. v. Ἀφύη.
ἐν τοῖς ἁλιευτικοῖς. v. Λάβραξ.
ἐν τρίτῳ ἁλιευτικῶν. v. Κωρύκιον.
Oracula. v. Ἀγροτέρας. Εὔδωνος. Ἡρακλῆς.
Orbicius ἐκ τῶν περὶ τὸ ϛράτευμα τάξεων. v. Στρατός.
Origenes, (grammaticus). v. Ἀσρείδης. Ζήτρειον. Ὀρίγανον.
Orion, grammaticus. pag. 2, 9. 3, 26. 31, 4. et aliis quamplurimis in locis. Orion περὶ ἐθνικῶν. v. Ἄϛυ.
Orion, Mileſius. v. Ἐγῶδα. Ἐνώδια.
Orion, Thebanus. v. Ἄνθος. Mirum ſi Orionis et Ori nomina apud Etymologum et Suidam non confunduntur. Vide, quae notaui ſupra in catal. grammat. graec. *Fabr.* Adde ſupra, §. VII. huius cap. de Etymologicis ineditis. Hic autem repetere placet quae *Burmannus* II. in Addendis ad *H. Valeſii* Emendatt. pag. 233. adnotauit: — „Illius *Hori* aut *Ori*, (de quo Valeſius,) ſiue *Orionis*, (nam horum nomina confuſa ſunt,) librum περὶ Ἐτυμολογίας et atticarum vocum collectionem laudat Suidas; eiusque praeter Etymologum M. meminit etiam Euſtathius ad Homerum. v. *Fabr.* B. Gr. X. pag. 42. [vet. ed. qui eſt noſter locus,] et *Lamb. Bos* in diſſ. de Etymolog. graecis poſt eius exercitatt. philol. pag. 3. vbi et alios graecos Etymologos recenſet. Huius Grammatici Etymologica praecedente ſaeculo V. D. *Martinus Brunnerus*, Prof. Gr. L. Vpſalienſis et Io. Schefferi ſocer, in animo habuit, Thomae Magiſtro et Moeridi Atticiſtae adiicere, et eruditus Siculus, *Martinus la Farina* integrum *Orionis* Etymologicum ex MSto bibliothecae S. Laurentii ſeu Scorialienſis in Hiſpania incepit edere. Vide Octau. Falconerii et N. Heinſii epiſtolas, tom. V. Sylloges, pag. 497. 498. 503 et 526. 3. *Harl.*
Orpheus. v. Δεκάς. Φάνης.
ἐν τῷ ὀγδόῳ τοῦ ἱεροῦ λόγου. v. Γίγας.
ἐν τοῖς Ὀρφέως Φυσικοῖς. v. Τριτοπάτορες.
Commentarius in Orpheum, ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας. ibid.
ἱερουργίας Orphicae obſeruantiſſimi Thraces. v. Τρῆσκος.
Orus, grammaticus, pag. 43. 42. 44, 57. 51, 8. et aliis quamplurimis in locis.
ἐν τῷ περὶ ἐθνικῶν. v. Δίδυμον.

ἐν Ἰλιαδικῇ προσόδῳ (niſi Herodiani potius). v. Κρεῖον.
Orus, Mileſius. v. Ζώτειον. Κάβαισος. Κῶνος. Ὄλησι. Ὄλαιτος. Περιδέραιον. Πρέσγυς. Σαρώναι. Σωτηρία. Τερθρεία.
ὀρθογραφία. v. Χῶ. Οὕτως εὗρον εἰς τὴν ὀρθογραφίαν Ὤρου τοῦ Μιλησίου.
Orus, Thebanus. v. Αἴγυπτος. Τελετή. etymologus. v. Ἀβαρνίδα.
[¶] Paean a nudis pueris decantatus Apollini apud Lacedaemonios. v. Γυμνοπαιδία.
Palamedes, hiſtoricus, ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών. v. Ἀρμάτειον. (De antiquioris Palamedis ἀβακίῳ. v. Πεσσοί.)
Pamphilus (grammaticus). v. Εἴδω. Πείρων.
ἐν γλώσσαις. v. Κμέλεθρα. (ex Herodiano.)
Panyaſis. v. Βηλός.
Parmenius. v. Ἀγραφίην.
Parmeniſcus (grammaticus). v. Ἀρέω.
Parthenius. v. Ἄῳος. Δείκελον. Δροίτη. Δρύφελλον. Ἐρκύνιος.
ἐν Κριναγόρᾳ. v. Ἄρπυς.
ἐν Ἡρακλεῖ. v. Αὐρόσχας. Ἐρίσχηλος.
Paulus (apoſtolus). v. Μή.
Petronius, (grammaticus). v. Σκύτος.
Phainus (Φαεινός), grammaticus. v. Βλιμάζειν.
Phanes, Ereſius. v. Κίτριον. Idem, qui Phanias ὁ Ἐφέσιος. v. Κύρβεις. Sed rectius eſt Ἐρέσιος, quod Laertii, Athenaei, Suidae et aliorum teſtimoniis comprobatur, maxime etiam Plutarchi, qui Phaniam Lesbium adpellat. Fuit enim Ereſus Lesbi oppidum.
Phanodemus. v. Ταυροπόλον. Τριτοπάτορες.
Phemonoë, vates Apollinis, hexametri carminis inuentrix, quae oracula illo verſuum genere expreſſit. v. Ἔλεγος.
Phemius, poeta, Homero memoratus. v. Θέλγει.
Pherecrates, comicus. v. Βάσκανος. Βῶξ. Γυνή. Ἐγκιλικίζειν. Ἐγρηγόρσιον. Ποῖ κῆχος. Σινάμωροι, Συηνία. Τερθρεία.
Κοριαννοῖ. v. Τοσκύαμος.
Μυρμηκανθρώποις. v. Τεθολωμένος.
Pherecydes. v. Ἄρυπες. Παλλάδιον. Πολέμων. Τύς.
ἐν τοῖς αὐτόχθοσι. v. Βοηδρομιών.
Philarchus. vide Phylarchus.
Phileas. v. Ἀῷος. Ἀργανθών.
Philemon (comicus). v. Ἡδύαλωσε. Λήδιον. Νόες. Τάλαντον.
Philetas. v. Νή. Προικόννησος.
ἐν γλώσσαις. v. Ἐλινός.
Philo (grammaticus). v. Ἀγροτέρη. Ἄκρον. Ἁλιεύς. Ἀμφισβητεῖν. Ἀνὰ ῥῶγας. Βάτος. Βάτης. Δεξιτερός. Ἐδητός. Ἴση μέν.
[¶] εἰς τὰ ῥηματικὰ αὐτοῦ. v. Ἀβολήτωρ. Ἀέντος.
εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ, de verbis ac verbalibus. v. Αἶσος. Ἄτμητος.
εἰς τὸ ῥητορικόν. v. Δέμα. (niſi et ibi legendum ῥηματικόν, et Philo iſte idem cum Philoxeno.)

ἐν

ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει. v. Ἀλτήρ. (niſi legendum Philoxenus ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου. Vide infra, Philox.)

Philo περὶ πόλεων. Vide infra, in Sereno.

Herennius Philo ἐν τῷ περὶ χρηστομαθείας. v. Γέρανος.

Philochorus. v. Βοῦχετα. Θησεῖον. Θυηλαί. Συγγραφεῖς. Συμμορία. Τριτοπάτορες.

ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος. v. Ἄστυ.

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἀρητήσιον.

Philoſophus (Ariſtoteles). v. Ἐπηλυγάζονται. Εὐήθης.

Philoſtephanus. v. Ἀρεταὶν, (Συνώπη.)

Philoxenes χάρισιν. v. Ἑρμίς.

Philoxenus, grammaticus. pag. 1, 39. 57. 41. 96, 16. et pluribus aliis in locis.

εἰς τὸ περὶ συγκριτικῶν, de comparatiuis, v. Αἰδοιέστατος. Εἰς τὰ συγκριτικά. v. Βέλτερος. Γεραίτερος.

εἰς τὰ ῥηματικὰ αὐτοῦ. v. Αἶθες. Εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτοῦ, v. Ἀνάκτωρ. Πέθος. Confer ſupra, in Philone.

ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων. v. Θάνατος. Ἰάλεμος. (ex Orione) Πρέφρασσα. Ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. v. Κναφεύς.

ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου. v. Κορώνη. Ξέστης. Στυγνός. Confer ſupra in Philone gg).

ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου. v. Κορυφή. Κρόσσαι. Οἴαξ.

Ὁ τὴν Φορωνίδα γράφων. v. Ἐριούνιος.

Photius. v. Κορεσθῆναι. Patriarcha, v. Ἡγητόρια. Κρόνος. Ὀβελίσκος. Videtur reſpici Lexicon Photii ineditum, de quo Volum. IX. pag. 567.

Phrynichus (poeta). v. Ἄϊδροι. Ἐνεργμός.

Phrynichus (grammaticus). v. Ἄρρατος. Σφηκῶσαι.

Phylarchus. v. Βόσπορος. Φυλάσιοι.

Phyſicorum ἀδολεσχία, dicta οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐν ποιήμασι πολλοὺς φυσιολογῆσαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἁδεῖν, *placere*, ἡ οὖν τῶν ἀρεσκόντων καὶ αὐτοῖς δοκούντων διάλεξις ἀδολεσχία ἐκαλεῖτο. v. Ἀδολεσχία.

[P] **Pindarus.** v. Ἀλέρα. Ἀμαδρυάδες. Ἀντιβολῶ. Ἀσραβής. Αὐτίκα. Ἀφαρεύς. Ἄφενος. Βληχρόν. Δάκος. Δαυλός. Διθύραμβος. Διόνυσος. Δίσκος. Ἐπαοιδή. Ἐπέτειον. Ἔρος. Εὐθήμονι.

gg) *Philoxenus* ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου laudatur quoque ab *Orione*, Thebano, in Etymol. msto Pariſ. Τρίγωνον· vnde ſupplendus eſt Etymol. M. pag. 779: 6. iudice *Koen*. praef. ad Gregor. Corinth. de dial. pag. XIX. ſqq. qui, aliquando ſe ſuſpicatum eſſe, ſcribit, cum Fabricio [h. l.], compendifactam ſcribendi rationem fuiſſe cauſſam, cur pro Philoxeno Philo laudaretur; atque ſe obſervaſſe in Etymologico Leidenſi msto, nomen Φιλόξενος, quibus in locis Φίλων praeferat Etymologicum editum, et pag. 60, 28. mst. regium Pariſ. pro Φίλων habere Φιλόξενος. „Nunc vero, pergit, parum abeſt, quin credam, duobus nominibus, id, quod ſaepe vſu veniſſe conſtat, eumdem grammaticum innotuiſſe. Certe, niſi binominem fuiſſe grammaticum concedas, nominum Φιλόξενος et Φίλων ſollemnis permutatio etiam Suidam, libros περὶ Ἑλληνισμοῦ Philoxeno tribuentem, feſellerit.“ Tum oſtendit, in Etymol. reg. mst. v. Ἀκόλαστος laudari *Philonem* ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ· contra ab Orione, Thebano, Etym. M. v. Κρέων, *Philonida* ἐν τῷ περὶ Ἑλλην. Φίλων autem et Φιλωνίδης eſſe nomina eadem duplici forma, animaduertit, *Harl.*

Εὐθήμονι. Ἐχέτης. Κέλευθος. Κέπφος. Κιδαλία. Κίων. Κλέος. Λιμήρη. Μεμνέᾳτο. Ξενοδόκον. Πίσα. Πλειάς. Σελλοί. Χέραδος.
ἐν Ὀλυμπιονίκῃ (θ'). v. Ὄχλος.
ἐπινικίῳ Ξενοφῶντος. v. Ἑλλωτίς.
Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ. v. Θήβα. ὡς εὗρον εἰς τὸ σχόλιον τοῦ Πινδάρου ἐπινικίῳ ὕμνῳ Ἀγησίᾳ Συρακουσίῳ.
Ἀγησιδάμῳ. v. Ποταίνιον.
Ἀριστοκλεῖ. v. Ψεφενός.
Εὐαρμόστῳ Ὀπουντίῳ. v. Μίτραι. Οὕτως εὗρον εἰς τὸ σχόλιον τοῦ Πινδάρου Εὐαρμόστῳ Ὀπουντίῳ.
ἐν ὕμνοις. v. Ὡμήρησεν.
διθυράμβων πρώτῳ. v. Θώραξ.
Scholia in Pindarum. v. Στάδιον. Θήβα. Μίτραι.
Piſander. v. Κεραυνός. (alius, de quo v. Συγγραφεῖς.)
Pius (grammaticus). v. Περιρρηδής.
ἐν ὑπομνήματι τῆς π' ὀδυσσείας. v. Ὡμήρησεν.
Plato, philoſophus. pag. 7, 13. 8, 7. 95, 20. 106, 33. 54. et aliis locis compluribus.
ἐν τῷ Γοργίᾳ. v. Ἀμφισβητεῖν.
Θεαιτήτῳ. v. Ἀμφιδρόμια.
Ἱππίᾳ. v. Τορύνη.
Μίνωϊ ἢ περὶ νόμων. v. Ἡ γηθήσαι πρίαμος.
Νόμων πρώτῳ. v. Ἐπίβολος. ἕκτῳ. v. Ὑμνηπολεῖτω. ἑβδόμῳ. v. Ἐξειλῆσαι. ἑνδεκάτῳ. v. Ἐπωβελία. δωδεκάτῳ. v. Εὔθυνοι.
ἐν α' πολιτικῶν. v. Αἰδοιέστατος. Φαῦλος. ἐν τρίτῳ πολιτείας. v. Τροφή.
Πρωταγόρᾳ. v. Ἀσκάντης.
ἐν σοφιστῇ. v. Πέρκις.
Plato ἐν συμποσίῳ. v. Ταινίας.
Τιμαίῳ. v. Τάλαντον. Τευτάζειν.
Φαίδωνι. v. Τυφών.
Φιλήβῳ. v. Γενέσεις.
ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. v. Τρέφεσθαι. Φαῦλος.
[P] Plato, comicus. v. Ἐξάκλινον. Εὔδιος, Ὀλίος.
ἐν Ἑλλάδι. v. Φάλαγγες.
Εὐμένισιν. v. Ἀναζυγοῦν.
Plutarchus ἐν Σόλωνι. v. Σεισάχθεια. Σόλοι. Συκοφαντία.
Plutarchus ἐν μελέτῃ Ὁμήρου. v. Ἀνεμοτρεφές.
Plutarchus (grammaticus). v. Ἄψ.
Polemo. v. Ἠλύσιον. Τελμισσεῖς.
Polybius. v. Βρεττανοί.
Polyidus ὁ διθυραμβοποιός. v. Ἄτλας.
Polyidus μάντις. v. Εὐχήνωρ. Λέγει τὸν χρησμόν. v. Βουκέρας.
Polyzelus (comicus) δημοτυνδάρεω. v. Ἐννεάκρουνος.
μουσῶν γοναῖς. v. Ἐπάκριος.

Porphyrius.

Digitized by Google

Porphyrius. v. Ἐοικώς. Ἴξαλος. Κνίσα.
Poſidippus. v. Τράχηλος.
Poſidonius, (grammaticus). v. Ὀψίς.
Proclus περὶ χρηστομαθίας. v. Ἔλεγος.
Proteas Zeugmatites, (grammaticus). v. Κιμμερίες.
Pſalmoedus ὁ ψαλμῳδός. (Dauid) v. Σχοινίον. Εἰς τὸν ἑ ψαλμόν. v. Σχές. Ἐν τῷ λή ψαλμῷ. v. Παλαιστή. Εἰς τὸν νθ΄ ψαλμόν. v. Σίκημα. Ψαλμὸς οζ΄. v Σηλώμ.
οὕτως εὗρον ἐν ἐπιμερισμῷ τοῦ ψαλτηρίου. v. Αἴγλη.
Ptolemarchus, (grammaticus). v. Ἀνδράγρια. Μηρία. Ὀλοοίτριχος. Σταφυλή.
Aſcalonites. v. Ἄρεω. Οἴων.
Pythagoras. v. Κόπις. Ζάμολξις.
Οἱ Πυθαγόρειοι. v. Δυάς. Πυθαγορικοί. v. Λοξίας.
Ἡ τῶν ὅλων τάξις, κόσμος ὑπὸ Πύθωνος εἴρηται. v. Κοσμῆσαι. Alii hoc non Pythoni, ſed Pythagorae tribuunt.
Quaeſtiones conuiuales. v. Γρίπος. Γρίφος.
Rhiarus ἐν τῷ τεσσαρεσδεκάτῳ Ἡρακλείας. v. Ἀσέληνα.
Salluſtius, (grammaticus). v. Ἀρπίς.
Salomonis Prouer. v. Παραβολή.
Sampſonis aenigma. v. Παραβολή.
Sappho. v. Ἀβακής. Ἄιδροι. Ἀμαμαξύς. Ἄωροι. Αὔως. Δαύω. Ἐμπάζομαι. Ἕσπερος. Θέομεν. Χεράδες. Ὠόν. Aeolica dialecto vſa. v. Τίς.
Scenici agones Athenis in templo Dionyſii, Lenaei. v. Ἐπιληναίῳ.
[P] Scholia in Apollonium etc. Vide ſupra in Apollonio, Homero, Orpheo, Lycophrone, Pindaro.
Seleucus, grammaticus v. Ἄιδι. Βράβηλα. Εἴρω. Ἑπτά. Λαχμῷ. Μορίαν. Πανσαγία.
Semus, Semonides. vide Sim.
Serenus ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος. v. Ἀρσινόη. ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος περιπόλων (περὶ πόλεων) v. Βουκέρας.
Sergius, grammaticus. v. Γαῖα.
Sibyllae oraculum de Aroë, ſiue Patris Achaiae. v. Ἀρόη.
Sidonius, (grammaticus) Ariſtarchum reprehendens. v. Ἀπό.
Simonides. v. Αἰριπόλιοι. Ἀλέρα. Ἀμιθρῆσαι. Ἀργανθών. Δαύω. Ἔπληντ᾽ ἀλλήλοις Ζώδιον. Ξενοδόκον. Ὀρσοθύρη. Πρῷρα. Τρασιά. Φοξός. Χλωρός. Ψεδνός.
Σιμωνίδης, a Simone, lyrico, diuerſus, v. Σιμωνίδης.
ἐν ἰάμβοις. Διασαυλούμενος.
Simonides ὁ γενεαλόγος. v. Ἰτωνίς.
Simus Σίμος ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Ἰλιάδος. v. Βίβλινος. lege Σῆμος, et Δηλιάδος.]
Socrates, philoſophus, ab Eupolide πτωχὸς ἀδολέσχης dictus. v. Ἀδολεσχία.
Socrates, grammaticus. v. Εὐβοΐς.
Solonis leges. v. Ἄξονες. Θεσμὸς Δράκοντος. Νόμος Σόλωνος. v. Θεσμοθέται.
Solon, Cilix. v. Σόλοικοι.

Sophocles pag. 26, 16. 27, 20. 35, 4. 42, 40. 69, 42. et aliis pluribus in locis. Defuncto ab Athenienſibus dedicatum ἡρῷον, et ipſe honoratus nomine Δεξίωνος, quod Aeſculapium domi ſuae excepiſſet, et aram ei conſecraſſet. v. Δεξίων.

ἐν Αἴαντι. v. Δαΐου. Ἐκυδάσσατο. Ἱππομανής. Ὁμοκλή.

Αἰχμαλώτισι. v. Φαῦλος.
Ἀνδρομάχῃ. v. Παρασάγγαι.
Ἀνδρομέδᾳ. v. Δίγονος.
Ἀντιγόνῃ. v. Ἀρτάνη.
Δόλοψι. v. Εὔναιος.
Ἠλέκτρᾳ. v. Σῶκος.
Ἠριγόνῃ. v. Τοπάζειν.
Κόλχοις. v. Ἧσμεν.
Οἰδίποδι. v. Βέβηλος. Θῶκος.
Οἰνομάῳ. v. Βυθόη.
[?] Ποιμέσι. v. Ἐχθές.
Πολυξένῃ. v. Ἄπειρος.
Τριπτολέμῳ. v. Εὐπλίσσοντο.
Τυμπανισταῖς. v. Δράκαυλος.
Τυροῖ. v. Ταυροφάγον.
Τυροῖ β'. v. Εἰρηνοβοσκός.
Φαίδρᾳ. v. Πρίσκυλλα.

Sophron v. Ἀπῆμεν. Ἀσαλής. Βιττάζω. Δαλός. Δελήτιον. Δεξιτερός. Ἐμβραμένα. Ἐντροπαλιζόμενος. Δαύμακρον. Κέλευμα. Μακάρτατος. Πώ. Ὑγιής.
ἐν Θυννοθήρᾳ v. Ἧια. Ἐν θυννοθήραις. v. Λογχάδες.
ἐν μίμοις. v. Κνυζηθμός.
εἰς ἀνδρείους μίμους. v. Ἀλφηστής. Σύφαρ.
ἐν τοῖς γυναικείοις τροπαίοις. v. Σκιραθῆναι.

Soranus, (medicus) v. Γαργαρεών. Κράτα. Κρόταφοι. Λύπη. Λογχάδες. Heraclides Soranus. Λημῶ.

(Stephanus ἐν τῷ περὶ Κύπρου. v. Σφήκεια.)

Steſichorus. v. Ἀνασφῆλαι. Ἠλίβατος. Κύλλαρος. Παλινῳδία. Τυφωεύς.

Steſimbrotus. v. Διόνυσος.
ἐν τῷ περὶ τελετῶν. v. Ἰδαῖοι.

Strabo. v. Ἄμαστρις. Θεσσαλονίκη.
ἐν ζ. v. Βόττεια.
Strattis, (comicus.). v. Φώζειν.
Μακεδόσι. v. Ποπεῖον.

Symmachus, (grammaticus). v. Βλιμάζειν.

Tactici. v. Ἀντίστομος, vbi male παρὰ τὸ τακτὸς excuſum pro τοῖς Τακτικοῖς.
Tarantinus. v. Ἐλινύειν. Fortaſſe Heraclides.

Tar-

Tarrhaeus. v. Εἰνάνυχες [hh]).
ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς, (commentario in Apollonii Argonautica,) v. Ἀρείων.
Teleclides, (comicus). v. Τευτάζειν.
Telemus, poeta. v. Εὐρυμίδης. (Odyſſ. ί. 509.)
Teucer ἐτυμολογεῖ. v. Βέβαια.
Teucer Cyzicenus. v. Βουτρωτός.
Theagenes, (grammaticus). v. Βεβαιῶ.
Themiſtagoras ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ. v. Ἀστυπαλαία.
Theo, (grammaticus). v. Ἄκμηνος.
ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσείας. v. Πύελος.
ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' αἰτίου Καλλιμάχου. v. Βουκέρας, Τοῦ β' αἰτίου. v. Ἀστυρόν.
Theochoretus, θεοχώρητος, non nomen auctoris eſt, vt in indice Sylburgii notatur, ſed Moyſis elogium, *Deo plenus.* v. Μωσῆς.
Theocles, Naxius ſiue Eretrienſis, πρῶτος ἐλεγεῖον μέτρον ἀπεφθέγξατο μανείς. v. Ἐλεγαίνειν.
Theocritus pag. 28, 52. 54, 27. 73, 2. et pluribus in locis. Commentar. in Theocriti Lycidam ſiue Thalyſia, ſupra in Amaranto.
Theodoretus. v. Θαρσεῖς.
Theodorus ὁ πανάγης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κηρύκων γένους. v. Ἡμεροκαλλές.
Theodorus, grammaticus. v. Ὀρίγανον.
Theognis, (fortaſſe Theognotus, grammaticus,). v. Ἀμβρόσιος.
Theognotus, grammaticus. v. Κοιμῶμαι. Κοίτη. Μενοινή. Ὄα. Οἰδίπους. Οἰωγήν. Πυθμήν. Σμῶδιξ. Ὕφα.
Theologus. ſupra Gregorius Naz.
Theophraſtus. v. Τυμβογέροντες. Φάρμακος.
ἐν ἑκτωκαιδεκάτῳ νόμων. v. Ἐν Φρεατοῖ.
Theopompus, (hiſtoricus). v. Αὐτοβοεί.
Theopompus, (comicus). Παμφίλῃ. v. Ἐπιτηθή-σειρῆσιν. v. Ἐπὶ χαραξένης.
Theſeus ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. v. Ἄρνη.
Thraſybulus, (hiſtoricus). v. Δωδωναῖος.
Thrax. v. Ἑανός. Vide ſupra, Dionyſius.
Thucydides pag. 68, 44. 106, 35. et pluribus locis, libro III. v. Εὐήθης. Συγκομιδή. IV. Κόχλος. VII. Ζεῦγμα. Ὑποκρίνονται. VIII. Συγγραφεῖς.
Thyillus (idem, ſi Sylburgium audimus, qui Plutarcho et Athenaeo Diyllus,). v. Κόμαινα.
Timachidas, (grammaticus). v. Καραδοκῶ.
Timaeus, (hiſtoricus). Γαλατία.
Timotheus. v. Διαψαίρουσι.
Timotheus, ὁ κιθαρῳδός. [lyricus] v. Ὀρίγανον.
Tranquillus (Suetonius) περὶ βλασφήμων (λέξεων). v. Ἀρχολίπαρος.
Trypho, grammaticus. v. Ἐτώσιος. Ἴση μὲν ὄμμα; Ἰώ. Λιμός. Ὄχεσφιν. Φιλήτης.

hh) Enimuero in cod. meo Leidenſi *Tarrhaeus* non citatur; ſed rectius, αἱ δὲ τῶν ταράσσω τὸ ἐπιφέρεσθαι legi videtur *Valcken.* in diatrib. Euripid. Hippolyto ſubiecta, pag. 291. B. *Harl.*

ὁ Ἀπαρκτίωνος. v. Δάνειον.
ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. v. Ἀρπός.
ἐν τῷ περὶ σχημάτων. v. Ἀργιόδυς.
Tyrannio, grammaticus. v. Εἴρυτο. Ὄληαι. Παλινορμένω.
Variae codicum lectiones notatae. v. Ἀφύη. Γράσων. Ἐπιβωσόμεθα. Ἔστρι. Ἐτύχθη.
Κιμμερίυς. Μυλιόωντες. Πολιοί. Ῥαδαλόν. Τευτάζειν. Τιμή. Φόρτατον.
Xanthus. v. Ἑρμαῖον.
(Xenagoras ἐν τῷ περὶ νήσων. v. Σφήκεια.)
Xenis ἐν τοῖς περὶ Κρήτης. v. Ἀρκέσιον.
Xenocrates ἐν πρώτῳ χρονικῶν. v. Ἀσσυρία.
Xenophanes. v. Βρόταχος.
Xenophon. v. Αἰδοιέστατος. Γαυσόν. Γῆρας [ii]) Κάνναθρον. Μελίνη. Μεμνέωτο. Πολυπάμμων. Σφαδάζειν. Ὑπερδέξιον. Ὑποκορίζεται. Ὑποτεμνόμενος. Χλιδῶσα.
τετάρτῳ παιδείας. v. Ἐπίβολος.
ἐν ἀναβάσει. v. Δύσπαρι.
ἀπομνημονεύμασι. v. Ὑϊκόν.
ἐν τῷ περὶ ἱππικῆς. v. Σκιρωθῆναι.
ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. v. Εὖρις. Ποδοστράβη,
ἐν τοῖς περὶ πόρων. v. Ὀφειλή.
Zamolxis, Pythagorae ſeruus, immortalitatem animae docuit. v. Ζάμολξι, vbi et alia de illo.
Zeno, Citieus. v. Στωϊκοί.
Zeno, Myndius. v. Μορίαν.
Zenobius, grammaticus. v. Αἴδω. Ἀλάλημαι. Ἀλύσκω. Ἀντιβολῶ. Ἀπόχρη. Βέβηλα. Βέλεμνα. Οὐδείς. Σίζω.
εἰς τὸ ῥητὸν τῦ Ἀπολλωνίυ. v. Ἀήθεσσον.
Zenodotus, grammaticus. v. Ἀμφισβητεῖν. Ἀραρισμένος. Γέλαν. Γόον. Δέδοικα. Δι' ἀσπίδεος. Ἦν. Ἱδρώς. Καὶ σφέας. Κεφαλέων. Κέκλυτέ μευ. Κρίκε. Ὀψείοντες. Ῥαδαλόν. Σχές. Ὑφύφασαι. Ὦλλοι.
Zoilus, Cedranenſis, ὁ κεδρασεύς. (grammaticus) v. Ἀῶος.

VIII. *Lexica quaedam et gloſſaria Graeca inedita.*

Lexica ſine nomine auctorum diuerſi generis in bibliothecis reperiuntur, vt ſunt, quae ex bibl. publ. Pariſ. et Colbertea laudat Cangius, vnum, cui titulus: ἔρανος λέξεων; aliud: βιβλίον ἐξηγύμενον τὸ λεγόμενον λεξικὸν, ἐπιλογισμὸς λέξεων, ἐνεργειῶν τε καὶ βοτανῶν καὶ ἀσθενειῶν καὶ αὐτῶν τῶν κατὰ στοιχεῖον; aliud, (de quo paullo poſt quaedam adnotata ſunt,) συναγωγὴ λέξεων συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων βίβλων τῆς παλαιᾶς τέ φημι γραφῆς καὶ τῆς νέας, καὶ ἐκ τῆς δήπυ τῆς θύραθεν; aliud, quod inſcribitur στέφανος λέξεων; aliud lexicon grammatices περὶ τῦ τῆς γραμματικῆς λεξικῦ; aliud lexicon, ad ſchedographiam atque analyſin

ii) Sed pro Xenophonte legendum eſſe in Etymologici loco *Xenophanem*, monet *Valcken.* loco cit. pag. 195. A. idemque animaduertit, duo illa nomina etiam confuſa eſſe in ſcholiis ined. Leidenſ. ad Hom. Il. Α. verſ. 27. *Harl.*

lyſin grammaticam inſeruiens, quod incipit: *ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ λεξικοῦ καὶ τῶν ἀντιστοίχων τοῦ πρώτου σχέδους εἰς μέτρον στίχων πολιτικῶν, εἰς νόησιν γραμμάτων καὶ τέχνης ἀντιστοίχων καὶ νόησιν τῶν λέξεων.* Varia etiam et egregia lexica ſine auctorum nominibus MSta in bibl. Seguieriana ſiue *Coisliniana*, quae non modo memorat, ſed etiam ampla ex illis ſpecimina exhibet praeſtantiſſimus *Montfauconus* p. 231. ſqq. 238. 239. 469. 481. 499. 503. 602. 603.

Etiam Lexicon Graecolatinum, latina manu ſcriptum in codice decimi quinti ſaeculi et a gloſſario Graecolat. quod *H. Stephanus* edidit, diuerſum pag. 238. ſq. Herodoti vocabula pag. 484. Iuris vocabula pag. 488. Rhetorica pag. 491. *Λεξικὸν τῆς Γραμματικῆς* pag. 495. Syntacticum verborum quos caſus regant. pag. 496. 498. Vocum S. Scripturae p. 502. in Octateuchum pag. 494. in canones ſiue hymnos eccleſiaſticos pag. 495. Vocum Heſiodi pag. 502. Lycophronis pag. 494. Luciani pag. 490. Lexicon iatricum pag. 502 In carmina Gregorii Nazianzeni pag. 603. Lexicon nomicum ſiue iuridicum pag. 488. ſqq. etc. *Fabr.* [Multo plura, quae in Pariſienſi aliisque publicis bibl. exſtant, lexica atque gloſſaria MSta ſupra per totum caput XXXVIII. pag. 228. ſq. paſſim adnotauimus. Hic aliorum, quorum notitia cognita mihi eſt, codd. faciam mentionem. In *bibl. Pariſina* praeter ea reperiuntur, ſecundum cat. codd. MSstor. vol. II. in cod. MMDCXVII. et MMDCXVIII. lexica anonymorum, quibus cum complures V. ac N. T. libri exponuntur, tum ſcriptorum profanorum vocc. explicantur: in cod. MMDCX. ſex lexica in libros V. et N. teſtamenti, et explicatio quorumdam vocc. Homericorum. — in cod. MMCCCCVIII. n. 7. expoſitio quorumdam vocc. Heſiod. — in cod. CCCC. n. 13. anonymi lexic. verſibus politicis. in cod. CCCCLXIII. n. 2. lexicon S. S. e Stephano aliisque lexicographis depromtum, et nr. 2. anonymi lexic. — in cod. DCCCCXXIII et DCCCCXXIV. loci communes ex libris ſacris et ſcriptoribus eccleſiaſticis, ordine alphabetico: et in duobus ſqq. codd. eiusmodi loci communes, (ex Maximi et Antonii Meliſſae florilegio probabiliter.) — de cod. DCCCCXXXIII. nr. 2. ſiue lexico, vbi explicantur vocc. difficiliora, in S. Dionyſii ſcriptis obuia, vide ſupra p. 228. not. d. in cod. MDCCXX. n. 24. lexicon alphabeticum, cui vero initium et finis deſunt. — in cod. MMCCCXIV. n. 2. lexicon, vbi quaedam non contemnenda reperiri dicuntur. et nr. 6. lexic. botanicum. — in cod. MMDLXII. n. 14. lexicon, vt dicitur, ineditum, in quo de vocabulorum agitur diſcrimine, quae adfinem habent ſignificationem. nr. 15. lexici fragmentum, vbi variae corporis humani partes explicantur; nr. 16. lexicon, quo germana quorumdam vocc. ſignificatio indagatur; opus ineditum. — in cod. MMDCCLXII. nr. 5. lexicon, in quo illa vocc. exponuntur, quae plures habent ſignificationes: et neſcio, an plura, praeſertim recentiſſima noſtra aetate, in illa bibliotheca reperiantur. *Botanica* et chemica illius bibl. MSta indicaui ſupra, pag. 242. rhetorica etc. pag. 245. adde *Rhunken.* praef. ſaepe laudatam ad Heſych. II. pag. IV. ſqq. tum pag. XI. (vbi de lexico *Diogeniano* multus eſt) de vſu voc. *λέξις*, coll. ſupra pag. 199. not. — Multos gloſſographos graec. laudat *Villoiſon* in prolegg. in Homer. pag. 28. ſqq. — Ineditum lexicon graec. chartac. mſt. ſaec. XIV. et varia gloſſaria gr. inedita chartacea ſaec. XV. cl. *Matthaei*, Prof. Wittenberg. dono dedit electorali bibl. *Dresdenſ.* Vide etiam, quae paullo ante in indice ſcriptorum, in Etymolog. M. citatorum, v. *Lexicon*, memorantur.

Lexicon *Pariſ.* cuius mentionem Fabricius ex Cangio paullo ante mentionem fecerat, *Συναγωγὴ λέξεων, συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων βίβλων τῆς παλαιᾶς τε φημιγραφῆς* (h. e.

φημὶ γραφῆς) καὶ τῆς νέας, (h. e. *cum veteris, inquam, tum nouae dictionis*) *de Rochefort* in: Notices et Extraits des MSst. de la Bibliotheque du Roi, lûs au Comité établi par ſa Majeſté dans l' Academie Royale des I. et B. L. tom. I. Paris. 1787. mai. 4. p. 131-155. vberius deſcribit et excerpit. Rochefort putat, hoc lexicon fuiſſe fontem, ex quo hauriret Suidas, aut potius ex hoc aut communi aut ſimili fonte hauſtum et in compendium redactum videtur. Eſt quidem lexicon, ab homine quodam docto ex pluribus, quae habuit, compoſitum. Hinc modo conuenit cum Suida et Heſychio atque Etymologico M. modo diſcrepat ab illis. Magis tractat grammaticalia atque etymologica, inprimis verba philoſophica explicat copioſius, et dignum eſt, quod aut integrum edatur aut comparatum cum Suida aliisque excerpatur. Idem eſſe videtur, quod eſt in bibl. *Veneta* Marciana nr. CCLVII. (Catal. codd. gr. p. 257.) in quo cod. Veneto ſubſequuntur quoque *Pſelli* verſus quidam politici, ἑρμηνεύοντες λέξεις, et alia de nominibus, nec non *Sophiani* de ſyntaxi et *Philoponi* de dictione opuſcula. — Tum idem lexicon, ſeu eadem συναγωγὴ eſt in codice L. plut. 57. bibl. Laurent. Medic. v. *Bandini* cat. codd. gr. etc. II. col. 431. et in bibl. *Coislin.* cod. CLXXVIII. v. *Montf.* bibl. Coislin. p. 238. — adde quae paullo poſt de lexico *Maximi* dicta ſunt. — In cod. CXXXIII. nr. 18. *Vindobon* bibl. eſt lexic. gr. cuius quidem prima littera, τὸ ἄλφα, deeſt, ſed quod *Lambec.* in comment. de bibl. Caeſ. vol. VII. col. 532. dignum habet, quocum Heſychii, Suidae et Phauorini lexica gr. vt et Etymolog. M. diligenter conferantur. Subſequuntur nr. XIX. lexicon bibl. gr. nr. 20. interpretatio hebraicorum nominum et vocc. in S. S. occurrentium, ordine alphab. nr. XXI. alphabetum Hebraeorum cum expoſitione gr. adde *Neſſelii* cat. codd. caeſar. part. IV. p. 90. cod. CLVIII. p. 100. cod. CLXXVIII. nr. 18. p. 113. cod. CCV. p. 142. cod. CCLXXXIV. nr. 4. p. 155. cod. CCCXXI. CCCXXII. etc. anon. orthogr. L. Gr. ſecundum alph. *Lambec.* V. p. 531. n. XXII. fragm. gloſſarii, ib. V. part. II. col. 360. cod. XLIII. Lexicon in Dionys. Areop. *Lambec.* III. 195. In codd. bibl. *Auguſtanae* Vindel. dictionariolum alphabeticum et lexicon de ſpiritibus ex Tryphone aliisque, teſte Reiſero in cat. pag. 25. et 64. — In bibl. regia *Neapolitana* ſunt ſeptem lexica MSta. v. ſupra in vol. V. indic. codd. v. Lexicon. — Secundum Tomaſinum in bibliothecis *Patauinis* msstis pag. 21. eſt in bibl. S. Ioann. in Viridario lex. graecum anonymi, ſimile quidem edito, (et paullo inferius in notitia lexicorum editorum memorato,) Io. Caſtroni Placentini, ſed copioſius. (v. not. adſcriptam.) ibidem *Io. Caſtroni Placent.* vocabularium gr. latinum Mst. citatur. — In bibl. Harleiana, cod. MMMMMDCCXCII. lexic. graeco-lat. et lat. graecum. — In bibl. *Mediolanenſi* Ambroſiana ſunt, teſte *Montf.* in diario ital. p. 18. et 19. in pluribus codd. lexica Cyrilli, Moſchopuli amplum, anonymorum tria, et lexic. poeticum, atque in alio λέξεις Σαρακηνικαὶ ordine alphab. pag. 408. memoratur lexic. graeco-latin. membran. cod. *Bonon.* coenobii canonicor. regular. S. Saluatoris. Diction. gr. lat. in bibl. *Veneta* S. Michaelis. v. *Mittarelli* catal. codd. pag. 324. fin. — Gloſſarium ſ. ἰδιά τινα πόλεων (Athenienſium, Argiuorum, Aetolorum Siculorum aliorumque,) in cod. CCCIV. nr. XI. *Naniano*; et auctor catalogi *Nan.* codd. gr. pag. 510. dedit haud ſpernendum ſpecimen; pag. autem 491-497. multo longiora excerpta e cod. 294. at mutilo ab initio. In eodem cod. nr. III. ſunt λέξεις ἐκ τῆς Ἡσιόδου βίβλου. In fine autem poſtremae paginae (vt ait editor pag. 496.) ſcriptus eſt titulus operis, quod ſcriptum erat in aliis, quae nunc deſiderantur, paginis: τοῦ μακαριωτάτου — — Κυροῦ ΜΙΧΑΗ᾽Λ ΤΟΥ˜ ΨΈΛΛΟΥ˜ στίχοι πολιτικοὶ πρὸς τὸν βασιλέα Κύριν Κωνσταντῖνον τὸν μονόμαχον etc,

etc. — In alio codice *Naniano* CCCIII.*(conf. ſupra, p. 229.) eſt 1) Lexicon, ex quo auctor catalogi pag. 506. ſq. plures excerpſit particulas, 2-9) Lexica in aliquot V. et N. libros. 10.) alphabetum Hebraeorum, graecis et hebraicis litteris, addita cuiusque nominis ſignificatione. Sequuntur nomina menſium Aegyptiorum, Macedonum, Atticorum et Hebraicorum. — In bibl. *Escorial.* ſunt duo lexica, teſte *Plüero* in itinerar. etc. pag. 194. — In bibl. *Heidelberg.* (teſte Sylburgio in cat. n. LXXVII.) fuit quondam lex. herbarium; eiusmodi generis lex. herbar. per ſynonyma, nr. CXCIX. — nr. CXIII. lexicon ἀνεπίγραφον, quod habet oratoria et poetica: nr. CXCIV. lexicon graeco-latinum nec vetus, nec ſatis accuratum, in multis tamen non ſpernendum. nr. CXCV. lex. latino graec. aduerbiorum, et lex. *Cyrilli* breue admodum, et plura forſan, ſed num adhuc ſuperſint, equidem neſcio. Hic adiiciam quorumdam deperditorum notitiam.

De *gloſſario laconico* late eruditeque diſputat *Valken.* ad Theocriti Adoniazus. p. 293. ſeqq. Omnium antiquiſſimi Γλωσσογράφοι fuerunt *Simmias Rhodius* et *Ariſtophanes Byzantius, ſub Ptolemaeo Philadelpho* clarus. *Ariſtophanis* tamen gloſſarium laconicum a nullo grammaticorum, quorum ad nos ſcripta peruenerunt, neque ab Athenaeo lectum fuiſſe, ſuſpicatur Valckenaer. Sed de gloſſariis gloſſisque ſupra in cap. 36. etc. copioſius eſt diſputatum.

Pamphilus, ſcripſit copioſiſſimum lexicon, libris conſtans XCIV. vel XCV. ex quo multa nobis excerpſit Athenaeus. Ille in ſuum lexicon gloſſarium lacon. recepiſſe videtur Valkenario. Is quidem recepit gloſſarium *creticum*, ab *Hermonacte* ſcriptum, item *italicum Diodori* et *Heracleonis*, vti Valcken. corrigit Athenaei locum III. pag. 111. et plura de *Pamphilo* adnotat. conf. ſupra pag. 192. §. XIV. *Harl.*

Gloſſarium haud contemnendum, quod olim fuit Petri Francii, ab eo tempore peruenit ad doctisſimum Hemſterhuſium, vt ipſe teſtatur pag. 1355. ad Pollucem. *Fabr.*

[*Archelai* lexicon ſacrae artis, eſt in bibl. *Guelfertina*, e cod. Mazarin. deſcriptum; v. *Montfauc.* bibl. bibliothecar. msst. nr. 199. *Harl.*

Ex *Apollonii*, ſophiſtae, Lexico Homerico ampla excerpta e codice Coislinano promit laudatus Montfauconus pag. 457-465. *Fabr.* Editum eſt a Villoiſonio, dein a Tollio. v. ſupra vol. I. pag. 505. ſqq. *Harl.*

Arſenii Lexicon msst. in bibl. Caeſarea. Vide Neſſelium parte IV. pag. 74. *Fabr.*

[*S. Athanaſii*, Alexandrini archiepiſcopi, lexicon, (cuius quidem auctoris fertur,) eſt in bibl. publ. Pariſina, cod. MMDCXVII. qui plura continet lexica. v. catal. codd. Paris. II. pag. 528. *Harl.*

Lexicon *Cyrilli*, diuerſum a gloſſario edito graecolatino, ſaepius laudatur a Meurſio in gloſſario graeco, et a Cangio, qui optimae notae [*] codicibus, Regio et Colbertino, vſus eſt. Exſtat etiam in Vaticana, in quam ex Palatina eſt translatum, nec non in Medicea, in Gottorpienſi, in Bremenſi etc. [kk]) λεξικὸν τῦ ἁγίυ Κυρίλλυ κατὰ ςοιχεῖον. In aliis Κυρίλλυ Ἀλεξαν-

[kk]) De cod. *Bremenſi* v. *Io. Chriſt. Biel* in praef. 1740. 4. idem in notis ſelectioribus in Heſychium, ad exercitationem de lignis ex Libano, Brunsuici editioni, a Io. Alberti curatae, inſertis, plurimam partem

Ἀλεξανδρείας. Fortaſſe Cyrilli nomen etiam reponendum in cod. *Coisliniano*, de quo *Montfauconus* p. 226. vbi memorat duo folia ex lexico archiepiſcopi Alexandrini. *Cyrilli* lexicon iterum memorat pag. 603. Vtrumque diuerſum eſt a lexico ſatis ſpiſſo, quod habeo MS. ante annos quingentos fugientibus paſſim litteris exaratum in membrana, quod inſcribitur Κυρίλλȣ ἀρχιεπισκόπȣ. Cyrilli lexico gloſſae biblicae in codice Colbertino ſubiectae leguntur, quarum auctorem non Cyrillum, ſed Origenem putabat eſſe Iſ. Voſſius, licet et his Cyrilli nomen praefigatur. Salmaſius pag. 75. ad Tertull. de pallio adfert locum e Baſilii, presb. ſcholiis in Naz. qui totidem verbis in Cyrilli lexico legitur.

Doſithei gloſſas citat Iſ. Voſſius ad Catullum pag. 97. etc. [conf. ſupra in cat. grammat. gr. h. v.]

Eudemi Εὐδήμȣ ῥήτορος περὶ λέξεων ῥητορικῶν. Cod. Pariſ. MMDCCLVII. [cod. MMDCXXXV. vid. catal. II. pag. 531.) et in bibl. Medicea ll) ac Caeſarea Vindobonenſi. Citatur a Cangio in gloſſar. Pricaeo ad 1. Timoth. III. 3. Küſtero ad Suidam etc. vide quae dixi ſupra, de Suida IV. init. indic. ſcriptorum, a Suida laudatorum.

Conſtantini

partem ex Cyrillo Bremenſi deſumſit, obſeruante *Kulenkampio* in ſpecimine emendatt. et obſeruatt. in Etymolog. M. pag. 9. ſq. cui tamen, auctorem huius lexici eſſe *Cyrillum*, minime videtur probabile. Titulus vero Κυρίλλȣ εἰς τὰς ἀπορουμένας λέξεις τῆς θείας γραφῆς non ſoluto ab altera, eaque longe recentiore manu eſt additus, ſed etiam, quum praeter vocc. ſcripturae ſacrae plurima etiam ex profanis auctoribus graecis in illo explicentur, minime conuenit huic gloſſario. — In codd. *Pariſ.* bibl. publicae *Cyrilli* lexicon frequenter occurrit, vt in cod. MMDCX. nr. 2. *Cyrilli* lexicon et nr. 11. idem in epitomen contractum: in codd. MMDCXVIII. MMDCXIX. MMDCXX. MMDCLV. MMDCLVI. MMDCLXXII. lexicon illi tributum. — *Caietanus Marini*, arch. Vaticano praefectus, poſſidet codicem membran., qui *Cyrilli*, Stephani, Theodori aliorumque gloſſas continet, saec. X. at mendoſe ſcriptum. Atque Cyrillum Marinium Bremenſi interdum pleniorem, interdum inferiorem eſſe ait *Schow*, (qui eo vſus, multa ex eo loca in notis citat,) in praefat. ad Heſychii lexicon e cod. Marciano reſtitutum, pag. XIX. ſeq. eiusque diuerſitatis cauſſam eſſe pronuntiat, quod codicum archetypa diuerſis additamentis in margine adaucta fuerint et interpolata. — *Florentiae* in bibl. Medic. in cod. XLII. plut. LVII. (in quo cod. ſunt plura lexica argumenti diuerſi a variis concinnata, in his *Theodoſii* cuiusdam monachi grammatici lexicon vocc. quae inueniuntur in tropariis,) in cod. forſan XLVIII. initio mutilo; diſerte vero in cod. XXX. plut. 58. cod. XVI. et cod. XLIX. (cui alia collectio, *Ptolemaei* λέξεις, eſt fere vnicuique litterae poſt Cyrilli vocc. adiecta,) plut. 59. Κυρίλλȣ — λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον. v. *Bandin.* catal. gr. II. pag. 418. 427 et 476. vbi vltimum cod. a Fabricio innui, ille opinatur, it. pag. 528. 578. ſeq. Idem *Bandin.* p. 570. memorat cod. XVIII. plut. 59. in quo nr. III. eſt συναγωγὴ λέξεων ex diuerſis libris V. et N. T. nec non profanorum auctorum concinnata, ordine litterarum, quod is lexicon habet, quod ſub Cyrilli nomine vulgo circumfertur, quamuis principio et fine ab aliis differre videatur. — Inter codd. gr. *Nanianos*, cod. CCCI. v. catal. pag. 504. ſq. — Eſt quoque in cod. *Escorial.* et cod. quondam *Heidelberg.* n. CXCV. — In cod. *Leidenſi* inter codd. Voſſianos Cyrilli vocabularium v. catal. bibl. Leid. pag. 398. nr. 63. (vbi quoque pag. 343. nr. 65. citatur inter codd. Scaligerianos lexicon graeco-latinum; pag. autem 400 ſq. nr. 6. eſt lexicon Hippocraticum, tum fragmentum dictionarii graeci, item ex *Dionyſii Thracis* lexico msto.) pag. 402. nr. 7. inter codd. Voſſian. Lexicon eſt notandum *Cyrilli* compoſitum παρὰ τȣ̃ Κυρȣ̃ ἈΝΤΩΝΙΟΥ τȣ̃ φιλοσόφȣ. — *Vindobonae* in bibl. Caeſarea teſte *Neſſelio* in cat. IV. pag. 131. in cod. CCXLIV. Cyrilli lexicon. adde notitiam, initio huius paragraphi datam, et ſupra, pag. 228. not *b.* pag. 229 et 230. not. *e.* fin.)

Ioannis, presbyteri *Damaſceni*, lexicon etymologicum. v. ſupra §. VI. et infra in cap. de Damaſceno. *Harl.*

ll) v. *Bandin.* cat. cod. gr. II. pag. 569. *Harl.*

Digitized by Google

Conſtantini Harmenopuli Lexicon *περιέχον τὰ πολυώνυμα τῶν ῥημάτων* MSt. in bibl. Caeſarea. Vide Neſſelium parte IV. pag. 120. *Fabr.* conf. ſupra, inter grammaticos ineditos v. *Harmenopuli* lexic. pag. 343. ſq. plura dabimus infra lib. V. cap. 42. vol. X. pag. 279. ed. veter. Hoc loco tantum pronocamus ad *Lambecii* comment. de cod. CCLIII. Vindobon. et ad notam Kollarii ſubiectam pag. 349. ſqq. et ad catal. codd. gr. *Venet.* Marcian. pag. 311. cod. DXCV. Eſt quoque inter codd. *Eſcorial.* De aliis lexicis iuridicis vide ſupra pag. 231. ſqq. *Harl*

Iuſtiniani Magni lexicon Ant. Verderio et aliis memoratum, nullum eſt. Vide Lambecium lib. 1. pag. 149. 150.

[*Ioannes Monachus.* Huic quidem *lexicon peramplum*, quod eſt in cod. *Veneto* bibl. Dominicanorum SS. Io. et Paulli, adſcribitur: initio enim libri haec leguntur; Ἰωάννȣ τȣ̃ Μοναχȣ̃ ὡς ἐγὼ νομίζω, i. e. *Ioannis Monachi*, *vt arbitror*, teſte *Montfaucon* in diario italico pag. 48. *Harl.*]

Man. Moſchopuli lexicon in Philoſtrati imagines, MS. in bibl. Coisliniana. Vide Montfauconum p. 515. *Fabr.* Vide ſupra, inter grammaticos editos §. IV. p. 323. ſq. Codd. quondam fuerunt in bibl. *Heidelberg.* nr. 238. et 358. cat. Sylburg. add. ſupra, in vol. V. pag. 543. ſqq. in notitia codd. Philoſtrati. *Harl.*

Maximi dictionarium in bibl. Medicea. Futile dicitur Ioſepho Scaligero, et in quo vix quicquam bonae frugis contineatur p. 464. Epiſt. *Fabr.* In bibl. *Medicea* eſt ſecundum *Bandini* cat. codd. gr. I. p. 16. ſq. cod. VII. plut. V. atque plura de eo adnotat Bandin. quo quidem animaduertente *Guil. Langius* in indice Mediceae bibl. id *S. Maximo* adtribuit. Contra in calce a codicis ſcriba adnotatum: deſcriptum eſſe hunc librum ab exemplari, valde quidem mendoſo, vetuſto tamen; anctorem vero et collectorem operis inſcriptione nullius mentionem faciente, cognoſcere non licuiſſe: at in prima pagina ſcriptum fuiſſe rubris et nigris maioribus litteris, *Antonii*; cuius vero et vnde et quo tempore nihil omnino. „Codicem, denique ait, locupletem et diuinis dictionibus, colere et amplecti conuenit: auctorem vero ipſius, qui velit, inquirat. „ Idem *Bandin.* ſcribit, ſe multa offendiſſe, quae docta, exquiſita pulcraque eſſent, et haec facile nonnulla lenia, friuola et inepta ſuo nitore defendere; veterum autem auctorum, editorum ac deperditorum ſaepe fieri mentionem, eorumque et ceterorum multa exponi. Praeter ea memorat, illud exſtare in multis bibliothecis, praecipue in *Monacenſi* electoris Bauariae et *Dresdenſi*, in cuius codice collectorem adpellari *Georgium Hiromonachum*, qui hoc opus ex Suida excerpſerit. Quando autem addit, multa de hoc lexico egregia proferre *Montefalconium* in bibl. Coislin. pag. 238. videndum eſt, cui fas erit comparare et inquirere, num ſit idem, an diuerſum? Nam Coislinian. exemplar ſimile eſſe videtur ei lexico, de quo paullo ante ab initio huius paragraphi et ipſe Fabricius ex Cangio titulum adtulit, et ego ex notitia Rocheforti plura adnotaui. Neque idem eſſe videtur, (vti Bandin. opinatur,) quod in cod. *Marciano* Veneto CCCCXCII. ſeruatur. Inſcriptio quidem vtriusque codicis differt. — In cod. XXXVII. plut. IX. bibl. Medic. idem eſſe lexicon, ſed inſcriptum: *ἐκ διαφόρων λέξεων συντεθεῖσα κατὰ ςοιχεῖον παρὰ τȣ̃ ἁγίȣ* ΜΑΞΙΜΟΥ, ſcribit *Bandin.* tom. I. pag. 436. et plura de illius virtutibus atque interpolationibus aliorum differit. Adfirmat vero, Maximum ceteris et adcuratiorem eſſe et vberiorem

riorem in definiendis vocc. minusque ineptire. Alii igitur videant, num Scaligeri, an Bandini iudicium ſit aequius. *Harl.*

Nicomedis, iatroſophiſtae, lexicon ex codice Pariſ. MMCXLVII. laudat Cangius.

[*Orionis* lexicon. v. ſupra §. VII. inter Etymologica gr. inedita h. v. et p. 347. inter grammaticos ineditos, tum in catalogo grammaticorum graecorum h. v. Burmann. ad Valeſii emendatt. pag. 153. et 233. *Harl.*]

Oſiridis lexicon chemicum laudatum Salmaſio ad Solin. vide quae dixi lib. IV. c. 36. pag. 581.

Philemonis λεξικὸν τεχνολογικὸν ex codice Colbertino MCCLXVI. *Fabr.* [In catal. codd. gr. *Paris.* nr. MMDCXVI. v. ſupra pag. 169. not. K. et pag. 244.

Philoxeni, (vti opinantur quidam,) gloſſae ad gloſſarium vtile graeco-latinum, in cod. Pariſ. MMDCXXVII. v. catal. codd. gr. II. pag. 530. conf. paullo poſt, de gloſſario graeco, ab Henr. Stephano edito. — De *Photii* lexico v. ſupra §. VII. in notitia Etymologicor. graec. deperditorum. *Harl.*]

Ex *Phrynichi* Arabii σοφιστικῇ προπαρασκευῇ excerpta ex cod. Coisliniano dat *Montfauconus* p. 465-469. De hoc Phrynicho dictum a me volumine hoc p. 175. ſqq. et 178. ſqq.

[P] Lexicon *Stephani*, grammatici, ex quo loca plura leguntur in gloſſario graeco Meurſii. Hic eſt Stephanus ille antiquus gloſſographus, de cuius expoſitione vocum τῶν ἐνδιαθέτων γραφῶν inedita dixi lib. IV. cap. 38. ſupra pag. 228.

Theodori Prodromi Lexicon citat Meurſius in gloſſario graeco aliquot locis. [conf. ſupra, pag. 350.]

Theophylacti lexicographi mentio in dictionario inedito *Coislinianae* bibl. apud Montfauconum pag. 239.

Timaei, ſophiſtae, Lexicon Platonicum in bibl. Coisliniana. Vide dicta in hoc vol. pag. 243. not.

Io. Zonarae Lexicon fuit olim apud H. Stephanum, a cuius genero, Caſaubono vſum illius ſibi expetit Ioſephus Scaliger in epiſtolis. Meminit etiam illius Ant. Poſſevinus in adparatu ſacro, et aliquot illud exhibent codices MSti Caeſareae bibl. *Fabr.* Teſte *Neſſelio* in parte IV. catal. codd. pag. 24. cod. XXXII. pag. 89. cod. CLIV. pag. 155. cod. CCCXXII. in quorum poſtremo eſt quoque lexicon *orthographicum.* — Inter codd. Voſſianos bibl. *Leidenſ.* excerptum ex *Io. Zonarae* lexico MSt. quod in Sambuci fuit bibl. de verbis Xenophonteis; v. catal. bibl. Leid. pag. 401. nr. 1. Locum ex eo citat *Ruhnken* ad Xenoph. M. S. II. 2. 14. pag. 229. ed. Erneſti. Zonarae autem lexicon partim ſaltem deſcriptum fuiſſe a Suida, obſeruauit *Valcken.* ad Theocriti Adoniaz. pag. 297. C.

Montf. in diario ital. pag. 368. memorat cod. monaſterii Camaldulens. *Florentiae*, in quo eſt gloſſarium graeco-latin. in cuius fronte legitur epiſtola *Franc. Philelphi*, a quo illud congeſtum eſſe videtur. Sed hactenus. *Harl.*

De

Digitized by Google

De GLOSSARIIS antiquis, ab H. Stephano primum editis, et deinde a Bonau. Vulcanio et Carolo Labbeo recenſitis mm).

Carolus du Freſne nn) *praefatione ad gloſſaria, a Labbeo digeſta:*

Henricus Stephanus, vir in vtraque lingua admodum verſatus, quod eius editi libri palam oſtendunt, publicato ſub an. MDLXXII. Linguae Graecae, ſeu, vt verius dicam, omnis litteraturae reconditioris Theſauro, cui ille tot annos, poſt paternos conatus, inſudarat, (nam patrem, Robertum, idem in graecis, quod antea in latinis, adgreſſum fuiſſe, profitetur alicubi idem Henricus oo), anno conſequenti pp) bina edidit Gloſſaria, *Latinum-graecum* alterum, alterum *Graeco-Latinum*, e ſitu, vt praefert libri titulus, vetuſtatis eruta, quae Theſauro Graecae Linguae quodammodo adſuerentur, et Supplementi vicem praeberent. At licet, ex quibus ea depromſerat bibliothecis, non indicauerit, conſtat tamen ex eiusce aeui ſcriptoribus, Gloſſarium *Latino Graecum* inuentum primo fuiſſe a Petro Daniele, IC. Aurelianenſi, cui Seruium, Querolum, aliosque non minoris momenti MSS. codices debent, quotquot ſunt eruditi, qui Adriano Turnebo illud primum communicauit, ille [?] vero Iac. Cuiacio, vt ipſemet agnoſcit Cuiacius qq): *Veteres Gloſſae*, inquit, *quae a doctiſſimo Turnebo ad me peruenerunt, beneficio eiusdem Danielis, a quo Turnebus acceperat, vt idem in aduerſariis ſuis retulit, etc.* Sed et Ioſephus Scaliger illud etiam tum vidit, vt ſcribit auctor Scaligerianorum, ex quibus notas in Varronem, Feſtum et alios ſcriptores non ſemel colluſtrauit: *B. Germani Gloſſae ſunt inuentae a Petro Daniele, qui primum eas monſtrauit Cuiacio: ſecundus ab eo vidit Scaliger, poſt Turnebus.* Vbi *B. Germani Gloſſae* dicuntur, quod ex bibl. monaſterii S. Germani Pariſ. primo erutae ſint, quod teſtatur non vno loco Briſſonius lib. de Verborum ſignificatione, 2. editionis.

Quum igitur Gloſſae illae virorum doctorum manibus exinde tererentur, ad Henricum Stephanum tandem peruenere, a quo editae ſunt cum aliis Gloſſariis. Elapſis deinde annis aliquot, *Bonauentura Vulcanius*, Brugenſis, litterarum graecarum in Academia Leidenſi profeſſor, vir libris ſcriptis alias clarus, eadem, quae Stephanus Gloſſaria rurſum typis mandauit, anno ſcilicet MDC. rr) ac Gloſſis quidem latino-graecis *Philoxeni*, tamquam earum auctoris, nomen praepoſuit, licet in Henrici Stephani editione nulla Philoxeni iſtius mentio occurrat, tametſi fatendum, a viris doctis paſſim laudari ea adpellatione.

mm) In bibl. publ. *Weimar.* cuſtodiuntur obſſ. ad vetera gloſſaria prelo paratae. *Rutgerſii* notae ad gloſſarium graecum, (quod idem ille e vetuſta ſatis membrana deſcripſerat,) editae ſunt in Obſſ. miſc. crit. tom. IX. pag. 140-142. — In cod. *Matrit.* VII. eſt gloſſarium graeco-latinum, litterarum ordine digeſtum, et manu *Io. Theſſali Scutariotae* a. 1470. ſcriptum: quod *Iriarte* in cat. codd. gr. pag. 24. omnino diuerſum eſſe, ait, ab iis, quae Stephanus, Vulcanius et Labbeus ediderunt. *Harl.*

nn) *Carolum du Freſne* ſiue *Cangium* auctorem eſſe illius praefationis, teſtatur *Menagius* t. II. anti Bailleti pag. 18.

oo) In praef. ad Ciceronian. Lexicon.

pp) 1573. in fol. addito amplo de Atticae linguae ſeu dialecti idiomatis commentario.

qq) L. 10. obſ. cap. 34.

rr) Lugd. Bat. in fol. Titulus operis eſt: *Theſaurus vtriusque linguae, h. e.* Philoxeni *aliorumque veterum authorum gloſſaria Latino-Graeca et Graecolatina etc.* Vide infra pag. 59. [639.]

Digitized by Google

Quod vero Vulcanium et alios impulit, vt eas Philoxeno adſcriberent, diſtichon illud fuit, quod in MS. earundem codice legi adſerunt ss):

> Τοῦτο δῶρον τῇ σοφῇ γερουσίᾳ
> Ὕπατος ὑπάρχων προσφέρω Φιλόξενος.

Verum neſciebant viri docti, hoſce duos verſiculos inſcriptos legi Diptycho Conſulari Compendienſi, cuius ectypon dedit *Sirmondus* in notis ad Sidonium tt), et ex eo *Alexander Vuilthemius* in Diptychis, Leodienſi et Bituricenſi. Atque ita dubitandi ſupereſt locus, an Gloſſarum *Philoxenus* ille Conſul uu) auctor fuerit, licet ante Iuſtiniani aeuum compactas fuiſſe plerique ex eruditioribus exiſtiment, atque [?] in his *Ludouicus Carrio* vv), qui haec ſcribit: *E veteribus Gloſſis, quas Iuſtiniani imperio ſuperiores eſſe alias oſtendetur, et quarum apud me magna eſt auctoritas.* Et Salmaſius ww); *Gloſſae Philoxeni, quae ante Ius Iuſtinianeum fuerunt compilatae, et multa habent ex libris Iuriſconſultorum, quorum ſcripta in Iure Iuſtiniani condendo adhibuit Tribonianus.* Et ſane ſi earum auctor fuit Philoxenus, paullo ante Iuſtinianum compactas fuiſſe conſtiterit, cum Philoxenus, de quo ſunt hi, quos retulimus, verſus, Conſul fuerit an. DXXV. ſub Iuſtino Seniore, hoc eſt biennio fere, antequam Iuſtinianus imperium capeſſeret. Sed et non defuere, qui Gloſſarium iſtud *Philoxeno* adſcriberent, cuius librum περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου laudat alicubi Euſtathius xx), ſiue ille idem fuerit cum Conſule, ſeu alius ab eo. Vtcumque ſit de Gloſſarum Latino-Graecarum auctore, eiusmodi ſunt, vt a viro doctiſſimo confectas in confeſſo ſit. *Legi,* inquit Adrianus Turnebus yy), *in bilingui Vocabulario perquam vetere quaedam, quae admonitione digna credidi, et in apertum proferenda duxi, cum eum librum ſibi videatur vir vtraque lingua doctus paraſſe.* Et Ioſephus Scaliger zz): *Gloſſarium illud non ſatis laudatum, et quod magiſtellorum manibus teri non debet, ſed tantum a doctioribus nocte et die verſari.* Salmaſius a); *Gloſſae, quas pro incomparabilibus habent quidam.* Sed et ab illo *optimarum Gloſſarum* b) adpellatione paſſim donantur. Denique Ioannes Meurſius c): *Gloſſarium illud ab Henrico Stephano viro doctiſſimo ante annos aliquot editum. Theſaurus magnus antiquitatis, magnus mendarum etc.* Sed et hoc addam ex eiusdem H. Ste-

ss) Vid. ſupra in catalog. grammaticor. graec. voc. *Philoxenus. Harl.*

tt) Ad lib. 8. epiſt. 5.

uu) Fuit ſane Philoxenus quidam alius Cytherius vel Alexandrinus Stephano, Euſtathio, Etymologo aliisque laudatus, quem Romae rhetoricam docuiſſe Suidas teſtatur, qui ſcripſerat inter alia περὶ γλωσσῶν libros V. et περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν, cuius operis epitomen compoſuit *Aelius Serenus*, Athenienſis grammaticus. Sed nec illi Philoxeno gloſſarium iſtud certo tribuendum conſtat, cuius auctor fortaſſe fuit aliquis ex grammaticis CPolitanis, quales vtraque lingua eruditi floruerunt etiam Iuſtiniani aeuo, vt Priſcianus et alii. Vide *Cangii* praefat. ad Gloſſar. Lat. §. 41. pag. 35.

vv) Lib. 3. Ant. Lect. c. 4. in tomo III. Lampadis artium Gruter. pag. 61.

ww) De Modo vſur. pag. 703.

xx) Ὀδ. η.

yy) L. 27. Aduerſar. c. 15. Vide eundem l. 18. c. 28. l. 19. c. 2. l. 20. c. 6. 29. 30. 36. l. 21. c. 1. l. 27. c. 10.

zz) In Notis ad Feſt. in Ambactus.

a) De Modo vſur. pag. 568.

b) *Salmaſ.* ad Hiſt. Aug.

c) In Exercit. Crit. part. 2. l. 4. cap. 15. Miſc. animaduerſ. pag. 220.

Digitized by Google

H. Stephani praefatione ad Theſaurum linguae graecae [d]), [P] *multo ditiorem fuiſſe olim Linguam Latinam et multo etiam plura eius vocabula, quam putemus, nobis periiſſe*, oſtendere vetera iſta Gloſſaria.

Vnde porro Gloſſarium Graeco-Latinum depromſerit Henricus Stephanus, neque pariter ille aperuit, contentus, obſeruaſſe *in calce quorumdam Cyrilli ſcriptorum inuentum*, vnde a quibusdam ſub eiusdem *Cyrilli*, quicumque ille fuerit, nomine laudatur. Illud conſtat, aliud fuiſſe ac diuerſum ab eo [e]), quod in bibl. monaſterii S. Germani Pratenſis hodie adſeruatur, vetuſtate ſua commendandum, tametſi, [P] vt pleraque eiusce ſcriptionis generis, mendis haud careat. Codex enim in membranis ſat eleganter ſcriptus Caroli Calui aeuum praefert: quod vel inde colligere eſt, quod poſt Gloſſarium et Priſciani voces graecas, latine explicatas, legantur aliquot Exercitationes grammaticales graeco-latinae, ſat male digeſtae, et a viro, qui linguae graecae elementa vix adtigerat, compoſitae, et a neſcio quo *Martino* διδασκάλῳ deſcriptae, (nam et is nomen ſuum prodit,) vbi et aliquot verſus graeci, ſat inconditi, tum a Ioanne Scoto Erigena, tum ab ipſo Martino in

d) Pag. 16. *Deſiderius Heraldus*, qui multa huius gloſſarii emendat et illuſtrat libro I. Aduerſariorum (editorum Pariſ. 1599. 8.) *Qui vetus gloſſarium, ab H. Stephano excuſum, ſcripſit, doctus fuit. Sed multa in eo perperam a librariis ſcripta, perperam intellecta.* Bonau. Vulcanius notat, maximam ex illo fieri poſſe ad graecam et latinam linguam lectiſſimorum et rariſſimorum vocabulorum acceſſionem. Sunt tamen non pauca in hoc etiam petita e triuio, et *quae pueris etiam promtum eſt occurrere paruis*, vt verbis vtar Terentiani Mauri: ſed multa viciſſim praeclara, fateor, et vix alibi obuia, quaedam etiam antiquati et obſoleti vſus, alia recens inducta, vt patebit vel conſulenti farraginem vocum inſolentiorum ex hoc maxime gloſſario, collectam a *Iano Laurenbergio*, et ad calcem antiquarii eiusdem, velut in ſupplementum ſubiunctam, Lugd. 1622. 4. *Franciſci Guieti* obſeruationes ineditas ad hoc gloſſarium memorat Antonius Periander in eius vita.

e) Aliud viſum erat eidem Cangio pag. 35. praefat. ad gloſſar. latin. n. 41. *Seruatur etiamnum in bibliotheca monaſterii S. Germani Pariſienſis, vnde ea olim depromſerat Henricus Stephanus, vetus Codex, alter ſub Carolo Caluo, rege, vncialibus litteris a quodam Martino ſat male deſcriptus, in quo horum alterum, Graecolatinum ſcilicet gloſſarium, continetur: qui quidem Codex mendis licet vbique ſcateat, non modicum tamen conferre poteſt ad emendandum illud, quod editum eſt. Fuit ille Eccleſiae olim Laudunenſis, vt ex hac epigraphe colligitur:* Hunc librum dederat Bernardus et Adalelmus Deo et S. Mariae, Laudunenſis Eccleſiae: ſi quis abſtulerit, offenſionem Dei et S. Mariae incurrat. *Sed quod obſeruandum, gloſſario praefigitur epiſtola, neſcio, an collectoris vel auctoris, quam hic deſcribere viſum eſt, vt cuiuis liceat de ea iudicium ferre:* Dilectiſſimo Abbati S. M. fideliſſimus amicus veram in Chriſto ſalutem: Lectis epiſtolae veſtrae literis, amantiſſime Abba, per quas me ſuper quibusdam quaeſtiunculis conſulere voluiſtis, animaduerti diligentiam efficacis ingenii veſtri nequaquam rerum temporalium tumultibus ſuccumbere, ſed ſcripturarum meditationibus laudabiliter inhaerere. Atque idcirco dignum eſt, vt pie pulſanti aperiam, imo ipſe per me pandere dignetur, in quo ſunt omnes theſauri ſapientiae abſconditi: qui aperit et nemo claudit, claudit et nemo aperit: ſplendor eſt lucis aeternae et ſpeculum ſine macula. Accipite igitur ἐρωτήσεων veſtrarum ſolutiones, quas de Graecorum fontibus haurire ſtuduimus, et vobis legendas ſine praeiudicio altioris forte interpretationis transſcripſimus. *Quae quidem Epiſtola fortaſſe ſcripta fuerit* Smaragdo, *S. Michaëlis ad Moſam Abbati, qui vixit Anno DCCCXX. cuius nomen vel dignitas hiſce literis SM. deſignetur.* Haec Cangius, vir eruditiſſimus, qui in eo fallitur, quod ex hoc codice putat H. Stephanum gloſſarii iſtius editionem paraſſe: ipſe enim Stephanus teſtatur, ſe illud reperiſſe ſubiunctum ſcriptis Cyrilli. Ceterum Codicem Sangermanenſem iam diu non amplius exſtare in illa bibl. ſed ſubreptum eſſe ab aliquo improbo, queritur *Montfauconus* pag. 42. palaeographiae graecae, editae A. 1708.

Digitized by Google

Caroli Calui, Ermintrudis, vxoris, et Hincmari *f*) laudem deſcribuntur: ſed alia, vt videre eſt, manu, quam qua Gloſſae exaratae ſunt, adeo, vt par ſit, exiſtimare, Gloſſas aliquanto antea tempore deſcriptas. In eo vero cod. Graeca in Gloſſis, litteris vncialibus deſcribuntur ac proinde nullis adpoſitis accentibus, cuiusmodi fuiſſe exemplar, quo vſus eſt Henr. Stephanus, veroſimile eſt *g*), quum in vocibus, quarum apud illum fides ſubleſta erat, hos omiſerit. Duplex porro in eodem cod. deſcribitur Graecum Alphabetum, alterum, vt dixi, litteris vncialibus; alterum, vt ibi adnotatur, *longa manu* id eſt litera vulgari, in quo paululum a noſtra differunt, α, β, ϑ, λ, et φ. Gloſſis praefigitur epiſtola, quae deſcripta legitur *h*) in praefatione, Gloſſario, ad Scriptores mediae et infimae [P] Latinitatis nuper edito, praefixa, ſeu is reuera auctor fuerit, ſeu deſcriptor. Gloſſario vero, ordine litterarum exacto, ſubiunguntur voces latinae, quae alio, quam eae, genere *i*) graece explicantur. Has ex eo cod. deſcribere *k*) viſum eſt, tum quod ſint eiusdem manus ac characteris, et quaedam ex iis occurrant, de quibus ſilent Gloſſae; tum quod, etſi complures ibi habeantur, aliis perſaepe graecis reddantur vocabulis; et quod denique in plerisque locis vel emendandis, vel a mendi ſuſpicione liberandis, non minime conducant. Iſtiusmodi Gloſſarum Graeco-Latinarum apographum adſeruatur in membranis in bibl. Pariſ. cod. LXXXV. recentiori manu deſcriptum, et quod in ipſo limine Cardinalis Borbonii inſignia praefert, ita, vt eius iuſſu ex alio antiquiori cod. deſcriptum fuiſſe par ſit credere. Neque tamen idem omnino cenſeri debet cum Sangermanenſi, ſeu Stephaniano Gloſſario, quum, etſi eadem, quae illud, contineat graeca vocabula ac eadem fere ſemper alphabetica ſerie deſcripta, aliis interdum Latinis reddantur, nec Latina omnia, quae habet Sangermanenſe, complectatur. Nam etſi compilator illud exſcripſerit, non modo complura interpolauit, ſed et ex minoribus Gloſſariis, quae edita ſunt a Stephano, aliisque excerptas voces praepoſtero ſaepe ordine interſeruit. Quisquis autem

f) Laudunenſis. Atque credibile eſt, hoc ipſo MSto bibl. S. Germani vſum olim Hincmarum Laudunenſem, quem verba abſtruſa et vndecumque per gloſſulas collecta crepantem perſtrinxit Hincmarus, Rhemenſis, in epiſtola, inſerta Concilio Duazenſi I. A. 871. parte II. cap. 20. T. V. Harduin. pag. 1250. nec non Opuſc. 35. c. 43. T. 2. Opp. pag. 517. et pag. 548. *nos etiam moderni gloſſarios Graecos, quos ſuatim lexicos vocari audiuimus, ſed et ſapientum ſcripta de nominibus obſtruſis habemus, et adeo ſenſatuli ſumus, vt noſtras dictatiunculas eo vsque circumducere et producere poſſimus, quatenus verba graeca vel obſtruſa de gloſſariis adſumta in admirationem vel ſtuporem neſcientibus ſeu ſcalpentes aures habentibus proferre poſſimus, cui vanitati obuiat Scriptura dicens*, vanitas vanitatum et omnia vanitas.

g) Non adeo certum tamen; potuit enim Stephanus in illis vocibus, quae recte ſe eius iudicio habebant, accentus addere.

h) N. 41. Amanuenſi tribuitur et legitur etiam in Palaeographia graeca laudati *Montfauconi* p. 249. cum ſpecimine characterum graecorum latinorumque ex MS. Codice Laudunenſi expreſſorum. Obſeruo autem, primum ſtatim vocabulum, quod a Stephano, Vulcanio et Labbeo exhibetur: ἄακτος *intactus:* apud Montfauconum eſſe ἀβάκχτος *inbacchatus*, deinde ἀβίλτερος *inſalſus*, ἄβιος *ſine vita*, ἀβλοψία *ſollicitudo*, pro quo rectius Steph. *coecitudo:* ἀβελία *inconſultum*, ἀβρὸς *glaber* etc.

i) Nolim adſentiri *Caſp. Barthio*, qui tom. I. in Statium pag. 579. ait, in Cyrilli gloſſario graeco-Latino multas eſſe latinas voces ab auctore explanandis preſſius Graecis confictas.

k) Exhibentur a *Labbeo* poſt gloſſarium Latino-Graecum pag. 199. ſeq. vbi habes vocabula, Latinis foeminina, quae Graecis maſculina: hinc maſculina Latinis, quae Graecis neutra etc. Haec reſpicit, opinor, Montfauconus, quum eum, qui hunc librum rogatu Abbatis compoſuit, ait, in fine graecae linguae ſyntaxin adornaſſe.

Digitized by Google

autem ille fuerit, vixit poſt an. MCC. vt qui Mag. Egidii l), qui tum floruit, meminerit, et nonnullas voces barbaro-latinas non ſemel obtrudat.

Praeter bina iſta Gloſſaria, aliquot alia, ex ineditis Gloſſariis excerpta, latino-graeca, ſubdidit Henricus Stephanus m). Ex iis primum in certa capita n) ac locos communes digeſtum, *Gloſſarii B. Benedicti o), Floriacenſis*, titulum praefert, quod forte ex iſtius monaſterii bibl. [P] fuerit. Huic ſubnectuntur Exercitationes aliquot grammaticales p), hisque ſententiae q) Hadriani, imp., quas ex cod. *Doſithei* grammatices Sangallenſi, in quo eas legerat Iacobus Cuiacius r), auctiores et notis illuſtratas rurſum publicauit Melchior Hamenuelt Goldaſtus anno MDCI. et haud ita pridem Nicolaus Catharinus s). Quae quidem Sententiae non aliae ſunt, quam *Hadriani, imp. Interrogationes* t), quarum meminit Alcuinus epiſt. CII. Incertum vero an is Doſitheus fuerit, ad quem epiſtolam XXXIII. ſcripſit Iulianus, imp. Priori iſti Gloſſario ſubiiciuntur bina alia vocabulorum vtriusque linguae excerpta ex veteribus membranis, de quibus, vt et de caeteris, praefatur idem H. Stephanus.

Anno MDC. ſimili, quo H. Stephanus, ordine Gloſſaria eadem rurſum typis mandauit ſupra laudatus *Bonauentura Vulcanius*, quibus adpendicis vice addidit *Iſidori Gloſſas Latinas* u), *veteres grammaticos Latinos et Graecos* v), *qui de proprietate et differentiis vocabulorum vtriusque linguae ſcripſerunt;* atque in iis Συλλεγήν, ſeu *Collectionem vocum*

l) De hoc *Io. Aegidio* dixi in bibl. Latina IV. 12. pag. 872.

m) Pag. 237-259.

n) Vt *de coelo, de Diis, de homine* etc. vocabula ſine ordine litterarum ponuntur latina cum graeca expoſitione. Diuerſae ab his vetuſtiſſimae gloſſae MStae, quae ſeparatis capitibus de ſupellectile, de penu, de veſte et argento tractant, laudatae a Salmaſio ad Ius Atticum pag. 458.

o) Abbatis.

p) Colloquia duo graecolatina familiaria, quibus verbum verbo redditur. His alia quinque ſubiunguntur in Iohannis Verwey noua methodo docendi Graeca, Gaudae 1702. pag. 331. ſeq.

q) His a Stephano praemittuntur *Nictarii et Carſilidis* reſponſa ad varias interrogationes: nec non reſponſa quaedam ſapientum, et παραγγέλματα ſiue praecepta columnae Delphicae olim inſcripta. Reſponſa illa etiam cum altercatione Hadriani et Epicteti edidit, eique Pippini et Alcuini diſputationem addidit *Henr. Lindebrogius* Hamburg. 1615. 12. Francof. 1628. 8. Eadem Epicteti Enchiridio ſubiecit *Abraham Berkelius* Amſt. 1670. 8. Delphis 1683. 8.

r) L. 21. Obſc. c. 5.

s) Nouiſſime eadem Hadriani ac Doſithei graece et latine cum Goldaſti notis recuſa ſunt nitide in Antonii Schultingii Iurisprudentia, veteri ante Iuſtinianea Lugd. Bat. 1717. 4. pag. 855. ſeqq. De illo *Doſitheo*, ad quem, vt opinior, Libanii exſtant Epiſtolae, et de Goldaſti editione dixi ſupra in catal. grammaticor. gr. v. *Doſitheus.*

t) Intelliguntur potius Hadriani altercatio cum Epicteto, de qua paullo ante dixi.

u) Iſidori gloſſario Vulcanius ſubiungit *Vocabula rariora collecta e gloſſis veteribus*, nec non *gloſſas e gloſſario arabico latino veteri MS.*

v) Latini quidem ſunt, excerpta e *Cornelio Frontone, Nonio Marcello, Agratio*, et ex Terentii interpretibus, *Aelio Donato, Arruntio Celſo* aliisque: nec non ex *Soſipatri Chariſii* grammaticae inſtitutionibus, *Q. Aſconio Paediano* in Ciceron. *Martio Seruio* in Virgil. *Sexto Pompeio Feſto* de Verbis veteribus, *Varrone* de Lingua lat. *Q. Terentio Scauro* de orthographia et *Agellio.* His ſubiicitur vocum aliquot apud Terentium explicatio e veteribus membranis. Graeci ſunt 1) *Ammonius* de ſimilibus et differentibus vocabulis, de quo dixi Vol. V. p. 715. ſeq. 2) *Anonymi* collectio vocum, quae pro diuerſa ſignificatione accentum diuerſum accipiunt, Cyrillo tributa ab aliis, ab aliis Philopono, vt dixi Volum. IX. pag. 365. [vet. edit. in cap. de Philopono, et ſupra in hoc vol. pag. 521.] 3) *Anonymi* vocabula de re militari, τάξις πολεμικὴ

vocum graecarum, [¶] *in quibus diuerſus accentus ſignificationem immutat, et Onomaſticon vetus Latino Graecum* w), *olim quidem Argentorati an.* 1536. *editum, et Calepino praefixum:* quibus omnibus adiecit ille Notas et Caſtigationes, tum in Gloſſaria, tum in cetera, quibus editionem ſuam adornauit. Qua in re id praeſtitit, quod pollicitus fuerat Stephanus, qui Emendationum ſuarum, quarum iam magnam partem adfectam et paratam habuiſſe ſe teſtatur, ſpem lectoribus iniecerat, maxime in vocabulis graecis, quae vt mendoſa, vel, ſaltem quae mendi ſuſpecta viſa erant, abſque accentu ediderat. Verum, vt ſaepe contingit, viros doctos nonnullas adgredi ſolere litterarias lucubrationes, quibus vltimam manum adponere mors vetat, ea Stephani lucubratio cum ipſo auctore interiit: quod quidem damnum reſarcire conatus eſt Vulcanius. Sed et id ſe pariter adgreſſum profitetur alicubi Caſaubonus x), qui quum accepiſſet, Gloſſarii editionem parari a Vulcanio, ab incepto deſtitit. *Hactenus Cangius.*

Denique *Carolus Labbeus*, ICtus Pariſienſis, frequentibus Ioſephi Scaligeri et Iſaaci Caſauboni litteris excitatus, ad meliorem ſtudioſorum vſum gloſſarium duplex longe accuratius pleniusque ita adornauit, vt latino-graecum ex graeco-latino, viciſſimque graecolatinum ex latino-graeco, et vtrumque ex Onomaſtico graeco-latino ceteriſque, ab H. Stephano et Vulcanio publicatis, ſuppleret et accuratiori litterarum ordine digereret, hac indicationis, vnde ſingula repetita fuerint, ſeruata ratione, vt voces, quae in latinograeco gloſſario, ex latino-graeco, ac viciſſim quae in graeco-latino ex graeco-latino Henrici Stephani deſumtae ſunt, nullo charactere deſignentur: contra vero, quae in latino-graeco ex graeco-latino exſcripta ſunt, denotentur littera C. qua *Cyrilli* nomine inſcriptum gloſſarium innuitur: viciſſim, quae in graeco-latino ex latino-graeco, littera P. qua *Philoxeni* nomen datur intelligi, licet Philoxenum illius eſſe gloſſarii auctorem neutiquam [¶] conſtet. Quae porro in vtroque gloſſario deſcribuntur ex excerptis, littera E. quae ex Onomaſtico, littera O., quae denique ex laudata ſylloge, littera S. denotentur. Hoc gloſſarium vtrumque, ita digeſtum, manuque ſua nitide deſcriptum, Labbeus moriens legavit *Aegidio Menagio*, a quo acceptum deinde *Cangius* edidit Pariſiis ex officina Ludouici Billaine 1679. fol. Cangium enim, qui nomen ſuum non adſcripſit, auctorem praefationis eſſe, quae typographi nomine gloſſariis Labbeanis praefigitur, teſtatur *Menagius* in Anti Bailleto cap. 106. tom. 2. pag. 18. Itaque et ab Cangio ſuſpicor collectas eſſe caſtigationes et emendationes in vtrumque gloſſarium, quae e virorum doctorum ſcriptis et collatione MSS. Regii ac Sangermanenſis, nec non exemplo gloſſariorum Henr. Stephani, quod manu magni Cuiacii notatum ſeruatur in biblioth. Colbertina. Ad calcem voluminis recuſae exſtant veteres gloſſae verborum Iuris, quae paſſim in Baſilicis reperiuntur, quas ex variis MSS. codd. bibl. Pariſ. erutas digeſtasque et notis illuſtratas Carolus Labbeus edidit Pariſiis 1606. 8. Sed de his aliisque gloſſariis Iuridicis et Nomicis quemad-

καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων, qualia Suidae ſolent ſubiici vna cum breui *Vrbicii* apoſpasmatio, *Ὀρβικίου περὶ τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων.* Illas *ὀνομασίας* auctiores graece ex codice Seguieriano dedit et latinam verſionem adiunxit Montfauconus pag. 505. ſeq. bibl. Coisliniianae.

w) Hoc onomaſticon prioribus illis gloſſariis praeſtantia ſelectiſſimorum vocabulorum nihilo inferius Vulcanius adpellat, ſola vſus Argentoratenſi editione, itaque et vocabula a literis X et Z incipientia omiſit, quia typographus Argentoratenſis illa ex codice MS. repraeſentare neglexerat ideo, quod mere graeca eſſent.

x) Epiſtola LV. ad Frid. Lindebrogium.

quemadmodum de Medicis quoque dicere me memini lib. IV. cap. 38. in h. vol. p. 230. ſqq. Igitur nihil addo in praeſenti, quam excerpta ex gloſſario eiusmodi edito Iuridico bibl. Seguierianae ſi e Coisliniane exhiberi a Montfauconо in cat. MSS. Graecorum illius bibl. p. 438 - 490. Δικῶν ὀνόματα κατ' ἀλφάβητον.

Gloſſarium aliud breue graecum, antea ineditum, ex MSto cod. primus in lucem protulit et loca eius quaedam caſtigauit *Ianus Rutgerſius* libro VI. variarum lect. c. 5. p. 552-560. Lugd. Bat. 1618. 4. Sed quod tunc fugiebat virum eruditiſſimum, id pulcre obſeruauit, *Friedr. Strunzius*, poëſeos in academia Wittebergenſi profeſſor, qui hoc gloſſarium ſeparatim cum notis ſuis recudi fecit Witebergae 1719. 8. Ex hac editione enim adparet, illud totum olim a grammatico, qui id adornauit, deſtinatum fuiſſe vocibus in *Oppiani* Halieuticis interpretandis.

Praeter gloſſarium graecum ineditum ſupra, poſt initium huius §. memoratum, quod *Cyrilli*, archiepiſcopi, inſcribitur, habeo etiam in membrana ſcriptum ante quadringentos annos aliud gloſſarium vetus non contemnendum, ſimiliter ineditum, ſed parum emendate ſcriptum et mutilum ab initio, itaque incerti auctoris, a priore tamen diuerſum, quod vtrumque olim fuit D. Abrahami Hinckelmanni, vtrumque [¶] conferri operae pretium eſſet cum Heſychio, atque hunc ex illis, quae memoraui, emendari ac ſuppleri, vel potius vnum aliquod plenius ex editis et ineditis, docti alicuius viri ſtudio in ſtudiorum vſus concinnari. Huic meo ſub extremum ſubiicitur 1) Λεξικὸν τοῦ ἁγίου Διονυσίου. *In Dionyſium*, quem *Areopagitam* vocant, quale in editione graeca Dionyſii Iuntina A. 1516. 8. exſtat, et ex quo onomaſticon Dionyſianum y) Balthaſaris Corderii licebit locupletare, pleraque enim, quae ille praeteriit, in hoc adnotata video. 2) λέξεις τῆς ὀκτατεύχου, *in Octateuchum* z) quod in lexici biblici ſpecimen infra integrum cum lectore communicabo. 3) λέξεις τοῦ τετραβασιλείου, *in quatuor libros Regum.* 4) λέξεις τοῦ Ἰώβ, *in librum Iobi.* 5) λέξεις τῶν παροιμιῶν *in Prouerbiorum librum.* 6) λέξεις τῆς πανάρετου *in Syracidem.* 7) λέξεις τῶν προφητῶν, *in Prophetas.* 8) λέξεις Ἰεζεκιὴλ, *in Ezechielem.* 9) λέξεις ἐν τοῖς ἁγίοις εὐαγγελίοις, *in IV. Euangelia.* 10) λέξεις τῶν πράξεων, *in Acta Apoſtolorum* vna cum vocibus ex *S. Pauli Epiſtolis.* 11) breue lexicon vocum, ob diuerſum accentum vel diuerſam vnius literulae ſcriptionem diuerſa ſignificantium. 12) λέξεις τῶν ρν' ψαλμῶν *in CL. Pſalmos.* 13) λέξεις τῶν ᾠδῶν, *in Cantica S. Scripturae.* 14) ῥητορικαὶ λέξεις, *Voces Rhetoricae.*

ΛΕΞΙΚΟ'Ν ΤΗ͂Σ 'ΟΚΤΑΤΕΥ'ΧΟΥ.

Ἀνεζωπύρισεν· ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν καὶ ἀνενεώσατο.
ἀστεῖον· καλὸν, ἐπιχαρῆ, κεχαριτωμένον.

ἀναφορεῖς.

y) Tom. II. Opp. Dionyſii Areopag. pag. 505-530. Antwerp. 1634. fol.

z) In cod. Mediceo *Florent.* XX. plut. V. eſt 1) lexicon vocc. eccleſiaſticorum (quod *Bandin.* cat. codd. gr. I. pag. 43. ſqq. valde laudat;) 2) lexicon τῶν λέξεων τῆς Ὀκτατεύχου, cuius initium differt a Fabriciano codice, 3) λέξεις τῶν Βασιλειῶν. 4) λέξεις τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ψαλμῶν. v. *Bandin.* l. c. et conf. ſupra pag. 228. not. *b.* pag. 229. not. *c.* In cod. *Pariſ.* MMDCXVII. n. 2. — *Matriti* in cod. XXI. fol. 357. λέξεις τινες τῆς Ὀκτατεύχου et diuerſae voces, maximam partem peregrinae, ex Regum libris IV. de quo cod. vide *Iriarte* cat. codd. gr. pag. 84. *Harl.*

ἀναφορεῖς· οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες.
ἀγκύλας· ὀγκίους εἰς οὓς ἐμβάλλονται οἱ κρίκοι.
ἀγκωνίσκους· ἀντιβάσεις, ἢ σκεύη τιμωρητικά.
ἀσπιδίσκους· σκουτάρια.
ἀναξυρίδες· βρακία ἢ βαρβαρικὰ ἐνδύματα.
ἄτρυγον· καθαρόν.
ἀφέρεμα· ἀνάθημα ἢ ξένιον.
ἀναζυγαῖς· ἀναλύσεσιν, ἐπαναστροφαῖς.
ἀναθέματι ἀναθεματιεῖς· ἀφανισμῷ ἀφανιεῖς τὰ σκῦλα.
ἀποκνιεῖ· ἀποσπᾷ, ἀφελεῖ τοὺς πέλας.
ἀναπεποιημένα· ἀναφυρθέντα.
ἀπαρτίαν· τέλος, ἀπαρτισμόν.
ἀπένειμεν· ἀπεκλήρωσεν, διένειμεν.
ἀμαυρά· σκοτεινή.
[?] ἀμφιβάλλω· διστάζω, ἀπιστῶ.
ἄποιον· ἄνοσον, ἀνήδονον.
ἀλείψουσιν· χρίσουσιν.
ἁλιάετος· ὄρνεον ὃ παρ᾽ ὑδάτων τρέχει.
ἀγχιστεύων· ὁ συνεγγυς τοῦ γένους.
Βολίδες· ἀκόντια ἢ λογχάρια.
βαρκηνείμ· (Iudic. VIII. 7. 16.) ἄκανθες σκόλοψιν.
Γερουσίαν· τὸν ἀθροισμὸν τῶν γερόντων.
γειώρας· φύλακας ἢ παροίκους.
γραμματοεισαγωγούς· ἐκβιβαστάς, παιδευτάς.
γαμβρός· ὁ πενθερός.
Δείλης· περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.
δέῤῥεις· δέρματα ἢ κιλίκια τρίχινα.
διάφορον· ἀνομοιογενές.
διεσκευασμένοι· ἔνοπλοι, ξιφήρεις.
δρακός· τῆς παλάμης τῆς χειρὸς τοῦ χωροῦντος.
Ἐκτομίαν· ἐκτετμημένον.
ἐγγαστρίμυθος· τῇ γαστρὶ μαντευόμενος.
εὖρος· πλάτος.
ἐπιτεύξεται· ἐπιτυγχάνει.
ἐμπέπαιχα· ἐνέπαιξα, ἐχλεύασα.
ἐποίουν ἐλολίμ· ἐποίουν χωλούς.
ἐγκρίς· γλύκασμα ἐξ ἐλαίου.
ἐξηρτισμένοι· ἀποκρεμάμενοι.
ἐρικτόν· κοπανιστόν·
ἐντοδήμας aa)· μαμιλάρια ψαλίδια.

ἐνηρκταίη·

aa) Leg. ἐντομίδας ex Leuit. 19. 28.

ἐνηρκταίη· ἐνήρξατο ἡ πληγή.
ἐϛοιβασμένη· συγκειμένη σύνθεσις.
εἰς συνοχάς· εἰς συνθλιμμόν.
ἐβρωτίων· σκωληκόβρωτος, σεσηπώς.
ἐν φυτῷ σαβέκ· ἐν φυτῷ δυνατῷ.
ἐρυθροδανώμενον· πεφοινιγμένον, πυῤῥόν.
ἐκλιμίαν· ἀχορτασίαν.
ἐπωμίς· ἱερατικὸν περιβόλαιον.
ἡ δεδήλωσις· λίθος ἦν ἀδάμας ἐπάνω κείμενος, ὃς ἐναλλάττων τὴν [℣] χροιὰν αὐτοῦ, διὰ κυρίου ἐδήλου τῷ λαῷ ἐσόμενά τινα. μέλας μὲν ὁρώμενος θάνατον. ἐρυθρὸς δὲ σφαγάς, λευκὸς δὲ διαλλαγὴν ἐδήλου τοῦ θεοῦ.
Ζωγρήσασθαι· ζῶντας συλλαβέσθαι.
Ηὐτομόλησαν· προσέδραμον τοῖς πολεμίοις.
Θήκην· γλωσσόκομον.
θίβη· πλέγμα βίβλινον ἐμφερὲς κοιτίδι τὸ μέγεθος.
θλαδίαν· τεθλασμένον.
Ἰϛίαι· ἐσχάραι.
ἶβιν· ὄρνεον.
Κατάσκοποι· οἱ ἐπιδόλως κατασκοπεύοντες.
κανοῦν· κανίσκον ἢ δισκάριν.
κόνδυ· ποτήριον βασιλικόν.
κατακαρπώσεις· ὁλοκαρπώσεις.
κλυδωνιζόμενος· ϛοχαζόμενος τὸ ἀποβησόμενον.
κνήφῃ· τῇ ἐλεφαντιάσει.
καταχώραν· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου.
καθέζεσθαι· καταθάψασθαι ἢ κρατήσασθαι.
καθῆκεν· ἀφῆκεν, κατήγαγεν.
κλίματα· ἢ οἴκου ἢ τόπου.
καυλός· ἐν ᾧ ὁ λύχνος ἐμβάλλεται.
κρατῆρες· σικλοι ἢ σκύφοι.
κάλοι· σχοινία.
κυάθους· ἀντλητήρια, σκυφάκια.
κοσύμβους· κροσσωτὰ ἱμάτια.
κορυβάντιον· περίθεμα κεφαλῆς.
κίδαρις· εἶδος καμελαυχίου τιάρας.
κέρκος· οὐρά.
καταπέτασμα· κατακάλυμμα.
κατόχιμοι· κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων.
κρηπῖδα· βαθμίδα ἢ βάσιν ἢ ὄχθη.
κρεάγρας· σουβλία.
κατερυγότας· διαῤῥερυγμένους.
καδηδύνη· περιβόλαιον βαρβαρικόν.
κεφαλὰς ὀρέων· τὰς κορυφάς.

κρίνα· ἄνθη, εὐωδιάζοντα, κρίνοις ὅμοια.
κλυδωνιζόμενος· σημειοσκοπούμενος ἢ ἐπερωτῶν μάγων.
Λαμπήνας. ἅρματα ἢ ἁμάξας.
λύτρα· τὰ ὑπὲρ αἰχμαλωτῶν χρήματα.
λόγον κρίσεως· λόγον ἀκριβῆ.
λινοκαλάμη· ξυλοκαλάμη.

Μαγόμενον· γεγοητευμένον.
μεθία· μεταχείρησις.
μηνίσκους· μανιάκια.
μυχῷ· ἐνδοτέρῳ οἴκῳ.
μώλωψ· ὁ ἐκπληγεὶς αἱματώδης τόπος.
μίτρα· ἀνάδημα ἢ ζώνη.
μετὰ τὸ ἐξαλειφθῆναι τὴν οἰκίαν· μετὰ τὸ χρισθῆναι.

Νεῶσθαι· θεραπεύεσθαι.
νεκυμάντεις· οἱ τοὺς νεκροὺς ἐπαίροντες.

Οὐκ ἐπανατρυγήσεις· οὐ ῥαγολογήσεις.
ὁλοκαυτώματα· ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου καιόμενα.
οἰωνιζόμενος· ὁ διὰ τῶν ὀρνέων μαντευόμενος.
ὀλύραι· οἱ τῶν ζεῶν κόκκοι.
ὁμοίωμα· μορφή.
οὐ κατοχεύσεις [bb]· τὸ μὴ μιγῆναι ἵππον θηλυκόν

Ποιότης· νόσος, ἡδονή.
πάρες· ἄφες.
παρωσάμενος· ἀφιὼν ἢ ἀναχωρῶν.
ποδήρη· τὸ μέχρι ποδῶν ἐρχόμενον.
πυγμή· γρόνθος.

περισκέλη· φημινάλια.
περιούσιον· ἐξαίρετον.
περιστήθιον· ἔνδυμα τοῦ ἱερέως ἐπὶ τοῦ στήθους.
πεπεμμένον· ζυμωθῆσαν.
προσαγιόχασι· προσήγαγον
πτερύγια· φάρσια τῶν ἱματίων.
περιστέλλομαι· ὑποχωρῶ.
πτίλοις· πτεροῖς.

παίοντι· τύπτοντι, κρούοντι.
προνομήν· αἰχμαλωσίαν.
περικαθαίρων· ἀναλύων τὴν γοητείαν.
παράπληκτος· ἐξεστηκώς.
[P] πέσσει. πέττει· ἀρτοποιεῖ ὀπτᾷ.

πεντεσίκλει.

bb) Leuit. XIX. 19.

πεντεσίκλοι· ὀβολοὶ cc) εἴκοσι.
πελεκάνος· ὄρνεον δενδροκολάπτον.
πτίλοις· πτεροῖς.
πρόστεχε· ἀσφαλίζου.
πλεῖστας νόσους· ἐπιμόνους.
Ῥώννυσιν· ὑγείαν παρέχει.

Σιτοδείας· λιμοῦ στενοχωρίας.
σπειρῶν· τὸ ἐξ αὐτῶν σπειρόμενον.
συμβιβῶ· σοφιστῶ, νοῆσαι ποιῶ.
σπένδοντος· τοῦ οἰνοχόου, ποτήρια ἐν οἷς ἔσπενδον.
σφαιρωτῆρες· σφαίραις ὅμοιαι.
σκνίφες· ζῶα μικρὰ ὑπὸ τοὺς κώνωπας.
συμβιβάσω· νοῆσαι ποιῶ.
σκῦλα· λάφυρα, γύμνωσις ἐν πολέμῳ.
σταῖς· ζύμη.
συμπεπορπημένους dd)· συῤῥαφέντας περόνῃ.
σφηκίας· σφηκῶν κατοικήσεις.
σάπφειρος· λίθος τίμιος.
συνοχάς· εἰς συγκλεισμὸν, εἰς τὸ συνέχεσθαι.
σκῶλον· ἄκανθα ἐμπαγέν.
σαττίν· τόπος οὕτως καλούμενος.
σφακελίζοντες· ὑποτρέμοντες.
σιρομάστης· ὀγκινόλογχον.
σταθμῶν· παραστάδων θυρῶν.
σίκλος· ὀβολοὶ τέσσαρες.
σφαιρωτῆρος· ἱμάντος τοῦ ὑποδήματος.

Τὸ θέριστρον· τὸ πολύτιμον ἱμάτιον.
τῷ περάτῃ· πέραν τοῦ ποταμοῦ ἥκοντι.
τριστάτας· τοὺς παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως ἀριστερὰν τρίτης μοίρας ἄρχοντας.

τηλαύγημα· ἀρχὴ λέπρας.
τὸ ὀλμὸν τῆς σιαγόνος· τὸ κοῖλον τῆς σιαγόνος.
τετρωμένους· νενικημένους.
τερατοσκόπος· συμβόλοις προσέχων.
[Τ] τί τεύξεται· τί γίνεται;
τρυφερός· τρυφητὴς, σπατάλας.

Ὑποτρέμοντες· ὑποπίπτοντες.
ὑπέρογκον· μέγα, ὑψηλόν.

Φλιαί· τὰ ὑπέρθυρα.

cc) Obolum ponit pro drachma, vt infra in σίκλος
dd) Heſych. συμπεπορπημένους.

Vol X. p. 61 P 45

κρίνα· ἄνθη, εὐωδιάζοντα, κρίνοις ὅμοια.
κλυδωνιζόμενος· σημειοσκοπούμενος ἢ ἐπερωτῶν μάγων.
Λαμπήνας. ἅρματα, ἢ ἁμάξας.
λύτρα· τὰ ὑπὲρ αἰχμαλωτῶν χρήματα.
λόγιον κρίσεως· λόγον ἀκριβῆ.
λινοκαλάμη· ξυλοκαλάμη.

Μαγόμενον· γεγοητευμένον.
μεθία· μεταχείρησις.
μηνίσκους· μανιάκια.
μυχῷ· ἐνδοτέρῳ οἴκῳ.
μώλωψ· ὁ ἐκπληγεὶς αἱματώδης τόπος.
μίτρα· ἀνάδημα ἢ ζώνη
μετὰ τὸ ἐξαλειφθῆναι τὴν οἰκίαν· μετὰ τὸ χρισθῆναι.

Νεῶσθαι· θεραπεύεσθαι.
νεκυμάντεις· οἱ τοὺς νεκροὺς ἐπαίροντες.

Οὐκ ἐπανατρυγήσεις· οὐ ῥαγολογήσεις.
ὁλοκαυτώματα· ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου καιόμενα.
οἰωνιζόμενος· ὁ διὰ τῶν ὀρνέων μαντευόμενος.
ὀλύραι· οἱ τῶν ζεῶν κόκκοι.
ὁμοίωμα· μορφή.
οὐ κατοχεύσεις [bb])· τὸ μὴ μιγῆναι ἵππον θηλυκόν

Ποιότης· νόσος, ἡδονή.
πάρες· ἄφες.
παρωσάμενος· ἀφιὼν ἢ ἀναχωρῶν.
ποδήρη· τὸ μέχρι ποδῶν ἐρχόμενον.
πυγμή· γρόνθος.

περισκέλη· φημινάλια.
περιούσιον· ἐξαίρετον.
περιστήθιον· ἔνδυμα τοῦ ἱερέος ἐπὶ τοῦ στήθους.
πεπεμμένον· ζυμωθῆσαν.
προσαγιόχασι· προσήγαγον
πτερύγια· φάρσια τῶν ἱματίων.
περιστέλλομαι· ὑποχωρῶ.
πτίλοις· πτεροῖς.

παίοντι· τύπτοντι, κρούοντι.
προνομήν· αἰχμαλωσίαν.
περικαθαίρων· ἀναλύων τὴν γοητείαν.
παράπληκτος· ἐξεστηκώς.
[P] πέσσει. πέττει· ἀρτοποιεῖ ὀπτᾷ.

πεντεσίκλει.

bb) Leuit. XIX. 19.

Digitized by Google

πεντεσίκλοι· ὀβολοὶ [cc]) εἴκοσι.
πελεκάνος· ὄρνεον δενδροκολάπτον.
πτίλοις· πτεροῖς.
πρόσεχε· ἀσφαλίζου.
πλείστας νόσους· ἐπιμόνους.
Ῥώννυσιν· ὑγείαν παρέχει.

Σιτοδείας· λιμοῦ στενοχωρίας.
σπειρῶν· τὸ ἐξ αὐτοῦ σπειρόμενον.
συμβιβῶ· σοφιστῶ, νοῆσαι ποιῶ.
σπένδοντες τοῦ εὐνούχου, ποτήρια ἐν οἷς ἔσπενδον.
σφαιρωτῆρες· σφαίραις ὅμοιαι.
σκνίφες· ζῶα μικρὰ ὑπὸ τοὺς κώνωπας.
συμβιβάσω· νοῆσαι ποιῶ.
σκῦλα· λάφυρα, γύμνωσις ἐν πολέμῳ.
σταῖς· ζύμη.
συμπεποριμένους [dd])· συῤῥαφέντας περόνῃ.
σφηκίας· σφηκῶν κατοικήσεις.
σάπφειρος· λίθος τίμιος.
συνοχάς· εἰς συγκλεισμὸν, εἰς τὸ συνέχεσθαι.
σκῶλον· ἄκανθι ἐμπαγέν.
σαττίν· τόπος οὕτως καλούμενος.
σφακελίζοντες· ὑποτρέμοντες.
σιρομάστης· ὀγκινόλογχον.
σταθμῶν· παραστάδων θυρῶν.
σίκλος· ὀβολοὶ τέσσαρες.
σφαιρωτῆρος· ἱμάντος τοῦ ὑποδήματος.

Τὸ θέριστρον· τὸ πολύτιμον ἱμάτιον.
τῷ περάτῃ· πέραν τοῦ ποταμοῦ ἥκοντι.
τριστάτας· τοὺς παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως ἀριστερὰν τρίτης μοίρας ἄρχοντας.

τηλαύγημα· ἀρχὴ λέπρας.
τὸ ὁλμὸν τῆς σιαγῶνος· τὸ κοῖλον τῆς σιαγῶνος.
τετρωμένους· νενικημένους.
τερατοσκόπος· συμβόλοις προσέχων.
[Ρ] τί τεύξεται· τί γίνεται;
τρυφερός· τρυφητὴς, σπατάλας.

Ὑποτρέμοντες· ὑποπίπτοντες.
ὑπέρογκον· μέγα, ὑψηλόν.

Φλιαί· τὰ ὑπέρθυρα.

cc) Obolum ponit pro drachma, vt infra in σίκλος

dd) Heſych. συμπεπορπημένους.

φέρνη· προὶξ ἢ δωρεά.
Φυρᾶν· ζυμεῖν.
Φορολόγητοι· λειτεργοὶ, ὑποτελεῖς.
Φλογὸς καρδίας.
Φαγέδαινα· νόσος ἐςὶν λαιμαργικὴ ἢ λοιμική.
Χρυσῆ γλῶσσα· νοεῖται τὸ ἄκρον τῆς ζιβύνης.
χίμαιραν· περσινὴν αἶγα.
χῶμα· ὕψωμα γῆς, ἢ βουνὸς ἢ τάφος.
χίδρα· κοψώσιτον λέγει.
χαράδριος· εἶδος ὀρνέȣ.
χωρίον. τὸ χωρεῖν τὰς αἶγας.
Ὤμην. ἐνόμιζον.
ὤπται· ἐθεάθη.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΒΑΣΙΛΕΙΌΥ.

Ἄμαφε ee)· βαθμῶν.
καὶ ἐξέτασεν ff) αὐτȣ̃ς εἰς τὰς ναῦς· εἰς τὰς ἕδρας.
Ἐδαψιλεύσατο δι' ὑμᾶς· φροντίζει περὶ ὑμῶν.
Εἰς μεσάφ gg)· εἰς τὴν ὑπόςασιν.
Τρυπαλίδας hh) τȣ̃ γάλακτος· τυρόν.
ῥάνδȣ μανδύα· θώρακος, ἢ βαρβαρικȣ̃ περιβολαίȣ.
Τȣ̃ γιδώρ· τȣ̃ συςήματος.
παρὰ τῶν ἐργαβυάρ· παρὰ τῶν λίθων.
Εἰς τὰ ἀμτρινγόμ· εἰς τὰς πελιάδα.
μεταμεμέλημαι· ἐδοκίμασα μεταςῆσαι τὸν Σαȣ̃λ.

Βασιλειῶν β'.

Ἀραφώθ· παλάθας.
σκυτάλιν· βακτηρίαν.
[?] σαφὼθ βοῶν· γαλαβοῶν.
κορύμην· περιζώνην.

Βασιλειῶν γ'.

ὡς ἀντίον ὑφαινόντων· κανόνιον τὸ μέσον τȣ̃ ἱςȣ̃.
συνεχόμενος νεσδαί· συνεχόμενος πυρετῷ.
ἐνλαμπίνη· ἅμαξα καρȣ̃χα.
εἰς τὸν ὀδόντα· εἰς τὸ ἄροτρον, εἰς τὴν ὤλακα.

τὰ

ee) ἀμαφὲ 1. Sam. V. 4.
ff) ἐξέζεσεν αὐτοῖς 1. Sam. V. 6.
gg) Μεσσάβ 1. Sam. XIV. 1.
hh) τρυφαλίδας 1. Sam. XVII. 18. Scaliger in Scaligeranis p. 98. τροφαλλίδας, παρὰ τὸ τρέφεσθαι.

Digitized by Google

τὰ θηρία τῶν ἀλλοφύλων· τὰ τάγματα.
τὸν βάτραχον αὐτῶν φησὶν ὁ Ἡσαΐας. τουτέστι τὸν θεὸν αὐτῶν Ἐλάμ.
προπυλήν· προδόμην.
δαβίρ. χρηματιστήριον.
θάλασσα χαλκῆ ἦν· ὁ νιπτὴρ εἰς ὃν ἔνιπτον τὰς χεῖρας οἱ ἱερεῖς ἰσόντες (εἰσιόντες.)
Ἐκοιλοσάθμησεν· ἐσανίδωσεν κεκοιλωμέναις ὑπὸ τεχνιτῶν σανίσιν κρυπταῖς θυρίδας καὶ τοὺς σταθμοὺς τῶν εἰσόδων, ἢ τούτων παραστάτας, τουτέστιν τοξίς.
ὑποκάτω ϐαμέν· ὑποκάτω ἀρκευτοῦ.
σκορπίοι ἤτοι σκορπίδια· ταῦτα εἴδη εἰσὶν ὅπλων πολεμικῶν.
ἐν σοχώθ· ἐν συγκλεισμοῖς.
ἀφεῖλε τὸν τελάμωνα· σὺν τῇ σποδῷ τὸν τελάμωνα.

Βασιλειῶν δʹ.

μοαβιννοκίμ [ii]) ἦν τρέφων βοσκήματα.
χιτίην· στολάς.
τολύπη· βοτάνη δηλητήριος.
χώμασιν· τοὺς ἱερεῖς τῶν ματαίων.
ἰαμείν· ἄγκιστρα, κρεάγρας.
παλάθας· χίδρα.
παλάθας μακκαβά· ἢ τὸ χάλκεον στρόμα.
Τοῖς ἐν τῷ μισθαάλ· τῆς ἐπιστολῆς μου.
ἐπάταξαν αὐτὸν εἰς λύτρωμα· εἰς ἀφεδρῶνα.
ἰεζέρ· ἅγιον.
σύνδεσμος· ἄντάρσις, ἐπιβουλή.
τῶν σαδηρώθ· τῶν διατάξεων ἢ περιβολῶν.
τὸ βεδέχ· τὸ δέον.
[⁋] δῆλοι ἤβαν· οἱ δῆλοι ἐκεῖνοι.
δῆλοι ἠβώνεον· ἐμάντευον.

γράμματα τοῦ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβήτου ἐκ χαλκοῦ ἐκτυπωμένα ἑκάστου στοιχείου πλείονα ὑπάρχοντα. ὅταν οὖν ἐβούλοντο οἱ Ἰουδαῖοι ἐπερωτῆσαι τῷ Κυρίῳ, ἐν τῷ ἐφοὺδ κείμενα ἡπλωμένα καὶ ἀνορθοῦντο εὐθὺς τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα μόνα τὰ ἐπιτρέποντα τὸ προκείμενον πρᾶγμα γενέσθαι ἢ μὴ γενέσθαι. οἷον. ἐὰν ναὶ ἔλεγεν ὁ Κύριος, τὸ νῦ, ἄλφα, ἰῶτα ἀνορθοῦντο μόνα, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποκρίσεων τοῦ Κυρίου. τῶν διὰ τῶν δήλων γενομένων νοητέον. ἤγουν διὰ δεήσεων, ὅτε ἱερεὺς καὶ ὁ λαὸς τὰς διὰ τῶν δήλων ἀποκρίσεις γεγενῆσθαι αἰτοῦντο παρὰ Κυρίου. καὶ τηνικαῦτα ἐγένετο αὐτοῖς καθὼς προγέγραπται. εἰ δὲ ἦν ὠργισμένος αὐτοῖς ὁ θεός, οὐδὲν αὐτοῖς διὰ τῶν δήλων ἀπεκρίνετο.

Παρὰ μασώβ· παρὰ τὸ θυσιαστήριον.
τοὺς θελητάς. τοὺς ἐγγαστριμύθους.
λόγον μονόζωνον. ἐνεδρεύοντα λῃστήν.

ἐν

ii) (Βασιλεὺς) Μωὰβ ἦν νωκήδ. 4. Reg. 3, 4. adde Amos 1.

ἐν οἴκῳ ἀφθσώφ· ἐν οἴκῳ ἐγκεκλεισμένες.
ἐν σαλάς· ἐνχαλκά.
τῶ νεχωθά· τῶν ἀρωμάτων.
ἐν σαλενωτῇ· ἐν τῇ Φάραγγι.
τὰς χωμαρίμ· τὰς καθεστῶτας.
μαζυράθ· ἀςὴρ ὕτω καλύμενος.
τῶν καδεσίμ· τῶν τελετῶν.
εἰς γαβὴν· εἰς γεωργύς.
Τῶ νοσεσάτ· τῶ διαφθείροντος.
μεχωνώθ· βάσις.
τὸ χωθάρ· ἀκροκίονον, τὸ ἐπίθεμα.
ἐπὶ τὸ σανβαχά· κατὰ τὸ δίκτυον.
πῶ ὁ θεὸς Ἡλιὺ ἀπφώ· πῶ ὁ Θεὸς καὶ νῦν.
ἐφὺδ· ἑλληνικὴν διπλοΐδα.

X. *De Lexico Varini Phauorini.*

VARINUS [kk]) PHAVORINUS Camers, Ioannis Laſcaris et [?] Angeli Politiani [ll]) diſcipulus, monachus Ord. S. Benedicti ex Congregatione Silueſtrinorum, et praeceptor Ioannis de Medicis, (qui poſtea fuit Papa Leo X.) hinc bibliothecae [mm]) Mediceae A. 1512. Florentiae praefectus, et ab A. 1514. epiſcopus Nucerinus [nn]) interfuit Concilio Lateranenſi A. 1516. atque diem obiit A. 1537. Hic *Romae* A. 1523. in fol. apud Zachariam Calliergum, Cretenſem, excudi curauit *Lexicon Graecum* vberrimum, in quo graecae voces non latinis, ſed graecis vocibus facilioribus explicantur, quod inſcripſit Iulio de Medices, tunc cardinali,

kk) Quae de *Varino* referam, magnam partem debeo eruditiſſimis auctoribus Diarii Veneti (Giornale de letterati d' Italia) tom. XIX. pag. 98. ſeq. Ipſe ſe vocat Βαρῖνον, Aldus *Guarinum*, Ariſtobulus epigrammate, quod *Theſauro* et Cornu copiae, A. 1496. excuſo, praemittitur, Γυάρινον. Vide *Mich. Maittaire* annales typograph. p. 146. Ac verum nomen fuit *Guarinus:* ipſe tamen *Varinus* dici maluit, vt a Guarino ſcilicet illo Veronenſi, (qui tamen Volaterrano etiam lib. 21. anthropol. *Varinus*,) tanto facilius internoſceretur. *Phavorinum* ſe dixit a patria, Camerino Vmbriae vicina. *Per eſſere originario dal caſtello della Pieve* Favera *vicino di Camerino, citta ducale e nobiliſſima del Umbria, preſe da eſſo il cognome di Faverino.* Lil. iſtoria di Camerino parte 2. pag. 277.

ll) In elogio funebri (apud Vghellum) dicitur τῷ Λασκάρεως γραμματικευσάμενος. A *Politiano* autem hoc teſtimonium tulit in epiſtola ad Macarium Mucium Camertem (lib. 7. epiſt. pag. 198.) *Varinus, ciuis tuus, ad ſummum linguae vtriusque faſtigium pleno gradu contendit, ſic vt inter doctos iam* (circa A. 1490.) *conſpicuus digito monſtretur.* Idem in Epiſt. ad Varinum ipſum, theſauro praemiſſa; *nam cum te ſemper habuerim quaſi eximium inter diſcipulos vtriusque linguae, meaque tibi in literis etiam arcana retexerim, quod tu homo gratiſſimus libenter et profiteris et praedicas* etc.

mm) *Petrus Alcyonius* lib. 2. de exſilio p. 179. *Conſulam Varinum Camertem, qui bibliothecae noſtrae praeeſt, hominem literatiſſimum et humaniſſimum, aut Scipionem Carteromachum, familiarem etiam noſtrum.*

nn) *Ferd. Vghelli* Italia ſacra tom. I. p. 1126. ſq. [teſte autem Bandino, pag. 1072.] et *Lud. Iacobillus* in Chronologia Epiſcoporum Nucerinorum p. 111. Nuceriam intellige non illam regni Neapolitani, ſed alteram ditionis Pontificiae in Vmbria.

Digitized by Google

nali [oo]), qui poſtea inter pontifices fuit Clemens VII. Totam Graeciam in hunc librum Varinus coniicere voluiſſe videtur: nam quicquid in Suida, Etymologo, Phrynicho, Heſychio [pp]), Harpocratione et aliis lexicis, quicquid in Euſtathio et ſcholiaſtis veteribus ad [71] vocabulorum explicationem continetur, id fere omne in lexicon ſuum tranſtulit. Saepe etiam leguntur emendatius in Varino, quam in ipſis, vnde ea hauſit, auctoribus, quamquam aliquando nonnulla laciniofe [qq]), ſaepe deprauata quoque transſcripſit. Iniquius enim eſt iudicium *Mauſſaci* [rr]), qui, quos offenderit in Suida, Heſychio et aliis lexicis errores, hos omnes retinuiſſe, ſimulque in vnum coegiſſe Varinum arguit, ita vt nullum alium vſum et leuamen lexicon illud vaſtum ſtudioſis adoleſcentibus praeſtare poſſit, praeter nouas quasdam vocabulorum explicationes, quas e lexicis, quae nondum ſunt luce donata [ss]), ſeruantur in bibliothecis, retuliſſe illum veriſimile eſt. Grammaticae quoque vicem Lexicon illud praeſtare poteſt, vt praetereaın tot fabulas, hiſtorias, prouerbia et res varias ſcitu dignas paſſim traditas et explicatas. Non contemnendum auctorem adpellat *Guilelmus Canterus* lib. 2. nouar. lectionum capite 9. et haud inuenuſtis epigrammatis lucubrationem eius commendarunt Ioannes Laſcaris, Scipio Carteromachus, Angelus Politianus et *Ioachimus Camerarius* [tt]), vt omittam laudes, in eumdem

oo) In dedic. Varinus ſe iam per XXX. annos domus Mediceae alumnum fuiſſe non diffitetur: ἃ ἂν ἐγὼ τριάκοντα ἤδη ἔτη τῶν Μεδίκων τρόφιμος γεγονὼς, καὶ τοσῦτον ὑπ' αὐτῶν εὐεργετηθεὶς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν, ὧν τυγχάνω ἔχων. Subiungitque, iuuenem ſe Petro de Medices, ipſius fratrueli, Cornu Copiae dicaſſe: ὥσπερ καὶ ἔτι νέοι ὄντες τὸ τῆς ἀμαλθείας κέρας Πέτρῳ τῷ μακαρίῳ σου ἀδελφῷ (Gesner. male interpretatur fratrem, vid. Diar. Ven. tom. XIX. pag. 117.) ἀνατεθὲν ἐξεπονήσαμεν. De illo opere *Varini* rarius obuio, quod ex graecis digeſtum grammaticis primo prodiit Venetiis apud Aldum A. 1496. fol. minori typorum charactere recuſum eſt A. 1504. atque inſcribitur: *Theſaurus, cornu copiae, et horti Adonidis*, dixi hoc vol. pag. 293. ſq.

pp) De *Heſychio* dubitat V. D. in: *Baumgartenii* Nachrichten von einer Halliſchen Bibl. tom. IV. pag. 513. not. quoniam Varinus in epiſtola nuncupatoria ſcripſiſſet, ſe vidiſſe, omnes graecos interpretes et grammaticos, (πάντας τοὺς τῆς ἑλληνικῆς γλώττης ἐξηγητὰς καὶ ἑρμηνευτὰς) peculiaria quaedam tantum tractaſſe, alios ex oratoribus, alios ex poetis collectiones ſuas atque expoſitiones coëgiſſe, ideo ſe plenam inſtituiſſe collectionem. Et tamen, vt V. ille doctus ſcribit, Heſychius idem conſilium in concinnando ſuo opere, in praefatione, cuius ſi auctor eſt Heſychius, prae ſe tulit. *Harl.*

qq) Vide *Pauli Leopardi* emendationes lib. IX. cap. 16. tomo III. Lampadis artium Gruterianae.

rr) *Mauſſacus* diſſ. Harpocrationi adiecta p. 396. edit. Lugd. Bat. 1683. 4.

ss) *Ioſephus Scaliger* monet, vix quicquam in Varini lexico contineri, quod non in aliis editis contineatur, licet colligendi ea laborem, quem in ſe ſuſcepit, fateatur vtiliſſimum eſſe. Ita enim ille Epiſt. 25. pag. 505. cum de Photii Lexico adhuc inedito dixiſſet: *Exſtat hodie magno cum fructu ingentium ſimilis labor Varini Fauorini, qui aequalis fuit ſaeculi Politiani. Et quanquam apud ſtudioſos magna in gratia eſt, nihil tamen habet, quod non hodie in aliis reperiatur.*

tt) Laſcaris, Carteromachi et Camerarii epigrammata operi Varini praemittuntur. Politiani vero tetraſtichon, quo Varinum Italiam matrem effoetam atque extorem Graeciam ſuſtinere, atque alere velut ἀντιπελαργοῦντα adfirmat, adſcribam ex eius poematis graecis tom. III. Opp. edit. Lugd. 1537. 8.

Ἑλλάδα τοῖς ἰδίοις πεπλανημένην ἐν λαβυρίνθοις
Οὐ μίτον, ἀλλὰ βίβλον πρόθετο δαιδάλεον,
Οὐχ Ἕλλην, Ἰταλὸς δὲ Βαρῖνος, κἄτιγε θαῦμα
Εἴγε νέοι τὴν γραῦν ἀντιπελαργίομεν. *Fabr.*

Quod idem *Politianus* vertit.

Graeciae propriis erranti in labyrinthis
Non filum, ſed librum propoſuit Daedaleum,
Non Graecus, ſed Italus Varinus: nec mirum quidem,
Si iuuenes vetulae beneficium rependimus.
Harl.

Digitized by Google

eumdem congeſtas, tum a Voſſio, Borrichio, Morhofio [uu]) aliisque, tum ab eodem Camerario in praefat. ad ſecundam Lexici Varini editionem *Baſil.* apud Robertum Winter (Χειμερινὸν) 1538. fol. quae, licet minoribus expreſſa [ſ] typis, tamen et emendata eſt, et duos vberrimos indices graecos adiunctos habet, tum vocum, extra ordinem alphabeti poſitarum, tum prouerbiorum, auctore *Hieronymo Gunzio*, Bibracenſi, quem virum ſibi amiciſſimum et vtraque lingua doctiſſimum Geſnerus [vv]) adpellat. Editio Pariſienſis apud Morellum, Simlero [ww]) memorata, nulla eſt, vti nec Hanouienſis A. 1521. fol. quam videas referri in catalogo bibl. D. Adami Chriſtophori Iacobi. Sed harum vice merito celebrare iuuat nouam *Venetam*, graecis maxime hoc flagitantibus [xx]), quoniam priores duae rariſſimae erant in Italia et vix XXV. vel XXX. ſcutatis venales, curatam An. 1712. fol. [yy]) ab Antonio Bartoli, typographo Veneto, caſtigatamque diligenter et excuſam typis nitidis et maioribus [zz]): columnis per tria σελίδια diſtinctis, atque vocibus ſingulis, quae explicantur, nouum verſum incipientibus. Multae [a]) etiam voces prioribus editionibus adiunctae, quae aſteriſco ſemper diſtinguuntur, etiam indices ex Baſileenſi editione repetiti, atque opus inſcriptum Ioanni Conſtantino Baſarambae, Woewodae Braneouano, cuius effigies etiam praemittitur, principi Walachiae, qui genere materno Cantacuzenos adtingit. Codex MStus [b]) lexici Varini, qui fuit apud *Henricum Sigismundum Schillingium*, diaconum

uu) *Voſſ.* de philologia cap. V. §. 17. *Olaus Borrichius* de Lexicis lat. et graec. ad calcem analectorum de lingua lat. pag. 50. *Morhof.* lib. IV. polyhiſt. cap. 8. pag. 94. Diarium Venetum tom. XIX. pag. 123. ſeq.

vv) Geſnerus bibl. pag. 328. b.

ww) Simlerus bibl. pag. 675. *Phauorini Camertis lexicon Graecum cum indice paraſtichadum locupletiſſimo excuſum eſt Pariſiis iu officina Morellii, in fol.* Catalogus bibl. Iacobeae editus Lipſiae 1693. 8. inter libros philoſophicos in fol. parte 2. pag. 41. num. 234. *Varini Phauorini Camertis Lexicon Graecum ſine verſione. Hanou. 1521.*

xx) Diarium Venetum tom. XIX. pag. 127. *Le due prime edizioni de Varino erano diuenute ſi rare, e di prezzo ſi enorme, che a gran pena per verticinque e anche trenta ducati Veneziani poteuano appreſſo i librai ritrouarſi. I Graeci maſſimamente di Leuante, appreſſo i quali queſto leſſico è in credito e in uſu piu di qualunque altro, ne hanno ſollicitato i Bartoli etc.*

yy) De hac vide ſis Acta Erud. 1713. pag. 241. Neuen Bucher-Saal XXV. pag. 1. Diarium Venetum tom. XIX. pag. 127. ſeq.

zz) *Minoribus* potius: *maiores* conſpiciuntur in Etymol. M. *Harl.*

a) Non ita *multae* ſunt, v. cenſorem illius ed. in: *Baumgartenii* Nachricht. von einer Halliſchen bibl. tom. IV. pag. 512-515. *Harl.*

b) *Florentiae* in bibl. Laurent. Medic. in c. XVII. plut. LV. eſt cod. lexici elegantiſſimus voce. graec. in quo Varinus inclinationes omnes paullo remotiores gr. L. breuiter ac dilucide et per ordinem litterarum complexus eſt, de quo cod. item theſauro cornu copiae etc. ab Aldo 1496. edito, et de editione lexici graeci Romana typis Zach. Calliergi, copioſus eſt *Bandin.* in cat codd. gr. II. col. 281. ſqq. Lexicon incipit Ἀρχὴ τῦ Α ϛοιχάα. Ἄωτος ἄνευ ἄτης. deſinit in Ω verbis τῦ ὀφθαλμῦ. — Inter codd. Baroccianos bibl. Bodlei. cod. 50. continet apophthegm. quaedam philoſophorum collecta per *Phauorinum.* — *Vindobonae* in bibl. caeſarea, codex CXXXIII. nr. XIV. eſt adnotamentum de origine alphabeti Graecorum, quod exſtat in Phauorini lexico, ed. Baſil. 1538. col. 345. in fine litterae A. teſte *Lambecio* comment. VII. col. 530. — *Matriti* in bibl. regia cod. LXIV. complectitur *Phauorini* eclogas ex Euſtathii in Iliadem et Odyſſeam Homeri commentariis excerptas. et a Carilo Antinoro, Phauorini diſcipulo, deſcriptas, needum editas, vti opinatur *Iriartus* in cat. codd. gr. Matrit. qui multus eſt de illo cod. pag. 227. ſq.

Commendandus eſt liber: *Suidae et Phauorini gloſſae ſacrae,* graece. cum ſpicilegio gloſſarum ſacrarum

num Droſenfeldenſem, memoratur a *Io. Faſeldo* in praefat. ad orationem Scipionis Carteromachi de laudibus litterarum graecarum, ipſius cura recuſam Baruthi 1690. 4. Praeter lexicon hoc et *Cornu Copiae*, de quo dixi hoc volum. pag. 293. exſtant etiam *Apophthegmata* [c])ex variis auctoribus per *Ioh. Stobaeum* collecta *Varino Fauorino* interprete, ad Leonem X. Romae 1577. 4. 1519. 8. et Cracou. 1529. 8. quam poſtremam editionem hoc epigrammate commendauit Wenceslaus Sobeslauienſis:

[P] *Lector candide, ſi cupis repente*
Diuina quaſi virgula vocatus
Moralem ſophiam tibi parare,
Hoc parui moneo legas libelli.
E graeco tibi quod bonus Varinus
Traduxit lepide ſimul Latine.

Lexica Graecolatina Recentiorum [d]).

X. Inter Lexica Graecolatina recentiorum ſcriptorum, ratione temporis, quo in lucem edita eſt illius lucubratio, familiam ducit *Io. Craſtonus*, Placentinus, Carmelitanus, cuius Vocabuliſta graecolatinus [e]) primum prodiit Regii Lepidi A. 1497. 8. quae editio in Leidenſi bibl. publica adſeruatur; deinde edidit Bonus Accurſius, Piſanus, dicauitque Ioanni Franciſco Turriano, ducali quaeſtori, impreſſum in aedibus Dionyſii Bertochi, Bononienſis, ſubterraneis, *Mutinae* 1499. fol. vt didici ex Michaëlis Maittaire Annalibus typographicis t. 1. pag. 363. Habeo et ipſe Lexicon eiusmodi Graecolatinum perantiquum, editum in fol. ſed in quo titulus deeſt, neque extrema pagina 455. locum aut tempus denotat, quod incipit: *ἀαγὴς, έος, intangibilis, ἄαπτος intangibilis; vel cui nocere quis nequeat* etc.

 H. Ste-

[b]... rarum Heſychii et Etymol. M. congeſſit, emendauit et notis illuſtrauit *Io. Chriſt. Gottlieb Erneſti*, philos. P. E. Acceſſit diſſertatiuncula de gloſſis ſacris Suidae et *Phauorini*. Lipſiae 1786. m. 8. Vir doctiſſ. in differt. §. 1. pag. XV. contendit, Suidam et *Phauorinum*, quicquid gloſſarum habeant, id vel *Heſychio, quem compilabant*, vel gloſſariis, nunc nobis ignotis, debere, vel proprio ſtudio ex veterum ſcriptorum commentariis et ſcholiis excerpſiſſe. Pag. autem XXIII. §. III. fin., Phauorinus, inquit, quum maxime habeat gloſſas eiusmodi, quae ad libros N. T. ſpectant, ex illis potiſſimum interpretibus hauſit, quorum in illos libros commentaria exſtitere, h. e. ex Chryſoſtomo, Theophylacto, Oecumenio, Theodoreto; quos ipſos fontes etiam Suidas paſſim adiit. Locos hiſtoricos, dogmaticos, myſticos, etymologicos e variis auctoribus, vt Ioſepho, Cedreno, Procopio, Baſilio M., Cyrillo Alex. aliisque, vterque tranſtulit. " *Harl.*

c) Idem Diarium Venetum pag. 110. ſq.

d) Quaedam *lexica* iam recenſui in prolegomenis ad hiſtor. L. Gr. I. pag. 81. ſqq. De quibusdam egit *Walchius* in introductione in L. Gr. part. I. cap. III. §. 81. ſqq. pag. 148. ſqq. editionis ſecundae. Quae in bibl. *Bünau.* (Dresdenſi bibl. publicae inſerta,) exſtant, ea memorantur in catalogo bibl. Bünau. tom. II. vol. III. pag. 1807. ſqq. Nubem vero lexicorum gr. excitatam reperies in *Henric. Guil. Lawaetz* Handbuch für Bücherfreunde und Bibliothekare, vol. I. tom. I. pag. 441-454. et in primo ſupplemento, pagina 303-313. Quare, vt omnia et ſingula, praeſertim minora, lexica enumerem, num neceſſe ſit, paene dubito: quinimo praeſtare videtur, lectores ad illos ablegare libros, et meliorum, aut rariorum recentiorumue Lexicorum notitiam tantummodo propinare. — Commemorare adhuc iuuat *I. H. Boecleri* diſſ. de lexicis veterum Graecorum, ex Photio potiſſimum: in eius diſſertatt. academ. t. I. p. 645. Argentor. 1701. 4. *Harl.*

e) Manuſcr. exſtare in bibl. Patau. ſupra in notitia codd. notauimus. *Harl.*

Digitized by Google

H. Stephanus in Epiſtola de typographiae ſuae ſtatu, A. 1569. 8. edita, et libro de vita Stephanorum adiuncta, *iis*, inquit, *quae circumferuntur Lexicis Graeco-Latinis primam impoſuit manum monachus quidam, frater* Ioh. Craſtonus, *Placentinus, Carmelitanus, ſed cum is ieiunis expoſitionibus, (in quibus vernaculo etiam ſermone interdum, id eſt Italico, vtitur,) contentus fuiſſet, perfunctorie item conſtructiones verborum indicaſſet, nullos auctorum locos proferens, quibus illae pariter et ſignificationes cognoſci poſſent, multi poſtea certatim multa hinc inde ſine vllo delectu atque iudicio excerpta inſeruerunt; donec tandem indoctis typographis de augenda lexicorum mole inter ſe certantibus, et praemia iis, qui id praeſtarent, proponentibus, quae ieiunae, et, ſi ita loqui licet, macilentae antea erant expoſitiones, adeo pingues et craſſae redditae ſunt, vt in illis paſſim nihil aliud, quam boeoticam ſuem agnoſcamus.* Eodem loco varias eius modi βαρβαρολεξικοσυγγραπτάδων hallucinationes atque errores H. Stephanus perſtringit. *Fabr.* In catal. Bunau. l. c. pag. 1808. occurrit *Craſtoni* lexicon; editio antiqua nitidiſſima, ſine indicio et loci impreſſionis; fol. atque edit. *Mutinae* in aedibus Dionyſii Bertochi 1499. fol. in nota autem confector cat. ait, ex collatione huius editionis, cum praecedente inſtituta, ſatis adparere, vtramque eſſe diuerſam, ſed priorem ſ. l. omnino Mutinenſi antiquiorem. Atqui prior eſſe videtur ea, quam cl. *Panzer.* A. T. vol. I. pag. 436. nr. 299. laudat, eodemque, ſcribit, charactere, quo Homerus Florentiae 1484. impreſſus fuit. Idem V. D. alias memorat edd. antiquas ſ. l. et a. 4. (vol. IV. pag. 117. n. 394. de qua editione multus eſt Braunius in notitia. — de libris — in bibl. monaſterii ad SS. Vdalricum et Afram Auguſtae exſtantibus tom. II. p. 72.) — (Mediolani,) quarum quidem altera in 4. (circa a. 1481.) habet epiſtolam Boni Accurſii, Piſani, praefixam ad Ant. Bracellum; altera in fol. (poſt an. 1480.) eiusd. epiſt. ad Io. Franciſc. Turrianum. (v. *Panzer.* II. pag. 100. et 101. ac *Io. Ant. Saxii* hiſt. typograph. lit. ter. Mediolanenſ. col. 167. vbi de Bonacurſio multus eſt, et pag. 445. ac. 612.) Idem cel. *Panzer.* poſt alios, quos laudat, memorat editt. *Vincentinam*, per Dionyſ. Bertochum, 1483. fol. — *Regiis* 1497. fol. v. vol. III. pag. 516. et II. pag. 394. de *Mutinenſi*, iam memorata, vol. II. p. 152. *Mantuanam* autem a. 1494. habet ſpuriam vol. II. p. 8. *Harl.*

Lexicon Graecolatinum excuſum ab Aldo Venetiis, 1497. fol. hinc Ferrariae A. 1510. [cum Cyrillo, Ammonio etc. per Io. Maciochum. fol.] et Pariſ. Hieron. Alexandro curante A. 1512. auctumque a *Io. Maria Tricaelio*, Aequinate, in quo multa falſa, notante Geſnero. Deinde Lugduni cum auctario et a *Valentino Curione*, Hagenoio, Baſileae apud Cratandrum 1519. fol. ibid. 1584. 4 [Lexicon gr. cum Maximi Tyrii, philoſophi platonici, ſermonibus et Angeli Politiani Ruſtico. Baſil. 1519. in 4.]

[ſ] *Nic. Beraldi* Dictionarium Graecolatinum Pariſ. 1521. fol.

Dictionarium idem addita interpretatione latina, tribus vocum millibus auctius, additis variis Grammaticorum graecorum apoſpasmatiis, et de vocibus atticis, Tho. Magiſtro, Phrynicho et Emanuele Moſchopulo. Venet. 1524. fol. apud Franciſcum Aſulanum. *Fabr.* De h. ed. v. ſerie dell' edizioni Aldine, ed. II. pag. 60. Editio Aldina a. 1534. quam memorat *Lawaetz* in ſupplem. cit. pag. 306. nulla et per errorem numeri typographicum orta eſſe videtur, Idem Lawaetz. memorat l. mem. edit. Venetam apud Seſſam. 1525. fol. Mentionem vero lexici rarioris inuentu facere iuuat; *Lexicon Graeco-latinum*, partim ex Graecorum lexicis; partim ex recentiorum lucubrationibus non quorumlibet, ſed exqui-

Digitized by Google

exquiſitorum, nim. Guil. Budaei, Eraſmi Rotterod. Laurentii Vallae, Hermolai Barbari, Angeli Politiani, Ludou. Coelii etc. Pariſ. apud collegium Sorbonae. 1530. fol. *Harl.*]

Iacobi Ceratini Dictionarius Graecus Baſil. 1524. fol. cum praefat. Eraſmi, qui Ceratino auctor fuit, vt hunc laborem in ſe ſuſciperet, et ipſe nonnulla adiecit. Inter eos, qui graeca auxere Lexica, profitetur et MAINO non parum deberi, ac male precatur inuidae febri, quae ſtudioſis eam vtilitatem reddiderit maligniorem. Vide Eraſmi Epiſtolas lib. XXVIII. 21. vbi ait, Ceratinum exactam vtriusque linguae peritiam cum incredibili modeſtia copulaſſe. *Huius*, inquit, *acceſſionem cum conferrem cum aliorum auctariis, quae in proxima Gurmuntii editione fuerant addita, (nam hanc Ceratinus noſter non viderat,) miro modo vix vllam vocem ab hoc annotatam comperi, quam illi priores occupaſſent. Pauperis eſt numerare pecus, ſed pauperius eſt numerare dictiones. Satis multas adiecit Ceratinus, ſed ingentem fateberis theſaurum, ſi expendas, quod acceſſit, potius, quam numeres.*

Magis etiam illo lexicographorum vulgo ſe exemit *GUILELMUS BUDAEUS*, renaſcentis literaturae alter quaſi Camillus, quo elogio eum mactat *Adr. Iunius* lib. 2. cap. 6. Aduerſariorum. Huius *Commentarii graecae linguae* praemiſſa graeca ad regem Galliae, Franciſcum, praefatione, Pariſiis primum 1529. et Colon. ac Baſileae f) 1530. fol. editi, et deinde tertia parte auctiores Pariſ. 1548. apud Rob. Stephanum fol. typis luculentis recuſi ſunt et Baſil. 1556. fol. quartum Operum Budaei volumen implent. In his auctor, nullo neque alphabeti neque alio ordine obſeruato g), innumerarum vocum phraſiumque, illarum praecipue, quae ad res ciuiles ac forenſes pertinent, prout ſub acumen ſtili ſcribenti venerunt, proprias et varias ſignificationes ex probatis auctoribus, oratoribus maxime et hiſtoricis, eruit, atque latine ex veterum Romanorum vſu expoſuit, vt nihil illis elegantius, nihil doctius cogitari poſſit. Ac dicitur liber ille Salmaſio veram ad eruditionem viam primum aperuiſſe, vt non vane auguratus ſit iam olim Eraſmus in Epiſtolis, obſeruationes Budaei vtriusque linguae ſtudioſis plurimum vtilitatis eſſe adlaturas. Nam et ad latinam eloquentiam apprime facere, veriſſime monuerunt *Franciſcus Vauaſſor* de ludicra dictione pag. 321. et *Rich. Simon.* biblioth. ſelectae, gallice editae, tom. 1. pag. 354. De iisdem commentariis Angelus Caninius in Helleniſmo: *Iſtius orationis formas, et breuiter quicquid ad graecanicas* [?] *phraſes attinet, doctiſſime perſecutus eſt* Budaeus *in ſuis commentariis, quos nuper et emendate et eleganter magno ſtudiorum bono excudit Badius. Eum librum comparare ſibi debet, quisquis ſerio graecari volet.* Edmundus Richerius in obſtetrice animorum p. 230. *Quia magni illius Budaei mens et inſtitutum in ſuis commentariis fuit Graeca Latinis conferre et connectere, certumque eſt, quicquid unquam elegantiae aut venuſtatis in vtraque lingua extitit, id totum libris illis contineri, qui huic ſtudio egregiam nauare operam cupiunt, excellens illud et coeleſte moni-*

f) Conf. ſupra in h. vol. pag. 230. not. g. Poſtea accepi, Colon. et Baſil. eiusdem anni edd. eſſe diverſas. *Harl.*

g) Attamen poſt dedicationem, *Franciſco*, Galliarum regi, ſermone graeco ſcriptam, exſtat *index κατὰ στοιχεῖον. Index ſecundum paginarum numerum et ordinem eorum*, quae in his commentariis Gr. L. *marginibus potiſſimum adnotata* latius exponuntur: reliqua vero, quae aut perſtringuntur, aut quae quis indice vix commode complectatur, vt fit in plurimis quaternionibus, adfatim frequens ſuppeditabit lectio." *Krohn.* Index quidem adhaeret quoque edition. Baſil. et Stephan. ſed in contextu nullus ordo obſeruatus eſt. *Harl.*

uentum Budaei cogitate notare debent; cuius auxilio omnia linguae principis arcana facile perueſtigabunt. Buchananus:

Gallia quod Graeca eſt, quod Graecia barbara non eſt,
Vtraque Budaeo debet vtrumque ſuo.

Omitto elogia, certatim in eum congeſta, a *Lud. Viue* ad lib. 2. Auguſtini de Ciuitate DEI cap. 17. et de tradendis diſciplinis pag. 306. *Scaligero* in Scaligeranis, *Barthio* XXI. 3. Adverſar. *Morhofio* lib. IV. polyhiſt. cap. 8. §. 3. Vitam Budaei [h]) ſcripſit Ludouicus Regius, quae cum lucubrationum eius elencho legitur apud Bateſium et Leickerum [i]): Regio addenda, quae habet Ioh. Launoius parte 2. Gymnaſii Nauarrei pag. 875. ſeq. qui tamen fallitur, quum pag. 882. notat, Budaeum obiiſſe anno 1573. Calend. Septembr. nam anno 1540. Cal. Sept. exſtinctus eſt, aetatis 73. Budaeum in plerisque libenter ſequuntur Lexicorum Graecorum, poſt eum vulgatorum, auctores, etiam Henricus Stephanus, qui in paucis quibusdam locis ab eius ſententia diſcedit, quorum rationem vberiorem reddere voluit in ſuo, quem promiſit, theſauri graecae linguae Corollario, et in editione noua Commentariorum Budaei, *Cogito enim*, inquit in praefat. ad theſaurum graecae linguae p. 12. *de libri illius editione, quae habeat cum alia, quibus multa quam antea vtilior reddatur, tum vero meas in quosdam locos annotationes.* Sed nec Corollarium illud, nec editio Commentariorum Budaeanorum, a Stephano notis illuſtrata, lucem vidit.

[?] Dictionarium trilingue, in quo latinis vocabulis, in ordinem alphabeticum digeſtis, reſpondent Graeca et Hebraica, Hebraicis adiecta ſunt magiſtralia (Rabbinica) et Chaldaica, opere et labore *Sebaſtiani Münſteri* congeſtum. Baſil. 1530. 1543. 1562. fol. Latina et Graeca eadem fere in Tricaëlii Lexico.

Ambroſii Calepini Latino dictionario vocabula graeca anonymus quidam adiecit. Id ſaepius ſubiectum prelo etiam cum aliarum linguarum acceſſione, vt in editione Baſil. 1605. lexicon vndecim linguarum.

Lexicon Graecolatinum auctum inſigniter a praeclaro viro, *Petro Gyllio*. Baſil. 1532. fol. et deinde ſaepius cum aliorum auctariis recuſum, vt infra commemorabitur.

Primum circa A. C. 1537. (inquit *Conradus Geſnerus* in epiſtola, A. 1562. ſcripta, de libris, a ſe editis,) *Lexicon graecolatinum* (Baſil. 1537. fol.) *quod iam ante a diuerſis et innominatis, neſcio quibus, ſetis miſere conſarcinatum erat, ex* Phauorini, Camertis, *Lexico Graeco ita auxi, vt nihil in illo exſtaret, quod non vt ſingulari fide ac diligentia, ita labore maximo adiicerem: ſed typographus, me inſcio et praeter omnem exſpectationem meam, exiguam*

h) Adire etiam licebit de Budaeo elogia Iouii pag. 179. et Sammarthani p. 3. Nicolai Reusneri icones pag. 95. Bullartii Academiam ſcientiar. t. 2. pag. 166. Claudii Sinceri vitas ICtorum III. p. 103. Alphonſi Clarmundi vitas editas germanice tom 1. pag. 25. Baelii Lexicon, Hendreichii pandectas Brandenburg. Bailletum tom. 3. iudicior. editorum gallice pag. 157. ſeq. Bonifacii hiſt. ludicram XV. 3. etc. [*Io. Fabric.* in hiſtoria bibl. Fabric. vol. III. pag. 255. ſqq.]

i) Frid. Iac. Leickherus in Vitis decem ICtorum, editis Lipſiae 1686. 8. pag. 28. Guil. Bateſius in vitis ſelectorum aliquot virorum excuſis Lond. 1681. et 1704. pag. 215.

Digitized by Google

quam duntaxat acceſſionis meae partem adiecit, reſeruant ſibi forte auctarium ad ſequentes etiam editiones. Eodem paullo poſt defuncto, meum exemplar recuperare non potui. Ab eo etiam tempore in gratiam Henrici Petri, *Baſil. typographi, ter aut quater ex diuerſis lectionibus meis, idem volumen inſigni acceſſione auxi, An. 1545. ita vt ſemper nominarem authores, a quibus ſingula excepiſſem, vt et authoritas maior eſſet, et orthographia minus corrumperetur: quod ſi alii etiam multi Lexicorum corruptores potius quam auctores obſeruaſſent, non vsque adeo aliquot millibus locorum corrupta haec volumina hactenus in publicum prodiiſſent, non ſolum typographicis erratis paſſim innumeris abſurdiſſime referta, propter imperitiam illorum, qui ad praela corrigunt: ſed ipſorum etiam auctorum, quorum plurimos idcirco ſua nomina profiteri puduit. Vltima quidem editio a me locupletata Baſileae nuper prodiit ex officina* Hieronymi Curionis *A.* 1560. *Septembri, in folio, chartis treceutis octoginta quatuor. — — In Lexicon Graecolatinum A. 1544. Baſileae excuſum in 4. de vtilitate ac dignitate linguae graecae praefatus ſum.*

Petri Daſypodii, Heluetii, quo praeceptore vſum ſe Tiguri, narrat Geſnerus, Lexic. Graecolatinum Argentorat. 1539. 4. [Colon. 1676. med. 8.]

Lexicon, Antwerpiae editum, anno eodem 1539. 4.

Lexicon Graecolatinum Baſileae 1539. 4. apud Io. Walderum cum praefat. Simonis Grynaei, qui illud his verbis laudat, ſane magnificis: [!] *Lexicon igitur, adoleſcens, hoc graecum ad ſummum, quantum maxime fieri poteſt, perductum habes. Copioſius et vocibus pluribus refertum nullum exſtat, comparatu facilius nullum, ad vſum accommodatius meliusque nullum* etc.

Io. Chaeradami lexicopator etymon Graecolat. Pariſ. 1545. fol.

Nicolai Gerbelii Lexicon Graecolatinum A. 1546. MS. vidiſſe ſe Argentorati teſtatur Geſnerus in Pandectis p. 37. b.

Lexicon Graecum locupletatum ab *Hadriano Iunio* A. 1548. fol. et 1557. fol. ex offic. Hier. Curionis, fol. inſcriptumque Eduardo, Angliae regi, fidei defenſori et ſupremo Anglicanae eccleſiae a Chriſto capiti, quem titulum, Indici librorum prohibitorum inſertum queritur, Iunius, vt videre licet in eius Epiſtolis pag. 124. pag. 469. ſq. et 508. De Lexico iſto iterum pag. 70. 223. et 180. vbi ſex millibus vocum atque eo amplius auctum a ſe teſtatur. Ab hoc opere diuerſus eſt eiusdem Iunii nomenclator, paruae molis liber, ſed praeclarus et vtilis, de quo infra.

Lexicon Graecolat. editum Lugd. 1550. fol. apud Frellonium k). Et aliud eodem anno Baſileae, locupletatum a *Io. Hartungo*, poſt *Arlenium*, aliosque. *Marc. Hopperi* diction. lat. gr. Baſil. ex off. Hier. Curion. 1563. fol.

IOACHIMI CAMERARII Commentarii inſignes vtriusque linguae ſimiliter, vt Budaei opus, nullum alphabeti ordinem obſeruant, in quibus diligens praecipue exquiſitio nominum, quibus partes corporis humani adpellari ſolent, additis, et functionum nomenclaturis, et aliis huc accedentibus. Baſil. 1551. fol.

Igcoli

k) Lugduni apud Mich. Syluium. 1553. fol. *Harl.*

Iacobi Tuſani Lexicon. gr. lat. Pariſ. 1552. fol. ingenti vocum acceſſione locupletatum: [rec. Venet. 1555. fol.]

Ex Budaei commentariis maximam partem decerptum Lexicon Graecolatinum *Caroli Stephani*, qui Roberti frater, Henrici patruus fuit, editum Pariſ. A. 1554. fol. cum additionibus MSS. Hoeſchelii obuium Romae in bibl. Barberina.

Inter melioris notae Lexicographos merito ſuo refertur ROBERTUS CONSTANTINUS [l]), medicus Cadomenſis, cuius Dictionarium Linguae Graecae, Cadomenſi Ciuitati et Iacobo Dalechampio, viro docto et prae caeteris amico, ab auctore dicatum lucem vidit Geneuae apud Io. Criſpinum A. 1562 fol. 2. Volum. atque deinde cum additionibus *Franciſci Porti* aliorumque recuſum eſt ibid. A. 1592. fol. ne dicam de Lexico Graeco-Latino *Io. Criſpini*, collecto ex eodem Rob. Conſtantino et A. 1566. 4. edito, quod manu Iſaaci Voſſii paſſim auctum, notatumque exſtat in bibl. publica Leidenſi [m]). Non, vt in theſauro H. Stephani ſub radicibus vocabula, ſed ſuo ſingula ordine per litterarum ſeriem digeſta in Conſtantini [?] Lexico leguntur. Verum auctor in praefatione promittit *artificioſam tabulam*, in qua linguae graecae origines, annominationes et ſeruato tantum alphabetico ordine in primitiuis. Hinc maiore iudicio collectum Conſtantini Lexicon, quam Stephani theſaurum exiſtimabat Io. Henricus Boeclerus in bibliographia curioſa, quae ſine nomine auctoris vulgata primum, deinde Boeclero vindicata et ſub Bibliographiae criticae titulo, cum Io. Gottlieb Krauſii animaduerſionibus Lipſ. 1715. 8. prodiit pag. 19. Certe antequam Stephani opus videret lucem, omnium quorumcunque commentarios, qui vnquam in graeca lingua erant editi, a Conſtantino ſuperari, adfirmauit *Mich. Neander* pag. 457. erotem. Hebr. Sed praeterea etiam edere voluit Conſtantinus *de accentuum graecorum ratione* plenam breuemque commentationem; *Elegantias linguae graecae* eiusque cum Latina comparationem; *Compendioſam methodum ſtudii linguae graecae* et de eiusdem auctorum lectione tractationem; denique *theſaurum rerum et verborum linguae graecae* per locos communes, in quo duo indices vice duplicis dictionarii, Graeci et Latini, et tertius rerum, quae in locis communibus tractantur, ſiluam materiamque contineret. Licet vero integris corporis et mentis ſenſibus memoriaque valida centeſimo tertio Conſtantinus diem [n]) obiiſſet, 6. Cal. Ian. promiſſa tamen illa non impleuit, neque in lucem protulit, quod memoratur a Simlero, dictionarium, ex Homero ceteriſque poëtis graecis collectum, ſimile dictionario Nizolii in Ciceronem. Nihilominus theſauri ſpem quod fecerat, inuidiam incurrit non leuem. Conſtantinum enim perſtringere videtur H. Stephanus, nimis acerbus ſaepe eorum, qui idem cum ipſo ſtadium decurrere auſi ſunt, cenſor et Ariſtarchus, in praef. ad theſaurum ſuum pag. 17. his verbis: *Praeſtiti denique, lector, in hoc opere, vel potius praeſtare conatus ſum, quae ipſum theſauri nomine non indignum reddant. Eum quidem certe titulum mihi praeripere iam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiiſſent. Sed illi* θησαυρῶ *eorum adpellationi merito aliquis ex prouerbio*

l) Conf. *Io. Fabricius* hiſtor. bibl. Fabric. III. pag. 256. ſq. *Harl.*

m) *Criſpini* lexicon graec. lat. Col. 1615. 4. — Londini 1681. 4. *Harl.*

n) Vide Teiſſierii elogia Thuanea t. IV. p. 506. Bailletum iugemens tom. 3. pag. 137. Colomeſii Galliam Oriental. pag. 103.

Digitized by Google

prouerbio depromtum vocabulum ἄνθρακες adſcripſiſſet. Foris enim et titulo theſaurus erat; intus autem nihil aliud, quam vulgaris conſarcinatio, quae antea lexici Graecolatini recogniti nomine adpellabatur, nouis aliquot ſuturis aucta: aut (ſi mauis) quaedam interpolationum acceſſio, vt vel ex ipſa collatione perſpici poteſt, adeo vt perinde eſſet ac ſi perſonatus Irus Croeſum [¶] *ſe mentiri ſub eius perſona vellet.* Contemnit etiam Conſtantinum eiusque laborem indignis modis Ioſephus Scaliger in Scaligeranis pag. 101. et in Epiſtolis pag. 104. 107. quod ex ſingulari ac priuato in eumdem odio profectum monet Huetius in Originibus Cadomenſibus, gallice editis, cap. 24. quum patri, Iulio Caeſari Scaligero, cariſſimus Conſtantinus fuiſſet, et per aliquod tempus communibus ab eo aedibus exceptus, tanti etiam ob eruditionem et fidem atque integritatem aeſtimatus, vt ante obitum ſuum illi potiſſimum lucubrationum ſuarum ineditarum in lucem proferendarum curam voluerit committere. Conradus etiam Geſnerus in Epiſtola de libris a ſe editis pag. 21. *Hoc anno*, inquit, *quo haec ſcribo, 1562. Geneuae prodiiſſe audio longe copioſiſſimum Graecae linguae theſaurum a Rob. Conſtantino, incomparabilis doctrinae viro, ex Ioh. Criſpini officina* Huius Conſtantini habemus minime contemnendum etiam *Latinae linguae ſupplementum*, ſiue lexicon vocum rariorum, in poſtrema tunc Calepini editione praeteritarum, excuſum Geneuae apud Euſtachium Vignon 1573. 4. quod manu Emerici Bigotii paſſim notatum fuit in bibl. praeclara Bultelliana: nec non *nomenclatorem ſcriptorum*, quorum libri exſtant vel MSti vel impreſſi in bibl. Galliae et Angliae, indicemque bibl. Geſneri. Pariſ. 1555. apud Wechelum, 8. Notas in Celſum Lugd. 1566. 8. et Amſt. 1687. 12. 1713. 8. In Dioſcoridem Lugd. 1558. 8. Argentorat. 1565. 4. Et in Theophraſti hiſt. plantarum, cum Iul. Caeſ. Scaligeri ad eandem commentariis Lugd. 1584. 8. et Amſterd. 1644. fol. Ineditas eius in Plinii hiſt. nat. animaduerſiones in bibl. Lamoniana adſeruari, teſtatus eſt Bailletus, eius praefectus: et neſcio vbi vel edita reperiantur vel MSta deliteſcant, quae inter Conſtantini ſcripta typis excuſa memorantur ab *Antonio Teiſſierio* tom. 4. elog. Thuanor. pag. 508. Aphoriſmi Hippocratis verſibus redditi graecis et latinis: Iuliani imp. Miſopogon et Epiſtolae in linguam latinam conuerſae, nec non de antiquitatibus Graecorum et Latinorum libri tres.

De HENRICI STEPHANI Theſauro Graecae Linguae.

Stephaneae ſtirpi id fuiſſe proprium videtur, vt in communes ſtudioſorum vſus conſtrueret theſauros [o]), Ciceronianum *Carolus*, [¶] Latinum *Robertus* [p]), graecum *Henricus*: licet Graeci etiam magna pars Roberto eiusque ſtudiis debeatur: ita enim de illo iam An. 1557. in praefatione ad Lexicon graecolatinum Ciceronianum filius ipſe, Henricus Stephanus, teſtatur, ſe propemodum vereri, vt Alexander olim patris Philippi victoriis materiam

o) *Theodorus Ianſonius ab Almelouen de* vitis Stephanorum, Amſt. 1683. 8. pag. 72. *Mich. Maittaire* in Stephanorum hiſtoria. Londini 1709. 4. pag. 352. [*Car. Steph.* theſaurus M. T. Cicer. Pariſ. 1556. fol. — eiusd. L. L. cum graeca collatio. Pariſ. 1554. 8.]

p) *Roberti Steph.* theſaurus L. L. Pariſ. 1531. II. tom. F. ib. 1536. fol. — auct. ib. 1543. III. tom. fol. — cum adnotatt. H. Stephani, curante Anton. Birrio. Baſil. 1540 - 1543. tom. IV. fol. — *Rob. Steph.* de lat. et graecis nominibus arborum, fruticum, herbarum, piſcium et auium. Pariſ. Rob. Stephan. 1544. *Harl.*

riam triumphorum ſibi eripi dolebat, ne ſic patris ſui in litteras meritis induſtriae ſuae laudem intercipi contingeret. *Et conatus quidem eius fortaſſe nihilo meis maiores: ſed vt viribus, ita etiam effectu longe profecto ſum inferior. Ecce enim ille tibi non Lexicon graecolatinum neſcio quod, ex ineptiſſimarum adnotationum quadam velut colluuie conflatum, tanquam veſtimentum aliquod ex vilibus ſcrutis conſarcinatum, ſed ingentem et immenſum linguae graecae theſaurum, iam a multis annis, ſumtibus prope infinitis, ex praeſtantiſſimis linguae auctoribus tibi congerit atque coaceruat. Qui certe illo latinae linguae theſauro, (quem etiam ipſe cumulauerat,) tanto erit opulentior, tantoque pretioſior, quanto maiores ſunt illius, quam huius, vt omnes fatentur, diuitiae.* Poſt Robertum, A. 1559. defunctum, de excudendo theſauro iam A. 1561. cogitauit filius; nam die 13. Iulii illius anni datum eſt priuilegium Caroli IX. Galliarum regis, cui A. 1570. 15. Febr. aliud Maximiliani II. imp. acceſſit. Non prius autem Theſaurus graecae linguae ab Henrico Stephano in lucem datus eſt, quam A. 1572. fol. quatuor voluminibus, dicatusque Maximiliano II. imp. Carolo IX. Galliae regi, Eliſabethae, reginae Angliae, atque electoribus imperii, Friderico Palatino, Auguſto Saxoniae et Ioanni Georgio Brandenburgico, nec non academiis, Vienneuſi, Pragenſi, Pariſienſi, Oxonienſi, Cantabrigienſi, Heidelbergenſi, Lipſienſi, Witebergenſi et Francofurtenſi, ad Viadrum. Opus incomparabile, amplas Graeciae opes totis caniſtris admetiens ſtudioſis, et quod immenſo labore ſtetit auctori, adiuto licet parentis induſtria [q]) et Friderici Sylburgii [r]) ac fortaſſe aliorum [s]), vnde omnes graecarum litterarum ſtudioſos beneficio ſibi obſtrinxit tanto maiore, quod ab illo vsque tempore, qui vberiores et accuratiores panderet graecae linguae commentarios, per annos centum et [⁋] quinquaginta repertus eſt nemo. In titulo ipſo profitetur auctor praeter alia plurima, quae primus praeſtitit paternae in theſauro latino diligentiae aemulus, vocabula in certas claſſes diſtribuiſſe, multiplici deriuatorum ſerie ad primigenia tamquam ad radices, vnde pullulant, reuocata.

Nunc alii intrepide veſtigia noſtra ſequantur,
Me duce plana via eſt, quae ſalebroſa fuit.

Quamquam vero ingens laudeque ſua dignus, nec inutilis labor etiam eſt ille, quo vocabula graeca ad radices ſuas primus reuocauit; tamen ad quotidianum vſum ſtudioſorum atque euoluentium compendium neutiquam opportunus, ſed moleſtiſſimus eſt, adeoque aliis ſeruari commentariis, et lexicon identidem conſulturos morari non debebat. Moratur autem incredibiliter non tirones modo, ſed etiam eos, qui progreſſus non contemnendos in graecis litteris fecerunt: quam multis enim in vocabulis non ſatis conſtat etiam doctiſſimis de origine? deinde compoſitorum omnium, quum duae ad minimum radices

q) *Paterno auſpicio atque ductu.* H. Stephanus praef. ad Adagia Eraſmi An. 1558. Adde eius Epiſt. de typographiae ſuae ſtatu, apud Almeloveen pag. 177.

r) Frid. Sylburgius 1596. 16. Febr. Heidelbergae peſtilentia interemtus eſt, teſte Abrahamo Sculteto in narratione de vita ſua pag. 4. vbi addit, H Stephanum in adornando theſauro multum ab eo adiutum. At Stephano facit iniuriam Melch. Adami in Sylburgii vita pag. 193. edit. in fol. quando ſcribit, potiſſimam theſauri partem eius labore conſtare: vnde reprehenditur a Bailleto tom. 3. iudiciorum de ſcriptoribus pag. 136.

s) Scaligerana pag. 145. *H. Stephanus non ſolus fecit theſaurum. Pluſieurs y ont mis la main.*

Digitized by Google

radices eſſe debeant, incertum manet, ſub vtra inueſtigandum ſit, etiamſi conſtet de radice vtraque. Ac niſi verborum indice, qui in quarto tomo exſtat, ſtudium inquirendi quodammodo Stephanus leuaſſet, multi haud dubie illud conſulere plane deſperarent, quia non poſſent id facere ſine nimis magno eoque ſaepius faciendo quotidie temporis diſpendio. At ſic quoque duplici tamen labore opus, indicem enim primum, deinde in alio volumine locum ipſum euoluere eſt neceſſe. Et quamquam non crediderim, hanc eſſe cauſſam t), vt hodie vix vnus graece doctus reperiatur pro quinquagenis peritis graecarum litterarum, quales fuere bene multi renaſcentibus litteris, antequam Stephani theſaurus et Scapula in hominum manibus verſarentur: nihilominus puto eſſe veriſſimum, [f] in lexico hanc eſſe virtutem maximam, vt, qui illo vtitur, ſine difficultate ac temporis iactura, quae inquirit, inuenire queat; itaque longe praeferendam methodum aliorum, qui non ſub radicibus, ſed ſuo quaeque loco per alphabeti ordinem vocabula ſingula exhibent exponuntque.

Non Pariſiis, vt perſuaſum multis, ſed Geneuae excuſum eſſe theſaurum, (neuter enim locus in fronte operis notatur,) merito ob rationes, quas ſuggerit hiſtoria typographei Stephaniani, ſtatuit eruditus amicus et collega meus coniunctiſſimus, Mich. Richey, in Chreſtomathia graeca, ſiue conſilio de recte inſtituendo graecae linguae ſtudio, cuius ſectione VIII. de theſauro hoc diſſerit accuratiſſime. Idem non ſine cauſſa negat, duas illius exſtare editiones, licet recentiſſimus ac diligentiſſimus hiſtoriae Stephanorum ſcriptor, *Michaël Maittaire*, pag. 355. poſteriorem etiam theſauri editionem prodiiſſe tam certum eſſe adfirmet, quam, quo anno prodierit, fatetur incertum eſſe u). Sed poſt vulgatum A. 1579. compendium a *Io. Scapula*, quo maximam ſibi factam iniuriam, et opportunam diſtractionem operis ſui, tanto ſumtu ſuo et labore perfecti, impediri, haud immerito dolebat, nouum frontiſpicium theſauro ſuo praefixit Stephanus, et in illo Scapulam pungit his verbis:

Quidam ἐπιτεμὼν *me capulotenus abdidit enſem,*
Aeger eram a ſcapulis, ſanus at hue redeo.

t) Moyſes du Soul in Epiſtola, inſerta Nouellis litterariis, Amſt. A. 1720. 8. editis gallice, t. XI. p. 133. *la pratique de mettre les mots non dans leur ordre alphabetique, mais ſous leur racines, qui à eu lieu depuis que, pour le malheur des lettres, les Etiennes s'auiſerent de ranger tous les derivez et les compoſez ſous leur racine, a été une des principales cauſes de la decadence de Grec. Car qui eſt-ce qui pourroit ſupporter le degout, que cauſe cette methode? — auſſi voyons nous ce qui en eſt arrivé. Il poſe en fait, qu' au renouvellement des lettres en Europe, il y avoit plus de cinquante perſonnes pour une aujourd' hui qui ſavoient le Grec. Pour quoi cela? Eſt ce que le bon ſens et la nouvelle philoſophie ont fait découvrir à notre ſiecle, que les écrits des Grecs, ſont ou ridicules, ou faux, ou un vain jargon comme les ſubtilitez de l' Ecole que ceux, qui ne ſavent pas les choſes, confondent aſſez ſouvent avec la Philoſophie des Anciens. Point du tout etc.*

u) Diuerſa eſſe huius Theſauri integra exemplaria, atque annis diſtantibus, typis denuo compoſitis, e prelo prodiiſſe, quod anno circiter 1580. factum eſſe putat *Maittaire* in hiſtor. Stephan. pag. 359. ductus rationibus probabilibus, contendit *Barth. Nic. Krohn*, Paſtor quondam Hamburg. ad D. Mar. Magdal. in cat. bibl. ſuae (Hamb. 1793. 8.) pag. 174. et vberius atque copioſius expoſuit rationes ſuas in epiſtola ad me, menſe Maio 1791. data, ad quam quoque in catal. ſuo provocauit. Quare ego in fine huius ſectionis illam formulis typographicis deſcribendam curabo. Meum theſauri Stephan. exemplar, (vti illud, quod in *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern, tom. IV. pag. 269-272. deſcribitur,) in fine tituli habet notam anni: *Anno M. D. LXXII. excudebat Henricus Stephanus.* In bibl. *Pinelliana* extitere duo exemplaria; alterum ſine anni nota, alterum cum nota a. 1572. (vide catal. illius bibl. tom. III. pag. 273. nr. 7433. et 7434.) *Harl.*

Digitized by Google

In auerſa tituli huius noui facie, ſiue opiſtographo, etiam comparet Epiſtola, qua non modo grauiter conqueritur de iniuria, ab epitomatore ſibi illata; ſed etiam contendit, plura eaque magni momenti praetermiſſa a Scapula, quae poni lectorum intererat, in aliis etiam invertiſſe eum ac peruertiſſe dicta, dum mentem atque artificium auctoris non adſequitur. Eamdem querelam ſuam repetit Stephanus in palaeſtra de Lipſii Latinitate An. 1591. 8. edita, pag. 51. ſeq. vbi etiam nouo illo, quod dixi, frontiſpicio, ornatum theſaurum ipſe poſteriorem operis ſui editionem pag. 54. adpellat, atque in Scapulam ſtringit hoſce iambos, quos ſplendida bilis ipſi dictauerat:

Opus redegit qui illud in compendium,
Impendium in eo temporis quam maximum
Feciſſe dicit: vellet id penſare nos
Suae crumenae maximo compendio.
[T] *Lectorum at ille maximo diſpendio*
Contraxit opus id, impoſuit et omnibus:
Poena irrogetur huic vt non grauis tamen;
Tantum eſſe dignum dixerim ſuſpendio.

Sed operae pretium eſt, audire etiam *Scapulam*, ita cauſſam ſuam agentem, et quantum Stephano debeat, vel non debeat, profitentem in praefat. ad Lectorem: *In hoc opere abſoluendo cum plurimum operis contriuiſſem, — — incidi forte in theſaurum, ab Henrico Stephano conſtructum, cuius ſola inſcriptione lecta, exiſtimaui, me actum egiſſe. Verum cum theſaurum illum, penitius introſpectum, praeter alia multa, a meo conſilio diſcrepantia, diuerſo etiam ab eo, quem ſecutus fueram, ordine ſcriptum fuiſſe re ipſa cognouiſſem, idque amicorum oculis ſubieciſſem, eorum iudicio fretus multisque rationibus adductus haec tandem in lucem prodire permiſi. At vero ne theſauri illius Herculeo ſane labore compoſiti, auctorem, bene de literis meritum, debita laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar, quid illi acceptum feram, fateri non grauobor. Cum enim in eo theſauro, tanquam in penu locupletiſſimo, dictionum vim et proprietatem melius exprimi, ſignificationes diſtinctius collocari, pluribus aptioribusque exemplis confirmari, diuerſas conſtructiones diligentius obſeruari, denique quae tum veteres tum recentiores lexicographi, ſcholiaſtae, grammatici et alii, in graecae linguae cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia ſcripſerunt, plenius contineri et accuratius quam in ſuperioribus lexicis collecta exhiberi comperiſſem; ea inde potiſſimum depromta meo inſtituto accommodoui, conſultis iis quoque auctoribus, ex quibus illa in theſaurum fuerunt relata. Pauciſſima ex pluribus exempla ſelegi, loquendi formulas non niſi magis neceſſarias expoſui, ne liber, in nimiam molem excreſcens, lectori taedium afferret, emtoremue pretii magnitudine deterreret. Si autem in eo theſauro multa vocabula adiecta ſunt, quae in aliis lexicis deſiderantur, ita etiam non pauca, teſtimonio munita, huc acceſſiſſe, ſi quis collationem inſtituat, ſaepius deprehendet, atque adeo quamplurima adiici poſſe non eſt diſſimulandum.* In hoc omnes eruditi conſentiunt, nec Scapulam fraudandum laude induſtriae, licet iniquum prae ſtudio, et de Domino quondam ſuo ac praeceptore *) meritum haud bene: H. Stephani vero dolendam vicem, cui pro tantis laboribus

*) Almcloueen pag. 74. de vitis Stephanor. et Mich. Maittaire pag. 358.

Digitized by Google

laboribus ſuis et impenſis, quibus omnes, litteris operantes, ſibi maxime obligauit, hoc gratiarum loco repenſum eſt, vt redacto ad inopiam identidem querendum fuerit, a theſauro ſe eſſe pauperem redditum. *Θησαυρὸς ἄριστος πᾶσιν, ἐὼν ἑτέροις, ἐστὶ κάκιστος ἐμοί.*

At theſaurus me hic ex diuite reddit egenum,
Et facit vt iuuenem ruga ſenilis aret.

Quamquam etiam in celebrando et extollendo opere vtiliſſimo haud minor eſt eruditorum conſenſus, quod horreum ac promtuarium totius Graeciae vocat Morhoſius, Mericus Caſaubonus w) viri ſummi inaeſtimabilem theſaurum, atque alibi, librum incomparabilem et vere theſaurum: tamen iamdiu ſimili deſiderii et votorum conſenſione exoptant omnes, vt poſt tam diutinum et longius ſaeculo ſpatium exoriatur tandem aliquis, Stephano ſimilis, ſed fauentiore vtens fortuna, qui adiutus ab aliis x) ſuppleat, atque ex ſcriptoribus, vel poſt Stephanum demum protractis in lucem, vel ab eo non ſatis diligenter excuſſis, latifundia graeca amplius oculis omnium pandat, facilioreque et obuio vtentibus ordine exponat. Vir doctiſſimus *Olaus Borrichius* in diſſertatione de lexicis pag. 50. *Nemo merito ſuo laudatior Henrico Stephano, cuius graecae linguae theſaurus paene inſtar omnium eſt, ſolidus, cultus, locuples, in quo niſi tria deſiderarentur, (primo, quod exſtent non pauca in iis, qui omnium manibus verſantur auctoribus, hic omiſſa: ſecundo, quod multa id temporis Graecorum monumenta, hodie in publico notiſſima, nondum euulgata eſſent: tertio, quod voces plurimae plures admittunt ſignificationes, quam quae in illo theſauro ſignatae ſint,) iam perueniſſet ille lexicographorum Graecorum labor ad vsque ſuos vmbilicos.* Fuit, quum plenius lexicon graecum exſpectare iuberemur a viris, in Graecorum ſcriptorum lectione ſubactiſſimis, *Rich. Bentleio*, Britanno, *Laur. Normanno*, Sueco, et *Ludolpho Kuſtero* y), Germano: quorum hunc fatum praematurum intercepit et alios quoque ipſius conatus laudatiſſimos, editionem Heſychii, et theſauri latini recogniti euertit. Normannum ſimiliter mors acerba eripuit ſacris et humanioribus litteris. Bentleium animus ad alia amoeniora et ſplendidiora reuocauit. *Paulli Cornettae*, clerici regularis, Lexicon Graecum ex ſacris et externis ſcriptoribus in quinque magna digeſtum volumina editionique paratum, laudat et Romae in bibl. patrum S. Mariae Magdalenae MStum ſeruari teſtatur *Proſper Mandoſius* in bibl. Romana pag. 150. De aliis, qui idem ſaxum voluerunt, iuvat, ne actum agam, [ꝑ] adponere notata a clariſſimo collega meo, *Michaele Richey*, in laudata Chreſtomathia graeca: *Non dicam de exemplo theſauri Stephani, quod poſſidere mihi contigit, cui ſua manu paſſim quaedam addidit* Eraſmus Schmidius. Ioh. Conradum Dietericum, *profeſſorem Gieſſenſem, auctarium quoddam ad idem opus ſub manu habuiſſe,* in quo *errores*

w) Pag. 42. ad Marcum Antonin. et in diſſ. de nupera Homeri editione.

x) Recto et aequiſſimo iudicio Mich. Maittaire in Stephanorum hiſtoria pag. 388. *Tantum abeſt, vt ob aliquot voces, in H. Stephani theſauro deſideratas eum negligentiae inſimulem, vt eius potius induſtriam ſuſpiciam, quod plures non deſiderantur. In quam immanem molem excreſceret, quam inexhauſtos labores, quot Herculeo huic operi inuigilantes viros, quot annos ſibi depoſceret theſaurus, qui vniuerſa Graecorum omnium Auctorum vocabula variasque ipſorum ſignificationes complecteretur.*

y) Hic ſcripturus erat de lexicorum graecorum defectibus, vti narratur in actis erud. Lipſ. 1710. pag. 105. in cenſura editionis Ariſtophanis, a Kuſtero curatae. *Harl.*

errores eius ſe detecturum ſit pollicitus, ſed, quum viueret, non inueniſſe typographum, et poſt mortem eius omnem illum laborem in irritum cecidiſſe refert Morhofius, (aut qui Morhofium suppleuit, Ioh. Frickius,) lib. IV. Polyhiſt. capit. 8. ſ. 6. Imo diſcerptum plane deinceps auctarium illud fuiſſe intelligo ex fragmento eius, quod in manibus nonneminis eſſe ſignificatur im neuen Bücher-Saal tom. 1. pag. 963. Rem eamdem, a Morhofio traditam, confirmat doctiſſimus Dieterici in profeſſione graecarum litterarum ſucceſſor, Io. Henr. Maius, *fil. qui etiam in obſeruationibus ſuis ſacris lib. IV. pag. 161. ſeqq. voces CCLX. a ſola praepoſitione σὺν incipientes, aut ſine auctoritate adductas, aut plane a Stephano omiſſas, recenſuit. Sic plurimas alias, eidem vel intactas, vel auctoritate nulla ab eo confirmatas, in vno Epicteto et Simplicio obſeruaſſe, iam pridem virum, in hac palaeſtra verſatiſſimum,* Simonem Ertmannum, *ſcribit Borrichius in adpendice ad Analecta Lat. linguae pag. 51. qui et ipſe ibi, quid in Stephano deſideret, exponit, et complures nominat ſcriptores graecos, ex quibus ille vel parum, vel nihil in ſuum theſaurum adſciuerit. Ex ſolo Luciano vocabula CXLV. quorum haud facile vllum apud Stephanum offenderis, notauit* Ioh. Ienſius, *et ſua ſerie exhibuit in lectionibus Lucianeis lib. III. cap. 1. pag. 309. ſq. Nec pridem ex ſolo Xenophonte* Ioh. Grammius, *profeſſor Hafnienſis, ſpecimen dedit ſupplementi Lexicorum Graecorum ad calcem ſuae hiſtoriae Deorum ex Xenophonte, ſiue prodromi Antiquitatum Xenophontearum, quae diſſertatio eſt Hafniae edita 1716. 4. vbi lexicon illud a p. 111. porrigitur ad p. 159. continetque voces, quae in praeſtantiſſimis ſtudioſorum graecorum graecae linguae teruntur lexicis graecolatinis, (proinde et in theſauro Stephani,) vel prorſus non habentur, vel nullo auctoris claſſici teſtimonio confirmentur: fore etiam, vt idem vir doctiſſimus ſimiles ex aliis quoque ſcriptoribus obſeruationes aliquando adiiciat, ſpem eſſe dicit Seuerinus Lintrupius in praefat. ad Chriſtiani Falſteri ſupplementum Linguae Latinae plag.*)()(. Tan. Fabrum *iam olim quatuor millia vocum graecarum, lexicis praetermiſſorum, collegiſſe, teſtatur filia eius, Anna Daceria, in notis ad Anacreontem* [z]). *Nec dubito quin maximus etiam ad rem lexicam adparatus in promtu fuerit* Ioh. Caſpari Suicero, *qui Lexicon graecum maius meditatus eſt, quod immenſo fere labore collectum et in duos in folio tomos diſtributum omnes voces graecas exhibiturum erat, ipſo promittente* [illegible] *in praefat. ad theſaurum Eccleſiaſticum. Michaël etiam Maittaire aliquando dicentem audiuit Busbeium* [aa]), *doctorem quondam ſuum in ſchola Weſtmonaſterienſi, graece peritiſſimum, ſibi* virum quemdam doctum *oſtendiſſe bina volumina vocum, quae in H. Stephani theſauro non reperiuntur, vt refert in hiſtoria Stephanorum pag. 388.* [bb]) De ſcriptis vtilibus variis grammaticis, quae in adpendice theſauri ſui Stephanus exhibet, dicere me memini vol. VII. pag. 35. ſq. Tomo autem primo praemit-

z) Locus eſt ad Odam LVIII. pag. 204. *Le mot* ἀναπλύζω *dont Anacreon ſe ſert en cet endroit, ne ſe trouve point ailleurs, et on le chercheroit inutilement dans les dictionnaires, auſſi bien que beaucoup d'autres, que mon pere avoit autrefois ramaſſez, jusques au nombre de plus de quatre mille.*

aa) Hic eſt Busbeius, a quo vſum lexici Scapulae alumnis Weſtmonaſterienſibus interdictum narrat idem Maittaire pag. 358.

bb) Multi alii paſſim collegerunt, aut adnotarunt voces, quae deeſſent in theſauro Stephaniano; vt Danielis Scott adpendicem ad theſaurum Gr. L. ab H. Stephano conſtructum, et ad lexica Conſtantini, et Scapulae, Londini 1745. tom. I. II. in fol. *Reimari*, *Menthii*, *Fiſcheri*, *Abreſchii*que collectanea ſupplementaque, a me in Prolegom. ad hiſt. ling. gr. I. pag. 83. iam obſeruata praetermittam; adiici poſſunt: Adpendix ad Lexicon graeco lat. a *Ia. Scapula* conſtructum, et ad alia Lexica Gr.

praemittuntur de laudibus graec. litterarum orationes binae, vna *Scipionis Crateromachi* cc), Piſtorienſis, Danieli Reinerio, patricio Veneto, inſcripta, et altera *M. Antonii Antimachi*, habita in Gymnaſio Ferrarienſi: his ſubiunguntur excerpta ampla ex oratione tertia, quam in commendationem graecarum litterarum vulgauit *Conradus Heresbachius*. Eadem cum prioribus duabus orationibus Iacobus Lectius praemiſit corpori poëtarum graecorum, edito Coloniae Allobrogum ſiue Geneuae A. 1606. fol. *Fabr.*

Epimetron.

Quae b. *Krohn.* de repetita Stephaniani Theſauri Gr. L. ad me ſcripſit, hic ponam.

De *repetita* et *altera* huius Theſauri *Stephaniani editione* adhuc ſub iudice lis eſſe videtur, *quaeſtionem*, an re ipſa exſtet poſterior? *aliis*, oblata de hoc opere eiusque editionibus diſſerendi occaſione, ſilentio praetereuntibus, *aliis* negantibus, *aliis* contra adfirmantibus viris rei literariae peritiſſimis. Sic *De Bure* (Bibl. inſtruct. Belles Lettres T. I. pag. 32. nr. 2243.) quum editionem, quae annum 1572. praefert, attuliſſet, quamuis in nota addita de *Scapulae* perfidia copioſe diſſerit, tamen de iis exemplaribus, quae anni indice deſtituuntur et quorum in frontiſpicio Diſticho illo *quidam* ἐπιτέμνων etc. *Scapulam* pungit *Stephanus*, nihil habet, quod moneret lectores. Atque *Iac. Morellus*, biblioth. Venetae D. Marci cuſtos, qui catalog. biblioth. praeſtantiſſimae *Maph. Pinelli* a ſe euulgatum vberioribus eruditiſſimisque annott. literariis inſtruxit, ad vtrumque *Stephan.* Theſauri exemplar (catal. tom. III. pag. 273. NN. 4733. 34.) de eorum diſſimilitudine omnino nihil adfert. At, quod magis mirum, ipſi *Theod. Ianſſ. ab Almeloveen*, qui ſingulari *Diſſ. Epiſtolari* ad *Io. Georg. Graeuium* de *Vitis Stephanorum*, celebrium typographorum, de induſtria expoſuit, alia illa exemplaria, quorum in titulis annus, quo typis expreſſa ſunt, non exſtat, omnino ignota fuerunt. Vid. pag. 72-74. et pag. 52. additi *Indicis Librorum, qui ex omnium Stephanorum officinis vnquam prodierunt.*

His igitur ſubticentibus, *negant*, vniuerſum Theſaurum Graecum ex *Stephaniano* prelo iterata vice prodiiſſe, ſummi etiam in re literaria viri, *Io. Alb. Fabricius* cum eo, quem ſibi conſentientem adduxit *Mich. Richeyo*, (h. l.), atque poſt hos *Sigism. Iac. Baumgarten* (Nachrichten von merkw. Büch. IV. Band. pag. 272.) maxime ad ita ſtatuendum hac ratione

Gr. e cod. MSto olim *Askewiano* in lucem nunc primum vindicata. Londini 1789. mai. 8. Continet etiam voce. in Tragicis gr. praeſertim, quae ab H. Steph. ſunt omiſſa. Viri cuiusdam docti *ſpecimen* ſupplementi vocum omiſſarum in H. Steph. theſ. Gr. L. in Miſcellaneis obſſ. criticis in auctor. vett. vol. VI. tom. I. p. 179. ſq. — Vir quidam doctus in ephem. litterar. Gothanis a. 1789. pag. 521. exhibet e *Meleagri* carminibus plura voce. gr. ſingularis formae, quae in lexico Stephaniano deſiderantur. — Similiter *Küſter* ad Ariſtophanem, *Hemſterhuſius* ad Lucianum et alibi, *Irmiſch* in notis ad Herodianum et alii ad alios auctores gr. collegerunt et notarunt ſupplementa. *Harl.*

cc) De *Carteromacho*, ſiue *Forteguerra*, diſcipulo Politiani, viro doctiſſimo, qui An. 1513. diem obiit, conſulendum Diarium Venetum (Giornale de letterati d' Italia) tom. XX. pag. 278. ſeq. [et *Bayle* diction. voc. *Carterom.* tom. II. pag. 60.] Oratio haec eius poſt editionem primam Venetam ap. Aldum 1504. 4. ſaepius lucem vidit, vt Baſil. 1517. 4. Romae 1543. 4. et Baruthi, *Io. Faſoldo* curante, 1690. 4. Antimachi Oratio cum eius verſione librorum Gemiſti Plethonis de geſtis Graecorum, aliorumque apoſpasmatiorum Dionyſii Halic. Demetrii Phalerei et Polyaeni prodierat Baſil. 1540. 4.

Digitized by Google

tione ducti, quod Stephanus, vt ſaepius ipſi querendum fuit, iniuria, *Scapula* ſibi illata, ad inopiam redactus et a Theſauro pauper redditus fuerit, quam ob cauſſam de repetenda eius editione ipſum, exiſtimant, ne cogitare quidem potuiſſe. Sic in re facti argumentatione, vt ita dicam, dogmatica vſi, eo prolapſi ſunt, vt, quod ipſe *Stephanus* expreſſis verbis de Theſauri ſui *poſteriore* editione plus vna vice teſtatus fuerat, id ad ſuam tamen praeconceptam ipſisque indubiam opinionem interpretarentur. Ita enim *Fabricius* ſupra: *Vbi* (*Palaeſtrae* de *Lipſii Latinitate* pag. 54.) *Stephanus etiam nouo illo, quod dixi frontiſpicio* (in ea enim ſententia *Fabricius* atque cum eo *Baumgarten* fuerunt *nouum*, modo frontiſpicium Theſauro ſuo, poſt illatam a *Scapula* iniuriam praefixiſſe,) *ornatum Theſaurum ipſe poſteriorem operis ſui editionem adpellat.*

Hac ratione negat *Fabric.*, licet bene nouerat, *Mich. Maittaire*, diligentiſſimum illum *Hiſtoriae Stephanorum* ſcriptorem, pag. 355. *adfirmaſſe, tam certum eſſe, prodiiſſe poſteriorem etiam Theſauri editionem, quam, quo anno prodierit, eſſe incertum. Maittairio* acceſſit *Io. Petr. Kohlius*, (de quo *Chrſtph. Sax.* Onomaſt. P. VI. in Anal. pag. 717.) mox Kiloni, mox Petropoli P. P. qui, Petropoli relicta, Hamburgi, quum per plures annos ibi priuatis ſtudiis literarum incumbens commoratus fuiſſet, vitam cum morte commutauit; vir literatiſſimus, et in libris eorumque editionibus explorandis atque diiudicandis acutiſſimus. Hic, vt ex eius ore ipſe accepi, vtriſque Theſauri exemplaribus ſedulo collatis, nullus dubitabat, quin *H. St.* Theſaurum ſuum, quantus quantus eſt, altera vice prelo ſubiecerit atque denuo ediderit. Sed, fato praeuentus, de eo, quod reperiſſe ſibi viſus fuerat atque in chartam coniecerat, nihil, quantum ſcio, cum orbe erudito communicauit, quamuis apud animum conſtituerat.

A parte veri omnino ſtant hi Duumuiri, *Maittaire* atque *Kohlius*, quod ex ea, quam ipſe ego inſtitui, exemplarium collatione *his rationibus* clare euincitur.

I. *Ipſius Auctoris de editione poſteriore repetitis teſtimoniis*, quorum *vnum* in ea, quae auerſa tituli, anni nota deſtituti, facie ſiue opiſtographo comparet, *Henr. Stephani admonitione de Theſauri ſui Gr. Epitome, quae titulum Lexici Graecolat. noui praefert*, poſtremo ſe lectoribus his verbis ſcriptis offert: „*Huic enim omnia* (ſc. addita„menta, emendationes et cenſuras) *non huic poſteriori Theſauri editioni inſerere* (in„*ſeri* autem, Lexico typis denuo compoſitis prelo iterum ſubiecto omnino non potuiſ„ſent) *verum ſeorſim edere viſum eſt, ne ei, qui iam priorem emiſſet, poſterior etiam,* „*ſi habere illa quoque vellet, comparanda eſſet, ſed in illa eiusque corollario diuitiarum* „*Graecarum cumulum et ipſe poſſideret. Vale!*" *Eiusmodi ipſius Stephani teſtimonium* ineſt etiam *Diſtichi*, quo Theſaurus in frontiſpicio exemplarium, quibus anni nota deeſt, Lectores alloquitur, *his verbis extremis:*

— — — — *ſanus at huc redeo;*

quorum ſenſus hic eſt: *Iam reſtitutus altera editione* redeo, iterumque integer in lucem publicam prodeo.

Alterum vero, quod ipſe *Stephan.* exhibet teſtimonium, exſtat in eius *Palaeſtra* de *Lipſii Latinitate*, A. 1591. edita, pag. 54. etiam, licet in peruerſum ſenſum detortum, ab ipſo *Fabricio* allegatum.

II. *Exem-*

Digitized by Google

II. *Exemplaribus vtrisque* (quorum in citatione id, quod impreſſionis anni notam praefert, *Lit. A.* quod autem nota illa deſtituitur, *Lit. B.* inſignietur) *oculis ſubiectis atque inter ſe collatis.* Exhibebo igitur *diuerſitatis ſpecimina* non quae poſſem omnia, ſed breuitatis ſtudioſus, ex ſingulis Tomis ſolummodo quaedam *inſignia* et eiusmodi, *quibus omnino diuerſa atque diſſimilia eſſe huius Theſauri integra Exemplaria et annorum interuallo typis denuo compoſitis e prelo prodiiſſe quandam eorum partem*, extra omnem dubitationis aleam ponetur.

a) *Literae vnciales* ſiue grandiores *Romanae*, in interſtitio ſingularum columnarum ad loca commode citanda et citata facilius citiusque inuenienda poſitae, (A. B. C. D. E. F. G. H.) *in* Exemplaribus *A et B non vbiuis eidem verſui ſ. lineae adhaerent*, ſed quandoque in *A* altiorem, in *B* inferiorem locum occupant: tamquam, Tom. I. col. 37. 38. Lit. G. ad vocem ἈΓΚΥΛΟΣ; tom. II. col. 31. 32. it. col. 155. H. litera interſtitio columnarum in *A* ad ſextam, in *B* contra ea ad quintam lineam ante finalem comparet. Idem, quum quam frequentiſſime et in omnibus reliquis Tomis oculis ſubiiciatur, non eſt, vt afferam plura eiusmodi ſpecimina.

b) *Verſus* ſ. lineae columnarum modo continent numero plures, modo pauciores voces in *A*, quam in *B*. et v. v. Tanquam tom. I. col. 489. in ἀπὸ, *A* lin. 1. voces 6. *B* autem 7. lin. 2. *A* voces 12; *B* tantum 11. complectitur. Tom. II. col. 31. lin. 15. *A* voces 8. et in fine verſus vocis diuiſae *duas* ſyllabas priores *Calo* —; *B* autem voces 8, et *vnam* abruptae in verſus fine vocis ſyllabam priorem *Ca*—; Ita habent etiam *A* et *B*. verſſ. 16. 17. 18.

c) *Alia* in fine verſuum *Syllabarum* vltimae vocis *diſtrahendarum ratio* in *A* quibusdam in locis obſeruatur, in *B* locis iisdem *alia*. E. gr. T. I. col. 38. vocis ἈΓΚΥΛΟΣ ad Lit. G.

A. lin. 2. Epith — Ouidio adun-
cus arcus
B. lin. 3. — — Ouidio ad-
vncus arcus

cf. Tom. I. col. 490. C. lin. 3. in *A* et *B*. Praeterea col. cit. G. lin. penultima iterum eſt inter *A* et *B* eiusmodi diuerſitas

T. II. col. 31. lin. 15. *A.* — — *Calo-*
nes — *propria,*
— — — *B.* — — *Ca-*
lones — *pro-*

et ſic in hac columna in vtroque *A* et *B* ſaepius. cf. pag. 159.

T. III. col. 471. lin. 20. 21. *A* — — τὸ λεγόμενον
ἐκ τῶν
— — — — *B* — — τὸ λεγόμε-
νον ἐκ τῶν

 cuiusmodi

cuiusmodi ſpecimina etiam eadem col. 471. F. lin. 1. etc. occurrunt, quemadmodum fere vbiuis in reliqq. IV et V Tomis.

d) *Diuerſa vocum ſcriptio.* T. I. col. 491. C., *A.* lin. 7. ἐσϑίες
B. — 8. ἐσϑίῃ
— — 493. E; *A.* — 3. ἀπο γνώμης
B. — — ἄπο γνώμης
T. II. col. 1381. E; *A.* — 1. τινὸς πανόπτȣ
B. — — τινὸς πανόπτȣ

e) *Nomina propria* Auctorum citatorum diuerſa ratione ſubinde *decurtata*, vt in nominibus *Platonis* et *Plutarchi;* pro vtroque enim nomine eſt quandoque iisdem in locis in *A.* Pl. in *B* autem Plat. Plut. Sed quum ſchedula, in qua harum abbreuiationum diſſimilium ſpecimina adnotaram, amiſſa ſit, ſingula loca, quibus occurrunt citare nequeo.

f) Ipſi *characteres* et Graeci et Latini, quibus Lexicon impreſſum eſt, in A videntur aliquanto eſſe maiores, recentes item atque acutiores fuiſſe, in B. minores plerumque, vſu triti atque obtuſiores.

g) *Errata operarum* ſ. typographica in *B. praeter ea, quae iam in A.* deprehenduntur, et ex eo in *B.* tranſierant (cuius inſigne documentum eſt in ea, ita dicti correctoris incuria, qua in poſteriore Indicis (ſ. Tomi V.) parte col. 108. poſt verſum vltimum integer verſus, quem ad ſenſum dicendorum adeſſe omnino oportet, in vtroque exemplo deeſt, ita vt vtrique hicce verſus

stu ſit. Τερέβινϑίνη *autem dicitur Terebinthina re —*

addendus ſit), *acceſſerunt alia noua plura.* In calce enim t. V. col. 207. 208. dimidia paginae inferior pars in *A* omnino typis eſt impreſſa; in hac autem eiusdem paginae extrema parte in *B* typis deſcripta haec leguntur. *Ex iis, qui ſequuntur locis nonnulli in aliqua tantum exemplarium* (*A* et *B*) *parte* (per T. I et II.) *emendatione egent.* His a *Stephano* obſeruatis locis nonnulla inſunt errata, quae non in *A*, verum in *B* duntaxat occurrunt, exemplaribus igitur, anni notis deſtitutis, propria. Quorum e numero haec adferam ſpecimina:

B. t. I. col. 567. (568.) v. 57. παραϑρῆσαι; ſcribe, παραὀϑρῆσαι: et v. 63. παραϑρήματα; ſcribe, παραρϑρήματα. Quae recte habet *A.*
— — — 1044. v. 18. proprià d.; ſcribe, propriè d. Ita recte *A.*
— — — 1049. v. 68. τȣ͂ ὁ εἰς, ὰ δρόμος; ſcribe, τȣ͂ ο εἰς ι. ὰ δρομ. Et ſic in *A.*
— — — 1050. v. 52. aromadaire; ſcribe, dromadaire. Ita integre *A.*
— — — 1177. v. 2. Εγ λευς; v. 33. ἀνόιτον; v. 37. ἐλεήμω; v. 39. ἕι εκα. quae emendatione egent: v. 2. Ἀχιλεὺς; v. 33. ἀνόνητον; v. 37. ἐλεήμων; v. 39. ἕνεκα *nam* (addit Steph.) *in his tribus vocabulis quaedam exempl.* (*B*) *literam* ν *non ſatis conſpicuam habent, quod in aliis accidit locis, de quibus ſimul te monitum volui: pariterque de locis in quibus prima verſus* (*vulgo lineas*) *litera deeſt in nonnullis tantum exempla-*

exemplaribus, *vt* (in *A*, non vero in *B*) *col.* 554. *in principio verſus tertii a fine*, *αταρχὴ pro* Καταρχὴ, *quod decidiſſet litera* K *aut inſtrumento quo atramentum literis imponitur eſſet auulſa. ſic* c. 1130. L *λεφανταρχία pro ἐλεφανταρχία.*

h) His omnibus addendae videntur quaedam vtrorumque exemplarium *diuerſitates* obuiae in *T. I. foliis*, quae *inde* a frontiſpicio vsque *ad* Lexici ipſum exordium decurrunt. Varietates quidem illas in Epigraphis, omiſſis Priuilegiis, *H. Steph.* admonitione et in vtraque primi folii facie conſpicuas in exemplaribus, anni nota deſtitutis, vt ſatis notas praeteriens, inſigniores tantum referam.

Pag. 7. *Catalogus Auctorum Gr.* lin. 2. *A* — expoſitiones vo-
cabulorum etc.
B — — expoſitiones
vocabulorum etc.

— *Auctores Gr.*, ratione generis ſcribendi, relati in ſuas claſſes, *vncis* in *A.* *curuatis*, in *B.* maximam partem *perpendicularibus rectis* incluſi ſunt.

— in fine columnae primae in *A* verba: *Meae editionis*, ſolito charactere *Romano*, in *B* autem eadem ita dictis literis *curſiuis* comparent.

Pag. 9. ſqq. in *A* ſignaturae b. i. b. ii. b. iii. b. iiii.
in *B* — — b. j. b. ij. b. iij. b. iiij.

— 12. lin. 33. Verbum lineae primum eamque inchoans: *Sunt* in *A.* in marginem paginae exteriorem extra lineam extruſum adparet; in *B* reliquis linearum initiis accommodatum.

Folio cum ſignatura A. i. poſt p. 20. *A.* SCIPIONIS CARTEROMACHI Pi-
ſtorienſis oratio etc.
B. SCIPIONIS CARTEROMACHI
Piſtorienſis oratio etc.

— vocabulum poſtremum lin. vlt. *A.* lingua
B. līgua

Praeterea obſeruandum, Titulos ſingulares tomi III. in *A* habere ſignaturam A a i. et Tomi IV. A A a a i; quae ſignaturae deſunt in *B.*

Iam, puto, ſatis eſſe ad euincendum, *re ipſa exſtare iteratam et alteram Theſauri Stephaniani Gr. editionem atque hanc eſſe eam, quae anni nota deſtituitur.* Quo autem anno prodierit, incertum quidem, quod iam *Maittaire* aſſeruit; tamen certiſſimum, ante annum 1591. iam hancce alteram editionem euulgatam fuiſſe, quum in *Palaeſtra de Lipſii latinitate*, quae 1591. in lucem emiſſa eſt, ipſe *Stephanus* illius *poſterioris* editionis, vt iam obſeruaui, fecerit mentionem.

Quid tandem ex his omnibus allatis de vtraque editione eiusque pretio decernendum atque ſtatuendum? 1) Nihil refert, qua editione ad linguae graecae ſtudium vtaris; eſt enim illa altera ne vllis quidem additionibus locupletata, neque in priore minus recte dicta in

Digitized by Google

poſteriore ſunt emendata. 2) Prior, quae anni notam expreſſam habet, praeſtat re ipſa, quum ei ſphalmatum operarum pauciora inſint, editione poſteriore. 3) Poſterior contra ea, ſi non venuſtate, artis tamen typographicae et orthographiae maiori ſtudio, atque hiſtoriae huius Lexici literariae, quos aperuit, fontibus omnino commendari videtur. — Addo *Epigraphen Theſauri Stephaniani Gr.* cum ſua varietate *vtramque* integram, in *noua Biblioth. Gr. Fabricianae* editione *Harleſiana* ad pag. 79. Vol. X. adſerendam, quum vna atque altera a *Fabricio* omiſſa ſit.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, THESAVRVS GRAECAE LINGVAE, *Ab Henrico Stephano conſtructus.* IN QVO PRAETER ALIA PLVRIMA quae primus praeſtitit (paternae in Theſauro Latino diligentiae aemulus) vocabula in certas claſſes diſtribuit, multiplici deriuatorum ſerie ad primigenia, tanquam ad radices, vnde pullulant, reuocata.

THESAVRVS LECTORI.

Nunc alii intrepide veſtigia noſtra ſequantur
Me duce plana via eſt quae ſalebroſa fuit.

(Inſignia Oliuae Stephani, cum *Noli Altum ſapere;* ſine ſubſcriptione)

Anno M. D. LXXII, excudebat Henr. Stephanus. CVM PRIVILEGIO CAES. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

altera Epigraphe:

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — THESAVRVS LECTORI, de ea quam fecit quidam eius epitome,

Quidam ἐπιτέμνων me, capulo tenus abdidit enſem:
AEger eram à ſcapulis, ſanus at huc redeo.

De magno quod idem compendium adfert diſpendio agitur in ea quae proxime ſequitur epiſtola.

(Inſignia Oliuae Stephani cum *Noli Altum Sapere;* ſubſcriptione

HENR. STEPHANI OLIVA.

CVM PRIVILEGIO CAES. ——— GALLIARVM REGIS.

Hactenus *Krohn. Harl.*

ALIA LEXICA GRAECOLATINA.

Lexicon Graecolatinum *Petri Gyllii*, cum variis acceſſionibus aliorum, et notis a *Io. Hartungo* additis recuſum eſt Baſil. 1577. fol. ex officina Henrico-Petrina; ſed optima et locupletiſſima extat editio anni 1584. fol. in qua datur frui iunctim exhibitis obſeruatis *Petri Gyllii*, *Guil. Budaei*, *Iacobi Tuſani*, *Conr. Geſneri*, *Hadr. Iunii*, *Rob. Conſtantini*, *Io. Hartungi*, *Marci Hopperi*, *Guil. Xylandri* editorumque *Iac. Cellarii* et *Nicolai Hoenigeri.*

Digitized by Google

geri. Fabr. In meo exemplo edit. Baſil. 1584. neque in titulo, neque in praefatione nomen *Petri Gylli* reperire potui: neque *Io. Fabr.* in hiſtoria biblioth. ſuae, vbi parte III. pag. 253. ſqq. de illo, praecipue de Budaeo et reliquis V. D. qui in titulo Lexici nominantur, copioſe agit, Gyllii mentionem iniicit. Haec editio, quae, quoniam in titulo acceſſerunt nomina Xylandri, atque Cellarii, vulgo dicitur nouemuirorum, multo plenior quidem eſt, et curatior quam prior, quae ſeptemuirorum nominatur, edita 1537. 1560. 1568. (cum notis, margini adſcriptis, et collectionibus msstis fuit exemplum in bibl. Thottiana in cuius catal. tom. IV. pag. 68. ſqq. 237. ſqq. etc. multa varii generis lexica exſtiterunt) 1572. fol. Contra haec habet multa vocabula, praecipue medica, quae in ed. a. 1584. deſiderantur.

Io. Scapulae Lexicon ex Henrici Stephani theſauro, quicquid diſſimulet, excerptum, et laudabili induſtria in φιλελλήνων vſus digeſtum atque exornatum locupletatumque, prima vice lucem vidit Baſileae A. 1579. cc) fol. 1594. et Geneu. 1598. et cum Hypotypoſi dialectorum *Iac. Zwingeri* Baſil. 1605. et cum Latino *Laurentii Martii*, Palatini, indice 1627. dd) et Lond. 1637. addito inſuper *Io. Harmari* lexico Etymologico, [ſ] et denique accuratiſſimo ſtudio Lugd. Bat. et Amſt. 1652. fol. apud Elzeuirios et Hackium, curantibus *Cornelio Schreuelio* et *Lamberto Barlaeo*, qui Ioannis etiam Meurſii Gloſſarium Graecobarbarum abbreuiatum, praeter varia opuſcula grammatica, in theſauro H. Stephani obuia, adiecerunt. Haec editio recuſa Baſileae 1665. fol. Exſtat etiam epitoma Scapulae edita A. 1598. 4. Ex laudato collega meo, Michaële Richey, comperi, duo exempla Scapulae, quibus egregia plurima ex lectione graecorum ſcriptorum adnotauerat Balthaſar Stolbergius, ὁ μακαρίτης, eſſe in manibus Reu. Theod. Daſſouii, antiſtitis Rendsburgenſis. Inter alia in illis annotationibus Stolbergianis videre licet voces phraſesque ſcriptorum ſacrorum noui foederis, teſtimoniis auctorum graecorum comprobatas. Sic in bibl. Barberin. adſeruantur lexica Tuſani A. 1552. fol. et Rob. Conſtantini A. 1562. fol. manu Hoeſchelii paſſim aucta et emendata.

Dictionarium quadruplex, anglicum, latinum, graecum et gallicum. Lond. 1580. fol.

Eduardi Grant, qui Criſpini Lexicon quater vel quinquies mille vocibus auxit, lexicon graecolatinum Lond. 1581. 4.

Lexicon trilingue. Argentorat. 1611. fol.

Dictionarium tetraglotton, latinum, graecum, gallicum et belgicum. Franeck. 1612. 8.

Morelli theſaurus linguae latinae, graecae et gallicae, ex emendatione Auberti. Lugd. 1612. 4.

cc) Falluntur, qui A. 1570. adſignant, vt auctor clariſſimus hiſtoriae Stephanorum pag. 359. et bibl. *Fabriciana* Helmſt. tom. 3. p. 250. [vbi de hoc. lex. de Scapula, Zwingero, Harmaro et Io. Meurſio copioſe agitur.]

dd) *Lawaetz* I. pag. 443. citat praeter ea editiones, Baſil. 1580. fol — ibid. 1589. fol. — Geneu. 1628. fol. — atque in ſupplem. pag. 307. edit. Baſil. 1600. apud H. Petrum cum Scapulae tabulis de dialectis fol. — Lund. 1696. fol. — cum Meurſii gloſſario contracto Baſil. fol. II. vol. Noua et inſigniter locupletata edit. a pluribus annis promiſſa eſt in catal. librorum Lipſienſi nundin. ſed num et quando ea editio cui *Kronbiegelius* et *Reusmannus* immortui ſunt, iam paene profligata, lucem adſpiciat dies docebit. *Harl.*

Ir. Habrecht Ianua linguar. ſilinguis, lat. germ. gall. ital. hiſp. et angl. Argentor. 1630. 8.

Henrici Decimatoris theſaurus linguarum latinae, graecae, hebraicae, gallicae, italicae et germanicae. Lipſ. 1613. fol.

[Lexicon gr. lat. ad formam Henr. Stephani, ſ. l. ap. Guil. Laemarium. 1598. 4. — Geneuae ap. P. Aubert. 1616.

Io. Criſpini lex. gr. lat. Colon. Allobr. 1615. 4.

Io. Serpilii diction. lat. graec. et germ. infer. Antwerp. ap. Steelſium. 1545. 4.

Henr. Stephani epitome theſauri ling. gr. ſ. lexicon gr. lat. Ebroduni, 1623. 4.

A. M. Szencienſi lexicon lat. graec. hung. Hannou. 1611. 8.

Lexicon philol. et etymolog. graeco-lat. — anglicanum. Londini. 1677. fol.

Io. Gezelii lexicon graecum. Aboae. 1749. teſte Lawaetz. ſupplem. pag. 308. *Harl.*]

LEXICA MINORA.

Had. Iunii nomenclator, rerum nomina propriis vocabulis expreſſa variis linguis explicans, Antwerpiae An. 1567. 8. editus et 1576. 1583. [Francf. 1591. ibid. 1620. — auct. ab *Herm. Germberg.* ap. Stoer 1619. 8.] deinde recuſus: Edmundo Richerio iudice nec laudari ſatis nec digne aeſtimari poteſt, cum loco breuiſſimi optimique commentarii in omnes antiquos auctores eſſe poſſit. c. 6. obſtetricis animor. pag. 227. ff)

Balthaſaris Garthii lexicon graeco-latinum Francof. 1602. 8. et deinde ſaepius. Garthius olim bilinguis, iam trilinguis, hoc eſt Lexicon latino-germanico-graecum, adornante *Koenig.* Norib. 1658. 8. — curis ſecundis *Georgii Matthiae Koenigii*, cum praefat. B. Ioh. Mich. Dilherri. Norimberg. 1679. 8.

Eilhardi Lubini clauis graecae linguae, ſiue compendioſum lexicon latino-graecum et graeco-latinum, vna cum ſylloge ſententiarum gg), quibus Vocabula linguae primitiua continentur, Roſtoch. 1605. 1609. Lubec. 1612. 1620. Lipſ. 1633. et ex Danielis ac Philippi Parei recenſione Francof. 1643. 1662. 8. Lugd. Bat. 1644. 12. Amſt. 1647. 1651. 1664. 12. et cum interpretatione germanica Norimb. 1718. 8. *Fabr.* Animaduerti quoque, citatas eſſe editt. Lipſiae 1630. 8. — Brunſuici 1677. 12. —Hannou. 1682. 12. — Norib. 1670. 12. et 1690. 8. — Londini 1669. 8.

Io. Knapii lexicon gr. latin. Antwerp. ap. Gymnicum. 1539. 8. *Harl.*

Antonii Laubegois Graecae linguae breuiarium graecolat. Duaci 1626. 8.

Io. Amo-

ff) In compendium redactus in vſum ſcholar. Marchic. Berol. 1647. 8. *Harl.*

gg) Hae ſententiae ſolent etiam Schreuelii lex. ſubiici. Similiter radices linguae graecae verſibus gallicis complexus eſt *Claudius Lancelotus*, monachus Benedictinus.

Digitized by Google

Io. Amoſ Comenii Ianua linguarum, graecis additis a *Theodoro Simonio*, Holſato, Amſt. 1642. 12. ex *Steph. Curcellaei* recognitione Amſt. 1649. 8. [Multae edd. exſtiterunt in bibl. Thottian. v. cat. IV. p. 620. 630. ſq.]

Cornelii Schreuelii Lexicon manuale graecolatinum analyticum et latino-graecum, Lugd. Batau. 1654. 8. 1657. 8. ib. 1670. 8. et ex quinta editione, in Belgio curata, Amſt. 1682. etiam emendatius prodiit cura b. doctoris mei, Io. Godofredi Herrichen, Lipſ. 1684. 8. Dresd. 1707. 8. et ex recenſione Henr. Ludolphi Holtzkampii Amſt. 1709. 8. Auctum graecolatinum per *Ioſephum Hill*, et latino-graecum a *Ioh. Hutchinſono* Lond. 1663. 8. *Fabr.* Praeterea memorantur edd. Lugd. Batau. 1664. 1676. 1682. Amſtel. 1684. 8. 1700. 1709. 8. auct. ab *Hillio*, Cantabr. 1685. 8. — Lipſ. et Budiſſin 1696. 1702. 1707. 1714. 8. — edit. aucta, Patauii 1715. fol. — Dresdae, 1736. 1752. 1762. 1767. 1775. 8. *Harl.*

[*Dan. Schulz* lex. gr. lat. Sedini. 1668. 8.]

Guilelmi Robertſoni theſaurus linguae graecae, a Ioſepho Hill auctus, ad voces circiter 24000. Lond. 1676. 4. non immerito laudatur a Colomeſio pag. 79. bibl. ſelectae; eſt enim lexicon omnium in eo genere locupletiſſimum et emendate excuſum.

M. Gottlob. Frid. Peckii liber memorialis graecae linguae ad modum ſimilis latini Cellariani, voces primitiuas et ſub illis deriuatas et compoſitas naturali ordine exhibens, cum praef. M. Io. Dauidis Schreberi. Dresd. 1709. 8.

Ioannis Caſparis Suiceri Lexicon graecolatinum, Tiguri 1683. 4. qui maius etiam aliud, duobus vol. in fol. adornaſſe ſe teſtatur in praefat. ad Theſaurum Eccleſiaſticum quod lucem haud vidit.

Lexicon graeco-latino-germanicum Francofurti 1698. Zunneri ſumtibus curatum, bonae notae.

Lexica latino-Graeca Io. Gerlaci Wilhelmi, Ioh. Lindneri etc.

Beniamini Hederichii hh) lexicon manuale graecum, cuius nuper ſpes facta eſt, omnibus ſui generis lexicis, quae exſtant, longe locupletius promittitur in tres partes, videlicet hermeneuticam, analyticam atque ſyntheticam diuiſum, forma octaua maiore. *Fabr.* Prodiit Lipſiae 1722. m. 8. — per *Patrik.* Londini, 1739. 4. — auctum a *Morell.* ib. 1778. 4. poſt repetitas *Sam. Patricii* curas multis vocabulorum millibus plurimisque nouis ſignificationibus verborum locupletatum, et multis modis caſtigatum et emendatum, cura *Io. A. Erneſti.* Lipſiae, in bibliopolio Gleditſchii: proſtat etiam Londini apud Nourſe, 1767. mai. 8. — ib. 1775. — ib. auct. cur. M. *Wendleri*, 1788. — auctior et emendatior edit. cura eiusdem, Lipſ. et Londini 1796. mai 8. De Erneſt. edit. aperte iudicat *Wyttenbach* in praef. ad ſuas eclogas hiſtoricas pag. XXVI. ſqq. Reiske vero Ern. iuuit in altera edit. et conqueſtus eſt de ingrata opera, in vita ſua, ab eius vxore edita pag. 85. *Harl.*

Io. Chriſtianum quoque *Hertzogium*, praeclaris lucubrationibus notum et graecae linguae haud mediocriter peritum, lexico graeco digerendo [ſ] operam ſuam addixiſſe, libenter

hh) Gelehrte Zeitungen A. 1719. pag. 200.

libenter intellexi ex *Gottlieb Stollii* introductione in hiſtoriam eruditionis, edita A. 1718. 8. Germanice pag. 128.

Inſigne etiam ſpecimen lexici noui graeco-gallici lucem vidit in Gallia, *Projet d'un dictionaire grec.* Vide Mem. de Trevoux, Iuin 1718. pag. 1118. Iournal des Sauans 1718. Decembr. pag. 671. Hic guſtus facile ſaliuam mouebit graecae linguae ſtudioſis, vt totum opus abſolutum videre deſiderent, quod dictionariis, hactenus editis, locupletius futurum eſt et acuratius. Vt tamen pluribus inſeruiat, ex graeco-gallico oportebit adornari graeco-latinum, vel Gallorum exemplo ab aliis etiam nationibus graeco-germanicum, Graeco-anglicum etc.

Theodori, Polycarpi F. Dictionarium graeco-latino-Ruſſicum prodiit Moſcuae 1704. 4. Vide Acta Erud. tom. 4. ſupplem. pag. 500. *Fabr.*

[*Nic. Gürtleri* Lexic. vniuerſ. quatuor linguarum, lat. germ. graec. et gall. Baſil. 1731. m. 8.

Barth. Caſtelli lex. medicum graeco-lat. Geneuae 1747. m. 4.

Abr. Kall ſpecimen ſupplementi theſauri graecae linguae Stephaniani ex Theognidis ſententiis (litt. A.) Hafniae 1760. 8.

Theſaurus trium liguarum, latinae, gallicae, graecae. Pariſ. 1762.

M. *Chr. Zimmermann*, Prof. in Gymnaſio Stuttgard. nouum lexicon manuale graeco-latinum et latino graecum, in vſum ſcholarum. — cum praef. *I. P. Milleri*, Rect. et Prof. in Gymnaſio Vlmenſi. Stutgardiae 1771. mai. 8.

Conſtantini Georgii Dictionarium IV. linguarum, graecae ſcil. literalis, graecae vulgaris, latinae atque italicae. Venet. Bortoli. 1757. II. vol. 4. — auct. *G. Conſt. Ioannienſis.* Venet. typ. D. Th. Ioannienſis. 1786. fol.

The Origin of Language and Nations hieroglyphically, etymologically and topographically defined and fixed, after the Method of an Engliſh, Celtic, Greek and Latin-Engliſh lexicon. — by *Roland Iones.* Lond. 1764. 8.

I. W. I. Dillenius griechiſch-deutſches Woerterbuch für die Iugend, nach Schelleriſchen Plan gearbeitet, mit einem griechiſchen und deutſchen Index. Lipſiae 1784. m. 8. — ed. II. emendat. auctior, ibid. 1792. mai. 8. — ed. III. auctiorem promiſit auctor anno praeterito.

M. I. C. Vollbeding griechiſch-deutſches Handwoerterbuch, zum Schulgebrauch. Lipſiae 1784. mai. 8. — Eiusdem Supplemente, Emendationen und Berichtigungen etc. Lipſiae 1788. 8. — deutſch-griech. Handwoerterbuch. ibid. 1790. 8.

I. Gottf. Haas, (Conrect. ſcholae Schneeberg.) Vollſtaendiges griechiſch-deutſches Woerterbuch. *Erſter Band.* A. — K. Lipſiae 1797. 8. conf. Ien. A. L. Z. a. 1797. nr. 252. mens. Aug. pag. 361. ſqq. — Praeſtantia ſuperabit minora lexica id, quod cel. *Schneiderus*, Prof. Francof. ad Viadrum, ſecundum ordinem etymologicum vocabulorum colligere et componere coepit:

I. G. Schneiders Kritiſches griechiſch-deutſches Handwoerterbuch beim Leſen der griechiſchen profan-Scribenten zu gebrauchen. tom. I. Züllichau. 1797. med. 8. (Tom. II. nundinis vern. Lipſ. prodibit.)

Huc

Huc quoque pertinet egregium opus: *Lexicon technologicum graecorum rhetorum.* Congeſſit et animaduerſionibus illuſtrauit *Io. Chriſt. Theoph. Erneſti*, philoſ. prof. Lips. Lipſiae 1795. med. 8. *Harl.*

Lexica ſpecialia et indices graecarum vocum in ſcriptores quosdam ſingulos graecos.

In POETAS quidem:

In *Homerum* Wolffgangi Seberi indicem, Lexicon analyticum Lud. Culonii, clauem Ant. Roberti et G. Perkinſi, Iac. Sorgeri phraſeologiam Homericam, et epitheta ex Iliade per Nic. Pruſſum collecta, iam memoraui lib. 2. c. 3. §. 29. ſeq. [vol. I. pag. 339. ſq. cum meis additamentis, et pag. 565. de *Dammii* nouo lexico gr. etymologico. Berolini 1765. 4. *Harl.*] quibus addere licet indicem locupletiſſimum graecum, quem Euſtathii ad Homerum commentariis ſubiunxit in Romana editione Matthaeus Debares ſiue *Deuarius*: alium Baſileenſis ἐκδόσεως curator. Indicem item, de quo Scaliger in Scaligeranis pag. 145. vbi de H. Stephano: *l'indice des mots d'Homere eſt bon.* Indicem item Aſcani Perſii, Romae editum: Indicesque graecos in volumine vtroque editionis praeclarae Homeri Barneſianae [et Erneſtinae] ſubiunctos. Ieremiae Hoelzlini indicem in Iliad. lib. I. V. et IX. editos a Theod. Schreuelio Lugd. Bat. 1642. 8. Homeri epitheta, a *Iacobo Reuio* collecta, habuit MSta Iacobus Perizonius, legavitque ea bibl. Leidenſi. Indicis omnium vocum Homericarum Seberiano etiam digeſtioris et elaboratioris, neſcio quo auctore, ſpecimen Gieſſa ante aliquot annos ad me miſit vir doctiſſimus Io. Henricus Maius, filius. *Fabr.* De Apollonii Lexico gr. Iliados Odyſſ. vid. ſupra, vol. I. pag. 505. ſq. *Harl.*

In *Heſiodum*, *Georgii Paſoris* in collegio Heſiodeo Amſt. 1623. 8. atque ex patris ſchedis per filium Matthiam Paſorem index auctior in editionibus Heſiodi Schreuelianis Amſt. 1650. 1657. 8. Lipſ. 1684. 1713. et Amſtelodamenſi Ioannis Clerici 1701. 8. [v. ſupra, vol. I. pag. 604. ſqq.] Praeclarus etiam index graecus in Heſiodum eiusque ſcholiaſtas exſtat in editione Plantiniana 1603. 4. [ſ] quem auctor eius, Daniel Heinſius, pro gloſſario et vocabulario Heſiodico lectoribus ſuis commendare non dubitat. *Fabr.* (Vincent. Calà Oroſii de Figueroa) index Heſiodeus. Neapoli 1791. mai. 8. *Harl.*

In *Theognidem* index Wolfgangi Seberi. Lipſ. 1603. 1620. 8. et index atque analyſis omnium vocabulorum in editione Francofurtenſi a. 1701. et 1710. 8. quam notis etiam et commentario inſtruxit Henricus Gottlob Iuſt, Profeſſor Academiae Erfurtenſis. [v. vol. 1. pag. 715. ſqq.]

In *Phocylidem* et *Pythagorae aurea carmina* indicem omnium vocabulorum dedit idem Wolfgangus Seberus ii) Lipſ. 1604. 8. In *Phocylidem*, *aurea carmina* et *Naumachi* ſententias,

ii) Hic Seberus indices eiusmodi etiam in alios poëtas graecos, Apollonium, Euripidem, Sophoclem Theocritum etc. adfectos habuit. Vide eius Epiſtolam ad Iungermanum, poſt Hottomannianas pag. 471. et de aliis pii huius et diligentis viri ſcriptis *Godfridi Ludouici* hiſtoriam Rectorum ſchol. pag. 130. ſqq.

Digitized by Google

tias, indicem et analyſin grammaticam M. Adam Erdmannus Mirus, gymnaſii Zittauienſis Conrector inſigniter promeritus. Budiſſae 1715. 8.

In *Pindarum* et lyricos Aemilii Porti Lexicon Pindaricum Hanou. 1606. 8. et index locupletiſſimus omnium fere vocum phraſiumque, qui exſtat in editione Pindari Oxonienſi 1697. fol. Nam Eraſmi Schmidii πινδαροταμεῖον ſiue Concordantias Pindaricas, quarum ſpecimen dedit in prolegomenis ad illum poëtam, deſideramus. *Fabr.* De *Porti* et *Dammii* lexic. vide ſupra, vol. II. pag. 77. et 78. *Euripidis* Phoeniſſis edit. Schütz Halae 1772. 8. vberrimus graecitatis index additus eſt. *Harl.*

In *Aeſchylum* index graecus vocum, in ſcholiis explicatarum ſubiungitur in editione Stanleiana, Lond. 1663. fol. [Lexicon Aeſchyleum recentiſſimus editor, Cel. *Schützius* promiſit. *Sophoclis* editioni Etonenſi 1786. 4. index copioſiſſimus et *Euripidis* edit. Lipſienſis Tomo III. Euripideum Lexicon eſt additum.]

In *Ariſtophanem* πίναξ ἁπάντων τῶν ἀξιολόγων ἀφθονώτατος occurrit in editione graeca Baſileenſi Frobeniana 1547. fol. repetitus etiam in graeco-latina Geneu. 1607. fol. Sed longe pleniorem indicem vocum Ariſtophanis, accuratioremque debemus viro eruditiſſimo, Ludolpho Kuſtero, in editione comici, quam adornauit, praeſtantiſſima, Amſt. 1710. fol.

In *Menandri* et *Philemonis* fragmenta index graecus a Ioanne Clerico adiectus, cui plura etiam inſerta ex inedito Photii Lexico, Amſt. 1709. 8

In *Callimachum* index graecus vocabulorum omnium exſtat ad calcem editionis Pariſienſis An. 1674. 4. quam dedit Anna, Tan. Fabri filia. Cum tempore fragmenta plura acceſſerint in editione Callimachi Graeuiana Vltraiecti 1697. 8. etiam index graecarum vocum in illa [et Erneſtina] occurrit locupletior.

In *Lycophronem* index vocabulorum omnium auctore Richardo Wright, Londinenſi, exhibetur in editione vtraque Potteriana Oxon. 1697. 1702. fol.

[Editioni *Apollonii* Rhod Argonaut. Shawianae adiectus eſt Index omnium vocabb. emendatus in ed. Lipſienſi 1797. 8.]

[¶] In *Theocritum, Moſchum, Bionem et Simmiam* dictionarium Doricum Aemilii Porti, Francof. 1603. 8. [Plenum lexic. adhaeret edit. Reiskianae]

In *Dionyſii* periegeſin dolendum eſt *Balthaſari Scheidii* indicem fato viri praeclariſſimi interceptum eſſe, cuius ſpem ille fecit praefat. ad indicem in Herodianum.

In *Oppiani* Halieutica gloſſarium, de quo ſupra §. IX. de gloſſario, a Rutgerſio edito.

In *Muſaei* carmen de amoribus Herus et Leandri index omnium verborum ſubiicitur editioni, quam cum variorum notis adornauit *Daniel Pareus.* Francof. 1627. 4. et editioni cum nouo indice graeco *Io. Henrici Kromayeri*, Halae Magd. 1721. 8.

In *Nonni* metaphraſin Evangelii Iohannei, index graecus Frid. Sylburgii, in editione Commeliniana 1596. 8. recuſa Lipſ. 1618. 1629. 8. [ſed omnibus bonis et recentioribus edd. poetar. g. addi ſolent indices varii generis.]

In SCRIPTORES PROSARIOS.

In *Herodotum* lexicon Ionicum Aemilii Porti, Francof. 1603. 8. gloſſarium breue, λέξεων ἰάδων συλλογή, et Ioach. Camerarii atque H. Stephani recenſio et interpretatio vocum Herodoti, quae exſtant in editionibus huius ſcriptoris melioribus Stephaniana Iungerman-

Iungermanniana, Galeana, Gronouiana [et Weſſeling.] Breue aliud lexicon Anonymi τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, quod ex codice Goldaſti occurrit in editione Gronou. p. 748. Mauſſacus exiſtimauit, eſſe excerptum ex Apollonii γλώσσαις Ἡροδότȣ, quas ex magno Etymologico ſupra nominaui §. VIII. v. *Apollon.* Idem illud H. Stephanus pridem A. 1564. 8. ediderat ad calcem ſui Erotiani pag. 105. In Herodoto Tho. Galei habes etiam indicem dictionum Herodoti Ionicarum graeco-latinum concinnatum a Nathane Nicols: et editionem Iac. Gronouii claudit index vocum graecarum, de quibus in notis diſſerit.

In *Hippocratem* Erotiani et Galeni ſaepius edita, aliorumque deperdita gloſſaria memoraui l. 4. c. 38. §. 4. ſq. in h. vol. p. 233. ſq. vbi etiam dictum de Anutii Foëſii lexico Hippocrateo elaboratiſſimo Francof. 1588. Geneu. 1662. fol. et de Ioh. Conradi Dieterici Iatreo Hippocatico ſiue lexico in Hippocratis Aphoriſmos, Gieſſae 1656. Vlm. 1661. 4. nunc tantum addo, in ephemeridibus litterariis Pariſienſibus A. 1715. menſe Iulio p. 113. ſq. propediem edendum promitti *Doucquerii*, medici Cadomenſis, lexicon medicum vniuerſale etymologicum et philologicum, in quo vndecies mille vocabula rarioris vſus ab auctoribus graecis latinis et gallicis adhibita illuſtrantur. *Fabr.* Id num editum ſit, neſcio. *Caſtelli* autem lex. med. ſupra in catal. lexicorum iam memoraui. *Harl.*

In *Thucydidem* index graecus verborum phraſiumque ſubiungitur in editione Wecheliana 1594. fol. alius in Thucydide optimi viri et non ſine magno dolore meo litteris nuper erepti, Io. Hudſoni, Oxon. 1696. fol. [et Duckeri ed.]

In *Xenophontem*, Aemilii Porti index graecarum vocum phraſiumque et H. Stephani vocabula Xenophonti peculiaria vel cum Herodoto ac Thucydide communia, exſtant in editionibus Xenophontis Sylburgiana Francof. 1594. fol. et Pariſ. 1625. fol. *Io. Grammii* ſpecimen ſupplementi lexicorum ex Xenophonte, ad calcem hiſtoriae Deorum ſiue prodromi antiquitatum Xenophontearum. Hauniae 1716. 4. *Fabr.* Erneſtium, Schneiderum, cum primis Zeunium vtiles et egregios indices adieciſſe editionibus ſuis opuſculorum Xenophont. ſupra, in vol. III. libr. 1. cap. 1. in catal. editt. Xenoph. oſtendi. *Harl.* Specimen Indicis Xenophontei nuperrime edidit Prof. *Frid. Guil. Sturzius*, Gerae, 1798. 4.

In *Iſocratem* Hieron. Wolfii index in editione Baſil. 1549. fol. [in edit. Auger. T. III.] Michaël Neander in phraſeologia Iſocratis, Baſil. 1558. 8. H. Stephani diatriba de vocabulis nonnullis et loquendi generibus ab Harpocratione et Suida apud Iſocratem obſeruatis, in editione Iſocratis A. 1593. fol. et ad calcem Harpocrationis illuſtrati a Iac. Gronouio Lugd. Bat. 1696. 4. Non repetenda hoc loco, quae de Harpocratione et aliis in Rhetoras Lexicis dixi libr. 4. cap. 38. §. XI. ſqq. [pag. 244. ſqq. in h. vol.]

In *Platonem* plura veterum Lexica deperdita memoraui lib. 4. c. 38. §. 10. [pag. 242. vbi quoque agitur] de Timaei Lexico. Non contemnendus etiam index vocum ſubiicitur editionibus Platonis graecis Baſileenſibus 1534. et 1556. fol. *Fabr. Fiſcherus* iam a pluribus annis promiſit clauem Platonicam, et locupletiſſimum eximiumque indicem ſubiecit *Findeiſen* ſuae editioni doctae Platonis Gorgiae, Gothae 1796. 8. Lexici Platonici ſpecimen diſſ. *W. Iac. Wagner.* Goett. 1798. 8. *Harl.*

Digitized by Google

In *Aeſchinis* tres dialogos index graecus verborum et phraſium locuples ſubiunctus editioni praeclarae graeco-latinae *Petri Horrei*, Leouardiae 1718. 8. [in primis *Fiſcheri* editionibus.]

[Reiske locuplet. indices confecit ad Aeſchinis, Lyſiae, Demoſthenis etc. orationes in edd. oratorum graecor. — In Reiskiana editione Opp. Plutarchi tom. XI. et XII. continent amplos indices. De editionibus autem cum vberioribus indicibus iam in ſingulis capitibus de auctoribus ibique in notitiis editionum egimus. Addam Woerterbuch nach den Capiteln des *Palaephatus* von unglaublichen Begebenheiten etc. Coburg. 1784. 8. Doctiorem vero indicem ſ. clauem ſubiecit *Fiſcherus* ſuis Palaephati editionibus. v. ſupra, vol. I. pag. 191. — *I. F. Dilſchmanni* — vocabularium graecolat. in *Geſneri* Chreſtomath. gr. et in *Xenophon'is* M. S. itemque in *Homeri* libros VI. priores, etc. Stendal. 1785. 8. — *Epictetus* ed. Vptoni habet vberrimum indicem, et ita alii plures auctores hoc praecipue ſaeculo a viris doctis illuſtrati editique. *Harl.*

In *Ariſtotelem* indices graeci optimi ſubiuncti in editione Philoſophi operum accuratiſſima graeca Wecheliana A. 1587. 4. quam Friderico Sylburgio debemus. Idem vir egregius magno ſtudioſorum huius linguae fructu ſimilibus inſtruxit indicibus alios etiam, quos vulgauit ſcriptores, vt *Dionyſium* kk) Halicarnaſſeum, romanae hiſtoriae ſcriptores graecos minores, nec non *Pauſaniam*, *Etymologicon magnum*, *Iuſtinum* [?] *Martyrem* et *Clementem*, Alex. *Theodoreti* libros de curatione graecar. adfect. Lexicon autem vocum Ariſtotelicarum, ad philoſophiam pertinentium, *Petro Petito* auctore, quod breui proditurum ſcribebat Menagius ad Laërtii Platonem pag. 160. b. lucem non vidit. Pridem quoque intercidit *Clitarchi* liber de interpretatione vocabulorum Ariſtotelis, quem laudat Euſtratius in IV. Nicomacheorum. Sed exſtat D. Martini Fogelii lexicon inſigne vocabulorum, homonymorum praecipue apud Ariſtotelem, editum Hamb. 1689. 4.

In *Theophraſti* Characteres Ethicos, Index praeclarus analyticus Petri Hedelini, curante *Erico Benzelio*, Vpſaliae 1708. [Melior eſt Fiſcherianus.]

[Lexicon *Polybianum* vtiliſſimum in edd. Erneſti et Schweighäuſeri. *Harl.*

[In *Apollodori* Bibl. ed. Heyn. Index.]

In *Plutarchi* librum de puerorum inſtitutione index analyticus et lexicon *Olai Heſychii* Lipſ. 1705. 8. [et ed. Heuſingeri.]

In *Iulii Pollucis* Onomaſticon index Wolfgangi Seberi, in edit. Francof. 1608. 4. et longe plenior accuratiorque Stephani Bergleri in editione Pollucis optima Wetſteniana Amſt. 1706. fol.

Arriani hiſtoriam de expeditione Alexandri et de rebus Indicis vidi illuſtratam eruditis notis et vberrimo indice vocum phraſiumque graecarum atque ad editionem, paratam a Georgio Raphelio, paſtore eccleſiae Luneburgenſis, cuius obſeruationes inſignes ad Nouum Teſt. e Xenophonte, Polybio et Arriano digeſtas habemus.

In

kk) Indices graecos in Dionyſium Halic. et Clementem Alex. habes etiam in editionibus Oxonienſibus vtriusque ſcriptoris, quorum illam *Io. Hudſono*, A. 1704. hanc *Io. Pottero*, Oxonienſi, epiſcopo debemus A. 1715. fol. Indicem in Pauſaniam etiam in edit. Lipſienſi A. 1696. fol. in Iuſtinum Martyrem, in edit. Pariſ. 1615. 1636. fol. Witeb. 1686. fol.

In *Aeliani* varias hiſtorias Lexicon concinnauit *Io. Schefferus*, Argentorat. 1647. 1662. 8. deinde auxit et emendauit in ſua editione *Ioachimus Kuhnius*, Argentorat. 1688. 8. et nouo accuratoque ſtudio *Iac. Perizonius*. Lugd. Bat. 1701. 8. [et Kretſchmarus in indice in edit. Dresdae et Lips. 1746. 8.]

In Herodiani Hiſtoriam Lexicon, ſiue index graecus analyticus locupletiſſimus *Balthaſaris Scheidii*, ad calcem editionis Boeclerianae Argentorat. 1662. 1672 et 1694. 8. [Add. Indices editt. Weſſel. Diodori Siculi et Reimari Dionis Caſſii Opp.]

In *Sextum Empiricum* index graecus, ſubiunctus editioni, a me curatae, Lipſ. 1718. fol. auctorem habet iuuenem egregium, Nicolaum Fedderſen, Flensburgenſem.

Ex *Luciano* indicem vocum, quae in Henr. Stephani theſauro omiſſae ſunt, conſignauit Ioannes Ienſius libro tertio lectionum Lucianearum cap. 1. p. 309. 316. Hag. 1699. 8. [Plenus index complet tom. IV. edit. Reitzianae.]

[Index vocabb. Grr. in *Himerii* Opp. ed. Wernsdorf. — in Geoponicorum ed. Niclas T. IV.]

Man. Moſchopuli in Philoſtrati imagines lexicon MStum ſupra §. VIII.

[*] In catalogo bibl. inſtructiſſimae Bultellianae p. 343. memorantur Lexica quaedam graeca edita ad quorum margines Emericus Bigotius manu ſua notauerat voces vſurpatas a *Porphyrio*, *Iamblicho*, *Polyaeno*, *Dione Chryſoſtomo* et *Ariſtaeneto*: nec non a patribus graecis, *Iuſtino*, *Origene*, *Athanaſio*, *Gregorio Naz.* *Cyrillo Alex.* *Theodoreto*, *Nilo*.

Bene *Mich. Maittaire*, vir egregius, in hiſtoria Stephanorum pag. 389. *Mihi rudi quidem, ſed litterarum amantiſſimo, veniam dent eruditi, ſi cupiam, vt ne quis auctorem veterem editurus ſe opere propoſito defunctum putet, modo ipſum nitido charactere, charta magnifica, notis luculentis ornatum excudi curauerit, niſi non infulſum indicem, ſed lexicon ipſi auctori peculiare accommodet.*

Non omittendum etiam hoc loco H. Stephani graeco-latinum *lex. Ciceronianum*, editum Pariſ. 1557. 4. in quo graecorum ſcriptorum loca, a Cicerone citata, cum Tullii verſione exhibentur, graecisque illorum vocibus ordine alphabeti deſcriptis, interpretatio Ciceronis laudatiſſimo inſtituto adiungitur. *Fabr.* Adde Lexicon Ciceronianum graecolatinum et caſtigationes in quam plurimos locos Ciceronis. Aug. Taur. 1743. mai. 8. *Harl.*

Ad ea denique, quae de lexicis graecis *biblicis* in ſacros atque eccleſiaſticos ſcriptores tum vniuerſe tum ſigillatim in *Dionyſium* Areopag. *Ioannem Chryſoſt.* et *Andream*, Cretenſem, adornatis dixi ſupra ſect. IX. fin. et lib. IV. cap. 37. et 38. et de *Concordantiis*, quas adpellant, graecis in LXX. Interpretes et in Nouum Teſt. ibid. [ſupra pag. 214. ſeq. h. vol.] hoc loco adiungere iuuat, praeterita tunc mihi: *Io. Erneſti Grabii* gloſſarium graeco-latinum in *Irenaeum*, in edit. Oxon. 1702. fol. repetitum etiam auctius in Maſſuetiana Pariſ. 1710. fol. *Fabr.* Add. Concordantiae on the Greek Teſtament: with the English Verſion to each Word; the principal Hebrew Roots correſponding of the LXX. short critical notes where neceſſary, by *Iohn Williams*. Londin. 1767. 4. *Harl.*

Lexicon graecum biblicum, curante *Chriſtophoro Plantino*, editum cum inſtitutionibus linguae graecae, atque epitome theſauri linguae hebraicae Santis Pagnini in tomo VII. Operis polyglotti Antwerp. 1572. fol.

In LXX. INTERPRETES et *libros Veteris Teſt. apocryphos* Lexicon ſuccinctum graeco-latinum *Zachariae Roſenbachii*, Med. D. et ſacrarum linguarum in ſchola illuſtri

Digitized by Google

Herbonenſi profeſſoris, quod exſtat in eius Methodo omniſcientiae Chriſti, Herbornae 1634. 8. quo ſub titulo habes ſimul vocabula graeca Noui Teſt. ſecundum claſſes rerum digeſta, et elenchum graeco-latinum dictionum, quae in Vet. et Nouo Teſt. pariter occurrunt, nec non indicem graecarum vocum, quae in Nouo Teſt. tantum reperiuntur, et ſpecimen omniſcientiae gentilis, hoc eſt pleraſque latinas et graecas dictiones primitiuas, ſimiliter per claſſes rerum diſpoſitas.

[P] *Chriſtiani Schotani* lexicon Helleniſticum ſeu Alexandrinum, Franequerae in 12. vulgatum exhibet G. Paſoris clauem Noui Teſt. auctam vocibus, in verſione graeca LXX. Interpretum occurrentibus. Diligentiore ſtudio etiam, celeberrimo Montfaucono praeeunte, voces LXX. Interpretum, ceterorumque Aquilae, Symmachi etc. adiunctae lexico Paſoris in Nov. Teſt. cura *Chriſtiani Schoetgenii*, Lipſ. 1717. 8.

Mich. Crellii ſyllabum graeco-biblicum, ſiue vocabularium, omnia nomina et verba, quae in Vet. Teſt. verſione LXX. virali habentur, per claſſes declinationum et coniugationum recenſens, ordine alphabetico ante terminationes obſeruato et adiecto catal. vocum Noui Teſt. τῶν ἅπαξ λεγομένων. Altenburg. 1646. 12.

Praeclarum inprimis eſt lexicon duplex, reliquiis Hexaplorum Origenis ſubiunctum, quas incredibili ſtudio poſt Flamminium Nobilium et Ioannem Druſium ex editis atque ineditis monumentis congeſſit vir ſupra laudes *Bernardus de Montfaucon* Pariſ. 1713. fol. 2. Vol. Prius lexicon hebraico-graecum eſt, alterum graeco-hebraicum: in vtroque vocabula, non modo apud LXX. Interpretes, ſed etiam in Aquilae, Symmachi, Theodotionis et caeterorum interpretum fragmentis obuia exhibentur cum Latina interpretatione, et Hebraicis, quibus reſpondent, adiunguntur. [Praeſtantius eſt *Io. Frid. Fiſcheri* Clauis reliquiarum verſionum V. T. graecarum Specimen, cuius Part. I. Auctior repetita eſt in Commentt. Theologg. edd. a Velthuſeno, Kuinoelio et Rupertio T. IV. pag. 195. ſq.]

Lexicon in LXX. interpretes a D. *Hugone Braghtono* ſtudioſe compoſitum, et adhuc ineditum Thomas Hayne in praef. ad diſſ. de linguis (in Tho. Crenii Analectis pag 15. ſeq.) teſtatur, ſe Collegii Sionenſis bibliothecae Oxon. dono dediſſe.

In NOVVM TESTAMENTVM, nota omnibus

Georgii Paſoris, profeſſoris Franequerani, clauis, manuale, ſyllabus omnium Noui Teſt. dictionum Lugd. Bat. 1628. 12. Amſt. 1632. Lipſ. 1732. med. 8. etc.

Eiusdem Lexicon graeco-latinum, cum etymis nominum propriorum et peregrinorum. Herborn. 1622. 1626. 1632. Franeq. 1632. Naumb. 1637. 8. *Fabr.* Etyma nominum propriorum, itemque analyſis hebraeorum, ſyriacorum et lat. vocc. quae in N. T. vspiam occurrunt. Ienae 1668. 8. — Lexicon manuale emendatum et auctum cura *I. F. Fiſcheri*, Lipſiae 1755. 8. ſed nolo ea, quae de lexicis gr. in N. T. a *Schwarzio*, *Schöttgenio*, *Krebſio*, *Spohnio* et *Schleusnero* in Introd. in hiſt. ling. graec. II. 2. p. 110. ſqq. adnotaui, hic recoquere. cl. *I. F. Fiſcher* edidit Proluſiones XXXIII. de vitiis lexicorum N. T. 1772-1790. 4. quas deinde iunctim edidit: Proluſiones de vitiis lexicorum N. T. ſeparatim antea, nunc coniunctim editae multis partibus auctae multisque in locis emendatae. Lipſiae 1791. mai. 7. — Idem curauit nouam editionem *Chr. Stockii* clauis linguae S. N. T. Lipſiae 1753. m. 8. Editio quarta prodierat Ienae 1743. m. 8. *Harl.*

A ψευ-

Digitized by Google

A *ψευδερμηνείαις* Caluinianis repurgatum a *Io. Philippo Oheimio.* Lipſ. 1658. 8. [ibid. 1666. 8.]

Illuſtratum variis obſervationibus philologicis et verborum e LXX. interpretibus adparatu auctum a *Chriſtiano Schoetgenio.* Lipſ. 1717. forma maiore octaua.

Voſſi, Bergenſis in Norwegia Superintendentis, notae ad Paſoris lexicon memorantur in Epiſtola Io. Iſaaci Pontani, ſcripta A. 1632. et in Antonii Matthaei ſylloge Epiſtolarum cum A. Alciati Epiſt. contra vitam monaſticam, edita Lugd. Bat. 1708. 8.

Lud. Lucii dictionarium graeco-latinum in Nouum Teſt. editum Baſil. 1640. 8.

Andreas Pauli, Wismarienſis, *θεμαθορολογία*, diſtincte exhibens atque grammatica *ἀκριβείᾳ* declarans radices omnes et deriuata atque compoſita vocabula in Nouo Teſt. occurrentia, quae per diuerſas terminationes diſpoſuit et analogiae atque ſignificationis veluti claſſibus diſtinxit. Lubec. 1653. 12.

Io. Dawſon lexic. alphabet. N. T. Cantabrig. 1706. 8. [Londini 1776. 8.]

Ioh. Conradi Dieterici, prof. Gieſſenſis, Antiquitates poſtumae Noui Teſt. etiam hic memorandae, quoniam et ipſae digeſtae ſunt ordine alphabetico vocum graecarum, atque Lexicon inſigne Philologico-Theologicum in noui Foederis libros praeſtant. Francof. 1680. fol. Hic vir doctus etiam parauit in vſum graecae linguae ſtudioſorum *radicale* nominum, verborum et particularum, nec non *inuentarium harmonicum*, voces phraſesque graecas cum latina et aliis linguis conferens, et *rationale vocum*, ſiue etymologicum. Vide eius ſpecillum chreſtomathiae graecae, editum Marpurgi A. 1649. 4. pag. 37. 59. 60.

Similiter pars poſterior Criticae ſacrae *Eduardi Leigh*, Angli, obſeruationes philologicas in omnes graecas voces Noui Teſt. ordine alphabeti collocatas, exhibet, Amſt. 1679. 1688. 1696. fol. [ll]) et *Martini Caſp. Wolfsburgi* Obſeruationes ſacrae in Nonum Teſt. excuſae Lipſ. 1714. 4. de quibus Ephemerides eruditorum Pariſ. 1719. menſe Septemb. pag. 308. De *Ioh. Caſp. Suiceri* theſauro [mm]), in quo itidem voces etiam Noui Teſt. pleraeque erudite illuſtrantur, iam dixi lib. 4. c. 38. pag. 230.

Io. Druſii ad voces hebraicas Noui foederis commentarius, Lexici in morem concinnatus, prodiit Franequ. 1616. 4.

Martini Petri Cheitomaei Lexicon vocum graeco-barbararum N. T. quae Orienti originem debent, Amſt. 1649. 12. Praeter Druſium et Cheitomaeum de vocabulis Hebraicis

ll) Ab *Henr.* a *Middoch* in lat. ſermonem conuerſa, ed. lat. tertia, Francof. et Lipſ. 1694. 4. Editio latina *quinta*, nouis tam vocabulorum quam obſeruationum additionibus aucta, nec non ſupplemento, antea ſeparatim adiecto, iam ſua radice inſerto et ab infinitis locorum, praeſertim ſcripturae repurgata. Acceſſit (*Io. Conr. Kesleri* gymnaſ. Goth. ſubconrectoris) adpendix vocum, in codice graeco LXX. interpretum et apocryphis (etiam in fragm. Aquilae, Symmachi et Theodotionis) occurentium; ita vt nunc haec noua editio vniuerſo cod. ſacro tam hebraeo, quam graeco intelligendo commode adhiberi poſſit. Gothae 1706. 4. Kesleri adpendix habet peculiarem et longiorem inſcriptionem, in qua praeter ea exhiberi dicuntur plurima vocabula multaeque vocabulorum ſignificationes, quae in omnibus, etiam copioſiſſimis lexicis, ita dictis theſauris, gloſſariis et dictionariis fruſtra quaerantur. In praefatione ſubſidia, quibus vſus ſit, enumerat auctor. — it. Gothae. 1735. 4. *Harl.*

mm) Amſtel. 1682. — ed. 2. priori emendatior, elegantior et longe auctior ibid. 1728. fol. II. voll. *Harl.*

Digitized by Google

cis Nouo Teſt. conſulendi Angelus Caninius [nn]), Otto Gualtperius, Petrus Poſſinus et D. Auguſtus Pfeifferus.

Io. Knollii, conrectoris ſcholae Rigenſis, vocabularium biblicum Noui Teſt. perquam vtili inſtituto ita elaboratum, [P] vt vocabula ſingula ordine librorum, capitum et verſuum diſtincte tironibus exponat. Saepius prodiit, vt Rudolſtadii 1700. 8. Lipſ. 1717. 8. [— editio octaua, prioribus longe auctior et emendatior, curante *Andrea Butigio*, Lipſ. 1730. 8. — ibid. 1739. 1745. 8. *Harl.*]*

Ioachimi Langii, Graeci Noui Teſt. clauis grammatica. Hal. Sax. 1720. 8. 1736. 8.

Matthiae Flacii clauis S. S. ex recenſione *Thod. Suiceri*, Francof. et Lipſ. 1719. fol.

Chr. Reineccii manuale biblicum ex Concordantiis graecis adornatum, in quo voces graecae omnes, in verſ. LXX. interpr. et in apocryphis V. T. nec non in textu originali N. T. occurrentes etc. Lipſ. 1734. 8.

Io. Simonis, hiſt. S. et antiq. prof. Halenſ. lexicon manuale graecum, etc. Halae 1766. mai. 8.

Griechiſch-deutſches Lexicon über das neue Teſtament — von D. *Carl Friedrich Bahrdt*. Berolini 1786. med. 4. vt Sturmii, Telleri aliorumque lexica in N. T. germanice ſcripta, omittam.

XIII. *Scriptores recentes, qui Synonyma Graeca, Epitheta et Phraſes collegerunt, nec non tradiderunt de Graecis particulis, orthographia, proſodia, ſymphonia cum aliis linguis etc.*

1. *SYNONYMA* collegit *Martinus Rulandus*, Auguſt. Vindel. 1518. 1567. 1571. 1576. 8. in quibus cum non immerito plura deſideraſſet H. Stephanus praef. libri de inſtituendis graecae linguae ſtudiis, emendauit illa et locupletauit inſigniter *Dauid Hoeſchelius* ib. 1585. 1590. 8. et Geneu. 1612. 1618. 1646. 8. [add. Lawätz I. pag. 454. et ſuppl. pag 313]

[Synonymorum libellus ex optimis latinae et graecae linguae ſcriptoribus congeſtus, iam vero in gratiam ſtudioſae inuentutis Suecanae concinnatus, plurimisque in locis adauctus ab *El. Petri Helſingio.* Stockholmiae 1587. min. 8.

M. Dan.

nn) *Angeli Caninii*, Anglarenſis, Ἑλληνισμος, copioſiſſimi graecarum latinarumque vocum indicis acceſſione per Carolum Hauboeſium locupletatus; in quod quidquid vetuſtiſſimi ſcriptores de Gr. L. ratione praecipiunt, atque adeo omnia, quae ad dialectos intelligendas et poetas penitus cognoſcendos pertinent, facili methodo exponuntur. Acc. plurimorum verborum originum explicatiô, regulae quaedam breues de ratione ſyntaxeos, et loci aliquot N. T. cum Hebraeorum originibus conlati atque explicati. *Thom. Crenius* recenſuit, emendavit et notis ac praefatione, in qua de claris agitur *Angelis*, auxit. Lugd. Bat. 1700. 8. In praef. p. 75. ſqq. agit Crenius de Angelo Caninio, et obſeruat, hanc illius grammaticam graecam editam eſſe initio Pariſ. typis regiis a. 1555. et in officina Morelli in 4. poſtea Londini 1600. 1613. et 1624. 8. ſi recte intelligo eius verba, dum „Londini, ait, a. CIƆ. IƆC. (male enim in inſcriptione iſtius exempli, quo vſus quodque ſequutus ſum, Cl. C. eſt) XIII. et XXIV. in 8.“ *Harl.*

M. Dan. Peuceri comment. differentium apud Graecos vocc. potiſſimum ex Ammonio, Lesbonacte et Philopono collectus et locupletatus. Praemiſſa eſt diſſ. de vſu differentium ap. Graecos vocum in Theologia. Dresdae 1749. (al. 1748.) 8. — Lawaetz in ſpicil. I. pag. 314. citat *Peuceri* lex. vocc. graec. *Synonymicarum* [niſi error ſit,] potiſſimum ex Ammonio etc. collectum etc. Dresdae 1766. 8. — Commendanda eſt

Dan. Vechneri Hellenolexia. — ſupplem. atque nouis acceſſionibus auxit *I. Mich. Heuſinger.* Gothae. 1733. 8. *Harl.*]

Paſſim etiam Synonyma notata ſunt in lexico latino - graeco *Ludouici Lucii*, profeſſoris Baſileenſis, vulgato Baſil. 1638. 8. nec non in *Io. Bentzii* theſauro, de quo infra, quemadmodum inter veteres ſcriptores ſynonyma non indiligente ſtudio olim adnotauit *Iulius Pollux* in ſuo Onomaſtico. *Fabr.*

[De Syntaxi praeter Vigerum, et eos, quos ſupra p. 384. Not. *ll.* laudaui, ſunt memorandi libri

Camerarii ſyntaxis L. Gr. Baſil. 1539. 8.

Georgii Fabricii ſyntaxis gr. auct. Colon. 1564. 8. — cum examinatione regular. et ordine orationis auctior. it. de verbis anomalis. cum indice 1576. 8.

Godeſcalcus Praetorius de ſyntaxi graeca, libri II. Francof. 1554. 8.

Chriſt. Stockii litterator graecus. Ienae 1697. 1710. 8. etc.

Principia ſermonis gr. iuxta methodum recentiorum, quae vulgo Welleriana dicitur. — Acc. *ſpecimen ſyntaxeos* noua arte ad principia Sanctiana compoſitae. Ed. noua, auct. et emendatior. Tiguri, 1784. 8.

Erh. Glb. Glandorf Progr. über die Conſtructionslehre im Algemeinen. Onoldi 1790. 4. *Harles.*

2. *EPITHETORUM* Graecorum farraginem locupletiſſimam, adſcriptis poetarum veterum, qui illa vſurparunt, locis, debemus nobili viro, Io. Hartungi diſcipulo, *Conr. Dinnero* oo), Acroniano, in Friburgenſi primum academia graecae linguae profeſſori, ac deinde conſiliario Wirceburgico, qui illam primum excudi fecit 1589. 8. recuſam deinde typis Wechelianis Hanou. 1605. 8. addita Eraſmi Sidelmanni epitome de poeſi ſeu proſodia Graecorum: deinde minus luculenter repetierunt Geneuenſes An. 1614. 8. et 1634. 8. ſed ita, vt graecis epithetis latinam verſionem adiungerent. Collecta etiam a *Mich. Neandro* epitheta exſtant in *Io. Vollandi* libro primo de re poetica Graecorum, alia in theſauro graecae poeſeos *Nic. Cauſſini* S. I. Epitheta Homerica ex Iliade collegit *Nicolai Pruſtus*, Lugd. 1594. 12. vt inedita, a *Iacobo Revio* collecta, omittam, quae in bibl. Leidenſi adſeruantur. [In cod. Pariſ. bibl. publ. MMDCCLV. ſunt epitheta e poetis veterib. collecta, ord. alphab. a *Io. Bordato. Harl.*]

[ſ] 3. *PHRASES* elegantiores ex Homero *Iac. Sorgerus* in Homero enucleato, Francof. 1625. 8. ex poetis graecis collegit et ſub titulis digeſſit *Daniel Pareus* in mellificio Attico

oo) Vide *Henningi Witte* memorias ICtorum ſaeculi XV I. pag. 149. Huius Conradi filius, *Andreas Dinnerus*, ICtus Altdorfinus, de quo Claudius Sincerus in vitis ICtorum tom. 2. pag. 147.

tico qq), Francof. 1627. 4. nec non *Nic. Cauſſinus*, Tricaſſinus, S. I. in theſauro graecae poeſeos. Mogunt. 1614. 8. et *Ioh. Voilandus* in libris quatuor de re poetica Graecorum, quos Mich. Neandri, praeceptoris ſui, auſpiciis congeſſit ediditque Lipſ. 1579. 8. et 1592. 1613. 8. [*Io. Vollandi* elegantiae Gr. L. ſeu locutionum graecarum formulae e notationibus *Mich. Neandri* collectae. Lipſiae per Io. Steinmann. 1523. 8.

Iac. Gretſeri phraſiologia-graeco-lat. in eius Opp. tom. XVI. pag. 491.

Io. Frid. Reitzii de ambiguis, mediis et contrariis, ſiue de ſignificatione verborum ac phraſium ambigua. Traiecti ad Rhen. 1736. 8. — De verbis Graecorum mediis commentationes Lud. Kuſteri, Io. Clerici et Eraſmi Schmidii recenſuit ſuamque adiecit *Chriſtph. Wallius*. Lipſ. 1752. 8. — *Sigismundi Frid. Dreſigii* comm. de verbis mediis N. T. (cur. *Fiſcheri*) addita eſt Küſteri et Clerici comm. de verbis mediis. Lipſ. 1755. 8. *Harl.*] Λεξίδιον graecum poeticum, quod in ſpecillo chreſtomathiae graecae promiſit *Ioh. Conradus Dietericus*, non vidit lucem quod ſciam.

Ex ſcriptoribus optimis proſariis *Martinus Rulandus*, Friſingenſis, de emendata linguae graecae ſtructura libro ſecundo. Argentorati 1559. 8.

Ex Iſocrate *Mich. Neander*, Baſil. 1558. 1572. 1588. 8.

Iac. Billius, Prunaeus, quem *benemerentiſſimum linguae graecae* laudat ex merito Nic. Comnenus. pag. 260. praenot. myſtagog. edidit Locutionum graecarum in communes locos per alphabeti ordinem digeſtarum, volumen, Duaci 1578. 1599. 12. Lugd. 1588. 8. recuſum Pariſ. 1603. 8. Geneu. 1594. 1603. 12. et 1614. 12.

Io. Bentzius, Bruxellenſis, in theſauro elocutionis oratoriae, ſiue pure loquendi et ſcribendi, ex Io. Sturmii conſilio ſecundum naturae rerum ordinem digeſto in locos LXXVI. quo neminem veteres graecae linguae diligentius maioreque cum iudicio congeſſiſſe, idque opus omnibus in graeca eloquentia collectaneis praeferendum, iudicat D. Morhoſius rr). Prodiit Baſil. 1581. fol. et Argentorat. 1594. fol.

Franciſci Vigeri de praecipuis graec. ling. idiotiſmis. Pariſiis 1627. 12. *Fabr.* Vigerus opellam ſuam compilarat ex Guil. Budaei commentariis l. gr. ſed tamen propter vtilitatem ſaepius erat editus libellus, Pariſ. 1644. 12. Lugd. B. 1680. 12. — ad vſum ſeminarii Patau. Bellouaci 1692. 12. — *Lederlin* auxit et emaculauit in ed. Argent. 1708. 8. (v. quae ſcripſi in vitis philolog. vol. III. p. 23. ſqq.) ſed maiorem attulit eruditionem et vtilitatem *Henr. Hoogeueen*, qui librum perpetuis eruditisque animaduerſionibus et quam plurimis idiotismis (ſ. potius idiomatibus) illuſtrauit auxitque Lugd. B. 1742. mai. 8. tum ad quintam partem locupletauit, ib. 1752. — tertium, auct. ib. 1766. mai. 8. — Hoogeu. ed. recudendam curauit, nec ſpernendas adiecit obſſ. *Zeune*, Lipſ. 1777. 8. Aegre id tulit Hoogeueen, et peculiarem edidit libellum atque cenſuram [hoc titulo: I. C. Zeunii Animaduerſiones in Vigeri — librum, ad iuſtam examinis lancem reuocatae ab H. Hoogeueen, L. B. 1781. 8.] Iterum tamen *Zeune* nouam, eamque auctiorem atque emendatiorem parauit editionem, Lipſiae 1789. m. 8. cuius editionis docta eſt cenſura in Ien. A. L. Z. a. 1791. nr. 328. m. Dec. vbi plura, interdum

pp) Vide *Voetii* bibl. theolog. pag. 374. et bibl. Fabricianam (D. Io. Fabricii, Theologi Helmſt.) tom. 3. pag. 500.

qq) Lib. 3. polyhiſt. cap. 2. pag. 611. et lib. 4. cap. 8. pag. 99. ſeq.

Digitized by Google

terdum leuiora, notantur, et noua proponitur eiusmodi libri conficiendi methodus. Atqui plura poſſe conferri ad locupletandum opus, oſtendit cl. *Degen* in II. programmatibus ſiue ad idiomata graecae dictionis ſpicilegiis, Onoldi 1780 et 1781. 4. De idiomatibus et ellipſibus L. Gr. agitur in libro: Les principaux idiotiſmes de la langue grécque, avec les ellipſes, qu' ils renferment. — par Mr. *Furgault*, Prof. émérite de l' Univerſité de Paris à Paris 1784. 8. — De *L. Boſii* libro vtiliſſimo de ellipſibus gr. variisque illius editionibus egi in prolegg. ad Introd. in hiſt. L. Gr. §. 14. pag. 51. *Harl.*

Io. Poſſelius in Calligraphia Oratoria ling. graec. poſt priores editiones Witteb. 1565. 8. Francof. 1585. 1590. 1594. rr) ab auctore recognita et amplius tertia parte aucta Hanou. 1605. 8. ſubiuncto indice non latino tantum, ſed graeco quoque, qui in Billio deſideratur. Recuſus eſt liber Lugd. 1607. Geneu. 1613. 1624. 8. et addita plerisque vocabulis gallica interpretatione 1636. 8. apud Iacobum *Stoer*. [cum addition. *Io. Godofr. Herrichen* et praef. C. S. Schurzfleiſchii Francof. 1688. 8. Lipſ. 1725. 8. adde Lawaetz I. p. 430. Commendandus eſt *Antonii Schori* liber aureus de ratione docendae diſcendaeque linguae gr. Emendauit auxit *Frid. Wilh. Ion. Dillenius.* Stuttgard. 1780. 8. cum Iſocratis orat. ad Demon. gr. ac latine.

Von dem künſtlichen Naturgange der griech. Sprache in ihren Hauptwoertern, in Rückſicht auf Sprachgeſchichte, von *Io. L. Holſt.* Hamb. 1784. mai. 8. *Harl.*]

4. De *PARTICULIS* graecae linguae erudite commentatus eſt *Matthaeus Debares* ſiue *Deuarius*, idem, cuius indice locuplete in Euſtathium, Homeri interpretem, ornata eſt editio Euſtathii Romana. Librum de particulis poſt auctoris fata in lucem dedit et Alex. Farneſio dicauit propinquus illius *Petrus Deuarius*, Rom. 1588. 4. Poſtea iterum prela ſubiit Londini 1657. 12. et Eſchenbachio curante, Altdorfii 1700. 8. Excuſus et eodem anno Traiecti ad Rhen. (quaedam exempla Amſtelodamum praeferunt,) in 12. *Fabr.* De *Deuarii*, et *Hoogeueenii*, multis paraſangis priorem ſuperantis, libris de particulis Gr. L. pluribus diſſerui in Prolegg. ad Introd. in hiſt. l. gr. §. 12. pag. 48. ſq. Hic notandum eſt, primum Deuarii librum ſaepius exiiſſe prelo. Tum *Io. Ge. Sam. Bernholdum* dediſſe ſpecimen ſupplementorum ad Deuarii librum de particulis gr. in der *Hamburg.* vermiſchten Bibliothek vol. III. pag. 540-546. a. 1745. 8. — Multis acceſſionibus locupletatus et inſigniter emendatus eſt Deuarii liber a *Io. Gottf. Reusmanno*, rectore ſcholae Schneeberg. Lipſiae et Schleiz. 1775. 8. — ſed locupletiſſimum et praeſtantiſſimum eſt opus *Hoogeueenii*, qui in eo conficiendo XVI. annos conſumſit:

Doctrina particularum L. Gr. auctore et editore *Henr. Hoogeueen*, Delphis 1769. 4. II. voll. de quo opere plura ſcripſi in vitis philologorum, noſtra aetate clariſſimorum, vol. IV. Bremae 1772. pag. 133. ſqq. et de vtroque Reusmanni atque Hoogeu. opere in prolegg. ad Introduct. in hiſt. ling. gr. §. 12. pag. 49. Hoogeu. opus in compendium redegit et tamen hinc inde auxit cl. *Schütz:*

H. Hoogeu. doctrina particularum graecar. recenſuit, breuiauit et auxit *Chriſt. Godof. Schütz*, P. P. O. Ienenſis. Deſſauiae et Lipſiae. 1782. m. 8. et mutata primi ſolii inſcriptione, Lipſiae

rr) Priuilegium Caeſareum datum iam eſt A. 1582.

Digitized by Google

Lipſiae 1788. 8. — *John Hunter* in I. vol. Transactions of the Royal ſociety of Edinbourgh. Edinburgi 1788. m. 4. egit de nominibus, ſignificationibus et vi variarum coniunctionum, praeſertim coniunctionis ΔΕ. v. ephem. litter. Goetting. a. 1789. pag. 137.

Remarques de Critique ſur quelques endroits détâchez d' Heſiode, d' Anacreon etc. où l' on trouve quelques Obſeruations ſur les particules grecques ὕπερθεν, ὑπὲρ, ἐν et ἐνὶ, in l' hiſtoire critique de la Republ. des Lettres, tom. XIV. pag. 42. et 255. ſqq.

Io. Chriſt. Herzog diſſ. de graecae particulae ἐπὶ proprio ſignificatu cum caſu quarto iuncto. Lipſ. 1705. 4.

Andr. Beyeri diſſ. praes. *I. A. Oſiandro*, Momentum particularum graec. in expoſitione N. T. Tubingae 1744. 4.

Caſp. Frid. Hachenberg de ſignificatione praepoſitionum gr. in compoſitis et generalia quaedam de ratione compoſitionis vocc. graec. Trai. ad Rh. 1771. 8.

Atque ſic de vi et poteſtate quorumdam vocabulorum, de accentibus, pronuntiatione aliisque quaeſtionibus grammaticis plures in peculiaribus libris diſputarunt. v. *Bünau.* cat. l. c. *Simonis* et *Walchii* libros citatos et *Lowaetz* ll. citatos quibus, ſi opus eſſet, alia ſcripta poſſent addi: et ego in prolegomen. ad hiſt. L. G. iam multa adtuli. Cf. ſupra p. 384. ſq. adnotata.

De verbis anomalis commentarius, in quo ſingula verba, aut anomala aut alioqui difficilia ordine alphabetico ad ſua themata reuocantur, prioribus editionibus auctior. Paris. ap. Guil. Morelium 1558. 8. *Harl.*

Leonicenum de particulis graecis, non vidi.

5. *IO. TORTELLII*, Aretini, cui libros ſex linguae latinae elegantiarum Valla inſcripſit, liber *de Orthographia*, ſiue dictionibus graecis, quas Latini vſurpant, tum propriis, tum aliis Venet. 1471. fol. Taruiſii 1477. fol. Vicent. 1479. fol. Venet. 1495. fol. Ab initio operis et alia quaedam enumerantur, et ſeorſim dictiones compoſitae graecae latinis vſitatae. Hoc opus intelligit *Hieron. Magius* lib. 2. Miſc. 14. quando Tortellii lexicon commemorat, atque eum aduerſus acerbiorem Galeoti Martii u), Narnienſis, cenſuram tuetur. Confer de hoc Tortellio *Trithemium* cap. 751. de Script. Eccleſ. *Iouii* elogia, *Voſſium* de hiſt. latinis lib. 3. p. 579. et Diarium Venetum (Giornale de letterati d' Italia) tom. XI. p. 305. ſqq.

6. Ad *PROSODIAM* et quantitates vocum graecarum pernoſcendas faciunt *Abdias Praetorius* in libris IV. de poeſi Graecorum, Baſil. [1558. 8. in Bun. catal. p. 1806.] 1561. 8. *Petrus Coelemannus*, qui paedagogii Stetinenſis conrector fuit, in opere proſodico graeco, Francof. 1611. 8. 1651. 8. [1668. mai. 8.] *Nic. Cauſſinus* in poſteriore parte theſauri graecae poëſeos. Mogunt. 1614. 8. *Philippus Labbe*, S. I. in elencho ſiue theſauro proſodico graeco-latino, Pariſ. 1654. 8. et in graeca proſodia fuſe et compendio tradita, cum dialectis poëticis ib. 1663. 8. ib. 1671. 8. *Georgius Matthias Koenigius*, profeſſor Altdorfinus, in tirocinio poetico Graeco, in quo epitheta, nomina, verba et aduerbia ſecundum diuerſam quantitatem ordine litterarum digeſta exhibentur. Norimberg. 1673. 8. *Fabr.*

Chriſtoph.

u) Lib. de doctrina promiſcua cap. 28.

Chriſtoph. Cellarii compendium proſodiae graecae. Veronae 1711. 8.

I. I. Meyer Betrachtungen über die Ausſprache des Sylbenmaaſſes, beſonders der griechiſch. und latein. Sprache. Stettin 1782. — De Kircheri, Heathii, Morelli, Mocciae et Becucci libris, huc pertinentibus, egi in prolegom. mem. §. 15. pag. 52. ſq. quibus addi poſſunt ii qui ſupra pag. 385. Not. m. laudati ſunt. Etiam *Ch. Waſius* graecam proſodiam haud raro adtigit et cum latina comparauit in *Senario ſiue de legibus et licentia veterum poetarum.* Oxon. 1687. 4.

7. De Symphonia et adfinitate linguae graecae cum aliis linguis, ſpeciatim *Germanica* dicere nonnulla me memini lib. IV. cap. 36. §. 20. vbi etiam de Germanicae cum *Perſica* conuenientia, quibus addere licebit *Mich. Neandri* Chronicon pag. 138. ſeqq. *Georgium Hickeſium* in diſſ. Epiſtolari (theſauro ſeptentrionali inſerta) pag. 158. *Matthaei Hilleri* [¶] ſyntagmata hermeneutica pag. 129. ſq. et *Io. Henricum van Seelen* pag. 119. ſeq. in notis ad Guil. Burtoni λείψανα veteris linguae Perſicae, quae poſt edit. Londinenſ. 1657. recudi curauit Lubecae 1720. 8. vna cum Boxhornii ad Blancardum Epiſtola, de Perſicis Curtio memoratis vocabulis. *Salmaſius* quidem a Scythica veteri tamquam dialectos deriuat Perſicam et Teutiſcam, et ab hac Graecam putat profluxiſſe pag. 66. libri de Helleniſtica. Etiam in moribus et vitae ratione inter Perſas Germanosque multa conſpirare obſeruauit *Matthias Beneggerus* quaeſt. 129. in Tacitum, et exſtat *Mich. Picarti* Oratio, qua Germanos Perſarum eſſe fratres contendit. Sigismundi Gelenii lexicon ſymphonicum, quo vocabula linguae Graecae, Latinae, Germanicae atque Illyricae ſiue Slauonicae inter ſe conferuntur, exſtat editum Baſil. 1537. 4. tt) et *Georgii Cruigeri* uu) harmonia linguarum quatuor cardinalium, Hebraicae, Graecae, Latinae et Germanicae. Francof. 1616. fol. *Georgii Chriſtophori Peiskeri* ICti indices Graecae ac Germanicae linguarum analogiae Lipſiae 1685. 12. vv) in quibus etiam Lexicon Graeco Germanico analogicum promiſit, cuius nec dum quod ſciam, editi vices interim praeſtabit *Georgii Henrici Vrſini* ww) Onomaſticon Germanico-Graecum, vulgatum Ratisbonae 1690. 4. accuratius et plenius in hoc argumento verſatus eſt poſt Wolfg. Lazium libro de gentium migrationibus pag. 25-36. Mich. Neandrum in deſcriptione Orbis terrarum parte I. pag. 279. ſeq Matthiam Bernegerum qu. XI. in Taciti Germaniam et Matthiam Braendelium in anomaliae ſuae; quam μισελλήνων vocat, praefatione, et Ioſephum Mariam Bellinum in epiſtola ad Ottonem Menckenium xx). Iam pridem ante hos etiam *Io. Camerarius de Dalburg*, Wormatienſis epiſcopus, aliquot millia dictionum graecarum collegerat, in graeca et germanica lingua idem ſignificantium; vt praeter Auentinum teſtatur Io. Trithemius, ſed illius lucubratio lucem non adſpexit.

tt) Inſcriptio libri haud frequentis haec eſt: *Lexicum Symphonum*, quo quatuor linguarum Europae familiarium, graecae ſcil. latinae, germanicae ac Sclauinicae concordia conſonantiaque indicatur, per *Sigismundum Gelenium*, quantum per ocium licuit, non oſcitanter editum. Baſil apud Froben. a. MDXXXVII. 4. Adde, quae diſputaui in prolegg. ad hiſt. L. G. illiusque cum aliis comparatione. *Harl.*

uu) Vide Reu. Fabricii, Helmſt. Theologi bibl. vol. III. pag. 284.

vv) Acta Eruditor. A. 1686. pag. 518.

ww) Acta Erud. a. 1690. p. 468.

xx) Id. a. 1686. pag. 325. et a. 1690. p. 464.

Cum vero latinam linguam graecae origines debere in confeſſo ſit, huc etiam faciunt *Io. Lud. Praſchii* yy) diſſertationes duae de origine germanica latinae linguae, editae Ratisponae 1686. et 1689. 4. *M. Zuerii Boxhornii* diſſ. [?] de graeca, romana, germanica linguis earumque Symphonia, ſubiungitur grammaticae eius breui latinae, in vſum Chriſtinae, Sueciae reginae, editae Lugd. Bat. 1650. 12. Ioachimi Perionii libri IV. de linguae *gallicae* origine et cum graeca cognatione, Pariſ. 1554. 8. De graecae linguae cum *Sueogothica* adfinitate Io. Peringskiold in notis ad vitam Theodorici, regis, p. 356. ſqq. [it. *Er. Benzel.* Er. F. iunior in periculo runico. *Benzel.*] Cum *Belgica* praeter Io. Goropium Becanum *Abraom von der Mylen* in Syntagmate de lingua Belgica, Lugd. Bat. 1612. 4. [*Guil. Otton. Reitzii* Belga graeciſſans. Roterod. 1730. mai. 8. *Harl*] Exſtat etiam *Chriſt. Nirmutani* dictionarium linguae *Latinae* harmonicum cum Graeca, *Gallica et Italica*, Francof. 1625. 8. Druides in Gallia litteris graecis vſos olim teſtatus eſt *Caeſar* zz), quod praeter rem ſollicitatum a Franciſco Hotomanno, adſeruit Conr. Sam. Schurztfleiſchius in diſſ. de Druidibus. In ſermone *Cambrico* etiamnum veſtigia graeci ſermonis obſeruari notauit Petrus Daniel, notis ad Querolum, qui fertur ſub Plauti nomine. *Stephanus Skinnerus* in etymologico linguae *Anglicanae*, voces Anglicas ex linguis hiſce repetit duodecim: Anglo-Saxonica ſeu Anglica priſca, Runica, Gothica, Cimbrica ſeu Danica antiqua, Franco-Theotiſca ſeu Teutonica vetere, Danica recentiore, Belgica, Teutonica recentiore, Cambro-britannica, Franco-gallica, Italica, Hiſpanica, Latina et Graeca. Lond. 1671. fol. Vocum *Vandalicarum* cum graecis conſpirantium catalogum dat *Wolfg. Lazius* libro laudato pag. 748. ſeq. Non omittendum etiam ſchediaſma eruditum *Eraſmi*, *Pauli F.*, *Vindingii* de linguae Graecae et *Aegyptiacae* adfinitate, vulgatum Hafniae 1660. 4. in quo Aegyptiacae linguae veteris λείψανα ex priſcis collegit ſcriptoribus, et confutat *Athanaſium Kircherum*, qui graecam linguam ex Aegyptiaca profluxiſſe ſibi perſuadebat cap. V. prodromi Copti. Non minus fallitur *Io. Petrus Ericus*, qui in renato e myſterio principio philologico, Patau. 1686. 8. a) et in ἀνθρωπογλωττογονίᾳ Venet. 1694. 4. omnes in vniuerſum linguas ex vna Graeca repetit. *Fabr.* Plurium, eorumque recentiorum, opiniones de origine ling. gr. et comparatione cum aliis linguis iam collegi ſupra in vol. I. pag. 202. ſqq. not. *g.* adde ſupra, I. vol. pag. 388. et alia apud *Lavaetz.* I. pag. 68. ſq. 121. ſqq. et ſupplem. pag. 68. ſqq. *Harl.*

XIV. *De Graeco-Barbaris et mediae ac recentis Graeciae Lexicis.*

Lapſis Graecorum rebus, etiam illorum lingua a veteri vſu ac puritate adeo mirum in modum ac prorſus defecit, vt interiecto tempore et obliuioni tradiderit infinita, et viciſſim aliena ac barbara quam plurima adſciuerit, aliam prorſus formam aliumque colorem induerit, nec magis Graecorum veterum aliquis, vel illorum ſcriptorum [?] lectione tritus intelligat loquentes hodie vulgari lingua Graecorum, quam Latinus Italum vel Gallum b), Belgam Germanus: itaque ad ſcriptores mediae et infimae Graecitatis cum fructu legendos

yy) Acta Erud. a. 1686. pag. 419. 420.

zz) B. Galli libr VI. cap. 13. vbi v. not. Mori, et quos ille praecipue laudat, *Ritterum* ac *Io. G. Frick. Harl.*

a) Acta Erud. a. 1686. pag. 327.

b) Syllabum verborum Gallicorum in recentiore ſermone Graeco obſeruatorum a ſe exhibet Sam. Bochartus in iudicio de Antonii Goſſelini veterum Gallorum hiſtoria, tom. 1. Opp. pag. [illegible] conf. *[illegible]* litterariſche [illegible] Lipſ. 1772. 8. tom. I. pag. 149. ſq. [illegible] ſq. *Harl.*

Digitized by Google

legendos omnino opus fuit aliis etiam lexicis et gloſſariis, vti aliis etiam grammaticis libellis [c]) neque hoc in genere deſiderari a ſe quicquam paſſa eſt eruditorum induſtria, ſed laudabili ſtudio certatim in eo deſudauit. Huc enim faciunt:

Stephani a Sabio (in Cangii praefat. ad Gloſſar. latin. pag. III. et apud Morhofium IV. polyhiſt. c. 8. §. 11. male excuſum *a Sotio*) Corona pretioſa Venet. 1527. *εἰσαγωγὴ νέα ἐπιγραφομένη ςέφανος χρήσιμος, ἤγουν ςέφανος τίμιος, ὥςε μαθεῖν ἀναγινώσκειν, γράφειν, νοεῖν καὶ λαλεῖν τὴν ἰδιωτικὴν καὶ ἀττικὴν γλῶσσαν τὴν Γραικῶν, ἔτι δὲ καὶ τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ἰδιωτικὴν γλῶσσαν τῶν Λατίνων.* Vtcunque voces exhibet expreſſas lingua graeca vulgari pariter et antiqua, latina et Italica. Non multum tribuit huic libro Henricus Stephanus dialogo de parum fidis Graecae linguae magiſtris p. 134. ſq. Recenſuit deinde ediditque *Petrus Burana.* Venet. 1546.

Gloſſae graeco-barbarae MSS. quae a Meurſio, Rigaltio, Cangio citantur.

Geraſimi Vlachii theſaurus frequenter laudatus a Suicero, vt in Ῥέγα, Ῥοῦχα, Ῥώμη etc.

Io. Meurſii gloſſarium graeco-barbarum, in quo vocabula 3600. exponuntur, (vt ipſe notauit in Athenis Batauis) Lugd. Bat. 1594. 4. et 1800. vocibus auctum, ibid. 1614. 4. 1620. 1710. 4. et in IV. tom. Opp. Meurſii, a *Io. Lamio* Florent. 1744. editor.] Epitome eius ſubiuncta lexico Scapulae in editionibus Elzeuiriana a. 1652. et Baſileenſi 1665. fol. Meurſii gloſſarium graecum dimidia parte locupletatum edere voluit *Marcus Antonius Petilius* teſte Allatio pag. 186. apum vrbanarum: ſed eius inſtitutum, quemadmodum quoque gloſſarii latini Meurſiani editionem, fatum intercepit. *Fabr.* Add. *Metrophanis Critopuli*, patriarchae alexandrini, Emendationes et animaduerſiones in *Io. Meurſii* gloſſarium graeco-barbarum, ex autographo nunc primum edidit *Io. Georg. Frid. Franzius*, phil. et med. D. ac P. P. Lipſ. etc. Stendal. 1787. 8. De *Metroph. Critopulo* v. *Fabr.* B. L. V. 45. vol. X. pag. 498. vet. ed. et *Franz.* in praefat. pag. VII. ſqq. Meurſii gloſſar. in compendium redactum, Scapulae lexico adiectum eſt in adpend. pag. 312. ed. Baſil. 1665. fol. *Harl.*

[?] *Hieronymi Germani* [d]) S. I. Vocabularium italicum et graecum vulgare. Rom. 1635 8.

Simonis Portii dictionarium latinum graeco-barbarum et litterale, quo dictionibus latinis graeco-barbarae et graeco-litterales, hoc eſt veteris graecis et graeco-barbaris iterum latinae et probatae graecae conferuntur. Opus ſuſceptum iuſſu Cardinalis Richelii, editumque Pariſiis 1635. fol.

Caroli du Fresne, Domini *du Cange* gloſſarium ad Scriptores mediae et infimae Graecitatis, cum adpendice ad gloſſarium latinum, et praemiſſa Simonis Portii [e]) grammatica

c) De grammaticis linguae graecae vulgaris dixi hoc vol. pag. 388. quibus adde editam grammaticam a *Thoma Parisino*, monacho Capucino, gallice, italice et latine, Pariſ. 1709. 8. Acta Erud. 1711. p. 348. *Fabr.* Inter codd. *Nanianos*, Venet. eſt in cod. CCCVI. initium grammaticae G. L. vulgaris, quam ſcribere ſtatuerat Canellus Spanus, rogatu Antonii Cocchi, medici Florentini. v. Cat. cod. ap. Nanios, pag. 517. *Harl.*

d) Eiusdem *Germani* grammatica graeco-barbara, ſcripta italice et a. 1622. 8. edita. Hic calami lapſu videtur Chriſtophorus Germanus dici in praefat. ad Cangii gloſſar. latin. pag. III.

e) Haec *Portii* grammatica graeco-barbara ſeparatim prodierat Pariſ. 1638. 8. [v. ſupra, h. vol. pag. 358.]

matica graeco-barbara Lugd. 1688. fol. Admirandae induſtriae et *ingens ingentis opus*, vt merito nuncupatur a Cotelerio III. monument. pag. 655. Norunt enim omnes, quantae vtilitatis hoc ſit eiusdem Cangii perinde, vt latinum, in quo vtroque non modo voces explicantur infinitae, ſed etiam ritus quamplurimi et antiquitates tam eccleſiaſticae quam aliae, pulcerrima luce perfunduntur, et alia digniſſima cognitu ex Scriptoribus editis et ineditis magno numero eruuntur. Ab Emerico Bigotio adiutum auctorem, notat *Vignolius Maruillius* tom. I. miſc. hiſtorico literar. pag. 175. ſed quod non hilum illi debet detrahere, vt non Cangio in ſolidum et hunc et tot alios immenſos pro communi vtilitate exhauſtos labores debeamus. Ait ipſe quidem in praefatione, typographos Pariſienſes, lingua ſcilicet graeca deterritos, noluiſſe opus hoc typis exſcribendum ſumtu ſuo in ſe recipere. Sed exſtat ſcriptum, cui titulus: *les imprimeurs et libraires de Paris à Meſſieurs les gens des lettres*, non minus ipſis honorificum quam Cangio, quo Pariſienſes typographi et bibliopolae negant, gloſſarium graecum vnquam data opera ſibi fuiſſe oblatum, ſed a Lugdunenſi potius bibliopola, Aniſſonio, qui tunc Pariſiis fuiſſet, ſeſe praeuentos, *mais Aniſſon s'etant trouvé dans le meme temps à Paris, nous enleva cet ouvrage. Fabr.* Et tamen poteſt theſaurus ille egregius locupletari, quod ipſe Fabric. paullo poſt obſeruauit, et multis exemplis docuit *Hemſterhuſ.* in notis ad Ariſtophanis Plutum, ſingulaque vocc. notauit in indice II. *Harl.*

Io. Michaelis Langii breue gloſſarium barbaro-graecum, in parte priore philologiae barbaro-graec. Norimb. 1708. 4. [v. ſupra h. vol. pag. 388. ſqq. adde eiusd. diſſ. de verſione N. T. barbaro-graeca. Altd. 1707. 4. *Harl.*]

Alexii de Somavera h), Capucini, theſaurus ling. graec. vulgaris et italicae, ſiue lexicon omnium, quae hactenus viderunt lucem, [?] locupletiſſimum Graeco-Italicum et Italico-Graecum, poſt auctoris fata in lucem editum a Thoma Pariſino, Pariſ. 1709. 4. II. voll. *Fabr.* *Λεξικον ἁπλορωμαϊκον Γερμανικον καὶ Ἰταλικον.* Neu griechiſch-deutſch-italiäniſches Wörterbuch. Herausgegeben von D. *Karl Weigel.* Lipſ. 1796. mai. 8. *Harl.*

Lexica ſpecialia ad voces mediae et infimae Graecitatis facientia.

Dionyſii Gothofredi nomenclator graecarum iuris dictionum, quae apud *Harmenopulum* et alios quosdam *Iuris auctores Graecos* occurrunt, ad calcem promtuarii Harmenopuliani, graece et latine editi Geneu. 1587. 4. Vide, ſi placet, quae de gloſſario in Baſilica et de aliis *nomicis* ac *iuridicis* lexicis dixi lib. IV. cap. 38. h. vol. pag. 230. ſeq. et de *Medicis* ac *Chymicis* graeco-barbaris, pag. 233. ſqq.

Nic. Rigaltii gloſſarium *τακτικὸν μιξοβάρβαρον*, in ſcriptores rei militaris, Pariſ. 1610. 4. Hoc in compendium redactum cum latina verborum interpretatione, additis nonnullis ex Meurſio, exhibet *Io. Ludouicus de la Cerda*, S. I. capite 120. Aduerſariorum ſacrorum. Lugd. 1626. fol.

In

f) Journal des Savans 1708. p. 409. Nouvell. de la Rep. des lettr. 1710. Tom. 2. pag. 217. Acta Erud. 1711. p. 345. [Cat. bibl. Bünau. tom. I. vol. III. pag. 1812.]

Digitized by Google

In *Actis ſanctorum*, ſingulis ferme voluminibus ſubiiciuntur graeci indices vocum graeco-barbararum, e quibus Cangius ſuppleri poterit. Similiter *Ioannis Malalae* Chronico Oxonienſes ſubiunxere indicem vocabulorum, a Cangio praeteritorum vel aliter acceptorum. His adde onomaſticon vocum graecarum, *Analectis Graecis* monachorum Benedictinorum ſubiectum, quae in nonnullis exemplis inſcribuntur tomus quartus monumentorum Cotelerii.

Caroli Annibalis Fabrotti gloſſaria complura exſtant inter hiſtoriae Byzantinae ſcriptores, hic neutiquam praetereunda, vt ad *Georgium Cedrenum* Pariſ. 1647. fol. et Venet. 1729. fol.

Ad *Nicetam Choniatam*, eodem anno 1647. et Venet. 1729.

In *Theophylactum Simocattam*, A. 1648. et Venetiis 1729. fol. In *Conſtantinum Manaſſem*, A. 1655. fol. et Venet. 1729.

Ad *Nic. Chalcondylem* et *Ducam* ad calcem Chalcondylae, A. 1650. fol.

Index vocum graecarum, quae in Cangii notis ad Cinnamum, Niceph. Bryennium et ad Annam Comnenam explicantur, A. 1670.

Petri Poſſini S. I. gloſſarium ad *Annae Comnenae* Alexiadem. Pariſ. A. 1651. fol.

Iac. Goari ad *G. Codinum* A. 1648. et *Bernardi Medonii*, Toloſatis, ad anonymi explicationem officiorum eccleſiae CPolitanae 1655. fol.

Franciſci Combefiſii Onomaſticon vocum *Andreae*, Cretenſi, propriarum, ad calcem eius operum graece et lat. editorum, Pariſ. 1644. fol.

Index Lexicographorum graecorum, editorum, ineditorum, deperditorum.

Aelius Dionyſius h. vol. c. 36. pag. 168. 245. et vol. IX. pag. 419. (vet. ed.)
AMMONIVS lib. V. 29. pag. 715.
Anaſtaſius, Sinaita, ſupra p. 600.
Anonymi p. 602. 628. 672.
Antonius pag. 244.
Apion. ſupra p. 194. 356.
Apollodorus ſupra p. 601.
Apollonius ſupra p. 336. p. 165. 193. 194. 271. MS. ſupra p. 631.
Ariſtophanes, grammaticus, p. 170. 192.
Arlenius ſupra p. 655.
Arſenius MS. ſupra p. 631.
Artemidorus Ariſtophanius pag. 192.
Bacchius. p. 240.
Lambertus Barlaeus ſupra p. 669.
Ioſua Barnes p. 672.
Rich. Bentley pag. 661.
Io. Bentzius pag. 682.
Nic. Beraldus p. 652.
Steph. Berglerus p. 676.
Emericus Bigotius p. 677. 688.
Iac. Billius p. 682.
Sam. Bochartus p. 687.
Boëthius p. 243. vol. IX. pag. 419. (ed. vet.)
Lamb. Bos ſupra p. 605.
Hugo Brughtonus p. 678.
Guil. Budaeus p. 653. 663. 668.
Petrus Burana p. 687.
Caecilius Siculus. p. 420.
Ambroſius Calepinus, ſupra p. 654.
Callimachus p. 193. 197.
Ioachimus Camerarius, ſupra p. 655. 674.
Angelus Caninius p. 605.
Nic. Cauſſinus p. 681. 682.
Iac. Cellarius p. 668.
Iac. Ceratinus p. 653.
Ioh. Chaeradamus p. 655.
Clearchus p. 243.
Clemens p. 243.

Clidemus pag. 361.
Clitarchus p. 361.
Petrus Coelemannus p. 684.
Franc. Combefiſius p. 659.
Rob. Conſtantinus p. 656. 668.
Paulus Cornetta MS. ſupra p. 661.
Ioannes Craſtonus p. 652.
Crateua pag. 240.
Mich. Crellius p. 678.
Lud. Culonius p. 673.
Val. Curio p. 652.
CYRILLVS Alex. pag. 199. 228. MS. ſupra p. 631. 632.
Petrus Daſypodius ſupra pag. 655.
Ioh. Dawſon p. 679.
Henr. Decimator p. 670.
Demetrius Ixion ſupra 170. 193. 230. ſupra p. 601.
Demetrius Pugil p. 193.
Matthaeus Deuarius ſupra p. 673.
Didymus p. 244. 363.
Ioh. Conradus Dietericus pag. 661. 679. 680. 682.
Conr. Dinnerus p. 681.
Diodorus p. 169. 194. 245. vol. IX. pag. 418. (vet. ed.)
Diogenianus vol. IX. p. 418. (ed. vet.) ſupra pag. 364.
Aelius Dionyſius ſupra p. 168.
Dionyſius Longinus ſupra p. 169. alius p. 243.
Dionyſius Sidonius p. 364. al. 244.
Dioſcorides iunior p. 240. 241.
[?] Dorotheus volum. IX. p. 419. (ed. vet.)
Doſitheus ſupra p. 632. 365. ſq.
Doucquerius p. 675.
Epitherſes p. 169.
EROTIANVS p. 233.
Simon Ertmannus ſupra p. 662.
ETYMOLOGICVM magnum, ſupra p. 389. ſqq. 417.
Eudemus MS. p. 244. 245. 419. ſupra p. 632.
Eugenius p. 420.
EVSEBIVS lib. IV. p. 44. (ed. vet.)
Tan. Faber ſupra p. 662.
Car. Annibal Fabrottus p. 688.
Nic. Fedderſen p. 677.
Anutius Foëſius p. 675.
Martinus Fogelius p. 676.
Car. du Freſne p. 687. 688.
Galenus p. 169.
Balthaſar Garthius p. 670.
Georgius Lecapenus MS. p. 191. 341.
Nic. Gerbelius ſupra p. 655.
Hieron. Germanus p. 687.
Conradus Geſnerus p. 654. 668.
Gloſſaria edita ab H. Stephano, Bonau. Vulcanio, Car. Labbeo, ſupra p. 635. 640.
Gloſſarium a Rutgerſio vulgatum p. 642.
Gloſſarium biblicum p. 644.
Iac. Goarus p. 689.
Dionyſ. Gothofredus p. 688.
Io. Erneſtus Grabe p. 677.
Ioannes Grammius p. 662. 675.
Eduardus Grant p. 669.
GREGORIVS CORINTHVS p. 195. ſqq. 341.
Franciſcus Gregorius p. 605.
Simon Grynaeus p. 655.
Franciſcus Guietus p. 606.
Petrus Gyllius p. 654. 668.
Io. Harmarus p. 605. 669.
Conſtantinus Harmenopulus MS. p. 343. ſupra pag. 633.
HARPOCRATIO p. 245. ſqq. 243.
Io. Hartungus ſupra p. 655. 668.
Petrus Hedelinus p. 676.
Beniamin Hederich p. 671.
Dan. Heinſius p. 673.
Io. Chriſtian Hertzog p. 671.
Helladius Vol. IX. (ed. vet.) p. 418.
Hellanicus ſupra p. 198.
Hermon ſiue Hermonax p. 192.
HERODIANVS p. 278. ſqq.
Herophilus pag. 240.
Olous Heſychius ſupra p. 676.
HESYCHIVS Alex. p. 201. ſqq.
Hippias Delius p. 198.

Ieremias

Digitized by Google

Ieremias Hoeltzlinus p. 673.
Nic. Hoenigerus p. 668.
Dau. Hoeſchelius p. 669. 680.
Marcus Hopperus p. 668.
Petrus Horreus p. 676.
Ioh. Hudſon p. 676.
Ioannes Ienſius p. 662. 677.
Ioannes Damaſcenus MS. ſupra p. 604.
IOANNES PHILOPONVS p. 197. 371. et vol. IX. p. 365. (ed. vet.)
Irenaeus p. 170. 193. et 420. 372.
[☛] Iulianus p. 245. et vol. IX. p. 418. (vet. ed.)
Iuſtinus Iulius p. 420.
Hadr. Iunius ſupra p. 655. 670.
Henr. Gottlob Iuſt p. 673.
Iuſtinianus ſupra p. 633.
Ioh. Knollius p. 680.
Georg. Matth. Koenigius p. 684.
Ioach. Kühnius p. 677.
Ludolphus Küſterus p. 661. 674.
Phil. Labbe p. 684.
Claudius Lancelotus p. 670.
Ioach. Langius p. 680.
Io. Mich. Langius p. 688.
Antonius Laubegois p. 670.
Eduardus Leigh p. 679.
Leonicenus p. 684.
Dionyſius Longinus ſupra pag. 169. 420.
Eilhardus Lubinus ſupra p. 670.
Lud. Lucius p. 679. 680.
Lupercus Berytius p. 169. et p. 420.
Mainus ſupra p. 653.
Io. Henr. Maius p. 662. 673.
Matthias Martinius p. 605.
Laur. Martius p. 669.
Maximus MS. ſupra p. 633.
Bernardus Medonius p. 689.
Aegidius Menagius p. 605.
Metrophanes p. 244. (ed. vet.) ſupra p. 687.
Ioannes Meurſius p. 687.
Minutius Pacatus. Supra, Irenaeus.
Adam Erdmann Mirus ſupra p. 674.
Mnaſeas p. 170.
MOERIS ſupra 171.
Bernardus de Montfaucon ſupra p. 678.
MOSCHOPVLVS pag. 190. 323. MS. ſupra pag. 633. 677.
Moſchus p. 194.
Sebaſt. Munſterus ſupra p. 654.
Myrepſus p. 241.
Mich. Neander p. 675. 681.
Neoptolemus Parianus p. 194.
Nicander Thyatirenus p. 169.
Nathan Nicols ſupra p. 675.
Nicomedes MS. p. 634 et 241.
Laur. Normannus p. 661.
Io. Phil. Oheim p. 679.
Onomaſticon vetus p. 640.
ORIGENES p. 199. ſq.
Orion, Alex. ſupra 169. 347. 374. 601.
Orus, Mileſius, MS. ſupra p. 374. 601. 603.
Orus Thebanus p. 193. 374. 603.
Oſiris MS. ſupra p. 634.
Pacatus. v. Irenaeus.
Pamphilus p. 170. et pag. 421.
Pamprepius ſupra p. 601.
Daniel Pareus p. 681.
Parmeno p. 194.
Parmenion p. 244. 375.
Georgius Paſor ſupra p. 673. 678.
Matthias Paſor p. 673. 678.
Andreas Pauli p. 679.
Pauſanias p. 170. 245. 419.
Gottl. Frid. Peckius ſupra p. 671.
Iac. Perizonius p. 677.
G. Perkinſus p. 673.
Aſcanius Perſius p. 673.
M. Antonius Petilius p. 687.
Petrus Petitus p. 676.
Philemon MS. ſupra 634.
Philemon, Axonenſis, p. 169. 244. 245. 375.
[☛] PHILO IV. p. 199.
Philo alius p. 195. 245.
Eranius *Philo* p. 163.
Philoponus p. 362.

Philoſtratus pag. 245.
Philoxenus p. 194. 376.
Photii MS. vol. IX. p. 566. (vet. ed.) ſupra p. 603.
PHRYNICHVS p. 175. et ſupra p. 634.
Chriſtophorus Plantinus ſupra p. 677.
Valerius Pollio, vide Valerius.
Iulius POLLVX ſupra pag. 141. 244. et ſupra p. 681.
Aemilius Portus ſupra p. 193. 674. 675.
Simon Portius p. 687.
Io. Poſſelius p. 683.
Petrus Poſſinus p. 689.
Abdias Praetorius p. 684.
Nic. Pruſtus p. 673. 681.
Ptolemaeus Aſcalonita MS. ſupra p. 157.
Georg. Raphelius ſupra p. 677.
Iacobus Reuius p. 673.
Nic. Rigaltius p. 688.
Guil. Robertſon p. 671.
Antonius Robertus p. 673.
Ronaces p. 244.
Zacharias Roſenbachius p. 677.
Martinus Rulandus p. 682.
Stephanus a Sabio p. 687.
Io. Scapula p. 660. 661. 664.
Io. Scheferus p. 677.
Balthaſar Scheidius p. 674. 677.
Eraſmus Schmidius p. 661. 674.
Io. Frid. Schneiderus p. 672.
Chriſtian Schoettgenius p. 678.
Chriſtianus Schotanus p. 654.
Cornelius Schreuelius pag. 669. 671. 673.
Wolffg. Seberus p. 673. 676.
Simeon MS. ſupra p. 604.
Theodorus Simonius p. 671.
Alexius de Somauera p. 688.
Iac. Sorgerus p. 673. 683.
Stephanus alius p. 228. et ſupra p. 634.
Carolus Stephanus ſupra p. 656.
Henricus Stephanus pag. 658. ſeq. 673. 675. 677.
Rob. Stephanus p. 659.
Balthaſar Stolbergius MS. ſupra p. 669.
Io. Caſp. Suicerus p. 671. 679.
SVIDAS pag. 389. ſqq. Eius Etymologicum MS. ſupra p. 417. 604.
Frid. Sylburgius ſupra p. 675. 676.
Theodorus p. 169. 194.
Theodorus Prodromus MS. ſupra p. 350. 634.
Solenſis p. 243.
Theodorus, Polycarpi F. p. 672.
Theon p. 243.
Theophylactus p. 634.
THOMAS Magiſter p. 187.
Thomas Pariſienſis ſupra p. 687.
TIMAEVS p. 243.
Io. Torellius ſupra p. 684.
Io. Maria Tricaelius p. 652.
Iac. Tuſanus p. 656. 668.
Tryphon p. 192. 194.
Valerius Pollio IV. 34. p. 517. ſupra p. 421. 418.
VARINVS Phauorinus, ſupra p. 647. ſeq.
Iulius Veſtinus p. 245.
Franciſcus Vigerus ſupra p. 682.
Geraſimus Vlachius p. 687.
Io. Volandus p. 682.
Hieronym. Wolfius p. 675.
Caſp. Wolfsburg p. 679.
Rich. Wright p. 674.
Guil. Xylander p. 668.
Zenodotus p. 160. 163. 198. 353. 381. (vet. ed.)
Io. Zonaras MS. ſupra p. 634.
Zoſimus Gazaeus p. 245. 420. (vet. ed.)
STEPHANVS Byz. lib. IV. cap. 2. pag. 641. vol. IV.

CAPVT

Digitized by Google

CAPVT XL. LIBRI V. (olim cap. III. partis alterius, libri V.)

DE CONSTANTINO MAGNO, IMPERATORE *).

I. *Conſtantinus M.* II. *Eius Orationes, Epiſtolae et edicta.* III. *Confeſſio et Donatio ſuppoſita Conſtantino.* IV. *Diſſertatio ſiue Digreſſio qua probatur, crucem, quam vidit in coelo Conſtantinus, fuiſſe Phaenomenon naturale Crucis in Halone ſolari.*

[Cum ſupplementis *G. C. Harles.*]

I.

C. *Flauius Valerius Aurelius Claudius* CONSTANTINVS, cognomine *Magnus*; Flavii

a) Vberior de *Conſtantini M.* vita, imperio, ingenio moribusque et profeſſione doctrinae diſciplinaeque chriſtianae notitia haurienda eſt ex ſcriptoribus hiſtoriae tam catholicae atque ciuilis, quam eccleſiaſticae antiquioribus aeque ac recentioribus. Praeter ea alii, qui non pauci ſunt, ſeparatim perſequuti ſunt vel integram illius hiſtoriam vel partes vitae aut inſtitutorum. Multi autem vt in eo laudando, ita quoque in eo vituperando et vero calumniando fines legesque veritatis migrarunt: quamquam id verum eſt, eum vt virtutibus, ita vitiis excelluiſſe. Aliorum tamen induſtria ac ſedulitas in enumerandis ſcriptis, in quibus de Conſtantino M. varia ratione et fortuna agitur, otium nobis fecerunt, ita vt in paucorum ſcriptorum commemoratione acquieſceremus.

Io. Voglius edidit hiſtoriam litterariam Conſtantini M. plus 150. rerum Conſtantiniarum ſcriptores ſiſtens. Hamburgi 1720. 8.

Olear. in bibl. ſcript. eccleſiaſt. pag. 179. ſq.

Io. Alb. Fabricius in ſalutari luce euangelii toti orbi per diuinam gratiam exoriente etc. Hamburgi 1731. 4. cap. XII. §. 21. ſq. p. 255-272. quaedam notatu digna de Conſtantino, falſas religiones abiurante, et Chriſtianorum ſacris initiato, eiusque victoriis et felicitate ſtudioque diſciplinae chriſtianae tutandae et in prouinciis ſuis amplificandae obſeruat. Poſthaec inſignem exhibet catalogum de Conſtantino M. ſcriptorum a) graecorum veterum, b) latinorum veterum, et ex numismatibus atque inſcriptionibus antiquis, c) recentiorum. Dein ſequitur vita Conſtantini M. per annos late digeſta. In cap. XIII. pag 273-294. recenſet leges et edicta imperatoris, variisque praecipue literariis illuſtrat obſeruationibus: 1) leges pro Chriſtianis et augendis atque ornandis Chriſtianorum ſacris, 2) idololatriae, vt ſcribit Fabr.) debellandae atque ethnicismi tollendis flagitiis ac ſuperſtitionibus, 3) Iudaeorum progreſſibus cohibendis; erroribus et abuſibus remouendis ab eccleſia chriſtiana et diſciplina conſeruanda. Quod Conſtantinus M. omne imperium vniuerſumque orbem romanum non vni, ſed quatuor praefectis praetorio regendum commiſit, (*Zoſim.* II. c. 33.) ſingulisque ſuas adſignauit dioeceſes ac prouincias. Fabricius pag. 284. ſqq. ex Zoſimo et Notitia imp. inſerit tabulam quatuor illarum praefecturarum cum ſuis dioeceſibus ac prouinciis: pag. 287. autem, de concilio *Nicaeno* copioſe diſſerit.) 5) leges ſacro ordini honorando eccleſiaeque chriſtianae ſuſtinendae ac locupletandae. — Catalogus quidem eorum, quos citauit Fabric. inſigniter poteſt locupletari, et egregie auctus eſt a. cl. *Menſelio* in bibl. hiſtor. vol. V. parl. I. Lipſ. 1790. 8. pag. 178-207. Quare ne moleſtus fiam, paucorum tantum iniiciam mentionem, add. quos iam citaui in Introd. in hiſt. ling. gr. II. 1. pag. 300.

Laudandi ſunt *Moshemii* commentarii de rebus Chriſtianorum ante Conſtantinum M. Helmſtad. 1753. 4. eiusque inſtitutiones hiſt. eccleſiaſticae antiquioris libr. IV. Helmſtadii 1755. — ed. II. 1764. 4. et vollſtändige Kirchengeſchichte — von *Io. Aug. Chr. v. Einem*, Lipſ. 1769. ſqq. 8. X. voll. atque *Io. Andr. Cramer* in tertia continuat. (p. 222. ſq.) *Io. Benigni Boſſuet* Einleitung in die allgemeine Geſchichte der Welt bis auf Kaiſer Karl den Groſſen: überſetzt mit einem Anhang hiſtoriſch-critiſch. Abhandlungen vermehrt von *Io. And. Cramer*, Lipſiae 1748. 8. — Fortſetzung von ebendemſelben, I. VII. ib. 1752-1786. 8. quia vterque tantum aberat a nimio laudandi adulandique ſtudio, quantom afuit ab acerbitate et iniquitate cum in iis culpandis, quae nec recte celebrari poſſunt nec omnino excuſari, ſum

vii b) Valerii Conſtantii Chlori F. natus Naiſi, Daciae oppido c), A. C. 274. [?] die 27. Febr. Parenti

tum in reticendis obſcurandisue immo carpendis iis, quae vel praedicanda, vel excuſanda ſunt. — Contra *Bernhard de Varenne*, Superior quondam ordinis Theatinorum, in: Hiſtoire de Conſtantin le Grand, Paris 1728. 4. impotens eſt imperatoris adulator et praeco, nec modum tenet in compilando et vero fingendo.

Sobrie intelligenterque iudicat, et vitam imperatoris curate perſequitur cel. *Io. Matth. Schroeckh*, profeſſor Wittebergenſis, tum in tom. IV. operis, inſcripti: *Allgemeine Biographie*, Berol. 1772. mai. 8. pag. 1-190. tum in tomo IV. operis ampliſſimi: *Chriſtliche Kirchengeſchichte*, Lipſ. 1778. m. 8. a pag. 27-420. ſ. finem tomi. In vtroque opere auctor doctiſſ. diuerſas variorum VV. D.D. narrationes ſententiasque et libros citat non minus quam hinc inde ſub examen vocat.

Ea, quae *Zoſimus* in hiſt. libr. II. cap. 8-39. de Conſtantino M. memoriae prodidit aut ad illius nomen infamandum ſcripſit, bene illuſtrantur, et hiſtorici fides modo vindicatur, modo impugnatur in commentario hiſtorico, editioni *Reitemeieri* ſubiecto, pag. 543-560. — Zoſimi hiſtoriam maiore fide dignam eſſe, quam Euſebii aliorumque ſcriptorum eccles. graecorum vitam Conſtantini M. contendere et probare adniſus eſt *Chriſtian Thomas*. in obſeruatione de fide ſcriptorum vitae Conſtantini M. in Obſeruatt. Halens. (Halae 1700. 8.) tom. I. pag. 37-377.

Eduard Gibbon in: Geſchichte des Verfalls und Untergangs des römiſchen Reichs, aus dem Engliſchen überſetzt, und mit einigen Anmerkungen begleitet von *Karl Gottfried Schreiter* Prof. zu Leipzig. vol. III. IV. et V. vsque ad cap. 21. (Lipſ. 1789. et 1790. 8. *) hiſtoriam imperii romani atque Conſtantini M. huiusque profeſſionem nominis chriſtiani et ſtudium erga rem Chriſtianorum, ingenium, facta, moresque, vitia et virtutes, (de quibus vid. cap. XVIII. pag. 152. ſqq. vol. IV.) fata coetus chriſtiani; etc. late docteque exponit, et de rebus, controuerſiis, doctrinisque et conciliis Chriſtianorum ſubtiliter acuteque, at liberius et ſeuere interdum, iudicat. Separatim edita ſunt quaedam capita de Conſtantino:

*) De editionibus anglicis et verſionibus huius operis v. cl. *Meuſel* in bibl. hiſtor, vol. IV. part. 1. Lipſiae 1789. m. 8. pag. 342. ſqq.

Die Bekehrung des Kaiſers Conſtantins des Groſſen, nach ihren Urſachen und Würkungen, nebſt einer Abſchilderung des Charakters dieſes Fürſten, aus d. Engliſchen des Edw. Gibbon, überſetzt von Herrn von Walterſtern. Altonae 1784. 8.

De genere et progenie Conſtantini M. quaedam, etiam incerta, nec ſatis explorata, tradit *Matthaeus Aimerichius* in Nouo Lexico hiſtorico et critico antiquae romanae litteraturae deperditae vel latentis. Accedunt nonnullae diſſ. et multa corollaria de rebus parum obuiis, hiſtoriam romanam antiquam illuſtrantia. Baſſani 1787. 8. pag. 365-368.

Vita Fl. Val. Conſtantini M. auctore *Iac. de la Baune*, praemiſſa incerti panegyrico, Maximiano et Conſtantino dicto, in tom. I. Panegyricorum veterum, a Wolf. Iaegero editorum, Noribergae 1779. 8. pag. 309-324.

Cel. *Beckius* in: Anleitung zur Kenntniſs der allgemeinen Welt- und Völker-Geſchichte, tom. II. Lipſ. 1788. 8. p. 491-500. preſſe quidem, at docte eruditeque enarrat vitam Conſtantini et hiſtoriam illius temporis idemque haud paucos citat libros libellosque, in quibus vel integra illius imperat. et aeui hiſtoria, vel partes quaedam fuſius explicantur. — (*Io. Iortin*) Remarks on eccleſiaſtical Hiſtory. Lond. 1751-1754 III. voll. 8. In vol. III. p. 1-246. de imperio Conſtant. M. controuerſiis arianis et ſcriptoribus gr. eccleſiaſticis: v. *Baumgartenii* Nachricht. von merkwürdigen Büchern. tom. VIII. pag. 532. ſqq. Haec ſufficiant. *Harl.*

b) Ita vocatur in numis, vt apud *Triſtanum* t. 3. pag. 395. quamquam alii, vt Aurelius Victor, Iulium Conſtantium adpellant. Conſtantini M. numos illuſtrarunt praeter alios, qui numiſmata imperatorum edidere, *Cangius* in familiis Byz. atque *Alexander Wilthelmius* S. I. in Actis Sanctor. T. V. Maii 21. pag. 22. ſeq. *Fabr.* add. alios a *Meuſelio* l. c. pag. 198. ſqq. memoratos. *Harl.*

c) De Conſtantini patria, quam alii minus probabiliter habent Britanniam, ſed auctor incertus panegyrici c. 4. ad quem prouocant ii, qui Britanniam fuiſſe patriam opinentur, natalem imperii, non vitae deſignat,) alii Drepanum in Bithynia, quae vrbs poſtea a Conſtantino Helenopolis nomen accepit, alii Tarſum, et de conditione matris, Helenae, haud conſentiunt ſcriptores. v. *Gibbon*, tom. III. c. 14. pag. 10. ſqq. et *Baune* vit. Conſtantini laudatam, pag. 309. qui pro Britannia certat; at rectius negant Cellarius et Iaeger, ad locum panegyrici, pag. 336. ſq. *Io. Vogt* ſcripſit ſchediasma hiſtoricum de patria Conſtant. M. Vitembergae 1716. 4. *Harl.*

Digitized by Google

Parenti in imperio ſucceſſit A. C. 306. 25. Iul. [d]) Vxorem habuit *Mineruinam*, Criſpi matrem, eaque defuncta Herculii filiam, Flauiam Maximianam *Fauſtam*, ex qua Conſtantinum, Conſtantium et Conſtantem, Conſtantiamque et Helenam genuit. Idem poſt viſum in coelo Crucis inſigne chriſtiana ſacra amplexus et victoria de Maxentio potitus eſt A. C. 312. Hinc Maximino a perſequendis Chriſtianis deſiſtere coacto, et victo etiam Licinio [e]) nihil ab eo intermiſſum, quod ad eccleſiam Chriſti ornandam amplificandamque et ſtudia litterarum fouenda [f]) facere poſſet. Vnde a Graecis ἰσαπόστολος vel ὁ ἐν βασιλεῦσι [g]) Ἀπόστολος dicitur et ſollemniter colitur eius memoria die XXI. Maii. Non ineleganter etiam a Theodorito in Hiſtoria religioſa pag. 768. adpellatur Chriſtianorum Zorobabel, qui fideles e captiuitate liberauit et templa eis reſtituit. Denique multis pace et bello praeclare geſtis, morti vicinus ab Euſebio, Nicomedienſi, non procul Nicomedia in Achyrone, villa, baptiſmum [h]) ſuſcepit, et paucis diebus poſt diem obiit ſacro Pentecoſtes feſto 22. Mai. A. C. 337 Feliciano et Titiano COSS. quum regnaſſet 30. annos, menſes nouem, dies 27. vixiſſetque

d) *Beaune*, neſcio num aerae romanae diuerſitate, an aliis rationibus cauſſisque ductus, in annis ſignandis differt. Sic natum eum ſcribit a. v. c. 1025. a. Chr. 272. *Harl.*

e) Hic memoranda videtur docta *Frommanni* commentat. de philoſophis, a Licinio, imp. excruciatis, Coburgi 1763. 4. rec. in eius Opuſculis philologici atque hiſtorici argumenti, ibid. pag. 613. ſq. in qua contra *Moshemium*, (in inſtitutt. hiſt. eccl. ſaec. IV. part. I. c. I. §. 10. not. pag. 146.) probat, apud *Aurelium Victor.* de Caeſar. cap. 41. per *philoſophos* non intelligi Chriſtianos, ſed philoſophos proprie dictos, et in genere homines litteratos. *Harl.*

f.) *Aurel. Victor* in Epitome cap. 41. de Conſtantino: *Commodiſſimus rebus multis fuit: calumnias ſedare legibus ſeueriſſimis, nutrire artes bonas, praecipue ſtudia litterarum: legere ipſe ſcribere, meditari, audire legationes et querimonias prouinciarum.* *Euſebii* Orat. de laudibus Conſtantini p. 361. vbi de ſcholis ab eo conſtitutis.

g) Vide *Valeſ.* ad Euſeb. IV. 60. de vita Conſtantini, et *Mich. le Quien* ad Damaſcenum T. I. pag. 630. *Fabr.* Acta Sanctor. ad d. 21. Maii p. 13. ſq. *Tillemont* hiſt des Empereurs, tom. IV. part. 1. pag. 428. ſqq. Bruxell. 1709. 12. — Apud *Euſeb.* de vita Conſtantini M. lib. II. cap. 48. ſqq. adhortatur ciues ad diſciplinam ac doctrinam Chriſtianorum ſectandam, et cauſſas cur id faciant, exponit. Quae alia inſtituerit ad prauas religiones exſtirpandas, oſtendit *Io. Wilh. Hoffmann* in ruina ſuperſtitionis paganae, Witteb. 1738. conf. *Schröckh* hiſt. eccl. l. mem. pag. 108. ſqq. *Harl.*

h) Baptiſmum alterum, quem a Siluestro, epiſcopo romano, ſuſcepiſſe lepra obſitum Conſtantinum, acriter aduerſus *Tenzelium* in examine fabulae romanae de duplici baptiſmo Conſt. M. in Exercitatt. ſelect. part. I. pag. 302. ſqq. diſputat *Schelſtraten* in antiquitate eccleſiae illuſtrata, part II. diſſ. 3. cap. 6. [de vtriusque controuerſia et ſcriptis plura v. in *Meuſelii* bibl. hiſt. V. 1. pag. 190. ſq.] fabulis adſcribunt non modo Proteſtantes, vt praeter laudatum Tenzelium parte 2. diſſ. ſelectar. *Abraham Scultetus* in diſſ. anti-Baroniana de baptiſmo Conſtantini romano, Neoſtadii 1607. 4. ſed plerique etiam in Romana eccleſia eruditi viri, vt Benedictini ad Ambroſium T. 2. pag. 1209. *Tillemontius* T. 4. hiſt. imp. pag. 634. *Papebrochius* in Actis Sanctor. T. V. Maii 21. p. 14. ſq. et *Conradus Ianningus* in Apologia pro Papebrochio, quae praemittitur Actis Sanctorum T. 1. Iunii pag. XVI. ſeq. *Fabr.* Baptiſmum tamen priorem, a Siluestro acceptum, operoſe, at fruſtra, vindicare noſtro ſaeculo ſtuduerunt *Matthias Fuhrmann* in hiſt. ſacra de baptiſmo Conſtant. M. pars I. Romae 1743. — pars ſecunda Vindobon. 1746. 4. (v. Lipſ. ephem. liter. a. 1746. pag. 593. ſqq. et noua acta erudit. a. 1751. pag. 18. ſqq.) et *Mattheus Aimerich.* in diſſ. illa de duplici Conſt. M. baptiſmate, romano vno, Nicomedienſi altero, ſubiuncta eius *nouo lexico hiſt. et critico*, pag. 282. ſqq. iterum ibid. in adpendice pag. 312. ſqq. contra *Franciſci Guſtà* examen criticum baptiſmatis Conſtantini, in eius vita Conſt. M. italice ſcripta. Fulign. 1786. II. tom. 4. *Baune* nihil adfirmat; attamen inclinare videtur in partes Papebrochii aliorumque. Adde Schröckh et Meuſel. ll. citt. *Harl.*

Digitized by Google

ſetque annos 63. menſes duos, et dies 25. *Fabr.* *Baune* l. c. pag. 323. contendit, Conſtantin. M. deceſſiſſe e vita a. C. 337. anno imperii 32. quum annos aetatis 65. compleſſet. *Gibbon* IV. pag. 195. eum, ſcribit, mortuum eſſe a. ch. 335. a. aetat. 64. *Conr. Sam. Schurzfleiſch* in Tmemat. quibus primi Chriſtianorum imperatoris antiquitates illuſtrantur, §. 7. ſqq. ex Euſebio aliisque probare ſtudet, Conſtantini mortem incidere in annum imperii eius triceſimum ſecundum. Sed errorem ſingularem aut loquendi modum Euſebii patefecit *Pagius* in critic. in annal. Baronii ad a. 337. nr. 3. adde Gruner, Tzſchucke et alios ad Eutrop. X. 5. al. 8. Cum Fabricio conſentit *Saxius* in Onom. I₁ pag. 301. vt alios chronographos et hiſtoricos praetermittam. *Harl.*

II. Exſtant eius *Epiſtolae* complures, ab Euſebio et aliis ſeruatae, quae a doctiſſimo Caueo in hiſt. literaria ſcriptorum eccleſiaſticorum diligenter recenſentur. Eius obſeruatis pauca haec, ſi placet, addes. *Epiſtolae* [?] *ad Athanaſium* fragmentum pro Ario recipiendo [i]) habet etiam *Socrates* lib. I. cap. 27. et *Sozomenus* II. 22. *Edictum prius pro pace* Chriſtianis concedenda, quod graece *Euſebius* refert X. 5. Hiſt. ſeruauit latine *Lactantius* lib. de mortibus perſecutorum c. 48. *Epiſtola ad Eccleſias de Synodo Nicaena* legitur etiam apud Theodoritum lib. 1. Hiſt. eccleſ. cap. 10. *Epiſtola ad Arium et Arianos*, quam producit *Gelaſius* in Actis concilii Nicaeni III. 1. ſuppoſititia videtur *Caſaubono* in Caſanbonianis pag. 143. Prodiit hoc reſcriptum etiam ſeparatim Pariſ. 1595. 8. apud Feder. Morellum cum lat. verſ. e Baronii annal. ad a. C. 319. nr. 8. ſq. licet verſionis auctor non ſit Baronius, ſed Petrus Morinus teſte ipſo Baronio. Ab *Epiſtola ad Synodum Tyriam*, quam habent *Euſebius* IV. 42. de vita Conſtantini, et *Theodoritus* lib. 1. hiſt. cap. 29. diuerſa eſt, quae exſtat apud *Socratem* lib. 1. cap. 34. *Sozomenum* II. 28. nec minus in Tripartita III. 7. et apud Nicephorum VIII. 50. [Plura ſcripſit et collegit Fabr. in luce ſalutari euangel. p. 287. ſqq. *Schroeckh* hiſt. eccl. l. c. pag. 118. ſq. 323. ſqq. 340. ſqq. 386. ſqq. etc.]

Oratio ad ſanctorum coetum, ad calcem librorum Euſebii de Conſtantini vita legitur graece e latino verſa, non ab Euſebio, ſed ab alio interprete, vt ipſe lib. IV. cap. 32. de vita Conſtantini diſerte innuit. *Fabr.* Euſebium eius auctorem vocat *Reiskius* lib. de Sibyllis, cap. 10. et ipſe *Fabr.* B. L. lib. I. cap. 12. §. 203. *Heum.*

Similiter a neſcio quo e latino graece verſa eſt breuis *Oratio ad Synodum Nicaenam de Pace*, quam idem *Euſebius* III. 12. exhibet. Prolixiorem, quae occurrit apud *Gelaſium* II. 7. legit etiam *Theodoritus*, vt ex eius lib. 1. cap. 7. Hiſtoriae colligitur.

Edicta quam plurima Conſtantini illuſtrant *Iac. Godofredus* ad codicem Theodoſianum, *Franciſcus Balduinus*, ICtus, [qui interdum nimis fauet Conſt. M.] in ſuo Conſtantino

i) Neque tamen Arii haereſin ideo probauit Conſtantinus, de qua nondum ei ſatis liquebat, ſed ſperauit, ſe ita diſſidiorum ſemen in herba ſuppreſſurum. Confer eius Epiſtolam Irenicam ad Alexandrum et Arium, apud *Euſebium* II 64. ſq. de vita Conſtantini, et ad illam *Balthaſ. Bebelii* exercitationem hiſtorico theolog. Argentorat. 1663. et *Nicol. Vedelium* de prudentia veteris eccleſiae pag. 202. 267. *Schroeckh.* l. m. praecipue *Gibbon* t. v. c. 21. In cod. Coislin. CVII. n. 22. ſunt geſta in ſynodo Nicaena et de vita S. Conſtantini M. teſte Montfauc. in bibl. Coislin. pag. 182. *Harl.* — Conſtantini M. epiſtola ad Abl. emendatur a *Barthio* adverſar. libr. 29. cap. 7. *Heum.*]

tino Baſil. 1556. et Argent. 1612. 8. [rec. cum *Nic. Hier. Gundlingii* praefat. Lipſiae et Halae 1727. 8. atque in *Heineccii* iurisprud. rom. et attic. tom. II. pag. 569. ſqq.] et qui ad tempora quaelibet ſua reuocant Annalium ſcriptores, ac praecipue *Tillemontius* tomo IV. hiſtoriae imperatorum. Ceterum edictum, quod ſub Conſtantini nomine vulgauit *Nicolaus Cuſanus* lib. III. Concordiae catholicae cap. 35. Honorio ac Theodoſio vindicat, et integrius edidit *Sirmondus* ad Sidonium pag. 245.

[P] III. *Confeſſio* Conſtantini ad Sylueſtrum, epiſcopum Romae, quae latine exſtat ad calcem recognitionum, aliorumque ſcriptorum, Clementi Rom. ſuppoſitorum, Colon. 1569. fol. pag. 471. perinde vt Acta Syluestri, ſpuria eſt.

Donatio, quae eidem Syluestro a Conſtantino facta fertur, romanae etiam eccleſiae doctiſſimorum virorum [k]) iudicio ac conſenſu itidem eſt commentitia. Primus eius meminit Aeneas, Pariſienſis, qui circa a. C. 854. ſcripſit, libro aduerſus decem obiectiones Graecorum

[k]) Primus prolixa et diſerta oratione eius falſitatem oſtendit *Laurentius Valla*, quae et ſeparatim excuſa eſt plus ſimplici vice, et cum Vlrici Hutteni praef. 1517. et in Ortuini Gratii faſciculo rerum expetendarum ac fugiendarum, apud Londinenſes recuſo, et in *Simonis Schardii* ſyntagmate tractatuum de imperiali iurisdictione p. 734. ſqq. legitur. Aeneae Syluii aliorumque plurium teſtimonia, Vallae ſuffragantia, produxit *Flacius* in catal. teſtium veritatis, et *Rob. Cocus* in cenſura Vett. ſcriptorum, quibus adde *Baronium* ad A. C. 324. nr. 118. ſeq. et 1191. nr. 52. ſeq. *Iſaacium Habertum ad* eccleſiae graecae ἀρχιερατικὸν p. 24. *Io. Morinum* in hiſtoria, gallice edita, liberatae per Conſtantinum eccleſiae, deque origine ac progreſſu poteſtatis ſaecularis romani pontificis c. 8. *Petrum de Marca* III. 12. de Concordia Sac. et Imp. et VI. 6. §. 6. *Antonium Pagi* ad A. 324. nr. 16. *Tillemontium* T. 4. hiſt. imp. pag. 226. *Petrum Ioſephum Cantelium* hiſt. vrbium metropol. parte 2. diſſ. 2. c. 2. nr. 7. et praecipue *Natal. Alex.* ſaec. IV. diſſ. 25. Quos facile oppoſueris *Aug. Steucho* libr. de donatione Conſtantini, Lugd. 1545. 8. *Iac. Gretſero* de munificentia principum in ſedem apoſtolicam, Ingolſtad. 1610. 4. pag. 86. ſeq. et Apologia pro Bellarmino c. 21. et *Nicolao Schaten* in Carolo Magno Romano Catholico lib. 2. cap. 6. Ex Proteſtantibus de falſitate donationis huius videndi *Io. Henelius* in Otio Vratislauienſi cap. 22. *Gisb. Voetius* T. 2. diſpp. ſelect. pag. 869. ſeq. *Iac. Vſſerius de* Eccleſiarum ſucceſſione et ſtatu pag. 60. *Io. Rainoldus* Colloquio cum Hardto p. 227. ſq. *Franciſcus Hottomannus* in bruto fulmine Sixti V. p. 128. 151. ſeq. et *Io. Andreas Schmidius* in hiſtoria ſaeculi IV. fabulis variorum in rebus Conſtantini M. maculata Helmſt. 1712. etc. *Edictum ſeu fictum ſeu deprauatum, adeoque indignum quo Silueſtri, pontificis, hiſtoria augeatur*, inquit Papebrochius, propylaeo ad Acta Sanctor. T. 2. April. p. 1. *Fabr.* Riuetus critici ſacri lib. III. cap. 3. *Heum.* — v. rariſſimam collectionem aliquot ſcriptorum: *de donatione Conſtantini quid veri habeat, eruditorum quorundam iudicium* ſ. l. et a. Continentur 1) donationis — priuilegium, *Barthol. Pincerno de monte arduo* ad Iulium II. pont. max. intreprete. 2) *Laur. Vallae* contra ipſum, vt falſo creditum et ementitum, declamatio, cum praef. *Hutteni*, (de qua v. Iac. Burckhardi comm. de Hutteni vita, tom. I. p. 119. ſqq.) 3) *Nic. de Cuſa*, cardinalis, ſententia de donatione Conſtantini, quam ſcripſit ad concil. Baſileenſe, de concordantia catholica, libr. III. cap. 2. 4) *Anton.* archiep. Florentin. primae part. hiſtorial. lib. 8. cap. 2. 8. 5) *Raphael Volaterannus*, in vita Conſtant. Plura vide in *Baumgart. Hall. Bibl.* I. pag. 417. ſqq. Donationem veram eſſe, omnibus viribus contendit, aliosque teſtes adpellat *Angelus Roccha a Camerino* in bibl. apoſtolica Vaticana a Sixto V. pontif. max. in ſplendidiorem et commodiorem locum translata etc. Romae 1591. 4. pag. 182. ſqq. Is Vallam hominem iniquum ac mordaciſſimum atque ad obloquendum omnibus in rebus natum vocat: immo pontifici rom. poteſtatem iurisdictionis ſummae in rebus tum ſacris tum ciuilibus adſerit. Verum ſurdis auribus narrauit fabulam. Iis, quos citauit Fabricius, add. *Io. Sambucus* in libro ſ. epiſtola de panauthentia, ſiue maieſtate imp. et quorumdam praeiudicio, ſiue donatione Conſtantiniana, teſte Kollario

corum t. VII. ſpicilegii Dacheriani pag. 111. inde Iſidorus Mercator, Hincmarus Rhemenſis, Petrus Damiani, Leo IX. Ado, aliique. Editiones eius admodum diuerſae feruntur, vna, quam habent Acta ſpuria Sylveſtri, quamque *Anſelmus Lucenſis* Collectioni ſuae Canonum lib. IV cap. 32. Deus dedit lib. IV. cap. 2. *Iuo Carnotenſis* parte 5. decreti cap. 49. et *Gratianus* parte 1. decreti diſt. 96. c. 14. latine inſeruit, licet in antiquioribus Gratiani codicibus legi neget *Antoninus*, archiepiſcopus [?] Florentinus, parte I. hiſt. tit. 8. cap. 2. §. 8. *Theodorus* autem *Balſamon* graece verſam exhibet in ſcholiis ad Photii Nomocanonem tit. VIII. in bibl. canonica Iuſtelli tom. II. pag. 929. ſeq. Illa Balſamonis verſio vna cum altera *Matthaei Blaſtaris* edita etiam eſt a Marquardo Frehero A. 1610. 4. additis animaduerſionibus. Longe prolixior eſt, quam vertit e graeco latine et Iulio II. pontifici, inſcripſit *Bartholomaeus Picernus* de Monte arduo. Haec praemiſſam habet, quam modo memoraui, fictitiam Conſtantini *confeſſionem*, atque poſt editionem Colon. 1515. ſaepius lucem vidit et D. *Ioach. Hildebrandi* diſſertationi de donatione Conſtantini imp. praemiſſa Helmſt. 1661. et 1703. atque *Balthaſaris Gualteri* diatribae elencticae de imp. Conſtantini baptiſmo, donatione et legatione ad Concilium Nicaenum, Ien. 1618. 12. pag. 67. ſeq. inſerta legitur. Atque *Auguſtinum Steuchum* arguit Io. Bodinus lib. I. de rep. cap. 9. p. 221. graeco ſermone donationem Conſtantini ſcripſiſſe, vt fucum faceret: *ſed fraus*, inquit, *facile ex ipſius oratione et antiquitatis cognitione confutatur.* Alia graeca verſio (*Conſtantini Harmenopuli*, vt notat *Neſſelius* parte 2. catalogi MSS. pag. 27.) exſtat in bibl. caeſarea et *Lambecio* lib. V. pag. 244. lib. VI. pag. 35. 38. memoratur [l]), ſed quoad ſenſum eadem eſt cum illa Balſamonis, cuius idem pag. 237. mentionem facit. Hanc ipſam e codice regis chriſtianiſſimi

Kollario in ſupplement. ad vol. I. Lambec. commentar. bibl. Caeſ. pag. 522. C. et 593. A. *Moſhemius* in Inſtitutt. hiſt. eccles. pag. 265. not. i. ed. II. *Schroeckh* hiſt. eccl. l. c. pag. 125. ſeqq. et multi alii, quorum ſcripta enumerat *Meuſel* libr. cit. vol. V. t. pag. 202. ſeqq. conf. ipſum Fabric. noſtrum infra, libr. VI. cap. 4. vol. XI. vet. edit. pag. 353. ſqq. et *Kollarium*, donationem iſtam falſitatis arguentem et plures iudicii ſui patronos laudantem, ad Lambecii commentar. de bibl. caeſarea Vindob. vol VI. col. 77. ſq. *Harl.*

l) Illa donatio exſtat in codd. mſſt. *Vindobon.* apud *Lambec.* tom. V. codice CCLXXXIV nr. 1. CCLXXXIX. nr. 4. tom. VI. part. I. cod. X. nr. 2. tom. VIII. cod. LIII. nr. 33. — *Florentiae* in bibl. Medic. in cod. XV. plut. VIII. nr. XV. eſt Conſtantini edictum, propoſitum in tertio narthece SS. magnae eccleſiae prope aulam etc. nr. 28. donatio *Conſtant.* Eam, quae in hoc habetur cod. exhibet *Theodorus Balſamon* loco a Fabricio laudato, et *Labbaeus* tom. I. concil. ed. Venet. 1729. fol. pag. 1567. v. *Bandin.* catal. codd. medic. I. pag. 361. ſeq. — Tum in cod. LXXXV. nr. 3. plut. 89. cum Harmenopuli promtuario iuris. v. Bandini III. col. 418. — *Venetiis* in cod. Marciano CLXXXII. cum Harmenopulo. (catal. codd. gr. pag. 105) — *Pariſiis* in biblioth. publica in codd. MCCCX. MCCCLV. MCCCLXI. cum Harmenopulo, eſt edictum Conſtantini, quo romano pontifici primatus adſeri dicitur. — In codd. MCCCCXXXVII. MCCCCXXXVIII. MCCCCXXXIX. eſt eiusd. oratio ad ſanctorum coetum. In cod. MCCCCXXXIV. conſtitutio ad gentes ſibi ſubditas. — In codice CCCCLXXIV. eiusdem epiſtolae. — Inter codd. arabicos, cod. CXXIII. CXXV. et CXXVII. continet Conſtantini aliorumque imperator. ſtatuta et conſtitutiones. v. cat. codd. Pariſ. bibl. vol. I. p. 115. et 116. — *Taurini* inter codd. gr. bibl. regiae in cod. CCLXXVIII. *edictum Conſtantini M.* in favorem romani pontificis, ex interpretat. Harmenopuli, (v. cat. codd. gr. pag. 380. — *Matriti* in cod. LXXXV. bibl. regiae, fol. 193. donatio illa, quae in aliis codd. vocatur *Conſt. M. de romano pontifice conſtitutio.* Interpretatio gr. in hoc cod. conſentit cum textu a Bulengero edito: in quibusdam tamen lectionibus diſcordat; atque *Iriarte* in in cat. codd. gr. pag. 349. adnotauit lectiones huius cod. diuerſas a textu Bulenger. nec hic eas iterum legiſſe poenitebit. *Harl.*

Digitized by Google

ſtianiſſimi graece et latine exhibet *Julius Caeſar Bulengerus*, lib. 2. de imperio romano cap. 6. p. 3 8. et quoniam breuis eſt, hoc etiam loco exſtare non erit, puto, Lectori ingratum, iniucundumue.

Θέσπισμα τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου m), περὶ τοῦ πάπα ῥώμης. θεσπίζομεν n) πᾶσι τοῖς σατράπαις, καὶ τῇ συγκλήτῳ τῆς ἡμῶν βασιλείας, τὸν ῥώμης ἐπίσκοπον καὶ διάδοχον o) τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ κυρίου μου πέτρου, πλείονα τῆς βασιλείας ἔχειν ἐξουσίαν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, κατὰ πάντων p) πολλῷ πλέον ἢ τὸν βασιλέα τιμᾶσθαι καὶ σέβεσθαι κεφαλήν τε εἶναι τῶν q) τεσσάρων ἀρχαίων θρόνων, κρίνεσθαί τε πρὸς αὐτοῦ, καὶ ψηφίζεσθαι τὰ τῇ ὀρθοδόξῳ συμβαίνοντα πίστει. δωρούμεθα γὰρ τῷ πατρί μου τῷ μακαρίῳ [P] σιλβέστρῳ καὶ τοῖς αὐτοῦ διαδόχοις τὸ ἡμέτερον παλάτιον, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα ἐκ λίθων τιμίων καὶ μαργάρων συγκείμενον, τὸ κυκλοῦν τὸν τράχηλον ὠμοφόριον, τὴν πορφυρᾶν χλαμύδα, τὸν κόκκιον r) χιτῶνα, καὶ πάντα τὰ βασιλικὰ ἐνδύματα, τὰ τῶν βασιλικῶν ἵππων ἀξιώματα, τὰ σκῆπτρα, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς βασιλείας κοτμήματα, καὶ τὴν δόξαν ἅπασαν τῆς ἡμῶν ἐξουσίας. τοὺς δὲ τῷ κλήρῳ τῆς ἁγιωτάτης ῥώμης κατειλεγμένους, κοσμεῖσθαι κελεύομεν παραπλησίως τῇ συγκλήτῳ ἡμῶν ἐνδύμασιν, ἵπποις s) ἐποχουμένους. ὀθόνας περικειμένους λευκάς. ὡς δὲ καὶ τὰ ὑποδήματα τούτων ὀθονίων εἶναι πεποιημένα λευκῶν, καὶ ὃς ἂν αἱροῖτο κληρικὸς, ἐκ τῆς ἡμῶν συγκλήτου γενέσθαι τοῦτον πρός τινος μηδαμῶς εἴργεσθαι. ὅτι γε μὴν τὴν ἐκ χρυσοῦ στεφάνην φρονήματος μετριότητι ὁ πατήρ μου ὁ ἅγιος t) σίλβεστρος παραιτεῖται, ταῦ-

Edictum, ac effatum diuinum magni Conſtantini de Pontifice Romano. Omnibus Prouinciarum rectoribus, et Senatui R. imperii, Romanum Pontificem, ſucceſſorem Sanctorum Apoſtolorum, et Domini mei Petri, maiorem quam imperator habere poteſtatem per vniuerſum orbem adverſus omnes, (deeſt καὶ) *et plusquam imperatorem coli et honorari, caputue eſſe quatuor antiquarum ſedium, et ab eo indicari, et decerni quae orthodoxae fidei conueniunt, Edicimus: Donamus enim Patri meo Beato Sylueſtro, et ſucceſſoribus eius noſtrum Palatium, diadema capitis lapillis pretioſis et gemmis intextum, epomidem, quae collum cingat, chlamydem purpuream, coccineam tunicam, et omnia regia veſtimenta, ephippia, quibus equi regii inſternuntur, ſceptra, et reliqua imperii ornamenta, et gloriam omnem meae poteſtatis. Eos autem qui in clerum Romanum allecti ſunt, ornari iubemus iisdem quibus Senatus noſter veſtimentis,* (bb) lego παραπλησίοις) *equo vehi, albis veſtibus tegi. Ita et calceos eorum fieri ex pannis albis, et eum, qui lectus ſit clericus a nemine impediri poſſe, quo minus ſit Senator. Quando vero coronam auream pater meus S. Sylueſter, qua eſt humilitate et moderatione, reſpuit, haec ornamenta, quae ſanctam reſurrectionem, et ſuperilluſtrem locum ſignificant* (lego καὶ τὴν ἁγίαν) *ſancto eius capiti impo-*

 ſuimus

m) Τοῦ μεγ. βασιλέως Κωνσταντίνου c. Matrit.

n) MS. Vindobonenſe addit, σὺν. *Decernimus vna cum omnibus Satrapis et Senatu imp. noſtri.* Sic et codex *Baroccianus* 149. [et cod. *Matrit.*]

o) Τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων, c. Matr.

p) Καὶ παρὰ πάντων c. Matr.

q) τεσσάρων πατριαρχικῶν θρόνων c. Matr.

r) τὸν κόκκινον χιτῶνα c. Matr.

ſ) ἐποχουμένους· ὀθόνας περικειμένους λευκὰς c. Matr.

t) ὁ ἁγιώτατος σίλβεστρος c Matr.

bb) Emendationes hae ſunt interpretis Bulengeri.

τά τοι τὸν ὑπέρλαμπρον χῶρον σημαίνοντα τὴν ἁγίαν ἀνάστασιν, τῇ ἁγίᾳ κεφαλῇ αὐτοῦ ἰδίαις χερσὶν ἐπεθήκαμεν [u]). ἡμεῖς στράτορος ὀφφίκιον ὑπελθόντες, καὶ τὰ χαλινὰ τοῦ ἵππου αὐτοῦ κατέχοντες, τῆς αὐλῆς τῶν ἱερῶν αὐτοῦ ἐξίεμεν ἀνακτόρων, αἰδοῖ καὶ φόβῳ τοῦ κυρίου μου τοῦ ἁγίου συνεχόμενοι πέτρου· τῶν χρησίμων δὲ κομιδῇ καὶ θεοφίλων νενομίκαμεν, ἐκστῆναι μὲν τῆς πόλεως ῥώμης, καὶ τῶν δυτικῶν ἁπάντων χωρῶν τε καὶ πόλεων τῷ ἁγιωτάτῳ [v]) πάππα, τὸ δὲ τῆς βασιλείας κράτος πρὸς τὰ τῆς ἑώας μέρη μετενέγκειν, καὶ τὴν ἐν καλλίστῳ [w]) τῶν ὑφ' ἡλίῳ τοῦ βύζαντος πόλιν καταλαβεῖν, καὶ ἐν αὐτῇ ἱδρύσασθαι τὰ βασίλεια, ἄδικον εἰηθέντες ἐξουσίαν ἔχειν τὸν ἐπὶ γῆς βασιλέα, [P] ἔνθα καὶ ἀρχὴ τῆς τῶν χριστιανῶν θρησκείας ἐκ τῶν οὐρανῶν ὑπῆρξεν ἡμῖν. [x]) ταῦθα ταῖς ἰδίαις χερσὶ γράψαντες, καὶ τῷ νεκρῷ τοῦ κυρίου μου [y]) ἐπιθέμενοι πέτρου, πίστεις ἐνόρκους ποιούμεθα [z]), οὐ μὴν ὅλως παραβῆναι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἡμέτερον δεξαμένοις κράτος φυλάττειν ἀπαράθραυστα παρεγγυώμεθα πρὸς τὸν πατέρα [aa]) ἡμῶν πάππαν, καὶ τοὺς αὐτοῦ διαδόχους.

fuimus. Nos ſtratoris officium obeuntes, et frena eius equi tenentes, ex aula palatii eximimus, reuerentia et metu Domini mei S. Petri. Maxime autem vtile et amicum Deo eſſe duximus cedere vrbe Roma, et omnibus occidentis locis ac vrbibus ſanctiſſimo Papae, et robur imperii transferre ad ortum, et capere Byzantium vrbem optimo ſub ſole ſitu, et eo ſedem imperii ponere: iniquum exiſtimantes, vt imperator in eo loco ſummam poteſtatem habeat, vbi Chriſtianae fidei coelitus principium nobis fuit. Cum haec manu propria ſcripſerimus, et reliquiis Domini mei Petri impoſuerimus, iusiurandum damus, non modo nos ſeruaturos quae ſanximus, verum et noſtros ſucceſſores, vt ſancte ac religioſe ſeruent, obſtringimus, idque iurati patri noſtro Papae, et ſucceſſoribus eius pollicemur.

IV. Claudam hoc caput diſſertatione de litteris, quas in coelo legiſſe creditur Conſtantinus imperator, ἐν τούτῳ νίκα, et de cruce, quam vidiſſe ſe [cc]) iurauit, et iuranti libenter

u) ἡμεῖς δὲ στράτορος ὀφφίκιον c. Matr.

v) πάπα. c. Matr.

w) τῶν ὑφ' ἡλίῳ κειμένην τοῦ βύζαντος π. c. Matr.

x) ταῦτα c. Matr.

y) ἐπιθέμενοι etiam c. Matr. ἐπιθεμ. edit.

z) ἡ μὴν ὅλως πάντα ταῦτα μὴ παραβῆναι, c. M.

aa) ἡμῶν πάππαν c. Matr. Has quidem, ait Iriarte, varias lectiones ſi quis inter ſe conferat, nae is iſtas editis praetulerit. At enim omnia ſunt ficta. *Harl.*

cc) Nolim igitur rem totam pro aſtuto Conſtantini commento et ſtrategemate habere cum *Iac. Tollio*, qui notis ad Lactantium cap. 44. de mortibus perſecutorum: *ſtrategema*, inquit, *hoc Conſtantini non minus ſcitum, quam illud Philippi Macedonis fuit, quo ſacrilegos Phocenſes protriuit.* et ad cap. 46. *Non minus egregium hoc Licinii ſtrategema atque illud, de quo ſupra, Conſtantini. Eodem ferme aſtu vſus Sertorius apud Plutarchum: nec Scipionis in templum Iouis ſeceſſus, aut Numae ad Deam Egeriam aditus diuerſi generis ſunt.* Et praef. ad gallicam Longini verſionem: *Mais moy trouvant que le Roy Antigonus ſucceſſeur d' Alexandre le Grand s' eſt ſeruy du meme ſtratageme, feignant d' avoir veu au ciel une pentagone, qui eſt le ſymbole du Salut, avec ces paroles*, in hoc ſigno vinces, *et qu' il le fit peindre aux boucliers de ſes ſoldats, et gaigna ainſi la bataille: trouvant auſſi, qu'un Roy de Portugal a eu la même viſion que Conſtantin, et qu' il a par la ramporté la victoire ſur ſes ennemis, j' avoue que je conſidere tous ces miracles comme de fineſſes militaires des grands Capitaines.*

Digitized by Google

benter credimus. Quamuis autem digreſſio iſta paullo alienior ab argumento bibliothecae huius graecae videri poſſit, tamen exiſtimaui, hoc non inoportuno loco ſatisfacere me poſſe deſiderio illorum, qui ſententiam ſuper illa re meam, a communi nonnihil abhorrentem, argumentis confirmatam videre voluerint. Eſt autem de cruce Conſtantini diatribe ante ſeptem annos a me edita, et reſpondente *Chriſtoph. Wolterck*, Glukſtadienſi, publice in Gymnaſio Hamburgenſi defenſitata, qua probaui, Crucem, quam in coelo vidit Conſtantinus, imp. fuiſſe phaenomenon naturale, quale in halonibus non lunaribus modo, ſed etiam ſolaribus conſpiciendum ſe ſubinde, licet haud ita frequenter, offert: nec mediocriter in ſententia mea confirmatus ſum, quum poſtea intellexi, idem non abſurdum viſum reuerendo Helmſtadienſium theologo ac philoſopho, mathematicas inprimis diſciplinas egregie docto, D. *Io. Andreae Schmidio* in diſſ. de Luna in Cruce viſa, Ienae 1681. atque in hiſtoria Seculi IV. fabulis maculata, Helmſt. 1712. *Fabr.* In cod. *Coiſlin.* CXXI. nr. 37. (teſte *Montfauc.* in bibl. Coiſlin. pag. 196.) eſt viſio Conſtantini M. S. crucis contra barbaros, et fol. 106. verſo, inuentio S. crucis. — conf. Diſcours hiſtor. ſur la converſion au Chriſtianiſme de *Conſtantin* le grand, premier Empereur crêtien par M. l'Abbé *de Lesſocq* adpend. ad tom. I. operis: Traité hiſtorique et dogmatiq. ſur les Apparitions, les Viſions et les Revelations particul. Avec des Obſervat. ſur les diſſ. du R. P. Dom. *Calmet.* — Par M. l'Abbé *Lenglet Dufresnoy* etc. à Avignon 1751. 8. v. *Baumgart.* Nachr. v. merkwürdigen Büchern II. p. 506. ſeq. — Multus eſt de hac cruce et ſigno, atque defendit narrationem *Angelus Roccha a Camerino* loco ſupra cit. pag. 175. ſeqq. *Heumannus* in Poecile, tom. II. libr. I. pag. 50. ſqq. ſcripſit epiſtolam ad Burcard. Gotthelf. Struuium de cruce coeleſti a Conſtant. M. conſpecta, in qua cum ipſo Struuio, *Thomaſio* in Obſſ. ſelect. Halenſ. tom. I. diſſ. 24. §. 3. et *Arnoldo* (in hiſt. eccleſ. lib. IV. cap. 3. §. 5.) aliisque iſtam narrationem fabellis anilibus adnumerandam cenſet et multa contra Wolfii Fabriciique ſententiam et argumenta diſputat, contenditque, non Euſebium, ſed Conſtantinum ipſum fuiſſe huius mendacii architectum. *Moshem.* autem in iuſtitution. hiſtor. eccleſ. laudatis pag. 131. facile refelli poſſe, ſcribit, qui vel prodigium hoc aſtute ab imperatore fictum eſſe arbitrentur, vel ad fabulas referant: eos etiam, qui viſum hoc ad cauſſas naturales referant, crucemque in halone tum ſolari, aut in luna comparuiſſe ingenioſe ſuſpicentur; illos denique, qui diuinae virtuti, quae miraculo dubiam Conſtantini mentem firmare voluerit, rem adſcribant. Quare, iis confutatis, cum quibusdam V. V. D. D. ſtatuit, Conſtantino dormienti crucem, addita inſcriptione: *Hoc vince*, obiectam fuiſſe. Enimuero illa quoque interpretatio haud caret multis difficultatibus atque dubitandi cauſſis et rationibus. Vnde ſciuit Conſtantinus, ſomnium fuiſſe verum, et vero diuinum? inprimis, illo etiam ſecundum opiniones veterum de ſomniorum vi diuina conceſſo, qui dici potuit, multos vidiſſe illud ſignum? Quibus rationibus ingens multitudo, ſuperſtitionibus ac religionibus prauis adhuc imbuta, tam facile adduci potuit ad id credendum? Lactantius, (ſiue, vt Nourry minus recte ſtatuit, Lucius Cecilius) de mortibus perſecut. cap. 44. *commonitus eſt*, tantum ait, *in quiete Conſtantinus, vt coeleſte ſignum dei notaret in ſcutis, atque ita proelium committeret*, etc. ad quem locum *Nic. le Nourry* in ſua Lucii Cecilii libri de mort. perſecut. edit. Pariſ. 1710. 8. diſſ. artic. III. pag. 184. ſqq. et artic. V. pag. 397. ſq. Euſebii narrationem amplexus et tuitus, acerbius contra Fabricii, (omiſſo tamen eius nomine,) interpretationem diſputat; ſed refellitur et Fabricius defenditur a *Bünemanno* in nota ad Lactantii locum pag. 1470. edit.

Digitized by Google

a Piinemann. Lipſiae 1739. 8. euulgatae. A Fabriciana expoſitione parum diſcedit *Schroeckh* in vita Conſtantini, tom. IV. Biograph. vbi a pag. 18-34. copioſe agit de hoc ſigno coeleſti, quod pag. 32. ſeqq. explicat, fuiſſe phaenomenon quoddam inſolitum ac ſingulare, a Conſtantino illiusque militibus in coelo conſpectum, et ab iis, naturalis doctrinae ignaris, tamquam portentum habitum: ex qua opinione variae interpretationes diuerſaeque ſententiae ac narrationes facile potuerunt oriri atque intelligi. Idem *Schroeckh* illam ſuam expoſitionem haud deſeruit in hiſt. eccl. l. c. pag. 76-84. vbi Fabricii noſtri diſp. commendat aliosque ſcriptores, in vtramque partem de hac viſione diſputantes, excitat. Quosdam etiam libros, huc pertinentes, memorat *Meuſel* l. c. pag. 186-189. — Contra Fabricianam explicationem *Cuperus* in epiſtola ad Fabricium (in Reimari comment. de vita et ſcriptis I. A. Fabricii pag. 235. ſqq.) viſam crucem, vel primas nominis Chriſti litteras, additamque inſcriptionem reiicere plane non audet, et quasdam dubitationes, ingenioſe excogitatas et ſpecioſe docteque expoſitas, at non ſatis validas, ad Fabricianam explicationem omnino conuellendam, profert. — Vulgarem ſententiam exornare, quamquam impari fortuna et ſucceſſu, ſtuduerunt *Matthaeus Iacutius* in ſyntagmate, quo apparentis magno Conſtantino crucis hiſtoria *complexa eſt* (ſic) vniuerſa, ac ſuis ita ab omnibus oſoribus vindicata, tempori ſuo et loco reſtituta, ceteris tandem rei geſtae monimentis illuſtratur, Romae 1755. 4. cum figg. ligno inciſis, et Abb. *du Voiſin* in diſſ. critique ſur la Viſion de Conſtantin Paris 1774. 12. mai. Atque poſterior Euſebii narrationem contra *Iac. Georg. de Chauſepié*, qui in Nouveau dictionaire hiſtor. et critique tom. IV. a. 1756. ſub voc. *Quien de la Neufville* pag. 5-11. viſionem iſtam miraculorum numero eximere potiſſimum adlaborauit, haud male quidem defendit, neque tamen ſatis fecit criticorum deſiderio; (v. *Gatterеri* hiſtoriſch. Iournal. tom. VII. pag. 193. ſqq.) Atque *Voiſini* argumenta et vulgarem ſententiam impugnauit *Henley* in: On the Viſion of Conſtantine, ſ. adpendice ad *G. Gregory* Hiſtory of the Chriſtian Church from the earlieſt periods to the preſent time, II. voll. nou. edit. Londini 1795. 8. T. I. p. 511. ſqq. Is vero ad id animum aduertere iubet, Euſebium in ſua hiſt. eccleſ. in qua ſuis verbis ſuoque nomine loquatur, illam famam de cruce, a Conſtantino M. viſam, plane omittere; in vita autem Conſtantini animo grato erga dominum et benefactorem adductum, ea dixiſſe, quae fides permiſiſſet, atque ipſum ſcripſiſſe, ὀυχ ὑμέτερος λόγος, ἀλλ' αὐτȣ̃ πάλιν βασιλέως. tum variare narrationem apud auctorem de mortibus perſequutorum c. 46. aliosque. Ego vero acquieſcam in explicatione et iudicio *Schroekhii* V. C. quum maxime ex omnis aeui hiſtoria pateat, credulitatem, ignorantiam rerum naturalium ex eaque enatam ſuperſtitionem, et animum, falſis opinionibus occupatum, multas genuiſſe fabulas et inſolita coeli phaenomena habuiſſe portenta, quorum fama eundo creuit, et mire eſt variata. Pari modo de cruce, Helenae auſpiciis inuenta et de ſtupendis operibus, eius virtute et contactu patratis, multa lepida et fabuloſa ſunt excogitata, tradita et ſenſim ſenſimque amplificata. v. *Weſſeling* ad itinerar. Hieroſolymitanum pag. 593. ſq. veterum romanorum itinerariorum, Amſtelodami 1735. 4. — Fabricii vero diſput. typis hic recudi feci, quoniam, ab aliis ad illam et ad B. Gr. frequenter prouocatum eſſe, ſcio et animaduerto. *Harl.*

Exercitatio

Exercitatio critica, qua diſputotur, Crucem, quam in Coelis vidiſſe ſe iurauit Conſtantinus imp. fuiſſe Phaenomenon naturale in Halone Solari.

Praefatio.

Sanctus STEPHANVS, iamiam coronandus martyrio, per imbrem ſaxeum intuetur coelos apertos, diuinam gloriam videt, ac IESVM, veluti paratum in ſui auxilium, laetus contemplatur ſtantem [dd]) a dextris Dei Act. VII. 55. At Magnus CONSTANTINVS ingreſſus imperium romanum, et coronam capiti firmaturus ſuo, pro Chriſto nudam crucem in coelo conſpicit, et in hac iubetur vincere. Stephanus ſub tecto [ee]) clariſſima fidei acie in coelum penetrat, et iam incipit Deum videre, qualis eſt: Conſtantinus contra ſub dio clauſum ſuſpicit coelum, de quo crucis imago, res mira ſed vacua, ad oculos corporis eius demittitur. Iam vides mi lector, praeſtantiorem fuiſſe [?] ac diuiniorem imaginem, oblatam Stephano, morienti, quam Conſtantino, imperanti ac iam triumphaturo. Addes fortaſſis, quanto praeſtantiorem, tanto quoque certiorem, fideque digniorem. Ita eſt profecto, neque enim humana teſtimonia comparanda diuinis ſunt. At, ſi me audis, non ſtatim hinc, quod faciunt multi, crucem illam, a Conſtantino viſam, totam callidis adſcribes commentis, politicaeque regnaturientis fraudi, ſed vere oblatam ipſius oculis, credes tot teſtibus antiquis, Conſtantino denique ipſi, ſaltim iurato: neque tamen illico propterea eam ſtupebis tanquam rem, miraculis proprie accenſendam. Hoc praeſentis diatribae eſt inſtitutum, haec ratio, quam ſi probauero tuae aequitati, non temere de hoc argumento poſt tot viros egregios in arenam deſcendiſſe videbor. Si non probauero, certe ero verecundior his, qui non dubitant veterem hiſtoriam omnem meris ſuſpicionibus ſuis conculcare, et Conſtantinum, principem, eccleſiae patronum, ſola coniectura fraudis ac periurii reum agere.

Argumentum Diſſertationis.

I. *Teſtimonium Conſtantini ipſius de Cruce, in coelo viſa, apud Euſebium.* II. *Artemii teſtimonium dubium.* III. *Lactantii et aliorum, qui ſomnii ſolius meminerunt, nullum.* IV. *In nummis antiquis nihil pro cruce in coelo viſa praeſidii.* V. *Philoſtorgii, aliorumque, Euſebio ſuffragantium, teſtimonia.* VI. *De loco, anno ac die viſae in coelo crucis.* VII. *Non fuiſſe hoc commentum politicum Conſtantini.* VIII. *Neque tamen fuiſſe miraculum, proprie dictum, ſed crucem*

dd) Accurate rem putando hoc *ſtare* ad dextram DEI, non magis ſitum certum corporis denotat, quam quod alibi dicitur *ſedere.* Nihil enim aliud haec verba ſignificant, quam CHriſtum etiam ſecundum humanam naturam participem eſſe throni ac maieſtatis diuinae, imperiique in creaturas ac ſingillatim in eccleſiam. Sic non Hebraei tantum, ſed Graeci quoque et Latini paſſim vtuntur verbis *incedere, ſtare, venire,* pro *eſſe.* Vide, quae viri Docti ad Gen. XV. 2. *orbus incedo.* Neque alio ſenſu *Virgilius* I. 50. Aeneid. *Aſt ego quae Diuum incedo regina.* Idem V. 68. *Aut iaculo incedit melior leuibusque ſagittis.* *Seneca* Epiſt. LXXI. *quaerimus ſaepe eos, quibuſcum ſtamus,* i. e. ſumus, ſiue verſamur. *Manilius* IV. 547. *Iudex extrema ſiſtet vitaeque necisque.* Siſtet i. e. ſtabit, quod iterum poſitum pro erit, vt pluribus ſcriptorum teſtimoniis ad eum locum docuit Huetius.

ee) *Auguſtinus* c. 42. de cognitione verae vitae: *Concio illa, in qua Stephanus ſtans Chriſtum conſpexit, in domo aliqua fuit, cuius tecti culmen ipſius corporeus oculus penetrare minime potuit. Conſtat igitur, quod non oculo corporeo, ſed intuitu interioris hominis Chriſtum non in corporeo ſed in intellectuali coelo viderit.* Confer D. Philippi Nicolai Opera latina T. 1. pag. 258.

Digitized by Google

cem in Halone ſolari viſam fuiſſe a Conſtantino et exercitu. IX. *Huic ſententiae ex aſſe fauere deſcriptionem Euſebii, formam et materiam crucis, tempus, ſpectatores* X. *Praecipue alias cruces ſimiliter in coelo viſas et pro miraculo habitas, quarum decem amplius exempla adferuntur.* XI. *De cruce, quam in coelo vidit Waldemarus, ſecundus Daniae rex, vnde ordo Equitum Danebrogae. De cruce, viſa ab Electore Saxoniae, Friderico Sapiente, eiusque fratre Iohanne. ib. De litteris, quas cruci adiunctas vidit Conſtantinus, in hoc vince.* XII. *Error ridiculus de Nica Etymologici M. auctore ex verbis* ἐν τούτῳ νίκα *ortus. ib. Locus Philoſtorgii, de lucido tractu, quem ſuo tempore in coelis per aliquot menſes obſeruatum ſcribit, mantiſſae vicem illuſtratus.*

[¶] I. Duas res admirandas Conſtantino, imperatori, accidiſſe refert Euſebius, quae neutiquam ſunt inter ſe confundendae. Vna, eaque prior, vigilanti contigit, altera ac poſterior dormienti. Vigilans primum crucem in coelo vidiſſe Conſtantinus traditur: poſtea dormienti adparuiſſe Chriſtus, cum cruce, praecepiſſeque, hoc vt in hoſtes tamquam praeſidio ac militari ſigno vteretur. Poſterioris ſolius meminit auctor chronici orientalis fol. 57. *Anno decimo ſeptimo imperii Conſtantini adparuit ei in ſomnio ſignum Crucis, audiuitque vocem, ſibi dicentem: porta hoc ſignum, vinces hoſtes tuos.* De priori imagine Crucis, quae vigilantis ſeſe obtulit oculis, potiſſimum hac diſſertatione ſolliciti erimus: itaque ante omnia de eadem adſcribenda ſunt *Euſebii* verba. Ita vero ille lib. I. de Vita Conſtantini cap. XXVIII. quum narraſſet, Conſtantinum, Maxentii tyrannidi frangendae occurrere parantem, idolorum agnita reiectaque vanitate atque impietate, vero Deo patris ſui, (Conſtantinus enim Chlorus iam fauere Chriſtianis coeperat,) adhaerere conſtituiſſe. *Huius ergo opem implorare coepit, orans atque obſecrans, vt ſe ipſi noſcendum praeberet, ac praeſentibus negotiis adiutricem manum porrigeret. Haec precanti ac ſuppliciter poſtulanti imperatori admirabile quoddam a Deo miſſum adparuit.* Θεοσημία τις ἐπιφαίνεται παραδοξοτάτη, ἣν τάχα μὲν ἄλλου λέγοντος οὐ ῥάδιον ἦν ἀποδέξασθαι, αὐτοῦ δὲ τοῦ νικητοῦ βασιλέως τοῖς τὴν γραφὴν διηγουμένοις ἡμῖν μακροῖς ὕστερον χρόνοις, ὅτε ἠξιώθημεν τῆς αὐτοῦ γνώσεώς τε καὶ ὁμιλίας, ἐξαγγείλαντος, ὍΡΚΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΩΣΑΜΈΝΟΥ ΤῸΝ ΛΌΓΟΝ, Τίς ἂν ἀμφιβάλλοι, μὴ οὐχὶ πιστεῦσαι τῷ διηγήματι; μάλισθ᾽ ὅτε καὶ ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος ἀληθῆ τῷ λόγῳ παρέσχε τὴν μαρτυρίαν. *Quod ſiquidem ab alio quopiam diceretur, haud facile quis fidem eſſet habiturus. Verum quum ipſe Victor Auguſtus nobis, qui hanc hiſtoriam ſcribimus, longo poſt tempore, quum videlicet in eius notitiam et familiaritatem peruenimus, id retulerit, et SERMONEM SACRAMENTI RELIGIO FIRMAVERIT, quis poſthac fidem huic narrationi habere dubitabit? Praeſertim quum id, quod ſubſecutum eſt tempus, ſermonis huius veritatem teſtimonio ſuo confirmauerit.* Ἀμφὶ μεσημβρινὰς ἡλίου ὥρας ἤδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινούσης, αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν ἔφη ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ὑπερκείμενον τοῦ ἡλίου σταυροῦ τρόπαιον ἐκ φωτὸς συνιστάμενον, γραφήν τε αὐτῷ συνῆφθαι, λέγουσαν, τούτῳ νίκα. *Horis diei meridianis, ſole in occaſum vergente, crucis tropaeum in coelo ex luce conflatum, Soli ſuperpoſitum ipſis oculis* [¶] *ſe vidiſſe adfirmauit, cum huiusmodi inſcriptione: hac vince.* Θάμβος δ᾽ ἐπὶ τῷ θεάματι κρατῆσαι αὐτόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν, ὃ δὴ στελλομένῳ ποι πορείαν, συνείπετο τότε καὶ θεωρὸν ἐγίνετο θαύματος. *Eo viſo et ſeipſum, et milites omnes, qui ipſum, iter facientem, ſequebantur, et qui ſpectatores miraculi fuerant, vehementer obſtupefactos.* In hoc luculento teſtimonio, quod ad verbum repetit *Sozomenus* lib. I. cap. 3. et hiſt. tripartita lib. I. cap. 4. videmus, Euſebium non modo ea ſe ſcribere profiteri, quae ex Conſtantini ipſius ore coram accepit, ſed

ſed quae iureiurando etiam ille confirmauerat, et quae non ſolus Conſtantinus, ſed totus exercitus ſuis viderat oculis, ex quo multi tum, quum iſta Euſebius ſcriberet, adhuc fuerunt haud dubie in viuis. Confer *Iacobum Gretſerum* lib. 2. de Cruce cap. 23. ſeq.

II, *Artemius* his adnumerandus merito eſſet, cuius teſtimonio plurimum tribuit *Caeſar Baronius* ad annum Chriſti CCCXII. num. 21. ſi modo acta Artemii, quae apud Surium ad Octobris diem viceſimum leguntur, pro ſinceris et nulla parte ſuſpectis poſſent a viris doctis admitti. Narratur enim in illis actis Artemius, praefectura Auguſtali a Iuliano, imperatore, ideo, quod Chriſto nomen dediſſet, exutus, inter alia in hanc ſententiam ad Iulianum verba feciſſe: *Ad Chriſtum declinauit Conſtantinus ab illo vocatus*, (non ab hominibus, neque per homines, ſed οὐρανόθεν ſiue de coelo vocatum Conſtantinum ſcribit etiam *Theodoritus* lib. 1. hiſt. cap. 2.) *quando difficillimum commiſit praelium aduerſus Maxentium. Tunc enim ei in meridie adparuit ſignum crucis, radiis ſolis ſplendidius, et litteris aureis belli ſignificans victoriam. Nam nos quoque ipſi adſpeximus, quum bello intereſſemus, et litteras legimus: quinetiam totus quoque id eſt contemplatus exercitus, et multi huius ſunt teſtes in exercitu Tuo.* Verum per me quisque vt volet, ita huic Artemii teſtimonio addet vel demet fidem; probe enim notum eſt, quantum in confingendis vel interpolandis eiusmodi martyrum actis ſibi permiſerit falſa multarum aetatum pietas. Confer, quae de Cruce Conſtantini in actis apocryphis S. Quiriaci t. I. Maii pag. 445. et in actis S. Silueſtri t. V. Maii pag. 19.

III. Solet etiam pro confirmanda hac re ad *Lactantium* prouocari; ſed ille de cruce, in coelo viſa, tacet, ſolum ſomnium commemorat, libro de mortibus perſecutorum c. XLIV. *Commonitus* [P] *eſt in quiete Conſtantinus, vt coeleſte ſignum Dei notaret in ſcutis, atque ita praelium committeret. Fecit, vt iuſſus eſt, et tranſuerſa X. littera ſummo capite circumflexo Chriſtum in ſcutis notat, quo ſigno armatus exercitus capit ferrum.* Poſſit quidem videri a Lactantio dici *coeleſte ſignum Dei*, quaſi in coelo oſtenſum a Deo et in coelo a Conſtantino viſum: verum qui hoc in dubium vocaturus eſſet, facile poſſet adferre loca plura ſcriptorum graecorum latinorumque, quibus ſine illo reſpectu ad Conſtantini viſionem crux vocatur ſignum coeleſte, quoniam de cruce veteres plerique interpretabantur locum Matthaei XXIV. 30. vt docuit vir eruditiſſimus Gerh. Io. Voſſius in Theſibus theologicis p. 228. ſeq. Somnium quoque ſolum, quod miror, commemorat non Iohannes modo *Malala* in Chronica hiſtoria lib. 2. pag. 2. καὶ ἑλκυσθεὶς εἰς ὕπνον εἶδε κατ᾽ ὄναρ ἐν τῷ οὐρανῷ σταυρὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, ἐν τούτῳ νίκα. καὶ ἀναγνοὺς τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐν τῷ σταυρῷ, διυπνίσθη, καὶ ἀναστὰς ἐποίησε σίγνον σταυροῦ etc. *Somno deinde correptus, per quietem vidit crucem in coelo, cui inſcriptum erat: In hoc vince. Perlecta autem inſcriptione, e ſomno expergefactus eſt. Surgens itaque etc.* Sed quoque antiquior longe *Rufinus* lib. IX. hiſtoriae eccleſ. cap. 9. et ex eo auctor hiſtor. miſcellae XI. 7. tum *Nicolaus, primus, papa*, in reſponſo ad conſulta Barbarorum cap. 33. *Abbas Vrſpergenſis* in Chronico, et *Haymo, Halberſtadenſis* VIII. 4. hiſt. eccleſ. *Quum igitur anxius Conſtantinus et multa ſecum de imminentis belli neceſſitate peruoluens iter ageret, atque ad coelum ſaepius oculos eleuaret, et inde ſibi diuinum deprecaretur auxilium, vidit per ſoporem ad Orientis partem ſignum crucis igneo fulgore rutilare. Quumque tanto viſu fuiſſet exterritus, ac nouo perturbaretur*

Digitized by Google

turbaretur adſpectu, adſtare ſibi videt angelos, dicentes: ἐν τούτῳ νίκα, *id eſt, in hoc vince.* Illud de angelis legas etiam in hiſtoria tripartita lib. 1. cap. 4. e *Sozomeno* p. 404. edit. Valeſii. At alias inſuper fabellas adiungit *Theodoricus Engelhuſius* p. 63. Chronici. *Hic Conſtantinus ſexto anno regni ſui, quum gens Barbarorum congregata ſuper Danubium parata ad bellum foret contra imperium romanum, quum timeret multitudinem, audiuit in ſomno, noli timere, ſed reſpice ſurſum et vide. Intendens ergo in coelum, videnſque Crucem in claro, et deſuper ſcriptum titulum, in hoc vinces, bellauit et vicit. Poſt victoriam conuocans ſacerdotes idolorum, quum adhuc paganus eſſet, quaerebat ab eis, cuius Dei eſſet hoc ſignum? Et dixerunt quidam, hoc ſignum coeleſtis Dei eſt, et euangelizarunt ei fidem Chriſti. Mittens igitur ad Euſebium, epiſcopum vrbis Romae, baptizatus eſt.* Eruditis conſtat baptiſmum Conſtantini romanum non minus commentitium eſſe, [?] quam Euſebium, vrbis Romae epiſcopum, iam anno ante viſam a Conſtantino crucem obiiſſe. [*Bünemann.* ad Lactant. de mort. perſequut. cap. 44. not. *h.* addit *Albertum Stadenſem* ad an. CCCXVIII. — *crux oſtenſa — Conſtantino — adhuc pagano* in ſomnis, vbi et audiuit: *Conſtantine in hoc vinces.* Idem tamen obſeruat, alia plane diſputare *Hottingerum* in hiſt. eccleſ. c. IV. pag. 160. ſqq. *Harl.*] Itaque ad alia pergamus.

IV. *Claudius Molinetus*, canonicus regularis Congregationis Gallicanae, in Ephemeridibus Pariſienſibus anni MDCLXXXI. Ephemeride vndecima, pag. 130. ſeq. inſerendam dedit diſſertationem de veritate crucis, a Conſtantino viſae, confirmata ex numis antiquis. Etſi vero elegantia ſunt nec inficianda, quae ibi adfert de labaris, cruce et monogrammate Chriſti notatis, quale etiam occurrit in *Optatiani Porphyrii*, (Conſtantini aequalis,) Panegyrico tabula IX et XVI. edit. Velſeri: et qualia etiam obſeruata ſunt in numis aliisque monumentis a *Baronio* ad A. CCCXII. num. 23. ſeqq. *Lipſio* lib. III. de cruce cap. 15. *Antonio Auguſtino* dialogo 1. de vſu numiſmatum, *Cangio* de inferioris aeui numiſmatis §. 24. et in familiis Byzantinis tabula IX. itemque ff) aliis; nullus tamen extat numus, nullum vetus monumentum, quo crux, in coelo a Conſtantino viſa, diſerte confirmetur. Quamquam non negauerim, Conſtantinum numis crucem, in coelo viſam, inſculpi curauiſſe, ſiue τῷ βασιλικῷ τῆς πολιτείας νομίσματι τό, τε οὐρανοφανὲς σημεῖον τοῦ σωτηρίου σταυροῦ καὶ θεανδρικοῦ χριστοῦ χαρακτῆρα ἐν αὐτῷ μετὰ τοῦ ἰδίου ἀνατυπώσασθαι, vt ait *Ioh. Damaſcenus* in Synodica ad Theophilum pag. 112. Nullum eiuſmodi numum reperiri, notat *Bandurius* in imperio orientali, pag. 796. qui pag. 633. e vetuſto codice Nazianzeni exhibet deſcriptam aere iconem Conſtantini M. Maxentium ad pontem Miluium vincentis, adpicto crucis ſigno, illique inſcriptis verbis ἐν τούτῳ νίκα. *Fabr.* — *Mich. Angelus de la Chauſſe* aureum Conſtantini M. numum de vrbe, deuicto ab exercitu gallicano Maxentio liberata explicuit et multa de Conſtantino M. eius viſione crucis et profeſſione doctrinae chriſtianae diſſerit, Romae 1703. 8. rec. in collectione plurium libellorum, ad artem numiſmaticam pertinentium, a *Chriſtoph. Wolterεck* curata et inſcripta: *Electa rei numariae*, Hamburgi 1709. 4. nr. XXV. p. 282-291. *Harl.* Alios ſcriptt. laudat *Raſche* Lex. num. T. I. P. II. p. 851.

V. Non deſunt tamen ſcriptores veteres quampluriini, qui Euſebii narrationi de cruce in coelo, non per ſomnum, ſed a vigilante conſpecta Conſtantino, ſuffragantur, licet nonnulla

ff) *Vide* B. D. *Dorſchei* pentadecadem diſſ. pag. 251. 252.

nulla eius paulo aliter referant. *Philoſtorgius* lib. 1. cap. 6. anſam conuerſionis Conſtantini ad chriſtianam fidem narrans fuiſſe victoriam, de Maxentio reportatam, addit, circa eamdem, *κατ᾽ αὐτὴν*, adparuiſſe *τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον κατὰ ἀνατολὰς ἐπιμηκιστὸν διῆκον, αἴγλης αὐτὸν καταπληττούσης καὶ ἀστέρων αὐτὸν κύκλῳ περιθεόντων ἴριδος τρόπῳ καὶ πρὸς γράμμα τὸν χαρακτῆρα ῥυθμιζομένων. Τὸ δὲ ἄρα ῥωμαίων ἔλεγε φωνῇ, ἐν τούτῳ νίκα. Signum crucis in Oriente longiſſime protenſum, luce quadam admirabili eam depingente, et ſtellis undique circa eam currentibus inſtar coeleſtis arcus, et litterarum formam exprimentibus. Porro litterae latino ſermone haec verba deſignabant: in hoc vinces.* Philoſtorgii veſtigia legunt *Nicephorus* VIII. 3. Cedrenus et Zonaras in annalibus. At *Socrates* lib. 1. hiſt. cap. 2. [¶] *ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἀμφισβητήσει τυγχάνοντι, καί που ἅμα τοῖς στρατιώταις ὁδεύοντι, συνέβη θαυμάσιόν τι καὶ λόγου κρεῖττον θεάσασθαι. Περὶ γὰρ μεσημβρινὰς ἡλίου ὥρας, ἤδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινούσης, εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ στύλον φωτὸς σταυροειδῆ, ἐν ᾧ γράμματα ἦν λέγοντα, ἐν τούτῳ νίκα. Τοῦτο φανὲν τὸ σημεῖον τὸν βασιλέα ἐξέπληττεν. Αὐτός τε τοῖς οἰκείοις σχεδὸν ἀπιστῶν ὀφθαλμοῖς ἠρώτα καὶ τοὺς παρόντας, εἰ καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς ἀπολαύουσιν ὄψεως. Τῶν δὲ συμφωνησάντων, ἀνεῤῥώννυτο μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ θέᾳ καὶ θαυμαστῇ φαντασίᾳ. Porro, dum in ancipiti deliberatione verſatur Conſtantinus, forte illi, cum militibus iter facienti, admirabilis quaedam et quae omnem dicendi vim ſuperat, viſio oblata eſt. Horis enim meridianis quum iam dies vergeret in veſperum,* lucis columnam inſtar crucis *in coelo videt, cui inſcripta erant,* (*Nicephorus* VII. 29. eamdem rem e Socrate referens, interſerit verba: *γράμμασι Ῥωμαϊκοῖς δι᾽ ἀστέρων ἐκτυπωθεῖσιν litteris latinis per ſtellas ex ſimili luce expreſſis.*) *haec verba: In hoc Vince. Huiusmodi ſigno ſtatim obſtupefactus eſt imperator. Nec iam ſuis ipſe oculis ſatis fidens, interrogauit eos, qui aderant, num et ipſi idem ſignum vidiſſent. Quibus idem ſibi quoque viſum eſſe teſtantibus, imperator quidem confirmatus eſt diuina illa ac mirabili viſione.* Ex hoc Socratis loco emendandus Suidas in Μαξέντιος, vbi male στροφοειδῶς excuſum pro σταυροειδῶς. *εἶδεν ἐν τῷ οὐρανῷ στύλον πυρὸς σταυροειδῶς γράφοντα, ἐν τούτῳ νίκα, καὶ γέγονε χριστιανός. Vidit in coelo lucis columnam crucis forma, ſcribentem, in hoc vince, et factus eſt Chriſtianus. Gelaſius* Cyzicenus in Hiſtoria concilii Nicaeni lib. 1. cap. 4. celebrans, quantopere Deus adamauerit Conſtantinum, *δείξας αὐτῷ τὸ σωτήριον τοῦ σταυροῦ σύμβολον φωτοειδῶς ἐν τῷ οὐρανῷ, oſtendens ei ſalutare Crucis ſignum, ex lucis ſplendore in coelo figuratum,* additis litteris, quibus viſionis vſus ac vis ſignificaretur, *τούτῳ νίκα, hoc vince:* ſubiungit, iſtud nec Graecis nec Iudaeis fabulam videri debere, quum multa ex vtrorumque libris incredibiliora proferri queant, quae tamen ab illis credantur eſſe veriſſima. Scriptor anonymus actorum concilii Nicaeni, quae ex codice regis Chriſtianiſſimi et Seguieriano edidit *Combefiſius* hiſtoriae Monothelitarum pag. 576. Photius autem cod. CCLVI. retulit ſub titulo *πολιτεία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν* Μητροφάνους *καὶ* Ἀλεξάνδρου pag. 765. *συμπλακεὶς μάχῃ (πρὸς* Μαξέντιον *ὁ* Κωνσταντῖνος*) τὰ πρῶτα μὲν ἐγγὺς γίνεται τοῦ λαβεῖν τὸ ἧττον. Φανέντος δ᾽ αὐτῷ κατὰ τὸν οὐρανὸν τοῦ τύπου τοῦ σταυροῦ φωτὶ ἀΰλῳ ἐγκεχαραγμένου, καὶ γράμματι τῆς αὐτῆς ὕλης εὐαγγελιζομένου τὴν νίκην· ἔλεγε γὰρ τὸ γράμμα, ἐν τούτῳ νίκα· συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ τυράννου σκυλεύει τὸ κράτος.* [¶] *Commiſſa cum Maxentio pugna, parum abfuit, quin vinceretur Conſtantinus. Crucis demum in coelo adparente figura, inſculpta illa immateriali lumine atque litteris ex eodem lumine adnuntiantibus victoriam; dicebat enim ſcri-*

 ptura:

ptura: in hoc Vince; cum hoſtibus congreſſus belli pariter et tyranni vim frangit. Duo hic cum Maxentio commiſſa praelia ſupponit ſcriptor; addit enim; πρὸ δὲ τῆς συμπλοκῆς τὴν θείαν ὄψιν εἰς τροπαίȣ σχῆμα μορφώσας καὶ χρυσοκολλήτοις λίθοις ἁρμόσας, ἐδίδȣ φέρειν τοῖς προϊππεύȣσι. *Ante vero praelium* (alterum puta), *quam viderat oſtenſam crucem tropaei inſtar efformans, gemmisque auro inſertis concinnans, iis ferendam dedit, qui equitatui praeibant. Michael Glycas* parte IV. Annalium pag. 247. Ὁ μέγας Κωνςαντῖνος ἡνίκα κατὰ Μαξεντίȣ ἐςράτευε, τότε εἶδεν ἐν ȣ̓ρανῷ τὸν τίμιον ςαυρὸν, ἐφ᾽ ᾧ νενίκηκεν, εἶτα ῥαθυμήσας καὶ κατ᾽ ἐχθρῶν ὁρμήσας ὕπνωσε, καὶ κατ᾽ ὄναρ ὑπὸ ῥάβδȣ πλήττεται τȣ̀ς μυκτῆρας, κἀκεῖθεν αἷμα ἐξιὸν τὸν ςαυρὸν ἐν ὀθόνῃ χάραξε. *Quo tempore Conſtantinus Magnus copias contra Maxentium ducebat, ſignum venerandae crucis in aëre conſpexit, indeque cum hoſte congreſſus victor diſceſſit. Tum vero negligentior factus, vbi rurſus in hoſtem prorupiſſet, victus eſt, quo detrimento accepto quendam in moerorem incidit et conſopitus eſt. Heic per quietem viſus eſt ſibi nares virga quadam verberari. Moxque de naribus ſanguis promanans in veſte linea notam crucis expreſſit.* Auctor Chronici, quod Alexandrinum vulgo vocant, et praeſtantiſſimus Cangius in editione ſua inſcripſit Chronicon Paſchale, pag. 280. κινήσαντος κατὰ τῶν δυσσεβεςάτων τυράννων Μαξιμίνȣ, Γαλερίȣ καὶ Μαξεντίȣ, ὤφθη αὐτῷ κατὰ αὐτῶν ἀπερχομένῳ πολεμῆσαι, φωτοειδῶς ἐν τῷ ȣ̓ρανῷ τὸ σημεῖον τȣ̃ ςαυρȣ̃ μέσον, καὶ ὑποκάτω διὰ φωτοειδῶν γραμμάτων ταῦτα, ἐν τȣ́τῳ νίκα, καὶ φανερώτατα. *In impiiſſimos tyrannos, Maximinum, Galerium, et Maxentium* (Conſtantino) *bellum mouenti, quum in eos praelio decertaturus progrederetur, fulgens in coelo Crucis ſignum in medio adparuit, in cuius infima parte* (ita malo reddere hunc locum, quam cum eruditiſſimo Cangio: *crucis ſignum adparuit, in cuius media et infima parte*) *fulgidis et manifeſtis characteribus ſcriptum erat, in hoc Vince.*

VI. Obtulit ſeſe crux videnda Conſtantino poſt proelia, cum barbaris commiſſa, de quibus *Nazarius* in panegyrico c. 18. ſub dio in caſtris, quum Romam obſideret, An. Chriſti CCCXII. die ſeptimo Kal. Nouembris. Hoc recte colligit Stephanus Baluzius, vir ſupra laudes, e Lactantio, qui ſomnium Conſtantini, quod Euſebius mox inſequutum eſſe poſt viſam in coelo crucem adfirmat, perſpicue ad illum [P] locum et ad illud tempus retulit. *Dimicatum, et Maxentiani milites praeualebant, donec poſtea confirmato animo Conſtantinus et ad vtrumque paratus* (vrbem obſidendam et praelio decernendum) *copias omnes ad vrbem propius admouit, et e regione pontis Miluii conſedit. Imminebat dies, quo Maxentius imperium ceperat, qui eſt ad ſextum Kalendas Nouembris, et Quinquennalia terminabantur. Commonitus eſt in quiete Conſtantinus etc.* Non igitur audiendi ſunt ii, qui, coniecturis quibusdam leuibus ducti, hanc viſionem contigiſſe exiſtimant Auguſtoduni, quum in Galliis Conſtantinus verſaretur, vel ad Veſontinam ciuitatem, vt contendit, patriae [gg]) ſuae hanc gloriam vindicaturus, *Petrus Franciſcus Chifletius*, Veſontionenſis, in diſſertatione edita Pariſiis anno MDCLXXVI. et *Tillemontius* tom. IV. hiſtoriae imperatorum gallice editae, pag. 573. ſeq.

VII. Multo

gg) Egregium *Dan. Papebrochii* monitum T. 5. Actor. Maii pag. 20. *Laudandum eſt enim vero ornandae patriae ſtudium, neſcio, an vlli moderandum magis quam hiſtorico, niſi enim id fecerit, quanto fuerit eruditior, tanto pronior erit ad patrias traditiones qualescunque animoſius fidentiusque propugnandas, nec poterit, quam ſint eae male fundatae, agnoſcere.*

VII. Multo minus audiendos putauerim, qui cum *Iacobo Oiſelio* in theſauro numiſmatum antiquorum pag. 463. totum hoc negotium de cruce, oſtenſa Conſtantino, referunt ad pias veterum fraudes, ſiue cum *Iacobo Tollio* in notis ad Lactantium et in praef. ad gallicam Longini verſionem, ab acutiſſimo Boilauio Deſpraeo concinnatam, habent pro ſtrategemate, non minus ſcito, quam fuit illud Philippi Macedonis, quo Phocenſes, templi Delphici ſpoliatores, protriuit, iuſſis militibus ſuis coronas laureas Dei inſigne ſumere, atque ita veluti Deo duce in praelium pergere, teſte *Iuſtino* VIII. 2. vel Antiochi illud cognomento Soteris, qui, cum Galatis proelium conſerturus, Alexandrum M. profeſſus eſt, ſibi adſtitiſſe per ſomnium, ac *κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν*, praecepiſſe teſſerae loco dari militibus ſuis vocabulum *ὑγιαίνειν* [hh]) ſiue *valere*, quo facto inſignem illam de hoſte victoriam [¶] retulit, vt narrat *Lucianus* pro lapſu inter ſalutandum tom. I. pag. 499. ſeq. vel Antigoni, qui Alexandro in regno Macedoniae ſucceſſit, atque exercitui ſuo perſuaſit, vidiſſe ſe in coelo pentagonum Salutis Symbolum cum verbis *ἐν τούτῳ νίκα*, illoque ſcuta militum ſuorum ornauit; vel denique regis primi Portugalliae, Alphonſi Henrici, qui (ex relatione, anno 1596. demum publicata,) traditur anno 1142. conflicturus cum incredibili Maurorum multitudine, Chriſtum vidiſſe, in cruce ſplendida promittentem ſibi victoriam, et futura familiae ſuae fata praedicentem. At enim ab his omnibus longe diuerſa eſt, quae Conſtantini oculos perſtrinxit, coeleſtis crux, quia non ſolus eam vidit Conſtantinus, ſed totus exercitus, *τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν*, teſte Euſebio, eam oculis vſurpauit, et eſt admiratus. Itaque haec res Conſtantini quidem, ſed non ſolius fide nititur, quum multi, qui exercitui illi interfuerant, Euſebio ſcribente, adhuc ſuperſtites, eum facile potuiſſent mendacii conuincere, niſi vere hoc de ipſis prodidiſſet. Atqui nec *Zoſimus*, ethnicus, qui diu poſt ſcripſit, Conſtantini nomini infeſtiſſimus, hoc velut a Chriſtianis falſo proditum exagitat, ſed abominatus, plane praetermittit, et loco eius oſtentum noctuarum, muros vrbis Romae opplentium, memorat lib. II. cap. 16. Quemadmodum *Nazarius* in Panegyrico cap. 14. de coelo miſſos in ſubſidium Conſtantini auxiliatores refert: *Flagrabant verendum neſcio quid vmbones coruſci, et coeleſtium armorum lux terribilis ardebat; tales enim venerant, vt tui crederentur. Haec ipſorum ſermocinatio, hoc inter audientes ferebant: Conſtantinum petimus, Conſtantino imus auxilio.* [Addi poteſt locus *Eumenii* Paneg. c. 21. de quo egit *I. C. Wernsdorf.* diſſ. de viſo Conſtantini M. in *Ferd. Stoſch* Muſ. Crit. vol. II. p. 131. ſq.] Silentium vero Aurelii Victoris minus miramur, tam exiguo in compendio, quum e Chriſtianis crucem viſam praeterierint etiam Sulpicius Seuerus, atque in hiſtoria ſua ipſe *Euſebius*, contentus dixiſſe, Conſtantinum *τῆς ἐκ θεοῦ συμμαχίας ἀνημμένον diuino adiutum auxilio*, hoſtes fudiſſe, et deinde victorem Romae imagini ſiue ſtatuae ſuae cum cruce adpoſuiſſe hanc hypographen: *τούτῳ τῷ σωτηριώδει σημείῳ, τῷ ἀληθινῷ ἐλέγχῳ τῆς ἀνδρείας, τὴν πόλιν ὑμῶν ἀπὸ ζυγοῦ τοῦ τυράννου διασωθεῖσαν ἠλευθέρωσα* etc. *Hoc ſalutari ſigno, quod verae virtutis inſigne eſt, veſtram vrbem tyrannicae dominationis iugo liberatam ſeruaui.* lib. IX. 9. Neque Conſtantini fidei, qui iuratus *Euſebio* crucem viſam a ſe in coelo adfirmauit, vel hilum detrahere poteſt *Zoſimi* calumnia, qui lib. II. c. 27. ait ſollemne ipſi fuiſſe iuriſiurandi religionem

hh) *G. I. Voſſius* IX. 36. de Idololatria, et *Stephan. le Moyne* pag. 89. ad Varia ſacra, Pentagonum impertitum eſſe ab Antiocho militibus adfirmant, neſcio quo auctore, licet conſtet, Pentagonum eſſe ſymbolum *τοῦ ὑγιαίνειν*. Niſi forte colligunt hoc e mimo, quem dat *Pierius Valerianus* libr. XLVII. de Hieroglyphicis Aegyptior. c. 37. [conf. *Schroeckh* hiſt. eccl. I. III. pag. 78. ſq.]

gionem violare, *τὺς ὅρκυς πατήσας*, *ἦν γὰρ τῦτο αὐτῷ σύνηθες*, nam illo ipſo in loco, quo Conſtantinum [?] periurii reum peragit, falſo hoc a Zoſimo et ex praeconcepto adverſus Conſtantinum odio fieri palam eſt, quum Licinius, quem contra fidem ſacramenti occiſum Theſſalonicae queritur, res nouas interim denuo ſit molitus, teſte Socrate et aliis. Et quoniam nonnulli, neſcio quo ſtudio, malunt vni Zoſimo, ethnico, Conſtantinum proculcanti, credere, quam mille Chriſtianis, audiant et alterum ethnicum, *Praxagoram*, Athenienſem, qui in libris de Conſtantino, quos legit *Photius* cod. LXII. fatetur, *ὅτι πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκαγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχήματι πάντας τὺς πρὸ αὐτῦ βεβασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνςαντῖνος ἀπεκρύψατο.* *Quod omni virtutum et honeſtatis genere, omnique adeo felicitate omnes omnino, qui ſe anteceſſerunt, imperatores facile obſcurauit Conſtantinus.* Argumentis ceteris, quibus totum hoc de viſa cruce negotium praefidenter nimis inter commenta adſcripſerunt viri quidam docti, diatriba ſingulari, Witebergae Anno 1706. edita, ſatisfecit clariſſimus doctrina atque ingenio vir et collega meus coniunctiſſimus *Io. Chriſtophorus Wolfius*, Wernigerodenſis: itaque hoc in loco nihil aliud addo, quam Centuriarum Magdeburgenſium ſcriptores a *Molineto* ii) praeter rem referri inter eos, qui narrationem illam Euſebii plane in dubium vocant adque aſpernantur: Centuria enim quarta duobus in locis, capite ſecundo et tertio decimo, ita illam referunt, vt pro vera habuiſſe ſe non obſcure teſtentur.

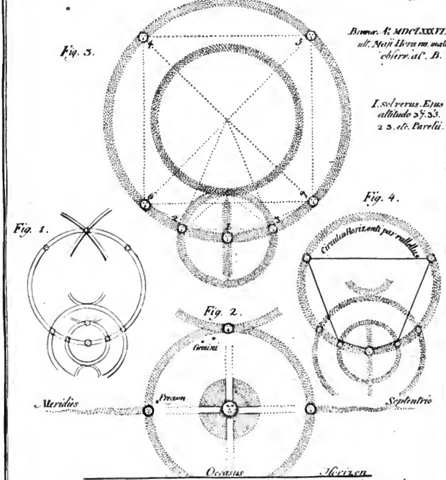
VIII. Quemadmodum autem vere crucem in coelis viſam a Conſtantino fuiſſe, non ſine cauſſa, vt opinor, mihi perſuadeo, ita ex altera parte vix ac ne vix quidem adſentior iis, qui per ſingulare miraculum hoc a Deo factum opinantur. Neutiquam ſane, quod dubitem de diuina potentia, quis enim ſtupor eſſet exiſtimare, Deum, qui coelum et terram, qui ſolem et ſidera condidit, eumdem, ſi velit, non poſſe etiam crucem lucidam praeter conſuetas naturae leges producere, atque in coelis tropaei inſtar ſuſpendere. At viciſſim leges naturae tanta mihi ſapientia et tam conſulto a ſummo numine ſancitae videntur, tanta quoque eſt cordatorum omnium iudicio poſt ſtabilitam vtriusque foederis eccleſiam miraculorum non inficiandorum raritas, vt, qui narrationibus quibuscumque incredibilibus diuinae ſtatim omnipotentiae magnitudine volunt fidem addere, [?] iis occinendum ſit illud Ciceronis 2. de diuinatione, quod potuiſſet Deus illos quoque, qui nihil non credunt, minus ſuperſtitioſos reddere, ſi voluiſſet. *Nihil eſt, inquiunt, quod Deus efficere non poſſit. Vtinam ſapientes eos effeciſſet, ne omnia cum ſuperſtitioſa ſollicitudine et miſeria crederent.* Praeterea, ſi ex naturalibus cauſſis, et vſu vitae de re aliqua conſtat, non minus temere recurritur ad miraculum, quam imperiti quondam aſtronomiae populi, et maiorum noſtrorum memoria Americani, eclipſes tamquam prodigia, a Deorum indignatione profecta, exhorruerunt. Quum igitur narratio de cruce, a Conſtantino viſa, eiuscemodi ſit, vt non admodum conueniat aliis viſionibus diuinis, et per miraculum factis: Saulo enim, quum in Paulum, apoſtolum, et vas electum conuertendus eſſet, non nuda crux, ſed Chriſtus ipſe, quem perſequutus erat, adparuit, ne de S. Stephano repetam, quod in praefatione iam dixi: quum porro crux illa ex phaenomeno naturali commode ac perſpicue poſſit explicari: quum phaenomenon illud naturale ſit adeo rarum, vt longe facilius, quam eclipſes, potuerit in admirationem rapere Conſtantinum, militesque ſpectantes, et miraculi ſpeciem

illis

ii) Ephemerid. Pariſ. An. MDCLXXXI. pag. 131. ed. Amſtelod.

Digitized by Google

Ad pag. 711.

Paraſelene Gedani A. 1660. die 17 Decembris obſervata à Io. Hevelio, et delineata in libro de Mercurio in Sole viso poſt paginam 172.

illis obiicere: quum denique aeuo Conſtantini non adeo magna, certe non per vulgus, fuerit peritia intimior phyſices, opticesque et aſtronomiae: non video, qui poſſit abſurditatis vel impudentiae argui opinio, qua veriſimillimum mihi videtur, crucem, Conſtantino eiusque exercitui in coelo oblatam, fuiſſe admirandum eiusmodi phaenomenon naturale, quo crux lucida in Halone ſolari cum parheliis conſpici ſolet, neque magis ideo adſcribendam miraculis, quam quod Dio Caſſius inter prodigia, euerſionem reip. romanae portendentia, temere retulit *τὸν ἥλιον ἐν τρισὶ κύκλοις φαντάζεσθαι δοκώμενον, ἕνα γε αὐτῶν στεφάνε πυρώδεις τινὲς περιέχοντος*, *ſolem triplicem viſum et corona ignea circumdatum; Xiphilin.* pag. 33. edit. Rob. Stephani.

IX. Notum eſt aſtrophilis, pleroſque Halones ſolares et parhelios [kk]), vti lunares quoque et paraſelenas, ſine cruce adparere, [⁋] ac praecipue circa ſolares coronas et parhelios cruces eſſe rariſſimas, quo magis miranda res Conſtantino viſa merito fuit, quum hodieque multi ſint, quos facile credo per omnem vitam ne parhelios quidem, ne dum crucem in halone ſolari vidiſſe. Neque enim aër ſemper tranquillus, neque nubes tranquillo aëre ita ſunt frequentiſſime comparatae, vt ſpecularibus veluti et glacialibus granulis cylindricis ſemipellucidis turgidae, ſolis imagines tam fulgidas reddere, et circa eas arcus, e quibus inchoatis fere cruces conſtituuntur, circumſcribere poſſint. Fieri illud tamen nonnumquam, et naturae legibus fieri, res eſt phyſicorum et aſtronomorum filiis teſtatiſſima, vt patet vel ex figura Halonis ſolaris, quam e Transactionibus philoſophicis anglicanis, anno 1670. editis, numero LX. hic (Tab. I. Fig. 1. 2. 3 4.) adiunxi, et cui praeter alteram a celeberrimo Heuelio et tertiam a Caſpare Buſſingio obſeruatam addidi, etiam quarto loco vnam Halonis lunaris, non minus crucem in ſe conſpicuam habentis, quam de nocte VII. Cal. Februarii Anno MDCLXXXIV. ipſe oculis vſurpare me memini Lipſiae admodum adoleſcens. Iam ſi Euſebii deſcriptionem crucis, a Conſtantino viſae, accuratius inſpiciamus, huic ſane phaenomeno naturali Halonis ſolaris nihil non in ea fauere intelligemus, Formam Materiam, Tempus, Spectatores. Diſerte enim ait, fuiſſe *ὑπερκείμενον τῷ ἡλίῳ σαυρῶ τρόπαιον*, *crucis tropaeum ſoli ſuperpoſitum*, vt ſolem vel parhelium decuſſatim ſcinderet, quemadmodum in adpoſita figura videmus: deinde ait Euſebius, *conſtitiſſe ex luce*, *ἐκ φωτὸς συνιςάμενον*, neque enim ex alia re cruces in halonibus eiusmodi conſtant, quam ex luce ſolis mirifice refracta in nubibus, perinde fere vti calix e vitro ſub radiis ſolis in aëre libratus, halonem quemdam in menſa ſuppoſita deſcribit. Nec fides habenda *Eutychio* tom. I. Annal. pag. 423. et aliis, narrantibus, *Crucem, e ſtellis fulgentem*, Conſtantino per ipſum meridiem apparuiſſe. Porro addit Euſebius, adparuiſſe crucem illam in coelo *ἀμφὶ μεσημβρινὰς ἡλίε ὥρας ἤδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινούσης horis diei meridianis* [ll]), *ſole*

in

kk) Confer deſcriptiones Halonum ſolarium et parheliorum factas a Gaſſendo, Carteſio, Heuelio, Hugenio, tum, quae exhibentur in Transactionibus philoſoph. anglicanis A. 1670. pag. 1065. ſq. In Actis erud. T. 2. ſupplem. pag. 229. ſq. et a. 1694. menſe Iul. pag. 320. In Nouis lit. maris Baltici A. 1701. p. 1075. ſq. et 1702. p. 116. In Obſeruationibus hiſtoricis Hamburg. A. 1699. p. 150. Memoires de Trevoux 1701. II. pag. 342. Galleria di Minerva. T. 3. pag. 263. etc.

ll) *Io. Columbus* in notis ad Lactantii cap. 44. de mortibus perſequutor. p. 216. docet, meridiem vocari non raro veteribus, tempus, quod poſt medium diem eſt, ſiue quod non longe antecedit occaſum ſolis. Atque ita intelligendum eſſe hoc loco Euſebium, oſtendunt verba, *ἤδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινούσης*, *die in veſperum inclinante.* Itaque in Originibus CPol. *Combefiſii* pag. 26. eſt *περὶ δειλινήν.*

Digitized by Google

in occaſum vergente. Quis vero neſcit, hoc ipſum eſſe tempus ſolenne, quo conſpiciendos ſe Halones ſolares [?] praebent hominibus, non minus quam tempus matutinum. *Ariſtoteles* III. 6. Meteorolog. vbi de parheliis, virgis etc. γίνονται δὲ, ὥσπερ εἴπομεν, περί τε τὰς δυσμὰς καὶ περὶ τὰς ἀνατολάς. *Contingunt autem, vt diximus, circa occaſum et circa ortum ſolis.* Neque autem tempus ortus vel occaſus tam arcte hic computandum eſt, quin horas aliquot, ortum ſequentes, vel antecedentes occaſum, complectatur, quemadmodum vſus et exempla parheliorum viſorum demonſtrant. Denique, quod non Conſtantinus ſolus, ſed etiam exercitus illam crucem viderunt, hinc maxime credibile eſt, non fuiſſe iſtam viſionem eiusmodi miraculoſam, qualis contigit Paulo, diuinitus perculſo, comitibus ipſius nihil ſpectantibus; ſed vere naturale fuiſſe phaenomenon, non minus militum quam Conſtantini oculis obuinm, quo ipſo tamen, velut iride, Deus ad rem ſingularem ſignandam vti potuit.

X. Probabiliorem hanc ſententiam, ni fallor, reddunt vel maxime exempla conſimilia: nam et ſaepius accidiſſe eiusmodi in coelo viſum, et prodigii inſtar ac miraculi diuini adtonitos reddidiſſe mortales, accepimus, vt vel omnia illa negare, vel praeter veriſimilitudinem adſcribere miraculis, vel Conſtantini pariter ac ceteras, quas iam commemoraturus ſum, cruces in coelo viſas, de phaenomeno naturali explicare cogamur. Praetereo, quod *Nicephorus*, non magna fide ſcriptor, Conſtantino ipſi iterum iterumque poſtea crucem, in coelo viſam, ſiue narrat, ſiue fabulatur. Semel in obſidione Byzantii, VII. 47. hiſt. *Veſpera diei erat, et imperator languidus, et moeſtus inopia conſilii continue oculos in coelum intendit, atque ibi rurſum, itidem vt Romae, quum contra Maxentium bellum gereret, ſcripturam ſtellarum ordine atque diſtinctione conformatam vidit, hoc ſic ſignificantem: Inuoca me in die tribulationis tuae, et liberabo te, et glorificabis me* (ex Pſalm. L. 15.) *Stupore igitur percitus rurſum oculos in coelum ſuſtulit, atque iterum* καὶ σταυρὸς πάλιν ὤπτο ἀστράσιν ἐστηριγμένος ἐν οὐρανῷ καὶ γραφὴ περικύκλῳ ταῦτα διαγορεύουσα, ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ πάντας νικήσεις τοὺς πολεμίους. *Crucem ſtellis ſicuti antea effigiatam in coelo, et inſcriptionem circum eam conſpexit, cuius haec ſententia erat: In hoc ſigno hoſtes omnes vinces.* Iterum deinde, quum aduerſus Scythas pugnaturus eſſet Conſtantinus, Danubio per pontem ſaxeum iuncto VII. 49. *Iſtrum fluuium, qui Danubius quoque dicitur, ponte ſaxeo iunxit: eoque tranſito, Scythicam gentem, quae vltra id flumen colnit, ſibi ſubiugauit. Quo tempore* [?] *ei denuo in coelo* τὸ σωτήριον ὅπλον *ſalutifera illa armatura adparuit, victoriamque eam, ſicuti et antea, conciliauit*, ſiue, vti malim reddere, *fidem reportandae victoriae fecit*, τὴν νίκην ἐμνηστεύσατο. Confer, ſi placet, *Gretſerum* lib. II. de Cruce cap. 30. ſeq.

Melioribus teſtibus nititur, quae ſub Conſtantio, imp. anno Chriſti CCCLI. viſa eſt crux in coelo, Nonis Maii, quam ita deſcribit *Cyrillus*, *Hieroſolymitanus*, in epiſtola ad Conſtantium περὶ τοῦ ἐν οὐρανοῖς φανέντος σημείου τοῦ σταυροῦ pag. 306. praeclarae editionis Thomae Milles: ὁ μακάριος σταυρὸς φωτὸς μαρμαρυγαῖς ἀπαστράπτων ἐν Ἱεροσολύμοις ὤφθη. Ἐν γὰρ ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις τῆς ἁγίας Πεντεκοστῆς νόνναις Μαΐαις περὶ τρίτην ὥραν παμμεγέθης ὁ σταυρὸς ἐκ φωτὸς κατεσκευασμένος ἐν οὐρανῷ ὑπεράνω τοῦ ἁγίου Γολγοθᾶ καὶ μέχρι τοῦ ἁγίου ὄρους τῶν ἐλαιῶν, *beata crux lucis radiis reſplendens, viſa eſt Hieroſolym s. Sacris enim hiſce Pentecoſtes diebus, Nonis Maii circa horam tertiam diei,* (ex noſtra computandi ratione circa octauam matutinam,) *permagna crux, ex luce facta, in coelo*

coelo ſuper ſanctum Golgatha, ad vsque montem extenſa oliuarum, adparuit. Meminit et *Eutychius* t. I. pag. 475. ſeq. Chronicon orientale fol. 57. Paſchale pag. 292. in Graecorum Horologio pag. 413. ad VII. Martii. Ἡ *ἀνάμνησις τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ σταυροῦ ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ περὶ ὥραν γ' τῆς ἡμέρας ἐπὶ Κωνσταντίου βασιλέως ἀπὸ τοῦ ἁγίου κρανίου ἐκτεταμένου δι' ἀστέρων ἕως τοῦ ἁγίου ὄρους τῶν ἐλαιῶν.* In Ephemeridibus Moſcorum, quas figuris ſiue iconibus illuſtratas edidit *Papebrochius* ante t. I. Maii, ad diem Maii ſeptimum *memoria crucis adparentis tempore Conſtantii:* licet in icone adparitio Conſtantino M. facta repraeſentetur. Vide et *Iac. Gretſerum* lib. 2. de Cruce cap. 45. ſeq. Imperatorem non ipſum vidiſſe hanc crucem, ſed ex aliorum relatione, et ex Cyrilli epiſtola, certiorem de hac re factum, tradit *Sozomenus* IV. 5. At enim Hieroſolymis quidem non vidit; verum in caſtris contra Magnentium pugnaturus vidit, ſi credimus *Philoſtorgio* III. 26. Ὁ *μὲν οὖν Κωνστάντιος ἐγκρατὴς τοῦ τυράννου γίνεται, κἀνταῦθα τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ ἐπὶ μέγιστόν τε προφανέντος καὶ καταπληκτικωτάταις αἴγλαις ὑπεραστράψαντος τὸ τῆς ἡμέρας φῶς. Ὤφθη δὲ ἐπὶ τῶν Ἱεροσολύμων περὶ τὴν τρίτην ὥραν μάλιστα τῆς ἡμέρας, ἑορτῆς τῆς λεγομένης* Πεντηκοστῆς *ἐνισταμένης.* Ὁ *δὲ θεογράφος τύπος ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ λεγομένου κρανίου μέχρι καὶ τοῦ ἐλαιῶν ὄρους διήκων ὡρᾶτο, ἴριδος μεγάλης στεφάνου τρόπον πανταχόθεν αὐτὸν περιελιττούσης.* Ἐ*δήλου δὲ ἄρα ἡ μὲν ἶρις τὴν τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναληφθέντος εὐμένειαν,* [P] *ὁ δὲ στέφανος τὴν τοῦ βασιλέως νίκην.* Τ*ὸ δὲ σελασφόρον ἐκεῖνο καὶ σεβάσμιον θέαμα οὐδὲ τοῖς ἐπὶ στρατοπέδου ἀθέατον ἦν* etc. *Et Conſtantinus quidem victoriam de tyranno* (Magnentio) *reportauit, quum ſignum Crucis illic quoque viſum eſſet ad longiſſimum ſpatium protenſum, et diurnam lucem ſplendidiſſimis ad ſtuporem vsque radiis longe ſuperans. Adparuit autem Hieroſolymis circa horam tertiam eius diei, quae vulgo dicitur Pentecoſte. Porro hoc ſignum diuinitus pictum a Caluariae monte vsque ad montem oliuarum pertingere videbatur, magna Iride inſtar coronae illud vndique ambiente. Et Iris quidem Chriſti crucifixi et in coelum adſumpti clementiam deſignabat: corona vero imperatoris victoriam. Porro ſplendidum iſtud ac venerandum ſignum, ne militum quidem oculos effugit, ſed ab vtroque exercitu clare conſpectum, Magnentium quidem et eos, qui a partibus illius ſtabant, vtpote daemonum cultui addictos, ſupra modum terruit: Conſtantio vero et iis, qui cum illo erant, inuictam quamdam fiduciam addidit.* At vero tempus praelii, aduerſus Magnentium commiſſi, parum cum tempore [mm]) viſae crucis conuenit, ſiquidem *Idatii* Faſti cum Magnentio Conſtantinum ad Murſam conflixiſſe teſtantur IV. Kal. Octobris (anno Chriſti CCCLI. Sergio et Nigriniano Coſſ.) quod confirmat Iulianus, imp. confectum illud bellum teſtatus, *ληγούσης ἤδη τῆς ὀπώρας, autumno iam deſinente.* Orat. I. pag. 38. In iisdem Faſtis ad 3. Kal. Februarii eiusdem anni traditur, adparuiſſe in Oriente ſignum Saluatoris, quod die Pentecoſtes adparuiſſe praeter iam laudatos referunt acta *Anthemii* apud Surium XX. Octobr. et Baronium ad annum CCCLIII. num. 23. auctor Chronici Alex. tum Theophanes, Cedrenus, Glycas, et Nicephorus IX. 32. Auctor hiſtoriae miſcellae XI. 20. *Tunc Conſtantius, imperator, Gallum, patruelem ſuum, Caeſarem fecit, cui nomen ſuum imponens Syriam Antiochiae habitandam deſtinauit, vt partes per eum cuſtodirentur Orientales.* *Quo ad Antiochiam veniente, circa orientem ſignum adparuit in coelo die Pentecoſtes. Columna namque ſub ſpeciem crucis in coelo viſa eſt* (*στῦλος σταυροειδὴς ἐν* τῷ

mm) Confer *Ez. Spanhemii* notas ad Iulianum pag. 244. ſq.

τῷ οὐρανῷ ὀφθείς. *Socrati* II. 28. hiſt.) *ſpeciem luminis habens extenſam a Golgotha vsque ad montem Oliuarum: in circuitu autem eius corona erat, velut Iridis ſpeciem habens. Hoc et Conſtantius Gallus vidit.* Iisdem fere verbis e Socrate rem refert Tripartita V. 5. Meminit et Sanctus *Hieronymus* in Chronico, ex Pontaci editione: *Syriae populis crucis ſignum et maximo inſpicientium terrore in Orientali plaga adparuit.*

[P] Anno Chriſti CCCLXIII. quum Iulianus, imp. Hieroſolymas inſtaurari iuſſiſſet, non modo *metuendi globi flammarum prope fundamenta, crebris aſſultibus erumpentes, fecere locum, exuſtis aliquoties operantibus, inacceſſum*, vt praeter Chriſtianos ſcriptores teſtatur *Ammianus Marcellinus* XXIII. 1. ſed crux quoque, in coelo viſa, terruit hoſtes Chriſtianorum, vt his verbis refert *Gregorius, Nazianzenus*, inuectiua in Iulianum ſecunda non longe ab initio pag. 112. Ὁ δὲ ἐπὶ τούτου παραδοξότερον καὶ περιφανέστερον, ἔστη φῶς ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν σταυρὸν περιγράφον, καὶ τὸ πρότερον ἐπὶ γῆς ἀτιμαζόμενον τοῖς ἀθέοις τὸ σχῆμα, νῦν ἐν οὐρανῷ δείκνυται πᾶσιν ἐπίσης, καὶ γίνεται τρόπαιον τῷ Θεῷ τῆς κατὰ τῶν ἀσεβῶν νίκης, τρόπαιον παντὸς ὑψηλότερον. Πρὸς ταῦτα τί φήσονται οἱ τοῦ αἰῶνος τούτου σοφοί; *Quod autem hoc etiam mirabilius clariusque fuit, lux in coelo ſtetit, crucem in orbem deſcribens, ac nomen illud et figura, quae in terra prius impiis contemtui fuerat, in coelo nunc omnibus aeque oſtenditur, Deoque victoriae, de impiis relatae, tropaeum efficitur, tropaeo omni ſublimius et praeclarius. Ad haec porro quid dicturi ſunt huius ſaeculi ſapientes?*

Eneconi, Graciae, cognomento Ariſtae, filio, qui primus Arragoniae ac Nauarrae regis nomen adſumſit, (anno Chriſti DCCLVIII. vt ad illum annum notat *Antonius Pagi* num. 12.) idem plane, quod Conſtantino accidit, ſi credimus Lucio Marinaeo, Siculo, aliisque rerum hiſpanicarum ſcriptoribus. Quum enim aduerſus Mauros praelio decertaturus eſſet, viſum et illi in coelo crucis ſignum eſt; quo fretus primo ſtatim impetu incredibilem vim hoſtium fudit protriuitque. Haec ipſa crux deinde ab Enecone armis inſculpta, hodieque ſempiternae memoriae ergo in Arragonici regni inſignibus cernitur.

Anno quoque Chriſti DCCLXXIV. rubra Chriſti crux in coelis poſt ſolis occaſum adparuit, vt notatum nn) Chronologo Saxoni ad illum annum, pag. 61. cuius loci indicium debere me fateor indicio *Nicolai Gurtleri* in hiſtoria Templariorum num. LXXVIII. Edidit illud Chronicum *Edmundus Gibſon*, Oxon. 1692. 4.

Dodechinus, abbas, qui Chronicon continuauit Mariani Scoti, atque in Ioh. Piſtorii collectione ſcriptorum rerum germanicarum [P] legitur, ad annum Chriſti MCXLVII. p. 437. *Quum epiſcopus et omnis populus clerusque* (Merſeburgenſis), *qui ad diem feſtum conuenerant, adſtarent, quaſi iris in coelo adparuit, et in medio cruces oſtenſae ſunt.*

Robertus de Monte, in adpendice ad Chronicon Sigeberti Gemblacenſis ad A. C. 1177. pag. 602. edit. eiusdem Piſtorii; *In nocte Sancti Andreae factus eſt ventus vehemens, et in ipſa feſtiuitate et in praedicta vigilia adparuit lux, mane veniens ab Oriente vsque ad Occidentem,*

nn) In eodem Chronico ad An. DCCCVI. *Hoc ipſo etiam anno XI. Non. Iunii crucis ſignum oſtenſum eſt in luna quodam Mercurii die ſub auroram. Poſtea item hoc anno 3. Kal. Septembris mirabilis circulus conſpicuus fuit circa ſolem.*

Digitized by Google

videntem qua die pugnauerunt Chriſtiani cum paganis apud S. Georgium de Ramula. Putabat enim Saaadin, qui duxerat uxorem Naraadin iam defuncti, quod poſſet capere urbem Hieruſalem, defenſoribus deſtitutam, quia comes Flandrenſis duxerat fere omnes Chriſtianos milites ad obſidionem Haenc. Sed tamen rex Hieruſalem et patriarcha et alii religioſi viri, habentes paucos milites, et ſe [illegible] tes, per virtutem ſanctae crucis vicerunt innumerabilem exercitum paganorum, cuius crucis longitudo a terra ad coelum paganis adparuit, ſicut ipſi dixerunt.

Matthaeus Paris ad A. C. MCCXVII. ſub Richardo III. pag. 203. *Sub his quoque diebus menſe Maio, feria ſcilicet ſexta ante Pentecoſten, excitata fuit prouincia Colonienſis in obſequium Saluatoris. Nam in villa de Bebon Friſia, adparuit in aëre triplex forma crucis: vna coloris candidi aduerſus Aquilonem, altera verſus Meridiem, eiusdem ſchemotis et coloris: tertia medio colore colorata, habens crucis patibulum, et formam hominis, in eo ſuſpenſi, brachiis eleuatis et extenſis cum infixione clauorum in manibus et pedibus et capite inclinato: Et haec media fuit inter alias, in quibus corporis humani effigies non adparebat. Alia vice et alio loco, in villa ſcilicet Friſiae, quae Fuſerhuſe adpellatur, crux adparuit iuxta ſolum crocaerulei coloris, et hanc plures, quam priorem, viderunt. Tertia adparuit in villa de Dockham, in qua B. Bonifacius martyrio coronatus eſt: vbi in feſto eiusdem martyris, quum multa hominum millia conueniſſent, viſa eſt crux magna et alba, ac ſi lignum trabis ex transuerſa alterius trabis artificialiter conſtrueretur. Mouebatur autem paulatim ab Aquilone ad Orientem, et hanc plurimi homines conſpexerunt. Nicephorus Gregoras* in extremo libr. VIII. *ἐφάνη δὲ μετὰ βραχὺ καὶ ἕτερον ἐν οὐρανῷ σημεῖον.* Περὶ γὰρ σταθερὰν μεσημβρίαν τοῦ ἡλίου τυγχάνοντος, ἐφάνη περὶ τὰ ἑσπέρια μέρη τοῦ οὐρανοῦ νέφος εἰς τύπον σταυροῦ, πολὺν ἐπέχοντος τόπον τοῦ οὐρανίου σώματος, ἐκ λευκοῦ καὶ μέλανος ὥσπερ συγκεκραμένον χρώματος. *Fabr.* Quas figuras homines, in lecto iacentes et vigilantes, etiam prudentes ab omnique ſtudio aut errore ſuperſtitionis alieni, oculis paullatim compreſſis, nec omnino clauſis, et motis varia ratione ciliis, fingere ſibi poſſunt, prouti etiam ipſis volupe et radii ſolis aut luminis vmbraeque aliaque oculis obiecta, quae adſpiciunt intentius, erunt diuerſa? Quas figuras in coelo, nubibus denſioribus modo concurrentibus, modo diſpaſſis et diſparatis, praecipue ſub occaſum ſolis, animo concipere et fingendo quaſi creare ſibi aut ludere ſolent poſſuntque homines? Quaenam portenta ſpectraque videre, immo, quae audire ſibi videntur homines meticuloſi imprudentesque? Quas igitur figuras miraculaque fingere poteſt menteque concipere, tum varia ratione interpretari lubenterque credere ſolet ſuperſtitio et ſancta ſimplicitas aliorum potiſſimum rationibus et narrationibus aut antiquioribus hiſtoriolis ſimilibus ducta, nutrita auctaque? *Harl.*

Neſcio, ſitne hiſce adiungendum, quod biennio poſt, anno MCCXIX. Waldemarus II. Daniae rex, in proelio cum Liuonis, amiſſa aquila ſiue vexillo ſuo, vidiſſe fertur deſcendentem ad ſe de coelo [✝] albam crucem, rubro circumdatam cingulo, qua vexilli loco vſus, non modo militum ſuorum, iam terga dare hoſti incipientium, ordines feliciter reſtituit; ſed etiam Liuonorum aciem acerrimo conflictu perrupit, atque egregiam ad ſuos, fuſis infidelibus, reportauit victoriam, ac praeterea multis eorum, vt Chriſto nomen darent, auctor fuit. Poſſit aliquis inde coniicere, halonis ſolaris, cum cruce non ita pridem in coelo viſi, ectypon regem fieri curaſſe, atque vexilli loco, diuinitus dati, militibus ſuis commendaſſe.

Digitized by Google

daſſe. Quum vero res tam feliciter et ex voto ſucceſſiſſet, rex non modo Danebrogicum ordinem equeſtrem inſtituit, a coeleſti illo labaro, quod Danebrogam vocabant, adpellatum, et cruce illa ſymboli et inſignis vice donatum; ſed et in inſignibus quoque regni Danici crucem inde candidam in ſolo rubeo iuſſit comparere, vt narrant *Io. Iſaacius Pontanus* Chorograph. Danicae pag. 770. et *Tho. Bartholinus* in diſſ. hiſtorica de Equeſtri ordine Danebrogico.

Thomas Brabantius, a monaſterio in Arteſia, vbi canonicus regularis fuit, Cantipratanus vulgo cognominatus, libro ſecundo Apiarii capite 3. ſibi quoque crucem eiusmodi, in coelo conſpectam, refert anno Chriſti MCCXLVI. *Ego fidelium nouiſſimus, antequam piiſſimus Ludouicus, Francorum rex, anno ab incarnatione MCCXLVI. crucem transmarinam ſuſciperet, crucem in coelo ex clariſſimo et ſidereo lumine vidi, nec recolo me decentius et operoſius formatam crucem vnquam ſub aliqua materia vel figura vidiſſe.*

Denique, vt recentius quoque exemplum ſubiungam, *Philippus Melanchthon* in oratione de Iohanne, duce Saxoniae, tomo II. Declamationum pag. 738. *Eo*, inquit, *anno, quo primum menſe Nouembri editae ſunt reuerendi viri D. Lutheri propoſitiones de indulgentiis*, (notum eſt, hoc factum fuiſſe Anno MDXVII.) *cum ex templo Wimariae in natali Chriſti duo fratres* (Fridericus, elector, et Iohannes) *et filius dux Iohannes Fridericus vna poſt mediam noctem, vt magna in vtroque erat reuerentia erga res diuinas, egrediuntur cum frequenti comitatu, vident ſupra arcem, coelo ſereno, fulgentem crucem purpuream ſatis magnam et perſpicue expreſſa figura. Ibi cum diu ſtarent attoniti ſpectatores, fratres colloqui de religione coeperunt, et eo ſigno portendi futura certamina de doctrina et domus Saxonicae pericula vaticinati ſunt.* Vix dubito quidem, hanc crucem principibus glorioſae [P] memoriae de nocte viſam, aliam fuiſſe, quam qualis in halonibus lunaribus offerre ſe ſolet, et qualem Figura 4. expreſſam vides, ac probe perſuadeo mihi, lectorem aequum, ſi haec exempla cum Conſtantini cruce coeleſti contulerit, minus mihi vitio daturum eſſe, quod illam quoque nihil aliud, quam naturale eiusmodi phaenomenon crucis in halone ſolari fuiſſe, audeam adfirmare.

X. Non deerunt tamen, qui huic ſententiae vel maxime opinentur obſtare, quam Cruci ſuperadditam ſimiliter Euſebio iurauit Conſtantinus γραφὴν, *hoc vince.* Quis enim vmquam in halone ſolari eiusmodi literas conſpexit? quis ſine abſurditate tam admirandam ſcripturam coeleſtem cauſſis tribuet naturalibus? Equidem ſi mihi perſuaderem, de litteris expreſſis, in coelo a ſe viſis, ſiue graecis, ſiue latinis, (neque enim conſentiunt inter ſe ſcriptores, qui Euſebii locum perperam, vt mox oſtendam, acceperunt,) Conſtantinum iſtud vere adfirmaſſe, ne dubitarem quidem de miraculo, quoniam neque nugiuendulorum gerris de alphabeto naturali coeleſti apud Gaffarellum fidem habeo, neque litteras hominum inuento et conſilio ſignificantes, a natura ſola ſibi relicta tam adpoſite coniungi credo: qua enim quaeſo ratione in coelo per cauſas naturales ad ſignificandam rem tam conceptam coire, et ſecundum regulas grammaticas conſtrui poſſe hos characteres aliquis non plane plumbeus exiſtimaret? Si vero circa litteras haſce fraudis haberem Conſtantinum ſuſpectum, et quamquam iuratum, tamen haud dubitarem, verba dediſſe Euſebium lectoribus, quum litteras illas in coelo Conſtantinus vidiſſe ſe adfirmauit, Euſebius ſcripſit: quo

demum

Digitized by Google

demum colore poſſim reprehendere eos, qui vniuerſum viſum callidis commentis audacter accenſent, et vniuerſam narrationem pro falſa atque incredibili explodunt? Vide igitur, quomodo Euſebii verba intelligenda eſſe cenſeam! Ait nimirum ex ore Conſtantini, tropaeo crucis coeleſtis *συνῆφθαι γραφὴν, λέγουσαν, τούτῳ νίκα adiunctam fuiſſe picturam, indicantem, in hoc ipſi eſſe vincendum.* Qualis quaeſo haec fuit pictura? Coronam fuiſſe reſpondeo, qualis ſolet eſſe halonum ſolarium, Coronam, inquam, ſymbolum notiſſimum victoriae °°). Non opus eſt, docere eruditos, *γραφὴν* recte a me transferri hoc loco picturam, et picturam recte poſſe dici *λέγειν* ſiue *innuere.* Minime autem coactam eſſe hanc interpretationem de corona, victoriam per crucem promittente, docet *Philoſtorgius*, qui III. 16. agens de [☧] altera cruce coeleſti, viſa Hieroſolymis, *ἐδήλου δὲ ἄρα*, inquit, *ἡ μὲν ἶρις τὴν τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναληφθέντος εὐμένειαν*, ʽΟ ΔΕ' ΣΤΕ'ΦΑΝΟΣ ΤΗ'Ν ΤΟΥ͂ ΒΑΣΙΛΕ'ΩΣ ΝΙ'ΚΗΝ. *Et Iris quidem Chriſti crucifixi et in coelum adſumti clementiam deſignabat*, CORONA vero IMPERATORIS VICTORIAM. Sic S. *Nazianzenus* de Corona, in coelis adparente, orat. IV. tom. I. pag. 112. *οὗτος τῆς τοῦ χριστοῦ νίκης ὁ στέφανος. Haec victoriae CHRISTI corona erat.* Habemus igitur illud *τούτῳ νίκα* in coelo expreſſum *γραφῇ*, ſymbolo et pictura coronae, atque inde intelligimus, quam non modo ridicule; ſed etiam contra Euſebii mentem Conſtantini viſum interpretati ſint plerique de litteris, vel graecis vel latinis, coelo inſcriptis, *τούτῳ νίκα*, vel *ἐν τούτῳ νίκα*, *hoc vince*, *in hoc vince*, quas vel ſtellis vel luce diuina expreſſas ſibi temere perſuaſerunt. Non mirum autem, in labaris, numis et aliis variis monumentis antiquis verba ipſa deinde inſcripta potius cum cruce vel Chriſti monogrammate, etiam ſuperſtite Conſtantino, quam coronae ſymbolum conſpici, quia illis clarius hoc, quod volebant, quam per ſymboli aenigma indicabatur. Adeo autem vulgare fuit olim, labari vel crucis figuram cum verbis *τούτῳ νίκα* paſſim adpingere, vt libris quoque vetuſtis ne ſacri quidem argumenti, quin imo tabulae luſoriae apud *Gruterum* pag. MXLIX. 1. inſcripta reperiantur. Neque aliam originem habet virorum quorundam doctorum error ſane feſtiuus, qui ſcriptorem graecum Magni Etymologici Nicam adpellant, nomen inter grammaticos veteres graecos admodum incognitum. Quum enim in fronte codicis, qui fuit apud Angelum Politianum, adpictum eſſet labarum verbis *ἐν τούτῳ νίκα*, litteris *ἐν τούτῳ* ex altera parte detritis ac deletis, hae, quae ſupererant *νίκα*, egregiam iſtam de auctore libri Nica coniecturam viris praeſtantiſſimis ſuppeditarunt, vt ex Emerico Bigotio, quem Iſ. Voſſius hoc docuerat, accepiſſe ſe refert *Aegidius Menagius* cap. LXXVI. Anti-Bailleti. In vetuſto codice ſcriptorum laudati Nazianzeni ſimilem inſcriptionem notaſſe ſe teſtatur Montfauconus pag. 251. Palaeographiae graecae.

XII. Moneamne mantiſſae loco aſtrophilos etiam de loco altero inſigni *Philoſtorgii*, quo aliud phaenomenon coeleſte mirandum nobis enarrat, cui lux adferri poterit ex obſeruatis virorum praeſtantiſſimorum noſtrae aetatis, quibus talia propius cognoſcere, inque domos ſuperas ſcandere cura fuit. En Philoſtorgii verba XII. 8. *Ἐκλείποντι δὲ τῷ ἡλίῳ*

 φέγγος

°°) Haec explicatio ingenioſa eſt; ſed cordato nemini poterit perſuaderi. Ergo res eo redit, vt tota Euſebii narratio ſit foetus fraudis piae. Qui nouit illa ſaecula, facile id adſentietur. *Heum.* Ego vero nolim temere adſentiri; ſed, quae mea eſſet ſententia aut opinio, iam ſupra declaraui. *Harl.*

φέγγος τι κατὰ τὸν οὐρανὸν συνανεφάνη κώνου σχῆμα παραδυόμενον, ὅ, τινες ἐξ ἀμαθίας ἀστέρα κομήτην ἐκάλουν. Καὶ γὰρ, ὧν ἐκεῖνος ἐδείκνυ, οὐδὲν ἦν κομήταις παράσημον. Οὔτε γὰρ τὸ φέγγος εἰς κόμην ἐπέβαινεν, οὔτε ἀστέρι ὅλως ἐῴκει, ἀλλ' οἷον λύχνου τις μεγάλη φλὸξ ὑπῆρχε καθ' ἑαυτὴν ὁρωμένη, μηδενὸς ἀστέρος θρυαλλίδος αὐτῷ τινος μορφὴν ὑποτρέχοντος. Ἀλλὰ γὰρ καὶ τῇ κινήσει παρήλλαττε. Καὶ γὰρ κινηθεὶς, ὅθεν ὁ ἥλιος κατ' ἰσημερίαν ἀνίσχει, ἐκεῖθεν τὸν κατὰ τῆς οὐρᾶς ἄρκτου τεταγμένον ἔσχατον ἀστέρα ὑπερενεγκὼν ἠρέμα προύβαινε πορευόμενος ἐπὶ δυσμὰς, ἐπεὶ δὲ διεμέτρει τὸν οὐρανὸν, ἀφανὴς ἦν, πλείους τεσσάρων μηνῶν ἐξανυσθείσης αὐτῷ τῆς πορείας. Ἡ δὲ κορυφὴ τοῦ φέγγους νῦν μὴν εἰς μῆκος μέγα ὠξύνετο, ὡς ἐκβαίνειν τοὺς τοῦ κώνου λόγους, νῦν δὲ πρὸς τὸ ἐκείνου μέτρον συνεστέλλετο, καὶ ἄλλα δὲ παρεῖχε τερατώδη θεάματα, δι' ὧν τῆς τῶν συνήθων φασμάτων ἐξηλλάττετο φύσεως. Ἤρξατο δὲ ἀπὸ μέσου θέρους σχεδόν τι μέχρι τῆς τοῦ μετοπώρου τελευτῆς. *Eo ipſo tempore, quo ſol defecit*, (ſub Theodoſio iuniore a. Chr. CCCCXI. d. 19. Iul.) *fulgor quidam in coelo adparuit, coni ſimilitudinem referens, quem nonnulli prae imperitia cometam vocarunt. In his enim, quae fulgor ille nobis oſtendit, nihil erat ſimile cometae. Nam neque in comam deſinebat lux illa, neque ullam omnino ſtellae ſpeciem praeſerebat. Sed velut lampadis cuiusdam ingens flamma per ſe ipſam ſubſiſtens videbatur, nulla ſubtus ſtella ellychnii ſpeciem praeſerente. Sed et motus eius longe diuerſus fuit a motu cometarum. Mota enim primum ab ortu ſolis aequinoctiali; inde vltimam ſtellam, in cauda vrſae ſitam, transgreſſa, paullatim ad occaſum proceſſit. Poſtquam vero vniuerſum coelum permenſa eſt, tandem diſparuit, quum curſus eius plusquam quatuor menſes duraſſet. Porro eius vertex, nunc quidem in magnam longitudinem acuebatur, adeo, vt coni modum ac menſuram excederet, nunc vero ad coni menſuram redibat. Alias praeterea prodigioſas ſpecies oculis ſubiecit, quae a vulgarium ſignorum natura illam differre oſtendebant. Coepit autem a media aeſtate et ad exitum ferme autumni perſeuerauit.* Ne longior ſim, tantum adnotabo ſimile admirandum ac rariſſimum phaenomenon ante hos tres et viginti annos obſeruatum eſſe ab illuſtri mathematico *Io. Dominico Caſſino*, et accurate deſcriptum ac delineatum in ephemeridibus Pariſienſibus a. MDCLXXXIII. pag. 131. Occurrit etiam in actis eruditorum Lipſienſ. eiusdem anni pag. 174. vnde deſcriptionem integram petet, qui deliciis eiusmodi ducitur, conferetque, quae in iisdem actis a. MDCXCIV. pag. 58. de non plane diuerſa coeleſti luce ex obſeruatione *Georgii Chriſtophori Eimarti* traduntur.

AVCTORI LVCIS, DEO, GLORIA.

CAPVT

Digitized by Google

CAPVT XLI. (olim VIII. libri V. vol. VII.)

DE IVLIANO [a]), IMPERATORE, APOSTATA.

I. *Iuliani, Auguſti, vita.* II. *Scriptorum eius codd. et editorum recenſio.* III. *Epiſtolae, a Muratorio primum vulgatae ex cod. Ambroſianae bibl.* IV. *Index eorum, ad quos Iuliani epiſtolae exſtant.* V. *De opere aduerſus Chriſtianos et aliis ſcriptis eius deperditis.* VI. *Aiii Iuliani.* VII. *Catalogus ſcriptorum veterum, qui veritatem religionis defenſitarunt.*

[Cum auctario *G. C. Harles*]

I.

Fl. Claudius IVLIANVS, Iulii Conſtantii [b]) et Baſilinae [c]) filius, (natus CPoli d. 17. Nou. a. Chr.

a) De *Iuliano* plures egerunt:

Praeter ſcriptores tam veteres quam recentiores hiſtoriae et eccleſiaſticae et ciuilis atque praeter *Libanium* in panegyrico, Iuliano dicto, aliisque orationibus et declamationibus Iulianum ſuum omni laude extollentem, et praeter *Eutropium* X. 7. al. 14. ſq. vbi interpr. in ed. Verheyck, et Tzſchucke in nouiſſ. edit. plura differunt, de Iuliano memorandi ſunt, *Ammianus Marcellinus* libr. 21. et 22. (cum eius ier ...) — vsque ad cap. 4. libri XXV. in illo capite quarto ingenii animi morumque vitia et virtutes Iuliani breuiter depingit, ita orationem exordiens: „Vir profecto heroicis connumerandus ingeniis, claritudine rerum et coalita maieſtate conſpicuus. Quum enim ſint, vt ſapientes definiunt, virtutes quatuor praecipuae, temperantia, prudentia, iuſtitia, fortitudo, eisque accidentes extrinſecus aliae: ſcientia rei militaris, auctoritas, felicitas atque liberalitas: intento ſtudio coluit omnes vt ſingulas etc. Vide ad illos libros capitaque *Henr. Valeſ.* et reliquos interpretes in edit. Gronou.

Le Nain de Tillemont hiſt. des Emper. tom. IV. pag. 483. ſq.

Bruckeri hiſtor. crit. philoſ. tom. II. per. II. part. I. libr. I. cap. 2. pag. 293-303. et in adpendice ſ. vol VI. pag. 270.-375.

Ezech. Spanhemii praefatt. ad Iuliani Caeſares et opera

Phil. René de la Bletterie Vie de l Empereur *Julien*, avec deux Cartes geographiques, dreſſées pour l'intelligence des evenemens, qui y ſont rapportées. II. partes. Paris. 1734. 12 rec. Amſtelod. 1735. mai. 12. (al. 8.) — emendat. et auct. Paris. 1746. 12. mai. — ibid 1776. 12. mai. — Haec vita accurate docteque, neque tamen ſine omni partium ſtudio confecta, et in VI. libros diuiſa, in linguam *anglicam* ab *Anna Williams*, adiuuantibus Bowyero, Marklando et Clarke, Lond. 1746. 8. (v. Brüggemann in: View of the Engliſh editions etc. pag. 408. ſeqq.) et in linguam imprimis *theotiſcam* eſt conuerſa ex prioribus editionibus a *Ioh. Gebhardo Pfeil.* Francof. et Lipſ. 1752. 8. — Idem *Pfeil* ſcripſit libell. in quo Iulianum hoſtem doctrinae chriſtianae, vt inprimis ingenioſum callidumque ita quoque acerrimum et maxime periculoſum at a deo demum deuictum deſcribit: *Der göttlich beſiegte Iulian, aus der Lebensbeſchreibung deſſelben vorgeſtellt.* Gothae. 1754. 8.

The Life and Character of Iulian the Apoſtate, translated from the French of F. *la Bleterie*, with an Appendix containing ſeveral Diſſertations on points relating to *Iulians* Hiſtory, by *A. V. Desvoeux.* Dublin 1746. 8.

Ad inuidiam Iacobo II. regi Brittan. tamquam alteri Iuliano, faciendam, *Samuel Iohnſon* ſcripſit: *Iulian the Apoſtate*, on an Account of his Life, and the primitive Chriſtians Behaviour towards him, and a comparaiſon of Popery and Paganiſm. Lond. 1682. 8. (al. 12.) — francogallice vers. ſine loci nota 1688. 12. — Item, *Iulians* arts to undermine and exſtirpate Chriſtianity, Lond. 1689. 8. —

Contra, *Bonamy* in Reflexions ſur le caractere d'eſprit et ſur le Paganisme de l'Empereur *Iulien*, in Hiſtoire de l'Acad. des Inſcr. tom. VII. pag. 102.-106. *Iuliano* laudem eamdem, quae tribui ſolet Traiano vel Marco *Aurelio*, quem etiam inprimis aemulaturus in ſatira ſ. Caeſaribus vnum dimiſit nulla ignominiae, vituperii criminisque nota infamatum,) deberi contendit.

Immodicus eſt in laudando Iuliano et culpanda doctrina chriſtiana com. *de Shafteſbury* in Caracteriſticks. tom. III. pag. 86. ſeqq. Londini 1733. 8. v. *Baum-*

a. Chr. 331.) ſub ductu Mardonii, eunuchi [d]), praeceptorumque Nicoclis [e]) Luconis grammatici et rhetoris Eceboli cultui chriſtiano [f]) innutritus ab eodem annos natus viginti [g]) occulte deſciuit

Baumgarteni Nachricht. von merkwürd. Büchern, tom. VII. pag. 336. ſq.

Vt alios bene multos omittam libros, qui vel deinceps memorabuntur, vel a me in Introd. in hiſt. L. gr. II. 1. pag. 321. ſqq. vel a *Fabr.* in ſalutari luce euangelii, cap. XIV. pag. 294-315. vel a. cl. *Meuſelio* in bibl. hiſt. vol. V. part. 1. p. 208-218. ſunt citati, adhuc commemoratione laudeque digni cenſentur *Moshemius* in Inſtitutt. hiſtoriae eccles. — libr. IV. ſaec. IV. part. I. §. XII. ſeqq. p. 132. ſqq. edit. II. *Io. And. Cramer* in continuatione hiſtoriae Boſſueti ſuperiore capite memor. III. pag. 404. ſq. — cel. *Ch. Dan. Beek* in: Anleitung zur Kenntniſs. der allgemeinen Welt- und Völkergeſchichte, part. II. p. 501. ſqq. — inprimis *Schroeckh* V. cl. in Allg. Biographie, part. IV. p. 191-398. (p. 394. ſqq. de potioribus vitae Iuliani ſcriptoribus ſobrie intelligenterque iudicat,) et in hiſt. eccl. t. VI. p. 285. ſqq. denique *Gibbon*, in ſuperiori capite citatus, tom. IV. p. 260. ſeqq. T. V. c. 22. p. 220. ſqq. et tom. VI. cap. 24. p. 1-59. quidem ſuperſtitionem, vitia, ſceleraque Iuliani non reticet aperteque culpat; in laude tamen illius ingenii, continentiae et reliquarum virtutum, tam bellicarum, quam ciuilium, quarum quidem et multitudine et ſplendore multos Iulianus ſuperauit imperatores, lubentius verſatur. Atque vt in eo laudando Libanius, praecipue *Zoſimus*, lib. III. hiſtor. cap. 2-29. (ad quae capp. v. Reitemeiri comment. hiſtor. pag. 566. ſqq.) aliique; ita in eo vituperando et vero calumniando quidam ſcriptores eccleſiaſtici aliique recentiores leges veri iuſtique migrarunt. Adeo difficile eſt, medium tenere! Sed nos, qui vitam Iuliani non componimus, curioſos lectores ad illos ablegamus libros. *Harl.*

b) Hic Conſtantius, Conſtantini M. frater ex Galla, vxore, Gallum, Caeſarem, et inde e Baſilina Iulianum genuit, occiſusque eſt a. Chr. 338. v. *Tillemont.* tom. IV. hiſt. imper. [*Zoſim.* II. 40, 2. et *Tzſchucke* ad Eutrop. X. capp. 9-11. ac *Verheyk* ad Eutrop. X. 6. pag. 493. atque pag. 500.]

c) *Vales.* ad Ammian. XXV. 3.

d) *Socrates* III. 1. hiſtor. (ex quo emendandus *Sarisberienſis* VIII. 21. Policratici,) *Libanius* t. II. p. 263. qui de Nicocle videtur intelligendus p. 157. *Fabr.* Ille *Socrates* H. E. III. cap. 1. et *Sozomenus* lib. V. cap. 1. ſeqq. deſcribunt vitam Iuliani. *Heum.*

e) *Liban.* tom. II. pag. 157.

f) Vnde *Optatus* libr. II. cap. 16. de Iuliano: *ex famulo dei factus eſt miniſter inimici.* Itaque *Libanius* panegyrico in Iulian. tom. II. Opp. p. 175. σφοδρὸν μῖσος κατὰ τῶν Θεῶν illi tribuit, antequam Nicomediam veniſſet, atque ibi oraculo delinitus et a philoſophis perſuaſus *feciſſet ſe chriſtianae profeſſionis exſortem*, vt verbis vtar *Petri Bleſenſis* ep. 42. *Nazianzenus* orat. 3. pag. 101. πρῶτος γὰρ χριστιανῶν ἐπανέστη τῷ δεσπότῃ καθάπερ οἱ ἄλλοι ποτὲ τοῖς Σκύθαις, ὥς φασιν, ἐπανέστησαν. Hinc paſſim, vt Suidae, ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης et *Prudentio* apotheos. v. 454. *Perfidus ille deo, quamuis non perfidus orbi.* Idem *Nazianzen. orat. X.* pag. 165. ἐλύσσα καθ' ἡμῶν βασιλεὺς ὁ δυσώνυμος, καθ' ἑαυτὸν πρῶτον μανεὶς ἐκ τῆς εἰς χριστὸν ἀθετήσεως. *Cyrillus* lib. 1. contra Iulian. p. 3. ἦν μὲν γὰρ πρὸ τῶν τῆς βασιλείας καιρῶν τοῖς πιστεύσασιν ἐναρίθμιος, ἠξιώθη δὲ καὶ ἁγίου βαπτίσματος, ἐνήσκητο γὰρ καὶ βίβλοις ταῖς ἱεραῖς. Falluntur certe, qui numquam Chriſtianum fuiſſe contendant, vt Halenſes III. 9. obſeruatt. ſelect. *Fabr.* De quodam, qui ad Iulianum dixit, ipſum eſſe *apoſtatam*, v. *Socrat.* H. E. III. 12. Attamen *Libainus* in orat. de vlciſcenda Iuliani nece, [c. 22. ſiue pag. 58. tom. II. ed. Reiskii,] dicit, Iulianum *numquam* mentem auertiſſe a recta de diis ſententia: ibidem [pag. 56.] tamen, quum dixiſſet, Hectorem ob ſuam in ſacrificiis diligentiam praecipua laudari a Ioue apud Homerum (Il. ω. v. 68.) Iouem reprehendi a Minerua, (Odyſſ. α v. 61.) propter neglectum Hectorem, ὡς ἀμελῶν ἀνθρώπου τεθνηκότος, ita pergit τίνα εἰκὸς εἰρῆσθαι περὶ τούτου τοῦ τὰς ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς δέκα ἔτεσι παρελθόντος θυσίας; [vbi v. Olearii not. et locum ipſius Iuliani, in ſequenti nota citatum.] Adde *Libanii* orat. parentalem in Iulianum [tom. I. pag. 527. vbi adfirmat, peſſimo cuidam rhetori, mercedis quaſi loco, pro eo, quod deos maledictis adſidue proſequeretur, Iulianum iuuenem ceſſiſſe, ipſum quoque eiusmodi de diis opinione innutritum, magiſtrorumque indictum ab iis altaribus bellum ferre non recuſantem.] adde ib. [p. 528. 529. ſqq.] *Heum.* — item *Eunapium* in Aedeſio et Maximo, *Schroeckh.* in vita, p. 194. ſqq. *Ecebolius* tamen iſte, poſtquam Iulianus aperte mentem ſuam declarauit, ac teſtatus et quouis modo tuitus eſt deorum cultum, ipſe deſeruit ſacram Chriſtianorum diſciplinam, et cum imp. coluit idola; illo autem interfecto rediit ad Chriſtia-

deſciuit [h]), quum ab a. C. 352. Maximum Epheſium, philoſophum [i]) et Libanium Sophiſtam Nicomediae audiuiſſet [k]) Diu tamen adhuc ſimulauit [l]) Chriſti ſacris ſe adhaerere, vt etiam in memoriis martyrum frequenter verſatus [m]) et inter Lectores [n]) eccleſiae nomen profeſſus ſit ſuum, et iam licet ab a. C. 355. Caeſar [o]), publice in eccleſia ſacris interfuerit. Sed ſimul ac aduerſus eum, factum iam Auguſtum, patruelis, Conſtantius, imp. infeſtum animum prodidiſſet, ac deinde Conſtantio illo 3. Nou. anni eiusdem 360. mortuo, Iulianus ſolus obtinuiſſet imperium, idololatram ſe et atrocem Chriſtianiſmi hoſtem et inſectatorem palam [p]) profeſſus eſt, baptiſmum [q]), quo pridem tinctus fuerat, nefando initiationis idololatricae ſanguine deterſit, Chriſti doctrinam oppugnauit [r]) ſcriptis, nihilque intermiſit, quo Chriſtianis aegre facere [s]) et idolorum cultum promouere poſſet, licet a ne-

ne

Chriſtianos, pro foribus templi inter ſupplices et reſipiſcentes ſe proſtrauit clamauitque πατήσατέ με τὸ ἅλας ἀναίσθητον, *calcate me, vt ſal inſipidum. Suidas* ex Socratis H. E. III. 13. *Harl.*

g) *Iulianus* epiſt. 51. ad Antiochenos, paullo ante mortem ſcripta: (Opp. pag. 434.) οὐχ ἁμαρτήσεσθε πάνυ ὀρθῆς ὁδοῦ πειθόμενοι τῷ πορευθέντι πρώτῳ τὴν ὁδὸν ἄχρις ἐτῶν εἴκοσι, καὶ ταύτην ἤδη σὺν θεοῖς πορευομένῳ δωδέκατον ἔτος.

h) *Valeſius* ad Ammian. XXI. 2. [*Philoſtorg.* libr. III. cap. 27. *Heum*]

i) *Socrates* [H. E. III, 1. qui ait, Maximum veniſſe Nicomediam, Iuliani fama impulſum,] et Libanius locis laudatis. *Sozomenus* pag. 594. ſeq. *Eunapius* in Maximo, Suid. in Μάξιμος, *Fabr. Eunapius* autem, qui in Aedeſio, Maximo et Chryſanthio ad litteratam Iuliani hiſtor. cognoſcendam eſt praeter Libanium in primis conferendus, in vita Maximi primum pag. 80. ed. Antwerp. 1568. 8. ait, Iulianum perueniſſe Pergamum, fama ſummae Aedeſii, iam ſenis, doctrinae excitum, tum colloquiis et diſputationibus perplexis Euſebii, Myndo, Cariae oppido, oriundi et Chryſanthii, Sardiani, commotum, pag. 86. ſcribit, ad Maximum, qui Epheſum fuiſſet ablegatus, ipſum audiendum, Epheſum iter contendiſſe, ibique deuinctum conſuetudine Maximo, ab eo totum pependiſſe et vniuerſam illius doctrinam retinuiſſe mordicus, eumque poſtea valde honoraſſe atque ornaſſe. Atque multa de Iuliani ſtudio ſacrorum Eleuſinior. ac Mithriacorum, artisque magicae, et Iulianum, licet vniuerſa potitum Gallia, ab omnibus tamen ignoratum fuiſſe, quod deorum cultui eſſet addictus, de vltimis Maximi fatis etc. diſputat: prouocat quoque aliquoties ad ſuam rerum Iuliani imperat. hiſtoriam. — In Actis ſanct. menſ. Maio tom. I. lepida narratur hiſtoriola, quomodo vi artis magicae, dum quodam die ad miſſarum ſolemnia lectionem S. Paulli, apoſtoli, recitaſſet, deceperit populum, vt ſubito ex ſubdiacono fieret Auguſtus. v. *Baumgarten.* Nachricht. von merkw. Büchern etc. tom. II. pag. 137. ſq. *Harl.*

k Iulianus non erat auditor Libanii; contra ſedulus illius librorum lector atque in ſtilo vertendo imitator. Ipſe *Libanius* in orat. parent. vol. I. p. 526. ὁ δὲ (Iulianus) οὐ φοιτᾷ μὲν παρ᾽ ἐμέ etc. n. iureiurando per Ecebolum, rhetorem, prohibitus. Atque ipſe Fabricius ſuum errorem agnouit et correxit in Luce ſalutari etc. pag. 295. not. *d.* et in praefat. ad tom. VII. B. Gr. pag. 2. *Harl.* At *Libanius* in epiſt. 43. centuriae Wolfianae pag. 111. ſcribit, Iulianum, imp. a ſe accepiſſe dicendi ſcribendique artem: [n. lectitando imitandoque Libanii ſcripta] *Heum.*

l) Vide *Galli* Caeſaris epiſt. ad Iulianum, quae Iuliani epiſtolis ſubiicitur, et *Tillemontium* T. 4. hiſt. imp. pag. 927.

m) *Iulianus* epiſt. ad Athenienſes pag. 277. *Libanius* T. 2. pag. 265. 288. b.

n) *Nazianzenus* orat. 3. p. 94. ὁ τῶν θείων ἀναγνώστης ποτὲ λογίων, καὶ τῆς τοῦ μεγάλου βήματος ἠξιωμένος τιμῆς, καὶ τοὺς μάρτυρας τιμῶν σηκοῖς τε καὶ τεμένεσιν. Adde pag. 58. et *Socratem* III. 1. *Soz.* V. 2. *Theodoritum* III. 2.

o) *Ammianus Marcellinus* XXI. 2.

p) Vide *Zoſimum* III. 9. et *Iuliani* epiſt. 38. *Libanium* T. 2. pag. 234. 288.

q) *Nazianzenus* orat. 3. ſiue στηλιτευτικῷ in Iulianum primo p. 70. οὗτος μισόχριστος ὁ Χριστοῦ μαθητὴς — ὥσπερ καὶ τὸ γενέσθαι ποτὲ χριστιανὸς αἰσχυνόμενος — αἵματι μὲν οὐχ ὁσίῳ τὸ λουτρὸν ἀποῤῥύπτεται.

r) Vide infra inter ſcripta Iuliani num. XV.

s) D. *Adam Rechenbergius* in diſſ. de Iuliani apoſtaſia Lipſ. 1684. *Conr. Rittershuſius* ſacrar. lect. libr. 1. c. 18. 19. De edicto, quo Chriſtianos docere litteras prohibuit, quod exſtat Epiſtola XLII. videndus *Baronius* ad A. C. 362. n. 275. 297. *Valeſius*

ce *) plerumque, (nam interdum etiam ſub Iuliano atrocibus in Chriſtianos ſuppliciis animadverſum,

ſius ad excerpta Peireſciana pag. 119. et *Iac. Gothofredus* ad leg. 5. cod. Theodoſ. de Medicis et Profeſſoribus T. 5. pag. 31. *Lud. Thomaſinus* de ſtudio poetarum Chriſtiane inſtituendo libr. 1. c. 1. et 3. Neque docendi ſolum, ſed quoque diſcendi vſum Chriſtianis interdixiſſe colligunt *Montacutius* p. 4. ad Nazianzeni ϛηλιτευτ. *Hermantius* in vita Baſilii M. II. 26. et *Pagi* ad A. C. 362. nr. 39. ſeqq. e Nazianzeni orat. 3. pag. 51. Theodorito III. 4. hiſt. et Auguſtino XVIII. 52. de ciuitate Dei. *Fabricius.* Add. ipſum noſtrum *Fabr.* in luce ſalutari p. 302. qui etiam pag. 296. ſqq. partim e martyrologio romano commemorat martyres in perſequutione Iuliani bene multos, partim alios addit arteſque et vias varias enumerat, quarum ope chriſtianam doctrinam exſtinguere ſperauit Iulianus. add. longam diſp. *Lambecii* comment. de bibl. Vindob. vol. VIII. col. 225. ſqq. Iuliani tamen, irriſoris, ſophiſtae religionis chriſtianae, doctrina et agnitio deorum, licet mire ſuperſtitioſa, valde diuerſa erat a vulgari religione. Namque adoleſcens imbiberat quidem doctrinas Chriſtianorum; et quum ex neoplatonicorum philoſophorum cum libris, tum maxime conſuetudine et diſciplina hauſiſſet atque accepiſſet interpretationem religionum prauarum allegoricam, confirmatam habuit veritatem vnici, puriſſimi numinis, ſupremi, cuius vero ſedes aut imago more antiquae religionis Perſicae ſol a Iuliano habebatur, ideoque ab eo praecipua colebatur veneratione; reliquos autem deos vulgares colebat ille tamquam miniſtros amicosque ſupremi numinis: idem artibus theurgicis magicisque mire deditus erat *Gudii, Ludwigii Henkiique* libellos, huc pertinentes, iam laudaui in Introd. l. c. pag. 325. adde *Brucker* l. c. et *Gibbon*, tom. V. cap. 26. ſqq. p. 323. ſq. Iulianum vt praedictionem Chriſti argueret mendacii, Iudaeis templum hieroſolymitanum reſtituere atque inſtaurare ſumtibus immodicis cogitaſſe, negotiumque maturandum Alypio dediſſe, Antiochenſi, at, vbi homines coepiſſent nudare fundamenta, multamque terram exhauſiſſent, reſtaretque, vt iam ſtructuram aggrederentur, proximus ignem, exſilientem ex fundamentis, exuſſiſſe multos et intempeſtiuam interrupiſſe pertinaciam, ex *Chryſoſtomo*, homil. V. pag. 646. ſq *Philoſtorgio* VII. 9. et 4. *Ammiano Marcellino* XXIII. 1. aliisque a *Fabricio* in Luce ſalut. c. VI. p. 125-131. copioſius partim memoratis cognitum eſt. At enim quaeſtio, num deſtructio illa templi, flamma e terrae fundamentis erumpente, pro miraculo diuino ſit habenda, an, e numero miraculorum eximenda, et vnice naturae viribus, et ordini adſcribenda ſit, varias peperit opiniones diuerſaque iudicia. Prius multi cum ſcriptoribus eccleſiaſticis vett. qui tamen ipſi non omnino conſpirant, adfirmant. Praeter Moshemium l. cit. veritatem rei et miraculi, omnibus ingenii, viribus atque eruditionis copiis adhibitis, propugnare atque corrobare ſtuduit *Guil. Warburton* in: Iulian, or a Diſcourſe concerning the earthquake and fiery eruption which defeated that Emperor's attempt to rebuild the temple of Ieruſalem. Londini 1750. 8. — ed. II, auctior, ib. 1751. 8. — gallice Pariſ. 1754. II. vol. mai. 12. Contra ea, quae Warburtoo in introductione de iuſto veterum ſcriptorum eccleſiaſticorum pretio, et in prima ſectione libri I. de connexione miraculi editi cum veritate oraculorum diuinorum disputauit, ſtilum acuit anonymus in: A Review of the fiery eruption etc. Londini 1752. 8. et cenſor vtriusque libri in Actis litterariis ſ. *Zuverläſſigen Nachrichten* etc. part. 162. p. 395-419. et part. 163. p. 529-540. acriter pugnat contra Warburton, atque parum abeſt, quin illam narrationem pro fabula habeat; negat quidem, diuinum fuiſſe miraculum. Vtriusque argumenta pluribus perſequitur et refutare conatur *Ioh. Gebhard Pfeil* in praefat. ad verſionem ſuam germanicam:

Hrn. Wilhelm Warburtons, Predigers der Geſellſchaft zu Lincoln's Inn in London, critiſche Abhandlung von dem Erdbeben und Feuerflammen, wodurch des Kayſers Iulians verſuchter Tempelbau zu Ieruſalem iſt hintertrieben worden, nebſt Beweiſs, daſs Gott in dieſer Sache ſeine Wunderhand zur Beſtätigung der Religion Ieſu geoffenbaret habe. Aus dem Engliſchen überſetzt, und gegen die Beſcholdigungen und Einwürfe in den zuverläſſigen Nachrichten vertheidiget von *Ioh. G. Pfeil*, Predig. zu St. Nicolai in der Neuſtadt Magdeburg. Gothae 1755. 8. — Idem *Warburton* lib. II. ſect. IV. *Iac. Basnage* dubitationes, contra opinionem miraculi facti in: Hiſtoire des Iuifs libr. VI. cap. 14. §. 17. ſqq. motas, copioſe refutare et tollere ſtuduit. Idem fecerat *Maturinus Veiſſerius la Croze* in: Entretiens ſur divers ſujets d'Hiſtoire, p. 214. ſqq. — Adde *M. I. G. Lotteri* diſp. Hiſtoria inſtaurationis templi hieroſolymitani ſub Iuliano imper. tentatae, ſed diuino miraculo impeditae a dubiis Basnagii modeſte vindicata. Lipſ. 1728. 4. et *Io. Ge. Michaelis* diſſ. hiſtorico-theologicam de templi

Digitized by Google

verſum, vide Suidam in Ἄμαχις, Μακεδόνιος, Κύριλλος διάκονος et Μάρκος) abſtinuit, quod priorum perſecutorum exemplo edoctus hoc pacto opprimi eccleſiam non poſſe, martyrii quoque gloriam Chriſtianis inuideret. Princeps praeclaris ceteroquin animi et ingenii dotibus u) periit in expeditione aduerſus Perſas 26. Iun. a. C. 363. v) aetatis 32. quum poſt Conſtantii mortem haud diutius quam annum vnum et menſes fere octo imperitaſſet. Corpus Tarſum primo delatum ibique humatum in ſuburbio, deinde perductum CPolin w), conditumque ibi in aede SS. Apoſtolorum. Epitaphio eius, quod refert Zoſimus, inſcriptum inter alia inſigne illud elogium: *ἀμφότερον Βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.* Mortuo parentauit *Libanius* Orat. IX. et X. qui pag. 323. 324. a Chriſtianis interfectum contendit hoc argumento, quod, rege Perſarum praemium pollicente ei, qui caedem patraſſet, nemo nomen ſuum fuerit profeſſus. Confer, quae de caede eius ſcribit pag. 303. ſeq. et p. 258. vbi ab Achaemenide, hoc eſt a ſuorum aliquo obtruncatum palam adfirmat. *Fabr.* Aliis quoque argumentis vtitur *Liban.* in orat. de vlciſcenda Iuliani nece, et in or. parent. in Iulian. imp. vt vix ſuperſit locus dubitationi. conf. *Auguſtin.* lib. V. de C. D. cap. 21. *Basnage* Hiſt. de la Religion tom. II. lib. I. cap. 15. §. 12. et hiſt. de l'Egliſe lib. XXV. cap. VI. §. 2. *Sigebert. Gemblacenſis* Chronographici pag. 484. refert, imper. Iulianum interfectum eſſe a milite chriſtiano, cui nomen Mercurius. *Heum.* *Ammian.* quidem *Marcel.* XXV. cap. 6. pag. 333. audierant, inquit, ipſi (hoſtes) quoque referentibus transfugis, rumore iactato *incerto*, Iulianum *telo cecidiſſe romano.* Atque cap. 3. pag. 323. (vbi v. Vales.) de morte Iuliani, *incertum*, ait, *ſubita equeſtris haſta* cute brachii eius praeſtricta, coſtis perfoſſis haeſit in ima iecoris fibra. E contrario *Eutropius*, qui huic expeditioni perſicae interfuit, libr. X. cap. 16. (al. VIII.) diſerte „remeansque, inquit, victor, dum ſe inconſultius proeliis inſerit, *hoſtili manu interfectus eſt* VI. Kal. Iulias, imperii anno ſeptimo (n. Caeſar factus erat d. VI. Nou. a. 355.) aetatis altero et triceſimo." Ita de morte Iuliani *Sextus Aur. Victor* in epit. cap. 43. *ab vno ex hoſtibus; et quidem fugiente, conto percutitur.* *Sext. Rufus* in breuiario cap. 28. — *ereptus e ſuorum conſpectu, ab hoſtium obuio equite, conto per ilia ictus - vulneratus eſt:* et ita alii. v. cl. *Tzſchucke* ad Eutropii l. c. p. 797. qui variorum narrationes breuiter refert, idemque de vitae imperiique annis Iuliani agit, et *Cellar.* ad Eutr. loc. Atqui *Fabr.* in luce ſalut. pag. 315. Libanii narrationem de caede Iuliani, a Chriſtiano quodam patrata, falſam eſſe iudicat. Adde de ſepulcro Iuliani, *Olear.* not.

templi hieroſolymitani Iuliani imper. mandato per Iudaeos fruſtra tentata reſtitutione. Halae 1751. 4. — Omnia tamen, remota miraculi diuini opinione atque interpretatione, ſecundum rerum ac naturae ordinem eueniſſe, collata potiſſimum Ammiani Marcellini narratione, demonſtratum fuit *I. Dau. Michaelis* in Göttingiſchen Magazin, cura Lichtenbergii ac Forſteri congeſto, part. VI. pag. 722. ſeqq. a. 1783. 8.

t) Vide *Libanium* T. 2. pag. 290. *Iac. Gothofredum* ad Philoſtorgii librum VII. 4. p. 284. ſqq. et in oratione, quae *Iulianus* inſcribitur. *Sam. Basnage* ad a. C. 362. n. 5. 6. 7.

u) V. *Ammi. Marcell.* XXIV. 4. *Harl.*

v) *Pagi* ad A. C. 363. n. 4. *Sam. Baſnage* T. 1. pag. 881. *Fabr.* In proelio graui vulnere confoſſus et morti proximus dixiſſe fertur, *viciſti Galilaee;* id tamen fabellis Mileſiis adnumeratur ab *Heumanno* in peculiari diſſertatione *in qua fabula de Iuliani imper. voce extrema*: viciſti Galilaee, *certis argumentis confutatur eiusque origo in apricum profertur.* Götting. 1740. 4. nec Gibbon aliique illam hiſt. dignati ſunt commemoratione aut refutatione. *Harl.*

w) Vide *Bandurii* imp. Orientale pag. 814. ſeq.

not. ad *Libanii* orat. περὶ τιμωρ. Ἰελιανῷ tom. II. Reiske p. 36. ſq. tum notam ad Warburtonii librum cit. pag. 328. ſqq. contra Libanii narrationem ſiue potius calumniam, et *Gibbon* tom. VI. cap. 24. pag. 57. ſqq. de morte et vltima oratione Iuliani. *Harl.*

II. Scripta Iuliani, quibus ſe philoſophiae *) haud imperitum et ab elegantioribus litteris et lectione poëtarum oratorumque egregie inſtructum teſtatur, haec ad nos peruenerunt, in quibus grauitatem cum comitate incorruptam olim praedicauit *Ammianus* XVI. 5. et *Zoſimus* III, 10. ἄκραν τὴν ἐν λόγοις ἀρετήν.

[Notitiam *codd. Msst.* praemittere iuuat. *Pariſ.* in bibl. publica ſunt *Caeſares* in codd. MDCCXXXII. MMDCCCXXXII. MMDCCCCLXIV. MMMXX. — *Miſopogon* in codd. MMDCCCCLXIV. MMMXXIX. MMMXXXVIII. — *de cynica ſecta*, oratt. *in matrem deorum; in ſolem; aduerſus Cynicos* et *conſolatoria ob Salluſtii diſceſſum* in c. MMDCCCCLXIV. in eodem cod. et in codd. MDCCXXXII. atque MMMXX. ſunt quoque oratt. *in laudem Conſtantii*, imp. et *in laudem Euſebiae Auguſtae*. *Epiſtolae* autem reperiuntur in *nouem* codicibus. — Monte Peſſulan. (*Montpellier,*) in bibl. quondam W. Pellicieri, teſte Montf. *Iuliani* quaedam. *Mediolani* in codd. bibl. Ambroſ. epiſtolae; inde quasdam primus publici fecit iuris Muratorius.

Florentiae in bibl. Laurent. in cod. XXVI. nr. 6. plut. VII. Iuliani epiſt. ad Baſilium. — in cod. XXV. nr. 11. plut. 31. epiſtolae XVIII. — in cod. XXXVII. nr. 4. plut. 32. Iul. ep. ad Iamblichum. — in cod. XII. n. 24. plut. 27. epiſtolae octo, quarum tres ſunt ad Libanium, vna Libanii ad Iulianum et aliae quatuor, quae quidem num Iuliani ſint, an Cydonis, forte incertum videtur *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 352. — in codice XXXIII. nr. 4. plut. 57. oratio in regem ſolem. — in cod. V. nr. 2. et 3. eadem oratio et Miſopogon. — in cod. XVI. nr. 5. plut. 58. epiſtolae XLVI. quarum triginta inter excuſas in ed. Operum Lipſ. occurrunt, ac praeter ea lex de medicis, quae legitur ibidem pag. 398. in cod. autem tamquam epiſtola notatur; tres vero a Muratorio editae ſunt, ſexdecim nondum lucem viderunt, quae ſcriptae ſunt nr. 2. ad Euclidem, philoſophum; nr. 3. ad Libanium, nr. 4. ad Baſilium; nr. 5. Baſilii ad Iulianum, nr. 7. Iuliani ad Soſipatrum; nr. 8. ad Philippum; nr. 9. ad Eutherium; nr. 12. ad patriarcham, neſcio quem? nr. 27. ad Diogenem; nr. 28. ad Priſcum; nr. 29. aduerſus Nilum, quae eſt longiſſima; nr. 39. et 41. ad homines non nominatos. De his codd. v. *Bandin.* l. c. I. pag. 278. II. col. 97. 200. 589. et 454.

Venetiis, in bibl. Marciana, ſecundum catal. codd. graec. in cod. LXXIX. et cod. CXXXIX. *Iul.* epiſtola ad Baſil. cum huius reſponſione; — in cod. CCLI. or. in ſolem et Miſopogon; in cod. CCCLXVI. Caeſares; or. de regno; laudationes Conſtantii et Euſebiae; conſolatoria in diſceſſu Salluſtii; in cod. CCCCXXXVI. or. in ſolem.

Neapoli in bibl. regia nr. 41. Caeſares, et nr. 43. Miſopogon.

Matriti in bibl. regia, in cod. CXIX. or. in ſolem πρὸς σαλουςῖνον, (in editis σαλλυςίον.) et miſopogon, cuius tamen plus quam dimidia pars in illo codice deſideratur. v. *Iriarte* cat.

*) De philoſophica cognitione Iuliani enarratio hiſt. *Paganini Gaudentii* prodiit Piſis 1641. 4. ad calcem eius libri de Metempſychoſi Pythagorica. vide et *Mamertini* panegyricum in Iulian. cap. 23. et *Ez. Spanhemii* prolegom. ad Iuliani Opera.

cat. codd. gr. pag. 478. — In bibl. *Escorial.* 1) or. in ſolem ad Saluſtinum; 2) duae oratt. 3) orationes et epiſtolae: teſte Pliiero in itiner. per Hiſpan. pag. 179.

Vindobonae in bibl. caeſarea, in cod. CCXCI. nr. 3. et in cod. CCXCII. nr. 6. epiſtola ad Baſil. et huius reſponſio, quae in priore cod. eſt integre. v. *Lambecii* comment. de bibl. caes. vol. V. pag. 519. et 524. — in cod. LIII. nr. 29. epiſt. ad Baſil. M. cum huius reſponſione, de quibus et quod Iulianus iuuenis ad iram imperatoris effugiendam ſacras litteras praelegiſſet atque in eccleſia Nicomedienſi Anagnoſtae ſiue lectoris munus ſuſtinuiſſet, ſe Chriſtianum ſimulans, multus eſt *Lambecius* libr. cit. vol. VIII. col. 1013. ſqq.

Monaci in bibl. electorali in codice CXXIX. et CLXXIV. or. in Solem et Miſopogon. — in codice CLIX. et CCXXX. orat. in Solem. — in codice CCXIII. Saturnalia. ſ. Caeſares.

Auguſtae Vindel. in bibl. publ. ſympoſium ſ. Caeſares. de quo cod. vide Heuſingeri praeſ. ad ſuam illius opuſculi editionem; qui quoque de eod. *Voſſiano* praeſtantiſſimo agit. — In alio eiusdem bibl. codice eſt orat. in ſolem et miſopogon vsque ad locum ex lib. V. de legibus citatum. v. *Reiſeri* catal. pag. 81.

Oxonii in bibl. Bodlei. inter codd. Barocc. nr. CXXXIII. Iul. diſticha duo. — inter codd. Bodlei. nr. MMCCXC. epiſtolae tres. — nr. MMMDLXI. hymnus in ſolem, *ἀκέφαλος*, et Miſopogon, (teſte catal. codd. Angl. et Hib. I. pag. 171.) — Inter codd. *Voſſianos* nr. MMCLXXXVIII. *Iuliani* opera omnia. — nr. MMCCXXII. et MMCCLI. Iuliani aliorumque epiſtolae, nunc in bibl. publ. Leidenſi, v. cat. pag. 395. nr. 77. pag. 397. n. 37. pag. 398.; nr. 64. — *Londini* inter codd. Th. *Gale* nr. C. (ſiue in cat. mem. II. pag. 188. nr. 5934.) or. in ſolem et miſopogon. et in cat. pag. 188. nr. 5960. *Iul.* de regno, qui in ed. Cantoclari deſideratur, libellus, eiusdem epiſtolae II. ad Iamblichum, et ad Libanium vna inedita; — Inter libros *Edu. Bernardi* cum ſcriptis codd. collatos etc. *Iuliani* opera, nr. MMMMMMMCCCCXXV. catal. pag. 227.

Leidae, in bibl. publ. inter codd. legati Scaligeriani, Iuliani aliquot epiſtolae, (catal. pag. 340. nr. 32.) et Miſopogon. (pag. 342. nr. 60.) — epiſtolae amoebaeae Iuliani et Baſilii, quas teſtari dicitur Scaliger, ſe arabice vidiſſe; item Galli Caeſaris ad Iulianum. (cat. pag. 343. nr. 61.) — Inter codd. *Vulcanii*, aliquot Iuliani epiſtolae, (cat. p. 347. nr. 62.)

Petauius paucis indicat in praefatione, ſe ex codd. Pariſ. et ope Patricii Iunii ex *Londinenſi* bibl. multa primum protuliſſe; ex bibl. quidem Londinenſi ſe accepiſſe deſcriptas oratt. quintam, quae eſt in deorum matrem, et ſextam aduerſus imperitos canes; tum epiſtolam ad S. P. Q. athenienſem; item epiſtolas ad Iamblichum duas, LX. et LXI. vna cum LXII. acceſſit orationis tertiae poſtrema pars; cum V. L. quartae, qui eſt hymnus in ſolem. — *Ezech. Spanhem.* contulit cod. *Voſſianum*, quem valde laudat, tum Romae Miſopogona cum cod. chart. reginae Chriſtinae; epiſtolam ad Theodorum ex Leonis Allatii cod. (in quo aliae quoque Iuliani epiſtolae continebantur,) edidit integriorem. De collatis codd. in quo ſunt Caeſares, poſtea ſermo erit. *Harl.*]

I. *Ἐγκώμιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνστάντιον*, *in Conſtantii, imperatoris*, (Conſtantini Magni F.) *laudem*, edit. Lipſ. p. 1-49. In hanc orationem, quam vertit Petauius ediditque

 primus

primus Flexiae 1614. 8. exſtant in editione Lipſienſi Operum Iuliani, eruditae et copioſae *Ez. Spanhemii* obſeruationes. *Fabr.* In hanc orationem cl. *Wyttenbach*, qui quondam nouam librorum Iuliani editionem agitabat, illo conſilio poſtea abiecto, praeclaras ſcripſit animaduerſiones et prodidit in bibl. critica Amſtelod. vol. III. part. 1. pag. 33-73. et part. II. p. 1-75. ſpectabat autem tria inprimis, corrupta emendare, imitationes notare et graecae dictionis vindicare bonitatem. In parte priore pag. 32. ſobrie et acute iudicat Wytteub. dum, orationis, inquit, huius formam ad rhetorum praecepta exegiſſe videtur Iulianus, a quorum cognitione tum recens erat. In dictione et ſtilo nondum quidem ea eſt maturitas ac firmitas, quae in poſterioribus eius ſcriptis; nulla tamen curioſitas, nulli calamiſtri, nullae ineptiae; contra ſanitas ac ſimplicitas, nec ea ſine neruis ac luminibus: etc. In part. II. pag. 2. ſqq. de Spanhemii commentario, ingenio eruditioneque aperte iudicat; eum quidem non fruſtratur laude diligentiae atque multarum litterarum; at multa in eo deſiderat. Petavius, ait, et Spanhemius, (qui hanc Iuliani orationem tractarunt,) pares forte copia doctrinae: diligentia, ratione, acumine, non pares; quae in Petauio egregia, in Spanhemio valde mediocria fuerunt. — — Spanhemius multa, non multum, legerat, vt eruditio eius cenſeri debeat multitudine ac varietate, non vi ac ratione etc. Negat, in eo fuiſſe ingenii acumen elegantiamque, rationis diligentiam, orationis perſpicuitatem, dictionis graecae accuratam ſcientiam: contra ſtatuit, hebetem fuiſſe eum ad animaduertendas corruptelas; hebetiorem etiam ad corrigendas: neque tamen reticendum eſſe, harum dotum abſentiam compenſatam quodammodo eſſe illa variae doctrinae copia; ad cuius lectionem ſi quis iudicii diligentiam adferat, eum haud mediocrem fructum capere poſſe. *Harl.*

II. Περὶ τῶν Αὐτοκράτορος Πράξεων, ἢ περὶ βασιλείας, *de eiusdem Conſtantii, imp. rebus geſtis*, ſiue *de regno*. p. 49-101. hanc vtramque orationem, circa a. C. 358. compoſitam, reſpicit Iulianus ipſe Epiſt. 41. et *Zoſimus*, res Conſtantii, ad Niſibim geſtas, a Iuliano, [P] diſertiſſime deſcriptas, memorans libro 3. c. 8. Poſteriorem primus e MS. bibl. regis Chriſtianiſſimi vulgauit graece *Carolus Cantoclarus*. Pariſ. 1583. 8. y) profeſſus etiam latine vertiſſe. Sed qui tertia parte auctiorem edidit, idem quoque latinam verſionem adiunxit Petauius, Flexiae, ac deinde inter Iuliani Opera Pariſiis.

III. Εὐσεβίας τῆς βασιλίδος ἐγκώμιον *Encomium imperatricis Euſebiae*, Conſtantii coniugis, cui plurimum Iulianus debuit. pag. 102-130. Hanc quoque orationem primus edidit cum verſione ſua Petavius Flexiae 1614. 8.

IV. *Eis*

y) Inſcriptio plenioris huius edit. principis haec eſt: *Iuliani* imper. opera, quae exſtant, a *Petro Martinio* et *Carolo Cantoclaro* latina facta, emendata et aucta, cum praefat. *Martinii* de vita Iuliani. His acceſſerunt epiſtolae aliquot, nondum prius editae, (n. 50. 51. et 52.) Additus praeter ea eſt a *Carolo Cantoclaro* liber eiusdem *Iuliani* περὶ βασιλείας et a *Theodoro Marcilio* ὕμνος εἰς βασιλέα ἥλιον, ab iisdem recogniti et illuſtrati. Vna cum variis lectionibus e vetuſtis mstis. Pariſ. Dionys Duval. 1583. 8. acc. Miſopogon et epiſtolae, antea iam a P. Martinio Pariſ. 1566. 8. mai. editae.

De illa et aliis editionibus et de editoribus, nec non de Iuliano ipſo multus eſt aliosque laudat VV. DD. *Stolle* in: Nachricht. von den Büchern — in der Stolliſchen bibl, tom I. pag. 738-743. *Harl.*

IV. Εἰς τὸν βασιλέα Ἥλιον [z]) *in ſolem*, quem vt regem ac Deum veneratur, laudatio ad Salluſtium [aa]) pag. 130-158. Primus graece e MS. codice, Toleto ex Hiſpania allato, edidit cum caſtigationibus ſuis *Theodorus Marcilius* Pariſ. 1583. 8. Antequam prodiit, lecta eſt MS. a Io. Pico et laudatur in Heptaplis ad Geneſin. Pleniorem dedit Petauius Pariſ. 1630. 4. Exſtat etiam ſeparatim excuſa ex verſione et cum notis *Vinc. Marinerii*, Madrit. 1625. 8.

V. Εἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν, *Matris Deûm laudatio*: pag. 158-180. Primus edidit vertitque Petauius, Pariſ. 1630. 4. Iuliani profectionem ad Matrem Deûm in Phrygiam memorat Libanius Orat. IX. T. 2. pag. 254. meminit et Orationis in Deum Matrem Or. X. pag. 300. *Fabr.* [bb])

VI. Εἰς τοὺς ἀπαιδεύτους κύνας, *aduerſus imperitos Canes* ſiue *Cynicos*, ſectam ſuam dedecorantes, inuectiua et genuinorum Cynicorum commendatio pag. 180-203. Primus idem Petauius vertit, ediditque A. 1630. 4. Cynicum aliquem, falſum Antiſthenis et Diogenis imitatorem, (*Liban.* T. 2. pag. 254. 300.) patria Aegyptium (forte Heraclium,) perſtringi patet ex pag. 162. Αἰγύπτιος δὲ ὢν οὐ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ τῶν παμφάγων, οἷς πάντα ἐσθίειν νόμος ὡς λάχανα χόρτου (Geneſ. IX. 3.)· γνωρίζεις οἶμαι τῶν Γαλιλαίων ῥήματα. Hoc ſcriptum puto reſpici a Suida, qui inter Iuliani monumenta memorat περὶ τοῦ πόθεν τὰ κακὰ κατὰ τοὺς ἀπαιδεύτους.

[?] VII. Πρὸς Ἡράκλειον Κυνικὸν, περὶ τοῦ, πῶς κυνιστέον, καὶ εἰ πρέπει τῷ Κυνὶ μύθους πράττειν. *Ad Heraclium Cynicum* de ſecta Cynica, et num Cynicum deceat fabulas effingere pag 204-239. Meminit *Socrates* III. 23. Hiſt. et Suidas, qui Heraclitum vocat. Primus idem *Petauius* vertit atque edidit, quemadmodum et quatuor ſequentes, vſus non modo codd. MSS. bibl. regiae, ſed etiam apographo cod. Barocciani, quem cum eo communicauit Patricius Iunius. Vide Seldenum ad Chronicon marmoreum Arundel. pag. 185.

VIII. Ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ ἀγαθωτάτου Σαλλουστίου, παραμυθητικός. *Epiſtola propemptica ad Salluſtium*, iter meditantem, quod aegre quidem vtpote ab amico optimo inuidia Conſtantii diuellendum, ferre tamen ſe teſtatur.

IX. *Ad Themiſtium*, philoſophum; praeceptorem [cc]) ſuum, longior epiſtola de difficultate gerendi imperii pag. 253-267. Plures ſuas ad eum epiſtolas memorat pag. 260.

X. Epiſtola ſiue apologia de non depoſito imperio et ſuſcepta aduerſus Conſtantium expeditione *ad S. P. Q. Athenienſium* Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ pag. 268-287. ſcripta paullo ante Conſtantii mortem a. C. 260. Gallo, fratre, pridem exſtincto, quem

z) Duo Iuliani Encomia in Solem in *Strozzae* bibl. fuiſſe, ſcribit in epitoma Geſneri Simlerus. Soli inuicto ſollemnes ludi apud Romanos celebrati XXV. Dec. Soli templum a Iuliano conditum memorat *Libanius* T. 2. pag. 292.

aa) *Salluſtium* praefectum intellige, de quo in Epiſtola ad Athenienſes pag. 281. ſeqq. [*Salluſtinam* in codd. quibusdam ſcribi, ſupra in notitia codd. notauimus.]

bb) Has duas orationes n. V. et VI. Iulianus una nocte elaborauit, teſte *Libanio* in or. parentali in Iulian. *Heum.*

cc) Vide pag. 257. d. et 259. c.

Digitized by Google

quem pag. 271. τὸν μακαρίτην adpellat, ipſe iam Auguſtus pag. 280. 281. et tota in iniuriis, a Conſtantio in ſe, (beneficio Euſebiae vix ſeruatum p. 273. 274. ſq.) fratremque admiſſis, occupata. Huius epiſtolae et apologiae, qualem etiam ad communitatem Graecorum miſiſſe ſe Iulianus teſtatur, meminit *Libanius* Orat. in funus Iuliani T. 2. pag. 288. et *Zoſimus* III. 10.

XI. *Fragmentum longius epiſtolae* (vide pag. 298. c. 304. b.) de humanitate colenda et liberalitate, honorandisque imaginibus et ſacerdotibus, et quaenam legenda ſint, et quaenam vita ducenda ſacerdoti pag. 288 - 305. Vbi autem prophetas Iudaeorum perſtringit pag. 295. ſeq. opus ſuum aduerſus Chriſtianos reſpicit, quando ait pag. 296. ἀλλ᾽ ὑπὲρ μὲν τούτων ἰδίᾳ βέλτιον παραστῆσαι, πόσῳ φαυλότερον παρ᾽ ἡμῖν οὗτοι γεγόνασι ποιητῶν οἱ τῶν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ λόγων διδάσκαλοι.

[ſ] XII. Καίσαρες ἢ Συμπόσιον, *Caeſares*, ſiue acris, at lepida et ingenioſa ſatira, qua imperatorum ante ſe vitia, quos Deorum conuiuio admotos fingit, ſalſe ridet, p. 306-336. Meminit huius ſcripti *Socrates* III. 1. hiſt. et 23. *Suidas* in Ἰουλ. *Zonaras* lib. XIII. Anal. pag. 10.

Primus e tribus codd. MSS. vulgauit graece et latinam verſionem ſuam addidit *Carolus Cantoclarus*, Pariſ. 1577. 8. et adhibito quarto codice e bibl. reginae Catharinae Mediceae [dd]) ibid. 1583. 8. additis notis [cum aliis Iuliani operibus, de qua editione iam ſupra egimus.] Cum Cantoclari verſione iterum et caſtigatius prodiit in tomo tertio rom. hiſtoriae ſcriptorum minorum, curante *Frid. Sylburgio*, qui ſuas etiam caſtigationes addidit, Francof. 1590. fol. pag. 832. et in editione Operum Iuliani Pariſ. et Lipſ. licet Cunaeus notet, *multa eum perperam dixiſſe, plura non intellexiſſe, et quae corrupta erant praeteriiſſe, magna alieni iudicii ſecuritate.*

Cum verſione eleganti *Petri Cunaei* Lugd. Bat. 1612. [ee]) et 1632. 12. adiuncta ſatira eiusdem Cunaei Menippea, ſiue Sardis venalibus: atque iterum cum interpretatione duplici, Cantoclari et Cunaei in tomo primo pag. 112. ſqq. Satirarum, quae variis auctoribus excuſae ſunt Lugd. Bat. 1655. 12. Prodiit etiam ex verſione Cunaei ſeparatim latine, ibid. 1627. forma minore, et ad calcem editionis operum Iuliani Lipſ. ſubiecta legitur. *Fabr.* Edita quoque eſt cum Cunaei orationibus et Cellarii notis, Lipſ. 1693. 1735. 8. item in edit. Caeſarum Heuſingeriana. — *Cunaei* Sardi venales a Cortio inſerti

dd) Heuſinger in praefat. recte conqueritur, Cantoclarum remiſſa ſatis cura diſſenſum quatuor ſuorum codicum adnotaſſe; aliquando ſuae opinionis commenta, quaſi veterum membranarum ſuffragia adſcripſiſſe; ea denique ipſa, quae recte ſcripſit, operarum vitiis eſſe miſere deprauata, vt mirum non eſſe debeat ſi aliud inde Sylburgius, aliud Cunaeus, aliud denique Petauius aut Spanhemius effinxerint. Codicem Voſſianum Spanhem. contendit cum Petauiana edit. et mire laudauit. Sextus cod. Auguſtanus a Liebio et Heuſingero collatus, plenos nullaque ſui parte mutilos Caeſares ſeruauit. In bibl. *Guelferbyt.* eſt exemplar Caeſar. in 8. edit. cum notis Ios. Mercerii msstis. *Harl.*

ee) De hac edit. ex officina Plantiniana Raphelengii, de argumento libri et de Cunaeo ipſo v. plura in *Stollii* Nachricht. etc. tom. I. pag. 743. — Vnde notitiam hauſerim in Introd. II. 1. pag. 323. illam Cunaei verſionem cum ſatyra Menippea, iam prodiiſſe ex offic. Plantin. 1592. non amplius recordor. Equidem, eam, arbitror, falſam, aut mire improbabilem eſſe, quum P. Cunaeus vitae aura frui coepiſſet a. 1586. atque adeo puerum ſexennem iam fuiſſe parem illi labori non ſit credibile. *Harl.*

Digitized by Google

inſerti ſunt collectioni, inſcriptae: *Tres ſatyrae Menippeae*, *L. Annaei Senecae ἀποκολοκύντωσις*, *I. Lipſii* ſomnium, *P. Cunaei* Sardi venales, recenſitae et notis perpetuis illuſtratae. Lipſiae 1720. 8. Cunaeum tamen maturiore iudicio ac aetate in ſatyra ſua Menippea, nonnulla improbaſſe dixit *Adolf. Vorſtius* in ſua orat. funebri in obitum P. Cunaei pag. 580. ed. Cellarii.

Praeclara eſt editio:

Iuliani imp. Caeſares cum integris adnotatt. aliquot doctorum et ſelectis Ez. Spanhemii, interpretatione item latina et gallica: additis imperatorum nummis ex inſtituto et bibl. *Chriſti. Sigismund Liebe.* Accedit *Sponii* diſſ. de vſu nummorum in phyſiognomia. Recenſuit, cum cod. MS. Auguſtano editisque omnibus contulit, varr. lectiones, obſſ. et indices adiecit *Io. Mich. Heuſinger*, Gothae 1736. et 1741. 8.

Ἰουλιανοῦ — *des Kaiſers Iulians zwo Spottſchriften, die Caeſars und Miſopogon.* Griechiſch, nebſt einer deutſchen Ueberſetzung und mit Anmerkungen verſehen von *Herrmann. Iac. Laſius*, der griech. Litteratur Profeſſ. zu Roſtock. Greifswald. 1770. 8. Praemiſſa eſt verſio praefationis Spanhemii de Iuliani Caeſaribus et operibus veterum ſatiricis, praefixae illius gallicae Caeſarum interpretationi.

Ego vero edidi *Iuliani Caeſares* ex recenſione Heuſingeri, et cum adnotationibus variisque lectionibus ex cod. Bavarico excerptis, atque verſione Cunaei lat. Erlangae 1785. 8. Praefationi meae ſubiunxi a) particulam ex Heuſingeri praef. de codd. et edd. b) *Daniel. Heinſii* de Iuliani Caeſaribus iudicium ex eius libr. de ſatyra Horatiana. c) *Wyttenbachii* iudicium de Iuliano et editoribus, Petauio ac Spanhemio, ex eius epiſtola ad Ruhnken. *Harl.*

Gallice transſtulit 1) *Bonaventura Grangier*, Pariſ. 1580. 8. praemiſſa Iuliani vita.

2) *Tho. de Hayons*, Leodii 1670. 8.

3) *Ezechiel Spanhemius*, adiuncto erudito commentario; quo et ex numis et antiquis monumentis Iulianus ſubinde illuſtratur Heidelberg 1660. 8. Hinc Pariſiis 1683. 4. longe auctior recuſus, raro obuius eſt, at indignis modis laceratur a Gronouio ad Arrianum p. 310. quum Spanhemio ſummo viro et eruditiſſimo nihil fuerit humanius et aequius. [ſplendide rec. Amſtel. 1728. 4. recens. a *Clerico* in B. A. M. tom. 28. pag. 457. ſq. Wyttenbachii iudicium de Spanhemii commentario iam ſupra adtulimus Spanhemii vers. ſine notis ſubiecit Heuſing. ſuae edit. *Harl*]

4) *M. P. Moretus* ff), Pariſ. 1682. 12. cum Iuliani vita, breuibusque adnotationibus.

[5) *Abbé de la Bleterie* hiſtoriae ſuae Iouiani, (Hiſtoire de l'Empereur Iovien et Traduction de quelques Ouvrages de l'Empereur Iulien. Pariſ. 1748. II. voll. 12. mai. et Amſtelod. 1750. II. voll. mai. 12) adiunxit verſionem francogallicam Iuliani Caeſarum, Miſopogonis et ſelectarum eius epiſtolarum, cum adnotationibus.

Bleterie rationes et conſilium ſequutus *Duncombe* anglice vertit *epiſtolam ad Themiſtium, conſolationem ad Salluſtium, epiſtol. ad Conſtantium, Caeſares, Miſopogona*, cum aliis epiſtolis

ff) Acta Erud. A. 1683. pag. 311. et 1684. p. 164.

Digitized by Google

epiſtolis in collectione: *Select Works of the Emperor Iulian*, and ſome Pieces of the ſophiſt *Libanius*, translated from the Greek: with notes from Petau, la Bleterie, Gibbon etc. To which is added the Hiſtory of the Emperor Iouian from the French of the Abbe de la Bleterie. By *Iohn Duncombe*, M. A. London. Cadell. II. voll. 1784. 8. v. Monthly Review 1785. for March, pag. 161-166. et *Brüggemann* l. c. pag. 406.

Germanice verſi ſunt *Iul. Caeſares et Miſopogon* ab *Herm. Iac. Laſio*, Grypswald. 1770. 8. vti iam adnotatum eſt. — *Caeſares* ab anonymo, Hamburgi 1663. 8. et 1668. 8. — a *Io. Georgio Lottero* in: Schriften der deutſchen Geſellſch. etc. tom. II. pag. 383. ſqq. et a *Chriſtoph. Godofr. Bardili*, Halae Sax. 1788. 8. v. *Degen* Litteratur der deutſchen Ueberſetz. der Griech. tom. I. pag. 432. ſq.

In linguam *italicam* tranſlati ſunt *Iul. Caeſares* a *G. F. Zannetto*, in Triuigi 1764. 8. v. *Paitoni* bibl. degli autori — volgarizz. tom. II. pag. 148. ſq. *Harl.*]

Belgice vertit atque editurum ſe recepit *Antonius Borremanſius* pag. 48. Variarum Lectionum.

XIII. Ἀντιοχικὸς gg) ἢ Μισοπώγων *Miſopogon* ſiue Satira, qua ſe ipſum [?] ironice reprehendendo *Antiochenſes*, a quibus hh) ob barbam deriſus fuerat, perſtringit. Scripta eſt ſub finem Ianuarii A. C. 363. p. 337-371. Meminit *Ammianus* XXII. 14. *Libanius* X. oratione funebri in Iulian. T. 2. pag. 307. (qui etiam λόγον διαλλαγῶν ſiue reconciliationis pro ciuitate Antiochena paraſſe ſe ſcribit IX. pag. 259.) *Nazianzenus* Orat. 4. pag. 133. *Socrates* III. 17. *Sozomenus* V. 19. *Theodoritus* III. 28. *Suidas* in Ἰουλ. *Zonaras* lib. XIII. Annal. pag. 26. *Nicephorus* X. 27. hiſt. eccleſ. *Elias Cretenſis* ſcholiis ad Nazianzenum pag. 482. 483. qui Iulianum in hoc ſcripto elaborando adiutum a Libanio tradit. Prodiit primum e codice Petri Rami deſcriptus a *Petro Martinio* Morentino Nauarro, qui latinam verſionem addidit, et vitam Iuliani praemiſit, apud Wechelum Pariſ. (non Francofurti, vt legas in Actis Erud. 1696. p. 489.) A. 1567. ii) et 1583. 8. Verſionem Bonau. Vulcanii, quam e bibl. Geſneriana continuatore memorat illuſtris Spanhemius, editam non eſſe exiſtimo. *Fabr.* De editione graeca cum verſione germanica *Laſii*, et de interpretationibus *Bleterii* gallica atque *Duncombii* anglica vide ad nr. XII. adnotata. *Harl.*

XIV. Epi-

gg) Fallitur *Morillonus*, qui titulum huius ſcripti voluit eſſe Ἀντίοχον, non Ἀντιοχικόν. Vid. *Hadr. Iunii* animaduerſiones IV. 10.

hh) Ex *Libanii* oratione πρὸς Ἀντιοχέας περὶ τῆς βασιλέως ὀργῆς [in ed. Reiskii tom. I. pag. 484. ſeqq.] qua Antiochenos ad placandam Iuliani indignationem adhortatur, conſtat, Antiochenos non modo legem, quam de leuanda annonae difficultate imperator ſanciuerat, tuliſſe impatienter, ſed et paſſos eſſe in vrbe ſua ab hominibus perditis circumferri impune ᾄσματα ſiue cantiunculas in ignominiam Iuliani compoſitas.

ii) Inſcriptio et nota anni, (in meo exemplo) haec eſt: Ἰουλιανοῦ — *Iuliani imperat. Miſopogon et epiſtolae*, graece latineque nunc primum edita et illuſtrata a *Petro Martinio* Morentino Nauarro Addita eſt praefatio de vita Iuliani, eodem authore. Pariſiis apud Andr. Wechelum. 1566. 8. Nota igitur a. 1567. hic in textu Fabr., vti nota quoque a. 1565. ſupra in vol. I. p. 680. error eſſe videtur typographicus. Codex vero Rami quia locis aliquot vitioſus erat, Martinius, vbi peccare videbatur, ex ſuo ſenſu mutauit; ſed in margine, quemadmodum antea legeretur, admonuit. *Harl.*

Digitized by Google

XIV. *Epiſtolae* Iuliani *tres ſexaginta*, quibus vna *Galli*, fratris a. C. 353. ſcripta, ſubiungitur, qua Iulianum hortatur, ne Chr. ſacra deſerat [— Fabric. ſupra in v. I. in c. X. de collectione epiſtolarum Aldina et Cuiaciana (pag. 135-163. ed. Aurel. Allobrog. a. 1606. fol.) §. VII. de epiſtolis Iuliani quaedam notarat. Ego vero quoniam in vol. I. pag. 680. ſeq. initium illius paragraphi tantum retinueram, hic reliquam illius partem dabo. - Ita vero ſcripſerat Fabricius. „E primoribus epiſtolis XLVIII. Henr. Stephanus ſeptem breuiores ſelectas graece edidit in ſua collectione ſaepius memorata in epiſtoliis, dialogis breuibus, oratiunculis, poemat. ex variis vtriusque linguae ſcriptoribus.] a. 1577. 8. Ex Epiſtolis Iuliani quaedam profert Suidas in Ἡρόδοτος, Μετώνιος, etc. *Decima* ad Alexandrinos legitur apud *Socratem* hiſt. eccl. III. 3. *Vndequinquageſima* ad Arſacium, Galatiae ἀρχιερέα ſ. pontificem, exſtat apud *Sozomenum* libr. V. cap. 16. *Quadrageſima ſecunda* continet edictum de Chriſtianis [kk]) a munere docendi litteras humaniores arcendis, de quo praeter *Rufinum* I. 32. *Socratem* III. 12. *Sozom.* V. 17. *Theodoritum* III. 8. *Oroſium* VII. 30. et annalium ſcriptores, meminit *Ammianus* lib. XXII. pag. 324. et XXV. p. 427. Epiſtolas ad Iamblichum Iuliano ſuppoſitas coniicit *H. Dodwellus* exercit. de Pythagorae aetate pag. 187. *Has diu mihi*, inquit, *ſuſpectas fateor. Agunt certe omnes de argumentis admodum leuibus, ſophiſta profecto quam principe dignioribus. Negotium in illis ſerium nullum eſt, et ſtili curam maiorem ſapiunt, quam quae deceat vel philoſophum. Praecipuum vero in illas argumentum eſt neglectae chronologiae. Sopatrum hic* (epiſt. XL.) *rediuiuum legimus, ſub Conſtantino M. interfectum.* Sed forte non neceſſe eſt, Sopatrum, Syrum, Iamblichi diſcipulum, eumdem exiſtimare eum Sopatro, quem Ablabii ſycophantia interemit Conſtantinus, et quem *Sozomenus* I. 5. hiſt. eccleſ. Plotini diſcipulum fuiſſe, non Iamblichi, innuit. [*Iuliani* epiſtolam ἀνεπίγραφον XXXV. pag. 410. quae de controuerſia Argiuorum cum Corinthiis agit, ad *Vettium Agorium Praetextatum*, tamquam ad iudicem Graecorum, eſſe miſſam, et illum Praetextatum, ab Iuliano proconſulem Achaiae a. 362. creatum, retinuiſſe hanc prouinciam etiam ſub ſucceſſoribus eius vsque ad a. 365. poſtea in praefectura Italiae a. 384. mortuum, monet docetque *Wernsdorf* ad Photii cod. CLXV. § 3. in ed. Himerii eclogarum et declamatt. pag. 13. *Harl.*] — Non praetereundum eſt, quod epiſtolis etiam accenſendae ſunt, quae propter longitudinem editae fuerunt inter Iuliani orationes, *octaua* propempticum ad Salluſtium [ll]), philoſophum, iter meditantem: *nona* ad Themiſtium, itidem philoſophum, in qua plures ſuas ad eum epiſtolas memorat pag. 260. ed. Lipſienſ. *decima* ad ſenatum populumque Athenienſem, et *vndecima*, qua de humanitate et libertate colenda, imaginibusque deorum et ſacerdotibus honorandis praecipit. Ex deperdita Iuliani epiſtola ad Corinthios quaedam profert *Libanius* tom. II. pag. 217. „Hactenus *Fabricius*. Quae vol. I. pag. 681. §. XII. fin. ſcripſeram; ea plenius refert *Caue* in ſcript. eccleſiaſtic. hiſtor. litter. pag. 346. vbi de Iuliano agit; dum „exſtat, ait, latine *Iuliani epiſtola ad Photinum*,

kk) Vide *Baronium* ad a. C. 362. nr. 275-297. *Iac. Gothofr.* ad leg. V. cod. Theodoſ. de medicis et profeſſor. *Montacutium* ad Nazianz. Stel. *Valeſium* pag. 119. ad excerpta Peireſc.

ll) De hoc *Salluſtio* et altero *Saturnio Salluſtio* Secundo, huiusque filio, agit *Wernsdorf.* in ſua Himerii edit. ad Photii cod. cit. pag. 11. ſq. *Harl.*

Digitized by Google

tinum, haereticum, non tamen integra, *aduerſus Diodorum Tarſenſem*, quem *Nazaraei Magum* adpellat, in qua Chriſtum dominum *nouum illum et confictae deitatis deum Galilaeum;* eiusque cultum *agreſtem religionem* vocat impius ὁ παραβάτης apud *Facundum Hermianenſem* libr. IV. cap. 2. edit. nou. (Sirmondi,) pag. 59. *Harl.* Ex illis gr. Iuliani epiſtolis *nouem* primores prodierant inter variorum Epiſtolas, apud Aldum graece excuſas, Rom. 1499. 4. mm) et deinde graece et latine nn) iterum vulgatas Geneuae 1606. fol. *decimam* ſeruauit *Socrates* III. 3. hiſt. *undecima* et quae ſequuntur *vsque ad duodequinquageſimam* ſimiliter inter variorum Epiſtolas lucem viderant: *undequinquageſima* petita e *Sozomeni* lib. V. cap. 16. *Quinquageſima, quinquageſima prima et ſecunda* graece primum vulgatae ſunt a Petro Martinio vna cum Miſopogone ceterisque Epiſtolis latina etiam verſione illuſtratis Pariſ. 1567. [rectius 1566.] et 1583. 8. oo) Itaque tres illas Petauius primus vertit, quemadmodum *quinquageſimam tertiam* et ſequentes *vsque ad quinquageſimam ſeptimam*, quas vna cum epiſtola Galli ad Iulianum in lucem protulit *Bonau. Vulcanius* Lugd. Bat. 1597. 12. ad calcem epiſtolarum ac problematum Theophylacti Simocattae. *Quinquageſimam octauam et nonam*, ſed in vnam [?] licet a dubitante confuſam *Nic. Rigaltius*, qui verſionem etiam addidit, protulit primum ad calcem funeris paraſitici, Pariſ. 1601. 4. cui etiam additum eſt Rigaltii gloſſar. tacticum. Sed in editione Petauiana, ipſo Rigaltio monente, in duas diuiſa eſt, ambas mutilas, et priorem fine, poſteriorem capite truncam. Priorem e MS. demum ſuppleuit ingenii et doctrinae laude praeclariſſimus Vir, *Lud. Antonius Muratorius*, de quo mox infra. *Sexageſima cum duabus ſequentibus* a Petauio primum acceſſerunt ex apographo codicis Barocciani, quod cum ipſo Patricius Iunius communicauit. *Sexageſima tertia* denique, quam graece tantum, valdeque hiulcam et mancam Martinius et Petauius dederant, *Ez. Spanhemius* emendauit ſuppleuitque ex Allatii codice, atque latinam verſionem primus adiunxit. Agmen claudunt epiſtolarum Iuliani fragmenta e Suida in Ἀμφίων, Ἡρόδοτος, Μυσώνιος, Χρῆμα. *Fabr.* Epiſtolam ad Iudaeos cenſor in: Zuverläſſ. Nachricht. pag. 401. ſq. l. c. cum quibusdam aliis V. D. habet manifeſto ſuppoſititiam; ſed ſecus ſentit argumentaque aduerſarii ſub examen vocat *Pfeil* in praefat. ad verſionem libri Warburtoniani, ſupra memorati, pag. 68. ſqq. Warburton ipſe libri laud. pag. 105. ſqq. vindicat eius epiſtolae fidem ab aliorum dubitationibus. Epiſtolam IX. recepit *Io. Patuſa* in ſuam encyclopaed. philolog. vol. I. pag. 182. — Epiſt. ad Theodorum et aliae ſex Iuliani ſunt in Τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν ἀνθολογίᾳ, Pariſ. ex typogr. Steph. Preuoſteau. 1583. 4. nr. 47. ſqq. *Harl.*

Quae hactenus memoraui Iuliani Opera, ad codices regis Galliae et Baroccian. recenſita a *Dionyſio Petauio* S. I. et notis ab eo illuſtrata graece et latine prodierunt Pariſ. 1630.

mm) Exemplo in bibl. Leid. additae ſunt notae Falkeburg. mſst. *Harl.*

nn) Latina illa interpretatio diuerſa eſt a verſione Petri Martinii, quam Petauius et Lipſienſes in edit. Iuliani ſeruarunt.

oo) In cat. bibl. *Burmanni* II. ſub. fin. cat. codd. mſst. etc. pag. 43. nr. 3739. citantur Iuliani epiſt. gr. et lat. P. Martinii, Pariſ. 1566. cum mſst. codd. collat. a *I. Hirault*. *Harl.*

Digitized by Google

1630. 4. [pp]) In editione vero Lipſienſi 1696. fol. vir ſupra laudes *Ezech. Spanhemius* graeca ex praeſtantiſſimo codice Voſſiano, annorum circiter quingentorum, caſtigauit, Miſopogonem etiam contulit cum codice reginae Chriſtinae, praeterea obſeruationes ſuas praeclaras ad primam orationem, et erudita prolegomena, priorum etiam eruditorum praefationes et notas adiunxit. Praecipue vero editionem hanc ornauit additis libris decem *Cyrilli* Alexandrini, contra Iulianum, cum verſione Nic. Borbonii ad librum primum, et in ceteris Ioannis Auberti. *Fabr.* Integra inſcriptio haec eſt: Ἰȣλιανȣ — — *Iuliani imp. opera*, quae ſuperſunt, omnia, et *S. Cyrilli*, Alexandrini archiepiſcopi, contra impium Iulianum libri decem. Acc. *Dionyſii Petauii* in Iulianum notae et aliorum in aliquot eiusdem imperatoris libros praefationes ac notae. *Ezech. Spanhemius* graecum Iuliani contextum recenſuit, cum msstis codd. contulit, plures inde lacunas ſuppleuit et obſeruationes tam ad *Iulianum*, quam ad Cyrillum addidit cum indicibus neceſſariis Lipſiae cIↄIↄxcvi. Plura de hac edit. leges in Actis erud. Lipſ. a. 1696. pag. 489 - 500. et in *Io. Fabricii* hiſtoria bibl. Fabricianae tom. III. pag. 223 - 228. vbi quoque de Iuliano et interpretibus, Martinio, Cantoclaro, Theod. Marcilio atque Ez. Spanhemio docte agitur. De commentario Spanh. quid iudicet *Wyttenbach*, iam ſupra vidimus. Idem V. D. adhuc iuuenis, eruditas acutasque in pleraque Iuliani opuscula obſeruationes ſcripſit in libello egregio: *Dan. Wyttenbachii* epiſtola critica ſuper nonnullis locis *Iuliani imp.* Acc. animaduerſſ. in Eunapium et Ariſtaenetum. Göttingae 1769. 8. Orationem vero I. reliquit is intactam, quod tum temporis ipſi conſtitutum erat, illum panegyricum, tamquam ſpecimen nouae editionis Iuliani edere. Sed, abiecto hoc conſilio, obſeruatt. in I. illam orationem publici iuris fecit in bibl. critica, vti ſupra iam monuimus.

Hic addam ex Brüggemanni libr. mem. pag. 406. notitiam breuem quorumdam librorum praeter eos, quos ſupra adduxi.

Iulians Letter to the Boſtrens, translated into Engliſh, by — *Earl of Shafteſbury* in his Characteriſticks, Lond. 1733. 12. vol. III. pag. 68. ſq. Sed Shaſt. iniuriam Iuliani fataque Titi, epiſcopi Boſtrenſis, omiſit: de qua fraude v. *Warburton* p. 78. ſq. verſ. german.

Two Orations of the Emperor *Iulian*; one to the Sovereign Sun, and the other to the Mother of the Gods; translated from the Greek. With Notes, and a copious Introduction, in which ſome of the greateſt Arcana of the Grecian Theology are unfolded. London. 1793. 8.

Eſſays, or Encomium of Sadneſs, and of *Iulian* the Apoſtata, by Sr. *William Cornewallis*, iunior. Lond. 1616. 4.

Some ſeaſonable Remarks upon the deplorable Fall of the Emperor *Julian*, with an Epiſtle of his to the Citiziens of *Boſtra*, now made English. London 1681. 4. — *John-*

pp) *Iuliani opera*, quae quidem reperiri potuerunt, omnia. Ea vero partim antehac edita, partim nunc primum e mss. eruta, et ad horum fidem accuratiſſime caſtigata, graece latineque prodeunt, cum notis. Paris. Seb. Cramoiſy. 1630. 4. Acc. ad quaedam opuſc. Caroli Cantoclari, P. Martinii et Nic. Rigaltii notae. In exemplo, quod eſt in bibl. Leid. Miſopogon collatus eſt cum msto ab Is. Voſſio v. Catal. illius bibl. pag. 251. *Härl.*

Digitized by Google

ſon lib. *Julian the Apoſtate* etc. Londini 1682. 12. peperit controuerſias, a pluribus agitatas: de quibus et de libris Iohnſoni, Meredith, Benneti, Hickeſii, Thom. Longii, Rob. Howard, Dowelli, huc pertinentibus, in quibus etiam vita Iuliani enarratur, quorum vero commemoratio vberior, vereor, ne moleſtiam creet, v. *Wood* Athen. Oxon. vol. II. col. 1003. ſq. et *Brüggem.* l. c. et infra, Fabr. ſin. §. V. *Harl.*

A. 1709. Pataui 4. *Ludouicus Antonius Muratorius* in Anecdotis graecis p. 326. ſq. ex MS. cod. Ambroſianae bibliothecae ante annos circiter ſeptingentos ſcripto, (e quo etiam epiſtolas XLV. *Firmi*, Caeſareae epiſcopi, qui Epheſinae ſynodo a. C. 431. interfuit, primus in eodem vol. publicauit,) epiſtolam Iuliani LVIII. altera maiore parte edidit auctiorem, in qua per θεραπεύοντας καὶ προσκαθεύδοντας τῇ ὀβελοῦ κορυφῇ *therapeutas Obeliſci vertici indormientes*, non dubium eſt, monachos ſtylitas perſtringi: quare fortaſſis illa epiſtolae pars ſuppreſſa fuit a Chriſtianis quibusdam librariis. Idem *Muratorius* alias tres Iul. epiſtolas ante ineditas ex eodem codice adiunxit, additis notis copioſis, quae quum ſint breues, hoc loco vna cum ſupplemento epiſtolae 58. a me integrae ſubnectentur: [et ego eas retinui, quia Fabr. in ep. LXVI. aliquoties receſſit, praecipue ab interpr. Muratorii latina: Epiſtola quoque LVIII. in cod. Medic. XVI. plut. 58. multo longior legitur quam in editione, et in illo cod. ſunt plures ineditae epiſtolae, vti ſupra in notitia codd. ex *Bandinii* catal. codd. gr. II. pag. 455. iam adnotatum eſt. *Harl.*]

LVIII. Ἰουλιανὸς Ἀλεξανδρεῦσι.

Ὀβελὸν εἶναι παρ᾽ ὑμῖν ἀκούω λίθινον εἰς ὕψος ἱκανὸν, ἠρμένον ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἀτιμοτάτων ἐῤῥιμμένον. Ἐπὶ τοῦτο ἐναυπήγησε σκάφος ὁ μακαρίτης Κωνστάντιος, ὡς μετάξων αὐτὸν εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα Κωνσταντίνου πόλιν. Ἐπεὶ δὲ ἐκείνῳ συνέβη, Θεῶν ἐθελόντων, ἐνθένδε ἐκεῖσε πορευθῆναι τὴν εἱμαρμένην πορείαν, ἡ πόλις παραιτεῖ παρ᾽ ἐμοῦ τὸ ἀνάθημα, . πατρὶς οὖσά μου, καὶ προσήκουσα πλέον ἤπερ ἐκείνῳ. Ὁ μὲν γὰρ αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν, ἐγὼ δὲ ὡς μητέρα φιλῶ, καὶ γὰρ ἐγενόμην παρ᾽ αὐτῇ, καὶ ἐτράφην ἐκεῖσε, καὶ οὐ δύναμαι περὶ αὐτὴν ἀγνωμονῆσαι qq). Τί οὖν; ἐπειδὴ καὶ ὑμᾶς οὐδὲν ἔλαττον τῆς πατρίδος φιλῶ, δίδωμι καὶ παρ᾽ ὑμῖν ἀναστῆναι τὴν χαλκῆν εἰκόνα. πεποίηται δὲ ἔναγχος ἀνδριὰς τῷ μεγέθει Κολοσσικὸς, ὃν ἀναστήσαντες ἕξετε. ἀντὶ ἀναθήματος λιθίνου χαλκοῦν, ἀνδρὸς οὗ φατε πο-

LVIII. *Iulianus Alexandrinis.*

Obeliſcum apud vos eſſe audio lapideum iuſtae altitudinis, deſpici tamen, et vt quid vile minimique momenti, in litore iacere. Eum Diuus Conſtantius, ad hoc conſtructo nauigio, CPolin ad patriam meam, transferendum deſtinarat. Poſtquam vero illi accidit, vt diis ita volentibus e terris ad ſupera fatali itinere demigraret, exigit a me ciuitas monumentum, quum ipſa mihi ſit patria, adeoque mihi, quam illi, neceſſitudine maiori coniuncta. Ille namque eam vt ſororem, at ego vt matrem amo; in eius enim ſolo primum in lucem editus, educatusque ſum, neque fieri poteſt vt in illam ingratus vnquam videar qq). Quid igitur? Quoniam et vos non minus quam patriam amo, do vt et apud vos aereum erigatur ſimulacrum. Facta eſt autem nuper ſtatua Coloſſea magnitudine, quaſi vos erigentes habebitis, pro lapideo monu-

qq) His verbis clauditur epiſtola in edit. Pariſ. et Lipſienſi.

θεῶν εἰκόνα καὶ μορφὴν, ἀντὶ τριγώνου λίθου χαράγματα ἔχοντος Αἰγύπτια. Καὶ τὸ λεγόμενον δὲ, ὥς τινές εἰσιν οἱ θεραπεύοντες καὶ προσκαθεύδοντες αὐτοῦ τῇ κορυφῇ, πάνυ με πείθει χρῆναι, τῆς δεισιδαιμονίας ἕνεκα ταύτης, ἀπάγειν αὐτόν. Οἱ γὰρ θεάμενοι τοὺς καθεύδοντας ἐκεῖ πολλοῦ μὲν ῥύπου, πολλῆς δὲ ἀσελγείας περὶ τὸν τόπον, ὡς ἔτυχεν, ὄντος, οὔτε πιστεύουσιν αὐτὸν θεῖον εἶναι, καὶ διὰ τὴν τῶν προσεχόντων αὐτῷ δεισιδαιμονίαν ἀπιστότεροι περὶ τοὺς Θεοὺς καθίστανται. Δι᾽ αὐτὸ δὴ οὖν τοῦτο καὶ μᾶλλον ὑμῖν προσήκει συνεπιλαβέσθαι, καὶ πέμψαι τῇ ἐμῇ πατρίδι, τῇ ξενοδοχούσῃ καλῶς ὑμᾶς, ὅτε εἰς τὸν πόντον εἰσπλεῖτε, καὶ ὥσπερ εἰς τὰς τροφὰς, καὶ εἰς τὸν ἐκτὸς κόσμον συμβάλλεσθαι· πάντως οὐκ ἄχαρι καὶ παρ᾽ αὐτοῖς ἑστάναι τι τῶν ὑμετέρων εἰς ὃ προσπλέοντες τῇ πόλει μετ᾽ εὐφροσύνης ἀποβλέψετε.

monumento aereum viri cuius ſimulacrum et formam deſiderare dicitis, pro triangulo lapide Aegyptiis notis inſcripto. Et, quod vulgo fertur, quosdam eſſe Therapeutas, qui obeliſci huius vertici indormiant, valde mihi perſuadet, ob huiusmodi ſuperſtitionem oportere ipſum abduci. Nam qui inſpiciunt [¶] dormientes ibi multasque ſordes, ac flagitia loco, vt caſus tulit, circumfuſa, illum minime arbitrantur quid diuinum eſſe, et propter eorum, qui ſaxo eidem immorantur, ſuperſtitionem, minus de diis credunt. Idcirco igitur magis etiam vobis conuenit inceptum adiuuare, ſaxumque illud ad patriam meam mittere, quae vos honeſto excipere ſolet hoſpitio, quando in pontum nauigatis, et quemadmodum annona deferenda, ita et externo Vrbis ornatu augendo opem veſtram conferre. Neque omnino vobis ingratum erit, apud nos ipſos aliquid veſtrum exſtare, in quod, quum ad Vrbem nauigatis, cum hilaritate impoſterum reſpiciatis.

LXIV. Τοῦ αὐτοῦ πρὸς δῆμον εὐφημήσαντα ἐν τῷ Τυχαίῳ.

Εἰ μὲν εἰς τὸ θέατρον λαθὼν εἰσῆλθον, εὐφημεῖτε· Εἰ δὲ εἰς τὰ ἱερὰ, ἡσυχίαν ἄγετε, καὶ μετενέγκατε ὑμῶν τὰς εὐφημίας εἰς τοὺς Θεούς. Μᾶλλον δὲ οἱ Θεοὶ τῶν εὐφημιῶν χρῄζουσιν.

LXIV. *Eiusdem, ad populum, acclamantem in Tychaeo ſive templo Fortunae.*

Siquidem in theatrum latenter ingrediar, acclamate: ſin autem in templa me conferam, ſilentium agite, et acclamationes veſtras in deos transferte. Plauſus et bona verba potiori iure diis debentur.

LXV. Τοῦ αὐτοῦ πρὸς ζωγράφον.

Εἰ μὲν μὴ εἶχον, καὶ ἐχαρίσω μοι, συγγνώμης ἦσθα ἄξιος. Εἰ δὲ εἶχον μὲν, οὐκ ἐχρησάμην δὲ, τοὺς Θεοὺς ἔφερον, μᾶλλον δὲ ὑπὸ Θεῶν ἐφερόμην. [¶] Σύ μοι ἀλλότριον σχῆμα πῶς ἔδωκας, ἑταῖρε; οἷόν με εἶδες, τοιοῦτον καὶ γράψον.

LXV. *Eiusdem ad pictorem.*

Siquidem non haberem, et mihi fuiſſes gratificatus, venia dignus eſſes. Sin autem haberem, neque vterer, deos ferrem: imo potius dii me ferrent. Tu vero quare alienum mihi habitum dediſti, o amice? Qualem me vidiſti, talem etiam pingito.

LXVI. *Eius-*

Digitized by Google

LXVI. Τοῦ αὐτοῦ, Ἀρσάκῃ rr) Ἀρμενίων Σατράπῃ.

Ἐπείχθητι πρὸς τὴν παράταξιν, Ἀρσάκιε, θᾶττον ἢ λόγος, τὴν δεξιὰν κατὰ τῆς Περσικῆς μανίας ὁπλίσας. Ἡ γὰρ ἡμετέρα παρασκευή τε καὶ προθυμία δυοῖν θάτερον βεβούλευται, ἢ τὸ χρεὼν ἀποδοῦναι ἐπὶ τῆς Παρθυαίων εὐοδίας ss) τὰ μέγιστα διαπραξαμένους, καὶ τὰ δεινότατα διατιθεμένους τοὺς ἀντιπάλους, ἢ τούτους χειρωσαμένους, πρυτανευόντων ἡμῖν τῶν Θεῶν, καλλινίκους ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὴν ἐνεγκαμένην, τρόπαια κατὰ τῶν πολεμίων ἐγείραντας. Πᾶσαν οὖν ῥᾳστώνην καὶ φενακισμὸν ἀποθέμενος, καὶ τὸν μακαρίτην ἐκεῖνον Κωνσταντῖνον, καὶ τὰς τῶν εὐγεγονότων περιουσίας, τὰς εἰς σέ τε καὶ τοὺς ὁμοτρόπους σοι βαρβάρους ὑπὸ τοῦ ἁβροτάτου καὶ πολυετοῦς Κωνσταντίου κενωθείσας, νῦν με tt) τὸν Ἰουλιανὸν, τὸν Ἀρχιερέα, τὸν Καίσαρα, τὸν Αὔγουστον, τὸν Θεῶν τε καὶ Ἄρεως θεραπευτὴν uu) ἐννόησον, τὸν Φραγκῶν τε καὶ Βαρβάρων ὀλετῆρα, τὸν Γάλλων τε καὶ Ἰταλῶν ἐλευθερωτήν. Εἰ δὲ ἕτερόν τι βουλεύσαιο, πυνθάνομαι γὰρ εἶναί σε πανοῦργον, καὶ κακὸν στρατιώτην, καὶ ἀλαζόνα, ὡς τὰ παρόντα μοι πράγματα δείκνυσιν· ἐχθρὸν γάρ τινα τῆς κοινῆς λυσιτελείας λανθάνοντα ἀποκρύπτειν παρά σοι πειρᾶς, καὶ τέως μὲν τοῦτο ὑπερτιθέναι διὰ τὴν τοῦ πολέμου τύχην· ἀρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν Θεῶν συμμαχία πρὸς τὴν τῶν πολεμίων καθαίρεσιν. Εἰ δέ τι τὰ τῆς εἱμαρμένης κρίνειε, (Θεῶν γὰρ βούλησις ἡ ταύτης ἐξουσία,) ἀδεῶς καὶ γενναίως οἴσω τοῦτο. Ἴσθι δὲ, ὡς σὺ μὲν πάρεργον ἔσῃ τῆς Περσικῆς χειρὸς, συναφθείσης σοι πανγενεὶ τῆς ἑστίας, καὶ τῆς Ἀρμενίων ἀρχῆς, κοινωνήσει δέ σοι τῆς δυστυχίας καὶ ἡ Νησιβίων πόλις, τῶν οὐρανίων Θεῶν τοῦτο πάλαι ἡμῖν προαγορευσάντων.

LXVI. *Eiuſdem, Arſaci, Armeniorum ſatrapae.*

Ad aciem dicto celerius propera, Arſacie, dexteramque contra Perſicum furorem armato. Noſter enim bellicus adparatus impetusque animi alterum e duobus conſtitutum habet, ſi Parthis feliciter res ſucceſſerit, fortiter pugnantes et hoſtibus omni vi obnitentes mori et naturae debitum perſoluere, aut, ſi noſtris rebus adfuerint Dii, Perſis ſubiugatis in patriam reuerti victores et trophaea de hoſtibus ſtatuere. Omnem igitur deſidiam atque tergiuerſationem abiice, atque cogita Diuum illum Conſtantinum, et opes nobilium in te tuique ſimiles barbaros a molliſſimo et annoſo Conſtantio exhauſtas, nunc vero me Iulianum, pontificem maximum, Caeſarem, Auguſtum, deorum ac Martis cultorem, qui Francorum Barbarorumque perditor, Gallorum vero atque Italorum liberator eſt. Quod ſi aliud animo agitaueris, audio enim te verſutum eſſe, malumque [?] militem et ſuperbum, vt res praeſentes fidem mihi faciunt, ſiquidem hoſtem quendam publicae vtilitatis apud te latitantem abſcondere, atque hactenus id propter belli fortunam continuare audes: nobis ſatis eſt deorum auxilium, vt cunctos internecione deleamus. Sin vero aliud Fatis placuerit, (horum enim poteſtas deorum voluntas eſt) ſecure et fortiter hoc feram. Scito tamen incenſa tibi funditus domo atque exciſo Armeniorum imperio, Perſicae te potentiae adpendicem fore. Communem vero tecum calamitatem ſubibit Neſibiorum ciuitas, coeleſtibus diis hoc olim nobis praenunciantibus.

Notat

rr) Meminit huius epiſtolae, a. C. 363. ſcriptae, Sozomenus VI. 1. et Nicephorus Calliſti X. 34. Vide etiam Libanium T. 2. pag. 312.

ss) MS. εὐορίας.

tt) MS. μοι pro quo Muratorius legit σοι.

uu) MS. εὐνόησον. Muratorius εὔνοον *beneuolum facito*. a cuius interpretatione aliquot locis in hac epiſtola receſſi.

Notat doctiſſimus Muratorius, in altero Ambroſianae bibl. antiquiſſimo codice aliam quandam breuem Iuliani epiſtolam, nondum publici iuris factam, haberi, *ſed fugientia*, inquit, *characterum veſtigia omnem mihi legendi ſpem ſuſtulere. Illam tamen a* Friderico Roſtgaardio, *nobili Dano, aliquando edendam ſpero, vna cum aliis apoſtatae monumentis. Quum enim Italiam peragraret, et Libanii epiſtolas e variis codicibus MSS. colligeret, eas luce donaturus, Ambroſianum etiam Codicem pro ſua ſollertia ſatis intellexiſſe viſus ſibi eſt. Fabr.* Atqui nonnullas Iuliani epiſtolas, antea vel nondum editas vel minus integre vulgatas, a Frider. autem Roſtgaard e codd. bibliothecarum Vaticanae, Mediceae et Ambroſianae deſcriptas, earum apographo opera *Io. Grammii* accepto, publicauit *Fabricius* in luce ſalutari pag. 316-338. notisque illuſtrauit. Ad quos autem illae ſcriptae eſſent, poſtea in indice, (§. IV.) additis litteris *L. S.* et paginae nota, ſignificaui. *Harl.*

IV. *Index eorum, ad quos LXVI. Iuliani Epiſtolae.*

Sine inſcriptione ſunt I. 35. vv) 42. 46. 47. 48.

Aëtio, epiſcopo. 31. Meminit Sozomenus V. 5. ww)

Alexandrinis, Ἀλεξανδρέων τῷ δήμῳ. 10. 26. (qua Epiſtola Athanaſius xx) vibe excedere iubetur, quemadmodum et Epiſt. 6. ad Ecdicium.) 51. 58.

Alypio, Caeſarii fratri. 29. 30.

Amerio. 37.

Pro Argiuis. 35.

[?] Ariſtomeni, philoſopho. 4.

Arſacio, pontifici, ἀρχιερεῖ Galatiae. 49.

Arſaci, Armeniorum ſatrapae. 66.

Artabio. 7.

Baſilio. 12. inter Epiſtolas S. Baſilii 206. 207. *Fabric.* Poſterior epiſtola auctior edita eſt in L. S. pag. 323. *Harl.*

Boſtrenis 52. Meminit Sozomenus V. 15.

Byzantiis. 11. 64.

Callixenae. 21.

Dionyſio. 59.

Doſitheo. 33.

Ecdicio, Aegypti praefecto. 6. 9. (vbi Georgii, Cappadocis, bibliothecam yy) ab eo ad ſe mitti iubet, de qua etiam ad Porphyrium Epiſt. 36.) 50. 56.

Ecebolo. 19. 43.

Elpidio, philoſopho. 57.

[Euclidi, philoſopho. L. S. p. 321.]

Eugenio, philoſopho. 18.

Eumenio et Phariano. 55. [etiam in c. medic. XXV.]

Euſtochio. 20.

[Eutherio. L. S. 318.]

Georgio, Καθολικῷ. 8. 54.

Gregorio, ἡγεμόνι 28.

Hermogeni, ἀφεπάρχῳ, ex praefecto Aegypti. 23.

Iamblicho, philoſopho. 34. 40. 41. 53. 60. 61.

Ἰουδαίων τῷ κοινῷ. 25. In editione Aldina additur: εἰ γνήσιος, *ſi genuina.* Videtur

vv) Hanc epiſtolam ad *Vettium Agorinum Praetextatum*, proconſulem Achaiae, ſcriptam eſſe, ex *Wernsdorfii* nota ad Himerium p. 13. ſupra ad ſect. XIV. iam obſeruaui. *Harl.*

ww) *Fabr.* in luce ſalut. pag. 319. quaedam notauit deditque duas varias cod. Medicei lectiones. *Harl.*

xx) Meminit huius Epiſtolae ſiue edicti *Sozom.* V. 15. Exſtat apud *Socratem* III. 3. et *Nicephorum* X. 7.

yy) Confer epiſt. 36. et de ſtudio, quo flagrauit Iulianus ampliſſimos librorum theſauros colligendi, vide *Libanium* T. 2. p. 234. Bibliothecam Iuliani, in Traiani fano dedicatam, Iouianus cremauit. Suidas in Ἰοβιανὸς et excerpta Peireſciana pag 846.

tur tamen eſſe. Confer Valeſium ad Sozomenum V. 22.
Iuliano τῷ θείῳ, auunculo. 13.
Leontio. 22.
Libanio. 3. 14. 44. ſophiſtae et quaeſtori 27. *Fabr.* Ad notam epiſtol. *tertiae* animaduertit Fabr. in praefatione, codicem Baroccianum illam non ad *Libanium* ſcriptam prae ſe ferre, vt in editis, ſed ad *Priſcum.* Alia ad Libanium in L. S. p. 322. alia ad Liban. ſophiſtam et quaeſtorem ibid. p. 320. *Harl.*
Luciano, ſophiſtae. 32.
Maximo, philoſopho. 15 16. (vbi ſcripta ſua ei cenſenda offert) 38. 39.
Lex de medicis. poſt 25.
Oribaſio. 17.
Eumenio et Phariano. 55.
[Patriarchae Iudaeorum. L. S. p. 318.]
[Philippo. L. S. 316.]
Ad pictorem. 65.
Porphyrio, catholico. 36. Suid. in Ἐπιϛολή.
[Priſco. L. S. p. 319.]
Proaereſio. 2.
Sarapioni. τῷ λαμπροτάτῳ. 24.
[Soſipatro. L. S. 316.]
Theodorae αἰδεσιμωτάτῃ. 5.
Theodoro, pontifici. 63.
Zenoni, archiatro. 45.

V. *Scripta Iuliani deperdita.*

XV. *Opus aduerſus Chriſtianos* ᶻᶻ), quod *ſeptem libris* conſtitiſſe teſtatur *Hieronymus* epiſtola 83. ad Magnum, oratorem romanum. *Iulianus Auguſtus ſeptem libros in expeditione Parthica* (A. C. 363.) *aduerſum Chriſtum euomuit, et iuxta fabulas poëtarum ſuo ſe enſe lacerauit. Si contra* [P] *hunc ſcribere tentauero, puto interdices mihi, ne rabidum canem philoſophorum et Stoicorum doctrinis, Herculis claua percutiam? quanquam Nazarenum noſtrum, et, (vt ipſe ſolebat dicere,) Galilaeum ſtatim in praelio ſenſerit, et mercedem linguae putidiſſimae, conto ilia perfoſſus acceperit.* Τὺς κατὰ χριςιανῶν λόγυς nuncupat *Socrates* III. 1. quorum tertium citat III. 23. Libanius threno in funus Iuliani t. II. Orat. IX. p. 255. vocat *βιβλίων συγγραφὰς βοηθύντων Θεοῖς, libros Diis opitulantes.* Ex his *tres*, ſacris euangeliis oppoſitos, decem libris, Theodoſio, iuniori, imp. dicatis, confutauit *Cyrillus*, Alexandrinus. Ἔχων, inquit, εὐφυᾶ τὴν γλῶτταν ὁ κράτιςος Ἰυλιανὸς κατέθηξεν αὐτὴν κατὰ τῦ πάντων ἡμῶν Σωτῆρος Χριςῦ, καὶ δὴ τρία συγγέ-γραφε βιβλία κατὰ τῶν ἁγίων Εὐαγγελίων καὶ κατὰ τῆς εὐαγῦς τῶν χριςιανῶν θρησκείας. Κατασείει καὶ δι᾽ αὐτῶν πολλὺς, καὶ ἠδίκησεν ὐ μετρίως. Haec eſt Iuliani ἀνατροπὴ τῶν Εὐαγγελίων, quam vna cum Cyrilli, Alex. opere contrario memorat *Theophanes* in Chronographia p. 44. In aliis autem quatuor libris alia ſacra volumina videtur Iulianus calumniatus eſſe, vnde *Cedrenus* p. 407. ὗτος ὁ δυσσεβὴς καὶ τὴν τῶν θείων Εὐαγγελίων ἀνατροπὴν ἔγραψεν, ἣν ὁ μέγας Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλοι φιλόχριςοι ἐπηνορθώσαντο. Καὶ πᾶσαν δὴ ἄλλην γραφὴν αὐτός τε καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῦ διέβαλον, ὑπὸ δὲ τῶν ὀρθοδόξων ἐξεβλήθησαν τὰ τύτων νοθεύματα. *Impius ille ſcripſit etiam euangeliorum euerſionem, quam magnus Cyrillus, Alexandriae epiſcopus, aliique Chriſtiani confutarunt. Omnes praeterea alias ſacras litteras Iulianus eiusque ſimiles ſunt calumniati, quorum commenta a recte ſentientibus exploſa*

zz) Conf. *Fabr.* noſtrum in delectu argumentor. pro veritate relig. pag. 100. ſqq. et in Luce ſalutari pag. 159. Id Iuliani opus citauit laudauitque *Libanius* in orat. funebri in Iulian. imper. — De loco quodam (p. 206. ed. Spanhem. Opp. Cyrilli,) vid. *la Croze* in epiſt. ad Roloff. pag. 230. tom. III. theſ. epiſt. Lacroziani. *Harl.*

Digitized by Google

ploſa fuerunt. His, qui Iulianum oppugnarunt, accenſendus etiam eſt *Photius*, qui epiſtola 187. ad Chriſtophorum, protoſpatharium, parabatae cauillationem aduerſus dictum Chriſti Math. XIX. 21. refert et confutat, *τὴν σὴν ἀπορίαν καὶ πικρότερον καὶ δριμύτερον οἶδα ποτὲ Ἰελιανῷ τῷ παραβάτῃ διεσκευασμένην.* Ἃ γοῦν ἘΝ ΤΟΙ͂Σ ΠΡῸΣ ἘΚΕΙ͂ΝΟΝ *εἶπον, καὶ ὧν ἡ μνήμη τὴν σωτηρίαν ἔχει, ταῦτα δή σοι ἄρα γράφων ἀποχρῶσαν οἶμαι τὴν λύσιν παρεσχηκέναι.* Idem Epiſtola 211. *ὁ τῆς ἀποστασίας Ἰελιανὸς κατὰ τῆς εὐσεβείας γράφων, ἀλλόκοτα μὲν καὶ μωρὰ γράφων ὅμως ἔδοξέν τι σοφὸν καὶ δυσεπιτίμητον αἰτιᾶσθαι χριστιανὸς, ὅτι μὴ ζωοθυσίαις τὸ θεῖον γεραίρουσιν.* *Io. Cuſpinianus* in vita Iuliani pag. 130. ſcribit, ſeptem eius libris contra Chriſtum petulantiſſime effuſis, reſpondiſſe fortiſſime Methodium, Euſebium atque Apollinarem, idque Hieronymum teſtari Sed Porphyrio, non Iuliano [P] triumuiri illi reſponderunt, et reſpondiſſe Hieronymus auctor eſt. De ſolo *Apollinari*, Syro, conſtat, quod librum *ὑπὲρ ἀληθείας* philoſophis graecis et imp. Iuliano oppoſuit, teſte *Sozomeno* V. 18. *Philippus* quoque *Sidetes* Iuliani libros confutauit, teſte Socrate VII. 27. E recentioribus adeundus *Dominicus Mellenius* in veteres quosdam nominis Chriſtiani obtrectatores, Celſum, Porphyrium, Iulianum, libris IV. Florent. 1577. fol. *Fabr.* Fragmenta operis, at non integri, ſed trium tantum librorum, quos Cyrillus ipſe ſe refutaſſe fatetur, *Dargenſius* excerpſit, contexuit, et librum amiſſum reſtituere ſtuduit in opere, inſcripto:

Défenſe du Paganiſme par l'Empereur Julien, en Grec et en François, avec des Diſſertations et des Notes pour ſervir d'eclairciſſement au texte et pour en refuter les erreurs, par Mr. le Marquis d'Argens, Chambellan de S. M. le Roi de Pruſſe. à Berlin 1764. 8. — it. en français, avec de nouv. notes de divers aut. à Berlin (Geneue) 1768. 8. — gr. et français IIme edit. augm. à Berlin. 1769. 12. II. vol.

Dargenſius errat, exiſtimans, totum fere Iuliani opus hoc modo redditum eſſe, quum potius maiorem illius partem deeſſe certum ſit, et, in ipſis tribus libris, quorum tantum refutationem Cyrillus ſuſcepit, ab hoc non pauca eſſe omiſſa, cum e tota ſerie orationis, tum ex ipſius Cyrilli teſtimonio (lib. II. pag. 38.) pateat. Dargenſius autem, vt ſententiarum eſſet ordo, aut potius, vt ordo priſtinus libri reſtitueretur, omniaque inter ſe cohaererent, interdum addidit quaedam, ſuppleuitque ſui ingenii ope diſputationem. In praefatione editor, vſus praeſertim Petauii verbis, defendit inſtituti rationem conſiliumque Iuliani librum, contra Chriſtianorum doctrinam ſcriptum, edendi. Sequitur disput. de imperatore, Iuliano, in qua copioſius ea exponuntur, quae iam *de la Bleterie* coeperat pro illo dicere, diluunturque crimina, quae ille reliquit, Iuliano a ſcriptoribus eccleſiaſticis illata, et defenſio tribus abſoluitur capitibus. Sed de prima edit., de argumento libri atque erroribus quibusdam, a Dargenſio commiſſis, copioſe egit *Klotzius* in actis litterariis vol. II. pag. 175-203. cuius cenſuram in compendium redegit cl. *Meuſel.* in bibl. hiſt. I. c. p. 215. ſeq. et praeter ea prouocauit ad cenſuras in *Erneſti* neuen theol. bibl. tom. VIII. part. I. pag. 551-558. et in allgem. teutſchen Bibl. tom. I. pag. 188-198.

Georg Fried. Meier, profeſſor quondam Halenſis, haud pari quidem ſucceſſu ſecundum cenſorum iudicium, conatus eſt Dargenſii opiniones refellere in libro: *Beurtheilung der Betrachtungen des Herrn Marquis von Argens über den Kaiſer Iulian.* Hal. Sax. 1764. 8.

[illegible] confecit [illegible]

[illegible] memorantur

[illegible] Caeſaribus Iuliani [illegible] confundenda. Suid. in Ἰουλιανὸς et Ἐμπε- [illegible] cod. Henr. Stephani, qui in [illegible] bibl. ſeruatur, in catalog. [illegible] Κρόνια, neque porro Caeſarum meminit, adnotante [illegible] libellus *Caeſares* continens τοῦ θεοσυγοῦς Ἰουλι- [illegible] autem Bauarico Ἰουλιανοῦ αὐτοκράτορος συμπόσιον ἢ Κρόνιον. [illegible] tarditate culpaque eſſe ortas. Atque Spanhemius [illegible] ſcriptorum, ipſum facere mentionem orat. IV, [illegible] τὸ πρότερον, ΕΙΣ ΤΑ ΚΡΟ[illegible] γεγραμ- [illegible] Hinc vero colligi poſſe ex [illegible] ſcripſiſſ[illegible] de origine et legibus Saturnaliorum, quod et Iuli[illegible] de Caeſaribus etiam addiderint [illegible], id p[illegible] (ἔστι γὰρ ΚΡΟΝΙΑ) γελοῖον [illegible]

Περὶ τῶν τριῶν σχημάτων. Suid. in Ἰουλ.

Epiſtolae complures.

Videtur etiam Iulianus aliquid ſcripſiſſe de a[illegible] *[illegible]* [illegible]

[illegible]

[illegible]

VI. Alii I[illegible]

Iulianus, *Aegyptius*, ἀπὸ ὑπάρχων [illegible] logia epigrammatum graecoru[illegible]

Magno, de quo *Iac. Gothofredus* ad codicem Theodoſ. T. 6. p. 369. vbi etiam de [P] Iulianis, qui ſub Valentiniano praefecturam annonae et proconſulatum Aſiae nec non Africae geſſerunt. Alius *Tiberius Iulius Iulianus* Alexander, praefectus Aegypti, ſub Veſpaſiano, imper. cuius mentio apud Ioſephum XX. 3. Antiq. Suetonium Veſp. c. 6. et in inſcriptione veteri apud Gruterum pag. CXXIV. 1.

Iulianus, epiſcopus *Alexandrinus*, cui circa a. C. 187. Demetrius ſucceſſit. *Euſeb.* hiſtor. eccleſ. pag. 174. 190. 202. *Fabr.*

[Iulianus, Alexandrinus, occurrit in catena in Iobum. v. *Bandini* catal. codd. gr. Medic. I. pag. 52.]

[Iulianus ſ. Iulius, Alexandr. mathematicus. v. ſupra vol. IV. pag. 141.]

[Iulianus Alexander, medicus. de hoc aliisque vide ſupra, vol. II. pag. 126. ſq. et in indice, v. *Iulianus*, loca, vbi in Fabr. B. Gr. de ſingulis agitur, memorata. *Harl.*

Iulianus, *Anazarbenſis* Cilix, martyr, de quo *S. Chryſoſtomi* Homilia XLVII. ad populum Antiochenum, *Henſchenius* ad 16. Martii T. 2. Act. Sanctor. illius menſis pag. 421. ſqq. Omitto plures *Iulianos*, martyres, vt duos, Euſebio memoratos, aliosque, de quibus Bollandus T. 1. Ianuarii pag. 571. *Cangius* in CPoli Chriſtiana lib. 4. pag. 127. etc.

— , *Antiochenus*, epiſc. poſt Petrum Fullonem, ſub Zenone, imp. ab a. C. 471-476.

— *Aphthartodoceta*. Infra in Halicarnaſſenſi.

— Iulianus, hiſtoricus, qui ſub Hadriano de Iudaeis ſcripſit, citatus a *Minucio Felice* 37. vna cum Ioſepho neſcio, idemne cum Antonio Iuliano, rhetore, quem virum bonum et facundiae florentis vocat *Gellius* XVIII. 5.

— *Apameenſis* epiſcopus, tempore Commodi, imp. *Euſeb.* V. 16. hiſt. eccleſ. p. 182.

— [illegible] *filarum* dynaſta, quem ab Adriani patre regnum accepiſſe ſcribit *Arrianus* [illegible] ponti Euxini.

— [illegible]as coecus, gente *Arabs*, de quo Sophronius in prato ſpirituali. Baronius ad [illegible]7. nr. vlt.

— , *archipreſbyter* S. Iuſtae, Toletanae vrbis, cuius nomine ſuppoſitum ab [illegible] Chronicon vna cum Aduerſariis, deſcriptione eremitoriorum Hiſpanorum [illegible]um variorum collectione fertur, eiusdem cum Pſeudo-Dextro furfuris. Edi[illegible]ur. Ramireſium, qui Pariſ. 1628. typis excudi curauit, Sirmondus, honoriſi[illegible] teſtimonium operi praefigendum rogatus, bello eluſit reſponſo: negauit [illegible]d dare ſe poſſe, quam eſſe auctorem, de theſauro ſuo proferentem noua et [illegible] Vide *D. Antonii Reiſeri* Launoium confeſſorem pag. 783. et *Nic. Antonium* [illegible] veteris Hiſpanae c. 8. qui paſſim alibi in illo opere Iuliani huius com[illegible]odit.

— *[illegible]relatenſis*, infra in Pomerio.

— [illegible]ita, cuius meminit Harmenopulus.

Maiore laude ornatur liber, quem *Guil. Crichton*, opere Dargenſii motus, confecit et inſcripſit: *Betrachtungen über des Kaiſers Iulians Abfall von der chriſtlichen Religion und Vertheidigung des Heydenthums.* Halae Sax. 1765. 8. *Harl.*

Cetera deperdita imperatoris ſcripta memorantur

Κρόνια, cum Caeſaribus Iuliani neutiquam confundenda. Suid. in Ἰȣλιανὸς et Ἐμπεδότιμος. *Fabr.* Et tamen cod. Henr. Stephani, qui in Lond. bibl. ſeruatur, in catalog. librorum eius recenſet Συμπόσιον, ἢ Κρόνια, neque porro Caeſarum meminit, adnotante Petauio. In cod. Auguſtano inſcriptus eſt libellus *Caeſares* continens τοῦ θεοςυγȣ̃ς Ἰȣλιανȣ̃ συμπόσιον ἢ κρόνια. in cod. autem Bauarico Ἰȣλιανȣ̃ αὐτοκράτορος συμπόσιον ἢ Κρόνιον. vnde patet, illas inſcriptiones librariorum tarditate culpaque eſſe ortas. Atque Spanhemius „obſeruo, inquit, Iulianum Κρονίων, a ſe ſcriptorum, ipſum facere mentionem orat. IV, pag. 294. ed. Petau. his verbis: ἐπεί σοι καὶ τὸ πρότερον, ΕΙ'Σ ΤΑ ΚΡΟ'ΝΙΑ γεγραμμένον ἡμῖν, ȣ̓ παντάπασιν ἀπόβλητον ἐφάνη. Hinc vero colligi poſſe exiſtimo, aliud illorum, aliud Caeſarum, argumentum fuiſſe: quum non dicat, ſe ſcripſiſſe τὰ Κρόνια, ſed εἰς τὰ Κρόνια, h. e. de origine et legibus Saturnaliorum, quod et Iulianus fecerat.“ Librarii vero quod libello de Caeſaribus etiam addiderint Κρόνια, id principio libelli, ἐπειδὴ δίδωσιν ὁ θεὸς παίζειν (ἔςι γὰρ ΚΡΟ'ΝΙΑ) γελοῖον etc. decepti feciſſe videntur. *Harl.*

Περὶ τῶν τριῶν σχημάτων. Suid. in Ἰȣλ.

Epiſtolae complures.

Videtur etiam Iulianus aliquid ſcripſiſſe de arte militari, vt colligas ex his *Theophylacti* epiſt. 71. πῶς δ' ἂν ςρατιωτικὴν καὶ γεωμετρικὴν εἰς ταὐτὸ συνήγαγε καὶ συνῆψε, τὰ μακροῖς θρεγγίοις ἔκπαλαι διειργόμενα, μετ' Ἀρχύταν, μετὰ Φιλόλαον, μετὰ τὸν Αἴλιον Ἀδριανὸν, μετὰ τὸν ἔκπτωτον ἡμῖν Ἰȣλιανόν.

Iuliani χαραγὰς *Combefiſius* in Origg. CPol. pag. 23. et *Bandurius* lib. V. Antiqu. CPol. pag. 96. vertunt *Iuliano cuſam monetam*, et mox μεθ' ὧν καὶ τὴν τȣ́τȣ ςήλην ἔξω τῆς χαραγῆς Combefiſius *eiusque ſtatuam non numo inciſam;* Bandurius *ac poſtea eius ſtatuam extra monetariam officinam ſtantem*, quae vtraque mihi non arridet interpretatio. Videndum, num χαραγαὶ ſint ſculptae imagines ſiue ſtatuae notatae nominibus eorum, quos referebant, quibus deinde infra opponuntur χαραγαὶ νȣμίων, vti μεθ' ὧν non reddendum eſt *poſtea*, ſed *inter quas* etiam Iuliani ſtatua poſita ἔξω τῆς χαραγῆς, ſine expreſſo Iuliani nomine.

De libro *Iohnſoni*, anglice edito, qui Iulianus Apoſtata inſcribitur, et cui A. 1683. reſponſio eadem lingua Londini oppoſita, ipſe autem liber A. 1688. gallice etiam verſus in Belgio prodiit, videnda *Petri Baeli* reſponſa ad quaeſtiones hominis e Prouincia T. I. pag. 636. [et *Bruggem.* l. ſupra laudato.]

VI. *Alii Iuliani amplius ſexaginta.*

Iulianus, *Aegyptius*, ἀπὸ ὑπάρχων, ſub Iuſtino, imp. Eius Epigrammata exſtant in Anthologia epigrammatum graecorum. Alius Iulianus, praefectus Aegypti, ſub Theodoſio Magno,

Digitized by Google

Magno, de quo *Iac. Gothofredus* ad codicem Theodoſ. T. 6. p. 369. vbi etiam de [F] Iulianis, qui ſub Valentiniano praefecturam annonae et proconſulatum Aſiae nec non Africae geſſerunt. Alius *Tiberius Iulius Iulianus* Alexander, praefectus Aegypti, ſub Veſpaſiano, imper. cuius mentio apud Ioſephum XX. 3. Antiq. Suetonium Veſp. c. 6. et in inſcriptione veteri apud Gruterum pag. CXXIV. 1.

Iulianus, epiſcopus *Alexandrinus*, cui circa a. C. 187. Demetrius ſucceſſit. *Euſeb.* hiſtor. eccleſ. pag. 174. 190. 202. *Fabr.*

[Iulianus, Alexandrinus, occurrit in catena in Iobum. v. *Bandini* catal. codd. gr. Medic. I. pag. 52.]

[Iulianus ſ. Iulius, Alexandr. mathematicus. v. ſupra vol. IV. pag. 141.]

[Iulianus Alexander, medicus. de hoc aliisque vide ſupra, vol. II. pag. 126. ſq. et in indice, v. *Iulianus*, loca, vbi in Fabr. B. Gr. de ſingulis agitur, memorata. *Harl.*

Iulianus, *Anazarbenſis* Cilix, martyr, de quo *S. Chryſoſtomi* Homilia XLVII. ad populum Antiochenum, *Henſchenius* ad 16. Martii T. 2. Act. Sanctor. illius menſis pag. 421. ſqq. Omitto plures *Iulianos*, martyres, vt duos, Euſebio memoratos, aliosque, de quibus *Bollandus* T. 1. Ianuarii pag. 571. *Cangius* in CPoli Chriſtiana lib. 4. pag. 127. etc.

Iulianus, *Antiochenus*, epiſc. poſt Petrum Fullonem, ſub Zenone, imp. ab a. C. 471-476.

Iulianus, *Aphthartodocta*. Infra in Halicarnaſſenſi.

Antonius Iulianus, hiſtoricus, qui ſub Hadriano de Iudaeis ſcripſit, citatus a *Minucio Felice* pag. 37. vna cum Ioſepho neſcio, idemne cum Antonio Iuliano, rhetore, quem virum bonum et facundiae florentis vocat *Gellius* XVIII. 5.

Iulianus, *Apameenſis* epiſcopus, tempore Commodi, imp. *Euſeb.* V. 16. hiſt. eccleſ. p. 182.

Iulianus, *Apſilarum* dynaſta, quem ab Adriani patre regnum accepiſſe ſcribit *Arrianus* periplo ponti Euxini.

Iulianus, abbas coecus, gente *Arabs*, de quo Sophronius in prato ſpirituali. Baronius ad A. C. 547. nr. vlt.

Iulianus Petri, *archipresbyter* S. Iuſtae, Toletanae vrbis, cuius nomine ſuppoſitum ab Hiſpanis Chronicon vna cum Aduerſariis, deſcriptione eremitoriorum Hiſpanorum et carminum variorum collectione fertur, eiusdem cum Pſeudo-Dextro furfuris. Editorem Laur. Ramireſium, qui Pariſ. 1628. typis excudi curauit, Sirmondus, honorificum ab eo teſtimonium operi praefigendum rogatus, bello eluſit reſponſo: negauit enim, aliud dare ſe poſſe, quam eſſe auctorem, de theſauro ſuo proferentem noua et vetera. Vide *D. Antonii Reiſeri* Launoium confeſſorem pag. 783. et *Nic. Antonium* lib. 7. bibl. veteris Hiſpanae c. 8. qui paſſim alibi in illo opere Iuliani huius commenta explodit.

[F] Iulianus, *Arelatenſis*, infra in Pomerio.

Iulianus Aſcalonita, cuius meminit Harmenopulus.

[Io. Baptiſta Iulianus, Neapolitanus, ex ordine Minimorum S. Franciſci Paulae. ſcripſit Arſenale praedicabile, ed. Venet. 1650. v. *Io. Fabric.* hiſtor. biblioth. Fabric., tom. III. pag. 410.]

Iulianus, *Boſtrorum* epiſcopus, de quo Euagrius III. 33.

Iulianus, Domni F. *Caeſarienſis*, Cappadox ſophiſta, qui tempore Conſtantini M. imper. Athenis docuit, de quo paucis Suidas, pluribus Eunapius. Idem Iulianus, cuius Lexicon πολύστιχον in decem Rhetoras laudat *Photius* cod. CL.

Iulianus, *Caeſarinus*, qui concilio Baſileenſi interfuit, de quo *H. Wartho*n in adpendice ad hiſt. litterariam eccleſiaſticorum ſcriptorum Cauei ad A. C. 1426.

Iulianus, *cardinalis*, legatus Nicolai V. Pontificis, auctor tractatus de translatione imperii, qui MS. exſtat in bibl. Auguſtae Vindel.

Iulianus *Carpentoratenſis* epiſcopus, qui interfuit concilio Epaonenſi A. C. 517.

Iulianus, *Celanenſis*. Infra in Eclanenſi.

Iulianus, *Chaldaeus*. Infra in Theurgo.

Iulianus, *Cilix*. Supra in Anazarbenſi.

Iulianus, *Cingulanus* epiſcopus, cuius mentio in epiſtolis Vigilii, papae A. C. 550. et 553.

Claudius Iulianus, praefectus vrbis, A. C. 201. in veteri inſcriptione apud Gruterum pag. XXXII. 6.

Iulianus, *Coënſis* epiſcopus, Leoni I. pontifici carus, cuius vice ſynodo Epheſinae A. C. 431. interfuit. Vide *Paſchaſium Queſnellum* ad Leonem M. pag. 844. ſeq. edit. primae. Exſtat eius epiſt. ad Leonem, imp. aduerſus Timotheum Aelurum et pro ſynodi Chalcedonenſis confirmatione, ſcripta A. C. 457.

Iulianus, *comes* Orientis, Iuliani, imp. Θεῖος ſiue auunculus, Chriſtianorum perſecutor etiam contra auunculi ſententiam crudeliſſimus, de quo *Philoſtorgius* VII. 10. *Valeſius* ad Sozom. V. 8. *Iac. Gothofredus* ad cod. Theodoſ. T. 6. pag. 368.

Conſules Romani, Anicius Iulianus, A. C. 322. M. Aquilius Iulianus 38. P. Caeionius Iulianus Camoenius, 325. Claudius Iulianus 224. T. Vinicius Iulianus, ſuffectus A. 363. Vide et infra in Saluio Iuliano.

Iulianus Demetrius.

Iulianus, *diaconus*, cuius antidotum aequalis ſui laudat *Aëtius* III. 3. cap. 12. Alius *Iulianus Lucas*, natione Graecus, diaconus Toletanus, qui Hiſpanicam hiſtoriam et de geſtis Ildefonſi, quod Archiepiſcopo [?] alii tribuunt, ſcripſit. *Baron.* ad A. C. 657. n. 43. *Voſſius* hiſt. latin. pag. 753.

Didius Iulianus, imperator, A. C. 193.

Iulianus Diocles, poeta epigrammat.

Iulianus, *Eborenſis* epiſcopus, in veteri inſcriptione apud Gruterum pag. MLIII. 9.

Iulianus,

Digitized by Google

Iulianus, Pelagii et Caeleſtii diſcipulus, epiſcopus *Eclanenſis*, contra quem S. Auguſtinus ſcripſit. De eo multa, Annales et Pelagianae ſcriptores hiſt. Vſſerius, Voſſius, Noriſius: *Garnerius* quoque ad Marium Mercatorem tom. I. et ad librum diurnum pontificum Rom. pag. 43. Idem Garnerius Iuliani huius libellum, miſſum ad ſedem apoſtolicam, vulgauit cum notis Pariſ. 1668. 8. *Fabr.* Conſ. *Iulians*, eines Pelagianiſchen Biſchofs, Widerlegung der Bücher Auguſtins über den Eheſtand und die Luſt. Ein Beytrag zur Dogmen-Geſchichte in einem deutſchen Auszuge von *Georg Hieronymus Conrad Roſenmüller*, der Gottesgel. Befliefſenen. Nebſt einer Vorrede von D. *Io. Ge. Roſenmüller.* Lipſ. 1796. 8. Ex II. libr. Auguſtini contra Iulianum excerpta et epitome quaſi praemittuntur, quoniam in illis cogitata Auguſtini de peccato, quod dicunt originali, et praecipua Auguſtini dogmata proponuntur: item de aliis libris Auguſtini contra Iulianum agitur. etc. *Harl.*

Iulianus, *Eleſſenus*, monachus et anachoreta, cuius vitam Ephraimus Syrus ſcripſit. De eo Acta Sanctorum IX. Iunii, Tomo 2. pag. 175. ſeq.

Iulianus, *epiſcopus*, quem in libris octo de anima colloquentem induxit et cui libros de vita contemplatiua dicauit Iulianus Pomerius. Forte Iulianus, epiſcopus *Foroiulienſis*, cuius mentio in vita S. Honorati, de quo vide admonitionem, libris de vita contemplatiua ab erudito viro in noua Proſperi editione praemiſſam. Fuit et *Iulianus*, qui cum aliis epiſcopis Gallis epiſtolam ſynodicam ad Leonem M. ſcripſit A. C. 451.

Iulianus, *Halicarnaſſenſis*, aphthartodoceta, contra quem ſcripſit Euſebius, Theſſalonicenſis, teſte *Photio* cod. CLXII. De eodem Iuliano Suidas. Fragmenta eius quaedam in Catenis graecis.

Iuliani duo, epiſcopi *Hieroſolymitani*, ſaeculo poſt natum Chriſtum ſecundo, *Euſeb.* V. 12. hiſt. eccleſ. Fuit et *Iulianus*, monachus Hieroſolymitanus monaſterii B. Theodoſii, qui in concilio CPolitano ſub Menna A. C. 536. ſubſcripſit libello contra Seuerum.

Iulianus *Lariſſae*, in Syria ſecunda epiſcopus. v. mox de Iuliano, *Sardicae* epiſcopo, notata.

Iulianus Lexicographus.

Iulianus, *Lebedi* poſtea epiſcopus, notarius Stephani, epiſcopi Epheſini, in ſynodo Epheſina λῃστρικῇ A. C. 449. *Euagr.* II. vlt. pag. 311.

Iulianus *Lucas*, ſupra in diacono.

Iulianus *Maſcellio*, in veteri inſcriptione apud Gruterum pag. LI. 2. Ne dicam de aliis Iulianis, per veteres inſcriptiones obuiis, quos in indice Gruteriano licet videre.

Iulianus, *medicus* methodicus, Apollonii Cyprii et Olympiani diſcipulus, quem audiuit Alexandriae et ſubinde confutat Galenus. Scripſit [P] libros XLVIII. contra Aphoriſmos Hippocratis, Philonem ſiue librum de methodo; nec non de animi et corporis morbis περὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, atque εἰσαγωγάς. Vide indicem ſcriptorum, a Galeno laudatorum.

Iulianus, *Melitenſis* epiſcopus, qui cum Cingulano ſubſcripſit conſtitutioni Vigilii, papae A. C. 553.

Iulianus,

Iulianus, *Memoris*, epiſcopi, filius, cuius et Iûs, clariſſimae foeminae, epithalamium, a Paullino ſcriptum, videre exoptat *Barthius* lib. 2. c. 1. Aduerſariorum.

Iulianus, *mercator* opulentus ac liberalis, cuius tumulum epitaphio decorauit *Venantius Fortunatus* lib. 4. carm. 23.

Iulianus, *Patricius* et exconſul, qui non diu poſt Iuſtiniani tempora ſcripſit libris duobus Epitomen Nouellarum, quae exſtat, et de qua dixi in bibl. latina. Idem forte, cui Priſcianus, Caeſarienſis grammaticus, libros ſuos dedicauit.

Per Iulianum, *Pelagianum*, intelligitur Eclanenſis.

Iulianus *Pomerius*, Mauritanus, presbyter Arelatenſis, ſub extremum ſaeculi V. clarus, cuius libri tres de vita contemplatiua exſtant inter Proſperi opera, cuius nomine iam olim citati ſunt a *Chrodogango* in regula Canonicorum et *Iona Aurelianenſi* lib. 1. c. 1. et 10. de inſtitutione Laicali. De ſcriptis eius deperditis videndus *Gennadius* c. 98. de S. E. qui ipſo adhuc ſuperſtite ſcripſiſſe ſe innuit, et *Iſidorus* c. 12. Ad hunc Pomerium eſt epiſtola Ennodii ſexta libri ſecundi, et vna alteraque Ruricii Lemouicenſis, a quo etiam abbas adpellatur. De eodem Cyprianus iunior in vita S. Caeſarii, epiſcopi Arelatenſis: *Erat autem illis admodum familiaris Pomerius quidam, profeſſione rhetor, Afer genere, quem ipſis ſingulariter earum grammaticae artis doctrina reddebat.* Prologum alterum librorum de vita contemplatiua, quem Dacherius T. 13. ſpicilegii pag. 254. primus putauit ſe vulgaſſe, Lugdunenſes a. 1639. et in bibl. Patrum a. 1677. tom. VIII. p. 1677. Pariſienſes vero in noua Proſperi editione a. 1712. prologo priori clauſulae inſtar adtexuere, omiſſum miror.

Iulianus *Praetorianus*, ſub rege Gothorum, Vitige. *Liberatus* in breuiario c. 22.

Iulianus, epiſcopus *Puteolanus*. Rectius Iulius. Vide *Queſnelli* notam 39. ad epiſtol. 24. Leonis Magni.

Iulianus *Sabas* ſiue πρεσβύτης, eremita. *Theodorit.* hiſt. religioſ. cap. 3. et hiſtor. eccleſ. III. 24. IV. 27.

M. *Saluius* Iulianus, Afer Hadrumetinus, proauus Didii Iuliani, imper. ICtus, qui conſul Romae fuit a. C. 148. et iuſſu Hadriani, imp. Edictum perpetuum condidit. De eo dixi in bibliotheca latina. Alius M. *Saluius Iulianus*, iunior, qui conſulatum geſſit A. C. 175.

Iulianus, *Samaritanorum*, aduerſus Iuſtinianum rebellantium et mox oppreſſorum, rex. Cyrillus in vita S. Sabae, Baronius ad a. C. 530. n. 19. Alius, Iuſtiniani eiusdem a ſecretis et ad Aethiopas Homeritasque legatus, cuius mentio apud Procopium libr. 1. et 2. de bello Perſico.

Iulianus, epiſcopus *Sardicae* Dacienſis. Hic et Iul. *Lariſſae* epiſcopus, fuerunt inter orientales illos, quos Cyrillus, Alex. et alii non exſpectarunt in ſynodo Epheſina. Vide *Garnerium* auctario opp. Theodoreti p. 556. 560. 567. 658. qui p. 92. pro Iuliano, Ἐρδικῆς epiſcopo, legendum notat Σαρδικῆς.

Iulianus *Scribo*, de quo Baronius ad a. C. 600. n. 3.

Iulianus

Digitized by Google

Iulianus, *Signinus* epiſcopus, cuius meminit *Vigilius*, papa, epiſtola, contra Theodorum, Caeſarienſem, ſcripta a. C. 551.

Iulianus, Chaldaeus, eiusque filius, Iulianus, *Theurgus*, M. Antonini, philoſophi temporibus clarus, de quorum Theurgicis ſcriptis et *τελεστικοῖς* ſiue magica ſacra ac *τελέσματα* explicantibus videndus Suidas. De oraculis Iuliani, Theurgi, dixi lib. 1. c. vlt. vbi de oraculis, tributis Zoroaſtri, mago, Perſae. Iulianos, *Theurgos*, patrem filiumque, innuit *Baſilius*, *Seleucienſis*, lib. 1. de vita Theclae pag. 267. cum Oſtane, Apollonio Tyaneo, et Simone, mago, Iulianos memorans, falliturque Pantinus, qui de imperatore Iuliano ſermonem illi eſſe exſtimauit.

Iulianus, *Toletanus* epiſcopus, *ἀντικειμένων* et prognoſticorum, aliorumque variorum ſcriptorum latinorum auctor, de cuius vita et monumentis videndi Nic. Antonius lib. 5. bibl. veteris Hiſpaniae c. 7. Caueus in hiſtor. litt. ſcriptor. eccleſ. ad a. C. 680. et Henſchenius in Actis Sanctorum ad 8. Martii T. 1. pag. 782. ſeq. Hunc cum Pomerio multi perperam confundunt.

Iulianus, *tyrannus* ſub Diocletiano, a Carino interfectus. Aur. Victor de Caeſaribus c. 39. Alius Iulianus nobiliſſimus, filius Conſtantini, tyranni, vna cum patre iuſſu Honorii occiſus a. C. 411. Sozom. IX. 15. Olympiodor. apud Photium cod. LXXX. p. 195. ſq.

Iulianus, *Viennenſis*, martyr, de quo *Surius* 28. Auguſti.

Ἰουλιανισταὶ in *Sophronii* ſynod. de haereſibus (pag. 486. in vol. VII. B. Gr. vet. edit.) dicti ſunt a Iuliano, Halicarnaſſenſi.

Iuliani nomen, propter apoſtatam, Chriſtianis exoſum, adeoque rarius vſurpatum, Hiſpanis vero inprimis ob Iulianum, Ceutae ſiue Septae comitem, qui a. C. 714. Mauros in Hiſpaniam adduxit, inuiſum notauit *Io. Mollerus* in Homonymoſcopia pag. 121. 122. et *Ioh. Schmidius* diſſ. de fatalitate nominum propriorum humanorum, edita Lipſiae anno 1683.

[?] VII. *Catalogus ſcriptorum graecorum qui veram religionem vindicarunt* a).

Veteres Graeci deperditi.

1. *Iaſonis*, Chriſtiani, cum *Papiſco*, Iudaeo Alexandrino, Διάλεξις, quam S. *Lucae* tribuit Clemens Alex. alii referunt ad *Ariſtonem Pellaeum*. Vide, quae dixi lib. V. cap. 1. pag. 187.

a) Fabricius contexuerat cat. ſcriptorum CCCC. amplius tam veterum graecorum latinorumque, quam recentiorum, qui veram religionem aduerſus atheos, (vti ſcripſerat,) deiſtas ſeu naturaliſtas, idololatras, Iudaeos et Muhamedanos adſeruerunt. Enimuero et mancus erat iſte catalogus, iam Fabricii tempore, quod ipſe ſenſit ideoque in praef. „centuriam, aiebat, nouam, quam hoc loco ſupplementi vice addere volebam, typographo properante," in aliud tempus differre cogor; et, quod ad recentiores chriſtianae doctrinae adtinet defenſores vindicesque, cum horum numerus ab Fabricii morte mire auctus eſt, tum in primis eorum recenſio ab inſtituto B. Gr. omnino aliena eſſe videtur. Praeter ea *Fabricius* non ſolum ea, quae in bibl. graeca et latina de veterum apologiis dixerat, emendauit et ſuppleuit; ſed etiam recentiorum cat. mirifice locupletauit, ſcriptaque per capita argumentorum melius digeſſit, addito iudicio et examine, in libro ſatis noto, et inſcripto:

pag. 187. ſeq. vet. ed. Prooemium ſub titulo *Celſi de Iudaica incredulitate ad Vigilium* legitur latine inter opera, Cypriano adſcripta. Confer *Io. Spencerum* ad Origenem contra Celſum pag. 57.

Eiusdem *Ariſtonis* Apologia pro Chriſtianis ad imperatorem, Hadrianum. de qua in Chronico Paſchali pag. 255. vbi male legitur Ἀπελλῆς καὶ Ἀρίστων, pro ὁ Πελλαῖος Ἀρίστων.

3 *Quadrati* Apologeticus pro Chriſtianis, ad imp. Hadrianum.

4 *Ariſtidis* ad eumdem Hadrianum Apologia pro Chriſtianis.

5 *Iuſtini*, martyris, liber de reſurrectione, et de fide ac prouidentia ad Euphraſium, ſophiſtam.

6 *Irenaei* contra gentes volumen, Euſebio memoratum atque Hieronymo.

7 *Tatiani* πρὸς τοὺς ἀποφηναμένους τὰ περὶ Θεοῦ.

8 *Clementis*, Alexandrini, de prouidentia. Eiusdem de reſurrectione mortuorum.

9 *Claudii Apollinaris*, Hierapolitani in Phrygia epiſcopi, volumen pro fide Chriſtianorum ad M. Antoninum Verum, et de veritate libri duo, aduerſus gentes libri V. Contra Iudaeos libri II. Vide, quae dixi lib. V. cap. 1. pag. 189. ed. vet.

10 *Melitonis*, epiſcopi Sardenſis, Apologeticus pro Chriſtianis ad M. Aurelium Antoninum.

11 *Apollonii*, Romani, Apologia pro Chriſtianis, latine dicta, ſed ab Euſebio graece inſerta Actis Martyrum.

12 *Miltiadis* Apologia pro Chriſtianis ad Marcum et Commodum, ac volumen aduerſus Gentes, et aduerſus Iudaeos aliud.

13 *Sexti* de reſurrectione liber ab *Euſebio* V. 27. hiſt. laudatus.

[¶] 14 *Hippolyti* Protrepticus ad Seueram, Philippi, Arabis, coniugem, et de Chriſto ac reſurrectione.

15 *Methodii* aduerſus Porphyrium libri, et de reſurrectione.

*16 *Luciani*, martyris, Apologia, cuius meminit *Euſebius* IX. 6. hiſt. et Rufinus breue argumentum ex Actis Martyrii hiſtoriae ſuae inſeruit.

17 *Ammonius*, Alexandrinus, de Moyſis et Ieſu conſonantia.

18 *Euſebii* aduerſus Porphyrium libri XXV.

19 Eius-

Delectus argumentorum et ſyllabus ſcriptorum, qui veritatem religionis chriſtianae aduerſus atheos, Epicureos, Deiſtas ſeu naturaliſtas, idololatras, Iudaeos et Mahammedanos lucubrationibus ſuis adſeruerunt. Praemiſſa ſunt Euſebii, Caeſarienſis, *prooemium et capita priora demonſtrationis euangelicae, quae in editionibus hactenus deſiderantur, depromta ex bibl. cels. et ſapientiſſ. Walachiae principis, Io. Nicolai Alexandri F. Maurocordati et latine reddita.* Hamburgi 1725. 4.

Fabricius, quamquam ſummam adhibuit praeſtititque diligentiam; tamen non ſolum ipſe inſignes acceſſiones, manu ſua collatas, ſed etiam aliis, indice ad noſtra vsque tempora, eiusmodi generis ſcriptorum non magis, quam aduerſariorum hoſtiumque chriſtianae doctrinae admodum feracia, continuando, vberrimam reliquit meſſem. v. acta erudit. Lipſ. a. 1727. pag. 266. et *Reimari* comm. de vita et ſcriptis I. A. Fabricii, p. 168-171. — Quae quum ita ſint, ſatius eſſe et inſtituto noſtro aptius duxi, vt reſciſſa latinorum veterum et recentiorum apologetarum notitia, nomina tantummodo veterum Graecorum et Syrorum chriſtianae doctrinae defenſorum in B. Gr. hic retinerem. *Harl.*

Digitized by Google

19 Eiuſdem Demonſtrationis Euangelicae libri X. poſteriores.

20 Eiuſdem eccleſiaſtica praeparatio, et ἀπόδειξις citata in Iure graeco romano libr. IV pag. 295.

21 *Caeſarii*, fratris Gregorii Naz. κατὰ Ἑλλήνων. Suid.

22 *Apollinaris*, Laodiceni, libri XXX. aduerſus Porphyrium. Suid. vide, quae dixi lib. IV. c. 27. nr. 41. ed. vet.

23 Apollinaris eiusdem, Syri, contra Iulianum et philoſophos pro veritate, laudat *Sozomenus* lib. 5. cap. 18. incertum an idem opus cum priore.

24 *Philoſtorgii* aduerſus Porphyrium opus, cuius meminit ipſe in hiſt. eccleſ. X. 10.

25 *Diodori*, Tarſenſis, contra Iudaeos, et libri VIII. contra aſſertores fati, quibus varios ethnicorum philoſophorum Platonis, Ariſtotelis, Porphyrii errores confutauit. Suid. in Διόδωρος.

26 *Theodori*, Mopſueſteni, libri III. contra Magiam Perſarum, de quo opere *Photius* codice LXXXI.

27 *Cyrilli*, Alex. libri de Synagogae defectu. *Gennad.* 57. de S. E.

28 *Philippi*, *Sidetae*, contra Iulianum, imp.

29 *Stephanus*, Boſtrenus, contra Iudaeos, citatus a Ioanne, damaſceno, oratione tertia de imaginibus.

30. *Ioannis Philoponi* contra Iamblichum de imaginibus. Vide *Photium* cod. CCXV.

31 Auctoris incerti Opus XV. librorum, in τεύχη quinque diſtinctum, quo teſtimonia Ethnicorum, Chriſtianis dogmatis ſuffragantia, collecta fuiſſe refert Photius, quem vide cod. CLXX.

32 *Euodius*, monachus, aduerſus Saracenos, qui citatur ab Euthymio titulo panopliae XXIV.

Syri.

33 *Iacobi*, Niſibeni, aduerſus Gentes, de gentium conuerſione, de perſecutione Chriſtianorum, de reſurrectione etc. Vide *Gennadium* cap. 1.

Scriptores Graeci, qui exſtant b)

34 *Flavii Ioſephi* contra Apionem et Manethonem libri duo.

Liber περὶ παντὸς contra Platonem, Ioſepho a quibusdam tributus, cuius fragmentum ſaltem habemus.

b) Hoc loco auctor non debebat omittere quatuor euangeliſtas, qui hiſt. ſuam voluerunt eſſe firmam demonſtrationem veritatis religionis chriſt. vti liquide teſtatur Ioannes cap. XX. 31. conf. Ioan. III. 2. et quae ego in diſſ. *de Theophilo* dixi de ſcopo euangelii Lucae. Add. *Lampius* prolegg. ad Ioan. libr. II. cap. 4. §. 3. et 4. *Heum.*

Digitized by Google

35 Petri, apoſtoli, cum Appione diſputatio in Clementinis et recognitionibus, ſub Clementis nomine editis.

36 *Iuſtini*, martyris, Ἔλεγχος πρὸς Ἕλληνας, itemque λόγος πρὸς Ἕλληνας, nec non Apologia duplex pro Chriſtianis, Liber de Monarchia, Euerſio dogmatum Ariſtotelicorum, et Dialogus cum Tryphone, de quibus, vti de quaeſtionibus quoque, quae ſub eius nomine feruntur, dixi lib. V. cap. 1. p. 53. ſq.

37 *Tatiani* liber aduerſus Gentes.

38 *Athenagorae* Apologia pro Chriſtianis, et liber de reſurrectione mortuorum.

39 *Theophili*, Antiocheni, libri III. ad Autolycum pro fide Chriſtiana.

40 *Clementis*, Alexandrini, Protrepticus ad Gentes, cui etiam addi debent multa ex libris eius Stromatum.

41 *Origenis* contra Celſum, epicureum, libri VIII. quorum primo et ſecundo etiam refellit obiectiones, quas Iudaei nomine Celſus aduerſus Chriſtianos produxerat.

42 *Macarii Magnetis*, ἱεράρχου, Apologia euangelica, ſiue libri ἀποκριτικῶν (reſponſionum) ad Theoſthenem aduerſus Gentiles, euangelii [?] calumniatores. Opus hactenus ineditum et ab *Albertino* pag. 487. de S. Euchariſtia magis forte, quam meretur, contemtum ac depreſſum. Vide, quae de eo dixi lib. V. c. 1. pag. 276. ed. vet. et quae ex illo ſeruauit Nicephorus CPol. in anthirrheticis MSS. vnde protulit nonnulla *Tillemontius* in hiſt. imp. T. IV. in vita Conſtantini M. c. 93.

43 *Euſebii* libri XV. Praeparationis et libri X. priores demonſtrationis euangelicae, et adverſus Hieroclem, qui Apollonium, Tyanenſem, cum Chriſto contulit, liber. [v. *Fabr.* delectum etc. ſupra citatum.]

44 *Athanaſii* aduerſus Gentes libri II. ad Macarium.

45 *Greg. Nazianzeni* ſteliteuticae binae in Iulianum.

46 *Gregorii Nyſſeni* πρὸς Ἕλληνας, aduerſus Graecos ex communibus notionibus. T. 1. Opp. pag. 914. Eiusdem contra fatum. id. pag. 894.

47 *Io. Chryſoſtomi* aduerſus Iudaeos et Ethnicos ἀπόδειξις de Chriſto T. V. edit. graecolat. pag. 735.

Eiusd. aduerſus eos, qui prouidentiam in dubium vocant, offenſi calamitatibus piorum id. pag. 766.

De Babyla et aduerſus Iulianum atque Gentiles. id. T. 1. pag. 645.

Aduerſus Iudaeos Homiliae VI. T. 1. pag. 383.

48 *Titus*, Boſtrenſis, prouidentiam diuinam propugnans, libro ſecundo contra Manichaeos.

49 *Hermiae* irriſio gentilium.

50 *Baſilii*, Seleucienſis, demonſtratio contra Iudaeos de aduentu Chriſti T. 8. bibl. patrum Lugd. pag. 495. eſt eius Oratio XXXVIII.

51 *Cyrilli*, Alex. aduerſus Iulianum libri X. et lib. aduerſus Iudaeos, cum quaeſtionibus.

52 *Philippi*

Digitized by Google

52 *Philippi*, Sidetae, Acta diſputationis, in Perſide habitae, Chriſtianos inter, Gentiles ac Iudaeos. MS. in bibl. Caeſarea, teſte *Lambecio* lib. V. pag. 137.

53 *Theodoreti* de curatione graecarum adfectionum, contra Iulianum libri XII. et de prouidentia Homiliae X. et in Danielem, vbi adverſus Iudaeos diſputat.

54 *Gregentii*, archiepiſcopi Tephrenſis, diſputatio cum Herbano, Iudaeo.

55 Aeneae Gazaei Theophraſtus, ſiue de animae immortalitate.

56 Zachariae, Mytilenaei, Ammonius, ſiue mundum non eſſe aeternum.

[P] 57 Auctor teſtimoniorum de Trinitate aduerſus Iudaeos, qui latine legitur inter Gregorii Nyſſeni opera T. 1. pag. 993. Chryſoſtomo iunior.

58 *Ioannes Philoponus* contra Proclum de aeternitate mundi.

59 *Io. Damaſceni* diſputatio Chriſtiani et Saraceni, duplex T. 1. edition. Mich. le Quien pag. 466. et 470.

60 *Euthymii*, Zigabeni, confutatio Iſmaëlitarum, ſine nomine auctoris edita in Saracenicis Frid. Sylburgii. Confer, quae idem Euthymius in panoplia aduerſus Iudaeos tit. VIII. *Fabr.* Vide meam Introd. in hiſt. L. Gr. II. 2. pag. 307. ſeq. *Harl.*

61 *Io. Cantacuzeni*, imp. libri aduerſus Iudaeos et Muhamedanos, de quo opere dixi l. V. c. 5. pag. 473. ed. vet.

62 *Bartholomaei*, Edeſſeni, elenchus et confutatio Hagareni in *Steph. le Moyne* Variis ſacris T. 1. pag. 302-428.

63 Anonymus contra Mahomedem, in iisdem Variis ſacris pag. 429-451.

64 *Theophanis*, Nicaeni, contra Iudaeos libri VI. MSSt. in bibliotheca regis Galliae codice MMCMLI.

65 *Nicolai* Hydruntini dialogus cum Iudaeo. MSt. in bibliothecae regis Galliae codice MMDCCCXIII.

66 *Matthaei*, hieromonachi, libri V. in Iudaeos. MS. in eadem bibl. et in Bodleiana codice Barocc. XXXIII.

67 *Thaddaeus*, Peluſiota, contra Iudaeos.

68 *Demetrii*, Cydonii, verſio graeca confutationis Alcorani, ſcriptae a Ricoldo ſiue Richardo, Florentino, a. C. 1300. de qua dixi lib. V. c. 5. pag. 691. vet. ed.

69 *Gennadii*, CPol. dialogus cum Amurathe, de quo ibid. pag. 697. Dialogus contra Iudaeos MStus in variis bibliothecis.

70 *Theodori Abucarae* diſſertatio cum Iudaeo, et contra Saracenos.

71 *Samonae*, archiepiſcopi Gazenſis, circa an. 1072. diſceptatio cum Achmede, Saraceno. Confer *Michaelem le Quien* ad Damaſcenum T. 1. pag. 655.

72 *Andronici Comneni* dialogus contra Iudaeos.

73 *Anaſtaſii*, abbatis, ſaeculo nono clari, contra Iudaeos liber, initio et fine mutilus. Latine ex *Turriani* verſione in T. 3. Lect. Antiquar. *Henrici Caniſii*, et in bibl. patrum edit. Lugd. T. 13. p. 334-349.

Digitized by Google

Syri

[?] 74 *Euſebii*, Edeſſeni, contra Iudaeos MS. memorat Hebed Ieſu in ſuo catal.

75 *Ephraemi*, Syri, diſputationes cum Iudaeis, et diſſolutio impietatis Iuliani. id.

76 *Diodori*, Tarſenſis, de prouidentia, ita enim reddendus titulus illius operis, non *liber Politicorum*, vt Hebed Ieſu. Vide *Rich. Simonis* Epiſtolas ſelectas T. 3. epiſtola 19. pag. 111. *Fabr.*

77 Hactenus catal. graecorum et Syrorum apologetarum Fabricianus. — Heumannus ad cat. ſcriptorum recentiorum de veritate R. Chr. in exemplo ſuo pauca conſcripſit ſupplementa, quae vero hic omitto: id tantum inde repetam: „de ſcriptoribus recent. addatur *Honertius*, de quo vide Act. erudit. Lipſ. a. 1716. pag. 60. et *Clericus* hiſtor. eccl. ſaec. 1. pag. 320-327.“ *Harl.*

CAPVT XLIII. (olim lib. V. cap. X.)

DE LIBANIO SOPHISTA, EIVSQVE SCRIPTIS *).

I. *Libanii vita.* II. *Scripta, quae tomo vtroque editionis Morellianae et IV. tomm. ed. Reiskii continentur.* III. *Alia edita, quae in Morelliana editione deſiderantur.* IV. *Scripta Libanii inedita.* V. *Index eorum, ad quos Libanii Epiſtolae.* VI. *Editio operum eius Romae promiſſa, et de quibusdam illius ſcriptis deperditis.*

[Cum ſupplementis *C. G. Harles.*]

I.

LIBANIVS natus eſt a. C. 314. b) Antiochiae ad Orontem, familia antiqua et nobili; patrem

a) Fabricius in editione B. Gr. vet. poſt indicem ſcriptorum pro veritate relig. a pag. 145. tom. VII. inſeruerat quaedam *Libanii*, antea inedita; nr. 1. orationem de vleiſcenda nece, cum verſione lat. et notis Olearii; 2) orat. ad eos, qui moleſtum (*βαρὺν*) eum adpellabant, 3) orat. ad Antiochenos de imperatoris ira, 4) parentalem in Iulianum, imp. emendatiorem et ex codice ſuppletam, (v. ad nr. XII. tom. II. ed Morell. in ſequenti paragrapho;) omnes vero illas cum verſione Olearii. Quas, quoniam iterum receptae ſunt in edit. Reiskian. ex noua hac ed. excludendas exiſtimaui. Pariter *epiſtolas*, quas idem Fabricius olim in B. Gr. in hoc capite et alibi primus euulgauerat, at Wolfius in maiore ſua Libanii epiſtolarum editione iterum meliusque edidit, in noſtra editione abeſſe iuſſimus. — De *Libanio* praeter eos, quos Fabr. in notis iam laudauit, conſule *Eunapium* in vitis philoſophorum ar. 14. p. 159. ſqq. editionis pr. — *G. Cane* hiſt. litt. SS. eccl. tom. I. pag. 345. — Vitam Libanii, ex ipſius libris breuiter expoſitam, et quodammodo ſecundum ordinem temporis et annorum Libanii digeſtam, praefixam legimus primo tomo edit. Reiskianae. *Hamberger* in zuverläſſigen Nachrichten etc. tom. II. pag. 882. ſqq. *Harl.*

b) *Papebroch.* Act. Sanctor. T. 2. Iunii pag. 821. 942. *Iac. Gothofredus* ad codicem Theodoſ. T. 1. pag. 353. *Tillemont.* hiſt. imp. T. IV. in vita Iuliani cap. 26. not. 13. *Libanius* ipſe T. 2. pag. 153. 162. 172. *Fabr.* Antiochiam patriam fuiſſe ſuam, diſerte teſtatus eſt Libanius in orat. de ira imper. pag. 489. tom. I. Reiskii. Hunc etiam vide ad *Libanii* orat. de ſua ipſius fortuna ſ. vita pag. 6. tom. 1. not. 6. de aetate Libanii ex epiſtola 639. 2. (add. epiſt. 956. memorabilem quidem, ſed obſcuram, propter auum Poſtumiani, quo conſule natum ſe ſcribit, minus cognitum) eiusque patre, quem ex epiſtola 248. 43. ſi ſatis ſanus et planus eſſet locus, *Diony-*

Digitized by Google

trem *Phasganium* adpellat Suidas [c]. ſed hocce auunculo [d]) Libanii alteri, [P] (alter maior natu *Panolbius* adpellabatur,) nomen fuit. Proauus diuinandi arte inſignis [e]) latine [f]) etiam nonnulla vulgauerat, vnde Italus quibusdam, ſed falſo viſus eſt. Auus maternus paternusque dignitate et eloquentia inſignes, paternus cum Braſida fratre peremtus ferro [g]) iuſſu Diocletiani A. C. 303. poſt Eugenii tyranni tumultum. Libanius e tribus filiis parentis ſui medius natu, quinto decimo aetatis anno totum ſe literis tradere cupiens in εἴδωλα Σοφιστῶν [h]) *vmbras* quasdam *Sophiſtarum* incidiſſe ſe queritur. Hinc ab idoneo magiſtro [i]) adiutus, priuata induſtria veteres ſcriptores verſare Antiochiae coepit, atque inde cum *Iaſone* Cappadoce petiit Athenas [k]), ibique commoratus vltra quadriennium, vſus eſt familiari *Criſpino* Heracleota, a quo deinde Nicomediae libris locupletatum ſe [l]) celebrat, et *Diophanti* ſcholas [m]) licet rarius, adiit [n]). CPoli inſinuauit ſe in amicitiam Nicoclis Lacedaemonii (Grammatici, quo Magiſtro Iulianus imp. vſus eſt,) et Bemarchii ſophiſtae [o]). Reuerſo Athenas ac munus profeſſoris ambienti, quod iam ante ei XXV. nato annos [p]) Proconſul deſtinauerat, Cappadocem quemdam [q]) praeferri contigit. Sed a Dionyſio Siculo Syriae pridem praefecto exercitatus, editis CPoli eloquentiae ſpeciminibus breui in ore omnium ac laudibus fuit, vt octoginta amplius auditores colligeret, duobus ſophiſtis [r]) qui

Dionyſium fuiſſe adpellatum, coniici poſſe arbitratur. Atqui vel ex epiſtolis Libanii vita Libanii concinnari poterit, ſi quis loca, a Wolfio in indice V. ad maiorem epiſtolarum edit. voc. *Libanius* citata, componere velit; ſed de difficultate illius rei v. Reiske ad or. I. tom. I. pag. 94. *Harl.*

c) Suidas in Λιβάνιος, quem ſequitur *Ioh. Guil. Bergerus* diſſ. prima ex illis ſex, quas de Libanio iuuenis edidit Witebergae A. 1696. ſeq. *Fabr. Bergerus* in prima diſp. agit de Libanii patre, patria, et quatenus ſophiſta, cuius voc. poteſtas et diuerſae ſignificationes explicantur, potuerit vocari; in ſecunda a. 1698. de eius acri litterarum ſtudio amplaque illarum copia et animi contentione etc. in tertia et quarta ac quinta a. 1698. de Luciano, rhetore, de eius conſuetudine cum Ariſtaeneto aliisque praecipue cum Iuliano imp. et quatenus Iuliani magiſter dici queat, tum de imperatoris ac Libanii fatis. Quo anno naturae ſoluerit debitum Libanius, definire non audet: in ſexta eademque extrema diſp. de animi ingeniique dotibus vitaeque moribus ac virtutibus, quas, a ſuperſtitione odioque doctrinae ſacrae ſi diſceſſeris, valde celebrat, denique de ſcriptis, eorum ſtilo et editionibus diſſerit. *Harl.*

d) Libanius de vita ſua, (quam ſexagenarium ſcripſiſſe ſe pag. 19. teſtatur,) T. 2. pag. 6. et 40. et Orat. XXIV. pag. 534. Quinquageſimi anni tempora Iouiniani attingentis pag. 46. et quinquageſimi ſeptimi ſub Valente, pag. 48. meminit.

e) Supra pag. 183. [vet. ed.]

f) *Liban.* T. 2. pag. 2.

g) ibid. et Orat. XII. p. 399. XIII. p. 410. 411.

h) de vita ſua p. 4.

i) Hic videtur, quem ab imp. Conſtantii ira liberauit Libanius, vt refert pag. 34.

k) v. *Libanii* or. I. ſiue de ſua fortuna pag. 18. Reiske. *Harl.*

l) id. pag. 20.

m) *Eunapius* in Libanii vita. Suid. in Λιβάνιος. [In epiſtolis ſaepe eius meminit.]

n) In epiſtolis nominat Libanius ſuos praeceptores *Cleobulum*, (ep. 50. et alibi laudat eum aut defendit,) *Didymum* (ep. 321.) et *Zenobium*, (ep. 100. ep. 407. ep. 1184.) quem frequentius commendat, vt ep. 101. 118. etc. et mortem eius deplorat in ep. 407. pag. 208.) De *Zenobio*, ſophiſta Antiocheno, doctam commentationem, tamquam ſpecimen proſopographiae Libanianae ſcripſit *Io. Iac. Reiske*, Lipſiae 1759. 4. Libanii, qui mortuum Zenobium oratione funebri laudauit, epiſtolam, in qua is vltimos vitae Zenobii annos copioſius perſequitur gr. cum verſione latina ſubiunxit Reiske. *Harl.*

o) *Libanius* T. 2. pag. 12. 13.

p) id. pag. 10.

q) id. pag. 14 ſuſpicetur aliquis, Iulianum, Cappadocem, intelligi, de quo Eunapius; ſed obſtare videtur, quod Iulianus iſte magiſter fuit Diophanti, adeoque debeat iam diu ante docuiſſe. Forte Euſtathius, de quo Eunap.

r) Hos pag. 15. Libanius ita deſcribit: Τὼ μὲν Σοφιστὰ κακῶς ἐπεπόνθτην, ὁ μὲν ἀεὶ ἀνθοῦσαν ἀρχὴν, ὁ δὲ ἀπηνθηκώς.

qui tunc thronum ibi obtinebant, incaſſum frendentibus et Bemarchio fruſtra orationibus aemulis [r]) cum eo contendente, et quum non vinceret, confugiente [t] ad frigidam de Magia [t]) calumniam. Denique circa A. 346. Limenii praefecti [u]) ope expulſus vrbe ab aemulis, Nicaeam ac mox Nicomediam [v]) Athenas, Bithyniae, ſe contulit, vbi bene dicendi laude magis magisque probari omnibus, pulcriusque inclareſcere, et Iulianum [w]), ſi non auditorem [x]), at orationum ſuarum lectorem et admiratorem habere coepit. In eadem vrbe Ariſtaeneti [y]) vnius amicitiam teſtatur ſibi iucundiſſimam fuiſſe, et quinque, quos in illa exegit, annos [z]), totius vitae ſuae ver, aut ſi quid vere cogitari poteſt iucundius, adpellat. Tractus inde iterum CPolin [aa]) et Nicomedia ſubinde reuiſa etiam CPoleos pertaeſus, in qua Phoenicem [bb]) ac Zenobium [cc]) ſophiſtas aemulos reperit, licet Strategio [dd]), praefecto Orientis, in Domitiani locum conſtituto, patrono vteretur, nec Athenienſem, qui ei patebat, thronum ob inuidiam aemulorum [ee]) auſus amplecti, a Gallo Caeſare impetrauit veniam ad quatuor menſes Antiochiam patriam [ff]) reuiſendi, in qua deinde poſt Gallum A. 354. interfectum per totam vitam haeſit ac ſubſtitit, plurimosque eloquentiae ſacris initiauit, Iuliano [gg]), imperatori, valde dilectus, qui eum et audiuit libenter dicentem, et benigne excepit, et in ſcriptis ſuis eſt imitatus [hh]). Ab eodem Quaeſtoris ornatus munere, et non paucis epiſtolis, quarum poſtrema per nouiſſimam aduerſus Perſas expeditionem ab imp. ſcripta [ii]) adhuc exſtat, [t] decoratus, tanto magis necem eius doluit [kk]), in flore aetatis

s) pag. 16. ſq. [in orat. de ſua fort. pag. 31. ſqq. tom. I. ibique Reiskii notas.]

t) pag. 17. Etiam alterius calumniae περὶ τὰ μαγεῖα meminit Eunapius pag. 132. quam Libanius T. 2. pag. 5. a ſe declinat, ſuam ἐν ὥρᾳ εὐφροσύνην celebrans. Λέγω γάρ, inquit, εὐφροσύνης πέρι θαρρήσας, ζώντων ἔτι μοι μαρτύρων, οἳ βουλόμενοι ὑμῶν ἀπαντήσαντες μαρτυρήσουσι. Calumnia περὶ γοητείας repetita Nicomediae pag. 26. et CPoli iterum pag. 34. ſeq. illa enim duo capita mulierum eo in loco ad magiam pertinent.

u) Hic *Limenius*, a Libanio ep. 206. ἄρχων dictus, et quem pro Conſulari, non, pro Praefecto praetor. habet *Tillemont.* tom. VI. pag 431. primum forſan excitatus a paedagogis CPolitanis, Libanium excedere iuſſit CPoli (v. *Liban.* orat. de ſua fort. pag. 36. tom I. Reisk.) tum etiam Nicomedia, quo tendebat Libanius, minis et litteris excluſit, immo vero occidere voluit Libanium, quem vero Paeonius, Zenae rhetoris frater, eripuit mortis periculo, ideo laudatus in epiſt. mem. 206. *Harl.*

v) id. pag. 19. ſeq. [v. ep. 819. n. 4. ep. 31. n. 4. ep. 417. n. 4. pag. 394. etc. *Harl.*

w) *Socrates.* III. 1.

x) [v. ad cap. ſuperius adnotatum, Iulianum non fuiſſe Libanii diſcipulum. *Harl.*

y) id. pag. 21. Hunc Ariſtaenetum, terrae motu Nicomediae a. C. 358. oppreſſum, luget pag. 40. et ep. 50. 52. Vide et ep. 99.

z) pag. 19. adde pag. 28. vbi narrat, quo deſiderio Bithyniae, CPolin reuerſus, flagrauerit.

aa) id. pag. 27. ſq.

bb) pag. 32. ſeq. et 39. Hunc ſophiſtam Phoenicem fuiſſe *Eubulum*, docet Reiske in vita Libanii nr. 45. et 52. *Harl.*

cc) pag. 35.

dd) pag. 37. [or. de ſua fort. pag. 59. ſqq. p. 73.]

ee) p. 30. ſq.

ff) pag. 31. [p. 67. ſq. tom. I. Reisk.]

gg) p. 40. ſeq.

hh) *Libanius* T. 2. pag. 152. 184. et 264. et ep. VIII. ad Celſum, et XLIII. ad Iulianum inter Wolfianas. Vide et Suidam in Λιβάνιος.

ii) Epiſtola Iuliani XXVII. eſt ad Libanium ſophiſtam et Quaeſtorem. Exſtant etiam plures Libanii ad Iulianum epiſtolae, et legatio ad Iulianum ac Panegyricus Iuliano dictus, de quibus infra. *Fabr. Wolf.* in not. ad Libanii epiſt. 670. pag. 321. Iuliani ad Libanium epiſtolam, quam de oratione eius ſcripſerat, e cod. Mutinenſi a Roſtgardo deſcriptam, dedit auctiorem, quam Fabric. in ſalutari luce euangelii pag. 323. exhibuerat. De aliis Iuliani epiſtolis v. ad ſuperius caput. *Harl.*

kk) Vide *Libanii* [or. de fort. ſua pag. 90. ſeq. I. Reisk.

Digitized by Google

aetatis exſtincti, a quo et idolorum cultui et ſtudiis ſuis certum ac diuturnum praeſidium ſibi promiſerat. Per alectryomantiam inde cum Iamblicho iuniore Procli magiſtro de ſucceſſore Valentis ſciſcitatum eſſe Libanium ll), rumor fuit, vnde eius crudelitatem vix effugit mm), Irenaeo de innocentia Libanii teſtante nn). Similiter ex altera calumnia felic er expeditus beneficio Lupicini ducis, quum a Fideli ſiue Fiduſtio inimico delatus fuiſſet, velut qui Procopii, tyranni oo), ſcripſiſſet Encomium. Neque tamen gratia Valentis omnino caruit, quem et oratione pp) celebrauit, et confirmationem legis qq) de naturalibus liberis, a paternorum bonorum ſucceſſione non penitus excludendis, impetrauit, quam priuata ex cauſſa haud dubie ab imperatore expetiuerat: nam, vt Eunapius rr) auctor eſt, concubina vſus, legitimam vxorem numquam duxit. Ceteram vitam inter varias moleſtias aemulorumque iniurias et temporum Antiochiae, vt dixi, ad ſeram vſque aetatem exegit, quod ipſe in vita ſua copioſe commemorat, licet morum illius vrbis pertaeſus de alio domicilio annis iam prouectior cogitare ſe ſcribat epiſtola X. ad Euſebium. Perdurauit ibi tamen, et variis occaſionibus praeclare meritus de vrbe illa eſt, ſiue tumultus ſedando, animosque ciuium aegros demulcendo, aut impp. Iulianum et Theodoſium vrbi reconciliando. Arcadii etiam tempora adtigiſſe, hoc eſt annum aetatis ſeptuageſimum ſuperaſſe, colligunt viri docti ex oratione Libanii in Lucianum, et Cedreni teſtimonio ss). Eique ſententiae adſentitur, qui Orationes [nonnullas] huius ſophiſtae, in lucem vindicatas et erudita verſione illuſtratas debes,

I. Reisk.] Ἐπιτάφιον in Iulianum et orationem de vindicanda eius caede nec non epiſtolam 7. [f. 1186. in mai. ed.] ad Ariſtophanem in centuria editarum a I. C. Wolfio, in qua p. 16. pro τρεφόμενος e MS. legendum γραφόμενος ipſe alibi monuit [ſic γράφ. dedit Wolf. in mai. ed. pag. 564.]

ll) *Zonaras* Annal. pag. 744. *Cedrenus* p. 257. [cp. 1489. ibique v. Wolf.]

mm) *Libanius* T. 2. p. 56. adde 556. Ex ſiderum motu coniectari futura poſſe, non negat *Libanius* libr. 1. ep. ad Euſtolium. Onirocriticae quoque operam tribuiſſe colligas ex t. 2. p. 74 *Fabr.* Accuſatus quoque apud Valentem auguſt. ob querelas de caede Iuliani, ab amico Cappadoce, apud Valentem multum valente, mortis eripitur periculo, teſte *Libanio* in or. 1. p. 93. ſq. ibidem ſcribit, ſe antea euitaſſe inſidias, vitae ſuae a Iouiano aug ſtructas. *Harl.*

nn) v. Liban. orat. 1. p. 114. t. I. Reiske. *Harl.*

oo) *Libanius* T. 2. p. 54. [or. I. ed. Reiske p. 106. ſeqq. et de altera conſpiratione a. 371. p. 113. ſqq.]

pp) id. pag. 48. [conf. *Reisk.* vit. Liban. n. 66.

qq) Vide *Iac. Gothofredum* ad codicis Theodoſ. lib. 4. tit. 6. T. 1. pag. 353.

rr) *Eunapius* in Libanio: γάμου δὲ καὶ ὅλως ἠμέλησε, πλὴν ὅσα γε αὐτῷ γυνή τις ξυνῆν, οὐκ ἀπὸ ὁμοίας τῆς ἀξιώσεως. Huius mortem luget, filiique, ex ea ſuſcepti, meminit *Libanius* in vita T. 2. p. 82. *Fabr.* Valens legem illam de ſpuriis omnino tulit in fauorem *Cimonis*, qui Libanii erat ſpurius, quem, a coniugio abſtinens, e concubina genuit. v. epiſt. 878. (vbi, eum publicis cauſſarum patronis adſcriptum, laudat.) ibique Wolfii not. 3. In epiſt. 983. vocat eum ſibi vnicum, non malum, bonae matris, ac praeter ea ingenuae; ſed deplorat eius mortem, a dolore et iniuria, forſan a matre ipſa illata, acceleratam: nam initio ſequentis epiſtolae ad Ariſtaenetum (vti in ep. 968. et multis aliis epiſt.) luget mortem filii, τοῦ διὰ μητέρα δεινὰ παθόντος; in ep. autem 945. ad Capitolinum, aduerſa fortuna, ait, flere me potius quam ſcribere iubebat; niſi eum lugendum non cenſeas, qui meus erat, ſi, quo minus ex me eſſet, mater non prohibuit, (ὅπερ ἂν ἐξ ἐμοῦ, καὶ ἡ μήτηρ οὐκ ἐκώλυσε. In epiſtolis frequentem eius facit mentionem, vt epiſt. 645. vbi v. not. 3. Wolfii; ep. 764. vbi eum et in or. I. f. de vita ſua pag. 168. vocat *Cimonem*; ep. 765. et alibi: eum Athenas miſerat litterarum cauſſa, animaduertente Wolfio ad ep 627. not. 4. Cimoni autem aliquid accidiſſe, patet ex ep. 946 prope Tarſum, quo deportatus, inde aegrotus, ad patrem, Antiochiam, hic haud multis diebus poſt in feralem loculum delatus eſt. Etiam in vita ſua mortem concubinae defler (p. 166.) et filii ex ea ſuſcepti meminit. *Harl.*

ss) In epiſtola 866. ad Priſcum ſcripſit, ſe, quum Salluſtius ab Antiochiae regimine in Graeciam proficiſceretur adminiſtrandam, *ſex et ſeptuaginta*

be:, Vir neſcio ſacrarum et humaniorum litterarum exquiſita ſcientia, an [?] iudicio et pr itate venerabilior, *D. Gotfridus Olearius* in praelectionibus MSS. [tt]) quibus vitam huius ſo hiſtae, quum vtramque linguam in patria academia profiteretur, expoſuit. De Chriſtia.iſmo Libanii fabulam ſi lubet cognoſcere, en! quae de illo *Vincentius Bellouacenſis* in ſpeculo hiſtoriali XIV. 44. *Omni populo* (Caeſareae, praeſente S. Baſilio) *feſtiuitatem agente vsque ad finem quatuor dierum, omnibusque in Eccleſia congregatis, ecce Libanius, Iuliani Quaeſtor, fuga vſus* (ex conflictu cum Perſis) *venit in ciuitatem, et audiens congregationem populi in Eccleſia, eo aduenit, annuncians impiam mortem tyranni,* (Iuliani) *et dicens, quia cum ſecus Euphratem fluuium eſſet, et relicta nocte ſeptem excubiae militum cuſtodiebant eum, venit quidam ignotus miles cum armis ſuis et lancea, qui valido et terribili impetu perfodit eum. Et ſubito aſcendens nusquam comparuit. Ille vero miſerrimus diram atque horribilem miſerationem emittens cum blaſphemo clamore exſpirauit. Narrauit etiam et per ordinem viſionem* (de Iuliano per S. Mercurium interficiendo, de qua cap. 43. ſupra pag. 149.) *quam et ipſe* (praeter S. Baſilium) *in iam dicta nocte viderat, procidensque genibus Baſilii, poſtulabat baptizari, quod conſecutus, contectalis factus eſt Baſilii.* Sed miſſo fabuloſo ſcriptore Vincentio ad Libanii ſcripta recenſenda pergamus.

II. Plurima Libanius ſcripſit, et tum in demonſtratiuo tum in deliberatiuo genere orationes varias compoſuit habuitque, nec minus fictas declamationes ac controuerſias, vt ipſe non diffitetur in Antiochio tom. II. pag. 332. *ἐμοὶ δὲ εἰ πλεῖστα δὴ τῶν νῦν ὄντων συγγράμματα πεποιηκὼς, καὶ τοὺς μὲν ἐπαινέσας, τοῖς δὲ συμβουλεύσας οὐκ ὀλίγα δὲ ἠγωνισμένος ἐν πλάσμασιν.* Ex his non pauca, quae potuit reperire, duobus tomis graece et latine edidit *Federicus Morellus* [uu]).

[Sed praeſtat, prius codd. mſstos et editas collectiones plurium opuſculorum, (epiſtolis ſaepe exceptis, de quibus poſtea commodior erit locus dicendi,) antiquiores atque recentes pleniores editiones recenſere. *Orationes et declamationes* continentur in *triginta* codd. bibliothecae

ginta annos iam natum eſſe. Atque vlterius eum produxiſſe vitam, adparet ex epiſtola ad Tatianum, ὕπαρχον ſcripta: cuius quidem conſulatus incidit in an 390. aut 3 1. *Saxius* in Onom. lit. I. p 405. ſcripſerat, Libanium denatum eſſe poſt a. 384. Id adhuc eſt adnotandum, Libanii ſcholas rhetoricas et oratorias ante meridiem publicas; priuatas vero poſt meridiem fuiſſe et his praeſertim pomeridianis etiam ſenes et milites et mercatores interfuiſſe. v. epiſtola ad Polyclem, ibique Reiske, tomo II. p. 316.

tt) In his inter alia praeclare obſeruat in Libanii orat. de vita ſua t. II. p. 18. per vrbem Bacchi ſiue τὴν Διονύσου intelligi Nicaeam, cuius conditor Διόνυσος ſiue Bacchus paſſim in numis et apud Dionem Chryſoſtomum orat. 29. de concordia Nicaeenſium pag. 485. Per vrbem Cereris autem ſiue τὴν Δήμητρος apud eumdem Libanium pag. 19. ſignificari Nicomediam, cuius Dea πολιοῦχος Ceres apud Harduinum in numis Vrbium illuſtratis p. 282.

uu) A multis viris doctis [e. g. *Gatakero* aduerſ. poſt. cap. 47. pag. 916. *Heum*] iam notata eſt latina verſio Morelli tamquam obſcura ſaepe et a ſenſu Libanii innumeris in locis abhorrens. Itaque qui nouam huius ſcriptoris editionem adornare voluerit, ei verſio erit in bene multis, tomo praeſertim ſecundo, reicienda. Narrant tamen, Morellum tanta intentione animi interpretando huic ſcriptori operam dediſſe, vt nec nuncio de vxore ſua, in agone mortis conſtituta, ab eo abſterreri ſe fuerit paſſus, ſi credimus Iſa. Voſſio apud Colomeſium pag. 99. *I' ay appris de Mr. Voſſius, que Federic. Morel travaillant ſur Libanius, quelcun luy vint dire, que ſa femme eſtoit fort malade; à quoy il repondit;* je n'ay plus que deux ou trois periodes a traduire, apres cela je l' irai voir. *Quelcun retournant luy dire qu' elle s' en alloit*, je n' ay plus que deux mots, *dit il*, je ſeray auſſi toſt que que vous. *Enfin comme on luy vint annoncer, que ſa femme eſtoit morte*, j' en ſuis bien marry, *répondit il froidement*, c' eſtoit vne bonne femme.

bibliothecae publicae *Pariſinae*, ſecundum tomum II. catal. codd. illius bibliothecae, in aliis plures, in aliis pauciores: e gr. plures declamatt. ſunt in codd. MMDXXXV. MMDCCCCLXXXVIII. MMDCCCCXCV. MMMII. MMMXIV. MMMXVII. XL. declamatt. in cod. MMMXVIII. multae in cod. MMMXIX. cum ſcholiis: item in codd. MMMXXII. MMMXXVI - MMMXXXII. MMDCCCCXCVIII. MMMXIV. MMMXVII. de aliis in catalogo ſingulorum opuſculorum, a Morellio editorum, diſſeremus.

In bibl. Medicea *Florentiae* reperiuntur multi codd. in quibus continentur modo plura, modo pauciora Libanii opuſcula. *Declamationes* plures ſunt teſte *Bandinio* in catal. codd. gr. (quem tantummodo breuitatis ſtudioſi citabimus,) nempe decl. XXXII. *Band.* cat. II. pag. 359. — XXXVIII. *Band.* II. p. 361. — XXX. *Band.* II. p. 365. ſq. — aliae ib. p. 375. 421. 426. — XXI. ib. p. 136. — XL ib. p. 422. — VI. ib. p. 551. — XVII. ib. p. 552. ſq.

In bibl. *Mutinenſi* in cod. XIV. ſaec. *Libanii* orationes. v. *Montfauc.* diar. ital. p. 34.

Venetiis in biblioth. SS. Iohannis et Pauli Dominican. *Liban.* orationes, teſte eod. pag. 47.

Romae in bibl. Chiggia Libanii oratt. et declamatt. in cod. membran. X. ſaec. eodem Montfauc. teſte l. c. pag. 238. Illum codicem nondum collatum eſſe, auctoritate Siebenkesii, adnotaui in Introd. in hiſt. L. Gr. I. pag 67. De cod. praeſtanti *Barberino* v. Allat. praef. ad excerpta varia gr. ſoph. ac rhet. qui, ex eo non ſolum omnia Libanii edita et meliora et auctiora edi poſſe adfirmat; ſed etiam, quae ille inedita continet XVII. opuſc. recenſet. — De *Vaticanis* codd. qui forſan Lutetiam Pariſiorum migrarunt aut migrabunt, et de quibus Montf. in bibliotheca biblioth. msst. eſt conſulendus, ſilere praeſtat. conf. *Allatium* libr. cit.

Mediolani Libanii opuſc. ſecundum Montfaucon.

Patauii in biblioth. Io. Rhodii Libanii declamatt. ſecundum *Tomaſini* bibliothecas Patauinas pag. 139.

Neapoli in bibl. regia ſunt Libaniana in codd. IX. XXXII. LIII. LXXVIII. CLXXXV. CCX. et CCXXXXI. vide ſupra; vol. V. pag. 775. ſq. vbi quoque pag. 797. codd. II. biblioth. Auguſtinens. S. Io. ad Carbon. memorantur, nr. 32. Lib. declamationes, nr. 37. epiſtolae 263.

Taurini in cod. bibl. reg. CCCLVI. ſunt *Libanii* oratoriae exercitationes, nempe, deſcriptiones Calendarum, ebrietatis, et picturae in curia; tum, quod iniuſte diteſcere ipſa inopia infelicius ſit, de amicis; adloquutio panegyrica ad Iulianum, declamatio Menelai, legatos mittentis ad Troianos pro recipienda Helena; de inexplebili cupiditate; denique vituperatio irae. — In cod. CLXXII. et CLXXIX. ſunt quaedam epiſtolae. v. cat. codd. gr. pag. 259. 266 et 484.

Auguſtae Vindelicorum eſt cod. inprimis memorabilis ob orationum, quae inſunt, multitudinem aeque ac propter vetuſtatem, lectioniſque varietatem ac veritatem, praeterea, quod Reiskius ex eo orationes, quas continet, LIX, priores, ordine, quo in codice legebantur, per omnia ſeruato, mutata igitur ſerie Morelliana, ſtatim ab initio editionis ſuae poſuit,

Digitized by Google

vt poſtea videbimus. Ex illo codice haud paruas lacunas in nouem opuſculis, antea iam editis, ſuppleuit, et ſecundum in Icarium, (tom. II. pag. 134. ſq.) primus in lucem protulit Reiske. Caret autem ille codex orationibus aliquot tomi II. Morelliani, nempe III. VI. VIII. XXI. XXVIII. XXXV. et ecphraſibus, tomi autem primi paene omnibus. — Alter cod. *Auguſtanus* continet tantum or. Patrocli ad Achillem, Menelai ad Troianos pro Helena et Vlyſſis ad eosdem ſuper eadem. Sed de his nec non de tribus *Bauaricis* in catal. codd. graec. Bauar. CLXXIV. (in quo ſunt XI. opuſcc. in his antea ineditum, ἡ φιλόπελος.) CCXI. in quo continentur XVII. opuſc. in his tria antea non publicata, n. 1) Demoſthenes, 2) φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἑταίρας, 3) ἐγράψατό τις τὸν ἑαυτῦ προβυλεύσας.) et CCXIII. (qui complectitur XXV. opuſc. Libanii,) et de cod. *Guelferbytano*, qui XXXV. opuſc. a Morellio iam euulgata continet,) pluribus egit doctiſſima *Reiskia* in praef. ad I. vol. ed. a marito ſuo curatae.

Vindobonae in bibl. Caeſarea. *Libanii* declamatio quaedam cum antiquis graecis ſcholiis, v. *Lambec.* comment. de bibl. caeſar. vol. IV. pag. 504. in additamento II. V. declamationes, (n. ſecundum ordinem in ed. Morell. I. a) n. 37. b) poſt n. 43. pag. 912. filius ſeruavit patrem ἐμπρησμῦ γενομένυ, praemiſſa προθεωρίᾳ, c) nr. 10. d) nr. I. e) nr. 6) in codice XII. v. *Lambec.* vol. VI. parte I. col. 100. — Secundum *Neſſelium* in catal. codd. Caeſar. part. III. pag. 49. in cod. LXXXII. Libanii declamationes; — pag. 53. in cod. XCIII. orationes XLIII. quarum pleraeque tum fuiſſe dicuntur ineditae. — p. 107. in cod. CLXXXVIII. Demoſt. or. Olynthiaca II. cum Libanii argumento. — pag. 114. in cod. CCVIII. declamat. in qua paraſitus, coena fraudatus, ſe ipſum defert: — pag. 118. in cod. CCXIX. monodiae in Iulianum, imp. et ruinam Nicomediae: — pag. 120. in cod. CCXXI. declam. moroſi patris, filium abdicantis, quod prolapſo patre riſiſſet. — pag. 121. in cod. CCXXIII. declamatio de auari filio: — pag. 134. in cod. CCCV. epiſtolae et declamationes.

Heidelbergae quondam, teſte Sylburg. in catal. codd. nr. CXXII. XIV. declamationes nr. CCIX. XIII. declamatt. et LIX. epiſt. nr. CCLXXV. XV. declam. et CC. epiſt. nr. CCLXXVII. IV. progymnasmata; — nr. CCLXXVIII. Libanii quaedam. — nr. CCLXXXI. LXIII. oratt.

Gieſſae in bibl. acad. ſunt *Steinheilii* obſſ. msstae ad Libanium.

Leidae in bibl. publica, inter libros a Bon. Vulcanio legatos, Libanii ad Troianos pro Helena, de legatione, de amicis, ecphraſis veris. (catal. pag. 343. 2.) — inter codd. *Voſſianos*, an ducenda ſit vxor? (cat. p. 396. nr. VIII.) — aliquid Libanii (cat. pag. 401. nr. 4.

Matriti in bibl. regia, cod. XLIX. Declamatt. XL. in quibus ſunt ſeptem, quas ineditas habuit *Iriarte* et copioſe omnes recenſet in cat. codd. gr. p. 164-168. Praemiſſa eſt vita Libanii ex Eunapio — Illi codici litterarum forma, aetate et vitiis eſt omnino ſimilis cod. LII. easdem continens Libanii declamatt. aut XLI. v. Iriart. p. 176. ſq. — In cod. LXXXVI. ſunt VII. declam. tres vero aliae, in titulo nominatae, abſunt volumine. v. *Iriart.* pag. 354. ſqq. — In cod. XCVIII. (*Iriart.* pag. 387.) declamm. quinque et ethopoeia. — In biblioth. *Escorial.* (teſte *Plüero* initin. per Hiſpan. pag. 180.) ſunt in decem codd. multae epiſtolae et magna aliarum declamationum libellorumque copia: in his, quorum titulus adfertur, (plurimis enim non additus eſt,) diſerte nominantur, Monodia pro Iuliano, imp. Monodia ob templum Apollinis igne conſumtum, epitaphium ad imp. Iulianum; ad proconſulem,

Montium

Digitized by Google

Montium, qui ab ipſo poſtulauerat, vt ſcriberet Demoſthenis vitam et omnium orationum eius argumenta; denique Libanii et Ariſtidis ad Achillem conſiderationes.

In *Anglia* (ſecundum catal. codd. Angl. et Hibern.) in biblioth. *Bodleiana* nr. IV. epiſtolae 268. — nr. IX. epp. 161. — nr. XIX. et LXXVI. it. CXXXI. Lib. et Baſilii epp. quaedam mutuae — nr. LI. duae Libanii epp. ad Modeſtum, 121. ep. ad Amphilochium: 92. epp. in cod. Laud. MCCCLI. — tres epp. in cod. MMMXCI. — inter aduerſaria Langbaen. p. 271. cat. 1. nr. XX. et XXI. — tom. II. inter codd. *Norfolc.* nr. MMMCCCCXXIV. — nr. LVI. Lib. narratiunculae, multae epp. diſſ. de inexplebili cupiditate; irae vituperium; bouis encomium; de amicis; quod inique diteſcere, miſerabilius eſt, quam pauperem eſſe (etiam n. LXVIII. tres poſter. decl. it. nr. MCCCLI. inter codd. *Laudi*) — nr. LXIII. pars orat. in necem Iuliani; Vlyſſis orat. ad Troianos; Vlyſſis declaratio in perſona Oreſtis; Menelai ad Troianos: (etiam nr. LXVIII. et LXXI.) decl. moroſus ſe ipſum deferens. — nr. LXVIII. deſcriptiones; comparatio ciuitatis et agri. — n. CXXXIII. hypotypoſis oratt. Demoſthenis — Inter codd. *Barocc.* nr. CCXIX. oratt. octo, quarum tres tunc ineditae erant de morte Iul. vleiſcenda, ad eos, qui eum moroſum vocant, et ad Antiochenos de ira imp. XIV. decl. in cod. MMCCXC. — Inter codd. *Guil. Laudi* nr. MCCCLI. orat. Achillis contra Ariſtidis orat. — or. ad Troianos pro Helena; or. de auaritia; vituperium irae; bouis encomium; *Lib.* Menelaus. — nr. MMCCCCLXXXIII. et inter aduerſaria Langbaeni, nr. IX. pag. 270. catal. I. progymnaſmata. — nr. MMMDLXI. or. Antiochicus. — Inter Langbaen. aduerſ. nr. XX. p. 271. catal. I. ſermo de morte Iuliani vlciſcenda. — *Cantabrigiae* inter codd. colleg. S. Trinit. (in parte II. tom. I. cat.) nr. DCXVIII. decl. quaedam, latine verſa ab Eraſmo Roter. — inter codd. Coll. Gaio-Gonuill. nr. CMII. Lib. fragmentum et de Demoſth. — In tom. II. cat. inter codd. *Gale* nr. MMMMMCMLX. II. epp. — nr. MMMMMCMLXX. tres oratt. ineditae, it. epiſtolae, cum diuerſis codd. collatae. — nr. MMMMMMXXXIII. oratt. aliquot. — inter codd. *Wheleri*, nr. MMMMMMMMMCXIV. epiſtolae et declamatt.

Venetiis in bibl. *Marciana*, (ſecundum quidem cat. codd. gr. qui omnes num adhuc ibi ſint, an Lutetiam Pariſ. abierint, neſcio: hinc breuis ero in illis enumerandis:) — in cod. CCCCXXII. V. declamatt. — cod. CCCCXXXI. decl. auari, cicutam poſcentis; — cod. CCCCXXXVIII. VII. oratt. — In codd. CCCCXXXIX. et CCCCXXXX. multae oratt. et declamatt. — in cod. CCCCXXXXI. praeter 481. epp. ſunt decem minora opuſcula. — in cod. CCCCXXXXII. praeter 158. epp. ſunt tres oratt. n. ſuper Iuliano occiſo, lamentatio ſuper Nicomedia et lamentatio ſuper Daphnaei Apollinis fano, flammis exuſto, item declamatio, cuius inſcriptio: Mulier in veneficio deprehenſa non poterat comburi: alia mulier eam comburere promiſerat, hanc quoque *Hadrianus*, rhetor, comburendam cenſuit. In cod. DXXV. or. moroſi patris, filium abdicantis, quod prolapſo patre riſiſſet. — Cel. *Villoiſonius* in bibl. Marciana detexit cod. CCCCLII. qui Macarii Chryſocephali Ῥοδωνιὰν continet, et ex eo in anecd. gr. pag. 11. ſqq. multa ex Libanii operibus excerpta, XI. ineditarum illius declamationum titulos, fragmenta et ſententias indicauit partim, partim publicauit: et inde repetiit praeclara Reiskia in praef. ad tom. I. Libanii oratt. p. XXIV. ſqq. Nos quoque notatu digniora, ſuo quaeque loco memorabimus.

Progredior ad *editiones* plurium iunctimque editorum opuſculorum.

Digitized by Google

*Libani*i Μελεται, λογοι, ἐκφρασεις. gr. cura *Soteriani Capſalis*. Io. Macchiochus Bondenus imprimebat. Ferrar. 1517. 4. de qua edit. operarum mendis ſcatente, vid. *Maittaire* A. T. II. p. 115. vbi quoque Morelli iudicium de ea adfertur. In cod. tamen Ferrarienſi, ſeu editione Soteriani non pauca melius, quam in Morelliana legi, Reiske in V. vol. animaduerſionum p. 1. iudicat.

Libanii declamatiunculae aliquot graecae; eaedemque latinae per Erasmum, cum duabus oratt. Lyſiae itidem verſis, incerto interprete, et aliis nonnullis. Baſil. in offic. Io, Frobenii 1522. 4. v. *Maittaire* l. c. pag. 629. — Eaedem declamatt. lat. ex verſione *Erasmi*; in Erasmi Opp. Lugd. B. tom. I. pag. 545. ſq.

Belli Troiani ſcriptores praecipui, Dictys Cretenſis, Dares Phrygius et Homerus. — Additae ſunt quoque *Libanii* et Ariſtidis declamationes quaedam, hiſtorias Troiani belli declarantes. Baſileae per Petrum Pernam. 1573. 8. v. *Stolls* Nachricht von den Büchern in der Stolliſchen Biblioth. vol. II. part. IX. pag. 144. ſq.

Libanii ſophiſtae praeludia oratoria LXXII. declamationes XLV. et diſſertationes morales. *Feder. Morellus* e msstis maxime reg. bibl. nunc *primum* edidit, idemque latine vertit. Adiectae ſunt notae et variae lectiones, cum duplici indice locupletiſſimo. Pariſ. Claud. Morellus. 1606. tomus II. (citatur vulgo tom. I.)

— Orationes XXXVI. quae hiſtoriae auguſtae a Conſtantino M. vsque ad Theodoſium M. eiusque liberos impp. arcana hactenus ignorata ac iurisprudentiae atque *ἐγκυκλοπαιδείας ἀξιώματα* continent. His acced. Monodiae, inuectiuae, ecphraſes, nouae. Graece omnia nunc primum prodeunt, partim e bibl. regia, partim e Vaticana et Palatina aliisque. *Fed. Morellus* recenſuit, caſtigauit, latine vertit, et notis illuſtrauit. Lutet. apud Cl. Morellum 1627. fol. (citatur vulgo tom. II.)

Idem Morellus multas illarum vel ſingulas vel plures iunctim ediderat. v. catal. de la B. du R. bell. lettr. tom. pag. 107. Quas ſingulas excudi fecit, earum plurimas Fabr. in cat. opuſc. indicauit. Editiones autem plurium libellorum, in vno volumine congeſtorum, hae fere ſunt, indice Maittaire in A. T.

Libanii Ethopaeiae de pictore, timido, Menelao, Achille, gr. et lat. interpr. *F. Morello*. Lutetiae, apud eumd. Morel. 1603. 8.

Libanii diſſertatt. de opibus, amicis, cupiditate, cum notulis *F. Morelli*. ib. apud eumd. 1606. 4.

— Oratio aduerſus adſeſſores magiſtratuum; (nunc primum e cod. Bauar.) panegyricus Iuliano dictus; Naenia ſuper ſano Daphnaei Apollinis, fulgure exuſto: or. ad Theodoſium pro Antiochenis; omnia ſeorſim, graece, (nunc primum e II. codd. regg.) cum lat. vers. et not. *F. Morelli*, ibid. apud eumd. 1610. 8.

— Laus palmae, pomi, horti, portus, naumachiae et leonis, gr. (nunc primum e Vatic. bibl.) cum latina verſione *Fed. Morelli*. Pariſ. apud eumd. 1612. 8.

— Ecphraſes certaminum Herculis, Iunonis et Polyxenae mactatae gr. (nunc prim. e bibl. Vatic.) et lat. ecphraſis Iunonis, gr. tantum (quod. verſionem iam antea ediderat Morell.

rell. v. infra,) cum notis *Fed. Morelli*; et Hercul. cum Periclymene certamine ex Ouid. Metam. Pariſ. apud eumd. 1613. 8.

Libanii Panegyricus Conſtanti et Conſtantio dictus; orat. de pactis, (nunc prim. e bibl. Vatic.) ſeorſim ille et haec; graece, cum lat. vers. et not. *Fed. Morelli* ib. apud eumdem 1614. 8.

— Or. pro rhetoribus et profeſſoribus ad Antiochenos; Lamentatio ſuper Nicomedia terrae motu ſubmerſa; ſeorſim vtraque graece (nunc prim. e bibl. Vatic. et Bauar.) et lat. interpr. *F. Morello* cum eiusdem notis. ibid. ap. eundem. 1616. 8.

Lib. oratt. IV. de patrociniis, de angariis, de vinctis aduerſus ingredientes magiſtratuum domos; nunc primum editae, quibus adiuncta et quinta, iam edita, aduerſus adſiduos apud magiſtratus, graece, cum verſione doctisque prolegg. et comparat. conſtitutionum legumque,) et notis *Iac. Gothofredi.* Geneu. Pet. Chouet. 1631. 4.

— Eaedem oratt. IV. et quinta; acc. denique eiusdem (Libanii) pro templis gentilium non excidendis, nunc primum edita, graece, cum verſione et notis *Iac. Gothofredi*; inter *Gothofredi* opuſcula, Geneuae 1641. 4. et inter eiusdem Opp. iuridd. minora. Lugd. B. 1733. fol. p. 350.

— *Oratt. XVII. Ant. Bongiouanni* nunc primum e mstt. codd. (Veneto Marc. in ſex prioribus, in ceteris, e Veneto S. S. Ioa. et Paulli,) eruit, latine vertit, notisque illuſtravit. Venetiis e typogr. Io. Bapt. Albritii 1754. 4.

Vid. erudit. cenſorem, qui et verſionem Bong. latinam ac lectiones illius interdum culpat, et multa Libanii loca emendat explicatque, in nouis actis erud. Lipſ. 1756. menſ. Febr. pag. 49-57. collata tamen *Reiskii* cenſura in: Zuverläſſigen Nachrichten a. 1755. part. 185. ex qua quidem cenſorem in actis erudit. Lipſ. locos quosdam repetitos, latine feciſſe et pro ſuis reddidiſſe, *Reiske* in fine praefat. ſuae ad *quintum* vol. animaduerſionum ad graecos auctores, (Lipſiae 1766. 8.) contendit.

[Eine Rede des *Libanius* zum erſtenmale aus einer Handſchr. der churf. Bibl. zu München abgedruckt. L. 1775. 8. cura *E. C. Reiskiae.* Eſt Orat. defenſ. cuiusdam qui filiam pro vrbis ſalute occiderat.

Ariſtidis Or. aduerſus Leptinem, *Libanii Declam. pro Socrate*, Ariſtoxeni Rhythmicorum elementorum Fragmenta. Ex Bibl. Ven. D. Marci nunc primum ed. *Iac. Morellius*, Ven. 1785. 8.]

Reiske, de Libanio inprimis meritus, in illo Vto volumine a p. 1-584. ſagaces, nec raro audaciores, coniecturas atque emendationes, nec non hiſtor. atque interdum exegeticas obſeruatt. ad Libanii orationes et declamationes ſcripſit, et quaſi promulſidem dedit futurae edit. in qua quidem curanda vir graece doctiſſimus multum temporis conſumſit; ſed viuus non potuit percipere laboris fructus. Nam, illius, a LXXIV. huius ſaeculi defuncti, demum vxori licuit prelo ſubiicere opus, quatuor hucusque conſtans tomis: quintus adhuc eum indic. ſubſequetur.

Primum erat conſtitutum, nouam editionem, ſplendido veſtitu ornatam, curare. Prodiit igitur vol. I. inſcriptum:

Libanii ſophiſtae orationes et declamationes ad fidem codicum mstt. recenſuit et perpetua adnotatione illuſtrauit Io. Iac. Reiske, Altenburgi ſumtibus et litteris Richteri. 1784. m. 4.

Sed quoniam deerant ſplendidae et venuſtae illius edit. emtores, librarius mutauit formam et minore ornatu ſubiecit prelo atque continuauit editionem eiusdem ſententiae in froute

Digitized by Google

fronte tomorum; quorum *primus* exiit prelo a. 1791. 8. mai — In hac edit. minoris formae praefationi acceſſit deſignatus ordo opuſculorum Libanii, qui 1) in codice Auguſtano primo optimoque, ex quo ordinem opuſc. retinuit, 2) in cod. Bauarico primo, 3) in cod. Bauar. ſecundo, 4) in cod. Bauar. tertio, 5) in c. Auguſtano ſecundo, 6) in cod. Wolfenbuttelenſi leguntur. Primum cod. Aug. ipſe Reiskius ad verbum deſcripſit; reliquos contulit coniux, marito eos relegente — *ſecundus* a. 1793. — *tertius* 1795. — *quartus* 1797. Quae Morellus, Fabricius, ac Bongiouannius ediderant, Reiskius, mutato ordine, recepit, et ex ſuis VI. codd. quinque anecdotas primus inſeruit oratt. Eius cura potiſſimum in eo verſata eſt, vt textum Libanii, per ſuperiores editiones, Morellianam maxime, (ex codicibus mendoſiſſimis et lacunarum plenis ductam, ideoque vitiis ſcatentem,) mire corruptum, exhiberet e codd. quam emendatiſſimum, praeter ea lacunas ſuperiorum editionum et multas et magnas expleret: de quibus omnibus rebus adcurate diſſerit doct. *Reiskia* in praef. ad primum volumen. Vt autem chartae parcam, in catalogo opuſculorum, quae continet ed. Morelliana, indicabo, vbi ſingula in edit. Reiskiana, quae a vita Libanii incipit, minoris formae reperiantur. Hic tantum praemittam indicem et ſedem deſignabo eorum, quae deſunt in. exemplo Morelliano.

In tom. I. nr. 2. p. 171. ex Fabr. B. Gr. et Bauar. atque Aug. I. codd. *ad eos, qui eum moleſtum vocarunt.* v. Reiskii not. 1. pag. 171.

nr. 4. p. 208. περὶ τοῦ μὴ ληρεῖν, ex codd. Aug. I. et Bauar. et ed. Bongiou. pag. 15.

nr. 9. p. 256. εἰς τὰς Καλάνδας, ex Allatii excerpt. ſophiſt. pag. 115. et emend. ex cod. Aug. I.

nr. 10. pag. 261. de *Plethro*, aedificio Antiocheno, ex Bongiou. edit. pag. 138. et cod. Aug. I.

nr. 16. pag. 484. *Ad Antioch. de ira imper.* ex Fabric. B. Gr. ſed ex codd. Auguſt. et Bauar. in fine ſuppleta eſt oratio.

In tom. II. nr. 23. pag. 27. *de vlciſcenda morte Iuliani*, quam orationem ad Theodoſium, a. C. 379 imperatorem factum, eo ipſo anno ſcriptam eſſe ſtatuit Olearius in longa nota ad initium orationis: ex *Fabr.* B. Gr. et codd. Bau. atque Aug. I.

nr. 27. pag. 110. *contra Icarium* or. II. quam primus edidit ex cod. Aug. Reiske. Eſt quoque in cod. Pariſ. MMMXXVII.

nr. 28. pag. 144. ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, h. e. *templa gentilium dirui non oportere:* ex Gothofredo, qui argumentum orationis et quasdam conſtitutiones Conſtantii, Conſtantis, Theodoſii M. et Valentiniani iun. ex cod. Theodoſiano ad intellectum orationis Libanianae praemiſit, et cuius notas recudi fecit textumque ex cod. Aug. I. emendauit Reiske.

nr. 30. pag. 223. *ad Thraſydaeum*, ex edit. Bongiou. pag. 176. coll. Aug. cod. I.

nr. 34. pag. 226 κατὰ τῶν πεφευγότων. orat. ex edit. Bongiou. pag. 1. et ex codice Aug. I. correcta.

nr. 35. pag. 307. περὶ τῶν φαρμάκων orat. qua Libanius, reprehenſus ob deſidiam dicendi, excuſabat et demonſtratum ibat, linguam ſibi veneficio eſſe illigatam, ex ed. Bongiou. pag. 166. et ex cod. Auguſt. emendata.

nr. 36.

Digitized by Google

nr. 36. pag. 316. *ad Polyclem*, cui exprobrat animum immemorem atque ingratum aduerſus Iulianum. ex ed. Bongiou. pag. 116. II. pag. 361. 30. et ex codd. Aug. I. et Bauar. emendata orat.] Eſt quoque in codd. Pariſ. MMMXIV. et Medic. teſte Bandin. II pag. 137.

nr. 37. pag. 327. ὑπὲρ ἑαυτῦ διὰ τὴν πρὸς Ἀντίοχον συνηγορίαν, or. qua ſe purgat de opera, abs ſe Antiocho nauata; ex edit. Bongiou. pag. 53. et ex codice Aug. I. et Bauar. correcta.

nr. 38. pag. 342. κατὰ Σιλβανῦ, qui Chriſtianus fuiſſe videtur Reiskio, et impius erga patrem; orat. ex ed. Bongiou. pag. 218. et e cod. Auguſt. I. correcta.

nr. 39. pag. 353. Ἀντιόχῳ παραμυθητικός. ex ed. Bongiou. pag. 239. et ex cod. Auguſt. I. emendata oratio: eſt quoque in codd. Vatic. et Palat.

nr. 40. pag. 364. πρὸς Εὐμόλπιον. or. ex Bongiou. edit. pag. 151. et ex cod. Auguſt. I. correcta.

nr. 41. pag. 379. πρὸς Τιμοκράτην orat. ex Bongiou. edit. pag. 128. et ex cod. Aug. I. emendata.

nr. 42. pag. 388. *pro Thalaſſio*. or. ex Bongiou. (cuius not. de eo vide,) pag. 88. et ex cod. Aug. I. emendata.

nr. 44. pag. 432. εἰς Εὐςάθιον τὸν Κᾶρα, proluſio ad ſcholam quamdam ſ. lectionem, ex ed. Bongiou. pag. 250. et e codd. Aug. I. ac Bauar. correcta. Eſt quoque in codd. *Pariſ.* bibl. DCCCCLXIII. et MMMXIV. et MMMXVII.

nr. 45. pag. 435. *ad imp. de vinctis ſeu de cuſtodia reorum*, ex Gothofredi edit. cum eiusdem prolegg. et notis. coll. cod. Aug. I.

nr. 47. pag. 493. περὶ τῶν προςασιῶν, or. *ad tollenda vicorum ſ. ruſticorum patrocinia, a militibus ducibus militaribus data.* ex edit. Gothofredi, cum huius prolegg. notisque, coll. cod. Aug. I.

nr. 48. p. 526. πρὸς τὴν βυλὴν, ex editione Bongiou. coll. codd. Auguſt. I. et Bauar.

nr. 49. pag. 549. *pro agricolis*, περὶ τῶν ἀγγαρειῶν. ne agricolae, Antiochiam commeantes, mox in agrum redituri a magiſtratibus detinerentur ad opera publica, multo minus ad priuata: orat. ad Theodoſium M. ex Gothofredo, cum eius argumento et notis coll. cod. Aug. I.

nr. 50. pag. 570. *ad imperat.* aut ὑπὲρ τῶν βυλῶν, ex Bongiou. ed. coll. codice Auguſt. I.

In tomo III. nr. 53. pag. 68. πρὸς τὸν βασιλέα (Theodoſium M.) εἰσφορὰ νόμυ κατὰ τῶν εἰσιόντων εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων καταγωγὰς *contra ingreſſus familiares in praetoria et domos iudicum horis pomeridianis;* oratio habita circ. a. 389. ex ed. et cum prolegg. notisque Gothofredi. e cod. Aug. correcta.

nr. 56. pag. 185. *Ad Anaxentium* (in cod. Palat. *Auxentium*,) ex ed. Bongiou. pag. 230. et cod. Auguſt. I.

In nr. 59. deſinit cod. Aug. I. In *tomo* IV. reliquas ex edit. Morell. declamatt. Reiske reddidit emendatas; quas ſequuntur ea, quae Morellus ab initio edit. ſuae poſuerat, *μελέται* XLIV. ſ. fictiones ex fabulis aut vera hiſtoria ſumtae et ornatae, in quibus ſunt multae probabili ratione expoſitae et tolerari poſſunt; contra aliae, ingenioſe quidem pertractatae quarum vero materies et rationes ab omni veri ac probabilitatis ſpecie abhorrent, et luſus ſunt ingenii, haud bene excogitati. Morellianis addidit ex codd. Bauar. quinque antea inedi'as *μελέτας*; ſunt vero 1) *πατρὸς ἀπολογία. pater, ad bellum ab vrbe auertendum filiam ſuam occiderat; reus caedis factus, ſe defendit.*

2) ἡ Φιλόπολις. tyrannus a ſua vxore interficitur. Haec autem quod liberi tyranni, ſecundum leges, morti quoque obnoxii erant, eorum vitam, tamquam praemium facti, poſtulat.

3) *Demoſthenes*, qui mori cupit, quod Philippus poſt praelium, ad Chaeroneam factum, eius deditionem intra quinque dies popoſcit.

4) *Φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἑταίρας. auarus amabat ἑταίραν.* cui vt mercedem non ſoluat, laqueo vitam finire cupit: comperiens autem, *αὐτοχειρίαν* magna vi pecuniae multari; ad hanc poenam depellendam, poſcit cicutam.

5) *Ἐγράψατό τις τὸν ἑαυτοῦ προβουλεύσεως. filius, a patre caedis tentatae adcuſatus, poſtulat, vt ſecundum leges ſupplicio adficiatur.*

Tum ſequuntur Progymnasmata, Ethopoeiae XXV. Ecphraſes VII. Θέσις, num matrimonium ſit contrahendum; haec omnia ſumta ſunt ex I. vol. Morelli: dein a p. 1064. 1098. ea, quae Morellus ad calcem tomi II. ſub Libanii nomine vulgauit. Denique ea, quae Allatius primum promulgauit, opuſc. rhetorica.

Libanii ingenium omnino fertile et ſagax atque eruditio et orationis copia atque elegantia, non minus quam argutiae, loquacitas, contorta ſaepe perplexaque dicendi ratio, et ſterilitas multorum argumentorum atque exercitationum mere ſcholaſticarum, quantopere placuerint librariis virisque doctis et Libanii ipſius, et ſequentis aeui, vel ex eo poteſt perſpici, quod hominis ſaec. IV. eiusque idolorum cultoris ſcripta et numero multa et varietate pretioque valde diſcrepantia, toties ſunt deſcripta atque ab interitu ſeruata. Et tamen lectio eorum ad copiam linguae graecae rerumque et ad illuſtrationem hiſtoriae illius temporis aeque ac veterum auctorum graecorum, cum primis poetarum plena, vel hodie eſt commendanda.

Ipſa *Reiskia* orationem defenſoriam cuiusdam, qui filiam pro vrbis ſuae ſalute occiderat e cod. bibl. electoralis Monachienſis primum edidit Lipſ. 1775. 8. *Harl.*

Priore tomo Pariſ. 1606. fol. continentur Progymnasmatum exempla et declamationes.

[P] Progymnasmatum exempla quidem ſunt vv):

I. Μῦθοι *fabulae tres* 1. de lupis, ab ouibus pacem petentibus, 2. de teſtudine, curſu cum equo contendente et 3. de monedula ceterisque auibus forma cum Ioue contendentibus.

II. Δη-

vv) In cod. *Medic.* II. plut. 58. ſunt Libanii progymnaſmata n. fabulae III. etc. eiusd. loci communes V. contra homicidam, contra tyrannum, pro tyrannicida, contra proditorem et contra medicum veneficum; eiusd. laudationes VII. nim. Diomedis, bouis, Therſitae, Demoſthenis, Vlyſſis, iuſtitiae, agriculturae

II. *Διηγήσεις narrationes tres* 1. de Hercule, pro Deianira cum Acheloo luctante, 2. de flore Hyacintho et 3. de Alpheo et Arethuſa.

III. *Χρεῖαι Chriae tres* 1. de Alexandro, rege, qui rogatus de theſauris ſuis amicos demonſtrauit. 2. de facto Diogenis, qui, adoleſcentem videns petulantem, paedagogo verbera inflixit. 3. de Iſocratis dicto, radices diſciplinarum amarae, fructus vero dulces.

IV. *Γνώμη*, duplex elaboratio *Sententiae* Homeri Iliad. *β*. 24. *ὀ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Dedecus eſt totam conſultum ſtertere noctem.*

V. *Ἀνασκευὴ Confutatio*, non eſſe veriſimile, Chryſen perueniſſe ad nauale Graecorum.

VI. *Κατασκευὴ Confirmatio*, Veriſimilia eſſe quae traduntur, 1. de armis Achillis 2. de eius ira.

VII. *Κοινοὶ τόποι Loci Communes* 1. contra homicidam. 2. contra proditorem, 3. in medicum veneficum, 4. contra tyrannum, 5. pro tyrannicida.

VIII. *Ἐγκώμια Laudationes* 1. Vlyſſis, 2. Achillis, 3. Diomedis, 4. Therſitae, 5. Demoſthenis, 6. Agriculturae, 7. Iuſtitiae, et 8. bouis *συγγραφικῷ χαρακτῆρι*, hiſtorico, non oratorio ſtylo.

IX. *Ψόγοι Vituperationes* 1. Achillis, 2. Hectoris, 3. Philippi, 4. Aeſchinis, 5. Opulentiae, 6. Inopiae, 7. Irae et 8. Vitis.

X. *Συγκρίσεις, Comparationes* 1. Nauigationis ſiue mercaturae nauticae et agriculturae, 2. Achillis et Diomedis, 3. Aiacis et Achillis, 4. Demoſthenis et Aeſchinis, 5. Ruris et Vrbis.

[?] XI. *Ἠθοποιΐαι Ethopoeiae* 1. Medeae, ſuos mactaturae filios, 2. Andromaches ad iacentem ante ſe Hectorem. 3. Chironis, Achillem inter virgines verſari audientis, 4 et 5. Niobes poſt amiſſos liberos. 6. pictoris, Apollinem in tabula laurea pingentis et ligno colores non admittente. 7. hominis, bellum in aedibus ſuis pictum videntis. 8.

 Menelai,

rae, ruris et vrbis; Achillis et Diomedis; Aiacis et Achillis, Demoſthenis et Aeſchinis; eiusd. Ethopoeiae XXV. eiusd. deſcriptiones VII. eiusd propoſitum, an matrimonium ſit contrahendum: quae omnia eodem vt plurimum ordine, quo habentur in ed. Morell. tom. I. pag. 1-183. v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 440. — In codice XX. plut. 57. nr. 16-19. ſunt fragmentum ex Libanii loco communi *in medicum veneficum*, bouis laudatio, Therſitae laudatio et an matrimonium ſit contrahendum (*Bandin.* l. c. col. 350. ſqq) — In cod. XXX. plut. 59. nr. 16. deſcriptiones II. *ebrietatis* altera, altera *herorum curriculi* in ed. Morelli tom. I. pag. 175. et 181. (v. *Band.* l. c. col. 552.) - In cod. XXXVII. plut. 32. nr. 4. in calce epiſtolarum Libanii, eiusdem fragm. *picturae deſcriptionis in ſenatu* in Morelli edit. I. p. 174. (*Bandin.* l. c. col. 200.) — *Pariſ.* in bibl. publice. ſunt in quinque codd. nr. DLXXXIII. MMMDCCCCXVIII. (nr. X. quorum pars *Nicolaum*, ſophiſtam, auctorem habere dicitur in cat. II. p. 570. ib. nr. 8. ſunt *Nicolai* progymnaſmata; quorum initium *γῆρας ἔλυσα τὸν λέοντα*.) MMCMLXI. et MMMXIV. Libanii progymnasmata quaedam: praeterea in cod. XXX. deſcriptio veris, ebrietatisque: in codd. MMCCIX. et MMMXVI. irae vituperatio, bouis encomium, ruris et vrbis comparatio, aliaque id genus pridem edita. — in cod. MMCMXCVIII. Cephalus et Ariphon inter ſe disputant. — in cod. MMMXXVIII. veris deſcriptio. In aliis quoque bibl. cuſtodiri codd. illarum exercitationum vmbratilium, in notitia codd. ſupra iam obſeruauimus.

Menelai, cognito Agamemnonis interitu. 9. Achillis ſuper Patroclo. 10. 11. Eiusdem, amantis poſt caedem Pentheſileae. 12. Vlyſſis, in Cyclopis ſpelunca deprehenſi. 13. Vlyſſis ad Cyclopem, a quo vidit ſocios ſuos deuorari. 14. Vlyſſis poſt procos interfectos. 15. Medeae, Iaſone aliam vxorem ducente. 16. Achillis, erepta ſibi Briſeide. 17. Achillis, Graecis deuictis a Troianis. 18. Polyxenae, a Graecis iuſſae recedere, qui ſponſam futuram Achillis adfirmabant. 19. Aiacis, armis Achillis fraudati. 20. Aiacis, ſeipſum iugulare parantis. 21. Eiusdem poſt inſaniam. 22. Bellerophontis, pugnaturi cum chimaera. 23. timidi auari, aureo inuento gladio. 24. Meretricis reſipiſcentis. 25. Menoeci antequam ſe iugularet pro victoria patriae.

XII. Ἐκφράσεις *Deſcriptiones* 1. praelii peditum, ſiue belli, 2. picturae in curia, 3. ebrietatis, quae vidit lucem in Henrici Stephani Francofordienſibus nundinis, vna cum Baſilii et Luciani ſcriptis de ebrietate, graece et lat. Pariſ. 1574. 8. 4. Veris, ſtylo συγγραφικῷ, 5. Calendarum, 6. curriculi Heroum, 7. alterius in curia picturae.

XIII. Θέσις *Propoſitio deliberatiua*, an matrimonium contrahendum ſit. I. p. 183.

Progymnasmatum haec exempla cum Theonis progymnasmatis veluti eiusdem auctoris ediderat graece, ſubiecta ad calcem ſua verſione *Ioachimus Camerarius* Baſil. 1541. 8. Camerarii verſionem paucisſimis mutatis Morellus retinuit. Ceterum in Camerarii editione deſiderantur Loci communes 3. 4. 5. et laudationes vituperationesque omnes praeter vnum Achillis encomium et eiusdem vituperationem. Ex comparationibus deſunt 3. 4. 5. Atque Ethopoeiae omnes praeter 2 et 3. nec non Deſcriptiones praeter 1. 2 et 3. Illa primus cum latina verſione ſua edidit Morellus. Ex Ethopoeis 1 et 2. vertit latine *Erasmus* Baſil. 1522. 4. et tomo primo Operum Erasmi. Elogium Vlyſſis et agriculturae cum verſione latina et gallica ediderat Morellus Pariſ. 1603. 8. Laudem Iuſtitiae et alia 1605. 8. *Fabric.* Praeter ea, ſupra iam adlata, memorantur a *Maittario* in A. T.

Lib. expoſitio horti, gr. et lat. cum verſione lat. et notis *Fed. Morelli* Lutet. apud F. Mor. 1609. 8.

— deſcriptio Iunonis amoeniſſima, nunc primum gr. e vatic. biblioth. *Fed. Morellus* prof. et interpres regius, latine vertit. Lutet. apud. F. Mor. 1613. 8. v. Maitt. III. p. 862. not. et indice, pag. 56. ſq. — adde lib. V. cap. 38. de ſcriptoribus, in Photii bibl. cenſurae ſubiectis, in vol. VIIII. pag. 403. ed. vet. — In *Patuſae* encyclop. philol. vol. I. ſunt pag. 409. feſti deſcriptio et pag. 411. Chria in dictum Theophraſti, qui, interrogatus, quid amor? otioſi adfectum animi eſſe reſpondit; in vol. III. pag. 265. 273. 297. et 308. quatuor declamatt. — *Deſcriptio ebrietatis* in Francofurt. emporio etc. H. Steph. 1574. 8. *Harl.*

Hiſce Progymnaſmatis addenda quaedam ad calcem tomi ſecundi Morellus vulgauit, ſub Libanii nomine, licet quaedam eorum in cod. Barocciano CXXXI. legantur ſub nomine *Nicolai* [ww]), *Sophiſtae*, inter quadraginta, quae cod. ille exhibet, huius Nicolai progymnaſmata [v. paullo ante e codice Pariſ. notata.] Quae autem in Morelli editione eſſe dixi, haec ſunt:

Ecphraſis

ww) Videtur hic eſſe Nicolaus, Procli et Lacharis diſcipulus, de quo Suidas in Νικόλαος et Λαχάρης et Marinus in vita Procli c. 10. *Fabr.* v. ſupra in hoc vol. pag. 134. et not. *bb.* de Nicolai ſcriptis adnotata. *Harl.*

Ecphraſis 1. Leuctrici belli tom. 2. p. 706. 2. Herculis, ſtantis in procinctu cum Leonis exuuio pag. 707. 3. Herculis geſtantis aprum Erymanthium pag. 708. 4. pulchrae virginis pag. 709. 5. pauonis pag. 713. Ecphraſis venationis pag. 673.

Encomium palmae et pomi pag. 714. quod vtrumque ſeparatim a *Morello* graece et latine editum fuerat Pariſ. 1613. 8.

Ecphraſis 1. horti pag. 716. ſeparatim, gr. et lat. edit. a *Fed. Morello*. Pariſ. 1609. 8.] 2. portus pag. 717. 3. pugnae naualis pag. 719. 4. leonis, ceruum opprimentis, p. 720. 5. 6. Ecphraſis duplex certaminis Herculis et Antaei p. 721. 722. 7. Iunonis pronubae p. 724. 8. xx) Polyxenes, mactatae a Neoptolemo, pag 726. 9. Medeae quiritantis pag. 728. 10. 11. Troiae euerſae deſcriptio duplex 729. 730. 12. Chimaerae pag. 732. Ex his pleraeque, ſeorſim antea a Morello in 8. Pariſ. 1613. etc. vulgatae, lucem viderant.

Ethopoeiae 1. Eunuchi amantis pag. 733. 2. pictoris, imaginis, quam pinxerat, amore capti, pag. 734.

Sequuntur tomo primo *μελέται* ſiue *Declamationes* XLIV. yy) (*πλασματικὺς* et *γυμνασικὺς λόγυς* adpellat *Photius* cod. XC.) cum Fed. Morelli verſione, qui in graecis ſecutus eſt veterem editionem Romanam. [Hae *μελέται* ſunt in tom. IV. Reisk.]

I. *Πρεσβευτικός*. Ad Troianos oratio Menelai, pro reddenda Helena tom. 1. pag. 190. Italice verſa prodiit Venet. 1543. 8. Latina Eraſmi interpretatio, Baſil. 1522. 4. et tomo primo operum Eraſmi, Baſileae et Amſtelodami editorum. *Fabr.* Eſt quoque in cod. Matrit. reg. XLIX. it. XCVIII. fol. 102. et fol. 113. or. legati ad Troianos de Helena. ib. fol. 136. *Libanii ethopoeia, quae verba faciat reſipiſcens meretrix.* v. *Iriart.* catal. p. 167. et 387. — *πρεσβευτικὸς* eſt praeterea inter codd. *Pariſ.* CMLXIII. — *Nanianos*, v. cat. p. 490. et inter codd. *Medic.* v. *Bandin.* cat. I. pag. 362, 1. pag. 366. 12. pag. 422, 16. p. 552, 27. pag. 615, 10. pag. 673, 1. — De verſionibus italicis v. Paitoni bibl. degli autori-volgarizz. tom. II. p. 203. — *Libanii* declamatt. pro Menelao, Helenam repetente, Medea filios occiſura, Andromacha interfecto Hectore, gr. lat. *Eraſmo* interprete: cum *Melanchthonis* encomio eloquentiae etc. Coloniae ap. Ioann. Soterem. 1525. 8. *Harl.*

II. Vlyſſis ad eosdem Troianos de eodem argumento pag. 200. Vtrique breuis *προθεωρία* praemittitur. *Fabr.* Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. II. pag. 362. 2. pag. 366, 13. p. 375, 2. in cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*

III. Achillis oratio, qua reſpondet Vlyſſi, ab Agamemone ad ſe ablegato p. 228. Argumentum petitum ex Homeri *λιταῖς* ſiue [?] Iliad. *ι.* 225. Orationem ſub Vlyſſis nomine

ſcripſerat

xx) Deſcriptio Iunonis amoeniſſimae, nunc primum gr. e Vatic. bibl. *Fed. Morel.* cum lat. verſ. Lutetiae ap eumdem 1613. 8. v. *Maitt.* A. T. III. pag. 862. not. C. *Harl*

yy) Declamationes ſuas a multis poſſideri, legi et imitatione dignas cenſeri. ſcribit *Libanius* epiſt. ad Archelaum (lib. 1. ep. 44) qui earum nonnullas ex inuidia flammis mandauerat. Aliquas Proclo muneri mittit lib. 3. ep. 92. Vide et vitam Libanii t. 2. pag. 51. vbi deſcribendis ſuis vix ait ſuffeciſſe *βιβλιογράφων δεξιάς*. *Fabric.* In quibus aliis codd praeter Pariſ et Mediceos, reperiantur ſeqq. declamationes, iam ſupra in notit. codd. eſt adnotatum. *Harl.*

ſcripſerat *Ariſtides*, quae etiamnunc exſtat, vt dixi lib. IV. cap. 32. num. 53. in hoc vol. p 28. et cum contraria hac Libanii oratione prodiit Hagenoae 1535 8. edente, qui latinam verſionem addidit, *Ioach. Camerario. Fabr.* In codd. *Pariſ.* MMDCCCXLIV. et MMDCCCCLIII. n. 22. — in cod. Matrit. IL. et cod. LXXXVI. fol. 91. v. *Iriart.* cat. pag. 168. et 355. Inter codd. Medic. v. *Bandini* cat. II. p. 362, 3. p. 376, 5. p. 422, 15. p. 553, 33. tom. III. pag. 266, 57. *Harl.*

IV. Patrocli ad Achillem, vt Graecis iratus eſſe deſinat. pag. 256. praemiſſo argumento et προθεωρίᾳ. *Fabr.* In codice *Matrit.* XLVIIII. Cl. fol. 176. teſte *Iriarto* p. 168. et 401. — Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. tom. I. pag. 441, 3. tom. II. pag. 362, 9. pag. 366, 16. pag. 376, 16. pag. 553, 33. *Harl.*

V. Oreſtis recriminatio aduerſus matrem, cuius caedis reus peragebatur poſt excidium Troiae et Agamemnonis interitum pag. 279. praefixa προθεωρίᾳ. *Fabr.* In codd. *Medic.* notante *Bandinio* cat. tom. II. p. 362, 10. pag. 366. 10. pag. 376, 14. et p. 422, 9. — in cod. Matrit. LXXXVI. fol. 70. pag. 355. apud *Iriart.* in eodem cod. ſunt ſequentes, nr. VI. VII. VIII. X. et XI.

VI. Moroſi, ſe accuſantis, quod vxorem loquaculam duxerat. Δυσκόλȣ γήμαντος λάλον γυναῖκα. pag. 300. Iſte moroſus licet non adeo parcus verborum a Libanio fingatur. Hanc orationem ſeparatim etiam a Morellio graece et latine Pariſ. 1593. et 1597. 8. editam reſpicit S. Baſilius in epiſtola ad Libanium: αὐτὸν γὰρ ἐδόκȣν ὁρᾷν ἐν τῷ λόγῳ τὸν λάλῳ συνόντα γυναίῳ. In codd. *Medic.* notante *Bandin.* cat. II. p. 366, 17. p. 376. 11. p. 426, 1. p. 615, 10. — In codd. *Pariſ.* MDCIII. MMDCCCXCIV. *Harl.*

VII. Paraſiti, ob coenam occiſam ſe ipſum deferentis, p. 315. Fingitur fraudaſſe ſe coena, quod citius adfuturus equum e circo accepiſſet eoque vectus veniſſet ad aedes eius, qui vocauerat. At equus, conſpecta ante fores ara, metam eſſe ratus, iter flexit correptumque inſeſſorem ſecum abduxit. [In cod. *Pariſ.* MMCMIIC. Inter codd. *Medic.* ſecundum *Bandin.* II. pag. 363, 20. pag. 426, 9. p. 422, 12. pag. 649, 1. *Harl.*] Haec declamatio, ſeparatius a Morello graece et latine vulgata, prodierat Pariſ. 1601. 4. [et latine ibid. 1603. 8.]

VIII. Inuidi, cicutam poſcentis et fortunam ſuam criminantis, vicino repente locuplete facto, pag. 323. *Fabr.* In codd. *Medic.* in *Bandini* cat. II. pag. 552, 26. pag. 363. 16. pag. 366, 14. in cuius calce legitur teſtraſtichon ſequens adpoſitum:

Ἄντυγος αἰθερίης ὑπερήμενος ἐς πόθον ἦλθες
Ἄντυγος ἀργυρέης, αἶσχος ἀπαρέσιον.
Ἦσθα κάτω κρέσσων, ἀναβὰς δ' ἔγεν μέγα χείρων.
Δεῦρ' ἀνάβηθι κάτω· νῦν γὰρ ἄνω κατέβης.

it. pag. 422, 10. — in cod. *Pariſ.* MMDCCCCXCVIII. *Harl.*

IX. Timonis, miſanthropi, ſe, quod Alcibiadem amet, accuſantis. p. 343. cum breui protheoria. *Fabr.* In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. tum *Bandini* cat. II. p. 363, 24. p. 366, 17. pag. 317, 21. p. 422, 17. (cod. mutilus.) *Harl.*

X. Auari,

Digitized by Google

X. Auari, inuento quingentarum drachmarum theſauro, mille drachmas ex lege, theſauri inuentoribus poſita, pendere aerario iuſſi, et cicutam poſcentis. p. 361.

XI. Paraſiti, poſcentis cicutam, nutritore ſuo a luxu ad philoſophiae ſtudium conuerſo p. 377. *Fabr.* Cod. Marcian. *Venet.* CCCCXXXI. — codd. *Medic.* apud *Bandin.* II. p. 364, 39. pag. 365. fragm. pag. 376, 5. In cod. *Matrit.* XLIX. teſte *Iriart.* pag. 167. in quo cod. plures ſunt Libanii declamationes. *Harl.*

XII. Oratoris, mori e lege poſcentis, quum ciuitas eum tradere nollet hoſti, qui pro facultatibus, quibus pollebat, volebat, ſi inimicus ſibi traderetur, caritatem annonae, qua laborabant ciues, leuare. p. 385.

XIII. Demoſthenis, mori poſtulantis, dum Athenienſes, Chaeronenſi pugna victi, Philippo, poſcenti eum, tradere per quinque dies conſultant. pag. 397.

[ſ] XIV. Demoſthenis, ab ara miſericordiae abſtracti ab Athenienſibus Philippoque dediti, ſed iterum ab eo dimiſſi, actio, vt aram illam, vtpote Numinis miſericordiae contemtores, deiiciant. pag. 411. *Fabr.* v. *Bandini* cat. I. pag. 440. II. pag. 362. 11. p. 366, 28. p. 376, 3. pag. 552, 23. — in cod. *Matrit.* XLIX. v. Iriart. p. 168. *Harl.*

XV. Demoſthenis, dedi Philippo cupientis, cum is mille captiuos pro eo Athenienſibus dimiſſurum recepiſſet. pag. 423. *Fabr.* v. *Bandin.* cat. I. p. 362, 12. Iriart. p. 168. *Harl.*

XVI. Demoſthenis apologia aduerſus Athenienſes, qui eum accuſauerant, quod dimiſſus a Philippo, ad remp. non iterum acceſſiſſet, pag. 435. *Fabr.* v. *Bandini* catal. I. pag. 440. tom. II. pag. 362, 16. et p. 552, 31. cod. *Pariſ.* MMDCCCCXCVIII. — in cod. *Matr.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*

XVII. Hyperidis contra Demadem pro Demoſthene, ne peregrinitatis conuictus Philippo venderetur, ſed in fide populi Athenienſis eſſet. pag. 468. *Fabric.* v. *Bandini* cat. II. p. 363, 25. et p. 366, 20. In cod. Matrit. XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*

XVIII. Cimonis, petentis, vt pro patre, Miltiade, in vincula coniiciatur pag. 479. *Fabr.* v. *Bandin.* cat. II. pag. 366, 18. et 552, 19. *Harl.*

XIX. Corinthiorum inuectiua in Athenienſes, velut impios, quod Potidaeam obſidendo ad ſummam famam ciues compulerant vt carnibus humanis veſcerentur. p. 489. *Fabr. Bandin.* II. pag. 362. 8. pag. 366, 19. *Iriart.* p. 168. *Harl.*

XX. Neoclis, qui filium, Themiſtoclem, pridem abdicauerat, et nunc poſt victoriam eius Salaminiam, geſtit recipere. pag. 511.

XXI. Themiſtoclis, recipi a patre abnuentis. pag. 526. *Fabr.* Vtraque declamatio nr. XX. et et huic aduerſaria nr. XXI. eſt in codd. Medic. ap. *Bandin.* II. p. 366. nr. XXII. et XXIII. et pag. 552. nr. XVII. et XVIII. — *Neoclis* etc. in codice *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 167. *Harl.*

XXII. Neptuni aduerſus Martem, Halirrhothii [zz]) interfectorem. p. 530.

XXIII. Mar-

zz) Halirrhothius Neptuni filius, captus amore Alcippes, Martis filiae.

Digitized by Google

XXIII. Martis aduerſus Neptunum apologia. pag. 548. *Fabr.* Vtraque declamatio nr. XXII. et XXIII. eſt in codd. *Medic.* teſte *Bandin.* II. pag. 363. nr. XXX. et XXXI. p. 366. nr. XXIV. et XXV. p. 376. nr. VI. et VII. pag. 426. 1. et 2. p. 55. nr. XXI. et XXII. nec non in cod. *Matrit.* XLIX. in quo eſt quoque *inedita*, in quemdam petentem, vt ex tempore oraret et aliae *ineditae*, iudice *Iriarte* p. 167. ſeq. de quibus v. infra, de ineditis declamationibus. *Harl.*

XXIV. Archidami apologia, qui, triginta annis minor, concione habita Lacedaemoniis perſuaſit bellum aduerſus Thebanos ſuſcipere pag. 558. praemiſſa προθεωρίᾳ. *Fabr.* de codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. pag. 363, 33. p. 365, 8. pag. 376, 12. — In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*

XXV. De Laide, meretrice, Corinthum non reducenda, pluribus licet in illa vrbe moechis poenam adulterii incurrentibus, p. 569. praemiſſa προθεωρίᾳ. *Fabr.* v. *Bandin.* II. p. 363, 23. p. 365, 7. pag. 376, 11. et *Iriart.* pag. 167. de cod. *Matrit.* XLIX. *Harl.*

XXVI. Callaeſchri, petentis, Critiam, filium ſuum, quem ipſe tyrannum interfecerat, ſepeliri pag. 585. *Fabr.* De codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. p. 363, 32. p. 366, 27. p. 424, 4. p. 552, 28. — In cod. *Matrit.* XLIX. in quo ſequitur declamatio *inedita*, *Cephalus in contrariam partem.* teſte *Iriarto* p. 167. — In cod. Pariſ. MMDCCCCXCVIII. eſt or. qua *Cephalus* et *Ariphon* inter ſe diſputant etc. *Harl.*

XXVII. Apologia patris, qui filium petenti tyranno et vrbem ideo obſidenti occiſum de muro obiecerat. pag. 597. *Fabr.* In codd. *Medic.* auctore *Bandin.* II. p. 363, 21. p. 365, 6. et pag. 376, 4. *Harl.*

[P] XXVIII. Apologia ducis, qui tyranni conſcius arguebatur, quod peregrinum, in concione animaduerſum, ex lege interfecit, nec arcanum, quod is ſe indicaturum ferebat, exaudiuit p. 614. v. *Bandin.* II. pag. 363, 28. pag. 366, 20. pag. 376, 23. p. 424, 6. *Harl.*

XXIX. Apologia Socratis, philoſophi. pag. 635. [Reisk. III. nr. 52. pag. 1. In codd. *Pariſ.* MMMXIV. et MMMXVII. — In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*

XXX. Damnati, exſilium petentis, quod tribus ſuffragiis illi dictatum erat, duobus mortem, aliisque duobus honoris priuationem decernentibus. pag. 689. praemiſſa προθεωρίᾳ. *Fabr.* v. *Band.* II. pag. 364, 17. p. 376, 19. — in cod. *Matrit.* XLIX. v. Iriart. pag. 167. *Harl.*

XXXI. Oratoris, qui hoſti, vt obſidionem ſolueret, perſuaſerat, petentis praemium, quod lex τῷ κατορθώσαντι πόλεμον (ei qui in bello bene rem geſſiſſet,) propoſuit. p. 700. Praemiſſa προθεωρίᾳ.] In cod. *Matrit.* XLIX. l. c.]

XXXII. Apologia diuitis, adfectatae tyrannidis accuſati, quod re ter bene geſta exſules reuocari, infames in integrum reſtitui et carceres aperiri poſtularent. p. 727. *Fabr.* De codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. p. 363, 29. p. 365, 2. p. 376, 8. p. 552, 20. *Harl.*

XXXIII. Diuitis adulteri accuſatio. pag. 740. *Fabr.* In cod. *Pariſ.* MMDXI. In codice *Matrit.* XLIX. teſte *Iriart.* p. 167. — In codd. *Medic.* ſecundum *Bandin.* II. p. 363, 26. pag. 421. 7. *Harl.*

XXXIV. Actio

XXXIV. Actio filii contra adulterum patrem. pag. 755. *Fabr.* v. *Bandin.* II. pag. 366, 21. Haec et ſequens declam. in cod. *Matrit.* XLIX. teſte *Iriart.* pag. 167. *Harl.*

XXXV. Apologia patris, qui filiam adulteram generumque, dotem identidem pro adulterio coniugis ex lege poſcentem, interfecerat. pag. 767. praemiſſa προθεωρία. *Fabr.* In codd. *Medic.* ap. *Bandin.* II. pag. 366, 29. et pag. 376, 22. *Harl.*

XXXVI. Moroſi patris oratio, filium abdicantis, quod prolapſo patre riſiſſet p. 792. *Fabr.* In cod. *Vindobon.* — in cod. *Marciano* Venet. DXXV. — In codd. *Medic*, ſecundum *Bandin.* pag. 363, 18. et pag. 426, 5. *Harl.*

XXXVII. Patris auari, abdicantis filium, qui, re ſtrenue geſta, nullum aliud praemium, quam oleaginam coronam ſibi popoſcit. p. 801. *Fabr.* v. *Bandin.* II. p. 361, 41. p. 421, 2. pag. 426, 8. pag. 552, 25. *Harl.*

XXXVIII. Apologia filii, a patre abdicati, quod vxorem ex illius voluntate ducere nollet, poſt amiſſam naufragio priorem, quae redemtura ipſum, a latronibus captum, naui ſe commiſerat, patre redimere recuſante. pag. 820. praemiſſa προθεωρία. *Fabr.* In codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. pag. 362, 7. pag. 375, 1. pag. 424, 2. pag. 552, 24. *Harl.*

XXXIX. Auari patris, poſt valetudinem reſtitutam abdicantis filium, quod, patre aegrotante, talentum Aeſculapio vouerat, ſi pater reconualuiſſet pag. 833. praemiſſa προθεωρία. *Fabr.* In codd. *Medic.* auctore *Bandin.* II. p. 363, 18. p. 376, 20. p. 422, 11. p. 426, 7. *Harl.*

XL. Apologia fratris φιλαδέλφυ, qui non ſe ſolum, vt pater aegrotus praeceperat, ſed fratrem etiam ſimul patri exoſum heredem ſcripſit, et ideo abdicatus a reſtituto ſanitati patre eſt. pag. 840. *Fabr.* In cod. *Matrit.* XLIX. fol. 67. teſte *Iriarto* p. 167. — In codd. *Medic.* ſecundum *Bandin.* II. pag. 363, 34. cum hypotheſi; pag. 376, 18. pag. 426. 7. *Harl.*

XLI. Fratris poſt rem ſtrenue geſtam petentis pro praemio, fratrem, abdicatum a patre recipi, aut ſe etiam abdicari. pag. 862. *Fabr.* v. *Bandin.* II. pag. 365, 4. pag. 376, 17. *Harl.*

[?] XLII. Apologia pro oratore paupere, tumultus reo, quod ipſo flente populus lapidibus obruiſſet diuitem, cuius odio lingua exciſa oratori fuerat. p. 883. *Fabr.* v. *Bandin.* II. pag. 363, 35. pag. 366, 26. pag. 424, 3. pag. 552, 29. *Harl.*

XLIII. Magi accuſatio, peſtem compeſcere polliciti, ſi a filio, quem ſors mactandum obtulerat, abſtinere ciuitas velit. pag. 898. *Fabr.* v. *Bandin.* II. pag. 364. 38. *Harl.*

XLIV. Coeci, de parricidio ſuſpecti, contra nouercam apologia pag. 915. praemiſſa προθεωρία. *Fabr.* De codd. in quibus legitur decl. *Medic.* v. *Bandin.* II. pag. 362, 15. pag. 366, 9. pag. 376, 13. — In cod. XLIX. *Matrit.* v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*

Ex λόγοις ἠθικοῖς ſiue *diſſertationibus Moralibus* in eodem Tomo I. Morellianae editionis leguntur hae tres:

1. ὅτι τὸ πλυτεῖν ἀδίκως, τῦ πένεσθαι ἀθλιώτερον. quod iniuſte diuitem fieri miſerabilius ſit quam pauperem eſſe. pag. 939. Reisk. 1. nr. 7. p. 246. In cod. *Medic.* teſte *Bandin.* II. pag. 360, 13. In cod. *Pariſ.* MMMXVI. *Harl.*

2. *περὶ φίλων*, amicos optimas pulcerrimasque eſſe diuitias. pag. 942. [*περὶ πλέτε* inſcr. e cod. Aug. *Reisk.* I. nr. 8. pag. 250.] In cod. *Pariſ.* M. in cat. inſcribitur *hom ia de paupertate.* — *περὶ πενίας* inſcribitur in codd. Bauar. et *Medic.* apud *Bandin.* II. p. 360, 14. p. 422, 22. p. 674, 10. — In cod. *Pariſ.* DCCCCLXIII. ſecundum catal. ſunt *Lib.* orat. *de inexplebili cupiditate*, (quae etiam eſt in cod. M.) et or. *qua oſtenditur*, *amicos optimas pulcerrimasque eſſe diuitias*: et haec poſterior eſt quoque in *Matrit.* XLIX. fol. 228. ſecundum *Iriart.* pag. 168. *Harl.*

3. *περὶ ἀπληστίας* de inexplebili cupiditate pag. 945. [Reisk. I. pag. 241. vid. quoque *Bandin.* II. pag. 360, 12. pag. 377, 4. pag. 422, 22. pag. 674, 9. *Harl.*]

Tomo ſecundo Pariſ. 1627. fol. edito *Orationes* longiores et ſerii pleraeque argumenti ſuccedunt hoc ordine cum Morelli verſione:

I. *Vita Libanii*, ſiue liber de ſua fortuna, *λόγος περὶ τῆς ἑαυτȣ τύχης.* Scriptus anno aetatis ſexageſimo *a*), eodem, quo orationem *b*) aduerſus eos, qui moleſtum eum adpellabant, habuit. Tom. 2. p. 1. [Reisk. I. p. 1.] Ferrarienſem editionem graecam a. 1517. 4. cum codd. MSS. Romano et Palatino ſe contuliſſe Morellus teſtatur. *Fabr.* Haec et fere omnes, quae ſequuntur, orationes, ſunt in codd. *Mediceis*, quos omnes vbique nominare, moleſtum erit. v. *Bandin.* II. p. 136. ſqq. 360. ſqq. 376. ſeqq. 359. 385. 422. ſqq. 458. 551. ſqq. 673. — *De vita ſua* orat. *Lib.* in cod. Pariſ. MMMXVI. Nec vacat, ſingulas oratt. enumerare, quae in codd. *Pariſinis*, *Venetis*, *Auguſtan.* *Bauar.* *Guelferbytino* etc. leguntur: et codd. qui plures continent oratt. iam ſupra in notitia codd. laudaui. *Harl.*

II. Πρὸς Ἀντιοχεῖς ὑπὲρ τῶν Ῥητόρων. Ad Antiochenſes pro ſtipendio, rhetoribus perſoluendo. Pag. 85. ex edit. Ferrarienſi, in qua *λόγοι* et *ἐκφράσεις* Libanianae vndequadraginta. [Reisk. II. 29. pag. 204. qui negat contra Fabr. in e. Ferrar. eſſe illam or.]

III. *Βασιλικὸς*, *Panegyricus in Conſtantium et Conſtantem*, praemiſſis laudibus Conſtantini Magni. pag. 100. E MSS. Vaticanae et Palatinae bibl. Hoc eſt quod Suidas memorat Libanii *εἰς Κωνστάντιον τὸν βασιλέα ἐγκώμιον.* Separatim ediderat Morellus. Pariſ. 1614. 8. [Reisk. III. nr. 60. pag. 272. In cod. *Pariſ.* XXX. et MMMXVI. in quo etiam, nec non in cod. MMMXVII. eſt orat. ad Antiochenorum defenſionem dicta. In codice MMMXVII. eſt quoque orat. ad eundem Iulianum, et in codd. CMLXIII. et MMMXXXV. adloquutio panegyrica ad Iulianum. *Harl.*

IV. *πρεσβευτικὸς* Legatio ad Iulianum, imp. Antiochienſium nomine [ſ] a. C. 363. ſcripta, vt eum vrbi reconciliaret, iratum *c*) ob neglectum de annonae pretio leuando edictum et ſcommata in ipſum coniecta. pag. 151. ex edit. Ferrarienſi. [Reisk. cuius not. 1. v. I. 15. pag. 451.] Ediderat Morellus ſeparatim Pariſ. 1614. 8. [ap. Maitt. A. T. III. p. 858. edita eſt a 1611.] gr. et lat. Meminit *Socrates* III. 17. qui ſcriptam illam orationem,

a) *Liban.* T. 2. p. 19.

b) Supra p. 180. ed. vet.

c) tom. 2. p. 42. ſq. 155. ſq. 259. 430. Confer *Sozomenum* V. 19. et quae ſupra pag. 82. vbi de Iuliani Miſopogone.

Digitized by Google

nem, non habitam a Libanio teſtatur: et Libanius ipſe tum alibi, tum in oratione ad Antiochenſes, quam dedi ſupra, pag. 207. ed. vet.

V. *Προσφωνητικὸς adlocutio panegyrica ad Iulianum*, Antiochiae verſantem, dicta, cum Perſas vltimo bello peteret. Ex edit. Ferrarienſi. [Reisk. I. 13. pag. 405. Eſt quoque in cod. Matrit. XCVIII. v. *Iriart.* pag. 387.] Iucundam fuiſſe hanc orationem imp. narrat *Libanius* epiſtola VIII. ad Celſum pag. 22. Centuriae Wolfianae, atque in alia ad Iulianum ipſum, quam ex verſione Franciſci Zambicarii adſcribam: *Librum* [d]), *qui de rebus, glorioſe abs Te geſtis, non nihil continet, non laude ſolum, ſed admiratione proſequi ſoles. Et quum in doctiſſimorum hominum coetu tibi eſſe contingit, vt mihi renunciatum eſt, neque Demoſthenem vehementius, neque iucundius Socratem, neque Platonem copioſius de rebus tuis potuiſſe ſcribere, magna cum adſeueratione contendis. Maiorem propterea gloriam ex ſcriptis meis te conſecuturum praedicas, quam ex rerum geſtarum felicitate. Ego vero longe aliter ſentio, nam etſi ſummo ſtudio atque elaboratiſſimo conatu nomen tuum efferre contendi, tamen quum vires meae tanto ponderi non ſufficerent, quod datum eſt, magna cum voluptate effeci. Caeterum tam ſplendidae ſunt tuae laudes, vt rudia quoque ingenia materiae dignitate illuſtria ſatis videri poſſint. Quumque res Tuas illuſtrare contenderim, quae ſuapte natura ſplendidiſſimae erant, ego potius meipſum illuſtraui. Non eſt ergo, cur tu mihi gratias agas, aut debere Te mihi exiſtimes. Caeterum vt huiusmodi ſplendorem ex rebus tuis commemorandis conſequi poſſim, quicquid in poſterum feliciter geſſeris, per epiſtolam mihi ſignificari cures.*

VI. *Μονῳδία. Lamentatio ad Antiochenſes ſuper Daphnaei Apollinis fano in ſuburbio Antiocheno flammis a. C. 361. exuſto.* pag. 185. ſeq. Ex edit. Ferrarienſi. [Reisk. III. 61. pag. 332. coll. Aug. et Bauar. codd.] Conferendus *S. Chryſoſtomus* 2. in [S.] Babylam, martyrem, qui plura ex hac monodia refert ac perſtringit T. 5. edit. Sauil. p. 464. ſq. De Daphne etiam *Libanius* in Antiochico pag. 349. ſeq. et 380. De incendio illo *Sozomenus* hiſtor. eccleſ. V. 25. *Fabr.* — In codd. *Pariſienſis* bibl. DCCCCLXIII. et MMMXXV. — In codd. *Matrit.* XCVIII. fol. 135. et CXV. fol. 98. *v. Iriart.* catal. pag. 387. et pag. 458. *Harl.*

VII. *Πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῶν προσεδρευόντων τοῖς ἄρχουσιν.* Ad imp. (Iulianum Morellus intelligit, *Iac. Gothofredus*, qui cum noua verſione A. 1631. 4. Geneuae recudi curauit, rectius Theodoſium M.) aduerſus commercia multorum familiaria cum magiſtratibus et iudicibus p. 191. [Reiske II. 51. p. 588.) Primus ex cod. bibl. Bauaric. ediderat cum verſione ſua *Fed. Morellus.* Pariſ. 1610.

VIII. *Μονῳδία ἐπὶ Νικομηδείᾳ σεισμῷ ἀφανισθείσῃ, Lamentatio ſuper Nicomedia*, a. C. 358. terrae motu ſubuerſa, pag. 202. [e]) Ferrarienſem editionem graecam cum codd. MSſt. Morellus contulit [Reisk. III. 62. p. 337. coll. cod. Guelferb.]

[d]) In Graeco λόγον, quod reddendum eſt *orationem*, vt infra etiam recte facit ipſe Zambicarius.

[e]) In codd. *Pariſ.* DCCCCLXIII. MMCMLXI. nr. 3. cod. MMMXIV. in codice autem MMMXVII. or. pro *Ariſtophane. Harl.*

IX. ὑπὲρ Ἀριςοφάνες pro *Ariſtophane*, *Corinthio*, Menandri F. praefecto Aegypti, verberibus et tormentis obiecto propter conſultos *f*) aſtrologos, ad Iulianum, imp. pag. 210. Ex edit. Ferrarienſi. [Reisk. I. 14. p. 424.]

X. Εἰς Ἰελιανὸν αὐτοκράτορα ὕπατον, *Panegyricus dictus Iuliano imp. Conſuli*, p. 227. ex edit. Ferrarienſi. [Reisk. I. 12. p. 366.] Primus Iuliani quem ἐν μοναρχίᾳ (p. 249.) geſſit, conſulatus cum collega Salluſtio incidit in a. C. 363. Meminit Libanius in vita ſua t. 2. p. 43.

XI. Μονῳδία, *Lamentatio ſuper Iuliano caeſo*, pag. 251. *g*) e MS. codice Aegidii Noallii. [Reiske I. 17. pag. 507. ex codd. Wolfenbütt. Bauar. et Auguſt. I. Eſt in cod. *Matr.* XCIIX. v. *Iriart.* pag. 387.]

XII Ἰελιανὸς *h*), ἤτοι Ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἰελιανῷ, *Parentatio in Iulianum* pag. 260. [Reisk. I. 18. p. 521] Hanc inſignem orationem, quam ex eodem Noalliano codice minus integram Morellus vulgauerat, emendatam liberatamque traiectionibus atque ex MS. ſuppletam dedi ſupra *i*) vna cum meliore verſione praeſtantiſſimi doctrina, probitate atque ingenio Viri, *Godfridi Olearii*. Lacunam, quae p. 300. edit. Morellianae occurrit, e codice Barocciano graece ſuppleuerat alter amicus noſter et collega clariſſimus *Io. Chriſtoph. Wolfius* ad calcem centuriae epiſtolarum Libaninarum p. 301-310. Lipſiae 1711. 8. [rec. in ed. Reisk. p. 576. ſq.] Eamdem e MS. codice Ioannis Altini ſuppleuiſſe ſe teſtatur *Valeſius* ad Socratem p. 44. [conſ. R. animadu. V. p. 184.]

XIII. Ἀντιοχικὸς *Laus Antiochiae* ad Orontem, Libanii patriae, pag. 332. e cod. bibl. Vaticanae. [Reisk. I. 11. p. 275. habita ſub Conſtantio. v. Reisk. p. 365. Magnam in media oratione lacunam cod. I. Bau. ſuppleuit e cod. Bau. tertio, et e codd. Aug. ac Bau. totam orationem emendatiorem dedit Reiske. v. eius not. tom. I. p. 294. Eſt quoque in cod. *Matrit.* LXXVIII. v. *Iriart.* p. 287. *Harl.*] Quamuis vero copioſa haec ac diſerta [392] ſit oratio, ait tamen Libanius, ſe tantum pauca ex multis et leuiter perſtringere, caetera et accuratius omnia tradita ex ſcriptoribus, qui res huius vrbis ex inſtituto ſunt perſequuti, petere iubet. τὴν μὲν ἒν ἀκρίβειαν αἱ συγγραφαὶ φυλάξεσιν, inquit p. 340. Hinc emendandus et explicandus locus pag. 352. quem vt alia multa inter-
pres

f) vide p. 214. [plura v. ap. Reisk. l. c. not 1]

g) In c. *Pariſ.* M. MMCML XI. et MMMXXV. at in cod. DCCCCLXIII. vti ap. *Bandin.* II. p. 385. in cod Medic. tum in cod. *Matrit.* XVIII. cum idoneis emendationibus ſcholiisque in margine poſitis, integra, exceptis, in cod. Matr. duabus exiguis ſub finem, lacunis, in margine voc. λέιπει notatis, neque vero a Morellio Fabricioque obſeruatis, et cod. Matrit. LXXVIII. plena, atque, vti Fabricius ſuppleuerat, integra, exſtat *Lib. parentatio in Iulianum:* in vtroque cod. *Matrit.* eſt quoque Libanii *monodia de Iuliano interfecto.* v. *Iriart.* cat. p. 71. et 287. (Integra quoque eſt in cod. Bauarico.) In codice priore Matrit. nr. XVIII. reperitur declamat. expers (vti ait Iriart. pag. 71.) tituli et finis; eiusdem fortaſſe *Libanii* oratio ſiue declamatio, ab his incipiens verbis: ἐπειδ' ἂν τοῖς πρώτοις τοῖσδε Περικλῆς ὁ ξανθίππε ἤρξε λέγειν et in haec deſinens: ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν καὶ ἂν πολλοῖς τῶν etc. quam quum Iriart. in Morelliana edit. non inueniſſet, coniicit, ex eodem eſſe numero, quae needum typis inclaruerint. *H.*

h) Hunc titulum fuiſſe illius orationis teſtatur *Socrates* III. 22. hiſtor. Λόγες ἐπιταφίες ſcripſiſſe ſe in Iulianum teſtatur *Libanius.* tom. 2. p. 46.

i) In vet. ed. ſed in hac noua ed. omiſi, quoniam Reiske eam orat. emendatam plenamque dedit. *Harl.*

Digitized by Google

pres haud cepit: *περὶ δὲ τῶν ἰσχυρισαμένων ὡς ἐ χείρω εἰσὶ τῶν εἰρημένων, κελεύσαι τὲς ἀκροωμένες ἐν ταῖς συγγραφαῖς δοκιμάζειν με τὸν λόγον. De his vero* (quae tacco) *ſi qui contendunt haud deteriora eſſe iis, quae memoraui, iubeo auditores recurrere ad ſcripta, atque inde de oratione mea ſecundam ferre ſententiam.* In hanc orationem quadrat, quod cecinit quis [k])

> Λάβε λιβάδας Λιβάνιος τὰς τῶν λόγων
> Χύδην διαδῶς, τὴν πόλιν κάζων ἐῶν.

XIV. *Περὶ τῆς ςάσεως de ſeditione Antiochena* [l]) et deiectis imperatoris et Placillae imaginibus a. C. 387. ad *Theodoſium* Magnum pag. 389. [Reisk. I. 19. pag. 626.] Haec primum prodierat in editione *graeca*, (ita legendum in Elencho Morellianae edit. tom. 2. pro *germanica*,) orationum Ariſtidis, Florent. A. 1517. fol. pag. 165. Exſtat etiam graece in Chryſoſtomo Sauilii. Etonae 1612. fol. tom. 8. pag. 125. Sed et graece et latine cum notis ediderat cum aliis orr. *Morellus* Pariſ. 1610. 8. Conferendae S. Chryſoſtomi de ſtatuis Homiliae, eiusdem ſeditionis occaſione habitae, et Libanii Oratio XXIII. pag. 525. ſq. [In cod. *Pariſ.* MMMXVII.]

XV. Πρὸς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα ἐπὶ ταῖς διαλλαγαῖς, *ad* eundem *Theodoſium, Antiochenis reconciliatum*, Euchariſtica. pag. 406. [Reisk. I. 20. pag. 653.] Etiam haec in Chryſoſtomo Sauilii exſtat graece tom. 8. pag. 131. et cum priore orat. Pariſ. 1610. 8. a *Morello* graece ex cod. regis Galliae cum verſione et notis edita eſt. In vtraque emendanda vſum ſe teſtatur codd. MSS. Romanis. [In cod. *Pariſ.* MMMXVII.]

XVI. Κατὰ Φλωρεντίε contra *Florentium* ὕπαρχον ſiue praefectum praetorio iniuſtum et et truculentum, accuſatio ad Iulianum, imp. pag. 421. [ſcripta potius eſt ſub Theodoſio. Reisk. II. 46. pag. 463. cuius not. 1. conf.] ex codd. MSS. Vaticanae bibl. et Palatino. Confer de hoc *Florentio* orationem Epitaphion in Iulianum c. 41. ſupra [ſ] pag. 266. ed. vet. et *Ammianum* XXII. 3. vbi abſentem a Iuliano damnatum capitis crimine refert. [Lacunam ſuppleuit Reisk. e cod. Aug. I.]

XVII. Κατὰ Λεκιανὲ, Contra *Lucianum*, ſub Arcadio, imp. comitem Orientis, Florentii F. [ſcripta a. C. 386. circ] p. 433. Ex editione Ferrarienſi, collata cum MS. Romano. [Reisk. III. 57. p. 205. coll. cum codd. Aug. et Guelferb. Eſt in codice *Pariſ.* MMMXVI.]

XVIII. Κατὰ Τισαμένε ἄρχοντος. Contra *Tiſamenum*, praefectum Syriae, a. 386. p. 442. ex editione Farrarienſi, extrema parte, vt videtur, mutila. [Reisk. II. 31. p. 238. qui p. 263-265. e cod. Aug. reliquam in fine partem ſuppleuit.]

XIX. Πρὸς Ἰκάριον παραινετικὸς [m]). Ad *Icarium*, praefectum Antiochiae, Proeli ſucceſſorem, ſuaſoria. pag. 455. [Reisk. II. 25. pag. 91.] E MSS. Rom. et Bauarico. Clauſulam huius orationis habes pag. 513.

XX. Κατὰ

k) Tom. 2. Morell. p. 537.

l) Meminit illius ſeditionis *Libanius* in vita ſua p. 75. E recentioribus ſcriptoribus adeundus prae caeteris *Tillemontius* in memoriis hiſtoriae imper. T. V. in vita Theodoſii M. c. 30. ſq.

m) Scripta eſt, ait Reiske in not. 1. or. a. 381. circiter, quo Proclus, comes orientis magiſtratu cum ignominia exutus, ſucceſſore dato hoc Icario. v. *Tillemontii* Mem. V. pag. 227. *Harl.*

XX. Κατὰ Ἰκαρίȣ. Aduerſus eumdem *Icarium* inuectiua. pag. 460. ex iisdem MSS. [Reisk. II. 26. pag. 110.] Forte in vita Libanii tom. 2. pag. 56. pro Ἱερίȣ legendum Ἰκαρίȣ. [Sequitur in ed. R. n. 27. orat. altera contra eumdem Icarium e cod. Aug.]

XXI. ὑπὲρ τῶν ὀρχηςῶν, *pro ſaltatoribus* aduerſus *Ariſtidis*, rhetoris, ſuaſoriam (deperditam) de ſaltatoribus Lacedaemone pellendis. pag. 474. n) Ex iisdem MSS. [Reisk. III. 63. pag. 345. coll. cod. Bau.]

XXII. Εἰς Καισάριον Μάγιςρον ad magiſtrum officiorum, *Caeſarium*, pro opera ab eo nauata in ſalute vrbis Antiochiae tuenda et pace ei reddenda, ſub Theodoſio Magno, p. 515. Ex iisdem MSS.

XXIII. Εἰς Ἐλλέβιχον, In *Ellebichum*, miſſum ad Antiochenſes poſt ſeditionem, (de qua ſupra num. XIV. XV.), anno Theodoſii Magni decimo, Arcadii quinto. pag. 525. Ex editione Ferrarienſi. [Reiske II. 22. pag. 1.]

XXIV. Περὶ τῶν ἐν ταῖς Ὀλυμπίων ἑορταῖς κλήσεων, *de vocationibus ad Olympiorum feſta et conuiuia, epulaſque.* pag. 538. [Reisk. III. 54. p. 108. qui lacunam ſuppleuit e cod. Aug. pag. 115. ſq.] In hac oratione magna lacuna pag. 543. Orationis, in Olympiis Antiochenis habitae, meminit *Libanius* in vita ſua tom. 2. pag. 59. atque alterius, quam elaborauit quidem, ſed non habuit, pag. 68.

XXV. Πρὸς Εὐςάθιον περὶ τῶν τιμῶν. *Ad Euſtathium, Cappadocem, ſophiſtam.* Hunc opinor, Euſtathium reſpicit Libanius, quando in vita ſua pag. 46. ἀνὴρ δέ τις Καππαδόκης ἀγαθὸς, συμφοιτητὴς ἐμός. Oratio haec eſt de honoribus, quos in magiſtratu conſtitutus ille Libanio perexiguos contra iactatam fidem exhibuerit. pag. 546. [Reisk. III. n. 15. pag. 125.] Videntur initio plura deeſſe.

[?] XXVI. Περὶ τȣ̃ λόγȣ πρὸς τȣ̀ς νέȣς, ad iuuenes de oratione, ſiue cur per aliquod tempus rarius orationes habuerit, exercitationesque oratorias non frequentauerit, apologia, in qua de diſcipulorum ignauia, ſocordia et non remunerantium leuitate queritur. p. 568. [Reisk. I. nr. 3. pag. 196.] Separatim ediderat *Morellus* cum verſione et notis Pariſiis 1616. 8.

XXVII. Πρὸς τȣ̀ς νέȣς περὶ τȣ̃ τάπητος. pag. 577. [Reiske III. 59. pag. 252. Reprehenſio iuuenum Antiochenorum, eorumque laſciuiae et inſolentiae in paedagogos, de quorum munere praeclare diſſerit pag. 579. ſq. praecipue autem pag. 582. ſq. perſtringit facinus quorumdam, qui tapete per ſolum extenſo incedentes illos in ſublime rapuerunt delapſosque iterum proiecere atque ita in terram relapſos cachinno exceperunt. [fragm. in cod. *Pariſ.* MMMXVI.]

XXVIII. Πρὸς τȣ̀ς εἰς τὴν παιδείαν ἀποσκώψαντας, pag. 589. o) *In eos, qui doctrinae et inſtitutioni ipſius obtrectabant, dicebantque, quod* λόγȣς μὲν ποιεῖν ἀγαθός τε, καὶ τῶν

n) In codd. *Pariſ.* MMXI. MMDCCCCLIII. n. 5. cod. MMMXI. nr. 13. cod. MMMXVI. — oratt. nr. XXII. XXIII. XXIV. XXV. ſunt in cod. *Pariſ.* MMMXVI. *Harl.*

o) In *Mediceo* cod. XX. (in quo multa ſunt Libanii opuſcula,) nr. III. plut. LVII. haec oratio inſcribeſt: πρὸς τȣ̀ς λέγοντας μή τινας τῶν ὁμιλητῶν ὠφελῆσθαι παρ' αὐτȣ̃ ἐπὶ λόγοις, *aduerſus eos, qui dicebant*

Digitized by Google

τῶν πολλῶν ἀμείνων, διδάσκαλος καὶ ἐ παρεπλήσιος. Oratorem quidem eſſe bonum nec unum e multis, ſed doctorem non item. Non obſtantibus tamen pluribus, praecipue a Chriſtianorum, quod pag. 591. ſeq. et 603. perſtringit, imperio,. iniectis eloquentiae ſtudio remoris, omnes terras oratoribus ſe compleuiſſe ait p. 596. ſq. [Reisk. III. 65. pag. 434. coll. c. Bauar.]

XXIX. Περὶ τῶν συνθηκῶν p. 610. *Suaſoria de pactis inter doctores eloquentiae ineundis, ne liceat auditoribus ab vno ad alium tranſcurrere.* [Reisk. II. p. 420. coll. codd. Aug. I. et Bauar.]

XXX. Πρὸς τὴν βουλὴν p. 618. p) Ad Senatum Antiochenum aduerſus Seuerum et Antiochum pro Malcho, crudeliter ab illis habito. [Reisk. III. 58. pag. 227. vbi inſcripta eſt κατὰ Σεβήρου.]

XXXI. Πρὸς τοὺς ὁ λέγοντας. pag. 633. [Reisk. II. 33. pag. 284. cuius not. 1. vid.] In eos qui in conſilio ſententiam dicere volunt, vel non audent. Extrema parte mutila eſt haec oratio. [conſ. *Bandin.* cat. codd. gr. Medic. II. col. 378. nr. 23.]

XXXII. Πρὸς τὰς τοῦ παιδαγωγοῦ βλασφημίας, p. 637. [Reisk. II. 32. p. 266.] aduerſus paedagogi calumniam, qui ad diſcipulos Libanii, eum otii trimeſtris ac negligentiae accuſauerat. Confer infra XXXVI. Alius λόγος κατὰ παιδαγωγῶν, cuius meminit *Socrates* III. 1. de quo infra inter ſcripta deperdita. In cod. Medic. XXVII. plut. 57. nr. XXII. haec orat. et quae poſtea nr. XXXVI. occurrit, quum ad eamdem rem pertineant, inſtar vnius coniunguntur, teſte *Bandin.* II. col. 377. ſq. *Harl.*

XXXIII. Περὶ δουλείας pag. 642. De ſeruitute, neminem eſſe mortalium, qui ſeruituti aliquo modo non ſit obnoxius, grauiſſimam autem ſeruire ſeruitutem, qui vitiis ac libidinibus obſequuntur. [*Reiske* II. nr. 24. pag. 63. Finem orationis Reiske e codd. Bau. et Auguſt. multo emendatiorem et locupletiorem dedit.]

XXXIV. Ἄρτεμις pag. 661. Dianae laus ac celebratio, a qua ex perículoſiſſimo morbo levatum ſe et ἐξ αὐτῶν τοῦ θανάτου πυλῶν ereptum praedicat. [*Reisk.* I. pag. 225.]

XXXV. Θήρας ἔκφρασις pag. 673. *venationis deſcriptio*, referenda ad tomum priorem, vbi plures eiusmodi ecphraſes leguntur.

XXXVI. Ἀπολογητικοῦ κατὰ παιδαγωγοῦ ἐπίλογος. pag. 675. Apologeticae ad paedagogi conuitia (ſupra XXXII.) corollarium.

XXXVII. Τῷ τοῦ Δημοσθένους ὀνόματι κατ' Αἰσχίνου q) πυλαγόρου pag. 681 - 706. Oratio, Demoſthenis nomine aduerſus Aeſchinem, qui ſolus ab Athenienſibus miſſus ad Amphictyo-

cebant, quosdam diſcipulos minime per eum profeciſſe in orationibus. A manu tamen diuerſa ad marginem ſcripta eſt vulgaris inſcriptio, (quae etiam legitur in codice XXVII. opuſcula Libanii XXXII. continente, nr. XVI. plut. 57.) obſeruante *Bandin.* II. col. 360. Atqui inſcriptiones a librariis aut interpretibus profectae videntur. *Harl.*

p) Orat. *ad ſenatum* citatur in codice *Pariſienſi* MMMXVI in quo tamen initium et finis orationis deſiderantur. Sed *Reiske* iam in Animaduerſionum vol. V. pag. 418. obſeruauit, multo rectius legi in cod. Aug. et eo, quo vſus eſt Bongiouan. Κατὰ Σεβήρου, (qui conſularis Syriae fuit a. 382) quam in ed. Morelli, πρὸς τὴν βουλὴν, citatque *Valeſ.* ad Diodor. Sicul. II. 592. Idem notauit Bongiouannium, qui, deceptus titulo, quem in indice oratt. a Morello editarum non inueniebat, illam κατὰ Σεβήρου orationem pro inedita denuo recudendam curauit. Atque ipſe Fabric. infra in indice ſcriptorum Libanii ineditorum e cod. Barberino, citat or. hanc, κατὰ Σευήρου, tamquam nondum editam. *H.*

q) Amphictyonium Conſilium ad Thermopylas conuentus ſuos celebrare ſolebat, indeque πυλαία dicta σύνοδος Amphictyonum, et qui a ciuitatibus Grae-

phictyonium iudicium Philippo, regi, non contradixit, atque inde criminis in Remp. arguitur. [mendoſe ed. a Morell. Hinc *Reisk.* III. n. 64. pag. 396. a codd. deſtitutus coniecturis et ingenio ſuo indulgere eſt coactus. Eſt vero in codice *Pariſ.* XXX. et MMDXXXV. *Harl.*

III. *Libanii ſcripta edita quae in duobus tomis editionis Morellianae deſiderantur.*

Orationes. 1. Περὶ τῶν προστασιῶν *de patrociniis.* [Reiske II. 47. pag. 493.]

2. ὑπὲρ τῶν γεωργιῶν περὶ τῶν ἀγγαρειῶν *pro agricolis de angariis* [*Reiske* II. nr. 49. p. 549.

3. πρὸς τὸν Βασιλέα περὶ τῶν δεσμωτῶν, ad imp. Theodoſium M. de vinclis ſiue carcere incluſis. [*Reiske* II. 45. pag. 435.]

4. κατὰ τῶν εἰσιόντων εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων καταγωγὰς, πρὸς τὸν Βασιλέα, εἰσφορὰ νόμου, *Suaſio* [r]) *legis ad eundem imp. Theodoſium M. aduerſus eos, qui familiariter ingrediuntur in* [?] *praetoria et domos iudicum.* Haſce quatuor orationes primus cum verſione et notis vulgauit *Iac. Gothofredus.* Geneu. 1631. 4. [Reisk. III. 53. p. 68.]

ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, *pro templis Gentilium non exſcindendis,* ad Theodoſium Magnum. Edidit idem *Gothofredus*, (qui circa a. C. 390. habitam cenſet a Libanio plus quam ſeptuagenario,) Geneu. 1634. 4. [*Reiske* II. 28. pag. 144]

6. ὑπὲρ τῆς Ἰουλιανοῦ τιμωρίας, *de vlciſcenda Iuliani imp. nece* ad eundem Theodoſium M. recens creatum imp. a. C. 379. [s]) Hanc primus graece vulgauit e cod. Bodleiano *Godfridus Olearius* Lipſiae, 1701. 8. Deinde pro ſua in me beneuolentia communicauit mecum et roganti mihi conceſſit verſionem ſuam eruditasque notas, quibus illuſtratam hanc orationem exhibui ſupra pag. 145. [ego vero eam omiſi, quia Reiske edidit.] Graecis recenſitis ad alterum apographum, cuius e Langbaeniano deſcripti copiam mihi fecit collega meus honoratiſſimus *Io. Chriſtophorus Wolfius.* Laudat hanc orationem *Valeſius* ad Ammiani XXXI. 13. et Sozomeni VI. 1 pag. 1?7. *Langbaenius* ad Longinum pag. 61. edit. Tollii. [*Reiske* tom. II. n. 23. pag. 27.

7. πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας, ad eos, qui *moleſtum* [vel potius *importunum* et glorioſum, v. Reisk. vol. II.] eum adpellabant. Hanc anno aetatis ſuae ſexageſimo, ſeptimo menſe habuit Libanius, vt ipſe teſtatur c. 2. Eam antea ineditam cum laudati Olearii verſione dedi ſupra pag 179. vet. ed. — [*Reisk.* I. n. 2. pag. 171. — In codd. *Medic.* apud *Bandin.* II. pag. 137, 15. pag. 361, 27. pag. 377, 18. p. 422, 26. — in

Graeciae illuc ablegabantur, πυλαγόραι. Vide Harpocrationem et Heſychium atque e recentioribus *Humfredum Prideaux* ad Chronicon marmoreum Arundel. p. 122. ſq. *Io. Henricum Boeclerum* diſſ. de Synedrio Amphictyonico, et *Antonium van Dalen* diſſ. VI. Antiquitatt.

r) Huius legis meminit *Libanius* tom. 2. p. 562. Vide et ſupra num. VII. e tom. II. Morell. ed.

s) In cod. *Pariſ.* MMMXVI. — in codd. Florent. *Medic.* teſte *Bandin.* II. pag. 137, 14. p. 361, 26. p. 377, 11. et pag. 422. 25. *Heumann.* haec adſcripſit orae ſui exemplaris. „*I. H. Maii.* emendationes orationum Libanii, a Fabricio cum verſione notisque Olearii editarum, exhibentur in hiſt. crit. de R. d. L. tom. 13. pag. 154. ſq. Conf. Acta erud. Lipſ. a 1721. pag. 266. ſq.“ *Harl.*

Digitized by Google

in eod. *Pariſ.* MMMXVI. In hac oratione, (vt ſcripſit Heumannus ad oram ſui exempli,) inſunt multa, vitam et perſonam Libanii illuſtrantia. *Harl.*

8. Πρὸς Ἀντιοχέας περὶ τῆς τοῦ Βασιλέως ὀργῆς. *Ad Antiochenos de placanda imperatoris Iuliani ira.* Hanc quoque in lucem protuli primus, eiusdem praeclari Viri beneficio, cum cuius verſione eam habes ſupra pag. 207. vet. ed. in capita a me perinde, vt eam, quae praecedit, diuiſam. [*Reisk.* I. 16. pag. 484. qui e cod. Aug. I. et Bau. ſuppleuit lacunam.] Meminit huius orationis *Socrates* III. 17. atque editurum ſe receperat *Valeſius* ad Ammiani XXIII. 2. *Fabr.* et ad Socratis III. 17. vbi pollicetur, ſe breui editurum viginti et amplius orationes Libanii nondum editas. *Heum.* — Eſt in codd. *Medic.* teſte *Bandinio* II. pag. 136. eod. XIII. n. 7. plut. 32. qui codex, vti codd. Aug. I. et Bauar., orationem exhibent integram poſt verba ἣν μὲν ἐν φροντιζόντων, vbi deſinit exemplum Fabricii, (in ed. Reiskii I. p. 498. vsque ad finem, p. 506. Atque Reiske in nota 20. pag. 498. „Librarius, ait, codicis Barocciani, vnde exemplum Fabricii manauit, cur finem quoque exſcribere omiſerit, ex argumento huius clauſulae facile intelligatur. Inculcat reſtaurationem paganiſmi, a qua impietate monachus abhorrebat.“ Codices tamen Bauarici lectio ſaepe diſcedit ab ea, quae eſt in cod. Aug. *Harl.*

9. *Argumenta Orationum Demoſthenis*, vna cum eius vita atque Encomio primum edita graece Venetiis apud Aldum 1504. fol. atque inde in graecis et graecolatinis Demoſthenis editionibus vtraque lingua ſaepius recuſae, vt dixi lib. 2. cap. 26.

10. Ἐπιστολικοὶ χαρακτῆρες, graece editi a *Guil. Morello* Pariſ. 1551. et 1558. 8. atque deinde recuſi cum latina verſione, Lugd. 1618. 12. Ab his diuerſi ſunt, quos idem Morellus characteribus ſubiunxit: Ἐπιστολικοὶ τύποι ad Heraclidem, Proclo ab aliis, [vt in cod. Bodleiano,] ab aliis tributi Theoni; de vtrisque vide, ſi placet, lib. 2. c. 10. §. 13. *Fabr.* — ſupra in vol. I. pag. 681. ſq. quibus add. *Libanii* characteres, ſeu notae et formulae epiſtolarum, gr. et lat. ac commentariis illuſtratae. Lugd. typ. Io. Iullieron. 1614. 12. v. catal. *Bünau.* I. pag. 199.

11. *Epiſtolarum* Libanii, etiam earum, quae MStae adhuc exſtant, nec dimidia pars lucem latine hactenus [n. tempore Fabricii,] vidit, graece ne decima quidem. [[P] Editae ſunt decem Epiſtolae ad Baſilium, quae inter *) Graecorum epiſtolas vtraque lingua ſaepius lucem viderunt: tum totidem ad Ariſtaenetum, quas cum vna ad Eutrechium et ad Acacium vna graece dedit ab Holſtenio acceptas ex cod. Vatic., teſtatus, has aliasque msstas etiam exſtare in bibl. Caeſarea. *Lambecius* tom. VI. p. 244. ſqq. [in noua Kollarii edit. pag. 330. cod. XXXV. nr. 3. ſunt Libanii epiſtolae aliquot ſine inſcriptionibus citatae, ſed in vtraque parte illius voluminis nullam deprehendi epiſtolam Libanii editam. Atqui *Kollarius* in nota ad vol. I. pag. 23. ſq. partem additamenti, in vol. VI. olim poſiti, tantum retinuit, et ſcripſit, ſe Holſtenii epiſtolas ad Lambecium et *Epiſtolas Libanii duodecim*, ab Holſtenio e codd. Vaticanis erutas et ad Lambec. miſſas

*) Vide ſupra lib. 2. c. 10. §. 3. [vol. I. p. 676. ſeq. vnde vero ea, quae ibi omiſimus, hic inferenda duximus. — De collectione epp. Lib. Baſilii etc. Aldina, Venet. 1499. 4. v. *Foſſ.* cat. codd. saec. XV. impreſſ. biblioth. Magliabech. tom. I. col. 270. ſq. *Harl.*]

miſſas, in tomo I. Analectorum ſuorum Vindobonenſ. pag. 1139. cum obſſ. Holſten. et Lambecii recudendas curaſſe graece: melius legi eas in edit. Wolfiana.] Ibid. p. 255. memorat codicem eiusdem bibl. membranaceum, in quo CCCCXVIII. et alium chartaceum, in quo CCLXXXVIIII. Libanii epiſtolae continentur. Duodecim illas, quas dixi, epp. Ienae A. 1707. 8. *Bartholdus Chriſtianus Richardus* recudi curauit cum latina verſione, ſed in qua conatum potius quam ſucceſſum aliquis merito laudauerit. Vltra quadringentas vertit *Franciſcus Zambicarius*, Bononienſis, quae latine cum argumentis *Iohannis Sommerfeldii* prodiere Cracouiae 1504. 4. Hae diuiſae ſunt in libros tres, e quibus primus Epiſtolas LXXXIX. ſecundus XXXV. et tertius CCCXXIII. complectitur, ſed praeter alios verſionis naeuos nomina propria paſſim ita inemendate excuſa, vt agnoſci vix poſſint. Hanc editionem nactus ſum e bibliotheca Laurentii Normanni, doleoque non itidem eſſe ad manus alteram in bibl. Gudiana viſam pridem mihi, paucis conſtantem foliis, et in duos libros diuiſam, graeceque editam a *Guil. Morello* Pariſiis 1576. 4. cum latina verſione *Antonii Pichonii*, Chartenſis u). Singulae modo quaedam Libanii epiſtolae editae a *Fed. Morello* ante tomum I. Operum Libanii quidem, duae ad Baſilium cum totidem mutuis Baſilii: tum ad Andronicum vna tom. II.

u) Paucula notarat *Wolf.* in Theſauro epiſtolico La Croziano, tom. II. pag. 255. Plura autem notauit in praefat. ad maior. Libanii epiſtolarum editionem pag. II. vbi „Pariſiis ait, in forma quarti ordinis prodierunt epiſtolae tres ſupra centum graece, in duo τμήματα ſeu *ſectiones* diſtinctae, ſed ſine frontiſpicio, ex quo vel de editore, vel de anno editionis iudicare liceat. Titulus, in ſumma pagina exſtans, ita habet: Λιβανίου ἐπιστολῶν τμῆμα πρῶτον et eodem modo, τμῆμα δεύτερον. Libellus prior continet epiſtolas LIV. vsque ad pag. 32. poſterior vero XLVIIII. vsque ad pag. 64. Haec collectio ab eruditis accepta fertur *Guilielmo Morelio* ſeu *Morello*, tum temporis typographo regio; nec praeter rem. Formae enim litterarum regias referunt, atque, obſeruante Roſtgaardo, eaedem ſunt, quibus expreſſae ſunt *Anacharſidis* epiſtolae graecae, cum ſubiecta ſeparatim verſione latina. Hae vero in titulo exſcriptae dicuntur Pariſiis 1556. ap. *Guil. Morelium, in Graecis typographum regium.* Vtriusque τμήματος epiſtolae, latine conuerſae, exſtant, ſed ſeorſim a contextu graeco in 4. Prioris interpretatio, paginas quadraginta implens, inſcriptione deſtituitur, vt proinde et interpres et locus et annus editionis pariter ignorentur. Videtur tamen ab eodem Guil. Morello excuſa, quum easdem formas referat, quae in verſione epiſtolarum Anacharſidis latina conſpiciuntur. Poſterioris τμήματος ſiue libelli interpretatio hunc habet titulum: *Epiſtolarum Libanii ſecundus Antonio Pichonio, Chartenſi, interprete. Pariſiis ap. Io. de Bordeaux, in monte Hilarii ſub ſigno occaſionis.* 1576. Ex his itaque conſtat, duo diuerſos harum epiſtolarum interpretes latinos fuiſſe, *anonymum* alterum, alterum *Pichonium*, ex quibus prior ille diligentiam et eruditionem prae altero probauit. — Nolim porro ignores, Morellum codice regio maximo Pariſ. MMDCCLXXXIII. vſum eſſe, id quod praeter alia ipſe ordo epiſtolarum euincit. Eidem videtur fuiſſe conſilium, τμήματα haec continuandi, quum poſterius illud nullum in calce prae ſe ferat colophonis impoſiti indicium. „Hactenus *Wolfius.* — Idem diligentius fuſiusque, quam Fabr. fecerat, egit in limine praefationis de rariſſima editione Cracouienſi, inſcripta: *Libanii, graeci declamatoris diſertiſſimi beati Io. Chryſoſtomi praeceptoris, epiſtolae, cum adiectis Ioannis Sommerfeldii, et emendatione et caſtigatione clariſſimis.* In frontiſpicio libri nec locus nec annus editionis commemoratur; ſed dedicatio data eſt Cracouiae 1504. X. Kal. April. Wolfius in calce maioris ſuae edit. repetiit illam collectionem, quod nonaginta tantum earum, quas *Zambicarius*, qui ſaeculo XV. medio vixiſſe videtur, latine conuertit, graece ſcriptas reperit: auxit vero eam ab ep. CCCXXIV. libri III. p. 814. ſuae edit. octoginta fere epiſtolis a Frid. Roſtgaardo ex cod. chartaceo Ambroſianae bibl. Mediolani deſcriptas. Huius codicis beneficio ſubinde mendoſas lectiones editionis Cracouienſis integritati ſuae reſtituit: tamen longe plures medicam manum adhuc requirere, ipſe fatetur. — *Morellus* quoque orationi Libanii pro rhetoribus ad Antiochenos Pariſ. 1616. 4. duas ad

Digitized by Google

tom. II. p. 575. et ad Olympianum pag. 576. Libri IV. epiſt. 284. laudat *Valeſius* ad Ammianum pag. 556. Idem epiſtolae ad Marcellinum partem edidit in praefatione e mſto regio, quae integra in Zambicarii verſione exſtat libr. III. ep. 295. — Ex innumeris Libanii epiſtolis elegantiores ſelectioresque numero CCLXIV. in vnum volumen olim digeſſit *Georgius Lecapenus*, quas puerum ſe vndecennem in collegio Graecorum furtim exſcripſiſſe refert *Allatius* de Georgiis, pag. 364. [*Frider. Brummerus*, Lipſienſis, in ſuo *ad legem Cinciam commentario*, Pariſ. 1668. 4. pag. 108. epiſtolam ad Salluſtium, primus graece exhibuit, nactus eam ab *Emerico Bigotio*, qui Libanii epp. ex Vaticano cod. deſcriptas poſſidebat. — *Tanaq. Faber* vnam ad Euſebium de Longini quadam oratione in praef. ad Longinum περὶ ὕψους, atque hinc *Iac. Tollius* inter iudicia de Longino, eidem praemiſſa libello, repraeſentauit. —] Edidit quoque duas ad Baſilium *Cotelerius* tom. II. monument. eccleſiae graecae p. 96. Longe plurium editionem moliti ſunt *Leo Allatius*, *Ezechiel Spanhemius*, [vid. Theſaur. Lacroz. epiſt. tom. II. pag. 29 et 32. it. pag. 255. ſqq. pag. 261. ſq.] *Laurentius Normannus* (a. 1703. denati,) et *Gotfridus Olearius*, [qui in epiſt. ad Fabric. Lipſiae 1695. ſcripta, (in *Reimari* vita Fabric. pag. 313.) ſe, narrat, ineditas habere Libanii plus quam trecentas, plures quotidie exſpectare ex bibl. Pariſienſi, vna edendas; ſe praemiſſurum gr. ex cod. Bodleiano characteres epiſtolicos, quos putabat graece numquam excuſos, interpres vero, Wolfg. Anemoecius, adſcribit Libanio; ſe additurum eſſe tres ineditas orationes et quartam, a Morello mutilatam aliqua parte ſua editam, a ſe autem integritati reſtitutam et emendatam. Illas quidem oratt. Fabr. poſtea inſeruerat huic vol. B. Gr. vet. edit. — Item *Leonardus Adami*, (de quo v. in fine huius capitis,) *Io. Boiuinus*, qui in praefat. ad Nicephorum Gregoram ſe quondam colligendis Libanii epiſtolis intentum fuiſſe, et latinas iam e graecis non paucas feciſſe teſtatur; *David Clericus*, qui 1013. epp. ex cod. Pariſ. deſcripſit; *Andr. Palmroot*, bibliothecar. olim academiae Vpſalienſis, a. 1725. d. IV. Dec. denatus, qui CLIV. epiſtolas Libanii, a *Georgio Lecapeno* olim collectas, ex cod. Raelambiano et Obrechtiano deſcripſit, latina donauit verſione, notisque breuibus inſtruxit. Acta quidem Sueciae litteraria a. 1725. pag. 112. teſtantur, editionem huius collectionis Roſtochii curatum iri: ſed, quantum mihi cognitum eſt ea lucem non adſpexit, cf. Theſ. epiſtol. Lacroz II. pag. 259. *Hermannus Sam. Reimarus* e cod. Voſſiano Leidae epiſtolas Libanii deſcripſerat. Omnium vero diligentiam et felicitatem in conquirendis Libanii epiſtolis ſuperauit *Fridericus Roſtgaardus*, nobilis Danus, qui, Libanii epiſtolis colligendis intentus, quotquot reperiret in itinere, quod litterarum cauſſa ſub exitum ſaeculi XVII. in Gallias, Italiam aliasque terras ſuſcepit, vel Pariſiis in bibl. regia, vel Romae in Vaticana, item Mutinae, Mediolani, Florentiae et Venetiis, omnes interdum ſua, plerumque vero periti librarii manu deſcriptas et denuo cum αὐτογράφοις

ad Iulianum epiſtolas iunxit. — In libro, inſcripto: τῶν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν ἀνθολογία, Pariſ. ex typogr. Stephani Preuoſteau, 1583. 4. eſt *Libanii* ep. ad Baſilium. *Fabricius* in hoc cap. ediderat tres *Libanii* epp. ad Iulianum, et in vol. VIII. p. 57. ſq. atque p 405. promulgatas epiſtolas ad Themiſtium et Meletium, quas a Wolfio iteratas, in hac edit. omiſi: aliam dederat ad Iamblichum, ſupra in vol. V. pag. 761. ſeq. et vnam ad Ammianum gr. et lat. in bibl. lat. vol. III. pag. 128. *Harl.*

γράφοις collatas in patriam deportauit, in lucem aliquando proferendas: id poſtea praeſtitit Wolfius, Roſtgaardi ſchedas nactus. (*Moshem.* ep. in Theſauro La Croziano epiſt. I. pag. 297. tom. II. pag. 19. vbi Wolf. (1711.) ſcripſit, Roſtgaard. adparatum epiſtoll. Lib bis mille ad editionem parandam cum Hemſterhuſio eſſe communicaturum; et ſaepius de illis Wolfius. — *Anton. Maria Saluinius*, profeſſor quondam eloquentiae et Gr. L. in academia Florentina, ex duobus codd. Mediceis aliquot epiſtolarum centurias ſua manu deſcripſit, et latina donauit ciuitate. — *Carolus Iesperus Benzelius*, Erici, epiſcopi Lincopienſis, filius, edidit, *Viginti Libanii, Rhetoris, epiſtolas adhuc ineditas* cum verſione ac notis in regia Gothorum Carolina, praeſide cel. Io. Engeſtroem publicae cenſurae ſubiectae, Londini Gothorum a. 1735. 4. Exactae illae ſunt ad fidem trium codd. MSSt. quorum vnus *Raelambianus*, qui in bibl. Vpſal. exſtat, duo vero alteri *Meurſianus* et *Obrechtianus* fuerunt; (et quos duo poſteriores, qui quadringentas continent epiſtolas, *Wolfius* a Benzelio exſpectare ſe, ſcripſit ad de la Croze in Theſ. epiſtolico Lacroziano, tom. II. pag. 258. et poſtea nactus eſt.) Sed ſeptemdecim tantummodo earum antea nondum exſtabant; prima vero et ſecunda ad Baſilium a *Cotelerio*, quarta ad Iulianum a *Fed. Morello* vulgatae erant. De his omnibus plura leges in *Wolfii* praef. ad maiorem Libanii epiſtolarum editionem. Hic vero vir doctus et ſaepe laudatus primum *Centuriam epiſtolarum Libanii* e codice Bodleiano vel potius ex apographo *Gerhardi Langbaeni* deſcriptam, cum verſione latina et notis, Lipſiae 1712. 8. vulgauit. Ex his tres et viginti latine exſtant in Zambicarii verſione, ſed minus feliciter aliquando expreſſae. Selegit illam centuriam ex trecentis amplius, quas codices quidam Bodleiani ſuppeditant. (v. *Io. Clerici* bibl. vet. et nov. tom. III. part. II. pag. 358.) Poſtea idem ille tomo II. anecdotorum graecorum pag. 331. ſqq. *ſeptem*, et tomo III. pag. 262. ſqq. *octodecim* alias inſeruit. Ab illo tempore, Libanii veneribus captus, multum temporis, operae diligentiaeque poſuit in colligendis, emendandis, expoliendis vertendisque epiſtolis Libanianis, inſigni apographorum Roſtgaardianorum collectione, quam opera Grammii ex bibl. regia Hafnienſi, in quam omnis ille adparatus peruenit, vtendam accepit, fundamenti loci poſita: de quo ſuo ſtudio et feruore in epiſtolis ad de la Croze, in theſauri epiſtolici Lacroziani tomo II. paſſim idque frequenter et alibi ſcripſit. Tandem lucem adſpexit editio ab copia epiſtolarum non minus, quam ab eruditione editoris, nitore litterarum et veſtitus elegantia maxime commendabilis:

Λιβανίου — *Libanii ſophiſtae Epiſtolae* v): quas nunc primum maximam partem e variis codd. manu exaratis, edidit, latine conuertit et notis illuſtrauit *Io. Chriſtoph. Wolfius*. Acc. in calce eiusdem *Libanii epiſtolae* a *Franciſco Zambicario*, olim lat. conuerſae

v) MDCV. gr. quarum vix duae et dimidia centuriae lucem antea viderant. Omnes tamen eſſe Libanii, quae in hac exſtant collectione, Wolf. non audet praeſtare: immo vero iudicat ſub finem praefat. eas, quae inter epiſtolas aliorum ſcriptorum, Procopii, Syneſii, Dionyſii ſophiſtae et Baſilii rectius exſtant, fuiſſe omittendas, quin ſubleſtae ſunt fidei Iuliano Garnerio, Baſilii opp. editori, epiſtolae Libanii ac Baſilii mutuae. Propter ſimilitudinem vero ſtili et ſententiarum Wolfius circumſpicere iubet, annon omnes Pſeudo-*Phalaridis* epiſtolae Libanium habeant artificem.

Digitized by Google

conuerſae et Cracouiae primum editae, heic autem integra propemodum centuria ex MS. auctae. Amſtelod. apud Ianſonio-Waesbergios 1738. fol.

Quod *Wolfius* in praefat. de codd. msſt. quibus et ipſe et vero Roſtgaardius vſus eſt, et de aliis ſubſidiis copioſus eſt: ego hic paucis tantum codices, numero multos, e quibus illi exſcripſerunt, aut ab aliis deſcriptas habuerunt epiſtolas Libanii, commemorabo, notitia paucorum aliorum addita. In Bibl. publ. *Pariſina* ſecundum catalog. codd. tom. II. *viginti et ſeptem* codices Libanii epiſtolas continent. Roſtgaardius vſus eſt, teſte Wolfio, cod. MMDCCLXXXIII. qui primarius eſt et numero epiſtolarum, quae, vt in calce cod. legitur, conficiunt *mille et tredecim*, ceteros Pariſinae publ. biblioth. ſuperat, ideoque a Wolfio appellatur *maximus*, et ex cod. *Voſſiano*, qui hodie in bibl. *Leidenſi* n. LXXVII. (catal. p. 595.) exſtat, paucis omiſſis epiſtolis, eſt deſcriptus. Ex aliis codd. Roſtgaard. modo integras epp. quae in illo cod. maximo deſiderantur, deſcripſit, modo lectionis varietatem ad oram autigraphi, ex Maximo illo facti, adleuit. Sunt vero codd. MMDCCCCLXXXI. MMMLXXIII. (qui LXV. habet epiſtolas, quarum XXXII. alii codd. non exhibent,) MMMCCLXI. MMMCCLXXX. (hodie n. MMDCCCCXCIX. qui praeter 206. epp. mutuas Baſilii et Libanii XXIV. repraeſentat:) MMMCCLXXX. MMMCCXC. (in quo ſunt 134. vna cum quatuor Baſilii et Libanii mutuis, ex quibus iii cod. reg. maximo XXIV. deſiderantur:) et cod. MMMCCCLXII. Multi igitur alii codd. Pariſienſes nondum ſunt excuſſi. — In bibl. *Coiſliniana* cod. CCCXLIX. exhibet 84. Libanii epiſtolas, notis interlinearibus ad grammat. exercitationem plenas. v. *Montfauc.* cat. codd. illius bibl. pag. 516. ſeq. ex illo cod. Montfaucon tres, in aliis codd. non obuias deſcripſit, miſitque Wolfio. — E bibl. *Vaticana* opem tulerunt codd. XVIII: *Laurentius Alex. Zacagnius* in praef. ad collectanea monumentorum veterum eccleſiae gr. et latinae pag. 49. teſtatur, ineditas Libanii epiſtolas ſupra duarum chiliadum numerum in Vaticana exſtare. — *Mediolani* in bibl. Ambroſiana ſunt V. codd. ex quorum vno T. LXXIII. qui epp. 251. habet, paucae, et alio T. CCXXXI. epp. 153. continente, ſex epp. alibi deſideratae, in Wolfiana collectione leguntur. — *Mutinae* quatuor codd. praeſto fuerunt, inter quos duo nonnullas ſuppeditarunt epp. alibi non obuias. — Ex *Mediceis* codd. Florent. quorum epiſtolas Libanii aut lectiones adtulit Wolfius, ſunt *cod. A.* in plut. LVII. cod. XLVII. qui continet CCC. epp. (v. *Bandin.* cat. II. col. 427.) *cod. B.* in plut. LVII. cod. XIX. epiſt. CCCCXVII. et in calce Baſilii et Libanii epiſt. refert mutuas. (*Band.* II. col. 359.) Wolfius, vtriusque, inquit, huius codicis epiſtolas *Ant. Maria Saluinus* a. 1695. deſcripſit, latine conuertit, et cum Roſtgaardio communicauit. Idem vero ἀπόγραφον, emendationibus Saluinianis hinc inde ornatum, vna cum verſione lat. in Italia aere ſuo redemit *Iac. Phil. Doruille*, qui mihi vtriusque vſum conceſſit. etc." *Bandin.* l. c. pag. 427. ſq. in not. 2. tradit, aliud earumdem epiſtolarum, latine a Saluinio redditarum volumen, ipſius manu exaratum et emendatum, in Marucellorum publica bibliotheca inter eius msſtas ſchedas adſeruari. — *cod. C.* in plut. XXXII. cod. XXXII. (apud *Bandin.* l. c. pag. 199. ſq. numeratur cod. XXXVII. nr. 4.) continet epp. Libanii CCXLIX. praeter mutuas Libanii et Baſilii litteras, XX. reliquis praemiſſas. — *cod. D.* in plut. LXX. cod. XIII. complectitur epiſt. CCCLXXX. in margine

numeratas. Perierunt tamen quaedam. v. *Bandin.* l. c. col. 673. nr. 3. — *cod. E.* in plut. LXXXVI. cod. VIII. nr. 5. continet epp. CCCXII. peſſime exaratas, cum ſcholiis aliquot margin. (*Bandin.* III. 316.) — *cod. F.* in plut. LVIII. cod. XVI. nr. 3. mutuas habet Baſilii et Libanii et poſterioris tres alias litteras. (*Bandin.* II. col. 454.) — *cod. G.* ex cod. *B* natus, et eleganter quidem, ſed non diligenter a Zenobio Acciaiolo deſcriptus, in plut. LV. c. II. nr. 24. de quo cod. et de Acciaiolo, v. *Wolf.* in praef. et *Bandin.* l. c. col. 216. ſq. — Praeter citatos alii ſunt in eadem biblioth. codd. qui continent plures paucioresue epiſtolas Libanii, vt, in plut. LVII. cod. I. nr. 63. (*Bandin.* II. col. 334.) — in eodem plut. cod. XXXIV. nr. 18. XVI. epp. continens: quarum XIV. ad Iamblichum, et XV. ad Ariſtoxenum philoſophum initium non occurrit in ed. Wolfiana: ideo *Bandin.* II. col. 391. ſq. vtramque, vt in codice proſtat, excudi fecit: nr. 19. ſunt adhuc duae epiſtolae Baſilii et Lib. epiſtolae mutuae. — In plut. LIX. cod. XXX. nr. 7. Baſilii et Lib. epiſtolae mutuae XXIII. quae quidem ſunt in Wolfiana edit. a nr. 1580-1602. at ab eo non collatae. (*Bandin.* II. col. 551.) — In plut. LX. c. XVI. n. 7. Lib. ad Priſcianum epiſtolae duae, (in ed. Wolf. ep. 143 et 855.) Illis adiunctae leguntur grammaticales quaedam explanationes. (*Band.* II. col. 606.) — Inſuper ab *Antonio Maria Biſcionio* in bibl. Mediceo-Laurentianae catal. (Florent. 1752. fol.) vol. II. p. 42. ſq. in cod. XIV. nr. 4. eſt Lib. epiſtola ad Amphilochium et alia ad Optimum, epiſcopum ordinatum. — In *Bandini* catal. codd. *latin.* Medic. bibl. II. 562. cod. XX. ſunt Liban. epp. XCVIII. interprete Franc. Zambicario, equite, ad D. Io. Bentiuolum. — In bibl. *Veneta Marc.* in cod. CCCCXLI. ſunt 481. epiſt. et confector catalogi pag. 261. ſqq. poſuit nomina eorum, quibus ſingulae epp. inſcribuntur. — In ſequenti cod. CCCCXLII. exſtant 158. epp. et nomina eorum, ad quos datae ſunt illae, pariter in catal. pag. 226. ſqq. exhibentur. — Pari modo epiſtolae 30. cod. DV. et epp. 85. cod. DVI. pag. 268 et 269. ſqq. deſignantur. Illos aliumque, qui exhibet epp. 114. nominauit Wolfius: qui de adparatu Roſtgaardi, codicem quoque *Iac. Golii*, 39. epp. cum ſcholiis complectentem, nacti, eſt copioſus. Alia ſubſidia exemplaque, quae ſibi comparauit, in praef. recenſet. *Oxonii* diu antea poſuerat operam in deſcribendis aliquot epiſtolarum centuriis. Opera *Matur. Veyſſiere la Croze* habuit collat. ſchedarum Ez. Spanhemii et codicis regii *Berolinenſis.* — Indices epp. quae in codd. *Vindobon.* bibl. ſeruantur, tum e *Suecia* a Benzelio cod. *Meurſianum* et *Obrechtianum*, atque a *Wallino* collationem cod. *Raelambiani*, qui epp. 155. comprehendit, accepit: denique, quas e quoque cod. receperit, et quo ordine poſuerit, et alia, quae praeſtiterit, bene vtiliterque recenſet.

Supra in notitia codd. orationum Libanianarum quorumdam, qui continent epiſtolas, exemplarium feci mentionem. (add. ſupra vol. I. pag. 702.) Hic igitur notitiam aliorum ſubiungam.

Vindobonae in bibl. Caeſarea ſunt, auctore *Neſſelio* in cat. *part.* I. pag. 195. ſq. in cod. CXIII. Baſilii et Lib. epiſt. mutuae. (conf. Lambecii comm. V. col. 465. cod. CCLXXVII. nr. 7.) — p. 222. cod. CXLII. Libanii 12. epp. ad Baſilium, (conf. *Lambecii* comment. vol. III. cod. LXXV. nr. 2. pag. 371.) — *Part.* III. pag. 26. cod. XVI. nr. 3. Liban. epiſt. aliquot ſine inſcriptionibus. (v. *Lamb.* vol. VI. part. II. col. 330. cod. XXXV. nr. 3.)

Digitized by Google

nr. 3.) — *Part.* IV. pag. 42. cod. LXXII. nr. 1. epiſtolae CCLXXXVIII. quas Neſſelius habuit ineditas. — pag. 52. cod. XC. epiſtolae: — pag. 146. cod. CCCV. epiſtolae et declamationes: atque etiam Neſſelius prouocat ad libr. VI. comment. Lambecii, pag 244. ſqq. ſed ibi in noua Kollarii edit. ſunt omiſſae Libanii epiſtolae, vt iam ſupra adnotaui. — *Kollarius* in ſupplem. I. ad Lamb. comm. pag. 411. recenſet cod. LV. in quo nr. 4. ſunt Libanii XX. epiſt. quarum vltimam, inſcriptam, *ὁ μελεγαίας τῷ αἰτυαίμῃ*, Kollar. non reperit inter Libanii epp. typis a Wolfio vulgatas. — *Heidelbergae* quondam fuerunt in cod. LXXVII. Libanii epp. CCXXXIX. et eiusdem ac Baſilii epp. mutuae, nec non in cod. CXLIX. Lib. epiſtolae CCXCI. teſte Sylburgio, in catal. — In bibl. *Auguſtana* Vindel. ſunt mutuae Baſilii et Libanii epp. — In cod. *Guelferbyt.* nr. 82. Lib. et Syneſii epp. VIII. — Inter codd. ab imperatore Solimanno II. Mendozae donatos, fuerunt Libanii declamatt. et epiſtolae. v. *Iriart.* cat. codd. gr. Matrit. pag. 277. — In bibl. *Escorial.* in IV. codd. plures Libanii epp. teſte *Plüero* in itiner. per Hiſp. pag. 180.

Denique, vti Wolf. fin. praef bene monuit, maxima inter codices varietas in deſignandis illorum, ad quos epiſtolae ſunt datae, nominibus obſeruatur. Nonnumquam enim duo, tria, immo quatuor diuerſa inueneris. „Non negauerim, ait Wolf., id omne frequenter librariorum incuriae acceptum eſſe ferendum. Fieri tamen potuit, vt Libanius eiusdem epiſtolae exemplum ad plures mitteret, vbi eiusdem rei notitiam ad plures perferri volebat, nec otio, quod ſibi litteris ſcribendis nimis praeripi paſſim queritur, abundabat. Harum porro epiſtolarum nonnullas ficta nomina et ficta quoque argumenta prae ſe ferre, non vane ſuſpicari mihi videor, exemplo ſcilicet futuras tironibus, ad quod reſpicerent, ſi quid eiusmodi conſignandi occaſio ſe offerret. Tales ſcilicet exſtant in *Characteribus epiſtolicis*, qui Libanio a nonnullis ſunt adſcripti et a *Guil. Morello* Pariſ. 1558. 8. editi." Hactenus Wolfius.

Fabricius in ſuperiore edit. adiunxerat nomina eorum, ad quos exſtant *Libanii epiſtolae*, ſiue editae ſiue msst. (nempe Fabricio cognitae.) Enimuero quum longe maior epiſtolarum antea incognitarum aut ineditarum numerus cura Wolfii eſſet editus, nomina in codd. varient, et Wolfius duplicem ſuae editioni maiori ſubieciſſet indicem, alterum, qui initia ſingularum epiſtolarum Libanii exhibet, cum eorum, ad quos ſcriptae ſunt, nominibus; alterum, qui nomina illorum praebet, quibus Libanii epiſtolae inſcriptae ſunt tum graecae tum latinae, quarum hae ex *Franc. Zambicarii* verſione a p. 792. ad finem vsque leguntur: ſterilem mancumque Fabricii catalogum nominum ſatius eſſe duxi omittere. Nec vero catalogum Wolfianum, quoniam plures paginas impleret, et ed. Wolfiana haud infrequens eſt, typis hic renouandum curaui, veritus, ne tempus et chartam perderem. *Harl.*

12. Denique in *Leonis Allatii* excerptis Rhetorum, Rom. 1641. 8. graece et latine editis pag. 47-83. exſtant cum Allatii verſione Libanii *διηγήματα* ſiue narrationes XXXIX. 1) de Vulcano, 2) Acalanthide, 3) Capaneo, 4) Adraſtea, 5) Polycrate, 6) Calliſtone, 7) Simonide, 8) Neoptolemo, 9) Alceſtide, 10) Candaule, 11) Daphne, 12. 13) Progne et Philomela, 14) Marſya et tibiis. 15. 16.) de Paſiphaë. 17. 18.) Hercule,

ſe, 19) Latona, 20) Gallo, 21) Paridis raptu, 22) Danao et Aegypto, 23) Icario 24) Arione, 25) Hyacintho, 26. 27) Alpheo, 28. 29) Deianira, 30. 31) Pity in pinum mutata, 32. 33) Atalanta, 34. 35) de Cepheo et Perſeo. 36) Rheno. 37) Aloidis et abiete, 38) Enipeo et 39) Danaë.

Hinc p. 84-115. Ἐκφράσεις ſiue *Deſcriptiones ſeptem*, 1) *πανηγύρεως* diei feſti, 2) *τυχαίου* templi Fortunae, 3) Palladis, 4) Promethei, 5) Eteoclis et Polynicis, 6) Alexandri τοῦ κτίστου, qui vrbem Alexandriam condidit. 7) Calendarum. [*εἰς τὰς Καλάνδας.* Reiske I. nr. 9. pag. 256]

Denique p. 342-397. Progymnaſmata ſeptem. 1) Chria in dictum Theophraſti, qui, interrogatus, quid eſſet amor, reſpondit *πάθος ψυχῆς σχολαζούσης animi otiantis perturbatio.* 2) Sententia: *δεῖ δὴ χρημάτων*, pecuniis opus eſt, neque ſine iis quicquam, quod facto opus eſt, perfici poteſt. 3) Refutatio, non eſſe veroſimilia, quae de Aiace, Locro, dicuntur. 4) Confirmatio, veriſimilia eſſe. 5) Θέσις, an muris ſint vrbes cingendae. 6) an naui ſe committere homines debeant. 7) Κατηγορία, expoſtulatio in legem, iubentem fratrum vxores in matrimonium ducere.

[*Libanii* declamationem: *Κωλύουσι Σωκράτην ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ διαλέγεσθαι, καί ἀντιλέγει τις, Socrates in vinculis poſitus, ne cum vllo colloquatur, prohibetur, quidam vero contradicit*, *Allatius* loco infra prolato indicauit, ſupereſſe in cod. Barberino. Ea quoque eſt in cod. *Matrit.* regio XLVIIII. fol. 175 v. *Iriart.* catal. pag. 166. cel. autem *Morellius* e cod. Marciano Veneto DXXIV. ſaec. XV. exarato primus graece edidit textu, ſaepe vitioſo, ope cod. Barberin. ſaec. XI. exarati, cuius varias lectiones Bern. Stephanopulus miſerat, emaculato, latine vertit eruditisque inſtruxit notis in praeclara trium opuſculorum collectione, inſcripta:

Ariſtidis oratio aduerſus Leptinem, *Libanii declamatio pro Socrate*, *Ariſtoxeni Rhythmicorum elementorum fragmenta.* Ex bibl. Veneta D. Marci nunc primum edit *Iac. Morellius*, eiusdem bibl. cuſtos. Venetiis. 1785. 8. pag. 190-265 — Fragmenta orationis quaedam intulit *Macarius Chryſocephalus* in opus, cui titulus Ῥοδωνιά, inſtum in cod. Marciano CCCCLII. ex quo illa aliaque Libaniana *Villoiſonius* in anecdotis gr. tom. II. p. 13. ſq. protulit quorum multa, eaque nondum antea euulgata, repetiit *Reiskia* in praef. ad t. I. edit. Libanii.

Reiskia, foemina praeſtantiſſima, orat. defenſoriam cuiusdam, qui filiam pro vrbis ſuae ſalute occiderat, e cod. Bau. primam edidit, (vti iam dicere me memini,) Lipſ. 1775. 8. — Eadem *Libanii* quasdam declamationes atque epiſtolas, in ſermonem germanicum tranſtulit ediditque in libello, *zur Moral* inſcripto, Lipſiae 1782. 8. p. 93. ſqq.

In *Amadutii* anecdotis litterariis, ex mſstis codd. erutis Romae vol. I. pag. 1. ſeqq. eſt fragmentum anecdotum orat. Libanii ad Antiochenos de Iuliani, imp. ira ex cod. Mediceo Laurent. erutum, et graece verſum a *P. Philippo Angelico Becchetio* Nempe apud Fabric. qui illam gr. et lat. primus ediderat, oratio illa deſinit, *ἣν μὲν οὖν φροντιζόντων.* — Reisk. reliqua ediderat (tom. I. pag. 498.) ex codd. Aug. et Bauar. Quae Amadut. ex cod. Medic. vulgauit, ea forſan vtiliter poſſunt comparari ad lectionis varietatem aeque ac veritatem.

In

Digitized by Google

In vol. II. pag. 1. ſqq. idem *Amadutius* ex cod. Medic. fragmentum orat. Libanii de ſeruitute (quod deeſt in fine orationis, a Morellio, tom. II. or. XXXIII. pag. 642. ſeq. evulgatae,) edidit, lat. vertit, et quasdam ſubiunxit adnotationes. Reiskius in tom. II. pag. 87. ſq. id fragm. ſubiecit e codd. Bauar. et Aug. paullo plenius quidem atque emendatius: neque tamen pigebit lectorem, conſerre quae Amadutius dedit atque explicuit.

Libanii Orat. pro templis paganorum exſcindendis in ſermonem anglicum tranſtulit *Nath. Lardner* in Vol. IV. Collection of ancient Iewiſh and Heathen Teſtimonies to the Truth of the Chriſt. Religion. Lond. 1764. 4.

Cum ſelectis quibusdam Iuliani imp. opuſc. *Io. Duncombe* e graeco ſermone in anglicum transtulit in vol. I. plures Libanii epiſtolas, in II. vol. *Liban.* de ſua vita, eiusdemque lamentationes 1) ſuper Nicomedia, terrae motu ſubuerſa, et 2) ſuper Daphnaei Apollinis fano, flammis exuſto. Londini 1784. 8.

Reisk. in libello ad I. A. Erneſti etc. *de quibusdam e Libanio repetitis argumentis ad hiſtoriam eccleſiaſticam chriſtianam pertinentibus, inprimis de Optimo epiſcopo,* Lipſ. 1759. 4. quasdam Libanii epiſtolas recudi fecit, et interpretandis illis de variis rebus bene docteque diſſeruit. Primum explicuit illuſtrauitque epiſtolam (1227. in edit. Wolfii,) ad Optimum, Libanii diſcipulum, ab epiſcopatu Agdamiae, quod oppidum eſt Phrygiae et Optimi patria, ad epiſcopatum Antiochiae Piſidicae translatum; 2) epiſtolam (205. ed. Wolf.) ad Modeſtum, comitem Orientis, quae hiſtoriam Georgii, qui a. 356. in locum Athanaſii expulſi ſuffectus et a. 362. a furentibus Alexandrinis diſcerptus eſt illuſtrat; vbi Reiske notat, pag. 13.) Wolfium neque cauſſam totam epiſtolae huius, neque rationes illius Georgii perſpectas habuiſſe. Ex tertia epiſtola, (730. edit. W.) ad caſum Marci Arethuſani, pro quo chriſtiano, ſacrilegii accuſato, *Libanius* deprecatur, pertinente, efficit, neque Libanium animo in Chriſtianos tam infeſto fuiſſe, vt omnes huius diſciplinae odiſſet, atque fugiſſet, neque Iulianum Aug. ea Chriſtianos diritate et acerbitate odii exagitaſſe, cuius inuidia ſcriptores noſtri eum adſpergant. etc. conf. quoque ephem litterar. *Erlang.* a. 1759. plag. XXVI. pag. 234. ſq.

Non admodum multa Libanii loca emendantur aut illuſtrantur a Doruillio ad Charitona, a Valckenario ad Euripidem et Herodotum aliisque; plura a Toupio in Emendatt. in Suidam et Heſychium. *Harl.*

[P] *Scripta Libanii inedita.*

1) *Epiſtolarum* multae centuriae [w]) in variis bibliothecis adhuc deliteſcentes, atque vel a Ioanne Boiuino, vel ex Friderici Roſtgaardi bibliotheca vel in noua, quam Romae parant, Libanii editione vulgandae:

w) *Epiſtolam Libanii DCCCXLI. ad Seuerum* citant Benedictini notis ad Ambroſium T. 2. p. 64. *Valeſius* ad Ammian. XXIX. 1. *Epiſtolam ad Hieroclem CCLXXXIV. libri II.* In bibl. Vindobonenſi teſte Lambecio VI. pag. 255. codex membranaceus Epiſtolarum CCCCXVIII. et alius chartaceus Epiſtolarum CCLXXXIX. Ex delectu Georgii Lecapeni, a quo CCLXIV. Libanii epiſtolas ſelectas habuit *Allatius,* prima ad Clearchum incipit: Ἔμελλον γράφων δεήσεσθαι. Codicem MS. Cardinalis Caſanatae memorat Schurzfleiſchius ὁ μακαρίτης T. 2. Epiſtolar. arcan. 69. p. 102. Doctiſſimus Io.

Digitized by Google

vulgandae: [quae vero non prodiit.] Atque in epiſtolis inprimis probatum Libanium fuiſſe etiam veterum teſtimonio, Eunapii et cod. XC. Photii conſtat, idque ipſa earum lectio perito lectori facile perſuadebit: ſunt enim plenae Attici ſalis ac leporis, atque acuta breuitate non minus quam eruditis pulchriſque ſententiis vbique ſe commendantes.

2) *Orationes* complures, vt in codice bibl. Barberinae optimae notae in charta bombycina et correctiſſime ſcripto, ex quo fere omnia Libanii etiam edita dari poſſe caſtigatiora atque integriora Allatius [x]) teſtatus eſt. [Sed a Bongiou. e cod. Veneto atque a Reiskio e codd. Aug. ac Bauar. editae ſunt fere omnes illae oratt. Alias adhuc ineditas ab Iriarto et Villoiſonio indicari, paullo poſt cognoſcemus.]

Περὶ τῶν Φαρμάκων. Incipit: *ἡ μὲν μεγίστη μοι λύπη.* [Bongiou. p. 166. Reiske II. p. 307. cuius not. 1. vid.]

Ὑπὲρ ἑαυτοῦ, διὰ τὴν πρὸς Ἀντίοχον συνηγορίαν. Incipit: *οἱ μὲν βέλτιστοι οἱ ἐν τῇ πόλει.* [Bongiou. p. 53. Reisk. II. 37. p. 327.]

Πρὸς Αὐξέντιον. Incipit: *Ὁρῶν σε πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατε.* [Πρὸς Ἀναξέντιον Bong. p. 230. et Reisk. III. 56. pag. 185. e cod. Aug. I. edidere, et R. ſuppleuit magnam lacunam e cod. Aug.]

Πρὸς τὴν βουλήν. Incipit: *Ὅσοις μὲν πρὸς ὅσους ἐχρησάμην ὑπερ ἡμῶν.* Bong. pag. 30. Reiske II. 48. pag. 526. conf. *Vales.* ad Ammian. p. 427. *Bandin.* cat. II. pag 377. 15.

[?] Ὑπὲρ Ὀλυμπίου. Incipit: *Οὐκ ἂν ἔτι δυναίμην ἐνεγκεῖν τοὺς οὐ δυναμένους.* *Fabr. Villoiſon.* anecd. gr. II. pag. 16. tria illius orat. fragm. e Macario depromſit. *Harl.* Nuperrime haec oratio e cod. bibl. Barber. edita eſt in *Ioa. Phil. Siebenkees* Anecdotis graecis, quae poſt auctoris mortem prodierunt cura *I. A. Goez.* Norimb. 1798. 8. p. 75 ſq. *Beck.*

Κατὰ Σιλβανοῦ. Incipit: *οὐδὲν θαυμαστὸν Σιλβανὸν τὸν Γαυδεντίου κακῶς με λέγειν.* [Bongiou. pag. 218. Reiske II. 38. pag. 342.]

Κατὰ Ἰκαρίου, δεύτερος. Incipit: *Πάλαι μὲν ἴσως ᾔδει καὶ ἐμὲ κατηγορεῖν.* Reiske II. 27. p. 134.] Prior aduerſus Icarium inuectiua exſtat T. 2. edit. Morellianae p. 460. *Fabr. Kollarius* in ſupplem. ad vol. I Lambecii comment. ſaepe laudat. col. 798. ſeqq. multus eſt de meritis ſcriptiſque *Nicolai Forloſiae*, cuſtodis bibl. Caeſareae Vindobon. ab anno 1723. vsque ad a. 1758. d. XI. April. qui eius vitae fuit ſupremus. Is *Forlos.* inter alia manu ſua exarata, et poſt eius mortem bibl. caeſareae vindicata, reliquit editionem Libanii orationum prelo paratam et inſcriptam: *Libanii ſophiſtae orationes XIX. quarum XIII. hactenus ineditae, et VI. quae a Frid. Morello iam editae fuerunt; ſed mancae et corruptae, nunc rurſus ex integro Auguſtae biblioth. Vindobonenſis exemplari,* (in claſſe graecorum codicum philologicor. codice maioris moduli, chartaceo, ſaec. XIV. aut XV. non intelligenter exarato, et XLIII. oratt. continente,) *adiuncta latina verſione in lucem prodeunt integrae, cura et ſtudio Nicolai a Forloſia.* Hic igitur XIX. illas

Io. Boiuinus Libanii epiſt. edere, multasque iam vertiſſe ſe pridem teſtatus eſt praef. ad Nicephorum Gregoram: et eadem de cauſa omnes Italiae bibliothecas luſtraſſe accuratius, notauit *Montfaucon* in Diario Italico p. 25. Habeo et ipſe vltra ducentas adhuc ineditas beneficio Rev. Godfridi Olearii, qui ex cod. Bodleiano illas deſcripſit. [de quibus rebus v. *Wolf.* praefat. ad mai. edit. et quae nos ſupra adnotauimus.]

x) Allatius praef. ad excerpta rhetorum graecorum.

Digitized by Google

illas orationes manu ſua exſcripſit, etiam ſingulis argumenta, nonnullis quoque monita ad lectorem quaedam praefixit; obſcurioribus denique locis lucem eruditione ſua adfundere conatus. Sed deterritus forſan noua editione Bongiouannii, qui quinque orationes, neque in exemplo Morell. neque in codice Vindobon. exſtantes, in lucem protulit, conſilium ſuae editionis abiecit. In cod. tamen Vindobon. fol. 157. p. 1. in Forloſiae vero volum. fol. 107. orat. V. eſt ea, quae *contra Icarium* ſcripta eſt a Libanio. Sed plura vide apud Kollar. qui etiam Forloſiae et Bongiouannii labores comparat atque de vtriusque cura, diligentia et felicitate in inueniendis emendandisque orationibus fert iudicium *Harl.*

Περὶ τῦ μὴ ληρεῖν. Incipit: *Πολλάκις ἐν τῷ τῦδε δικαςηρίῳ λῆρος ὑπ᾽ αὐτῦ κεκλημένος.* *Fabr.* in cod. Pariſ. MMMXVI. et cod. Medic. ap. Bandin. II. pag. 137. n. 17. edit. a Bongiou. pag. 15. pag. 36. et Reisk. I. pag. 208.

Πρὸς τὸν βασιλέα [ὑπὲρ τῶν βυλῶν] Incipit: *Τὸ μὲν σὸν, ὦ βασιλεῦ, μέρος καὶ τῦ μετὰ σὲ τοῖς ἄλλοις.* Bong. pag. 70. Reisk. II. n. 50. pag. 570.]

Ὑπὲρ Θαλασσίυ. Incipit: *Ὑβρισθέντι φίλῳ, καὶ κωλυθέντι τυχεῖν, ὧν εἰκότως ἄν.* Bong. pag. 88. Reiske II. n. 42. pag. 388.]

Πρὸς Εὐςάθιον τὸν Κᾶρα. Incipit: *Ὑπεσχόμην ἐπαινέσεσθαι τὸν χθὲς τὰ λεγόμενα.* Aduerſus hunc Euſtathium forte, non Cappadocem, eſt oratio edita tom. 2. edit. Morellianae pag. 546. [Bong. pag. 250. Reiske II. 44. pag. 452.

Atque in alio cod. bibl. Vaticanae *περὶ Θρασυδαίυ.* Incipit: *Καλῶς ἐποίησας, ὦ Νικόκλεις, ἀπιςήσας ταῖς κατ᾽ ἐμῦ.* [in ed. Bong. pag. 176. et Reisk. II. 30. p. 223.]

Πρὸς Πολυκλέα. Incipit: *Ὅτι μὲν εἶναί τι δεῖ τὸ τὴν συνήθειαν ἀνελόν,* [Bong. p. 116. Reisk. II. 35. p. 307.]

Πρὸς Εὐμόλπιον. Incipit: *Εἶναι μέν σοι φίλος, καὶ πολὺν ἤδη χρόνον Εὐμόλπιε.* [Bong. p. 151. Reisk. II. nr. 40. pag. 364.]

Πρὸς Τιμοκράτην. Incipit: *Ἀφῖξαι μὲν ἡμῖν ἀπὸ τῦ θεάτρυ Τιμόκρατες.* [Bong. p. 128. Reisk. II. nr. 41. p. 379.]

Κατὰ τῶν πεφευγότων. Incipit: *Τὰ μὲν ἀγγελλόμενα πάντες ἀκύομεν.* [ed. Bongiou. pag. 1. Reiske II. 34. pag. 296.]

Κατὰ Σευήρυ. Incipit: *Πάρεστι μὲν οἱ δικάσοντες ἡμῖν, ὑπήκυσαν.* [Haec eſt or. eadem, quam Morell. t. II. nr. XXX. ediderat ſub titulo *πρὸς τὴν βυλήν*· quam Bong. pag. 192. e cod. vbi, vti in Aug. I. inſcripta eſt, Κατὰ Σεβήρυ, tamquam ineditam recudi curauit. v. *Reisk.* init. not. ad h. orat. III. n. 58. pag. 226. et in Animadu. ad gr. auct. vol. V. p. 418. *Harl.*

Περὶ τῦ πλέθρυ. Incipit: *Ἐπειδὴ πολλὺς ὁρῶ χάριν εἰδότας Πρόκλῳ τῆς προσθήκης.* Bongiou. pag. 138. Reiske I. nr. 10. pag. 261.]

Ἀντιόχῳ παραμυθητικός. Incipit: *Ἡγῦμαι προςήκειν ἐν τοῖς πενθῦσι μόνον.* [Bongiou. pag. 239. Reiske II. nr. 59. p. 353.]

3) *Declamationes* variae ſiue *μελέται*, vt in eodem Barberino cod:

Κωλύυσι Σωκράτην ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ διαλέγεσθαι, καὶ ἀντιλέγει τις. Incipit: *χαλεπὸν μὲν εἰπεῖν τι καὶ τῶν πάνυ δικαίων.* [Editam eſſe hanc orat. a cl. Morellio, e cod. Veneto, paullo ante oſtendimus.]

[P] *Φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἑταίρας καὶ μισθὸν ἀπαιτούμενος ἑαυτὸν παραγγέλλει.* Incipit: *Εἰ μὴ καὶ ὑμεῖς ἀργύριον, ὦ βουλὴ, τοῦ κανείου μ' εἰσπράξεσθε, ἥδιστ' ἂν μηδὲν δοὺς.* *Fabr.* Eſt in codd. Medic. et Matrit. conf. *Bandin.* cat. II. p. 363. nr. 23. *Iriart.* cat. p. 167. fol. 68. cod. XLVIII. et e cod. Bauar. II. edita a Reiſkio. *Harl.*

Ἐγράψατό τις τὸν ἑαυτοῦ παῖδα βουλεύσεως, ὁ παῖς ἄκριτος ἀποθανεῖν ἀξιοῖ κατὰ τὸν περὶ τῶν ἀκρίτων νόμον. Incipit: *Τὸ μὲν οὖν, ὦ πολῖται, μὴ πρὶν εἶναί μοι καιρόν.* *Fabr.* Excerpta ex cod. Veneto dedit Villoiſon l. c. pag. 11. in lucem protulit declam. Reiske ex cod. Bauar. — Eſt quoque declamat. illa in c. Medic. v. *Bandin.* II. p. 363. n. XXVII. *Harl.*

Et in bibl. Vaticana: *Μετὰ τὰ ἐν Χαιρωνείᾳ Φίλιππος ἐζήτησε τὸν Δημοσθένην, ὁ δῆμος ᾔτησε πέντε ἡμέρας εἰς διάσκεψιν, ἐν ταύταις ὁ Δημοσθένης ἀποθανεῖν ἀξιοῖ.* Incipit: *Ὃν μὲν ἐβουλόμην, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρόπον ἀποθανεῖν.* *Fabr.* Exſtat in codd. Medic. v. *Bandin.* II. pag. 362. nr. XLII. et pag. 552. nr. XXX. Fragmenta illius duo, a Macario excerpta, dedit *Villoiſon* l. c. pag. 13. integram vero Reiske. *Harl.*

Νόμος ἦν μετὰ τοῦ Τυράννου καὶ τοὺς παῖδας ἀποσφάττεσθαι· Ἕτερος νόμος, τὸν τυραννοκτόνον ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν. Γυνή τις τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα τυραννοῦντα ἀποσφάξασα, εἰς δωρεὰν αἰτεῖ τοὺς παῖδας. Μελετῶμεν τὸν ὑπὲρ τῆς τυραννοκτόνου λέγοντα. Poſt protheoriam incipit: *Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, τὴν οὕτω διὰ τοὺς νόμους παραδεδωκυῖαν.* *Fabr.* Vnicum ſeruauit fragm. Macar. in cod. Veneto, teſte *Villoiſ.* l. c. pag. 12. Separatim eam a Reiſkio e cod. Bauar. eſſe vulgatam, paullo ante iam obſeruauimus. Eſt illa declam. integra etiam in cod. regio *Matrit.* XLIX. fol. 27. teſte *Iriarte* cat. codd. gr. pag. 167. in quo codice ſecundum *Iriart.* l. c. ſunt plures ineditae:

Fol. 197. *Libanii or. ad Conſtantium imperat. pro admiſſa ab eo oratione, quam de illo ad ſenatum ſcripſerat.* cum protheoria, quam *Iriarte* pag. 166. graece et latine adpoſuit. Poſt theoriam incipit gratiarum actio: *ἆρα ἂν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες, δοκοίην,* (ſic) *χρέους ἀποστερῶν φιλοσοφίαν ἐνδίκως μεταποιεῖσθαι·* deſinit in haec verba, paene oblitterata: *καὶ ἐνφορεῖσθαι τοῦ — λήσου θεάματος.* Hanc cenſet Iriarte non modo typis incognitam, ſed inter miſſas etiam ſingularem, aut ſaltem rarius obuiam.

fol. 202. auerſo: *Πρὸς τὸν ἀξιώσαντα λέγειν ἐκ τοῦ παραχρῆμα in quemdam petentem, vt ex tempore oraret.* Inc. *ἀλλ' εἰ καὶ σφόδρα ἦν σοφὸς ὁ Φειδίας — — φαντὶ μορφὴν ἀποδεῖξαι.* deſinit: *ὥσπερ οἶμαι ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, οἱ μὲν προσέχουσιν· οἱ δὲ οὔ.*

fol. 208. auerſ. *εἰς τοὺς σοφιστὰς τοῦ αὐτοῦ: eiusdem* (Libanii) *in ſophiſtas.* Incipit: *Ἀλλὰ καὶ Προδίκου ποτὲ καὶ Γοργίου διατριβόντων Ἀθήνῃσι προσεῖχόν τινες·* deſinit: *ἡ τοῦ ὀδυσσέως τῇ γῇ ἀλκῇ ἐπεποίθει.*

fol. 22. auerſo: *Filii inſidiarum a patre accuſati oratio:* poſt argumenti ſummam incipit: *τὸ μὲν εὐτυχέστερον, ὦ ἄνδρες μὴ πρὶν εἶναί μοι καιρὸν τοῦ τ' ἂν ἀβῆναι τὸ φῆμα.* deſinit: *οὐ, μία πλεονεξία μόνη τῶν δικαίων ἡ ῥώμη·* Reliquas, quas Iriarte habet, ineditas, in hoc codice Matritenſi ſeruatas iam laudaui.

Villoiſon l. c. ex Macario citat fragmenta aliarum ineditarum declamm. Libanii:

Pag. 81. eod. vers. *ἐκ τῆς μελέτης, ἐν ᾗ ἀπολογεῖταί τις ἀποκηρυττόμενος, διὰ τὸ μὴ θεραπεῦσαι νοσοῦσαν τὴν μητρυιὰν, ἰατρὸς ὤν.*

Pag. 82.

Pag. 82. fol. rect. ἐκ τῆς μελέτης, ἐν ᾗ Δημοσθένης ἑαυτὸν προσαγγέλλει· Eadem eſt, quae e cod. Bauar. edita eſt a Reiskio.

Pag. 89. verſ. ἐκ τοῦ πρὸς Βασιλέα ὑπὲρ τῶν μιαρῶν ἱερῶν αὐτοῦ.

Pag. 90. fol. rect. ἐκ τοῦ εἰς τὴν τῶν πολεμίων καταδρομήν·

Ibid. ἐκ τοῦ κατὰ τῶν πλεονεκτούντων.

Ibid. ἐκ τῆς πρὸς μαθητὰς ὁμιλίας· quam vero Villoiſon probabiliter arbitratur, eſſe eamdem, ac illam περὶ τοῦ λόγου πρὸς τοὺς νέους, in edit. Morell. tom. II. pag. 568. et in Reisk. — Ibid. p. 90. verſ. eſt vnicum fragm. ἐκ τῆς πρὸς τοὺς αὐτοὺς (μαθητὰς) δευτέρας·

Pag. 92. rect. ἐκ τοῦ κατὰ τῶν λοιδορούντων. *Harl.*

Scripta Libanii deperdita.

Quamquam tot et tam multa, vt iam retuli, Sophiſtae huius ſcripta ſeruata ſunt, non dubium tamen, plures eius vti epiſtolas, ſic orationes quoque periiſſe, ex quibus hae paucae modo a me commemorabuntur:

Λόγος κατὰ τῶν παιδαγωγῶν, ſcriptus Nicomediae aduerſus calumnias paedagogorum. *Socrates* III. 1. hiſt. eccleſ.

Oratio de laudibus imperat. Valentis. Meminit *Libanius* ipſe in vita ſua, tomo 2. Opp. pag. 48.

In mortem Euſebii (viri conſularis, fratrisque Hypatii) id. pag. 60.

In laudem Richomeris, ducis. id. p. 69. 70.

Ad Antiochenos, tempore caritatis annonae. id. pag. 67.

Oratio triduo compoſita in Lynochi laudes, Bithyniae praefecti, memoratur [?] a Libanio libro tertio epiſtolarum, a Zambicario latine verſarum, epiſtola 247. ad Anatolium.

In laudes Clearchi. lib. 1. epiſt. 40. ad Clearchum.

Laus Philarchi. id. III. 40. Epiſtola ad Philarchum.

Laus Spectati. id. III. 258. Epiſt. ad Anatolium.

De ratione cum laude imperandi, ſcripturum ſe promittit *Libanius* III. 87. Epiſtola ad Hyſabium.

Dialogum ad Gorgiae Platonici imitationem compoſitum memorat lib. 1. Epiſtola 64. ad Aphemium.

Fuere etiam, qui ad imper. Valentem deferrent, ſcripſiſſe eum laudes Procopii, tyranni, id tamen factum a ſe negat in vita p. 54.

Variae συμβουλαὶ ad imp. Theodoſium habitae, quarum meminit Libanius in Oratione pro Ethnicorum templis, ſub init.

Digitized by Google

Noua editio Operum Libanii, Romae promiſſa.

Iam Anno MDCCXII. y) ſpes facta eſt nouae operum Libanii editionis, ſex voluminibus in fol. parandae ab abbate, *Leonhardo Adami*, atque meliore verſione et longe pluribus orationibus, declamationibus et epiſtolis, hactenus ineditis, ex Vaticana et aliis Italiae Germaniaeque bibliothecis locupletandae. Quamquam vero primus tomus eodem anno proditurus promittebatur, nec dum tamen, quod ſciam, hoc, quo iſta ſcribo anno MDCCXV. prela euaſit. Quandocunque autem abſoluere opus hoc erudito editori feliciter dabitur, iucundiſſimum haud dubie omnibus atticae eloquentiae et eruditae antiquitatis ſtudioſis munus offeretur. *Fabr.* Enimuero illa ſpes, (vt ait *Wolf.* in praef. ad edit. epiſtolarum mai. fol. 2.) paullo poſt cum ipſo, a 1719. fatis functo, decollauit. *Harl.*

CAPVT XLIV. (olim XVIII. lib. V. in parte quarta.)

DE THEMISTIO EVPHRADE.

I. *Themiſtii Euphradae aetas et vita.* II. *Alius Themiſtius, ſignifer Agnoetarum.* III. *Orationes Themiſtii XXXIII.* IV. *Codd. MSsti et editiones orationum.* V *Index ſcriptorum, qui in orationibus memorantur.* VI. *Themiſtii, quae exſtant Paraphraſes in varios Ariſtotelis libros, earumque editiones.* VII. *Index Scriptorum, in paraphraſibus ad Ariſtotelem laudatorum.* VIII. *Scripta deperdita Themiſtii.* IX. *Themiſtii locus de Empedocle.*

[Cum auctario *G. C. Harles.*]

I.

THEMISTIVS, Paphlago a), ex loco ignobili b), Eugenii c), philoſophi nobilis filius, quem

y) Vide Acta Eruditorum A. 1712. pag. 431. et Memorias litterarias Trevoltinas illius anni menſe Auguſto p. 1433. Menagiana T. 3. edit. Amſt. p. 577. Diarium eruditorum Italiae T. XXVIII. p. 252.

a) Innuit hoc Themiſtius ipſe orat. 2. pag. 28. edit Harduini, qui in hac vita Themiſtii pulcre adnotauit, nec non *Tillemontius* in hiſt. imp tom. V. pag. 816. *Ionſius* III. 16. de ſcriptoribus hiſt. philoſophicae, et ante hos *G. Remus* in Themiſtii Vita. Adde *Themiſtii* Orat. 27. p. 333. *Fabr.* Addi poſſunt, qui de Themiſtio, eius vita, ingenio, eruditione, ſcriptisque et honoribus egerunt, *Conſtantius*, imp. in or de Themiſtio. philoſopho, in ſenatu recitata, in ed. orationum Themiſt. Harduina, pag. 18. ſq. — *Themiſtius* ipſe in orat. (XXXI. ed. Hard. p. 352. ſq.) de ſedis praerogatiua in ſenatu, *Dionyſius Petauius* in vita (breui) Themiſtii, ed. oratt. Petauii atque Hard praefixa; *Pope-Blount* in cenſura etc. pag. 229-231. *Brucker.* in hiſtor. critica philos. tom II. pag. 484-490. et in adpendice ſ. vol. VI. pag. 388. *Saxius* in onom. litter. I. pag. 415. ſq. Atque ego in Introd. in hiſt. L. Gr. II. 1 pag. 530 ſq. plura de Themiſtio adnotaui. Floruit vero ille ſub impp. Conſtantio, Iuliano et ſq. et primordia principatus Arcadii adtigit. *Harl.*

b) *Euſtathius* ad Iliad. γ. pag. 306. ἀλλ' ἐμποδὼν εἰς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ γένεσιν φαυλότης πατρίδος. Καὶ τοῦτο ἔδειξε μὲν καὶ ἡ τὸν σοφὸν Θεμίστιον προσενεγκαμένη, ὡς ἐκεῖνός πυ ἱστορεῖ. Caue itaque credas *Patricio*, qui Themiſtium Nicomedienſem fuiſſe putauit p 141. diſcuſſionum peripateticarum, licet docuiſſet ille aliquando Nicomediae, et orationem XXIV. ibi habuiſſet.

c) *Photius* in bibl cod. LXXIV. Πατὴρ δὲ τῷ Θεμιστίῳ Εὐγένιος, καὶ φιλοσοφῶν. Ad hunc Eugenium Epiſtola Iuliani XVIII. Neſcio, patremne an auum innuat per ἀρχηγέτην τῆς αὐτοῦ οἰκίας Themiſtius, quem imp. Diocletiano carum innuit or. V. p. 63. Conſtantius quidem imp. in epiſtola, qua Themiſtium ſenatui commendat, parentis etiam ipſius et maiorum

Digitized by Google

quem ſenem defunctum [P] oratione [d]) celebrauit. Eloquentiae laude clariſſimus, ob eam cognominatus eſt *Euphrades* [e]), non in orationibus modo ſuis, ſed in commentariis quoque ac paraphraſibus *diſertiſſimus ſcriptor ac lucidus, et omnia ad facilitatem intelligentiae reuocans* [f]). Iuuenis admodum [g]), quum ſub egregia patris diſciplina [h]) atque in Ponto Aſiae [i]) litteris et philoſophia eſſet imbutus, commentarios [P] in Ariſtotelem compoſuit, ſtatim ſimulac, auctore inuito, in manus hominum venirent, probatos eximiis etiam philoſophis [k]) atque diligenter deinde lectos ac laudatos ab iis, qui philoſopho vel intelligendo vel illuſtrando dederunt operam.

Nicomediae XX. annos philoſophiae diſcendae impendiſſe, doctiſſimus *Ionſius* ſcribit pag. 294. de Scriptoribus hiſtoriae philoſoph. Sed verius eſt, tot eum annos docuiſſe CPoli [l]), antequam Romam petiit, vnde lautiſſimis licet conditionibus, vt ibi doceret, imperatoria etiam implorata auctoritate inuitatus, breui tamen poſt, CPolin iterum rediit, ibique commoratus eſt, vbi vxorem duxerat, et liberos [m]) procreauerat, atque diſciplina ſua, docendo philoſophiam et eloquentiam, magnam nominis famam laudemque eſt conſequutus. Atque Antiochiae etiam in Syria, et in Galatia, graeca regione [n]), et Nicomediae [o]) verſatum ſe innuit. Quamuis vero Ariſtotelis dogmata praecipue profiteretur, vnde hunc philoſophum προτάξασθαι βίου τε καὶ τῆς σοφίας *in vita ac doctrina ſapientiae ducem ſibi conſtituiſſe* adfirmat orat. 2. pag. 26. tamen, vt platonicae dictionis ſtudioſum ſe oſtendit, ita et Pythagorae templa non minus ac Platonis, quam Ariſtotelis delubra auditoribus ſuis aperuiſſe ſe teſtatur orat. 23. pag.

iorum inſerit laudes. Θεμίστιος δὲ, inquit, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, οὐδὲ νῦν ἐμοὶ γέγονε γνώριμος, ἀλλὰ καὶ πάλαι καὶ ἐκ πατέρων· καὶ τοσοῦτόν μοι γινώσκειν τὸν ἄνδρα περίεστιν ὅσο καὶ παλαιοτέρους προγόνους αὐτοῦ καταλέγειν, ὧν οἱ παλαιοὶ μέμνηνται λόγοι. Alius Eugenius, quemadmodum et *Themiſtius* alius, qui aduerſus Io. Philoponum de reſurrectione ſcripſit, teſte *Photio* cod. XXIII.

d) Eſt illa in Harduini editione orat. XX. qua patrem celebrat, vt non modo Ariſtotelicae, et quam cum hac conciliandam putabat, Platonicae, ſed omnis philoſophiae peritiſſimum, et vita ac moribus ſapientiam, quam docebat, exprimentem, Senem et ἐκλυόμενον ὑπὸ χρόνου obiiſſe teſtatur p. 237. Fratrum ſub init. orationis meminit.

e) Εὐφραδὴς vocatur in editionibus Aldina, H. Stephani etc. a Simplicio quoque in Ariſtotel. VI. Phyſ. pag. 226. ne alios iam memorem. *Ecphraſtem* maluit dicere Hermolaus Barbarus, quod ecphraſi perſpicua Ariſtotelis libros enarrauit. Ab eadem perſpicuitate *dilucidi doctoris* cognomentum tulit a Scholaſticis, notante *Geſnero* in bibl. ac *Michaële Neandro* in Gnomologia Stobaeana p. 70. *Luciddiſſimum* vocat *Marcus Antonius Zimara* in contradictionibus et ſolutionibus ad Themiſtium. Vide et Acta Erud. A. 1685. pag. 461.

f) *Boëthius* 2. de differentiis Topicis p. 871.

g) *Themiſtius* orat. XXIII. pag 294. Ἐμοὶ τοίνυν ὄντι συγγράμματα ἄττα πεποίηται — ἐμφανίζειν δὲ ἐπιχειρεῖ τὸν νοῦν τὸν Ἀριστοτέλους,

h) Orat. XX. p. 234. patri defuncto gratias agit, quod ab eo Ariſtotelis caliginem edoctus eſſet diſpellere. Hinc orat. XXIII. pag. 294. ait, ſe in Commentariis ſuis ad Ariſtotelem τὸν κλῆρον θησαυρίσας, ὃν παρὰ τῶν αὐτοῦ πατέρων διεδέξατο. De hoc parente Themiſtii Conſtantius imp. in orat. pag. 23. ὥστε τὸ ὄνομα εἰκότως ἀπόχρη δεῖξαι τὴν ἀκροτάτην φιλοσοφίαν, καὶ οὔτε χῶρος, οὔτε ἔθνος, οὔτε πόλις ἀδομένη τῇ Εὐγενίου δόξης ἀνήκοος. etc.

i) Orat. XXVII. pag. 332. ſq.

k) Or. XXIII. (in qua multa de ſe dixit.) p. 255. ſq. narrat philoſophum Sicyonium (Celſum) ſenis Chalcidenſis, (Iamblichi) diſcipulum τὸν ἀπερικτικώτατά τε καὶ ἀδολώτατα τοῦτό γε ἐπ' αὐτῇ Ἑλλήνων ἀντιλαχόντα φιλοσοφίας, lectis Themiſtii commentariis, ad ipſum vna cum diſcipulis ſuis CPolin aduolaſſe, atque dubiam horum ſententiam oraculo Apollinis fuiſſe confirmatam.

l) Ita rectius locum orat. XXIII. p. 298. intellexit Harduinus.

m) Conſtantius epiſtola a ſenatum pag. 22. Cui adde, quod Themiſtium de obitu filii cognominis ſolatur Libanius in epiſt.

n) Ibid. pag. 299.

o) Orat. XXIV.

pag. 298. Ἀφροδίτην ἀεὶ συμπλέκων ταῖς Μούσαις, *Venerem et Gratias perpetuo cum Muſis coniungere conatus.* Orat. 24. pag. 303. ἀλλ' ἐπικέχυται Ἀφροδίτη, καὶ χάριτες ἐπανθοῦσι τοῦ ἐφολκὸν εἶναι, vt idem loquitur orat. 26. pag. 319. *affuſa Venus eſt, ac Gratiae refulgent, quo velut illecebris hominum animos attrahant.* Πλάτωνι συνὼν τῷ θεσπεσίῳ, καὶ Ἀριστοτέλει συνδιαιτώμενος, Ὁμήρου δὲ ἔχων δυσαπαλλάκτως, *cum diuino Platone verſor, cum Ariſtotele habito, ab Homero vix diuellor*, orat. 33. pag. 366. Philoſophiae quidem platonicae aeque ac peripateticae peritum ſe demonſtrauit in commentariis ad Platonem, quorum Photius [p]) non τῶν ἔξω modo, vt Libanii, cuius plures [?] ad eum epiſtſt. exſtant, ſed Chriſtianorum quoque, vt *Gregorii Nazianzeni*, cuius eſt ad eum epiſtola CXXXIX. et CXL. qua poſteriore eum βασιλέα λόγων adpellat. Nec minus, vtut eſſet idolorum cultor, apud imperatores gratioſus fuit, *Conſtantium* quidem, a quo florens annis [q]) in ſenatum a. C. 355. cooptatus, atque iteratis litteris a. 361. ad maiores honores [r]) commendatus, et ob panegyricum, imperatori dictum, ſtatua aerea [s]) donatus eſt, atque philoſophia eius ὁ κόσμος τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας *imperii ſui ornamentum* [t]) adpellata. Apud *Iulianum*, cuius ad eum exſtant epiſtolae, et a quo a. C. 362. ornatus eſt praefectura vrbis CPol [u]). apud *Iouianum*

p) *Photius* cod. LXXIV. Εἰσὶ δὲ καὶ εἰς τὰ Πλατωνικὰ αὐτοῦ ἐξηγητικοὶ πόνοι. Ex his ſuſpicor eſſe quaedam Themiſtii, laudata Stobaeo in florilegio. *Fabr.* In *Stobaei* ſerm. CXIX. in omnibus illius editt. etiam in prima Trincauelli et codice Pariſ. A. fragment. quoddam tribuitur *Themiſtio*. Sed *Wyttenbach*, qui illud gr. et lat. cum obſſ. ſuis adiecit calci editionis ſuae Plutarchi de ſera num. vindicta pag. 129. ſeq Themiſtio, quod in ſuperſtitibus illius ſcriptis non exſtet, et commentarios, non dialogos, conſtet eum ſcripſiſſe atque ſcribendi genus adeo diuerſum ſit et abhorrens a reliquis eius ſcriptis, vt vel in deperditis libris id ab eo ſcriptum eſſe non potuerit, id abnegat, et adſerit Plut. Locum vero refert ad libros Plutarchi de anima deperditos, et oſtendit, nihil frequentius eſſe in Stobaeo, quam errorem et confuſionem in nominibus auctorum. *Harl.*

q) Idem *Photius*: Ἐπὶ δὲ Κωνσταντίου ἔτι νέος ἦν, ὑφ' οὗ καὶ ἐνετάγη τῇ τῶν Ῥωμαίων γερουσίᾳ ὡς καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν τὴν ἐν Ῥώμῃ γερουσίαν ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἀποσταλεῖσα Ἐπιστολὴ δηλοῖ. *Adlata eſt illa Conſtantii epiſtola pro Themiſtio, clariſſimo philoſopho, lectaque in ſenatu, Kal. Sept. COSS. Arbetione et Lolliano, legit autem Iuſtinus, clariſſimus proconſul.* Exſtat plena magnificarum laudum Themiſtii graece et latine in editione orationum illius Harduiniana pag. 18. 23. Confer *Iac. Gothofredum* ad codicem Theodoſianum tom. 2. p. 47. ſq. et *Harduinum* ad orationem Themiſtii 2. qua Conſtantio gratias agit.

r) Lege 12. de praetoribus, in cod. Theodoſiano lib. 6. tit. 4. *Themiſtius quoque, philoſophus, cuius auget ſcientia dignitatem.*

s) Themiſtius orat. IV. p. 54.

t) Orat. XXXI. pag. 354. qui locus inſignis non eſt praetereundus, quum Themiſtii, quanta etiam apud inſequutos imperatores fuerit auctoritas, inſigniter demonſtret: ἀρκεῖ μοι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ, (ita pro Κωνσταντῖνος legendum) ὁ κόσμον τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας τὴν ἐμὴν φιλοσοφίαν εἰπὼν πολλάκις· ἀρκεῖ βιασθεὶς Ἰουλιανὸς τῆς οἰκουμένης καλέσαι πρεσβευτὴν ἄξιον, ὃ μόνον τῆς Καλλιπόλεως, καὶ τὰ πρῶτα φέρεσθαι φιλοσοφίας ἐν γράμμασιν ὁμολογήσας· ἀρκεῖ Οὐάλης, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐμῶν λόγων πολλάκις· ἱκανός μοι Γρατιανὸς, σεμνυνόμενος πρὸς Ῥωμαίους, ὡς αἴτιος αὐτοῖς γεγονὼς τῆς ἐμῆς ἐπιδημίας· ἀντὶ τῶν ὑψηλοτάτων θρόνων ποιοῦμαι τὰς τοῦ θειοτάτου Θεοδοσίου φωνὰς, τὰς πρώην ὑμῖν ἀναγνωσθείσας·

u) Suidas in Θεμίστιος, cui addendum tetraſtichon, praemiſſum editioni Aldinae operum Themiſtii: Θεμιστίου στίχοι εἰς ἑαυτὸν, ὅτε ὕπαρχον αὐτὸν ἐποίησεν ὁ Βασιλεὺς Ἰουλιανός.

Ἄντυγος αἰθερίης ὑπερήμενος εἰς πόθον ἦλθες,
Ἄντυγος ἀργυρέης, αἶσχος ἀπειρέσιον,
Ἦσθα πάρος κρείσσων· ἀναβὰς δ' ἐγένευ μέγα χείρων.
Δεῦρ' ἀνάβηθι κάτω, νῦν γὰρ ἄνω κατέβης.

Hoc ita latine Iuſtus *Lipſius* ad Senecae epiſtolam LXVIII.

Aetherea in ſella poſitum te cura ſubiuit
Sellae argentatae; Proh pudor et macula!
Maior eras humilis; minor es nunc, ſublimatus.
Deſcende, vt poſſis ſcandere nunc iterum.

In

Digitized by Google

Ioniacum et *Valentem*, *Valentinianum*, *Gratianumque*, qui eum dicentem libenter audierunt, atque aliquando in re maximi momenti, vt Valens, quem fauentem [[?] Ariano dogmati a perſequendis v) Catholicis dehortatus eſt, illi ſunt obſecuti: maxime vero apud *Theodoſium* M. qui munificum ipſi ſe praebuit w), et praefecti Vrbis CPol. dignitatem iterum obtulit Kalendis Sept. a. C. 384. x) atque in Occidentem profecturus Arcadium, filium y), ipſi commiſit informandum. Theodoſii γραμματεὺς dicitur Themiſtius a *Ioanne Tzetze* Chiliade VI. verſu 329. Ipſe quidem orat. XXI. ad ſenatum CPol. pag. 352. teſtatur, per quadraginta fere annos operam ſuam collocaſſe gerendae reip. atque obeundis legationibus, qui ſi ab anno 347. quo imp. Conſtantium primum adfatus eſt, computentur, adhuc in viuis fuit a. C. 387. Ac ſenem ſe atque aetate confectum iam ſaepius de deponendo, quod geſſit, munere cogitaſſe, ſcribit orat. XVI. quam a. 383. habuit, ſub init. Πολλάκις ἐβουλευσάμην κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι μοι καὶ τοῦ σώματος πεπονηκότος, καὶ τοῦ γήρως ἐπιδιδόντος, καταθετέον ἤδη τὴν πινακίδα, καὶ ἀφεκτέον τοῦ διοχλεῖν ἔτι τὰς Βασιλέως ἀκοὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις.

II. *Alius*

In *Planudae* Anthologia Epigrammatum graecorum lib. 2. pag. 174. hi verſus non tribuuntur Themiſtio ipſi, ſed Palladae; [in *Brunckii* tamen Anal. II. pag. 404. Themiſtio:] nec ſub Iuliano, ſed ſub Valentiniano ac Valente praefectus CPolis Themiſtius fuiſſe traditur, Παλλαδᾶ εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον, γενόμενον Κωνσταντινουπόλεως ὕπαρχον ἐπὶ Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος. Sed Aldinae inſcriptioni Suidas, vt dixi, teſtimonio ſuo ſuffragatur. *Fabr.* *Petau.* ad Them. orat. VI. pag. 580. (in edit. Harduini, or. XVIII. p. 487.) coniicit, non a *Iuliano*, vel *Valente*, ſed a *Theodoſio* praefectura vrbis ornatum fuiſſe Themiſtium et graecum epigramma, quod Themiſtio, cuius ambitionem hoc carmine perſtringi arbitratur, ita latine reddidit:

Fornice in aetherio reſidentem, argenteus adſe,
Fornicis alterius pro dolor! orbis, agit.
Qui melior fueras, nunc prior factus in imum;
Adſcende in ſummum, qui modo lapſus eras.

Ibidem idem ille refutat Mureti ſententiam ad Senecae epiſt. LXVIII. et epigr. explicat. Tamen non plane repugnat iis, qui Themiſtium, dixerint, ſaepius praefectura vrbis eſſe donatum: quod verum eſt. Nam de Theodoſio, id muneris in Themiſtium deferente, manifeſtum fit, ex or. XVII. a Fabr. etiam citata. Atque eum a Iuliano iam antea illo honore fuiſſe mactatum, praeter Suidam et auctorem epigrammatis mem. quod in ſuperiore cap. vidimus, in cod. XXIII. plut. 57. Medic. alii Libanii opuſculo adhaerere, (in cod. XXV. plut. 87. additum eſt cod. Themiſtii paraphras. in Ariſtot. libr. de anima. v. *Baudin.* III. col. 409.) colligi poterit ex *Himerii* oratione VII. qua laudes vrbis CPoleos et Iuliani Auguſti celebrantur, dicta a. 362. Namque in illa oratione poſt laudationem ſenatus CPolitani, agit de praefecto vrbi, cuius quidem munus luculenter, non nomen, deſignatur: illius tamen eloquentiae eam impertit laudem, vt vix alii quam Themiſtio tum potuerit tribui, bene obſeruante locumque mutilum acute ſanante *Wernsdorfio* in nota ad eam orat. pag. 555. ſq. edit. Himerii eclogar. et declamatt. Pluribus tamen Wernsdorf. ſuam ſententiam expoſuit atque ornauit in notis copioſioribus ad eamdem orat. quam ego ſeparatim, ante vulgatam maiorem eclog. et declamationum editionem, in lucem prodire iuſſeram Erlangae 1785. 8. vbi ad §. XV. pag. 131. ſq. praeter ea colligit ex Themiſtii oratione XXXI. Themiſtium legatum a CPolitanis, vt videtur, ad Iulianum profectum fuiſſe ſine dubio auſpicia imperii gratulatum, et initio a. 362. ab Iuliano, legatione illa conciliato, fuiſſe praefectum vrbi deſignatum, ſequentique anno 363. (v. *Vales.* ad Ammian. XXX. 4. pag. 455 et *Wolf.* ad Libanii epiſt. 196.) ſucceſſorem accepiſſe *Modeſtum*. *Harl.*

v) *Socrates* IV. 32. *Sozomenus* VI. 36. Tripartita VIII. 12. *Nicephorus* XI. 46. hiſt.

w) *Themiſtius* Orat. XXIII. pag. 292.

x) Vide *Harduini* notas ad orationem XVII. qua imperatori gratias agit Themiſtius.

y) *Themiſtius* orat. XVIII. pag. 224. licet hoc incredibile videatur Tillemontio in vita Theodoſii c. 13. et nota 14. tom. 5. hiſtoriae imperator. p. 453. 948.

II. *Alius Themiſtius, Signifer Agnoëtarum.*

Cum hoc Themiſtio confundendi plurimis recentioribus auctor fuit *Nicephorus* XVIII. 5. *Themiſtium* alterum, longe iuniorem, neque, vt ille a Chriſti ſacris alienum [x]), ſed diaconum Alexandrinum [aa]), [[?]] qui auctor fuit ſectae, quam a dogmate, quo Chriſtum Λόγον multa ignorare contendebant, *Agnoëtas* alii [bb]) adpellant, Damaſcenus haereſi LXXXV. *Themiſtianos.* Theodori, monachi Alex. ἔλεγχον aduerſus hunc Themiſtium, et Themiſtii, qui et Καλώνυμον ſe adpellauit (Καλωνύμου τοῦ καὶ Θεμιστίου) ἀπολογίαν ὑπὲρ τοῦ ἐν ἁγίοις Θεοφοβίου, et μονόβιβλον *aduerſus Theodorum*, quem Theodorus tribus aliis libris confutauit, memorat *Photius* cod. CVIII. Idem cod. XXIII. teſtatur, Themiſtium *pro reſurrectione* mortuorum ſcripſiſſe *aduerſus Ioannem Philoponum.* De Themiſtii huius opere *aduerſus Coluthum*, et *antirrheticis aduerſus Theodoſianos*, memoratis in Actis Synodi VI. et in Concilio Lateranenſi a. C. 649. atque a S. Maximo in tomo dogmatico adverſus Heraclii ecthesin, vide *Cotelerii* notas ad tom. 3. monumentor. eccleſiae graecae pag. 641. ſq. [adde infr. in vol. IX. vet. edit. lib. V. c. 37, 9. et c. 38. 9. pag. 367. 384. et 409]

[[?]] III. *Orationes Themiſtii philoſophi, quotquot exſtant in editione locupletiſſima Harduiniana.*

1. Περὶ φιλανθρωπίας, ἢ Κωνστάντιος. *De humanitate et clementia imper. Conſtantii,* quem primum adlocutus eſt Ancyrae in Galatia, a. C. 347. adhuc iuuenis, διόπερ, vt in praemiſſo ſcholio adnotatum eſt, οὐδὲ πάνυ κρατεῖ τῆς ἰδέας. *Ideo dicendi characterem non prorſus*

x) Hallenſes Obſeruatt. ſelect. tom. 1. Obſ. 15. Nicephori ſententiam audacter defendunt, diſputantque, Themiſtium philoſophum fuiſſe vtique Chriſtianum, atque eumdem Agnoëtarum promachum, deinde vero alium iuniorem eiusdem nominis exſtitiſſe, qui haereſin illam reſuſcitauerit, atque de hoc loqui Liberatum in breuiario, Sophronium, patriarcham Hieroſol. in Epiſtola Synodica, aliosque. Sed non poſſum mihi perſuadere, quemquam, qui Themiſtii, philoſophi, ſcripta euoluit, vel iuniorum ethnicorum ſcriptorum, eum laudantium, loca conſiderat, ſerio poſſe adfirmare, eum Chriſti ſacris addictum fuiſſe. Argumenta vero, quae pro iſto paradoxo adferuntur, leuia ſunt. Nam ſi ob Nazianzeni ad Themiſtium epiſtolas Chriſtianus erit Themiſtius, quidni et Libanium Chriſtianis adſcribemus, cui ita familiariter ſcripſit non Nazianzenus modo, ſed et Nyſſenus, Baſilius, Chryſoſtomus? Omitto caetera, neutiquam fortiora, tantum noto pag. 184. Hallenſes bis calami errore pro Socrate Euſebii nomen poſuiſſe [add. *Brucker* l. c. II. pag. 488.]

aa) *Liberatus* breuiario c. 19. *Timotheus, epiſcopus Alex. magis ſententiam Seueri* (Eutychiani) *ſecutus eſt. Cui cum diceret Themiſtius, diaconus eius, ſi corpus Chriſti corruptibile eſt, debemus eum dicere et aliqua ignoraſſe, ſicut de Lazaro.* Reſpicit verba Ioh. XI. 34. *ubi poſuiſtis eum*, de quibus conferendus Suicerus tom. 2. theſauri p. 208. et Mich. le Quien ad Damaſcenum de haereſibus tom. 1. p. 107. Caeterum Timotheus iſte iam a. C. 535. diem obiit, vnde fallitur praeſtantiſſimus Caueus, qui Themiſtium eius Diaconum refert ad a. C. 605. Rectius Harduinus ad a. C. 519.

bb) De *Agnoëtis* praeter *Damaſcenum*, qui ſingulari etiam ſcripto illos oppugnauit, aliosque, iam laudatos, *conſulendi Eulogius* apud Photium cod. CCXXX. pag. 454. ſq. *Leontius* de ſectis πρᾶξει quinta p. 474. et *Gregorius* M. lib. VIII. epiſt. 42. ad Eulogium. E recentioribus *D. Iuſtus Feuerbornius* de Agnoëtiſmo veteri ac recenti, tom. VIII. diſpp. Gieſſenſium, *Io. G. Dorſcheus* Theol. Zacharianae parte 1. §. 257. ſq. *Io Forbeſius* inſtruction. Hiſtorico Theol. III. 19. *Petauius* dogm. theol. de Trinitate p. 113. et de incarnatione p. 79. edit. Pariſ et lib. XI. c. 1. [*C. G. F. Walch.* Hiſt. der Ketzereyen T. VIII. p. 644. ſq] Breuiter Honorius Auguſto-

prorſus obtinet. Incipit: νῦν σοι πρῶτον εἰσέρχεται λόγος. ὦ Βασιλεῦ. Edita primum ab Harduino, ex apographo *Dionyſii Petauii*, cum eiusdem verſione latina, p. 1.

CONSTANTII, imp. epiſtola ad ſenatum romanum, miſſa a. C. 355. qua illis Themiſtium commendat pag. 18. Hanc primus cum verſione ſua ediderat atque orationibus quibusdam Themiſtianis praemiſerat *Petrus Pantinus* Lugd. Bat. 1614. 8. recenſuere verſionem *Petauius* ac *Gabriel Coſſartius*.

2. Εὐχαριστήριος ſiue *Gratiarum actio* ad imperatorem, a quo commendatus fuerat, dicta in ſenatu, eodem a. 355. Incipit: ἆρ' ἂν ὑμῖν, ἄνδρες, δοκοίην χρέως ἀποστερῶν. p. 24. Eam primus graece vulgauit *Henricus Stephanus* inter Themiſtii orationes decimo quarto loco; graece et latine *Georgius Remus*, Auguſtanus, primam inter orationes ſex Auguſtales, Ambergae in Palatinatu a. 1605. 4. Cum noua verſione ſua dedit *Petauius* in vtraque editione, Flexiae 1613. 8. et Pariſ. 1618. 4. decimo quarto loco. Fallitur autem in notis idem Remus, atque ante eum *Iac. Cuiacius* lib. XVI. Obſeruatt. cap. 15. quum putant, hac oratione gratias egiſſe Themiſtium Conſtantio pro commendatione, quae exſtat in cod. Theodoſiano lib. 6. tit. 4. de praetoribus lege 12. qua imperator vult, Themiſtium adeſſe in deſignandis ex S. C. Praetoribus, et ius habere ſuffragii. Sed illud reſcriptum multis annis poſt datum eſt a. C. 361. vt Iac. Gothofredus pridem monuit.

3) Πρεσβευτικὸς, *oratio in legatione ad Conſtantium, imp. pro vrbe CPol.* a. C. 357. habenda Romae, ſed transmiſſa tantum, Themiſtio CPoli ob hiemis aſperitatem ſubſiſtente [cc]). Incipit: Ἔστι μὲν οὐδ' ἄλλῃ πόλει δυνατόν. pag. 40. Haec eſt corona, quam ſe imperatori texuiſſe dicit Themiſtius Orat. 4. pag. 54. aenea ſtatua ideo ab eo honoratus. Primus ex apographo Petauiano edidit Harduinus cum *Petauii* verſione. Hanc, ni fallor, orationem reſpicit laudatque [?] *Libanius* epiſtola ad Themiſtium quinta ex illis centum, quas I. C. Wolfius vulgauit.

4) Εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κωνστάντιον. De eodem Conſtantio, qui illo anno 357. Romae triumphauit, oratio dicta CPoli in ſenatu. Incipit: Αἰγύπτιοι τὴν Ἀθηνᾶν. pag. 49. Primus ediderat graece *H. Stephanus*, tertiam decimam ordine: deinde *G. Remus* ſecundam inter ſex Auguſtales cum ſua verſione, deinde cum noua interpretatione *Petauius* itidem decimam tertiam in editione vtraque. *Fabr.* Falſo inſcribitur in cod. Pariſ. πρὸς Κωνστάντιον. conf. Hard. et Petau. p. 388. *Harl.*

5. ὑπατικὸς, *Conſularis ad Iouianum, imp.* a. C. 364. dicta primum Dadaſtanis coram imperatore, cui eo cum aliis ſenatoribus obuiam progreſſus fuit: deinde iterum audiente populo CPoli, vt narrat *Socrates* III. 26. hiſt. Incipit: Βασιλεῦ, τὸ μὲν ἐπαινεῖν σε. pag. 63. Etiam hanc primus H. Stephanus vulgauerat, graece, ordine duodecimam; G. Remus cum verſione ſua tertiam; Petauius in vtraque editione cum noua ſua verſione duodecimam. In

 hac

guſtodunenſis: *Agnoitae ab ignorantia dicti. Hi dicunt, quod Chriſti Diuinitas ignorat futura de die nouiſſimo.* Similia *Iſidorus* Hiſp. VIII. 5. Originum, *Victor Tununenſis* p. 8. ſq. Chronici, *Rabanus Maurus* libr. 2. de inſtitutis Clericorum c. 58. etc.

cc) v. Harduin. p. 387.

hac oratione pag. 67. ſq. exſtat celebris locus de hominibus, per vim atque leges ad certam religionis formulam non cogendis, quem citat *Socrates* III. 25. *Nicephorus* X. 42.

6. Φιλάδελφοι, ἢ περὶ φιλανθρωπίας, *Fratrum amantes, ſiue de benignitate ſ. humanitate*, de fratrum, Valentiniani ſenioris ac Valentis, concordia et laudibus oratio, poſt Iouiniani mortem dicta menſe Decembri a. C. 364. [dd]) Incipit: οὐδεπώποτε, ὦ βασιλεῖς. p. 71. Primus graece e bibl. regis chriſtianiſſimi cum verſione ſua, ſed ſub falſo *Syneſii* nomine et minus emendate *Federicus Morelius* edidit Pariſ. 1604. 8. Hinc cum noua ſua *Petrus Pantinus* pag. 81. deinde cum Fed. Morelli verſione Petauius in editione Flexienſi quintam decimam, in Pariſienſi decimam ſextam cum verſione Pantini, quam praetulit etiam Harduinus.

7. Περὶ τῶν ἠτυχηκότων, *ad Valentem, imp. Procopii, tyranni, victorem, pro his, qui per illos tumultus in calamitatem inciderant.* Incipit: Οἶμαί σε θαυμάζειν. pag. 84. Dicta a. C. 367. totaque eo comparata, vt a crudeli vindicta imperatorem retraheret. Locum Salomonis Prouerb. XXI. 1. laudat hoc pacto pag. 89: Ἀλλ' ἐγώ ποτε ὑπησθόμην καὶ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων [ee]) ταυτὸ τοῦτο κομψευομένων, ὡς ἄρα ὁ νοῦς τοῦ Βασιλέως ἐν τῇ τοῦ θεοῦ παλάμῃ δορυφορεῖται. [P] Καὶ δεῖ τὸν κίνδυνον ὁρᾶν, πηλίκος αὐτῷ πρὸς ἀλλοτρίαν τοῦ θεοῦ πρᾶξιν ὁρμήσαντι, ἐκπεσεῖν τῆς χειρὸς τῆς φυλαττούσης. *Ego vero quam eleganter hoc ipſum Aſſyriorum litteris proditum animaduerti*, Regis animum in manu DEI cuſtodiri. *Vnde ei, quantum immineat periculi, prouidendum, ne ſi ad agendum aliquid, quod a Deo ſit alienum, feratur, cuſtodiente ſe Dei manu excidat.* Hanc orationem primus graece vulgauit H. Stephanus: graece et latine cum verſione ſua G. Remus quartam inter Themiſtii Auguſtales, Petauius ſeptimam in vtraque ſua editione, cum noua interpretatione.

8. Πενταετηρικὸς *Quinquennalis*, quinto anno imperii Valentis, ſiue a. C. 368. Incipit: περὶ φύσεως βασιλικῆς. pag. 101. Primus cum verſione ſua vulgauerat *Petrus Pantinus* pag. 11. et cum eadem verſione *Petauius* [ff]) in Pariſienſi editione A. 1618. numero decimam ſeptimam. Sed Harduinus exhibet emendatam, auctamque e cod. MS. per *Gabrielem Coſſartium.* Sub initium huius orationis Themiſtius laudat philoſophiam, ſeque defendit, τὸ ὄνειδος ἀποθέμενος τῶν σοφιστῶν, vt loquitur pag. 103 Cetera laudibus imperatoris virtutis ac clementiae dicata ſunt.

9. Προτρεπτικὸς Οὐαλεντινιανῷ νέῳ. *Adhortatoria ad Valentinianum iuniorem*, trium vel quatuor annorum puerum, dicta A. C. 369. [conf. Harduin. not. pag. 438. ſq.] Incipit: ὦ παῖ

dd) Harduin. in indice orationum panegyricarum Chronologico ſcripſit: „a. CCCLXIV. — Iouianus moritur. oratio VI. φιλάδελφοι *ſub finem anni, menſe Decembri:*" contra in notis pag. 417. minus diſtincte curateque notauit, hanc orat. eſſe recitatam *circa* XVII. *Kal. Ianuar.* a. *CCCLXIV.* nam a Kal. Ian. incepit a. 365. Interim nota an. 364. vera eſt. *Harl.*

ee) Non puto eſſe dubitandum, quin per Ἀσσύρια γράμματα ſacri Scriptores hebraei intelligantur, licet in alia omnia abeat Harduinus.

ff) Petauius. ſuſpicabatur olim, Themiſtium hac oratione proſequutum eſſe *Theodoſii* quinquennalia. Verum, quum paullo ante obitum cod. mſſt. ex bibl. *Ambroſiana* Mediolan ſibi comparaſſet, in quo huic orationi praefigitur titulus; Οὐάλης, ἢ περὶ φύσεως βασιλικῆς· ἐῤῥέθη ἐπὶ τῆς πενταετηρίδος ἐν Μαρκιανουπόλει· nam Marcianopoli illo a. 368. Valens bello Gothico fuit implicitus, Petauium igitur ex eo, niſi recudendi operis ſui conſilium mors praeceidiſſet, emendaturum fuiſſe coniecturam ſ[illegible] *Harduin.* in notis pag. 433. animaduertit. *Harl.*

Digitized by Google

ὦ παῖ δυοῖν ἀηττήτων πατέρων pag. 120. Primus ediderat H. Stephanus graece, vndecimam ordine: hinc vtraque lingua G. *Remus* ſextam, *Petauius* cum noua verſione, in vtraque editione ſua vndecimam. Themiſtio inſtitutionem huius principis commiſſam, patet ex pag. 124. *συμπαιδαγωγήσουσι δέ σε ἐμοὶ Πλάτων ὁ κλεινὸς καὶ ὁ θεσπέσιος Ἀριστοτέλης, οἳ καὶ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον ἐπαιδαγώγησαν.*

10. *Ἐπὶ τῆς εἰρήνης*, *de pace Gothis data*, orat. habita CPoli in ſenatu ad Valentem, imp. a. C. 370. Incipit: *ᾤμην ἐγώ σοι καταχορής* pag. 129. Hanc quoque orationem, in cuius exordio ait, imperatorem a ſe velut annuum tributum, anniuerſariarum orationum penſationem flagitare, primus ediderat graece *H. Stephanus* ordine decimam: graece et latine quintam inter Auguſtales *G. Remus*; *Petauius* in vtraque editione cum noua verſione ſua decimam. Meminit Themiſtius pag. 133. ſuorum *περὶ φιλανθρωπίας λόγων*, quibus imperatori difficulter quidem, at perſuaſerit tamen, vt pacem praeferret bello.

[P] 11. *Δεκετηρικὸς*, *Decennalis*, quinto anno imperii Valentis, a. C. 373. *περὶ τῶν πρεπόντων λόγων τῷ Βασιλεῖ* Incipit: *ἆρα ὥσπερ στέφανοι* pag. 141. Primus edidit Harduinus ex apographo et cum verſione Petauii. In hac quoque orat. pag. 147. locum Prouerb. XXI. 1. laudat his verbis: *ἄλλα τε ἠγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων· αὐτὰρ οὖν καὶ τοῦτο θαυμαστῶς ἄγαμαι καὶ ἐπαινῶ· λέγει γάρ που ἐκεῖνα τὰ γράμματα, τὴν τοῦ βασιλέως καρδίαν τῇ τοῦ Θεοῦ παλάμῃ δορυφορεῖσθαι.*

12. *De religionibus*, ad Valentem, imp. oratio dicta non, vt Harduino videtur, a. C. 374. ſed potius 364. vel 365. haud diu poſtquam habenas imperii Valens ſuſcepiſſet, vt colligas ex p. 155. C. Prodiit latine ex verſione *Andreae Dudithii* ad calcem ſex orationum Auguſtalium, a G. Remo illuſtratarum, qui graeca reperire ſe potuiſſe negat. Neque Petauius poſtea reperit [gg]), nec Harduinus: Petauius vero edit. priore num. XVII. poſteriore num. XX. ex ingenio ſuo graecam tantiſper verſionem ſuam ſubſtituit, inſertis paſſim, quae in orat. V. ſiue Conſulari ad Iouianum, iisdem verbis Themiſtius dixerat, laudans imperatoris edictum, quo liberum reliquit ſuo quemque iudicio in colenda religione vti. At ab hac ſententia longe poſtea Valens diſceſſit, Arianorum ita fautor ac patronus, vt Catholicos grauiter etiam perſequeretur. Alter vero Themiſtii *λόγος προσφωνητικὸς*, quo ab illa etiam perſequutione *Socrates* IV. 32. et *Sozomenus* VI. 36. [hh]) Valentem ſcribunt reuocatum

 eſſe,

gg) In Hallenſium noua Bibliotheca, germanice edita, ſect. XXXIX. pag. 733. emendandum, 1) quod Andream Guditorium adpellat, qui eſt Andreas Dudithius. 2) quod Harduinus orationem illam in Themiſtio ſuo omiſerit et Plinio ſuo inſeruerit. 3) quod editionem ſilentio Harduinus obliterauerit.

hh) Vt de argumento illius orationis conſtet, verba *Sozomeni*, vt a Caſſiodoro in hiſt. tripartita VIII. 12. ſunt latine expreſſa, adſcribam: *Interea Valens, in Antiochia Syriae degens, Conſubſtantialitatis cultores vehementer fuiſſet perſequutus niſi eum liber* (λόγος) *Themiſtii, philoſophi, reuocaſſet, in quo perorauerat, eum eſſe non oportere crudelem propter diſcordiam eccleſiaſticorum dogmatum: quando etiam apud Paganos plus quam trecentarum ſectarum differentia videretur, et vnusquisque pro dogmate proprio in ſententia diuerſa conſiſteret. Et forte hoc Deo gratum magis eſſet, dum non facile cognoſcitur, et diuerſo modo glorificatur, vt vnusquisque amplius timeat, dum integritatem eius ſcientiae, vel quomodo aut qualis quantusque ſit, magis ignorat. His ergo Themiſtii ratiocinationibus aliquanto mitior factus eſt imperator.*

eſſe, intercidit, vt recte *Baronius* ad a. C. 374. num. IX. [¶] falliturque Pagius, qui hanc a Dudithio verſam a Socrate innui putauit. Fallitur etiam in eo, quod illam poſt Baronii mortem demum a Dudithio editam adfirmat. Multis enim ante Baronium annis diem Dudithius obiit.

13. Ἐρωτικὸς ἢ περὶ κάλλους βασιλικοῦ, *Amatoria*, ſiue de pulchritudine imp. Gratiani, dicta Romae a. C. 377. Hanc primus edidit Harduinus ex apographo Petauii, cum eiusdem et, (quod adiiuet ad extremam partem,) Gabr. Coſſartii verſione. Incipit: Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου. p. 161.

14. Πρεσβευτικὸς, dictus in legatione ad Theodoſium, imperii collegam a Gratiano adſcitum, a. C. 379. Incipit: Τέως μὲν ὦ θεοειδέστατε· pag. 180. Primus ediderat *Petrus Pantinus* pag. 104. cum verſione ſua, quam Gabriel Coſſartius emendauit. Exſtat et in editione Petauiana vtraque, num. XVIII.

15. Τίς ἡ βασιλικωτάτη τῶν ἀρετῶν, ad Theodoſium de iuſtitia et beneficentia, digniſſima principe virtute. Incipit: ἆρα εἴ τις Ὁμήρῳ τῷ γενναίῳ. p. 184. dicta a. C. 381. tertio Theodoſii anno, vt diſerte meminit pag. 391. Primus edidit Harduinus ex apographo Petauiano, cum eiusdem verſione.

16. Χαριστήριος τῷ Αὐτοκράτορι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς ὑπατείας τοῦ στρατηγοῦ Σατορνίνου. *Gratiarum actio ad Theodoſium M. de pace* a. C. 382. cum Athanarico, Gothorum rege, facta, et de conſulatu, quem in annum proximum 383 quo Quinquennalia Theodoſius celebrauit, contulit in Magiſtrum militum, Saturninum. Incipit: Πολλάκις ἐβουλευσάμην κατ' ἐμαυτόν. pag. 199. Etiam hanc primus ex Petauii apographo vna cum eius verſione vulgauit Harduinus: [quem vid. p. 473.] Exſtat et MS. in bibl. Caeſarea, ex quo codice eam publicare conſtituerat *Lambecius* in ſupplemento Corporis hiſtoriae byzantinae. Vide illum lib. V. de bibl. Vindob. p. 14. Laudauit etiam *Valeſius* ad Sozomenum VII. 6.

17. Ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τῆς πολιαρχίας. *Ad Theodoſium*, cum *praefectus Vrbis* CPol. ab eo creatus eſt Kal. Sept. a. 384. Incipit: Ἐπανήγαγεν αὖθις διὰ μακροῦ χρόνου τὴν φιλοσοφίαν. pag. 213. Primus et hanc Harduinus e Petauii apographo edidit, adiuta latina *Gabrielis Coſſartii* verſione. [v. plura apud Harduin. pag. 479. ſq.]

18. Περὶ τῆς φιληκοΐας τοῦ βασιλέως. *De imp. Theodoſii* (a quo ad dicendum inuitatus fuerat,) *audiendi cupiditate*, ceterisque [¶] virtutibus. Incipit: ἆρα ὅστις εὐδόκιμος εἶναι ἐσπουδάκει· pag. 216. Habita anno imperii Theodoſiani ſexto, hoc eſt A. C. 384. vt diſerte tradit pag. 217. D. Primus ediderat graece *Aldus* inter orationes octo Themiſtii ſextam, vna cum commentariis eius in Ariſtotelem. Venet. 1534. fol. Latine vertit illas octo orationes *Hieron. Donzellinus*, Baſil. 1559. Eſt etiam ſexta in graeca H. Stephani et vtraque graecolatina Petauii editione, qui nouam verſionem ſuam adiunxit, ab Harduino quoque ſeruatam.

19. Ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου. *De Clementia imp. Theodoſii* oratio dicta in ſenatu. Incipit: Λυκοῦργον τὸν Σπαρτιάτην· pag. 225. Eſt haec quinta in graecis

Digitized by Google

cis Aldi et H. Stephani, latina Donzellini, et graecolatinis Petauii editionibus, qui poſt Donzellinum melius vertit. *Baronius* eam refert ad a. C. 388. atque ad veniam, quam Theodoſius dedit illo tempore Antiochenis tumultuantibus. *Petauius* et *Harduinus* ad a. 385. quorum notas, ſi placet, conſule. Etiam in hac oratione pag. 229. laudat Themiſtius dictum Prouerb. XXI. 1. *πεπίστευκε γὰρ εὖ ποιῶν (ὁ Θεοδόσιος) τῷ Ἀσσυρίῳ, ὃς τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως λέγει, εὖ λέγων, ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ παλάμῃ δορυφορεῖσθαι.*

20 Εἰς τὸν αὐτοῦ πατέρα, *in patris ſui, Eugenii, obitum.* Incipit: Θρήνους μὲν δὴ ᾄδειν καὶ ὀδυρμούς pag. 233. Haec ſecunda eſt in Aldi et Henrici Stephani graecis editionibus, atque in latina Donzellini, et in Petauii, qui noua verſione donauit, graecolatinis.

21. Βασανιστὴς [ii]) ἢ Φιλόσοφος. *Explorator ſiue philoſophus*, apologiam pro ſe ſtudiisque ſuis continens, quod philoſophi partes, non ſophiſtae impleuerit. Incipit: *ἄνδρες ὅσοι συνειλέγητε.* Haec in Aldi ceterisque editionibus, quas iam memoraui, prima eſt ac familiam ducit, latineque verſa eſt poſt Donzellinum a Petauio.

[?] 22. Περὶ Φιλίας, inſignis oratio *de amicitia* ſiue amico deligendo colendoque, et ab adulatore diſtinguendo. Incipit: *τί δή ποτε ὦ μακάριοι.* p. 264. Haec in Aldi, H. Stephani, Donzellini, et qui poſt hunc tranſtulit Petauii editionibus tertium locum occupat, ſed in calce mutila eſt. [Eſt in *Patuſae* encyclop. philolog. vol. III. pag. 354.] Exſtat MSta, (neſcio an integrior,) Venetiis in biblioth. S. Marci, teſte *Montfaucono* in Diario Italico pag. 24.

23. *Σοφιστής, apologia, qua, ſophiſtae characteribus, quales in Sophiſta deſcribit Plato, a ſe remotis, ſophiſtam ſe eſſe negat*, atque genuinorum veſtigia philoſophorum ſtudioſe ac diligenter ſectatum ſe demonſtrat. [Habita eſt orat. poſt a. 378. Theodoſio imperante. vid. Harduin. pag. 517.] Incipit: *ἆρα οἴεσθέ με, ὦ ἄνδρες.* p. 282. Haec quarta eſt in editionibus Aldina, Stephani, Donzellini, et, qui poſt Donzellinum vertit, Petauii.

24. Προτρεπτικὸς Νικομηδεῦσιν εἰς Φιλοσοφίαν, *adhortatoria, ad philoſophiam cum eloquentia coniungendam*, Nicomediae habita. Incipit: *ἀλλὰ καὶ Προδίκου ποτὲ καὶ Γοργίου.* pag. 300. In Aldina nec non H. Stephani, Donzellini, et, qui poſt eum latine interpretatus eſt, Petauii editionibus ſeptimum locum occupat.

25. Πρὸς τὸν ἀξιώσαντα λέγειν ἐκ τοῦ παραχρῆμα. *Ad eum, a quo erat, vt ex tempore diceret, rogatus.* Incipit: *ἀλλ᾽ εἰ καὶ σφόδρα ἦν σοφὸς ὁ Φειδίας.* pag. 309. Haec vltima eſt ex illis, quas Aldus graece edidit, octaua etiam in graeca H. Stephani, Donzellini

ii) *Ludouicus Creſollius* in theatro rhetorum parte I. c. 3. putat, Themiſtium in animo habuiſſe, atque titulo orationis huius expreſſiſſe locum *Clementis Alex.* 1. Strom. pag. 291. *ὁ δὲ πρὸς τὸν βίον ἀναφέρων ἕκαστα τὸν ὀρθὸν, ἔκ τε τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν Βαρβαρικῶν, ὑποδείγματα κομίζων, πολύπειρος οὗτος τῆς ἀληθείας ἰχνευτής, καὶ τῷ ὄντι πολύμηνυτος δίκην τῆς* ΒΑΣΑΝΟΥ *λίθου.* Ἡδ' ἐστὶ Λυδὴ, *διακρίνειν πεπιστευμένη τὸ νόθον ἀπὸ τοῦ ἰθαγενοῦς χρυσίου, καὶ ἱκανὸς ἂν χωρίζειν ὁ πολυίδρις ἡμῶν καὶ γνωστικὸς,* ΣΟΦΙΣΤΙΚΗ'Ν *μὲν* ΦΙΛΟΣΟ'ΦΟΥ, *κομμωτικὴν δὲ γυμναστικῆς* etc. Res pulcre conuenit, licet non ſit ita Clementi ſingularis, vt ad eius verba reſpexiſſe Themiſtium vel neceſſe ſit vel veriſimile.

Digitized by Google

lini latina, et graecolatina vtraque Petauii, qui poſt Donzellinum latine vertit. [Eſt quoque in *H. Stephani* epiſtolis etc. 1577. 8.]

26. *ὑπὲρ τοῦ λέγειν, ἢ πῶς τῷ φιλοσόφῳ λεκτέον.* *Quomodo dicere debeat philoſophus, vel: non ſolum ſophiſtis, ſed philoſopho etiam publice in auditorum corona verba facere licere.* Incipit: *Οὐ δήπου με τὰ θέατρα οὕτως ἀγαπᾷν ἡγεῖσθε*, p. 312. Primus edidit vna cum *προθεωρίᾳ*, ſiue prologo, [orat. ex cod. Fed. Morelli, inter Demoſthenis et Syneſii ſcripta collocatam,] vertitque Petauius decimam ſextam in editione Flexienſi Ao. 1613. 8. deinde cum noua verſione ſua Petrus Pantinus, Lugd. Bat. 1614. 8. pag. 45. Habes et in altera Petauiana editione, decimam quintam. Petauii, non Pantini verſionem Harduinus praetulit.

27. *Περὶ τοῦ μηδὲν τοῖς τόποις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσι προσέχειν·* *Non loca, ſed homines debere adtendi.* Incipit: *τί ποτε ἄρα τὰς μὲν ἄλλας τέχνας.* pag. 331. Primus ediderat inſignem hanc maximoque artificio elaboratam orationem cum verſione ſua Pantinus pag. 11. Hinc in poſteriore editione [?] Petauius vndeuigeſimam, ſeruata Pantini interpretatione, quae ab Harduino quoque recudenda data eſt, expreſſit.

28. *Ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ διάλεξις.* *Diſſertatio de oratione rhetoris ac philoſophi, aduerſus quorumdam auſterorum philoſophorum nimiam in laudando parſimoniam.* Incipit: *τικτουσι δὲ οὐχ οἱ φιλόσοφοι μόνον.* pag. 341. Primus hanc cum Petauii verſione ex eiusdem apographo vulgauit Harduinus. Themiſtii *διαλέξεις* Suidas memorat.

29. *Πρὸς τοὺς οὐκ ὀρθῶς ἐξηγουμένους τὸν σοφιστήν.* *Ad eos, qui orationem XXIII. male interpretati erant, ac ſiniſtre acceperant.* Incipit: *ὡς σχετλία γε καὶ ἄτοπος.* p. 343. Etiam hanc Petauius e MS. cod. deſcripſit et latine vertit, Harduinus primus edidit.

30. *Θέσις, εἰ γεωργητέον.* Theſis, *vtrum agriculturae danda ſit opera*, ſiue *agriculturae laus.* Incipit: *Ἡσίοδος ὁ Ἀσκραῖος.* pag. 348. Hanc quoque cum Petauii verſione primus Harduinus vulgauit.

31. *Περὶ προεδρίας εἰς τὴν σύγκλητον*, *de ſedis praerogatiua in Senatu*, quam ſapientiae deberi non dubitat. Incipit: *πολλάκις ὑμῖν, ὦ πατέρες συγγεγραμμένοι.* pag. 352. Dicta CPoli in ſenatu circa a. C. 387. vt colligo ex eo, quod ſub initium ſtatim ait, ſe quadraginta fere annos exegiſſe legationibus atque aliis pro rep. functionibus. Nam vt ſupra notatum eſt, a. 347. primum adfatus eſt imperatorem, Conſtantium. Etiam hanc, antea ineditam, ex apographo Petauii cum eiusdem verſione publicauit Harduinus.

32. *Μετριοπαθὴς ἢ φιλότεκνος*, *Moderate adſectus, ſiue liberorum amans.* Incipit: *ὠδῖνες καὶ τόκοι ἀνθρώπων.* pag. 355. Hanc quoque ad editionem parauerat Petauius et latine verterat. Harduinus primus in lucem produxit, monumentum inſigne ad explodendam rigidam atque auſteram *ἀπάθειαν* Stoicorum. Citatur a Stobaeo in florilegio ſermon. 1. 12. 44. 81.

33. *Περὶ τῶν ὀνομάτων τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ὑπάτου·* *De nominibus imperatoris et conſulis, quinam digni illis ſint.* Incipit: *Ἀριστόξενος ὁ Μουσικός.* pag. 364. 367. Huius orationis tantum

tum exordium aetatem tulit, quod ex Petauii apographo primus Harduinus non modo vulgauit, ſed etiam latine interpretatus eſt.

[☙] IV. *Codd. mſsti atque editiones Orationum Themiſtii.*

[*Codices mſsti. Florentiae* in bibl. Medic. cod. V. nr. 4. et 5. plut. LX. *Themiſtii explorator, et or. in patris ſui obitum.* (v. *Bandin.* II. col. 589. ſeqq) — Eaedem oratt. ſunt in cod. *Veneto* Marciano 251. (cat. codd. gr. pag. 126.) et poſterior in cod. CCCCXXII. (cat. pag. 205) — in cod. CCCCXXXVI. (cat. pag. 213.) *adhortatoria ad philoſophiam.* — in cod. 513. (cat. pag. 277.) oratt. *de amicitia; ſophiſta; de clementia imp. Theodoſii; de imper. Theod. audiendi cupiditate; adhortatoria ad philoſophiam; ad eum, a quo erat, ut ex tempore diceret, rogatus.* — *Mediolanenſem*, quo vſus eſt Petauius, ſupra memorauimus. — *Pariſiis* in bibl. publica, oratt. *de iis, qui ſub Valente occubuerunt*, tum *de pace* et *adhortatoria ad Valentinianum iuniorem*, it. *in laudem Conſtantini, imperat.* in codd. MDCLIII. MMLXXIX et MMCMLX. — Ὑπατικὴ *ad Iouianum*, in codd. MDCLIII. MMDCCCCLX. MMDCCCCLXVII. — *gratulatoria ad imperatorem*, in codice MDCLIII. — *philoſopho publice verba facere licere*, in codd. MMX. et MMDCCCCXCVIII. — *de dicendo ex tempore* in cod. MMXVIII. — *in patris obitum* in cod. MMMXXXV. — In cod. *Coiſliniano* CCCXXIII. (teſte *Montfaucon* in Coiſlin. bibl. pag. 445.) quaedam Themiſtii orationes quarum prima mutila eſt, et incipit a verbis: — *συνίασιν ἔτε ἀλλήλων, εἰς ἀνθρώπυς* etc. tum *πρεσβευτικὸς ὑπὲρ κωνσταντίυ*; — or. *Conſtantii*, imp. ad ſenatum pro Themiſtio; — theſis, *εἰ γεωργητέον*; — hypaticus in Iouianum, imp. — *προτρεπτικὸς* Valentiniano iuniori; — ſuper pace Valenti; — *πρεσβευτικὸς εἰς Θεοδόσιον* — *ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τῆς πολιαρχίας* — de humanitate Theodoſii, imp. dicta in ſenatu; — *Μετριοπαθὴς, ἢ Φιλότεκνος* — *εἰς Θεοδόσιον τίς ἡ βασιλικωτάτη τῶν ἀρετῶν*; — In bibl. *Eſcorial.* Themiſtii explorator ſiue philoſophus, teſte *Pluero*, in itinerar. per Hiſp. pag. 191. — Inter *Heidelbergenſes* quondam codd. nr. CCCIV. in Sylburgii cat. *Themiſtii* oratt. ſex. — In bibl. electorali *Monach.* cod. CXXIX. Them. *βασανιςὴς* ſ. philoſophus; — in codice CLXXIV. Them. or. 9. 10. 11. 12. 13. 14. (catal. pag. 54 et 67.) — In bibl. *Auguſtana* Vindel. Themiſtii Baſaniſtes ſ. philoſophus et oratio in patrem; (v. *Reiſeri* catal. pag. 81.)

In biblioth. caeſarea *Vindobonenſi*, cod. XI. nr. 3. or. gratiarum actio ad Theodoſ. M. de pace, quam Neſſelius in cat. codd. part. I. 40. et *Lambec.* qui in vol. V. commmentariorum col. 34. ſqq. copioſus eſt de illa, ineditam habuerunt, ſed ea eſt in edit. Harduini oratio XVI. — *Oxonii* inter codd. *Barocc.* nr. LVIII. or. in laudem Conſtantini (Conſtantii) principio et fine mutilata: quam ..idem confector catal. codd. Angliae et Hiberniae p. 7. ex ſtili ſimilitudine colligit, eſſe Themiſtii. — inter codd. *Bodleianos* n. MMMDLXI. Them. *βασανιςὴς* ſ. philoſophus. *Harl.*]

Victor Trincauellus, medicus, ex officina heredum Aldi Manutii *orationes octo* Themiſtii vulgauit *graece* Venet. 1534. fol. vna cum eius commentariis in Ariſtotelem, et quibusdam Alex. Aphrodiſei [kk]), *quem*, inquit, *ille ſaepiſſime ſectatur et imitatur.* Orationes illae ſunt in

kk) *Aphrodiſei* ſcripta Themiſtio addita ſunt: *de anima libri duo et vnus de fato*, de quibus dixi libri IV. c. 28. [vol. V. p. 660. ſq.] Antonius vero Zimara perperam putauit, Themiſtium in ſua Ariſtotelis

in editione Harduini XXI. XX. XXII. XXIII. XIX. XVIII. XXIV. XXV. Opus dicatum Caſpari Contareno, ſenatori Veneto. *Fabr.* In bibl. *Leidenſi* ſunt duo exempla, quibus quaedam ſunt adſcripta. v. catal. bibl. Leidenſ. pag. 154. *Harl.*

Latine has *octo orationes* vertit et Huldrico Fuggero, Kirchbergae et Weiſſenhorni comiti, dedicauit *Hieron. Donzellinus*, philoſophus ac medicus Brixianus, Baſil. 1559. 8. praemiſſis ante ſingulas argumentis.

Henricus Stephanus, eiusdem Fuggeri typographus, praeter illas octo orationes, emendatius excuſas, alias etiam *graecas ſex*, ante non excuſas, vulgauit Pariſ. 1562 8. ſuntque illae in editione Harduini VII. X. IX. V. IV. II.

Easdem ſex orationes ll) *Georgius Remus* cum *latina* verſione ſua et notis iterum prelo ſubiecit Ambergae in Palatinatu, 1605. 4. inſcripſitque *orationes ſex Auguſtales*, quoniam habitae ſunt ad Auguſtos ſiue imperatores, Conſtantium, Iouianum, Valentem et Valentinianum. Adiunxit quoque latine ex *Andreae Dudithii* verſione orationem ad Valentem, quae in Harduini editione eſt XII. et graece a Themiſtio ſcripta reperiri ab eo tempore non potuit, licet Petauius eam ex latino graece iterum conuertiſſet. Eaedem ſub titulo *diſſertationum Themiſtii Euphradae politicarum* recuſae Francof. 1614. 4. [v. *Hamberg.* Z. N. II. pag. 842.]

Dionyſius Petauius S. I. Flexiae 1613. 8. graece cum verſione ſua notisque, praeter quindecim hactenus memoratas orationes, publicauit [ſ] alias duas, quae in Harduini editione ſunt VI et XXVI. Ex his priorem iam antea, ſed Syneſio perperam tributam, *Fed. Morellus* graece et latine Pariſ. 1604. 8. ediderat.

Anno proximo 1614. Lugduni Batauorum 8. vir quidam eruditus (*Daniel Heinſius* vt ſuſpicor) cum notis ſuis et *Petri Pantini* verſione in lucem extulit praeter Conſtantii, imp. epiſtolam, qua Themiſtium commendat, Themiſtii orationes quinque, quae nempe in Harduini editione ſunt VIII. XXVI. VI. XIV et XXVII. Ex his tertiam Morellus iam et Petauius, ſecundam Petauius, ſed minus integram, ediderat.

Ab eo tempore idem *Petauius* Pariſ. 1618. mm) 4. alteram ſuam editionem orationum Themiſtii vndeuiginti emiſit, verſione et notis amplioribus doctiſſimisque illuſtratam, in qua ſuperiores omnes continentur, nouae nullae acceſſere. Dicatum opus Ludouico XIII. Galliae regi chriſtianiſſimo.

Denique

ſtotelis paraphraſi abbreuiatorem Aphrodiſei agere, nam ab eo ſaepius diſſentit, vt a Themiſtio etiam, nominatim adpellato Auerroës. Porro fallitur Petrus Baelius, qui in Nouellis reip. litterariae Decembr. Ao. 1684. pag. 443. ſcribit, H. Stephanum primum fuiſſe, qui orationes aliquas Themiſtii publicauerit.

ll) Ceteras quoque Themiſtii orationes, a ſe illuſtratas, editurum ſe ſcripſit *Remus* in epiſtola ad Io. Kirchmannum, data Norimb. 3. Non. Sept. 1605. poſt Gudianas pag. 212. *Thomas* quoque *Segetus*, teſte Laur. Pignorio in Symbolis epiſtolicis, p. 77. coeperat interpretem agere orationum Themiſtii, quas contubernalis Segeti, Io. Vincentius Pinellus, manuſcriptas in vetere codice apud ſe habeat, et illas quidem plures, quam Donzellinus vertiſſet.

mm) Male 1628. excuſum in Actis Erud. A. 1685. p. 462.

Denique *Iohannes Harduinus* S. I. Pariſ. 1684. fol. impellente Io. Garnerio, luculentam illam et locupletiſſimam dedit, quam ſupra recenſui, editionem orationum Themiſtii XXXIII., in qua Petauiana poſterior integra, (exceptis paucis Petauii nn) notis,) exhibetur et praeterea accedunt a Petauio ad editionem deſtinatae orationes antea ineditae XIII. vndecim quidem cum Petauii, vnica vero cum Gabr. Coſſartii et poſtrema cum Harduini verſione, vniuerſae autem cum praeclaris eiusdem Harduini editoris notis. Tredecim illae orationes, recens additae, ſunt I. III. XI. XIII. XV. XVI. XVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. Opus pulcherrimum Harduinus dicauit Carolo Sancta-Mauro, duci Montauſerio. Laudant *Graeuius* ad Ciceronis Laelium cap. 15. et *Rich. Simon* lib. I. nouae bibl. ſelectae cap. XI. [adde acta erud. Lipſ. 1685. pag. 460. ſqq.]

[?] V. *Index Scriptorum et aliorum virorum celebrium in orationibus Themiſtii laudatorum, Ad paginas editionis Harduinianae.*

Aeaci preces pro pluuia pag. 212.

Aegyptius adoleſcens componendae tragoediae vel epici carminis aut dithyrambici peritus 347. lacunam ibi *Cotelerius* III. monument. pag. 580. ita ſupplet: ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὃ εἴσω κάππεσε, καὶ ὁλοκλήρου οὐκ ἐξικνεῖται. *De illa oratione, in quam deuenit, et integram non permeat.*

Aeſchylus 52. ὑπὲρ Αἰσχύλου πυνθάνῃ ἢ τοίας νήσος Σιμωνίδου τοῦ μελοποιοῦ. 259. in tragoedia inuenit τὸν τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας, *tertium actorem et pulpitum.* 316.

Aeſopus μυθοποιὸς 208. eius ἅμιλλα πειθοῦς καὶ βίας. Ibid. aſinus leonina pelle indutus 245. duae manticae 262. vulpecula 174. 278. Indus dealbandus 359. lutum, ex quo hominem finxit Prometheus, maceratum lacrymis. Ibid.

Agathonis Ἐπινίκια. 161.

Alcibiades, Socratis diſcipulus. 348.

Alexandri M. dictum, in amicis theſauros ſe habere. 203.

Aminocles, nauium apud Corinthios fabricator. 316.

Amorphus, Siculus, comoediae cum Epicharmo repertor. 337.

Amphilytus, vates. ἀριδηλότερον τὰ γράμματα ἐξηγούμενος Βάκιδός τε καὶ Ἀμφιλύκου (leg. Ἀμφιλύτου) 26. ἢ Βάκιδες ἢ μαντεῖα δεῖσθαι καὶ Ἀμφιλύτου. 46. 235.

Amphionis muſica. 137.

Anacharſis, Scytha. 334.

nn) *Petauianas*, inquit Harduinus in praef. *primum ſuo quasque loco repoſuimus, et intactas illas quidem, ſi paucas exceperis, quae nihil aliud praeter coniecturas continerent Variarum Lectionum, quas deinde animaduertimus ex codd. MSS. in ipſo contextu ab eodem Petauio fuiſſe iam emendatas.* Vitio tamen datum Harduino eſt, quod omiſerit inſignem emendationem loci Pliniani lib. XI. hiſt. ſect. 16. *vt pars cerae videatur*, pro *paſcere videatur*, quae exſtat in editione Themiſtii Flexienſi, atque emendationem illam ſibi in Plinio tribuerit. Sed *Harduinus* in notis ad Plinium tom. 2. p. 614. locum illum ex Ariſtotelis V. 19. de animalibus, quem Plinius ante oculos habuit, confirmat, et in curis ſecundis pag. 656. non diffitetur, Petauio eam prius in mentem veniſſe. *Exſtat*, inquit, *haec Petauii animaduerſio in altera Themiſtianarum orationum editione, eademque caſu, neſcio quo, excidit in poſtrema quae ſuperiore anno accurantibus nobis in lucem prodiit.*

Anacreon. 170.

Δικαιότερος Ἀναξαγόρου. 30. Anaxagoras, Clazomenius, νοῦν καὶ Θεὸν πρῶτος ἐπαγαγόμενος τῇ κοσμοποιΐᾳ καὶ ὁ πάντα ἀνάψας τῆς Φύσεως τῶν σωμάτων. 317. Anaxagorae ἀδολεσχία. 329. Periclem et Aſpaſiam docuit. 329.

Anaximander, Praxiadis F. 317. πρῶτος, ὧν ἴσμε, Ἑλλήνων λόγον ἐξήνεγκε περὶ Φύσεως συγγεγραμμένον· Ibid.

[P] Antimoerus, Myndaeus, Protagorae diſcipulus. 347.

Antiochus, philoſophus. 195.

Antipater (Stoicus). 31.

Antiphon, rhetor. 329.

Anytus 326. Socratis calumniator, ab Heracleotis lapidibus obrutus. 2?9.

Apelles, pictor. 316.

Apollonium, Tyanenſem, ὁ ἀδελΦοκτόνος (Domitianus) εἶργε, carcere incluſit. 72.

Archelaus, Socratis magiſter. 162. 316.

Archytas, Tarentinus, remp. geſſit. 215.

Ἀρεοπαγίτου σιωπηλότερος. 263.

Ἀργανθωνίου oo) μακροβιώτερος. 38.

Ariſtidis ἔγγονοι. 330. intelligit Ariſtidem, rhetorem, eiusque ἐγγόνους notat ſophiſtas, cui philoſophos Platonis ἐγγόνους opponit.

Ariſtippus, Cyrenaicus. 293.

Ariſtippus, μητροδίδακτος. 244. Ariſtippi, Socratici, τοῦ πάνυ, θυγατριδοῦς. 244.

Ariſto, philoſophus 195. Stoicus vnus Cleanthis diſcipulus, alter e Lyceo. 255.

Ariſtonis F. 62. Plato. 353.

Ariſtoteles 60. 84. 93. 106 107. 107. 124. 126. 130. 153. 185. 225. 232. 255. 258. 259. 286. 291. 293. 298. 316. 319. 320. 325. 353. 354. 358. ſeq. vbi dogmatum eius laus.

Nicomachi F. 31. eius obſcura pater Eugenius, Themiſtio expoſuit, docuitque, eum Platone facile Ariſtotelem conciliari. 235. 236. ῥῆσις ἀπὸ Σταγείρων 31. 337.

ςέΦανον ὃν ἐγὼ ἐπλεξάμην ἄνθη ἀκήρατα συλλεξάμενος ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριςοτέλους λειμώνων. 54. ὃν προυταξάμην βίου τε καὶ σοΦίας. 26.

Ariſtotelis dialogus Corinthius de agricola Corinthio, qui poſt lectum Platonis Gorgiam ſe Platoni in diſciplinam dedit. 295.

Alexandri encomium, ab Ariſtotele compoſitum. 45.

Ariſtotelis dialectica. 247. organum. 320.

[P] Inſectatores Ariſtotelis, Cephiſodorus, Eubulides, Timaeus, Dicaearchus. 285.

ὁ Ἀριςοτέλους προσποιούμενος εἶναι προΦήτης 290.

Ariſtoxenus, muſicus, θηλυνομένην ἤδη τὴν μουσικὴν ἐπειρᾶτο ἀναῤῥωννύναι 364. vulgi iudicium contemſit. ibid.

Arrianus a libris ad remp. gerendam excitatus per Hadrianum et Antoninos 215.

Arius, philoſophus, apud Auguſtum, imp. gratioſus. 63. 108. 130. 145. 173.

oo) De hoc Arganthonio, Tarteſſiorum rege, *Lindenbrogius* ad Cenſorin. pag. 120. Ac fallitur *Taſſinus*, qui (tom. 8. theſauri antiquitatt. Rom. Graeuiani p. 475.) negat, Herodotum Arganthonii meminiſſe. Vide eum lib. 1. c. 163.

Aſpaſia. 329.

'Ασσυρίων γράμματα (locus Salomonis Prou. XXI. *Cor regis in manu Dei*) 89. 147. 220.

'Ασσύριον καὶ ἐκ Λιβάνυ. 301.

Autolyci furta τὰ Φώρια (qui Homeri poeſin compilauit) 251.

Axiothea, mulier philoſopha. 295. Platonem audiuit. Ibid.

Bacis, vates, ſupra in Amphilyto.

Bias, philoſophus, remp. geſſit. 215.

Bibulus, (Βίβος graecus cod.) philoſophus et ſenator. 215.

Brachmanes ὃ προσήσονταί σε ἄνω πρὸς ἑαυτὺς, ἀλλὰ καταστράψεσι καὶ καταβροντήσουσιν. 337. Confer Philoſtratum in vita Apollonii lib. 2. c. 33. et lib. 3. c. 13. et quae notaui in Bibliographia Antiquaria cap. 21. §. 12. de puluere nitrato, veteribus haud ignoto.

Callias. 347. 294.

Κατὰ τὸν Καλλικλέυς ὀνειδισμόν. 265. (apud Platonem in Gorgia) mentio eiusdem. 328.

Calliſthenes, philoſophus. Alexandri aduerſus eum crudelitas. 94. 129. ſeq. 176.

Carneadis dictum. 330.

Cato, infra, in Scipione.

Celſus, Sicyonius, ὃν ἐγὼ Φαίην ἂν ἀτρεκέστατά τε καὶ ἐθολώτατα τῶν γε ἐπ' ἐμῦ Ἑλλήνων ἀντειλῆφθαι Φιλοσοφίας. 295. infra, Chalcidenſis.

Cephiſodorus, Ariſtotelis inſectator. 285.

Chalcidenſis ſenis auditor Celſus Sicyonius 295. Iamblichi.

Charondas, Thurius. 31.

Chiron, ſapiens. 257.

οἱ Χέοπος νόμοι καὶ οἱ Καμβύσυ μόγις τοῖς θεμένοις αὐτὺς συνδιήρκεσαν. 68.

Chryſippus. 27. 31. 60.

[?] reprehenſum Chryſippi dictum, ταυτὸν δύνασθαι ἀνδρὶ σπυδαίῳ μίαν ἡμέραν, μᾶλλον δὲ μίαν ὥραν πολλοῖς ἐνιαυτοῖς. 101. 102.

Cineas. 140.

Cleanthes. 27. 60. 255. 358.

Cliſthenis leges. 287.

Cleobulus, philoſophus, remp. geſſit. 215.

Cliniae F. 175. Alcibiades.

Comici dictum, quo Agoracriti alicuius vel Hyperboli aut Demadis inſolentiam pulſauit: ὁ χθὲς μὲν ὑδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας. 206. μάγειρος ὁ Κωμῳδικὸς Καρίων. καὶ λέγει τις ὀρθῶς τῶν τῦ γέλωτος ποιητῶν, ὅτι μηδὲν ἐστιν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ Φυόμενον, ὥσπερ δένδρον, ἐκ ῥίζης μιᾶς, ἀεὶ δὲ αὐτῷ προσπέφυκε καὶ κακόν. 267.

Comoedia inuenta a Siculis, ab Atticis exculta. 337. Ἔπος ἐκ τῆς Κωμῳδίας. ὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται, ὅταν δ' ἀνοίξῃ (ὐχὶ τὴν θύραν ἀλλὰ τὴν ψυχὴν) τρισάθλιος. 357.

Corax, rhetor. 328.

Corinna, Boeotia. 334.

Crantor, a Cratete arceſſitus. 255.

Critias. 328.

Crito. 288.
Daedali opera. 296. 316. 342.
Demoſthenis δίκαι. 229. Δημοσθένειος τόνος. 336. ῥήτωρ ὁ παιανιεύς. 60. alius Demoſthenes, Alciphronis F. 138.
Dio, Hipparini F. 175. ἑταῖρος ὢν Πλάτωνος καὶ ἀκουστής. 37.
Dio, χρυσοῦς τὴν γλῶτταν, carus Traiano, imp. 63. 145. Bithynus. 173.
Diocles, medicus. 238. alius Diocles, graſſator, ὁ λωποδύτης. 330.
Diodorus Cronus, infra, in Philone.
Diogenes, Sinopenſis. 30.
Dionyſii, tyranni, tragoediae. 126.
Diotima. ὅσα κατέλεξεν ὁ Σωκράτης ἡμῖν καὶ Διοτίμα. 165.
Draconis leges. 287.
Empedocles. τοὺς θεσμοὺς ἐξηγεῖται οὐ φαυλότερον Ἐμπεδοκλέους, οὐ μὰ Δία ἐκείνου τοῦ παλαιοῦ. 70. reprehenditur Empedocles, quod terram dixit *) ἄτης λειμῶνα 178. qua voce ipſe de terra vtitur Themiſtius 240. ἐρίδος ποιητής. 264.
[P] Epicharmus et Amorphus, Siculi, comoediae repertores. 337.
Epictetus apud Antoninum vtrumque gratioſus. 63.
Epicurus, Neoclis F. 263. 286. eius dictum λάθρα βιώσας, et dogma, hominem non eſſe a natura κοινωνικόν τε καὶ ἥμερον, reprehenditur. 324.
Epigramma, Athenis inſcriptum publico ſepulcro, τοὺς θεοὺς μόνους τὰ πάντα κατορθοῦν. 276.
Eraſiſtratus, medicus. 238.
Eubulides, Ariſtotelis inſectator. 285.
Eugenius, Themiſtii pater, διὰ βίου κάτοχος τῆς φιλοσοφίας, ὃν οὐδὲν ἐξέφυγε τῶν ἀρχαίων διδαγμάτων, ὁ πάντων ἄριστος, ὁ πάντων κορυφαιότατος, ἴσος τῷ παιδὶ μόνῳ νομίζεται. 23. in Conſtantii, imp. epiſtola ad ſenatum de Themiſtio. Plura in patris laudem filius oratione funebri, XX. pag. 234. ſeq.
Eupolidis Baptae. 110.
Euripides. 73. 236. 316. eius Hippolytus. 362. Euripides ἢ ὅστις δήποτέ ἐστιν ὁ ποιήσας· σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. 72. ὅτι πενίη σοφίην ἔλαχε, καὶ τίκτει κόρος ὕβριν, καὶ πλησμονὴ τοὶ κύπριν. 164. μέλλων χορεύειν, τὸ γῆρας αἰσχύνομαι. 199. οὔτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνας οὔτ᾽ εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμῶν, ἀλλ᾽ ἀθανάτου καθορῶν φύσεως κόσμον ἀγήρων. 307.
Fauonius, philoſophus et ſenator. 215.
οἱ Γενεαλόγοι. 366.
Gorgias, Leontinus. 161. 286. 300. 329. 331.
Harmonides, nauium fabricator. 316.
Heliodorus: infra, in Philone.
Heracliti dictum: φύσις κρύπτεσθαι φιλεῖ. 69. 159.
Herodicus, Selymbrianus paedotriba. 290.
Herodotus. 27. 29. 87. μυθογράφος. 367.

Heſiodus.

pp) Locum Empedoclis habes apud Syneſium de prouidentia ſub init.

Digitized by Google

Heſiodus. 89. 90. 108. 122. 158. 184. 185. 246. 256. 322. 340. 363. *ὁ Βοιώτιος ποιητής.* 78. 170. 334. Aſcraeus. 337. 351. *ὃς μετὰ τῆς δάφνης τὴν μουσικὴν παρὰ τῶν Μουσῶν αὐτῶν δέξασθαι λέγεται* 348. *τὴν ποίησιν διανείμας εἰς ἡρώων τε καὶ μουσῶν ἐπαίνους, καὶ τὴν γεωργίαν ἐν τούτοις ἔταξε.* Ibid. reſpicitur Heſiodus 194. vbi de binis doliis. *Μέλος Βοιώτιον.* 218. *αὐτοδίδακτος ποιητής.* 276.
Heſiodi *θεραπευταί.* 60.
Heſiodi et Homeri certamen in funebribus ludis Amphidamantis in Chalcide 348.
[ℙ] Hipparini F. 175. vide Dio.
Hippias. 345. ſeq.
Hippocrates. 223. 238.
Hippolyti *σωφροσύνη καὶ τὸ σεμνόν.* 62. 362.
Homerus. 5. 41. 42. 51. 55. 64. 76. 77. 78. 79. 86. 87. 89. 91. 98. 116. 117. 132. 141. 151. 152. 184. 185. 201. 202. 205. 216. 218. 228. 230. 231. 233. 234. 236. 250. 257. 265. 267. 270. 271. 279. 306. 308. 311. 330. 334. 336. 340. 341. 348. 351. 355. 357. 366.
Eius verſus afferuntur. 6. 17. 34. 50. 66. 69. 70. 73. 95. 102. 109. 111. 121. 127. 133. 147. 148. 159. 164. 169. 171. 172. 173. 174. 176. 178. 179. 180. 181. 185. 187. 188. 189. 191. 195. 198. 199. 206. 207. 209. 210. 225. 228. 255. 260. 261. 268. 309. 316. 330. 340. 354. 355. 365.
Reſpicitur Homerus 26. 54. 75. 181. 208. 217. 221. 233. 237. 244. 263. 362.
Homeri *ὑποφῆται* 60. *κακῶν Ἰλιὰς* 206. *καὶ Ὀδύσσεια.* 263.
Homerus omnia laudat, vno maledico Therſite excepto. 264. eius poemata ſiue in Chio ſiue Smyrnae compoſita, omnibus Atticis praefert Themiſtius 334. pro Chio ſe habere poetam innuit 337.
Iamblichus, ſupra Chalcidenſis.
Iccus, Tarentinus, *γυμναστής.* 290.
Iſocrates, Theodori F. 28.
Iulianus, *ὁ τὸν πώγωνα καθειμένος καὶ τοῦ σοφωτάτου τῶν βασιλέων μεταπεμψάμενος.* 99.
Lampes, Aegineta. 297.
Lamprocles, Socratis F. *πρὸ ὥρας* extinctus. 356.
Lex Attica, remp. non licere gerere ei, qui aere alieno ſe non exſoluerit. 25. in Areopago vetans prooemio vti 311. Leges Draconis, Solonis, Cliſthenis 31. 32. *ὁ παλαιὸς νόμος* 14. Draconis, puto, reſpicitur, qui delictis quibusuis mortem poenam impoſuerat.
Lex Perſica *διεχώριστε τῆς ἀγορᾶς τύρβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς.* 260. alia aduerſus ingratos, quae *δίκας εἰσπράττεται ἀχαριστίας.* 269.
Lyco, peripateticus. 255.
οἱ ἐκ τοῦ Λυκείου. 358. peripatetici.
Lycophron, Periandri F. 362.
Lycurgus, Lacedaemone legiſlator. 79. 97. 131. 177. 193. 226. 227. 250. 287. 301.
[ℙ] Lyſander *ῥᾷον ἐπιτρέποι Λυσάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου.* 258.
Lyſias, orator. 329.
Mammacuthus. *Μαμμάκυθος καὶ Κορηβίων.* 323. ſtultorum nomina qualia pag. 330. Melitides, et aliis memorati Coroebus, Mygdonius, Melitianus, Margites, Beſas, Baba et Ixion, Butalio, Sanxardacus etc.

Marcus

Digitized by Google

Marcus Antoninus, imp. 136, 166. 170. *Μάρκυ παραγγέλματα.* 81. *Μάρκον ἀναβιώσκει.* 115.

Maximus, Iuliani imp. magiſter. 99. 100.

Meno. *Μένωνος ἀνδράποδον.* 328. e Platonis Menone.

Minos Cretae legislator. 73. 234.

Muſonium Nero proſcripſit. 72. Neronis aduerſus eum *ἐπιείκεια* 94. idem Muſonius, Hetruſcus, apud Titum, imp. gratioſus. 173.

Numae leges. 178.

Numa (immo Cincinnatus) ab aratro vocatus ad purpuram. 114.

ὁ Ὀλόρυ. 60. Thucydides.

Oraculum de Lycurgo. 97. 193. 225. atque illud *οἶδα τ' ἐγὼ ψάμμυ ἀριθμόν.* 97.

Orpheus 37. 209. ad Argonauticam expeditionem euocatus. 178. Orphei ſacra et Orgia (Bacchi) non aliena ab agricultura. 349.

ῥήτωρ ὁ Παιανιεύς. 60. Demoſthenes.

Parrhaſii, pictoris, Mercurius. 29.

Periander, Cypſelo F. 362.

Pericles, Xanthippi F. *ὁ τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθισε πειθώ.* 37. demagogus 94. 134. 201. ab Anaxagora edoctus. 329.

Περσικὴ γραφή. 306.

Perſeus: infra, in *Ζήνωνος ἐραστής.*

Phaedrus, Myrrhinuſius, Platonis laudator. 246.

Pherecratis *ἄγριοι* 323.

Pherecydes. 38.

Phidiae *ἀγάλματα.* 248. 309. Minerua. 310. Iupiter 337.

ὁ φιλοσοφῶν ἐν Βυζαντίῳ apud Iouianum imp. gratioſus. 145.

Philammon ab Ariſtotele adoptatus. 249.

Philonis et Heliodori (fortaſſe Diodori) ſophiſmata, *ὁ κυριεύων*, et *ὁ κερατίνης.* 30.

Phocio ad eos, qui dicenti applaudebant: *μήτι ἄρα κακὸν εἰπὼν λέληθα ἐμαυτόν;* 218.

Phocylides, *τά τε ἄλλα ἀληθῶς λέγει, καὶ ὅτι σμικρὰ πόλις μετὰ φρονήσεως ἐπὶ σκοπέλυ κατοικῦσα κρείττων Νίνυ ἀφροσύνης.* 307.

Phoenix, Amyntoris F. cui pater *ἀγονίην τε καὶ ἀτεκνίην* imprecatus. 362.

Phoenix, Achillis praeceptor, 123. 173. 224. *γενοίμην αὐτῷ Φοῖνιξ ἐγώ.* 213. *οἴκοθεν τὸν Φοίνικα ἔχει.* 81.

Pictura, Antoninum pium exhibens, militibus ſuis imbrem a Numine exorantem. 191.

Pindarus. 84. 101. 236. 246. 334. 337.

Pittacus remp. geſſit. 215.

Plato, 13. 33. 34. 37. 40. 48. 54. 60. 62. 64. 66. 84. 87. 91. 93. 104. 105. 119. 124. 126. 130. 131. 141. 149. 153. 175. 185. 186. 204. 215. 224. 225. 232. 234. 235. 236. 245. 246. 247. 250. 256. 258. 259. 262. 285. 286. 287. 293. 297. 298. 299. 314. 318. 321. 325. 330. 345. 347. 348. 352. 353. 366.

Ariſtonis F. 30. 62. ex Solonis poſteris 32. *ὁ ξυνοπαδὸς τῦ Διός.* 248.

Πολιτεῖαι αἱ κλειναί, καὶ οἱ θεσπέσιοι νόμοι, καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὴν πλάτανον διατριβή. (Phaedrus) 32. Phaedrus Platonis etiam reſpicitur 34 et 165. licet ibi *Φαίδωνι* excuſum.

Gorgias

Gorgias et de rep. 295. Hippias 345. Conuiuium. 348.
Ad Dionyſium nauigans Plato leges ipſe ſuas neglexit. 105. a Dionyſio venditus. 72.
Platonis ſententia: felices fore reſp. ſi philoſophi illis imperent, emendata ab Ariſtotele ſic: ſi, qui imperent, philoſophis obſequantur. 107.
Plato *εἰς τετάρτην γενεὰν* qq) *διαβιβάζεται τὰς τιμωρίας.* 258.
οἱ νέοι Πλάτωνος θιασῶται. 33.
ὁ τὸν Πλάτωνα γοητεύσας. 263.
Quum antea ſeparatae eſſent *Ἰταλιώτιδες Μῦσαι* (Pythagorae) et Siculae (Empedoclis) et Ionicae (Thaletis eiusque ſucceſſorum vsque ad Socratem) in Aegypto autem ſola excolerentur mathematicae diſciplinae: Plato primus haec omnia velut vnius corporis membra coniunxit, dialogis atque orationis genere vſus quod eſt ex poetico et numeris ſoluto temperatum. *Λόγυ ἰδέαν κερασάμενος ἐκ ποιήσεως καὶ ψιλομετρίας.* 318. 319.
Poetae et rhetores, magnum in rebus, non virtutem, (vt philoſophi,) conſiderant. 130.
Poetae verſus: *ὄφιν μὲν ἐν ὔρεσιν ἠδὲ λέοντα*
Θηρητὴρ αἴων τε καὶ εἰσορόων ἀλέοιτο.
Γνωςὴ μὲν τῦτων βυλὴ, γνωςὸν δὲ νόημα,
Ἀνὴρ δ' ἄλλα κέκευθεν ἐνὶ φρεσὶν rr) *ἄλλα δὲ βάζει.*
Μῦθοι μὲν λεῖοι ss) *καὶ μείλιχοι, ἐχθρὰ δὲ ἔργα.* 258.
Polemo Atticus, Xenocratis oratione ad frugem et ad caſtiſſimum philoſophiae amorem reuocatus. 303.
Polus 328. idem qui apud Platon.
Polycratis oratio contra Socratem ab Anyto redemta. 296.
Priſcus, philoſophus et Senator. 215.
Prodicus Ceus 161. 286. 300. eius biuium Herculis. 280. ſeq. *ὀρθοέπειάν τε καὶ ὀρθοῤῥημοσύνην μισθῦ ἐκδιδάσκων τὺς νέυς.* 289. omnia ſacra et myſteria ac panegyres ab agriculturae commodis ſuſpendit. 349.
Prometheus ſolitarios homines non finxit. 323. De Prometheo et Epimetheo fabula. 338. 359.
Protagoras Abderites. 161. 286. Simonidis et aliorum poëmata *ἐξηγύμενος* 289. *ἀποχρώμενος Καλλίᾳ τῷ λακκοπλύτῳ.* 294. 347. eius diſcipulus Antimoerus Myndaeus. ibid.
Prouerbium: *ὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλῦς* 195. 257. *λόγος ἔργυ σκιὰ, καὶ ὐδαμῶς ἀντίῤῥοπον χαριςήριον.* 200. *ὗς Βοιωτία.* 334.
Pythagoras. 38. 214. 235. 256. 292. 298. *τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἐξ Αἰγύπτυ ἐκόμισεν εἰς Ἑλλάδα.* 235. eius exſilia, et quod obiit Metaponti *ἐν τῷ τεμένει τῶν Μυσῶν.* 285. ſophiſta dictus. 286.
Homines dixit eſſe Dei imaginem. 192.
Pythagoricum: *ποῖ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον ὐκ ἐτελέσθη.* 175.

Pag.

qq) Confer Exod. XX. 5.

rr) Simile Iliad. *ι.* 313.

ss) Confer Pſalm. LV. 21.

Pag. 317. pro verbis Θαλῆς δὲ ὕςερον καὶ Πυθαγόρας, legendum: Θαλῆς δὲ ὕςερον καὶ πρὸς γῆρας.
Rhadamantus. 234. reſpicitur ad locum Platonis, in Gorgia extremo.
Ruſticus, philoſophus Marco imp. carus. 173. a libris ad remp. gerendam excitatus. 215.
Septem ſapientes. 352.
Sappho. 170. 236.
Seneca. 173.
Sextus apud Marcum imp. gratioſus. 145.
Sibylla Erythraea. 46.
Simonides, ſupra in Aeſchylo, et Protagora.
Smindyrides (aliis Mindyrides) homo luxurioſus cum Sardanapalo commemoratur. 331.
Socrates 161. 165. 168. 170. 177. 234. 239. 245. 246. 256. 259. 288. 298. 301. 307. 317. 318. 321. 326. 341. 345. 347. 352. Athenis πρυτανεύων. 215. eius προοίμιον ſiue hymnus in Apollinem 27. ob praeclarum eius teſtimonium. 27. 296. 346. dictum: amicis benefaciendum, inimicis non male, ſed ex inimicis faciendos amicos. 95. eius calumniatores Anytus, Melitus et Lycon. 285. 296. dictus σοφιςὴς καὶ ἀλαζὼν καὶ ὁ καινοτόμος. 286.
Solon. 221. 287. Sophiſta dictus a ſuae aetatis hominibus. 286. Solonis leges. 287.
Sophiſtas perſtringit 332. 329. ſeq. vide et 345.
Sophocles 236. 316. eius verſus πόλις ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ ςεναγμάτων. 307.
Sophroniſci F. 288. Socrates.
Speuſippus 352. vide infra, in Xenocrate.
Stoici, οἱ ἐκ τῆς ποικίλης. 276. 286. 327. eorum λογάρια κενὰ, ἀσθενῆ, καὶ ὐ μαρτυρούμενα ὑπὸ τῶν ἔργων. 358.
ὁ Θεοδώρου. 60. Iſocrates.
Terentius tt) quum Scipionem pileo ab eo donatus ſectaretur, iucundius triumphi ſpectaculum Romanis fecit. 179.
Terpander, muſicus. 316.
Thales Mileſius 317. nihil ſcripſit. Ibid.
Themiſtius de ſuis in Ariſtotelem commentariis. 294. ſeq.
Theodorus Byz. rhetor. 328.
Theognis. 248. 265.
Theophraſtus 255. 286. Demetrii Phalerei χάριτας ἐμμίσθους renuit. 252.
Theramenes. 156.
Theſeus Athenas in vnum habitare compulit. 318.
Theſpis in tragoedia reperit πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν. 316.
Thraſea, philoſophus et ſenator. 215.
[P.] Thraſyllus Tiberio imp. gratus. 63. 108. 145.
Thraſymachus. 328. idem, qui apud Platon.

Thucydi.

tt) Hoc non de Terentio comico ſed de Q. Terentio Culleone Senatore accipiendum, vide Liuium XXX. 45.

Digitized by Google

Thucydides. 60. 184. 299. 329.

Timaeus Ariſtotelem inſectatus. 285.

Timotheus belli dux, ſtoico philoſopho contendente, *μόνον εἶναι τὸν σοφὸν στρατηγὸν*, dixit; *ὗτος ὁ ἀνὴρ ὐδεπώποτε ὑπὸ σάλπιγγος τεθορύβηται*. 108.

Timotheus, muſicus. 316.

Tiſias, rhetor. 328.

Titi imp. vox: *ὅτι τήμερον ὐκ ἐβασίλευσα, ὐδένα γὰρ τήμερον εὐεποίησα*. 80. 107. 174. 193. 225. *ἐν ταῖς τραγῳδίαις*. 78. *ὥσπερ Θεὸν ἐκ τραγικῆς μηχανῆς*. 320.

Tragici verſus: *πολλὰ ἐξαιρεῖ λόγος ἃ καὶ σίδηρος πολεμίοις δράσειε ἄν*. 37. 207. *ὅτι φέρει πολλὴν ἡδονὴν μεμνῆσθαι πόνων παροιχομένων*. 55. *σοφὸν γὰρ ἓν βύλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ*. 207. *πάντα ὁ σοφὸς νῦς ἐξ ἀμηχάνων ἄγει καὶ πάντα κηλεῖ κἂν ἀπωμοτός τις ᾖ*. 207. ſeq.

Tragoedia inuenta a Sicyoniis, 337. ab Atticis exculta. Ibid. et 316.

Ὁ *τραγικὸς ποιητὴς καὶ τὸν ἀγνῶτα μὲν, ἀγαθὸν δὲ, ἐπαινεῖ καὶ φίλον ἡγεῖται*. 275.

Tullius. *ὁ πάνσοφος Τύλλιος, ὁ τῆς παλαιᾶς σοφίας ἡγεμών*. 173.

Tyrtaeus, poeta. 197. 198.

Varro, Scipio, Cato, *φιλοσοφῦντες ἐπολιτεύοντο*. 215.

Xanthippe Socratis. 239.

Xenocrates 353. Chalcedonius. 26. Chalcedone arceſſitus a Speuſippo 255. Alexandro M. carus. 145. Talenta quinquaginta in donum oblata, ad eum remiſit. 252. *σωφρονέστερος Ξενοκράτυς*. 30. Polemonem a luxu et laſciuia ad philoſophiam reuocauit. 303.

Xenophon *στρατηγῶν*. 215. Eius Ageſilaus. 27. 28. 45. ad libros de re equeſtri et venatione reſpicit. 335. *καὶ διακρινεῖ κατ᾽ ἕκαστον γένος (τὴν τῶν ἵππων καὶ τὴν τῶν κυνῶν) εὐμορφίαν ὁ πάντα σοφὸς Ξενοφῶν*.

ὑμνοποιοὶ Herculem celebrantes. 220.

Zaleucus Locrenſis. 31.

[P] Zeno Cittieus ex Cypro 337. *ὁ τῆς στοᾶς ἀρχηγέτης, ὑψηλολόγος* etc. 26. 60. 108. 171. 235. 287. debitori aes remiſit. 252. per Socratis apologiam e Phoenicia in porticum excitatus. 295.

ὁ Ζήνωνος ἐραστὴς (Perſeus, ni fallor) laudauit *τὸν καθ᾽ ἑαυτὸν βασιλέα* (Antigonum) 45. ſeq. Zenonis *ἑταῖρος* Perſeus dicitur 358. vbi lepida narratio de eiusdem iactantia *ἀπαθείας* Stoicae ab Antigono rege repreſſa. Perperam ibi in latina verſione *Antiochi* nomen excuſum pro *Antigoni*.

VI. *Alia Themiſtii ſcripta, quae exſtant* uu).

1. *Παράφρασις τῶν ὑστέρων Ἀναλυτικῶν*, *Paraphraſis libri I. et II. poſteriorum Analyticorum Ariſtotelis* vv). Latine vertit poſt *Boëthium*, cuius Analytica ex Themiſtio ex-

uu) De Themiſtii commentariis, codd. MStis, editionibus et de libris deperditis ſupra, in vol. III. lib. III. cap. V. de *Ariſtotele* paſſim eſt diſputatum. Adde cl. *Buhle* in prolegg. ad I. tom. ed. Ariſtotel. Bipontinae pag. 313. ſq. de *Themiſtio*, inter graecos Ariſtotelis librorum interpretes, et ibidem in notitia codd. atque editionum. Quae omnia hic repetere nolo, vt tempori et chartae parcam. *Harl.*

vv) Vide ſupra, in vol. III. pag. 215. not. *ccc*. p. 216 not. *hhh* de cod. *Vindobon.* XXX. nr. 7. v. *Lambe*

preſſa habemus, *Hermolaus Barbarus*, Patricius Venetus dicauitque Sixto IV. Pontifici Max. Anno 1480. Memorat *Photius* cod. LXXIV. quum de orationibus Themiſtii dixiſſet: ἀλλὰ καὶ μεταφράσεις αὐτοῦ εἴδομεν εἰς τὸ χρήσιμον ἐπιτετμημένας, τῶν τε ἀναλυτικῶν, καὶ τῶν τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως, καὶ ἑτέρων τοιούτων. Meminit et Suidas in Θεμίστιος. Rationem paraphraſeos ſuae Themiſtius ipſe exponit ſub initium libri 1. neſcio quem, cui opus dedicauit, adlocutus:

Τὸ δὴ πρότερον τῶν ὑστέρων ἀναλυτικῶν, οὕτω σαφηνίσαι προελόμενοι, σοὶ πρώτῳ τὸν τύπον κοινούμεθα τῆς συγγραφῆς. παιδείας τε ἕνεκεν ἀκριβοῦς, καὶ φιλίας ἀληθινῆς, οὔτε λήσεσθαι τί σε τῶν μὴ δεόντως εἰρημένων, οὔτε κατασιωπήσειν πεπιστευκότες. Πολλὰ μὲν οὖν ἔοικε τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων, εἰς ἐπίκρυψιν μεμηχανῆσθαι, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὰ προκείμενα. Πρῶτον μὲν, διὰ τὴν συνήθη βραχυλογίαν. Ἔπειθ᾽ ὅτι καὶ ἡ τάξις τῶν κεφαλαίων οὐ διακέκριται, ὥσθ᾽ ἡμῖν ἀνάγκη συγγινώσκειν, εἰ τὰ μὲν, φαινοίμεθα μακρότερον ἑρμηνεύοντες. οὐ γὰρ ἐνῆν εἰπεῖν διὰ τῶν ἴσων σαφέστερον. τὰ δὲ, μεθαρμοττόμενοι καὶ μετατιθέντες, ὡς ἂν φαίνοιτο ἕκαστα τῶν κεφαλαίων περιγεγραμμένα. εἰ δ᾽ ἐπί τινα καὶ συντομώτερον ἐπιδεδραμήκαμεν, οὐκ ἄξιον δυσχεραίνειν, ὅσα γὰρ τεχνικὴν ἔχει τὴν θεωρίαν, οὐ συντείνει δὲ ἄγαν εἰς τὸν περὶ ἀποδείξεως λόγον, τούτοις οὐκ ἦν ἄξιον ἐνδιατρίβειν, τῷ ῥᾳστώνην ἐπινοῆσαι προελομένῳ τῆς κατανοήσεως τῶν χρησίμων.

2) Παράφρασις εἰς τὰ ὀκτὼ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους φυσικῆς ἀκροάσεως. *Paraphraſis octo librorum Ariſtotelis Phyſicorum* et ipſa Suidae ac Photio [?] memorata, nec non Simplicio, qui ſaepe Themiſtium laudat in Phyſ., latine vertit *Hermolaus Barbarus*, et Antonio Galatheo inſcripſit Venet. A. 1480. 1500. fol. At prooemium in Barbari verſione praefixum non Themiſtii eſt, ſed Simplicii. Themiſtiana incipiunt a verbis: *Eſt totius operis propoſitum, naturae etc.* [v. ſupra, vol. III. pag. 226. not. *eeee. Mazzuchelli* ſcritt. d' Italia II. part. 1. pag. 260. nr. II. *Harl.*

3) Παράφρασις τῶν περὶ ψυχῆς ww) *Paraphraſi librorum III. Ariſtotelis de anima.* Paraphraſin in librum tertium poſt *Hermolaum Barbarum*, (qui vniuerſos interpretatus eſt et dedicauit Georgio Merulae Statielenſi. A. 1480.) latine conuertit *Federicus Bonauentura* Vrbinas. Prodiit Vrbini 1627. 4. cum opuſculis Bonauenturae philoſophicis de calore, de via lactea etc. Ante Bonauenturam verterat *Ludouicus Nogarola* comes xx), qui ſcholia etiam adiuuxit. Venet. 1570. (1580.) fol. Meminit Simplicius. *Fabr.* In cod. quondam

Lambecii comment. vol. VII. col. 150. adde paullo poſt adnotata. — De verſione et editione *Hermolai Barbari*, Tarviſii 1481. fol. ſupra Vol. III. p. 310. — de editt. Ven. 1480. et aliis v. *Zeni* diſſ. Voſſiane II. pag. 377. ſqq. edit. Venet. 1499. fol. citat *Buhle* l. c. et fuit in bibl. *Pinell.* v. cat. tom. I. pag. 241. De ed. Wechel. 1532-4. v. ſupra, in vol. III. p. 345. *Harl.*

ww) Suidae codices libros ſeptem numerant. τὰ περὶ ψυχῆς ἐν βιβλίοις ζ. ἐν δὲ τούτῳ καὶ ἴδια παρασημαίνει περὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐνεργείας. Sed puto γ' eſſe reponendum pro ζ'. Apud Photium nullus librorum numerus expreſſus. *Fabr.* Fallitur Fabricius. Eamdem enim diuiſionem *in libr.* ζ agnoſcit quoque cod. Mediceus. v. *Buhle* Opp. Ariſtot. tom. I. pag. 176. *Harl.*

xx) *Nogarola* in praefat. ad Iulium Feltrium, Quercenti Vrbini Cardinalis et Peruſiae Legatum: *MARCVS MVSVRVS Antiſtes Ampliſſ. cuius praeclara doctrina et ſingularis in erudiendis iuvenibus induſtria latiſſime patuit, priusquam Reſp. Veneta cum Gallis primo, mox cum Germanis calamitoſum illud gereret Bellum, in Academia Patauina maxime floruit. Vt enim adhuc puer* ex

quondam *Heidelberg.* nr. CCXXXVII. in Sylburgii catal. — Vide ſupra, in vol. III. pag. 236. not. *xxxx.* et *Zeni* diſſ. l. c. De cod. *Vindob.* XXV. Themiſtii paraphras. in Ariſtot. libros tres, de anima, in tres λόγες ſiue diſſertationes diuiſae v. *Lambecii* comment. vol. VII. col. 129. et col. 174. ſqq. de cod. XLII. in quo eſt nr. 4. *Themiſtii* paraphraſis in Ariſt. librum primum Analyticor. poſteriorum; n. 5. eiusdem paraphr. in libr. VIII. naturalis adſcultationis; nr. 7. eiusd. paraphr. in Ariſtot. libros III. de anima, et nr. 8. paraphr. in Ariſt. libr. de memoria et reminiſcentia, — in codice XLIV. nr. 3. *Themiſtii* parapht. in Ariſt. naturalia auſcultat. libros octo. etc. *Harl.*

4. Παράφρασις εἰς τὸ περὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως, περὶ ὕπνυ καὶ ἐγρηγόρσεως, περὶ ἐνυπνίων, καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς καθ᾽ ὕπνον μαντικῆς. *Paraphraſis in Ariſtotelis librum de memoria et reminiſcentia, de ſomno et vigilia, de inſomnis et de diuinatione per ſomnum.* Vertit Latine *Hermolaus Barbarus*, dicauitque F. Throno, L. F. Venetiis 1480. *Fabr.* v. *Zeni* diſſ. Voſſ. l. c. et ſupra, in vol. III. pag. 238. *Harl.*

Haec, quae hactenus commemoraui graece edidit *Victor Trincauellus* cum octo orationibus Themiſtii, et Alexandri Aphrodiſei libris duobus de anima et libello de fato. Venet. 1534. fol. yy) apud Aldum. Editionem Aldinam Anni 1526. quam Neſſelius IV. p. 66. memorat, nusquam puto exſtare.

ex Creta inſula Laurentii Medici ſtudio Florentiam deuectus eſt, graecas litteras diſcere primum coepit, quas ſtatim cum miro earum teneretur deſiderio, ſic auide arripuit, vt breui alios docere facile poſſet. In quo quidem munere ipſepoſtea ſeſe ſtudioſiſſime exercens, plurimum gloriae et laudis eſt conſecutus. Nam cum ad eum ex omni fere terrarum orbe magno concurſu iuuenes confluerent, tantam in illis exornandis et augendis curam adhibuit et diligentiam, vt viri doctiſſimi ex eius officina pene innumerabiles prodierint. Hunc ergo cum ego et Montanus amicus et ciuis meus Patauii admodum adoleſcentes audiremus, memini de ſummis et noſtrae et ſuperioris memoriae viris ſermonem frequenter habere ſolitum, in quo quidem alios interdum laudabat, alios reprehendebat, ſemper tamen Hermolaum Barbarum diuinis efferebat laudibus, quod Themiſtii Paraphraſes in Ariſt. libros tam apte et commode conuertiſſet, vt Theodorum Gazam, et Argyropylum Byſantium in optimo interpretandi genere verſatus longe ſuperaſſet. Cuius etiam auctoritati et eloquentiae ipſe adeo tribuebat, vt in graecis Poetis et oratoribus publice exponendis nulla vnquam alia quam Hermolai lingua vti vellet. Haec cum a graeco illo homine non ſine magna tanti viri laude fieri viderem, vehementer laetabar. Nam Hermolai Barbari iam mortui memoriam pie ſancteque colebam ac venerabar, tum quod in Remp. Venetam, quae quidem praeſtantium atque excellentium hominum parens ſemper et altrix fuit et habita eſt, plurimum decorarit et illuſtrauerit, tum etiam quod optime de mea patria meritus ſit, quippe qui C. Plinii Secundi, ciuis mei, quem tamen Veronenſem non agnouit, libros naturalis hiſtoriae ab infinitis mendis et erroribus liberauit. Verum poſtea quam progrediente aetate Themiſtium diligentius euoluere atque eius verba graeca cum Hermolai interpretatione conferre mihi licuit, facile proſpexi, eundem in eo transferendo, qui etiam admodum corruptus ac dopravatus eſſet, ſatis licenter per aetatem luſiſſe. Siquidem cum ille Ariſtotelis Paraphraſtes graeco, eodemque puro et ſimplici vtatur ſermone, eundem in eo tamen Hermolaus ita latine loquentem facit, vt ſpreto penitus et reiecto Cicerone Plinium, Apuleium, Capellam effingere atque imitari tantummodo videatur. Quapropter non magnum me facturum facinus putaui, ſi tertiam de Anima Paraphraſin, vt ille iam ſuo, ita ego nunc meo arbiratu in latinum conuerterem, non vt de gloria illius viri et fama quippiam detraherem, ſed vt itidem ſtudioſae iuuentuti, quae graecae linguae rudis ignaraque ſit, pro mea virili prodeſſem.

yy) In ſerie dell' ediz. Aldine pag. 65. citantur *Themiſtii opera* et Alexandri Aphrodiſienſis libri duo de anima, cum praefat. *Victoris Trincauelli*, Medici.

Hermolai Barbari verſio lucem vidit Taruiſii, 1481. Venet. 1500. fol. tum Pariſiis 1528. fol. apud Simonem Colineum, cum Alexandro Aphrodiſeo de anima ex Hieron. Donati verſione. Sed in hac editione Paraphraſis in libros poſteriorum Analyticorum deſideratur. Poſteriores editiones ſunt Baſileenſes 1533. fol. et 1545. 8. Tum Venetae 1530. 1542. 1549. 1554. et 1570. fol. apud Hieron. Scotum et 1587. fol. in quibus duabus poſtremis editionibus etiam adiuncta paraphraſis libri tertii de anima, ex verſione Nogarolae cum eius ſcholiis, et *M. Antonii Zimarae* Contradictiones ac ſolutiones in dictis Themiſtii ad libros Phyſicorum.

5. *Paraphraſis in libros quatuor Ariſtotelis de Coelo.* Latine tantum exſtat, *Moyſe Alatino* Hebraeo, Spoletino medico ac philoſopho, interprete, qui *Heliae Noloni*, Hebraei, medici opera adiutum ſe narrat, vertitque hoc opus ex MS. codice *Hebraeo*, quem Peruſiae, quum apud praeceptorem ſuum Franciſcum Piccolomineum haereret, nactum ſe eſſe ſcribit in dedicatione ad Aloyſium Eſtenſem Cardinalem. Prodiit Venet. 1574. fol. apud Simonem Galignanum de Karera. Typis Georgii Angeletii.

Ab interprete putabis eſſe, non, a Themiſtio, quod pag. 30. leges: *in iis ſonis, qui Arabice fortaſſe* buchaia *dicuntur.*

6. *Paraphraſis in librum* λ'. *ſiue duodecimum Metaphyſicorum Ariſtotelis*, itidem latine tantum, ex hebraeo verſa a *Moyſe Finzio*, Hebraeo, Venet. 1558. et 1570. fol. apud heredem Hieron. Scoti. [v. ſupra, in vol. III. p. 257. 258. et 259.]

A quibusdam abbreuiator creditus Themiſtius Alexandri ex Aphrodiſiade. Sed falſo quidem, vt Hermolao Barbaro notatum: *Nam et ab eo diſſentit haud timide, quum collibuit, et ab ordine ac ſerie eius euariat. Praeterea ipſemet ſe paraphraſten Ariſtotelis facit etc.*

VII. *Index Scriptorum a Themiſtio in Paraphraſi ad Ariſtotelem memoratorum.*

Numeri ſoli, paginas innuunt editionis graecae Aldinae: Littera C. praemiſſa ad libros de Coelo: M. vero ad librum XII. Metaphyſ. editionis latinae Venetae A. 1574. et 1576. reſpicit.

Alcmaeon Crotoniata, phyſicus. 67.
Alexander. 5. 50. 55. b. 83. (ὁ ἐξηγητὴς. 94.) C. 4. 6. b. 8. b. 11. 15. b. 16. 18. b. 19. 29. b. 30. b. 32. 33. b. 34. 35. b. 36. b. 44. b. 45. b. 46. 47. 52. b. 54. b. 58. 64. b. 65.
ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐν τῷ περὶ κράσεων γράμματι, καὶ τοῖς ὑπομνήμασιν τοῖς Φυσικοῖς. 37.
in ſuae explicationis margine. C. 34.
Anarcharſidis dictum μὴ εἶναι παρὰ Σκύθαις αὐλητρίδας, τῷ μὴ εἶναι ἀμπέλους. 6. b.
Anaxagoras 18. a. b. 19. 20. 25. b. 27. b. 32. 34. 40. b. 57. a. b. 61. 66. 67. 72. b. (ὁ φαύλως ἄρα Ἀναξαγόρας ὠνειροπόλει. 87. b.) 88. C. 5. b. 35. 36. 43. b. 45. 47. b. 48. a. b. 49. 58. M. 3. b. 8. b. 17. b. 18.
Anaximander. 18. 19. 32. b. 33. a. b.

Anaxime-

Medici. Venet in aedib. hered. Aldi Manutii et Andr. Aſulani. 1533. fol. — et pag. 68. nr. 10. *Themiſtii opera, a Victore Trincauello*, gr. Venet. in aedibus. Aldi 1534. fol. In *Pinelli* autem cat. t. p. 24. nr. 1378. et alibi, *Themiſtii opera omnia* ſcil. paraphraſis in Ariſtot. libros quosdam et orat. edit. 1534. fol. vocatur princeps. Cod. eſt in bibl. *Neapolit.* regia. *Harl.*

Anaximenes. 67. C. 35.
Andronicus. 71. b. *ὁ τὰ Ἀριστοτέλους ἀδιανόητα ὀνομάζων*. 72.
Ἀντιφέρων ὁ ὠρείτης. 97.
Antiphontis quadratura circuli. 16. idem Antipho citatur 23. b.
Ariſtophanis versus. *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον*. 45.
Ariſtoteles.
ἐν τοῖς περὶ φιλοσοφίας. pag. 66. *ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ὅλης φύσεως*. 73. b. 74. 76. b. *ἐν τῷ Εὐδήμῳ* 90. b. *ἐν τοῖς ἐπιχειρηματικοῖς λόγοις καὶ προβληματικοῖς*. 97. *ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς*. 100. in libris de motus ratione. C. 12. b. aduerſus Pythagoreorum ſententias. C. 26. b. 32.
ἐν τῷ ἐχομένῳ συγγράμματι in praeſenti opere Phyſicor. 35. b. *ἀσαφέστερον ἔχοντα πειρατέον ἐκκαλύπτειν*. 39. *τάχα γὰρ οἷον ἐκ πυρείων τριβομένων πολλάκις τῶν ῥήσεων τοῦ φιλοσόφου ἐκλάμψειεν ἡ διάνοια*. 90. ſq.
ἐν τοῖς συλλογισμοῖς. 4. b.
ἐν τῇ ἀναλύσει περὶ τὰ σχήματα. 10.
ἐν τοῖς περὶ τῆς αἰσθήσεως. 81. b.
ἐν τοῖς φυσικοῖς. 12. 67. b. *ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει*. 94.
ἐκ τῶν τοπικῶν. 13. b.
ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς ὁ περὶ τοῦ συλλογισμοῦ λόγος προτάττεται τοῦ τε ἀποδεικτικοῦ καὶ διαλεκτικοῦ καὶ σοφιστικοῦ. 13. b.
ἐν κατηγορίαις. 16. 72. 91.
εἰ γέγονας ἐν ἀναλυτικοῖς, ſi verſatus eſſes in doctrina Analytica 17.
πολλῶν ὄντων ἃ τις θαυμάσειεν Ἀριστοτέλους πάντων ἄγασθαι μᾶλλον προσήκει τὴν περὶ ψυχῆς πραγματείαν. 64.
In doctrina de anima medius inter Stoicos et Platonem Ariſtoteles. 75.
Obſeruauit Martem a Luna occultatum. C. 33.
Ἀριστοτέλης οὕτω βούλεται, καὶ οἱ ἐξηγηταὶ συγχωροῦσιν. ἐγὼ δὲ ἀπορῶ πῶς οὐ μάχοιτο πρὸς ἑαυτόν 40. *οἱ ἐξηγηταί*. 79. b.
O *τῶν Ἀριστοτέλους ἐξεταστής*. Hermolao Barbaro videtur eſſe Theophraſtus. Sed ex p. 72. colligo Andronicum intelligi. *σύνοψιν ἐκδεδωκὼς τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστοτέλει*. 68.
Aſtrologorum obſeruationes. C. 38.
Boëthus. 21. 48. a. b.
Bryſonis quadratura circuli. 5.
Callippi ſphaera. M. 13. a. b.
Chryſippus. 37. 38. b. 42.
Deos eſſe probat *ὅτι εἰσὶ βωμοί*. 11. b. 65.
Clearchus. 74.
Coriſcus muſicus 97. b. 104.
Critias. 67.
Democritus. 19. 24. b. 32. 35. b. 40. b. 42. 58. b. 66. 67. a. b. 71. b. 72. b. 79. b. 105. C. 35. 44. 48. b. 49. 54. b. 57. b.
Demoſthenis locus. 98. b.

Diogenes (Apolloniates) 67.
Diogenes (Cynicus) *μεγαλόψυχος.* 13.
Empedocles. 18. 19. 20. 24. b. 25. b. 27. b. 28. 58. a. b. 66. b. 67. b. 70. 72. a. b. 76. b. 79. 85. b. 91. C. 35. b. 45. 47. b. 48. 52. 58. M. 8. b. 17. b. 18.
Epicurus. 9. b. 36. 38. b. 40. b. 52. b.
contra Epicuri atomorum motum. 42. b. ſq.
Euclidis *ϛοιχεῖα.* 35. b.
Eudemus *ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἑαυτȣ̃ Φυσικῶν.* 40.
Eudoxi ſphaera. M. 13. a. b.
Euripides 6.
Gabrias architectus. (in Barbari verſione: nam in Graeco 25. b. reperio *ȣ̓τος*, non *γαβρίας.*)
Fabula de Hercule. Eius *χιτὼν συμφυής.* 82.
Galenus impugnatur 38. b. 39. 45. 46.
Heracliti ſcitum, *ταυτὸν εἶναι τὰ ἐναντία* 16. a. b. ignem pro principio habet C. 40. *συμφλεγήσεσθαί ποτε τὸ πᾶν ἀπειλῶν.* 33. b. animus ipſi ignis 67. a. b.
Heſiodus. 36. b. C. 40. b. M. 8.
Hipparchus. 9. b. C. 31. b.
Hippo 67. a. b.
Hippocratis Chii quadratura Circuli. 16.
Homerus 36. 37. b. 51. 66. C. 25.
eius verſus 11. b. 45. 46. 65. b. 70. b. 72. b. 78. b. 86. 97. b.
Leucippus. 40. b. C. 44. a. b. 48. b. 49. 57. b. M. 8. b. 12.
Lycophron philoſophus. 16. b.
Lycurgus legiſlator M. 11. b. 12.
Meliſſus. 16. 18. 33. b. 35. 41. a. b. 54. b. C. 46. b.
ἐν τοῖς καλȣμένοις Ὀρφέως ἔπεσι. 72. b.
οἱ παλαιοὶ. 2. 20. 27. b. 28. 35. b. verſu vlt. (vbi male excuſum *οἱ ἄλλοι πάντες.*) 37. C. 60. M. 2. *οἱ ἀρχαῖοι.* 20. 21. b. 24. b. *οἱ κατὰ* [?] *φιλοσοφίαν πρεσβύτατοι.* 21. b. *τῶν ἀρχαίων τινές.* 40. b. *οἱ παλαιότεροι.* 66. *ἑ οἱ ὕϛερον τῶν ἀρχαίων.* 16. b. *νεωτέρων καὶ πρεσβυτέρων.* 90.
Panſeptus non eſt nomen proprium praeceptoris Themiſtii, vt viſum Hermolao Barbaro; ſed titulus honoris, vt adparet ex his verbis p. 101. *καὶ ὁ ἐμὸς ἑταῖρος ἰδὼν τὸν πάνσεπτον ἡμῶν καθηγεμόνα* (venerandum noſtrum praeceptorem) *ὅτι ἀνέϛη ἐκ τῶν νεκρῶν, ἔτι κοιμώμενος ἐνενόει ὅτι ὄναρ ὁρᾷ τὸν διδάσκαλον ἐγηγερμένον.*
Parmenides. 16. 17. a. b. 18. 19. *ἐν τοῖς πρὸς δόξαν* vbi de rebus ſenſibilibus, ſiue opinabilibus diſſerit, 19. male interpres; *in iis libris vbi ſententiam ſuam inſtruxit*) 22. 35. C. 46.
Παρῶν. vide infra, in Simonide.
Phidiae Minerua. 1.
Philaegidae poëmata. 105.
Παρὰ Φιλίππῳ τῷ κωμῳδιδασκάλῳ φησὶν ὁ Δαίδαλος, κινȣμένην ποιῆσαι τὴν Ἀφροδίτην ἐγχέας ἄργυρον χυτόν. 68. b.
Philoſophus, pro Metaphyſico. 16.
Phyſici. 18. 19. 32. 34. b. *οἱ περὶ φύσεως διαλεχθέντες.* 27. b.

Digitized by Google

ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων φυσικῶν 85. b.
Platonis iter in Siciliam pag. 85. b.
Plato 13. b. 14. b. 16. b. 17. b. 18. 19. 20. 22. 32. 34. b. 38. b. 44. b. 64. b. 66. 68. b. 72. b. 75. 86. b. 87. b. 88. 90. 91. 96. b. C. 16. b. 26. b. 27. b. 36. 38. b. 42. 45. a. b. 51. M. 4. b. 5. 8. b. in multis dialogis ſuis teſtatur animum ſe non habere pro corpore. 68. b. Timaeus 37. b. 58. b. 66. b. 67. 68. b. (*ἐπιφανὲς ἐν φιλοσοφίᾳ πρόσωπον ὦ Πλάτων τὸν διάλογον ἀνέθηκε.* ibid.) 69. a. b. 70. 73. 90. b. 98. b. C. 20. b. 27. b. 34. b. 36. 37. b. 41. 43. a. b. 44. 54. b. 56. b. 57. a. b.
δεκάτῳ τῶν νόμων. 67. b.
Menon. 1. b.
Ὁ *ποιητὴς* reprehenditur, quod mortem dixit cauſam finalem. 24. b.
Poëtae priuationem *αἰῶνος* dicunt pro vitae priuatione. C. 16.
Πολλὰ *τῶν ποιητικῶν.* 12. b.
Polycletus ſtatuarius. 25.
Porphyrius. 71. b.
Promythei tyranni fortuna 27.
Protagoras 4.
Protarchi dictum *εὐτυχεῖς τὺς λίθυς ἐξ ὧν οἱ βωμοὶ καὶ τὰ ἀγάλματα.* 27.
[P] Ptolemaeus. C. 31. b.
Ἀνάξιον Τιμαίῳ καὶ Πυθαγόρῳ, *τὸν νῦν μέγεθος ὑπολαμβάνειν.* 69.
Πυθαγορικὺς *μύθυς οἷς ἐκεῖνος μὲν ἐχρῆτο πολιτικῶς, ὗτοι δὲ* (Plato) *φυσικῶς ὑπολαμβάνυσι* 69. b.
Pythagoricorum quorundam ſententia de anima ex atomis *σφαιροειδέσι.* 66. Sed Themiſtius negat, reperire ſe poſſe, quales illi fuerint Pythagorici, quos ita ſenſiſſe ſcribit Ariſtoteles.
Pythagorici, motum negant eſſe *ὄν* 30. b. *τὸ ἄπειρον* habent pro principio, et numerum adpellant. 32. a. b. 33. *ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπέοικε.* 66. b. iisdem par numerus, infinitus 32. aiunt fulmina mitti, *ἵνα φοβῶνται οἱ ἐν ταρτάρῳ.* 12. Vacuum ſtatuunt extrinſecus adfuſum. 41. *τὸ πᾶν* ternario comprehendi C. 1. b. 25. b. Pythagorei, duo docent principia, vnum et multa, marem et foeminam, lumen et tenebras, dextrum et ſiniſtrum. C. 26. a. b. motu proprio aſtra moueri C. 32. et ſonum edere. id. terram moueri et antichthona 34. a. b. 37. b. numeris conſtare omnia 43. b. 48. b. in principiis non eſſe pulchritudinem. M. 12.
Καὶ ἐν Σαρδοῖ *μυθολογεῖται συμβαίνειν τοῖς λεγομένοις καθεύδειν περὶ τοῖς ἥρωσιν.* 45.
Simonides tempus *σοφώτατον* dixit. 47. b. Παρῶν *δὲ ἀμαθέστατον.* 48. Alii legunt *παρὼν δὲ φιλόσοφος.*
Socrates *σιμὸς καὶ δίπηχυς.* 16. b.
Sophiſtae. 46. 55.
Soſigenes ὁ Ἀλεξάνδρυ (τῦ Αἰγαίυ) *διδάσκαλος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ὄψεως.* 79.
Speuſippi dictum, *ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ὁριζόμενον πάντα εἰδέναι,* reprehenditur. 13.
Stoici. 75.
Thales. 67. eius ſcitum; *πάντα πλήρη θεῶν.* 72. b.

Themiſtius ait, in Dei operibus maxime conſiderandum, quod optimum ſemper elegerit. 69. b. negat, ſcribere ſe Matheſeos imperitis. *πάντως δὲ ὅτι ποτ᾽ ἔςι γνώμων ἐν γεωμετρίᾳ γινώσκεις. ἐ γὰρ ἀμαθέσι παντελῶς ταῦτα γράφεται.* 32. non vult pugnare *πλήθει μαρτύρων.* 58. b. De nomine negat ſe contendere. *Περὶ μὲν ὀνόματος ἐ διοισόμεθα, χρῆσθαι γὰρ ἐφεῖται ὡς τις βϐλεται τοῖς ὀνόμασι.* 68. b. *περὶ μὲν ὀνόματος ἐ χρὴ φιλονεικεῖν.* Ibidem optat, in rebus difficilibus magnique momenti perſpicuitati magis ſtudiſſe magno [?] philoſophos. *ἀγαπητὸν ἐπὶ τῶν τοιϐτων ταυτὰ φρονϐντας καὶ φθεγγομένϐς, σαφεςέρϐς γίνεσθαι τῆς ἐν τοῖς πράγμασιν ἀσαφείας.*

Theologi antiqui qui Mundum e tenebris generabant. M. 8. et ex inani. M. 18. b.

Theophraſtus. 55. a. b. *ἐν τῷ περὶ κινήσεως πρώτῳ.* 54. b. *τοῖς ἐξηγηταῖς ὄχλον παρέχων.* ibid. axiomatis definitio. 2.

ἐξετάζων τὰ Ἀριςοτέλϐς. 89. b. *ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Φυσικῶν, δευτέρῳ δὲ τῶν περὶ ψυχῆς.* 91.

Xenocrates 18. Ex eius ſententia, animus *ἀριθμὸς ἑαυτὸν κινῶν.* 10. 67. 71. b. 72. opus *περὶ φύσεως* citatur 66. b.

Xuthus (Pythagoreus) 43. b.

Zauthus C. 4. 20. b.

Zeno 57. b. (Eleates) eis doctrina *ἓν τὸ ὄν.* 18. motum negauit. 53. b. 62. eius quatuor argumenta. 55. b. ſqq. inter haec appellatus ab eo Achilles, *τετραγῳδημένος καὶ τῷ ὀνόματι.* 56.

Zeno Cittieus. 37. 38. 40. b. 68. 72. b. 91. b.

VIII. *Scripta Themiſtii deperdita.*

Paraphraſis in Ariſtotelis Categorias, e qua Auguſtinus ſiue quisquis auctor libri de decem Categoriis, qui legitur inter Auguſtini opera, latine eas conuertiſſe ſe non diffitetur cap. vlt. *Haec ſunt, fili cariſſime*, (Adeodatum vocant quidam codices,) *quae iugi labore adſecuti, quum nobis* Themiſtii, *noſtra memoria egregii philoſophi*, *magiſterium* [zz]) *non deeſſet, ad vtilitatem tuam de Graeco in latinum conuertimus.* Idem capite 3. *Sed vt Themiſtio, noſtrae aetatis erudito philoſopho, placet, de his Ariſtotelis tractare incipit, quae percipiuntur, quaeque ipſe vocat Graeco nomine σημαινόμενα ſiue φαντασίας, id eſt imagines rerum inſidentes animo.* Citatur etiam a Boëthio in categorias et a Simplicio. Meminit quoque Suidas, et Themiſtius ipſe in Orat. 21. pag. 256. In priuatos vſus ſe commentaria in Ariſtotelem ſcripſiſſe innuit orat. 23. pag 294. 295.

Para-

zz) Ex hoc loco quidam viri docti ſcripſere, Themiſtium fuiſſe Auguſtini praeceptorem. Sed nihil aliud videtur Auguſtinus innuere, quam monumentis ſe Themiſtii vſum ex illis profeciſſe. *Noſtra* enim *memoria philoſophum* dum adpellat, iam defunctum innuit.

Paraphraſis in priora Analytica. Memorat Boëthius in lib. de interpretatione p. 28. teſtatus *Vegetium Praetextatum* priores poſtremosque Analyticos vertendo non Ariſtotelem latino ſermoni tradidiſſe, [?] ſed transtuliſſe Themiſtium. Meminit etiam Suidas; nam παράφρασις ἀναλυτικῶν ἐν βιβλίοις β', priora ſpectat analytica, deinde verba ἀποδεικτικῶν ἐν βιβλίοις δύο reſpiciunt paraphraſin Analyticorum poſteriorum, quae exſtat. Quippe haec in *) codice Caeſareo ita inſcribitur: Θεμιςίȣ παράφρασις εἰς τὸ πρῶτον τῆς ἀποδεικτικῆς Ἀριςοτέλȣς. *Fabric.* Themiſtii tamen paraphraſin analyticorum priorum exſtare mstam graece in cod. Pariſino, monet *Buhle* l. c. p. 314. Ceterum in cat. codd. Pariſ. vol. II. citantur *paraphr. in analytica poſteriora* in quinque codd. *in librum de demonſtratione*, in codd. duobus; *in libros de anima* in nouem codd. *in libr. de phyſica auſcultat.* in cod. ſex; *in libr. de memoria et reminiſcentia* in codd. quinque; *in libr. de inſomniis* in quinque codd. *in libr. de ſomno et vigilia* in totidem codd. *in libr. de diuinatione per ſomnum* in quatuor codd. In bibl. regia *Taurinenſi* ſunt in cod. CXXVIII. (cat. codd. gr. Taur. p. 229.) Them. paraphraſis librorum *primi et ſecundi analyticorum* Ariſtot. — *libr. III. de anima; libri de memoria et reminiſcentia; de ſomno et vigilia;* — *librorum ſeptimi et octaui naturalis auſcultationis. Harl.*

In Topica. Caſſiodorus libro de dialectica, et ſaepius Boëthius. *Fabr.* — v. ſupra. vol. III. pag. 217. — In cod. quondam *Heidelberg.* n. CCCLXXXVI. fuit *Topicorum Ciceronis et Themiſtii collatio. Harl.*

In libros de Coelo. Simplicius pag. 16. et alibi.

ὑπομνήματα in vniuerſos Ariſtotelis libros, quae a metaphraſibus diſtincta memorat *Photius* cod. LXXIV.

Ἐξηγητικοὶ πόνοι εἰς τὰ Πλατωνικά. Photius ibid.

Orationes aliquot ex illis Politicis XXXVI. quas legiſſe ſe *Photius* c. LXXIV. innuit.

Διαλέξεις. Suid. in Θεμίςιος. Ex his vnius praeclarum fragmentum ſeruatum a *Ioh. Stobaeo* in florilegio, titulo de Morte. Vide et ſupra, inter Orationes editas, XXVIII.

Epiſtola de amicitia, (diuerſa omnino ab orat. 22. huius argumenti,) ex qua producit nonnulla Stobaeus in florilegio, tit. 51. 82. 92.

[Fabricius inſeruerat litteras Libanii ad Themiſtium, ſuo aeuo adhuc ineditas, XIV. graecas cum verſione, et quatuor ex latina Io. Sommerfeldii verſione: quas quidem quum *Wolfius* in maiorem ſuam epiſtolarum Libanii collectionem recepiſſet, h. l. omittendas duxi. *Harl.*

IX. *Themiſtii locus de Empedocle.*

Apud Themiſtium haec verba occurunt oratione duodecima, qua Iouianum imp. Chriſtianum ob ſancitam lege religionis libertatem celebrat: Ἄγαςθαι μὲν ȣ̓ν χρὴ τȣ̀ς ἄλλȣς ὧ νόμȣ προσήκει τὸν θειότατον Αὐτοκράτορα, μάλιςα δὲ ὅτι ȣ̓κ ἐφίησι μόνον τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ

*) Apud Neſſelium IV. p. 66.

Digitized by Google

Themiſtius ait, in Dei operibus maxime conſiderandum, quod optimum ſemper elegerit. 69. b. negat, ſcribere ſe Matheſeos imperitis. πάντως δὲ ὅτι ποτ᾽ ἐςὶ γνώμων ἐν γεωμετρίᾳ γινώσκεις. οὐ γὰρ ἀμαθέσι παντελῶς ταῦτα γράφεται. 32. non vult pugnare πλήθει μαρτύρων. 58. b. De nomine negat ſe contendere. Περὶ μὲν ὀνόματος οὐ διοισόμεθα, χρῆσθαι γὰρ ἐφεῖται ὡς τις βούλεται τοῖς ὀνόμασι. 68. b. περὶ μὲν ὀνόματος οὐ χρὴ φιλονεικεῖν. Ibidem optat, in rebus difficilibus magnique momenti perſpicuitati magis ſtudiſſe magno: [?] philoſophos. ἀγαπητὸν ἐπὶ τῶν τοιούτων ταυτὰ φρονοῦντας καὶ φθεγγομένους, σαφεςέρους γίνεσθαι τῆς ἐν τοῖς πράγμασιν ἀσαφείας.

Theologi antiqui qui Mundum e tenebris generabant. M. 8. et ex inani. M. 18. b.

Theophraſtus. 55. a. b. ἐν τῷ περὶ κινήσεως πρώτῳ. 54. b. τοῖς ἐξηγηταῖς ὄχλον παρέχων. ibid. axiomatis definitio. 2.

ἐξετάζων τὰ Ἀριςοτέλους. 89. b. ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Φυσικῶν, δευτέρῳ δὲ τῶν περὶ ψυχῆς. 91.

Xenocrates 18. Ex eius ſententia, animus ἀριθμὸς ἑαυτὸν κινῶν. 10. 67. 71. b. 72. opus περὶ Φύσεως citatur 66. b.

Xuthus (Pythagoreus) 43. b.

Zanthus C. 4. 20. b.

Zeno 57. b. (Eleates) eis doctrina ἓν τὸ ὄν. 18. motum negauit. 53. b. 62. eius qua-
menta. 55. b. ſqq. inter haec appellatus ab eo Achilles, τετραγωδημένος
ματι. 56.

Zeno Cittieus. 37. 38. 40. b. 68. 72. b. 91. b.

VIII. *Scripta Themiſtii deperdita.*

Paraphraſis in Ariſtotelis Categorias, e qua Auguſtinus
decem Categoriis, qui legitur inter Auguſtini opera, latine
cap. vlt. *Haec ſunt, fili cariſſime*, (Adeodatum vocant
adſecuti, *quum nobis* Themiſtii, *noſtra memoria egregi*
eſſet, *ad vtilitatem tuam de Graeco in latinum con*
miſtio, *noſtrae aetatis erudito philoſopho*, *placet*, *d*
cipiuntur, *quaeque ipſe vocat Graeco nomine*
nes rerum inſidentes animo. Citatur etiam a P
quoque Suidas, et Themiſtius ipſe in Ora
ria in Ariſtotelem ſcripſiſſe innuit orat. 23.

zz) Ex hoc loco quidam viri docti ſcripſere, Themiſtium fuiſſe Auguſtini praeceptorem. Sed nihil aliud videtur Auguſtinus innuere, quam monu- me
ſtr
def

Paraphraſis in priora Analytica. Memorat Boëthius [illegible] , vel teſtatus *Vegetium Praetextatum* priores poſtremosque Ana[illegible] latino ſermoni tradidiſſe, [P] ſed tranſtuliſſe Themiſtium [illegible] παράφρασις ἀναλυτικῶν ἐν βιβλίοις β', priora ſpectat [illegible] τικῶν ἐν βιβλίοις δύο reſpiciunt paraphraſin Analyticorum [illegible] pe haec in *) codice Caeſareo ita inſcribitur: Θεμιστίου [illegible] δεικτικῆς Ἀριστοτέλους. *Fabric.* Themiſtii tamen paraphraſin [illegible] mstam graece in cod. Pariſino, monet *Buhle* l. c. p. 314 [illegible] citantur *paraphr. in analytica poſteriora* in quinque [illegible] codd. duobus; *in libros de anima* in nouem codd. [illegible] *in libr. de memoria et reminiſcentia* in codd. quinque [illegible] *libr. de ſomno et vigilia* in totidem codd. *in libr. de* [illegible] In bibl. regia *Taurinenſi* ſunt in cod. CXXVIII. [illegible] phraſis librorum *primi et ſecundi analyticorum* [illegible] — *de memoria et reminiſcentia; de ſomno et vigilia;* — [illegible] *tionis. Harl.*

In Topica. Caſſiodorus libro de dialectica [illegible] vol. III. pag. 217. — In cod. quondam *Heidelberg.* [illegible] *ronis et Themiſtii collatio. Harl.* [illegible]

In libros de Coelo. Simplicius pag. [illegible] ὑπομνήματα in vniuerſos Ariſtot[illegible] *Photius* cod. LXXIV. [illegible] ralitatem in

Ἐξηγητικοὶ πόνοι εἰς τὰ [illegible]

Orationes aliquot ex [illegible] iſe en Franc. (par

Διαλέξεις. Suid. in [illegible] 96. 8.

Stobaeo in florilegio, [illegible]

1731. 12.

Epiſtola de [illegible] cit nonnulla S[illegible] ou precis de la gramm. ſim-

Barbou 1773. 12.

[Fabr[illegible] oas cum [illegible] ſius ir[illegible] de Boullenger. 1630. 12.

[illegible] rs fois et en diuers lieux. 12.

[illegible] guae Breuiarium, quo radicum eius ex graecis litt. initiator. auct. *Ant. Laubegeois*, [illegible] rd 1626. 12.

[illegible] les. *Praecepta, quae in quinque humanior. lit.* [illegible] titulis idem eſt liber: n. *Grammatica graeca, cui* *aſſ. ad Linguam L. et Gr.* — aut *Rudimens des Lang. lat.*

Digitized by Google

ἀλλὰ καὶ τὰς θεσμὰς ἐξηγεῖται, ἐ φαυλότερον Ἐμπεδοκλέας, ἐ, μὰ Δία, ἐκείνε τε παλαιε. οἶδε γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ἑκάϛῳ ἀπάτη καὶ φενακισμὸς παραπέπηγε, καὶ ὑποδύεται μεγαλοπρέπειαν μαγγάνεια, καὶ εὐσέβειαν ἀγυρτεία. καὶ διὰ τῦτο τὰς μὲν προάγει, τὰς δὲ κωλύει etc. Quibus verbis videtur Themiſtius innuere *Empedoclem* quemdam iuniorem, eumque conferre cum illo veteri, inter Pythagoricos philoſophos longe celebratiſſimo.

Ecquis vero ab oratore noui *Empedoclis* nomine tangatur, eruditi viri non indignum putauerunt inquiſitione. Itaque *Petanius* interpres Themiſtii, obſcuritatem loci praefatus hanc ſuam coniecturam in notis ad illam orationem lectori propoſuit. *Empedoclem opinor Chriſtum Dominum gentilis homo atque impius vocat, quaſi ſe ille perinde* [?] *vt Empedocles Deum haberi voluerit, eodemque ipſa ſuo conatu mortem ſibi arceſſiuerit. Sed aperte de Chriſto dicere non auſus eſt, ne pium et Chriſtianum Principem offenderet. Atque vtinam haec, illequae dicit, aliam ſententiam pati poſſent. Magno quippe redemtum velim, vt ne tam conſceleratum dictum elegantiſſimis hiſce ſcriptis illigatum fuerit. Petrus* vero *Petitus* libro 2 Miſcellanearum obſeruationum cap. 13. teſtatus eſt, ſibi Petauianam illam ſuſpicionem improbari, nec probauit ſe illa cuiquam ex doctis, quod ſciam. Idem porro gaudet ſe in feliciorem, atque, vt illi videtur, certiſſimam Themiſtianae ſententiae interpretationem incidiſſe. *Nempe Empedocles eſt Peregrinus philoſophus iſte Cynicus, de quo Gellius, et Lucianus, qui patria profugus in Palaeſtina chriſtianae militiae nomen dedit, et doctrina ita eminens ſuper alios Chriſtianos factus, vt ſacros libros enarraret, et Chriſtianis Magiſter, Propheta, omnia eſſet: qui denique Chriſtianiſmum eiurauit, ad cynicam ſectam ſe contulit, et demum inſano gloriae amore furens, pyra exſtante, Olympiae in totius Graeciae conuentu ſe ſponte flammis abſumendum dedit exemplo Empedoclis.* Sed ecce tibi praeſtantiſſimum atque eruditiſſimum Leidenſium Theologum, *Stephanum Lemanium* in prolegomenis ad Varia ſacra, Petiti quoque ſententiae renunciantem, eaque verius aliquid et oratoris menti accommodatius promittentem. *Themiſtius reputans Empedoclis doctrinam, famam, honores, facinus, committensque cum animo, doctrina, fama, laudibus, fortitudine Polycarpi Martyris, facile et pro ſua innata et oratoria dicendi facultate potuit Polycarpum vocare iuniorem et alterum Empedoclem, cuius doctrinam, ſapientiam, merita aequaret Iouianus imperator, orationis Themiſtianae ingens et maximum argumentum. Qui variis legibus et edictis imperio ſe commendauerat, ſicut Polycarpus apud Chriſtianos variis ſcriptis ac epiſtolis olim inclaruerat.* Equidem fateor, mihi, etiam lectis iis, quae ad refellendam Petiti ſententiam a Lemonio ſcripta ſunt, nihilominus eam non deſiiſſe veriſimiliorem videri Lemoniana, ſiquidem iuniorem aliquem Empedoclem a Themiſtio perſtringi ponamus, vti Petito ſuffragari etiam non dubitat *Menagius* p. 382. ad Laërtium, edit. Wetſtenianae. Quo diligentius autem Themiſtii verba perpendo, nullum in illis deprehendo nouum Empedoclem, ſed de antiquo ſolum ſermonem eſſe contendo. Nam vocula ἐ non connectenda eſt cum verbis ἐκείνε τε παλαιε, ſed reſpicit ad id, quod praeceſſerat: atque idem eſt, ac ſi dixiſſet Themiſtius: ἐ φαυλότερον, μὰ Δία, [?] ἐκείνε τε παλαιε. Itaque ſimpliciſſima et veriſſima verborum Themiſtii expoſitio eſſe videtur, quam reperi in *Merici Caſauboni*, digni tanto parente filii notis ad Marcum Antoninum p. 87. ſq. Vnde patebit cum veteri Empedocle conferri Iouianum imperatorem. Caſauboni verba haec ſunt:

Nullum

Digitized by Google

Nullum in rebus humanis ſincerum bonum eſſe, cui malum vel apertum et manifeſtum, vel ſpecie boni fallens aduexum non ſit, ex aduerſo (τὴν τῶν πραγμάτων ἀντιςοιχίαν *eleganter vocat Plutarchus ad illam, de qua diximus, elementorum contrarietatem fortaſſe adludens,*) *oppoſitum, eamque vetuſtiſſimam, fati ſeu prouidentiae legem eſſe, tot ex antiquis ſunt, qui obſeruant, vt qui dixerit, quam qui non dixerit, inuenire difficilius ſit. Vt igitur Platonem, Theophraſtum, Dionyſium Halicarnaſſeum, Diodorum Siculum, Dionem Chryſoſtomum, Longinum et Ethnicos alios graecos, vt Procopium Chriſtianum aut ſemi-Chriſtianum potius, vt Graecos patres, aut Latinos Patres, aliosve cuiuscumque generis omnes omittam. Themiſtius ipſe iam ſupra orat 3. aliis verbis eamdem ſententiam complexus erat, vbi ait:* Sane vnumquodque eorum, quae in hominum vita ſunt bonorum, periculo ſemper aliquo tectum et obvolutum videtur, nullumque eſt contrarii penitus expers ac ſincerum: nec abſurde quidam ſcenicus poëta dixit, nullum in vita bonum eſſe, quod radice ab vna qualis arbor, prodeat, ſed ſemper illi, quod malum eſt, adnaſcitur. *Laudat igitur Themiſtius imperatoris edictum, non eo ſolum nomine, quod religionis optionem liberam reliquerit, ſed quod eadem lege, qua id permittebat, grande iſtud arcanum,* (θεσμὸς *ipſe vocat adpoſitiſſimo vocabulo,*) *ab Empedocle veteri philoſopho primum animaduerſum et litteris proditum, de boni malique conſilio et indiſſolubili nexu diſertis verbis exſecutus ſit: aut ſi non diſertis ille verbis, at ipſo tamen effectu propoſitoque legis, (ſaltem vt Themiſtius propoſito ſuo inſeruiens interpretatur,) inſinuauerit. De Empedocle Plutarchus* περὶ εὐθυμίας *teſtis.* Παλίντροπος, *inquit,* ἁρμονίη κόσμου, ὥσπερ λύρης καὶ τόξου, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων καθαρὸν οὐδὲν οὐδὲ ἀμιγές. *Et mox poſt laudatum Euripidis eumdem, quem laudat Theophraſtus in eam rem, locum pergit:* οὐ γὰρ (ὡς ὁ Μένανδρος φησὶν) ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραςατεῖ, εὐθὺς γενομένῳ μυςαγωγὸς τοῦ βίου ἀγαθός· ἀλλὰ μᾶλλον (ὡς Ἐμπεδοκλῆς,) διτταί τινες ἕκαςον ἡμῶν γενόμενον παραλαμβάνουσιν καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες. *Et poſt prolatos Empedoclis verſus, (verbis, vt pleraque ſunt Empedoclis, non vſitatis quidem, ſed id tamen ipſum, quod Themiſtius hic, non obſcure, ſi quis attendat, innuentibus,) ita pergit:* ὥςε τούτων ἑκάςου σπέρματα τῶν παθῶν ἀνακεκραμένα δεδεγμένης ἡμῶν τῆς [?] γενέσεως, καὶ διὰ τοῦτο πολλὴν ἀνωμαλίαν ἐχούσης. *Cetera apud ipſum leguntur. Themiſtii ſententia ſic expoſita et extra controuerſiam poſita, de verbis videamus, quae etſi longe aliter accipienda, quam voluit interpres, minima tamen et fere nulla mutatione ſic ſcribenda cenſeo:* ἄγασθαι μὲν οὖν καὶ τῶν ἄλλων, *(ita malo quam* τοὺς ἄλλους, *quod tamen ferri poteſt, nec ſententiae, quam volumus, incommodat,)* τοῦ νόμου προσήκει τὸν θειότατον αὐτοκράτορα, μάλιςα δὲ οἷς *(id eſt* τούτων *vel* ἐκείνων οἷς) οὐκ ἐφίησι μόνον *etc.* Dignus, *inquit,* imperator, quem venerantes admiremur, tum ob alia, quae lege illa continentur, tum praecipue, quod non ſolum religionis libertatem indulgeat, ſed et aeternas illas leges a Deo latas non minus perite, non ille (*imperator ſcilicet*) per Iouem, (*elegans haec ἀναδίπλωσις ſeu ἐπίζευξις eſt dicenda, non intellecta praecipue decepit interpretem*) quam vetus ille Empedocles explicet. Hactenus Mericus Caſaubonus. Sane haec mihi veriſimiliora etiam viſa verborum Themiſtii expoſitio, quam quae nouiſſime ad illum locum adlata a doctiſſimo editore his verbis: *Quouis ego pignore contenderim voces eas, quae proxime hat* οὐ φαυλότερον Ἐμπεδοκλέους *ſequuntur,* οὐ, μὰ Δία, ἐκείνου τοῦ παλαιοῦ, *inutile quodpiam gloſſema eſſe, qualia ſane multa in Themiſtii textu irrepſiſſe animaduertimus: nam neque vllo modo cohaerent cum oratione reliqua, et iis expunctis nihil admodum hic ſupereſt difficultatis*

Digitized by Google

aut ſalebrarum, vnde ſe quisque expedire nullo negotio non poſſit. Gratulandum enim imperatori eit ob ſancitam in religione tuenda libertatem, ſed ab iis maxime, quorum iura riturque diiudicat et explanat, nihilo deterius, quam Empedocles olim feciſſe perhibetur, quem aiunt, vt refert Suidas, conſuetudine Deorum vſum didiciſſe ex iis, ὅπη τοῖς ἀνθρώποις χαίρουσι καὶ ὅπη ἄχθονται, cum ceteri mortales in explicanda Deorum natura et cultu coniectura ſolummodo et opinione, aut omnino errore ducantur. Ad hunc enim morem Iouianus Auguſtus quum intelligat ad veneficia a ſacrificiis, Ethnicorum ſcilicet, quorum ritibus addictum fuiſſe Themiſtium certum eſt, et a religione ad ſuperſtitionem facilem prolapſionem eſſe; ſic paganorum ritus ſecernit a ceteris, vt iſtos eis condonet, illis interdicat: quod quum ſapienter admodum ſancitum ſit, hos ipſos, quorum in rem ea maxime cedunt, gratulari imperatori oportet.

FINIS VOLVMINIS SEXTI.

SVPPLE.

Digitized by Google

SVPPLEMENTA QVAEDAM.

Ad pag. 382. ſpem nouae grammaticae gr. mihi factam eſſe ſcripſeram. Illa vero grammatica ſuperiore anno eſt in lucem emiſſa et inſcripta:

Θησαυρὸς Γραμματικῆς, συντεθεὶς μὲν, ὡς οἷόντε, εὐμεθόδως παρὰ τοῦ ἐπιστημονικωτάτου Ἰατροφιλοσόφου Κωνσταντίνου Καραϊωάννου — cum additamentis et exemplis adiectis; editus cura *Polyzoes Kontu* (τοῦ ἐν Ἱερεῦσιν ἐλαχίστου Πολυζώη Κοντοῦ, *Διδασκάλου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.*) Budae. I. vol. 1796. — vol. II. 1797. 8. conf. ephemerid. litterar. Gotting. a. 1797. plag. 183. pag. 1802. ſqq.

Ad pag. 387. Noua eaque multo cultior locupletiorque Fiſcherianarum animaduerſionum editio: *Animaduerſiones ad Iac. Velleri grammaticam graecam, ſpecimen I. auct. Io. Frid. Fiſchero;* prodiit Lipſiae 1798. 8. mai. 8.

De grammaticis etc. graecis quibusdam haec ex epiſtola amici, cuius liberalitatem in praefatione laudaui, adnotare et ſupplere licet:

Nouvelle Methode pour apprendre facilement la Langue greeque, miſe en Franc. (par *Cl. Lancelot*,) connue ſous le nom de methode de Port royal. Paris 1696. 8.

Abregé de la nouvelle Methode (précédente) Paris Mariette. 1731. 12.

Principes generaux tirés des elemens de la Langue grecq. ou precis de la gramm. ſimple par M. *le Roi*, Prof. de Rhétor. en l'Univerſ. de Paris. Barbou 1773. 12.

Synopſis radicum (vt vocant) L. Gr. etc. Rhotom. Io. de Boullenger. 1630. 12.

Le Jardin des racines grecques etc. impr. pluſieurs fois et en diuers lieux. 12.

Τῆς ἑλλάδος φωνῆς ἐπιτομή. Seu graecae linguae Breuiarium, quo radicum eius ex optimis — auct. re ipſa oſtenditur, in gratiam graecis litt. initiator. auct. *Ant. Laubegeois*, Duacenſi, e ſoc. Ieſu ſacerd. Duaci. Io. Bogard 1626. 12.

Immon. Aluari et *Cypriani Suaris* ſoc. Ies. *Praecepta, quae in quinque humanior. litter. claſſibus praeleguntur.* Aut ſub aliis titulis idem eſt liber: n. *Grammatica graeca, cui acc. inſtitutiones L. Gr.* — aut *Introduct. ad linguam L. et Gr.* — aut *Rudimens des Lang. lat.*

Digitized by Google

lat. et grecq. à l'vſage des Colleges de la Comp. de Jeſus, provinc. gallo = belgique = aut *Nouvel abregé de la Gramm. lat. et grecq. à l'Vſage des Colleg. depend. de l'Vniverſité de Douay.* Douay. I. F. Willeval. 1768. 12.

Cours de L. Gr. ou Extraits de différens Auteurs, avec la Traduction interlinéaire latine et francaiſe et des notes grammaticales; à l'Vſage des Ecoles Central. par *I. B. Gail*, prof. de littér. grecq. au College de France, (en 4. parties.) Paris chez l'auteur, au Coll. de Fr. an V. (1797. 8.)

Nouvelle Grammaire grecque, par le même *I. B. Gail.* (actuellement ſous preſſe an. 1798)

33 264855

Digitized by Google

Digitized by Google

Hermolai Barbari verſio lucem vidit Taruiſii, 1481. Venet. 1500. fol. tum Pariſiis 1528. fol. apud Simonem Colineum, cum Alexandro Aphrodiſeo de anima ex Hieron. Donati verſione. Sed in hac editione Paraphraſis in libros poſteriorum Analyticorum deſideratur. Poſteriores editiones ſunt Baſileenſes 1533. fol. et 1545. 8. Tum Venetae 1530. 1542. 1549. 1554. et 1570. fol. apud Hieron. Scotum et 1587. fol. in quibus duabus poſtremis editionibus etiam adiuncta paraphraſis libri tertii de anima, ex verſione Nogarolae cum eius ſcholiis, et *M. Antonii Zimarae* Contradictiones ac ſolutiones in dictis Themiſtii ad libros Phyſicorum.

5. *Paraphraſis in libros quatuor Ariſtotelis de Coelo.* Latine tantum exſtat, *Moyſe Alatino* Hebraeo, Spoletino medico ac philoſopho, interprete, qui *Heliae Noloni*, Hebraei, medici opera adiutum ſe narrat, vertitque hoc opus ex MS. codice *Hebraeo*, quem Peruſiae, quum apud praeceptorem ſuum Franciſcum Piccolomineum haereret, nactum ſe eſſe ſcribit in dedicatione ad Aloyſium Eſtenſem Cardinalem. Prodiit Venet. 1574. fol. apud Simonem Galignanum de Karera. Typis Georgii Angelerii.

Ab interprete putabis eſſe, non, a Themiſtio, quod pag. 30. leges: *in iis ſonis, qui Arabice fortaſſe* buchaia *dicuntur.*

6. *Paraphraſis in librum* Λ'. *ſiue duodecimum Metaphyſicorum Ariſtotelis*, itidem latine tantum, ex hebraeo verſa a *Moyſe Finzio*, Hebraeo, Venet. 1558. et 1570. fol. apud heredem Hieron. Scoti. [v. ſupra, in vol. III. p. 257. 258. et 259.]

A quibusdam abbreuiator creditus Themiſtius Alexandri ex Aphrodiſiade. Sed falſo quidem, vt Hermolao Barbaro notatum: *Nam et ab eo diſſentit haud timide, quum collibuit, et ab ordine ac ſerie eius euariat. Praeterea ipſemet ſe paraphraſten Ariſtotelis facit etc.*

VII. *Index Scriptorum a Themiſtio in Paraphraſi ad Ariſtotelem memoratorum.*

Numeri ſoli, paginas innuunt editionis graecae Aldinae: Littera C. praemiſſa ad libros de Coelo: M. vero ad librum XII. Metaphyſ. editionis latinae Venetae A. 1574. et 1576. reſpicit.

Alcmaeon Crotoniata, phyſicus. 67.

Alexander. 5. 50. 55. b. 83. (ὁ ἐξηγητής. 94.) C. 4. 6. b. 8. b. 11. 15. b. 16. 18. b. 19. 29. b. 30. b. 32. 33. b. 34. 35. b. 36. b. 44. b. 45. b. 46. 47. 52. b. 54. b. 58. 64. b. 65.
ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐν τῷ περὶ κράσεων γράμματι, καὶ τοῖς ὑπομνήμασιν τοῖς φυσικοῖς. 37.
in ſuae explicationis margine. C. 34.

Anarcharſidis dictum μὴ εἶναι παρὰ Σκύθαις αὐλητρίδας, τῷ μὴ εἶναι ἀμπέλους. 6. b.

Anaxagoras 18. a. b. 19. 20. 25. b. 27. b. 32. 34. 40. b. 57. a. b. 61. 66. 67. 72. b. (ὁ φαύλως ἄρα Ἀναξαγόρας ὀνειροπόλει. 87. b.) 88. C. 5. b. 35. 36. 43. b. 45. 47. b. 48. a. b. 49. 58. M. 3. b. 8. b. 17. b. 18.

Anaximander. 18. 19. 32. b. 33. a. b.

Anaxime-

Medici. Venet in aedib. hered. Aldi Manutii et Andr. Aſulani. 1533. fol. — et pag. 68. nr. 10. *Themiſtii opera, a Victore Trincauello*, gr. Venet. in aedibus. Aldi 1534. fol. In *Pinelli* autem cat. 1. p. 24. nr. 1378. et alibi, *Themiſtii opera omnia* ſcil. paraphraſis in Ariſtot. libros quosdam et oratt. edit. 1534. fol. vocatur princeps. Cod. eſt in bibl. *Neapolit.* regia. *Harl.*

Digitized by Google

Anaximenes. 67. C. 35.
Andronicus. 71. b. *ὁ τὰ Ἀριστοτέλους ἀδιανόητα ὀνομάζων.* 72.
Ἀντιφέρων ὁ ὡρείτης. 97.
Antiphontis quadratura circuli. 16. idem Antipho citatur 23. b.
Ariſtophanis verſus. *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον.* 45.
Ariſtoteles.
ἐν τοῖς περὶ φιλοσοφίας. pag. 66. *ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ὅλης φύσεως.* 73. b. 74. 76. b. *ἐν τῷ Εὐδήμῳ* 90. b. *ἐν τοῖς ἐπιχειρηματικοῖς λόγοις καὶ προβληματικοῖς.* 97. *ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς.* 100. in libris de motus ratione. C. 12. b. aduerſus Pythagoreorum ſententias. C. 26. b. 32.
ἐν τῷ ἐχομένῳ συγγράμματι in praeſenti opere Phyſicor. 35. b. *ἀσαφέστερον ἔχοντα πειρατέον ἐκκαλύπτειν.* 39. *τάχα γὰρ οἷον ἐκ πυρείων τριβομένων πολλάκις τῶν ῥήσεων τοῦ φιλοσόφου ἐκλάμψειεν ἡ διάνοια.* 90. ſq.
ἐν τοῖς συλλογισμοῖς. 4. b.
ἐν τῇ ἀναλύσει περὶ τὰ σχήματα. 10.
ἐν τοῖς περὶ τῆς αἰσθήσεως. 81. b.
ἐν τοῖς φυσικοῖς. 12. 67. b. *ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει.* 94.
ἐκ τῶν τοπικῶν. 13. b.
ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς ὁ περὶ τοῦ συλλογισμοῦ λόγος προτάττεται τοῦ τε ἀποδεικτικοῦ καὶ διαλεκτικοῦ καὶ σοφιστικοῦ. 13. b.
ἐν κατηγορίαις. 16. 72. 91.
εἰ γέγονας ἐν ἀναλυτικοῖς, ſi verſatus eſſes in doctrina Analytica 17.
πολλῶν ὄντων ἃ τις θαυμάσειεν Ἀριστοτέλους πάντων ἄγασθαι μᾶλλον προσήκει τὴν περὶ ψυχῆς πραγματείαν. 64.
In doctrina de anima medius inter Stoicos et Platonem Ariſtoteles. 75.
Obſeruauit Martem a Luna occultatum. C. 33.
Ἀριστοτέλης οὕτω βούλεται, καὶ οἱ ἐξηγηταὶ συγχωροῦσιν. ἐγὼ δὲ ἀπορῶ πῶς οὐ μάχοιτο πρὸς ἑαυτόν 40. *οἱ ἐξηγηταί.* 79. b.
Ὁ τῶν Ἀριστοτέλους ἐξεταστής. Hermolao Barbaro videtur eſſe Theophraſtus. Sed ex p. 72. colligo Andronicum intelligi. *σύνοψιν ἐκδεδωκὼς τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστοτέλει.* 68.
Aſtrologorum obſeruationes. C. 38.
Boëthus. 21. 48. a. b.
Bryſonis quadratura circuli. 5.
Callippi ſphaera. M. 13. a. b.
Chryſippus. 37. 38. b. 42.
Deos eſſe probat *ὅτι εἰσὶ βωμοί.* 11. b. 65.
Clearchus. 74.
Coriſcus muſicus 97. b. 104.
Critias. 67.
Democritus. 19. 24. b. 32. 35. b. 40. b. 42. 58. b. 66. 67. a. b. 71. b. 72. b. 79. b. 105. C. 35. 44. 48. b. 49. 54. b. 57. b.
Demoſthenis locus. 98. b.

Diogenes,

Diogenes (Apolloniates) 67.
Diogenes (Cynicus) *μεγαλόψυχος.* 13.
Empedocles. 18. 19. 20. 24. b. 25. b. 27. b. 28. 58. a. b. 66. b. 67. b. 70. 72. a. b. 76. b. 79. 85. b. 91. C. 35. b. 45. 47. b. 48. 52. 58. M. 8. b. 17. b. 18.
Epicurus. 9. b. 36. 38. b. 40. b. 52. b.
contra Epicuri atomorum motum. 42. b. ſq.
Euclidis *ςοιχεῖα.* 35. b.
Eudemus *ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἑαυτȣ̃ φυσικῶν.* 40.
Eudoxi ſphaera. M. 13. a. b.
Euripides 6.
Gabrias architectus. (in Barbari verſione: nam in Graeco 25. b. reperio ἔτος, non *γαβρίας.*)
Fabula de Hercule. Eius *χιτὼν συμφυής.* 82.
Galenus impugnatur 38. b. 39. 45. 46.
Heracliti ſcitum, *ταυτὸν εἶναι τὰ ἐναντία* 16. a. b. ignem pro principio habet C. 40. *συμφλεγήσεσθαί ποτε τὸ πᾶν ἀπειλῶν.* 33. b. animus ipſi ignis 67. a. b.
Heſiodus. 36. b. C. 40. b. M. 8.
Hipparchus. 9. b. C. 31. b.
Hippo 67. a. b.
Hippocratis Chii quadratura Circuli. 16.
Homerus 36. 37. b. 51. 66. C. 25.
eius verſus 11. b. 45. 46. 65. b. 70. b. 72. b. 78. b. 86. 97. b.
Leucippus. 40. b. C. 44. a. b. 48. b. 49. 57. b. M. 8. b. 12.
Lycophron philoſophus. 16. b.
Lycurgus legislator M. 11. b. 12.
Meliſſus. 16. 18. 33. b. 35. 41. a. b. 54. b. C. 46. b.
ἐν τοῖς καλȣμένοις Ὀρφέως ἔπεσι. 72. b.
οἱ παλαιοί. 2. 20. 27. b. 28. 35. b. verſu vlt. (vbi male excuſum *οἱ ἄλλοι πάντες.*) 37. C. 60. M. 2. *οἱ ἀρχαῖοι.* 20. 21. b. 24. b. *οἱ κατὰ* [?] *φιλοσοφίαν πρεσβύτατοι.* 21. b. *τῶν ἀρχαίων τινές.* 40. b. *οἱ παλαιότεροι.* 66. *ἐ οἱ ὕςερον τῶν ἀρχαίων.* 16. b. *νεωτέρων καὶ πρεσβυτέρων.* 90.
Panſeptus non eſt nomen proprium praeceptoris Themiſtii, vt viſum Hermolao Barbaro, ſed titulus honoris, vt adparet ex his verbis p. 101. *καὶ ὁ ἐμὸς ἑταῖρος ἰδὼν τὸν πάνσεπτον ἡμῶν καθηγεμόνα* (venerandum noſtrum praeceptorem) *ὅτι ἀνέςη ἐκ τῶν νεκρῶν, ἔτι κοιμώμενος ἐνενόει ὅτι ὄναρ ὁρᾷ τὸν διδάσκαλον ἐγηγερμένον.*
Parmenides. 16. 17. a. b. 18. 19. *ἐν τοῖς πρὸς δόξαν* vbi de rebus ſenſibilibus, ſiue opinabilibus diſſerit, 19. male interpres; *in iis libris vbi ſententiam ſuam inſtruxit*) 22. 35. C. 46.
Παρῶν. vide infra, in Simonide.
Phidiae Minerua. 1.
Philaegidae poëmata. 105.
Παρὰ Φιλίππῳ τῷ κωμῳδιδασκάλῳ φησὶν ὁ Δαίδαλος, κινȣμένην ποιῆσαι τὴν Ἀφροδίτην ἐγχέας ἄργυρον χυτόν. 68. b.
Philoſophus, pro Metaphyſico. 16.
Phyſici. 18. 19. 32. 34. b. *οἱ περὶ φύσεως διαλεχθέντες.* 27. b.

ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων φυσικῶν 85. b.
Platonis iter in Siciliam pag. 85. b.
Plato 13. b. 14. b. 16. b. 17. b. 18. 19. 20. 22. 32. 34. b. 38. b. 44. b. 64. b. 66. 68. b. 72. b. 75. 86. b. 87. b. 88. 90. 91. 96. b. C. 16. b. 26. b. 27. b. 36. 38. b. 42. 45. a. b. 51. M. 4. b. 5. 8. b. in multis dialogis ſuis teſtatur animum ſe non habere pro corpore. 68. b. Timaeus 37. b. 58. b. 66. b. 67. 68. b. (*ἐπιφανὲς ἐν φιλοσοφίᾳ πρόσωπον ὧ Πλάτων τὸν διάλογον ἀνέθηκε.* ibid.) 69. a. b. 70. 73. 90. b. 98. b. C. 20. b. 27. b. 34. b. 36. 37. b. 41. 43. a. b. 44. 54. b. 56. b. 57. a. b.
δεκάτῳ τῶν νόμων. 67. b.
Menon. 1. b.
Ὁ *ποιητὴς* reprehenditur, quod mortem dixit cauſam finalem. 24. b.
Poëtae priuationem *αἰῶνος* dicunt pro vitae priuatione. C. 16.
Πολλὰ *τῶν ποιητικῶν.* 12. b.
Polycletus ſtatuarius. 25.
Porphyrius. 71. b.
Promythei tyranni fortuna 27.
Protagoras 4.
Protarchi dictum *εὐτυχεῖς τὰς λίθας ἐξ ὧν οἱ βωμοὶ καὶ τὰ ἀγάλματα.* 27.
[P] Ptolemaeus. C. 31. b.
Ἀνάξιον Τιμαίου καὶ Πυθαγόρου, τὸν νοῦν μέγεθος ὑπολαμβάνειν. 69.
Πυθαγορικοὺς μύθους οἷς ἐκεῖνος μὲν ἐχρῆτο πολιτικῶς, οὗτοι δὲ (Plato) *φυσικῶς ὑπολαμβάνουσι* 69. b.
Pythagoricorum quorundam ſententia de anima ex atomis *σφαιροειδέσι.* 66. Sed Themiſtius negat, reperire ſe poſſe, quales illi fuerint Pythagorici, quos ita ſenſiſſe ſcribit Ariſtoteles.
Pythagorici, motum negant eſſe *ὄν* 30. b. *τὸ ἄπειρον* habent pro principio, et numerum adpellant. 32. a. b. 33. *ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπέοικε.* 66. b. iisdem par numerus, infinitus 32. aiunt fulmina mitti, *ἵνα φοβῶνται οἱ ἐν ταρτάρῳ.* 12. Vacuum ſtatuunt extrinſecus adfuſum. 41. *τὸ πᾶν* ternario comprehendi C. 1. b. 25. b. Pythagorei, duo docent principia, vnum et multa, marem et foeminam, lumen et tenebras, dextrum et ſiniſtrum. C. 26. a. b. motu proprio aſtra moueri C. 32. et ſonum edere. id. terram moueri et antichthona 34. a. b. 37. b. numeris conſtare omnia 43. b. 48. b. in principiis non eſſe pulchritudinem. M. 12.
Καὶ ἐν Σαρδοῖ μυθολογεῖται συμβαῖνον τοῖς λεγομένοις καθεύδειν περὶ τοῖς ἥρωσιν. 45.
Simonides tempus *σοφώτατον* dixit. 47. b. *Παρὼν δὲ ἀμαθέστατον.* 48. Alii legunt *παρὼν δὲ φιλόσοφος.*
Socrates *σιμὸς καὶ δίπηχυς.* 16. b.
Sophiſtae. 46. 55.
Soſigenes *ὁ Ἀλεξάνδρου (τοῦ Αἰγαίου) διδάσκαλος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ὄψεως.* 79.
Speuſippi dictum, *ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ὁριζόμενον πάντα εἰδέναι,* reprehenditur. 13.
Stoici. 75.
Thales. 67. eius ſcitum; *πάντα πλήρη θεῶν.* 72. b.

Themiſtius ait, In Dei operibus maxime conſiderandum, quod optimum ſemper elegerit. 69. b. negat, ſcribere ſe Matheſeos imperitis. *πάντως δὲ ὅτι ποτ' ἐϛι γνώμων ἐν γεωμετρίᾳ γινώσκεις. ὐ γὰρ ἀμαθέσι παντελῶς ταῦτα γράφεται.* 32. non vult pugnare *πλήθει μαρτύρων.* 58. b. De nomine negat ſe contendere. *Περὶ μὲν ὀνόματος ὐ διοισόμεθα, χρῆσθαι γὰρ ἐφεῖται ὡς τις βύλεται τοῖς ὀνόμασι.* 68. b. *περὶ μὲν ὀνόματος ὐ χρὴ φιλονεικεῖν.* Ibidem optat, in rebus difficilibus magnique momenti perſpicuitati magis litaſſe magnos [?] philoſophos. *ἀγαπητὸν ἐπὶ τῶν τοιύτων ταυτὰ φρονῦντας καὶ φθεγγομένυς, σαφεϛέρυς γίνεσθαι τῆς ἐν τοῖς πράγμασιν ἀσαφείας.*

Theologi antiqui qui Mundum e tenebris generabant. M. 8. et ex inani. M. 18. b.

Theophraſtus. 55. a. b. *ἐν τῷ περὶ κινήσεως πρώτῳ.* 54. b. *τοῖς ἐξηγηταῖς ὄχλον παρέχων.* ibid. axiomatis definitio. 2.

ἐξετάζων τὰ Ἀριςοτέλυς. 89. b. *ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Φυσικῶν, δευτέρῳ δὲ τῶν περὶ ψυχῆς.* 91.

Xenocrates 18. Ex eius ſententia, animus *ἀριθμὸς ἑαυτὸν κινῶν.* 10. 67. 71. b. 72. opus *περὶ φύσεως* citatur 66. b.

Xuthus (Pythagoreus) 43. b.

Zanthus C. 4. 20. b.

Zeno 57. b. (Eleates) eis doctrina *ἓν τὸ ὄν.* 18. motum negauit. 53. b. 62. eius quatuor argumenta. 55. b. ſqq. inter haec appellatus ab eo Achilles, *τετραγῳδημένος καὶ τῷ ὀνόματι.* 56.

Zeno Cittieus. 37. 38. 40. b. 68. 72. b. 91. b.

VIII. *Scripta Themiſtii deperdita.*

Paraphraſis in Ariſtotelis Categorias, e qua Auguſtinus ſiue quisquis auctor libri de decem Categoriis, qui legitur inter Auguſtini opera, latine eas conuertiſſe ſe non diffitetur cap. vlt. *Haec ſunt, fili cariſſime,* (Adeodatum vocant quidam codices,) *quae iugi labore adſecuti, quum nobis* Themiſtii, *noſtra memoria egregii philoſophi, magiſterium* [zz]) *non deeſſet, ad vtilitatem tuam de Graeco in latinum conuertimus.* Idem capite 3. *Sed vt Themiſtio, noſtrae aetatis erudito philoſopho, placet, de his Ariſtotelis tractare incipit, quae percipiuntur, quaeque ipſe vocat Graeco nomine σημαινόμενα ſiue φαντασίας, id eſt imagines rerum inſidentes animo.* Citatur etiam a Boëthio in categorias et a Simplicio. Meminit quoque Suidas, et Themiſtius ipſe in Orat. 21. pag. 256. In priuatos vſus ſe commentaria in Ariſtotelem ſcripſiſſe innuit orat. 23. pag 294. 295.

Para-

zz) Ex hoc loco quidam viri docti ſcripſere, Themiſtium fuiſſe Auguſtini praeceptorem. Sed nihil aliud videtur Auguſtinus innuere, quam monumentis ſe Themiſtii vſum ex illis profeciſſe. *Noſtra* enim *memoria philoſophum* dum adpellat, iam defunctum innuit.

Paraphraſis in priora Analytica. Memorat Boëthius in lib. de interpretatione p. 28. teſtatus *Vegetium Praetextatum* priores poſtremosque Analyticos vertendo non Ariſtotelem latino ſermoni tradidiſſe, [?] ſed transtuliſſe Themiſtium. Meminit etiam Suidas; nam *παραφρασις ἀναλυτικῶν ἐν βιβλίοις β´*, priora ſpectat analytica, deinde verba *ἀποδεικτικῶν ἐν βιβλίοις δύο* reſpiciunt paraphraſin Analyticorum poſteriorum, quae exſtat. Quippe haec in *) codice Caeſareo ita inſcribitur: *Θεμιςίȣ παράφρασις εἰς τὸ πρῶτον τῆς ἀποδεικτικῆς Ἀριςοτέλȣς. Fabric.* Themiſtii tamen paraphraſin analyticorum priorum exſtare mstam graece in cod. Pariſino, monet *Buhle* l. c. p. 314. Ceterum in cat. codd. Pariſ. vol. II. citantur *paraphr. in analytica poſteriora* in quinque codd. *in librum de demonſtratione*, in codd. duobus; *in libros de anima* in nouem codd. *in libr. de phyſica auſcultat.* in cod. ſex; *in libr. de memoria et reminiſcentia* in codd. quinque; *in libr. de inſomniis* in quinque codd. *in libr. de ſomno et vigilia* in totidem codd. *in libr. de diuinatione per ſomnum* in quatuor codd. In bibl. regia *Taurinenſi* ſunt in cod. CXXVIII. (cat. codd. gr. Taur. p. 229.) Them. paraphraſis librorum *primi et ſecundi analyticorum* Ariſtot. — *libr. III. de anima; libri de memoria et reminiſcentia; de ſomno et vigilia; — librorum ſeptimi et octaui naturalis auſcultationis. Harl.*

In Topica. Caſſiodorus libro de dialectica, et ſaepius Boëthius. *Fabr.* — v. ſupra, vol. III. pag. 217. — In cod. quondam *Heidelberg.* n. CCCLXXXVI. fuit *Topicorum Ciceronis et Themiſtii collatio. Harl.*

In libros de Coelo. Simplicius pag. 16. et alibi.

ὑπομνήματα in vniuerſos Ariſtotelis libros, quae a metaphraſibus diſtincta memorat *Photius* cod. LXXIV.

Ἐξηγητικοὶ πόνοι εἰς τὰ Πλατωνικά. Photius ibid.

Orationes aliquot ex illis Politicis XXXVI. quas legiſſe ſe *Photius* c. LXXIV. innuit.

Διαλέξεις. Suid. in *Θεμίςιος.* Ex his vnius praeclarum fragmentum ſeruatum a *Ioh. Stobaeo* in florilegio, titulo de Morte. Vide et ſupra, inter Orationes editas, XXVIII.

Epiſtola de amicitia, (diuerſa omnino ab orat. 22. huius argumenti,) ex qua producit nonnulla Stobaeus in florilegio, tit. 51. 82. 92.

[Fabricius inſeruerat litteras Libanii ad Themiſtium, ſuo aeuo adhuc ineditas, XIV. graecas cum verſione, et quatuor ex latina Io. Sommerfeldii verſione: quas quidem quum *Wolfius* in maiorem ſuam epiſtolarum Libanii collectionem recepiſſet, h. l. omittendas duxi. *Harl.*

IX. *Themiſtii locus de Empedocle.*

Apud Themiſtium haec verba occurunt oratione duodecima, qua Iouianum imp. Chriſtianum ob ſancitam lege religionis libertatem celebrat: *Ἄγασθαι μὲν ȣ̓ν χρὴ τȣ̀ς ἄλλȣς τȣ̃ νόμȣ προσήκει τὸν θειότατον Αὐτοκράτορα, μάλιςα δὲ ὅτι ȣ̓κ ἐφίησι μόνον τὴν ἐλευθερίαν,* ἀλλὰ

*) Apud Neſſelium IV. p. 66.

ἀλλὰ καὶ τὰς θεσμὰς ἐξηγεῖται, ἐ φαυλότερον Ἐμπεδοκλέȣς, ἐ, μὰ Δία, ἐκείνȣ τȣ͂ παλαιȣ͂. οἶδε γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ἑκάςῳ ἀπάτη καὶ φενακισμὸς παραπέπηγε, καὶ ὑποδύεται μεγαλοπρέπειαν μαγγάνεια, καὶ εὐσέβειαν ἀγυρτεία. καὶ διὰ τȣ͂το τὰς μὲν προάγει, τὰς δὲ κωλύει etc. Quibus verbis videtur Themiſtius innuere *Empedoclem* quendam iuniorem, eumque conferre cum illo veteri, inter Pythagoricos philoſophos longe celebratiſſimo.

Ecquis vero ab oratore noui *Empedoclis* nomine tangatur, eruditi viri non indignum putauerunt inquiſitione. Itaque *Petauius* interpres Themiſtii, obſcuritatem loci praefatus hanc ſuam coniecturam in notis ad illam orationem lectori propoſuit. *Empedoclem opinor Chriſtum Dominum gentilis homo atque impius vocat, quaſi ſe ille perinde* [P] *vt Empedocles Deum haberi voluerit, eodemque ipſo ſuo conatu mortem ſibi arceſſiuerit. Sed aperte de Chriſto dicere non auſus eſt, ne pium et Chriſtianum Principem offenderet. Atque vtinam haec, illeque quae dicit, aliam ſententiam pati poſſent. Magno quippe redemtum velim, vt ne tam conſceleratum dictum elegantiſſimis hiſce ſcriptis illigatum fuerit. Petrus* vero *Petitus* libro 2 Miſcellanearum obſeruationum cap. 13. teſtatus eſt, ſibi Petauianam illam ſuſpicionem improbari, nec probauit ſe illa cuiquam ex doctis, quod ſciam. Idem porro gaudet ſe in feliciorem, atque, vt illi videtur, certiſſimam Themiſtianae ſententiae interpretationem incidiſſe. *Nempe Empedocles eſt Peregrinus philoſophus iſte Cynicus, de quo Gellius, et Lucianus, qui patria profugus in Palaeſtina chriſtianae militiae nomen dedit, et doctrina ita eminens ſuper alios Chriſtianos factus, vt ſacros libros enarraret, et Chriſtianis Magiſter, Propheta, omnia eſſet: qui denique Chriſtianiſmum eiurauit, ad cynicam ſectam ſe contulit, et demum inſano gloriae amore furens, pyra exſtante, Olympiae in totius Graeciae conuentu ſe ſponte flammis abſumendum dedit exemplo Empedoclis.* Sed ecce tibi praeſtantiſſimum atque eruditiſſimum Leidenſium Theologum, *Stephanum Lemonium* in prolegomenis ad Varia ſacra, Petiti quoque ſententiae renunciantem, eaque verius aliquid et oratoris menti accommodatius promittentem. *Themiſtius reputans Empedoclis doctrinam, famam, honores, facinus, committensque cum animo, doctrina, fama, laudibus, fortitudine Polycarpi Martyris, facile et pro ſua innata et oratoria dicendi facultate potuit Polycarpum vocare iuniorem et alterum Empedoclem, cuius doctrinam, ſapientiam, merita aequaret Iouianus imperator, orationis Themiſtianae ingens et maximum argumentum. Qui variis legibus et edictis imperio ſe commendauerat, ſicut Polycarpus apud Chriſtianos variis ſcriptis ac epiſtolis olim inclaruerat.* Equidem fateor, mihi, etiam lectis iis, quae ad refellendam Petiti ſententiam a Lemonio ſcripta ſunt, nihilominus eam non deſiiſſe veriſimiliorem videri Lemoniana, ſiquidem iuniorem aliquem Empedoclem a Themiſtio perſtringi ponamus, vti Petito ſuffragari etiam non dubitat *Menagius* p. 382. ad Laërtium, edit. Wetſtenianae. Quo diligentius autem Themiſtii verba perpendo, nullum in illis deprehendo nouum Empedoclem, ſed de antiquo ſolum ſermonem eſſe contendo. Nam vocula ἐ non connectenda eſt cum verbis ἐκείνȣ τȣ͂ παλαιȣ͂, ſed reſpicit ad id, quod praeceſſerat: atque idem eſt, ac ſi dixiſſet Themiſtius: ἐ φαυλότερον, μὰ Δία, [P] ἐκείνȣ τȣ͂ παλαιȣ͂. Itaque ſimpliciſſima et veriſſima verborum Themiſtii expoſitio eſſe videtur, quam reperi in *Merici Caſauboni*, digni tanto parente filii notis ad Marcum Antoninum p. 87. ſq. Vnde patebit cum veteri Empedocle conferri Iouianum imperatorem. Caſauboni verba haec ſunt:

Nullum

Digitized by Google

Nullum in rebus humanis ſincerum bonum eſſe, cui malum vel apertum et manifeſtum, vel ſpecie boni fallens aduexum non ſit, ex aduerſo (τὴν τῶν πραγμάτων ἀντιϛοιχίαν *elegoner vocat Plutarchus ad illam, de qua diximus, elementorum contrarietatem fortaſſe adludens,*) *oppoſitum, eamque vetuſtiſſimam, fati ſeu prouidentiae legem eſſe, tot ex antiquis ſunt, qui obſeruant, vt qui dixerit, quam qui non dixerit, inuenire difficilius ſit. Vt igitur Platonem, Theophraſtum, Dionyſium Halicarnaſſeum, Diodorum Siculum, Dionem Chryſoſtomum, Longinum et Ethnicos alios graecos, vt Procopium Chriſtianum aut ſemi-Chriſtianum potius, vt Graecos patres, aut Latinos Patres, aliosve cuiuscunque generis omnes omittam. Themiſtius ipſe iam ſupra orat 3. aliis verbis eamdem ſententiam complexus erat, vbi ait:* Sane vnumquodque eorum, quae in hominum vita ſunt bonorum, periculo ſemper aliquo tectum et obvolutum videtur, nullumque eſt contrarii penitus expers ac ſincerum: nec abſurde quidam ſcenicus poëta dixit, nullum in vita bonum eſſe, quod radice ab vna qualis arbor, prodeat, ſed ſemper illi, quod malum eſt, adnaſcitur. *Laudat igitur Themiſtius imperatoris edictum, non eo ſolum nomine, quod religionis optionem liberam reliquerit, ſed quod eadem lege, qua id permittebat, grande iſtud arcanum,* (θεσμὸς *ipſe vocat adpoſitiſſimo vocabulo,*) *ab Empedocle veteri philoſopho primum animaduerſum et litteris proditum, de boni malique conſilio et indiſſolubili nexu diſertis verbis exſecutus ſit: aut ſi non diſertis ille verbis, at ipſo tamen effectu propoſitoque legis,* (*ſaltem vt Themiſtius propoſito ſuo inſeruiens interpretatur,*) *inſinuauerit. De Empedocle Plutarchus* περὶ εὐθυμίας *teſtis.* Παλίντροπος, *inquit,* ἁρμονίη κόσμυ, ὥσπερ λύρης καὶ τόξυ, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων καθαρὸν ὐδὲν ὐδὲ ἀμιγές. *Et mox poſt laudatum Euripidis eumdem, quem laudat Theophraſtus in eam rem, locum pergit:* ὐ γὰρ (ὡς ὁ Μένανδρος φησὶν) ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραϛατεῖ, εὐθὺς γενομένῳ μυϛαγωγὸς τῦ βίυ ἀγαθός· ἀλλὰ μᾶλλον (ὡς Εμπεδοκλῆς,) διτταί τινες ἕκαϛον ἡμῶν γενόμενον παραλαμβάνυσιν καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες. *Et poſt prolatos Empedoclis verſus,* (*verbis, vt pleraque ſunt Empedoclis, non vſitatis quidem, ſed id tamen ipſum, quod Themiſtius hic, non obſcure, ſi quis attendat, innuentibus,*) *ita pergit:* ὥϛε τύτων ἑκάϛυ σπέρματα τῶν παθῶν ἀνακεκραμένα δεδεγμένης ἡμῶν τῆς [?] γενέσεως, καὶ διὰ τῦτο πολλὴν ἀνωμαλίαν ἐχύσης. *Cetera apud ipſum legantur. Themiſtii ſententia ſic expoſita et extra controuerſiam poſita, de verbis videamus, quae etſi longe aliter accipienda, quam voluit interpres, minima tamen et fere nulla mutatione ſic ſcribenda cenſeo:* ἄγασθαι μὲν ὖν καὶ τῶν ἄλλων, (*ita malo quam* τὺς ἄλλυς, *quod tamen ferri poteſt, nec ſententiae, quam volumus, incommodat,*) τῦ νόμυ προσήκει τὸν θειότατον αὐτοκράτορα, μάλιϛα δὲ οἷς (*id eſt* τύτων *vel* ἐκείνων οἷς) ὐκ ἐφίησι μόνον *etc.* Dignus, *inquit,* imperator, quem venerantes admiremur, tum ob alia, quae lege illa continentur, tum praecipue, quod non ſolum religionis libertatem indulgeat, ſed et aeternas illas leges a Deo latas non minus perite, non ille (*imperator ſcilicet*) per Iouem, (*elegans haec* ἀναδίπλωσις *ſeu* ἐπίζευξις *eſt dicenda, non intellecta praecipue decepit interpretem*) quam vetus ille Empedocles explicet. Hactenus Mericus Caſaubonus. Sane haec mihi veriſimiliora etiam viſa verborum Themiſtii expoſitio, quam quae nouiſſime ad illum locum adlata a doctiſſimo editore his verbis: *Quouis ego pignore contenderim voces eas, quae proxime has* ὐ φαυλότερον Ἐμπεδοκλέυς *ſequuntur,* ὐ, μὰ Δία, ἐκείνυ τῦ παλαιῦ, *inutile quodpiam gloſſema eſſe, qualia ſane multa in Themiſtii textu irrepſiſſe animaduertimus: nam neque vllo modo cohaerent cum oratione reliqua, et iis expunctis nihil admodum hic ſupereſt difficultatis*

aut ſalebrarum, unde ſe quicque expedire nullo negotio non poſſit. Gratulandum enim imperatori sit ob ſancitam in religione tuenda libertatem, ſed ab iis maxime, quorum iura ritusque diiudicat et explanat, nihilo deterius, quam Empedocles olim feciſſe perhibetur, quem aiunt, ut refert Suidas, conſuetudine Deorum uſum didiciſſe ex iis, ὅπη τοῖς ἀνθρώποις χαίρουσι καὶ ὅπη ἄχθονται, *cum ceteri mortales in explicanda Deorum natura et cultu coniectura ſolummodo et opinione, aut omnino errore ducantur. Ad hunc enim morem Iouianus Auguſtus quum intelligat ad veneficia a ſacrificiis, Ethnicorum ſcilicet, quorum ritibus addictum fuiſſe Themiſtium certum eſt, et a religione ad ſuperſtitionem facilem prolapſionem eſſe; ſic paganorum ritus ſecernit a ceteris, ut iſtos eis condonet, illis interdicat: quod quum ſapienter admodum ſancitum ſit, hos ipſos, quorum in rem ea maxime cedunt, gratulari imperatori oportet.*

FINIS VOLVMINIS SEXTI.

SVPPLE-

SVPPLEMENTA QVAEDAM.

Ad pag. 382. ſpem nouae grammaticae gr. mihi factam eſſe ſcripſeram. Illa vero grammatica ſuperiore anno eſt in lucem emiſſa et inſcripta:

Θησαυρὸς Γραμματικῆς, συντεθεὶς μὲν, ὡς οἷόν τε, εὐμεθόδως παρὰ τοῦ ἐπιστημονικωτάτου Ἰατροφιλοσόφου Κωνσταντίνου Καραϊωάννου — cum additamentis et exemplis adiectis; editus cura *Polyzoes Kontu* (τοῦ ἐν Ἱερεῦσιν ἐλαχίστου Πολυζώη Κοντοῦ, Διδασκάλου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.) Budae. I. vol. 1796. — vol. II. 1797. 8. conf. ephemerid. litterar. Gotting. a. 1797. plag. 183. pag. 1802. ſqq.

Ad pag. 387. Noua eaque multo cultior locupletiorque Fiſcherianarum animaduerſionum editio: *Animaduerſiones ad Iac. Velleri grammaticam graecam, ſpecimen I. auct. Io. Frid. Fiſchero;* prodiit Lipſiae 1798. 8. mai. 8.

De grammaticis etc. graecis quibusdam haec ex epiſtola amici, cuius liberalitatem in praefatione laudaui, adnotare et ſupplere licet:

Nouvelle Methode pour apprendre facilement la Langue grecque, miſe en Franc. (par *Cl. Lancelot*,) connue ſous le nom de methode de Port royal. Paris 1696. 8.

Abregé de la nouvelle Methode (précédente) Paris Mariette. 1731. 12.

Principes generaux tirés des elemens de la Langue grecq. ou precis de la gramm. ſimple par M. *le Roi*, Prof. de Rhétor. en l'Univerſ. de Paris. Barbou 1773. 12.

Synopſis radicum (vt vocant) L. Gr. etc. Rhotom. Io. de Boullenger. 1630. 12.

Le Jardin des racines grecques etc. impr. pluſieurs fois et en divers lieux. 12.

Τῆς ἑλλάδος φωνῆς ἐπιτομή. Seu graecae linguae Breuiarium, quo radicum eius ex optimis — auct. re ipſa oſtenditur, in gratiam graecis litt. initiator. auct. *Ant. Laubegeois*, Duacenſi, e ſoc. Ieſu ſacerd. Duaci. Io. Bogard 1626. 12.

Emman. Aluari et *Cypriani Suaris* ſoc. Ies. *Praecepta, quae in quinque humanior. litter. claſſibus praeleguntur.* Aut ſub aliis titulis idem eſt liber: n. *Grammatica graeca, cui acc. inſtitutiones L. Gr.* — aut *Introduct. ad Linguam L. et Gr.* — aut *Rudimens des Lang. lat.*

Digitized by Google

lat. et grecq. à l'vſage des Colleges de la Comp. de J-ſus, prouinc. gallo — belgique — aut Nouvel abregé de la Gramm. lat. et grecq. à l'Vſage des Colleg. depend. de l'Vniverſité de Douay. Douay. I. F. Willeval. 1768. 12.

Cours de L. Gr. ou Extraits de différens Auteurs, avec la Traduction interlinéaire latine et ſrancaiſe et des notes grammaticales; à l'Vſage des Ecoles Central. par *I. B. Gail*, prof. de littér. grecq. au College de France, (en 4. parties.) Paris chez l'auteur, au Coll. de Fr. an V. (1797. 8.)

Nouvelle Grammaire grecque, par le même *I. B. Gail.* (actuellement ſous preſſe an. 1798)

93 361855

Digitized by Google

Digitized by Google